

Giới thiệu Tuấn Long Bách Mỹ Duyên

Bạn đang đọc truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên của tác giả Bảo Bảo Nhi trên trang đọc truyện online. Trần Tuấn Long, cô nhi, từ nhỏ đã bị một tổ chức bí mật nuôi dưỡng trở thành một sát thủ. Nhưng trong một lần thi hành nhiệm vụ đã bị tổ chức bán đứng, Trần Tuấn Long trở về từ cái chết đã thay đổi bộ mặt, từ bỏ thân phận sát thủ của mình, dùng phong thái kiên cường bất khuất trở về xã hội, và tiến hành kế hoạch báo thù của hắn. Đồng thời, khi tiếp xúc với cuộc sống mới trong xã hội, Trần Tuấn Long nhận được sự xem trọng của các đại đa số các cô gái diễm lệ, và cùng hắn phát sinh những câu chuyện tình ái rung động lòng người. Một quá trình truy tìm cái đẹp nhẹ nhàng. Một cuộc chiến xã hội đen đẫm máu. Một cuộc chơi thương trường nhìn xa trông rộng.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Sinh Viên Mới Của Đại Học Bắc Kinh

"Ta đã không còn là sát thủ. Cho nên... ta thuộc về ánh mặt trời!" - Trần Tuấn Long.

Giữa trưa, mười ba giờ một khắc, Trần Tuấn Long lẳng lặng kéo một cái vali hành lý không lớn lắm, đi theo dòng người đứng vào trạm đỗ xe phía Tây thành phố Bắc Kinh. Bên ngoài ánh mặt trời khốc liệt, nhưng Trần Tuấn Long lại ngược lên nhìn trời, nhìn thẳng vào ánh nắng chói chang đó. Một hồi lâu sau, một giọt nước mắt trong veo từ từ rơi xuống từ mắt hắn, chậm rãi rơi trên gương mặt của hắn, cho tới khi bốc hơi hết.

- Thất Thất, anh đã đến Bắc Kinh. Anh đã hứa với em, anh sẽ sống cho thật tốt!

- Cậu là người Quảng Đông?

Lương Tô Khanh lật xem hồ sơ nhập học, cau mày nói:

- Trần Tuấn Long, tình hình gia đình để trống chưa điền à?

- Tôi là cô nhi.

Trần Tuấn Long bình tĩnh đáp.

- A...

Lương Tô Khanh có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lên, lại có chút áy náy nhìn thanh niên có vẻ trầm ổn trước mắt.

- Thật xin lỗi... tôi...

- Không việc gì đâu,

Trần Tuấn Long nhướn miệng cười,

- Xin hỏi còn thủ tục gì chưa làm nữa không?

- A...

Lương Tô Khanh cúi đầu nhìn vào tập hồ sơ nhập học mà Trần Tuấn Long đưa,

- Không... không còn.

Lương Tô Khanh có chút xấu hổ, nín cười lắc đầu.

- Ủ, của cậu đây.

Lương Tô Khanh đóng dấu vào hồ sơ xong rồi đưa cho Trần Tuấn Long, sau đó quay đầu gọi:

- Phùng Vũ, cậu đưa cậu này đến Phòng Đào tạo làm thủ tục đi.

Phía sau đó có người thưa lên, sau đó Lương Tô Khanh đứng dậy, đưa tay ra nói với Trần Tuấn Long:

- Chào mừng đến Đại học Bắc Kinh!

- Cảm ơn học tỷ! Thế... tôi đi nhé.

Trần Tuấn Long vẫn mỉm cười thân nhiên, đưa tay qua, nhẹ nhàng bắt tay Lương Tổ Khanh.

Lương Tổ Khanh gật gù đầu, nhìn Trần Tuấn Long đi theo Phùng Vũ đi làm thủ tục nhập học. Cô lại cúi đầu nhìn sơ yếu lý lịch của Trần Tuấn Long:

"Trần Tuấn Long, Nam, 19 tuổi. Sinh viên mới đến từ Quảng Đông.

Bố: .....

Mẹ: .....

Năm 2006: Tốt nghiệp Cao trung (= cấp 3) trường Tân Hội Ngũ trung (tương đương trường PTTH của Việt Nam).

Năm 2003: Tốt nghiệp Sơ trung (= cấp 2) ở trường Tân Hội Thất trung (tương đương trường THCS của Việt Nam)."

Phần thông tin cá nhân vô cùng đơn giản. Đương nhiên, là do thân phận cô nhi có chút đặc thù của hấn.

- Ài, Tổ Khanh, việc tiếp đón sinh viên mới của cậu thế nào rồi?

Diệp Lệ Nhân đi từ bên ngoài vào:

- Hôm nay là ngày đăng ký nhập học cuối cùng. Có gặp sự đệ nào đẹp trai một chút không giới thiệu cho tớ với.

- Cậu ấy à, thật sự là miệng chó không mọc được ngà voi. Mặc xác cậu.

Lương Tổ Khanh nói.

Diệp Lệ Nhân là bạn cùng phòng kiêm bạn thân của cô. Hai cô đều là sinh viên khóa Năm, khoa Kinh tế. Diệp Lệ Nhân là thủ khoa trong kỳ thi vào cao đẳng ở thành phố Nam Hải. Còn cô, Lương Tổ Khanh là thủ khoa ở Tỉnh Tứ Xuyên. Hai người đều là sinh viên tài cao (giống sinh viên lớp tài năng của Việt Nam). Có điều, nổi tiếng nhất là hai cô đều được toàn bộ Đại học Bắc Kinh công nhận là hoa hậu giảng đường của khóa Năm, là "Tuyệt đại song kiều" của khoa Kinh tế.

- Ha ha, cậu ấy mà, nếu thấy sự đệ đẹp trai mà không sớm ra tay thì sẽ để cho các chị em các khóa các khoa khác cướp hết. Tớ nói này, cậu nên sớm yêu đi một chút, ai cũng tốt cả, làm cho Lưu Kính Đào tức tối lên cũng hay đấy. Sáng hôm nay tớ nhìn thấy hấn đang xun xoe với một học muội mới tới, ghê tởm vô cùng.

Diệp Lệ Nhân nói.

- Lệ Nhân,

Lương Tổ Khanh sáng giọng,

- Cậu cũng đừng có nhắc đến hấn nữa. Bây giờ tớ với hấn chả quan hệ gì sất.

Diệp Lệ Nhân cười cười. Cô biết Lương Tổ Khanh đa mặt mông, nhưng cứ nói đến cái tên Lưu Kính Đào kia là lại thấy bực mình.

Từ năm đầu tiên y đã bắt đầu theo đuổi Lương Tổ Khanh. So với những người không có phẩm vị gì mà nói, Lưu Kính Đào vẫn có chút thực lực, vóc người phong nhã, hơn nữa, y hành văn không tồi, phát biểu ra rất là văn vẻ, ở trong trường cũng có chút danh khí, cho nên trở hết tài năng trong một đồng người cạnh tranh cũng đã giành được sự ưu ái của Lương Tổ Khanh. Vốn là trước hoa dưới ánh trăng, tài tử giai nhân, làm thành một đôi lại càng như bổ sung tô điểm thêm lên. Nhưng sau mấy tháng Lương Tổ Khanh và y chung sống lại phát hiện ra thật ra là Lưu Kính Đào bắt cả hai tay, còn lui tới với một cô gái ở Hội Văn học. Hai người còn có phát sinh quan hệ nữa.

Lương Tổ Khanh tự nhiên phân rõ giới tuyến với y. Loại chuyện tình cảm yêu đương này đều là anh tình tôi nguyện. Không ngờ rằng sau khi Lưu Kính Đào và Lương Tổ Khanh chia tay thì y lại đi khắp nơi tuyên truyền rằng Lương Tổ Khanh và mình đã có cái gì cái gì ...v.v, ám chỉ rằng Lương Tổ Khanh đã là người đàn bà dâm đẳng. Chuyện này khiến cho Lương Tổ Khanh rất bị động. Và Diệp Lệ Nhân tự nhiên cho rằng cô chẳng đáng bị như thế.

- Buổi tối cậu phải mời tớ. Xem như là tớ phạt cậu.

Lương Tổ Khanh nói.

- Vâng, vâng. Ai kêu tôi chạm phải váy ngược của người nào đó rồi.

Diệp Lệ Nhân có bố làm ăn buôn bán, coi như là một người giàu có. Bình thường Diệp Lệ Nhân tiêu pha cũng không ít, dù sao không có tiền thì cứ gọi điện thoại bảo bố mình gửi cho. Trong đám chị em, cô là người hào sảng nhất, thường xuyên mời mọi người đi ăn cơm, đi shopping, đi chơi quán bar, nghiêm nhiên trở thành "đại tỷ".

- Ài, tớ hỏi cậu đấy. Cậu bé vừa rồi đi cùng Phùng Vũ ra ngoài có phải là sinh viên mới của khoa mình không?

Diệp Lệ Nhân đẩy đẩy Lương Tổ Khanh đang sửa sang lại tài liệu.

Lương Tổ Khanh cười cười, vừa thu thập tài liệu, vừa hỏi:

- Có phải là Tiểu Nhân của chúng ta động tâm rồi hay không? Bảo sao vừa rồi vừa vào đã ồn ào muốn tớ giới thiệu rồi.

- Ha ha, tớ thấy cậu ta đáng người hơi được đấy, vô cùng cường tráng nhé. Đừng có bảo tớ là cậu không hề động tâm đấy. Cậu ta tên là gì nhỉ?

Diệp Lệ Nhân hỏi.

- Không nói cho cậu biết. Tự đi mà hỏi.

Lương Tổ Khanh không thèm để ý đến cô bạn mà không biết rằng Diệp Lệ Nhân đột nhiên kéo cái tập tư liệu mình đã sửa sang xong vừa chạy vừa xem

- A...

Cô vừa chạy vừa kéo dài giọng:

- Hóa ra tên là Trần Tuấn Long, không tồi không tồi, nghe đã thấy tên hay đã man rồi. Ha ha... cũng giống tớ, là người Quảng Đông. Ôi... đừng có giật tóc tớ. Hi hi....

Hai cô ở đó rượt đuổi nhau vui đùa ầm ĩ.

Trần Tuấn Long đang đi trong sân trường, đi qua thư viện, khu giảng đường, ký túc xá sinh viên, bãi bóng, lui tới đây đều là sinh viên. Ngồi trên ghế đá, nhìn mặt cỏ xanh xanh, Trần Tuấn Long bỗng có một cảm giác kỳ dị. Đây là cuộc sống thời đại học của chính mình sao?

Mà ngay cả cái tên Trần Tuấn Long cũng thế.

"Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long", nhắc tới cái tên mới của mình, Trần Tuấn Long nhắm hai mắt lại, cảm thụ ánh mặt trời đang chiếu rọi. Những chuyện trước kia đã từng trải qua tựa như tia chớp hiện lên trong đầu.

"Thanh Long" là bí danh của hắn ở trong tổ chức. Danh xưng ấy chiếm vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng các sát thủ ở châu Á. Trong giới sát thủ, không có ai không biết đến cái tên này.

Trần Tuấn Long là một sát thủ, một sát thủ cao cấp. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, ngoài việc mang lại cho tổ chức một khoản tiền lớn, bản thân hắn cũng có thù lao không thấp. Trần Tuấn Long không có hứng thú với tiền. Khoản tiền mà Thất Thất giúp hắn gửi trong tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ đối với hắn cũng chỉ là một vài con số mà thôi. Hắn là một cô nhi, là tổ chức nuôi hắn lớn lên, là tổ chức huấn luyện hắn thành một vũ khí giết người khủng bố. Có lẽ, một sát thủ không có cảm tình sẽ là vô cùng hoàn mỹ. Nhưng đáng tiếc, Trần Tuấn Long lại gặp được Thất Thất.

Thất Thất cũng là cô nhi, cũng là người của tổ chức. Bình thường đều là nàng phụ trách liên lạc giữa hắn và tổ chức, còn lại trung gian ở giữa là mạng Inte lạnh lùng vô cảm. Nhưng mạng Inte lạnh như băng lại không ngăn được tình yêu nóng bỏng của nàng. Trời mới biết tình cảm của hai người bắt đầu từ lúc nào. Có thể là do nguyên nhân đã bị đè nén từ lâu lắm rồi, cũng có thể tất cả mọi người đều là cô nhi, đồng bệnh tương liên. Có điều hiện giờ Trần Tuấn Long hiểu, hai người bọn họ bắt đầu đã quá trễ, lại chấm dứt quá nhanh!

- Long, em yêu anh! Hứa với em, mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh... anh đều phải kiên cường sống sót!

- Đừng! Đừng vì em mà làm những chuyện điên rồ. Như thế không đáng đâu. Anh phải sống thật tốt, được không? Lúc em... em không ở bên cạnh anh, nếu anh... anh ở trong trường học gặp được ... gặp được một cô gái tốt, anh hãy đối xử thật tốt với cô ấy. Anh nhất định phải yêu cô ấy giống như yêu em vậy. Như vậy, anh mới có thể quên được em.

- Long.... đừng khóc... Em không thích thấy anh rơi lệ. Em thích anh lãnh khốc như thế. Anh biết không, bộ dáng anh như thế thật là nam tính.

- Nhưng mà... em lại càng thích anh lúc mỉm cười. Anh cười lên thật là đẹp, như ánh sáng mặt trời, thật là sáng lạn... Thật đấy!

- ... Long... em yêu anh!

Trần Tuấn Long mỉm cười, tay phải lại nắm thật chặt tay vịn ở ghế đá. "Rắc" một tiếng, xi măng làm tay vịn đã bị hắn bóp vỡ. Mảnh vỡ sắc nhọn đâm rách cả da tay của hắn. Máu tươi tuôn ra, nhưng Trần Tuấn Long vẫn ra sức bóp chặt, tựa như đang trừng phạt chính mình. Một lúc lâu thật lâu sau, Trần Tuấn Long mới tỉnh táo lại từ trong ký ức của chính mình, thét dài một tiếng, đi về phía cổng trường.

- Thực xin lỗi, xin hỏi... xin hỏi chỗ đăng ký sinh viên mới ở đâu?

Một cô gái cầm hai cái túi to bằng da như da rắn, đáng vẻ cũng rất thanh tú ngăn hẳn lại trước cổng trường.

- Ủ?

Trần Tuấn Long chú ý tới cô gái vô cùng xinh đẹp trước mắt này. Ánh mắt trong veo như nước, mái tóc thật dài. Tuy rằng thân mình có chút mảnh dẻ, nhưng đầy sinh lực.

- Bạn đi vào bên trong đi. Đến tòa nhà đầu tiên thì rẽ phải. Đi đến phòng thứ tư chính là nơi đăng ký của sinh viên mới. Bên ngoài đều có bảng hướng dẫn, tìm rất dễ.

- Cảm ơn bạn!

Cô gái kia gật đầu, mỉm cười với Trần Tuấn Long tỏ vẻ biết ơn.

- Đừng khách khí.

Trần Tuấn Long cũng mỉm cười. Hai người đi lướt qua nhau, nhưng Trần Tuấn Long đi được vài bước, quay đầu nhìn lại thì thấy cô gái đang vừa đi vào bên trong vừa loay hoay chặt vật với hai cái túi da to.

- Để tôi giúp bạn.

Trần Tuấn Long mỉm cười, "giành" lấy hai cái túi to kia từ trong tay cô gái.

- Tôi dẫn bạn đến chỗ đăng ký sinh viên mới.

Vừa rồi hẳn thật sự là thấy ái ngại cho nên mới quay lại ra tay giúp đỡ.

- Vậy, rất cảm ơn bạn!

Cô gái ngại ngùng cảm kích nói. Nếu không phải bắt gặp nụ cười mỉm rạng rỡ như ánh mặt trời trên mặt Trần Tuấn Long vừa rồi, cô cũng không dám mạo muội đến hỏi thăm đường. Không ngờ rằng hẳn thật sự đúng là người tốt.

- Giờ đã gần năm giờ rồi. Hôm nay là ngày cuối cùng đăng ký sinh viên mới. Bạn mà đến muộn hơn chút nữa thì có khi là không đăng ký được.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

- Tôi... tôi là lần đầu tiên đến Bắc Kinh, không biết đường. Buổi chiều còn lên nhầm xe bus nữa, đi lạc khá xa.

Cô gái giải thích.

- Nhà trường chẳng phải là đã chỉ dẫn ở ngay trước cửa nhà ga rồi sao? Lại còn có xe bus đến đón nữa mà. Bạn không bắt được à?

Trần Tuấn Long đã tự mình tìm đường như thế cho nên thấy rất kỳ quái.

- Không có. Tôi đi ô tô đường dài tới. Xe chỉ đi tới huyện Thông cho nên phải đổi xe từ ở đó.

- À, hóa ra là thế.

- Tôi... tôi là Trầm Chi Tĩnh, ở Nam Kinh, Giang Tô.

- Trần Tuấn Long, Tân Hội, Quảng Đông.

Không đợi cô gái có tên Trầm Chi Tĩnh kịp phản ứng, Trần Tuấn Long liền mỉm cười tự giới thiệu:

- Kỳ thật tôi cũng là sinh viên mới như bạn thôi.

Đây cũng dĩ nhiên là khiến cho Trầm Chi Tĩnh bốt xấu hổ. Thường thì có rất ít cô gái chủ động tự giới thiệu, không ngờ là Trần Tuấn Long rất thông minh, phản ứng nhanh như vậy.

Hai người yên lặng, chậm rãi bước đi. Trần Tuấn Long dẫn đường ở phía trước, Trầm Chi Tĩnh đi theo phía sau, tay không, chỉ đeo một cái túi nhỏ sau lưng.

- Chúng ta đã đến. Đây là nơi đăng ký.

Trần Tuấn Long vẫn giữ nụ cười mỉm như ánh sáng mặt trời.

- Học tử, xin chào, có bạn mới lại đến ghi danh.

Trần Tuấn Long nói với Lương Tổ Khanh ở bàn đón tiếp.

- À, xin chào.

Lương Tổ Khanh không ngờ là Trần Tuấn Long vừa tới buổi chiều giờ lại tới nữa, phía sau còn có một cô gái xinh xắn thanh nhã đi theo.

- Tôi chuyển giao cho chị nhé, học tử.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

- Được rồi, cảm ơn cậu.

Lương Tổ Khanh nói.

- Em là Trương Sở Vân hay là Trầm Chi Tinh? Sinh viên mới chỉ có hai người các em là chưa đến đăng ký thôi.

Trần Tuấn Long nghe thấy cái tên "Trương Sở Vân" thì ngần ra một chút, nhưng rất nhanh sau lại khôi phục như bình thường.

- Em là Trầm Chi Tinh. Thực xin lỗi, em đến hơi trễ.

- Không việc gì đâu. Còn thời gian mà.

Lương Tổ Khanh nói. Cô cảm thấy học muội này rất lễ phép.

- Nếu em mà đến muộn hơn chút nữa thì phiền rồi. Chị đoán là bạn Trương Sở Vân kia sẽ không đến kịp rồi. Có lẽ sau này chị đành để bạn ấy đi tìm thầy chủ nhiệm thôi.

- Vậy mọi người làm thủ tục nhé. Tôi đi trước.

Trần Tuấn Long giọng nói đột nhiên hơi khàn khàn, nhưng vẫn mỉm cười thân thiện.

- Rất cảm ơn bạn, Trần Tuấn Long!

Trầm Chi Tinh quay đầu cảm kích nói.

- Không có gì đâu! Gặp lại sau.

- Tạm biệt!

Trầm Chi Tinh nhìn theo Trần Tuấn Long đi ra bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ: "Người thanh niên này thật là một người tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Huấn Luyện Quân Sự Ở Đại Học

Nghiêm!

- Quay sang phải, quay!

- Nhìn thẳng!

- Nghi!

- Chào các sinh viên!

- Chào huấn luyện viên!

- Tôi là huấn luyện viên phụ trách đợt huấn luyện quân sự lần này của các bạn. Tôi tên là Tiểu Vĩnh Lộ. Cả tháng tới này các bạn đều phải phục tùng

mệnh lệnh của tôi, tuân theo sự chỉ huy của tôi. Đã nghe rõ cả chưa?

- Rõ ạ!

- Trong tháng huấn luyện này, các bạn sẽ rất vất vả, sẽ rơi rất nhiều mồ hôi. Bởi vì tôi sẽ huấn luyện các bạn thành đội ngũ ưu tú nhất của Đại học Bắc Kinh. Các bạn có lòng tin không?

- Có!

- Cái gì? Tôi không nghe rõ?

- Có!

- To hơn chút nữa đi!

- Có...!

- Tốt! Bây giờ chúng ta làm quen một chút. Nghiêm! Điểm danh!

Tiểu Vĩnh Lộ lớn tiếng nói.

- 1, 2, 3, 4....

Đội ngũ bắt đầu điểm danh từ trái sang phải.

Tiểu Vĩnh Lộ tác phong nghiêm chỉnh, mày rậm mắt to, rất uy nghiêm. Ông là bộ đội từng trải. Huấn luyện quân sự hàng năm ở Đại học Bắc Kinh đều là do ông dẫn đội phụ trách. Ông huấn luyện ra đội ngũ đều là đỉnh cao cả.

- Cậu tên là gì?

- Trữ Nguyên!

- Cậu tên là gì?

- Tiểu Thừa Khải!

....

- Cậu tên là gì?

- Trần Tuấn Long!

....

Trần Tuấn Long đứng ở trong đội ngũ, cũng không nhúc nhích. Ánh mặt trời chói chang. Tiểu Vĩnh Lộ không hề nơi lỏng việc thao luyện mọi người.

- Đi đều bước. 1, 2, 1; 1, 2, 1.

- Nghiêm! Quay bên phải làm chuẩn. Nhìn về phía trước.

Huấn luyện quân sự phân ra hai tổ nam và nữ. Sinh viên nam đương nhiên không được ưu đãi như sinh viên nữ, có mấy người không chịu nổi đã sắp té xỉu ngay tại chỗ.

- Mọi người có sợ huấn luyện không?

Huấn luyện viên Tiểu Vĩnh Lộ hỏi, trên mặt lại lộ ra một tia cười gian.

- Không sợ!

Có điều thanh âm mọi người không được vang dội như nội dung câu trả lời. Mọi người đều biết, chương trình trọng điểm huấn luyện của buổi chiều chính là đứng nghiêm theo tư thế quân ngũ. Mà theo lời các sinh viên năm trước, huấn luyện viên hàng năm cũng hay gây khó dễ cho sinh viên mới ở hạng mục này. Nghe nói không ai có thể gắng gượng vượt qua được buổi huấn luyện đứng nghiêm theo tư thế quân ngũ cả. Mọi người đành phải tự cầu phúc lấy thời.

- Khi đứng nghiêm theo tư thế quân ngũ, eo phải thẳng, hai chân phải đứng thẳng tắp, tay phải duỗi thẳng tự nhiên, ngón giữa chạm dọc theo đường nếp chỉ quần, thân thể phải thẳng về phía trước. Giống như tôi đang làm mẫu đây này. Đó là những động tác chủ yếu, có nghe rõ không?

Tiểu Vĩnh Lộ quát lớn.

- Rõ!

Tất cả mọi người xác nhận, sau đó Tiểu Vĩnh Lộ ra mệnh lệnh nghiêm.

- Tất cả tập trung, nghe khẩu lệnh của tôi. Nghiêm! Đứng nghiêm mười phút!

Mọi người đứng không nhúc nhích. Mười phút, nói dài cũng không dài lắm, mà bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

- Uốn ngực, hóp bụng, ngẩng đầu!

Tiểu Vĩnh Lộ thình thoảng lại đi tới đi lui trong đám người, khiển trách những sinh viên có động tác không đạt tiêu chuẩn. Sự nghiêm khắc của ông đã hoàn toàn trấn áp tất cả mọi người. Không nghe lời sẽ ăn một phát dây thắt lưng ngay. Tất cả mọi người đều lên gọi ông là "huấn luyện viên ma quỷ"!

Đòn sát thủ của huấn luyện viên ma quỷ rốt cuộc cũng được lờ ra đằng sau. Sau khi nghỉ ngắn, các học viên được tập hợp lại và nhận được mệnh lệnh là đứng nghiêm trên thao trường trong ba tiếng đồng hồ.

Đứng ba tiếng đồng hồ dưới ánh nắng chói chang? Muốn chết ư? Có điều tất cả mọi người đều là thanh niên, đều có chí khí bất khuất. Mặc dù biết là huấn luyện viên đang cố ý gây khó dễ nhưng cũng không ai luôn miệng kêu khổ gì cả, mọi người đều kiên trì đứng thẳng.

- Quá trình đứng nghiêm là vất vả nhất, mà sự lĩnh hội được cũng là sâu sắc nhất. Trong quá trình này có thể thấy được sự nghị lực của bạn, hơn nữa, cũng có thể bồi dưỡng được nghị lực của bạn. Kiên trì đến cuối cùng. Vĩnh viễn không bỏ cuộc!

Tiểu Vĩnh Lộ nói một cách rất nghiêm túc.

- Khi các bạn ngã xuống thì có thể tự nói với mình rằng: mình đã cố gắng hết sức. Hiểu chưa? Tôi không hy vọng thấy người nào nhu nhược, người nào hèn nhát ở đây!

Xem ra phần huấn luyện đứng nghiêm lần này đã nâng thêm một bậc về độ khó. Mọi người đành phải cắn răng kiên trì.

Nói là nói vậy thôi nhưng làm thì lại là một chuyện khác. Không đến nửa giờ đã lục tục có người bỏ cuộc. Mấy người này phần lớn là con một, bình thường đã được nuông chiều từ bé, làm sao chịu được khổ như thế. Trong sự khinh miệt của Tiểu Vĩnh Lộ, một đám hồ thẹn lùi ra. Lại qua nửa giờ nữa, những người có thể tiếp tục kiên trì cũng được mười mấy người. Đây đã là rất tốt rồi. Có thể thấy được mười mấy người này có nghị lực bất phàm.

Tiểu Vĩnh Lộ đi qua đi lại có vẻ rất tán thưởng. Xét một cách tổng quát, học viên lần này không tồi. Năm trước số người có thể kiên trì được trong một giờ cũng chỉ có bảy tám người. Lúc này, những người vẫn kiên trì trên thao trường nghiêm nhiên đã trở thành những hình ảnh đáng nể.

Cả đám các nữ sinh đã nghỉ ngơi vây quanh dưới bóng râm ở sân thể dục, nhìn những nam sinh này. Mặc dù trên đầu mặt trời nắng chói chang, ai nấy đều mồ hôi ướt đầm, nhưng bọn họ đều ngoan cường kiên trì nghị lực. Các vòng huấn luyện của nữ sinh đã xong, những người còn lại trên thao trường cũng càng ngày càng ít. Nửa giờ nữa lại trôi qua, chỉ còn lại có sáu người vẫn còn kiên trì.

Tiểu Vĩnh Lộ biết, qua một giờ huấn luyện, những người này đều rất có nghị lực. Có thể kiên trì tiếp tục được nữa hay không đã không còn quan trọng, mà chủ yếu chỉ là để xem thân thể họ có thể chịu đựng được huấn luyện mạnh như thế hay không thôi. Lúc này, ở trên sân đã có mấy người bắt đầu lung lay sắp đổ. Quả nhiên, không đến mười phút sau, năm người còn lại không kiên trì được nữa, lục tục nhận thua lùi ra, nhưng bọn họ đều giành được tràng pháo tay tán thưởng của các học viên khác.

Hiện giờ trên sân chỉ còn lại một người vẫn đang kiên trì. Mà nói là kiên trì, chẳng thà nói là hưởng thụ mới đúng. Trần Tuấn Long không thèm để ý đến cái bài tập trẻ con này. Thế này thì gọi gì là huấn luyện cường độ cao, có mà gọi là giải ngứa thì cũng còn tạm được.

Tiểu Vĩnh Lộ rất vui mừng, học viên đứng nghiêm trên thao trường đã vượt thời gian kỷ lục. Hiện giờ đã đứng được một giờ năm mươi phút rồi, ánh mặt trời cũng hướng dần về phía Tây, mọi người đều chú ý đến người vẫn đứng trên sân như hạc giữa bầy gà, nhất là các cô gái.

- Wa, thật là lợi hại. Cậu ta vẫn đứng yên không nhúc nhích suốt hai giờ rồi.

- Liệu có phải là chết lặng rồi nên không nhúc nhích được nữa không?

- Đàn ông mạnh mẽ như thế đúng là kiểu mà tớ thích. Cậu có biết cậu ấy tên là gì không? Ở khoa nào đấy?

Các cô gái túm năm tụm ba bàn tán. Tất cả mọi người ai cũng cảm thấy rất hứng thú đối với những người xuất sắc.

Trầm Chi Tinh cũng ở trong đám người này. Nghe mọi người đều ca ngợi, cô chú ý tới Trần Tuấn Long, cậu bạn đã từng giúp mình. Nhìn dáng người cao ngất, khuôn mặt kiên nghị của hắn mà cảm thấy không thể không bội phục nghị lực của hắn.

Tiểu Vĩnh Lộ bây giờ là muốn ngừng mà không được. Chính ông ta nói là phải đứng đủ ba giờ. Vốn là phỏng đoán không ai có thể đứng được lâu như thế, không ngờ là lại có người như Trần Tuấn Long. Ông khó mà nói giải tán được, mà đám học viên còn lại lại đã được dẫn đến bên cạnh khu vực huấn luyện, Tiểu Vĩnh Lộ đành phải đứng cùng với Trần Tuấn Long.

Rốt cục cũng đến giờ, Tiểu Vĩnh Lộ thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói với Trần Tuấn Long:

- Huấn luyện đã hết giờ. Giải tán!

Nói xong câu đó, thật sự ông cũng mệt không chịu nổi. Bản thân ông cũng phải theo cho đến cùng đây thôi.

- Vâng!

Trần Tuấn Long bình tĩnh đáp.

- Cậu tên là gì?

Tiểu Vĩnh Lộ hỏi.

- Trần Tuấn Long!

Nói xong xoay người rời đi. Nghênh đón hắn là tiếng vỗ tay vang dội trên sân. Với nghị lực kinh người của mình, Trần Tuấn Long đã giành được sự kính trọng của các học viên.

Trần Tuấn Long vẫn cho rằng, tinh thần đoàn đội chỉ là rác rưởi, thứ rác rưởi mà hắn khinh bỉ nhất. Sát thủ không phải sai lang, trong khi công kích phải cần đến sự hợp tác của tập thể. Đối mặt với mục tiêu, sát thủ giống một con hùng ung cao ngạo hơn. Một kích tất trúng rồi sau đó nhanh nhẹn rời đi.

Ấy thế mà hiện giờ Trần Tuấn Long chẳng những là tổ trưởng của một tổ mà lại còn phải phụ trách cả đoàn đội này.

- Báo cáo huấn luyện viên, tất cả đã tập hợp xong!

Trần Tuấn Long trầm giọng nói với Tiểu Vĩnh Lộ. Từ sau biểu hiện xuất sắc của hắn trong nội dung đứng nghiêm theo tư thế quân ngũ, Tiểu Vĩnh Lộ đã phân công cho hắn làm tiểu đội trưởng, phụ trách huấn luyện và vân vân.

- Tốt. Quay về đội ngũ!

Tiểu Vĩnh Lộ khá là hài lòng.

- Chú ý nghe khẩu lệnh. Tất cả tập trung, lấy phía trước làm chuẩn, quay sang phải.

- Chuẩn bị, chạy đều bước! 1, 2, 1; 1, 2, 1;

- 1... 2... 3... 4....

- Đứng nghiêm!

Tiểu Vĩnh Lộ nhìn đội ngũ do mình huấn luyện trước mắt, cảm thấy đội ngũ đã không tồi. Phải biết rằng biểu diễn kết thúc đợt huấn luyện quân sự, phương trận đội ngũ chiếm vị trí quan trọng nhất. Tiêu chuẩn kiểm nghiệm chính là nhìn xem ai có thể dẫn theo phương trận đi tốt được. Mấy ngày nay, trọng điểm huấn luyện quân sự chính là để cho bọn họ luyện tập đi đều bước và đi bước nghiêm.

Lúc này, Tiểu Vĩnh Lộ phân ra vài đội, đều do tiểu đội trưởng phụ trách thao luyện, còn bản thân mình thì ở bên cạnh giám sát.

“Chát!” Tiểu Vĩnh Lộ lại vung roi bằng thắt lưng lên quật xuống lưng của một học viên. Học viên kia đau đón “a” lên một tiếng, lão đảo rồi ngã xuống. Trần Tuấn Long mặt nhăn lại. Học viên này vừa lúc là thuộc đội của hắn, tên là Tăng Kiến Hoa. Một người gầy yếu, đeo kính cận, hiền lành ít nói.

- Cậu đi bước nghiêm mấy lần rồi đều xộc xệch như thế. Đi tử tế vào cho tôi!

Tiểu Vĩnh Lộ hung tợn quát.

Điều này cũng khó trách được Tiểu Vĩnh Lộ hung ác. Có thể là do Tăng Kiến Hoa thân thể có chút yếu đuối, không chịu nổi huấn luyện với cường độ cao như vậy. Trong khi Tiểu Vĩnh Lộ lại là một người quá cố chấp, không chấp nhận được việc người khác phạm sai lầm.

Tăng Kiến Hoa ngã trên mặt đất, nước mắt tuôn trào. Huấn luyện quân sự có khổ cậu ta cũng không sợ, nhưng quả thật mình theo không kịp tiến tẩu huấn luyện, không ngờ lại bị huấn luyện viên phê bình trước mặt mọi người, cho nên cậu ta rất xấu hổ.

- Đứng lên cho tôi! Cậu là cái đồ vô dụng!

Tiểu Vĩnh Lộ tiếp tục quát.

Nước mắt tuôn rơi trên mặt Tăng Kiến Hoa. Cậu thanh niên chưa từng chịu sự vũ nhục như thế bao giờ, nhất thời ủy khuất lại càng chặt vật trên mặt đất.

- Hắc... cậu thật đúng là....

Tiểu Vĩnh Lộ rất căm tức. Danh hiệu “huấn luyện viên ma quỷ” hàng đầu như ông ta cũng không phải là tiếng hão. Đi lên vài bước, ông ta lại gơ dây lưng

lên, quất xuống.

"Chát..." một tiếng thanh thúy vang lên. Nhưng roi không phải quất vào trên người Tăng Kiến Hoa mà là bị Trần Tuấn Long đưa tay ngăn lại.

Trần Tuấn Long bình tĩnh nói:

- Huấn luyện viên, Tăng Kiến Hoa là đội viên của đội tôi. Nếu cậu ấy có gì sai, tôi là đội trưởng sẽ chịu trách nhiệm.

Đến bản thân Trần Tuấn Long cũng không hiểu được tại sao mình lại phải thò đầu nhúng mũi ra làm gì. Trần Tuấn Long hiện giờ đã buộc mình làm chuyện trái với bản tính.

- Cậu chịu trách nhiệm?

Tiểu Vinh Lộ hí húp mắt nhìn nhìn Trần Tuấn Long. Thằng ranh này không ngờ lại dám khiêu chiến mình.

- Tốt. Trần Tuấn Long, cậu đã muốn chịu trách nhiệm thì cậu bây giờ chống đẩy 500 cái cho tôi!

- 500 cái thật không?

Trần Tuấn Long lộ rõ vẻ coi thường trong giọng nói.

- 500 cái. Hiện giờ lập tức thực hiện.

Tiểu Vinh Lộ đang đợi nhìn hần thờ không ra hơi. Ông ta biết thân thể Trần Tuấn Long rất tuyệt. Có điều phải làm năm trăm cái chống đẩy cũng không phải là người bình thường có thể thừa nhận được. Mặc dù hần có thể kiên trì đứng nghiêm trong suốt ba tiếng đồng hồ, nhưng không có nghĩa là chống đẩy cũng có thể. Cho nên Tiểu Vinh Lộ tin tưởng lần này sẽ cho Trần Tuấn Long một bài học không nhỏ.

- Giúp tôi đếm đi!

Trần Tuấn Long mỉm cười, xem ra huấn luyện viên muốn mình phải chịu đau khổ. Tất cả mọi người chú ý vào Trần Tuấn Long.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long bắt đầu động tác khởi động, khoắc khoắc tay, cúi thân, lắc lắc đầu, sau đó thu hồi về tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc trở lại, bắt đầu chống đẩy rất có nhịp.

- 1, 2, 3....

- 51, 52, 53...

Tiểu Vinh Lộ cũng bắt đầu nghiêm túc. Ông phát hiện ra rằng Tiểu Vinh Lộ đã chống đẩy liên tục hơn 50 cái mà vẫn giữ vẻ mặt thoải mái, căn bản là không có mệt mỏi gì cả. Hơn nữa động tác của hần tiêu chuẩn, lực lượng lên xuống cao thấp vừa đủ.

- 101, 102, 103...

Tiểu Vinh Lộ vẫn còn đang đếm, nhưng giọng đếm càng lúc càng thấp. Nếu nói phải chống đẩy 100 cái, ông ta cũng có thể làm được. Nhưng không phải là liên tục, gián đoạn không ngừng như Trần Tuấn Long. Tiểu Vinh Lộ tối đa cũng chỉ có thể chống khoảng bảy tám mươi cái một lần, sau đó phải nghỉ một lúc rồi mới có thể tiếp tục được. Ông ta hoàn toàn không ngờ rằng Trần Tuấn Long có thể không tốn chút sức lực nào mà làm liên tục 100 cái chống đẩy, hơn nữa lại còn có thể liên tục không ngừng nghỉ nữa.

Giọng đếm của ông ta nhỏ đi, nhưng giọng đếm của các đội viên trong đội Trần Tuấn Long lại lớn lên. Hóa ra, ngay từ đầu bọn họ vẫn đều thầm đếm cho Trần Tuấn Long. Bây giờ lại tự nhiên hô to lên, để cổ vũ hần cố lên:

- 125, 126, 127...

Lúc này, những học viên khác cùng huấn luyện trên thao trường cũng chú ý tới chuyện xảy ra ở đây, thừa dịp nghỉ giữa giờ huấn luyện, tất cả mọi người đổ xô lại, mồm năm miệng mười hỏi han chuyện gì đang xảy ra. Sau khi mọi người đã biết hết tình huống như thế, đều hò hét trợ uy cho Trần Tuấn Long:

- 232, 233, 234...

Trần Tuấn Long cứ cao thấp pháp phòng như cái máy, động tác tuyệt đẹp, hơn nữa cơ bắp trên hai tay cũng pháp phòng theo tiết tấu cơ thể.

Thấy biểu hiện xuất sắc của Trần Tuấn Long, các học viên đứng xung quanh đều hưng phấn, tiếng đếm càng thêm vang dội.

- 491, 492, ... 499, 500!

- A.... thật là lợi hại! Hoàn thành rồi!

Các học viên đều hoan hô, vỗ tay lẫn nhau mừng thắng lợi. Mấy ngày nay bị huấn luyện viên hành cho không ra gì, không ngờ là lại có người ra mặt vì mọi người, đánh bại cả huấn luyện viên. Ai nấy đều cao hứng là điều khó tránh khỏi.

Trần Tuấn Long từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ tay, mặt không đỏ, hơi thở không dồn dập, rất nhẹ nhàng nói với Tiểu Vinh Lộ:

- Báo cáo huấn luyện viên, 500 cái chống đẩy đã xong!

Tiểu Vinh Lộ gật gù đầu, nhìn những học viên đứng xung quanh đang hoan hô, khó mà nói được cái gì, khoát tay, sau đó tách mọi người tránh ra để rời đi.

Cả đội của Trần Tuấn Long vây quanh lấy hắn, tỏ vẻ khâm phục. Tăng Kiến Hoa đẩy kính mắt, đi tới cảm kích nói với Trần Tuấn Long:

- Lão Đại, cảm ơn anh!

Trần Tuấn Long cười cười:

- Không có gì!

500 cái hít đất, đối với hắn mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ. Có điều Trần Tuấn Long lại giành được sự tôn trọng của tất cả các bạn học bằng biểu hiện xuất sắc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Mua Nhà Sắm Xe.

Thời gian huấn luyện quân sự còn lại, thái độ đối với mọi người của "huấn luyện viên ma quỷ" Tiểu Vinh Lộ có vẻ tốt hơn rất nhiều, không có chỉ trích nhiều nữa. Mọi người cũng cố gắng rèn tập đội ngũ cho thật tốt. Cuối cùng cũng đã đến bài học về súng ống và bắn đạn thật.

Buổi sáng, khi mặt trời vừa lên, mọi người mới rời giường. Ai nấy đều bàn tán về nội dung huấn luyện hôm nay. Bởi vì mọi người đều rất tò mò với súng ống.

- Súng thật là như thế nào? Nặng bao nhiêu?

- Súng thật hình dạng thế nào? Khi nào thì đi bắn bia?

Mấy nam sinh viên có hiểu biết chút ít về súng ống thì được dịp bốc phét. Kỳ thực không chỉ riêng nam sinh viên mà cả các nữ sinh cũng rất có hứng thú với chủ đề này. Thế nhưng Trần Tuấn Long lại không tham dự vào những cuộc bàn tán đó.

- Chào các bạn học viên!

Tiểu Vinh Lộ bắt đầu giảng bài cho mọi người. Chỉ thấy tay phải ông cầm lấy cây súng, sau đó ông nói:

- Đây là súng tiểu liên "năm sáu" mà nước ta đã nghiên cứu chế tạo...

Ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên cây súng. Phía sau lưng ông còn gài sẵn một loạt súng nữa. Mọi người chưa bao giờ được tiếp cận súng ống trong cự ly gần như thế này. Thật không khỏi khiến mọi người đều tim đập nhanh hơn.

- Đây là băng súng, đây là băng đạn, đây là chuôi nắm và cò súng, đây là đầu ruồi và chỗ khuyết...

Tiểu Vinh Lộ nói tiếp. Sau đó, ông nhắm ngay rừng cây, làm một động tác dùng súng tiêu chuẩn, kéo cò súng, trong nòng súng không còn đạn nữa. Sau đó là phát súng, mỗi người một khẩu. Mọi người cầm súng trong tay hưng phấn vô cùng, không ngừng đùa bốn âm ỉ.

Trần Tuấn Long cảm thấy có chút buồn cười. Súng trong tay bọn họ đã như trở thành món đồ chơi, lại không biết tác dụng trọng yếu nhất của súng chính là giết chóc, là công cụ bạo lực roi máu.

Khẩu súng tiểu liên ở trước mặt hắn đây, nhìn bề ngoài tuy rằng đã rất cũ kỹ, nhưng thân súng đen bóng lại chứng tỏ rõ uy nghiêm của nó. Trần Tuấn Long đưa tay nhẹ nhàng sờ nắn. Đó là một loại cảm giác quen thuộc. Cây súng này sau khi tiếp xúc với hắn dường như có được sinh mệnh, là Trần Tuấn Long mang lại sinh mệnh cho nó. Bất kể là vũ khí nào, chỉ cần đưa tới tay Trần Tuấn Long cũng đã không còn là vũ khí mà trở thành một phần thân thể hắn.

- Được rồi, tiếp theo chúng ta bắt đầu nghiên cứu xem tháo súng như thế nào. Tất cả mọi người chú ý lắng nghe và nhìn thao tác của tôi.

Tiểu Vinh Lộ phân phát súng xong thì đợi mọi người ổn định cảm xúc rồi lại tiếp tục giảng giải.

Chỉ thấy Tiểu Vinh Lộ thuần thục tháo khẩu tiểu liên trên tay, mọi người về mặt đều khâm phục. Dù sao, "huấn luyện viên ma quỷ" cũng rất có trình độ. Sau khi ông vừa giảng vừa lắp súng lại như cũ thì tất cả mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Tiểu Vinh Lộ vừa lòng gật đầu, sau đó để cho mọi người tự do luyện tập. Bản thân ông thì thỉnh thoảng chỉ đi tới đi lui chỉ đạo thôi.

Tất cả mọi người đều cố gắng thao tác, chỉ ngoại trừ mỗi Trần Tuấn Long, đến động hấn còn chả muốn động nữa.

- Sao cậu lại không làm?

Tiểu Vinh Lộ cũng chú ý đến. Trần Tuấn Long không hưng phấn đùa nghịch súng như những học viên khác.

- Không cần.

Trần Tuấn Long đáp lại.

- Nội dung tôi giảng cậu đều hiểu hết?

Tiểu Vinh Lộ cau mày nói.

- Vâng.

Trần Tuấn Long trả lời cũng rất rõ ràng.

Tiểu Vinh Lộ nhìn Trần Tuấn Long chằm chằm. Trần Tuấn Long không sợ chút nào, đôi mắt trong suốt cũng nhìn lại Tiểu Vinh Lộ.

"Thật là một quái nhân!" Tiểu Vinh Lộ lắc đầu, đi ra. Trải qua hai chuyện kia, ông đã không còn xem thường Trần Tuấn Long nữa, mặc kệ hấn có làm gì cũng được.

Sau vài ngày huấn luyện và diễn luyện súng ống, rốt cuộc đã đến ngày bắn bia bằng đạn thật. Hôm trước huấn luyện viên đã nói, mỗi người có thể bắn mười phát. Một số học viên hưng phấn kêu to vạn tuế.

Mang theo tâm tình kích động, mọi người đi vào bãi bắn bia quân sự tham gia bắn đạn thật. Những khuôn mặt tươi cười tràn đầy hưng phấn như đã quên đi sự mệt mỏi của đợt huấn luyện quân sự trong mấy ngày liền.

Trên bãi bắn bia, gió thu phần phật, cờ đỏ tung bay, các ban đều từ từ tiến vào bãi bắn bia theo sự hướng dẫn của huấn luyện viên, xếp hàng chờ đợi, thay phiên lên sân. Trên bãi bắn bia tiếng súng đánh thép, có mấy cô gái sợ hãi nhắm mắt bịt tai lại.

Tiểu Vinh Lộ vẫn kiên nhẫn cẩn thận giảng giải những điểm trọng yếu khi bắn. Bởi vì tổng điểm bắn của mỗi chi đội cũng được tính vào điểm thi.

Đến lượt Tiểu Vinh Lộ dẫn theo đội này, sau khi mọi người tiến vào vị trí bắn bia, hạ lệnh một tiếng. Tiếng súng đánh thép, viên đạn xuyên thấu qua bia cách đó cả trăm mét, xẹt qua sườn núi đất vàng ở xa xa, làm bụi bay mù mịt.

Trần Tuấn Long không tham gia. Hấn lấy lý do thân thể không thoải mái để trốn tránh dịp bắn bia lần này. Các bạn học cùng đều đáng tiếc cho hấn. Mọi người ngồi vây lại một nhóm, kể lể về kinh nghiệm đã có, ai nấy đều hớn hởi, mặt mũi tươi cười. Mỗi người mười phát đạn đã làm cho mọi người đã con nghiện.

Sau khi bắn xong, ai cũng mơ tưởng đến đầu đạn. Có người còn lên nhặt mấy đầu đạn rơi trên mặt đất về nhìn mãi mà không đã thèm. Có điều các huấn luyện viên cũng hiểu tâm tư của mọi người nên cũng phân phát vỏ đầu đạn nhặt được cho mọi người hết.

Tiểu Vinh Lộ nhặt được hai túi đầu đạn to, các học viên trong lớp đều quần lấy ông. Ông thì mỉm cười, đưa cho mỗi người vài cái. Kỳ thật "huấn luyện viên ma quỷ" không phải người xấu. Có điều ông hơi nghiêm khắc với mọi người một chút. Bây giờ đã đến lúc kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, cho nên ông cũng tươi cười, thân mật hơn với mọi người rất nhiều.

Đến trưa, buổi bắn đạn thật đã kết thúc thắng lợi. Buổi chiều khó khăn được nghỉ vài tiếng đồng hồ, sau đó chính là hội diễn huấn luyện quân sự, mỗi đội ngũ xếp theo phương trận, uy vũ trang nghiêm diễu hành trên thao trường. Lãnh đạo nhà trường và bên quân đội ở trên đài chủ tịch kiểm duyệt. Cuối cùng, hiệu trưởng Hứa Hoành Trí tuyên bố đợt huấn luyện quân sự đã kết thúc thành công tốt đẹp.

Những ngày tháng cực khổ rốt cuộc đã chấm dứt.

Trần Tuấn Long cũng chẳng biết có việc gì, vốn định tranh thủ thời gian đi làm mấy việc. Nhưng Lương Thúy Quyên, giảng viên trợ giảng của lớp lại tìm hấn, yêu cầu hấn dẫn đầu chuẩn bị một tiết mục cho buổi dạ tiệc đón mừng sinh viên mới năm 2006 được tổ chức vào cuối tuần.

Thế này là làm khó cho Trần Tuấn Long rồi. Tiết mục gì cho tốt bây giờ, nghĩ đi nghĩ lại, hay là biểu diễn một bài quyền tập thể cho xong. Ý tưởng này nhận được sự tán thành của cả mấy sinh viên nam cùng lớp hấn. Bài quyền tập thể trong giai đoạn huấn luyện quân sự ai cũng đã luyện rất quen thuộc. Trần Tuấn Long cũng yên tâm, giao luôn cho Dương Hiểu Nhân ở cùng ký túc xá phụ trách thao luyện. Bản thân hấn thì chạy ra ngoài.

Dương Hiểu Nhân là người ở Trường Sa, Hồ Nam, vóc dáng cao to. Lần trước đứng nghiêm theo tư thế quân ngũ, cậu ta là người kiên trì so đầu với Trần Tuấn Long cho đến cuối cùng, nhưng rồi cuối cùng vẫn bị hấn đánh bại. Thứ nhất chính là thứ nhất. Từ ngày đó trở đi, cậu ta liền phục tùng Trần Tuấn Long vô điều kiện. Cậu ta cho rằng Trần Tuấn Long nếu như đã có nghị lực kiên cường hơn mình thì những phương diện khác cũng nhất định sẽ mạnh mẽ hơn mình. Cậu ta cứ khẳng khái đạo lý này.

Mấy người ở cùng ký túc xá như Khương Hồng Đào, Tô Cường, Tăng Kiến Hoa cũng cho là như thế. Mọi người tập trung ở cùng nhau, sau vài bữa cơm mời nhau thì đã quen thân. Mọi người đều coi Trần Tuấn Long như đại ca.

- Trước hết trả tiền thuê trong hai tháng, lại trả thêm tiền thuê nhà một tháng. Tổng cộng là mười lăm nghìn đồng. Có mang theo chứng minh thư hay không?

Cô gái ở phòng môi giới cười thật ngọt ngào.

Trần Tuấn Long gật đầu, gian phòng hấn chọn được thật sự không tệ. Tuy tiền thuê có hơi đắt một chút, nhưng Trần Tuấn Long cảm thấy rất đáng giá. Gian phòng này rất gần Đại học Bắc Kinh, qua lại rất tiện. Hơn nữa, xung quanh đều có chợ, siêu thị, cửa hàng, người qua lại rất nhiều. Sau khi rời khỏi nhà lại dễ dàng trà trộn vào đám đông. Với Trần Tuấn Long thì an toàn là điều quan trọng nhất.

- Tôi thuê hai năm! Tiền thuê bây giờ thanh toán hết một cục. Ngày mai tôi sẽ chuyển đến ở. Có vấn đề gì không?

- Không... không có.

Nghe thấy Trần Tuấn Long nói là muốn thuê hai năm, mà lại còn thanh toán tiền thuê ngay, cô gái làm môi giới kia hưng phấn không biết nên nói gì mới tốt. Lần này cậu được con cá lớn, hoa hồng chắc không ít rồi.

- Tốt lắm. Chúng tôi lập tức làm các thủ tục có liên quan cho anh.

Trần Tuấn Long thanh toán chi phí rõ ràng. Gian phòng này có ba phòng, hai sảnh. Lần tìm trong sổ điện thoại số của một công ty trang trí nội thất khá lớn, giao việc cho họ rõ ràng, bảo bọn họ lập tức bắt đầu công việc. Trần Tuấn Long lại tiếp tục đi dạo quanh Bắc Kinh.

Hắn đã đến Bắc Kinh rất nhiều lần, có điều đều là vì "công tác". Hiện giờ phải thực sự sống ở đây, Trần Tuấn Long vẫn muốn chuẩn bị toàn bộ cho thật tốt. Ngoại trừ gian phòng ở gần Đại học Bắc Kinh, Trần Tuấn Long lại thuê hai gian phòng khác ở Huyện Triều Dương và huyện Hải Diên. Thò khôn có ba hang, nhất là khi tình hình tổ chức bên kia không rõ ràng, hấn đương nhiên là rất cẩn thận.

Có điều Trần Tuấn Long cũng rất tin tưởng vào thân phận mà Thất Thất đã chuẩn bị cho hấn. Cuối cùng, Trần Tuấn Long còn chú ý đến khu Minh Châu Hoa Viên đang bán chạy ở huyện Đông Thành. Suy xét mấy lần, Trần Tuấn Long quyết định mua luôn một cái biệt thự ở khu này.

Đối với tương lai, Trần Tuấn Long có một loạt kế hoạch. Những việc hấn làm hiện nay chẳng qua chỉ là để thực thi cái kế hoạch này mà thôi.

Bộ phận bán hàng ở Minh Châu Hoa Viên hôm nay xem như vớ được khách sộp. Trần Tuấn Long trả luôn tiền mua cả cái biệt thự Tinh Long Cư xa hoa nhất trong khu. Gian biệt thự gần sáu trăm thước vuông này định giá cũng rẻ. Đến cả đồ gia dụng bên trong đã chào giá là năm triệu tám, nhưng vị khách sộp này không hề chớp mắt, còn không thèm mặc cả giá đã ký tên quyết thể cái roet. Trước khi đi, yêu cầu duy nhất của vị khách này là không cần công ty cung cấp quần gia trông coi gia sản phục vụ miễn phí. Khách muốn tự chăm sóc riêng tư. Quản lý của Minh Châu Hoa Viên gật đầu đồng ý như bỏ củi.

Trần Tuấn Long tương đối hài lòng. Tinh Long Cư có thể gọi là "Dream House" (Ngôi nhà Hạnh phúc) của hấn.

Có nhà rồi, còn cần có xe. Trần Tuấn Long không chọn lựa loại xe Buick quá mức hào hoa mà không thực dụng đang chạy đầy trên đường. Không phải là hấn không có tiền mua nổi, mà là phải cân nhắc đến chuyện về sau sẽ lái xe đi học. Hấn không muốn quá mức phô trương. Cho nên hấn chọn nhãn hiệu Chevrolet Spark, phổ thông đại chúng mà cũng không mất đi cá tính.

Ở showroom độc quyền Chevrolet, Trần Tuấn Long cẩn thận lựa chọn xe. Cô gái phụ trách bán hàng đi theo phía sau. Phía bên phải của đại sảnh có bày hai chiếc Spark đã hấp dẫn ánh mắt của hấn. Hai chiếc này một chiếc màu cam, một chiếc màu xanh đậm, cùng bày ở đây rất là bắt mắt, lại làm cho Trần Tuấn Long cảm thấy hai chiếc xe này có chút đặc biệt. Khi Trần Tuấn Long đi qua, một cô gái đeo kính râm cũng đang bước ra từ trong chiếc xe màu xanh đậm kia. Cô gái này có một mái tóc xinh đẹp, đeo thắt lưng trong suốt, mặc đồ lộ vai, da thịt tuyết trắng lộ liễu ra phân nửa, có vẻ thanh xuân động lòng người.

- Tôi lấy cái này!

Cô gái nói với người bán hàng đứng cạnh.

- Vâng, Tô tiểu thư.

Người bán hàng cung kính.

- Chiếc xe này cửa hàng chúng tôi cũng chỉ bán rất hạn chế. Rất là phù hợp với thân phận cao quý của người trẻ tuổi như quý cô. Hơn nữa, chúng tôi đã làm xong tất cả các thủ tục trước bạ, quý cô khỏi phải làm gì nữa.

Hóa ra hai cỗ xe Spark này kiểu dáng mới mẽ độc đáo, bên trong nội thất bài trí sang trọng, lại có bề ngoài trang trọng phóng khoáng, đặc biệt phù hợp với những thanh niên tầm 25 tuổi trở xuống. Người bán hàng kia lập tức đi cùng cô gái ra bàn lễ tân làm thủ tục.

Trần Tuấn Long quan sát bề ngoài cái xe Spark màu cam đỏ còn lại. Tranh thủ dịp này, cô gái bán hàng lại bắt đầu giảng giải về tính năng chiếc xe này. Chưa nói được hai câu, Trần Tuấn Long đã đưa tay ngăn cô lại. Trước khi đến đây, Trần Tuấn Long đã lên mạng tra cứu rồi. Nếu không hẳn cũng sẽ không đến thẳng đây. Thời gian của hắn quý giá, buổi chiều xin phép nghỉ riêng mới đi được. Kể cả mấy gian phòng thuê và Tinh Long Cư kia kỳ thật cũng là hắn đã chọn xong từ trên mạng, cho nên mới mua bán nhanh như thế.

Trần Tuấn Long mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, cảm nhận một chút rồi bước ra, ngẩng đầu nói với cô gái bán hàng:

- Tôi rất thích. Thủ tục phải chú ý những gì?

Cô bán hàng kia cũng không ngờ là Trần Tuấn Long lại thoải mái như thế, vội vàng nói:

- Tiên sinh, chiếc xe Spark này có số lượng hạn chế, giá cả so với những cái cùng loại đắt hơn mười ngàn đồng. Tổng cộng là 68.888 đồng. Không có vấn đề gì chứ?

Trần Tuấn Long nhún nhún vai, mỉm cười tùy tiện

- Không vấn đề.

Ở bàn lễ tân, nhân viên vội vàng làm hợp đồng cho hai vị khách chuẩn bị mua, điền đầy đủ các nội dung. Trần Tuấn Long thì lúc này ngồi trên ghế sofa, nhàn nhã uống cafe. Đối diện chính là cô gái vừa nãy. Không biết trên cô đã xuất hiện một cái Mp3 từ lúc nào, vừa nhai kẹo cao su vừa lúc lắc đầu theo tiết tấu âm nhạc.

Lúc Trần Tuấn Long mới đến cô cũng đánh giá hắn một lúc, nhưng chẳng bao lâu lại chuyển sự chú ý tới tờ tạp chí đang lật xem.

Trần Tuấn Long buông chén cafe, ngoắc hỏi quản lý cửa hàng:

- Xin chào. Tôi muốn tìm hiểu một chút. Muốn tìm một thợ tay nghề cao cải tạo cái xe Spark này một chút thì tìm ở đâu?

Xe Spark này động cơ yếu, Trần Tuấn Long đương nhiên là không hài lòng.

Người quản lý nghĩ một chút rồi hỏi:

- Xin hỏi Trần tiên sinh muốn sửa cái gì?

Trần Tuấn Long hiểu ngay. Hắn cũng không phải là sửa xe lần đầu tiên. Người bình thường chơi xe chỉ có sửa chữa ngoại hình đơn giản, tạo chút âm thanh hiệu ứng vân vân. Có điều người trong nghề đương nhiên biết, người thực sự biết chơi sẽ sửa động cơ. Có điều quy định thông thường là không được phép.

"Người quản lý này đầu óc xoay chuyển rất nhanh". Trần Tuấn Long nghĩ thế, lập tức cười cười, cũng ra vẻ thần bí nói:

- Đương nhiên là loại cao cấp nhất. Tôi muốn cái xe Spark kia của tôi động lực mạnh hơn một chút.

Nói đến đó là dừng. Quản lý cửa hàng kia hiểu ngay, gật đầu, nhìn xung quanh một chút rồi lấy ra một quyển sổ nhỏ ở trong túi, bên trên viết một dãy số rồi đưa cho Trần Tuấn Long:

- Trần tiên sinh, ngài tìm A Bảo đi. Tôi nghĩ là anh ta có thể giúp được ngài.

- Cảm ơn!

Trần Tuấn Long nhận tờ giấy. Hắn đang lo đi tìm người sửa xe cũng phiền phức, không ngờ là người quản lý này lại rất hiểu biết, đợi lúc nữa rồi đi xem xem.

Không ngờ là câu chuyện giữa hai người lại khiến cho cô gái ngồi đối diện kia chú ý.

- Sửa xe à, sao mình lại không nghĩ đến nhỉ?

Nghĩ nghĩ rồi có quyết định, vẫy vẫy tay, người quản lý cửa hàng lại vội vàng đi lại.

Cô gái tháo kính râm xuống, một khuôn mặt vừa giận vừa vui hiện ra trước mắt Trần Tuấn Long. Cô ngẩng đầu nhìn Trần Tuấn Long rồi sau đó nói với người quản lý:

- Vừa rồi anh đưa số điện thoại cho vị tiên sinh kia, tôi cũng muốn. Có thể chứ?

Có cái gì mà không thể chứ. Người quản lý rất vui vẻ vì mình có thể có tiền bo. Xem ra hôm nay gặp đúng hai vị khách sộp lắm tiền.

Trần Tuấn Long cười lắc đầu. Cô gái được chiều chuộng quen rồi thì biết sửa xe cái gì. Bất quá là thấy người ta có thì mình cũng muốn có bằng được thôi.

A Bảo mà vị quản lý cửa hàng kia giới thiệu quả nhiên là cao thủ sửa xe. Sau khi Trần Tuấn Long nói ra yêu cầu của mình, A Bảo cũng kinh ngạc. Trần Tuấn Long muốn là động cơ Ferrari nhập khẩu, không chỉ đắt muốn chết mà mang lắp trên Chevrolet Spark thì có phải là quá lãng phí không.

Trần Tuấn Long cười cười, chỉ hỏi khi nào thì có thể lấy xe, tiền không thành vấn đề. Hắn thậm chí mong sao cho càng nhanh càng tốt. Thỏa thuận điều kiện xong xuôi với A Bảo, ngoại trừ vấn đề tiền nong của bộ động cơ kia ra, Trần Tuấn Long đồng ý trả cho A Bảo thêm ba mươi ngàn đồng công dỡ động cơ của xe Chevrolet Spark ra.

A Bảo cao hứng xoa xoa tay gạt đầu đồng ý như già tôi. Điều kiện tốt như thế đi đâu mà tìm ra được chứ. Xe để lại đó, sau khi Trần Tuấn Long rời đi không lâu, cô gái vừa rồi cũng mở cửa xe của mình đi tới.

Sau khi xuống xe, tháo kính râm ra, cô gái càng xinh đẹp không ai sánh nổi. Vẻ đẹp phong tình vạn chủng làm công nhân trong trạm sửa xe của A Bảo chảy nước miếng rùng rùng. Cô gái nhìn nhìn cái xe Spark của Trần Tuấn Long đang ở trong trạm sửa chữa, lại nhìn thấy bao nhiêu ánh mắt mê muội đang nhìn mình chằm chằm thì cau mày nói:

- Ai là A Bảo?

A Bảo xoa xoa tay đi lên:

- Là tôi.

- Sửa giúp tôi cái xe này.

Cô gái nói.

- Tiểu thư muốn sửa thế nào ạ?

A Bảo hỏi.

Cô gái hỏi thế nhưng bình thường đều có người lái xe riêng, xe đắt tiền ngồi qua cũng không ít, nhưng kỳ thực bản thân cô thì chẳng biết gì. Đào mắt vòng quanh, cô gái liền có chủ ý.

- Xe của tôi cứ sửa giống như cái xe này.

Cô gái chỉ chỉ vào cái xe của Trần Tuấn Long.

A Bảo lập tức trở cả mắt ra nhìn. Cô gái cau mày:

- Có vấn đề gì à?

Vấn đề đương nhiên là có rồi. Phải biết rằng cái động cơ Ferrari cao cấp mà Trần Tuấn Long yêu cầu đổi kia là một triệu tám. Trần Tuấn Long lúc ấy mắt cũng không chớp đồng ý ngay, alo một cú, tiền đã chuyển tới tài khoản của gã rồi. Bà cô trẻ này thì biết cái gì cơ chứ.

Nhìn A Bảo đang cười hì hì, cô gái khó chịu:

- Vậy cái xe này của hắn phải sửa những gì?

- Không sửa cái gì cả, chỉ thay đổi động cơ Ferrari thôi.

A Bảo đáp.

- Dừng có tốt không?

Cô gái hỏi.

- Đương nhiên rồi. Đây là hàng khủng đấy.

A Bảo về mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

- Tốt. Thế xe tôi cũng đổi như thế. Cái động cơ kia bao nhiêu tiền?

Cô gái hỏi.

- Một triệu tám!

- Cái gì? Một triệu tám?

Cô gái không thể tin được.

A Bảo kiên định gật đầu, có điều trên mặt cũng là ý cười không kìm nổi. Cuối cùng vẫn là "xi" ra cười một tiếng. Biểu tình của cô bé quả thật là làm gã không nhận được cười. Gã cho rằng nhất định là cô gái không thể tiêu hóa được chuyện này.

Quả nhiên, cô bé thẹn quá hóa giận:

- Cười cái gì mà cười. Anh cho là bốn tiêu thư không có tiền phải không? Anh... cũng đổi cho tôi!

Lúc này thì đến lượt A Bảo tròn tròn cả mắt. Gã vội vàng nói:

- Ài, vị tiểu thư này, tôi nói là một triệu tám trăm chứ không phải là một trăm tám mươi đồng đâu.

Gã cho rằng cô gái đang nói linh tinh.

- Cắt! Không phải chỉ là một triệu tám thôi sao? Có cái gì đặc biệt hơn người? Đợi tôi gọi người mang tiền đến. Anh cứ thành thật sửa xe từ từ cho tôi. Có vấn đề gì thì tôi không để yên cho anh đâu. Biết chưa?

Cuối cùng, cô gái vênh mặt lên ra vẻ bà cụ non, không thèm để ý đến A Bảo đang tròn mắt há hốc mồm, xoay người nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Dạ Tiệc Chào Đón Sinh Viên Mới.

Cuối cùng cũng xả xong nỗi bức, cô bé kia rời khỏi đại lý sửa xe. Có điều cũng rất đau lòng một triệu tám kia. Lần này đến Bắc Kinh là an bài tạm thời của bố cô, cô không muốn mang nhiều tiền đi theo như thế. Giờ lại phải gọi điện về nhà xin mẹ rồi. Mẹ là hiểu mình nhất.

"Tên kia bị thần kinh hay sao. Mất một triệu tám bạc để sửa cái xe tung tóe ra. Có tiền như thế sao không đi mua cái xe thể thao từ từ một tí mà khoe khoang, lại còn mua cái loại Chevrolet Spark này làm gì chứ?" Cô bé lẩm bẩm mà không biết mình cũng đang chửi chính mình. Xe cô cũng là Chevrolet Spark đấy thôi.

Trần Tuấn Long đương nhiên không biết mình đang bị người ta nói xấu sau lưng. Lúc này hắn đã về đến ký túc xá. Điều kiện trong ký túc xá ở trường không tồi, năm người ở cùng một phòng. Bạn cùng phòng là Khương Hồng Đào và Tô Cường đều chưa về, Trần Tuấn Long gọi điện hỏi. Dương Hiểu Nhân nói mọi người vẫn còn đang tập luyện. Trần Tuấn Long nghĩ bây giờ mình đã là người đứng đầu, ít nhiều cũng phải làm gương cho nên thu dọn một chút rồi đi ra sân thể dục tìm bọn họ.

Mấy người trong lớp dưới sự thao luyện của Dương Hiểu Nhân đã đi được bài quyền quân ngũ rất uy vũ hùng tráng. Trần Tuấn Long sau khi trở về thấy cũng rất là hài lòng, cũng cùng tham gia huấn luyện với mọi người.

Dạ tiệc chào đón sinh viên mới cuối cùng cũng đến. Sau khi ăn tối, tất cả mọi người tập trung đến đại lễ đường. Lễ đường đã được trang trí rất ấm cúng. Sau khi lãnh đạo nhà trường phát biểu, người chủ trì là Lương Tổ Khanh và Tào Thiên Phong cùng tuyên bố dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Tiết mục đầu tiên trên sân khấu là của sinh viên mới khoa Luật. Bọn họ trình bày điệu khiêu vũ, chơi bóng rổ với phong thái sinh viên. Sau đó là sinh viên mới của khoa Vật lý, cùng hợp xướng bài "Bạn đồng hành của thanh xuân".

Link bài hát: các pác thông cùm, iem ma mới ko đc đăng link

Tiếp theo các tiết mục trình bày phần khích là vũ đạo tập thể, tiểu phẩm, rồi đơn ca. Cũng có cả tiết mục đọc diễn cảm văn xuôi. Cuối cùng là đến tiết mục biểu diễn của nhóm Trần Tuấn Long.

Cả nhóm khoa Kinh tế của Trần Tuấn Long mặc đồng phục màu sắc lên sân khấu. Vừa xuất hiện đã khí thế ngút trời, thu hút sự chú ý của mọi người. Hét lớn một tiếng, sau đó là biểu diễn đường quyền nhịp nhàng đều đặn. Một bộ quyền đơn giản được bọn họ trình diễn sinh động, hiển thị rõ khí chất dương cương.

Dưới đài mọi người vỗ tay như sấm, ủng hộ hết mình. Sau khi hoàn thành bài biểu diễn, Trần Tuấn Long dẫn cả đội cúi chào mọi người rồi lui về phía sau màn. Tuy rằng bọn họ biểu diễn rất xuất sắc, nhưng tiết mục được hoan nghênh nhất tới nay lại là của Chu Tư Mai, của khoa Nghệ thuật. Bài đơn ca "Chua chua ngọt ngọt chính là em" của cô trẻ trung động lòng người, làm mọi người đều rung động.

Chu Tư Mai có vóc người rất đẹp, một đôi mắt trong suốt sáng ngời, đôi môi đầy đặn đỏ mọng, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn là lướt. Hơn nữa làn da trắng như tuyết, xinh đẹp mỹ miều của cô đã khuynh đảo toàn bộ người xem. Một đám nam sinh không ngừng cổ vũ cho cô.

Theo tiếng nhạc vui rộn rã, cuối cùng là một tiết mục đồng ca "Cùng hát lên nào". Sau đó, vũ hội mà mọi người chờ đợi từ lâu đã bắt đầu.

Link bài hát:

Ở phía hậu trường, Trần Tuấn Long sau khi thay xong quần áo thì ngồi một góc, mở lon Sprite trong tay, ngắm một ngắm nhỏ. Các nam sinh bắt đầu phát động tấn công mục tiêu. Dạ tiệc đón mừng sinh viên mới lần này, ngoại trừ các sinh viên mới đương nhiên cũng có rất nhiều sinh viên cũ đến trợ hứng. Trên sân nhảy tiếng cười nói hân hoan, mọi người ai cũng rất vui vẻ.

- Có thể mời anh nhảy một bài được không?

Một tiếng nói xinh đẹp vang lên. Trần Tuấn Long quay đầu nhìn lại. Một cô gái mặt đỏ bừng chấp tay sau lưng, dáng người là lướt, nhỏ nhắn xinh đẹp như đang run run, căng thẳng. Cô gái này hình thức rất được, nhưng khó mà ngờ được rằng lại chủ động đến mời Trần Tuấn Long nhảy.

Trần Tuấn Long không lập tức đáp ứng ngay bởi vì hắn đã chú ý tới một đám các cô gái ở phía sau cô bé này không xa. Các cô đang vây lại một chỗ xì xầm, ánh mắt thỉnh thoảng đảo lại phía này rất gian.

Cô bé kia thấy Trần Tuấn Long không có phản ứng gì thì khuôn mặt đỏ bừng trở nên xấu hổ, cắn cắn môi:

- Xin lỗi, tôi...

Có chuyện nào xấu hổ hơn là chuyện nữ mời nam khiêu vũ mà lại còn bị cự tuyệt chứ? Huống chi mình lại còn đánh cuộc với mấy cô bạn, xem ra lần này thì mất mặt lớn rồi. "Hừ, có cái gì đặc biệt hơn người chứ! Đồ thói tha!" Thâm tâm cô oán hận nghĩ thầm.

Nhưng cái "đồ thói tha" này lại đứng dậy, mỉm cười, vuốt vuốt quần áo, hơi hơi cúi đầu:

- Có thể có được sự ưu ái của một người xinh đẹp như quý cô là vinh hạnh của Trần Tuấn Long tôi. Phải là tôi mời cô mới đúng chứ. Xin hỏi tiểu thư có vui lòng nhảy cùng tôi bản này không?

Trần Tuấn Long động tác nho nhã lễ độ, đủ tiêu chuẩn lễ nghi. Tay trái đặt ở sau lưng, tay phải đưa ra động tác mời.

Nghe thấy thế cô bé kia vui mừng như điên, không ngờ hắn lại là người biết suy nghĩ cho người khác như thế. Cô gật đầu, đưa tay ra, hào phóng tiếp nhận lời mời của Trần Tuấn Long. Hai người bước qua nhóm các cô gái đang đứng kia, nụ cười đắc ý hiện lên trên khuôn mặt cô bé. Minh không tốn chút sức lực nào đã đón hạ được "vương tử quân huấn" này nha.

Giai điệu dịu dàng vang lên, Trần Tuấn Long ôm nhẹ cô gái xinh đẹp này, khiêu vũ theo điệu nhạc.

- Có thể biết tên của cô không?

Trần Tuấn Long mỉm cười thân thiện.

- Dương Hân, tôi ở khoa Triết.

Cô gái có chút xấu hổ, bất quá vẫn rất là trang nhã.

- Tôi ở khoa Kinh tế.

- Tôi biết...

Dương Hân thốt lên, nhưng rất nhanh đã biết mình nói sai rồi.

Trần Tuấn Long cười cười:

- Bây giờ chẳng phải là tôi nổi danh như gấu mèo trong vườn bách thú rồi sao? Đến cả Dương tiểu thư xinh đẹp đây không ngờ cũng biết đến "quốc bảo" của Bắc Đại (viết tắt của Đại học Bắc Kinh) là tôi đây. Thật là vinh hạnh cho tôi!

"Phi" một tiếng, câu tự giễu của Trần Tuấn Long làm cho Dương Hân cười duyên dáng. Dáng vẻ yêu kiều của mỹ nữ hoàn toàn rơi vào trong mắt Trần

Tuấn Long. Trần Tuấn Long không khỏi rung động. Dương Hân đang kề cận thật là gần, trên người cô lại thoang thoảng hương thơm của cơ thể khiến cho hắn có chút rục rịch. Bộ dạng lúc này của Dương Hân lại càng khiến người ta yêu thương.

- Các bạn của cô đang nhìn chúng ta đấy.

Trần Tuấn Long nhắc nhở Dương Hân.

Dương Hân nhìn sang, quả nhiên, mấy cô bạn kia đang cúi đầu nhìn chăm chăm hai người. Một cảm giác lâng lâng kỳ lạ đột nhiên lan tỏa. "Tâm động không bằng hành động" câu nói này quả nhiên không sai. Vừa rồi các cô đều muốn cùng nhảy một bài với Trần Tuấn Long bảnh bao, nhưng không có ai dám chủ động tiến lại.

Dương Hân "chiêm ngưỡng" Trần Tuấn Long trong khoảng cách gần như thế, cảm thấy lại lo lo. Hắn thật sự rất tuấn tú, ánh mắt sáng ngời hữu thần, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, khuôn mặt cương nghị, tính cách trầm ổn, lại còn có tính khôi hài, hào phóng, phong độ rất trí thức. Thật sự là một người đàn ông tuyệt hảo! Nếu như người như thế mà có thể làm bạn trai của mình thì tốt rồi. Cứ như bọn bạn vẫn bàn tán, đàn ông như thế là phải tranh giành mới được.

Dương Hân vốn có sự tự tin nhất định với dung mạo của mình. Có điều khi tới Bắc Kinh, cô mới phát hiện ra, kỳ thật những cô gái có tài có sắc rất nhiều và rất nhiều. Thậm chí còn ưu tú hơn cả mình. Dù gì mình cũng là hoa khôi ở trường cấp ba Nam Xương. Nhưng đến Đại học Bắc Kinh thì cũng chẳng là cái gì cả. Thật là buồn bực!

Dường như chứng minh cho ý nghĩ của cô. Vừa kết thúc bản nhạc, Trần Tuấn Long lịch sự đưa cô trở lại chỗ ngồi. Và rồi dưới sự kích bác của đám bạn cùng phòng với cô, Trần Tuấn Long lại mời Quách Uyển Thiên khiêu vũ và vẫn không quên gửi cô một ánh mắt áy náy.

"Quách Uyển Thiên thì có gì đặc biệt hơn người chứ. Hình thức không thể nào xinh đẹp như mình được, mà vừa rồi cũng có thấy cô ta chủ động mời đầu. Thế mà bây giờ ngược lại lại cho cô ta cái tiện nghi rồi." Dương Hân cảm hận nghĩ.

- Hân tỷ cũng thật là lợi hại nha. Mảnh nam hạng nhất của Bắc Đại cũng theo cậu dễ như trở bàn tay.

Cô gái bên cạnh khen ngợi.

- Đó là đương nhiên. Bỏ tiền thuê tự mình ra tay, các cậu đều nợ tớ McDonald đấy nhé.

Dương Hân cao hứng nói.

- 1, 2, 3, 4, tổng cộng bốn suất. Ha ha...

Vừa rồi mọi người đánh cuộc, xem ai dám chủ động đi mời "mảnh nam" Trần Tuấn Long khiêu vũ. Kết quả là chỉ có Dương Hân "dùng cảm tiên phong".

Nhìn Quách Uyển Thiên và Trần Tuấn Long khăng khít ta ta ôm nhau khiêu vũ, Dương Hân cảm thấy có chút không vui. Có điều nhảy xong một bài, Trần Tuấn Long cũng đưa Quách Uyển Thiên trở về. Lúc này, mấy cô bạn cùng phòng với Dương Hân đều yêu cầu Trần Tuấn Long lưu lại nhảy cùng, cứ như Trần Tuấn Long là vũ nam mà các cô túm được không bằng.

Làm vũ nam thì Trần Tuấn Long đương nhiên không ngại. Có điều nhảy cùng với Dương Hân và Quách Uyển Thiên xinh đẹp là một loại hưởng thụ. Còn nhảy với mấy cô em kia thì lại là chuyện khác hoàn toàn. Bị các cô thay phiên nhau quăn lầy, Trần Tuấn Long chạy trời chết trong ánh mắt đồng tình của cả Dương Hân và Quách Uyển Thiên. Bạn cùng phòng với hai người bọn họ thật sự là quá cường hãn. Trần Tuấn Long ấy thế mà chịu không nổi.

Đi ra khỏi lễ đường, Trần Tuấn Long hít vài hơi không khí trong lành, đuổi đuổi cái eo. Nhìn đồng hồ đã là hơn mười giờ rồi, dạ tiệc cũng sắp tàn. Có mấy cô gái đã được "hộ hoa sứ giả" của mình đưa về ký túc xá.

Trần Tuấn Long thì không quay về ký túc xá mà đi ra khỏi sân trường, vẫy một cái xe taxi. Lên xe rồi hắn nói với tài xế:

- Bác tài, đến Thiên Thượng Nhân Gian.

Bác tài kia nhìn vào kính chiếu hậu, lộ ra nụ cười hiểu ý, nhấn ga, khởi động xe. Là người đều có nhu cầu, Trần Tuấn Long cũng không ngoại lệ. Đối với dục vọng, Trần Tuấn Long vẫn tự thấy khả năng khống chế vô cùng tốt. Vừa rồi cùng nhảy với hai mỹ nữ Dương Hân và Quách Uyển Thiên kia đã động đến dục vọng đáng sợ của hắn. Bấm tay tính toán, cũng đã rất lâu rồi mình không có phóng túng.

Xe dừng trước cửa Thiên Thượng Nhân Gian. Ở đây rực rỡ, tràn ngập đèn màu lấp lờ, người như nước chảy, vô cùng náo nhiệt. Sau khi trả tiền xe, Trần Tuấn Long bước ra khỏi xe, theo thói quen nhìn bốn phía xung quanh rồi mới đi vào.

Thiên Thượng Nhân Gian là hộp đêm đệ nhất ở Bắc Kinh. Đặc biệt với tình hình ở đây, các cô gái đều rất được. Nhưng chi phí cũng không phải rẻ. Trần Tuấn Long rất là quen thuộc nơi này. Hắn tới đây không phải là lần đầu tiên.

Khác biệt chính là lần trước tới đây là vì "công tác", giờ thì chỉ là tiêu khiển thôi. Án mạng chết mười một người phát sinh ở đại sảnh phòng VIP vào ngày mùng một tháng năm năm ngoái đương nhiên không còn là tin tức nóng sốt gì. Một "đại sự" như thế sớm đã bị bùng bít. Trần Tuấn Long sờ dĩ nhớ rõ ràng như thế là bởi vì hành động lần trước của hắn. Người mua cung cấp tin tức vô cùng chuẩn xác, lại yêu cầu là không được để lại một người nào trong phòng mục tiêu đó. Yêu cầu này đương nhiên là có khó khăn nhất định. Khi đi qua khảo sát hiện trường, Trần Tuấn Long cũng phát hiện ra vấn đề này. Phải xử lý nhiều mục tiêu lưu loát gọn gàng sạch sẽ một lúc như thế thì cũng không phải là không thể được. Nhưng mục tiêu nhiều thì khả năng phát sinh

vấn đề cũng nhiều. Hơn nữa, ở nơi như Thiên Thượng Nhân Gian, tình hình nhiều khi không nhất định là trong tầm khống chế của mình được. Trần Tuấn Long cũng không muốn lạm sát kẻ vô tội.

Nhưng nhất lưu sát thủ đương nhiên có thủ đoạn nhất lưu. Hoàn thành nhiệm vụ lần đó, Trần Tuấn Long không mất nhiều khí lực. Rất nhanh, hắn đã nghĩ ra một biện pháp. Sau khi điều chỉnh phóng hết thuốc mê đã sớm bố trí ở trên quạt thông gió trong phòng, Trần Tuấn Long đi vào bên trong. Người trong phòng sớm đã hôn mê nằm lả lổ, Trần Tuấn Long dùng băng dính plastic bịt kín miệng mũi của toàn bộ đám người trong phòng, thoải mái giải quyết bọn họ. Trước sau không đến mười phút. Tổ chức vô cùng hài lòng với hành động lần đó của hắn.

- Tiên sinh muốn uống chút gì không?

Nhân viên tạp vụ cung kính hỏi.

- Một ly Martini đi.

Trần Tuấn Long nói. Nhân tiện hắn đánh giá một chút bốn phía xung quanh. Ở đây là đại sảnh, khách nhân rất nhiều, trong đám người thỉnh thoảng có những cô gái lượn qua lượn lại như bướm bướm, tìm kiếm mục tiêu của mình.

Trần Tuấn Long đương nhiên cũng là một trong số những mục tiêu này. Hắn mới ngồi xuống không lâu đã có vài người lảng vảng đến gần. Đáng tiếc, những cô gái đó nếu không phải là phong trần quá đậm thì bộ dạng cũng đẹp hơn khủng long một chút. Trần Tuấn Long đương nhiên không có hứng thú với loại xoàng xĩnh đó.

- Xin hỏi, em có thể ngồi xuống đây không?

Giọng nói thánh thót khiến người ta mắt hớn vang lên.

Trần Tuấn Long quay đầu lại nhìn. Một giai nhân tuyệt sắc mỉm cười đứng ở phía sau. Một thân váy liền màu trắng, bờ vai hở hang lộ ra da thịt tuyết trắng nõn nà, bộ ngực đầy đặn làm người ta mơ màng liên tục. Nhưng điều khiến Trần Tuấn Long càng chú ý hơn chính là đôi mắt động lòng người của nàng, một đôi mắt biết nói. Ánh mắt phối hợp với lúm đồng tiền xinh xinh như câu mắt hớn của người ta, quả thực là vũ vật chốn nhân gian.

Kiểu đầm ở Thiên Thượng Nhân Gian luôn như "câu mời". Trần Tuấn Long chọn người, và các cô gái ở đây cũng sẽ chọn khách. Trần Tuấn Long hơi hạ thấp người xuống:

- Hoan nghênh thôi. Mời em!

Cô gái kia cười ngồi xuống.

- Có muốn uống chút gì không?

Trần Tuấn Long chủ động hỏi.

Cô gái kia chú ý đến ly Martini trên bàn, cười cười nói:

- Cũng cho em một ly Martini đi.

Kỳ thật vừa rồi phong độ lịch sự khi Trần Tuấn Long hạ người để mời nàng ngồi xuống đã khuất phục nàng. Xem ra mục tiêu mình chọn được đêm nay không tồi. Nàng thích loại đàn ông có phẩm vị thế này. Lúc này đây hắn đang dùng ánh mắt thưởng thức để nhìn nàng. Trong lòng nàng không khỏi có chút vui sướng. Dù sao dung mạo cũng là niềm tự hào của tất cả các cô gái.

Trần Tuấn Long bật ngón tay đánh tách một tiếng, bảo bồi bàn đưa ra thêm một ly Martini.

- Em tên là Tiểu Vũ.

Cô gái lên tiếng giới thiệu trước.

- Trần Tuấn Long.

Tiếng nói của hắn trầm ấm, đầy từ tính.

- Hóa ra là Long ca. Hình như là anh đang đợi bạn?

Cô gái tên là Tiểu Vũ khẽ nhấp một ngụm Martini.

- Ủ. Người anh chờ chẳng phải là đã tới rồi đấy thôi?

Trần Tuấn Long cười cười, trong ánh mắt lộ ra vẻ trêu đùa. Dù là cô gái như Tiểu Vũ cũng không chịu nổi ánh mắt đen tối của hắn.

Trần Tuấn Long vươn tay ra, khẽ đặt lên trên tay Tiểu Vũ, dùng ngữ khí không cho phép người ta kháng cự mà nói:

- Nếu chúng ta hữu duyên, để anh đợi được em. Vậy tối nay em đi với anh được không?

Trái tim Tiểu Vũ đập thành thịch. Nàng cũng không biết vì cái gì lại vội vàng gật đầu đồng ý luôn. Thật là kỳ lạ. Có điều Trần Tuấn Long trước mặt nàng quả thật rất anh tuấn, cơ bắp cường tráng trên hai cánh tay tạo cho người ta một cảm giác an toàn.

Thấy Tiểu Vũ gật đầu, Trần Tuấn Long không khỏi nở nụ cười tà mị. Hắn cần phải giải tỏa nhu cầu. Tiểu Vũ rất đẹp. Tin chắc rằng hai người sẽ có một buổi tối thật thoải mái.

- Anh uống thêm rượu em không đề ý chứ?

Trần Tuấn Long hỏi. Tiểu Vũ chỉ lắc đầu:

- Tôi đây mà không uống rượu thì đến làm gì?

Nhưng rất nhanh, nàng liền ý thức được rằng mình đã sai lầm.

Làm sát thủ, chuyện bia rượu là tối kỵ. Trần Tuấn Long cho tới bây giờ vốn không uống rượu, có thể nói là một giọt rượu cũng không uống. Nhưng mà nghe nói, rượu có thể làm cho người ta quên rất nhiều, tiêu hồn nhất. Cho nên đêm nay, hắn muốn được mất hồn một lần.

- Trước kia anh chưa từng uống rượu. Nếu... nếu như anh uống say thì em đừng cười anh.

Trần Tuấn Long nói rất bình tĩnh.

Nhìn trên bàn bày ra ba cái bình XO như làm ảo thuật, Tiểu Vũ thật sự là choáng váng. Nàng hoàn toàn tin lời Trần Tuấn Long. Người thanh niên này nhất định là có tâm sự gì cho nên mới muốn dùng rượu để làm chính mình lãng quên đi. Nhưng Tiểu Vũ còn chưa từng gặp phải một người nào kỳ quái như thế. Trước khi làm mình tự say còn có thể chậm rãi giải bày như vậy.

- Nếu có thể, uống với anh một chút. Nhưng mà em cũng không được uống say đâu đấy.

Trần Tuấn Long mỉm cười yêu cầu. Tiểu Vũ gật đầu.

Con người thông tuệ như nàng rất biết nhìn người. Bảo sao mình vừa tiến đến đã nhìn trúng hắn. Hóa ra trên người hắn có cảm giác như đã trải qua lắm nỗi tang thương. Đến cả nụ cười mỉm mê người kia của hắn cũng có chút ưu sầu làm cho người ta cảm thấy đau lòng. Đây mới là điều khiến cho mình mê muội nhất. Trần Tuấn Long có chút thần bí, làm cho người ta có suy nghĩ muốn tìm hiểu cảm xúc của hắn.

"Đêm nay hãy để cho mình làm một cánh bướm đi." Tiểu Vũ nghĩ thầm, cầm lấy ly rượu. "Đỉnh" một tiếng, chạm ly với Trần Tuấn Long, nhấp nhẹ một ngụm. Rượu XO nóng bỏng thiêu đốt trong dạ dày. Trong khi đó, Trần Tuấn Long ở đối diện, ngẩng đầu "ừng ực" từng bát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Bĩ Dực Song Phi.

- Làm sao vậy?

Trần Tuấn Long có chút ngượng ngùng khi Tiểu Vũ dùng ánh mắt tràn ngập kỳ quái nhìn mình.

- Không... không có gì, Long ca.

Tiểu Vũ cúi đầu. Nhưng rồi rất nhanh lại ngẩng đầu lên nhìn trộm Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long rót rượu vào ly đầy như rót nước. Có điều ánh mắt vẫn trong suốt. Hắn lại cầm lấy bình rượu. "Ừc, ực, ực" rót đầy một ly, cụng vào ly rượu của Tiểu Vũ, sau đó nói:

- Đây là lần đầu tiên anh uống rượu. Rượu này rất cay. Nhưng mà anh vẫn chẳng cảm thấy gì cả.

Nói xong ngẩng đầu lên lại ực một hơi uống cạn. Mặt không đổi sắc, hơi thở không thay đổi.

Tiểu Vũ chậm rãi rót rượu cho hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt yêu thương, rồi chậm rãi nói:

- Long ca, em biết anh muốn say một lần. Trước kia anh chưa từng uống rượu. Loại rượu này nhất định phải uống từ từ thôi mới có thể cảm nhận được hương vị, như vậy mới có thể say sưa.

- Thế ư?

Ánh mắt Trần Tuấn Long bắt đầu có chút mê man.

- Anh... chỉ là muốn cảm giác say ấy đến mau một chút mà thôi.

Tiếp đó, lại một ngum rượu lớn.

- Long ca, em đến uống cùng anh.

Tiểu Vũ tiến lại gần, một bên bộ ngực sữa dựa hẳn vào người Trần Tuấn Long, lại rót thêm một ly rượu cho hắn.

- Nếu anh muốn say, vậy say đi.

Hiện giờ nàng rót cuộc đã hiểu được, người thanh niên trước mặt chỉ là muốn giải tỏa chút ít thôi. Có lẽ có chút chuyện khiến hắn thương tâm và cần quên lãng. Bằng không hắn cũng sẽ không như thế.

Trần Tuấn Long uống rượu càng uống lại càng mau. Ánh mắt mê man rất nhanh lại trong suốt, rồi lại mê man. Cho đến khi cả ba chai XO đều cạn sạch tới đây, Tiểu Vũ cũng có chút ngất ngư. Rượu không say mà người tự say. Trần Tuấn Long quay đầu gọi Tiểu Vũ đang dán vào trong lòng mình, gọi:

- Tiểu Vũ.

- Vâng...

Tiểu Vũ hai gò má ửng hồng, yêu kiều đáp lại.

- Anh nghĩ là anh thật sự say rồi.

- Vâng...

Giọng nói của Tiểu Vũ vẫn yêu kiều như thế.

- Anh sợ... Anh sợ anh uống say rồi sẽ làm ra chuyện xấu. Đêm nay em vẫn tình nguyện muốn ở cùng anh ư?

Trần Tuấn Long vẻ mặt thật là thành thực.

Tiểu Vũ đỏ bừng mặt, gật đầu.

- Thật là đứa ngốc. Làm sao lại còn có người lúc này còn hỏi chuyện đó nữa.

Dựa vào thân thể cường tráng của Trần Tuấn Long, tất cả xung quanh đều là hơi thở đàn ông của hắn. Tiểu Vũ đã sớm động tình. Tưởng tượng đến lúc hai người say sưa triền miên, thân thể Tiểu Vũ không khỏi run lên.

Trần Tuấn Long ôm lấy Tiểu Vũ đi ra khỏi Thiên Thượng Nhân Gian. Tiểu Vũ xinh đẹp động lòng người làm cho ai nấy xung quanh đều có biểu tình hâm mộ Trần Tuấn Long. Cảm giác cũng lâng lâng hưng phấn, Trần Tuấn Long biết, Tiểu Vũ không phải đẹp một cách bình thường. Cô gái này có một vẻ thanh thuần làm người ta yêu mến.

- Đến khách sạn năm sao gần nhất. Cảm ơn!

Trần Tuấn Long cất giọng nói rõ ràng. Lái xe taxi đứng ở cửa nhìn thấy hai người ôm ấp thì tự nhiên biết là nên làm thế nào. Ô tô khởi động, Tiểu Vũ lại cúi đầu dựa vào trong lòng Trần Tuấn Long.

- Cái gì? Nhanh thế đã đến rồi ư? Tôi không phải là uống say quá đấy chứ?

Trần Tuấn Long có chút kinh ngạc.

- Cảm ơn. Hai mươi đồng.

Lái xe ôn hòa nói:

- Anh không say, tiên sinh. Ở đây chính là Khách sạn Trường Thành, khách sạn năm sao nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Trần Tuấn Long không thể tin được quay đầu nhìn. Đèn neon trên biển treo Thiên Thượng Nhân Gian ở phía tây vẫn còn lóe sáng. Ở đây với ở kia cách nhau có lẽ chỉ vài chục thước.

Tiểu Vũ vẫn còn dựa vào vai Trần Tuấn Long, không kìm nổi cười "phì" một tiếng. Trần Tuấn Long hiểu ra, hóa ra mình trở thành cái thùng coi tiền như rác, cũng không nhận được mà phóng túng cười phá lên.

Trả tiền xe xong, ôm lấy Tiểu Vũ cùng đi vào đại sảnh. Trần Tuấn Long đi tới trước bàn lễ tân để đăng ký phòng. Lúc này đã là rạng sáng. Ngọn đèn ở đại sảnh có chút mờ ám. Người phụ trách ở bàn lễ tân chính là một cô nhân viên khá đẹp. Nhìn sang Tiểu Vũ đang ngồi trên ghế salon ở trong đại sảnh, cô nhân viên kia khinh miệt bĩu môi, ung dung thần nhiên hỏi:

- Tiên sinh, ngài cần đặt phòng ư?

- Có nói xem?

Trần Tuấn Long sặc sụa mùi rượu.

- Ngài quá tiên sinh. Các phòng trong khách sạn chúng tôi đã full hết rồi. Hiện giờ chỉ còn một gian phòng Tổng thống thôi.

Nhân viên kia đáp lại với vẻ rất đúng mực.

- A...

Trần Tuấn Long có cảm giác muốn phun ra, nhưng như thế sẽ làm cô em lễ tân này sợ, trong lòng cố gắng tự nhủ: "Đừng phun, đừng phun!"

Cô nhân viên thì lại không nhìn vừa mắt cái loại đàn ông háo sắc khi say rượu này. Lần nào cũng dắt theo mấy cô ả bầy bạ tới đây. Vô cùng ghê tởm.

Trần Tuấn Long lắc đầu. Hắn phát hiện ra mình bắt đầu thấy xung quanh mờ hồ, cô nhân viên lễ tân kia rất xinh đẹp nhưng hình như rất là không vừa lòng với mình. Trần Tuấn Long bỗng nhiên rất muốn trêu chọc cô.

- Cô vừa mới nói cái gì? Tôi không có nghe rõ! Ách...

Trần Tuấn Long đứng loạng choạng.

- Tôi nói là các phòng trong khách sạn chúng tôi đã full hết rồi.

Nhân viên lễ tân bắt đầu có vẻ không kiên nhẫn.

- Cái gì cái gì cơ? Full phòng á? Tôi không hiểu tiếng Anh. Xin nói rõ cho tôi hiểu với, please!

Ánh mắt Trần Tuấn Long bắt đầu mê loạn, nhìn sang biển tên trên ngực cô gái, trên hai bầu ngực rất đầy đặn,

- Rose tiểu thư, ách...

Đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn. Cô nhân viên này chịu không nổi vẻ háo sắc của Trần Tuấn Long, ánh mắt cứ sục sạo tới lui trên ngực mình. Nếu có thể gọi ra tên tiếng Anh của mình thì chắc chắn là hắn ta phải hiểu nghĩa của từ full phòng chứ. Cô gái tên Rose tròn mắt, chỉ muốn phát tác. Có điều, cô cũng rất nhanh đã ý thức được là mình không đúng, đành phải nhịn xuống giải thích:

- Thực xin lỗi, tiên sinh. Ý của tôi là khách sạn của chúng tôi không còn phòng trống nữa rồi. Thật xin lỗi!

Sau khi nói xong thì không thèm để ý đến Trần Tuấn Long nữa, cúi đầu làm việc của mình. Có điều Trần Tuấn Long lại nhìn cô chăm chăm. Cái cô nhân viên tên là Rose này có mái tóc cắt ngắn, khuôn mặt tròn tròn, tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng cũng là một người đẹp.

Dưới ánh mắt mê đắm soi mói của Trần Tuấn Long, ai mà còn có thể yên tâm làm việc được nữa chứ. Sau khi đã liên tục làm sai mấy thứ, Rose rốt cục không chịu nổi, ngẩng đầu nói:

- Tiên sinh, còn có thể giúp gì được ngài đây?

Xem ra đêm nay đúng là mình gặp phải tên vô lại rồi.

- Tôi muốn đặt phòng!

Trần Tuấn Long cảm thấy tiếng nói của mình càng lúc càng trở nên mờ mịt, dường như đang lang thang ở một thế giới khác.

- Tôi đã nói với ngài là khách sạn không còn phòng trống đấy thôi.

Rose rất không bình tĩnh.

Trần Tuấn Long dùng một ngón tay gõ gõ lên mặt bàn lễ tân lát đá cẩm thạch, giọng nói lại vô cùng rõ ràng:

- Còn có một gian phòng Tổng thống nữa cơ mà. Ách...

"Đúng thế. Khách sạn chỉ còn phòng Tổng thống kia là thuê được thôi. Hừ, để cho loại người như hần ta tốn tiền cũng tốt!" Rose oán hận thầm nghĩ. Đó là do cô nhìn cách ăn mặc của Trần Tuấn Long khá là tùy tiện, nhìn thế nào cũng chỉ thấy là giống như một kẻ háo sắc chứ không phải là người có tiền. Phải biết rằng tiền thuê phòng Tổng thống một đêm là 3888 đôla. Đó không phải là mức giá mà người bình thường có thể ở lại được. Tên háo sắc trước mặt mình đã say đến bí ti ra rồi, có khi là hồ đồ rồi. Thế thì nhân tiện dạy cho hần một bài học.

- Hóa ra là ngài muốn thuê phòng Tổng thống của khách sạn chúng tôi.

Rose miễn cưỡng cố nặn ra vẻ mặt tươi cười.

- Tốt lắm. Phiên tiên sinh đưa chứng minh thư.

Rose nói có vẻ âm hiểm.

Trần Tuấn Long đột nhiên cảm thấy mơ hồ hỗn loạn. Nụ cười tươi giảo hoạt của Rose cũng trở nên ngọt ngào, lại còn giọng nói mơ hồ kia của cô nữa. Trần Tuấn Long máy móc lôi ra ví tiền từ trong túi quần, đưa chứng minh thư ra.

"Tách, tách," Rose múa ngón tay như bay, làm check in trên hệ thống máy tính cho Trần Tuấn Long.

- Xin hỏi tiên sinh muốn ở mấy ngày?

Rose hỏi theo thói quen.

Trần Tuấn Long mơ hồ giơ một ngón tay:

- A...

Rose cố ý kéo dài giọng.

- Một tuần phải không?

Vừa nói vừa thao tác, nhập vào hệ thống luôn là bảy ngày. Hệ thống nảy ra một thông tin nhắc nhở, nhưng Rose cũng chẳng chú ý đến thông báo đó mà còn đang mãi để ý xem Trần Tuấn Long có phát hiện ra hay không. Tốt quá, Trần Tuấn Long đang mơ hồ như thế, hoàn toàn không biết sự gian trá này.

Rose thậm cưỡi đắc ý, tiện tay đóng luôn cửa sổ thông tin nhắc nhở quan trọng kia.

- Phiên ngài đưa thẻ tín dụng.

Rose yêu cầu.

Trần Tuấn Long lắc đầu, nhìn Rose cười như hoa nở, híp mắt lại, lại móc cái thẻ tín dụng trong ví ra.

Rose nhận lấy, xoay một phát là cầm ra một mẫu hóa đơn, rồi đưa cho Trần Tuấn Long để ký tên xác nhận bên trên hóa đơn đăng ký. Trần Tuấn Long muốn cầm cái bút cô đưa tới, cánh tay dường như không nghe lời, lại chạm vào mu bàn tay của Rose một chút. Rose có chút tức giận, nhưng lại không thể phát tác được, đành phải đặt bút lại trên bàn.

Trần Tuấn Long cầm lấy bút, hỏi:

- Ký... ký ở đâu?

Lưỡi như lú cả lại.

Rose tức giận chỉ chỉ vào mục khách đăng ký. Trần Tuấn Long lướt bút nhanh như bay, loáng cái đã ký xong. Cái cảm giác này thật là sáng khoái. Trên thực tế, tay chân của hần bắt đầu không nghe theo ý chí. Đây rõ ràng là biểu hiện của người say rượu.

- Ha ha... Ha ha...

Trong mắt Rose, nụ cười của Trần Tuấn Long là nụ cười ngây ngô, nụ cười dâm dăng! Sau khi đưa thẻ vào phòng cho Trần Tuấn Long bằng cả hai tay, thâm tâm cô thậm oán giận.

- Long ca, có chuyện gì à?

Tiểu Vũ thấy đợi lâu như thế nên đi lại hỏi.

- Không có.

Toàn bộ đại sảnh dường như rất yên ắng. Tiếng nói của Trần Tuấn Long cũng hơi lớn một chút. Trần Tuấn Long hoàn toàn không biết rằng mình đang to tiếng, lão đạo trước mặt Tiểu Vũ và đưa cái thẻ vào phòng mới nhận được.

Tiểu Vũ biết là Trần Tuấn Long đã bắt đầu say, vì thế ôm lấy cánh tay hắn cười nói:

- Chúng ta đi lên thôi.

Tiếp đó lại quay đầu nói với Rose:

- Cảm ơn cô! Bạn tôi say rượu, cô đừng giận.

Rose tươi cười:

- Không có gì. Chào mừng quý khách đến Khách sạn Trường Thành của chúng tôi! Thang máy ở bên kia.

Nhìn Tiểu Vũ đi Trần Tuấn Long rời đi, Rose thầm khinh miệt, nhưng cũng có chút bất bình. Cô gái kia bộ dạng rất được, làn da rất trắng. Đáng tiếc là lại làm cái nghề chả ra gì. Nhưng mà người ta có tiền a. Mình thì không biết khi nào mới có tiền được nữa. Xã hội bây giờ thật sự là cười người nghèo chứ ai cười gái điếm. Hừ!

Rose thu dọn một chút, làm nốt những việc cuối cùng, xếp hóa đơn đăng ký vào phần lưu đăng ký phòng. Rose lại thầm đọc lại thông tin trên phiếu đăng ký: "Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long! Ha ha, đợi đến ngày mai thì anh sẽ biết là tội của mình."

Nhìn hai người đã đi vào thang máy, Rose nở nụ cười giảo hoạt như hồ ly.

- Ôi... á...

Tiểu Vũ rên rỉ hết lên. Trần Tuấn Long đang không ngừng rong ruổi qua lại, không biết mệt mỏi trên người nàng. Mới ngắn ngủi có nửa giờ, Tiểu Vũ đã lên đỉnh đến hai lần. Bây giờ lại lên đến cao trào nữa rồi.

Tiểu Vũ ôm thật chặt thân hình cường tráng của Trần Tuấn Long. Đây là phòng Tổng thống xa hoa nhất trong Khách sạn Trường Thành. Gian phòng rộng rãi, giường ngủ rộng thùng thình cho bọn họ một không gian thật lớn để yêu đương.

Vừa rồi vừa lên tới phòng, Trần Tuấn Long đã say bí tỉ, trong miệng không biết lầm bầm những gì nữa. Sau khi đỡ hắn lên giường, Tiểu Vũ kỳ quái phát hiện trên người Trần Tuấn Long không hề có chút mùi rượu, cũng không hề thấy hắn đỏ mặt. Điều này thật là lạ! Nếu không phải tận mắt chứng kiến hắn uống sạch cả ba chai XO thì Tiểu Vũ cũng sẽ cho rằng Trần Tuấn Long bắt quá chỉ là đang ngủ mà thôi.

Nhìn Trần Tuấn Long say rượu, thần tình thân thiện như ông anh nhà hàng xóm, khuôn mặt cương nghị như thế, mê người như thế, xem ra một đêm tình cảm mãnh liệt mà mình chờ mong chắc chắn sẽ chẳng có rồi. Tiểu Vũ thở dài, sau đó cởi bỏ y phục, khóa thân đi vào dưới vò tắm hoa sen trong phòng, tắm rửa.

Trong hơi nước lượn lờ, Tiểu Vũ phát hiện thân hình quyến rũ của mình trong gương trắng nõn nà, đầy đặn hơn nhiều so với vẻ gầy yếu khi mới tới Bắc Kinh, quả thực là đã khác biệt một trời một vực. Đang lúc cùng đường, ở Bắc Kinh không ai quen biết thì Tiểu Vũ phát hiện mình chỉ còn lại thân thể của chính mình là có thể bán được thôi. Cũng may, là mình còn may mắn hơn nhiều người. May mắn chính là gặp được Lan tỷ. Lan tỷ đối với các chị em không tệ, hơn nữa cũng rất chiều chuộng chăm sóc mình. Một năm nay, mặc dù là lẩn lộn ở Bắc Kinh nhưng cũng không phải nếm trải cái gì vất vả cả.

Dùng khăn tắm quấn quanh người trở lại phòng ngủ, Trần Tuấn Long còn nằm trên giường vẫn không nhúc nhích. Nhìn thân thể cường tráng của hắn, Tiểu Vũ không khỏi có chút u oán. Nàng cũng không ngờ rằng Trần Tuấn Long tùy tiện đặt lại đặt luôn cả phòng Tổng thống, bao nhiêu là tiền thuê. Có thể ở lại được phòng Tổng thống này, ít nhất cũng phải là kẻ có tiền. Thiếu nữ có ai là không có dạ hoài xuân, trước một người trẻ tuổi lại nhiều tiền như hắn, Tiểu Vũ không thể không động tâm. Nhưng cánh chim tình yêu vĩnh viễn sẽ không dừng lại với mình, Tiểu Vũ đau thương thầm nghĩ. Đối mặt với Trần Tuấn Long cũng mang nỗi ưu thương thấp thoáng tương tự, Tiểu Vũ hiểu ra, vì sao mình lại có cảm giác muốn hiến thân.

Có lẽ nên im lặng rời đi chẳng? Hai người còn chưa phát sinh quan hệ da thịt, người có hiểu biết như Tiểu Vũ đương nhiên sẽ không quấn lấy người ta như loại đàn bà chanh chua. Nhìn Trần Tuấn Long đang ngủ say, Tiểu Vũ cười cười, cúi người xuống khẽ hôn một cái lên mặt hắn.

Thế mà vừa bị "xâm phạm", Trần Tuấn Long tựa như đã có phản ứng.

- Thất Thất.... Thất Thất.... là em à?

Hóa ra người trong lòng hắn tên là Thất Thất. Bảo sao vừa rồi hắn say vẫn lầm bầm cái tên này. Tiểu Vũ không khỏi có chút ghen tị với người có tên là Thất Thất ấy.

Nếu như cũng có người giống hắn ghi nhớ tên mình thì tốt biết bao. Với tâm lý có chút ghen tị, Tiểu Vũ nghịch ngợm hắn lên, thăm tính treu cọt Trần Tuấn Long đang say một chút. Vì thế, nàng nhẹ nhàng ghé sát tai hắn, hơi thở như làn:

- Hi hi, Long ca, Thất Thất của anh đây.

Không ngờ là sau khi Trần Tuấn Long nghe được lại trở mình nhanh như chớp, trong nháy mắt đã ôm lấy Tiểu Vũ. Tiểu Vũ quấy người một cái, vô tình khăn tắm vẩy quanh người bị tuột ra, cả người trần trụi.

- Cô... cô không phải Thất Thất của tôi.

Tiểu Vũ lúc này mới nhận ra Trần Tuấn Long không biết đã mở mắt từ lúc nào. Nhưng ánh mắt mơ màng chỉ thoáng lướt qua trên mặt nàng rồi sau đó lại ghé ngay vào bộ ngực đầy đặn.

Trần Tuấn Long không ngừng dụi dụi mắt lên ngực Tiểu Vũ. Râu cứng rần kích thích mãnh liệt da thịt non mềm của nàng. Tiểu Vũ động tình đã lâu bắt đầu rên rĩ say sưa, nước chảy thành sông. Trần Tuấn Long xoay người đè lên nàng, bắt đầu hôn hít thân thể nàng. Sau đó, tất cả những gì nên xảy ra thì đều đã xảy ra.

- Ôi..

Tiểu Vũ lại lên đến đỉnh cao. Cái cảm giác được yêu thật là tốt, nhưng rất nhanh Tiểu Vũ đã phát hiện mình không ổn. Trần Tuấn Long vẫn còn đang trêu đùa mình, kích thích chết người nơi kín đáo kia vẫn còn tiếp tục.

- Ôi... đừng, Long ca. A...

Hiện giờ Tiểu Vũ đã sắp không chịu nổi sự chinh phạt này. Lúc này, di động trên chiếc tủ ở đầu giường bỗng vang lên tiếng chuông dễ nghe. Có điện thoại gọi tới.

- Long ca, Long ca...

Tiểu Vũ gần như phải cầu xin, nhưng Trần Tuấn Long dường như chẳng để ý đến cái gì cả, chỉ biết không ngừng đi ra đi vào.

- Tiểu Thanh à?

Tiểu Vũ vừa nghe, vừa đưa tay dịu dàng vuốt ve thân thể của Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long như được cổ vũ, lại càng kích thích thêm tiết tấu.

- Đêm nay, ừ... đêm nay chị không về đâu. A...

Trần Tuấn Long vừa rồi va chạm đủ mạnh, làm Tiểu Vũ không khỏi phải "hừ" lên. Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười đen tối.

- A... bảo sao. Đang làm việc à Vũ tỷ? Em mua đồ ăn khuya, còn định chờ chị về cùng ăn đây này. Có khách mà chị cũng không nói cho em biết một tiếng. Thật là chị với chả em!

- Chị... chị... Chị không ổn rồi. Ôi..

Tiểu Vũ đáp lời trong điện thoại mà cứ như đang rên rĩ "đau khô"..

- Ha ha, chị cứ "hương thụ" từ từ đi. Em gác máy đây.

- ...Ôi ... Đừng... Đừng gác máy. Tiểu Thanh. Em... em qua đây giúp chị với, a....

- Cái gì cơ?

- Mau đến đây. Chị chịu không được. Anh ta... Anh ta thật mạnh ... Chị... Chị ở phòng Tổng thống trong Khách sạn Trường Thành. Em... Em mau đến đi. A...

- Alo... alo...

Đáng tiếc trong điện thoại không còn tiếng nói nữa mà chỉ nghe thấy những tiếng rên rĩ "ôi, nhẹ một chút, a..."

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Một Đêm Xuân.

Đầu đau dữ dội, giống như là nứt ra, cả người mềm nhũn không tài nào cử động được, Trần Tuấn Long ráng mở con mắt ra thì phát hiện lúc này mình đang nằm trên một chiếc giường to, cánh tay đang ôm cô gái tối qua có tên Tiểu Vũ, toàn thân cô lúc này đều trần truồng, đang dựa vào lòng hắn, có thể cảm nhận được làn da trắng mịn đặc trưng của con gái. Bản thân hắn cũng đang trần truồng, xem ra tối qua chắc chắn đã phát sinh ra cái gì rồi, có điều bản thân hắn lại không tài nào nhớ ra được.

Tiểu Vũ ngủ rất ngon, trên mặt vẫn còn nở nụ cười hạnh phúc. Trần Tuấn Long đầy yêu thương đưa tay ra kéo cái chăn lại nhẹ nhẹ đắp cho cô.

Không ngờ sự việc xảy ra lại khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, cái chăn vừa được đắp lại bị kéo ra, đồng thời sau lưng truyền lại tiếng rên khe khẽ, vẫn còn người khác trên giường?

Trần Tuấn Long vội quay đầu lại, đầu tiên xuất hiện trước tầm mắt hắn là một cơ thể ngọc đồng trắng toát, cô gái đó tóc tai bù xù, giật lấy cái chăn Trần Tuấn Long vừa mới kéo ra, trong giấc mơ còn đang rên kháng nghị.

Người con gái này là ai, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có điều xem ra tối qua bản thân hắn rất hưởng thụ, song phi mà, trước đây quả thật chưa từng chơi qua. Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, rút tay ra khỏi Tiểu Vũ, Tiểu Vũ lăm bắm một tiếng, ôm cánh tay Trần Tuấn Long cuộn lại càng chặt hơn, bộ ngực dán chặt vào ngực Trần Tuấn Long, cảnh tượng hoa lệ như vậy, cộng thêm cô gái thần bí trần truồng, xinh đẹp quyến rũ nằm đằng sau, đáng chết, bên dưới của Trần Tuấn Long bắt đầu có phản ứng rồi.

Nghiến chặt răng, Trần Tuấn Long ra sức vùng vẫy khỏi vòng ôm của Tiểu Vũ, không có chỗ dựa rồi, Tiểu Vũ đang ngủ say cũng rên lên hai tiếng, lật người lại ngủ tiếp.

Nhẹ nhàng bước xuống giường, vận động cơ thể một chút, Trần Tuấn Long quay người lại nhìn cô gái thần bí bên kia, chỉ thấy cô gái đó ngủ ngon lành, một khuôn mặt diễm lệ khiến người ta phải xao xuyến không thốt nên lời, làn da trắng mịn trên khuôn mặt phẳng phất như thổi một cái sẽ rách, mà cái chăn mỏng chỉ đắp một nửa bộ ngực mềm mại, nhô lên cao cao, đầu mút nhô lên đó lơ lơ có thể nhìn thấy hai cái núm vú nhô lên. Cô gái nhíu mày, hình như trong mơ đang có gì đó không hài lòng.

Một đêm sung sướng mãnh liệt, Trần Tuấn Long xem giờ, đã hơn 8h sáng rồi, hôm nay là thứ 7 cũng không có việc gì làm. Tắm một cái, Trần Tuấn Long thay đồ xong xuôi liền đóng cửa đi ra.

- Ngân hàng Trung Quốc gần đây nằm chỗ nào?

Trần Tuấn Long hỏi bảo vệ gác cổng khách sạn.

- Men theo con đường này, ở đầu đường đi qua cầu vượt là tới.

- Được, cảm ơn.

Sau khi Trần Tuấn Long thức dậy mới phát hiện ra tiền mặt trong ví không nhiều, vì thế mới nghĩ đến việc đi rút một ít tiền. Thế là từ từ đi qua, mới sáng sớm nên người trong ngân hàng không nhiều, Trần Tuấn Long đưa ra một thẻ tín dụng, yêu cầu rút 20000USD, 5000 nhân dân tệ. Thủ tục nhanh chóng được làm xong, túi Trần Tuấn Long đầy tiền, đi ra khỏi ngân hàng. Lúc này có một phụ nữ trung niên cũng ở quầy khác rút tiền, sau khi rút tiền liền đi ra khỏi ngân hàng.

Ở cửa, Trần Tuấn Long khẽ nghiêng người nhường bà đi trước, người phụ nữ trung niên đó gật đầu cười biểu thị cảm ơn. Người phụ nữ này mặc đồng phục, trên vai đeo một cái túi. Vừa ra khỏi ngân hàng, chưa đi được mấy bước, đột nhiên bên đường xông ra một thanh niên trẻ, dùng sức giật lấy túi đeo vai của người phụ nữ trung niên đó, đồng thời đưa ra một con dao sáng chói để chém.

- A...

Người phụ nữ trung niên đó kêu lên một tiếng thất thanh, con dao sắc bén cắt đứt dây đeo, cũng rạch thương cánh tay của cô ta, máu tuôn chảy không ngớt. Người thanh niên trẻ đó ra sức giật, túi đeo vai đã nằm gọn trong tay của hắn, ôm chặt trong lòng, quay người nhanh chân chạy. Việc cướp giật đã xảy ra trong chớp mắt, người phụ nữ đó thức tỉnh được đã xảy ra chuyện gì, không quan tâm đến vết thương đang chảy máu, khóc rống hô toáng lên:

- Cướp, cướp! Có người cướp túi của tôi rồi!

Trần Tuấn Long đứng ở đằng sau nhìn thấy rõ mồn một, tên trộm này quá ngông cuồng, giữa ban ngày ban mặt cướp ngay trước cổng ngân hàng, còn làm thương người ta. Có điều, Trần Tuấn Long không muốn ra về anh hùng để chuốc lấy phiền phức. Nhưng tên du côn chạy về hướng hắn lại lắc lư con dao, hung hăng quát lên:

- Tránh ra, những ai không muốn chết mau tránh ra, mẹ kiếp!

Trần Tuấn Long nhíu mày, cười nhạt. Nhưng những người đi đường nhìn thấy tên du côn đó có dao thì đều lần lượt tránh ra, không có một ai dám anh dũng đứng ra.

Nói thì dài dòng thế chứ sự việc xảy ra rất nhanh, Trần Tuấn Long đợi tên du côn đó chạy đến, quét chân một cái, một tiếng “phập”, tên du côn không đề phòng ngã nhào xuống mặt đất, con dao cũng tuột khỏi tay, nhưng vẫn ôm chặt cái túi vừa cướp, tên du côn đó rên rĩ, vùng vẫy bò dậy, thật đáng tiếc, đầu của hắn đã bị tóm chặt, nhấc lên rồi lại đập mạnh xuống.

“Bụp” một tiếng, đầu hắn bị đập mạnh xuống nền bê tông, tên du côn đó không kịp thốt lên được tiếng nào đã ngất đi.

Trần Tuấn Long phui phui tay đứng dậy, xem như tên tiểu tử này mạng lớn, nếu như bình thường, Trần Tuấn Long đã sớm cho hắn OVER rồi. Giật lấy cái túi bị cướp, Trần Tuấn Long quay lại đỡ người phụ nữ trung niên bị ngã té xuống đất.

Người phụ nữ trung niên đó vội không ngớt cảm ơn Trần Tuấn Long, lúc này bảo vệ trong ngân hàng cũng xông ra, trói chặt tên du côn đã bắt tính đó.

- Thật cảm ơn cậu, chàng trai, nếu không có cậu dám làm việc nghĩa, số tiền tám nghìn tệ của tôi đã bị hắn cướp mất rồi.

Người phụ nữ trung niên đó cảm ơn.

Trần Tuấn Long cười cười, dễ như trở bàn tay ấy mà, lúc này người bu lại xem cũng nhiều, Trần Tuấn Long thấy cánh tay của người phụ nữ trung niên đó vẫn còn chảy máu, thế là bảo với bà ta:

- Di bị thương rồi, còn chảy máu nữa, bây giờ tên du côn đó đã bị bắt rồi, đi yên tâm đi.

Người phụ nữ trung niên đó cũng đã hoàn hồn trở lại, nhìn cánh tay toàn là máu, thấm ướt cả áo, nỗi sợ lên, vội bịt vết thương lại, lúc bà ta quay lại thì Trần Tuấn Long đã trà trộn vào đám đông đi mất.

- Ấy... chàng trai, ậy... chàng trai.

Người phụ nữ trung niên đó còn muốn cảm ơn Trần Tuấn Long, nhưng ngay cả tên của hắn cũng không biết nữa.

Nhẹ mở cửa, Trần Tuấn Long ren rén bước vào phòng, điều hắn lo nhất là hai cô gái trên giường mình đã thức giấc rồi.

May quá, họ vẫn còn đang ngủ ngon lành trong phòng ngủ, Trần Tuấn Long thở phào một cái, cứ lo nếu họ đã tỉnh giấc, lúc gặp nhau sẽ rất ngượng ngùng.

Đứng bên giường, Trần Tuấn Long chăm chú nhìn hai cô gái bầu bạn với mình đêm qua, quả thật là báu vật giữa trần gian. Qua một đêm phóng đảng, Trần Tuấn Long cảm thấy vui vẻ cả thể xác lẫn tinh thần, có điều, còn rượu chết tiệt đó tốt nhất ít tiếp xúc sẽ tốt hơn.

Rút ra USD đã chuẩn bị sẵn, nhẹ nhàng đặt ở tủ đầu giường, lấy chiếc điện thoại của cô gái không biết tên đó để lên. Trần Tuấn Long quay ra khỏi phòng ngủ, gọi điện thoại thông báo cho ROOM SERVICE mang đồ ăn sáng đến, rồi mới đẩy cửa rời khỏi.

Cuối cùng cũng đã ở Bắc Kinh một thời gian dài, sáng nay hắn chuẩn bị đi mua một ít vật dụng.

Trần Tuấn Long đi được một lúc không lâu, tiểu Vũ đã ngáp một cái, ưỡn ẹo cái lưng, trong mơ màng đột nhiên giật mình giấc ngộ được, hình như đêm qua mình đã ở bên ngoài.

Một tiếng “A”, cô vội ngồi dậy, mờ to mắt nhìn, cô vẫn đang ngồi trên giường, toàn thân trần truồng. Còn Trần Tuấn Long chẳng thấy bóng dáng đâu cả, tiểu Thanh cũng nằm bên cạnh, Tiểu Vũ động một cái, cả người đều mềm nhũn, nhớ lại cảm xúc mạnh mẽ đêm qua, bất giác Tiểu Vũ đỏ mặt lên.

Hắn đi đâu rồi, Tiểu Vũ dờ người ra nhớ lại một lúc, rồi mới quay qua đẩy đẩy Tiểu Thanh còn đang ngủ say.

- Tiểu Thanh, mau dậy đi, Tiểu Thanh, mau dậy đi.

- Ủm, đừng ồn ào, người ta đang ngủ mà.

Tiểu Thanh lăm bằm, rồi lại ngủ tiếp. Nhìn người đẹp ngủ trước mắt, cổ cô ấy toàn vết hôn tím bầm, Tiểu Vũ thảm kinh ngạc, đêm qua Trần Tuấn Long quả thật quá mạnh, có thể là do say rượu, hắn mãnh liệt đến ngay cả Tiểu Thanh cũng chịu không nổi, đến phút cuối xin tha liên tục. Quay người lại, Tiểu Vũ mặc xong quần áo muốn xem đã mấy giờ rồi, nhìn thấy điện thoại đặt trên tủ ở đầu giường, cô cúi người xuống và sửng sờ.

Điện thoại để trên một xấp đồ la đầy cộm, toàn là mệnh giá 100USD, một giọt lệ trong suốt rơi xuống từ khóe mắt cô.

- Hắn... đi rồi sao?

Tiểu Vũ từ từ nhấc điện thoại lên, tuốt bỏ những đồ trang sức trên điện thoại, nhẹ nhàng suy nghĩ, chẳng lẽ kết thúc như vậy sao?

- Tiểu Thanh, mau dậy thôi, chúng ta phải đi rồi.

Quẹt đi những dòng nước mắt trên mặt, Tiểu Vũ lắc lắc Tiểu Thanh ở bên cạnh, Tiểu Thanh lăm bằm, khó chịu quay người lại, mắt còn hí hí bảo:

- Làm gì thế, mới sáng sớm đã không để yên cho người ta ngủ.

- Dậy đi, mau dậy đi, là chị nè.

Tiểu Vũ tiếp tục lắc lắc Tiểu Thanh.

- Ủm.....

Tiểu Thanh vẫn còn đang lơ mơ.

- A.....

Tiểu Thanh đang nửa tỉnh nửa mê cuối cùng cũng đã bị Tiểu Vũ lắc cho tỉnh dậy, ngồi dựng đứng lên, mở to đôi mắt mơ màng, quay đầu lại nhìn Tiểu Vũ.

- Chị Vũ.

- Ừm, em tỉnh rồi.

- Người đó, hấn đâu rồi?

Tiểu Thanh nhìn quanh quất.

- Không biết, chắc là đi rồi.

Tiểu Vũ lắc đầu.

- Cái gì? Tên chết tiệt đó chạy rồi? Hấn sao có thể như vậy mà chạy chứ? Chị Vũ, chị có đòi hấn lấy tiền không. Tên chết tiệt này!

Tiểu Thanh giận dữ mắng.

Tiểu Vũ giào mồm, tiểu Thanh quay đầu lại mới chú ý đến những tờ tiền màu xanh bên cạnh:

- Woa, là đô la, nhiều quá, thật tuyệt. Ấy đô.....

Tiểu Thanh phấn khích hét lên, nhưng người vừa cử động đã rên lên đau đớn.

- Ấy, sao thế?

Tiểu Vũ ngồi bên cạnh quan tâm hỏi.

- Ừm, chỗ đó bên dưới có chút khó chịu.

Tiểu Thanh ngoan ngoãn trả lời.

Tiểu Vũ đỏ mặt, cô không phải là không bị như thế, Tiểu Thanh xảo quyết cũng chú ý đến cảm xúc của Tiểu Vũ, nhìn cô có chút ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, ở bên cạnh thò tay ra, kéo kẹt:

- Ha ha, có người động lòng rồi.

- A, muốn chết à, tiểu nha đầu, xem chị sẽ xử lý em thế nào.

- Ấy đô, cứu với, chị Vũ, chị tốt của em, mọi người em lần sau cũng không dám nữa, tha cho em đi. Hai người đẹp “vật lộn” một lúc, tiểu Thanh thất bại, đành phải ngoan ngoãn đầu hàng.

Nhìn thấy Tiểu Thanh giơ tay đầu hàng không phảng kháng, lúc này Tiểu Vũ mới không “công kích” cô nữa, hai người nằm trên giường thờ hồng hộc.

Rất lâu rất lâu, trong phòng ngủ chỉ có tiếng thở kéo dài của hai người đẹp.

- Ừm, chị Vũ, người đó, hấn... hấn tên gì vậy?

Tiểu Thanh làm ra vẻ tùy ý hỏi.

- Trần Tuấn Long!

- Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long.

Tiểu Thanh đọc lầm bầm.

Lại yên lặng một lúc.

- Hấn... hấn mạnh thật.

Tiểu Thanh khoan thai nói.

Tiểu Vũ không đáp, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Tiểu Thanh nhìn quanh quất nói:

- Phòng xếp tổng thống này nhìn cũng không tồi, tiền phòng một đêm cũng không ít đâu nhỉ?

- Không biết.

Tiểu Vũ đã khoát áo ngủ ngồi dậy.

Nhìn Tiểu Vũ hai tay cầm lược chải đầu, Tiểu Thanh quay lại nhìn đồ la trên tủ ở đầu giường, nuốt nước miếng cái ực, sau đó hỏi:

- Chị Vũ, số tiền này chúng ta chia thế nào?

Tiểu Vũ vừa chải đầu vừa quay lại nhìn nét mặt của Tiểu Thanh, liền nói:

- Số tiền này em cầm hết đi, chị không cần.

Tiểu Thanh vừa nghe đã hoảng hốt, vội giải thích:

- Chị Vũ, thế sao được, em... em...

- Không sao, chị e với nhau, tiền em cất kỹ đi, chị vẫn phải cảm ơn tối qua em đã đến giúp đỡ, chị tắm trước đây.

Tiểu Vũ vừa nói vừa bước vào phòng tắm.

Đợi sau khi Tiểu Vũ rời khỏi phòng, Tiểu Thanh sung sướng kích động hai tay múa múa, tung chăn ra vội vàng mặc quần áo, sau đó nắm chặt xấp tiền đồ la dày cộm đó, trong lòng vui khoái độ, trong tận đáy lòng cô cũng bất giác cảm kích Tiểu Vũ. Tiểu Vũ rất biết làm người, biết lúc này mình đang cần tiền gấp, bây giờ việc của em gái có chỗ trông cậy rồi, nghĩ đến trong lòng Tiểu Thanh lại thấy vui.

- Chị Vũ, chúng ta đi như thế này sao?

Tiểu Thanh vừa tắm xong bước ra thấy Tiểu Vũ đang thu dọn đồ đạc nên hỏi.

- Ừm, em cũng thu dọn đi, lát nữa chúng ta đi.

Đồ đạc cũng chẳng có gì để thu dọn cả, Tiểu Vũ đang trang điểm.

- Ừm..

Tiểu Thanh đáp, tối qua cô cũng mang theo một cái ba lô, lúc này trong phòng tắm hoa lệ, đó chính là một loại hưởng thụ, nếu Tiểu Vũ ở bên ngoài không giục, Tiểu Thanh vẫn còn muốn ngâm mình trong bồn tắm mát xa không chịu ra, xem ra phòng tổng thống đúng là phòng tổng thống.

Mặc đồ xong hai cô gái bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy trên cái bàn đặt ở một bên phòng khách bày đầy thức ăn sáng phong phú, là lúc này Trần Tuấn Long gọi ROOM SERVICE cho hai cô.

- Woa, thật phong phú, ày... chị Vũ, không ngờ vị đó của chị cũng rất chu đáo, đã chuẩn bị bữa sáng cho chúng ta nữa.

Tiểu Thanh đặt ba lô xuống, đi đến trước bàn, cầm một cái bánh bao, vừa ăn vừa nói với Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ cũng không ngờ Trần Tuấn Long đã chuẩn bị cho bọn họ bữa ăn sáng thịnh soạn thế, nhưng sự sáng suốt của cô đã cho cô hiểu được, Trần Tuấn Long nhất định đang nấp mình, có thể là do ngượng ngùng, nếu không sao hẳn lại để tiền trên tủ ở đầu giường.

Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, người đàn ông tốt như vậy sau này dễ gì gặp được, nhìn Tiểu Thanh vui vẻ ăn sáng, thế là bước lại nói không mấy hài lòng:

- Cái gì mà vị đó của chị, vị đó của em, lấy gì bịt miệng em lại đừng nói chuyện nữa.

- Hi hi, chị Vũ, chị không lại ăn sáng à, nếu không sẽ phụ tấm lòng của người ta.

Tiểu Thanh đói rồi, tối qua đã tốn hao thể lực, vì thế mà lúc này không do dự ngồi xuống, hưởng thụ nó.

- Được thôi.

Tiểu Vũ bó tay lắc đầu nói:

- Ăn nhanh lên, lát nữa còn phải về gặp chị Lan.

- Vội gì chứ?

Tiểu Thanh uống một ngụm sữa.

- Em phải ăn từ từ.

- Không thèm chấp em nữa.

Tiểu Vũ cũng xé miếng bánh bao ăn, quả thật là rất ngon, những món điểm tâm như sữa, bánh bao, bột yến mạch, cháo đều có đủ cả.

- Ô, em hiểu rồi, chị sợ vị đó sẽ quay lại chứ gì.

Tiểu Thanh cũng rất thông minh, trong phút chốc đã hiểu được tâm tư của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ cười giễu.

- Biết được là tốt.

- Thật chẳng biết chị nghĩ gì nữa, người tốt như vậy mà chị chẳng cần, nếu là em, ha ha...

Tiểu Thanh đùa bảo.

- Ấy...

Tiểu Vũ có chút u sầu.

- Tiểu Thanh, em phải biết rằng, có những thứ không phải mình muốn đều đạt được.

- Đúng thế, nếu chị chỉ nghĩ mà không làm thì làm sao đạt được.

Tiểu Thanh tiếp lời của Tiểu Vũ.

- Còn em à, nếu bản thân em thích em sẽ theo đuổi...

- ... Có điều, bây giờ chị cũng chẳng có số điện thoại của người đó, cũng không biết hắn là ai, làm công việc gì, người ở đâu, đã có bạn gái chưa. Ừm, đúng rồi, loại người này nếu đã có bạn gái rồi mà còn ra ngoài chơi, cũng chẳng tốt đẹp gì, chị Vũ, nếu chị làm bà hai cho hắn ta thì em sẽ không chịu đâu...

- ... Nhưng, em cảm thấy vị Trần Tuấn Long đó của chị rất tuyệt, con người mà, ngoại hình dễ nhìn, lại là trai trẻ lắm tiền, còn biết quan tâm chăm sóc, quả thật có treo đèn lồng cũng tìm không ra, tuyệt đối là sát thủ thiếu nữ.

Lúc đầu Tiểu Vũ còn cười cười, sau đó không tự chủ được cứ gật đầu liên tục.

Tiểu Thanh nói cả buổi, tình nghịch chớp chớp con mắt nhìn Tiểu Vũ, nhìn bộ dạng lơ lửng của Tiểu Vũ.

- Chị Vũ.

Tiểu Thanh có vẻ không dám tin, ngừng giây lát rồi hỏi tiếp.

- Đừng nói với em là chị đã thật sự thích tên Trần Tuấn Long tới qua rồi đó nghe, hử...?

- Thích thì thế nào, người ta đã biết mình làm nghề gì rồi mà.

Tiểu Vũ không oán trách bảo.

Tiểu Thanh liếc đôi mắt trong xanh qua Tiểu Vũ, nhìn bộ dạng của Tiểu Vũ, đột nhiên đã có chủ ý.

- Đi thôi.

Tiểu Vũ nói với Tiểu Thanh khi cô dùng xong bữa sáng và buông đũa.

- Ấy dô, lúc này quên mất, di động em vẫn để trong phòng, em đi tìm xem đã.

Tiểu Thanh nói xong liền chạy vào phòng ngủ.

Đến phòng ngủ, Tiểu Thanh viết mấy chữ trên tủ, xé tờ giấy ghi chú, viết nhanh số điện thoại và tên của Tiểu Vũ, đặt miếng giấy ở nơi dễ nhìn thấy trên tủ đầu giường, sau đó đắc ý rời khỏi, lấy điện thoại lắc lắc về phía Tiểu Vũ, nói:

- Tìm thấy di động rồi!

- Vậy chúng ta đi thôi.

Tiểu Vũ và Tiểu Thanh một trước một sau rời khỏi phòng, khép cửa phòng lại

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Nhà Ăn Thanh Nhân.

Trần Tuấn Long đi lượn một vòng trong khu phố bán vi tính, hẳn đến là để chọn mua laptop, trong một tiệm tương đối lớn, hẳn chọn được một laptop IBM, đương nhiên cũng là ThinkPadT43p, cái mà Trần Tuấn Long cần phải có tính năng vượt trội.

Đi ra từ khu phố bán vi tính, nhìn đồng hồ đã trưa rồi, Trần Tuấn Long đến một tiệm ăn nhỏ, ăn đơn giản buổi trưa, rồi đón taxi về khách sạn Trường Thành, hẳn tính hai cô gái trong phòng đã đi rồi, quả nhiên, trong phòng đã được thu dọn ngăn nắp, phục vụ khách sạn HOUSEKEEPING đã quét dọn sạch sẽ, đi vào phòng ngủ, đầu tiên Trần Tuấn Long phát hiện ra tin nhắn mà Tiểu Thanh để lại, và nằm nghiêng trên giường, Trần Tuấn Long bất giác có chút mê mẩn chuyện tối qua, đáng tiếc tối qua đã uống say rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bản thân hẳn không tài nào nhớ nổi, nhưng cái cảm giác đó, quả thật rất tuyệt, trên tờ giấy viết số điện thoại của cô gái đó, Trần Tuấn Long nhìn lướt qua một cái là đã nhớ như in rồi. Có thể sau này có cơ hội sẽ hẹn cô ta, Trần Tuấn Long nghĩ như vậy.

Đã 12h50 trưa rồi, Trần Tuấn Long xách cái laptop mới mua bước xuống quầy dưới lầu, chuẩn bị checkout.

- Xin hỏi có thể giúp được gì cho ngài?

Khách ở trước quầy không nhiều, một cô lễ tân cười ngọt ngào hỏi.

- Tôi muốn checkout.

Trần Tuấn Long bảo.

- Xin hỏi phòng của ngài là bao nhiêu?

- 1808.

Trần Tuấn Long đáp.

- Ô, thì ra là Trần tiên sinh.

Cô lễ tân vẫn với giọng ngọt ngào.

- Sao lại trả phòng sớm thế, chẳng phải ngài muốn ở đến tuần sau sao?

Sau khi gõ bàn phím máy tính lách cách, cô lễ tân ôn tồn hỏi.

Trần Tuấn Long hơi kỳ lạ, bản thân hẳn có ở lâu nhất cũng chỉ một đêm, sao lại đăng ký nhiều ngày như vậy, tối qua lúc checkin hẳn đã say bí tỉ rồi, trong mơ hồ cảm giác hình như có một cô gái tên ROSE tiếp mình, mình còn cãi nhau với cô ta nữa, nếu đã đăng ký nhiều ngày như vậy, nhất định sẽ có nguyên nhân chứ, dù sao trong khoảng thời gian này Trần Tuấn Long cũng chẳng có đi đâu cả. Ngôi nhà mới cần sửa sang lại hẳn muốn để trống vài ngày, khu ở bên Tỉnh Long hẳn cũng vẫn chưa chuẩn bị về ở nhanh như vậy, hai ngày này vừa đúng cuối tuần, ở thêm hai ngày cũng được.

Thế là Trần Tuấn Long thu lại thẻ phòng vừa mới rút ra.

- Ô, như vậy à, tôi đăng ký mấy đêm?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Tổng cộng là bảy đêm.

Cô tiếp tân đáp.

- Vậy được rồi, tôi sẽ ở thêm vài ngày.

Trần Tuấn Long nói.

- Được ạ.

Cô tiếp tân đáp.

- Tôi có việc phải ra ngoài một lát, phiền cô nhờ người mang laptop lên phòng giùm tôi, cảm ơn.

- Dạ được.

Cô tiếp tân đón lấy cái laptop từ tay của Trần Tuấn Long.

Sau khi Trần Tuấn Long bước ra khỏi khách sạn, hắn gọi một chiếc taxi, đến đầu đường Bắc Kinh đi dạo, có điều khách sạn Trường Thành lúc này đã bắt đầu loạn cả lên.

- Cái gì? Phòng tổng thống dành cho Hoàng tử Fahd đến Trung Hoa đã cho thuê rồi, là ai làm đây? Chẳng phải hệ thống đã khóa phòng này rồi sao, ai còn ngốc đi mua phòng này?

Giám đốc bộ phận tiếp tân sốt ruột hỏi.

- Tôi điều tra ra rồi, là ROSE tối qua đã cho bán phòng này, cũng là cô ta đã hủy bỏ booking của hoàng tử Fahd.

Chủ quản cấp dưới đáp.

- Vậy mau tìm ROSE về đây, hỏi rõ đã xảy ra chuyện gì?

Bây giờ hệ thống đã hiển thị, thứ hai tới căn phòng mà hoàng tử nước Saudi Arabia – Fahd đặt đã bị Trần Tuấn Long ở. Mà căn phòng tổng thống của Fahd là do phòng ngoại giao đặt, đến lúc không có phòng cho vị khách quý này thì phải làm sao. Giám đốc bộ phận tiếp tân đã bắt đầu rồi tung lên cả rồi.

- ROSE, cô đến giải thích chuyện này rốt cuộc là thế nào?

ROSE vội vàng chạy vào khách sạn với khuôn mặt tái mét, lúc này cô mới nhận thấy tối qua mình đã phạm một sai lầm lớn, đưa căn phòng tổng thống cho Trần Tuấn Long ở đã thành sự thật.

ROSE nghiêng rằng, cúi đầu không nói được lời nào, cô học trường du lịch đến thực tập, trước mắt có thể sang tháng sau cô sẽ được chuyển qua làm nhân viên chính thức, xem ra sai sót lần này nhất định sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của mình rồi.

Nhìn bộ dạng của cô, giám đốc bộ phận tiếp tân trầm lắc đầu, bảo:

- Theo tôi đến office, tôi cần nói chuyện với cô.

“Đùng” một tiếng, tay của giám đốc bộ phận tiếp tân đập mạnh xuống mặt bàn:

- Cô có biết căn phòng tổng thống của hoàng tử Fahd tháng trước đã đặt rồi không, bây giờ không có phòng cho khách, chúng ta phải ăn nói làm sao đây? Hừ ~ ~ ~?

Mắt của ROSE đã đỏ lên.

- Ai cho cô cái quyền lớn như vậy để đi đổi khóa của hệ thống hả, lúc cô checkin cô không mở to mắt ra mà nhìn thử sao?

Giọng giám đốc bộ phận tiếp tân chửi vắn to. Giống như chứng thực tính nghiêm trọng của việc này, lúc này điện thoại trong phòng làm việc lại reo, giám đốc bộ phận tiếp tân vừa nhìn số hiển thị trên màn hình đã vội vã lại bắt máy.

- Yes, mr. BaLa.

Cuộc điện thoại này là do tổng giám đốc khách sạn gọi đến, cũng là gọi qua để hỏi việc này, sau khi huyền thuyên một hồi giám đốc bộ phận tiếp tân cúp máy, sắt mặt rất khó coi.

- ROSE, tôi không quan tâm cô dùng cách gì, bằng mọi giá cô phải giải quyết cho xong việc này, lúc hoàng tử Saudi Arabia đến, tôi hy vọng phòng của ông ấy đã được chuẩn bị tươm tất!

Ngữ khí của giám đốc bộ phận tiếp tân rất nặng, không hề có một chỗ để xoay xở.

ROSE không biết mình rời khỏi văn phòng như thế nào nữa, trong lòng cô lúc này rất hoang mang lo sợ, chỉ là một cô gái trẻ, chưa có một kinh nghiệm xã hội nào, gặp phải chuyện này rất khó giải quyết.

- ROSE, ROSE.

Những đồng nghiệp bên cạnh nhìn thấy cô với bộ dạng hồn bay phách lạc, đẩy đẩy cô.

- Tôi cũng vừa biết việc này, sao cô có thể phạm phải sai lầm thấp kém như vậy, bây giờ phải làm sao đây?

- Tôi... tôi cũng không biết.

ROSE có vẻ hơi hoang mang.

- Đừng lo lắng, phải có cách thôi.

Một đồng nghiệp của ROSE thực ra là chủ quán của cô, nhóm sinh viên thực tập đều do cô ấy huấn luyện an ủi.

- Vị khách đó lúc này tôi có gặp, anh ta còn chuẩn bị checkout, có điều không biết tại sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý.

Cô đồng nghiệp đó nhiều lắm nói.

- A, Jessica, thật không? Anh ta... Người đó định Checkout?

ROSE vừa nghe đã phản chấn tinh thần.

- Đúng vậy.

Chủ quán của ROSE, Jessica nói.

- Ủ, anh ta còn để máy tính xách tay lại đây, tôi vẫn chưa bảo nhân viên hành lý mang lên, tôi thấy cô nên tìm người đó nói chuyện trước xem sao, cầu xin anh ta giúp cho, nhìn con người anh ta có vẻ cũng không tồi, ROSE.

- Ừm.

ROSE đáp, xem ra lúc này chỉ có thể như vậy thôi, có điều nhớ lại ánh mắt mê gái của Trần Tuấn Long tối qua, tận đáy lòng ROSE bắt gặp hơi sợ hãi, bây giờ cô chỉ có duy nhất một cách là chờ đợi.

- Cái gì? Cô bảo tôi phải đổi phòng?

Trần Tuấn Long nhún mày.

- Là ai cho cô cái quyền này?

Sau khi nghe xong lời giải thích của ROSE, hắn đã hiểu rõ sự việc như thế nào rồi.

ROSE nhìn thấy Trần Tuấn Long có vẻ rất không vui, cô đã khó khăn lắm để đợi hắn, không thể chỉ hai ba câu nói đã bị hắn cự tuyệt. Nghĩ đến việc mình sắp phải nhận sự trừng phạt, vành mắt cô bắt gặp đỏ lên.

Trần Tuấn Long lạnh lùng nhìn cô.

- Trần tiên sinh, tôi biết tôi làm như vậy là sai, tối qua... tối qua là tôi đã sai. Xin anh bỏ qua!

ROSE thành khẩn xin lỗi.

Trần Tuấn Long nhớ lại chuyện tối qua, hắn cũng rõ được nhất định cô tiếp tân này có ý kéo dài thời gian mình ở khách sạn, chỉ có điều là gây ông đập lưng ông mà thôi.

- Tiểu thư ROSE, tôi không phải là không có tiền, trả không nổi tiền thuê phòng ở khách sạn Trường Thành các cô, hãy cho tôi một sự giải thích hợp lý, tại sao tôi phải đổi phòng, căn phòng tổng thống này tôi rất thích, ở thêm mười ngày tám ngày cũng không thành vấn đề.

Tuy ngữ khí của Trần Tuấn Long có phần lạnh lùng, nhưng lại tràn đầy vẻ giễu cợt.

- Trần tiên sinh, cái này... cái này...

ROSE phát hiện con đường trước mặt đã bị Trần Tuấn Long chặn hết cả lối đi, lúc này tiến thoái lưỡng nan.

- Tôi... tôi...

- Được rồi, cô không cần nói nữa.

Trần Tuấn Long khoát khoát tay.

- Tôi sẽ không đi, đây là vấn đề của các người, không phải là vấn đề của tôi, tôi chỉ hy vọng khách sạn các người đem ra một chút thành ý đi, chỉ ít...

Nói đến đây Trần Tuấn Long ngừng lại một lúc, sau đó nhìn ROSE nói:

- Chỉ ít cũng không để người như cô đến giải thích. Xin lỗi, tôi hơi mệt rồi, nếu không có việc gì, tiểu thư ROSE, xin cô về cho.

Nói xong đã ra lệnh đuổi khách.

ROSE hết cách quay ra, giống như người mất hồn rời khỏi phòng, ở đằng sau cô, Trần Tuấn Long đang ngồi trên ghế so-fa nở nụ cười xảo quyệt, tiểu cô nương này vẫn còn hơi non nớt.

Quả nhiên, nửa tiếng sau Trần Tuấn Long nhận được điện thoại do đích thân giám đốc bộ phận tiếp tân gọi đến, bất luận vị giám đốc đó nói uyển chuyển thế nào, chiều một cách miễn cưỡng như thế nào, Trần Tuấn Long cũng không thêm quan tâm, đến phút cuối cũng cúp được máy, tin rằng việc đuổi khách đi như vậy sẽ không xuất hiện ở khách sạn Trường Thành, vì thế Trần Tuấn Long không một chút lo lắng, đợi khách sạn đưa ra điều kiện tốt nhất.

ROSE đương nhiên là bị phạt rồi, có điều việc khiến cô đau buồn nhất lúc này gánh vác thật sự xử lý việc ở khách sạn, có những việc trước khi chưa được giải quyết, khách sạn vẫn chưa phạt cô, cái ràng buộc như vậy quả thật cũng khiến cho ROSE buồn lòng.

Lúc Trần Tuấn Long xuất hiện lần nữa ở đại sảnh, ROSE vẫn ngồi chờ đằng sau quầy, nghe trước quầy có người điểm danh muốn gặp cô, và lúc thấy vị khách Trần Tuấn Long đó, ROSE bắt gặp đi ra.

- Tiểu thư ROSE, có thể nhận ra hôm nay cô được sống dễ chịu rồi.

Trần Tuấn Long vẫn khẽ cười lạnh lùng.

ROSE mếu máo, có điều cô chưa kịp nói, Trần Tuấn Long lại bảo tiếp:

- Tôi đến để trả phòng.

- Cái gì?

ROSE quả thật không dám tin vào tai mình.

- Bây giờ anh muốn trả phòng sao?

ROSE bán tín bán nghi hỏi.

- Đương nhiên, một đêm phải mất 3888 USD, tôi không có nhiều tiền thế để ở, chẳng phải sao, tiểu thư ROSE?

Tuy Trần Tuấn Long vẫn với nụ cười như vui vẻ, nhưng đằng sau nó có một chút chế giễu, lại khiến cho ROSE đỏ cả mặt. Cô thì, sau này sẽ không trông mặt mà bắt hình dong nữa.

ROSE với đôi tay run run, lộp bộp mở hệ thống, sau đó rút tư liệu của Trần Tuấn Long ra, làm thủ tục trả phòng cho hắn. Tối qua lúc Trần Tuấn Long đến không mang theo gì cả, trên người lúc này lại mang một máy tính xách tay, đương nhiên cũng không có hành lý.

- Trần tiên sinh, tiền phòng của anh tổng cộng 5832 USD, xin hỏi anh có dùng thẻ tín dụng của anh trả không?

ROSE ngược đầu lên hỏi Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long đặt laptop trên mặt bàn cẩm thạch, cúi người xuống khẽ cười hỏi:

- Chẳng phải tiền phòng một đêm là 3888 USD sao? Sao lại biến thành 5832 USD? Xin cô giải thích một chút, tiểu thư ROSE.

Đây đúng là việc lúc này ROSE đau cả đầu, theo quy định của khách sạn, trả phòng trước 12h đều phải thu thêm tiền phòng nửa ngày, nhưng đối với vị khách Trần Tuấn Long lúc này, bất luận thế nào cũng không thể đắc tội được. Trong phút chốc ROSE lúng túng, không biết nên đối phó thế nào cả.

Đúng lúc này giám đốc bộ phận tiếp tân đi đến, ông ta cười cười chào Trần Tuấn Long, sau đó đưa ra một tấm danh thiếp, sau khi nghe ROSE nói nhỏ báo cáo xong, nở nụ cười rạng rỡ nói:

- Khách sạn Trường Thành chúng tôi rất cảm ơn thái độ và sự rộng rãi của Trần tiên sinh, tiền phòng nửa ngày phải trả thêm chúng tôi quyết định miễn thu của Trần tiên sinh, để biểu thị một chút thành ý của chúng tôi.

Nhưng không ngờ Trần Tuấn Long lại không vui, tuy giọng nói lúc này của ROSE rất nhỏ, nhưng cũng nghe lọt được vào lỗ tai, Trần Tuấn Long nói có vẻ lạnh lùng:

- Chẳng lẽ số tiền nhỏ mọn này tôi không có sao? Tiền phòng nửa ngày này có cần cho các người miễn không?

Nghe ra Trần Tuấn Long có vẻ không vui, giám đốc bộ phận tiếp tân hỏi với bộ dạng khiếp đảm:

- Ý của Trần tiên sinh là?

Lúc này ông ta đã bị tổng giám đốc Khách sạn răn đe cho một trận, tổng giám đốc yêu cầu ông ta bất luận thế nào cũng phải dành ra căn phòng tổng thống đó, vì thế lúc này khó có được tự Trần Tuấn Long đến trả phòng, đề ra điều kiện gì ông ta cũng đồng ý chấp nhận, ông ta thật không muốn lại đắc tội với Trần Tuấn Long.

Chỉ nhìn thấy Trần Tuấn Long thu lại nụ cười lạnh nhạt, liếc mắt nhìn ROSE đang đứng đằng sau hắn, ROSE hơi căng thẳng, nhưng lúc ngược đầu lên nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Trần Tuấn Long, không biết phải làm sao, trong lòng có chút bất an. Chỉ nghe Trần Tuấn Long chậm rãi nói:

- Khách sạn Trường Thành của các người, số tiền cần phải thu các người cứ dựa vào đó mà thu, còn tôi, chỉ có một điều kiện...

Đang nói hắn ngừng lại một lúc, giám đốc bộ phận tiếp tân mặt cười rạng rỡ, đợi những lời tiếp theo. Chỉ nghe Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Đó chính là, việc này hoàn toàn là sự hiểu lầm nhỏ nhoi giữa tôi và tiểu thư ROSE, tôi không muốn vì việc này mà gây nên ảnh hưởng đến bản thân cô ấy, vì thế tôi nghĩ yêu cầu nhỏ nhoi của tôi, giám đốc Vương, ông có thể đáp ứng được không?

Vị giám đốc bộ phận tiếp tân thật không ngờ sự việc thay đổi đột ngột như vậy, việc này lại có thể giải quyết được thế này, đương nhiên là gật đầu liên tục bảo phải, ROSE đứng sau hắn cũng đang mở to con mắt, không dám tin nhìn Trần Tuấn Long.

Dưới sự thúc giục của giám đốc, ROSE luống cuống làm thủ tục tính tiền cho Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long mỉm cười đưa thẻ tín dụng ra, tay nhẹ nắm lấy cánh tay cô, nhưng ROSE lúc này đã hoàn toàn đờ đẫn, hoàn toàn không có ý phản kháng mạnh mẽ nào với Trần Tuấn Long cả, chỉ nghe Trần Tuấn Long khẽ cười bảo:

- Tiểu thư ROSE, hy vọng chúng ta còn có cơ hội gặp lại, tạm biệt.

Nói xong xách mấy tính xách tay quay người rời khỏi, vị giám đốc bộ phận tiếp tân vội đi theo, chỉ còn lại ROSE với bàn tay nhỏ bé mềm mại được Trần Tuấn Long nhẹ nhàng nắm lấy, đang một mình suy nghĩ mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Quan Hệ Giữa Những Người Bạn.

Vậy là trường học đã coi như chính thức khai giảng, mấy ngày hôm nay Trần Tuấn Long đều ở trong khu ký túc xá của trường, mặc dù trường học có quy định học sinh không được thuê phòng ở ngoài, tuy nhiên bây giờ ở thời đại nào rồi, sinh viên chỉ cần có chút ít tiền đều có thể thoải mái thuê cho mình một căn phòng ở bên ngoài, điều này đương nhiên đã dẫn đến sự biến đổi “hèn kinh tế trường học” xung quanh.

Căn phòng trọ của Trần Tuấn Long đã được sửa sang xong xuôi từ lâu, mấy ngày trước hắn cũng đã mua sắm đồ dùng gia đình cho nơi ở mới, dĩ nhiên bây giờ cũng khá đầy đủ rồi, nhưng mấy ngày hôm nay hắn đều ở chỗ những người bạn cùng phòng, Trần Tuấn Long rất miễn cưỡng vì đã tự tay lái chiếc Chevrolet Spark từ chỗ A Bảo về, xe đỗ ở bãi gửi xe của trường, Trần Tuấn Long đã làm xong bằng lái xe, bây giờ bất kể là giáo viên hay sinh viên trong trường đều không hiếm người có tiền, sở hữu một chiếc xe bé bé để làm phương tiện đi lại không phải là vấn đề quá lớn, còn có người lái cả xe Benz đến trường học, vì thế Bắc Đại cũng được xem như một nơi khá hỗn loạn.

Đã đến giờ lên lớp, thầy Lưu - giáo viên hướng dẫn của khoa Kinh tế bước vào, theo sau thầy là một cô gái đeo chiếc MP3 trên cổ, mang kính râm, tuy không thể nhìn thấy được đôi mắt cô gái ấy nhưng có thể nhận ra khuôn mặt thanh tú, dáng người cân đối, hiếm có cô gái nào có được vẻ đẹp như vậy, nhưng đã khai giảng từ lâu rồi, sao vẫn còn sinh viên mới đến đăng ký. Mọi người đều phải rất vất vả mới qua được kỳ huấn luyện quân sự nghiêm ngặt của trường, như thế này chẳng phải là “đi cửa sau” sao.

Quả nhiên, thầy Lưu giới thiệu:

- Hôm nay chúng ta có thêm một người bạn mới vào. Chúng ta hãy hoan nghênh bạn Tô Tiêu Đình chính thức gia nhập khoa Kinh tế khóa 2006 của trường Bắc Đại.

Nói xong thầy vỗ tay, tuy nhiên phía dưới lớp học chỉ thấy lác đác vài tiếng vỗ tay vang lên.

- Tô Tiêu Đình?

Trần Tuấn Long ngẩng đầu lên nhìn cô gái.

- Hóa ra cô là Tô Tiêu Đình.

Hắn nghĩ thầm, một nụ cười bất chợt thoáng hiện lên trên khuôn mặt hắn. Đương nhiên hắn nhận ra, người bạn mới này chính là cô gái mà hắn đã nhìn thấy khi ngồi trong xe, không ngờ lại là bạn cùng lớp đại học, thế giới này nhỏ bé thật.

Sau khi giới thiệu xong, thầy Lưu bảo Tô Tiêu Đình tìm chỗ ngồi cho mình, trong lớp còn khá nhiều chỗ trống, thêm Tô Tiêu Đình là sinh viên mới, cô tự tìm cho mình một chỗ phía góc lớp và ngồi xuống.

Sau khi lớp học đã ổn định trật tự, thầy Lưu bắt đầu giảng bài, ông là giáo viên hướng dẫn của khoa Kinh tế, cũng là vị học giả đứng nhất nhì trường Bắc Đại, vì vậy mà bài giảng của ông rất sinh động, không ít sinh viên lựa chọn tài liệu của ông để học, giảng đường rất rộng và cũng có rất nhiều sinh viên đến nghe giảng.

Kết thúc bài giảng buổi sáng, từng nhóm sinh viên vừa tan học rời khỏi giảng đường và đi về phía nhà ăn. Trần Tuấn Long cũng thu gọn sách vở bỏ vào trong túi xách. Tô Tiêu Đình ngồi phía bên trái, hai người cùng hướng ra lối đi ở giữa, vô tình gặp nhau.

Tô Tiêu Đình ngẩng đầu lên, bất gặp Trần Tuấn Long nở nụ cười đi về phía mình, chợt giật mình. Cô nhận ra Trần Tuấn Long chính là người đi mua xe với cô hôm nọ. Lại nói đến chiếc Chevrolet Spark, Tô Tiêu Đình cảm thấy thật hài lòng.

Động cơ siêu mạnh của chiếc xe khiến cô cảm giác được một sức mạnh vô hạn khi khởi động xe, chiếc xe đã được thay đổi khá hoàn hảo, đã mất 180 vạn tệ, A Bảo không chỉ thêm nhiều thiết bị bảo vệ xe mà còn thay tốn khá nhiều tiền vào chiếc còi xe nữa. Nói tóm lại, sau khi thử xe xong Tô Tiêu Đình rất hài lòng đến mức khiến cho một người chỉ biết bắt lỗi như cô cũng muốn nhảy lên sung sướng. Xem ra lần này đi theo người đó đi đôi xe là quyết định đúng, Tô Tiêu Đình không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, không ngờ bây giờ có thể gặp lại ở trường, hai người lại là bạn cùng lớp.

- Ôi...

Tô Tiêu Đình chợt thốt lên khi đi sau Trần Tuấn Long, trong lúc ngỡ ngàng ấy thì Trần Tuấn Long đã đi được một đoạn xa, nhưng dường như tiếng của cô quá nhỏ, bây giờ xung quanh đều là sinh viên tan lớp, ai có thể chú ý đến tiếng chào của cô.

Trần Tuấn Long cứ thế bước đi xa dần, rồi hòa vào dòng người. Tô Tiêu Đình nhú mồm, có vẻ hơi thất vọng, nhưng cũng đành quay về phía nhà ăn.

Bọn người Dương Hiểu Nhân, Khương Hồng Đào đều đã chọn được cho mình một chỗ trong nhà ăn, Trần Tuấn Long vừa bước vào đã vẫy chào họ. Trần Tuấn Long đối xử với mọi người rất tốt, chỉ cần nhìn chiếc máy tính xách tay IBM mọi người đều có thể nhận ra cậu là người có tiền. Mấy ngày hôm nay mọi người trong ký túc xá cứ thay nhau mang chiếc máy tính của cậu đi, Trần Tuấn Long không nói gì, cậu chỉ cười, hai ngày sau cậu đặt mua hai chiếc máy tính Dell mang về, kể từ đó không có ai trong ký túc mang chiếc IBM của cậu đi nữa, buổi tối cậu mời mọi người đi ăn khuya, mấy đêm liên tục cũng tốn không ít, nhưng chưa bao giờ thấy cậu tỏ vẻ khó chịu vì chuyện ấy, và dĩ nhiên những người em này luôn đứng về phía người anh trai.

Thực ra, tụi Dương Hiểu Nhân cũng không phải là những kẻ không có tiền, tuy nhiên chắc chắn không thể nào giàu có như Trần Tuấn Long. Cha của Dương Hiểu Nhân còn là phó chủ tịch Huyện, ông là bộ đội chuyên nghiệp chuyển về địa phương, chính vì thế ông yêu cầu rất nghiêm khắc, chưa bao giờ cưng chiều con trai, vì vậy mà từ trước đến giờ Dương Hiểu Nhân có tính tự lập rất tốt. Còn Tăng Kiện Hoa có sức khỏe không tốt lắm, cậu cũng là con một, cha cậu là viên chức nhà nước, cũng có chút của cải, Khương Hồng Đào và Tô Cường đều xuất thân từ nông thôn, vì vậy mà hai người thường chi tiêu rất tiết kiệm.

Mọi người đều là những sinh viên tài năng đã thi đỗ vào trường Bắc Đại, dĩ nhiên về học thức phải giỏi một chút, có thể thấy rằng Trần Tuấn Long là người hào hoa phóng khoáng, lại rất có tài, là một người anh trai tốt, chính vì thế mọi người đều không thể nào từ bỏ cơ hội được là anh em với hắn. Khoảng thời gian này, tình cảm của những người anh em bọn họ rất tốt, chỉ trừ Trần Tuấn Long hơi có chút thần bí, còn mọi người đều rất gần gũi và thường xuyên tâm sự.

Những món ăn ở nhà ăn hôm nay khá ngon, Trần Tuấn Long vẫn là người trả tiền và mọi người đều không hề tỏ ra khách khí, bốn món ăn – một món canh, chắc chắn sẽ ngon hơn nhiều so với suất cơm của những người đang xếp hàng để đợi phía đằng kia. Những chủ đề mà mọi người nói chuyện trong bữa cơm khá phong phú, nói đi nói lại rồi cũng quay lại chủ đề về các cô gái.

Tăng Kiện Hoa mặc dù cái đầu rất nhỏ, nhưng lại là người hay nói nhất, không biết nghe ngóng ở đâu về chuyện bình chọn hoa khôi trường khóa 2006, và đương nhiên họ lại nhắc đến cuộc thi hoa khôi của trường khóa 2005. Nhân tài ở trường Bắc Đại khá nhiều, những chuyện như thế không thể coi là chuyện lớn mà cũng chẳng thể xem là chuyện nhỏ được, chính vì vậy mà luôn khiến cho mọi người cảm thấy hứng thú. Danh sách hoa khôi trường khóa 2005 gồm: Thủy Như Như của khoa Luật, Phương Bích Nhã của khoa Hóa, Quán Khanh Doanh của khoa Lý, Lương Tổ Khanh của khoa Kinh Tế, còn có Đặng Bác San của khoa Tin, đều là những người đứng đầu bảng. Cuộc thi bình chọn hoa khôi của khóa này nghe nói đang trong quá trình chuẩn bị khá kỹ, nhưng hình như đã có danh sách những người tham gia. Tuy nhiên Tăng Kiện Hoa lại không biết rõ hết về bất cứ một tin tức gì, và dĩ nhiên điều này luôn khiến cho mọi người cảm thấy mất hứng.

Tăng Kiện Hoa tỏ ra biết khá tường tận về cuộc thi hoa khôi trường khóa trước, cậu cho mọi người biết, ngoài Đặng Bác San của khoa Tin, các hoa khôi khác đều là “hoa đã có chủ”, chính vì vậy mọi người đều tỏ ra khá tiêc nuối, hoa khôi là như vậy, họ đều là những người có thể cho người khác ngắm nhìn chứ không thể nắm giữ.

Buổi chiều học một số môn tự chọn, bình thường đối với những môn học không quan trọng thì chỉ cần tìm được người đến điểm danh là có thể thoải mái trốn tiết, Trần Tuấn Long đương nhiên không có mấy hứng thú với môn Triết học, nhưng lần này cậu cũng vào lớp và nằm ngủ gật trên bàn học vì dù gì đi nữa thì việc đi chơi cũng không thể nào thoải mái bằng một giấc ngủ.

Cứ thế cho đến khi có người vỗ mạnh vào mặt bàn Trần Tuấn Long mới ngẩng đầu dậy, uể oải ngồi thẳng lưng. Cậu sớm biết cô Tô- người đang đứng trước mặt cậu không phải là người dễ tính, tuy nhiên thực sự cậu không thể cố gắng để có hứng thú đối với môn Triết học hơn được, môn học tự chọn

cũng là sự lựa chọn bất buộc.

Tô Uyên Nghi dĩ nhiên là tức giận, từ trước tới giờ cô chưa bỏ qua cho một ai gây chuyện trong khi mình đang giảng bài, cô có lẽ là giảng viên nữ xinh đẹp nhất nhì trường Bắc Đại, không lâu sau khi tốt nghiệp cô được mời về trường, bây giờ đã mang danh hiệu là Phó giáo sư, mặc dù trong những năm gần đây môn Triết học càng ngày càng không thu hút, tuy nhiên những kiến thức của cô về chuyên môn đều được mọi người thừa nhận. Giảng bài không đến nỗi tồi mà tại sao có người dám ngủ gà ngủ gật trong lớp, điều này khiến cho Tô Uyên Nghi vô cùng tức giận.

Lần này đương nhiên là Trần Tuấn Long đã sai, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn và chờ đợi chuyện gì sắp xảy ra. Trần Tuấn Long ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy cô giáo Tô Uyên Nghi xinh đẹp mang đôi giày cao gót, dáng người rất đẹp, mái tóc đen óng ả xõa xuống bờ vai mượt mà như nhung, làn da trắng trên khuôn mặt lúc này trở nên đỏ bừng, đôi mắt ấy đưa ánh nhìn xuyên suốt như dòng nước đang chảy về, có vẻ như bị Trần Tuấn Long khiến cho giận dữ lắm.

- Cậu tên gì?

Tô Uyên Nghi kìm nén sự bực bội và hỏi.

- Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long rất thật thà trả lời, lớp học trở nên xôn xao, trường Bắc Đại rất đông sinh viên, chỉ tính mình khoa kinh tế đã là mười mấy lớp, nhưng sau khóa huấn luyện quân sự, cái tên Trần Tuấn Long trở nên quen thuộc với mọi người.

- Những nội dung tôi vừa giảng cậu nhớ hết rồi chứ?

Tô Uyên Nghi quau đầu lại nhìn, cô chợt thắc mắc Trần Tuấn Long tài giỏi ở chỗ nào, có thể nhận thấy mọi người đều có vẻ e sợ cậu ta.

- Nhớ, thưa cô Tô.

Trần Tuấn Long trả lời.

Tô Uyên Nghi nhìn Trần Tuấn Long với ánh mắt nghi hoặc, tuy nhiên ánh mắt Trần Tuấn Long ráo hoảnh, không một chút lo lắng, dường như không phải là bị bắt gắp trong lúc đang ngủ mà bình thường như đang đứng trả lời câu hỏi.

- Vậy cậu thử trả lời, vừa rồi tôi đã giảng những nội dung gì?

Tô Uyên Nghi hỏi.

- Được, thưa cô Tô. Vừa rồi cô nhắc đến “Suy nghĩ về triết học đầu tiên” của triết học gia người Pháp Rene Descartes, về triết học đầu tiên, quan điểm của ông là ...

Tiếp đó Trần Tuấn Long đồng dặc trả lời, chỉ trong vài câu ngắn gọn đã tóm tắt lại hoàn chỉnh nội dung bài giảng của Tô Uyên Nghi, giống như đang ôn lại bài cũ, nếu như không thật sự chăm chú nghe giảng sẽ không thể nào đúc kết được những nội dung như vậy.

Bây giờ sự nghi hoặc không chỉ dừng lại ở Tô Uyên Nghi nữa mà thậm chí còn khiến cho tất cả mọi người đang ngồi trong lớp học cảm thấy bất ngờ, cái cậu Trần Tuấn Long ấy ngủ gật trên bàn trong giờ lên lớp, tại sao lại có thể nhớ hết những nội dung quan trọng như thế này. Trần Tuấn Long cũng không hề hoang mang, đợi đến khi giảng xong mới lại nói khẽ vào tai Tô Uyên Nghi:

- Xin lỗi, thưa cô Tô, xin lỗi cô vì đã ngủ gật trong giờ học, nhưng thực sự em không hề có ý xem thường bài giảng của cô, mong cô thứ lỗi.

Đã không tìm được “gót chân Asin” của Trần Tuấn Long, nên Tô Uyên Nghi đành bỏ qua và quay trở lại bực giảng trong ngổn ngang suy nghĩ để tiếp tục giảng phần còn lại, Trần Tuấn Long cũng không gây thêm chuyện nữa, hẩn ngồi chăm chú ghi chép lại bài.

Sau khi tan học, Trần Tuấn Long bị yêu cầu ở lại để gặp riêng, xem ra Tô Uyên Nghi vẫn chưa có ý định buông tha cho cậu, cũng cần phải có một sự trừng phạt nhẹ ở đây. Trần Tuấn Long theo vị giảng viên này đến trước bàn làm việc của Tô Uyên Nghi ở phòng giáo vụ.

Tô Uyên Nghi đưa mắt nhìn Trần Tuấn Long, chàng trai đang ngồi phía trước với khuôn mặt sáng sủa, dáng vẻ điềm đạm, ánh mắt nhìn thật sinh động và đầy tự tin.

- Trần Tuấn Long, cậu có thể giải thích về chuyện xảy ra vừa rồi là như thế nào chứ? Giọng nói của Tô Uyên Nghi không có vẻ không thật tự nhiên.

- Ừm ...

Trần Tuấn Long nhất thời không biết nên trả lời ra sao.

- Không được nói với tôi rằng cậu là người có tài năng đặc biệt đâu đấy?

Câu hỏi của Tô Uyên Nghi có vẻ hơi chế giễu.

- Tài năng đặc biệt?

Trần Tuấn Long cười thầm trong bụng, hần chớp chớp mắt, sắc mặt hần thay đổi và tỏ vẻ như đang hoảng hốt.

- Cô... cô Tô, làm sao cô biết được chuyện em có tài năng đặc biệt, liệu có phải... cô cũng có tài năng đặc biệt?

Giọng nói của Trần Tuấn Long có vẻ căng thẳng, không còn sự điềm tĩnh như ban nãy.

Nhìn ánh mắt bán tín bán nghi Tô Uyển Nghi, biểu cảm của Trần Tuấn Long cũng hơi khoa trương, nhưng khả năng diễn xuất của hần vẫn là số một, không thể phát hiện ra một kẽ hở nào trên khuôn mặt hần, Tô Uyển Nghi cũng nhân cơ hội này để uy hiếp:

- Vậy tại sao cậu còn không nhanh chóng giải thích đi? Hả?

- Cô Tô, là như thế này, em có thể... có thể làm hai việc cùng lúc.

Trần Tuấn Long có vẻ khoa trương, tiếp đó hần lại khoe khoang, nhưng hần không hề nói dối cô, thực ra ban nãy ở trong lớp mặc dù Trần Tuấn Long nhắm mắt nhưng đôi tai của hần không hề nghỉ, không một chữ nào trong bài giảng của Tô Uyển Nghi lọt khỏi lỗ tai hần, tuy nhiên những điểm được coi là quan trọng là do Trần Tuấn Long tự rút ra kết luận. Với chút kỹ năng ấy, việc Trần Tuấn Long trở thành “kẻ sát thủ đẳng cấp” như thế này chỉ là chuyện nhỏ.

Quả nhiên, Tô Uyển Nghi đã nhú mày, sau khi nghe Trần Tuấn Long giải thích, cô không hề tin, nhưng không thể tìm được dấu vết nào từ những lời nói “như đinh đóng cột” của Trần Tuấn Long, bây giờ cô mới biết được Trần Tuấn Long là người biết “lừa gạt đánh rắn”.

- Được rồi.

Tô Uyển Nghi đã không còn muốn nghe Trần Tuấn Long giải thích nữa.

- Lần sau cần chú ý hơn nữa, sinh viên Trần Tuấn Long, tôi biết cậu là người có tài, nhưng cũng không nên lạm dụng sự tin nhiệm của tôi đối với cậu, chuyện này kết thúc ở đây, cậu hãy tự cải thiện bản thân mình, không được tiếp tục ngủ gật trong giờ của tôi nữa, lần sau cậu sẽ không thể may mắn như thế này nữa đâu. Cậu biết chứ?

Tuy nhiên cuối cùng thì giọng cô cũng không còn vẻ bức bối như vậy nữa, Trần Tuấn Long coi như đã được thoát.

Ra khỏi phòng giáo vụ, Trần Tuấn Long thờ phào nhẹ nhõm, xem ra người đẹp nào cũng có khả năng sát thương, Tô Uyển Nghi luôn thay đổi thái độ, vừa rồi lúc đi cùng cô về, nhìn từ phía sau chiếc váy liền màu trắng tinh khiết của cô cứ bay bay, vết hần của chiếc áo ngực bên trong thấp thoáng hiện ra khiến cho người ta phải suy nghĩ nhiều. Có thể cảm nhận được từng làn hương nhẹ nhàng toát ra từ cơ thể cô lúc đứng nói chuyện, điều này cũng khiến cho Trần Tuấn Long cảm thấy hơi động lòng, rõ ràng là không tốt, nhưng sao bỗng nhiên cái ý nghĩ ấy từ đâu đến với Trần Tuấn Long.

Trở về ký túc, bọn Dương Hiểu Nhân cũng vừa về, Tăng Kiện Hoa đã đi tắm, Khương Hồng Đào và Tô Cường đang ngồi chơi điện tử, Dương Hiểu Nhân thì đang buồn điện thoại, Trần Tuấn Long nghĩ ngơi một chút rồi chào mọi người, cậu xách theo chiếc máy tính rồi bước ra ngoài.

Đến bãi gửi xe, Trần Tuấn Long cho chiếc xe khởi động, lái chiếc xe hơi ấy chỉ cần xả một làn khói là đã đến khuôn viên của trường, buổi tối vẫn còn người đến đây tự học, cậu cũng không muốn đi quá xa mà chỉ đến tiểu khu Duyên Viên.

Khu Duyên Viên là tiểu khu lớn nhất ở gần trường Bắc Đại, căn phòng mà cậu thuê ở cũng ở trong tiểu khu này – khu căn hộ cao cấp có thang máy - Hải Đào Hiên.

Đỗ xe xong, Trần Tuấn Long bước vào thang máy để lên lầu, phong cảnh ở đây thật đẹp - Hải Đào Hiên cũng là khu có kiến trúc hiện đại, cảnh vật xung quanh được thu vào tầm mắt và trong đây cũng có cảnh sắc khuôn viên của trường Bắc Đại.

Trần Tuấn Long cảm thấy rất hài lòng vì thuê được căn hộ như thế này, cởi bỏ bộ quần áo xuống, bước đến nhà tắm, hần được thoải mái đắm mình dưới làn nước. Sau khi thay xong quần áo, hần với một lon Sprite, đứng tựa vào ban công, đưa mắt ngắm nhìn thành phố Bắc Kinh đang lên đèn, ánh đèn rực rỡ, tràn khắp không gian cảm xúc chỉ có một nỗi niềm ghi sâu trong tim. Uống hết lon Sprite, nhìn lên đồng hồ đã không còn sớm nữa, Trần Tuấn Long lái xe về trường và đến phòng phòng tự học.

Phòng tự học buổi tối của trường mỗi người một góc, thầy giáo trực ban điểm danh xong là ai làm việc của người nấy, ban học tập của lớp thỉnh thoảng còn nghiêm túc một chút, tuy nhiên đại đa số vẫn rất tự do. Trần Tuấn Long cũng vậy, sau khi ngồi xuống bật chiếc máy tính xách tay lên, hần tìm lại tài liệu, tiện thể sắp xếp lại phân ghi chép bài học của một ngày, dù sao cũng rất tự tại.

Lúc này, có một cô gái bước từ ngoài cửa vào, trong căn phòng yên tĩnh dường như mọi người đều không để ý đến, cô gái ấy đưa mắt nhìn, cuối cùng dừng lại ở chỗ Trần Tuấn Long, cô mỉm cười và bước tới.

- Hi... Trần Tuấn Long.

Cô gái lại bên cạnh Trần Tuấn Long, khẽ chào. Trần Tuấn Long ngược nhìn, nhận ra cô gái này chính là Quách Uyển Tây - người mà lần trước cậu đã gặp trong đêm hội năm mới. Quách Uyển Tây là sinh viên khoa Sư, khá xinh đẹp, lần trước hai người còn nhảy với nhau một bản.

- Mời ngồi, ngọn gió nào thổi cậu đến đây vậy. Trần Tuấn Long nói khẽ, thu gọn sách vở ở chỗ bên cạnh và mời Quách Uyển Tây ngồi xuống.

Quách Uyển Tây mỉm cười ngồi xuống và nói:

- Tối nay đông quá, không tìm được chỗ trong phòng tự học, thấy bạn ngồi đây nên lại.

Trần Tuấn Long hiểu, thực ra hôm nay phòng tự học không đông lắm, chỉ lấy cớ nói vậy thôi, Trần Tuấn Long tại sao lại không hiểu, nhưng cũng không nói thêm gì.

Ngồi lặng im một lúc, Quách Uyển Tây lật lật sách vở, nhưng dường như tâm trí cô đã không còn đặt ở quyển sách nữa, nhìn Trần Tuấn Long đang gõ bên chiếc máy tính xách tay, tim cô cũng trở nên loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Bắt Đầu Hẹn Hò..

Trần Tuấn Long là bạch mã hoàng tử điển hình, điều này đã được toàn thể nữ sinh công nhận. Hắn ngoại hình tuấn tú, có thể nói là ngọc thụ lâm phong, nhất biểu nhân tài. Lúc học quốc phòng đã bộc lộ tài năng xuất chúng, được mọi người thừa nhận. Đã thế hắn còn chạy con Spark mới coong nữa chứ. Mặc dù loại xe kiểu Spark ít người thích nhưng ít nhất nó chứng tỏ được thực lực, tuổi đời còn trẻ măng như Trần Tuấn Long đã có được chiếc xe như thế khiến mọi người phải bàn tán xôn xao, nói Trần Tuấn Long lại lịch bất phàm, ít nhất ba hắn phải là ông chủ giàu có.

Điều này đương nhiên khiến có các nữ sinh phải động lòng rồi, giờ là thời buổi kinh tế thị trường, ai lại có thể không thích người đàn ông trẻ tuổi tài cao lại lắm tiền nhiều của như Trần Tuấn Long chứ. Dựa vào các tin tức vừa hệ thì hiện giờ Trần Tuấn Long đang vô cùng nổi tiếng, xếp thứ 2 trong đại học Bắc Kinh, thậm chí có người còn nói, hắn còn hơn cả người đang đứng đầu hiện nay là chủ tịch hội học sinh Tiểu Nhược Minh nữa. Tuy nhiên đây toàn bộ đều chỉ là lời đồn đại, có điều tất cả những cô gái đã từng gặp Trần Tuấn Long đều bị khuôn mặt anh tuấn của hắn làm cho mê mẩn tâm thần.

Quách Uyển Tây cũng không ngoại lệ, từ sau đêm vũ hội, hình ảnh của Trần Tuấn Long lúc nào cũng luẩn quẩn trong đầu cô, vì thế giờ đây cô đã thu hết dũng khí để đến bên Trần Tuấn Long. Ngắm nụ cười lạnh nhạt trên khuôn mặt Trần Tuấn Long, Quách Uyển Tây cảm thấy thật thanh thản.

Phòng học khi đó rất yên tĩnh, mọi người đều đang tự học, có tiếng thảo luận nho nhỏ, có người đang chơi game trên điện thoại di động. Quách Uyển Tây ngược lại ngồi không yên, nhưng thỉnh thoảng Trần Tuấn Long quay xuống cười với cô 1 cái cũng đủ khiến cô hồi hộp rồi.

Cuối cùng cũng hết giờ tự học buổi tối, Trần Tuấn Long cất sách vở vào trong túi, quay đầu nhìn Quách Uyển Tây nói:

- Nghe nói đồ nướng ở tiệm Hoàng Cẩm kí gần trường ngon lắm, Uyển Tây, có thời gian không đi với tớ.

Nghe Trần Tuấn Long chủ động mời mình, Quách Uyển Tây gần như không tin vào tai mình nữa, vội vàng gật đầu, ôm 2 cuốn sách trong lòng, đi cùng với Trần Tuấn Long ra khỏi phòng học.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, người đi bộ qua lại tấp nập, kết thúc giờ tự học buổi tối cũng còn lâu mới đến lúc tắt đèn, thế nên có rất nhiều người ra ngoài chơi. Quách Uyển Tây và Trần Tuấn Long thả bộ bên nhau, gió nhẹ nhàng thổi qua khiến lòng người dễ chịu vô cùng. Trên đường đồng người, có lúc còn có xe nhỏ chạy qua nữa, khiến cho Trần Tuấn Long vô thức giữ Quách Uyển Tây lại.

Quách Uyển Tây bị 1 tay của Trần Tuấn Long giữ lại thì cơ thể không tự chủ được mà run lên, bờ vai vững chãi của Trần Tuấn Long, lại thêm mùi đàn ông từ trên người hắn toát ra, tất cả tất cả đã khiến cô chìm trong men tình, toàn thân dựa vào lòng Trần Tuấn Long, tất cả thật tự nhiên, như thể 2 người đã là 1 cặp tình nhân tự bao giờ rồi.

Quách Uyển Tây vừa hát vừa đi về kí túc xá, tối nay quả thật là cô vui đến không thể diễn tả bằng lời. Biểu hiện lúc này của Trần Tuấn Long có thể nói là quá hoàn mỹ, vừa chu đáo vừa dịu dàng, thẳng thắn mà nói thì chính là người đàn ông tốt tuyệt thế, là mẫu bạn trai lý tưởng, ăn khuya xong, hắn lại cẩn thận tiễn Quách Uyển Tây về tận kí túc xá nữ, vẫy tay tạm biệt cô trong con mắt ganh tị của đám con gái, chỉ còn thiếu mỗi nụ hôn trước khi tạm biệt nữa thôi, nếu không thì có thể nói là hoàn mỹ rồi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười hớn hở của Quách Uyển Tây, Dương Hân ngược lại không thoải mái chút nào, tối hôm đó sau khi mời được Trần Tuấn Long nhảy cùng 1 bản xong, đám Quách Uyển Tây đã nhận thua, mời Dương Hân đi ăn Mac Donal. Nhưng giờ xem ra thì Quách Uyển Tây đang 1 mình chiêm tiệp nghi rồi, nghe chính miệng cô khoe lúc này Trần Tuấn Long tiễn cô về thì Dương Hân liền biến sắc mặt.

Dương Hân học ở khoa Triết, chiều nay thấy Trần Tuấn Long đi học môn của lớp cô, lúc đầu thì vui khoái nói, từ xa đã chào hỏi Trần Tuấn Long rồi, tiếc là người đông quá, Trần Tuấn Long dường như không nhìn thấy cô, lại còn bị Tô Uyển Nghi gọi lên trả bài nữa, khiến cô lo lắng cho hắn khôn nguôi, nhưng Trần Tuấn Long lại chẳng sao cả, trả lời câu hỏi của Tô Uyển Nghi chu đáo tận tụy, không để lộ khe hở nào cả, Dương Hân cũng không khỏi khâm phục. Nhưng điều không thể nào ngờ được là Quách Uyển Tây này từ khi nào đã qua lại với Trần Tuấn Long rồi chứ. Trong lòng Dương Hân vô

cùng khó chịu, hừ 1 tiếng, cũng không thèm để ý đến Quách Uyển Tây, lên giường đi ngủ luôn.

Quách Uyển Tây đương nhiên hiểu tại sao, nhưng cô chỉ cười cười mà không nói gì cả. Tắm xong còn đắp mặt nạ nữa, nghe nói làm như thế rất có tác dụng dưỡng da. Con gái không có gì đáng lo, nhưng một số việc dưỡng da hàng ngày thì vẫn phải có.

Trần Tuấn Long dậy rất sớm, có 1 số thói quen không thể thay đổi được. Sau khi vận động cơ thể 1 chút, Trần Tuấn Long mới xuống giường, đánh răng rửa mặt xong thì ra sân vận động tập thể dục. Đầu tiên là chạy dài, sau đó là hít đất, kế đến là xà đơn, tập đến lúc hài lòng mới thôi. Sau khi vận động xong thì trời cũng sáng rồi, Trần Tuấn Long trở về kí túc xá, tắm nước lạnh, rồi cũng như mọi người vội vội vàng vàng đến nhà ăn, ăn sáng xong thì đi học.

Cả ngày không sao, sau khi tan học, Trần Tuấn Long lấy xe định ra ngoài chạy 1 vòng, không ngờ ở cổng có người vẫy tay ngăn xe lại. Trần Tuấn Long nhận ra đó là Dương Hân, cô gái hán quen hôm vũ hội.

Dương Hân gõ gõ vào cửa xe, Trần Tuấn Long cười cười hạ kính xe xuống. Dương Hân thò đầu vào, cười nói:

- Aizz ..... Trần Tuấn Long, cậu ra ngoài hả? Có thể cho tớ quá giang 1 đoạn được không?

- Được chứ.

Trần Tuấn Long không từ chối:

- Cậu đi đâu, tớ chờ cậu đi.

Đối với Trần Tuấn Long mà nói, đây chẳng qua là tiện thể mà thôi, thế nên rất thoải mái đáp ứng.

- Thế thì tốt quá.

Dương Hân mở cửa xe, lên ngồi bên cạnh Trần Tuấn Long:

- Tớ muốn đến siêu thị phía trước mua ít đồ, làm phiền cậu chờ tớ đi rồi. Cảm ơn!

- Ồ .....

Trần Tuấn Long khởi động xe, hần biết siêu thị đó, nó nằm trong tiểu khu của họ, siêu thị Hoa Nhuận đó có thể nói là siêu thị lớn nhất gần đây, có rất nhiều sinh viên thích đến đó mua đồ.

Trần Tuấn Long nhắc Dương Hân cài dây an toàn, Dương Hân đương nhiên là nghe lời rồi, 2 người cũng tán gẫu 1 cách rất tự nhiên. Dương Hân nói cuối tuần này bọn họ có 1 buổi hẹn, ý muốn mời Trần Tuấn Long đến tham gia. Trần Tuấn Long hỏi ra thì biết là họp đồng hương của mấy cô gái. Dương Hân là người Giang Tây, nếu là đồng hương thì cùng đến tham gia gặp mặt, quan tâm giúp đỡ lẫn nhau mà thôi. Kiểu họp mặt này dạo gần đây rất thịnh hành, cũng là truyền thống của đại học Bắc Kinh, quan niệm địa vực của người Trung Quốc rất mạnh mẽ, chỉ cần nhận đồng hương thì sau này rất nhiều việc trở nên dễ dàng hơn nhiều rồi. Trần Tuấn Long vừa khéo cuối tuần có việc, hơn nữa họp đồng hương kiểu đó cũng chẳng liên quan gì đến hần, lần trước có ai đó thông báo hần đi họp đồng hương Quảng Đông, hần cũng từ chối không đi. Thế nên tìm lí do từ chối Dương Hân luôn. Không ngờ Dương Hân cũng nói:

- Đúng thế, họp đồng hương kiểu này tham gia cũng chẳng để làm gì, đảng nào cũng không muốn đi, haizz, đúng rồi, Long à, cuối tuần cậu định đi chơi ở đâu thế? Dẫn tớ đi cùng được không?

Đến cả cách xưng hô với Trần Tuấn Long cô cũng đổi thành Long nhằm kéo gần khoảng cách với hần, lại thêm cô là người biết lấy lui để tiến, nhất thời Trần Tuấn Long cũng không biết phải trả lời như thế nào. Thật ra cuối tuần này Trần Tuấn Long định về khu Tinh Long, bây giờ Dương Hân hỏi như thế, Trần Tuấn Long tự nhiên không thể nói với cô được.

- À, cuối tuần này tớ cũng không có việc gì, chỉ là muốn tranh thủ thời gian sắp xếp lại ghi chép học hành của thời gian vừa rồi thôi, cậu biết đấy, thành tích của tớ không tốt, chìm ngốc phải lo bay trước mà.

Trần Tuấn Long chuyển đề tài.

Dương Hân cười cười, ngồi dựa vào lưng ghế, lại hỏi:

- Thế cậu gặp khó khăn ở môn nào? Nói không chừng tớ có thể giúp cậu cũng nên.

Trần Tuấn Long tiện miệng đáp:

- Môn triết hơi yếu 1 chút, cậu biết đấy, mấy cái tư tưởng Mac-Lênin gì đó, thật sự rất phiền phức.

Lời này của Trần Tuấn Long vừa nói xong, Dương Hân liền cười hihi, có chút đùa giỡn nói:

- Không phải triết học phiền phức mà là cô giáo Tô Uyển Nghi của chúng ta phiền phức thì phải.

Lúc đó Trần Tuấn Long mới nhớ ra Dương Hân học khoa Triết, liền cười phá lên. Tiếp đó Dương Hân lại chủ động nói:

- Thế này vậy, thứ 7 tớ sẽ giúp cậu ôn môn triết, chủ nhật cậu đi chơi với tớ 1 ngày, cậu phải dẫn tớ đi dạo khắp thành phố Bắc Kinh. Thế nào?

Đã nói đến đây rồi thì Bạch Tuấn Long còn nói gì được nữa, đành bắt lực mà gật đầu, còn Dương Hân thì không ngừng cười. Thuận lợi hẹn hò được với bạch mã hoàng tử trong mộng đã là thành công 1 nửa rồi, Dương Hân ngay từ lúc này đã bắt đầu tính toán làm sao lợi dụng 2 ngày cuối tuần bên Trần Tuấn Long để cải thiện mối quan hệ rồi.

- Cậu đến rồi.

Trần Tuấn Long dừng xe ở cửa siêu thị:

- Muốn mua gì? Đồ có nhiều không? Lát nữa quay lại tớ có thể đón cậu.

- Thế thì tốt quá.

Dương Hân thấy Trần Tuấn Long chủ động như thế, cậu còn không được nữa là, thế nên vô cùng vui sướng nói:

- Thế thì số điện thoại di động của cậu là gì? Lát nữa tớ sẽ gọi điện cho cậu, không làm phiền cậu chứ?

Dương Hân cũng biết không thể làm phiền Trần Tuấn Long, nếu không tự mình sẽ khiến người ta ghét, điều tối thiểu này cô vẫn có thể làm chủ được.

- Không sao, chẳng nào cũng không có chuyện gì quan trọng, số của tớ là 1....., cậu mua đồ xong thì gọi cho tớ, khi nào cậu gọi thì tớ sẽ đến.

Trần Tuấn Long vẫy vẫy chiếc điện thoại, cười với Dương Hân.

- Ok, thế thì tạm biệt, tớ vào trước đây.

Dương Hân xuống xe, quay đầu vẫy tay với Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long thì lái xe quay lại tiểu khu, lên lầu lấy ít đồ.

Dương Hân mua rất nhiều đồ, đợi cô gọi điện báo cho Trần Tuấn Long xong, hần liền lái xe đến trước cổng siêu thị, Dương Hân đã đứng đợi ở đó rất lâu với cả 1 xe hàng đầy. Ngoài trừ giấy vệ sinh, khăn tay, kem đánh răng v.v. những vật dụng hàng ngày, nhiều nhất là mì gói và đồ ăn vặt, xem ra Dương Hân là tay ăn uống không tiếc tiền, chuyện được hết đồ lên sau xe cũng khiến Trần Tuấn Long phải đi qua đi lại mấy lượt.

- Cậu đúng là có tâm hồn ăn uống.

Trần Tuấn Long trêu Dương Hân.

- Còn không phải là do có cậu giúp sao.

Dương Hân cười cười.

- Vừa khéo có xe đưa đón, tớ cũng mua nhiều hơn 1 chút, có muốn thưởng thức chocopie đặt lợi không? Là món tớ thích nhất đó.

Trần Tuấn Long lắc đầu.

Xe còn chưa về đến kí túc xá thì Dương Hân đã gọi điện:

- A lô, Linh hả? Mấy người các cậu xuống giúp tớ xách đồ với, giấy vệ sinh gì gì đó cũng đầu mua cả rồi, đây 1 xe luôn nè.

- ..... hihi, ừ, may mà có 1 anh chàng đẹp trai giúp đỡ, đưa tớ về, được rồi, đừng nói nữa, tớ về đến cổng kí túc xá rồi, các cậu mau xuống đi, tớ cúp máy đây.

Nhìn cái vẻ đắc ý quá mức của cô, Trần Tuấn Long chỉ cười cười, Dương Hân nói chuyện điện thoại rất to, dường như muốn tất cả mọi người trên thế giới đều nghe thấy hay sao đó.

Đến kí túc xá đợi 1 lúc thì 2 người bạn cùng phòng của Dương Hân mới đi xuống, từ xa đã chào hỏi rồi. Trần Tuấn Long nhận ra đã gặp 2 người này ở vũ hội nhưng không nhớ tên họ.

- Haizz, ... chị Hân, nói chị mua giấy vệ sinh với kem đánh răng thôi chị lại đi mua cả đồng đồ ăn thế này.

1 trong 2 cô gái thấy đồ nhiều như thế thì than thở.

- Còn không mau đến giúp.

Dương Hân hơi cáu.

- Hóa ra có anh Trần Tuấn Long đẹp trai của chúng ta giúp. Thảo nào, hihihi....

Cô gái còn lại trên.

- Cậu đúng là nhiều chuyện, cầm cái này đi, cậu xách chỗ này.

Dương Hân nhận từ tay Trần Tuấn Long 2 lốc giấy vệ sinh đầy qua, mấy cô gái tay xách nách mang cuối cùng cũng xách được hết đồ.

Trần Tuấn Long cũng đóng cửa xe quay lại chỗ ngồi, Dương Hân cúi người nói với Trần Tuấn Long:

- Long à, cảm ơn cậu, thế cuối tuần gặp lại nhé.

- Ok, tạm biệt

Trần Tuấn Long cài dây an toàn.

- Tạm biệt.

Dương Hân có chút lưu luyến, cứ thế nhìn theo bóng chiếc xe của Trần Tuấn Long đang rời xa dần.

- Người ta đi rồi, còn nhìn gì nữa mà nhìn? Haizz, chị Hân, chị cũng thật lợm hại, còn hẹn được với cả bạch mã hoàng tử số 1 của đại học Bắc Kinh.

- Đương nhiên rồi, chị Hân của các chúng ta dù sao cũng là hoa khôi của trường năm nay đó nhé, Trần Tuấn Long đó nắm chắc trong tay rồi.

2 cô gái nhìn Dương Hân đầy ngưỡng mộ.

Bình thường Dương Hân hiếm khi làm mất lòng người khác, lại thêm hoàn cảnh gia đình cô cũng rất khá, bây giờ nghiêm nhiên là chị cả của phòng, ngoại trừ Quách Uyển Tây ra, 2 cô gái còn lại lúc nào cũng nghe lời cô răm rắp.

- Thôi đi, Linh, Phụng, xem các cậu nói gì thế hả? Nhanh lên, mau giúp tớ đưa đồ đạc này lên trên, tớ mua cả xô cô la đấy, ai cũng có phần cả.

Dương Hân cười nói.

Lên đến phòng thì thấy Quách Uyển Tây đang nằm trên giường đọc sách, tai nghe MP3, thấy bọn họ kéo rờn rần kéo nhau vào, đồ mua về chất đầy trên bàn, sau đó thì chia ra ngồi ăn. Dương Hân còn thấy cho Quách Uyển Tây 1 gói bánh nữa.

Chuyện tốt như thế, Quách Uyển Tây đương nhiên không từ chối, lúc đầu mọi người qua lại với nhau rất thân mật, chỉ là sau đó không biết tại sao Quách Uyển Tây lại cố ý tránh những người còn lại. Dương Hân là người hiểu thấu, chuyện gì cũng muốn mình là số 1, lại có chút tiền nữa, cho nên ở trong phòng chỉ rất mạnh tay nhằm mua chuộc lòng người.

Quách Uyển Tây đương nhiên hiểu điều đó, chỉ là có chút không thích cách làm của Dương Hân mà thôi, 2 người cũng không có xung đột gì lớn, chỉ là từ sau khi cả 2 người đều được chọn vào danh sách tuyển chọn hoa khôi thì có chút cạnh tranh ẩn giấu bên trong, quan hệ cũng trở nên rất vi diệu.

Mấy cô gái ngồi ăn đồ Dương Hân mua về, nói đi nói lại rồi cũng lại nói về Trần Tuấn Long, khi Quách Uyển Tây nghe chuyện Trần Tuấn Long lái xe đưa Dương Hân về thì sắc mặt có chút không tự nhiên, đã thế Dương Hân lại còn cố ý nhắc đến cuộc hẹn cuối tuần này nữa, nói đến khi đó Trần Tuấn Long sẽ đưa cô đi dạo khắp Bắc Kinh. Quách Uyển Tây lại càng thiếu tự nhiên, trong lòng âm thầm tính toán.

Giờ tự học buổi tối vẫn như mọi ngày, mấy tối nay Quách Uyển Tây đều ngồi cạnh Trần Tuấn Long, hẳn dường như cũng đã quen với việc có Quách Uyển Tây ngồi bên cạnh rồi thì phải, 2 người có lúc còn bàn luận nho nhỏ 1 số vấn đề nữa. Nhưng tối nay Quách Uyển Tây có gì đó không ổn, sách vở cũng không chú tâm vào. Bình thường tan học, khi thì Trần Tuấn Long đưa cô về kí túc xá, khi thì 2 người cùng đi ăn khuya, Quách Uyển Tây cũng rất vui trước sự chu đáo của Trần Tuấn Long.

Sau khi tan học, hai người lại cùng trở về kí túc xá. Tối nay Quách Uyển Tây ăn bận đúng chất sinh viên, quần bò với áo T-shirt, hiện rõ nét trẻ trung xinh đẹp. Quách Uyển Tây ôm sách trong lòng, không nói gì cả. Trần Tuấn Long cũng nhìn ra được Quách Uyển Tây có gì đó không bình thường, bèn hỏi:

- Uyển Tây, tối nay cậu sao thế?

Quách Uyển Tây không đáp ngay mà suy nghĩ 1 lát, sau đó lấy hết dũng khí, run run hỏi Trần Tuấn Long:

- Anh Long, anh ..... có phải anh xem em là bạn gái của anh không? Em ..... em.....

Vừa nói xong câu này, gương mặt nhỏ xinh của Quách Uyển Tây cũng liền ửng đỏ, do quá kích động cũng không nói tiếp được nữa.

Trần Tuấn Long cũng thán người ra 1 lát, hẳn không ngờ Quách Uyển Tây lại đột nhiên hỏi câu này. Hắn nhún mày trầm giọng nói:

- Điều này thì .....

Hắn cũng đang suy nghĩ. Quách Uyển Tây đột nhiên thấy sợ, cô sợ Trần Tuấn Long sẽ nói không, mặc dù cô hi vọng quan hệ giữa 2 người có 1 đáp án rõ ràng nhưng không có nghĩa là đáp án rõ ràng đó lại chính là điều mà cô hi vọng.

- Dừng .....

Quách Uyển Tây vội ngăn không cho Trần Tuấn Long trả lời, Trần Tuấn Long thấy có chút kì quái nhìn cô, Quách Uyển Tây có chút xấu hổ, cúi đầu nói:

- Thật ra anh rất tốt với em, tự e ..... tự em cũng biết, anh chỉ là tốt với em như với 1 người bạn bình thường mà thôi, nhưng .... nhưng em muốn ..... em muốn.....

Đến khúc cuối, tiếng nói của Quách Uyển Tây nhỏ đến mức dường như không thể nhỏ hơn được nữa, như đang tự nói với chính mình thôi vậy:

- Nhưng em không muốn chúng ta là bạn bè bình thường, em muốn ..... em muốn làm bạn gái của anh.

- Gì cơ?

Trần Tuấn Long còn chưa nắm bắt kịp, Quách Uyển Tây đã ngẩng đầu nhìn hắn với ánh mắt dịu dàng mênh mang. Trái tim Trần Tuấn Long dường như đập lỗi 1 nhịp, ánh mắt của Quách Uyển Tây dịu dàng đến thế, khiến hắn không tự chủ được nghĩ đến hình ảnh của cô trong lòng hắn, thoáng thần người. Quách Uyển Tây vòng tay ra chủ động ôm lấy hắn 1 cách nhẹ nhàng, sau đó là 1 nụ hôn đầy e thẹn.

Nụ hôn bất ngờ này khiến Trần Tuấn Long bất động, mặc dù nụ hôn chỉ thoáng qua như cơn gió nhẹ nhưng cái ôm nhẹ nhàng đó, khuôn ngực đầy đặn cao vút của Quách Uyển Tây đã dán sát vào người hắn, căng tròn, chân thực. Hương thơm còn đọng trên môi, Quách Uyển Tây ưm 1 tiếng đầy e thẹn, khuôn mặt đỏ hồng, quay mình bỏ chạy. Xung quanh đều là sinh viên mới tan học, mọi người đều chú ý đến màn kịch hay vừa rồi, đương nhiên, phim kiểu này thì nào cũng có, nhưng tài tử giải nhân thì không nhiều nên mọi người ai cũng muốn thưởng thức, mở rộng tầm mắt.

Trần Tuấn Long nhìn theo hình ảnh Quách Uyển Tây đang xa dần, phảng phất chút si mê, đứng lặng ở đó, rất lâu sau mới thở dài 1 tiếng, quay mình rời đi.

Sau khi hắn rời đi không lâu, ở bụi cây ven đường xuất hiện 1 cô gái, nhìn theo hình ảnh Trần Tuấn Long đang khuất dần, lại quay đầu nhìn về kí túc xá nữ, lạnh giọng lầm bầm:

- Hừ, Quách Uyển Tây, muốn đầu với tôi à? Tôi sẽ cho cô thua tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Sinh Viên Tạo Dựng Sự Nghiệp.

Trần Tuấn Long đến đại học Bắc Kinh đương nhiên không phải là để tán gái, ngoài việc học tập ra thì chủ yếu là chú ý tìm việc gì đó để làm. Đạo này trong trường thường bàn luận về phở đi bộ mới mở. Những năm gần đây, đại học Bắc Kinh không ngừng khuyến khích kinh tế sinh viên, bắt đầu bậc lộ tài năng xuất chúng. Còn về phở đi bộ này thì cũng đã đến giai đoạn nghiệm thu rồi.

Lần này lãnh đạo của đại học Bắc Kinh đã đổ rất nhiều tâm huyết vào dự án này, họ định lập nên một hợp tác xã kinh doanh buôn bán trong khu vực kí túc xá, đồng thời cũng là để phục vụ cho những học sinh đang ngày đêm chăm chỉ học hành. Công trình như thế đương nhiên là nhận được sự ủng hộ của các sinh viên rồi, cái này gọi là “tiền nhân trồng cây, hậu nhân hái quả”, giờ là năm 2006, dự án này cũng chính thức hoàn công. Khu kí túc xá sinh viên rất rộng, quy mô lớn, khu kinh doanh cao cấp cũng đã xây xong rồi, bây giờ là đến giai đoạn thu hút đầu tư.

Trường áp dụng hình thức cho thuê mặt bằng buôn bán theo kì, phân các loại hình dịch vụ trong khu kinh doanh ra làm mấy chủng loại, sau đó ấn định thời gian cho thuê không đồng nhất là 3 năm, 5 năm hay 10 năm để thu hút thương nghiệp. Đương nhiên, công nhân viên chức trong trường được ưu tiên, những chuyện như thế này mọi người đều hiểu cả.

Tương lai của khu kinh doanh quả là rộng mở, chưa nói đến chuyện tập hợp được nhân khí của đại học Bắc Kinh, mà ngay đến cả các loại hình kinh doanh cũng không bị giới hạn nhiều, chỉ cần không phải là hàng quốc cấm, sản phẩm vi phạm pháp luật còn ngoài ra thì bạn nghĩ ra được thứ gì hợp pháp để bán đều ok cả. Nhưng quan trọng nhất là vì muốn kích lệ các sinh viên chuyên cần ham học, cũng là vì tác nghiệp, trường còn đặc biệt mở ra 1 quỹ gọi là giúp đỡ tạo dựng sự nghiệp, cũng chính là, chỉ cần bạn là sinh viên, có thể kiếm được 1 số vốn nhất định, có được công ty cổ phần hợp pháp, thì cũng sẽ được phép tham gia cạnh tranh ở khu kinh doanh, không những thế, trường còn đầu tư 1 khoản xem như là quỹ ủng hộ nhất định nữa.

Điều này đương nhiên khiến cho 1 số sinh viên có gia thế có bản lĩnh vô cùng có hứng thú, lúc nào cũng nghe mọi người bàn ra tán vào, có 1 số người đã lên kế hoạch tính toán chu đáo chuẩn bị cho trận đại chiến rồi.

Tuy nhiên bọn họ không ai có được tâm trạng không thể không đạt được điều đó như của Trần Tuấn Long. Sau khi nghe xong tin tức đó, Trần Tuấn

Long suy nghĩ 1 chút rồi lập tức đi tìm Dương Hiểu Nhân, 2 người bàn bạc với nhau cả nửa ngày, Dương Hiểu Nhân càng nghe càng kinh ngạc, có chút không dám nói thẳng nhìn Trần Tuấn Long, như thể không quen biết gì với Trần Tuấn Long cả vậy.

Trần Tuấn Long chỉ cười cười, hắn đã nói toàn bộ kế hoạch của hắn cho Dương Hiểu Nhân nghe rồi, kế hoạch rất đơn giản, hắn xuất vốn, Dương Hiểu Nhân ra mặt, lập nên 1 công ty cổ phần của bản thân sinh viên, giương băng kinh doanh trong khu kinh doanh của trường

Dương Hiểu Nhân mới đầu không tin Trần Tuấn Long có thực lực mạnh đến thế, nhưng nhìn nụ cười lạnh lạnh cùng dáng vẻ điềm tĩnh của Trần Tuấn Long, khiến Dương Hiểu Nhân không thể không tin. Hắn cẩn thận hỏi lại quy mô của công ty cổ phần, Trần Tuấn Long không chớp mắt lấy 1 cái giờ ra 1 ngón tay. Dương Hiểu Nhân cẩn thận hỏi lại:

- 100 vạn?

Trần Tuấn Long lắc đầu, thoải mái đáp:

- Không, 1000 vạn!

Hơ hơ, 1000 vạn, điều này đối với Dương Hiểu Nhân mà nói thì chỉ là 1 khái niệm mơ hồ nào đó, ấy thế mà Trần Tuấn Long mặc nhiên xuất ra không chút run tay. Chỉ nghe Trần Tuấn Long hòa hoãn nói:

- Đầu tư lúc đầu là 1000 vạn, cái này là để bảo đảm chúng ta nhất định giành được 70% mặt tiền cửa hiệu ở khu kinh doanh, đó là bước đầu tiên, bước thứ 2 là tranh chấp mặt bằng mà các công ty khác giành được, tớ hi vọng sau đó chúng ta sẽ nắm được khoảng 90% mặt bằng, đương nhiên, đây chỉ là tính toán theo mong muốn.

Giọng nói của Trần Tuấn Long không dễ nghi ngờ.

- Lão đại, chúng ta đầu tư nhiều như thế chỉ là vì muốn tranh giành chỗ mặt bằng đó thôi sao? Thế lấy được nhiều mặt bằng như thế rồi, chúng ta kinh doanh cái gì chứ?

Dương Hiểu Nhân vẫn còn có chút hoài nghi.

Trần Tuấn Long cười

- Kinh doanh cái gì là vấn đề mà tổng giám đốc cần phải suy nghĩ, Nhân à, thật ra chỉ cần chúng ta lấy được 90% mặt bằng, bất kể là chúng ta làm gì đều có thể kiếm lời vô đối.

Dương Hiểu Nhân cuối cùng đã hiểu được sức hút của Trần Tuấn Long rồi, chỉ cần nắm được tài nguyên cơ bản thì sợ gì sản phẩm cuối cùng không ra lò được chứ? Dương Hiểu Nhân kích động nắm chặt tay, đi qua đi lại.

- Lão đại, thế khi nào chúng ta bắt đầu?

Dương Hiểu Nhân hưng phấn hỏi.

- Có thể bắt đầu ngay từ bây giờ, tháng sau là bắt đầu cuộc đua rồi.

Trần Tuấn Long rất điềm tĩnh:

- Thời gian của chúng ta không nhiều, chiều nay cậu có thể đi đăng kí thành lập công ty được rồi, tìm mấy công ty đại lí giúp cho, bọn họ làm thủ tục giấy tờ sẽ nhanh hơn, cái chúng ta cần lúc này là thời gian.

Dương Hiểu Nhân vẫn còn chút chưa phản ứng kịp:

- Lão đại, chiều nay em có tiết học

Trần Tuấn Long cười cười, vỗ vai Dương Hiểu Nhân nói:

- Nhân à, tôi tin năng lực của cậu, bỏ 1 tiết học chắc không phải là vấn đề với cậu chứ hả? Bây giờ học đại học là vì cái gì chứ? Còn không phải là để thực hiện lí tưởng của bản thân sao? Đây là vũ đài hoàn toàn mới mẻ, biểu diễn như thế nào tùy ở cậu đó.

Dương Hiểu Nhân có phản xúc động:

- Lão đại, sao anh lại tin em đến thế?

Trần Tuấn Long đáp:

- Người có thể kiên trì đứng đúng tư thế tác phong quân đội trong suốt gần 2 tiếng là ai? Là cậu đó Nhân à, cho nên tôi tin vào năng lực của cậu. Bây giờ cậu chính là tổng giám đốc của công ty mới của chúng ta, đại diện pháp lí của công ty sẽ là tên của cậu rồi, sự vụ cụ thể của công ty cậu cứ an tâm mà làm, phía sau đã có tôi hỗ trợ, gọi thêm bọn Tô Cường với Hoa đến giúp cậu, chúng ta đều học kinh tế cả, vừa khéo để bọn họ rèn luyện 1 chút.

- Được. Lão đại. Em làm.

Dương Hiểu Nhân bị Trần Tuấn Long nói cho sục sôi nhiệt huyết, cuối cùng cũng quyết định rồi. Đúng thế, không phải ai cũng có được cơ hội tốt như thế này. Nhưng xem ra Trần Tuấn Long chẳng chút bận tâm, đầu tư 1000 vạn đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là 1 vụ làm ăn nhỏ mà thôi, cái vẻ trầm tĩnh điềm đạm của hắn thật khiến người ta khó nhìn ra được bên trong.

Tiếp đó 2 người liền bàn đến 1 số vấn đề cụ thể chi tiết, tuy nhiên Trần Tuấn Long chỉ đưa ra phương hướng, yêu cầu Dương Hiểu Nhân nhanh chóng thành lập công ty tham gia cạnh tranh. Còn những vấn đề chi tiết khác thì toàn bộ giao cho Dương Hiểu Nhân phụ trách.

Chiều hôm đó Dương Hiểu Nhân xin nghỉ, không lên lớp, gọi điện liên lạc với vài công ty tư vấn, bắt đầu thủ tục thành lập công ty, tiền đầu tư thì Trần Tuấn Long đã đưa cho hắn 1 chiếc thẻ ATM của ngân hàng Công thương, bên trong có 500 vạn, hắn tùy nghi sử dụng. Lúc này, Dương Hiểu Nhân sục sôi khí huyết, 1 mình chạy đông chạy tây cả buổi chiều, cuối cùng cũng thương lượng được với 1 công ty trung gian, đáp ứng trong vòng 1 tuần có thể hoàn tất tất cả các thủ tục.

Dương Hiểu Nhân vui mừng gọi điện cho Trần Tuấn Long báo cáo tình hình, có điều Trần Tuấn Long nghe Dương Hiểu Nhân nói xong có chút lạnh nhạt, hắn nói với Dương Hiểu Nhân việc này đã giao cho Dương Hiểu Nhân toàn quyền quyết định rồi, cái hắn cần chỉ là kết quả mà thôi, phân phó Dương Hiểu Nhân sau này trừ phi là có chuyện quan trọng còn ngoài ra thì có quyết định gì không nhất thiết phải báo cho hắn biết, điều này có nghĩa là đã giao hết quyền lực cho Dương Hiểu Nhân rồi.

Sau cùng, Trần Tuấn Long nói:

- Nhân này, dùng người thì không nghi ngờ, người đáng nghi thì đừng dùng, cậu cứ yên tâm mà làm, tôi không muốn tham gia quá nhiều vào chuyện này, nói thẳng ra, tôi chỉ đầu tư tiền, không quản lý, đợi mọi việc làm xong rồi, phần mà cậu đáng được nhận tôi sẽ không để cậu thiệt. Tôi biết, hiện giờ Dương Hiểu Nhân cậu còn chưa đủ chín chắn, nhưng chuyện này đối với chúng ta mà nói đều là 1 dạng rèn luyện, cũng là thử thách, tôi tin là tương lai còn có nhiều cuộc chiến nữa đang đợi chúng ta, tôi tin tôi có thể làm tốt và tôi tin rằng cậu cũng vậy, phải không?

Dương Hiểu Nhân cũng thích nghi được với phong cách của Trần Tuấn Long rồi, thế nên bắt đầu tiến hành các sự vụ. 1 số công việc cụ thể của công ty cũng do hắn cẩn thận đích thân đi làm, công ty có va chạm gì cũng tự đi giải quyết, bạn cùng phòng của hắn là Tô Cường, Tăng Kiến Hoa, Khương Hồng Thọ cũng bị hắn lôi đi giúp đỡ, bọn họ cũng thế, khi mới nghe Dương Hiểu Nhân nhắc đến chuyện công ty còn tưởng là chuyện hoang đường ở đâu, Dương Hiểu Nhân sốt cao nằm mơ thấy không bằng, tuy nhiên Dương Hiểu Nhân nói chắc như đinh đóng cột, nếu không phải vì Trần Tuấn Long nói tạm thời không muốn cho bọn họ biết hắn là ông chủ phía sau thì Dương Hiểu Nhân sớm đã lôi tên hắn ra rồi.

Nghe nói có ông chủ bí mật xuất 1 khoản tiền lớn cho bọn họ tạo dựng sự nghiệp, lại còn là dự án trên khu kinh doanh của trường nữa thì bọn Tô Cường, Khương Hồng Thọ đều động lòng rồi. Mặc dù vẫn chưa bàn đến quyền lợi cụ thể, nhưng những điều này đều là cơ hội rèn luyện, Tăng Kiến Hoa cũng thế, vậy là bọn họ đều đồng ý cả.

Tô Cường còn hỏi Dương Hiểu Nhân sao không gọi Trần Tuấn Long luôn, Dương Hiểu Nhân đành nói Trần Tuấn Long không có hứng thú với chuyện này, mọi người cũng không hỏi thêm gì nữa. Trần Tuấn Long có chút thần mật, bình thường thời gian ở kí túc xá không nhiều. Thế là đám bạn học đó của hắn đều bị kích thích lên rồi, mọi người ai nấy đều đồng lòng gia nhập vào công ty mới thành lập này.

Mấy người cùng nhau xuất mưu hiến kế, mặc dù vẫn còn hơi hướng non trẻ, nhưng nói thế nào thì công ty mới cũng là do sự nỗ lực của mọi người lập nên, miễn cưỡng mà hoàn thành rồi. Trần Tuấn Long đối với mọi chuyện vô cùng hài lòng.

Đến cuối tuần rồi, mấy ngày này mặc dù Trần Tuấn Long đã giao hết mọi việc cho Dương Hiểu Nhân làm, nhưng hắn cũng không hề rảnh rỗi, điều động vốn, có lúc lại đề xuất sách lược. Dương Hiểu Nhân đã tập hợp ý tưởng của tất cả mọi người, viết thành 1 bản kế hoạch. Công ty mới tuần sau mới chính thức thành lập, tên cũng chưa được quyết định, nhưng bản kế hoạch của Dương Hiểu Nhân vô cùng chi tiết, bao gồm 1 phổ ăn uống, 1 cửa tiệm chụp ảnh kĩ thuật số, 1 quán nét quy mô lớn, những thứ khác như hiệu sách, cửa hàng lưu niệm, tiệm điện thoại di động đều được liệt kê ra bằng hết, còn liên quan đến vấn đề đầu tư nữa nên đang còn đợi phúc đáp của Trần Tuấn Long.

Hôm nay là ngày hẹn của Trần Tuấn Long và Dương Hân, cô đến giúp Trần Tuấn Long ôn tập môn triết. Thật ra thì cũng chẳng có gì để ôn tập cả, những kiến thức đó Trần Tuấn Long chỉ cần giờ sách xem qua thì đều hiểu cả, Trần Tuấn Long cũng biết, Dương Hân chẳng qua là lấy cớ để tiếp cận mình mà thôi, cơ hội kiểu này, Trần Tuấn Long đương nhiên là vui vẻ cho cô thôi.

Hai người hẹn gặp tại khu rừng nhỏ bên sân vận động, Trần Tuấn Long đúng giờ có mặt, 1 lát sau Dương Hân mới đến, hôm nay cô trang điểm rất kĩ, đặc biệt nhẹ nhàng xinh đẹp, mái tóc mềm mại cài thêm chiếc kẹp hình con bướm vàng, trên người bận một chiếc váy liền thân màu vàng nhạt, kết hợp với đôi giày cao gót, thân hình lung linh kiêu kiêu của Dương Hân lại càng thêm phần mị lực mê hoặc lòng người. Đôi gò bồng đảo cao vút nhô lên thật khiến người ta không muốn rời mắt.

- Đợi lâu chưa?

Dương Hân vô cùng hài lòng với biểu hiện thương thức cái đẹp trên khuôn mặt Trần Tuấn Long, cô cũng rất tự tin với cách trang điểm của bản thân.

- Nhất định phải tranh thủ cơ hội này nắm lấy trái tim anh ấy.

Dương Hân trầm nghĩ.

Trần Tuấn Long ăn vận rất thoải mái, nhưng lại rất hợp với cách trang điểm của Dương Hân. 2 người bắt đầu tán gẫu, đề tài quả nhiên bắt đầu từ vấn đề triết học. Dương Hân muốn tìm hiểu tình hình của Trần Tuấn Long, hắn cũng rất thoải mái trả lời. Dương Hân không biết nhiều về Trần Tuấn Long. Sau

đó nói đến chuyện bầu cử hoa khôi của trường gần đây thì Dương Hân vô cùng kiêu hãnh nói gì mà dù sao cô cũng là 1 trong những ứng viên cho danh hiệu hoa khôi của trường, nhưng Trần Tuấn Long lại chỉ cười cười. Mặc dù nói là Trần Tuấn Long đã nổi tiếng trên bảng vàng, nhưng khi Dương Hân nhắc đến chuyện này với Trần Tuấn Long thì hẳn lại giả vờ ngỡ ngàng nói là không biết chuyện đó.

2 người nói chuyện rất hợp nhưng Dương Hân làm thế nào cũng không vượt qua được lớp quan hệ hiện nay đó, cô cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa. Trước đây khi còn học cấp 3, cô là hoa khôi của trường, đều là đám con trai theo đuổi cô, cô giống như cô công chúa nhỏ kiêu ngạo, trước giờ chưa bao giờ ra vẻ thân thiện với người khác. Sau khi đến đại học Bắc Kinh rồi thì khác, đại học Bắc Kinh nhân tài vô số, trái tim cô độc của Dương Hân cũng bắt đầu bị kích thích lên rồi.

Trần Tuấn Long là đối tượng số 1 của cô, còn gì có thể hấp dẫn người khác hơn thân hình đàn ông cường tráng chứ, thân hình cân đối rắn chắc của Trần Tuấn Long trong thời gian huấn luyện quốc phòng sớm đã ghi sâu vào trong lòng cô gái lần đầu biết yêu Dương Hân rồi. Thế nên trong đêm hội đón sinh viên mới đó, cô mới chủ động mời Trần Tuấn Long, cũng là 1 biểu hiện cho thấy cô đã yêu hắn.

Trần Tuấn Long lại không hề nghĩ như thế, hẳn đương nhiên biết Dương Hân có tình ý với mình, nhưng cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu, bây giờ đã có 2 cô gái thể hiện là có tình cảm với hắn, là Quách Uyển Tây và Dương Hân. Tối hôm qua hắn còn nhận được thư tình của 1 cô gái không rõ tên. Chết tiệt, chuyện đó đã làm nao động cả kí ức xá nam sinh. Trần Tuấn Long có chút không thoải mái, hẳn không quá ham hư vinh, nhưng cũng có 1 chút chứ, sự kiêu ngạo đối với bản thân hắn cũng không phải không có.

Dương Hân không phải là không tốt, Trần Tuấn Long rất hài lòng với biểu hiện của cô gái này, nhưng đối với tình yêu thì có 1 câu danh ngôn thế này: đừng vì 1 cái cây mà bỏ cả rừng rậm. Trần Tuấn Long đã mang trong lòng tâm trạng chơi đùa với nhân thế, đương nhiên hắn không thể để ánh mắt mình chỉ động trên người 1 mình Dương Hân. Vấn đề hiện nay là bản thân Dương Hân có thể chấp nhận con người Trần Tuấn Long hay không mà thôi.

Nói tóm lại là Trần Tuấn Long đã chuẩn bị để lãng nhãng rồi. Hắn không đưa không đẩy, tất cả hắn đều không để vào mắt, còn đối với miếng mồi tự dâng tận miệng mèo như Dương Hân thì làm sao hắn bỏ qua được.

- À, Long à, nói cho tớ biết, cậu có bạn gái chưa?

Dương Hân cuối cùng cũng thu hết can đảm, hỏi vào vấn đề.

- Ồ, bạn gái hả? Để tớ nghĩ xem.

Trần Tuấn Long cố ý đếm đầu ngón tay, Dương Hân ngồi bên cạnh thấy ảm ức. Cô biết Trần Tuấn Long chưa có bạn gái chính thức, nếu không thì cũng sẽ không tiếp cận hắn như thế, còn về phần Quách Uyển Tây kia thì 2 người đang cạnh tranh, Dương Hân tự tin thắng được Quách Uyển Tây. Nhưng Trần Tuấn Long lại cố ý chọc giận mình như thế, mặc dù rõ ràng là giả nhưng trong lòng vẫn thấy không vui.

Trần Tuấn Long cười thầm nhìn Dương Hân, dáng vẻ tức giận của cô càng khiến hắn tức cười. Nhưn đôi mày kiếm, nói:

- Thật ra thì ....., tớ chưa có bạn gái, không biết tiểu thư Dương Hân muôn phần mỹ lệ có đồng ý trở thành bạn gái tớ không?

Đây rõ ràng là đang đùa giỡn, một người mạnh bạo như Dương Hân cũng chịu không nổi, hứ 1 tiếng, e thẹn đập vào vai Trần Tuấn Long 1 cái, quay đầu bước đi.

Trần Tuấn Long ngồi im bất động, hẳn biết rõ trò chơi nam nữ nếu không phải là đàn ông áp đặt phụ nữ thì cũng là ngược lại. Có thể có 1 số người khi yêu nhau, con gái có thể mạnh mẽ đó, sẽ tỏ vẻ nọ kia, còn đàn ông thì bị quay như quay đé. Nhưng Trần Tuấn Long không phải là người dễ bị chơi như thế.

Sau khi Dương Hân đỏ mặt bỏ đi, tim không ngừng đập nhanh, chỉ hi vọng Trần Tuấn Long sẽ đuổi theo, nhưng Trần Tuấn Long đã không làm như thế. Dương Hân rất muốn quay đầu lại, những lời đùa giỡn lúc này của Trần Tuấn Long thực sự đã khiến cô động lòng, nhưng trực giác phụ nữ mách bảo cô phải thận trọng, thế mới được.

Cảm giác của người phạm muốn vứt bỏ cũng không được, đối với Dương Hân mà nói, có thể không có 1 đáp án rõ ràng, có thể có, nhưng cô không dám nghĩ.

Trần Tuấn Long đương nhiên không nói đáp án cho cô rồi, đối với hắn mà nói, thắng bại của 1 trò chơi không hề quan trọng, trái tim của hắn không ở đây. Kế hoạch khu kinh doanh của đại học Bắc Kinh đã bắt đầu rồi, bắt đầu thời gian tôi luyện của hắn. Trong toàn bộ kế hoạch của hắn đã định rõ phải dùng phương thức gì để đầu lại tổ chức đó, chỉ đến khi Trần Tuấn Long hẳn có được đầy đủ thực lực mới là lúc hắn xuất bài.

Đối với chuyện này, Trần Tuấn Long mong đợi rất nhiều.

- Xin lỗi, Thất Thất, anh đã chọn 1 con đường không thể lui. Không phải vì bản thân anh mà là vì đòi lại công đạo cho em, anh sẽ không để em phải chết bất minh bất bạch, những kẻ đã nợ chúng ta, anh sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai. Anh phải tận tay giải quyết bọn họ, chỉ có dùng máu của bọn họ mới có thể rửa sạch mọi oán thù. Anh sẽ bắt bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu.

Trần Tuấn Long ngược mắt nhìn ánh hoàng hôn mờ ảo, nắm chặt bàn tay, lặng lẽ nghĩ thầm. Gió thu đưa đẩy, lá vàng rơi.

Q.1 - Chương 11: Hoa Khôi Đại Học Bắc Kinh.

Mấy ngày gần đây Dương Hân và Quách Uyển Tây đều rất buồn, thái độ hòa hoãn như gần như xa của Trần Tuấn Long đối với 2 cô gái thực sự khiến cho cả 2 rất đau đầu, mâu thuẫn giữa 2 cô gái ngày càng tăng, khó ở chỗ là 2 cô lại ở chung 1 phòng, nhìn nhau thấy rất không thuận mắt.

Nhưng điều thật sự đáng buồn đó là cả 2 đều rớt danh hiệu hoa khôi của trường. Cuộc tranh năm nay quả là khốc liệt. Châu Tư Mai của khoa nghệ thuật giành được danh hiệu hoa khôi 1 cách bất ngờ. Từ sau đêm hội đón tân sinh viên, Châu Tư Mai đã trở thành người tình trong mộng của nam sinh đại học Bắc Kinh, hình tượng hiền lành ngọt ngào của cô sớm đã in đậm dấu ấn trong lòng người. 1 tháng gần đây nhận được vô số thư tình của nam sinh, có thể nói là danh hiệu hoa khôi đại học Bắc Kinh này quả là không sai chút nào. Vị trí thứ 2 thuộc về Tạ Ninh Vi của khoa ngoại ngữ, Dương Hân và Quách Uyển Tây biết đối thủ này, cô gái này đến từ miền sông nước Giang Nam, nhìn thế nào thì cũng thấy tự bản thân cô mang một khí chất thanh nhã thoát tục. Bọn Dương Hân thua cũng tâm phục khẩu phục.

Diệp Bội Lâm của khoa lịch sử chiếm vị trí thứ 3, cô gái này cũng rất được lòng người, Diệp Bội Lâm đến từ Quê Lâm Quảng Tây, cô gái đến từ miền sơn cước này xinh đẹp khôn nhường, mái tóc đen óng mượt mà dài đến thắt lưng chắc chắn chính là nguyên nhân tuyệt đối giúp cô đăng bảng. Thậm chí nghe nói đã có công ty quảng cáo mời cô đóng quảng cáo dầu gội đầu rồi nữa.

Xếp thứ 4 là Thẩm Tiểu Huệ của khoa ngoại ngữ. Tiểu Huệ là người Bắc Kinh, lí do đăng bảng có 3 lí do. Thứ nhất, ông nội cô là thư kí của thị trưởng Bắc Kinh. Thứ 2, cô là người đầu thủ khoa kì thi tốt nghiệp phổ thông ở Bắc Kinh, được tuyển thẳng vào đại học Bắc Kinh. Thứ ba, Thẩm Tiểu Huệ vô cùng xinh đẹp, và lí do cuối cùng chính là lí do chủ yếu.

Đăng bảng cuối cùng, cũng là người gây ra nhiều tranh cãi nhất, chính là Thẩm Chi Thanh đến từ Nam Kinh. Thẩm Chi Thanh thân hình nhỏ nhắn, tương phản với Dương Hân và Quách Uyển Tây, đôi mắt sinh động biết nói, bất cứ ai gặp cô cũng đều thấy yêu mến mà không cần lí do, thêm nữa cô lại có thân phận bình dân thế nên lại càng có nhiều người theo đuổi. Đúng thế, so sánh với những người khác thì cô không có cái kiêu kiêu của số 1 Châu Tư Mai, không có vẻ thanh thoát của Tạ Ninh Vi, không có cái đẹp thuần khiết của Diệp Bội Lâm, càng không có thân phận như Thẩm Tiểu Huệ, nhưng cô lại chính là người được yêu mến nhiều nhất, là người khiến người khác động lòng nhất. Việc cô đăng bảng mặc dù có dẫn đến tranh cãi, nhưng nếu đem so với những người rớt bảng như Dương Hân khoa Triết, Quách Uyển Tây khoa lịch sử, Ngô Viên Viên khoa kế toán mà nói thì điều này đã không còn quan trọng nữa rồi, điều quan trọng là cô đã được chọn, đã đăng bảng.

Thế nên Dương Hân và Quách Uyển Tây đều có phần buồn rầu, đối với bọn họ mà nói, việc có đăng bảng hay không đã là cuộc cạnh tranh ngầm giữa 2 người, họ thất bại rồi, hãy còn may là cả 2 người đều thất bại.

Kiểu bình chọn vô vị này đối với Trần Tuấn Long mà nói thì chỉ là chuyện nhảm nhí lúc trà dư tửu hậu mà thôi, hắn dồn hết sức lực và sự quan tâm cho cuộc cạnh tranh ngày mai kia. Gần đây hắn cùng Dương Hiểu Nhân thảo luận, phân tích, đánh giá các đối thủ cạnh tranh. Lần cạnh tranh này số lượng doanh nghiệp tham gia rất đông, đã có không ít người đánh hơi được miếng thịt béo này, ngoài 10% mặt bằng chừa lại cho công nhân viên chức trong trường ra, còn lại 90% toàn bộ đều được đem cho thuê. Số vốn đầu tư của đại học Bắc Kinh vào dự án này chỉ có 2000 vạn, tuy nhiên do vị trí địa lí quan trọng, thế nên con số thu hồi mong muốn chắc chắn vượt xa con số 2000 vạn. Đối với vấn đề này thì lãnh đạo trường rất có niềm tin.

Ngoài mấy tập đoàn lớn từ bên ngoài đến thì những công ty do sinh viên trong trường thành lập cũng không ít, chỉ có điều đều không có quy mô gì cả, mọi người tập hợp lại chẳng qua là muốn thuê được vài mặt bằng nhỏ mà thôi, nên mới lập nên những liên doanh cổ phần kiểu đó, lại thêm có hỗ trợ từ phía nhà trường, công ty của những sinh viên cũng có chút thực lực, chuẩn bị quyết đấu 1 trận.

Có điều công ty sinh viên duy nhất khiến Trần Tuấn Long phải chú ý là công ty Minh Đại do hội trưởng hội sinh viên Tiêu Nhược Minh đứng đầu. Qua điều tra thông tin cho thấy, công ty Minh Đại này do 1 số sinh viên có gia thế cùng xuất vốn, trong đó Tiêu Nhược Minh có 35% cổ phần, thực lực của công ty này rất mạnh, nghe nói đã nhận được sự ủng hộ bằng miệng của hiệu trưởng Hứa Long Trí, công ty của họ chuẩn bị tham gia vào cuộc cạnh tranh giành siêu thị sinh viên, khí thế rất lớn.

Đối với cuộc đấu ngày mai, Trần Tuấn Long chỉ nói với Dương Hiểu Nhân 4 chữ:

- Không được thất bại.

Tập đoàn Dương Quang do bọn họ thành lập đã hoàn thành 1 loạt điều tra nghiên cứu sách lược, Dương Hiểu Minh lấy thân phận công ty sinh viên tham gia cạnh tranh, có điều quy mô của công ty đã bị hắn cố ý báo nhỏ lại, 20 vạn, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không phải là ít.

Lúc đầu khi thành lập tập đoàn Dương Quang, Dương Hiểu Nhân có thỉnh thị ý kiến Trần Tuấn Long về tên công ty, Trần Tuấn Long suy nghĩ rồi quyết định chọn cái tên này, theo như hắn nói thì:

- Tập đoàn Dương Quang của chúng ta dám đương đầu với tất cả các thế lực đen tối, bởi vì chúng ta có thực lực tuyệt đối để đối đầu với tất cả các đối thủ trên thương trường.

Nói về thực lực của công ty thì Dương Hiểu Nhân không còn chút hoài nghi nào nữa cả, Trần Tuấn long đã tăng vốn đầu tư lên thêm 2000 vạn nữa, đây chỉ là vì tiêu chuẩn của cuộc cạnh tranh, hàng loạt kế hoạch kinh doanh sau đó còn cần nhiều vốn hơn nữa nhưng điều này dường như không phải là vấn đề đối với Trần Tuấn Long thì phải.

Trần Tuấn long cũng giữ lời đã hứa, cho Dương Hiểu Nhân 5% cổ phần của công ty, thêm 5% nữa để Dương Hiểu Nhân chia cho các nhân viên đã trợ giúp hết sức mình. Đương nhiên, Dương Hiểu Nhân biết rõ, khi mà công ty còn chưa kinh doanh kiếm lời được thì số cổ phần này chẳng thể đổi được thành tiền, thế nên hẳn lại càng cố gắng bán sức cho công ty.

- 100 vạn lần 1, 100 vạn lần 2, 100 vạn lần ba, giao dịch hoàn thành.

Theo tiếng đêm của người gõ thước quyết định bán, tập đoàn Dương Quang lại giành thêm được 1 mặt bằng nữa là khu ba-khu quan trọng nhất. Dương Hiểu Nhân hồi hộp đến mức mồ hôi tuôn đầm đìa, vừa rồi đã đánh bại 1 công ty đến từ bên ngoài.

Lần này công ty chọn hình thức đấu giá công khai, cũng là 1 dạng thương thức mới mẻ. Về phía nhà trường mà nói, đương nhiên hi vọng số tiền thu về được càng nhiều càng tốt. Vì thế trong lúc bán đấu giá, bọn họ cũng tận hết tâm sức. Thời gian thuê mặt bằng được chia thành 3 năm, 5 năm và 10 năm. Đương nhiên thời gian thuê càng dài thì tiền thuê càng được ưu đãi, tuy nhiên tiền phí xuất ra 1 lần cũng càng cao. Đa số các công ty của sinh viên chỉ chú ý đến những hợp đồng thuê 3 năm mà thôi, trọng điểm cạnh tranh của họ cũng nằm ở đây. Đương nhiên rồi, góc nhìn của sinh viên không giống nhau, thế nên cách nhìn đối với lợi ích thu được trong tương lai cũng không giống nhau.

Trần Tuấn long đối với phương thức đấu giá này đương nhiên đồng ý cả 2 tay 2 chân rồi. Lúc đầu, suy nghĩ của Dương Hiểu Nhân cũng giống như các sinh viên khác, chỉ chú ý đến những hợp đồng từ 3 đến 5 năm. Có điều Trần Tuấn Long đã nhanh chóng thay đổi suy nghĩ của hắn, đối với Trần Tuấn Long mà nói tiền không phải là vấn đề, thậm chí quy mô đầu tư kiểu này chẳng qua là giết gà bằng dao mổ trâu mà thôi.

- 10 năm, chỉ có thời gian thuê 10 năm ổn định thì tiền lời mà chúng ta thu về được mới được đảm bảo.

Khi đó, Trần Tuấn Long đã giải thích với Dương Hiểu Nhân như thế.

Cuộc đấu giá lúc này mới đi đến cao trào, thực hiện mà tập đoàn Dương Quang biểu hiện ra đã khiến cho tất cả các đối thủ đều phải kiêng dè, lo đi tìm hiểu tình hình của bọn Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long ngồi bên cạnh Dương Hiểu Nhân, hôm nay công ty do 2 người bọn họ đi tranh đấu. Một số quyết định tại hiện trường cần có sự đồng ý của hắn.

- Mặt bằng được đấu giá tiếp theo là khu 2, mã số B5, tổng diện tích của mặt bằng này là 260m², địa điểm nằm tại lầu 2, giá khởi điểm là 30 vạn/3năm, 46 vạn/5 năm, 93vạn/10 năm. Mỗi lần đấu giá tăng 1 vạn, bây giờ bắt đầu.

Người gõ thước bán hết giá, mặt bằng có quy mô lớn như thế không phải là công ty lớn thì nuốt không trôi nổi. Quả nhiên, có 1 công ty bên ngoài bắt đầu đưa bằng.

- 48 vạn/5 năm.

Bọn họ nhắm vào việc phát triển trong thời gian trung bình. 1 công ty khác cũng bắt đầu vào cuộc:

- Công ty Vạn Đạt ra giá 48 vạn/5 năm.

Người gõ thước bán hết.

Sau khi đấu giá bắt đầu, Dương Hiểu Nhân đã nhanh chóng lấy sổ ra tính toán những hạng mục mà công ty cần cạnh tranh, sau khi tính toán xong hắn nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu với hắn. Dương Hiểu Nhân bắt đầu giờ bằng hết giá:

- 93 vạn/10 năm.

Trần Tuấn Long và Dương Hiểu Nhân hoàn toàn lợi dụng quy cách của lần đấu giá này, quy cách quy định, người ra giá cho kì hạn cao hơn sẽ được ưu tiên, nhưng tiền thuê hàng năm buộc phải cao hơn hoặc bằng với mức giá của kì hạn ngắn hơn. Cũng chính là, công ty của bọn họ thuê thời gian càng dài thì càng có cơ hội thắng, đây lại là cạnh tranh, tất cả mọi người đều cùng đi trên 1 con đường. Quy định này đương nhiên có lợi cho tập đoàn Dương Quang, bởi vì sách lược của tập đoàn Dương Quang là đầu tư dài hạn, điều này trái ngược với những công ty đã chuẩn bị cho biệc đầu tư ngắn hạn và thời gian vừa, cho nên, nhờ vào 1 điểm này mà tập đoàn Dương Quang đã đánh bại được đối thủ.

Quả nhiên cái giá 50 vạn/10 năm vừa báo ra, mặt của đại diện 2 công ty kia liền vàng ạch ra, bọn họ có thể chấp nhận giá thuê 1 vạn 1 năm nhưng không thể tiếp nhận được thời gian thuê 10 năm, bởi vì theo quy định thì công ty buộc phải trả trước tiền thuê trong 5 năm cho đại học Bắc Kinh, cho nên không cần thiết phải đấu tiếp, bọn họ đã bại trận rồi.

Sau khi đấu giá thành công mặt bằng này xong, trên mặt Dương Hiểu Nhân lộ rõ nụ cười, và mọi người cũng càng chú ý hơn đến tập đoàn Dương Quang mới xuất đầu lộ diện đã chứng tỏ 1 thực lực hùng mạnh này. Cái cách làm không có đường lui này của họ đã khiến mọi người sợ hãi. Đối với những hạng mục còn lại, các công ty này đều thỉnh thị ý kiến của ông chủ, có một số ông chủ ở ngay hiện trường cũng không ngừng nghị luận, không biết có nên thay đổi sách lược hay không.

Tuy nhiên điều này không ngăn được bước tiến của tập đoàn Dương Quang, đến một số mặt bằng quy mô nhỏ, tập đoàn Dương Quang cũng không bỏ qua, con cá lớn trước mặt cứ từng phần từng phần 1 ăn cho hết. Còn đối với những công ty cường mạnh, tập đoàn Dương Quang cũng không ngần ngại đối đầu, giá đấu thầu cứ thế tăng cao, những công ty đó cuối cùng cũng miễn cưỡng giành được mặt bằng tuy nhiên giá thuê đã vượt quá giá khởi điểm

rất nhiều, thiệt hại không biết lấy đâu để bù. Khí thế bức người này của tập đoàn Dương Quang khiến tất cả mọi người không thể hiểu nổi.

Dương Hiểu Nhân cũng có phần không hiểu, tuy nhiên hẳn hoàn toàn nghe theo Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long cười cười, giải thích:

- Cuộc chơi thực sự vẫn còn ở phía sau, bây giờ chúng ta lấy thực lực cảnh báo đối thủ, đừng có đấu với ta, chẳng được lợi gì đâu. Như thế chúng ta có thể lấy khí thế bức ngã đối thủ, mỗi lần bọn họ giương băng, mỗi lần ra quyết định đều phải hết sức thận trọng, thế thì chúng ta có cơ hội rồi.

Dương Hiểu Nhân cuối cùng cũng hiểu ra thâm ý của Trần Tuấn Long.

Sau đó rất nhanh liền đến mặt bằng số A8 của khu 3, mặt bằng này chỉ rộng hơn 800m2 lại nằm ở lầu 1, trong kế hoạch được dùng để làm siêu thị, đây là miếng mồi béo bở, rất nhiều công ty nhắm nhe, nếu từ này đến giờ chỉ là những đợt sóng lăn tăn thì bây giờ chính là lúc giông tố nổi lên.

Công ty Minh Đại của Tiêu Nhượng Minh ra giá đầu tiên:

- 1300 vạn/10 năm.

Vừa bắt đầu đã khiến người khác phải hồi hộp, giá xuất ra cao hơn giá khởi điểm 300 vạn. các vị lãnh đạo trong trường cũng không tự chủ được vỗ tay nhiệt liệt, đợt kịch hay chuẩn bị đến.

Mặt bằng này có tổng cộng 3 công ty tương đối có thực lực đang tham gia đấu giá, Trần Tuấn Long và Dương Hiểu Nhân tạm thời đứng ngoài theo dõi. Sau vài vòng, giá thuê đã được đẩy lên 1600 vạn/10 năm. Tiêu Nhượng Minh bắt đầu lo lắng, cái này cũng khó trách, vốn dĩ kế hoạch của bọn họ chỉ là thuê 5 năm mà thôi, không ngờ vừa bắt đầu đã bị tập đoàn Dương Quang của Trần Tuấn Long làm cho hỗn loạn hết cả lên, sau 1 hồi tính toán thì giá thuê 1800 vạn/10 năm là giới hạn mà hẳn có thể chấp nhận được, thế nên mới tự tin ra giá, khi đó Tiêu Nhượng Minh không ngừng quay đầu nhìn Dương Hiểu Nhân, biểu hiện ngày hôm nay của đàn em khóa dưới này quả là đáng chú ý.

- Dương Hiểu Nhân, Dương Hiểu Nhân

Hắn không ngừng lăm bắm cái tên này, chỉ hi vọng Dương Hiểu Nhân không đưa tấm bảng đáng chết đó của hắn lên thôi.

Tuy nhiên sự việc chẳng bao giờ được như mong đợi, khi giá thầu nâng lên mức 1750 vạn/10 năm, thì cái giá mà Dương Hiểu Nhân kiên quyết đưa ra đã giết chết hi vọng của Minh Đại.

- 2000 vạn/10 năm.

Tập đoàn Dương Quang quả thật đã khiến cho tất cả mọi người phải chú ý không rời, đây cũng là giao dịch lớn nhất từ đầu cuộc đấu giá đến giờ.

2000 vạn đó, tiền thuê 5 năm là 1000 vạn, thực lực của tập đoàn Dương Quang thật không thể đo lường được. thành viên ban quản trị nhà trường đang vô cùng vui sướng, niềm vui không thể diễn tả thành lời.

Tiêu Nhượng Minh thờ dài 1 tiếng, ngả người trên ghế, Minh Đại của hắn thua rồi, từ lúc thành lập đến nay ý nghĩa tồn tại đã không còn nữa rồi.

Tập đoàn Dương Quang đã trở thành nhà thắng thầu lớn nhất của lần đấu thầu này, sau khi cuộc đấu kết thúc, đến 85% mặt bằng trong khu kinh doanh của đại học Bắc Kinh đều lọt vào tay họ, điều này đã vượt quá dự liệu của Trần Tuấn Long nhiều lần, công việc tiếp theo đương nhiên là kí hợp đồng rồi, những việc đó Trần Tuấn Long đều giao cho Dương Hiểu Nhân làm. Bây giờ hẳn đã là "ông tổng" của công ty rồi, hẳn không làm thì ai làm nữa chứ.

Tiêu Nhượng Minh nhìn Dương Hiểu Nhân 1 cách khó hiểu, hẳn thực sự không hiểu mình thua ở đâu, lúc đầu nhân viên của hắn điều tra rõ ràng tập đoàn Dương Quang chẳng qua chỉ có vốn đầu tư mười mấy vạn mà thôi, sao có thể sao sánh được với công ty có vốn đầu tư lên cả ngàn vạn của hắn chứ. Xem ra bản thân đã quá sơ suất rồi, cúi đầu đau khổ, Tiêu Nhượng Minh rời khỏi đấu trường.

Sau khi cuộc đấu giá kết thúc, Dương Hiểu Minh đã trở thành minh tinh của cả cuộc đấu, không những là phong viên của báo trường phỏng vấn hắn mà rất nhiều phóng viên khác quan tâm đến cuộc đấu giá lần này cũng tranh giành để được phỏng vấn hắn. trong chốc lát toàn bộ đèn flash đều hướng về phía Dương Hiểu Nhân, hắn trở thành mục tiêu được mọi người chú ý.

Đến cả hiệu trưởng Hứa Hồng Trí cũng đến bắt tay với hắn, khen hắn là tấm gương cho các sinh viên khác. Đương nhiên rồi, cuộc đấu giá lần này tài khoản của nhà trường đã thu về được 2300 vạn, có thể nói là thu hồi về toàn bộ số vốn, còn mức lời thì chỉ còn ngồi đợi đếm tiền cho thuê nữa thôi.

Đến ngày hôm sau thì cái tên Dương Hiểu Nhân của khoa kinh tế đã không còn ai không biết nữa, chuyện hắn đánh bại hội trưởng hội sinh viên Tiêu Nhượng Minh đã bay xa khắp chốn, thậm chí giờ đây, Dương Hiểu Nhân đã mặc nhiên vượt qua Trần Tuấn Long và Tiêu Nhượng Minh, vững vàng ở vị trí số 1 trên bảng quý ông của trường, đây đều là những việc mà Dương Hiểu Nhân không hề tính đến.

Đấu giá thành công rồi nhưng nói như Trần Tuấn Long đó là cuộc chiến thực sự giờ mới bắt đầu, buổi chiều kí hợp đồng xong, Dương Hiểu Nhân không kịp ăn mừng liền vội vã tổ chức cuộc họp ban giám đốc công ty, bắt đầu sắp xếp việc kinh doanh của công ty.

Thật ra những việc này Trần Tuấn Long sớm đã yêu cầu Dương Hiểu Nhân chuẩn bị rồi, tất cả những bước chuẩn bị đều đã hoàn tất, đấu giá lần này thành công mãi mãi đã khiến bọn Dương Hiểu Nhân nhìn thấy được cơ hội.

Trong toàn bộ kế hoạch của tập đoàn Dương Quang, dự tính xây dựng 1 siêu thị sinh viên quy mô lớn, khu kinh doanh sẽ bao gồm: 1 phố ăn uống, cửa hàng lưu niệm, tiệm quần áo, cửa hàng điện thoại di động, tiệm nét quy mô siêu khủng, quán rượu, cửa hàng sách v.v. và tất cả những cửa hàng đó hoàn

toàn do tập đoàn Dương Quang đầu tư xây dựng.

Dương Hiểu Nhân đến giờ mới biết gian hàng này lớn đến mức nào, đến sau đó thì chỉ muốn giống trống khua chiêng mà rút lui thôi, hẳn biết bản thân không có năng lực lẫn thực lực để quản lý tập đoàn này. Nhưng Trần Tuấn Long đã tiếp thêm dũng khí cho hắn:

- Không phải ai cũng có cơ hội như thế này đâu, Nhân, tôi hiểu, để cậu ra mặt quản lý 1 công ty lớn như thế quả thật rất khó, nhưng bất cứ chuyện gì cũng có lần đầu tiên, không hiểu cũng không cần phải quá lo lắng, Trung Quốc cái gì cũng thiếu, chỉ có nhân tài là không thiếu thôi. Công ty chúng ta giờ thiếu người, cậu cố gắng ra mức lương cao để tìm người, tìm công ty môi giới giúp đỡ, nhanh chóng thành lập một ban quản lý vững mạnh, cậu chính là tổng giám đốc của tập đoàn Dương Quang chúng ta, cậu chỉ cần quản lý tốt ban quản lý đó là được rồi. Tôi tin ban quản lý này nhất định sẽ quản lý tốt những mặt bằng của chúng ta. Không có gì ghê gớm cả, tin tôi đi.

Một loạt những ngôn từ khiến cho Dương Hiểu Nhân cũng thấy ngứa ngáy trong lòng, lấy lại được tự tin và nhiệt huyết.

Nhìn lại ban quản lý hùng mạnh dưới tay mình, Dương Hiểu Nhân làm sao dám tin 1 tháng trước mình vẫn còn là 1 sinh viên không biết gì cả chứ, bây giờ hẳn đã là tổng giám đốc của công ty này rồi. Ban quản lý này đã tập hợp nhân tài kiệt xuất của tất cả các ngành nghề, dưới tác dụng của mức lương cao, mọi người đều cố gắng hết sức để làm việc cho công ty, giải quyết thỏa đáng tất cả các công việc chuẩn bị.

- Giám đốc Lưu, hợp đồng với bên Mac Donal khi nào có thể tiến hành?

Dương Hiểu Nhân hỏi, phở ăn uống đương nhiên không thể thiếu được những tiệm ăn nhanh nổi tiếng với lươngj tiêu thụ không lồ như thế được rồi.

- Vâng, Dương tổng, căn cứ vào hiệp định sơ bộ mà chúng ta kí kết được với bên Mac Donal thì bây giờ chúng ta có thể kí hợp đồng chính thức với công ty bên họ được rồi. Nội dung hợp đồng chính là văn bản mà trước đây đã từng đưa cho ông xem, không biết là có vấn đề gì không?

1 vị giám đốc ngồi ở dưới đáp lại.

- Ờ, hợp đồng tôi đều xem rồi, ngày mai anh thông báo cho công ty Mac Donal. Chúng ta có thể kí hợp đồng rồi. Thời gian nhanh nhất mà họ có thể thâm nhập thị trường?

- Căn cứ vào hiệp định sơ bộ, Dương tổng, chỉ cần chúng ta kí xong hợp đồng với họ, các điều khoản đều được thiết lập rồi thì họ có thể lập tức tiến hành, hạng mục công trình dự tính cần khoảng 1 tháng mới hoàn thành.

Dương Hiểu Nhân cau mày suy nghĩ, gõ gõ mặt bàn nói:

- 1 tháng quá chậm, anh thương lượng với bên họ thử xem, tôi hi vọng 2 tuần sau là hoàn thành việc xây dựng sửa chữa lắp đặt thiết bị, chính thức kinh doanh. Đúng rồi, còn chuyện tuyển nhân viên nữa, chúng ta yêu cầu nhất định phải dùng sinh viên của trường, họ có ý kiến gì không?

- Vâng, Dương tổng, liên quan đến việc tuyển nhân viên bên đó họ không có ý kiến gì, nhưng theo hợp đồng thì giám đốc tiệm là do người của công ty họ phải đến, điều này họ đặc biệt kiên định.

- Không sao, cứ làm theo ý họ.

Dương Hiểu Nhân xem như đã giải quyết xong 1 việc. Tiếp theo là giám đốc các bộ phận khác lần lượt báo cáo tình hình công việc mà mình đảm nhận, từ việc tuyển nhân viên, chuẩn bị mặt hàng, đến trang trí cửa tiệm, ôi thôi là trên trời dưới đất đủ cả.

Điều mà Dương Hiểu Nhân quan tâm nhất là tình hình chuẩn bị của siêu thị, đây đương nhiên là hạng mục công việc quan trọng của quan trọng. Hóa ra, bọn Dương Hiểu Nhân định đem mặt bằng cho những siêu thị lớn ở ngoài thuê để kinh doanh, khổ nỗi điều kiện mà các siêu thị này đưa ra đều không như mong đợi, đều ra giá quá cao, mà lợi nhuận của siêu thị học sinh lại là lớn nhất, cuối cùng Trần Tuấn Long quyết định công ty sẽ tự mình xây dựng siêu thị, tất cả gánh nặng trách nhiệm đều đổ hết lên vai Dương Hiểu Nhân, may mà công ty môi giới đã giúp hắn tìm ra 1 tổng giám đốc siêu thị dày dặn kinh nghiệm. Bây giờ thì siêu thị đã độc lập thành lập 1 công ty riêng, siêu thị Dương Quang chính thức được đăng kí, vốn đầu tư ban đầu là 2000 vạn, vị tổng giám đốc siêu thị mới đến cũng có 5% cổ phần bên trong. Dương Hiểu Nhân cũng vui mừng bàn giao hết công việc lại cho vị tổng giám đốc này phụ trách.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Quen Biết Lan Tỷ

Không bận rộn rồi tình rồi mù giống Dương Hiểu Nhân, Trần Tuấn Long hiện tại rất nhàn nhã. Mọi việc đều đã bàn giao xong, hiện tại là lúc thừa thặng

xông lên. Tập Đoàn Dương Quang gia tăng liên kết, còn lại thì cho thuê. Hoặc là cho thuê lại với giá cao, hoặc là hợp tác kinh doanh. Còn lại 5% mặt tiền cửa hiệu cũng bị Tập Đoàn Dương Quang chiếm không ít.

Hơn nữa Tập Đoàn Dương Quang tài lực lớn như thế nên giáo viên trong trường có 10% mặt tiền cửa hiệu thì phần lớn đều gia nhập vào Tập Đoàn Dương Quang. Lúc này Tập Đoàn Dương Quang đã có được hơn 95%, đã thực sự trở thành ngũ bá kếp sù .

Trần Tuấn Long coi trọng cái thành phố thương nghiệp này là có nguyên nhân, chính là thành phố thương nghiệp này nằm khu vực tọa hạ ở gần ven hồ, phía trước là thành thực xã khu, mặt sau là toàn bộ khu ký túc xá của Đại học Bắc Kinh, nhân khí cường thịnh, có tài nguyên dồi dào như thế dù làm cái gì cũng sẽ kiếm không ít lợi nhuận, chẳng qua đầu tư lúc này hơi thiệt một ít mà thôi, nhưng tương lai thì sẽ tốt.

Mấy ngày nay, buổi tối Quách Uyển Tây đứng giờ xuất hiện ở phòng tự học để cùng trao đổi, còn Dương Hân thì thỉnh thoảng gọi điện thoại hẹn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long ở giữa hai cô, thỉnh thoảng gây xích mích tình cảm giữa các cô, Trần Tuấn Long như con nhện, đối với hai cô gái vương vào “lưới tình” của mình chỉ nghĩ ăn người nào trước mà thôi, chơi hai cô gái như đùa với lửa mà chẳng chút nào sợ hãi gặp phải nguy hiểm.

Nhìn kế hoạch buôn bán tiến hành đầu ra đầy, Dương Hiểu Nhân làm được rất tốt, Trần Tuấn Long rất yên tâm, lâu rồi không ra ngoài thoải mái, một mình lái xe hướng phía tây thành phố chọn một vũ trường disco khá nổi tiếng để thư giãn.

Trong sàn vang lên âm nhạc sôi động, cũng giống những nơi khác đòi trụy và ma túy đều là hàng độc của vũ trường. Bên trong trần ngập thuốc lắc, bột K (ketamine – ma túy “đá” làm tăng hưng phấn), thậm chí là chất giảm đau, nơi này đương nhiên dính dáng đến xã hội đen, mà ở đây cũng có không ít tiểu thư đến khiêu khích những người tới chơi một mình như Trần Tuấn Long, hẳn đối với những thứ này chường mắt, hiện tại có chút hoài niệm lần trước cùng Tiểu Vũ một đêm, đang nghĩ xem có nên gọi cho nàng hay không.

Nhưng lúc này có một cô gái sở hữu dáng người khá đẹp ở xa xa làm hắn chú ý, cô gái này rất kiều ngạo, Trần Tuấn Long kết luận. Chỉ thấy cô có một mình, đang say mê nhảy múa, quay xung quanh là không ít nam nhân ngắm nhìn và khiêu khích cô. Nhưng cô gái chẳng quan tâm, dáng người lộ ra làm cho nhiều người động lòng, thỉnh thoảng dung hạ than cọ xát than thẽ với cô gái.

Làm có chút quá đáng là một đám người có dáng vẻ của lưu manh, khi phát hiện cô gái, liền tiến lại đây và cường chế xô đẩy những người khác, sau đó vây cô gái vào giữa. Cô gái cời bỏ một chút, nhìn xem mọi người xong liền tiếp tục uốn éo cơ thể, nếu không phải ở đây nhiều người, phỏng chừng những người đó đã không kiềm chế được mà xông vào cô gái, chắc cô gái cũng nghĩ được điều đó, cho nên không chút kinh hoảng. Trần Tuấn Long ngồi ở tầng hai, nên có thể nhìn rõ tình huống dưới sàn, hắn thấy tay cô gái để trong túi quần đang vụng trộm gọi điện thoại. Cảm nhận được không khí ở đây nên hắn nghĩ sẽ có trò hay, liền bình tĩnh uống một ngụm Sprite.

Quả nhiên sau khi âm nhạc dừng lại, nhóm người kia liền giữ chặt cô gái đưa lên một cái bục cạnh sàn nhảy, trong đó một tên dáng vẻ là lão đại còn ôm cô gái, làm cho cô uống rượu. Cô gái cũng không phản kháng liền uống hết chén rượu. Nam nhân vuốt ve thân thể cô cũng không cự tuyệt. Nam nhân càng đắc ý giờ trò, liên tục cụng ly với đám bạn. Đêm nay hắn gặp đúng là tuyệt sắc mỹ nữ, lại còn không phản đối, làm hắn sướng muốn chết.

Trần Tuấn Long nghĩ sẽ có trò hay trình diễn, nhưng đợi mãi mà không có động tĩnh gì, xem như mình xem lầm. Uống xong Sprite đang định rời đi liền thấy một người phụ nữ trung niên mang theo mấy người đi đến chỗ cô gái. Có thể thấy người phụ nữ là một cái Đại tỷ., cô gái thấy thế liền ngoan ngoãn đứng thẳng, khoanh tay chào. Tất nhiên Trần Tuấn Long không nghe được bọn họ nói cái gì, nhưng Trần Tuấn Long có kỹ năng đọc đáo, đó là đọc khẩu hình. Cho nên hiểu được bọn họ nói chuyện.

Cô gái là người dưới của vị Đại tỷ kia, thừa dịp rảnh rồi liền đến đây chơi, kết quả là gặp mấy tên lưu manh. Cũng may có Lan tỷ đến giúp. Mấy tên kia đương nhiên bực mình, làm gì có chuyện miếng ăn đến miếng mà còn bay đi, tiếp tục lôi kéo cô gái không chịu thả người. Lan tỷ sắc mặt trầm xuống, liền lùi về sau hai bước, hai tên đầu to liền xông lên, thu thập mấy tên kia rất nhanh, cô gái được giải cứu xong liền đá một cước vào đũng quần tên vừa khi dễ cô, rất tàn nhẫn, tên kia liền thống khổ kêu to.

trong lúc bọn họ đánh nhau đã sớm kinh động phụ trách ở đây là người của hắc bang phản tử, Nhưng có điều nhìn ra được Lan tỷ kia có chút thế lực, người phụ trách Hắc bang cũng giữ thể diện cho cô, Lan tỷ kéo kia cô gái đi, mang theo tên đầu to đi ra ngoài. cô gái quả thật mạnh mẽ, đi rồi vài bước còn giẫy rãnh tay hướng trở về, lấy chén rượu đổ lên người mấy tên, xong rồi còn dùng chén rượu đập vào đầu tên sàm sỡ cô, cuối cùng mới hùng hùng hổ hổ rời đi.

Trần Tuấn Long nhìn xong không khỏi mỉm cười, loại tính tình cương liệt này là đúng khẩu vị của hắn. Trò hay cũng xem xong rồi, cũng không sớm, hiện tại cũng nên đi, Trần Tuấn Long mặc thêm quần áo, đi ra ngoài. Ở ngoài cửa, lại gặp được cô gái kia, hiện tại nàng dường như cùng Lan tỷ có chút khắc khẩu, cuối cùng tên đầu to lái một chiếc BMW tiến đến, Lan tỷ khuyên giải là muốn tốt cho cô gái, cô gái buồn bực không nói liền ngồi vào sau xe, Lan tỷ đi qua dặn dò tên đầu to, to con liên tục gật đầu, sau đó lái xe đi.

Lan tỷ nhìn bọn họ rời đi, thở dài một tiếng, ngoắc kêu taxi, cũng rời đi. Nhưng có điều Trần Tuấn Long ánh mắt sắc bén, nhìn thấy người vừa rời xung đột với cô gái lên lút cũng kêu xe taxi, vụng trộm đi theo phía sau Lan tỷ. Vốn Trần Tuấn Long cũng lười quan tâm chuyện này, Nhưng có điều đến bãi đỗ xe, nhìn thấy tên bị cô gái cho một cước, đang mắng to đầy oán hận, nói là muốn giết cô gái, sau đó điện thoại vang, tuy rằng Trần Tuấn Long ngay tại bên cạnh, nhưng bọn hắn cũng chẳng kiêng kị.

- Cái gì? Mày đã mất dấu tiểu tử thói B. Cái gì cái gì. . . Lão B kia là cái gì chứ, tao muốn tiểu tử thói B.

Miệng tên này nói đầy thô tục, làm cho Trần Tuấn Long nhú mày không thôi.

- Lão đại, trước bắt được lão B kia rồi nói sau, đến lúc đó không lo tiểu tử thói B không hiện thân, anh xem được không, hiện tại còn thời gian mà.

Trong đó một cái đệ tử liền hiến kế.

Lão đại là bị cô gái đập vào đầu, coi như nhẹ, Nhưng có điều cũng u một cục, vừa rồi ở bên trong vũ trường bị người xã hội đen chế trụ, hắn không có phản kháng, nhưng hiện tại nhớ tới liền nổi trận lôi đình, khoát tay nói:

- Đi, chúng ta đuổi theo, định trên tao sao, lão tử muốn cho ngươi chết.

Nói xong liền tiến vào trong xe, chạy ra đường.

Không nghĩ tới mình còn gặp việc như thế này, Trần Tuấn Long càng nghĩ càng cảm thấy có ý tứ, đi theo nhìn xem cũng tốt, liền khởi động chiếc Chevrolet rồi đi theo.

Xe rẽ ngoặt tốc độ rất nhanh, Chevrolet muốn truy theo bọn họ đương nhiên không nói chơi, Bắc Kinh xe nhiều đèn đỏ nhiều, không quá lâu quả nhiên mấy tên kia đuổi kịp đến phía sau Lan tỷ.

Đáng tiếc Lan tỷ còn không biết nguy hiểm sắp ập xuống, Trần Tuấn Long cũng không nghĩ tới mấy tên này gan lớn như thế, ở trên đường cũng dám cướp người. Chỉ thấy ở một cái đèn xanh đèn đỏ lộ khẩu chỗ, trên xe lão đại lao xuống ba người, ở phía trước kéo cửa xe taxi, kéo Lan tỷ ở trên xe xuống, chờ đèn xanh lượng thời điểm, bọn họ ba cái đã sớm đem Lan tỷ cấp nhét vào theo ở phía sau trong xe, nhanh như chớp rẽ vào con đường nhỏ. Chỉ khiến cho tài xế ta xi đứng đó sửng sờ.

Trong mắt Trần Tuấn Long mấy tên này làm việc khá nhanh nhẹn, không giống như là lần đầu tiên làm loại hoạt động này. Hắn cũng lái xe không nhanh không chậm xa xa theo ở phía sau.

Từ xa Trần Tuấn Long thấy chiếc Santana của mấy tên kia quẹo vào một cái công trường cũ, hắn cũng dừng xe gần đó rồi đi vào.

- Các ngươi muốn làm gì?

Lan tỷ thanh âm mặc dù có chút sợ hãi, cũng không hoảng sợ.

- Làm gì? Ngươi cùng kia tiểu B là cái gì quan hệ, dám trên đến đầu lão tử, hả?

Lời nói hung ác đo là của tên lão đại.

- Tiểu mần là người của ta, có chuyện gì ta đến gánh vác.

Lan tỷ vẫn là thực trấn tĩnh.

- Nói đi, các ngươi muốn cái gì?

Không hổ là hành tẩu giang hồ đại tỷ, nói chuyện cũng lớn tiếng một chút. Đáng tiếc đêm nay nàng đụng tới đều là không phải tiểu lưu manh

"Chát" một thanh âm vang lên, tên lão đại tát cô một bạt tai.

- Theo ta nói điều kiện, lão tử bị người của ngươi đá một cước suýt chết, ngươi như thế nào bồi, lão tử không đem nàng giết chết ta sẽ không phải họ Mã!

Bị đánh Lan tỷ cau mày, không nói gì, nàng biết người như thế không thể nói lý, hiện tại lại đang tức giận, không thể trên vào bọn họ

Một tên đồng bọn nhìn đến Lan tỷ mãi vẫn còn bộ dạng thút thít, liền động sắc tâm.

- Lão đại, này lão nương bộ dạng còn cử phong tao, đêm nay các huynh đệ đều ở, cùng nhau ngoạn ngoạn thế nào?

Đêm nay chủ yếu là lão đại bị đánh, mắt thấy một mỹ nữ đã tới tay còn bị lấy mất, lão đại cũng rất bức, hiện tại gặp Lan tỷ bộ dạng cũng không tồi, như huynh đệ vừa nói, phía dưới kia ngoạn ý lại có chút rục rịch, tuy rằng thực trưởng đau, nhưng sắc tâm cùng nhau, cái gì muốn đều làm được.

Lão đại mắt nhìn xung quanh, hai người kia đã sớm mê đắm nhìn chăm chăm Lan tỷ, đầu cần dặn dò, tay chân đã bắt đầu không sạch sẽ rồi.

Lan tỷ có chút xấu hổ, mấy tên chết tiệt này, nếu không phải a hùng đi chăm sóc tiểu Mần, nếu không hắn ở đây thì ai dám. Lan tỷ trải qua rất nhiều mưa gió, tuy rằng không chút nào e ngại, nhưng hiện tại đang ở trong tay mấy tên này, cũng thật là đáng hận (hận suốt đời).

"vút. . ." chiếc váy dài trên người Lan tỷ bị kéo xuống, lỏa lồ da thịt làm cho bọn lưu manh càng thêm điên cuồng, vài người cùng nhau bắt tay bắt tay, trảo chân trảo chân. Lan tỷ giãy dụa một chút, một giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, nàng nhắm chặt mắt, đối với tình huống bị kịch này, nàng trải qua đã rất nhiều, có thể nói là chết lặng, nàng cũng không để ý nhiều như vậy.

"Phanh. . ."

"A. . ."

- Chậm một chút, vội làm gì chứ.... Ngươi...

Đáng tiếc, chưa kịp nói hết câu, lão đại đã ăn một quyền của Trần Tuấn Long.

“Bốp” một tiếng, cái mũi đã bị đánh gãy, lão đại đương trường ngất xỉu. Những người còn lại không bị tóm cổ, vỡ đầu thì cũng bị gãy chân, nhất thời tiếng kêu than khắp nơi. Không đợi Lan tỷ phản ứng, một đôi tay nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy, khi Lan tỷ mở mắt thì trên người đã có thêm một bộ âu phục để che bớt cảnh xuân từ người Lan tỷ.

Chuyện gì đã xảy ra, Lan tỷ nghĩ rằng mình chắc chắn bị vũ nhục thể mà giờ mấy tên lưu manh bị đánh đến không rõ hình dạng, thật là bất ngờ. Đứng bên cạnh là một người có hàng lông mi sắc bén, dáng người tuấn vĩ, trên mặt cười cười nhưng rất lạnh khốc, khí thế kinh người.

- Mấy tên mạo phạm cơ thể cô nên xử lý thế nào?

Trần Tuấn Long thân nhiên cười hỏi.

Lan tỷ lúc này mới biết người trước mắt đã cứu chính mình, nhìn hấn cảm kích, sau đó lạnh lùng nhìn mấy tên lưu manh nằm dài trên mặt đất kia.

- Gọi cảnh sát đi! Ta muốn hảo hảo thu thập bọn họ.

Lan tỷ chưa bao giờ một như vậy.

- Cảm ơn người đã hỗ trợ.

Lan tỷ là rất cảm kích Trần Tuấn Long, nếu hấn không đến thì chính mình đã nguy rồi.

- Đại ân không lời nào nói hết, có thể cho biết tên của cậu chứ?

- Trần Tuấn Long!

- A, là Long ca. Thân thù của cậu rất khá, mọi người gọi tôi là Lan tỷ.

- Có làm gì đâu Lan tỷ, tôi chỉ khoa chân múa tay mà thôi.

Di động của Lan tỷ đã hỏng, liền mượn của Trần Tuấn Long để báo cảnh sát, sau đó nói:

- Chuyện còn lại tôi đã gọi người xử lý, để cảnh sát tới, chúng ta đi trước cho bớt phiền toái.

- Ủ, xe của tôi ở ngoài kia, tôi đưa cô đi một đoạn, Lan tỷ muốn đi đâu?

- Vậy làm phiền cậu đưa tôi qua khu Triều Dương.

Hai người đi ra ngoài, trên đường Trần Tuấn Long nhắc lại chuyện ở vũ trường, Lan tỷ thầm kêu may mắn, nếu không phải Trần Tuấn Long có tâm đến cứu, chính mình đã thảm rồi. Bằng lưu manh kia nàng đã muốn gọi điện thoại cảnh sát khu vực, nàng là quen với giám đốc sở công an, sẽ đem bọn lưu manh xử trị, trút hết căm phẫn trong lòng.

Trên đường, Lan tỷ lại dùng di động gọi một cuộc điện thoại:

- alo, Tiểu Thanh phải không, Tiểu Vũ đi đâu? Đi xuống mua gì ăn đi. Ủ, không có việc gì, đợi chị đến chỗ các em ừ, tốt.

cô lại gọi một cuộc điện thoại khác:

- A hùng, đưa Tiểu Mẫn về đến nhà chưa? Ủ, vậy quay lại đưa cô ấy đến chỗ Tiểu Vũ đi, có chuyện, ừ. . . Tôi không có việc gì, trên đường cẩn thận một chút.

Nói xong liền áy náy đối Trần Tuấn Long cười, Trần Tuấn Long không để ý, chuyên tâm lái xe.

Lan tỷ muốn đi khu Triều Dương chính là Từ Lan hoa viên, nơi này được cho là sa hoa tiểu khu, Trần Tuấn Long mới nhớ tới nhà mình cũng ở gần đó, lần trước chỉ lo đưa đồ đạc đến, còn chưa tới ở lần nào.

Lan tỷ xuống xe, chân của nàng vừa rời ở công trường đã bị sái, hiện tại là đi khắp khiêng, Trần Tuấn Long làm người tốt, đi đến đỡ nàng đưa lên tầng.

- Leng keng. . . Leng keng. . .

Theo tiếng chuông cửa phòng mở ra, xuất hiện ở Trần Tuấn Long trước mặt là hé ra là khuôn mặt vừa giận vừa vui.

- A, Long ca, là anh! Anh. . . Anh như thế nào lại tìm tới đây?

Một cô gái ngạc nhiên hô.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Gặp Lại Tiểu Vũ

Trần Tuấn Long cũng lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu vừa thấy, người trước mặt mình chẳng phải là Tiểu Vũ xinh đẹp đáng yêu đó sao.

Hai người đều ngây ngẩn cả người.

- Vũ tỷ, Lan tỷ lên đây à

Trong phòng còn có một cô gái, chỉ thấy cô một bên cắn quả táo, vừa đi lại đây.

- A, Lan tỷ, chị có sao không?

Cô gái kia phát hiện quần áo Lan tỷ lộn xộn. Tiểu Vũ cũng sững sốt phát hiện Lan tỷ, không biết Trần Tuấn Long vì cái gì lại xuất hiện ở trong này, vội vàng giúp đỡ Lan tỷ vào nhà. Lan tỷ khuỷu tay bị thương, da bị cứa chảy chút máu, nhưng giờ đã ngừng chảy. Trong phòng Tiểu Vũ cùng cô gái kia luống cuống tới ý chân lấy hộp cấp cứu đến băng bó cho Lan tỷ..

Trần Tuấn Long đứng đó có chút xấu hổ, cô gái kia cùng Tiểu Vũ thỉnh thoảng nhìn trộm hắn, hắn tự nhiên nhớ rõ, hai vị mỹ nữ trước mắt chính là đêm đó trải qua đêm xuân một lần hai cô gái. Lan tỷ tuy không hỏi, nhưng là hứng thú quan sát biểu tình của mấy người.

Các cô cuối cùng cũng băng bó xong cho Lan tỷ, Lan tỷ vào trong phòng khác, thay một thân xiêm y đi ra.

- Tốt lắm, đêm nay có chút chuyện, nhưng ít nhiều có a Long hỗ trợ, tôi thật sự cảm ơn cậu.

Lan tỷ ý cười dạt dào, nhìn Tiểu Vũ cùng Tiểu Thanh, cô tự nhiên hiểu được Trần Tuấn Long cùng các cô quan hệ. Lan tỷ là dựa vào chuyện này kiếm cơm, còn có cái gì có thể qua mắt được cô..

- Không có gì, chỉ là lao động một chút mà thôi.

Trần Tuấn Long nói.

- Lan tỷ, hiện tại không có việc gì, tôi cũng cáo từ.

Trần Tuấn Long thăm nghĩ rồi đi. Nhưng Lan tỷ lại kéo hắn lại.

- Đây, gấp cái gì, ngồi ở đây, tôi nghĩ cậu cùng Tiểu Vũ cũng quen biết, ăn táo đi, mọi người từ từ nói chuyện cũng tốt.

Lan tỷ cậy già lên mặt.

Trần Tuấn Long bắt đắc dĩ lại ngồi xuống, một bên Tiểu Thanh đã sớm gọt một quả táo đặt trong cái đĩa, mấy cây tăm cắm ở trên.

- Long ca, cảm ơn anh đã cứu Lan tỷ.

Vừa rồi Tiểu Vũ ở phòng trong, Lan tỷ đã nói tóm tắt chuyện Trần Tuấn Long, cũng vụng trộm hỏi quan hệ của Tiểu Thanh, cho nên hiện tại Lan tỷ biết nên nói như thế nào.

- Tôi nói, chỉ là lao động một chút mà thôi.

Trần Tuấn Long không quan tâm chuyện ân huệ, làm cho Lan tỷ nhìn thấy âm thầm gật đầu. Mấy người hàn huyên một hồi, lúc này, chuông cửa vang, Tiểu Thanh đi mở cửa, cô gái ở vũ trường lúc này tiến vào, mặt sau đi theo là một người to con.

Lan tỷ, chị. . . chị có sao không?

Thấy Lan tỷ bị thương, cô gái kinh hô. Lan tỷ nhướng mày, trầm giọng nói.

- Còn không phải do người gây họa.

Cô gái ánh mắt chuyển động, cắn răng.

- Có phải hay không bọn vương bát đần đó, tôi đi thu thập bọn họ!

Nói xong liền xoay người rời đi.

Lan tỷ đứng lên, quát.

- Tiểu Mẫn, con đứng lại đó cho đi! Tình tình như vậy đến bao giờ mới sửa. Kích động như vậy thì làm được gì?

Lan tỷ tức giận, đem tên tiểu hạt tiêu kêu ra làm cô gái đổi ngôi ở một bên sofa.

- Lan tỷ, Chị không sao chứ?

To con vào đến nơi ồm ồm hỏi.

- Đừng lo cho tôi.

Giờ phút này Lan tỷ mới thoát khỏi phục.

- A hùng, cậu đến đồn cảnh sát thay tôi hảo hảo “tiếp đón” mấy tên kia.

- Vâng!

Người to con tên a Hùng coi mệnh lệnh của Lan tỷ là trên hết. A Hùng đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có một nam nhân là Trần Tuấn Long, rất là xấu hổ Trần Tuấn Long lại đưa ra cáo từ. Lúc này Lan tỷ không có ngăn trở, chính là kêu Tiểu Vũ đưa hắn đi ra ngoài, Tiểu Mẫn lúc này cũng chú ý tới Trần Tuấn Long, tò mò đánh giá hắn, đoán quan hệ giữa hắn cùng Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ đưa Trần Tuấn Long đi xuống, không nghĩ có thể gặp lại nhanh như vậy, Tiểu Vũ là có chút kích động.

- Long ca, em . .

Trần Tuấn Long ngăn cô lại.

- Em không cần phải nói, anh đều hiểu được.

- Cảm ơn anh đã cứu Lan tỷ của chúng em, Lan tỷ tốt lắm, chỉ ấy chính là đại tỷ của chúng em.

Tiểu Vũ giải thích.

- Ủ!

Trần Tuấn Long gật gật đầu.

Nhìn đến Trần Tuấn Long ánh điều khiển “tích” một tiếng, sắp phải rời đi, Tiểu Vũ nhất thời động tình, đối Trần Tuấn Long nói.

- Long ca, em . . Em sẽ ở nơi này, hoan nghênh. . . Hoan nghênh anh đến.

Trần Tuấn Long vẫn là kia chiêu bài mỉm cười, tùy ý nói: "Tốt."

- Vậy. . . số điện thoại của em là 13801047xxx." Tiểu Vũ cuối cùng nói.

- Uhm, 13801047xxx, anh sẽ nhớ kỹ, lần trước không phải em đã lưu số cho anh sao?

Trần Tuấn Long tay đã đặt ở tay lái, quay đầu nói.

Chính mình khi nào thì đưa số cho Trần Tuấn Long, bất quá Tiểu Vũ không nghĩ nhiều. Lần trước hai người ái ân, cái loại tư vị mất hồn thình thoảng trái tim Tiểu Vũ, vốn nghĩ đến hai người đã muốn vô duyên gặp lại, không nghĩ tới bánh xe vận mệnh lại đem hai người kéo đến cùng nhau, cho nên Tiểu Vũ thực quý trọng như vậy cơ duyên.

- Gặp lại sau!

Trần Tuấn Long đã muốn ngồi trên xe, thò đầu ra nói với Tiểu Vũ.

- Gặp lại sau!

Tiểu Vũ nhẹ nhàng đưa cánh tay lên cùng Trần Tuấn Long cáo biệt, chậm rãi nhìn hắt lái xe đi.

Trần Tuấn Long trở lại trường học đã khuya, đèn dorm đã tắt hết, đành rón ra rón rén lần mò lên gác, rửa mặt một chút rồi đi ngủ.

Theo lẽ thường ngày hôm sau đi học, chuyện khu buôn bán đã giao toàn bộ cho Dương Hiểu Nhân làm. Hiện tại Dương Hiểu Nhân là tập trung toàn bộ tâm trí vào việc này, buổi sáng còn có thể đến lớp một chút, buổi chiều là chạy đến công trường, vô cùng bận rộn. Bất quá hắn có cảm giác thành công, bỗng nhiên nổi tiếng từ ngày bán đầu giá, thái độ của các sinh viên xung quanh đã thay đổi rất nhiều. Dương Hiểu Nhân cảm thấy đó là một loại sùng kính, đúng vậy, cùng lứa tuổi với hắn, lại có thành tích như vậy, người như vậy là rất ít, hắn cũng không cho phép như vậy vui vẻ.

Đến chiều Trần Tuấn Long liền nhận được một cuộc điện thoại, là Lan tỷ gọi tới, cũng khó trách, tối hôm qua Lan tỷ mượn di động của hắn gọi nhiều như vậy, muốn tra ra số của hắn cũng không khó. Lan tỷ ở điện thoại lại cảm tạ Trần Tuấn Long tối hôm qua viện thủ, sau đó thành ý mời hắn ăn một chút cơm. Trần Tuấn Long không tiện từ chối, đành đáp ứng.

Tan học, Trần Tuấn Long đứng giờ đi đến khu Triều Dương tòa nhà Đức Phúc, Lan tỷ cùng Tiểu Vũ và mấy cô gái đã sớm ở nhà chờ, cô Tiểu Mẫn kia cũng có mặt, giờ phút này cô co nết đoan trang lộng lẫy rất hợp thời nhìn nổi bật hơn cả Tiểu Vũ.

Lan tỷ đứng dậy mời Trần Tuấn Long ngồi, Tiểu Vũ ở bên cạnh, tiếp đến là Tiểu Thanh, Tiểu Mẫn thì ngồi ở bên kia Lan tỷ. Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng Trần Tuấn Long vẫn là ứng phó được. Ăn xong, Lan tỷ còn hỏi Trần Tuấn Long muốn uống gì không.

Trần Tuấn Long cười cười nói uống Sprite đi, mà Tiểu Vũ cũng có chút ngượng ngùng nở nụ cười. Lần trước hai người uống rượu, tình hình lúc đó bây giờ còn nhớ như in.

Lúc ăn cơm Tiểu Vũ thỉnh thoảng vì Trần Tuấn Long mà gấp rau, kiểu ăn của Tiểu Mẫn rất khó coi, dường như là cố ý, cô chuyên môn làm ngược với Tiểu Vũ, Tiểu Vũ đều nhường nhịn. Thấy Tiểu Mẫn làm càn như vậy, Lan tỷ sắc mặt cũng có chút khó coi, bất quá không có phát tác. Mọi người ăn cơm là có chút không thoải mái. Mà Tiểu Mẫn thì chẳng quan tâm chuyện đó.

"Hừ. . . Không phải chỉ là một nam nhân sao? Làm sao phải nịnh bợ hắn như vậy. Tiểu Vũ à Tiểu Vũ, để cho tôi ngoắc ngoắc đầu ngón tay, đem hắn khiêu đi cho người xem xem, nam nhân, không phải toàn như vậy sao." Tiểu Mẫn âm thầm nghĩ, cô trời sinh tính cách ngang ngược, nếu cô đã để ý ai, ai cũng quản không được cô.

- Long ca, không biết cậu hiện tại là làm việc gì?

Lan tỷ buông chiếc đũa, tùy ý hỏi.

- Gọi tôi là a Long thôi, Lan tỷ. Tôi hiện tại đang là sinh viên đại học, chưa đi làm.

Trần Tuấn Long cũng thuận miệng trả lời.

- A. . . Cậu học trường nào?

Lan tỷ hỏi, mà Tiểu Vũ các cô thấy Trần Tuấn Long bây giờ còn là sinh viên cũng rất ngạc nhiên.

- Đại học Bưu điện.

Trần Tuấn Long thanh âm không cao, hắn đương nhiên cũng không nói thật.

- Ồ, vẫn còn là sinh viên, thất kính thất kính.

Tiểu Mẫn ở đối diện châm chọc khiêu khích, một sinh viên đi chơi gái, dù ai cũng đều nhìn ra được hắn cùng Tiểu Vũ có nhất chân.

- Ha ha. . .

Trần Tuấn Long cười có chút châm biếm, đối Tiểu Mẫn công kích không thêm đề ý tới,

- Làm sao làm sao, không lý tưởng mà thôi."

- A long, có hứng thú hay không đến công ty chúng tôi làm.

Lan tỷ rốt cục nói đến trọng điểm của tối nay, vốn cô kinh doanh Phi Phượng Bang vẫn là nữ bang phái lớn nhất ở thủ đô, trong bang nghiệp vụ rộng khắp, mà kỳ hạ cô gái, còn lại là tới đến tiền một khối. Cùng vì điều này mà bất đồng với bang hội khác, Phi Phượng Bang cũng không bắt buộc nữ hài tử làm chuyện kia, hơn nữa trong bang cũng có thứ bậc Nhưng các cô gái trong Phi Phượng Bang luôn luôn là đối tượng theo đuổi của đám hảo sắc ở thủ đô. Cho tới nay, Phi Phượng Bang đều đứng đầu ở kinh thành về hệ thống kỹ viện, không có ai có thể hơn các cô.

Cái gọi là chỗ cao không thắng hàn, Lan tỷ có thành tựu như hôm nay cũng không dễ dàng, mấy năm nay cô đã muốn lục tục đầu tư quán bar vũ trường, còn có một ít bất động sản, chuẩn bị trở lại đường ngay. Nhưng các cô sống nhờ vào nhau và cũng nhiều tiểu bang phái dựa vào, hiện tại nam khu dần dần quét khỏi là Nam Lang Bang, chúng thu càng nhiều bảo hộ phí của các cô, Lan tỷ không chịu, song phương đã muốn phát sinh qua vài xung đột. Phi Phượng Bang ít người lực mỏng, mỗi lần xung đột đều xuống hạ phong.

Lan tỷ lần này sở dĩ tưởng mượn sức Trần Tuấn Long, là vì biểu hiện xuất sắc tối hôm qua của Trần Tuấn Long, từ người của Sở công an nói, khi bọn họ đến công trường, phát hiện bọn côn đồ không trọng thương thì cũng tàn phế, nhớ lại tối hôm qua mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, những người đó đã bị Trần Tuấn Long đánh cho bất thành bộ dáng thì có thể biết thực lực của Trần Tuấn Long ra sao. Từ Tiểu Vũ hiểu biết tình huống của Trần Tuấn Long, tuy rằng không có nhiều lắm tư liệu, nhưng Lan tỷ cảm thấy, Trần Tuấn Long nhất định thực không tầm thường, theo quan sát hần về mặt thông dong trấn định, giống như đã trải qua vô số phong sương, nếu có thể được đến người như vậy hỗ trợ, Phi Phượng Bang nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn.

Lan tỷ trong lòng thầm than một tiếng, Phi Phượng Bang hiện tại không có người, toàn dựa vào một mình cô nỗ lực duy trì, cô đã muốn mệt chết đi, nếu không phải không bỏ được những tỷ muội trong bang, cô đã sớm buông tay không để ý tới. Mấy ngày nay cô đều ở bồi dưỡng Tiểu Vũ làm người nối nghiệp, Tiểu Vũ kinh nghiệm không đủ, chưa đảm nhiệm được. Lần này Nam Lang Bang khiêu khích, vốn cô đã muốn mời Tam gia người có ảnh hưởng trong giới hắc đạo ra mặt điều hòa, nhưng hần cũng rất giáo quyết đòi cô đưa Tiểu Mẫn đi hầu hạ hần vài ngày, giang hồ là chuyện giang hồ, nhưng Tiểu Mẫn luôn luôn phản nghịch nói bởi cái lão nhân kia cô mặc kệ, Lan tỷ lại không thể bức bách, đành khuyên bảo chỉ hy vọng cô có thể vì bang hội làm chút hy sinh. Cho nên hiện tại Lan tỷ cho mời Trần Tuấn Long hỗ trợ ý tứ.

Trần Tuấn Long trầm ngâm một chút, sau đó đối Lan tỷ nói:

- Lan tỷ, tôi chỉ là một sinh viên bình thường, thực có lỗi, tôi nghĩ tôi không giúp được chị cái gì.

Đối với Trần Tuấn Long từ chối, Lan tỷ sớm có chuẩn bị, cô đưa mắt nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ ôm bả vai Trần Tuấn Long nói:

- Long ca, anh giúp Lan tỷ đi, hiện tại chúng tôi đều bị bọn bại hoại kia khinh dễ, Lan tỷ vì bảo hộ chúng tôi, cùng bọn họ xung đột vài lần, chúng tôi đều rất thiệt thòi.

Cô nũng nịu cầu xin, thật sự là làm cho người ta động tâm.

Trần Tuấn Long chỉ mỉm cười, không gật đầu, cũng không có lắc đầu, đối với lai lịch của Lan tỷ hần còn không rõ ràng, tự nhiên không thể tùy tiện nhận lời, hơn nữa việc tranh chấp của các bang phái là không hợp mắt hần.

Nhưng mà thái độ đó đã chọc giận Tiểu Mẫn ở bên cạnh, tiểu hạt tiêu này theo trong lỗ mũi hừ một tiếng, chầm chọc nói:

- Không phải chỉ là đánh ngã vài tên tiểu lưu manh thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ, anh có bằng Cọp Dữ của Tây Đầu Bang không, mình hần có thể đánh mười mấy người, anh có gì chứ, hần ngay cả cảnh sát cũng dám giết. Hừ. . . Cái gì nam nhân?

Lan tỷ biến sắc, trầm giọng nói:

- Tiểu Mẫn con im miệng ngay.

Tiểu Mẫn cũng không sợ, quay đầu đối Lan tỷ nói:

- Không phải là bồi Tam gia của Ngũ Hồ Bang ngủ sao, tôi đi, cũng không phải không có nam nhân ngủ quá tôi, chúng tôi Phi Phượng Bang chỉ cần nằm xuống, đem chân mở ra, còn sợ quá ai chứ.

Lan tỷ dương tay chính là một cái tát, trầm giọng nói:

- Tiểu Mẫn, cô, cô làm càn quá rồi.

Bị phiến một bạt tai Tiểu Mẫn xoa xoa mặt, đỏ mắt, trừng mắt nhìn Trần Tuấn Long và Tiểu Vũ, cuối cùng có chút cuồng loạn hô:

- Tôi làm gì chứ, không được động các người, ngay cả Lan tỷ cũng như vậy giúp người, Tiểu Vũ, cô có gì đặc biệt hơn người, cô cũng cùng tôi giống nhau, đều là tiểu thư, người tính cái gì vậy.

Rõ ràng đối Tiểu Vũ không hài lòng.

Lan tỷ quát:

- Đủ rồi, Tiểu Mẫn, cô đi ra ngoài cho tôi.

Tiểu Mẫn cầm túi xách oán hận rời đi. Không nghĩ tới bữa cơm lại thành như vậy, Lan tỷ cũng áy náy, liên tục hướng Trần Tuấn Long giải thích. Tiểu Vũ vừa rồi bị Tiểu Mẫn chế nhạo, mặt cũng đã đỏ đỏ, mà Tiểu Thanh là không dám nói lời nào, thành thật đứng ở bên cạnh.

Kế tiếp cũng không có gì, Trần Tuấn Long đứng dậy cáo từ, Lan tỷ làm cho Tiểu Vũ đưa hần đi ra ngoài, ở bên ngoài, Tiểu Vũ đỏ mặt, có chút không tha lời kéo tay Trần Tuấn Long.

- Long ca, em là người như vậy anh sẽ không ghét bỏ em chứ.

Cô có chút si ngốc đối với Trần Tuấn Long hỏi. Vừa rồi Tiểu Mẫn xé rách da mặt, đem quan hệ của các cô làm rõ, khiến cho mọi người thực xấu hổ.

Trần Tuấn Long lắc đầu, hần như thế nào sẽ làm bị thương một nữ hài tử, huống hồ Tiểu Vũ là người gì, hần trong lòng cũng rõ ràng, chính là trước kia không có nói ra mà thôi, hần biết Tiểu Vũ nhất định là vị hảo cô gái, đi con đường đo cũng không phải ý của cô, mỗi người đều có quá khứ không muốn nhắc tới, hần không phải cũng thế sao.

- Vậy. . . Sau này chúng ta còn có thể gặp mặt chứ?

Tiểu Vũ chò mong hỏi.

- Tất nhiên.

Trần Tuấn Long gật gật đầu, sau đó đối Tiểu Vũ nói:

- Nếu các cô có phiền toái gì, tùy thời báo tôi, có thể giúp được tôi nhất định sẽ không chối từ."

- Vậy thật tốt quá.

Tiểu Vũ lau nước mắt ở khóe mắt cao hứng nói.

Tôi phải nói cho Lan tỷ mới được.

Hai người cáo biệt, Trần Tuấn Long lái xe về trường học.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: Vì Nghĩa Giúp Phi Phượng

Trần Tuấn Long ở trường học là rất thoải mái, không bị ràng buộc, cùng Tiểu Vũ lại gặp nhau với hần mà nói, bất quá là hai người vận mệnh lại va chạm mà thôi, Trần Tuấn Long hiểu được, Tiểu Vũ là cô gái tốt, cô gái như vậy là đáng giá quý trọng.

- Long ca, anh đến đây nhanh lên, Lan tỷ chị ấy. . . Chị ấy đã xảy ra chuyện!

Trong di động là tiếng khóc kinh hoàng của Tiểu Vũ, Trần Tuấn Long nhủ mảy, mới có ba ngày mà thôi, chẳng lẽ phiền toái của các cô thật sự thực khó giải quyết.

- Tiểu Vũ, em đừng vội, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì?

Trần Tuấn Long bình tĩnh hỏi, hần cùng Lan tỷ không tính là thân quen, Quan tâm cũng có giới hạn, chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường mà thôi.

Nghe Tiểu Vũ khóc suốt mướt nói xong chuyện Lan tỷ, Trần Tuấn Long hiểu được đại khái sự việc. Nguyên lai tối hôm qua Nam Lang Bang hẹn Lan tỷ đi ra đàm phán, một lời không hợp sẽ truy khảm Lan tỷ, Lan tỷ mời một đầu lĩnh bang hội đến làm chứng, thấy tình thế không ổn, đã sớm mang theo người của hần lưu, chỉ có A Hùng liều mạng bảo hộ Lan tỷ, mở ra vòng vây, đáng tiếc Lan tỷ bị chém hai đao, thương thế rất nặng, hiện tại ở bệnh viện, A Hùng cũng bị thương nặng, cũng may không có gì lo ngại, Tiểu Mẫn dẫn hần trốn trong một căn hộ cho thuê để dưỡng thương.

Khi Trần Tuấn Long xuất hiện đến, phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện đã có rất nhiều cô gái vây quanh, vừa thấy đều là người trong phong trần. Tiểu Vũ ở trong phòng khóc đỏ cả mắt, thấy Trần Tuấn Long đến đây mới trấn định một ít. Trần Tuấn Long nhìn một chút, Lan tỷ trước ngực bị chém một đao, phía sau lưng cũng trúng một đao, hiện tại chính hôn mê bất tỉnh. Các nàng Phi Phượng Bang hiện tại đã muốn loạn thành một đoàn, Tiểu Vũ tạm thời phụ trách bang hội chuyện tình.

Trần Tuấn Long vừa đến không lâu, Tiểu Mẫn cùng Tiểu Thanh cũng chạy tới. Nhìn Lan tỷ bị thương, Tiểu Mẫn mặt đỏ lên, nắm chặt phản quyền.

- Tôi đi tìm bọn họ tính toán sổ sách!

Tiểu Mẫn hung ác hô, dọa mọi người nhảy dựng, nàng một cái thiếu nữ tử, có cái gì năng lực nói báo thù, bất quá Trần Tuấn Long thích nàng loại này liều lĩnh xúc động. Tiểu Vũ bận rộn ngăn ở Tiểu Mẫn trước người, nói:

- Tiểu Mẫn, hiện tại Lan tỷ như vậy, chúng ta đều rất khó, nhưng người không thể xằng bậy mà đi báo thù cho Lan tỷ, không cần xúc động, vạn nhất người có chuyện gì, khi Lan tỷ tỉnh lại, chúng ta sẽ nói với chị ấy thế nào.

- Cô đừng cản tôi, ta giờ tôi phải chem. Lại người Nam Lang Bang.

Tiểu Mẫn đỏ mặt, tuy rằng Lan tỷ quở trách cô, nhưng Tiểu Mẫn biết Lan tỷ đều là vì tốt cho mình, không có Lan tỷ, cũng vốn không có nàng Tiểu Mẫn. Nàng hiện tại một lòng thâm nghĩ vì Lan tỷ báo thù, nàng cũng hận chính mình vì cái gì không sớm đáp ứng yêu cầu của cái lão sắc quý Tam gia Ngũ Hồ Bang, như vậy ít nhất Nam Lang Bang không dám can rờ.

Bọn tỷ muội thật vất vả ngăn cản Tiểu Mẫn, các nàng bất quá là một ít thiếu nữ tử, bình thường đều có Lan tỷ chiếu ứng, hiện tại Lan tỷ đã xảy ra chuyện đều đều lại đây thăm, không khí thực bị quan, mọi người đều có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Lúc này, điện thoại của Tiểu Vũ vang lên, nàng thần sắc ngưng trọng tiếp lên. Gọi điện thoại tới là Nam Lang Bang lão đại Nam Lang, một bộ dáng mềo khóc chuột biều tình, Tiểu Vũ gặp qua người kia, âm hiểm giáo hoạt, người cũng đủ ngoan, mấy năm nay bọn họ Nam Lang Bang dựa vào buôn lậu thuốc phiện lập nghiệp, đã muốn ổn tọa nam khu lão đại, vì tranh đoạt địa bàn, bọn họ hiện tại đem độc thủ thân đến Phi Phụng Bang, chuẩn bị chiếm lấy Phi Phụng Bang địa bàn, từ thắng trước đến giờ, đã muốn nhào lên, các lão đại của bang phái khác là mắt nhắm mắt mở, xem Nam Lang làm.

Mà Nam Lang lại không có sợ hãi, ý vào người đông thể mạnh, khi dễ Phi Phụng Bang. Tối hôm qua còn kêu gào, nói phải giết chết Lan tỷ.

- Nam Lang, ngươi muốn thế nào?

Đối với người như thế, Tiểu Vũ thanh âm cũng cao lên, mọi người đều an tĩnh lại, nghe Tiểu Vũ như thế nào ứng đối.

- Tôi nghĩ thế nào? Tiểu Vũ cô nương, cô là người thông minh, chỉ cần về sau Phi Phụng Bang đi theo Nam Lang Bang chúng ta, tôi bảo đảm các cô bình an. Ha ha. . .

- Ngươi tỉnh lại đi.

Tiểu Vũ đối chọi gay gắt,

- Tối hôm qua các ngươi chém Lan tỷ bị thương, Phi Phụng Bang không để các ngươi yên đâu.

- Hắc. . . Thật là không sợ chết, các cô đừng tưởng rằng cái lão bất tử kia của Ngũ Hồ Bang sẽ vì các cô, chúng ta một năm giúp bọn hắn tiêu thụ bao nhiêu thuốc phiện biết không? Hơn một ngàn vạn đấy, các cô làm sao so được với chúng ta? Tiểu Vũ cô nương, ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần hầu hạ đại gia ta thư thái, ngươi muốn thế nào đều được. Hắc hắc. . .

Đến cuối cùng là cười dâm dăng, một bộ đắc ý dào dạt bộ dáng.

Tiểu Vũ tức giận đến mặt đều đỏ, nhưng lại không có cách nào.

- Tốt lắm, tôi mặc kệ Lan tỷ của các cô sống hay chết, tóm lại buổi tối hôm nay, các cô tìm một người đại diện nói chuyện, chúng ta hảo hảo nói chuyện, nói cách khác, người của tôi mỗi ngày phá địa bàn của Phi Phụng Bang các cô, chính cô tự lo liệu đi. Tiểu Vũ bảo bối, nhớ rõ đại gia ta chờ cô, ha ha, ha ha. . .

Nói xong cúp điện thoại.

- Thế nào?

Tiểu Mẫn ở một bên hỏi, mọi người đều muốn biết Nam Lang Bang muốn làm gì.

Tiểu Vũ lắc đầu nói:

- Bọn họ nói đêm nay cùng với chúng ta đàm phán, bằng không sẽ phá địa bàn của chúng ta.

Mọi người lại nhìn nhau không biết nên làm cái gì bây giờ.

- Đều làm sao vậy, bọn họ có người, chẳng lẽ chúng ta không có người sao?

Tiểu Mẫn hô:

- Phương tỷ, ngươi không phải cùng Cọp Dữ của Tây Đầu Bang quen biết sao, có thể hay không gọi hắn phái vài người lại đây; A Nguyệt, ngươi lần trước nói Minh ca, hắn không phải có mấy cái mã tử sao, có thể hay không nhờ hắn đến hỗ trợ. . .

Tiểu Mẫn kêu tên, nhưng mấy cô gái đều lắc đầu, đến lúc chân chính cần người giúp thì có mấy ai, hiện tại trên đường ai chẳng biết Nam Lang Bang muốn hạ Phi Phụng Bang, những người đó bình thường ăn nói đều mạnh miệng nhưng hiện tại có việc thì lại trốn tránh không có ai nói nghĩa khí nữa, ai cũng không dám đắc tội thế lực Nam Lang Bang.

Trần Tuấn Long đứng lên, nắm tay Tiểu Vũ nói:

- Không cần lo lắng, Tiểu Vũ. Buổi tối hẹn ở nơi nào, anh đi cùng em.

Trần Tuấn Long vừa mới dứt lời, mọi người đều tò mò đánh giá hắn. Trần Tuấn Long bộ dáng không sợ trời không sợ đất, đáng người mặc dù tốt nhưng có thể giúp được cái gì, bất quá chúng nữ đối với sự hào hung của hắn, vẫn là thực thương thức.

Quả nhiên Tiểu Vũ nói:

- Không được, Long ca, đây đều là chuyện bang phái chúng em, không thể phiền anh, em sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Nói thực, bây giờ còn có biện pháp gì, nguyên lai còn trông cậy vào Ngũ Hồ Bang hỗ trợ, nhưng hiện tại xem ra là không có khả năng.

Trần Tuấn Long nắm tay Tiểu Vũ căng thẳng, sau đó nói:

- Yên tâm đi, Tiểu Vũ, nếu là chuyện của em cũng chính là chuyện anh, chỉ là một cái Nam Lang Bang, ta còn không sợ."

- Hừ. . .

Không đợi Tiểu Vũ nói, Tiểu Mẫn bên cạnh châm chọc khiêu khích:

- Định làm anh hùng chắc, Nam Lang Bang người nhiều như vậy, anh đi còn không phải chịu chết.

Trần Tuấn Long chỉ cười cười, không nói gì.

Tiểu Vũ hiện tại đã muốn hạ quyết tâm, cùng lắm thì buông tay này sản nghiệp, dù sao đánh không lại người ta, bị cướp đi còn chưa tính, chỉ cầu Nam Lang buông tha Lan tỷ, không cần tái muốn làm các nàng Phi Phượng Bang. Đương nhiên, này đó bất quá là nàng nhất sương tình nguyện mà thôi, buổi tối đàm phán có lẽ còn có rất nhiều chuyện xấu cũng không nhất định.

Tiểu Vũ không nghĩ nhờ Trần Tuấn Long nhúng tay vào việc này, bất quá Trần Tuấn Long lần nữa kiên trì, hơn nữa bảo tiêu trung thành của Lan tỷ cũng bị thương, Phi Phượng Bang không có một nam nhân áp trận quả thật không được, cho nên đành để Trần Tuấn Long đi theo, bất quá cô yêu cầu Trần Tuấn Long không cần xuống xe, Trần Tuấn Long cười cười đáp ứng. Sau đó Tiểu Mẫn cũng la hét đòi đi theo, Tiểu Thanh gan lớn, nói nhiều người có thể chiếu ứng lẫn nhau, cũng muốn đi theo. Lập tức Trần Tuấn Long lái xe, đi tới một ngọn núi hẻo lánh ở khu Nam Sơn.

Nam Lang và thủ hạ của hắn đã sớm ở đó, có mấy chiếc xe cũ, chung quanh đều là người Nam Lang Bang, người hút thuốc, người chơi đùa, hoàn toàn không lo Tiểu Vũ các cô là một chuyện, chờ Tiểu Vũ mấy người xuống xe, đi đến để kiểm tra một chút, xe ô tô xung quanh liền bật đèn pha lên, những ngọn đèn chói mắt chiếu vào người ba cô gái, sau đó là những tiếng cười, âm thanh dâm dăng ồn ào vang lên, Tiểu Thanh lần đầu gặp chuyện như vậy, có chút sợ hãi phát run, lui ra sau Tiểu Vũ, chỉ có Tiểu Vũ cùng Tiểu Mẫn hồn nhiên không sợ.

Kỳ thật Tiểu Vũ cũng thật sợ hãi, cô vẫn khắc chế chính mình, Nam Lang Bang ra oai phủ đầu các nàng như vậy thật lợi hại, khí thế đó đã trấn trụ các nàng. Lúc này, theo sau xe đi ra một người cao lớn, phía sau còn vài người đi theo, mọi người vừa cười dâm dăng liền ngừng lại, cung kính đối người nọ nói:

- Nam Lang ca! Đại ca!

Nam Lang thực vừa lòng đứng đằng trước, ba cô gái trước mắt này thật to gan, cũng dám đến cùng hắn đàm phán. Mặc kệ như thế nào, Phi Phượng Bang hắn đã quyết ăn. Ba cô gái bộ dạng cũng không sai, Tiểu Vũ kia hắn đã gặp qua, bình thường cực kỳ cao ngạo, còn hai cô gái kia, một cái điều ngoa, một cái thanh tú, đều là tuyệt sắc. Lần này nhất định là nhất tiễn hạ tam điêu, nghĩ đến đây, Nam Lang không khỏi ha ha cười dâm dăng. Đám thủ hạ đi theo cũng nở nụ cười.

- Cười đủ chưa?

Tiểu Mẫn quát, nàng tính cách là không sợ trời không sợ đất.

- Lan tỷ của các cô đã chết chưa?

Nam Lang dừng lại cười dâm dăng, hung ác nhìn chằm chằm Tiểu Vũ hỏi:

- Như thế nào phải vài cô gái non nớt đến đàm phán với tao.

Tiểu Vũ rất lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Nam Lang, mày rốt cuộc muốn như thế nào?

- Rất đơn giản, từ đêm nay, sản nghiệp Phi Phượng Bang sở hữu từ Nam Lang Bang tiếp quản, đây là thứ nhất.

Nam Lang dừng một chút.

- Về phần thứ hai, hắc hắc, kiếm tiền chủ nghiệp của Phi Phượng Bang tao cũng muốn nhúng tay, về sau các tiểu thư Phi Phượng Bang tiếp khách là do chúng ta định giá.

- Mày vọng tưởng! Không đợi Tiểu Vũ trả lời, Tiểu Mẫn đã phản bác

- Ha ha, ha ha. . . Nam Lang không có sợ hãi, khoát tay, mấy tên đệ tử nhất thời xông tới, 30 người khí thế cũng đủ hung, vốn Nam Lang không nghĩ tới Phi Phụng Bang liền này ba nữ tử lại đây, trên xe mặc dù có một nam nhân, nhưng hắn còn chưa coi vào đâu. Sau khi cười to xong Nam Lang nói:

- Tao vọng tưởng? Huynh đệ của tao nhiều như vậy, muốn hạ các người là được ngay.

- Mày. . . Mày đừng cậy người đông thế mạnh, tao, Phi Phụng Bang chúng tao...

Tiểu Mẫn không biết phản bác hắn như thế nào, Phi Phụng Bang có cái gì, một đám thiếu nữ tử mà thôi.

- Phi Phụng Bang các cô, chỉ để cho nam nhân chúng ta cười thôi, đúng hay không, các huynh đệ?

Nam Lang hô, lập tức này sắc lang nhóm đều tru lên.

- Quên đi, nhiều lời với các cô cũng vô dụng, lãng phí nước bọt của tao. Đến đây đi, bồi đại gia làm nhất pháo, làm cho đại gia thích thích trước.

Nam Lang vừa đi vừa cởi quần áo, thủ hạ của hắn đều ở ồn ào. Tiểu Vũ không nghĩ tới tình hình như vậy, Nam Lang vô lại như thế, quay đầu vừa thấy, không biết có hai chiếc xe khi nào đã muốn ngăn chặn đường lui của chiếc Chevrolet, chung quanh tất cả đều là người của Nam Lang, Trần Tuấn Long ở trên xe, nhưng hiện tại muốn trốn cũng trốn không thoát.

Tiểu Mẫn cùng Tiểu Thanh cũng ý thức được nguy hiểm. Nam Lang một bên nhe răng cười một bên tiến lại đây, giờ phút này hắn đã muốn cởi áo, trên ngực trần xăm một cái đầu sói màu xanh, nhìn rất dọa người.

- Ba. . . Ba. . . Ba. . .

Trần Tuấn Long vỗ tay, tiếng vỗ tay quanh quẩn ở bốn phía.

- Nam Lang tức giận khải a, tao nghĩ đến mày vẫn là cá nhân vật, không nghĩ tới chỉ biết khi dễ mấy cô gái.

Nam Lang lúc này mới phát hiện, Trần Tuấn Long vẫn ngồi ở trên xe đang đi ra. Mấy tên đệ tử cáo mượn oai hùm quát:

- Mày dám vô lễ, dám trêu lão đại bọn tao! Mày nhất định không biết chữ “tử” là viết như thế nào.

Mặt sau vài tên đệ tử vây quanh lại đây, nắm tay quyền như sắp động thủ.

Tiểu Vũ thấy Trần Tuấn Long xuống xe, sợ hắn có làm sao, hô:

- Long ca, anh đi mau, đừng để ý bọn em.

Nam Lang nhe răng cười nói:

- Yên tâm, chúng mày một người đều đi không được.

Trần Tuấn Long đã đi tới che ở trước mặt ba cô gái. Nam Lang nở nụ cười, giờ mà còn có người chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, tiểu bạch kiểm này, đợi chậm rãi giết chết hắn. Lập tức cũng không nhiều lời, ý bảo mấy người phía sau động thủ.

Nguyên lai đi theo Trần Tuấn Long phía sau kia vài tên vọt lại đây, bọn họ nghĩ là ăn được Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long cười lạnh, xiết chặt quyền đầu, chỉ nghe "Lách cách" vài tiếng, mấy tên đi lên liền được ôm bụng ngửa mặt lên trời té trên mặt đất. Trần Tuấn Long vỗ vỗ tay, thoải mái giải quyết bọn họ.

Nhìn thấy Trần Tuấn Long lợi hại như thế, Nam Lang hít một ngụm khí lạnh, vừa rồi Trần Tuấn Long động tác rất nhanh, ngay cả hắn cũng không thấy rõ. Nam Lang lui ra phía sau từng bước, giờ tay lên.

- Đánh chết nó!

Hắn hô lớn. Trần Tuấn Long tuy rằng lợi hại, nhưng Nam Lang không tin một người có thể cản được hơn ba mươi người, hơn nữa thủ hạ của mình người nào cũng mang theo vũ khí.

- Các cô vào xe chờ tôi, nhớ kỹ, đóng chặt cửa xe.

Trần Tuấn Long bình tĩnh nói với ba cô gái.

- Vâng. . .

Lúc này chẳng những Tiểu Vũ, ngay cả Tiểu Mẫn, Tiểu Thanh cũng bị thực lực của Trần Tuấn Long làm chấn động. Nhìn đám thủ hạ Nam Lang cầm đao, dây xích vọt lại đây, các cô không khỏi vì Trần Tuấn Long lo lắng. Nhưng Trần Tuấn Long lại bảo các cô trốn trên xe. Tiểu Thanh kéo kéo Tiểu Vũ, Tiểu Mẫn một phen, đem hai người bọn họ kéo trên xe. Giờ phút này, Trần Tuấn Long cùng mấy tên đệ tử bắt đầu đánh.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long không sợ, tay không với dao sắc, một mình đấu hơn ba mươi người. Trần Tuấn Long xuất thủ chẳng những mau, hơn nữa ngoan độc, mấy tên này coi như là thân kinh bách chiến, hung ác như lang, nhưng bọn hắn hiện tại đối mặt là một đầu hùng sư. Sau hai ba chiêu Trần Tuấn Long đánh ngã một tên, tránh qua một đao đâm vào bên phải hắn, mỗi chiêu là có máu, ba mươi tên này với hắn mà nói bất quá là hơn ba mươi con cừu mà thôi, rất nhanh tất cả liền nằm trên đất, vài tên thức thời quay đầu bỏ chạy, nhưng đáng tiếc đã muộn, Trần Tuấn Long ném đao trong tay, chuẩn xác cắm ở trên vai một tên, tên kia kêu đau một tiếng liền ngã xuống. Sau đó Trần Tuấn Long cúi người lấy chủy thủ, đao nhọn cái gì, một phen một phen bay đi, mấy tên chạy trốn kỳ thật chưa kịp chạy xa, đều bị nhất nhất bắn trúng, một đám té trên mặt đất thông khổ rên rì.

Mà giờ phút này, trong xe Tiểu Mẫn chính hưng phấn lấy tay thu chụp như thế phấn khích. Hiện tại chỉ còn lại có Nam Lang một người, thủ hạ của hắn đã hôn mê hết, chỉ có thể nằm đó rên rì vài tiếng. Nam Lang không dám tin vào mắt mình mà nhìn Trần Tuấn Long, hai chân không ngừng phát run, hắn yếu đối mặt là cỡ nào đáng sợ một người, hơn ba mươi tên thủ hạ, không đến 3 phút liền giải quyết toàn bộ.

Trần Tuấn Long sát khí lăm lăm, Nam Lang không khỏi cảm thấy sợ hãi, đây là chưa từng có quá sợ hãi. Theo Trần Tuấn Long trên người tàn sát ra cường đại khí thế, đã muốn áp bách hắn lui không thể lui, Nam Lang hai chân mềm nhũn.

"Bùm" một tiếng quỳ xuống đất.

- Tha mạng, đại ca tha mạng!

Đường đường là lão đại hắc đạo, lại không để ý thể diện của mình, lớn tiếng cầu xin tha

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Một Trận Chiến Thành Danh

Tiểu Vũ mở cửa xe, mọi chuyện phát sinh quá nhanh, đến nỗi cô không thể tin được đây là thật sự. Trần Tuấn Long không hề tri hoãn chọn đánh bại Nam Lang Bang, mà bọn họ lão đại Nam Lang liền phải quỳ lạy xin tha.

Nhìn mấy cô gái xuống xe, Trần Tuấn Long quay đầu cười cười với các cô. Tiểu Mẫn đối với mấy tên nằm trên mặt đất không lưu tình chút nào, lúc đi qua còn giơ chân đạp thêm, bọn chúng lại hô đau liên tục.

Lúc này đáng vẻ độc ác của Nam Lang đã không còn, ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất. Trần Tuấn Long đi tới Tiểu Vũ nói:

- Tiểu Vũ, xem ra, hiện tại chúng ta thảo luận Phi Phượng Bang các cô như thế nào tiếp thu Nam Lang Bang còn thực tế một ít. Ha ha.

Tiểu Vũ cũng hiểu được ý Trần Tuấn Long quay đầu nhìn Nam Lang, lạnh lùng nói.

- Mà nói gì đi chứ Nam Lang lão đại?

Nam Lang thân thể lạnh run, không dám ngẩng đầu nhìn Trần Tuấn Long bọn họ liếc mắt một cái. Chỉ nghe Trần Tuấn Long lãnh đạm nói.

- Nam Lang, hiện tại cho mày hai con đường đi, một, tao chém đứt hai chân của mày, cho mày cả đời làm tàn phế; hai, mày phải bồi thường tổn thất cho Phi Phượng Bang, Nam Lang Bang nhập vào Phi Phượng Bang, nghe theo Phi Phượng Bang sai phất. Hai con đường mày chọn một cái đi?

Trần Tuấn Long thanh âm lạnh lùng, nhưng đưa ra điều kiện lại làm cho hắn không thể lựa chọn.

Nam Lang thể này mới dám thoáng ngẩng đầu, run giọng nói:

- Tôi... Tôi chọn cái thứ hai.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, dùng sức vuốt đầu của hắn:

- Mày thức thời đấy, vậy mày dùng cái gì để cam đoan?

Đúng vậy, đã lăn lộn trong giang hồ, cũng không phải đứa ngốc, ai tin tưởng Nam Lang không đầu hứa hẹn. Bọn họ không phải muốn làm điều chính mình đi. Nam Lang cầu xin nói.

- Tôi... Tôi không dám nữa, tổn thất của Phi Phượng Bang, tôi đều nguyện ý bồi thường, chỉ cầu anh buông tha mạng nhỏ này của tôi.

Trần Tuấn Long quay đầu lại hỏi Tiểu Vũ:

- Tiểu Vũ nói xem trên thế giới này có chuyện tốt như vậy không?

Tiểu Vũ còn không có trả lời, bên cạnh Tiểu Mẫn xì một tiếng cười chế nhạo:

- Đúng vậy, làm gì có chuyện tốt như thế!

Trần Tuấn Long quay đầu cười cười với Nam Lang đang quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, bất quá hắn cười lạnh lại làm cho Nam Lang cảm thấy toàn thân lạnh cả người.

- Tao có một biện pháp.

Trần Tuấn Long nói.

- Mày mở mồm ra.

Nam Lang theo lời há mồm, một viên viên thuốc màu trắng bị Trần Tuấn Long nhét vào trong miệng của hắn, Trần Tuấn Long dùng sức sờ hắn cổ, rầm một tiếng, viên thuốc bị hắn nuốt đến trong bụng. Trần Tuấn Long đưa lỗ tai đi qua, nhẹ nhàng nói:

- Tao cho mày ăn là thuốc độc Phở la tư cơ của Nga, không thể nói chỉ có thể ngậm mồm. Trong vòng 3 ngày, mày mang đến 500 vạn, coi như bồi thường Phi Phụng Bang, liền giải được, xem mày có thể không làm được.

Sau đó Trần Tuấn Long đứng lên, nhìn quanh bốn phía, khắp nơi đều là Nam Lang Bang bị thương thủ hạ.

- Gọi điện thoại kêu xe cứu thương đi. Nhớ kỹ, chỉ có ba ngày, chính mày tự giải quyết cho tốt.

Trần Tuấn Long ôm Tiểu Vũ, cùng Tiểu Thanh và Tiểu Mẫn, lái xe nghênh ngang mà đi.

- Anh mạnh thật đấy, Long ca.

Lúc này Tiểu Mẫn ngồi ở ghế sau, nhìn thăm dò Trần Tuấn Long đang lái xe, trên mặt biểu tình rất hưng phấn.

- Anh một người liền đánh gục 36 tên Nam Lang Bang, thật sự là quá mạnh mẽ. Em rất bội phục anh.

Tiểu Mẫn hiện tại về mặt sùng kính, dường như hoàn toàn quên trước kia cô chế nhạo Trần Tuấn Long như thế nào.

- Long ca, anh lợi hại như vậy, về sau có rảnh dạy em được không? Nếu không hay là anh nhận em làm bạn gái đi. Vũ tỷ, chị sẽ không phản đối chứ, em thật vất vả mới tìm được bạn trai mạnh mẽ như vậy, được không?

Trần Tuấn Long vẫn không để ý tới cô, không nghĩ tới cô nói như thế mà đem Tiểu Vũ lôi vào, thật sự là cự hãn!

Trên thực tế Trần Tuấn Long còn không hiểu biết tính cách Tiểu Mẫn, cô Phi Phụng Bang lý tên hiệu là "Bách biến công chúa", tốc độ trở mặt so với trăng tháng sáu còn hơn, lúc này còn cùng người nói cười thật vui, ngay sau đó khả năng sẽ trở mặt, có đôi khi trở mặt so với phiên thư còn nhanh. Tiểu cô nương bởi vì tính cách ngay thẳng, kỳ thật cũng nhận được người thích, cô là Lan tỷ hồn ngọc quý trên tay, bài danh thứ nhất trong bang, chuyện gì đều sùng ái cô, cho nên dường như thành hoàng chiều chuộng. Bất quá cô cũng không xấu, chính là tướng đùa giỡn hơi quá mà thôi, bình thường tác phong lớn mặt mạnh mẽ, tư tưởng lại độc lập, trừ bỏ Lan tỷ, ai cũng không phục.

Nhưng đêm nay Trần Tuấn Long biểu hiện làm cho cô tâm phục khẩu phục. Tiểu Vũ nhìn Trần Tuấn Long, hắn vẫn là chiều bài mỉm cười, giống như thu phục Nam Lang Bang chỉ là việc nhỏ mà thôi, nhất thời cảm động, đầu tựa vào vai Trần Tuấn Long, đêm nay may mắn có Long ca, cô lẳng lặng suy nghĩ.

- Long ca, vừa rồi anh dứt cho Nam Lang là cái Thuốc độc gì, là dùng như thế nào?

Tiểu Mẫn là như vậy không thức thời vụ đã quấy rầy Trần Tuấn Long cùng Tiểu Vũ thế giới của hai người, cô không như Tiểu Thanh. Tiểu Thanh mới gia nhập không lâu, trong khoảng thời gian này đều đi theo Tiểu Vũ, tự nhiên lấy Tiểu Vũ làm chủ, sai đâu đánh đó.

Tiểu Vũ đành phải áy náy cười, ngồi ngay ngắn thân mình, Tiểu Mẫn cũng không mất thời cơ thấu mặt đi qua, theo bên cạnh nhìn chăm chăm Trần Tuấn Long xem.

Trần Tuấn Long thật sự bị này phiền toái nhỏ muốn làm đã chết, vừa rồi Tiểu Vũ dựa vào lại đây hắn là cỡ nào thích ý, hiện tại bị Tiểu Mẫn phá rối. Lập tức tức giận nói:

- Thuốc độc của tôi, cô hỏi để làm gì?

- Vẫn là Long ca giỏi.

Tiểu Mẫn về mặt sùng bái.

- Ngay cả như vậy cũng có, anh lợi hại thế, có phải là võ lâm cao thủ không.

Trần Tuấn Long tựa như muốn ngắt, giờ là thời nào mà còn võ lâm cao thủ, mấy tên kia làm sao xứng với hắn, căn bản hắn mỗi ngày cùng tử thần giao tiếp, chém có mấy đao xem như nể tình bọn chúng, nếu không phải cố kỵ có Tiểu Vũ các cô gái ở đây, Trần Tuấn Long đã sớm làm cho Nam Lang máu tươi đơng trường.

Tiểu Mẫn còn quần lấy Trần Tuấn Long.

- Anh để thuốc độc đâu, còn không? Có thể hay không tặng cho em mấy viên?

Nhìn đến Trần Tuấn Long xa cách, Tiểu Mẫn lại tự hạ điều kiện:

Nếu không cho em 2 viên thôi?

- Ai, quên đi, em cũng biết cái này thực quý, như vậy đi, Long ca, anh cho em một viên là được, để em có cái phòng thân. anh xem được chứ? Long ca, không cần nhỏ mọn như vậy, cùng lắm thì đêm nay em hy sinh, cùng anh ngủ một giấc.

Càng nói càng càng không ra gì, Tiểu Vũ mặt âm trầm, trách mắng:

- Tiểu Mẫn, em tôn trọng chút đi.

Tiểu Mẫn sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng, bực mình dựa vào ghế.

Trần Tuấn Long cũng mặc kệ, tiếp tục lái xe. Không có Tiểu Mẫn vui đùa ầm ĩ, trong xe cũng im lặng rất nhiều, có chút tẻ ngắt. Một lát sau, Trần Tuấn Long hỏi:

- Đưa các cô đến nơi nào đây?

- Đến bệnh viện đi, Lan tỷ đêm nay cần người giúp.

Tiểu Vũ nói.

- Ừ.

Trần Tuấn Long lái đến bệnh viện. Đến bệnh viện, Tiểu Vũ các cô xuống xe, Trần Tuấn Long sẽ không như vậy tạm biệt.

Trần Tuấn Long lái chiếc Chevrolet chạy như bay trên đường cao tốc Tam Hoàn, cửa kính xe mở ra, gió mạnh ủa vào, thổi quần áo bay phấp phật, tay áo, khurũ tay toàn bộ dính đầy máu tươi, tự nhiên trong gió phảng phất mùi máu tươi.

Đã lâu không thấy máu, giống như ở trong thân thể Trần Tuấn Long, có một viên ma quỷ bàn tâm. Trần Tuấn Long thờ dài một tiếng, xoay người mở nhạc trên xe, CD của Leslie Dowdall hát bài That Place In Your Heart, tiết tấu nhẹ nhàng, Leslie Dowdall có chất giọng như thiên sứ rất tuyệt vời, âm thanh trong xe cộng hưởng, rất tự nhiên, Trần Tuấn Long như chìm vào đó, theo tiết tấu nhẹ nhàng ngâm nga.

...

Đêm nay Trần Tuấn Long quyết định không trở về ký túc xá, hắn đem xe để dưới hiên, về tới phòng, hoạt động một chút thân thể, hắn thay bộ quần áo dính máu, tắm giặt xong, đứng ở ban công trên cao nhìn ra xa, uống một ngụm Sprite, đồng thời tự hỏi cùng Phi Phụng Bang quan hệ.

Hắn tưởng rời xa huyết tinh, nhưng huyết tinh là không thể tránh. Lần này chuyện Phi Phụng Bang, hắn là không thể không xuất thủ, vậy còn lần sau, Trần Tuấn Long hiểu được, tuy rằng mình rất mạnh, nhưng hắn cũng chỉ có một mình mà thôi.

Đã qua thời một kiếm một ngựa rồi, Trần Tuấn Long biết, hiện tại hắn không phải là sát thủ. Có lẽ, chỉ dựa vào sức hắn một người, là không thể hoàn thành lời hứa vĩnh viễn kia, đến lúc nên chuyển biến tư tưởng. Trần Tuấn Long ngửa đầu uống từng ngụm từng ngụm Sprite, cuối cùng dùng sức bóp chặt vỏ hộp, ném ra xa.

Một đêm dài bất tận.

Bởi vì Trần Tuấn Long lựa chọn đồng thời đi hai con đường bất đồng.

- Lão đại, tôi tìm anh mãi, tối hôm qua không thấy anh trở về.

Dương Hiểu Nhân hướng Trần Tuấn Long hội báo công việc sắp tới. Hiện tại khu buôn bán đã đến lúc chiều mộ nhân viên, bọn họ mở nhiều cửa hàng lớn, dựa theo yêu cầu của nhà trường, khu buôn bán phải cung cấp nhất định việc làm ngoài giờ cho sinh viên trong trường. Trần Tuấn Long đương nhiên không phản đối, nhưng lập tức nhận nhiều nhân viên chưa có kinh nghiệm như vậy thì công ty có áp lực rất lớn.

Mấy ngày nay Dương Hiểu Nhân đều đau đầu vì việc này. Nghe xong Dương Hiểu Nhân báo cáo, Trần Tuấn Long tự hỏi một chút, Dương Hiểu Nhân vẫn là hiểu lầm ý của nhà trường, mà đưa nhiều chức vị quá phạm vi, Trần Tuấn Long mở công ty là muốn lợi nhuận, không phải chơi đùa. Lập tức điều

chỉnh lại chính sách thông báo tuyển dụng.

Siêu thị cần nhiều lao động phổ thông, Trần Tuấn Long chỉ thị có thể nhận nhiều sinh viên, nhưng đãi ngộ không cần cao quá. Mà nhân viên của ngành Âm thực, thì yêu cầu nghiêm khắc hơn, cần kiểm tra nghiêm ngặt.

Mở quán Inte café Trần Tuấn Long cảm thấy phải là quán tốt nhất nên quyết định thuê nhân viên nữ làm với lương cao, nói trắng ra là chính là làm "Bình hoa", người ta thấy như vậy mới đáng tiền, mỹ nữ kinh tế luôn luôn là vô hướng mà bắt lợi. Điểm ấy Dương Hiểu Nhân cũng phi thường nhận thức. Giao xong việc, Trần Tuấn Long lại xem một chút sự vụ Tập Đoàn Dương Quang, Dương Hiểu Nhân làm được không sai, hắn cũng yên tâm.

Buổi sáng, sau khi học xong Trần Tuấn Long một mình một người đi nhà ăn dùng cơm, Dương Hiểu Nhân mấy người hiện tại vô cùng bận rộn. Trần Tuấn Long hôm nay chọn 3 món với canh rồi một mình ăn.

- Có thể ngồi xuống sao?

Dương Hân thanh âm vang lên. Trần Tuấn Long quay đầu, thấy gương mặt u oán của Dương Hân. Vì thế mỉm cười mời cô ngồi, sự tình lần trước, Dương Hân cùng Trần Tuấn Long vài lần tiếp xúc cũng trở nên có chút vi diệu, Dương Hân hình như có ý, lại giống như vô tình trêu chọc Trần Tuấn Long.

Dương Hân ngồi xuống không lâu, Quách Uyển Tây cũng cầm khay thức ăn của cô tiến tới.

- Long ca, anh ở đây à, chào Dương Hân.

Hướng hai người chào hỏi sau cũng ngồi xuống. Kỳ thật hai nàng vẫn đều cho nhau lảng tránh, không nghĩ tới hôm nay ngược lại ngồi xuống cùng nhau.

Xem ra có một số việc luôn cần giải quyết, Trần Tuấn Long âm thầm nghĩ. Quách Uyển Tây từ đêm đó cùng Trần Tuấn Long hôn, Trần Tuấn Long tiếp xúc cũng rụt rè rất nhiều. Trần Tuấn Long đối đãi hai nàng quan hệ, cũng là không nhanh không chậm, bởi vì người nắm giữ chủ động là hắn.

Quả nhiên, Dương Hân đầu tiên mở miệng, nàng đối Trần Tuấn Long nói:

- Anh Long, cuối tuần này có rảnh không? Có thể đi cùng em mua ít đồ?

Không đợi Trần Tuấn Long trả lời, bên kia Quách Uyển Tây liền tiếp nhận nói.

Dương Hân, Long ca nói, cuối tuần đi chơi với tôi đi Bát Đạt Lĩnh Trường Thành.

Trần Tuấn Long khi nào thì đáp ứng cô, bất quá giờ phút này Trần Tuấn Long cảm thấy vẫn là không nói tốt hơn.

Dương Hân nhú mày, cô đương nhiên hoài nghi lời của Quách Uyển Tây, nhưng Trần Tuấn Long cố tình không nói lời nào, nàng cũng hiểu là có chuyện gì đó, lập tức lại gần, lời kéo cánh tay Trần Tuấn Long.

- Anh Long, anh nói xem, có phải cuối tuần theo em mua đồ?

Quách Uyển Tây cũng không nhường, buông bàn ăn, cũng lôi kéo Trần Tuấn Long tay kia thì không thuận theo nói:

Long ca, anh đã đáp ứng rồi nên phải theo em.

Hai nàng ý tứ thực rõ ràng, tướng quân! Làm cho Trần Tuấn Long có một lựa chọn, miễn cho hai người nữa vùi vào.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, điểm ấy tiểu khó khăn như thế nào làm khó được hắn, chỉ thấy Trần Tuấn Long trước quay đầu với Quách Uyển Tây nói:

- Em muốn cuối tuần đi bát đạt lĩnh chơi hả?

Quách Uyển Tây vội vàng gật đầu, mỉm cười đắc ý nhìn Dương Hân.

Dương Hân cắn chặt hàm răng, hung hăng nhéo một chút Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long giờ phút này cũng quay đầu đến, hỏi Dương Hân nói:

- Em muốn cuối tuần đi mua sắm phải không?

Dương Hân vừa nghe xong mừng rỡ, cao hứng thẳng gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Quách Uyển Tây nghe xong sau cũng âm thầm nhéo Trần Tuấn Long một phen.

- Được, anh quyết định...

Trần Tuấn Long cố ý kéo dài giọng, hai cô dựng lỗ tai lên, khẩn trương theo dõi hắn. Trần Tuấn Long mỉm cười nói:

Cuối tuần ban ngày, Uyển Tây, anh cùng em đi bắt đật lĩnh chơi; Dương Hân, em không phải muốn đi mua sắm sao, buổi tối được chứ. Các em thấy được không?

Sắc mặt hai cô đồng thời trầm xuống, trăm miệng một lời kêu lên:

- Không được!

Hai cô trong lời nói đồng thời xuất khẩu, cũng làm cho chính mình sững sốt một chút, sau đó điều kiện quá đi, không để ý tới đối phương, xem ra Trần Tuấn Long như vậy mưu lợi với hai cô đều phi thường không hài lòng, tiểu tử này là quyết tâm muốn bắt cả hai tay bắt thành?

"Trời... Là như thế vậy sao.

Trần Tuấn Long vẫn là kia không nhanh không chậm thanh âm

Anh ăn no rồi, hai em ăn tiếp đi!

Nói xong đứng dậy, quay đầu bước đi, chỉ để lại hai cô gái tức giận khó chịu.

Trần Tuấn Long đi rồi, Dương Hân cùng Quách Uyển Tây cho nhau nhìn thoáng qua, lại hừ một tiếng đều tự quay đầu, cũng không để ý đối phương.

Quách Uyển Tây tức giận dùng thìa gõ com, Dương Hân mở miệng:

- Tiểu Tây, xem ra Trần Tuấn Long là muốn bắt cả hai tay, cậu thấy thế nào?

- Hai người chỉ có thể chọn một.

Quách Uyển Tây nói có vẻ mềm mại, nhưng ngoài mềm trong cứng, ở nguyên tắc trước mặt là không nhường ai.

- Long ca hoặc là chọn cậu, hoặc là chọn tớ. Chúng ta cạnh tranh công bằng.

Nàng trầm giọng nói.

- Cậu nghĩ rằng tớ sợ à, nhưng hiện tại cậu không thấy sao? Hân là đùa giỡn chúng ta. Trò chơi như thế cậu chơi nổi không.

Dương Hân phân tích.

- Vậy cậu lại có khả năng?

Quách Uyển Tây không ổn chính là Dương Hân tự đại, Dương Hân nghe Quách Uyển Tây nói vậy, liền âm thầm tự hỏi nên như thế nào xử lý quan hệ cùng Trần Tuấn Long. Không thể lại làm cho người như thế chiếm tiện nghi. Dương Hân ngẩng đầu nhìn Quách Uyển Tây, vừa vặn Quách Uyển Tây cũng nhìn lại đây, hai cô ánh mắt tiếp xúc, đều đã ý gật gật đầu. Xem ra, các cô đã muốn có cùng quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Gặp Lại Chỉ Tình

Quyết định của hai cô gái là gì Trần Tuấn Long không biết, nhưng hẳn biết trong khoảng thời gian này cuộc sống nhân nhả rất nhiều, hai cô cũng không liên lạc với hắn. Giờ tự học Quách Uyển Xuyên cũng không xuất hiện ở phòng học của hắn.

Trần Tuấn Long rất mừng rỡ. Thừa dịp rảnh rỗi, Trần Tuấn Long đi thăm Lan tỷ hai lần. Được tiểu Vũ và mấy cô gái chăm sóc, Lan tỷ cuối cùng cũng đã tỉnh lại, nhưng vết thương của cô phải điều dưỡng một khoảng thời gian nữa, hảo bất khỏi lại. Trần Tuấn Long một trận chiến thành danh, sự tích anh dừng hẳn đám một mình đấu với Nam Lang Bang đã sớm được Tiểu Mẫn tuyên dương khắp nơi. Mà đòn phản công kỳ tích của Phi Phượng Bang cũng làm các bang phái nhìn với cặp mắt khác xưa.

Prosody là một loại chất độc đặc biệt nổi danh của Nga, một viên thuốc nhỏ, chế biến xong lại từ người sử dụng tăng thêm độc tố khác, mà giải được cũng chỉ có người dùng mới có. Loại thuốc độc này thường là loại sản phẩm đặc thù, kiểu như sai người chấp hành nhiệm vụ cơ mật mới dùng, điều chỉnh độc tố lại ba đến năm ngày mới phát tác là để không chế bọn họ, thuốc tuy rằng quý, nhưng ở chợ đen, chỉ cần có tiền, vẫn có thể mua được.

Nam Lang không phải kẻ ngu dốt, thấy Trần Tuấn Long dễ dàng để mình đi như vậy nên đêm đó sau khi trở về vội vàng cho người tra xét, hẳn mới biết được loại thuốc độc Prosky này lại đáng sợ như thế, làm cho hắn không khỏi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Nhưng Nam Lang Bang tuy rằng lớn, mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi chuẩn bị năm triệu, cũng quả thật khó khăn. Đến hạn, Nam Lang miễn cưỡng kiếm được ba triệu tám trăm nghìn, hẳn đành phải kiên trì đi tìm Trần Tuấn Long. Hiện tại hẳn chỉ có thể chịu thua, yếu đuối vô thời, chính mình mạng nhỏ còn niết ở người ta trong tay, huống hồ đêm đó Trần Tuấn Long hung ác, đã muốn làm cho hắn đủ đau khổ, hơn ba mươi huynh đệ còn nằm ở trong bệnh viện, Trần Tuấn Long xuống tay cũng thực ngoan độc, những người đó mười ngày đến nửa tháng là không xuống giường được, toàn bị thương vào chỗ chí mạng, làm cho người ta thực thống khổ.

Đúng giờ hẹn, Trần Tuấn Long cùng Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn đi tìm Nam Lang, lần này Tiểu Thanh ở lại bệnh viện chăm sóc Lan tỷ, không cũng sẽ đi. Mà Tiểu Mẫn rất hăng hái, thu được ba triệu tám trăm nghìn của Nam Lang nên rất cao hứng. Trần Tuấn Long chính là nhẹ nhàng băng quơ, bắt Nam Lang mau chóng giao nốt chỗ thiếu, Nam Lang vội vàng gật đầu xác nhận. Cuối cùng cầu xin Trần Tuấn Long cho hắn Prosky để giải. Trần Tuấn Long lấy trên người ra một lọ thuốc ném qua, sau đó mang theo hai cô gái rời khỏi.

Ở trên xe, Tiểu Mẫn đã nhanh chóng mở ra túi tiền, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều tiền như vậy, thực vui vẻ.

- Long ca, vừa rồi anh thật sự cho hắn thuốc giải à?

Tiểu Mẫn một bên đếm tiền, một bên hỏi Trần Tuấn Long:

- Sao không để cho nó chết luôn đi.

Trần Tuấn Long lái xe, mỉm cười nói:

- Tôi cũng định thế nhưng mà aspirin không độc chết người được.

- Cái gì?

Hai cô đều có chút kinh ngạc nhìn Trần Tuấn Long, Tiểu Mẫn con mắt vòng vo một chút.

- A... Vốn dĩ Long ca trêu đùa hân, ha ha, thực sự ý tứ, chỗ tiền này đến cũng thật dễ!

Tiểu Mẫn hiện tại đối Trần Tuấn Long bội phục vô cùng.

- Ha ha, muốn Nam Lang ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, không thủ đoạn là không được.

Trần Tuấn Long thực tùy ý nói. Thật là có dũng có mưu, Tiểu Mẫn trong lòng thích, một chút nhào về phía trước, nhẹ nhàng hôn vào hai má Trần Tuấn Long, hô lớn.

- Long ca lợi hại nhất!

Động tác thân mật như vậy mà Tiểu Mẫn làm rất tự nhiên, Trần Tuấn Long cũng vui vẻ nhận như vậy thỏ lộ, ha ha cười. Mà Tiểu Mẫn đang ngồi ghé, vùng tiền mặt trong tay, dường như hành động ái mộ như vậy thực tùy ý.

Tiểu Vũ nhìn thấy, lại thàn than một tiếng, không nói gì thêm.

Nam Lang Bang tuy rằng tạm thời không có uy hiếp, nhưng Trần Tuấn Long vẫn là đề nghị Tiểu Vũ mời công ty bảo an đến giám sát một chút, hẳn không có thời gian cả ngày nhìn chăm chăm Phi Phụng Bang, lấy được chỗ tiền kia của Nam Lang Bang cũng đủ giúp Phi Phụng Bang chi tiêu.

Tiểu Vũ nghe theo đề nghị của Trần Tuấn Long, mời một công ty bảo vệ nổi tiếng ở Bắc Kinh đến phụ trách công tác bảo an. Trần Tuấn Long cũng cứ yên tâm về trường học. Trong khoảng thời gian này, dưới sự chủ trì của Dương Hiểu Nhân việc tuyển dụng nhân viên cho khu thương mại được tiến hành đầu vào đấy, nhân viên cũng bắt đầu huấn luyện. Sau khi kiểm tra sẽ bắt đầu buôn bán, Tập Đoàn Dương Quang chẳng qua trong thời gian 10 ngày, tốc độ phát triển như vậy đã làm nhiều người ngoài ý muốn, nhưng kỳ thật Trần Tuấn Long yêu cầu lại rất cao. Không chuẩn bị thì không đáng là tiêu chuẩn làm việc của Trần Tuấn Long. Trước kia làm một sát thủ, trước khi tiến hành nhiệm vụ gì hẳn đều làm tốt công việc chuẩn bị, kế hoạch gì đều có hậu bị, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì hắn thành công như thế.

Hiện tại, Trần Tuấn Long lại đem cách làm này vào trong việc buôn bán, khi bắt đầu kế hoạch, hẳn cũng đã dự tính đến tình huống hiện tại. Năng lực phán đoán tình huống này làm cho Dương Hiểu Nhân vô cùng bội phục, Dương Hiểu Nhân chỉ là một cột trụ thay hắn đi phát huy mà thôi.

Khai trương khu phố thương mại Đại học Bắc Kinh, chính giữa hồng kỳ bay phấp phới, cờ màu đủ loại phấp phới, nghi thức cắt băng khai mạc đang cử hành. Hiệu trưởng Hứa Hồng Trí thực vừa lòng cục diện hôm nay, Dương Hiểu Nhân làm lãnh đạo Tập Đoàn Dương Quang cơ hồ sáng tạo một cái tốc độ thần thoại. Ngắn ngủn trong mười ngày, một đại siêu thị đã muốn hiện ra ở trước mặt mọi người —— đây là Tập Đoàn Dương Quang - siêu thị Dương Quang.

Thực lực đại biểu hết thảy, từ lúc thuê được mặt bằng, đến khi trang hoàng xong, rồi nhập hàng hóa về, sắp xếp nhân viên. Mười ngày, chỉ có mười ngày, phải nói đây là một cái kỳ tích, mà sáng tạo kỳ tích này là Tập Đoàn Dương Quang, hôm nay, lãnh đạo trường học - Hứa Hồng Trí được mời đến khai trương cắt băng siêu thị, sau khi cắt băng và phát biểu chúc mừng, Giám đốc PR vùng trộm lại đây đưa một cái bao lì xì, hiệu trưởng Hứa Hồng Trí thực tùy ý vui lòng nhận, phía sau các lãnh đạo khác mỗi người đều có phần, còn có đại lễ bao đưa tặng. Tên Dương Hiểu Nhân này cũng biết làm người đầy chữ, hiệu trưởng Hứa Hồng Trí nghĩ.

Trần Tuấn Long phụ giúp mua sắm thiết bị bên trong siêu thị Dương Quang, đèn huỳnh quang làm toàn bộ siêu thị sáng trưng, siêu thị chật ních người, bởi vì quảng cáo tốt, siêu thị mới mở nên khuyến mãi rất nhiều, hiện tại mở cửa khai trương liền hấp dẫn cư dân lân cận, mọi người đều hướng về phía siêu thị Dương Quang mà đến.

Trước kia, chỉ có một siêu thị hơi lớn một chút, hiện tại, siêu thị Dương Quang đến đây, bởi vì mở rộng được mặt tiền làm hiện ra một cái đại siêu thị ở trước mặt mọi người. Hình thức đẹp, phục vụ nho nhã lễ độ, mà quan trọng là lợi ích kinh tế, siêu thị Dương Quang rất nhanh được cư dân lân cận biết đến, hơn nữa nghe nói nhân viên siêu thị đều là sinh viên, hàng hóa có giá rẻ, đẹp, chất lượng tốt đương nhiên được đại chúng hoan nghênh, một truyền mười, mười truyền trăm. Siêu thị Dương Quang hôm nay có một cái khởi đầu tốt đẹp. Hóa vượng nhân khí làm cho quầy thu ngân xếp một hàng dài, mà ở cửa thì không ngừng có khách vào, tranh thủ mua sản phẩm được khuyến mãi lúc khai trương.

Trần Tuấn Long phi thường vừa lòng cục diện hiện tại, cái gọi là tiền có thể sinh tiền, thật sự là một chút cũng chẳng sai, nếu không phải hẳn có nguồn tài chính hùng hậu, bất luận như thế nào cũng làm không ra thành tích như hôm nay.

Mà cùng với siêu thị còn có hơn ba nghìn mét vuông trên tầng làm Inte cafe, bên trong gần một nghìn máy tính, đủ để thỏa mãn toàn bộ sinh viên Đại học Bắc Kinh lên mạng, mà Inte cafe quy mô như thế, cũng nhất định có thể hấp dẫn các sinh viên các trường khác ở xung quanh đến chơi. Inte cafe hiện tại đang bắt đầu cạnh tranh phát triển, hôm nay còn có mỗi một ít khách mời đặc biệt đến biểu diễn, Trần Tuấn Long cũng đều không biết việc này, mà là người quản lý do Dương Hiểu Nhân đưa đến thực hiện.

Trừ bỏ một vài cửa hàng còn cần vài ngày nữa mới có thể chính thức buôn bán, toàn bộ phổ buôn bán đã muốn hình thành. Tin tưởng ở siêu thị Dương Quang, nơi này rất nhanh chóng sẽ trở thành một khu thương mại lớn nhất. Nhìn chỗ này, Trần Tuấn Long không khỏi mãn nguyện.

- Cần thận đấy.

Theo một cô gái vội hô to, khu ăn uống bị vài đứa nhỏ nô đùa làm đổ một ít hàng hóa. Là chỗ đồ uống đóng hộp được xếp thành hình Kim Tự Tháp, xây dựng tiêu thụ không khí dùng. Vài đứa nhỏ nghịch ngợm đổ đứng lên liền bỏ chạy, cô gái kia, có lẽ là mẹ của chúng, thật có lỗi nhìn nhìn hiện trường, cũng sốt ruột đuổi theo đi qua. Hiện trường rất nhiều người, đồ uống đổ xuống thì mọi người đều né tránh, sau đó nhìn mấy đứa nhỏ nghịch ngợm cười ha ha.

Một nhân viên của siêu thị vội vàng chạy tới thu thập, đây chính là cao trào mua sắm của ngày khai trương, một cái tiểu nhạc đệm mà thôi. Mọi người cười xong lại tiếp tục mua sắm. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc

Nhân viên kia là một cô gái, mặc đồng phục của siêu thị. Cô đang cố gắng một lần nữa dựng lại cho đồ uống Kim Tự Tháp, hiện tại không chỉ có mình cô là người bận rộn, những người khác cũng bận nên chưa qua giúp được.

Trần Tuấn Long vừa vặn đi qua, vì thế cúi người lấy mấy hộp đồ uống, đi tới "Kim Tự Tháp" phía trước, đem đồ uống xếp đi lên. Cô gái cúi người lấy hộp đồ uống, thấy Trần Tuấn Long đến giúp, ngẩng đầu cảm tạ nói:

- Cảm ơn người.

- Là anh. Trần Tuấn Long?

Cô gái kia nở nụ cười.

Trần Tuấn Long nhìn kỹ, thì ra là người gặp ngày khai giảng Trầm Chi Tinh, cô cũng là hệ kinh tế, có điều không cùng lớp với Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long cười cười bảo:

- Thì ra là cô à, cô tên Trầm Chi Tinh đúng không? Đã lâu không thấy, cô khỏe chứ?

Trầm Chi Tinh đưa tay vén tóc, trên trán đầy mồ hôi, có thể thấy ngày hôm nay rất nhiều việc.

- Anh còn nhớ tên của tôi, cứ nghĩ đến anh đã sớm quên rồi.

Trầm Chi Tinh có đôi mắt trong veo, dù ai gặp qua đều không thể nào quên được. Trừ cơ thể mình có chút gầy, Trầm Chi Tinh dù thế nào cũng là mỹ nhân thanh lệ. Trên người cô tuy rằng mặc đồng phục bình thường, nhưng mỗi động tác đều không giống người thường.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, một bên hỗ trợ lấy đồ uống một bên nói:

- Làm sao vậy. Cô học lớp nào thế, sao ở trường tôi không thấy cô.

Trầm Chi Tinh không ngừng sắp xếp đồ uống "Kim Tự Tháp", bận rộn nói:

- Không thấy sao, tôi học lớp 7, có lẽ bình thường đều bận rộn, tôi còn đi dạy thêm ở hai nơi, tan học đều không có bao nhiêu thời gian ở trường học, anh thì sao, ở lớp nào?

- Vây trách không được.

Trần Tuấn Long bưng bình đại ngộ,

- Tôi học lớp 3, lịch học của chúng ta khác nhau mà.

- Đúng vậy.

Trầm Chi Tinh vừa làm vừa nói.

- Buổi tối tôi cũng không có thời gian, giờ tự học cũng ít đến.

- Sao bây giờ lại đến siêu thị này làm?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Là siêu thị Dương Quang đến trường tuyển dụng, công việc ngoài giờ này với sinh viên thật đúng là một cơ hội hiếm gặp, tôi gặp may mắn, được thông báo tuyển.

Trầm Chi Tinh mỉm cười nói, nhìn ra được cô thật cao hứng, cũng rất vừa lòng công việc hiện tại này.

- Đúng vậy, vừa rồi tôi còn thấy rất nhiều sinh viên trường ta. Mà mọi người đi làm thời gian như thế nào, sẽ không ảnh hưởng việc học tập bình thường chứ?

Trần Tuấn Long hứng thú hỏi.

- Không sao cả.

Trầm Chi Tinh còn tại vội vàng.

- Bình thường một ngày làm bốn giờ, cuối tuần cùng ngày nghỉ tám giờ. Tiền lương trả theo giờ, một giờ tám ngàn, tăng ca có trợ cấp. Coi như rất tốt.

Cuối cùng Trầm Chi Tinh còn cười cười.

- Một tháng có thể kiếm hơn chín trăm tệ đấy.

- Ô, vậy là cũng không ít.

Trần Tuấn Long vừa nghe vừa xếp đồ, lại cúi người lấy đồ lên.

- Tính không sai.

Trầm Chi Tinh có chút cảm thán. Hai người lấy mau, đáp cũng mau. Cuối cùng cũng xếp đồng đồ uống thành hình “Kim Tự Tháp”. Trần Tuấn Long vỗ vỗ tay, nhìn “Kim Tự Tháp”, trước mắt này, vừa rồi hai người thực ăn ý, tuy rằng là lần đầu tiên hợp tác, nhưng phối hợp không sai. Trần Tuấn Long đem ánh mắt chuyển hướng Trầm Chi Tinh, giờ phút này Trầm Chi Tinh cũng đang quay đầu đến, hai người hiểu ý cười.

- Cảm ơn anh.

Trầm Chi Tinh lại vén tóc lên, cảm kích nói.

- Không có gì.

Trần Tuấn Long nói.

- Hẹn gặp lại!

Trần Tuấn Long nhìn cô gật đầu nhường đường ý bảo sau gặp lại.

- Vâng, hẹn gặp lại.

Trầm Chi Tinh nhẹ nhàng vẫy tay chào Trần Tuấn Long, nhìn Trần Tuấn Long đi xa, lúc này, đồng sự của nàng kêu:

- Trầm Chi Tinh, nơi này có chút bẩn, mau tới dọn dẹp đi.

- Vâng.

Trầm Chi Tinh lớn tiếng đáp ứng, xoay người tiếp tục làm việc khẩn trương.

Ăn qua loa cơm chiều xong, Trần Tuấn Long thu dọn một chút, sau đó lái xe, chuẩn bị đi gặp Lan tỷ, cô nói có một số việc muốn cùng Trần Tuấn Long nói chuyện.

Mở đĩa nhạc, vẫn là bài “That Place In Your Heart” Trần Tuấn Long để chế độ hát lặp lại, hẳn thích nghe bài này. Lái xe ra ngoài, bên phải đường là một

nhà chờ xe, Trần Tuấn Long phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

"Là..." Trần Tuấn Long trầm nghĩ: "Trầm Chi Tinh?" Hắn không nghĩ lại khéo như vậy, buổi sáng mới gặp, hiện tại lại chạm mặt. Trầm Chi Tinh đang ở nhà chờ đợi xe, gió thu đã đến, cô mặc có chút phong phanh, chỉ có đồng phục của trường. Cô thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, dường như rất vội.

Hơi suy nghĩ, Trần Tuấn Long đem xe tiến vào sát nhà chờ, hạ kính xe xuống hô:

- Trầm Chi Tinh!

Ở nhà chờ có rất nhiều người, nhất tề đều quay lại đây nhìn. Trầm Chi Tinh vừa rồi đã bỏ lỡ một chuyến xe, nàng vừa tan tâm, vội vàng ăn cơm xong liền đi dạy thêm, đang sốt ruột đợi xe, không nghĩ tới có người kêu tên mình. Nhìn lại, thì ra là Trần Tuấn Long lái một chiếc ô tô rất đẹp..

Trầm Chi Tinh đi tới, Trần Tuấn Long cười hỏi:

- Chờ xe à?

- Vâng.

Trầm Chi Tinh gật đầu.

- Đi đâu? Tôi đưa đi.

Lời nói của Trần Tuấn Long làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Do dự một chút, Trầm Chi Tinh vẫn là gật đầu đồng ý, cô đã hẹn nhà kia là 7:15 có mặt, hiện tại khẳng định đã muộn, vị phụ huynh kia thì hay xoi mói, đây là lần thứ hai đến nhà bọn họ, coi như thử việc, cô cũng không muốn để ấn tượng xấu, dù sao dạy một buổi tối được 30 tệ, đối với cô là rất tốt.

- Vậy làm phiền anh.

Trầm Chi Tinh có chút ngượng ngùng.

- Phiền toái gì chứ.

Trần Tuấn Long ở bên trong mở cửa xe để Trầm Chi Tinh lên xe.

- Lên đây đi, muốn đi đâu nào?

Trầm Chi Tinh cúi người ngồi vào, tiện tay đóng cửa xe, nghe Trần Tuấn Long hỏi, vì thế nói:

- Ở phía trước, tiểu khu Giai Đẳng, tôi dạy thêm ở đó, dọc theo con đường này, qua tám trạm là đến.

Nói xong còn nhìn nhìn đồng hồ.

- Bị muộn rồi à.

Trần Tuấn Long nở nụ cười.

Trầm Chi Tinh đỏ mặt gật gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Vốn hẹn là 7:15 phút, tôi thấy giờ đi đến đó là bị muộn rồi..

Tiểu khu Giai Đẳng rất xa, cách Đại học Bắc Kinh nửa giờ lái xe, bình thường xe bus đi đã chậm, Trầm Chi Tinh bình thường đều phải đến trước để chờ xe, ai biết hôm nay siêu thị khai trương, vô cùng bận rộn, thật vất vả mới có người đến thay ca, vội vàng tới rồi mà vẫn bỏ lỡ một chuyến xe, còn chuyến sau thì vẫn không thấy đến.

Trần Tuấn Long nhìn đồng hồ, hiện tại vừa vặn 7 giờ 1 phút.

- Thất dây an toàn vào, tôi đưa cô đi sẽ không muộn đâu.

Lời nói của Trần Tuấn Long tràn đầy tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Chuyện Cũ Như Sương Khói.

Trầm Chi Tinh thắt dây an toàn xong, cẩn thận nhìn chiếc xe của Trần Tuấn Long. Bên trong xe bố trí thực an toàn, phía bên phải còn treo một cái hình Snoopy đáng yêu, nước hoa là mùi hoa nhài thơm ngát, làm cho người ta cảm giác phi thường thích ý. Mà âm nhạc trên xe là bản nhạc rất tự nhiên, Trầm Chi Tinh cẩn thận nghe một chút, sau đó quay đầu nói với Trần Tuấn Long.

- Không nghĩ tới anh cũng thích Leslie Dowdall hát "That Place In Your Heart", cô ấy hát thật là hay.

Trần Tuấn Long đang từ từ lái xe, đi ra đại lộ. Nghe Trầm Chi Tinh nói như vậy vừa, nhất thời có chút kinh ngạc:

- Thật không, cô cũng biết Leslie Dowdall hát bài này?

Theo sau Trần Tuấn Long khẽ cười nói:

- Ngồi cẩn thận, chúng ta xuất phát.

Không đợi Trầm Chi Tinh kịp phản ứng, Trần Tuấn Long đã lái xe, xoát một chút đồng hồ tốc độ nhanh đến kinh người. Trần Tuấn Long quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Cô muốn đến nhanh, khả năng sẽ có rung xóc.

Động cơ siêu mạnh của chiếc Chevrolet đã có chỗ phát huy, nháy mắt tăng tốc độ làm cho Chevrolet ở quốc lộ liền vượt qua một chiếc Mercedes-Benz. Trần Tuấn Long kỹ thuật lái tốt lắm, có thể bảo trì tốc độ xe. Nhìn cảnh vật không ngừng rút lui, Trầm Chi Tinh cầm chặt tay vịn bên trong xe, Trần Tuấn Long quả thực là chạy như bay.

- Đến bảo tôi nhé!

Trần Tuấn Long vẫn với nụ cười đó. Nhưng lại nói với Trầm Chi Tinh, đây chính là cái kích thích không nhỏ. Cũng may rất nhanh đến lối vào tiểu khu Giai Đăng, Trầm Chi Tinh vội vàng hướng bên phải chia chĩa, ý bảo là ở nơi đó, Trần Tuấn Long rẽ xe vào, đi tới cửa tiểu khu Giai Đăng, tốc độ xe lúc này mới chậm lại.

Khăn trương Trầm Chi Tinh cuối cùng nhẹ nhàng thả ra, chỉ điểm Trần Tuấn Long hướng đi ra, cuối cùng đứng ở cửa nhất đóng lầu. Trần Tuấn Long xao xao trên xe đồng hồ điện tử, nói với Trầm Chi Tinh:

- Tôi đã nói rồi, cô sẽ không muộn, này nhé, còn 5 phút!

Giờ là 7: 10 phút, từ Đại học Bắc Kinh lại đây cần nửa giờ lái xe, không nghĩ tới Trần Tuấn Long chỉ 8 phút liền chạy tới, Trầm Chi Tinh đều có điểm không thể tin được, vừa rồi chính mình là ngồi ở trong xe bay đến .

Trong xe vẫn vang lên bài "That Place In Your Heart", hai người yên lặng một hồi, Trần Tuấn Long mắt nhìn phía trước, không có quay đầu, nhẹ giọng hỏi:

- Cô thích bài này ở chỗ nào?

Trầm Chi Tinh suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Tôi thích loại này như tình phát ra từ nội tâm, làm cho người tôi có một cảm giác bình thản. Nếu một người việc gì sai, cảm thấy khiếm cứu trong lời nói, nghe bài hát này sẽ có cảm giác được cứu rỗi.

Trầm Chi Tinh cũng không hiểu được vì cái gì chính mình đã nói với Trần Tuấn Long cái cảm thụ đó, cô quay đầu nhìn Trần Tuấn Long, giờ phút này Trần Tuấn Long vẻ mặt bình tĩnh, nhìn phía trước, hần nhừ mảy nói:

- Cứu rỗi, vậy sao?

Trong giọng nói lộ ra vẻ chế giễu.

Trầm Chi Tinh không có trả lời, hai người lắng nghe giọng ca thiên sứ hát, cuối cùng Trầm Chi Tinh tháo dây an toàn, nhẹ nhàng nói với Trần Tuấn Long:

- Cảm ơn anh đưa tôi đến đây.

Trần Tuấn Long nhún nhún vai, tùy ý nói:

- Việc nhỏ thôi mà.

Sau đó quay đầu lại nói:

- Thật cao hứng cùng cô nghe Leslie Dowdall hát "That Place In Your Heart", hẹn gặp lại!
- Hẹn gặp lại.

Trầm Chi Tinh nhẹ nhàng vẫy tay, ra khỏi xe liền đóng cửa lại, vung vẩy mái tóc, mỉm cười cùng Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long gật gật đầu, khởi động xe, nhanh chóng rời đi. Hai người tiếp xúc không giống trước kia bình thường như vậy, dường như là hai bằng hữu quen thuộc, quân tử chỉ giao đậm như nước.

Trần Tuấn Long mua một giỏ hoa quả, mang vào phòng bệnh. Lan tỷ đang gói đầu nằm, Tiểu Vũ đang bắt cô ăn canh. Gặp Trần Tuấn Long đi vào, Lan tỷ giả vờ đòi đứng lên, Trần Tuấn Long biết vết thương của cô chưa lành hẳn, liền ngăn lại.

Lan tỷ ho khan vài tiếng, rót cục ngừng lại, sau đó nói với Trần Tuấn Long.

- A Long, cảm ơn cậu đã đến thăm. mấy ngày này có cậu giúp đỡ Phi Phượng Bang.
- Không có gì, chỉ là giúp Tiểu Vũ mà thôi.

Trần Tuấn Long nói. Mấy ngày nay hẳn đều ở trường học, không có liên hệ với Phi Phượng Bang, Tiểu Vũ chỉ mấy lần gọi điện thoại cho hắn, Nam Lang Bang hiện tại khi điểm đã muốn bị đánh rơi xuống, không dám có gì dị động, Trần Tuấn Long cũng rất yên tâm.

- A Long, tôi lần này tìm cậu đến, là có một chuyện rất trọng yếu cần thương lượng.

Lan tỷ nói.

Trần Tuấn Long gật gật đầu, hẳn đã nghĩ đến Lan tỷ muốn nói gì. Nhưng Lan tỷ cũng rất thận trọng, ra hiệu cho Tiểu Vũ ra ngoài, Tiểu Vũ sau khi gật đầu xoay người rời đi, còn đóng cửa phòng lại, chỉ để lại Trần Tuấn Long ở bên trong.

- Có chuyện gì trọng yếu mà ngay cả Tiểu Vũ cũng phải tránh.

Trần Tuấn Long hơi nhíu mày.

- A Long, tôi thấy cậu cũng hiểu được tình trạng hiện tại của tôi, đã không thích hợp quay lại quản lý Phi Phượng Bang, lần này tìm cậu đến, là muốn cùng thương lượng vấn đề Phi Phượng Bang.

Trần Tuấn Long không có lên tiếng, Lan tỷ ho khan hai tiếng, lại tiếp tục nói:

- Lần này Phi Phượng Bang đại nạn, may mắn có cậu tương trợ, chúng tôi Phi Phượng Bang mới có thể bảo tồn, toàn bang từ trên xuống dưới đều nhất nhất cảm tạ cậu.
- A Long, cậu vốn là người tốt, chuyện của Phi Phượng Bang chúng tôi, quả thật không thể phiền toái cậu, nhưng hiện tại tôi đã bị thương như thế này, Tiểu Vũ các cô lại không có ai có thể đảm nhiệm được trọng trách này. Cho nên... Cho nên tôi nghĩ đem Phi Phượng Bang này phó thác cho cậu, hy vọng cậu có thể chiếu khán các cô.

Trần Tuấn Long vẫn là lẳng lặng ngồi, không nói gì. Lan tỷ quan sát một chút thần sắc của hắn, lại tiếp tục nói:

- Tôi không biết cậu thấy Phi Phượng Bang chúng tôi thế nào? Đúng, chúng tôi là người dựa vào bán than mà sống, chúng tôi không cao thượng, nhưng tuyệt không hạ lưu. Tôi vẫn nghĩ, đưa các cô ấy ra khỏi vòng lẩn quẩn này, nhưng hiện tại tôi làm không được, tôi hy vọng, cậu tài cán hơn tôi thì có thể làm được.

Nói xong ánh mắt chờ đợi nhìn chăm chăm Trần Tuấn Long.

Lúc này Trần Tuấn Long trầm giọng nói:

- Lan tỷ, chị làm sao biết tôi là người tốt hay không, không chừng tôi còn là cái đại phôi đàn đầu, chị hiện tại đem Phi Phượng Bang giao cho tôi, không sợ tôi mang phá hư các cô đó sao?

Lan tỷ nở nụ cười, nỗ lực chống thân mình để ngồi xuống, Trần Tuấn Long bước nhanh đi vào bên giường, đỡ cô. Lan tỷ thở dốc vài cái, hồi phục bình tĩnh sau nói:

- Tôi tin tưởng cậu không phải người như vậy là có lý do.
- Muốn nghe hay không một câu chuyện xưa? Một người cùng cậu không khác nhiều lắm?

Trần Tuấn Long quay lại ghé ngồi, không có lắc đầu, cũng không có gật đầu. Lan tỷ có chút nhớ lại nói:

- Nhớ lúc tôi còn trẻ, khi đó trong nhà rất nghèo khó, vì cuộc sống, tôi lưu lạc đầu đường xó chợ, bị bắt làm một tiểu thư. Tôi tính có chút nhan sắc đi, khi đó có rất nhiều khách, vì thế kiếm lời cho Kê Đầu Tam không ít tiền. Cũng tại thời điểm đó, tôi nhận thức người kia, nói là nhận thức, còn không bằng nói là sợ hãi, hắn là một cái rất kỳ quái khách nhân, mỗi lần đến câu lạc bộ đêm đều gọi tôi, nhưng là hắn chưa bao giờ cùng tôi làm việc kia, nhiều lúc hắn chỉ ôm tôi ngủ, sáng sớm hôm sau bước đi. Tuy rằng không làm việc kia nhưng hắn trả tiền cho tôi bây giờ không phải ít, Kê Đầu Tam cũng vui vẻ ý cho tôi đi bồi hắn.

Trần Tuấn Long lẳng lặng nghe, biểu tình không có gì biến hóa.

Lan tỷ tiếp tục nói:

- Nhưng tôi cũng không nguyện ý bồi hắn. Tôi không biết hình dung như thế nào, đó là một loại thực làm cho tôi cảm giác sợ hãi. Nói thực ra, tôi sợ hắn. Bắt đầu từ đâu tôi không rõ, sau khi tôi nhìn thấy hắn giết người tôi rốt cục đã hiểu, nguyên lai hắn trên người có một cỗ sát khí!

- ... Lần đó Kê Đầu Tam thiếu một người, liền đem tôi bỏ sung vào, bồi đều là mấy kẻ có tiền, còn có vài tên đại quan. Lúc ấy hắn vọt tiến vào, cầm trên tay một mũi dao máu chảy đầm đìa, tôi cả đời cũng không quên được cảnh tượng kia, hắn một đao một cái, ngay cả phách mang thống, chúng tôi bồi những người đó đều bị hắn thu thập. Bọn tôi muội sợ hãi, thét chói tai, đều chạy đi ra ngoài, tôi chạy trốn chậm, bị một cước, ngã sấp xuống trước mặt hắn, lấy mũi dao máu lắc lư ngay trước mắt tôi, khi tôi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy đôi mắt âm lãnh, nhưng cuối cùng hắn không có giết tôi, ngừng một hồi liền xoay người bỏ đi.

Lan tỷ dừng một chút, lại nói:

- Sau đó tôi nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng súng, bảo tiêu của mấy tên có tiền đều chạy tới. Tiếng súng ngừng lâu tôi mới dám đi ra ngoài, trong viện tất cả đều là người chết, thật vất vả chạy ra khỏi Nhà Hàng tôi nghĩ đến không có việc gì, ai biết lại đụng phải người kia, hắn trưng hai súng, toàn thân là máu, ở trước mặt tôi ngất đi. Lúc ấy tôi cũng mơ hồ liền đem hắn kéo về nhà, giúp hắn băng bó, sau đó ngủ thiếp đi, khi thức tỉnh lại thì không thấy hắn đâu cả.

- Một tháng sau lại nhìn thấy hắn, đêm đó trở về, hắn ở trong phòng chờ tôi, tôi lại thấy được hắn cầm mũi dao kia, lần này không có máu, chỉ có làm cho người tôi rét run bành bạch. Tôi hỏi hắn có phải muốn giết tôi hay không, hắn không có trả lời, tay hắn run run nắm chặt mũi dao, chúng tôi hai người liền như vậy giằng co, đến cuối cùng tôi đều nhanh cũng bị hắn làm cho điên rồi, tôi tiến lên lớn tiếng mắng hắn, tôi nói “anh không phải muốn giết tôi diệt khẩu”, a Long, cậu đoán hắn trả lời như thế nào?

Lan tỷ ngẩng đầu hỏi.

Trần Tuấn Long vẫn là không có trả lời, chính là lẳng lặng ngồi ở chỗ kia.

Lan tỷ cười khò một tiếng, sau đó nói:

Hắn nói không phải, hắn đến chính là để tôi bồi hắn ngủ. Sau đó... Sau đó chúng tôi chính là điên cuồng làm tình, bản thân tôi lần đầu tiên —— lên đỉnh!

Lan tỷ nói được rất lạnh lùng, giống như kể là chuyện xưa của người khác.

- Về sau, hắn thường thường tới nhà của tôi theo giúp tôi, mỗi lần gặp mặt, chúng tôi trừ bỏ làm tình vẫn là làm tình. Hắn cũng không nói cho tôi biết chuyện của hắn, tôi cũng không hỏi. Cứ như vậy chúng tôi cùng một chỗ đã hơn một năm, rốt cục có một ngày, hắn tới hỏi tôi, hỏi tôi có nguyện ý hay không bồi hắn cả đời, hắn thật khờ, tôi đương nhiên nguyện ý. Nhưng hắn không cho tôi trả lời, hắn nói, hắn cần chấp hành một nhiệm vụ rất trọng yếu, có người đáp ứng rồi, nếu thành công, chúng tôi có thể ở bên nhau cả đời. Hắn muốn tôi chờ hắn, tôi đã chờ hắn, ngày ngốc đợi ba ngày ba đêm..

Nghe đến đó, Trần Tuấn Long mày kiếm giờ giờ lên, nhưng hắn vẫn là ngồi vẫn không nhúc nhích, ngay cả tư thế đều không có thay đổi.

- ... Tôi rốt cục đợi hắn, nhưng hắn đã bị thương rất nặng, hắn vẫn kiên trì quay trở lại phòng nhỏ của chúng tôi, hắn nói cho tôi biết, vốn dĩ người đáp ứng yêu cầu của hắn là lừa hắn, hắn bị lừa. Hắn nói, duy nhất đáng giá cao hứng là hắn với người kia thảo luận một ít lợi tức, hắn chém đứt tay phải của tên đó. Khà... Nhưng để làm gì chứ, hắn không bao giờ có thể theo giúp tôi, hắn... Vĩnh viễn rời xa tôi.

Nói tới đây, Lan tỷ ngữ khí có chút kích động, nghẹn ngào chảy ra những dòng nước mắt thương cảm.

Trần Tuấn Long cũng rất bình tĩnh, Lan tỷ điều chỉnh một chút cảm tình của chính mình, nói tiếp:

- Sau việc đó, tâm của tôi đã chết, tôi đi tới Bắc Kinh, sau lại gia nhập Phi Phượng Bang. Nếu không có Phi Phượng Bang, có lẽ cả đời tôi giống như cái xác không hồn.

Nói tới đây, Lan tỷ dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nhú mày, một hồi lâu sau mới nói:

- Lan tỷ, chị nói chuyện này thực làm tôi cảm động, tôi phi thường đồng tình của chị tao ngộ. Nhưng tôi nghĩ không rõ, người đó và tôi là không phải là một người tốt, với Phi Phượng Bang có cái gì quan hệ?

Lan tỷ nhìn chăm chú vào Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng nhìn cô, hai người nhìn nhau một hồi, Lan tỷ nói từng chữ một:

- A Long, có lẽ, tôi không rõ ràng lắm quá khứ của cậu; nhưng tôi biết, cậu và Côn của tôi đều là một loại người, bởi vì, ở trên người cả hai đều có một loại sát khí cao ngạo; Côn của tôi là người tốt, cho nên, tôi tin tưởng, cậu cũng nhất định là một người tốt.

- Sát khí cao ngạo.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, hai tay đan vào nhau khép lại, chỉ các đốt ngón tay phát ra tiếng kêu "Khanh khách".

- Vậy chị không sợ tôi giết chị sao!

Trần Tuấn Long lạnh lùng nói ra những lời này, đã muốn tràn ngập sát khí.

Lan tỷ nở nụ cười.

- Tâm của tôi sớm đã chết, tiêu diệt cơ thể của tôi với tôi mà nói ngược lại là một loại giải thoát, nếu cậu muốn giết tôi, tôi sẽ vui vẻ nhận. Biết vì sao tôi vẫn còn làm cái nghề này không?

Trần Tuấn Long hai tay vẫn đan vào nhau, không nói gì.

- Phi Phụng Bang không có sở trường khác, nhưng thám thính tin tức cũng là phương tiện tối ưu nhất, nhanh nhất, đây là ưu thế của nữ nhân chúng tôi. Người sát hại Côn nhất định là có bối cảnh, tôi muốn báo thù, lại không có phương pháp, cho nên chỉ có dùng biện pháp nguyên thủy nhất. Phi Phụng Bang chúng tôi tuy rằng chỉ chiếm kinh thành 35% khách, nhưng Phi Phụng Bang chúng tôi danh tiếng cũng là tốt nhất Bắc Kinh, người đến chơi, chỉ cần có nhất định bối cảnh, hẳn cũng sẽ chọn Phi Phụng Bang chúng tôi, có lẽ, tôi đây là ở đại hải lý lao chăm, nhưng tôi tin tưởng, một ngày nào đó tôi sẽ tìm được người kia.

Lan tỷ cuối cùng nói có chút kích động, nghiêng rằng nghiêng lợi đối với người kia thù hận không tả xiết.

Lan tỷ dừng một chút, lại nói:

- Côn nói chuyện của hắn cho tôi không nhiều, nhưng tôi cũng biết một chút. Côn nói, Tổ Chức của người kia rất lớn, hắn chỉ phụ trách chấp hành mệnh lệnh, đây là vận mệnh của hắn, một loại không thể thay đổi vận mệnh. Côn nói, vì tôi, hắn nguyện ý đi thay đổi loại này vận mệnh, nhưng chúng tôi đều sai lầm rồi, hơn nữa sai rất lớn.

Lan tỷ lúc này ngẩng đầu lên, ánh mắt phấp phất nước mắt.

- A Long, tôi tìm cậu, là vì tôi có một loại trực giác, cậu cùng Côn là cùng một loại người, có lẽ cậu cũng không thể thay đổi vận mệnh. Nhưng tôi tin tưởng, cậu nhúng tay giúp Phi Phụng Bang chúng tôi phát triển, cậu nhất định có được lựa chọn, phải không, a Long? Đáp ứng tôi, trông coi giúp tôi Phi Phụng Bang.

- Không thể thay đổi vận mệnh?

Trần Tuấn Long lắc đầu, đứng thẳng người lên.

- Mệnh là do tôi không do trời!

Đó là một loại kiên định tín niệm, vô cùng cường đại tín niệm.

- Tôi sẽ giúp chị trông coi Phi Phụng Bang, Lan tỷ.

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói:

- Chị cũng biết, tôi cũng cần Phi Phụng Bang hỗ trợ. Nhưng tôi có điểm không rõ, chị như thế nào khẳng định, tôi nhất định sẽ giúp?

Nói xong hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lan tỷ.

Lan tỷ nở nụ cười, ánh mắt đầu hướng ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói:

Bởi vì... Tôi biết, những người cao ngạo như thế nếu lựa chọn làm chuyện gì, nhất định sẽ làm được. A Long...

Lan tỷ quay đầu lại đây, thành khẩn nhìn Trần Tuấn Long.

- ... Phi Phụng Bang chúng tôi liền giao cho cậu, cảm ơn cậu!

Trần Tuấn Long cũng nhìn Lan tỷ, cuối cùng mới chậm rãi gật đầu, sau đó xoay người đi ra phòng bệnh, Lan tỷ sau này là có thể được thư thả rồi.

Kỳ thật Trần Tuấn Long đã có lựa chọn từ trước, Phi Phụng Bang sẽ trở thành một khởi điểm để hắn chinh phục xã hội đen, hắn lựa chọn đồng thời đi hai đường khác nhau, bởi vì như vậy, tài năng rất tốt để đặt chân lên đỉnh núi, mà chân chính khiêu chiến, mới có thể ở một nơi nào chờ hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Cải Tổ Bang Hội

- Long ca, anh thật sự làm lão đại của chúng em, thực là quá tốt! Chúng em có Long ca, về sau không bao giờ sợ người khác khi dễ, Yeah!

Tiểu Mẫn đáng bộ thật vui vẻ.

Đây là một cái phòng khiêu vũ dưới danh nghĩa Lan tỷ Bách Lạc Môn, giờ phút này Trần Tuấn Long đang ngồi trên ghế sofa, chung quanh đều là khu lớn của các đại tỷ Phi Phụng Bang ở Bắc Kinh, Tiểu Vũ tuyên bố đơn giản chỉ thị của Lan tỷ, Trần Tuấn Long đã chính thức tiếp nhận Phi Phụng Bang.

Phi Phụng Bang sản nghiệp chủ yếu phân bố ở nam khu, đây cũng là nguyên nhân lần trước phát sinh xô xát với Nam Lang Bang, không có cường lực duy trì Phi Phụng Bang, liền như một khối thịt béo, mỗi người đều muốn cắn một miếng, vốn sách lược của Lan tỷ là phân tán quản lý, Phi Phụng Bang ở từng khu đều sống nhờ vào bang hội mạnh của khu đó, cho nên ích lợi xung đột ít, nhưng trên cơ bản, các cô vất vả kiếm tiền, cũng bị các bang hội chia cắt hơn phân nửa.

Mấy bang hội này lúc không có việc thì hút máu Phi Phụng Bang, có việc thì đi tìm lại lần mất rất xa, lần này Nam Lang Bang gây chuyện, nếu không phải có Trần Tuấn Long viện thủ, có lẽ Phi Phụng Bang hiện tại đã sớm bị thôn tính. Cho nên tỷ muội Phi Phụng Bang đều thực hoan nghênh Trần Tuấn Long tới, nhưng đối với lão đại Trần Tuấn Long này rất nhiều người nghĩ rằng, có phải hẳn còn có chút non nớt hay không.

Nhưng Trần Tuấn Long rất nhanh liền phủ định ý nghĩ này của các cô.

- Tôi tên là Trần Tuấn Long, trong bang chắc có người lớn tuổi hơn tôi nhiều, có thể gọi tôi là a Long, khi tôi là lão đại rồi thì trong lời nói, gọi là Long ca cũng được.

- Lan tỷ hiện tại đem Phi Phụng Bang giao cho tôi, cũng là muốn tôi giúp đỡ mọi người. Mà tôi, đối với việc kinh doanh 'Sự nghiệp' của Phi Phụng Bang, đương nhiên không có ý phản đối, tôi cũng hiểu được, nếu mỗi người ngồi đây có thể lựa chọn, cũng sẽ không làm việc này. Tôi cũng không có ý khinh bỉ, mỗi người đều có phương thức sinh tồn riêng. Nếu tôi hiện tại là lão đại của mọi người, tôi đương nhiên sẽ không để mọi người chịu thiệt.

- ... Tôi đã bắt tay vào việc cải tổ Phi Phụng Bang. Từ bang hội ra tiền, chúng ta sẽ thành lập một nhà chính quy thương mại công ty, cụ thể làm cái gì bây giờ còn không có định, nhưng trong mọi người ai có ý đến tân công ty hỗ trợ, chúng ta rất hoan nghênh, muốn tiếp tục duy trì hiện trạng, bang hội cũng sẽ duy trì. Hơn nữa sẽ toàn lực sáng tạo một cái hoàn cảnh tốt cho mọi người.

Buổi nói chuyện, phía dưới đều nghị luận, Trần Tuấn Long làm như vậy, không thể nghi ngờ là cho mọi người một lần nữa cơ hội lựa chọn. Nhưng đối với mấy cô gái đã quen ở phong nguyệt trăng thượng kiếm cơm ăn, chỉ có vài người là hiểu được lý lẽ, phần lớn đều là nửa tin nửa ngờ.

Nhìn đến phản ứng của những người này, Trần Tuấn Long tuyệt nhiên không cảm thấy kỳ quái, nếu như không có thành tích gì, không có bao nhiêu người sẽ tin tưởng hẳn, việc quản lý Phi Phụng Bang trước kia quả thực quá rời rạc. Cơ bản là dựa vào sự điều khiển của Lan tỷ, mà Trần Tuấn Long hiện tại, muốn bắt nó cải tạo thành một cái vì chính mình sử dụng Tổ Chức.

- Long ca, chúng tôi không phải không tin cậu, nhưng các tỷ muội, đều là làm nghề này, cậu nói cái công ty kia, chúng ta cũng không nhất định có thể giúp được, cho nên...

Người nói là một vị thiếu phụ ở phía dưới.

Trong lúc cô nói, Tiểu Vũ đã nhẹ nhàng nói bên tai Trần Tuấn Long :

- Vị này là tây khu Anh tỷ, bình thường Lan tỷ cũng rất nể trọng.

- ... Cho nên cậu nói cần sửa, chúng ta trong lúc nhất thời cũng không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt.

Anh tỷ nói.

Trần Tuấn Long gật gù đầu, nói:

- Anh tỷ, chị nói cũng có đạo lý, nhưng trước kia Phi Phụng Bang chúng ta rất rời rạc, thực dễ dàng bị người khác khi dễ. Tôi sợ dĩ làm như vậy, chính là không nghĩ Phi Phụng Bang chúng ta lại bị người khác làm thịt, hơn nữa, Phi Phụng Bang tây bạch, đem kinh doanh trọng điểm dời đi, cũng là chiêu

hướng phát triển, ta tin tưởng mọi người dần sẽ hiểu rõ.

Mọi người nghe xong đều gật đầu, nếu có thể không làm cái nghề này nữa, mọi người đương nhiên nguyện ý.

- Chúng ta hiện tại nên làm như thế nào?

Vẫn là Anh tỳ hời.

- Chờ tôi giải quyết một số vấn đề ngoại bộ rồi nói sau.

Trần Tuấn Long nói.

Kế tiếp do Tiểu Vũ công bố một loạt mệnh lệnh cải tổ Phi Phượng Bang, mà trong đó một cái chính là về sau không cần giao bảo hộ phí cho các bang hội.

- Chúng ta từ đây về sau biết làm sao bây giờ, không nuôi mấy tên kia, ai đi đối phó mấy tên xấu xa, ai đi đối phó khách làng chơi?

Phía dưới có người nhỏ giọng nói. Mọi người đều biết, lăn lộn hắc đạo cũng không dễ dàng, Trần Tuấn Long vừa mới tiếp nhận bang phái, liền sáp một đao vào lợi ích, đây quả thực chính là ở khiêu chiến hắc đạo tiềm quy tắc. Cho tới nay, Phi Phượng Bang cùng các bang phái đều sống nhờ vào nhau, nói trắng ra là, Phi Phượng Bang dựa vào bang phái nhiều một ít. Mọi người hỏi vì cái gì mà Trần Tuấn Long cần làm như vậy, thực không thể hiểu nổi.

Trần Tuấn Long nhìn mọi người xung quanh, hiện tại các đại tỷ đại ngồi đây đều có một cảm thấy sợ hãi vô danh với tân lão đại này.

- Tôi có thực lực này, Phi Phượng Bang cũng có thực lực này, dưới sự lãnh đạo của tôi, sẽ không có ai cười trên đầu chúng ta, điểm ấy, ta có thể cam đoan!

Cuối cùng Trần Tuấn Long trầm giọng nói, vẻ mặt rất nghiêm nghị.

Việc cải tổ Phi Phượng Bang Trần Tuấn Long giao cho Tiểu Vũ cùng Anh tỳ đi làm, Trần Tuấn Long tin tưởng thực lực của chính mình, nhưng hiện tại hắc cũng chỉ là một người mà thôi, lại khiêu chiến toàn bộ hắc đạo thủ đô. Tác phong của Trần Tuấn Long là không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng!

Sở dĩ cần làm như vậy, là vì cường giả chỉ có thành công mới có thể sinh tồn, ở trong từ điển của Trần Tuấn Long không có từ thất bại, bởi vì đối với một sát thủ mà nói, thất bại là tử vong! Trần Tuấn Long có gan đối mặt tử vong, kỳ thật hắc cho tới nay đều là cùng Tử Thần giao tiếp, cho tới bây giờ đều là hắc giúp Tử Thần thu gặt sinh mệnh người khác.

Trần Tuấn Long là một cường giả, cường giả còn có cường giả tư thái. Lấy cường đại thực lực sừng sững ở trước mặt địch nhân, làm cho bọn họ run run, làm cho bọn họ sợ hãi, đây là tác phong của hắc!

Trần Tuấn Long uống một ngụm Sprite, mười ngón hợp cùng một chỗ, ở đối diện, là Nam Lang cùng một thuộc hạ của hắc, phía trên là một cái vali màu đen.

Nam Lang vẫn là có chút co quắp, Trần Tuấn Long luôn luôn lạnh lùng theo dõi hắc, làm cho hắc có cảm giác đứng ngồi không yên.

- Ai nói cho ta tình huống hiện tại các hắc bang ở Bắc Kinh, nếu ta tiến vào trò chơi này, đương nhiên cũng phải hiểu biết quy tắc.

Trần Tuấn Long có chút lạnh lùng nói.

- Từ Nam Lang Bang các người nói ra.

Hắc ngữ khí chân thật đáng tin.

Nam Lang đẩy tên thuộc hạ bên cạnh có vẻ trắng nõn kia.

- Gà Rừng, mày nói cho Long ca nghe đi.

Gà Rừng là quân sư của Nam Lang Bang, bình thường cũng gặp qua không ít đại trường hợp, nhưng đối với Trần Tuấn Long nhìn qua so với hắc trẻ tuổi, cũng không dám có nửa điểm khinh thị. Đêm đó nhận được điện thoại hắc là người đầu tiên đến khu Nam Sơn, các huynh đệ bị đánh ngã, lão đại Nam Lang cũng ngồi phịch ở nơi đó, xuất thủ lợi hại như thế, cho nên hắc nghĩ đối phương ít nhất xuất động 100 người.

Nhưng thật hoảng sợ khi Nam Lang nói cho hắc, đối phương chỉ có một người, một người một mình đấu hơn ba mươi người Nam Lang Bang, đây là cái khái niệm gì thế. Nam Lang bảo hắc đi điều tra Proskey, hắc mới biết được, loại này là độc dược quý hiếm, người bình thường không dễ gì có được, như vậy Trần Tuấn Long nhất định không đơn giản.

Đối mặt với Trần Tuấn Long, hắc mới phát hiện, quan điểm ban đầu của mình là chính xác. Hiện tại Nam Lang Bang tương đương bị Phi Phượng Bang tiếp thu, bên ngoài trên đường mọi người đang xem náo nhiệt, trong bang huynh đệ cũng thực không phục, lần trước có một tên cầm đầu nhỏ nổi lên nhất bang nhân mã đã nghĩ đi đã động đến Phi Phượng Bang, nhưng bị Gà Rừng ngăn lại, tác phong của hắc là tính mưu rồi mới hành động

- Long ca.

Gà Rừng về mặt tươi cười.

- Nam Lang Bang chúng ta kỳ thật không lớn, trong bang tổng cộng có hơn 300 huynh đệ, mọi người đều là đi ra kiếm com ăn.

- Kiếm com ăn? Nghe nói các người bán thuốc cũng không tồi, Nam Lang Bang các người đều tài đại khí thô thực đấy.

Trần Tuấn Long giương lên mày kiếm.

- Ha ha, vốn các huynh đệ đều là dựa vào thu chút bảo hộ phí, tiểu đánh tiểu nháo sau lại được đến Phong gia của Ngũ Hồ Bang chiếu cố, chúng ta mới chuyên làm việc đó, phiêu lưu tuy lớn, tiền cũng buôn bán lời một ít.

- Vậy Nam Lang Bang thu vào là như thế nào, nói đi nghe một chút.

Trần Tuấn Long không nhanh không chậm.

- Vâng...

Gà Rừng do dự một chút, vẫn là thành thật nói.

- Nam Lang Bang một tháng có thể giúp Ngũ Hồ Bang tiêu tám trăm nghìn hàng hóa, trong đó chúng ta lợi bốn trăm nghìn đến năm trăm nghìn, hơn nữa thu một ít bảo hộ phí, tổng cộng là hai trăm vạn.

- Vậy là các người Nam Lang Bang một tháng kiếm được sáu trăm nghìn.

Trần Tuấn Long tiếp lời nói.

Gà Rừng gật đầu, trên mặt còn lộ ra một sự tự hào, so sánh với bang phái khác, Nam Lang Bang kinh doanh xem như không tồi, phương diện này đương nhiên cũng có công lao của hắn. Không nghĩ tới Trần Tuấn Long chơi một câu thiếu chút nữa khiến hắn ngất xỉu.

- Mới có 60 vạn như vậy mà các người liền đắc chí rồi.

Trần Tuấn Long khinh thường nói.

- Nói các bang phái khác đi.

Gà Rừng tự nhiên buồn bực, Trần Tuấn Long hỏi, vẫn là thành thật nói rõ tình hình bang phái của hắn.

- ... Cọp Dữ bang Tây Đầu, bọn họ bang hội hơi ít người, chỉ hơn một trăm người mà thôi, nhưng bọn hắn làm sát hải quán bar phổ ở vị trí hoàng kim, thu bảo hộ phí có thể nuôi sống toàn bộ bọn trong bang hội. Bọn họ lão đại Luru Buru, còn phi thường thích ngoạn tiêu xe, cho nên mọi người đều gọi hắn Cọp Dữ! ...

- ... cùng phía Mã Cường của Đông Hòa Đường, cũng là một tên điên trong hắc đạo, năm mới xử lý quá thị cục một cái hình cảnh, đi Tân Cương né vài năm, mấy năm nay được Bạch lão đại của Hắc Long Hội chiếu cố, hắn quật khởi cũng mau, hiện tại phía đông cơ hồ đều là thiên hạ của hắn..

Trần Tuấn Long một bên uống Sprite, một bên nghe Gà Rừng nói chuyện, kỳ thật tin tức này hắn cũng có, Tiểu Vũ đã sớm sửa sang lại một phần cho hắn, hiện tại là muốn nhìn theo góc độ Nam Lang Bang hiểu biết một chút.

Ở Trần Tuấn Long xem ra, tiểu bang hội này bất quá là tiểu đánh tiểu nháo, lên không được mặt bàn, bọn họ phần lớn là dựa vào thu bảo hộ phí, ngoạn một ít động tác mà thôi, thuốc phiện thì bang hội hắc đạo nào cũng đều sờ chạm, nhưng chân chính đại ngạ ngư còn tại Kim Tự Tháp thượng một tầng.

- Ngũ Hồ Bang kia là thế nào?

Trần Tuấn Long hỏi.

Gà Rừng cùng Nam Lang hai mặt tương đối, đối bọn họ mà nói, này đó cao cao tại thượng đại bang luôn luôn đều là bọn họ kính ngưỡng, bọn họ tùy tiện một ngón tay có thể bóp chết mình. Bình thường chính mình bang hội khi đi lũng đoạn thị trường, thu bảo hộ phí, mà chân chính bang hội hắc đạo, ai chẳng có bối cảnh mạnh, mặt trên đều có người đỡ.

- Vâng.

Gà Rừng trầm ngâm một chút, vẫn là nói:

- Kỳ thật... Kỳ thật tiểu bang phái chúng ta đều là tiểu đánh tiểu nháo, mặt trên này đại bang, mới là chân chính chúa tể hắc đạo. Ngũ Hồ Bang, Tân Nghĩa Minh cùng Hắc Long hội lão đại nhóm, bọn họ người nào cũng có thế lực, kinh thành đều phải đầu tam đầu nhân, chúng ta chính là tiểu tôm tiểu cá. Long ca, chống lại mặt việc này, chúng ta cũng đều không hiểu.

- Ha ha, tiểu tôm tiểu cá, thật không?

Trần Tuấn Long nở nụ cười.

- Đi theo ta, các người cũng sẽ trở thành cá lớn đại tôm.

Nam Lang cùng Gà Rừng tự nhiên gật đầu, vội vàng chụp Trần Tuấn Long mã thí. Nhưng Trần Tuấn Long cũng không ăn bọn họ kia một bộ.

- Chúng ta trước hết xuống tay với bên Cọp Dữ trước, nghe nói Bắc Kinh cái gì sát hải quán bar rất nổi tiếng, tôi cũng vẫn muốn đi nơi đó ngoạn ngoạn.

Trần Tuấn Long đứng dậy nói.

- Ngày mai, giúp ta hẹn hán đi, ta muốn trông thấy hán!

Nam Lang liên tục đáp ứng, sau đó làm bảo Gà Rừng đem va li tiền đưa qua, đó là một triệu hai trăm nghìn còn lại. Số tiền này đều là Nam Lang Bang nhiều năm tích tụ, hiện tại đem giao nộp hết toàn bộ, Nam Lang tuy rằng cảm thấy thịt đau, nhưng chính mình mạng nhỏ xem như bảo vệ.

Trần Tuấn Long không chút khách khí nhận, xoay người đưa cho Tiểu Vũ. Sau đó nói với Nam Lang cùng Gà Rừng:

- Nghe nói còn có vài huynh đệ không phục Trần Tuấn Long ta phải không?

Nam Lang cùng Gà Rừng nghĩ sao hán lại biết được, Nam Lang không biết nguy trang, sắc mặt đã bị bại lộ. Trần Tuấn Long cười lạnh vài tiếng, Nam Lang vẫn trong lòng run sợ bồi cười. Cuối cùng Trần Tuấn Long nói:

- Người yên tâm, chờ ta thu phục Cọp Dữ xong liền cùng bọn họ tính toán sổ sách, Nam Lang, cho ta giám sát chặt chẽ, có chuyện gì ta sẽ hỏi người!

Nam Lang vâng vâng dạ dạ, vừa rồi Trần Tuấn Long nói thực âm ngoan, hán cảm thấy không khỏi lạnh run. Vội vàng cùng Gà Rừng hạ thấp người cáo từ, Trần Tuấn Long khoát tay sau sự chấp thuận bọn họ rời đi.

- Long ca, anh thật sự chuẩn bị cùng Cọp Dữ bang Tây Đầu đàm phán sao?

Tiểu Vũ hỏi.

Trần Tuấn Long gật gật đầu, tây khu Anh tỷ nói, Bang Tây Đầu vẫn chặt chẽ không chế được sát hải quán bar phổ, bình thường bọn họ thu bảo hộ phí của Phi Phượng Bang cũng nhiều nhất. Ở tình huống trước mắt xem ra, lấy Bang Tây Đầu không có gì đại bang bối cảnh khai đao là lựa chọn tốt nhất, Cọp Dữ là người kiêu căng, xương cốt lại vừa cứng, vừa vui hoan tiêu xe bài bạc, Trần Tuấn Long đối phó hán quả thực là dễ như trở bàn tay.

Không chuẩn bị không đánh luôn là tác phong của Trần Tuấn Long, biết người biết ta, bách chiến bách thắng!

Trần Tuấn Long hiểu được, Gà Rừng nói địa hạ xã hội, bất quá chính là một góc băng sơn, hán sờ sờ rõ năm trước chấp hành quá vài lần ám sát nhiệm vụ, đều là rõ ràng nhằm vào mỗi cái trình tự bang hội trong địa hạ xã hội, đại biểu một cái bang hội đối một cái bang hội tẩy trừ, mà Tân Nghĩa Minh chính là tại thời điểm kia quật khởi. Trước kia, chính mình là một khách qua đường, hiện tại, hán là lấy tham dự giả thân phận đến ngoạn trò chơi này.

Có lý do tin tưởng, Trần Tuấn Long xuất hiện, liền đáp vào một viên đá nhỏ, tạo nên từng trận gọn sóng, cả một đêm không hề yên tĩnh, có lẽ, tại đây cái địa hạ xã hội, vĩnh viễn vốn không có chân chính ý nghĩa yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Hẹn Đầu Với Cọp Dữ

- Long ca, chúng ta đã hẹn đầu với bang Tây Đầu tối nay chưa, thật là kịch tính, em cũng muốn đi!

Tiểu Mẫn xông vào ghé lô hét lên.

- Tiểu Mẫn, đừng ồn ào nữa, Long ca đang bàn chuyện với bọn chị.

Tiểu Vũ đáp, trong ghé lô là chị Anh và Tiểu Vũ, Trần Tuấn Long trước lúc xuất phát dặn dò bọn họ một số chi tiết cần chú ý, tối nay hán định đơn độc đi gặp Cọp Dữ với bang Tây Đầu của hán.

- Đẹp, có gì cần bàn chứ.

Tiểu Mẫn bĩu môi nói.

Tuy giờ Trần Tuấn Long đã là lão đại của Bang Phi Phụng rồi, tiểu Mẫn lại vẫn được nuông chiều như vậy, tuy cô rất phục Trần Tuấn Long, nhưng còn xa mới đến mức kính nể.

Mấy ngày nay Trần Tuấn Long cũng đã hiểu được tình hình của Bang Phi Phụng. Tình hình của Tiểu Mẫn trong bang thuộc loại đặc biệt. Thứ nhất, cô là con gái của tí muội Kim Lan rất tốt của chị Lan, chị Lan vẫn luôn chăm sóc cho cô, không ngờ khi cô học cấp ba đã phải lòng một nam sinh học cùng có chút lừa tình, người đó sau khi giờ trò với cô, cô quá tức giận, vì muốn trả thù, cô ra ngoài xã hội lăn lộn với đại ca của một băng nhóm lưu manh. Lúc đó chị Lan vì bận chuyện trong bang, những việc xảy ra ở trường học không hề hay biết, lúc phát hiện ra có gì đó không ổn, tiểu Mẫn như vò đã mẻ lại sứ, trở thành một phi nữ lăn lộn phóng đảng trong xã hội. Đây cũng là một vấn đề trong chế độ giáo dục ở xã hội này, đặc biệt là những đứa trẻ trong gia đình mồ côi, những việc như thế này đều phát sinh mỗi ngày. Sau khi chị Lan biết được đương nhiên là rất tức giận, chị không muốn Tiểu Mẫn tiếp tục lăn lộn phóng đảng như vậy nữa, tiểu Mẫn lại khóc rống làm rùm ben cả lên, nói bạn học ở trường đều chế nhạo cô, nói cô là con gái của kĩ nữ. Không còn cách nào, sau khi Tiểu Mẫn bỏ học liền theo chị Lan từ đó.

Hay thay đổi, kiêu ngạo, phản nghịch, quá xúc động là toàn bộ tính cách của cô. Tiểu Mẫn thường chạy ra ngoài gây sự, cô rất đẹp, lại trẻ trung hoạt bát, thường xuất hiện bên cạnh chị Lan, người khác đều nhầm tưởng cô là tên đứng đầu của chị Lan, mà Tiểu Mẫn lúc đó cũng không biết tự ái, yêu thích gì cả, học theo các chị em khác chọc ghẹo khách trong vùng, dần dần, cái tiếng tăm của “công chúa bách biến” cũng đã lan rộng. Cứ như vậy, chị Lan cũng hết cách với Tiểu Mẫn vì đã quen với việc được nuông chiều rồi.

Nhưng Trần Tuấn Long đã không để cô quen với việc đó, lúc hán bàn chuyện tuyệt đối không cho người khác đến làm phiền, làm lão đại phải có uy nghiêm của lão đại. Nhìn Trần Tuấn Long căng mặt ra, cùng với mấy lời khuyên của Tiểu Vũ, Tiểu Mẫn mới hậm hực bỏ đi.

Trần Tuấn Long thất chặt dây an toàn rồi mới lái xe ra khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm, đến cổng có một bóng dáng đỏ chóc lướt tới chặn xe lại.

Một tiếng “két...”, Trần Tuấn Long vội nắm chặt tay lái, đạp mạnh phanh xe mới không tông vào người đó, chỉ nhìn thấy cái bóng lướt tới, mở cửa xe ngồi vào.

- Long ca.

Tiểu Mẫn nở nụ cười tươi rói trên mặt kéo kéo tay của Trần Tuấn Long.

- Cho em đi cùng anh được không?

Thì ra là Tiểu Mẫn, sau khi cô bị đuổi ra ngoài vẫn chưa hết hy vọng, cứ đứng mãi ở đây đợi Trần Tuấn Long. Ngón tay của Trần Tuấn Long không ngừng gõ gõ trên tay lái, không thể vì thế mà bị khuấy động. Tối nay Tiểu Mẫn mặc áo da màu đỏ chóc, váy siêu ngắn, chân mang đôi giày cao gót kiểu mới ra, đôi chân trắng mịn màng tất màu da, tóc nhuộm đỏ đỏ xanh xanh, còn đeo đôi bông tai rất khoa trương, một mẫu ăn mặc của phi nữ tiền vệ, nhưng áo da quá chặt, hiện rõ thân hình sáng long lanh, lồ lộ đều đặn, rất bốc lửa.

Thấy Trần Tuấn Long không thèm để ý tới, Tiểu Mẫn cũng không nhụt chí. Nùng nịu nói:

- Long ca, người ta chưa từng thấy qua cảnh tượng lớn như vậy, muốn đi cùng anh học hỏi kinh nghiệm, anh dẫn em đi với.

Nói xong không ngừng lắc cánh tay của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long ngừng gõ tay lái, lạnh lùng quay lại nhìn Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn liếc nhìn chớp chớp mắt, mặt cười tươi rói. Liền sau đó Trần Tuấn Long cũng không nói gì, khởi động xe chạy đi.

- Yeah! Long ca thật tốt!

Tiểu Mẫn phấn khích quơ đôi tay múa múa, rất vui, xem ra Trần Tuấn Long đã đồng ý dẫn cô theo rồi.

Vẫn chưa đến địa điểm đã hẹn, cả chặng đường Tiểu Mẫn cứ quay qua quay lại trong xe, sờ cái này, đập cái kia. Còn mở cả đĩa CD, có điều bài hát vang lên chỉ mỗi bài “That Place In Your Heart” mà Trần Tuấn Long thích nghe, đây là bài hát tiếng Anh, Tiểu Mẫn không hề khoái tí nào cả, không ngừng ấn nút tới, lúc cô định lục tung hộp vật dụng tìm đĩa CD khác, Trần Tuấn Long không nhìn nổi cuối cùng đành lên tiếng:

- Em có thể ngoan ngoãn ngồi yên cho anh không hả!

Ngữ khí của Trần Tuấn Long rất không khách khí, nhưng Tiểu Mẫn không hề sợ, lè lưỡi rồi mới mỉm cười ngồi yên.

Trần Tuấn Long khẽ lắc đầu, mới yên tâm mà lái xe.

Địa điểm hẹn với Cọp Dữ là trong sân bãi bỏ hoang dưới cầu vượt Tứ Hoàn, ban ngày Trần Tuấn Long đã đến xem qua nơi này, ở đây xung quanh đều có đường thông ra, không có ai cả, nghe nói nơi đây là khu căn cứ của băng quái xế kinh thành, những quái xế đều biết nơi này. Cọp Dữ có sở thích làm quái xế, sau khi Nam Lang chuyển lời, hán đã hẹn địa điểm là ở đây, nghe nói tối nay hán còn cá độ với Đông ca của bang Thái Tử.

Sau khi Trần Tuấn Long chạy xe đến nơi đó, một nơi vốn dĩ trống hoang lúc này đã đầy ắp các loại xe đua, không biết từ lúc nào đã có hai âm thanh cao chót vót rất cảm động đã bay đến. Ở giữa sân bãi có rất nhiều người bao quanh, thỉnh thoảng có tiếng khởi động xe đua vọng lại. Hiện trường luôn rất náo nhiệt.

Tiểu Mẫn ở trên xe lúc này hiện rõ phấn khích tột độ, trước đây cô cũng cùng đám bạn bên ngoài đua xe quái xế, nhưng đó chỉ là hội tụ tập của hai ba mươi người, làm gì có được quy mô lớn như thế này, cô đã thò đầu ra khỏi cửa sổ xe nhìn quanh quất.

Trần Tuấn Long dừng xe ở một chỗ đất trống, cũng không thèm để ý tới Tiểu Mẫn, chui ra khỏi xe, tiểu Mẫn vội vàng chạy theo.

Ở hiện trường thỉnh thoảng có vài chiếc xe đua xuất phát, trước mặt luôn có người phát cờ hiệu lệnh, lại được xem là một cuộc tranh đua. Lúc này, tiểu Mẫn mới chú ý đến, xe ở hiện trường đều là xe đua thuần một màu, SUV, xe việt dã, còn có một chiếc “hummer” Mỹ rất khoa trương, quy mô thật đáng kinh ngạc. Những xe này đều là xe đua trải qua trăm năm, trong đó không hiếm những chiếc luôn giữ được vô địch, những xe đua đẳng cấp như thế này của Ferrari xem ra có quá nhiều để cho Tiểu Mẫn xem không hết được.

Trần Tuấn Long biết, những người đến đây chơi đều là những kẻ có tiền, thường không có gì giải trí, liền đến quái xế tìm sự kích thích, sau khi gọi điện thoại cho Nam Lang không lâu, Nam Lang và Gà Rừng tung tăng chạy đến, nói là Cọp Dữ đã cùng các quái xế đi rồi, lát nữa sẽ quay lại, lần này hai bên đều có tính chất đàm phán nhiều hơn, vì thế không có cảm giác grom sủng sẵn sàng, Cọp Dữ chỉ định địa điểm ở đây, đương nhiên cũng có biểu thị ý tốt, xét cho cùng nhìn thấy Nam Lang hung dữ trước đây lại tin phục tận tâm lão đại bang Phi Phụng Trần Tuấn Long như vậy, hẳn ít nhiều cũng có kiêng nể.

Trần Tuấn Long gật gù đầu, cũng không nói gì, chỉ yên lặng đứng đó xem, Nam Lang và Gà Rừng cùng đứng ở đằng sau, còn Tiểu Mẫn lại cảm giác hơi buồn chán, nhưng cũng không dám đi bừa bãi, nhìn thấy sự náo nhiệt ở đằng trước, bất giác lại ngửa ngáy trong lòng, hồn đã treo ngược cành cây từ sớm.

Cũng may không đợi lâu, một tiếng vang ầm từ chiếc Dodge Viper đỏ chóc, một tiếng phanh gấp kêu “két”, dừng giữa sân bãi, một người dáng vẻ giống trọng tài ra sức vẫy cờ trong tay, vẫn chưa kịp đợi xa thủ xuống xe, ầm một tiếng, những người xung quanh đều bu xúm lại, xa thủ đó sau khi xuống xe đặc ý vẫy tay hỏi thăm mọi người xem xung quanh, một bộ mặt rất hài lòng với thành tích đạt được. Nam Lang đứng bên cạnh Trần Tuấn Long nói:

- Đó chính là Cọp Dữ bang Tây Đầu!

Trần Tuấn Long quan sát kỹ người này, thân thể cường tráng, trên cánh tay toàn nổi cuộn lên những cơ bắp, khiến cho người ta có cảm giác mạnh mẽ, có thể thấy được hằng ngày thường xuyên tập luyện, nghe nói Cọp Dữ ra ngoài tự mình xuất giang hồ, sau này bản thân còn kéo theo một nhóm huynh đệ, thành lập nên bang Tây Đầu. Lúc đầu mới thành lập, một mình hắn đơn chiến với mười mấy người, từ đó đã nổi tiếng, vì thế mà Tây Đầu mới tìm được chỗ đứng.

Qua khoảng chừng ba phút, lại tiếp một chiếc xe đua Mitsubishi chạy đến, Cọp Dữ khinh thường nhìn xa thủ của xe đó ra. Xa thủ của chiếc xe đua Mitsubishi đó cũng không nói gì, chỉ khoát tay, một người bên cạnh xách thùng da qua giao cho một thuộc hạ của Cọp Dữ, thuộc hạ đó mở hộp ra trước hiện trường xem, sau đó gật gù đầu với Cọp Dữ. Cọp Dữ đặc ý cầm lấy điều xì-gà từ thuộc hạ đưa qua rít một hơi, sau đó cười ha ha, có thể nhìn ra, cuộc đua này hẳn đã thắng.

Xa thủ của chiếc xe đua Mitsubishi đó quay trở về bước lên xe rồi chạy đi. Gà Rừng kẻ đầu lại nói:

- Long ca, đó là Đồng ca của bang Thái tử.

Trần Tuấn Long hỏi:

- Bang Thái Tử bọn họ làm cái gì?

Gà Rừng đáp:

- Đầu là những công tử ca, dựa vào quyền thế của bố mà kiếm tiền, không yên phận ở Bắc Kinh, đám người xã hội đen và bọn không liên quan đến xã hội đen có một ít quan hệ cũng thường đến đây chơi.

Trần Tuấn Long gật gù đầu, lúc này, một thuộc hạ của Cọp Dữ không ngừng nói thầm thì bên tai Cọp Dữ, còn chỉ chỉ về phía bọn người Trần Tuấn Long, Cọp Dữ mới quay đầu lại nhìn. Sau đó, hắn thùng thẳng dẫn theo ba thuộc hạ đi qua.

Có thể do hắn vừa thắng được số tiền lớn, với vẻ mặt rất khoa trương, đợi lúc bọn họ đến trước mặt, Nam Lang làm trò bước lên nghênh đón, bắt tay với Cọp Dữ.

- Cọp Dữ quả nhiên rất lợi hại, vừa rồi chắc chắn thắng được số tiền lớn.

Theo như trước đây, Nam Lang và Cọp Dữ đều là lão đại của bang phái, cùng đẳng cấp với nhau, nhưng sau khi Nam Lang giao chiến với Trần Tuấn Long, đã không còn khí phách như trước đây nữa, trên khí phách đó tự nhiên thấp hơn một khúc. Cọp Dữ tuy bắt tay với hắn, nhưng một tay còn kẹp điều xì-gà, hoàn toàn không thích đáng với việc hắn như thế này, ánh mắt của hắn càng chăm chú Trần Tuấn Long ở đằng sau Nam Lang hơn.

Nam Lang tránh ra một bên, chỉ về phía Trần Tuấn Long giới thiệu:

- Cọp ca, vị này chính là người anh nhắc đến, Long ca của bang Phi Phụng.

Tiếp theo nói với Trần Tuấn Long:

- Long ca, vị này là Cọp ca của bang Tây Đầu.

Nói về phép lịch sự, tuy Cọp Dữ khoa trương, nhưng biết được Trần Tuấn Long có thể thu phục được người như Nam Lang, nhất định là có khả năng hơn người, sau khi hút mạnh một hơi xì-gà, đưa tay về phía Trần Tuấn Long nói:

- Đã nghe danh Long ca từ lâu, tôi là Cọp Dữ.

Tuy đã làm tròn lễ tiết, nhưng thực ra trong lòng hắn vẫn còn có kiêu ngạo, Trần Tuấn Long chẳng qua chỉ là lão đại của một đám gái điếm, có gì đáng sợ chứ.

Nhưng không ngờ Trần Tuấn Long lại giương mắt lên, trợn ngược hẳn một cái, đối với biểu hiện tốt của Cọp Dữ, hoàn toàn không để ý đến. Bàn tay đưa ra của Cọp Dữ dừng lại giữ không trung, có chút ngượng ngùng. Đành phải cố ý phất phất, hi hi hai tiếng rồi thu lại, trong lòng rất phần nộ điên cuồng, thuộc hạ của hắn đương nhiên thấy chướng mắt rồi, quát mắng nhào tới, Nam Lang đứng ở giữa căng thẳng nhìn Trần Tuấn Long và Cọp Dữ, xem ra tối nay khó tránh khỏi một cuộc đại chiến rồi.

Cũng may Cọp Dữ vẫn còn chút kiềm chế, nhìn thấy Trần Tuấn Long tự cao như vậy, nhất thời không đưa ra được chủ ý, khoát khoát tay, ngăn chặn thuộc hạ đang kích động.

Lúc này, Trần Tuấn Long mới nói:

- Cọp Dữ phải không, có biết tối nay tìm người là vì chuyện gì không?

Lúc này hắn cố ý ra oai phủ đầu Cọp Dữ kiêu ngạo kia một vỏ, làm chùn nhuệ khí của hắn, vừa bắt đầu đã đứng trên ngọn gió rồi.

Cọp Dữ cũng không chịu yếu thế bảo:

- Ủm, vẫn chưa thỉnh giáo sao?

- Lần này tôi đến là muốn nói với anh, sau này bang Phi Phụng không có nộ cái gì gọi là phí bảo vệ cho các người nữa.

Giọng của Trần Tuấn Long tuy không to nhưng lại nghe rất rõ ràng.

Cọp Dữ không giận dữ, ngược lại còn cười rộng lên, thuộc hạ của hắn cũng cười theo. Trần Tuấn Long chỉ im lặng nhìn bọn họ. Được một lúc, Cọp Dữ đột nhiên ngưng cười, hung dữ bảo:

- Các người muốn không nộp phí bảo vệ, tôi không nghe nhầm chứ, điều này tôi chịu, cũng cần phải hỏi thuộc hạ của tôi có chịu hay không nữa.

Mấy thuộc hạ của hắn hùng hổ nói:

- Đúng!

- Một đám gái điếm, cũng dám nói chuyện với ta à!

- Đ.m ông nội mày, không giao phí bảo vệ thì đừng hòng muốn kiếm được miếng ăn trên đầu chúng ta!

Ngôn ngữ mắng chửi tạt nham vọng ra, Tiểu Mẫn đứng đằng sau, từ sớm đã thấy không ổn rồi, cũng thò đầu ra chửi lại, Trần Tuấn Long cũng không ngăn cản, hai bên gườm gườm sáng sủa.

Cọp Dữ trừng mắt nhìn Trần Tuấn Long, ánh mắt của Trần Tuấn Long cũng chăm chú nhìn hắn. Cọp Dữ luôn cảm giác ánh mắt Trần Tuấn Long nhìn mình rất khinh thường, giống như đã định liệu kỹ lưỡng từ trước. Cọp Dữ liền tức khắc giơ tay lên, thuộc hạ của hắn mới ngừng lại, Tiểu Mẫn chửi mấy câu, thấy không khí ở hiện trường căng thẳng cũng ngoan ngoãn ngừng lại.

- Vấn đề đi xa rồi đấy, Bang Tây Đầu chúng tôi theo đến cùng.

Cọp Dữ cũng là người có thể mạnh, lúc này hai bên đã không thể đàm phán được gì rồi.

Trần Tuấn Long đợi sau khi nghe hắn nói câu này liền cười ha ha bảo:

- Nghe nói Cọp Dữ anh rất thích đua xe.

Hai bên đang bàn tính, sao đột nhiên Trần Tuấn Long lại chuyển đề tài này.

Chỉ nghe Trần Tuấn Long tiếp tục nói:

- Vậy tôi sẽ cược với anh một trận, anh dám chứ?

Cọp Dữ trừng mắt nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long vẫn với khuôn mặt điềm tĩnh, không nhận được tin tức gì từ phía hắn.

- Được! Tôi sẽ cược với anh.

Đương nhiên là Cọp Dữ dám nói ra câu này, hắn đua xe chưa bao giờ thua cả.

- Cược cái gì?

Cọp Dữ khinh thường nói, muốn đấu với ta à, nực cười, đợi lát nữa phải cho Trần Tuấn Long ngửi ngay cả quần xì-lip cũng lột sạch.

Trần Tuấn Long nói từng chữ một:

- Cược bang Tây Đầu các người!

- Cái gì?

Cọp Dữ vò vò đầu, mình không nghe nhầm đó chứ. Chỉ nghe Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Thua rồi thì bang Tây Đầu của các người phải vĩnh viễn nghe theo sự chỉ huy của bang Phi Phụng chúng tôi!

Cọp Dữ lắc đầu, xem ra tên Trần Tuấn Long trước mặt thật sự không có một chút giác ngộ nào cả.

- Nếu các người thua?

Hắn khinh thị hỏi ngược lại.

- Nếu chúng ta thua, vậy...

Trần Tuấn Long kéo dài âm thanh ra, quả nhiên, Cọp Dữ cùng mấy thuộc hạ của hắn cũng căng tai ra nghe. Trần Tuấn Long thầm cười, hắn cố ý đang khơi dậy lòng ham muốn của bọn họ.

- ..... Vậy bang Phi Phụng chúng tôi sẽ thuộc về các người. Còn có...

Một bang Phi Phụng cũng đã đủ để Cọp Dữ mãn nguyện thoải thích rồi, chẳng lẽ còn có?

- ... Còn có, tôi cho thêm mười triệu, chỉ cần Cọp Dữ anh có bản lĩnh đến lấy!

Đang nói cái gì thế, Trần Tuấn Long khách đại như vậy, ngược lại đến phiên Cọp Dữ đề phòng rồi.

- Tiểu tử cậu có phải là bố tôi không đấy, làm gì có việc tốt như vậy?

Cọp Dữ trầm nghĩ trong bụng, thế là cẩn thận hỏi:

- 1000 vạn? Bang Phi Phụng các người có nhiều tiền như vậy sao? Xe đua của người ở đâu?

Trần Tuấn Long cười, điều hắn cần là kết quả này, Cọp Dữ tuy là đầu rắn, nhưng mười triệu đã giảm mạnh khí thế của hắn rồi.

Đợi sau khi Trần Tuấn Long quay người lái chiếc Chevroler đến, hai mắt Cọp Dữ tròn mở to ra, sau đó ôm bụng cười quỵ xuống mặt đất. Làm trò cười quốc tế gì vậy, Trần Tuấn Long lấy chiếc xe rác rưởi này để đua với mình. Cho dù chiếc Chevroler này có sửa sang lại thay đổi động cơ khác, cũng không thể nào so bì được với chiếc Dodge Viper nhập khẩu của mình chứ, hơn nữa quái xế là một trò vui (xiếc), không phải là giảng tiểu thuyết, lúc này chiếc xe Mitsubishi của Đông ca bang Thái Tử là loại xe đua đẳng cấp rồi, động cơ rất mạnh, nhưng vẫn bại dưới tay ta đó sao.

Cọp Dữ lắc đầu, một cái SB, trong đầu hắn lướt qua một chữ. Nhưng cái SB này của Trần Tuấn Long khiến hắn sững sờ, chỉ thấy Trần Tuấn Long mỉm cười xách ra một vali xách tay đã chuẩn bị để trong cốp xe, đặt trước đầu xe, cách một tiếng mở vali, chuyển qua, Cọp Dữ nhìn thấy bên trong toàn những xấp tiền mặt, hơn nửa đều là đô la.

Trần Tuấn Long cầm lên một xấp, dùng ngón tay tuốt trong không trung, những tờ tiền giống nhau lật liên tục, âm thanh rất mê hoặc.

- Thế nào? Cọp Dữ, còn dám cược với tôi không. Ở đây là một triệu năm trăm ngàn đô.

Trần Tuấn Long bận tới mắt mà vẫn thông dong.

Cọp Dữ liên tục nuốt nước miếng, mấy thuộc hạ của hắn từ sớm đã đồ cả mắt rồi, đô la nhiều như vậy, lần đầu tiên được nhìn thấy. Còn Nam Lang và Gà Rừng nhìn đối mắt nhìn nhau, không ngờ Trần Tuấn Long lại có nhiều tiền như thế, tân lão đại này cũng khá thần bí đây, nhưng hai người bọn họ cũng đều không hài lòng Trần Tuấn Long, cảm giác thương tiếc cho vali tiền đó.

- Được! Tôi sẽ cược với anh!

Tuy tận đáy lòng vẫn cảm giác bất thường, nhưng chỉ xem trọng lợi ích trước mắt cũng đủ khiến cho người ta mất hết lý trí, Cọp Dữ vẫn có gì đó bất an, thế là hỏi lại cho chắc:

- Anh thật sự dùng chiếc xe đó đua với tôi?

Trần Tuấn Long không trả lời, chỉ đưa tay ra đập mạnh đỉnh xe bên cạnh, tấm thép trên đỉnh đầu xe Chevrolet phát ra âm thanh ầm ầm, xem như trả lời Cọp Dữ.

- Người thua chắc rồi!

Cọp Dữ ngẩng đầu cười to, đưa tay ra, vỗ tay hoan nghênh tuyên thệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Đua Xe Bí Mật

Tiểu Mẫn đứng đằng sau Trần Tuấn Long, cô rất không hài lòng với việc Trần Tuấn Long đem bang Phi Phụng ra cược, thoạt tiên cô nghĩ Trần Tuấn Long đã có chuẩn bị, vẫn chưa có gì, đợi đến lúc Trần Tuấn Long xác định dùng chiếc xe Chevrolet tham gia đua xe, cô cũng bắt đầu lăm bằm.

Lúc vừa mới vào sân bãi, chiếc xe này không sao bì được với những chiếc xe đua cao tầng xem không biết chán trong sân bãi cũng đã khiến Tiểu Mẫn rất mất mặt rồi. Không ngờ Trần Tuấn Long còn dám đem ra khoe khoang, cô cảm thấy rất thất vọng, cứ lăm bằm rất không hài lòng.

Trần Tuấn Long đương nhiên không thêm đề ý đến cảm nhận của cô, lúc này, một trọng tài phụ trách đua xe từ trong sân bước ra, bắt đầu ghi chép và rút thăm, và nói rõ quy luật của cuộc đua. Nghe nói ông chủ phụ trách canh bạc ngoại vi là một người rất có bối cảnh. Một mình hắn độc quyền nắm giữ tám mươi phần trăm bí mật Bắc Kinh, còn có một mạng lưới cá độ bóng đá lớn, thông suốt toàn quốc, có thể nói là cái lớn bí mật. Cuộc cá cược giống như quái xê bí mật như vậy cũng chỉ có bọn họ mới có thể làm được. Có điều thường thì thu nhập từ những cuộc đua xe không nhiều, hắn còn thấy chướng mắt, đều giao cho thuộc hạ giải quyết hết.

Mà những người đua xe cũng cần có trọng tài và công chứng, giao cho những cái bí mật chuyên nghiệp như vậy, họ cũng đỡ lo, để tránh việc đối thủ giở thủ đoạn. Cái bí mật phụ trách đặt cá cược xung quanh, đối với bên tham gia cá độ tự bản thân giao hẹn cược không bao giờ hỏi đến, họ cũng có người ước tính hai bên, bắt đầu phiên giao dịch.

Cọp Dữ là khách quen ở đây, quá quen thuộc với trình tự ở đây, trước tiên sẽ là người của cái ngầm đến xác nhận cuộc cá cược, sau đó tiến hành khảo sát nhất định về tình hình hai bên, tiếp theo sẽ vạch đường cho cuộc đua, nói rõ quy tắc. Những người còn lại bắt đầu phiên giao dịch, thu hút sự cá cược của dân chơi, sau khi cuộc đua kết thúc sẽ xác nhận kết quả, tất cả đều rất rành mạch phân minh.

Trần Tuấn Long nghe trọng tài đó giảng giải quy tắc cuộc đua, vạch đua cho tới nay là chạy năm vòng tròn, cuối cùng trở về lại đây, lấy được sáu phiếu ở trạm thu phí làm tiêu chuẩn. Cọp Dữ đã xắn tay áo lên từ sớm, hắn chạy hai lần qua vạch, nắm giữ thời cơ thuận lợi.

Đợi sau khi trọng tài nói xong quy tắc cuộc đua, Trần Tuấn Long gật gật đầu, sau đó hai bên tự trở về chuẩn bị. Tiểu Mẫn không hài lòng đi theo sau Trần Tuấn Long, cô đã rất sâu não. Cuộc đua như thế này quá rõ ràng rồi, có gì hay ho để thi chứ, thua chắc rồi.

Nhưng bên cái ngầm lại đầu cả đầu, chiếc Dodge Viper của Cọp Dữ đã tham gia rất nhiều cuộc đua, đã quá quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn được nữa, trước giờ hắn chưa từng thua, lúc này còn thắng một vố, khiến cho những người xung quanh thua rất nhiều tiền, nhưng khi nhìn chiếc Chevrolet đỏ của Trần Tuấn Long trở về, hắn không đưa ra được chủ ý chắc chắn, xe chắc chắn đã thay đổi rồi, đoán có thể đã thay đổi động cơ, chơi đua xe đều dựa vào xếp hạng để xét anh hùng, nhưng người đi xem xe sao có thể thấy được Chevrolet đều là một ông xã khí nhỏ, làm sao có thể so sánh được với Viper của Cọp Dữ, hắn gãi đầu, cuối cùng sau một hồi thương lượng với mấy người, đưa ra tỉ lệ bồi thường thất nhất cho Cọp Dữ là 30:1, bên Trần Tuấn Long chắc chắn thắng không nổi, thế là đưa ra tỉ lệ bồi thường cao nhất 1:10.

Đây quả thật là một cuộc cá cược không cân xứng, nhìn thấy có cuộc đua mới những dân chơi đều xúm lại, bàn tán không ngớt về tỉ lệ bồi thường đưa ra, mà đa số bọn họ đều chế nhạo bên Trần Tuấn Long là thằng ngốc. Chevrolet so với Viper, nhìn thế nào cũng thấy Cọp Dữ thắng cái chắc. Nếu như không phải hạn chế những người cá độ mỗi người trong một lần nhiều nhất là năm nghìn tệ, thì bọn họ sớm đã bỏ hết tiền có trong người ra cược rồi, tối nay kiếm chút tiền ăn khuya cũng tuyệt.

Bên này vừa đặt cược, Gà Rừng trở lại bảo bên Cọp Dữ đã có gần một trăm năm mươi nghìn tiền cược, bên Trần Tuấn Long lại không có ai cược cả.

Trần Tuấn Long cười, kéo cửa xe, thò người vào trong cốp xe xách ra hai xấp đô la đưa cho Tiểu Mẫn:

- Đi, cược cho anh một ít, tích ít vận may cũng được.

Những đồng đô la đó đều là từ một trăm đô, và một trăm từ một tét, một xấp là một vạn đô la, hai xấp là hai vạn đô la, tương đương với khoảng một trăm sáu mươi nghìn nhân dân tệ.

- Các người có muốn thắng tiền không, muốn thì mau đi cược đi.

Trần Tuấn Long nói với Nam Lang và Gà Rừng, hấn không hề lo lắng gì cả, một phong thái chắc thắng.

Nam Lang và Gà Rừng đều bật cười nhưng không động đậy, thắng tiền à, đùa chắc. Trần Tuấn Long cũng không thèm để ý đến bọn họ, chỉ thúc Tiểu Mẫn đi cược.

Khoảng thời gian này A Bảo lẩn lộn cũng không tồi, thắng trước thay đổi hai chiếc xe đó đã khiến hấn kiếm không ít tiền. Tối nay hấn lại cùng nhóm bạn đồng hành cùng đến tham gia hội quái xế bí mật cực lớn, ở đây bình thường được xem những chiếc xe đua đẳng cấp thế giới hiếm thấy, còn có thể giao lưu với đám bạn tốt đời xe tâm đắc. Phân xưởng của hấn trong phạm vi này cũng được xem có chút danh tiếng, nhưng thường đa số là chỉ giúp những người thích mới lạ thay đổi ngoại hình của xe, thêm một số âm thanh gì gì đó, cũng có thay động cơ, có điều rất ít xe đẳng cấp để hấn đến chơi cả.

Xe đua thật sự là dùng tiền đùn ra, động cơ vượt trội, thân xe đáng khí động, tốc độ có thể tăng nhanh trong chốc lát, thiết kế sản xuất ban đầu đã khiến cho người ta muốn sửa cũng không được, hấn có một người bạn chính là chuyên giúp những người có tiền sửa chữa xe đua, vì thế mới hiểu sâu về vấn đề này.

Nói thật, lần trước hai chiếc Chevrolet được sửa lại, đã là năng lực của A Bảo rồi, hấn cũng quý trọng cơ hội hiếm có này, tận tâm tận lực làm, không phải vì những đồng tiền đó, mà là vì tích lũy được kinh nghiệm quý báu hiếm có này.

Qua nửa tháng cải tạo căng thẳng, hai chiếc Chevrolet cuối cùng cũng được thành hình dưới tay hấn, tính năng vượt trội của động cơ Ferrari, vấn đề cấp thiết nhất cần giải quyết là vấn đề tài nhiệt, điều này khiến cho A Bảo đau đầu nhất, nhưng cuối cùng vẫn tìm ra được biện pháp, trên đầu xe lắp đặt thêm cái điều hòa, thông thường khi xe vẫn giữ tốc độ dưới một trăm km, không cần thiết sử dụng nó, nếu trong chớp mắt muốn tăng tốc, đạt tới công suất vận hành tốt nhất của động cơ, như vậy thì có thể bật thiết bị này, cộng với bộ làm lạnh gió lạnh bên ngoài, phối hợp với hệ thống tuần hoàn làm lạnh Nitơ lỏng mà A Bảo lắp đặt quanh động cơ, có thể bảo đảm động cơ luôn giữ được hoạt động ổn định, còn ống xả khí của động cơ thực sự lại được A Bảo thay đổi đến sau thân xe, nắp trong đuôi xe trở thành ống xả khí xuống dưới. Tất cả điều này đối với một người hay bắt bẻ như A Bảo mà nói thì là hoàn mỹ, hoàn mỹ tuyệt đối.

Thực ra dựa theo cách nghĩ của hấn, cái mà hấp dẫn người ta của xe đua chính là ống xả khí phần đuôi xe, người trong nghề có câu nói: “Lấy khéo vùng phân thắng bại”, tuy hơi thô tục một chút, nhưng lại là sự thật, lúc đầu đổi xe, A Bảo đã nhiều lần hỏi Trần Tuấn Long, hỏi hấn có cần để lộ ra bên ngoài không, nghĩ đến cái ống xả khí khủng bố đó, dọa người cũng được lắm.

Trần Tuấn Long lại hỏi họt nói với hấn, buộc phải che giấu nó đi, làm cho A Bảo ngửa ngáy trong lòng, nhưng không còn cách nào cả, ông chủ yêu cầu thì dựa theo mà làm thôi. Cái ống xả khí giả nhỏ ban đầu A Bảo giữ lại, chỉ làm như đồ trang sức.

Và điều khiến hấn thử nghiệm sâu sắc nhất chính là cùng Trần Tuấn Long đi thử xe, trên con đường cao tốc Bát Đạt Linh ở Bắc Kinh, xe chạy đông nghịt, hơn nữa đa số đều là xe buýt du lịch. Trần Tuấn Long lái chiếc Chevrolet sau khi được sửa sang lại, luôn giữ tốc độ ở khoảng một trăm tám mươi km, giống như đang dạo bước trên mây, kỹ thuật lái xe thành thục của Trần Tuấn Long giống như chiếc xe này vốn đã chuẩn bị cho mình hấn từ sớm vậy, mọi thứ đều đơn giản như thế. Đằng trước không có xe, lúc thông suốt hấn còn phi đến tốc độ khủng bố ba trăm km, tốc độ tăng vọt thật khiến cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Đang lúc A Bảo thắt chặt dây an toàn, hai tay nắm chặt chuôi xe, xe chạy dưới tốc độ này đã có chút “bay” rồi, Trần Tuấn Long lại làm theo ý muốn, sau khi thử xe xong, Trần Tuấn Long rất hài lòng, chỉ là bảo hấn thêm vài miếng thép tấm dưới đáy xe, để giữ độ cân bằng, A Bảo ngoan ngoãn làm theo, hấn thật không muốn lần thử xe tiếp theo sẽ cướp đi cái mạng nhỏ của hấn.

Bây giờ, A Bảo lại nhìn thấy “kết tặc” của mình ở đây, chiếc Chevrolet đẳng cấp đó, làm sao có thể khiến hấn không vui mừng được chứ, A Bảo đứng đằng xa xem náo nhiệt đã nhìn thấy Trần Tuấn Long, có điều hấn không qua chào, lần trước lúc mua động cơ do tỷ giá hối đoái không ổn định, tiết kiệm được gần hơn một vạn, A Bảo không có nói với Trần Tuấn Long, nhét hết tiền vào túi của mình, vì thế hơi ngượng ngùng khi gặp lại hấn. Có điều, sau khi biết được đích thân Trần Tuấn Long tham gia đua xe, nhân cầu của hấn bắt đầu chuyển động liên tục.

- Tôi mua hai mươi nghìn tệ Chevrolet thắng!

A Bảo thấp giọng nói, nhân viên ghi chép đang nhận cược có chút nghi hoặc, cuối cùng cũng có người mua Chevrolet thắng, chẳng phải thấy ti lệ bởi thường cao như vậy, mê tiền đến phát điên rồi. Bên Chevrolet không có hạn cược, lão đại đã ra lệnh rồi, tùy ý nhận, thế là đã nhận phiếu cược.

A Bảo nắm chặt tờ phiếu cược, tối nay hấn không đem theo nhiều tiền, hai vạn tiền này đều là do hấn hỏi đồng hội tây thu thập mượn từ đám bạn đó, đổi với chiếc Chevrolet Trần Tuấn Long và mình đã sửa sang lại, hấn rất có niềm tin, vì thế mới to gan cược một vỏ, hấn đã hạ quyết tâm, nhất định phải thắng, A Bảo thầm nghĩ.

Vừa đặt cược xong, A Bảo có phần hơi căng thẳng, lúc nắm chặt tờ phiếu cược, đụng phải một cô gái có thân hình bốc lửa, toàn thân cô gái đều mặc đồ màu đỏ, đeo một cái túi vải nhỏ màu vàng nhạt, đang nhìn A Bảo với ánh mắt kỳ quái.

A Bảo vội cười trừ, vừa rồi đụng phải cô gái đó, cảm giác thật tuyệt, có điều hấn không dám gây sự, đến đây chơi có ai mà không có chủ chăm sóc, nói không chừng cô gái này là cái bô của một ông chủ to nào đấy.

Không ngờ cô gái đó lại đưa tay ra chặn mình lại, cả cơ thể mềm mại dựa vào người hắn, chuyện gì thế này, bản thân đào hoa sao, A Bảo mơ hồ nghĩ ngợi.

Trong mơ hồ cô gái đó thổi nhẹ bên tai nói:

- Đại ca, tôi có thể hỏi anh chút việc được không?

Ngữ điệu nhẹ nhàng, ai có thể từ chối được chứ. A Bảo gật đầu giống như gà mổ gạo.

Cô gái đó sát lại hỏi nhỏ:

- Đại ca, lúc nãy tôi thấy anh cược không ít tiền, sao anh biết chiếc Chevrolet nhất định sẽ thắng? Có phải là có tin tức nội bộ gì không, tiết lộ cho tôi một chút với.

Sự nũng nịu của cô gái khiến cho người ta có cảm giác hồn xiêu phách lạc.

Cả người A Bảo vẫn chưa phản ứng lại, chỉ cảm giác hai chóp đàn hồi trước ngực cô gái đang áp chặt vào hắn.

- Ừm... cái này... tôi...

A Bảo không biết nên nói thế nào cả.

- Ca ca tốt, anh nói cho em biết đi.

Cô gái đó đã thoát khỏi tiếp xúc cơ thể với A Bảo, đang không ngừng lắc cánh tay hắn, A Bảo nhất thời cảm giác hụt hẫng, hắn muốn cảm giác chết người đó lại đến một lần nữa.

A Bảo nhìn kỹ cô gái trước mặt mình, cô đang cười tươi như hoa nhìn mình, ánh mắt chờ đợi khiến người ta phát sinh cảm giác thương hại. Nuốt nước miếng cái ực, A Bảo nhìn quanh quất, xung quanh không có ai để ý đến bọn họ.

- Ca ca tốt?

Cô gái lại tiếp thế rồi, lần này A Bảo đã đầu hàng triệt để.

- Tôi nói, tôi nói...

Cô gái đó sau khi nghe xong, cười rạng rỡ:

- Mau, mau nói cho tôi biết với.

A Bảo bình tâm lại, giải thích với cô gái đó:

- Tôi quen với xa thủ của chiếc Chevrolet đó, vì thế nên biết được một ít tin nội bộ.

A Bảo có vẻ hơi đắc ý, nói tiếp:

- Cô biết không? Chiếc Chevrolet đó do đích thân A Bảo tôi sửa đấy, ha ha. Cô có hiểu biết về xe không, động cơ lắp đặt bên trong là xe đua Ferrari đó, công suất vận hành lớn nhất là năm trăm mã lực, cô nói xem có lợi hại không.

Đôi mắt của cô gái đó chớp chớp, hình như có vẻ không tin lắm:

- Anh sửa, có chiếc nào tốt hơn vậy không?

Nhìn bộ dạng bán tín bán nghi của cô gái đó, A Bảo sốt ruột nói:

- Chiếc Viper đó ngon thì ngon, nhưng động cơ của nó không bằng Ferrari, thua xa, công suất vận hành lớn nhất của nó là ba trăm năm mươi mã lực, tốc độ cao nhất là hai trăm km, không so được đâu, không so được!

A Bảo vừa nói vừa lắc đầu, nói là thuyết phục cô gái đó không bằng nói thuyết phục chính hắn.

Cô gái đó nói:

- Đại ca, anh thật sự có niềm tin như vậy sao.

- Đương nhiên.

A Bảo ưỡng cao ngực, giọng phiêu cược trong tay.

- Tôi đã cược với số tiền lớn, nhất định sẽ thắng, tin tôi đi!

Hắn cho rằng cô gái này chẳng qua là muốn kiếm một ít khoảng thu nhập thêm, mới moi tin tức từ mình. Khó có thể làm được lão đại, A Bảo tự nhiên bán sức, huống hồ có một cô gái giống chim hóa người đang thỉnh giáo mình, bất luận thế nào thì cũng đã quá nở mày nở mặt.

- Được! Tôi tin anh!

Cô gái đó đồng dạc nói.

- Cảm ơn đại ca, nếu không suýt nữa tôi đã phạm sai lầm lớn, bái bai!

Cô gái đó vẫy tay với A Bảo, quay người đi đến nơi cá cược, để lại A Bảo còn mơ hồ đứng sững sờ ở đó.

Cuối cùng Tiểu Mẫn cũng đã trở lại, cũng không biết tại sao cô đi lâu như vậy, chỉ thấy vẻ mặt cười hớn hở của cô, chạy lại ôm chặt Trần Tuấn Long.

- Long ca!

Cô gọi thật ngọt ngào.

Trần Tuấn Long hơi nghi hoặc nhìn cô, cô gái này không hề danh được gọi là “công chúa bách biến”, lúc này mặt bị xị, giờ lại cười tít mắt thật đáng yêu.

- Sao vậy?

Ngữ khí của Trần Tuấn Long tuy lạnh lùng, nhưng không phải là không hợp tình người.

- Chúng ta đã thắng chắc như vậy rồi, sao không cược nhiều một chút, Long ca?

Trên mặt Tiểu Mẫn vẫn còn nở nụ cười ngọt ngào.

- Ồ... Vậy chúng ta cược tiếp họ có chịu không, đó là tỉ lệ bồi thường cao một đền mười đó.

Trần Tuấn Long không muốn gây thêm phiền toái, giải quyết xong Cọc Dữ hãy nói.

- Không sao đâu, Long ca, kiếm được số tiền chắc như vậy sao không cần chứ?

Tiểu Mẫn tiếp tục nói.

Điều này phản ngược Trần Tuấn Long lại thắc mắc:

- Chứ lúc này em...

Tiểu Mẫn không đợi hắn nói xong đã tiếp lời:

- Long ca, Tiểu Mẫn vẫn luôn tin tưởng anh mà, anh là thần tượng trong lòng em, vì thế em biết, anh nhất định sẽ thắng, em ủng hộ anh.

Miệng lưỡi cô gái này ngọt như đường mật ấy.

- Được.

Trần Tuấn Long quay người xách cái vali, mở ra rồi nói:

- Vậy em lấy đi cược đi, họ chịu bao nhiêu mình cược bấy nhiêu.

- Yeah...

Tiểu Mẫn vui quá cứ vỗ tay mãi, đập va li lại, xách đi đến chỗ đặt cược. Trần Tuấn Long đưa ánh mắt về phía Gà Rừng, Gà Rừng hiểu ý đi qua theo.

Lúc này người của điểm cá cược đã chấp nhận hia mươi nghìn đô la của Tiểu Mẫn, bây giờ khi cô đặt cả cái va li lên bàn, người này đã bắt đầu lau mồ hôi, vội xin chỉ thị của lão đại ở đó. Lão đại đó cũng chẳng qua là một tên cầm đầu nhỏ bé trong phạm vi phụ trách quái xé ở đây mà thôi. Nhìn những đồng đô la xanh xanh đỏ đỏ đầy ắp cái va li, hắn cũng bắt đầu không đưa ra được chủ định rồi. Những người này trọng xa thủ như vậy, chẳng lẽ là nắm chắc phần thắng trong tay?

Hắn vội tìm một số người phụ trách tra xét, sau khi rõ tình hình hắn vẫn không đưa ra được quyết định, cuối cùng vẫn trực tiếp gọi điện cho ông chủ của mình xin chỉ thị, ông chủ của cái đen ngòm quả là người có định liệu, hiện rõ rất thận trọng, mặc dù tên cầm đầu nhỏ bé ba lần bảy lượt đảm bảo rằng bên cầm cái sẽ thắng lớn, nhưng hắn vẫn dằn dò nhận nhiều nhất là năm trăm nghìn, đây là giới hạn, cho dù có đền cũng đền được.

Tiểu Mẫn đương nhiên không hài lòng với đáp án này, nhưng cũng không còn cách nào khác. Khi mọi người nhìn thấy có người cược năm trăm nghìn

bên Chevrolet thắng, đều lần lượt cười nhạo, đều nói lần này nhà cầm cái kiểm được lớn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Tuấn Long Lập Uy

Bụi tung bay, cuộc đua cũng đã bắt đầu, mọi người đều bỏ xô ra điểm xuất phát, hai chiếc xe đã dừng lại vạch xuất phát, đợi trọng tài phát tín hiệu.

Trần Tuấn Long vốn định không cho phép Tiểu Mẫn theo, không còn cách nào cô gái này cứ bu theo hấn chẳng chịu tha, nói cái gì là muốn hiểu biết thêm một ít về phong cách đua xe của “Long ca”, còn bên Cọp Dữ đều có một người đẹp ngênh xe, bang Phi Phụng chúng ta tuyệt đối không thể mất mặt...

Trần Tuấn Long bó tay, đành để cô lên xe. Bên Cọp Dữ đã chuẩn bị xong xuôi hết cả rồi, khắp mặt đều là vũ trang, ngay cả mũ sắt đua xe cũng đã đeo xong rồi, một dáng vẻ của cao thủ chuyên nghiệp, quan sát ngược lại bên Trần Tuấn Long, y phục mát mẻ, ngay cả găng tay cũng không có, một công việc nghiệp dư, mọi người đều lắc đầu liên tục.

Đội Tiểu Mẫn bước vào, Trần Tuấn Long thấy cô không thắt dây an toàn, khẽ lắc đầu, vờn người qua kéo dây an toàn, thắt chặt lại cho cô. Lúc thực hiện những động tác này, tự nhiên có tiếp xúc vài chỗ trên cơ thể Tiểu Mẫn, xong xuôi Trần Tuấn Long nói rất nghiêm nghị:

- Tiểu Mẫn, lát nữa phải ngồi yên đó, nếu chịu không nổi có muốn ới thì cũng đừng có ới trong xe!

Sau đó cũng chẳng nói thêm gì.

Vừa rồi Tiểu Mẫn còn đang cảm nhận sự chăm sóc ân cần của Trần Tuấn Long, nhìn hấn cẩn thận thắt dây an toàn cho mình, bất chợt thâm cảm động, bây giờ nghe Trần Tuấn Long nói như vậy, liền bật cười khi khi.

- Long ca, yên tâm đi, em sẽ không vô dụng như vậy đâu.

Cô vỗ ngực đảm bảo.

Trần Tuấn Long lại lắc đầu cười, làm ra vẻ tùy cô vậy, sau đó rút ra một xấp tiền mệnh giá mười tệ từ trong túi ra, đặt dưới lọ nước hoa, nhìn bộ dạng nghi hoặc của Tiểu Mẫn, thế là nói:

- Đợt lát nữa mua vé thu phí cho anh.

- Ồ.

Tiểu Mẫn vui vẻ đồng ý.

- Rõ!

Còn làm động tác tay OK với Trần Tuấn Long.

Cuộc đua sắp bắt đầu rồi, trọng tài đứng phía trước vùng cò, chiếc Viper của Cọp Dữ đã phát ra tiếng “vù vù”, hấn sát lại cửa sổ xe, giờ ngón tay cái ra, chỉ xuống dưới mấy cái với Trần Tuấn Long, ý là người thua chắc rồi. Trần Tuấn Long cũng khoát dưới cửa sổ, đưa thẳng ngón giữa ra vạch một đường với Cọp Dữ, ý là hai năm rở mười. Cọp Dữ ngược lại bị hấn làm cho tức điên, giận dữ trừng mắt nhìn Trần Tuấn Long, ra sức đạp ga, chỉ đợi trọng tài đưa ra hiệu lệnh.

Theo lá cờ tung bay trong tay trọng tài, cuộc đua chính thức bắt đầu, xe của Cọp Dữ nhanh như chớp đã chạy như bão tố, chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long cũng nối tiếp theo sau đó.

Từ bốn vòng lên năm vòng, trên đường có rất nhiều lối rẽ, xe cộ cũng rất nhiều. Cuộc đua xe lần này không chọn nửa đêm để tiến hành, chính là để suy xét đến kỹ thuật của xạ thủ đua xe. Cọp Dữ lúc đầu còn không dám tăng tốc, nhưng tốc độ lúc này của hấn cũng xem là rất nhanh rồi, chỉ thấy hấn lái chiếc Viper chạy lướt qua dòng người một cách linh động, hấn lúc này dương dương tự đắc, kỹ thuật mới là quan trọng nhất, lúc này Đông ca của bang Thái Từ lúc cao tốc, trên đoạn đường bình thường đã kéo dài thời gian mới bị hấn hạ gục.

Con đường trước mặt là đèn đỏ, Cọp Dữ thắng mạnh phanh xe, gần như đứng sừng lại, mẹ kiếp, thật xui xẻo, hấn chửi thề. Đúng lúc này, chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long xuất hiện giống như âm hồn, dừng bên cạnh hấn, cô gái trên xe sát lại cửa sổ không ngừng làm mặt quỷ với Cọp Dữ.

Lửa giận trong lòng của Cọp Dữ càng mạnh thêm, lúc này còn không thả lỏng tốc độ thì chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long theo sát là điều hiển nhiên, lát nữa nhất định phải bỏ rơi hắn mới được, Cọp Dữ thầm nghĩ, chân lại bắt đầu đạp ga động cơ.

Trần Tuấn Long nhìn thấy Cọp Dữ có vẻ kinh hoàng, đấu với người thế này, không đánh cũng thắng, hắn lắc lắc đầu, sau đó nhấn mạnh ga, chiếc Chevrolet giống như con báo chạy lập tức xông lên.

Phía trước vẫn là đèn đỏ, Cọp Dữ nhất thời tro ra, thì ra vừa rồi Trần Tuấn Long nắm được khe hở của dòng người qua lại, trực tiếp lao ra vượt đèn đỏ!

Bị Trần Tuấn Long đột nhiên công kích bất ngờ đến tới tấp mặt mũi, Cọp Dữ nhận thức được đã nói lỏng khoảng cách, cũng đã phóng ra. Nhưng đã muộn rồi, Trần Tuấn Long lúc này đã lướt qua con đường như gió, thì ra dòng xe đang đi bình thường đột nhiên bị chiếc Chevrolet xông ra làm cho thế trận loạn lạc, bảy tám chiếc xe kẹt giữa ngã tư, có hai chiếc xe đi ngược chiều còn “hôn” nhau nữa.

Sau khi chiếc Viper lẩn bánh từ đằng sau trường tới vừa đúng sa vào vòng vây dòng xe cộ, bị kẹt ở trong. Có tài xế thò đầu ra chửi Cọp Dữ, mặt Cọp Dữ đanh như thép không nói gì, đạp phanh xe, nói lỏng khoảng cách, giữ chặt tay lái, lùi ra khỏi vòng bao vây, hiện trường là một vùng hỗn loạn, Cọp Dữ cũng không thèm quan tâm, bắt được khe hở bên trái, xông thẳng qua, chỉ còn lại tiếng chửi bới của các tài xế.

Chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long đã mất dạng từ lâu, Cọp Dữ giận dữ đuổi theo, nhưng mãi vẫn không phát hiện ra bóng dáng chiếc xe Chevrolet đâu cả, xe hắn chạy đi đâu rồi, Cọp Dữ ngạc nhiên.

- Yeah! Long ca thật cừ!

Tiểu Mẫn quơ quơ tay, vô như thần lúc này của Trần Tuấn Long đã khiến tâm bỏ rơi Cọp Dữ lại ở đằng sau, ngay cả đèn đỏ cũng dám vượt, Tiểu Mẫn phát hiện mình càng ngày càng thích tân lão đại này rồi. Bất cứ việc gì cũng không theo quy tắc, giống như ngựa thần lướt gió tung mây, điểm này rất giống với cô, Tiểu Mẫn bất giác nghiêng mắt nhìn Trần Tuấn Long.

Nhưng điều càng khiến cho Tiểu Mẫn vui mừng, Trần Tuấn Long đã bật một thiết bị trên xe, sau đó nhấn mạnh ga, tiếp theo tay phải đổi cấp, Tiểu Mẫn chỉ cảm giác xe bắt đầu chấn động “vù vù”, sau đó tốc độ của chiếc Chevrolet bắt đầu tăng nhanh, tốc độ trên đồng hồ xe càng lúc càng nhanh, đã chạy đến tám mươi km. Trần Tuấn Long thần sắc đông cứng, không ngừng xoay tay lái, không ngừng đổi nhả ga, chiếc Chevroler giống như một con cá heo, giờ cái thân xe nhỏ nhắn, động lực mạnh vượt trội, động cơ linh hoạt lướt xuyên qua dòng xe cộ tấp nập. Rõ ràng Tiểu Mẫn cảm giác được tốc độ đã tăng lên gấp bội so với lúc này, Trần Tuấn Long lái chiếc Chevrolet một cách thành thục, chờ Tiểu Mẫn phóng điên cuồng.

Trong lòng Tiểu Mẫn bị kích thích mạnh, nếu như ngồi bên cạnh không phải Trần Tuấn Long cô đã kêu gào lên rồi.

Rất nhanh chóng, xe đã đến đường cao tốc vòng năm, Tiểu Mẫn thò ra cửa sổ, mua lộ phí, sau khi đi vào, Trần Tuấn Long tấp xe vào làn đường, bật đèn xe lên, sau đó thò ra cửa sổ xe, giờ tay ra bên ngoài, đập cửa xe rất nhịp nhàng với bộ dạng dù bận vẫn nhàn.

Tiểu Mẫn thấy kỳ lạ, hỏi:

- Long ca, sao không đi?

- Không, đợi tên Cọp Dữ đó đến rồi tính.

Trần Tuấn Long rất thoải mái dễ chịu. Tiểu Mẫn rất có niềm tin với Trần Tuấn Long, cũng kiên nhẫn đợi.

Qua ba phút sau, chiếc Viper của Cọp Dữ mới trườn tới, Trần Tuấn Long cười, nhả còi, nói với Tiểu Mẫn:

- Được, ngồi chắc, chúng ta bắt đầu lăn bánh.

Đợi sau khi chiếc Viper của Cọp Dữ chạy qua không lâu, Trần Tuấn Long nhấn ga đuổi theo.

Cọp Dữ cũng nhìn thấy chiếc Chevrolet dừng bên đường, bụng hắn đầy cục tức, nhưng không ngờ Trần Tuấn Long lại ngừng lại đợi hắn, định làm máy bay gì đây, cái này... cái này là quá xem thường mình rồi đây. Nhưng rất đáng tiếc, cách nghĩ này của hắn cũng không để được lâu.

Chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long đã đuổi kịp, sao có thể thế được, Cọp Dữ đã lái xe với tốc độ một trăm tám mươi km, cần biết rằng tổng chiều dài cao tốc vòng năm không quá một trăm km, nhưng có nhiều lối rẽ, rất khó lái, có thể lên được tốc độ đã là rất khó rồi, huống hồ còn phải chú ý đến những chiếc xe chạy chậm hơn ở đằng trước, chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long sao có thể đuổi kịp mình, Cọp Dữ nghi hoặc.

Trần Tuấn Long không hề sốt ruột, lúc này chiếc Chevrolet của hắn đã dần hàng ngang cùng tiến với chiếc Viper của Cọp Dữ, hắn thấy ánh mắt kinh ngạc của Cọp Dữ cảm thấy nực cười, sau khi trêu chọc chiếc Viper của Cọp Dữ, chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long cuối cùng cũng phát lực, chỉ thấy hai tay Trần Tuấn Long giữ chặt tay lái nói với Tiểu Mẫn:

- Anh sắp tăng tốc đây, nhớ kỹ, không được nôn!

Sau đó nhấn mạnh ga, chiếc Chevrolet giống như mũi tên phóng thẳng lên.

Cọp Dữ trừng mắt nhìn Trần Tuấn Long nhẹ nhàng vượt qua, tốc độ của chiếc Chevrolet trong chớp mắt chắc chắn đã lên ba trăm km, nếu không phải vậy sao có thể bỏ rơi mình lại được. Cọp Dữ há mồm cứng lưỡi dờ dả người ra, chiếc Chevrolet của hắn rốt cuộc là xe gì mà lợi hại thế.

Chiếc Viper cũng chạy chậm lại, Cọp Dữ hiểu được, hắn đã thua rồi, hắn đã bị Trần Tuấn Long mạnh mẽ đánh bại trong phút chốc, Cọp Dữ đã mất hết ý chí quyết đấu, không còn tâm trạng tiếp tục cuộc chiến.

Trần Tuấn Long trong lòng rất rõ, biết làm thế nào để đánh bại con người tự cao tự đại như Cọp Dữ, đối phó với chúng, chỉ có thể thể hiện được sức mạnh phi thường hơn hẳn chúng mới có thể khiến chúng khuất phục. Tối nay, Trần Tuấn Long tuyệt đối là nhà thắng lớn.

Lúc Cọp Dữ thông dong chạy chiếc Viper về, Trần Tuấn Long đã đợi hắn ở điểm cuối từ lâu lắm rồi, Tiểu Mẫn vui vẻ giao sáu tờ chứng cứ lộ phí cho trọng tài, trọng tài cái bực sau khi xem xong không còn cách nào hơn là tuyên bố Trần Tuấn Long đã thắng, đám người cược Cọp Dữ thắng không dám tin vào kết quả này, bọn họ đã thua sạch trơn, nhưng lão đại phụ trách cá độ còn thảm thương hơn, mặt hắn đều đã tái mét, cần biết một điều rằng hắn phải đền hơn năm triệu, cái này làm sao mà hắn có thể đối mặt với ông chủ, chỉ có Tiểu Mẫn với A Bảo là cười thầm.

Cọp Dữ mặt cứng đờ bước xuống xe, vứt cái mũ sắt, đến trước xe Chevrolet của Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long biết trong lòng hắn vẫn chưa phục, liền nói:

- Cọp Dữ, ngươi thua rồi! Nhưng nếu như ngươi vẫn không phục, ta có thể cho ngươi thêm một cơ hội.

Cọp Dữ mặt đỏ ngầu, từ trong miệng thốt ra một chữ:

- Nói!

Trần Tuấn Long giờ nắm đấm lên, vận chặt trầm giọng nói:

- Chỉ cần ngươi thắng được ta, vụ cược lúc này đều là của ngươi.

Cọp Dữ vừa nghe, không giận mà cười, liền nói:

- Được, ta đồng ý ngươi, nếu ta thua tiếp, Cọp Dữ ta sẽ nghe theo sự sắp đặt của ngươi.

- Sáng khoái!

Trần Tuấn Long đáp, cần biết một điều rằng thắng được Bang Tây Đầu đơn giản thôi, nhưng để cho Cọp Dữ tâm phục khẩu phục hẳn, còn phải giờ vài thủ đoạn nữa.

Lúc này Tiểu Mẫn đã trở về bên cạnh Trần Tuấn Long, đang hứng thú nhìn hai người giương súng sẵn sàng. Lúc này trong xe, Trần Tuấn Long chờ cô phóng điên cuồng, cái cảm giác như bay lên ấy, dưới tốc độ đó thật sự là muốn ói, cũng may tiểu Mẫn gắng gượng lại được. Cô cảm giác rất sáng khoái, chưa bao giờ trải qua sung sướng như thế này, giống như cả thế giới đều ở dưới chân mình, xem ra tối nay đi theo tân lão đại ra ngoài là việc đúng đắn, cô quan sát kỹ Trần Tuấn Long, thật sự càng nhìn càng thấy đẹp, trong lòng cũng bắt đầu cũng có tính toán nhỏ nhặt, lão đại tốt mạnh mẽ như vậy, sao có thể bỏ qua được.

- Long ca, lên, đánh hắn bỏ luôn, xem hắn có dám khoa trương nữa không?

Tiểu Mẫn ở đằng sau ra sức xúi giục, cô tuyệt đối tin tưởng vào công phu của Trần Tuấn Long.

Những người xung quanh tuy đã thua hết tiền, nhưng ai cũng đều là kẻ có tiền, chẳng mấy ai quan tâm nhiều, nhìn thấy có náo nhiệt để xem, liền vây lại, thấy Cọp Dữ tức sôi gan, mọi người đều reo hò cho hắn, đồng thời ồn ào hẳn lên.

Để vẫn hồi lại thể diện cho mình, cuộc chiến này khó tránh khỏi. Cọp Dữ tháo đôi gang tay dùng để đưa xe ra, hai tay xắn áo lên, để lộ ra cơ bắp cường tráng. Sau đó vận động cơ thể một chút, giữ chặt nắm đấm, trừng mắt hung dữ nhìn Trần Tuấn Long, chuẩn bị có thể nhào vô bất cứ lúc nào.

Đối với nắm đấm của mình, Cọp Dữ rất có niềm tin, trước đây hắn vốn là tay chơi võ, đã từng thông qua huấn luyện một cách khoa học có hệ thống. Sau này gia nhập vào xã hội đen, lúc lăn lộn trong nghề này, là một tay đánh đấm rất có tiếng. Một mình hắn đơn chiến với mười mấy người, đều dựa vào nắm đấm của đôi tay mình mà hắn đã giành được phần thắng, sức mạnh khi Cọp Dữ xuất quyền như phá núi xê bò. Còn Trần Tuấn Long, cái gọi là đơn chiến chính là đều sử dụng vũ khí lạnh, khi hai bên đánh tay không xuất chiêu giáp nhau, Cọp Dữ càng nắm chắc. Hơn nữa, Cọp Dữ còn cao hơn Trần Tuấn Long hai cái đầu, bản thân hắn chiếm không ít ưu thế.

Trần Tuấn Long vẫn tùy ý như vậy, trên mặt vẫn chiêu bài khê mỉm cười. Nam Lang và Gà Rừng đều đứng sau lưng hắn, đang nhìn chăm chú căng thẳng.

Trần Tuấn Long giậm bước đến giữa sân, nhìn quanh một lượt, đều là những người muốn tìm kiếm sự kích thích. Mọi người đều rất quan tâm đến cuộc chiến giữa bọn họ. Vì thế mà Trần Tuấn Long có ý khiêu chiến Cọp Dữ ở đây, đây là nơi Cọp Dữ thường đến, trước mặt những người quen mà thất bại dưới tay hắn, hắn triệt để chịu khuất phục hơn một chút, cộng với việc vừa thu phục bang Nam Lang, vẫn còn có người dám rục rịch ngóc đầu dậy, được dịp thể hiện chút thực lực của mình cho bọn Nam Lang thấy, để bọn họ không dám có suy nghĩ gian dối.

Trần Tuấn Long khi thể hiện ngang đứng giữa sân, sau đó làm một động tác tay với Cọp Dữ là ngươi có dám đến không, Cọp Dữ không nhịn được nữa rồi, gầm lên một tiếng, đưa nắm đấm ra tấn công. Chưởng vụt qua như gió, nhắm thẳng vào trước mặt Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vẫn sừng sững bất động, né đầu tránh, sau đó nắm đấm tay phải đánh ra, đánh mạnh vào trên sườn mềm của Cọp Dữ.

- U...

Cọp Dữ hừ một tiếng khó chịu, chưởng này của Trần Tuấn Long rất nham hiểm, không đợi Cọp Dữ phản công, Trần Tuấn Long lách mình qua bên trái hắn, lại tiếp một chưởng mạnh phụp ngay trên sườn mềm của hắn, Cọp Dữ hét lên “a” một tiếng, nhưng đã không kịp nữa rồi, tay trái của Trần Tuấn Long lại tấn công tiếp, đánh cùng một chỗ. Trong khoảng khắc ngắn ngủi một bộ phận bị nắm đấm mạnh đấm liên tiếp, Cọp Dữ to con như vậy cũng chịu không nổi, đầu gối chân phải hắn nhũn ra quỵ xuống. Còn Trần Tuấn Long không hề cho hắn một cơ hội nào cả, đã lách ra phóng vọt đến phía sau Cọp Dữ, khụy tay phải đập mạnh vào gáy Cọp Dữ mà lại rất chuẩn xác, chính ngay động mạch sau gáy của Cọp Dữ. Sau đó Trần Tuấn Long phui phui tay, nhẹ nhàng thoải mái quay người rời khỏi. Còn lại Cọp Dữ một mình quỵ gối, do trong chớp mắt bị công kích như vậy, não hắn nhất thời mất máu, ngay cả rên hừ cũng không rên được, Cọp Dữ lắc lư đứng dậy, sau đó ngửa mặt ngã nhào xuống cái bụi, nhưng trước khi ngã xuống, do não hắn thiếu oxy, hắn đã hôn mê từ lâu rồi.

- Rất lợi hại!

Tiểu Mẫn đang cầm điện thoại lên chụp nhìn thấy Trần Tuấn Long đi qua, vội cất điện thoại đi, từ lúc Trần Tuấn Long bắt đầu tấn công, đến lúc rời đi, đến lúc Cọp Dữ ngã xuống, mọi người bắt đầu bàn luận “vo ve”, ánh mắt nhìn Trần Tuấn Long đầy kính nể, có những người hiểu rõ về Cọp Dữ càng kính hãi hơn.

Trần Tuấn Long nói với Nam Lang và Gà Rừng đang trở mắt đơ lờ:

- Qua xem sao, hắn chết chưa, nếu chưa chết bảo hắn tới mai đến Bách Lạc Môn tìm ta, chín giờ tối, các ngươi cũng đến. Nhớ kỹ, phải đúng giờ!

Hắn vừa nói còn vừa vỗ vai Nam Lang.

Nam Lang đã rã rời tay chân rồi, vội vàng gật đầu dạ dạ vâng vâng! Sau đó cùng Gà Rừng vội vàng chạy vào giữa sân, nhấc hắn lên.

Trần Tuấn Long không thèm để ý đến bọn họ, quay lại nói với Tiểu Mẫn đang tràn đầy sự sùng bái trên mặt:

- Chúng ta cũng đi thôi.

- Còn chưa được, chúng ta vẫn chưa lấy tiền thắng.

- Ô, chúng ta thắng được bao nhiêu, em đã cược bao nhiêu?

Trần Tuấn Long cũng hứng thú rồi, Tiểu Mẫn đưa tay ra về thân bí, nắm ngón tay đang đưa.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22: Người Tình Trong Mơ

- Cái gì? Chúng ta thua hơn năm triệu! Các ngươi làm ăn cái gì thế không biết, mới vừa rồi không phải ngươi đã nói cho ta biết thắng chắc rồi hay sao, chuyện gì xảy ra thế này hả, có gì chứa đầy bên trong thế hả, ừm? Là ai, người kia là ai? Cái gì cái gì? Không biết? Trước kia chưa từng thấy? Đầu ngươi chứa đầy *** ngươi hả. Mau tra rõ cho ta!

- ... Đền, sao lại không đền. Danh dự của lão tử chẳng lẽ còn không đáng giá năm triệu đó hả! Há? A Đức, để cho ngươi quản một địa bàn nhỏ đó mà ngươi cũng làm cho loạn cả lên, ngươi cần thận cho ta một chút, uh!

Bọn người Trần Tuấn Long đương nhiên không biết trận nổi giận lôi đình của cầm cái bí mật kia. Có điều lão đại phụ trách nơi này vẫn thành thật lấy một cái túi bọc một triệu tám trăm nghìn nhân dân tệ, tự mình đưa tới. Sau khi Nam Lang nhận tiền đưa cho Trần Tuấn Long, xách túi tiền nặng trĩu, Nam Lang rất hối hận, số tiền dễ kiếm như vậy, sớm biết lúc này mình cũng cược một ít.

Trần Tuấn Long xoay người giao cái túi đầy tiền cho Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn cười ha hả nhận lấy, thật nặng quá.

Lão đại đó đưa cho Trần Tuấn Long điều thuốc, Trần Tuấn Long cười cười khoát tay, hắn không hút thuốc lá, khiến cho lão đại kia muốn xích lại gần hơn rất xấu hổ.

- Đây là một triệu tám trăm nghìn, chúng ta tạm thời đền trước nhiều như vậy, số tiền còn lại ngày mai có thể cho ngươi, Trần tiên sinh, thật sự rất xin lỗi, bởi vì số lượng lớn, trong phút chốc chúng tôi không thể thu thập đủ số tiền nhiều như vậy, vẫn mong anh thông cảm nhiều.

- Không có gì, ta rất tin tưởng vào uy tín của các người. Nam Lang, ngày mai người phụ trách việc này đi.

Trần Tuấn Long quay đầu lại nói với Nam Lang.

Nam Lang vội gật đầu.

- Vậy tôi sẽ không quấy rầy Trần tiên sinh nữa, sau khi tiền đã chuẩn bị xong tôi sẽ thông báo cho vị tiên sinh đây đến nhận, phiền vị tiên sinh để lại cho tôi biết số điện thoại.

Lão đại a Đức địa vẫn có thể miễn cưỡng giữ được sắc mặt, mới vừa bị ông chủ giáo huấn cho một trận, nghĩ tới việc lần này thua đến năm triệu, thật sự đau lòng quá.

Trần Tuấn Long gật đầu, ý bảo Nam Lang hãy liên lạc hần, sau đó cùng Tiểu Mẫn trở về xe. Lúc Trần Tuấn Long sắp đi, đột nhiên lại nghĩ tới rồi một việc, hần nhấn còi xe, ý bảo Nam Lang lại đây.

Nam Lang vội cúi đầu chạy lại, chỉ nghe Trần Tuấn Long nói với hần:

- Số tiền ngày mai người đi nhận hãy giữ lại cho các người xài. Lần trước ta đã thương không ít huynh đệ trong bang, nên an ủi chăm sóc thì cho an ủi chăm sóc, cho mọi người cố gắng đường thương.

Nam Lang không ngờ có việc tốt như vậy, liên tục gật đầu bảo phải. Bang Nam Lang vừa đến năm triệu cho bang Phi Phụng, đã không còn bao nhiêu đồng rồi, lần trước những huynh đệ bị Trần Tuấn Long đã thương ai ai cũng đều cần phí trị liệu, số lượng cũng chẳng hề nhỏ, điều này cũng làm cho Nam Lang đau cả đầu.

Trần Tuấn Long dừng lại một chút, nhìn chằm chằm Nam Lang nhìn một lúc, Nam Lang vội về mặt tươi cười, trong lòng lại có vẻ hơi ngạc nhiên, Nam Lang lúc này rất kính nể Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long tiếp tục nói:

- Nam Lang, người yên tâm, đi theo ta tuyệt đối không sai. Lần trước bảo các người đến triệu, đó là phạt các người! Phạt các người có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, dám đối đầu với bang Phi Phụng, còn làm thương Lan tỷ. Còn lần này đem số tiền này cho các người, chính là thưởng cho các người! Thưởng các người tận tâm làm việc, tôi nay thu phục được bang Tây Đầu, có công lao của người và Gà Rừng. Thuộc hạ dưới tay ta, ta xem trọng nhất chính là năng lực, con người của ta rất công bằng, thưởng phạt rõ ràng! Hiểu chưa?

- Vâng! Vâng!

Ân huệ của Trần Tuấn Long gắn liền với sự uy nghiêm, Nam Lang đâu dám không phục.

- Nghe nói trong bang vẫn còn vài huynh đệ không phục tân lão Đại này, điều này có lẽ cũng có liên quan đến người, bây giờ bang Tây Đầu cũng đã quy phục bang Phi Phụng chúng ta, người còn hoài nghi năng lực của ta không?

Những lời nói này của Trần Tuấn Long rất nặng, Nam Lang toát cả mồ hôi hột, vội vàng biểu hiện thái độ:

- Không có, tôi hướng về mình Long ca rồi. Tên khốn nào trong bang còn nhiều lời, Nam Lang tôi sẽ là người đầu tiên bỏ hần ra!

Nam Lang cam đoan lời thề son sắt.

Trần Tuấn Long cười:

- Được, làm tốt lắm, ta sẽ không bạc đãi người!

Sau đó phóng xe chạy vút đi.

- Long ca, anh thật cừ ơ, lúc này về mặt anh giáo huấn Nam Lang, thật sự là MAN tuyệt vời, em rất thích anh đó.

Tiểu Mẫn không ngớt lời khen ngợi, lúc này cô đã tự giác thắt chặt dây an toàn, và ngoan ngoãn ngồi trong đó.

Trần Tuấn Long không thèm để ý đến cô.

- Long ca, hình như em nghe anh nói thưởng phạt phân minh.

Cả người Tiểu Mẫn tinh tế trở lại, dựa trên vai Trần Tuấn Long

- Em lúc này lập được công lớn như vậy, anh nên thưởng gì cho em đây?

Lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ, khiến cho người ta không khỏi động lòng.

Đáng tiếc cô nhắm vào Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cười cười, cũng không ngăn cản Tiểu Mẫn dựa trên người hắn, cố ý hỏi:

- Vừa rồi em lập được công lớn gì hả?

Tiểu Mẫn lập tức ngồi ngay ngắn, khẽ lay cánh tay của Trần Tuấn Long, giọng vẫn nũng nịu nói:

- Long ca, anh xấu thật, anh xấu thật. Lúc này nếu không phải em bảo anh tăng tiền đặt cược, chúng ta tối nay có thể thắng được nhiều tiền như vậy sao, đây chẳng phải là công lao của em sao?

Tiểu Mẫn kiêu ngạo kể công,

- Phải không, vậy lúc đầu là ai không tin Long ca này?

Trần Tuấn Long đương nhiên là xảo quyết hơn cô, còn cô kè mặc cả với Tiểu Mẫn.

Tiểu Mẫn vội thu lại nụ cười trên mặt, cúi đầu khóc lóc nói:

- Long ca anh là đồ đều giả, nói không giữ lời.

Còn rơi hai giọt nước mắt cá sấu, một bộ dạng thật đáng thương. Tiểu cô nương này thật là thay đổi bất thường. Vốn hai người đang trêu chọc nhau, nói chuyện vui vẻ, bây giờ Tiểu Mẫn lại làm nên cái cảnh tượng này có chút giống bị thương quá.

Tối nay tâm trạng Trần Tuấn Long rất tốt, thấy Tiểu Mẫn như vậy, cho dù là thật hay giả, véo cái mũi nhỏ của cô bảo:

- Bé con, lau nước mắt đi, không biết xấu hổ!

Không biết tự lúc nào Trần Tuấn Long lại thân mật với cô như vậy, Tiểu Mẫn không quan tâm đến việc xấu hổ, nhưng khi nghe Trần Tuấn Long gọi cô là bé con, cô bất giác nâng ngực lên, cặp vú mềm mại nhô ra trước ngực, phăng phất muốn nứt ra khỏi áo.

- Long ca, anh bắt nạt em, trên người em chỗ nào nhỏ, anh xem, anh xem!

Trên mặt Tiểu Mẫn còn dính đầy nước mắt, lúc này lại không chịu yếu thế. Hoa Lê thấm mưa, ta thấy thật đáng yêu.

Trần Tuấn Long cười cười.

- Được rồi, đừng ồn ào nữa, em không nhỏ, Tiểu Mẫn chúng ta là đại cô nương rồi, phải không?

Hắn biết tiểu cô nương này không thích người ta nói cô chưa trưởng thành, tuổi của cô, quả thật khiến cho người ta có cảm giác thương tiếc.

- Nói đi, em muốn anh thương cái gì?

Trần Tuấn Long rất hào phóng, đêm nay tâm trạng hắn quả thật không tồi, nếu không cũng đã không vớt hơn ba triệu cho bọn Nam Lang rồi.

- Uh? Để em nghĩ đã.

Tiểu Mẫn khẽ mỉm cười, tròn mắt cô xoay tròn, làm ra vẻ trầm ngâm, Trần Tuấn Long vẫn với chiêu bài khẽ mỉm cười, hắn nghĩ tiểu cô nương này chắc là đòi tiền, cho cô mười vạn tám vạn chẳng phải xong sao, Trần Tuấn Long đối với tiền vốn không có khái niệm gì, có thể khiến cho người đẹp cười, cũng là tốt.

- Có thật là em muốn gì đều được?

Tiểu Mẫn nghiêng đầu hỏi.

Trần Tuấn Long cũng không mất lừa, nếu như cô giờ xảo quyết cổ quái gì gì ra, vậy chẳng phải là tự tìm phiền toái. Lập tức lắc đầu nói:

- Vậy không được, đương nhiên là nằm trong khả năng của Long ca ta mới được, nếu không em muốn anh hái sao trên trời, anh ngồi phi thuyền cho em đi hái?

Tiểu Mẫn cười, ôm lấy cánh tay Trần Tuấn Long, đầu gối lên trên, cả người dựa sát vào.

- Yên tâm đi, Long ca, sẽ không gây khó dễ cho anh đâu, uh, em muốn được thưởng chính là...

Trần Tuấn Long cũng rất hiếu kỳ, chờ nghe cô gái điêu ngoa này cái gì.

- ... Em muốn được thưởng chính là —— làm người tình của anh!

Tiểu Mẫn tuyên bố to, nhưng thật mặt cô sớm đã đỏ bừng rồi. Lúc này cô mượn gây đánh xà, cảm như vậy một bộ dạng hảo bài, tự nhiên muốn ăn tươi nuốt sống Trần Tuấn Long. Đối với vị tân lão Đại này, cô càng ngày càng thấy vừa mắt. Trước đây đối xử với hắn như vậy, cũng là do quan hệ của Tiểu

Vũ, cô thấy bộ dạng ân ái của Tiểu Vũ với Trần Tuấn Long, đã khó chịu từ lâu rồi, Trần Tuấn Long anh tuấn phóng khoáng, Tiểu Mẫn tự nhiên thấy ghen Tiểu Vũ. Mà Trần Tuấn Long đem đó biểu hiện xuất sắc đối với Nam Lang, đã làm cho tâm hồn thiếu nữ của Tiểu cô nương này luôn thắm tán dương. Tối nay Trần Tuấn Long lại với hình tượng cao lớn vô địch đó, làm sao có thể khiến cô không động lòng cho được.

Trần Tuấn Long sau khi nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó bật cười ha ha, Tiểu Mẫn giận, ngồi cái bịch xuống nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cuống quýt lắc đầu, sau đó nói:

- Em muốn làm người tình của anh?

Một bộ dạng xem thường người ta, Tiểu Mẫn cắn chặt môi, mặc nhiên không lên tiếng. Chính cô đã có biểu hiện như vậy rồi, Trần Tuấn Long lại không có chút cảm kích nào cả, sao có thể khiến cô không đau lòng được chứ, nhưng Tiểu Mẫn lại gằn nhin, không biểu lộ ra.

Trần Tuấn Long nhìn thấy rất thương xót, nhưng lại cố ý che dấu Tiểu Mẫn, ánh mắt quật cường đó của cô khiến cho Trần Tuấn Long thấy động lòng, ôn hòa hỏi:

- Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Còn một tháng nữa là tròn mười tám.

Giọng Tiểu Mẫn trở nên lạnh tanh.

Trần Tuấn Long im lặng, hai người cũng không nói gì, không khí vốn rất vui vẻ đã mất hết, trong xe rất nặng nề.

- Mười tám tuổi, cũng nên học đại học rồi.

Một lát sau, Trần Tuấn Long trầm mặc nói.

- Oh, suýt chút nữa em quên, Long ca của chúng ta cũng là một sinh viên đấy!

Tiểu Mẫn ngữ mang điệu châm chọc, rõ ràng điều này không thích hợp với Trần Tuấn Long.

- Có biết tiêu chuẩn người tình trong mộng của anh là gì không?

Trần Tuấn Long không để ý tới sự châm chọc của Tiểu Mẫn.

- Đúng rồi, vẫn chưa thành giáo?

Tiểu Mẫn tuy với bộ mặt không thêm biết, nhưng lại bắt giác động tai lên nghe.

Trần Tuấn Long vừa lái xe, tiếp tục chậm rãi nói:

- Người tình trong mộng của anh, cô ấy không cần rất đẹp, nhưng nhất định phải biết kiềm chế cảm xúc trong lòng, cô ấy không cần rất ưu tú, nhưng nhất định phải lương thiện; cô ấy không cần rất trong sạch, nhưng nhất định phải đáng yêu.

Tiểu Mẫn nhủ mảy, những điều kiện mà Trần Tuấn Long nói cô đều không có, chỉ nghe Trần Tuấn Long tiếp tục nói:

-... Anh thích cô ấy có chút ngang ngạnh, nhưng không điều ngoa; anh thích cô ấy có chút bướng bỉnh, nhưng không xúc động. Ừm..

Trần Tuấn Long còn đang suy nghĩ, nhưng Tiểu Mẫn lại gắt lên nói:

- Cắt... Tiêu chuẩn người tình trong mộng của anh quá ấy rồi, không có một chút phẩm vị nào hết.

Trần Tuấn Long cũng không tranh luận với cô nữa.

- Anh không có phẩm vị sao? Vậy em còn muốn làm người tình của anh, hả?

Hắn khiến cho Tiểu Mẫn tự mình mâu thuẫn.

- Ha ha.

Thấy Tiểu Mẫn bĩu môi không nói gì.

- Muốn làm người tình của anh hả, em phải hỏi trước chị Vũ có đồng ý hay không đã. Trần Tuấn Long cười.

- Hừ...

Tiểu Mẫn giận dỗi quay đầu đi chỗ khác.

- Được rồi, đừng ồn ào nữa.

Xe của Trần Tuấn Long đã rẽ vào cửa vũ trường Bách Lạc Môn, cứ điểm tạm thời của bang Phi Phụng ở bên trong.

Mau gọi điện cho Vũ tỷ đi, tối nay, em cũng đã giúp bang Phi Phụng lập công lớn, còn khen thưởng phải không, Long ca mời em đi ăn một bữa tiệc thịnh soạn, cho em chọn món, muốn ăn gì thì ăn, được không?

- Long ca nói không giữ lời.

Tiểu Mẫn vẫn còn đang giận lẫy, Trần Tuấn Long thấy rõ ràng cô vẫn còn là một tiểu cô nương.

- Há? Không cần, thì thôi vậy, đừng nói Long ca ta không đáp ứng em đó.

Trần Tuấn Long làm ra bộ dạng lo lắng.

- Anh đừng mơ như vậy là xong rồi, hừ... Muốn dùng bữa tiệc thịnh soạn để đuổi bốn tiểu thư à, đừng có hòng! Ngày mai em còn muốn đi SHOPPING lớn, đều ghi vào sổ của anh hết.

Trần Tuấn Long cười, Tiểu Mẫn dù sao cũng có tính cách của một tiểu cô nương, hò hét xong rồi cũng sẽ qua chuyện. Vừa rút điện thoại di động ra vừa đồng ý nói:

- Được, theo ý em, ai biểu Tiểu Mẫn chúng ta đêm nay lập công lớn, ha ha.

Đương nhiên rồi, hắn đang gọi điện thoại, hoàn toàn không thấy được ánh mắt tràn đầy dục vọng của Tiểu Mẫn đang chăm chăm nhìn hắn.

- Tiểu Vũ, là anh.

Trần Tuấn Long gọi điện thoại.

- Uh, em yên tâm, tất cả đều rất thuận lợi, chuyện của bang Tây Đầu cũng đã giải quyết ổn thỏa rồi

...

- Ha ha, mọi người xuống đi, chúng ta ra ngoài ăn khuya.

...

- Được thôi, nếu cô ấy có rảnh thì cũng lên gọi cô ấy đi luôn. Tiểu Mẫn cũng ở đây, đến lúc đó có chuyện vui muốn nói cho em biết.

...

- Mọi người tới sẽ biết, bọn anh đã đến cổng rồi. Mau ra đi.

Tắt điện thoại, Trần Tuấn Long quay qua hỏi Tiểu Mẫn:

- Đã nghĩ ra đến đâu ăn bữa thịnh soạn chưa?

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm rồi, nhưng chợ đêm ở Bắc Kinh giờ mới bắt đầu náo nhiệt.

Tiểu Mẫn nghiêng đầu suy nghĩ.

- Phải đi ăn cho thoải thích, lâu rồi em chưa ăn thức ăn Quảng Đông.

- Được, Tiểu Mẫn của chúng ta chịu lên tiếng rồi, phải đi ăn cho thoải thích.

Mười ngón tay của Trần Tuấn Long gõ nhịp nhàng trên tay lái.

Thoáng chốc, Tiểu Vũ cùng với Tiểu Thanh ăn mặc xinh đẹp đi ra, hai người nhìn qua giống như một đôi tỷ muội. Tiểu Vũ xách chiếc ví trên tay, hiện rõ vẻ rất điềm đạm nho nhã, còn Tiểu Thanh lại giống Tiểu Mẫn xách cái túi vải hiệu Q, rất tươi trẻ.

Hai cô gái mở cửa xe, ngồi vào, sau đó Tiểu Vũ hỏi:

- Long ca, rốt cuộc có tin vui gì cho tụi em thế?

- Ha ha, đến lúc đó tụi em sẽ biết, đi, chúng ta xuất phát.

Trần Tuấn Long hăng hái.

- Chúc mừng Long ca đã thu phục được bang Tây Đầu.

Tiểu Thanh ngồi đằng sau tăng bốc nói.

- Đêm nay Long ca là người gặp được việc vui tinh thần sáng khoái!

- Ha ha.

Đương nhiên tâm trạng của Trần Tuấn Long rất tốt rồi, nhìn vào kính chiếu hậu thấy Tiểu Thanh gật gật đầu. Tiểu Thanh chính là cô gái kia cùng mình tới hôm đó, tuổi cô tương đương với Tiểu Mẫn, cô còn thanh tú đáng yêu hơn Tiểu Mẫn, vẫn hiện ra được nét đẹp trong tâm hồn. Khoảng thời gian này bận rộn, còn không kịp hỏi Tiểu Vũ đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao sau đó Tiểu Thanh lại xuất hiện trong phòng.

Đối với đêm đó, Trần Tuấn Long vẫn luôn nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Hai Lăm Hai Mười

Trần Tuấn Long theo sự chỉ đường của Tiểu Mẫn lái xe thẳng đến quán rượu Thực Thông Thiên trên đường Đồng Trường An. Thực Thông Thiên là tiệm ăn Quảng Đông lớn nhất ở Bắc Kinh, do một tập đoàn ẩm thực của Hồng Kông quản lý, ông chủ cũng là người Hồng Kông, có thể mở một tiệm ăn quy mô lớn như thế trên con đường tắc tắc vàng như đường Đồng Trường An thì thực lực của hắn cũng không phải tầm thường.

Trong quán lúc này đèn đuốc huy hoàng, hai chữ lớn “Thực Thông Thiên” dùng đèn nháy sáng lấp lánh tạo thành thể hiện khí thế phi phàm. Bên ngoài đậu đủ loại siêu xe đắt giá, bên trong thực khách rất đông, nhân viên phục vụ tiếp thức ăn liên tục, sinh ý quả khiến người ta kính nể. Vừa xuống xe Tiểu Mẫn liền chạy lên trên, trong bể kính lớn trên bức tường ngoài cổng nuôi đủ loại hải sản tươi sống.

Trần Tuấn Long và bọn Tiểu Vũ Tiểu Thanh cũng xuống xe, sau khi khóa xe xong thì Trần Tuấn Long gọi Tiểu Mẫn cùng vào:

- Đi thôi, tìm chỗ ngồi trước, đến lúc đó em muốn gọi gì thì gọi.

- Được, tối hôm nay tất cả đều nghe em đấy nhé.

Tiểu Mẫn nhảy chân sáo đi vào.

Sinh ý của tửu lầu Thực Thông Thiên quả xứng cho người ta ngưỡng mộ, đương nhiên, Trần Tuấn Long yêu cầu nhân viên chuẩn bị cho bọn họ một phòng VIP sang trọng.

Tiểu Vũ, Tiểu Thanh cũng chẳng biết tại sao tối nay Trần Tuấn Long lại vui vẻ như thế, Tiểu Mẫn thì lại càng có vẻ kiêu ngạo, vừa ngồi xuống, Tiểu Vũ đã hỏi:

- Được rồi, Long ca, nói cho bọn em biết đi, rốt cục là có tin vui bất ngờ gì cho bọn em thế.

Không đợi Trần Tuấn Long trả lời, Tiểu Mẫn ngồi bên cạnh đã xen vào:

- Hơ hơ, tối nay tôi giúp Long ca thắng được tiền, là tiền đua xe, nhiều lắm đó nhé.

Tiểu Vũ và Tiểu Thanh cùng nhìn về tự đắc của Tiểu Mẫn, sau đó Tiểu Vũ nói:

- Ô, hèn gì mà lại vui như thế, rốt cục là thắng bao nhiêu tiền vậy? Có thể đến nơi cao cấp thế này để ăn cơm.

Tiểu Vũ biết Trần Tuấn Long có tiền, căn phòng mà bọn họ đang ngồi nằm ở tầng trên cùng của tửu lầu, bên trong trang trí hoa lệ, bên ngoài là phố Trường An đèn đuốc huy hoàng, nhìn qua tấm kính thủy tinh là con đường lớn với xe cộ qua lại tấp nập, ăn cơm ở đây cũng là một kiểu hưởng thụ.

Tiểu Mẫn dương dương tự đắc đưa ra năm ngón tay, khiến cho Tiểu Thanh và Tiểu Vũ đều hoa cả mắt. Tiểu Vũ cười:

- Ô, hóa ra là thắng được năm mươi nghìn tệ, nhiều thế cơ à.

Còn trên mặt Tiểu Thanh cũng hiện lên vẻ ngưỡng mộ thấy rõ. Tiểu Mẫn cười, đập bàn cười, cười lăn cười bò. Tiểu Vũ quay đầu nhìn Trần Tuấn Long, trên khuôn mặt hắn lúc này vẫn là nụ cười quen thuộc, chẳng nói chẳng rằng.

Tiểu Mẫn cố nhịn cười, lại một lần nữa hươ hươ hai đầu ngón tay, sau đó nói với Tiểu Vũ:

- Chị Vũ, bọn em thắng năm triệu, là năm triệu đó.

- Hà? Nhiều thế sao?

Lần này thì Tiểu Vũ và Tiểu Thanh đều vô cùng kinh ngạc.

- Cho nên, tối nay chúng ta được một bữa ra trò rồi.

Tiểu Mẫn vui vẻ nói.

- Long ca, có thể không? Chúng ta thắng nhiều tiền thế sao?

Tiểu Vũ hỏi Trần Tuấn Long.

- Đều là công lao của Tiểu Mẫn.

Trần Tuấn Long điềm đạm nói:

- Họ đã đưa một triệu tám trăm nghìn rồi, chỗ còn lại anh đã bảo bọn Nam Lang đi lấy.

- Wa, năm triệu, nhiều thế.

Tiểu Thanh có phần xúc cảm.

"Nếu mình mà có được nhiều tiền như thế thì tốt biết bao".

Cô trầm nghĩ.

- Được rồi.

Trần Tuấn Long nói:

- Tối nay mọi người gọi món thoải mái, thích ăn gì cứ ăn, chúng ta đều là được thom lây Tiểu Mẫn, hahaha.

- Yeah, phục vụ, phục vụ.

Tiểu Mẫn chạy ra ngoài cửa, khẩu khí rất lớn hét lên:

- Mau đến đây, chúng tôi cần gọi món.

Khắp bàn đều là sơn hào hải vị, Tiểu Mẫn đang cầm cúi ăn chẳng thèm để ý gì đến hình tượng nữa. cũng khó trách cô gọi nhiều món như thế, tôm hùm, bào ngư, tay gấu, cây hương, gì gì cũng có. Cũng không thể trách cô giống như kẻ cuồng ăn, mặc dù bây giờ cười cười nói nói nhưng kì thực trong lòng vô cùng đau khổ, cô chỉ biết lấy việc ăn uống cho đã đời để vui bớt nỗi buồn vì chuyện tỏ tình với Trần Tuấn Long thất bại mà thôi.

Tiểu Vũ thì ăn uống rất tao nhã, bồi tiếp Trần Tuấn Long, luôn tay gấp thức ăn cho hắn, nhìn vẻ âu yếm của bọn họ, Tiểu Mẫn càng không vui, lớn tiếng nói với Tiểu Thanh:

- Tiểu Thanh, lại đây, chúng ta chơi đếm ngon tay uống rượu đi.

- Hà? Gì cơ?

Tối nay Tiểu Thanh như người mất hồn, ăn rất ít.

- Uống rượu á?

Cô mơ hồ đáp lời.

- Đúng, uống rượu.

Cũng chẳng cần quan tâm Trần Tuấn Long có đồng ý hay không. Tiểu Thanh liền vẫy tay kêu phục vụ mang rượu lên.

- Long ca, anh có uống không?

Tiểu Mẫn quay đầu hỏi Trần Tuấn Long khi đó đang ngồi cạnh cô.

Trần Tuấn Long lắc đầu:

- Các em uống đi, anh uống Sprise được rồi.
- Xìoi oi, hôm nay vui vẻ như thế, cùng uống một chút đi mà.

Trần Tuấn Long vẫn lắc đầu, lúc này hắn để ý thấy Tiểu Thanh hình như không được vui lắm nên hỏi:

- Tiểu Thanh, em sao thế?

Tiểu Thanh nhìn thấy đôi mắt quan tâm của Trần Tuấn Long, đây cũng là lần đầu tiên hắn chủ động bắt chuyện với cô, khi này cô đang nghĩ đến tâm sự của mình, thấy Trần Tuấn Long quan tâm mình, không tự chủ được nhớ lại đêm hôm đó hắn thô bạo với mình như thế trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ, cô sợ Trần Tuấn Long biết được những suy tính trong lòng mình nên miễn cưỡng đáp:

- Không ..... Không có gì.

Lúc đó phục vụ cũng đưa lên mấy chai bia, mở nút chai rồi rót bia cho từng người, thần thái thiếu tự nhiên của Tiểu Thanh đương nhiên không mấy ai chú ý.

- Nào, chúng ta uống rượu.

Tiểu Mẫn nâng cao ly bia, cô gọi bia. Mỗi lần Trần Tuấn Long ra ngoài ăn khuya cùng bọn Dương Hiểu Nhân, bọn Dương Hiểu Nhân cũng hay gọi bia, nhưng hắn thì không thích bia, nhấp môi vài cái rồi thôi. Lão đại không uống rượu, là em út đương nhiên không thể ép lão đại uống được rồi. Thế nên mấy anh em bọn họ đi ăn đều là gọi bia với Sprise.

Bây giờ cũng không ngoại lệ, Trần Tuấn Long nâng cao ly Sprise của hắn lên:

- Nào nào, chúng ta cùng cụng ly nào.

Tiểu Vũ và Tiểu Thanh cũng cầm ly lên, mọi người cùng nhau cụng ly.

Tiểu Mẫn làm một hơi hết cả ly bia.

- Sáng khoái.

Cô hạ ly xuống nói.

- Uống từ từ thôi, không cần vội, kéo lại say đó.

Tiểu Vũ ngồi đối diện quan tâm nói.

- Không sao, chút bia thế này nhằm nhò gì.

Tiểu Mẫn nói:

- Nào, Tiểu Thanh, chúng ta chơi đếm ngón tay.
- Được thôi.

Tiểu Thanh vừa uống một ngụm rượu, cũng tỏ ra không thua kém.

Sau đó hai cô gái bắt đầu chơi trò mười lăm, hai mươi; Tiểu Mẫn đoán đúng gần hết còn Tiểu Thanh thì đoán toàn sai, sau vài vòng thì Tiểu Thanh đã uống không ít.

- Được rồi, Tiểu Mẫn, em bắt nạt chị Tiểu Thanh đấy à, Tiểu Thanh nhập môn chưa bao lâu, chị chơi với em.

Tiểu Vũ ngồi bên cạnh nói.

- Đến đây, từ trước đến giờ chơi trò này em chưa từng có đối thủ, lại đây, chúng ta so tài, chị Vũ, thua rồi không được chạy làng đâu đó.

Tiểu Mẫn nói.

- Được thôi, chơi thì chơi.

Tiểu Vũ cũng đưa bàn tay ra, còn Trần Tuấn Long thì ngồi một bên vừa thưởng thức đồ ăn vừa hứng khởi nhìn hai cô gái chơi trò chơi.

- Mười
- Mười lăm
- Hai mươi

Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn chơi qua vài ván, vẫn là Tiểu Mẫn nhanh hơn một chút, còn Tiểu Vũ cũng bắt đầu nóng lên, sau vài ván thua liên tiếp, uống không ít bia, mặt cũng đỏ hồng lên rồi, nhìn đây vế ướt át dụ hoặc lòng người.

- Anh chơi với em.

Trần Tuấn Long ngồi giữa hai người nói.

- Hơ hơ, Long ca, anh cũng dám thách thức em?

Tiểu Mẫn cười.

- Không được sao?

Nụ cười quen thuộc của Trần Tuấn Long lại nở trên môi, cái kiểu cười thể hiện rõ thái độ bàng quan không chút quan tâm chú ý, hoặc là đang ở tâm trạng nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay. Tiểu Mẫn tự nhiên khắc ghi trong lòng cái vẻ bất cần đó của Trần Tuấn Long.

- Em sợ anh thua rồi sẽ chạy làng thôi, chúng ta đâu là bia đó, chứ không phải là cái thứ Sprise gì đó mà anh đang uống đâu.

Tiểu Mẫn cố tình khích tướng.

- Bia thì bia.

Trần Tuấn Long có vẻ rất tự tin, Tiểu Mẫn nhát thời hoa mắt.

- Lẽ nào anh ấy lại là cao thủ chắc?

Tiểu Mẫn đương nhiên phải cẩn thận, vị lão đại mới này giỏi nhất chính là giả ngốc để qua mặt người khác, lúc này cũng chính là dùng trò này để nuốt trọn Cọc Dữ bang Tây Đầu. Tuy nhiên Tiểu Mẫn cũng rất tự tin, cùng lắm là uống vài ly rượu mà thôi, bản thân cô cũng muốn được say một lần cho biết.

- Đùng .....

Tiểu Vũ ngăn lại:

- Long ca, lát nữa anh còn phải lái xe nữa mà?

Lần trước Trần Tuấn Long uống rượu xong xảy ra chuyện vẫn còn ở ngay trước mắt, Trần Tuấn Long không biết uống rượu, chuyện này cô rõ hơn ai hết.

- Yên tâm đi, anh không thua được đâu.

Trần Tuấn Long vỗ vỗ vào tay Tiểu Vũ nói.

- Hừ, còn chưa đâu mà, làm sao anh biết là thắng được em? Chị Vũ, chị đừng lo nữa, yên tâm đi, em không chuốc say Long ca của chị đâu.

Sau đó, Tiểu Mẫn nói với Trần Tuấn Long:

- Thế nào? Có thể bắt đầu được chưa?
- Đợi một lát, xem mấy em chơi lâu như thế rồi nhưng anh vẫn chưa hiểu lắm cách chơi, anh phải hỏi chị Vũ em trước đã.

Thật không ngờ đến cách chơi trò mười lăm, hai mươi Trần Tuấn Long cũng không biết, Tiểu Mẫn cười thâm, cô thắng chắc rồi.

- Hơ, nhất định phải chuốc say anh, để xem anh còn dám xem thường em nữa không?

Tiểu Thanh thì tròn mắt nhìn Trần Tuấn Long.

Tiểu Vũ cũng thấy lạ, nếu là thế thì chẳng phải là thua chắc rồi sao? Sau đó thì giảng giải cách chơi của trò này, Trần Tuấn Long chăm chú lắng nghe, gật đầu liên tục.

Tiểu Mẫn ngồi bên cạnh không kiên nhẫn thêm được nữa.

- Xong chưa hả? Mau bắt đầu thôi.

- Thật ra quy tắc rất đơn giản, trò chơi này chủ yếu là thử năng lực phản ứng của người chơi.

- Sớm muốn thua đến thế sao? Thì chơi.

Trần Tuấn Long mỉm cười đưa tay ra.

- Được, bắt đầu.

Tiểu Mẫn hét lên.

- Không có.

Lần này Trần Tuấn Long miễn cưỡng ứng phó được.

- Mười lăm

Hắn bắt đầu phản kích. Tiểu Mẫn dễ dàng qua ải.

- Hai mươi

Lần này có vẻ Trần Tuấn Long phản ứng hơi chậm một chút, trúng đòn. Tiểu Mẫn hưng phấn vỗ tay nói:

- Long ca anh thua rồi, uống.

Trần Tuấn Long vẫn nụ cười quen thuộc nhẹ nhàng uống một ngụm bia.

- Lại đây, chúng ta tiếp tục.

Trần Tuấn Long lại đưa hai tay ra.

Tiểu Mẫn lắc đầu, không hài lòng nói:

- Long ca, anh ăn gian, sau lại chỉ uống một chút như thế chứ, phải uống đến đây.

Cô cúi đầu lấy ngón tay chỉ vào ly của Trần Tuấn Long, ý muốn nói Trần Tuấn Long phải uống một ngụm thật nhiều.

Không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long cười cười, nhắm mắt làm một hơi. Tiểu Mẫn rất ranh ma, cô vẫn còn rất chú ý đến Trần Tuấn Long, sợ hắn còn chiêu gì đó mà mình chưa biết. Nhưng hắn rõ ràng là không biết uống rượu, thế thì bản thân nhất định phải dựa vào đó để đánh bại hắn, lấy sớ trường của mình để tấn công vào điểm yếu của đối phương, sách lược này thì cô cũng hiểu được.

Hơn nữa xem cái cách uống bia của Trần Tuấn Long thì biết liền hắn không biết uống rồi.

Cuộc đấu của hai người vẫn còn tiếp diễn.

- Hai mươi

- Không có.

- Năm

Trần Tuấn Long lại nhanh chóng thua thêm một bàn nữa, hắn cười cười uống thêm một ngụm bia nữa. Xem ra anh cả không phải là đối thủ của mình, Tiểu Mẫn thả lỏng cảnh giác, đặc ý nói:

- Long ca, anh cũng có ngày hôm nay cơ đấy, uống.

- Được, anh uống, anh uống.

Trần Tuấn Long có vẻ lâng lâng rồi, nhưng khi đặt ly xuống trên khuôn mặt thoáng qua một tia giao hoạt, Tiểu Mẫn lại không nhìn thấy.

- Chúng ta tiếp tục.

Trần Tuấn Long lại nở nụ cười quen thuộc.

- Mười

- Mười lăm

- Không có
- Hai mươi
- Không có

Theo tiếng Trần Tuấn Long đếm lớn, Tiểu Vũ theo thói quen thu tay về, còn Trần Tuấn Long vẫn nắm chặt hai tay.

- Không có.

Tiểu Mẫn thua rồi. Để Trần Tuấn Long thắng được một lần, Tiểu Mẫn tức giận uống một hơi rồi lại lao đến tiếp tục.

Trần Tuấn Long có vẻ càng chơi càng hay, bắt lượn Tiểu Mẫn ranh mãnh cỡ nào, thả bao nhiêu mồi câu, phản ứng của Trần Tuấn Long vẫn rất nhanh chóng, không một lần bị lừa. Ngược lại, Trần Tuấn Long không ngừng nắm được chỗ sơ hở của Tiểu Mẫn, liên tiếp phản công lại cô.

Tiểu Mẫn nhanh chóng thua liền mấy ván, uống cũng không ít bia, Tiểu Vũ đang cổ vũ Trần Tuấn Long còn Tiểu Thanh thì ủng hộ Tiểu Mẫn.

- Hai mươi

Trần Tuấn Long xòe tay ra, kết hợp với đôi tay của Tiểu Mẫn, lại thua rồi, Tiểu Mẫn hậm hực làm một hơi hết luôn ly bia.

- Em không tin, chơi tiếp.
- Tiểu Mẫn, em uống nhiều rồi, chúng ta dừng ở đây thôi, không chơi nữa được không?

Tiểu Vũ ngồi bên cạnh lên tiếng hòa giải.

- Không được, anh ấy ăn gian, em không phục.

Tiểu Mẫn chỉ Trần Tuấn Long nói. Trần Tuấn Long rõ ràng là quang minh chính đại thắng được cô, ăn gian chỗ nào đâu chứ. Trần Tuấn Long nhắc ly Sprise lên, nhấp một ngụm, cười hỏi:

- Anh ăn gian thế nào hả?
- Uhm, anh ..... anh .....

Động tác lúc nãy của Trần Tuấn Long nhanh hơn lúc bắt đầu nhiều, luôn phản ứng kịp thời với tiếng hô của Tiểu Mẫn, điều này cũng có thể xem là ăn gian không nhỉ?

- Tôi thay cô, Tiểu Mẫn.

Tiểu Thanh ngồi bên cạnh Tiểu Mẫn nói, cô thấy Tiểu Mẫn uống cũng không ít rồi, còn không chịu thua, còn muốn đấu tiếp với Trần Tuấn Long.

- Tôi thay cô chơi vài ván, Long ca, chúng ta bắt đầu.

Cũng không đợi Tiểu Mẫn đồng ý, Tiểu Thanh đã đưa hai tay ra. Tiểu Mẫn lùi lại phía sau.

- Được.

Trần Tuấn Long cười cười:

- Lại đây, chúng ta chơi vài ván.

Kĩ thuật của Tiểu Thanh lại càng tệ, kiên trì không được vài phút, cũng uống không ít, khuôn mặt đã đỏ hồng lên rồi.

- Được rồi, dừng chơi nữa. Chúng ta ăn thôi.
- Tiểu Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, trò chơi mặc nhiên kết thúc.

Một bàn đầy thức ăn còn chưa ăn hết một nửa, mọi người ai nấy đều động đũa, Tiểu Mẫn sau khi ăn xong một con tôm lớn thì kéo tay Trần Tuấn Long hỏi:

- Long ca, mau nói đi, lúc nãy sao anh làm được vậy, hay thật đó. Phải biết là em chơi trò mười lăm, hai mươi chưa thua bao giờ, chỉ cần em hô lên là ai nấy đều trúng kế hết, anh làm sao mà phản ứng nhanh thế được?

Nực cười, làm sát thủ thì quan trọng nhất chính là năng lực phản ứng, nắm cảm với thế giới bên ngoài. Chơi cái trò nhỏ nhặt này thì có đáng là gì.

Trần Tuấn Long chỉ cười cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tiểu Mẫn, chỉ nói:

- Uhm,..... đó là vì em đã gặp phải đối thủ, đó là Long ca của em chứ sao nữa.

- Hơ ....

Tiểu Mẫn đương nhiên không hài lòng nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn. Ăn xong một lượt, Tiểu Mẫn lại đổi bài, lôi kéo Tiểu Vũ với Tiểu Thanh cùng uống rượu, Trần Tuấn Long thì cô không dám đụng vào nữa rồi. hai cô gái từ chối không xong lại uống cùng Tiểu Mẫn rất nhiều nữa. Tiểu Thanh nhanh chóng chịu không nổi, có phần say ngồi dựa vào ghế. Tiểu Vũ thì vào nhà vệ sinh.

Tiểu Mẫn thì dựa một nửa vào Trần Tuấn Long, nhất định đòi Trần Tuấn Long phải uống với cô một ly. Trần Tuấn Long biết cô say rồi, khuyên cô đừng uống nữa, nhưng ngược lại đã kích động sự phản kháng của cô.

- Long ca, anh có phải là đàn ông không? Nói anh uống với em một chút anh cũng không dám nữa.

Ngẩng đầu lên, tự rót cho mình một ly, sau đó giữ chặt vai của Trần Tuấn Long, nước mắt rơi theo men rượu, nói:

- Long ca, anh xem thường người ta.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Rượu Vào Lời Ra

Trần Tuấn Long cau mày.

- Em chỉ muốn làm tình nhân của anh mà thôi, đâu có phải muốn làm bà xã của anh đâu? Chẳng lẽ em không đẹp sao? Chẳng lẽ thân hình của em tệ lắm sao? Chẳng lẽ .... .. ợ ...

Tiểu Mẫn nói liền một hơi, sau đó còn ợ bia nữa.

- ..... mẹ chồng em không đủ lớn? Hửm? Em không quan tâm, dù thế nào người ta cũng muốn làm người tình của anh. Anh đã nhận lời em rồi, không được chạy đâu đó.

Nói xong thì quay sang lay lay Tiểu Thanh đang vật vờ trên ghế dựa.

- Tiểu Thanh, cậu lại đây, cậu phải làm chứng cho tớ.

- Làm chứng? Làm chứng gì chứ?

Tiểu Thanh bị lay tỉnh vẫn còn chưa rõ là chuyện gì.

- Tiểu Mẫn, em say rồi, để anh đỡ em qua chiếc sofa bên kia nghỉ ngơi.

Trần Tuấn Long dịu dàng an ủi cô, sau đó dìu cô đến bên chiếc sofa ở bên cạnh, để cô nằm xuống đó. Thấy Tiểu Thanh cũng say rồi, hắn cũng nửa ôm nửa đỡ Tiểu Thanh đến chiếc sofa.

Mặt Tiểu Thanh đỏ như gấc chín, đẹp tuyệt trần, hai tay cô ôm lấy eo của Trần Tuấn Long, giấu mặt vào ngực hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, miệng lầm bầm:

- Long ca, Long ca.

- Haizz .....

Trần Tuấn Long đáp lời:

- Em uống nhiều rồi, anh đỡ em qua bên kia nghỉ ngơi, lát nữa anh đưa em về.

Vừa đặt Tiểu Thanh nằm xuống Trần Tuấn Long cứ cảm thấy đôi mắt mờ mờ của Tiểu Thanh nhìn mình có chút kì kì, nhưng lúc đó Tiểu Mẫn lại ập đến, kéo áo Trần Tuấn Long:

- Long ca, anh cho em làm người tình của anh đi, em nhất định theo anh rồi.

Đối với người say thì có thể giảng đạo lý gì cho được cơ chứ, Trần Tuấn Long kéo tay Tiểu Mẫn ra, giả bộ an ủi nói:

- Được, được, được. Tiểu Mẫn là người tình của anh, được chưa?

- Như thế không được.

Tiểu Mẫn tiếp tục đòi hỏi.

- Thế em còn muốn sao nữa?

Trần Tuấn Long bắt đầu cảm thấy phiền rồi, sớm biết thế này thì khi nãy không cho cô uống nhiều như thế.

- Ồ .....

Tiểu Mẫn trầm giọng một tiếng:

- Sau khi em làm người tình của anh, anh ..... anh phải thương yêu em, em .... không được bắt nạt em giống mấy tên khốn khác, càng không được đánh em. Còn nữa, anh phải cho em nhiều tiền để em tiêu, mua quần áo đẹp cho em, em không cần căn hộ chung cư, em muốn một căn biệt thự to thật to.

Con gái say rồi nhưng khi trả giá thì vẫn thật lợi hại, Trần Tuấn Long nghe mà chỉ biết trợn mắt há miệng. Không ngờ sau đó Tiểu Mẫn say rồi nói lời thật, nước mắt tuôn rơi, nói:

- Long ca, em ... .. em biết em không phải là đứa con gái tốt, em .... em cũng không muốn đâu. Không cho phép anh không cần em, em không muốn lại bị đám người xấu đó bắt nạt nữa, anh gọi như thế, nhất định có thể bảo vệ được em. Lúc ở trên xe anh đã nhận lời em rồi, anh đã nhận lời em rồi. Xin anh, Long ca, nhận lời em được không?

Tiểu Mẫn khóc như mưa như gió, thật khiến người ta xót xa.

- Được, được, được. Anh gì cũng nhận lời em.

Trần Tuấn Long còn có thể nói gì được chứ, hẳn là thích sự mạnh mẽ của Tiểu Mẫn, nếu không thì đã không để cô ở bên cạnh rồi. Ở điểm này thì cô rất giống Thất Thất của hắn, cả hai chẳng bao giờ chịu thua, thậm chí còn có phần nổi loạn.

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Mẫn, nhẹ nhàng đặt cô xuống sofa, có lẽ nhận được lời hứa của Trần Tuấn Long rồi, cũng có lẽ vì men rượu đã ngấm, Tiểu Mẫn hơi thở đã đều, ngáy nhẹ nhẹ, chìm vào giấc ngủ.

Trần Tuấn Long lau mồ hôi, xem ra phải đợi Tiểu Vũ quay lại rồi mới có thể đưa cô ấy đi, nhưng hắn vừa quay người thì Tiểu Thanh không biết đã ngồi lên từ lúc nào cứ thế chăm chăm nhìn hắn. Lúc này những lời nói với Tiểu Mẫn, cô ấy nhất định là đã nghe thấy rồi, nhưng sắc mặt của Tiểu Thanh cứ biến đổi từng hồi, thoạt đỏ thoạt trắng, có vẻ như trong lòng đang bị kích động dữ dội lắm thì phải. Trần Tuấn Long thấy lạ liền ngồi xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, quan tâm hỏi:

- Tiểu Thanh, em sao thế? Có phải là rất khó chịu không?

Hắn vừa nói xong, Tiểu Thanh đã liên tiếp gật đầu, nước mắt trào ra, mím chặt môi không nói. Trần Tuấn Long vội vuốt nhẹ sống lưng cô, an ủi:

- Không sao, không sao.

Hắn cứ tưởng Tiểu Thanh chỉ là say rượu nên khó chịu, không ngờ Tiểu Thanh nhào người qua ôm chặt lấy hắn, thút thít bên tai hắn:

- Long ca ... ..

- Uhm ... ..

Trần Tuấn Long nhẹ giọng đáp

- Không sao rồi.

Hắn lại tiếp tục an ủi Tiểu Thanh.

- Anh ... .. anh ... .. em ... ..

Tiểu Thanh lập bập nói.

- Gì cơ?

Trần Tuấn Long thấy có gì đó không ổn, liền nâng mặt Tiểu Thanh lên thì thấy cô nước mắt đầm đìa.

- Em .... Long ca ... ..

Dường như đã lấy hết được dũng khí, chỉ thấy Tiểu Thanh nhìn Trần Tuấn Long với ánh mắt van lụy, nói:

- Tiểu Mẫn cô ấy ... .. em ... .. em cũng muốn làm người tình của Long ca.

Câu cuối cùng nói một cách rất quả quyết, sau đó liền ôm chặt lấy Trần Tuấn Long.

- Tôi nay rốt cục là sao thế hả?

Trần Tuấn Long chóng mặt.

- Em ... .. em không có nhiều yêu cầu như Tiểu Mẫn, chỉ hi vọng ... .. hi vọng Long ca giúp em, giúp em gái em. Nó ... .. xin lỗi ... .. Long ca ... .. em ... .. em cần rất nhiều rất nhiều tiền để giúp nó trị bệnh, em .... ..

Đằng nào thì cũng đã nói ra rồi, Tiểu Thanh cũng tiếp tục lấy hết dũng khí nói tiếp:

- Để em làm người tình của anh đi, em ... .. em sẽ rất ngoan.

Thời khắc đó Tiểu Thanh đã không còn biết nói gì nữa cả, nằm lên người Trần Tuấn Long, hờn hờn tủi tủi.

Trần Tuấn Long nhất thời cũng không biết phải làm sao, chỉ có cách để cô ấy ôm chặt, nhẹ nhàng vuốt vuốt sống lưng, an ủi cô mà thôi.

Hắn đương nhiên biết, thật ra Tiểu Thanh đã say rồi, nhưng bây giờ Trần Tuấn Long mới hiểu, Tiểu Thanh nhất định là đã có ý nghĩ này từ rất lâu rồi, tới nay nhân cơ hội say rượu mới dám để lộ ra mà thôi.

Tiếng thút thít của Tiểu Thanh ngày càng nhỏ, dựa vào người Trần Tuấn Long từ từ say giấc.

Trần Tuấn Long ôm thân hình mềm mại của cô lên, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh Tiểu Mẫn. hai cô gái mặt đỏ như hoa đào, đầy sắc xuân tình, đáng nằm gọi cảm khiến nhịp tim của Trần Tuấn Long tăng nhanh đáng kể.

- Họ đều say rồi?

Tiểu Vũ vào nhà vệ sinh trang điểm lại xong đi ra, nhìn thấy hai cô gái đều nằm trên sofa thì hỏi.

- Uhm.

Trần Tuấn Long quay người gạt gạt đầu, sau đó quay lại bàn ăn, ngồi xuống rồi ra ý kêu Tiểu Vũ lại.

Tiểu Vũ thấy hai cô gái đều không sao, say rượu rồi ngủ quên mà thôi, còn nghĩ không biết lát nữa làm sao để đưa họ xuống nữa, thấy Trần Tuấn Long vậy vậy tay thì mỉm cười bước đến.

Hôm nay Tiểu Vũ mặc một chiếc váy liền thân màu kem, toát lên vẻ cao quý phóng khoáng, thấy Trần Tuấn Long cứ nhìn mình chằm chằm thì Tiểu Vũ vô duyên vô cớ cứ thấy thẹn thùng, ánh mắt Trần Tuấn Long nhìn mình vẫn nóng bỏng như ngày nào.

- Máy hôm nay sự vụ trong bang vất vả cho em rồi.

Trần Tuấn Long cầm tay Tiểu Vũ.

- Không khổ.

Tiểu Vũ cúi đầu nhẹ giọng nói. Đáng vẻ như chú chim non yếu ớt dựa dẫm của cô khiến trong lòng Trần Tuấn Long nóng lên, khi này bị hai cô gái làm cho nóng người lên rồi. Trần Tuấn Long nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng mịn, mềm mại của Tiểu Vũ.

Trong sảnh rất yên tĩnh, hai người không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng hưởng thụ khoảnh khắc trước mắt.

- Làm người phụ nữ của anh nhé, anh sẽ chăm sóc em.

Trần Tuấn Long đề nghị.

Tiểu Vũ không đáp, một lát sau mới từ tốn nói:

- Long ca, anh ... .. không ghét em sao?

- Nhìn vào mắt anh này.

Lần này là Trần Tuấn Long ra lệnh.

Tiểu Vũ không tự chủ được ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập ngừng nhìn Trần Tuấn Long. Khuôn mặt Trần Tuấn Long rất nghiêm túc, nhưng Tiểu Vũ nhìn thấy trong mắt hắn sự kiên định, dũng cảm, còn có cả chân thành nữa.

- Nhận lời anh, vĩnh viễn làm người phụ nữ của anh.

Ngữ khí của Trần Tuấn Long cũng thật kiên định.

Tiểu Vũ trong khoảnh khắc đó nước mắt tuôn rơi, uhm một tiếng rồi ngã vào lòng Trần Tuấn Long, ôm chặt lấy hắn, có phần thút tha thút thít cố kìm nén.

Trần Tuấn Long cũng ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, khi đó sự im lặng còn hơn vạn lời nói, hai người dùng trái tim để cảm nhận. Rất lâu rất lâu sau đó Trần Tuấn Long mới nhẹ giọng hỏi:

- Về chưa?

- Uhm

Khi đó người ngọc đã không còn sức để nói nữa rồi.

- Chúng ta đi đâu?

Trần Tuấn Long lại treo lên khuôn mặt nụ cười quen thuộc.

- Uhm, về chỗ em nhé.

Tiểu Vũ nghĩ thầm, mặc dù Từ Lan Hoa Viên nơi mình và Tiểu Thanh sống cũng không tệ nhưng chỉ có hai phòng ngủ, một phòng khách, Tiểu Mẫn chỉ có thể tạm thời ngủ chung với Tiểu Thanh rồi, tối nay Trần Tuấn Long nhất định là sẽ ở cùng mình, cô có dự cảm như thế, vừa nghĩ đến chuyện ở cùng Trần Tuấn Long, người cô liền nóng lên, cái đêm ở khách sạn Trường Thành quả thật khiến người ta nhớ mãi.

Trần Tuấn Long một tay lái xe, một tay cầm tay của Tiểu Vũ, cười nói:

- Hay là qua chỗ anh đi, bên đó rộng hơn một chút, cũng tiện hơn.

Trong lòng Tiểu Vũ rất vui, Trần Tuấn Long mặc nhiên dẫn mình về nhà, điều này chứng tỏ Trần Tuấn Long đã xem cô là người phụ nữ của hắn rồi, Tiểu Vũ sao có thể không vui cho được chứ. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Lúc bình thường Trần Tuấn Long có phần thần bí, ban ngày chẳng thấy người đâu, đến tối mới xuất hiện. Hắn là lão đại mới của bang Phi Phụng, Tiểu Vũ cũng không rõ rốt cục Trần Tuấn Long làm gì, sống ở đâu, còn việc Trần Tuấn Long nói hắn là sinh viên của đại học Bưu điện, bọn Tiểu Vũ cũng bán tín bán nghi. Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội hiểu được con người thần bí của hắn rồi.

Trần Tuấn Long lái xe rất chậm vì trên xe vẫn còn hai cô gái đang say ngủ, khi này bỗng được hai cô lên xe cũng chẳng dễ dàng gì, trên xe còn lăn qua lăn lại, phải chăm sóc bọn họ.

Tiểu Vũ nói phải lấy đồ để thay, nên Trần Tuấn Long lái xe qua Từ Lan Hoa Viên của Tiểu Vũ trước, Tiểu Vũ lên phòng không lâu thì Tiểu Mẫn mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, chui đầu qua cửa xe nôn thốc nôn tháo, khi này cô uống nhiều nên bây giờ cũng rất khó chịu.

Trần Tuấn Long vội xuống xe, ở bên ngoài giữ chặt lấy cô, Tiểu Mẫn nôn xong, Trần Tuấn Long giúp cô dọn dẹp chiến trường còn cô thì quay người dựa vào lưng ghế ngủ tiếp.

Không lâu sau đó Tiểu Vũ quay lại, xách một chiếc túi, bên trong là đồ để thay, đến đồ của bọn Tiểu Mẫn cũng chuẩn bị luôn, thân hình cô và Tiểu Thanh cũng tương đương nên tạm thời cho Tiểu Thanh mượn đồ.

- Chúng ta đi đâu?

Tiểu Vũ lên xe.

- Đến lúc đó em sẽ biết.

Trần Tuấn Long không lập tức đáp lời cô, có vẻ bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Cảm Xúc Mãnh Liệt Ở Tinh Long Cư

Xe chạy theo hướng khu Đông Thành thuộc khu Triều Dương, rất nhanh sau đó đã đến một tiểu khu nhìn rất đẹp đẽ hoa lệ, cách Từ Lan Hoa Viên của bọn Tiểu Vũ rất gần. Trước mặt là một chung cư cao tầng, phía sau một khu biệt thự. Đây là căn hộ đầu tiên Trần Tuấn Long mua sau khi đến Bắc Kinh – Tinh Long cư trong Minh Châu Hoa viên.

Nhà trong Minh Châu hoa viên đều là căn hộ cao cấp, sống trong tiểu khu này không phải thượng lưu thì cũng là quý tộc. Nhân viên bảo vệ ở cổng nhìn thấy biển số xe của Trần Tuấn Long liền lập tức đứng nghiêm chào. Sau khi đậu xe xong, Trần Tuấn Long lấy trong hộp đựng đồ lật vật trên xe ra một chiếc chìa khóa, rồi cùng xuống xe với Tiểu Vũ. Tiểu Vũ quan sát xung quanh một chút, mặc dù là ban đêm, nhưng đèn đường xung quanh chiếu sáng rực rỡ, không khí trong lành, môi trường cũng rất đẹp.

Hai cô gái vẫn còn say rượu chưa tỉnh, không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long chỉ còn các nửa điu nửa ăm Tiểu Mẫn lên, sắp xếp xong cho cô lại đi xuống bông Tiểu Thanh lên.

Lên đến căn phòng trên tầng thượng, mở cửa phòng ra Tiểu Vũ mới phát hiện mình đang ở trong một căn hộ cao cấp. Phòng khách to đến đáng kinh ngạc, toàn bộ đèn trong nhà đều bật hết rồi, chính giữa trần phòng khách là một bộ đèn thủy tinh cực lớn, chiếu sáng toàn bộ gian phòng, thiết kế bên trong sang trọng cao cấp, Tiểu Vũ nhìn mà không dám tin, đứng ngây người ra.

Trần Tuấn Long bông Tiểu Thanh vào một phòng rồi nhanh chóng đi ra, nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Tiểu Vũ thì cười cười rồi hỏi:

- Thế nào? Có thích không?

- Thích, ở đây thật sự là quá đẹp, quá hoa lệ.

Tiểu Vũ đáp.

- Hờ hờ, thế thì để anh dẫn em đi dạo một vòng.

Trần Tuấn Long cười cười kéo tay Tiểu Vũ, hẳn cũng rất thích căn phòng kiểu mùa hè này, đặc biệt là tên của nó – Tinh Long cư, vô cùng hợp với ý của Trần Tuấn Long, do trong tên của hắn có một chữ Long.

Mặc dù đã là nửa đêm, hai người vẫn rất tỉnh táo. Tiểu Vũ đi theo Trần Tuấn Long, trên dưới trước sau, khắp Tinh Long cư đều thăm thú qua một lượt. Ở đây có hai lầu, các loại thiết kế thiết bị gì cũng có, phòng ốc rất nhiều, đồ dùng gia đình vừa to vừa sang trọng, trang trí hoa lệ như hoàng cung. Đặc biệt khiến Tiểu Vũ thích nhất là cửa sổ kính lớn ở phía dưới, còn có một ban công cực lớn, bên trên trồng đủ loại thực vật, có hoa tươi, có hồ leo núi, khiến người ta có cảm giác gần gũi với thiên nhiên, đúng là hoa viên giữa tầng không, lại thêm ở trên đó gần với kiến trúc cao nhất của tòa nhà, vì thế có thể ngắm nhìn toàn cảnh Bắc Kinh về đêm. Tất cả đều khiến lòng người dễ chịu

Trần Tuấn Long lấy trong tủ lạnh ở quầy bar mini ra một chai champagne, rót hai ly rồi cầm ra vườn hoa trên không. Ánh nguyệt như nước, Tiểu Vũ đang đứng cạnh lan can phóng tầm mắt ra xa. Gió đêm thổi bộ đồ cô bay bay, từ sau nhìn lại, Tiểu Vũ hiện lên nét phong tư trác việt, hoàn mỹ tuyệt đối.

Trần Tuấn Long đưa ly champagne qua, Tiểu Vũ quay người mỉm cười nhận lấy, hai người cùng cụng ly.

- Có thích nơi này không?

Trần Tuấn Long nhấp một ngụm champagne, rồi đặt ly xuống, hỏi.

Tiểu Vũ gật đầu:

- Nơi này thật đẹp, em thích lắm.

- Tiểu Vũ.... ..

Trần Tuấn Long đưa tay ra ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó đẩy cô đến phía trước, mắt nhìn cô không chớp.

Nhìn thấy vẻ nhu tình ngời ngời của Trần Tuấn Long, khuôn mặt của Tiểu Vũ lại đỏ lên.

- Uhm

Giọng cô nhẹ như tơ đáp lời. Trần Tuấn Long nhất định là có chuyện muốn nói với cô.

- Còn nhớ chuyện vui mà anh nói với em không?

Trần Tuấn Long hòa hoãn nói, khi đó hắn đã rút từ trong túi ra một chiếc chìa khóa, cầm trên tay.

- Chẳng phải Tiểu Mẫn đã nói bọn anh thắng năm triệu đó sao?

Tiểu Vũ có phần không hiểu. Trần Tuấn Long lắc đầu, chiếc chìa khóa trong tay quay quay, trong đêm thanh vắng vang lên tiếng động lớn.

- Còn có chuyện vui gì nữa sao?

Tiểu Vũ cúi đầu e thẹn hỏi, đối với Tiểu Vũ mà nói chuyện vui đêm nay đã là quá nhiều rồi. Khi này ánh mắt Trần Tuấn Long nhìn cô với lần đầu gặp mặt sao mà giống nhau đến thế.

- Hi hi hi .... ..

Trần Tuấn Long cười, trong tay vẫn là chùm chìa khóa, đây chẳng phải là chìa khóa mở cửa chính của Tinh Long cư đó sao?

Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười như vàng dương của Trần Tuấn Long, cuối cùng cũng hiểu là chuyện gì rồi. Cô vô cùng vui sướng, đồng thời cũng có phần cảm động. Tiểu Vũ nhào người lại, dựa vào lòng Trần Tuấn Long, kích động gọi tên hắn:

- Long ca, Long ca... ..

Trần Tuấn Long ôm chặt cô, đặt chùm chìa khóa vào trong tay cô, lại một lần nữa dịu dàng hôn lên trán cô, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Sau này, em là nữ chủ nhân của Tinh Long cư này, Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ không nói gì, nhướn chân lên, nồng nhiệt hôn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cũng nồng nhiệt đáp lại, bàn tay phía sau cũng bắt đầu đường đi bất quy tắc rồi, không ngừng vuốt ve thân hình Tiểu Vũ, tay phải đặt trên đùi cô thẳng tiến một đường lên trên, dùng lực bóp mạnh, còn tay trái hắn thì lại đi từ cổ áo xuống, đầu tiên là vòng ra phía sau mở nút áo ngực, sau đó lập tức chiếm lấy đôi gò bồng đảo no tròn của Tiểu Vũ, xoa bóp không chút ngại ngùng.

- Ừ .... ..

Tiểu Vũ sớm đã bị động tác của Trần Tuấn Long kích động sự ham muốn.

Trần Tuấn Long ẵm ngửa Tiểu Vũ lên, bồng vào phòng ngủ. Tiểu Vũ hai tay ôm lấy cổ Trần Tuấn Long, dụi dụi khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của cô vào ngực hắn.

Trần Tuấn Long đặt Tiểu Vũ nằm trên giường, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mặt, lên cổ cô, hai tay tự do đi lại, từng chút từng chút một cời bỏ chiếc váy trên người cô, da thịt Tiểu Vũ lộ ra đến đâu, Trần Tuấn Long lại dùng đôi môi mình chiếm hữu đến đó. Đến khi toàn thân Tiểu Vũ không còn mảnh vải nào nằm trên giường, thì đôi môi hắn cũng là lướt qua một lượt khắp người cô.

Tiểu Vũ đôi mắt mê mải, hai chân xoắn lấy nhau, dường như cô không chịu thêm được nữa rồi, cô thở đứt đoạn, gọi Trần Tuấn Long:

- Long ca ... .. nhanh lên ... ..

Trần Tuấn Long cười nhẹ một tiếng, quỳ hai gối xuống, cời quần áo ra, để lộ thân hình cường tráng của hắn. Tiểu Vũ nhướn người lên, gấp gáp giúp Trần Tuấn Long mở dây thắt lưng.

Trần Tuấn Long hài lòng nhìn Tiểu Vũ đang động tình, đè người xuống, khi hắn hoàn toàn đi vào trong cô, Tiểu Vũ rên lên một tiếng dài, cả người như dây leo quấn chặt lấy hắn, cái vẻ mãn nguyện đó khiến Trần Tuấn Long ngập tràn cảm giác chinh phục mạnh mẽ. Mặc dù ngày hôm nay thật chậm nhưng ít nhất giờ đây Trần Tuấn Long cảm thấy bản thân đã trải qua một ngày rất phong phú.

Rất lâu rất lâu sau đó .... ..

- Long ca?

- Uhm .... ..

- Đang nghĩ gì thế?

Tiểu Vũ nhẹ nhàng lau mồ hôi trên ngực Trần Tuấn Long.

- Ồ, ... anh đang nghĩ đến chuyện đêm hôm đó của chúng ta ở khách sạn Trường Thành.

Tiểu Vũ vừa nghe xong liền đỏ mặt.

- Nói cho anh biết, sau đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?

Trần Tuấn Long hình như đang hồi tưởng lại.

- Em .... Long ca anh ... ..

Tiểu Vũ không biết phải trả lời hán thế nào.

Trần Tuấn Long cười.

- Đêm hôm đó thật sự là anh say rồi, giống như bọn Tiểu Mẫn hôm nay vậy, rốt cục xảy ra chuyện gì anh cũng không biết nữa, thật ra, anh chỉ muốn biết đêm hôm đó anh và em có làm nhiều như vừa rồi không thôi.

Tiểu Vũ e thẹn, bàn tay đang vuốt ve chuyển sang đánh yêu, thấy Trần Tuấn Long cười mà như không cười nhìn mình mới hiểu hóa ra Trần Tuấn Long đang đùa với cô, thật chịu không nổi cách nhìn của hán nữa. Sau cùng Tiểu Vũ không thể không nhẹ giọng đáp:

- Uhm ... .. đêm hôm đó ... .. chúng ta .... .. làm tất cả .... .. là năm lần.

Nói xong thì cô đã thẹn đến không thể thẹn hơn được nữa, cũng chẳng dám nhìn Trần Tuấn Long luôn.

Quả nhiên, sau khi nghe xong Trần Tuấn Long liền cười ha hả, rồi nói như thờ vào tai tiểu Vũ:

- Thế thì chẳng phải chúng ta vẫn còn hai lần nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành hay sao?

Tiểu Vũ cuộn tròn người lại không dám cử động. Khi nãy, sự dũng mãnh của Trần Tuấn Long đã chiếm lĩnh đêm hôm đó, thêm nữa Tiểu Thanh say rượu cũng không có ở đây. Một mình cô duy nhất tiếp nhận toàn bộ ái ân của Trần Tuấn Long, con đường thật hạnh phúc, nhưng bây giờ Tiểu Vũ quả thật bối rối không nổi sự ham muốn của Trần Tuấn Long nữa rồi.

Nghĩ đến Tiểu Thanh, trong lòng Tiểu Vũ thoáng dao động, ngẩng đầu nhìn Trần Tuấn Long. Quả nhiên, dường như hán đang suy nghĩ chuyện gì đó. Tiểu Vũ nhẹ nhàng trườn lên người hán, lắng nghe nhịp đập của trái tim hán.

- Đêm hôm đó, Tiểu Thanh là thế nào?

Trần Tuấn Long cuối cùng cũng hỏi ra rồi.

Tiểu Vũ có chút hèn dỗi ngẩng đầu nói với Trần Tuấn Long:

- Còn không phải do anh nữa sao?

- Chuyện này có liên quan gì đến anh?

Trần Tuấn Long cười cười.

- Nếu không phải tại đêm đó anh mạnh như thế, sao em lại phải đi tìm Tiểu Thanh giúp chứ.

Tiểu Vũ đương nhiên đổ hết trách nhiệm lên đầu Trần Tuấn Long rồi.

Trần Tuấn Long cười cười, cũng không nói gì thêm nữa, một lúc sau đó mới hỏi:

- Tiểu Thanh cần nhiều tiền lắm sao? Em gái cô ấy bị làm sao vậy?

Tiểu Vũ thở dài, sau đó buồn buồn nói:

- Thật ra Tiểu Thanh là một cô gái rất xuất sắc, cô ấy cũng rất khổ. Tháng trước cô ấy mới gia nhập bang Phi Phụng của chúng ta, là chị Thu của đồn Tam Lý giới thiệu cô ấy quen Lan tỷ. Tiểu Thanh hình như có một cô em gái, không biết là mắc bệnh gì phải làm phẫu thuật, chi phí lần đầu cũng cần đến sáu trăm nghìn rồi, cô ấy là vì như thế nên mới ...

Trần Tuấn Long uhm một tiếng, Tiểu Vũ cũng không nói thêm nữa, im lặng một lát rồi tiếp:

- Tiểu Thanh vừa đến đã mượn của Lan tỷ một trăm tám mươi nghìn. Nghe nói vẫn còn thiếu nhiều lắm, chị em bọn em biết được chuyện của cô ấy mỗi người đều ủng hộ một ít. Bây giờ em gái cô ấy đang ở cơ sở hai của đại học Y khoa Nam Ninh tiến hành kiểm tra trước khi phẫu thuật, tháng sau là mổ rồi. Nếu quyền không đủ tiền thì phiền rồi. Mấy hôm nay Tiểu Thanh theo em, em thấy cô ấy lúc bình thường rất không vui, đều là vì chuyện này mà buồn rầu.

Trần Tuấn Long lại uhm một tiếng.

Tiểu Vũ nhòm người dậy, nhìn Trần Tuấn Long van lơn:

- Long ca, giờ anh là lão đại của Phi Phụng bang chúng ta, anh nhất định phải giúp cô ấy. Tiểu Thanh cô ấy .... cô ấy ..... rất đáng thương.

Cô biết Trần Tuấn Long có thực lực, có khả năng giúp được Tiểu Thanh.

Trần Tuấn Long hình như đang cân nhắc gì đó, im lặng rất lâu rồi mới nói với Tiểu Vũ:

- Ngày mai em nói với Tiểu Thanh cho cô ấy yên tâm, chuyện trong nhà cô ấy cũng là chuyện của bang hội, chuyện tiền nong cô ấy không cần phải lo, anh sẽ giúp cô ấy giải quyết.

Trần Tuấn Long nói đến đâu, Tiểu Vũ gật đầu đến đó, trong lòng thầm mừng cho Tiểu Thanh.

Tiếp đó hẳn lại nói với Tiểu Vũ:

- Để Tiểu Thanh làm em gái em không sao chứ?

Tiểu Vũ lập tức hiểu ý của Trần Tuấn Long, buồn buồn nói:

- Tiểu Thanh vốn dĩ là em gái tốt của em.

Trần Tuấn Long sao lại không hiểu Tiểu Vũ đang nghĩ gì được chứ, liếc nhéo mũi cô nói:

- Sao? Ghen rồi?

Tiểu Vũ cười:

- Đến cả chuyện này mà em cũng ghen thì sau này em uống bao nhiêu dấm cho đủ chứ.

Trần Tuấn Long cũng cười.

Tiểu Vũ lặng lẽ quay vào lòng Trần Tuấn Long, tay phải lại nhẹ nhàng vuốt ve thành hình hán, sau đó chân tình nói:

- Long ca, em đã là người của anh rồi, bất kể là anh làm chuyện gì, em đều ủng hộ, anh ... .. anh có thể chấp nhận em thì em đã mãn nguyện rồi.

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng vuốt tóc cô, không nói gì cả.

Hai người im lặng hồi lâu rồi Trần Tuấn Long mới nói:

- Tiểu Vũ, có lẽ em còn chưa hiểu anh, có rất nhiều chuyện anh còn chưa nói với em.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Trần Tuấn Long, chỉ nghe Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Anh không nói với em là vì không muốn làm em lo lắng. Lần này anh tiếp quản Phi Phụng bang, cũng là to gan thử sức một lần. Anh đã bước lên con đường sóng to gió lớn, anh tin anh sẽ nhanh chóng đi đến cuối cùng. Nhưng những khó khăn trước mắt chúng ta còn rất nhiều.

- Thêm nữa là, anh còn đồng thời đi trên một con đường khác nữa, mặc dù tẻ nhạt nhưng cần rất nhiều thời gian mới đi được đến đích, đây cũng là lí do tại sao anh chọn Phi Phụng bang.

- Cho nên, anh cần em giúp.

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói.

- Hiểu rồi, Long ca, em sẽ giúp anh.

- Uhm

Trần Tuấn Long nói:

- Khi trước anh nói với em anh là sinh viên là nói thật đó, có điều anh không phải là sinh viên của đại học Bưu điện mà là sinh viên của đại học Bắc Kinh. Chuyện này mình em biết được rồi, thân phận của anh tạm thời đừng nói cho bọn Tiểu Thanh biết. Bang hội vài ngày tới sẽ hoàn thành việc điều chỉnh, anh sẽ xuất tiền để em mở một công ty chính quy, do em phụ trách. Sự vụ trong bang anh sẽ tìm một người quản lí.

- Tại sao?

Tiểu Vũ có phần không hiểu.

- Bởi vì

Trần Tuấn Long hòa hoãn nói:

- Anh đã chọn con đường sóng gió nay để đi thì bão táp mưa sa sẽ nhanh chóng ập đến bất cứ lúc nào, anh không muốn em phải trải nghiệm những điều

đó.

Lời hắn nói rất kiên định, nhưng phảng phất một nỗi tất cả đều nằm trong tầm tay của hắn. Tiểu Vũ mặc dù lo lắng nhưng bây giờ cô hoàn toàn tin tưởng vào thực lực của Trần Tuấn Long.

- Được rồi, Long ca, em nghe lời anh.

Tiểu Vũ gật đầu.

Khi Trần Tuấn Long lái xe về đến đại học Bắc Kinh thì đã gần đến giờ vào học. Hắn hấp tấp quay về kí túc xá lấy sách vở rồi đi ngay. Mấy anh em trong kí túc xá đều không ở phòng. Dương Hiểu Nhân đề tiện cho công việc đã thuê một căn phòng ở ngoài, Tăng Kiến Hoa cũng ra ở chung với hắn rồi. Còn Trần Tuấn Long cũng có hôm không về kí túc xá, trong phòng chỉ còn bọn Tô Cường, Khương Hồng Đào hai người, bọn họ chắc đã lên giảng đường từ sớm rồi.

Hòa theo dòng người tấp nập đi học, Trần Tuấn Long cũng nhanh chóng lên giảng đường, thầy Lưu đã ở trên bục giảng chuẩn bị giáo trình từ bao giờ rồi, điểm danh qua loa rồi vào bài ngay.

Thật ra Trần Tuấn Long đối với chuyện gì cũng hờ hững, học hành cũng vậy, nhưng điều này không có nghĩa là hắn tùy tiện buông bỏ việc học, thân phận này là do Thất Thất cho hắn, thế nên hắn vô cùng trân trọng, không dám nói là thánh tích xuất sắc nhưng dựa vào trí tuệ của Trần Tuấn Long thì thuận lợi hoàn thành bốn năm đại học không phải là vấn đề, thậm chí hiện nay, trong tay hắn có cả một đồng tiền chẳng biết tiêu vào việc gì. Trước đây hắn không có khái niệm gì về tiền cả, đương nhiên, bây giờ đối với tiền cũng rất hờ hững. Chỉ là vì thực hiện kế hoạch của bản thân cho nên gần đây việc kiếm thật nhiều tiền đã trở nên cấp bách mà học thuyết kinh tế lại là một môn khoa học tương đối thâm sâu, Trần Tuấn Long tin rằng những kiến thức này sau này nhất định sẽ có chỗ dùng đến, cho nên hắn cũng rất chăm chỉ, dùng phương pháp riêng để học tập và suy ngẫm.

Một buổi sáng, khi Trần Tuấn Long đang học trên lớp thì ở Tỉnh Long cư:

- Thoải mái quá. Thật không ngờ lão đại lại có được căn nhà sang trọng thế này, thật là giỏi quá.

Tiểu Mẫn vô cùng sáng khoái nằm trong bồn tắm, xoa nhẹ bọt sữa tắm đang chảy trên người cô, còn đối diện với cô là Tiểu Thanh cũng đang hưởng thụ y như thế, cô đang khoát nước lên cổ mình.

- Tôi hôm qua uống say hết cả, làm sao mà đến được đây cũng chẳng biết nữa, cô có biết không Tiểu Thanh?

Tiểu Mẫn lắc lắc đầu nói.

Tiểu Thanh lắc đầu:

- Tôi cũng say mà, mơ mơ hồ hồ chẳng biết gì cả.

- Thật không?

Tiểu Mẫn cười gian xảo:

- Thế đêm qua là ai vừa khóc vừa đòi làm người tình của Long ca vậy nhỉ?

Nói rồi té nước trong bồn tắm về phía Tiểu Thanh còn Tiểu Thanh thì chỉ biết cười cười trốn mà thôi.

- Ô, hóa ra tôi qua cô giả say. Còn không biết ai vừa khóc vừa đòi nữa đó?

Tiểu Thanh cũng gạt nước lại. một cô gái nghịch nước trong bồn tắm làm ướt nhẹp hết cả.

Quậy một hồi, hai người mới chịu thôi. Tiểu Mẫn ấn nút mở bồn tắm, cảm thấy rất hay, trước nay chưa từng dùng thứ sang trọng thế này, đương nhiên là phải thử rồi. Xong rồi mới nói với Tiểu Thanh:

- Long ca giỏi như thế, tôi thích anh ấy cũng là bình thường thôi, cô cũng thích anh ấy chứ?

Tiểu Thanh ngẫm nghĩ, mình thật sự là thích hắn sao? Hay là vì tiền của hắn có thể giúp được mình nên mới nói thế? Tiểu Thanh cũng thấy lạ, nhưng tối qua là nhân cơ hội uống say mà nói ra hết những suy nghĩ trong lòng, nhưng sau đó thế nào? Long ca có đồng ý không? Tiểu Thanh hồi hộp, vội vàng bơi qua bên Tiểu Mẫn, lay lay cô hỏi:

- Aizz, Tiểu Mẫn, tối qua ..... tối qua sau đó Long ca nói sao?

- Cái gì mà nói sao?

Tiểu Mẫn giả bộ hồ đồ:

- Cô đang nói gì thế?

- Uhm .... chính là .... chính là chuyện tôi nói muốn làm người tình của Long ca đó mà.

Tiểu Thanh có chút thẹn thùng:

- Anh ấy .... sau đó nói sao?

- Cái này mà cô cũng còn hỏi tôi sao? Tự cô không biết hả?

Tiểu Mẫn ngạc nhiên.

- Tôi ... .. sau đó tôi ngủ mất .... tôi .... tôi cũng không biết nữa.

Tiểu Thanh đành nói thật, tối qua sau đó cô quả thật là men rượu ngất rồi, liền dựa vào người Trần Tuấn Long say ngủ dưới bàn tay ve vuốt dịu dàng của hắn.

- À, hóa ra à thế?

Tiểu Mẫn ra cái vẻ chuyện gì cũng biết cả.

- Mau nói cho tôi biết đi.

Tiểu Thanh lay lay Tiểu Mẫn, có phần nôn nóng.

- Ờ, chuyện tối qua hả? Sau đó cô và Long ca ....

Tiểu Mẫn cố ý kéo dài giọng khiến Tiểu Thanh càng thêm nôn nóng.

- .... cụ thể xảy ra chuyện gì, thật sự thì .... tôi cũng không biết, hihihihhi.

Tiểu Thanh biết Tiểu Mẫn đang trêu mình thì lập tức té nước khắp người cô.

- Hay cho Tiểu Mẫn này, dám chọc tôi.

Hai cô gái lại giỡn một hồi nữa rồi mới thôi, hai người đều nằm trong bể nghỉ ngơi. Rất lâu rất lâu, Tiểu Mẫn mới đứng đứng vào Tiểu Thanh.

- Aizz, nghe nói .... cô và Long ca ..... đã từng làm chuyện đó, phải không?

Tiểu Mẫn tò mò hỏi.

Tiểu Thanh chậm chậm gật đầu.

- Thế .... anh ấy rất giỏi phải hông? Nghe nói lần trước là cô với chị Vũ cùng lúc phục vụ anh ấy hả?

Tiểu Mẫn vốn ghê gớm. Tiểu Thanh thờ dài một tiếng, sau đó buồn buồn nói:

- Anh ấy rất mạnh, có điều cũng .... cũng rất thô lỗ.

- A ....

Tiểu Mẫn lại rất hứng thú:

- Thô lỗ? Mình chính là thích thô lỗ.

Cô nghĩ thầm. Sau đó kéo tay Tiểu Thanh hỏi:

- Mau nói cho tôi biết, lần đó các cô làm thế nào hả?

- Khi ... ..

Tiểu Thanh cười cười mắng rồi xô cô ra:

- Muốn biết hả? Thế thì cô tự tìm Long ca thử đi.

- Tìm Long ca làm gì chứ?

Tiếng Tiểu Vũ từ bên ngoài phòng tắm vọng vào, Tiểu Thanh và Tiểu Mẫn cùng quay đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Vũ xả tóc, chỉ mặc một chiếc áo khoác ngủ đi vào.

- Sáng sớm vào phòng tìm hai người thì chẳng thấy ai cả, còn tưởng hai cô mất tích rồi chứ, hóa ra là tắm ở đây.

Tiểu Vũ đứng bên bồn tắm vừa chải đầu vừa nói với họ.

- Còn sớm sao, chị Vũ, đã sắp trưa rồi, ngược lại chị hả? Đêm qua cùng Long ca trải qua đêm xuân, cả đêm ngủ không đủ giấc thì phải? Hihihiihi.....

Miệng của Tiểu Mẫn đúng là ghê gớm, khiến cho Tiểu Vũ đỏ hết cả mặt, đúng là như thế, tối qua mình cô bồi tiếp Long ca, giờ đã là người phụ nữ của Long ca, điều này cũng thật đáng để hãnh diện đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Hoa Hồng Có Gai

Ngắm khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của Tiểu Vũ, Tiểu Mẫn và Tiểu Thanh nhìn nhau, họ có vẻ ngưỡng mộ cô.

- Xem em nói kia, thế Long ca đâu?

Tiểu Vũ hỏi.

Tiểu Mẫn và Tiểu Thanh vô cùng ngạc nhiên, hai cái miệng đồng thanh hỏi:

- Không phải anh ấy đi cùng chị sao?

Câu nói ấy khiến khuôn mặt Tiểu Vũ trở nên đỏ bừng, vội trả lời:

- Vậy anh ấy có chuyện phải đi ra ngoài rồi.

- Bỏ chúng ta ở lại đây ư?

Tiểu Mẫn bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Hôm nay anh ấy còn hẹn đưa chúng ta đi shopping nữa kia mà. Long ca toàn là nói mà không chịu giữ lời.

Tiểu Mẫn lại bắt đầu tỏ vẻ tức giận.

- Sao thế Tiểu Mẫn, không phải hôm nay chúng ta đi shopping sao, hôm nay mấy chị em mình đi shopping là đủ rồi, được chứ?

Xem ra Tiểu Vũ rất vui.

Tiểu Thanh với lấy chiếc khăn tắm ở mép hồ và đứng lên khỏi mặt nước, sau khi choàng xong cô bảo Tiểu Mẫn:

- Được rồi, chúng ta ngâm lâu quá rồi đấy, lên thôi.

Vừa nói, cô vừa bước ra khỏi bể bơi, Tiểu Mẫn vỗ vỗ vài cái lên mặt nước bể rồi cũng leo lên bờ.

Trở về phòng, Tiểu Mẫn vừa cầm khăn lau khô những giọt nước còn đọng lại trên tóc, vừa quay sang bảo Tiểu Vũ:

- Không ngờ Long ca còn có một ngôi nhà đẹp thế này, anh ấy có vẻ bí hiểm thật, ở đây là ở đâu cơ chứ?

- Công viên Minh Châu khu Đông Thành. Tầng áp mái của ngôi nhà này là Tinh Long Cư, bên ngoài còn có một khu vườn đầy hoa nữa.

Tiểu Vũ trả lời.

- Khu Đông Thành, đấy không phải là cách công viên Từ Lam- nơi chúng ta đang sống khá xa sao?

Tiểu Thanh hỏi. Nhưng cũng không đợi cho Tiểu Vũ trả lời. Người thông minh như Tiểu Mẫn có thể nhìn ra vấn đề từ câu trả lời của Tiểu Vũ lúc nãy, cô vội quay lại hỏi:

- Chị Vũ, tại sao chị biết rõ về nơi này thế, có phải là... Ha ha, trước đây chị đã ở cùng Long ca, hà! Lại còn giấu, không nói với bọn em à.

Những điều Tiểu Mẫn nói có vẻ mơ hồ, đến Tiểu Thanh cũng cảm thấy kỳ lạ, mặc dù thời gian này cô lúc nào cũng ở cạnh Tiểu Vũ, nhưng ngoài việc đi thăm nom Lan tỷ ở bệnh viện, còn Hùng thì bị thương, lại thêm việc phải chăm sóc giúp đỡ Phi Phụng Bang, không thấy Tiểu Vũ có thời gian rảnh bao giờ, cô ấy làm sao có thể ở cùng với Trần Tuấn Long được chứ.

Tiểu Vũ cười, biểu lộ niềm kiêu hãnh trên khuôn mặt, đồng dục trả lời:

- Bây giờ chủ nhân căn phòng này chính là chị, điều này chẳng có gì phải giấu cả, ha ha.

Tiểu Thanh và Tiểu Mẫn vừa nghe xong, họ đều vô cùng sùng sốt. Nhưng Tiểu Thanh hiểu ngay tại sao lại như vậy, cô vui vẻ kéo tay Tiểu Vũ lại và bảo:

- Có thật không? Chị Vũ, vậy... vậy là tốt quá rồi, chúc mừng chị, chị Vũ!

Nhưng Tiểu Mẫn bĩu môi, khuôn mặt đầy sự đố kỵ, cô không nói năng gì.

- Mọi người thay đồ trước đi, cũng trưa rồi, ăn cơm xong chúng ta sẽ tha hồ đi mua sắm.

Tiểu Vũ giục.

- Được rồi.

Nghe đến chuyện đi shopping, Tiểu Mẫn nói:

- Long ca đã hứa rồi, tất cả hóa đơn cứ để anh ấy thanh toán!

- Không thành vấn đề!

Tiểu Vũ cười. Sau đó đi theo Tiểu Thanh về phòng của cô.

Nhìn Tiểu Thanh lau khô nhưng giọt nước bám trên người và khoác lên lưng chiếc áo, làn da Tiểu Thanh trắng bóc và thật nõn nà, dù sao cũng trẻ hơn mình mấy tuổi mà Tiểu Thanh thờ dài, chuyện hôm qua cô không ghen với Trần Tuấn Long chỉ là giả vờ, nhưng cô hiểu, có lẽ sau này sẽ còn nhiều người con gái bên Trần Tuấn Long, mình mang thân phận gì mà lại còn đặt ra yêu cầu, ít ra bây giờ Trần Tuấn Long đối xử với mình cũng rất tốt.

Đứng đợi Tiểu Thanh thay xong quần áo, Tiểu Thanh nhìn thấy Tiểu Vũ hãy còn ở trong phòng, vô cùng ngạc nhiên:

- Chị Vũ, chị không đi thay đồ à?

Tiểu Vũ lắc đầu cười rồi nói:

- Tiểu Thanh, khoảng thời gian này vẫn còn phải lo chuyện phẫu thuật cho em gái em chứ?

Tiểu Thanh im lặng gật gật đầu.

- Thế còn thiếu bao nhiêu tiền nữa?

Tiểu Vũ hỏi.

- Em cũng không biết.

Tiểu Thanh lắc đầu.

- Bệnh viện nói thủ tục lần đầu phải hết sáu trăm năm mươi nghìn, nếu như tình trạng không tốt lại vẫn phải phẫu thuật thêm lần nữa, em bây giờ mới dành được ba trăm năm mươi nghìn, phải còn lâu nữa mới đủ.

- Vậy là còn thiếu ba trăm nghìn nữa.

Tiểu Vũ nói.

- Tiểu Thanh, đừng lo lắng, có lẽ trước đây bọn chị không giúp gì được cho em nhưng bây giờ còn có Trần Tuấn Long ở chỗ Phi Phụng Bang nữa.

Nói tới đây cô dừng lại một chút, đưa mắt nhìn Tiểu Thanh.

Nỗi buồn chợt trở dậy trong lòng Tiểu Thanh khi nghe xong, cô nhìn Tiểu Vũ mà không dám tin, giọng run run:

- Chị Vũ, lẽ nào... lẽ nào Long ca... anh ấy... anh ấy...

Cô thật sự xúc động và không thể nói thêm được gì nữa.

Tiểu Vũ cười, gật đầu nói:

- Long ca đã nói, chuyện của em cũng là chuyện của nhóm, anh ấy sẽ giúp em, và bảo em đừng lo lắng gì cả.
- Thật ư, Long ca nhất định sẽ giúp em thật ư, vậy thì... thật tốt quá, em gái em... em gái em cuối cùng đã được cứu rồi.

Tiểu Thanh vui mừng đến nỗi nắm chặt đôi tay và đưa lên sát ngực như đang cầu nguyện điều gì, những giọt nước mắt xúc động tuôn rơi.

Tiểu Vũ đỡ lấy cô, hay người cùng ngồi xuống mép giường, Tiểu Vũ đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang lăn trên gương mặt cô rồi nói:

- Tiểu Thanh à, chị Vũ cũng biết thời gian này em phải chịu khổ nhiều. Đừng lo, bây giờ có Long ca chăm sóc chúng ta, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.
- Cảm ơn chị Vũ.

Tiểu Thanh nói:

- Em... em nhất định sẽ cố gắng để báo đáp chị.
- Em ngốc ạ, sau này mọi người đều là người thân của mình, em còn nói vậy nữa, chuyện trong nhóm em cũng đừng lo nữa, Long ca sẽ sắp xếp được thôi.

Tiểu Vũ ngừng một chút, cô nói tiếp:

- Long ca muốn biết, em có đồng ý đi theo anh ấy không, anh ấy nói, em không cần đắn đo quá nhiều về chuyện này, dù sự lựa chọn của em thế nào đi nữa anh ấy cũng sẽ tôn trọng.

Tiểu Thanh nghe xong bỗng khựng lại, cô rất cảm động, nghẹn ngào nói:

- Long ca... anh ấy là một người tốt. Tiểu Thanh đương nhiên là sẽ đồng ý đi theo anh ấy rồi, nhưng Tiểu Vũ, chị... em...

Tiểu Thanh không nói nên lời.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng:

- Tiểu Thanh, chúng ta vẫn mãi là chị em tốt, phải vậy không?

Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ cũng đang nhìn cô, Tiểu Thanh cắn chặt môi, khẽ gật đầu.

- Vậy em còn đắn đo gì nữa, dù sao đi chăng nữa, chúng ta vẫn là chị em. Long ca có thể chấp nhận chị là chị vui rồi. Có lẽ, sau này sẽ còn nhiều cô gái khác, nhưng... chị hiểu, chỉ cần chị còn chỗ trong tim anh ấy là được rồi.

Tiểu Vũ nói.

Tiểu Thanh gật đầu, nói với Tiểu Vũ:

- Chị Vũ, em hiểu rồi. Cảm ơn chị, chị gái tuyệt vời của em!
- Em gái tốt!

Tiểu Thanh ngồi sát lại bên Tiểu Vũ, rốt cuộc thì bây giờ cô đã có thể yên tâm, bắt đầu một cuộc sống mới với diện mạo mới rồi.

Tiếng chuông tan học vang lên cũng là khi giờ học buổi sáng đã kết thúc, mọi người thu dọn xong và chuẩn bị rời khỏi lớp, nhưng thầy Lưu vẫn còn đứng trên bục giảng có việc thông báo:

- Mọi người hãy đợi một chút, tôi có việc này quên chưa thông báo cho mọi người. Học viện kinh tế Bắc Đại của chúng ta đã mời được cố vấn kinh tế chính của chứng khoán Ngân Hà Liễu Y Y đến để tổ chức một buổi giảng đặc biệt cho mọi người về thị trường chứng khoán, chủ đề là: Biến động của thị trường chứng khoán Trung Quốc và vốn. Liễu Y Y là tiến sĩ kinh tế học của trường Bắc Đại chúng ta, đàn chị của khóa 04 các em đấy, ha ha...

Lúc này thầy Lưu hài hước:

- ... cũng là môn sinh tôi tâm đắc nhất!
- ... Bây giờ cô ấy là cố vấn kinh tế chính của chứng khoán Ngân Hà, kinh nghiệm kinh doanh nổi bật nhất của cô ấy chính là hình thức dùng vốn để kinh doanh, giúp cho tập đoàn Hằng Xương vươn lên trong thị trường cổ phiếu và mua được tập đoàn Khang Tân.

Câu nói khiến cho mọi người trở nên xôn xao, chuyện tập đoàn Hằng Xương mua được tập đoàn Khang Tân xảy ra từ năm ngoái, mấy ngày trước thầy Lưu còn lấy chuyện này ra để làm đề tài để phân tích trong bài giảng, tập đoàn Hằng Xương mấy năm gần đây được xếp và danh sách công ty tư nhân

hàng đầu ở Trung Quốc, lĩnh vực tham gia kinh doanh rất đa dạng, bao gồm khai thác mỏ, đóng tàu, và còn cả nhà máy công nghiệp dệt may. Lần này để mua được tập đoàn Khang Tân, tập đoàn Hằng Xương huy động nguồn vốn từ các ngân hàng, huy động được khoảng gần trăm tỉ tiền vốn để mua được toàn bộ số cổ phiếu của tập đoàn Khang Tân, và lấy điều này làm cơ sở để hợp nhất với tập đoàn Khang Tân, hai công ty sau khi hợp nhất lại lấy tên là tập đoàn Xương Khang và phát hành cổ phiếu mới, ngay lập tức trở thành một cổ phiếu nóng trên thị trường tại thời điểm đó, giá cổ phiếu tăng vọt, và cuối cùng là lợi nhuận tăng lên, điều này hiển nhiên thể hiện rõ tài năng của Liễu Y Y.

Bình thường không khí học tập của mọi người khá sôi nổi, lại thêm thầy Luru luôn tỏ ra hài hước khiến cho mọi người rất thích đùa với thầy. Có một sinh viên ở phía dưới lên tiếng:

- Thầy Luru, chúng em đều biết, đàn chị của bọn em vô cùng lợi hại, sư ti còn là môn sinh khiến thầy hài lòng nhất, nhưng mà điều bọn em quan tâm nhất, là sư ti... có phải là mỹ nhân không ạ?

Mọi người cười rộ lên, thầy Luru cũng cười.

- Có phải mỹ nhân hay không, hôm sau các em đến xem xem sẽ rõ, nhớ rồi chứ, là tối ngày kia, thời gian giảng là 20:00 đến 21:15, địa điểm là hội trường tầng một, viện hai của khoa chúng ta.

Thầy Luru vừa nói vừa quay lại lấy phấn viết lên bảng, sau đó tuyên bố hết giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Vì hơi muộn một chút, đợi cho mọi người ào ra khỏi khỏi cửa, bên ngoài sinh viên đều đã tan lớp, trên lầu dưới lầu đâu cũng là người, đã đến giờ ăn cơm trưa nên điểm đến của tất cả mọi người đều là căng tin. Nhưng không ngờ bọn Trần Tuấn Long lại bị mắc kẹt ở cầu thang khi đang đi xuống lầu, dưới lầu là từng tầng, từng lớp thật hỗn loạn, tiếng người ầm ĩ khắp nơi.

- Đánh nó đi!

- Cho thẳng oắt con này một trận!

- Đừng đánh họ nữa!

Phía dưới không hiểu sao mà lại dám công khai đứng cãi nhau ở đây. Không lâu sau hai cậu sinh viên có mâu thuẫn kéo nhau xuống bãi đất trống phía dưới, trong đó có một hán có dáng cao to đang kéo một cậu sinh viên đeo kính gầy gò, lòi hủn ta đi một cách thô bạo, cậu sinh viên gầy gò dùng hai tay, gắng hết sức đẩy cậu sinh viên cao to kia ra, nhưng vật lộn mãi vẫn không được, vây xung quanh họ là một đám đông đang nhón nháo cũng có rất nhiều sinh viên vừa tan lớp chen vào đám đông để xem.

Lúc Trần Tuấn Long đi qua, chỉ nghe mọi người đang bàn luận xôn xao.

- Sao vậy?

- Cái cậu đeo kính kia đã làm gì?

- Đánh nhau, sao lại đánh như thế?

- Có phải là vì cô hoa khôi Châu Tư Mai kia không?

- Hoa khôi, là ai cơ, chỉ cho mình xem nào.

- Xem làm sao được, người ta đi từ lâu rồi.

- Vậy bọn họ đã có chuyện gì thế?

- Không biết.

- Ôi, đó không phải là Diệp Xuân Ngan sao, hủn ta hình như biết võ tay không ấy, hay là của đội quốc gia, cái cậu đeo kính kia là đầu phải là đối thủ của hủn ấy chứ.

Đù thứ tiếng đang xen vào bình luận, Trần Tuấn Long phớt lờ đi chen qua đám đông, cứ thẳng đường đi về phía căng tin 2 mà hần thường hay tới ăn.

Căng tin 2 là một quán thuê ngoài của trường Bắc Đại được các sinh viên hoan nghênh nhất, cơm canh rất ngon, đặc biệt là ở đây có thể gọi món, chỉ cần bỏ thêm ít tiền là có thể gọi được mấy món ngon, có rất nhiều người rất hài lòng với việc dành dụm để đến đây “bổ sung” dinh dưỡng.

Người như Trần Tuấn Long đương nhiên là không cần phải “bổ sung” dinh dưỡng, hần ngày nào cũng ăn những món ngon, ăn cũng rất kỹ. Thực ra có rất nhiều điều hần không bận tâm lắm, chỉ là bà giờ hần muốn hưởng thụ cuộc sống, chính vì vậy mà hần không thể ngược đãi cái dạ dày của mình được.

Vào đến nhà ăn hần đã thấy một hàng dài người đang đợi gọi cơm rồi, Trần Tuấn Long cũng không lo gì, hần đã đặt trước cho mình một bàn, mỗi ngày căng tin đều chuẩn bị sẵn cho hần, kể từ lần trước do đến muộn mà hần không tìm được chỗ ngồi, Trần Tuấn Long đều gọi Dương Hiểu Nhân tìm đến chỗ người chủ căng tin để “bao” luôn, mỗi tháng trả bảy tám trăm tệ, coi như mua luôn một cái bàn. Người chủ ấy rất nhanh, nhìn thấy người có tiền là nhận luôn. Cùng lúc ấy ông cũng nghĩ ngay ra, đã có nơi buôn bán như vậy, tại sao không mở một chuyên khu trong căn tin nhỉ, nói là làm, người chủ căn tin dự phòng thêm một khu, bố trí đơn giản một chút đã có thể lùi ra ngoài. Sáng kiến này dĩ nhiên nhận được sự hoan nghênh của một số sinh viên có tiền, tuy nhiên thay vào đó cũng gánh phải lời phê bình của rất nhiều người, địa điểm vốn đã nhỏ, lại còn tách ra một khu cho những người có tiền hưởng thụ, mọi người cứ phải chen chúc nhau xếp hàng phát mệt, bọn họ làm như vậy gây sự phân biệt giàu nghèo. Phản ánh việc này lên trường, lãnh đạo trường cũng nhắm mắt một mắt mở một mắt, căng tin đã cho thuê rồi, quan tâm gì nhiều chỗ ấy nữa, chỉ cần căng tin nộp đủ tiền mỗi tháng là được rồi.

Trần Tuấn Long không hề biết đến điều này, hần chỉ muốn mình được thoải mái một chút, cứ như thể chỗ ăn đây trong căng tin được Trần Tuấn Long thuê lại.

Vừa ngồi xuống không lâu, nhân viên phục vụ của căng tin đã đến, Trần Tuấn Long cầm thực đơn lên gọi bữa vài món rồi vừa ngồi uống trà vừa đợi.

Lúc ấy có một cô gái bước lại, thật khéo cô lại ngồi ngay ở bàn đối diện với Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra lại là cô bạn cùng học với mình - Tô Tiêu Đình.

Tô Tiêu Đình đã ở trường một thời gian rồi, nhưng cô không thật hòa đồng với người khác. Cô thường lạnh lùng, không thích nói chuyện với người khác lắm, trên lớp khi mọi người đang thảo luận rất sôi nổi cô lại không hề nói một lời, thêm nữa tính tình cô lại kiêu ngạo, có cảm giác như xem thường người khác. Trước đây Trần Tuấn Long có gặp cô vài lần, hai người cũng chỉ chào hỏi nhau xã giao thôi.

Tuy nhiên cứ coi Tô Tiêu Đình là người lãnh đạm, nhưng những chàng trai đã từng gặp cô đều cho rằng cô rất xinh đẹp, không thua kém gì những cô được xếp trong danh sách hoa khôi trường, chỉ là Tô Tiêu Đình đã đến hơi muộn một chút, không kịp tham gia cuộc bình chọn hoa khôi trường, nhưng dù sao chẳng nữa vẫn rất có tiếng.

Đã là mỹ nhân đương nhiên sẽ có người theo đuổi, nhưng Tô Tiêu Đình dường như không có chút hứng thú gì với chuyện tình cảm yêu đương, những chàng trai muốn tiếp cận cô đều bị cô làm cho phải xấu hổ, một lần có một hần đứng đợi sẵn ở cửa lớp lúc tan học để tặng cho cô một bông hồng thể hiện tình yêu, nhưng cô giật lấy bông hồng, ném xuống đất và dẫm nát, khiến cho chàng trai kia xấu hổ, đỏ mặt và trốn đi thật nhanh. Kể từ đó không còn ai dám theo đuổi “bông hồng lạnh có gai ấy nữa”.

Trông thấy Tô Tiêu Đình bước lại, Trần Tuấn Long mỉm cười và gật đầu với cô, coi như là chào hỏi, hai người mặc dù đã gặp nhau mấy lần, nhưng chưa lần nào nói chuyện với nhau cả.

Tô Tiêu Đình cũng gật đầu, coi như đáp lại. Vào trường đã lâu rồi, chỉ có duy nhất một người lọt vào mắt cô là Trần Tuấn Long, cô lặng lẽ nhìn Trần Tuấn Long một hồi lâu và chợt nhận ra ở hần có điều gì đó khác với mọi người.

Ban đầu hần cũng ít khi nói chuyện, điểm này hơi giống mình; mặt khác, hần ta cũng rất kiêu ngạo, có vẻ thích ở một mình, thêm nữa, hần nhất định là người có tiền, xem hần ta thay đổi chiếc Chevrolet thì biết, có tiền nhưng hoang phí, chỉ dựa vào ba điểm này thôi, về cơ bản Tô Tiêu Đình đã coi Trần Tuấn Long như là đồng loại của mình. Đối với cô, dù Trần Tuấn Long có thế nào đều thuận mắt hơn nhiều so với trước đây. Tên Trần Tuấn Long ấy cũng lạ, trong giờ học mọi người đều ghi chép, hần lại lấy mấy tính ra chơi, gõ lách ta lách tách nhưng không biết là ghi chép những gì. Có lẽ mình cũng phải mua một chiếc máy tính xách tay, cuối tuần rủ cả Kỳ đi, cô ấy biết nhiều về máy tính. Tô Tiêu Đình vừa cầm thực đơn lên vừa nghĩ.

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, vừa đặt cốc xuống thì hần nhìn thấy Dương Hiểu Nhân và Tăng Kiến Hoa đều đã đến. Đi bên cạnh Dương Hiểu Nhân là hai cô gái, hai người vừa nắm tay bước đi vừa cười.

Bước đến bên bàn của Trần Tuấn Long, họ cùng nhau chào Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long gật đầu nhưng ánh mắt dừng lại ở Dương Hiểu Nhân và cô bạn gái đi bên cạnh. Dương Hiểu Nhân đỏ mặt, gãi gãi đầu, chỉ tay vào cô gái giới thiệu: “Anh à, đây là Lao Hồng Anh - khoa Nghệ thuật, bạn gái của em, ừm, Hồng Anh, đây chính là Long ca của chúng ta mà anh đã kể cho em rồi đấy.”

- Chào Long ca!

Cô gái rất khéo, Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu, nói:

- Ngồi đi, chúng ta cùng ăn cơm nhé.

Rồi vẫy tay Tăng Kiến Hoa cùng ngồi xuống, cũng vừa lúc người phục vụ bàn bắt đầu mang đồ ăn ra, Trần Tuấn Long gọi họ lại, nhắc làm thêm hai phần đồ ăn nữa.

Thế là mọi người vừa ăn vừa cười nói vui vẻ. Dương Hiểu Nhân gần đây cứ sáng đi học, hầu hết buổi chiều đều bận rộn ở công ty, hần bây giờ đã là

“hồng nhân” của trường Bắc Đại, mọi người đều biết ở khóa 06 có một người tài năng là Dương Hiểu Nhân. Là người đã có chút lợi thế, Tăng Kiến Hoa và Tô Cường, Khương Hồng Đào những ngày này thường đi theo Dương Hiểu Nhân, biết Dương Hồng Nhân đã thuê nhà ở bên ngoài, Tăng Kiến Hoa cũng từng tới ăn uống ở đấy. Ngoài người anh cả Trần Tuấn Long, bây giờ còn có thêm một người anh hai nữa là Dương Hiểu Nhân.

Dương Hiểu Nhân đương nhiên là rất vui, nhất là chuyện hắn đã theo đuổi được Lao Hồng Anh kể từ tuần trước lại càng làm hắn mừng hơn. Thực ra Hồng Anh và Dương Hiểu Nhân vốn là bạn học thời phổ thông, hai người đều đã có ý với nhau, đợi Dương Hiểu Nhân trở nên nổi tiếng, vì duyên gặp gỡ hai người đã trở thành một cặp kể từ tuần trước, ban đầu còn giữ bí mật, nhưng qua cái miệng lảm lòi của Tăng Kiến Hoa thì chẳng có gì có thể giữ bí mật được nữa, không bao lâu sau thì quan hệ của họ bị lộ, Dương Hiểu Nhân cũng thoải mái dẫn theo Lao Hồng Anh ra ngoài. Bọn Tô Cường và Khương Hồng Đào giờ đều coi Lao Hồng Anh là chị Hai.

Trần Tuấn Long thời gian trước đây bạn chuyện của Phi Phụng Bang nên bây giờ hắn mới biết, hắn cũng mừng thay cho Dương Hiểu Nhân. Vỗ vỗ vai hắn và nói:

- Giỏi, lợi hại hơn cả anh cả của cậu, hà ... hà....

Sau đó quay đầu lại bọn Tăng Kiến Hoa bảo:

- Máy người các hắn phải cố gắng lên, chịu khó học hỏi anh hai của các cậu đi.

Tăng Kiến Hoa cười và đáp lại:

- Chúng ta làm sao mà có thể có bản lĩnh được như anh hai, ha ha, chị Hai, chị nói xem, rốt cuộc chị thích anh Hai ở điểm gì, anh ấy có ưu điểm gì, nói nghe xem nào, để bọn em cũng học tập theo.

Lao Hồng Anh đã quen với mấy người họ từ lâu, tuy nhiên vẫn còn chút lạ lẫm với Trần Tuấn Long, cô nhìn Dương Hiểu Nhân cười:

- Tôi hà, chỉ thích tính thật thà của anh ấy. Đúng không?

Nói rồi cô huých huých Dương Hiểu Nhân.

Dương Hiểu Nhân cũng cười, cứ hà hà gật đầu, sau đấy bọn Tăng Kiến Hoa cũng cười ồ lên. Trần Tuấn Long cũng mỉm cười.

Sau đấy mọi người lại tiếp tục bữa cơm vui vẻ cùng nhau, lại cười lại nói, bữa cơm càng trở nên thân mật, nhưng ở bàn đối diện lại chỉ có độc Tô Tiêu Đình, cô một mình ngồi ăn cơm, rất lặng lẽ.

Tăng Kiến Hoa đầy đầy gọng kính, nói:

- Vụ ồn ào ban nãy thật hấp dẫn, nhưng mà người ấy tên là gì nhỉ, à, đúng rồi, là Diệp Xuân Ngạn. Hắn ta đối xử với người ta như vậy, khó tránh khỏi thiệt thòi về sau.

Khương Hồng Đào nói chen vào:

- Nghe nói lại có quan hệ với hoa khôi Châu Tư Mai khóa 06, đây đã là vụ thứ hai trong tháng rồi, lần trước nghe nói có ông chủ của công ty nào đó muốn mời cô ấy đi ăn cơm, còn muốn động chân động tay, kết quả bị Diệp Xuân Ngạn dạy cho một trận, cụ thể ra sao mình cũng không rõ lắm, mọi người có biết gì không?

- Sặc... muốn biết chúng ta cứ hỏi chị Hai là xong thôi mà, chị Hai và Châu Tư Mai không phải là học cùng lớp sao? Chị hai, kể đi.

Tăng Kiến Hoa nói, lúc ấy cả bọn Tô Cường đều nhìn về phía Lao Hồng Anh, yên lặng chờ cô kể lại.

Lao Hồng Anh giọng trong trẻo, ho một tiếng, mang vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng khiến mọi người, Lao Hồng Anh cũng cười, chỉ nghe tiếng cô nói:

- Thực ra mình cũng không biết rõ lắm, nhưng mà buổi tối hôm ấy Châu Tư Mai đã rất giận. Ông chủ ấy có quen một chị ở khóa 05 của khoa Nghệ thuật của chúng mình, rất hay đến trường đón chị ấy, lần trước tới vô tình gặp Châu Tư Mai ở cửa ký túc, sau lần ấy đã bắt đầu nảy sinh ý định, sau khi nghe ngóng tình hình của Châu Tư Mai ngày nào cũng chực ở cửa ký túc, đuổi cũng không chịu đi khiến Châu Tư Mai chán ngấy, ông chủ ấy là kẻ hách dịch, cho mình có tiền là giỏi lắm, hôm ấy nói muốn mời Châu Tư Mai đi ăn, Châu Tư Mai không thèm để ý đến nên ông ta nổi giận dùng đũa đánh Châu Tư Mai.

- Sau đó thì sao, anh hùng cứu mỹ nhân Diệp Xuân Ngạn làm sao lại xuất hiện?

Chẳng ai có vẻ sốt ruột như Tăng Kiến Hoa.

- Đúng, hôm ấy vừa may gặp Diệp Xuân Ngạn đang đến tìm Châu Tư Mai, gặp trường hợp ấy hắn ta làm sao mà không nhúng tay vào được, về sau nghe nói tên chủ kia đã bị hắn ta cho một trận toi bời.

- Chỉ vậy là hết rồi.

Tăng Kiến Hoa đang nghe rất chăm chú thì thấy Lao Hồng Anh dừng lại, bèn gặng hỏi:

- Về sau thì sao?

- Không có về sau nữa, tên chủ ấy có vẻ rất thù, bị đánh như vậy đương nhiên là ảm ức rồi, trước khi đi còn buông một câu, nói sẽ tính sổ với Châu Tư Mai và Diệp Xuân Ngan.

Lao Hồng Anh kể.

- Cho nên bây giờ Diệp Xuân Ngan trở thành cái bóng luôn đi theo để bảo vệ công chúa Châu Tư Mai, nghe nói Diệp Xuân Ngan là một kẻ si tình, tỏ tình và bị Châu Tư Mai từ chối nhưng vẫn không thay đổi, trở thành vệ sĩ bên người đẹp, nói muốn ở bên để bảo vệ cô, đúng là làm khó cho anh ấy, còn là thành viên của đội tuyển võ tay không quốc gia. Làm sao có thể đi tham gia thế vận hội Olympic Bắc Kinh 2008 được.

Trong lời nói của Khương Hồng Đào có chút đồ kỵ.

Người vốn ít nói Tô Cường cũng bắt đầu góp lời:

- Thế vừa nãy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, mình đứng khá xa, chỉ nhìn thấy hai người họ đứng giằng co, cũng không đánh nhau.

- Ừm...

Lao Hồng Anh nói.

- Vừa rồi hả, thực ra cũng không có chuyện gì cả, đó chỉ là sự hiểu lầm của Diệp Xuân Ngan mà thôi.

- Ồ...

Tăng Kiến Hoa lại bắt đầu có hứng thú.

- Chị hai, chị kể nghe xem.

- Chính là cái cậu đeo kính ấy, mình cũng không biết cậu ấy đến từ khoa nào, lúc vừa tan học đã lên kẹp một bức thư tình vào sách của Châu Tư Mai, kết cục là bị Diệp Xuân Ngan chặn lại, Diệp Xuân Ngan chỉ cảnh cáo hắn ta là đừng tiếp tục làm phiền Châu Tư Mai nữa nhưng cậu sinh viên kia không phục, vẫn là hắn ta muốn động chân động tay trước, Diệp Xuân Ngan đã kiềm chế, nếu không với sức của hắn ta thì chấp ba cậu đeo mắt kính kia cũng không phải là đối thủ.

- Tổ bảo mà.

Tăng Kiến Hoa đang ngồi bên cạnh vỗ nhẹ tay lên bàn, có vẻ kính động:

- Hắn lợi hại thế chứ, cao nhân chấp cả hai cái đầu còn cố kiềm chế để kéo cổ người ta ra ngoài, có vẻ ý mạnh bất nạt yếu, mà lại không nể mặt người khác, làm người không có tình nghĩa. Không phải là tặng thư tình sao, thế thì có gì đáng để ý chứ.

- Haha...

Lao Hồng Anh cười.

- Chỉ là một bức thư tình thôi sao? Châu Tư Mai chỉ trong một tuần đã nhận được cả hơn trăm bức thư tình, có người gửi về, có người nhờ chuyển hộ, lại còn có người tặng ngay trước mặt, ha ha, cô ấy phiền chết đi được, đầu còn thời gian để học, cứ đến ngày cuối tuần hay dịp lễ gì lại có bao nhiêu người mang hoa đến tặng, ôi... Anh Nhân, em bảo này, cửa hàng hoa và tặng phẩm mở ở cổng khu ký túc xá nữ của công ty anh buồn ban một nửa là nhờ Châu Tư Mai đấy nhé, ha ha...

Lúc này, Trần Tuấn Long là người suốt buổi không nói gì cũng bật cười và trêu:

- Cái cô Châu Tư Mai ấy lợi hại đến vậy sao? Mọi người đã gặp cô ấy bao giờ chưa, trông cô ấy như thế nào, không khéo anh cả của mọi người cũng thờ theo đuổi cô ấy xem, ha ha...

Hắn vừa nói xong, bọn Tăng Kiến Hoa vẫn chưa kịp đáp lại thì Trần Tuấn Long đã nghe thấy tiếng sặc của cửa Tô Tiêu Đình đang ngồi ăn cơm ở bàn đối diện, dù âm thanh rất nhỏ, nhưng với đôi tai cực thính của Trần Tuấn Long lại nghe được rất rõ nên ngoảnh đầu lại nhìn.

Tô Tiêu Đình đang ngồi quay lưng về phía họ, vì vậy mà không nhìn rõ sắc mặt của cô, Trần Tuấn Long cười, cũng chỉ có khoảnh khắc ấy thôi nên hắn cũng chẳng để ý. Bọn Tăng Kiến Hoa vừa nghe đến chuyện Trần Tuấn Long muốn theo đuổi hoa khôi Châu Tư Mai đều giật mình, nhưng nghe tiếng cười của hắn cũng đoán là hắn chỉ đùa thôi, thế là cũng phá lên cười.

Tăng Kiến Hoa có vẻ tiếc nuối:

- Anh cả, chúng ta đều chưa gặp cô ấy bao giờ cả, đêm hội chào năm mới anh cũng không phải là không biết, sau khi bọn em diễn xong tiết mục và xuống phòng hóa trang thay đồ cũng là lúc cô ấy lên biểu diễn, cho nên đã bỏ lỡ, sớm biết thế này bọn em đã chạy ra xem.

- Đúng vậy.

Tô Cường cũng nói theo.

- Đêm ấy thấy mọi người reo hò ầm ĩ em cũng muốn chạy qua xem, nhưng đến lúc em thay đồ xong chạy ra thì tiết mục của cô ấy đã kết thúc rồi, thật đáng tiếc.

- Điều này có gì đáng tiếc đâu, bây giờ không phải chúng ta có chị Hai rồi sao? Chị Hai.

Tăng Kiến Hoa lại đẩy đẩy gọng kính, có vẻ như đang chờ đợi, hần nói:

- ... Liệu chúng ta có thể tổ chức giao lưu giữa hai ký túc không nhỉ? Ví dụ như, đêm Trung thu gì đấy mọi người cùng đi ngắm trăng, chị thấy thế nào?

Lao Hồng Anh cười, dí tay vào trán Tăng Kiến Hoa và cười:

- Khi con này, có ý quý quái gì mà chị còn không biết nữa? Chị em trong ký túc chúng tôi đã có thỏa thuận từ lâu rồi, không giao lưu với bất kỳ một ký túc nam nào, cậu hả, nếu muốn tìm bạn gái thì tự mình cô gắng đi.

- Như thế không được, em như thế này là vì anh cả của chúng ta, Long ca không phải đã nói là sẽ theo đuổi Châu Tư Mai sao, Long ca của chúng ta là “nhanh nam” đứng đầu trường Bắc Đại, cũng là hoa khôi nam của trường, về thân phận rõ ràng là có thể sánh ngang cô ấy, anh cả, anh nói xem?

Tăng Kiến Hoa quay đầu sang Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vẫn ngồi ung dung, húp một ngụm canh xong mới chậm rãi trả lời:

- Theo đuổi, tại sao lại không theo đuổi cơ chứ, chỉ cần anh xuất mã cô ấy chắc chắn sẽ không thoát khỏi tay anh đâu.

Nói xong hần còn nắm chặt bàn tay lại, thể hiện ý chí quyết tâm cho mọi người thấy, nhưng ánh mắt hần lại hướng về phía Tô Tiêu Đình đang ngồi trước mặt. Vừa rồi tiếng của hần khá to, và đương nhiên gây ra sự chú ý cho Tô Tiêu Đình, khi cô quay đầu lại gặp phải ánh mắt như cười mà không cười của Trần Tuấn Long.

Tô Tiêu Đình vội quay đầu lại, tìm đập thành thịch. Không có việc cứ ngồi nghe lỏm chuyện của họ làm gì, tên Trần Tuấn Long ấy có biết mình đang nghe lén không nhỉ, Tô Tiêu Đình tự hỏi.

Nhưng ở bên kia mọi người đều đang thi nhau cười, mọi người đều cho rằng Trần Tuấn Long đang đùa với Tăng Kiến Hoa, Tăng Kiến Hoa cũng không hề để ý.

- Còn may, hần ấy không để ý đến mình, chắc vô tình nhìn nhau thôi.

Tô Tiêu Đình tự an ủi mình, lại lén quay đầu lại nhìn Trần Tuấn Long, lúc ấy Trần Tuấn Long đang cười đùa với mọi người, dường như không hề để ý đến, nhưng trong lòng Tô Tiêu Đình lại có vẻ thất vọng.

- Long ca, không phải anh hứa sẽ đưa bọn em đi lượn phố sao? Sao bây giờ vẫn chưa đến, anh ấy, toàn nói mà không chịu giữ lời.

Tiểu Mẫn gọi điện trách.

- Anh đang bận.

Giọng của Trần Tuấn Long có vẻ không được thoải mái, hần đang tìm một chút tài liệu trên thư viện thì có điện thoại của Tiểu Mẫn. Bảo chị Vũ mang em đi, anh bảo rồi anh sẽ thanh toán toàn bộ tiền. Về sau giọng anh mới nhẹ nhàng một chút.

- Thật không? Mua gì anh cũng trả tiền cho hả?

- Không phải là như thế.

Trần Tuấn Long sợ nhất là bị cô gái này chụp mũ, nên hần cảnh giác với cô.

- Chỉ giới hạn cho quần áo, mỹ phẩm, đồ ăn, ừm... Tiểu Mẫn.

Trần Tuấn Long không muốn phí nhiều công sức như vậy với cô, tối qua cô mượn rượu gây chuyện đã khiến hần phải đau đầu rồi.

- ...Đừng có thủ đoạn thế, thế này nhé, chúng ta thỏa thuận, chỉ mua những thứ trong tầm tay của anh. OK?

Trần Tuấn Long hạn chế cô để tránh bị cô cho một vố nữa. Bữa tối hôm qua đã ăn hết của Trần Tuấn Long hơn ba mươi nghìn tệ, không phải là Trần Tuấn Long xót tiền nhưng cũng không nên lãng phí như vậy.

- Được, nói là làm nhé!

Tiểu Mẫn cũng dứt khoát trên điện thoại.

Trần Tuấn Long cúp máy, suy nghĩ một chút rồi hần nhấc máy gọi cho Tiểu Vũ bảo cô trông kỹ Tiểu Mẫn, Trần Tuấn Long vừa đi vừa gọi, vừa gọi xong cũng là lúc đến được chỗ giả sách. Lúc này vừa may cũng có một cô gái đi từ phía tủ sách bên kia đi lại, Trần Tuấn Long ngẩng đầu nhìn, chính là Đặng Uyển Tây, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây, hần cười chào cô.

- Uyển Tây!

Trần Tuấn Long khẽ chào.

Quách Uyển Tây đang vừa đi vừa lật giở một quyển sách, nghe thấy tiếng người gọi, cô ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt cô thay đổi hần khi nhìn thấy Trần Tuấn Long, cô gấp sách lại quay đầu rời khỏi.

Trần Tuấn Long lắc đầu và khẽ thở dài, hần lại mỉm cười, chỉ thấy hần bước thêm hai bước về phía trước và kéo cánh tay của Quách Uyển Tây lại nhẹ nhàng nói:

- Uyển Tây em muốn đi đâu vậy, vẫn còn giận anh à?

Quách Uyển Tây bị hần giữ chặt, giằng co một lúc với chịu bỏ ra, chỉ thấy cô quay đầu lại tức giận:

- Anh bỏ tay tôi ra, bây giờ cứ lôi lôi kéo kéo để làm gì? Bỏ tay ra!

Bởi vì đang ở trong thư viện cô không dám hét lên gây ồn.

Trần Tuấn Long vẫn giữ nguyên nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, nhưng không thả tay. Hần nói:

- Uyển Tây, chỉ cần em không giận nữa anh sẽ thả tay ra.

Uyển Tây không nói gì, giở quyển sách đang cầm trong tay lên đánh Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long không né không tránh, một tiếng “bịch” giáng xuống vai trái hần, quyển sách rất nặng vậy mà Quách Uyển Tây lại nở ra tay và còn rất mạnh.

Trần Tuấn Long hét lên một tiếng “Á!”, trên mặt tỏ ra vô cùng đau đớn, Quách Uyển Tây bỗng cảm thấy đau lòng, mặc dù vừa rồi cô rất giận nhưng trong lòng vẫn còn lo cho Trần Tuấn Long. Cô giận bởi Trần Tuấn Long trước đây bắt cả hai tay, không chịu lựa chọn giữa cô và Dương Hân, bây giờ nhìn thấy Trần Tuấn Long bị đánh đến mức “đau” như vậy trong lòng cảm thấy không yên, vội hỏi:

- Làm sao thế, anh không sao chứ?

Trần Tuấn Long thừa cơ cong lưng xuống tựa vào Quách Uyển Tây rồi ôm chặt cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Định Nghĩa Về Tình Yêu

Quách Uyển Tây ngạc nhiên, vai trái của cô đã bị Trần Tuấn Long giữ chặt, tay phải của cô vẫn đang cầm sách, bây giờ đã bị Trần Tuấn Long ôm thật chặt, không thể cử động được. Lúc ấy Trần Tuấn Long đã kịp khom lưng lại, hần khẽ hôn lên bờ môi rồi nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi vào, nhẹ nhàng uyển chuyển, và cuối cùng là quên đi tất cả xung quanh và kết thúc bằng một nụ hôn bùng cháy.

Quách Uyển Tây cứ đứng lặng đi, ban đầu cô còn kháng cự lại với sự “công kích” của Trần Tuấn Long, nhưng ngay sau đó cô bị mê hoặc bởi nụ hôn mạnh mẽ của Trần Tuấn Long, đối với Quách Uyển Tây, lúc này thời gian như hoàn toàn dừng lại, cô từ từ nhắm mắt lại, mơ hồ cảm nhận nụ hôn Trần Tuấn Long dành cho mình, giữa đất trời dường như chỉ còn riêng cô và Trần Tuấn Long.

Thấy cơ thể Đặng Uyển Tây vốn rất cứng nhắc và dần dần được thả lỏng, trở nên mềm mại, miệng còn khẽ phát ra âm thanh “ư ư”, đầu lưỡi của cô cũng rất mãnh liệt đáp lại “sự xâm nhập” của Trần Tuấn Long, nụ cười trên khuôn mặt của Trần Tuấn Long càng trở nên thắm thiết hơn, quyết tâm đầu chí cùng Quách Uyển Tây cũng mạnh mẽ hơn, bờ môi của hần cứ mím chặt lấy đôi môi nhỏ xinh của cô không dứt và bàn tay trái vốn đặt phía sau lưng đã bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô.

Nụ hôn bùng cháy khiến Quách Uyển Tây có vẻ như ngộp thở, đất trời xoay chuyển khiến người ta phải chóng mặt, nhưng nụ hôn nóng bỏng cùng với bàn tay trái đang vuốt ve của Trần Tuấn Long lại khiến cô ngây ngất tột cùng.

“Ừ...”- nụ hôn bỏng cháy như khiến người ta phải ngộp thở cuối cùng cũng kết thúc, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của Trần Tuấn Long thể hiện sự thỏa mãn với thắng lợi của mình.

Hắn buông vai của Quách Uyển Tây ra, hướng ánh nhìn ầm ập về phía cô. Quách Uyển Tây định thần lại, cô rời khỏi vòng tay của Trần Tuấn Long, đặt quyển sách lên tay trái, sau đó giơ tay lên vệt tiếp không chút nề nang.

- Vẫn còn để cho anh cười như vậy!

Quách Uyển Tây nghĩ mà hận trong lòng, nhưng vừa ra tay cô đã bắt đầu cảm thấy hối hận.

Một tiếng “bốp” vang lên, Trần Tuấn Long không hề né tránh, bàn tay nặng nề của Quách Uyển Tây in hằn lên mặt anh, vậy mà hắn vẫn giữ nguyên nụ cười tỏa nắng, tiếc là nửa mặt hắn đỏ ửng lên.

- Đồ ngốc, sao không tránh đi chứ?

Quách Uyển Tây lo lắng, cô biết bàn tay mình đánh không hề nhẹ.

- Đánh đau anh rồi à?

Cô hỏi qua tâm, bàn tay phải gây tội lúc này giờ dịu dàng xoa xoa lên mặt Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vẫn cười, nhưng không còn rạng rỡ nữa. Hắn nắm chặt lấy tay của Quách Uyển Tây, nói khẽ:

- Chỉ cần Quách Uyển Tây của anh không còn giận nữa thì đau mấy anh cũng chịu.

Trần Tuấn Long ngọt ngào với Quách Uyển Tây.

Nhưng Quách Uyển Tây vẫn chưa chấp nhận. Ho một tiếng và cô đẩy Trần Tuấn Long ra rồi quay người bước đi. Trần Tuấn Long ngỡ ngàng, thế này mà vẫn chưa thuyết phục được cô ấy, liệu có phải ma lực của mình không đủ, Trần Tuấn Long hoài nghi.

Nhưng hoài nghi vẫn cứ là hoài nghi, Trần Tuấn Long vẫn cứ đuổi theo, kéo Quách Uyển Tây lại:

- Uyển Tây, đừng đi.

Quách Uyển Tây giằng tay lại, quay đầu khẽ nói:

- Anh bỏ tay ra được không, đây là nơi công cộng, anh..., anh... chú ý giữ thể diện một chút có được không?

Lúc này Trần Tuấn Long vẫn không thấy xấu hổ, hắn cười rồi nói:

- Vậy em hãy tha lỗi cho anh trước đã.

- Tha thứ cho anh?

Nói đến đây càng khiến cho Quách Uyển Tây trở nên giận dữ, thái độ của cô ấy với Trần Tuấn Long ra sao, bản thân đã rất chủ động rồi, Trần Tuấn Long vẫn muốn bắt cả hai tay.

- Vậy còn Dương Hân, bây giờ anh và cô ấy có quan hệ gì?

Quách Uyển Tây không chịu thỏa hiệp và hỏi.

Trần Tuấn Long không còn cười nữa, nghiêm túc nói với Quách Uyển Tây:

- Uyển Tây, em có phát hiện ra mình đã sai một chuyện không?

- Em đã làm sai chuyện gì?

Quách Uyển Tây bất ngờ.

- Anh cứ nói nghe xem?

Rất hiếm khi nhìn thấy điệu bộ nghiêm túc như thế này ở Trần Tuấn Long, có chút gì uy nghiêm trong đấy.

Trong ánh mắt của Trần Tuấn Long chợt lóe lên điều gì, nói tiếp:

- Em thích anh, không lẽ anh lại không biết, nhưng mà anh thích em, em lại không hề biết.

Một câu nói rất hợp tình hợp lý, lại còn khá chân thật, tiếng nói cũng rất đồng điệu.

- Anh... anh thích em bao giờ?

Có lẽ đây là lần đầu tiên nghe Trần Tuấn Long bộc bạch, con tim của Quách Uyển Tây cũng không giấu nổi sự bối rối, chờ đợi những câu nói tự đáy lòng Trần Tuấn Long.

- Kể từ khoảnh khắc đầu tiên anh gặp em, anh đã thích em rồi.

Trần Tuấn Long khề khàng.

- Trong lễ hội khiêu vũ, sự rụt rè, nét đáng yêu của em đã ghi sâu trong tim anh, thật đấy, Uyển Tây, kể từ hôm ấy, anh nhận ra rằng mình đã thích em.

- Em cũng vậy.

Quách Uyển Tây cúi đầu thăm thẳm. Thế rồi cô ngẩng đầu lên nhìn Trần Tuấn Long, chào đón cô là ánh mắt rực lửa của Trần Tuấn Long. Hân hưởng cái nhìn đắm say về phía Quách Uyển Tây.

- Vậy...

Quách Uyển Tây ngập ngừng, sau đó mới rụt rè:

- Vậy anh rõ ràng đã biết người ta thích anh, tại sao không sớm thể hiện cho người ta biết chứ?

Lời oán trách trong lòng cô vẫn chưa được nói ra:

- Người ta là con gái, lẽ nào còn muốn người ta thể hiện sao, thật ngại chết đi được.

Cô lại suy nghĩ lung tung.

Trần Tuấn Long thở dài một tiếng, tỏ vẻ như đang cảm thấy cô đơn, bộ dạng của anh khiến cho Quách Uyển Tây có chút đau lòng, quả nhiên, chỉ nghe thấy Trần Tuấn Long nói giọng buồn buồn:

- Anh không thể thổ lộ với em, bởi vì ngoài em ra, anh... còn thích cô gái khác, nhưng cô gái kia cũng thích anh.

Nghe Trần Tuấn Long không ngại ngần nói thẳng ra là hán còn thích người con gái khác như thế, làm sao không khiến cho Quách Uyển Tây phẫn nộ được, cô nghiến chặt răng, tay đang cầm quyển sách run lên bần bật.

- Cái tên Trần Tuấn Long đáng chết này, hán... hán coi mình là gì chứ, đồ chơi à? Hừ! Thật không thể tha thứ!

Quách Uyển Tây tỏ vẻ mềm mỏng nhưng bên trong vô cùng cứng rắn, nhưng cô cũng không thuộc dạng không có chủ kiến hay không biết suy nghĩ.

Quách Uyển Tây không nói thêm một lời nào nữa, cô đã không còn bất cứ ảo tưởng gì ở Trần Tuấn Long nữa, quay đầu và bước đi.

Lần này Trần Tuấn Long cũng không đuổi theo nữa.

- Uyển Tây!

Tiếng của Trần Tuấn Long rất to, tiếng gọi nghẹn ngào chất chứa tình cảm của hán đã làm cả thư viện giật mình, nếu như chuyện ban nãy giữa họ chỉ khiến cho họ không để ý đến thì bây giờ tất cả ánh mắt của những người ngồi đầy đều hướng về phía họ.

Quách Uyển Tây đứng lại, cách Trần Tuấn Long chỉ có vài bước chân.

Trần Tuấn Long không động đậy gì, chỉ nghe thấy hán trầm ngâm:

- Em thích anh, đó là sự thật; Anh thích em, đó cũng là sự thật. Đã như vậy rồi, tại sao em còn muốn chạy trốn?

Toàn thân Quách Uyển Tây run lên, hai bàn tay nắm chặt lấy cuốn sách.

Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Trước đây anh không hề biết tình yêu là gì. Đã từng có một cô gái nói rằng cô ấy thích anh, nhưng anh, anh lúc ấy đang vật lộn để sinh tồn giữa thế giới này, anh có thể nói với cô ấy điều gì được chứ, nói rằng “Anh rất yêu em, nhưng anh không thể đón nhận em.” Đúng vậy, anh rất sợ, anh sợ phải bỏ ra tình cảm của mình, anh không dám, cũng không thể nói rằng anh thích cô ấy.

- Thật tiếc, cái thứ gọi là tình yêu một khi đã bỏ qua thì vĩnh viễn sẽ bỏ lỡ. Khi anh muốn nói với cô gái ấy rằng anh thích cô ấy thì anh mới phát hiện ra rằng, anh đã bắt đầu quá muộn, lại kết thúc quá sớm!

- Anh đã mãi mãi mất đi cô ấy!

Trần Tuấn Long dừng lại một chút, không hề để ý đến những người xung quanh, hấn ngừng đầu, nói với giọng kiên quyết từ phía sau Quách Uyển Tây:

- Vì vậy, kể từ lúc ấy, anh luôn tự nhủ với lòng mình, không được bỏ lỡ tình yêu thêm một lần nào nữa! Chỉ cần nếu như cô gái ấy thích anh, anh cũng thích cô ấy, anh sẽ không chỉ chăm sóc cô gái ấy thật tốt mà còn dùng chẳng đời còn lại của mình để yêu cô ấy. Anh không bao giờ cho phép ai làm hại cô ấy.

- Nếu như em yêu anh một trăm phần thì tình yêu của anh cũng là một trăm phần!

- Thực ra tình yêu. .... rất đơn giản!

- Tìm thấy người mình yêu và người ấy yêu mình, như thế là tình yêu!

- Đây cũng chính là những quan niệm của anh về tình yêu. Có lẽ em sẽ cho rằng anh rất đa tình, có lẽ em cảm thấy anh là kẻ không biết xấu hổ! Nhưng ... anh không thể để cho tình yêu của mình lại rời xa nữa!

Quách Uyển Tây vẫn không quay lại, nhưng hai vai cô run run, cô đang khóc nức nở, tất cả mọi người trong thư viện đều đang nhìn về phía cô, đều chờ đợi xem quyết định của Quách Uyển Tây ra sao, mọi người bây giờ đều hồi hộp nhìn Quách Uyển Tây.

Xung quanh thật tĩnh lặng, chỉ có tiếng kim đồng hồ đang kêu ‘tích tắc tích tắc’, và tiếng khóc nức nở của Quách Uyển Tây, cô nhẹ nhàng gạt đi hàng nước mắt trên khuôn mặt, không nói gì và bước ra khỏi cửa.

Trần Tuấn Long đứng ngẩn người nhìn theo cô, không còn nghi ngờ gì nữa, sự lựa chọn của Quách Uyển Tây đã gây chấn động mạnh đến lòng tự tin của hấn.

- Anh sẽ ở đây đợi em! Anh sẽ đợi đến khi nào em quay trở lại!

Giọng nói của Trần Tuấn Long thật bi thương, chất chứa nỗi buồn, nhưng sao kiên quyết đến vậy!

Quách Uyển Tây vừa bước đến cửa và nghe thấy, chân bước chậm dần, rồi cô dừng lại, có lẽ trong tim cô đang chất đầy sự mâu thuẫn, nhất định cô đang rất do dự, điều Trần Tuấn Long cần là như vậy, nụ cười lại trở lại trên khuôn mặt hấn, cảm giác của hấn về Quách Uyển Tây không sai, hấn vô cùng tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Ba Nụ Hôn Của Quách Uyển Tây

- Anh sẽ ở đây đợi em! Anh sẽ đợi đến khi nào em quay trở lại!

Giọng nói của Trần Tuấn Long thật bi thương, chất chứa nỗi buồn, nhưng sao kiên quyết đến vậy!

Quách Uyển Tây vừa bước đến cửa và nghe thấy, chân bước chậm dần, rồi cô dừng lại, có lẽ trong tim cô đang chất đầy sự mâu thuẫn, nhất định cô đang rất do dự, điều Trần Tuấn Long cần là như vậy, nụ cười lại trở lại trên khuôn mặt hấn, cảm giác của hấn về Quách Uyển Tây không sai, hấn vô cùng tự tin.

Nhưng cuối cùng Quách Uyển Tây vẫn bước ra khỏi thư viện, rời khỏi ánh nhìn của mọi người, mọi người đều thờ dài.

Chỉ có Trần Tuấn Long trông như một kẻ ngốc đang đứng như trân trân ở đấy.

- Cũng không hiểu mình là cái thứ gì nữa, thất tình ạ?

- Chưa bao giờ gặp loại người không biết xấu hổ như thế này, hừ! Bắt cả hai tay.

- Đáng đời!

- Ôi, tôi nói này các anh, thất tình thôi mà, có gì to tát đâu, chỉ cần anh đẹp trai hơn tôi một chút thôi, tôi đoán rằng cô gái vừa rồi sẽ không bỏ lại anh đâu. Ha ha...

- Nhìn cơ bắp của anh ta kìa, chỉ trắng kiện như vậy có tác dụng gì chứ, bây giờ tình yêu hay gì đều phải nói đến Money, chỉ đức tính như anh ta thôi, thất bại! Thất bại trong thất bại!

- Đúng là mất mặt cánh đàn ông chúng ta, chán, thế là hỏng hết buổi chiều hôm nay.

Lúc này, mọi người trong thư viện xôn xao bàn tán, chủ yếu chỉ về Trần Tuấn Long, có người còn công khai chỉ trích, có người lặng lẽ phê bình, còn có nhiều người lờ ra làm trò cười. Đúng vậy, đứng giữa nơi công cộng tỏ tình mà bị cự tuyệt thì thật đáng xấu hổ.

Trần Tuấn Long lại không nghĩ vậy, khuôn mặt hắn vẫn giữ nụ cười tỏa sáng ấy, những “ruồi bọ” xung quanh không hề khiến hắn phải bận tâm. Bởi vì hắn vẫn rất tự tin, Quách Uyển Tây nhất định sẽ quay lại, nhất định!

Quách Uyển Tây đầu lòng chạy ra khỏi thư viện, những lời tỏ tình ban nãy của Trần Tuấn Long khiến trái tim cô tan nát, ai còn có thể hoài nghi thành ý của hắn ta nữa, hắn đã đứng trước mặt mọi người hết lên là hắn yêu mình.

Quách Uyển Tây rối bời trong tim, vừa rồi khi cô vừa chạy đi, cô đã hy vọng Trần Tuấn Long chạy đến kéo mình lại. Bây giờ phải làm thế nào, hắn ta có thật sự ở đây đợi mình không? Mình có nên quay lại tìm hắn ta không?

Quách Uyển Tây không dám nghĩ thêm gì nữa, tiếp tục nghĩ cô sợ mình sẽ khóc mất.

- Tên gốc đa tình, Trần Tuấn Long đáng ghét, Trần Tuấn Long thôi tha!

Chỉ cần nghĩ đến điệu cười của Trần Tuấn Long đã đủ khiến Quách Uyển Tây cảm thấy tức giận rồi, bản thân bây giờ đang buồn bã, nhưng cô còn có thể cười hi hi được.

Cuối cùng, Quách Uyển Tây không chịu được nữa bèn ngả tẩm thân vào một xuống gốc cây to bên đường, lại khóc, để cho cuốn sách trên lòng bàn tay rơi xuống đất, để cho những hàng nước mắt xót xa tuôn trào.

- Em à, em làm sao thế, đừng khóc nữa, có chuyện buồn gì cứ nói với cô.

Một giọng nói ấm áp từ bên cạnh vang lên, lúc này Quách Uyển Tây mới nhận ra mình đang ở chỗ lối đi chính trong công viên, có rất nhiều người nhìn mình với ánh mắt kỳ quặc.

Đứng bên cạnh mình là một vị giáo viên, cô có trang điểm, cô đang cầm quyển sách mà Quách Uyển Tây đánh rơi trên mặt đất, phúi phúi lớp bụi, đưa lại. Quách Uyển Tây vội vã đưa tay lau khô những giọt lệ trên khóe mắt, đưa tay ra cầm lấy quyển sách, cô đỏ mặt. Quyển sách này mượn ở thư viện mà vẫn chưa đăng ký đã cầm lấy lao thẳng ra ngoài.

- Cô là giáo viên Tô Uyển Nghi của khoa Triết học, em không sao chứ?

Cô Tô Uyển Nghi rất quan tâm đến Quách Uyển Tây, kéo tay cô lại chiếc ghế dài ven đường và ngồi xuống.

Quách Uyển Tây cắn chặt môi, lắc lắc đầu, nhưng dấu vết của những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô vẫn chưa khô, cô giáo Tô Uyển Nghi cười:

- Cãi nhau với bạn trai à? Lại đây, nói cho cô nghe, cô giáo sẽ giúp em phân tích lại mọi chuyện.

Quách Uyển Tây lúc này đang không nghĩ được gì, gặp được người cô Tô Uyển Nghi quan tâm cô như thế, cô buồn bã kể lại chuyện giữa cô và Trần Tuấn Long, cô do dự một chút rồi nhắc đến mối quan hệ giữa Trần Tuấn Long và Dương Hân. Cuối cùng, cô cũng kể hết những lý lẽ của Trần Tuấn Long về tình yêu, đến bản thân cô cũng không hiểu tại sao có thể nói hết điều này với vị giáo viên này nữa, thực ra cô cũng không biết rằng, điều mà cô cần nhất bây giờ là một người có thể đưa ra cho cô đáp án.

Mà người đẩy lại chính là Tô Uyển Nghi.

Tô Uyển Nghi chăm chú nghe Quách Uyển Tây thuật lại mọi chuyện, không ngừng gật đầu, sau đó mới trầm tư một chút. Quách Uyển Tây buồn bã hỏi:

- Cô Tô, cô nói xem, bây giờ em phải làm thế nào?

- Em nên đón nhận tình cảm của cậu ta dành cho em, quay trở lại tìm cậu ta đi!

Tô Uyển Nghi cuối cùng rút ra kết luận.

- Gì cơ?

Quách Uyển Tây không ngờ đây lại là câu trả lời mà cô giáo nói với cô.

- Cô nghĩ là hắn đúng!

Tô Uyển Nghi chậm rãi nói.

- Nếu như em thích một người, mà đồng thời người kia cũng thích lại em, tại sao không dũng cảm đón nhận một tình yêu?

- Nhưng... Nhưng cũng có nhiều cô gái khác thích hấn nữa, hấn... hấn cũng...

Quách Uyển Tây dường như bảo chữa một cách bất lực, âm thanh càng lúc càng nhỏ dần.

- Cái này được xem là gì chứ, em biết rõ cảm giác của chính mình mà, em đau khổ như vậy, thương tâm như vậy, tất cả đều là vì em yêu hấn! Nếu như em không yêu hấn, vậy thì hấn làm bất cứ chuyện gì cũng không thể tổn thương đến em. Đúng không?

Quách Uyển Tây nhẹ nhàng gật đầu.

- Có những cô gái khác thích hấn, như vậy chứng tỏ con mắt nhìn người của em không tồi, các em cùng lúc chọn người ưu tú như hấn, hấn cũng chọn lại các em, vậy cũng chứng tỏ một điều rằng, các em cũng ưu tú. Bởi vì... những sự vật tốt đẹp luôn luôn hấp dẫn lẫn nhau.

Quách Uyển Tây ngẩng đầu nhìn cô giáo Tô Uyển Nghi, lý lẽ đúng đắn về tình yêu còn hơn cả Trần Tuấn Long, Tô Uyển Nghi nói càng có sức thuyết phục.

Sau khi Tô Uyển Nghi quay đầu lại nhìn Quách Uyển Tây, lúc này lại đưa ánh mắt về bãi cỏ nơi đằng xa, chỉ nghe cô thở nhẹ một cái rồi nói:

- Yêu, không được bỏ lỡ! Bởi vì, một khi em bỏ lỡ một lần, có thể sẽ bỏ lỡ suốt một đời.

- Biết tại sao cô nói những điều này với em không?

Tô Uyển Nghi chậm rãi nói:

- Đó là vì trước kia đã xảy ra một câu chuyện, chính là phiên bản của em bây giờ.

- Ngày xưa rất lâu, có hai cô gái cùng thích một cậu con trai, cậu con trai đó rất ưu tú, hấn cũng đồng thời thích cả hai người, nhưng khi đó hai cô gái đều rất khờ khạo, cũng rất bướng bỉnh, không ai nhường ai. Đúng vậy, kết quả cuối cùng của cuộc cạnh tranh đó hình như là một trong hai cô đã giành phần thắng, cô ta đã hoàn toàn có được cậu con trai đó, nhưng đây lại là bắt đầu của mọi bi kịch, người con gái còn lại bởi vì chịu sự đả kích, tâm trạng hoảng loạn mà gặp tai nạn xe, người con trai kia cũng vì thế mà trong thâm tâm luôn tự trách mình, quan hệ với người con gái ban đầu cũng xa lánh dần. Người con gái đó trong trò chơi tình yêu, trừ đau khổ ra, còn lại không có được gì cả. Cho nên bây giờ cô ta hay thường xuyên hay suy nghĩ, nếu như lúc đầu bản thân không ngang bướng như thế, không tuyệt tình như thế, có lẽ, ba người cùng chung sống với nhau, không phải không là chuyện tốt. Đến giờ, cô ta vẫn còn đau lòng, bởi vì cô ta đã bỏ lỡ một lần, cũng là bỏ lỡ cả một đời.

- Khoan dung nhiều hơn một chút, tha thứ nhiều hơn một chút. Em nói xem, bạn trai em ưu tú như thế, cô nghĩ, nhất định sẽ có rất nhiều cô gái khác thích hấn, điều này rất bình thường. Tất cả đều không quan trọng, điều quan trọng là em phải hiểu được, hấn cũng thích những người ưu tú như em, hấn cũng yêu em, em hoàn toàn có được một phần tình yêu của hấn, chẳng lẽ điều này còn chưa đủ sao, chẳng lẽ cần phải khiến cho một mình mình ở đây đau lòng khổ sở, khóc lóc hay sao? Yêu không nên như vậy, yêu là phải mang lại cho người ta niềm vui, hạnh phúc. Cô nghĩ cô đã nói nhiều như vậy, thì em cũng đã có sự lựa chọn của chính mình, đúng không?

Tô Uyển Nghi quay lại nhìn Quách Uyển Tây, ánh mắt của Quách Uyển Tây cuối cùng cũng trở nên kiên cường hấn, chỉ thấy cô khẽ gật đầu. Tô Uyển Nghi vỗ nhẹ vào vai cô, bật cười, nói tiếp:

- Vậy mau đến thư viện tìm người ấy đi, hấn vẫn còn ngốc nghếch đứng đó chờ em quay lại đây.

Quách Uyển Tây vừa nghe xong mặt đỏ bừng, thì ra cô giáo Tô đã nhìn xuyên thấu cả quá trình rồi, cô cắn nhẹ môi, ôm chặt sách không dám ngẩng đầu lên.

Tô Uyển Nghi khẽ cười, quay người đi khỏi. Nhìn bóng dáng của cô, Quách Uyển Tây cuối cùng cũng đứng lên dũng cảm nói:

- Cô giáo Tô, cô... cô nhất định là quen... quen Long ca của em phải không? Nếu không cô sẽ không thể nào nói tốt cho hấn như vậy.

Tô Uyển Nghi dừng bước, chỉ thấy cô quay lại cười bảo:

- Sao cô lại không quen tên quỷ chuyên gây sự ấy chứ. Có điều không phải cô giúp hấn nói những lời hay, cô là muốn giúp em thôi.

- Tại sao?

Quách Uyển Tây không hiểu.

- Đó là vì... người con gái đau khổ trong câu chuyện đó chính là cô, đến giờ cô mới hiểu được cái đạo lý mà lúc này Trần Tuấn Long nói kia. ‘ tìm được một người mình yêu và yêu mình, đó chính là tình yêu! ’, nếu là tình yêu thì nên chủ động theo đuổi. Đừng nói với cô lúc đầu em đến phòng tự học tìm hấn chỉ là vì ham vui, cũng đừng nói với cô em trao nọ hôn đầu cho hấn ở cổng kí túc xá chỉ là vì kích động. Tất cả những điều đó đều không phải, đó là bởi vì, trong lòng em từ lâu đã có sự tồn tại của hấn rồi, em yêu hấn!

Quách Uyển Tây đỏ cả hai má, run rẩy khẽ gật đầu nói:

- Cảm ơn! Cảm ơn cô!

- Không cần cảm ơn, cô chúc hai người hạnh phúc!

Tô Uyển Nghi nói xong, quay người bước đi, để lại Quách Uyển Tây một mình đứng ở đó.

Quách Uyển Tây chạy thục mạng, giờ phút này tâm trạng cô chạy tới thư viện còn cấp bách hơn lúc nãy cô bỏ đi, cô đã biết mình nên làm thế nào rồi.

Đúng vậy, Trần Tuấn Long ưu tú như vậy, có thể có tình yêu của người ưu tú như thế, bản thân còn muốn đòi hỏi gì nữa chứ. Trong đợt huấn luyện quân sự, Trần Tuấn Long ưu tú số một, khuôn mặt kiên nghị, cơ thể cường tráng, tất cả đã in sâu trong tim cô. Khi tư thế vượt bậc trong quân sự chắc chắn như núi Thái Sơn, lúc hấn tập chống đẩy hít đất cái cơ thể cường tráng không chút mệt mỏi, đều có sức hấp dẫn người như vậy, nam tính đầy hấp dẫn của hắn đã hiện ra rõ rệt, vì thế, Quách Uyển Tây rất tin tưởng không một chút nghi ngờ. Ít nhất, những bạn nữ bên cạnh đều bình luận hấn trợ trụ như vậy, đối với những đàn ông như vậy, có cô gái nào mà không ôm mộng xuân!

Giẫm những bước chân nhỏ vun, Quách Uyển Tây xông thẳng vào thư viện, "Cạch" một tiếng, đẩy mạnh cửa ra, bây giờ trong mắt cô chỉ có một người duy nhất, đó chính là Trần Tuấn Long đứng giữa đại sảnh.

Trên mặt hắn, vẫn đang nở nụ cười rạng rỡ, cũng đi thẳng về phía mình, nụ cười trên mặt hắn càng đậm hơn, tràn ngập mùi vị của sự thắng lợi. Nhưng Quách Uyển Tây cũng không thêm quan tâm đến những điều này nữa, cô cắn chặt môi, chăm chú nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng chăm chú nhìn cô. Hai đôi mắt nhìn nhau, tất cả đều chìm trong im lặng.

Nước mắt từ từ tuôn ra từ khóe mắt Quách Uyển Tây, quyền sách trên tay cô từ từ rơi xuống lúc nào mà cô cũng không hề hay biết, Quách Uyển Tây không thêm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn mình, cũng không thêm để ý hai cánh cửa đang lắc lư "vì vu" sau lưng cô, chỉ thấy cô nấc lên một tiếng, khóc không để ý đến xung quanh chạy bỏ tới chỗ Trần Tuấn Long. Và Trần Tuấn Long cũng bước nhanh tới đón lấy, và cuối cùng hai người ôm chặt lấy nhau.

- Em yêu anh! Long ca!

Quách Uyển Tây nức nở giống như đang nói mê.

- Anh cũng yêu em! Uyển Tây!

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Tay Trần Tuấn Long nhẹ nâng cằm của Quách Uyển Tây lên, Quách Uyển Tây giống như hạt mưa trên hoa lê, nhưng cô vẫn kiên cường ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nhoen miệng cười, cười rạng rỡ như vậy, chỉ thấy hắn cúi đầu xuống đầu tiên là hôn nhẹ những giọt nước mắt trên má Quách Uyển Tây, sau đó đi đến đôi môi đỏ mọng của cô, sau khi nếm thử một cái nhấp nhẹ nhàng, Quách Uyển Tây run rẩy nhắm mắt lại, hơi thở dồn dập, nụ hôn cháy bỏng của Trần Tuấn Long hoàn toàn bao lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi còn nhẹ nhàng chọc ghẹo hàm răng của cô, dẫn dụ cô tự hiến dâng cái lưỡi thơm tho của mình ra.

Nhưng Quách Uyển Tây đã hoàn toàn buông lỏng chính mình, chỉ thấy cô "ưm" một tiếng, hai tay vòng trên cổ Trần Tuấn Long, ôm chặt Trần Tuấn Long, nhón ngón chân lên, đáp trả nụ hôn nóng bỏng của Trần Tuấn Long, trong khoảnh khắc đó trời xoay đất chuyển, ngay cả Trần Tuấn Long cũng không chịu nổi Quách Uyển Tây nóng bỏng như lửa đốt, cô gái này giống như biến thành một người khác dường như thật đáng sợ.

Chung quanh cuối cùng cũng vang lên tiếng vỗ tay, tất cả mọi người đều cảm thấy vui mừng cho sự hòa hợp của đôi tình nhân này, những thứ đẹp đẽ luôn luôn có người thưởng thức.

Quách Uyển Tây cúi đầu, mặt đỏ bừng, lúc nãy cô không thêm để ý mọi thứ mà lao thẳng vào lòng Trần Tuấn Long, không để ý tới xung quanh mà hôn say đắm, cũng là lần thứ hai hôn Trần Tuấn Long trước mặt mọi người, nghe thấy tiếng vỗ tay và reo hò của mọi người, thật sự khiến cô xấu hổ không biết chui vào đâu cả.

Trần Tuấn Long mỉm cười, ôm Quách Uyển Tây, giúp cô nhặt những quyền sách rơi xuống đất, thuận tay đưa cho một nam sinh đang đứng bên cạnh ngưỡng mộ nhìn họ, sau đó dưới sự chú ý của những người trong thư viện, hai người cùng nhau từ từ rời khỏi, đằng sau chỉ còn lại tiếng kinh ngạc "Tầm tã". Tất cả mọi người đều không ngờ kết quả lại như thế này, hỏi không tên tiêu tử Trần Tuấn Long này.

Đi ra thư viện, bên ngoài ánh mặt trời sáng choang, Trần Tuấn Long cùng Quách Uyển Tây nắm tay nhau đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, hai người đều không nói gì cả, đã thật sự sang thu rồi, những chiếc lá vàng bay rớt xuống mặt đất, đập trên bề mặt, có một cảm giác mềm mại.

Lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, những bạn học đều mau chóng chạy vào lớp học.

- Anh còn không muốn đi học?

Quách Uyển Tây thử thăm dò hỏi Trần Tuấn Long.

- Khi khi.

Trần Tuấn Long cười có chút gian trá.

- Anh biết em cũng muốn giống anh mà.

Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây cùng nhìn nhau cười, tất cả đều chìm trong im lặng.

Nếu như không có hành trình trốn học hữu tình như vậy, có lẽ sau này sẽ không có được hồi ức thời sinh viên đẹp đẽ lãng mạn như vậy rồi. Hai người lẳng lặng dạo bước trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, cảm thụ được nhịp tim đập của nhau.

- Anh muốn chở em đi đâu?

Thấy Trần Tuấn Long kéo mình đi đến bãi đỗ xe, Quách Uyển Tây hờn dỗi hỏi.

- Chẳng phải lần trước em nói muốn đi Bát Đạt Lĩnh xem Trường Thành sao, buổi chiều nay là thuộc về chúng ta. Đi, bây giờ anh chở em đi.

Trần Tuấn Long cười nói.

Nhắc tới việc xem Trường Thành Quách Uyển Tây lại nhớ đến chuyện lần trước tranh giành Trần Tuấn Long với Dương Hân, khẽ hừ một tiếng, nói có vẻ ghen tuông:

- Anh vẫn đồng ý đi cùng Dương Hân mua sắm.

Tâm trạng của cô lúc này đã thay đổi hoàn toàn, cô tự bảo mình không nên vì việc này mà phiền não, chỉ cần Trần Tuấn Long yêu mình là được rồi, nhưng đã là con người ít nhiều cũng có lòng đố kỵ, con mắt của tình yêu xét cho cùng thì cũng không chứa nổi nửa hạt cát. Bây giờ nguyên cả hạt cát Dương Hân cũng đủ làm cho cô khó chịu rồi.

Đối với với cô gái thích ưa giận những chuyện vặt vãnh như vậy, Trần Tuấn Long cuối cùng cũng có một chút sức miễn dịch, hần chỉ cười cười, sau đó nói:

- Nếu như tiểu thư Uyển Tây của chúng ta cũng thích mua sắm, anh sẽ cam tâm tình nguyện theo cùng.

- Hừ, vậy em vẫn muốn đi Trường Thành chơi đùa, có điều nghe nói bây giờ lá phong ở Hương Sơn đã đỏ cả rồi, thật sự rất muốn được nhìn thấy lá phong một màu đỏ rực khắp núi.

Quách Uyển Tây than thở mơ ước, có lẽ cũng giống như những bạn nữ cùng tuổi khác, ngấm chất độc của bà lão Quỳnh Dao quá sâu, bây giờ cuối cùng đã có thể cùng Trần Tuấn Long bên nhau, cảm xúc nhất thời, nói chuyện cũng bắt đầu thay đổi nói đến tình, nói đến yêu.

Đi đến trước chiếc Chevrolet, Trần Tuấn Long mở cửa xe cho cô, Quách Uyển Tây cười ngồi vào, sau đó Trần Tuấn Long nhào người vào cửa sổ xe, mỉm cười nói với Quách Uyển Tây:

- Em thích đi đâu, chúng ta sẽ đi đó, được không, Uyển Tây?

Trần Tuấn Long chiều theo ý mình như vậy, Quách Uyển Tây còn có thể nói gì nữa đây, sau khi khẽ gật đầu ừ một tiếng, Trần Tuấn Long cười cười, đi tới ghế tài xế khởi động xe, chạy thẳng hướng Hương Sơn.

Mọi người nói lá phong Hương Sơn "Yến kinh bát cảnh" chính là sắc thu dày đặc nhất của Bắc Kinh, Trần Tuấn Long mang theo cái đẹp ngắm mùa thu, tự nhiên thấy thanh thản dễ chịu. Hôm nay thời tiết đẹp, bầu trời trong xanh, không có bụi cát tung bay lất phất, toàn phong cảnh Hương Sơn cũng khó có thể hiện ra hết được trước mắt Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây.

- Đẹp quá!

Quách Uyển Tây lắc lư mái tóc, hai tay túm lấy mái tóc đang bị gió thổi tung bay trên xe. Lúc này, ánh mắt cô đã hoàn toàn bị thu hút bởi những chiếc lá phong một màu đỏ rực khắp núi.

Trần Tuấn Long đỗ xe bên sườn núi, đi sau lưng Quách Uyển Tây, lá phong Hương Sơn thật sự rất đẹp, lá đỏ như máu, gió nhẹ thổi qua nổi lên những ngọn sóng đỏ rực, khiến cho người ta nhìn không xuể, trong lòng vô cùng thoải mái dễ chịu.

Còn Quách Uyển Tây lại đón lấy những ngọn gió núi, giang rộng đôi tay, tùy ý những ngọn gió núi thổi vào quần áo cô bay phất phới, không biết là từ trong rừng cây, hay là từ trên người cô, truyền đến một mùi hương thơm ngát đến say mê lòng người. Quách Uyển Tây quay người lại, kéo chặt Trần Tuấn Long.

- Long ca, anh xem, những lá phong kia đẹp quá.

Trần Tuấn Long thuận thế ôm cô lại, khẽ hôn lên vành tai của cô, hơi thở nhẹ nhàng nóng hổi theo đó bay vào, Quách Uyển Tây chỉ cảm giác từng con tê dại, nụ hôn mang tính khiêu khích đó của Trần Tuấn Long đã làm cho Quách Uyển Tây không tài nào ngăn cản được. Chỉ thấy cô thở gấp gấp, quay người lại dựa hẳn vào người Trần Tuấn Long, hai tay Trần Tuấn Long giữ quanh cái eo mềm mại của cô, cúi đầu xuống, từ từ hôn lên cái cổ trắng mịn của cô.

Quách Uyển Tây lúc này dựa lưng vào người Trần Tuấn Long, cô đang cố gắng ngửa đầu quay lại, dăng đôi môi thom cho Trần Tuấn Long tỉnh tở thường thức nó.

Nếu như nói lúc này hai người ở thư viện, từ nụ hôn cuồng nhiệt của Trần Tuấn Long, đến sau đó hai người hôn say đắm không để ý đến mọi thứ xung quanh, tiếp tục đến nụ hôn ngọt ngào lúc này, đều có vẻ rất chỉ là tự nhiên như vậy, đôi tay không an phận của Trần Tuấn Long đã lướt khắp các bộ phận trên cơ thể Quách Uyển Tây, nơi đây là lưng chừng núi mệnh mông không một bóng người, sẽ không có ai đến quấy rầy bọn họ cả.

Quách Uyển Tây chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, còn bàn tay xấu xa của Trần Tuấn Long lại không ngừng vuốt ve cơ thể cô, hai nụ hoa trước ngực cũng đã đứng thẳng đứng lên kiêu ngạo, phảng phất như đang đợi Trần Tuấn Long đến hái.

Mà Trần Tuấn Long lúc này lại di chuyển đôi môi đỏ mọng đến cổ cô, ngửi thấy mùi cơ thể đàn ông mạnh mẽ của Trần Tuấn Long, cộng với sự khiêu khích không ngừng của Trần Tuấn Long, hai mắt Quách Uyển Tây đã mơ mơ màng màng.

- Long ca... Long ca...

Cô khẽ gọi, không nghĩ rằng hành trình trốn học đến Hương Sơn lại hóa lệ đến như vậy.

- Ừm..

Trần Tuấn Long chỉ là đơn thuần đáp trả, hấn đang bận công thành đã viện.

- Minh... Minh bây giờ... Bây giờ làm gì?

Quách Uyển Tây giọng gần như run run hỏi.

Trần Tuấn Long dùng nụ hôn lại, nhưng đôi tay lại di chuyển tiến lên với tốc độ nhanh hơn. Khi tay trái hấn trườn tới ngực trái của Quách Uyển Tây, tay phải ấn lên bộ phận quan trọng nhất của Quách Uyển Tây, nụ hôn lại của hấn lại quay trở về vành tai của Quách Uyển Tây.

Đầu lưỡi liếm nhẹ, Trần Tuấn Long mang theo một tia tình nghịch, mang theo một tia ấm áp, chậm rãi nói bên tai cô:

- Uyển Tây, tình này cảnh này, chẳng lẽ em không nghĩ đến bài thơ Đường nổi tiếng của thi nhân Đỗ Mục sao?

- Ừm... Cái gì..

Lúc này Quách Uyển Tây đã hoàn toàn quên đi sự chống cự, có lẽ ngay cả suy nghĩ cũng ngưng đọng lại rồi.

- Đình xa tọa ái phong lâm vân, sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa! (Dừng xe ngồi ngắm rừng phong thắm, Lá nhuộm sương thu đỏ tợ hoa!)

Theo câu thơ Trần Tuấn Long ngâm, đôi tay vốn đã dừng lại bắt đầu vuốt ve suồng sã...

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Ngồi Ngắm Rừng Phong

- Ừm, dừng..., Long ca...

Quách Uyển Tây thở nhẹ nhàng, khi tay phải của Trần Tuấn Long chuẩn bị mở nút quần cô, trong tâm linh cô có một tia tỉnh táo khiến cô giữ chặt tay của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long hơi sững sốt, cúi đầu nhìn cô gái từ sớm đã động tình quá mức nằm trong lòng, trong đôi mắt mơ màng có một sự khẩn cầu khiến người ta không thể thốt nên lời, Trần Tuấn Long mỉm cười, nhẹ hôn lên má cô, đôi tay đang làm việc xấu cũng dừng lại, thu lại vòng qua eo cô.

Trên mặt Quách Uyển Tây hiện lên một tia cảm kích, tiếp theo là nói nhỏ đến nỗi không ai có thể nghe thấy được:

- Long ca... dừng... dừng ở đây được không?

Cái dáng vẻ khiến người ta trân trọng này, quả thật đủ để hồn xiêu phách lạc.

- Được.

Trên mặt Trần Tuấn Long nở nụ cười nhạt, có điều hắn cũng không biết tại sao mình lại sốt ruột làm chuyện đó như vậy.

Thể xác và tinh thần của Quách Uyển Tây từ lâu đã bị Trần Tuấn Long chinh phục rồi, lúc này dựa vào lòng Trần Tuấn Long, cảm nhận được sự vuốt ve âu yếm suông sẻ của hắn, bây giờ Trần Tuấn Long lại ngừng, ngược lại khiến cô nảy sinh ra một sự nhớ nhung tiếc nuối, đặc biệt là cái mộng khê nhô lên của cô, lúc này rõ ràng cảm giác được bên dưới cứng ngắc đó của Trần Tuấn Long đang từ từ co giãn ở trong đó.

Thật xấu hổ chết đi được, ngay cả bản thân Quách Uyển Tây cũng không hiểu được, tại sao lại ngăn cản hành động của Trần Tuấn Long, nếu hắn kiên quyết, nói không chừng cô đã cho hắn rồi. Lúc này, trong lòng Quách Uyển Tây nảy sinh một sự mong đợi đáng sợ, cô mong chờ Trần Tuấn Long sẽ làm thế tiếp một lần nữa. Thực ra cô cũng biết, lúc này chỉ cần cô chủ động một tí, Trần Tuấn Long nhất định sẽ vì mình mà điên cuồng lên.

Nhưng Quách Uyển Tây không dám!

Có điều, cho dù cô dám thì cũng đã bỏ lỡ cơ hội rồi, lúc này Trần Tuấn Long đã buông lỏng đôi tay đang ôm eo cô, dẫn cô đến chân núi, hai người cùng nhau ngắm lá phong đỏ, rừng tầng tầng lớp lớp vô cùng hấp dẫn.

- A...!

Trần Tuấn Long vui quá đổi, tha sức gào thét lên, tiếng hét của hắn vọng văng vẳng trong các hang núi. Quách Uyển Tây chăm chú nhìn Trần Tuấn Long khí phách cao ngất trời, hắn khí phách hào hùng như vậy, trên người có một khí chất khiến người ta say đắm, thật không dám tin đây là tên khốn suông sẻ cơ thể mình lúc này, Quách Uyển Tây nín thở, đỏ mặt khi nghĩ đến.

Trần Tuấn Long quay đầu lại, nửa cười nửa không nhìn Quách Uyển Tây, Quách Uyển Tây bắt gặp ánh mắt lên.

- Làm gì thế?

Cô cố ý làm ra bộ dạng hung dữ hời.

- Không có gì!

Trần Tuấn Long cười, sau đó kẻ đầu qua bảo:

- Trên người em có một mùi hương rất thích người, nói cho anh biết, đó là gì?

Mặt Quách Uyển Tây càng đỏ hơn, thì ra cơ thể của cô, lúc tâm trạng xao động sẽ tỏa ra một mùi xạ hương, hơn nữa sau khi mỗi lần cô xong cái đó thì mùi hương này cũng xuất hiện, bí mật này trước giờ chỉ có mình cô biết, làm sao Trần Tuấn Long phát hiện được, nhưng lúc này hắn tiếp xúc cơ thể mình thân mật như vậy, cái này có gì là bí mật để giấu nữa. Nhưng Quách Uyển Tây bẽn lẽn, nhất định không chịu nói với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long chỉ cười cười. Đối với cơ thể phụ nữ, xem ra hắn cần phải tìm hiểu nhiều hơn nữa. Lúc này hắn cũng đã hiểu được vì sao vừa rồi hắn nôn nóng làm việc đó như vậy, tại sao sau khi nhảy với Quách Uyển Tây tối hôm đó xong lại nhưng nhớ đến cô, hơn nữa còn đi tìm Tiểu Vũ để giải phóng dục vọng của hắn, thì ra là do mùi hương lạ kỳ trên người Quách Uyển Tây, có cơ hội nhất định phải nghiên cứu cho thật kỹ, Trần Tuấn Long nghĩ ngợi có chút không đành lòng.

- Đi! Tội mình lên trên nữa xem đi.

Trần Tuấn Long dắt Quách Uyển Tây, lái xe chạy lên đỉnh núi, chạy một vòng, cảnh sắc ở đây bỗng chốc thoáng mát. Trần Tuấn Long dựng xe bên sườn núi, phía dưới là vách núi dốc đứng, nhưng chỉ có duy nhất ở đây cảnh sắc là đẹp nhất, có thể nhìn xa xa thấy thành Bắc Kinh mang máng. Hai người cũng không xuống xe, lặng im ngồi trong đó, Trần Tuấn Long còn ấn mở đĩa CD, bật bài “that place in your heart” mà hắn thích nghe nhất, Quách Uyển Tây cũng ngồi bên cạnh lắng tai nghe.

Nghe được một lúc sau, Quách Uyển Tây thốt lên.

- Hát rất hay!

- Long ca, anh rất thích bài hát này?

- Ừ.

Trần Tuấn Long gật gật đầu.

- Bài hát này có một ma lực khiến cho anh bình tâm. Đây cũng là kỉ niệm duy nhất cô ấy lưu lại cho anh.

Câu cuối Trần Tuấn Long có vẻ hơi xúc động.

Quách Uyển Tây nghe Trần Tuấn Long nói câu “khiến cho anh bình tâm”, mặt lại đỏ lên, sự kích thích hỏa dục lúc này quả thật khiến cho người ta khó có thể “bình tâm” được, có điều Quách Uyển Tây nhanh chóng chuyển qua có hứng thú với “cô ấy” mà Trần Tuấn Long nhắc đến.

- Long ca, cô ấy...

Quách Uyển Tây cẩn thận dè dặt dò hỏi:

- Là gì ... của anh?

Sau đó cô biết điều ngừng lại, chú ý quan sát Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long chậm rãi gật đầu, xem như đã thừa nhận, quả tim Quách Uyển Tây co thắt lại, nhưng vẫn giả vờ thoải mái hỏi:

- Có thể nói cho em biết chuyện trước đây của hai người không, em sẽ là một thính giả biết lắng nghe.

- Nói cái gì mới được chứ?

Tâm trạng của Trần Tuấn Long lúc này có vẻ hơi lạc lõng, Quách Uyển Tây cẩn mõi nói:

- Ví dụ như... ví dụ như nói cô ấy có xinh đẹp không?

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười, lắc đầu:

- Thất Thất không được coi là xinh đẹp, nhưng cô ấy có thể mang đến một cảm giác tin tưởng tuyệt đối.

Trần Tuấn Long nhìn hang núi ngoài cửa sổ, giống như cô ấy đang ngồi ở đó.

- Thất Thất...

Cái tên này quanh quẩn trong đầu Quách Uyển Tây.

- Thì ra cô ấy tên là Thất Thất.

- Vậy, hai người quen biết nhau như thế nào?

Quách Uyển Tây vẫn cứ đa sầu đa cảm như vậy.

- Ừm..

Trần Tuấn Long do dự, hình như là đang hồi ức lại.

- Là Thất Thất tìm anh trước.

Cuối cùng Trần Tuấn Long cũng từ từ nói, ngay cả hắn cũng không biết, tại sao những điều này luôn được cất giấu trong sâu thẳm lòng mình lại có thể nói ra với Quách Uyển Tây, cũng có thể, bản thân hắn thực sự cần một thính giả biết lắng nghe, để hắn có thể sắp xếp lại những hồi ức của quá khứ.

- Cô ấy nói cô ấy thích anh.

Trần Tuấn Long nói tiếp.

- Long ca có sức hấp dẫn như vậy, đương nhiên có rất nhiều cô gái thích anh.

Quách Uyển Tây nói như đã lĩnh hội sâu sắc.

- Anh rất có sức hấp dẫn sao?

Trần Tuấn Long giống như hơi tự chế giễu mình.

- Cách một dây điện thoại dài ngàn vạn dặm, còn đối diện với chiếc vi tính lạnh lùng vô cảm, anh có sức hấp dẫn gì?

- A?

Quách Uyển Tây kinh ngạc.

- Hai người... hai người quen nhau qua mạng?

Trần Tuấn Long từ từ gật đầu, bất giác đau xé tim can, những hình ảnh bắt đầu với Thất Thất trong quá khứ lại hiện về trong đầu hắn. Hắn thường xuyên xóa đi “người lạ mặt” đó, cô ấy lại thường xuyên tìm đến, không ngừng bám lấy, bất luận hắn ở đâu, Đông Kinh, Mông Cổ, Hồng Kông, Nga, có bỏ mặc cũng không được, cô ấy giống như một âm hồn trên mạng, bất cứ lúc nào cũng chăm chú đến nhất cử nhất động của hắn.

- Thất Thất!

Cái tên này lúc đầu khiến hấn đau cả đầu, sau này lại là cái tên khiến hấn vui vẻ, cứ như thế đi vào thế giới sát thủ tanh mùi máu của hấn. Từ đó, bắt luận là Hán Thành (Seoul – thủ đô Hàn Quốc) âm áp thơ mộng, hay Bát-đa (thủ đô I-rắc) chiến tranh lan tràn, mỗi lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hấn luôn rất cấp bách muốn lên mạng, ở đó, Trần Tuấn Long biết, Thất Thất đang đợi hấn. Cô sẽ nói chuyện cùng hấn, còn cất cao giọng hát cho hấn nghe. Bắt luận hấn có dốc hết bầu tâm sự với cô, cô cũng đều lắng nghe thật tỉ mỉ, giống như Quách Uyển Tây đang ngồi bên cạnh mình, quan tâm đến mình như vậy.

Quách Uyển Tây bị Trần Tuấn Long nói đến ngượng chín cả người.

- Long ca?

Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, Trần Tuấn Long mới bình tĩnh lại.

- Vậy... hai người thật sự có duyên phận đó.

Quách Uyển Tây thốt lên.

Nhưng lúc này Trần Tuấn Long lại im lặng.

- Duyên phận?

Hấn cười nhạt chế giễu bản thân.

- Thật sự có duyên phận sao? Vậy tại sao trước đây bản thân lại không biết quý trọng Thất Thất?

Quách Uyển Tây nhìn thần sắc của Trần Tuấn Long không được ổn, ngồi đó thấp thỏm không yên, không dám hỏi tiếp. Cứ như vậy im lặng được một lúc, Trần Tuấn Long mới thở nhẹ một cái, cười miễn cưỡng nói:

- Uyển Tây, hay mình chuyển đề tài nói chuyện đi.

Lúc này, mặt trời chiều chéch về phía tây, ánh hào quang vàng sáng chói bên ngoài làm nổi bật lá phong đỏ rực.

Quách Uyển Tây nghiêng rằng, vẫn đứng cảm nắm lấy tay Trần Tuấn Long, an ủi:

- Long ca, bây giờ ít nhất anh còn có em... còn có em bên cạnh anh.

Trần Tuấn Long gật gật đầu, đối với Quách Uyển Tây, hấn thật sự rất thoải mái, mới nỡ cái nụ cười ấy, sau đó vỗ nhẹ lên tay cô cười bảo:

- Đúng vậy, Uyển Tây của anh là lương thiện nhất.

Câu nói này đã khiến cho khuôn mặt của Quách Uyển Tây ửng đỏ lên, Quách Uyển Tây vội vàng rút tay khỏi chỗ Trần Tuấn Long, tách rời tiếp xúc với Trần Tuấn Long, còn cúi đầu vén vén vạt áo mình, không dám nhìn Trần Tuấn Long.

Nhìn Quách Uyển Tây ngượng ngùng thật đáng yêu, Trần Tuấn Long có một cảm giác thương yêu dạt dào, trong thâm tâm chỉ muốn bảo vệ cho cô, giống như cô thay thế Thất Thất vậy. Trong khoảnh khắc này, Trần Tuấn Long đột nhiên hiểu được chút ít vì sao mình lại đa tình như thế rồi.

- Được thôi, nếu anh chết rồi, em sẽ đi tìm một trăm chàng đàn ông khác, chắc chắn sẽ có một người tốt hơn anh, có thể khiến em quên được anh.

- Thật không? Vậy được thôi, nếu em chết rồi, anh sẽ đi tìm một trăm người phụ nữ khác, vị giấm chua của nhiều phụ nữ đó sẽ cho em uống hết, nếu vậy người đàn bà chanh chua như em ngay cả Diêm Vương cũng không dám tiếp nhận, không chừng em sẽ có thể từ quan tài nhảy ra, he he ... ày dô...

Trên mặt Trần Tuấn Long vẫn hiện lên cái nụ cười ấy, có điều lúc này hấn đang cười chính hấn, thì ra mình vẫn đang tìm cái thay thế Thất Thất. Từ chỗ Uyển Tây có thể tìm thấy sự lương thiện và đáng yêu, từ chỗ Tiểu Mẫn có thể tìm thấy sự bướng bỉnh và cả phản bội.

Thất Thất, có thực sự một cô gái tùy tiện có thể thay thế được sao?

- Long ca... Long ca...

Tiếng gọi của Quách Uyển Tây bên cạnh làm thức tỉnh Trần Tuấn Long đang chìm đắm trong hồi ức.

Xem ra hai người bọn họ chiều nay không phải là hẹn ngầm, lại im lặng một lúc, Uyển Tây mới xúc động nói:

- Em biết hiện tại em vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết anh, Long ca, nhưng em yêu anh, em cũng tin anh, anh cũng sẽ tin em đúng không?

Cuối cùng Quách Uyển Tây chăm chú nhìn Trần Tuấn Long, trước đây, ít nhiều Trần Tuấn Long thần bí cũng để lại cho cô quá nhiều suy nghĩ viển vông, cô cần biết chỉ là đáp án.

Trần Tuấn Long thở nhẹ một cái, tay phải đưa qua ôm Quách Uyển Tây, hỏi:

- Vậy em muốn biết cái gì?
- Quá khứ của anh.

Quách Uyển Tây thấp giọng nói.

- Quá khứ?

Trần Tuấn Long cười.

- Uyển Tây, cái gì đã là quá khứ hãy để nó qua đi, điều anh xem trọng nhất chính là tương lai.
- Nhưng không phải mỗi người đều có thể vứt bỏ được quá khứ, đúng không, Long ca.

Trần Tuấn Long im lặng, cái tên này đối với Trần Tuấn Long mà nói, hẳn không có quá khứ, nhưng “Thanh Long” có.

- Được rồi, Uyển Tây, nếu em muốn biết quá khứ của anh, anh đồng ý chia sẻ với em.

Trần Tuấn Long mặt chan chứa tình cảm sau khi nhìn Quách Uyển Tây một hồi, lại hướng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Anh là một đứa trẻ mồ côi! Lúc còn nhỏ, mỗi một phút, mỗi một giây anh đều nỗ lực vì sự sinh tồn của bản thân.

Trần Tuấn Long từ từ nói tiếp:

- Cái thế giới này rất tàn nhẫn, quy luật của tự nhiên chính là “khỏe thì thắng, yếu thì loại”! Anh đã lang thang, anh đi làm những công việc nặng nhọc, để có thể được tiếp tục sống, việc gì anh cũng làm.

Quách Uyển Tây tròn mắt nhìn, những lời nói mới bắt đầu của Trần Tuấn Long đã hoàn toàn kinh động cô, cô chẳng qua là cho rằng Trần Tuấn Long có gia cảnh gì đó mà mình không biết thôi. Không ngờ những việc mà người mình yêu trải qua lại “trở trêu lặn lội” đến như vậy.

Trần Tuấn Long quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng kinh hoàng đó của Quách Uyển Tây, cười bảo:

- Uyển Tây, anh không làm em giật mình chứ?

Cái hiệu quả mà hẳn muốn rút cuộc cũng đã xảy ra.

Quách Uyển Tây lúc này mắt đã ngấn đầy lệ nắm lấy tay của Trần Tuấn Long.

- Long ca.

Cô nói với vẻ đồng tình:

- Xin lỗi, em không ngờ anh... anh lúc nhỏ lại khổ cực như vậy.

Cô lúc này đã có phần hơi tự trách mình, tại sao lại bắt buộc Trần Tuấn Long nhớ lại hồi ức đau khổ trong quá khứ.

- Khổ, đó có đáng xem là gì đâu? Anh còn có những việc tàn khốc hơn thế nữa.

Trần Tuấn Long trầm thấp giọng nhưng vẫn có sức cảm hóa mạnh mẽ.

- Anh nhớ có một lần đang lang thang bên ngoài, đã trưa rồi, lúc đó trời vừa nắng, anh lại vừa mệt vừa đói, anh ngửi thấy mùi cơm tỏa ra ngào ngạt, anh đã hai ngày không có gì ăn rồi, quả thật là anh rất đói, anh đi qua xin người ta bố thí cho anh một chút gì ăn, nhưng em biết không, bọn họ không những không cho, mà còn thả một con chó lớn chạy ra cắn anh, lúc đó anh gắng sức chạy, chạy thực mạng, con chó to lớn hung dữ đó lại không ngừng đuổi cắn anh, anh ngã bở nhào xuống đất, nó còn hung dữ nhào tới cắn anh, cả đời này anh không quên cái răng nhọn hoắt đó của nó.

Nói đến đây, Trần Tuấn Long còn kéo tay áo lên.

- Uyển Tây em xem nè.

Quách Uyển Tây nhìn thấy cánh tay phải của Trần Tuấn Long có mấy chỗ có mấy lỗ nhỏ, đó rõ ràng là vết cắn của một động vật nào đó, cô cẩn thận vỗ về cánh tay hắn, cuối cùng còn khóc lên đau khổ cho “bi thảm” của Trần Tuấn Long.

- Lần đó, là lần thảm nhất trong lúc nhỏ anh đã trải qua, đến bây giờ còn không dám nghĩ đến nó.

Trần Tuấn Long quan sát phản ứng của Quách Uyển Tây.

- Nhưng lúc đó anh lại nói với bản thân mình, bất luận thế nào, anh cũng phải tiếp tục sống! Anh phải làm được!

Ngữ khí của Trần Tuấn Long kiên định như vậy.

- Sau đó, anh vào bệnh viện Phúc Lợi, ở đó anh nhận được sự chăm sóc chu đáo, sau đó là đi học, đi ra ngoài làm thêm, rồi đến Bắc Kinh học tập.

Quách Uyển Tây ở bên cạnh cứ gật đầu mãi, cô cảm giác có điều gì đó không khớp, nhưng lại không nói ra được. Chỉ thấy cô an ủi Trần Tuấn Long:

- Long ca, tất cả đều đã qua rồi, đừng có nghĩ đến nữa.

Cần phải biết một điều rằng, lúc này cô còn chảy không ít nước mắt đồng tình.

Trần Tuấn Long cuối cùng cũng nhìn không được, dựa vào tay lái cười hà hà, Quách Uyển Tây còn đang trong thương cảm sùng sốt, chuyện gì thế này, nhưng nhanh chóng cô hiểu được chuyện gì rồi, thì ra Trần Tuấn Long đã lừa cô, hai tay Quách Uyển Tây không ngừng đâm túi bụi vào lưng Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cười đẩy cánh tay cô ra, đưa tay ra kéo kệt Uyển Tây, hai người vui đùa trong xe, sự trầm lặng lúc này đã nhanh chóng tan biến.

Quách Uyển Tây chu môi có vẻ hơi giận, đan tay dựa vào cửa xe, Trần Tuấn Long chọc cô rất nhiều lần, cô không thèm quan tâm nữa, cuối cùng “hừ” một tiếng quay mặt đi không thèm nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long đương nhiên biết cô đang giả bộ giận, thế là cười bảo:

- Được rồi, Uyển Tây, anh thừa nhận, anh cố ý lừa em, là do anh không đúng, xin em tha thứ cho anh được không?

Quách Uyển Tây không đáp, có điều lúc này cô đã hoàn toàn hiểu được, trong trò chơi ái tình này, Trần Tuấn Long mới là chủ thể.

- Uyển Tây.

Trần Tuấn Long thu lại nụ cười, làm bộ mặt nghiêm nghị giống như lúc ở thư viện.

- Xin lỗi, anh chỉ cảm thấy chiều nay chúng ta đến đây là để chơi, anh muốn có một buổi chiều vui vẻ thoải mái với em, không phải để nói cái gì đã là quá khứ, những đề tài như thế quá thật quá nặng trĩu. Anh tin vào cảm giác của anh, anh thích em, em cũng thích anh, đúng không? Quá khứ không quan trọng, quan trọng là tương lai của chúng ta.

Nói xong hắn đưa tay phải về phía Quách Uyển Tây.

Thỗ lộ này của Trần Tuấn Long khiến cho Quách Uyển Tây thấy hơi ngượng, đúng thế, tại sao mình nhất định muốn biết quá khứ của anh ấy, hãy để cho anh ấy mãi mang một chút bí mật đó đi, ngược lại chẳng phải tốt hơn sao?

Quách Uyển Tây cúi đầu, từ từ đưa tay trái ra, cùng Trần Tuấn Long nắm chặt lấy nhau, có thể nói, hai người đã làm hòa rồi. Nhưng Quách Uyển Tây đột nhiên nhớ đến một việc, vội thoát khỏi tay Trần Tuấn Long, tròn mắt hỏi:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ lúc đầu anh nói đến cái gì Thất Thất đó? Cũng là... cũng là?

Trần Tuấn Long không nói gì, trên mặt vẫn nở nụ cười đó.

- Long ca chết tiết, Long ca xấu xa, chuyên lừa người ta!

Quách Uyển Tây đâm túi bụi vào người Trần Tuấn Long, hôm nay mình đã lên thuyền gian, đã bị tên khốn giáo quyệt này lừa thảm thương, hơn nữa tất cả đều do mình cam tâm tình nguyện.

Trần Tuấn Long cố nhịn cười nói:

- Chúng ta về thôi!

Nhưng cuối cùng hắn nhịn không được nữa bật cười to lên, trong lời oán trách của Quách Uyển Tây, hắn khởi động xe chạy xuống núi.

Rốt cuộc là thật là giả khó mà phân biệt được. Trừ Thất Thất ra, trên thế giới này có ai có thể đi vào nội tâm của hắn, che chở cho tâm linh đã sớm bị mất đi trong hắn.

Sau khi đưa Quách Uyển Tây về kí túc xá nữ, đã là lúc sáng đèn, Quách Uyển Tây tuy nhìn có vẻ cũng còn giận, nhưng Trần Tuấn Long hiểu được, trên tinh thần mình đã hoàn toàn có được cô gái xinh đẹp lương thiện này, lúc này hai người ở trên núi, quả đúng là chưa từng được mát hồn như thế thật, đối với mùi hương giống như xạ hương trên người Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long càng kì vọng không thôi.

Lúc trở về Bách Lạc Môn đã gần 9h rồi, tối nay hẹn hai người Nam Lang và Cọp Dữ đến đây để bàn chuyện, sau khi đỗ xe xong, hắn phát hiện trong sân đã có hai người ngồi chờ ra, chắc hẳn là thuộc hạ của Nam Lang và Cọp Dữ.

Lúc đi vào phòng bao, bọn người Nam Lang, Cọp Dữ, Gà Rừng đã đợi từ lâu rồi, bọn người Nam Lang đứng lên, cung kính chào Trần Tuấn Long:

- Long ca!

- Ủm!

Trần Tuấn Long gật đầu, mắt nhìn vào Cọp Dữ mới được quy phục, hần dường như có vẻ hơi ngượng ngùng, có điều vẫn gật đầu chào Trần Tuấn Long:

- Long ca!

Trên mặt Trần Tuấn Long nở nụ cười, gật đầu bảo:

- Đều ngồi xuống hết đi, bây giờ mọi người đều là huynh đệ cả rồi.

Mọi người đều cùng ngồi xuống quanh Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nhìn quanh hai bên, sau đó hỏi Cọp Dữ:

- Cọp à, cổ cậu không sao chứ?

Tối qua Trần Tuấn Long công kích chính là động mạch gáy.

Cọp Dữ bất giác sờ sờ, bây giờ chỗ nào cũng đau dữ dội.

- Cũng được! Long ca.

Cọp Dữ nói có vẻ không tự nhiên lắm.

- Ủm, vậy thì tốt.

Sau khi nói vài câu mở màn, Trần Tuấn Long trực tiếp đi vào vấn đề chính, chỉ nghe hắn nói:

- Lần này gọi mọi người đến, chính là muốn nói với mọi người về vấn đề phát triển của ban phái chúng ta sau này, tôi có một cách nghĩ, đó là Phi Phụng bang, Nam Lang bang, và Tây Đầu bang của chúng ta hợp nhất thành một bang lớn.

Thực ra không cần nói, bọn Nam Lang và Cọp Dữ cũng biết được Trần Tuấn Long sẽ có ý này, bây giờ hắn là lão đại, đều nghe theo hắn cả. Mọi người đều gật đầu bảo được.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Kế Hoạch Lớn Của Bang Hội

Trần Tuấn Long cười hỏi Nam Lang:

- Vậy sau khi chúng ta thành lập bang mới sẽ chuẩn bị làm những gì? Cậu nói xem?

- Ủm..

Nam Lang suy nghĩ.

- Long ca, trước đây chúng ta bán thuốc lắc, cũng có lúc kiếm được vài mớ bán bột trắng, có điều cũng không xem là lớn, ý của Long ca thế nào?

Hắn nghi hoặc nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long hướng người về phía trước, sát lại rất gần, sau đó nói:

- Ý của tôi là, nếu như đã làm, chúng ta phải làm cho hoành tráng!

Mọi người đều nhìn Trần Tuấn Long, ngữ khí của hắn không nhỏ. Tạm đừng nói đến những bang phái lớn ở trên, chỉ nói đến những bang phái nhỏ thực lực kém như bang Nam Lang, bang Tây Đầu và các bang khác, thành Bắc Kinh ở đâu mà không có đồng tở xanh.

Trần Tuấn Long đứng lên, nhìn bọn họ không tin, lại với dáng vẻ mơ hồ, lắc đầu nói:

- Đương nhiên, chúng ta cần phải làm từng bước từng bước, bất kỳ chuyện gì, đều phải có chuẩn bị mới chiến đấu. Trước đây tôi không phải là xã hội đen, nhưng tôi làm chuyện gì, đều chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại. Bây giờ đã bước vào cái vòng này rồi, như vậy tôi cũng sẽ dùng phương thức của mình đi chơi cái trò này.

Cọp Dữ tuy kiêu ngạo, nhưng người cũng thẳng thắn, lập tức nói:

- Long ca, thực lực của anh chúng tôi biết rõ, tôi qua tôi thua tâm phục khẩu phục. Dù sao cũng là lão đại, chúng tôi sẽ theo sát anh, khi cần cứ nói chúng tôi sẽ dốc hết sức.

Nam Lang thấy như vậy, cũng vội vàng biểu hiện thái độ. Trần Tuấn Long gật gù đầu, nói tiếp:

- Tôi muốn mọi người rõ được mục tiêu của chúng ta, mục tiêu của chúng ta là làm lão đại của hắc đạo kinh thành! Đạt được lớn nhất mạnh nhất! Mọi người cần nhớ kĩ điểm này cho tôi!

Nam Lang và Cọp Dữ ngơ ngác nhìn nhau, họ chưa bao giờ nghĩ đến mục tiêu này lại to lớn như vậy, trong phút chốc không biết làm thế nào cả.

Trần Tuấn Long lại chậm rãi nói tiếp:

- Tôi sẽ thành công, mấy người theo tôi cũng sẽ thành công.

Mọi người đều im lặng, đều đang tiêu hóa “chỉ thị tối cao” của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long biết bọn họ không có niềm tin, bọn họ đã ngồi quen ở vị trí lão đại du côn, tư tưởng và trình độ đương nhiên vẫn còn kém chút, Trần Tuấn Long cũng không sốt ruột, đối với bọn họ từ từ nêu rõ kế hoạch của mình.

- Đầu tiên, tên bang!

Trần Tuấn Long nhìn xung quanh.

- Liên minh mới này của chúng ta có tên là bang Phi Long! Nhưng, bang Phi Phụng, bang Nam Lang, bang Tây Đầu trước đây đều có thể giữ nguyên tên cũ.

- Vì trước khi chưa hoàn toàn vững mạnh, tôi không hy vọng bang Phi Long của chúng ta là mục tiêu của tất cả các kẻ địch.

- Tiếp theo là chế độ đẳng cấp của bang Phi Long chúng ta, ngoài lão đại tôi ra, chúng ta sẽ thiết lập một tổng quân sư, bây giờ tôi chỉ định Gà Rừng sẽ đảm nhiệm chức vụ này, Nam Lang, bắt đầu từ ngày mai Gà Rừng chỉ phụ trách với tôi thôi.

Nam Lang gật đầu, Gà Rừng có thể nói là linh hồn của bang Nam Lang, không có hắn, bang Nam Lang cũng không thể phát triển với tốc độ như thế này, tuy có phần hơi luyến tiếc, nhưng lão đại đã xem trọng Gà Rừng như vậy, đó cũng là vinh quang cho bang Nam Lang. Gà Rừng đương nhiên là rất vui, có điều không chỗ mồm vào, chỉ ngồi bên cạnh nghe thôi.

Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Nam Lang, Cọp Dữ, hai người các ngươi tiếp tục phụ trách công việc ban đầu của các ngươi. Còn các cấp bậc còn lại, Gà Rừng?

Trần Tuấn Long quay lại nói với Gà Rừng.

- Ngươi lập ra quy định cụ thể, ba ngày sau đưa cho tôi.

Gà Rừng ngồi bên cạnh vội đáp:

- Vâng, Long ca!

Trần Tuấn Long gật gù đầu nói tiếp:

- Tác dụng của việc lập ra chế độ đẳng cấp là rất rõ ràng, cấp bậc càng cao, thể hiện được không gian phát triển bang hội càng lớn, hãy phân biệt rõ những thuộc hạ cấp dưới, để cho mỗi người bọn họ tự phát triển thể lực của bản thân. Bọn họ mạnh lên thì bang Phi Long của chúng ta cũng mạnh lên. Trên thế giới này đều dựa vào thực lực để đàm phán.

Tiếp theo, Trần Tuấn Long nói rõ quan điểm lập bang của hắn:

- Hợp tác với một chế độ đẳng cấp tốt, vậy chúng ta có thể chiêu binh mãi mã rồi, để càng có nhiều người mới gia nhập chúng ta, đợi đến lúc binh hùng tướng mạnh rồi, chúng ta có thể gọi bất cứ kẻ địch nào, còn một bang hội không có phát triển, vĩnh viễn chỉ có thể nằm yên một góc mà thôi.

- Những đạo lý này tôi nghĩ mọi người đều đã hiểu, ha ha, nhưng lúc này chúng ta nên làm thế nào đây?

Trên mặt Trần Tuấn Long vẫn với điệu cười ấy, nhìn bọn Nam Lang, bọn Nam Lang đầu dám từ chối “chỉ thị tối cao” của Trần Tuấn Long, đều cung kính nhìn Trần Tuấn Long.

Sau khi nhìn quanh một lượt, Trần Tuấn Long gật gật đầu hài lòng, trầm giọng nói:

- Tôi muốn chỉ trong thời gian ngắn nhìn thấy được thực lực của chúng ta tăng lên, điều này sẽ do bang Nam Lang và Tây Đầu các người phụ trách.
- Tôi sẽ giúp đỡ các người về mặt kinh tế.

Trần Tuấn Long hỏi:

- Nam Lang, bên cậu phát triển cần bao nhiêu tiền? Đưa ra con số đại khái cho tôi.

Nam Lang vò đầu nói:

- Lão đại, theo như lời anh nói, bang Nam Lang chúng tôi còn nuôi một đám tiểu đệ, nếu tính mỗi tháng cũng phải ba trăm nghìn.

Trần Tuấn Long lắc đầu, nhún mày nói:

- ba trăm nghìn quá ít, tôi cho cậu đủ một triệu hai trăm nghìn, nhưng tôi cần xem thành tích của các người, có thể làm được không?

Cái gì được gọi là ma lực của đồng tiền, càng hưởng hồ bầy giờ lại có số tiền lớn như vậy, Nam Lang sau khi nghĩ một lúc liền gật đầu bảo:

- Lão đại, không thành vấn đề, tôi bảo đảm bang Nam Lang của chúng tôi có thể phát triển đi lên.

Tiếp theo Trần Tuấn Long quay đầu lại nhìn Cọp Dữ, Cọp Dữ đã có tiền lệ của Nam Lang, nghĩ một lúc mới nói:

- Lão đại, bang Tây đầu chúng tôi vốn dĩ không lớn mạnh, là vì không có tiền nuôi nhiều người như thế, có điều chỉ cần lão đại đồng ý giúp đỡ một triệu, tôi tin bang Tây Đầu chúng tôi sẽ không thua kém bang Nam Lang.

Đương nhiên là Cọp Dữ dám vỗ ngực, hấn xuất thân dân võ, đương nhiên quen với một vài người ra lẩn lộn, những người này đều có thực lực, có điều bình thường chỉ là hợp tác với bang Tây Đầu, không có ý làm ăn cùng nhau, có điều, đã có sự giúp đỡ kinh tế quan trọng như vậy, Cọp Dữ ắt có cách tụ tập bọn họ.

- Có biết tại sao tôi lại đồng ý đầu tư nhiều tiền như vậy cho các người không?

Trần Tuấn Long hỏi:

- Chính là tôi muốn cho các người đứng càng cao hơn một chút, cũng nhìn xa hơn một chút, tôi muốn các người nhanh chóng thay đổi vai của các người, các người sẽ không còn là một bang chủ đơn giản nữa, mà là tay trái tay phải của Trần Tuấn Long tôi, thay tôi quản lý cả bang Phi Long, tương lai, bang Phi Long của chúng ta nhất định bá chủ kinh thành! Tôi muốn tất cả mọi người phải cung kính chúng ta!

Câu cuối cùng Trần Tuấn Long nói rất hùng hồn, khiến máu trong người sục sôi. Bọn người Nam Lang đã kích động trong lòng từ sớm, thực lực của lão đại Trần Tuấn Long chính là bảo vệ tất cả, theo lão đại có tầm nhìn xa như vậy, sao có thể không phát triển cho được chứ.

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói:

- Tôi có thể thành thật mà nói với các người rằng, đã đi vào hắc đạo, vốn không phải là dự tính ban đầu của tôi, tôi vẫn còn vụ làm ăn khác, nhưng tôi thích thách thức, tôi đã chọn các người rồi, cũng hy vọng các người có thể giúp đỡ ta thật tốt.

Bọn Nam Lang và Cọp Dữ lần lượt biểu thị thành tâm cống hiến sức lực, Trần Tuấn Long hài lòng gật đầu nói:

- Được, bang Phi Long chúng ta hôm nay xem như chính thức thành lập, sau này chúng ta là huynh đệ sống chết có nhau rồi!

Trần Tuấn Long nâng ly lên, cụng ly cùng uống với bọn Nam Lang. Sau đó cười nói:

- Chúng ta không dùng cái nghi thức cổ lỗ gì mà chặt đầu gà, đốt giấy vàng đó nữa, ha ha, ha ha, hình như xã hội đen trong phim ảnh đều như vậy.

Không ngờ lão đại cũng hài hước như vậy, bọn Nam Lang cùng nhìn nhau cười.

Việc cũng đã xem như bàn xong, Trần Tuấn Long cùng bọn Nam Lang cùng nhau nói cười, Trần Tuấn Long cũng hỏi một số việc liên quan đến bang Tây Đầu của Cọp Dữ, Cọp Dữ nói hết những gì mình biết.

Khi biết được Cọp Dữ có một Quyền Quán ở đường Tây Đồng, thường ngày hắn đều ở đó huấn luyện cho các huynh đệ bang Tây Đầu, trong lòng Trần Tuấn Long chợt nảy ra ý. Hắn vốn có ý tưởng thành lập lực lượng vũ trang thuộc về hắn, sau khi nghe Cọp Dữ nói bang Tây Đầu bọn họ được tập luyện như thế nào, một cách nghĩ tương đối chín chắn đã hình thành trong đầu hắn.

Trần Tuấn Long đang chìm trong suy nghĩ, Nam Lang và Cọp Dữ không biết hắn đang nghĩ gì, cũng không dám nói, đều im lặng đợi, được một lúc sau,

Trần Tuấn Long nói với Nam Lang:

- Tôi chuẩn bị thành lập một tiểu đội chiến đấu, thành viên của đội bắt buộc phải là quân lính tinh nhuệ trong bang, người của các người là nhiều nhất, có những ai dám thực mạng xông lên, thì hãy để họ gia nhập; Cọp Dữ...

Trần Tuấn Long quay qua hỏi Cọp Dữ:

- Bên các người thì sao? Có người như vậy không?

Cọp Dữ gật đầu nói:

- Thuộc hạ của tôi có vài người, đều đánh rất được, có thể giúp đỡ được.

- Ồ, vậy sao? Vậy đội lát nữa tôi muốn đi xem thử.

Trần Tuấn Long nói.

- Đi Quyền Quán các người tập trung vậy. Nam Lang, gọi người của người theo nữa, tôi muốn kiểm tra bọn họ.

- Dạ được, hoan nghênh Long ca đến chỉ bảo.

Cọp Dữ đáp.

Cả Nam Lang và Cọp Dữ đều lập tức ra ngoài gọi người, trong phòng bao chỉ còn lại Trần Tuấn Long và Gà Rừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Tiểu Tổ Chiến Đấu

Trần Tuấn Long vẫy vẫy tay về phía Gà Rừng, Gà Rừng biết điều sát lại gần, cung kính hỏi:

- Long ca, có việc gì thế?

- Bây giờ tôi cần nhất chính là nhân tài như cậu, là quân sư của Nam Lang bang, cậu làm rất tốt. Tôi tin, trong Phi Long bang chúng ta, cậu nhất định sẽ được phát triển.

Trần Tuấn Long nói.

- Cảm ơn Long ca khen ngợi!

Gà Rừng khiêm tốn nói, hần nghe ra được Trần Tuấn Long vẫn còn lời muốn nói.

- Điều quan trọng nhất khi giao chiến là gì?

Trần Tuấn Long cười hỏi vị “tham mưu” mới đảm nhiệm này của mình.

- Tình báo!

Gà Rừng buột miệng nói ra, Trần Tuấn Long cười, gật đầu đáp:

- Đúng, tình báo! Chỉ có biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng!

- Vâng, Long ca!

- Vì thế tôi hy vọng cậu có thể tự tay tổ chức thành lập nên một cơ cấu tình báo thuộc về Phi Long bang chúng ta, tôi cần biết rõ góc ngách của hắc đạo cả Kinh thành, đặc biệt là ba bang xã hội đen lớn đó là Ngũ Hồ Bang, Hắc Long Hội, Tân Nghĩa Minh. Công việc chủ yếu của bọn họ là gì, các lão đại có sở thích gì, bình thường có giải trí gì không, có mâu thuẫn gì với nhau không, thậm chí là xe bọn họ ngồi thuộc hiệu gì, tình nhân tên gì, sống ở đâu.v.v..., tôi đều muốn biết rõ.

- Ừm...

Gà Rừng vừa đáp vừa trầm ngâm, làm những điều này quả thật rất khó khăn.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười, vỗ vỗ vai Gà rừng.

- Rất hóc búa, đúng không?

Gà Rừng thành thật gật đầu, Trần Tuấn Long thu lại nụ cười, rất nghiêm nghị nói:

- Nhưng tình báo là cái gốc của việc thành lập bang chúng ta! Tôi muốn biết cậu có lòng tin để làm tốt nó không?

Gà Rừng rất kiên định gật đầu.

- Long ca, tôi có niềm tin, nhất định sẽ làm tốt!

Hắn cam đoan. Tuy hắn với Trần Tuấn Long tiếp xúc không nhiều, nhưng hắn đã hoàn toàn hiểu rõ Trần Tuấn Long là người có yêu cầu rất nghiêm khắc, điều hắn coi trọng là năng lực của người đó. Nếu như mình có chút do dự về điều này, nói không chừng hắn sẽ coi thường mình.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long vẫn với nụ cười đó.

- Tốt, tôi không nhìn nhầm người.

Sau đó Trần Tuấn Long tiếp tục nói:

- Cậu yên tâm, tôi sẽ giúp đỡ cậu. Trong bang tôi sẽ đưa cho cậu trước số tiền hoạt động là mười triệu, tôi không cần biết cậu dùng cách gì. Phái người vào tận phòng ngủ cũng được, dùng tiền mua chuộc cũng được, tôi cần có được những tin ấy. Còn nữa...

Trần Tuấn Long khẽ cười nói:

- Gà Rừng, bây giờ đã là thời đại khoa học công nghệ, muốn nghe trộm nội dung cuộc nói chuyện qua điện thoại, muốn lấy trộm tiền tiết kiệm trong tài khoản ngân hàng, đều là việc rất dễ dàng, chỉ còn việc chúng ta nên làm như thế nào thôi, ha ha... cậu nói xem.

Gà Rừng không dám tin nhìn Trần Tuấn Long, lão đại này có tư duy nhạy vọt, suýt chút nữa mình theo không kịp, có điều biết được mình có kinh phí hoạt động mười triệu, hơn nữa Trần Tuấn Long còn nhắc đến thủ đoạn dùng khoa học công nghệ đến vũ trang Phi Long bang, Gà Rừng bỗng hiểu ra, tầm nhìn của hắn vốn đã cao, nhưng không ngờ tầm nhìn của Trần Tuấn Long lại cao xa hơn hắn. Cuối cùng, Gà Rừng vẫn không nhịn được hỏi:

- Lão đại, chúng ta là xã hội đen, vẫn tổ chức thành lập cơ cấu gián điệp 007?

- Ha ha...

Trần Tuấn Long bật cười lớn, Gà Rừng cũng cười theo, hai người lúc này xem như đã tìm được tiếng nói chung rồi.

- Theo tôi làm cho tốt, người sẽ phát hiện, Phi Long Bang của chúng ta cần làm không chỉ là một lão đại trong bang hội Hắc đạo, chúng ta nên có những mục tiêu càng cao hơn, chẳng phải sao? Cùng nỗ lực nhé.

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói.

- Vâng! Long ca.

Gà Rừng không nghi ngờ gì nữa, Trần Tuấn Long quả thật là rất bí hiểm. Dám bỏ ra mười triệu để lập nên cơ cấu tình báo, những cây bút lớn như vậy, bất kì Hắc Bang nào cũng không làm được, Ngũ Hồ Bang, Hắc Long Hội, Tân Nghĩa Minh đều là những bang lớn hùng bá Kinh thành, mà Tân Nghĩa Minh nghe nói còn có một vài bối cảnh khá ngon lành, còn vị tân lão đại của mình? Nói không chừng cũng có lai lịch. Nghĩ đến đây, niềm tin của Gà Rừng càng nâng lên đây ắp. Trần Tuấn Long bây giờ chẳng khác nào xây một cái vũ đài cho mình, và hắn đang cần cái vũ đài này phát triển.

Dựa vào sức gió!

- Chào lão đại!

- Cọp ca!

- Nam Lang ca!

- Gà Rừng ca!

Trong quyền quán của Cọp Dữ, không ít người vây quanh lại, đều là huynh đệ của Tây Đầu bang và Nam Lang bang, những lời nói tương đối, số người Tây Đầu bang của Cọp Dữ tuy ít, nhưng đều là khôn ngoan tài cán, còn người bên Nam Lang thì ồ ồ hơn nhiều, nhưng đây dù sao cũng là đặc trưng của bọn họ, người đông ăn hiếp kẻ yếu luôn là truyền thống của Nam Lang bang, đương nhiên, Trần Tuấn Long cũng đã phát hiện ra trong số bọn họ cũng có vài nhân vật nhìn cũng khá được.

Tối nay được hẹn đến đều là những tên đầu sỏ nhỏ, ai ai cũng đáng rất được, bình thường bỏ ra không ít sức lực xông pha chiến đấu cho bang phái.

Trước khi đến Trần Tuấn Long đã dặn dò với Nam Lang và Cọp Dữ. Hắn chỉ lấy thân phận bang chủ Phi Long bang đến xem thôi, Phi Long bang vẫn không cần thiết bày lên trên khán đài để nói, như vậy sẽ khiến cho người ngoài có cảm giác Phi Phụng bang, Nam Lang bang, Tây Đầu bang chỉ là liên minh mà thôi, còn quan hệ bên trong thì chỉ có bọn Trần Tuấn Long biết thôi.

Cọp Dữ bước lên bục cao, vẫy tay ra hiệu mọi người tập trung lại, sau đó to giọng nói:

- Tối nay tìm mọi người đến là để nói rõ với mọi người về mối quan hệ giữa Nam Lang bang và Tây Đầu bang chúng ta, ha ha, bây giờ, Tây Đầu bang của Cọp Dữ tôi và Nam Lang bang của đại ca Nam Lang đã chính thức kết thành đồng minh, sau này, các ngươi chính là lực lượng trung kiên trong bang hội chúng ta, ha ha, bình thường bang hội có chuyện, đều là các ngươi xung phong trước, các ngươi có thể nói là những tay chân huy chương vàng. Bây giờ, bang chủ Long ca của Phi Phụng bang chúng ta muốn xem thực lực của mọi người, mời anh lên nói đôi lời.

Nói xong cung kính mời Trần Tuấn Long bước lên bục.

Trần Tuấn Long lướt mắt nhìn quanh một lượt bên dưới, mọi người đều nhìn hắn với con mắt kì lạ. Nghe giảng hồ đồn Phi Phụng bang xuất hiện một tân bang chủ rất tài giỏi, đã thu phục được Nam Lang và Cọp Dữ, cần phải biết rằng Nam Lang và Cọp Dữ đều là lão đại của bọn họ, bên Nam Lang có một thuộc hạ đã lâu không chịu phục, muốn tìm người đứng đến Trần Tuấn Long, nhưng đã bị Nam Lang và Gà Rừng ngăn lại. Còn bên Cọp Dữ, tối qua bản thân hắn đã thua tâm phục khẩu phục, hơn nữa còn có vài huynh đệ trong bang Tây Đầu cũng có mặt ở đó, một chiêu đánh gục Cọp Dữ của Trần Tuấn Long, thực lực đó đã chứng minh cho họ thấy là đúng, vì thế cũng không có nói gì cả.

Có rất nhiều người chưa gặp qua Trần Tuấn Long bao giờ, đều muốn xem tướng mạo của hắn như thế nào, có phải là ba đầu sáu tay như trong truyền thuyết, đáng tiếc là đã khiến cho bọn họ vô cùng thất vọng, Trần Tuấn Long nhìn có vẻ còn rất là trẻ, mà nhìn có vẻ cũng rất ôn hòa, một tên luôn cười híp mắt.

Có điều khi tên tiểu tử này nói chuyện lại thu hút được sự tập trung chú ý của tất cả mọi người.

- Trên thế giới này, những người phù hợp sẽ tồn tại! Mọi người đều là tinh anh trong bang, điều bây giờ tôi cần là...

Trần Tuấn Long nói kéo dài ra, tiếp tục nói rất có khí phách:

- ... Tinh anh trong tinh anh!

- Ba người! Tôi chỉ cần ba người!

Trần Tuấn Long giơ ba ngón tay lên trầm giọng nói, sau đó ra hiệu cho Gà Rừng, chỉ thấy Gà Rừng xách một cái vali bước lên bục, tiếng mở nắp "kạch", xoay lại, một vali đầy ắp tiền bày trong đó.

Trần Tuấn Long bước tới lấy một xấp, giơ giơ về phía mọi người, sau đó nói:

- Ở đây có chín trăm ngàn! Chỉ có ba người mới có thể phân nó ra. Chỉ cần người có thể chứng minh được bản thân người chính là tinh anh trong tinh anh, vậy tôi sẽ thưởng cho người ba trăm ngàn!

Dưới cái được gọi là trọng thưởng này, ắt phải có dũng phu. Mọi người đều chăm chăm nhìn số tiền đầy ắp trong vali, chín trăm ngàn đó.

- Vậy Long ca, anh muốn chúng tôi chứng minh cho anh thấy như thế nào đây!

Bên dưới có người hỏi.

Trần Tuấn Long tính qua loa, hai bang có khoảng hơn ba mươi người.

- Rất đơn giản, các ngươi nhiều người như vậy sẽ phân thành hai nhóm, đấu một chọi một, sau khi đánh bại đối phương sẽ được tiến vào vòng trong, mãi cho đến khi còn lại ba người thì dừng.

- Long ca, vậy cuộc thi có quy tắc gì không?

Bên dưới hỏi tiếp.

- Quy tắc? Không có quy tắc chính là quy tắc lớn nhất rồi! Mọi người cứ dựa vào nắm đấm của bản thân đi!

Trần Tuấn Long sau khi nói xong ra hiệu cho Gà Rừng đến tổ chức.

Rất nhanh, trên sân đã phân thành mấy tổ thi đấu, trong thời gian đầm đá rất là náo nhiệt, kẻ nắm tay người đá chân, chiêu gì cũng dùng được hết, tiếp vài vòng sau, rất nhiều người đã bị đào thải. Đến phút cuối cùng, trên sân cuối cùng chỉ còn lại ba người có thể đứng vững. Thì ra, lúc mới bắt đầu mọi người đánh không sung lắm, nhưng càng về sau, đặc biệt là khi Trần Tuấn Long nói không có quy tắc gì cả, đã kích thích mạnh đến bọn họ, những trận đánh sau đó mọi người đều giờ mọi mảnh khóc, chỉ có một mục đích duy nhất, đó chính là lọt vào vòng trong.

Trần Tuấn Long rất hài lòng với ba người xuất sắc này, lúc này có chú ý đến bọn họ, tuy không được luyện tập qua chính quy gì cả, nhưng bọn họ đều có năng lực công kích rất mạnh, đặc biệt là một tên của Nam Lang bang, tuy người không to lớn, nhưng khi tàn sát lại rất hung dữ, trên cánh tay phải của người này còn xăm hình đầu sói xanh ròn, nhìn rất dữ tợn.

- Người đó là ai?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Hơ hơ...

Nam Lang có vẻ hơi ngượng ngùng, người đó chính là em họ hắn, Đồng Hồ của Nam Lang bang, người lần trước muốn kéo theo quân đến chặt Trần Tuấn Long chính là hắn.

Sau khi biết tên của hắn, Trần Tuấn Long gật gật đầu, hai người còn lại đều là người của Tây Đầu bang, một người có nickname là Tiểu Hắc, người còn lại là thắng Mập.

Nam Lang vẫn luôn không thể nào quên nỗi em họ này của mình, bởi vì nó chưa được thưởng thức qua sự lợi hại của Trần Tuấn Long, nên hắn lo Đồng Hồ sẽ khiêu chiến với quyền uy của Trần Tuấn Long, vì thế vội đưa mắt với Gà Rừng. Nhưng rất tiếc đã quá muộn rồi, Đồng Hồ đã đứng lên trên bục khiêu khích với Trần Tuấn Long rồi.

- Vị này là Long ca của Phi Phụng Bang, tôi là Đồng Hồ, trước đây tôi nghe nói anh rất lợi hại, nhưng huynh đệ chúng tôi đây đều chưa ai được thưởng thức qua, xin hỏi lão đại có dám bước lên thử độ sức với tôi không, cũng là để cho các huynh đệ tín phục.

Lời nói của Đồng Hồ cũng đại diện cho tiếng lòng của đại bộ phận các huynh đệ, mọi người đều bảo được được.

Nhưng Nam Lang lại toát mồ hôi hột khắp đầu, em họ hắn từ nhỏ đã rất ngang tàng bạo ngược, lúc ra ngoài lẫn lộn cùng mình cũng rất độc sức liều mạng, có một sức mạnh của sói.

Quả nhiên, sau khi Trần Tuấn Long nghe lời khiêu khích của Đồng Hồ, quay đầu lại nhìn Nam Lang, lạnh lùng hừ hai tiếng, sau đó bước lên bục ứng chiến Đồng Hồ.

Động tác chân của Đồng Hồ rất cừ, cộng với phối hợp cú đâm phải của hắn, lúc thi đấu vừa rồi liên tục chém tướng, nhẹ nhàng vượt qua cửa ải, nhìn thấy Trần Tuấn Long mỉm cười bước lên, hắn làm động tác khởi động cổ, hét to một tiếng liền tấn công tới.

Nam Lang lại nơm nớp lo sợ nhìn, lần trước Trần Tuấn Long chỉ một chiêu đánh gục Cọp Dữ, đã thể hiện được thực lực rất mạnh của hắn, Đồng Hồ lúc này sao có thể là đối thủ của hắn được.

Nhưng tình hình lại khiến hắn cảm thấy kì lạ, Trần Tuấn Long trên sân cứ tránh sang trái rồi tránh sang phải, nhưng lại không chịu tấn công, còn Đồng Hồ giống như chiếm được thế thượng phong, tấn công càng mãnh liệt hơn.

Liên tiếp mấy lần công kích mạnh đều không đánh trúng Trần Tuấn Long, Đồng Hồ bắt đầu thấy bức bối, bên dưới có rất nhiều người đang xem, Trần Tuấn Long lại ứng phó với hắn thoải mái như thường. Quả nhiên, mọi người chẳng ai hiểu cái phương pháp đấu “du kích” này của Trần Tuấn Long, nhưng thực lực lúc này của Đồng Hồ ai ai cũng thấy rõ, còn Trần Tuấn Long lại thành thực điều luyện, vậy đã chứng minh được điều gì?

Sau khi lại tránh tiếp một chiêu tấn công mãnh liệt của Đồng Hồ, Trần Tuấn Long nhảy ra khỏi vòng, vẫn thong dong hỏi tiếp:

- Thế nào? Chúng ta có cần tiếp tục đấu nữa không?

Đồng Hồ thờ hồng học không trả lời, nghiêng răng lại xông lên tiếp, phi thẳng chân đến đá Trần Tuấn Long. Lần này Trần Tuấn Long không tránh, trên mặt vẫn với điệu cười đó, tiếp đón Đồng Hồ, một chương đau khổ tận đáy lòng.

- “Bụp” một tiếng, Đồng Hồ không tránh được một chiêu tấn công chí mạng của Trần Tuấn Long, ngã xuống mặt đất, đầu gối húc vào lưng hắn.

- Muốn khiêu chiến tôi! Ngươi vẫn chưa có được thực lực đó đâu, nhớ kỹ, tôi bây giờ là lão đại của ngươi! Sau này cũng là lão đại của ngươi!

Trần Tuấn Long giáo huấn bên tai Đồng Hồ. Lúc này mọi người mới hiểu ra, khi Đồng Hồ và Trần Tuấn Long đấu, khoảng cách thua kém quá xa. Vốn dĩ Trần Tuấn Long không lập tức tấn công Đồng Hồ, là muốn xem thử thực lực của hắn, bởi vì Trần Tuấn Long đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay đều là chiêu sát lấy mạng người, vì thế mà không muốn dùng nó trên người Đồng Hồ.

Mặt Đồng Hồ đỏ bừng, biết mình không phải là đối thủ, cuối cùng đã cúi đầu chịu thua, Trần Tuấn Long mới cười tha cho hắn, kéo hắn đứng lên nói:

- Có đồng ý theo tân lão đại tôi đi đánh thiên hạ không?

Đồng Hồ vội vàng gạt đầu, xưa nay hắn chỉ phục mình anh họ Nam Lang của hắn, bây giờ lại thêm một người, đó chính là Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long đứng trên bục, nhìn ánh mắt cung kính của mọi người bên dưới, bất giác có chút xúc động, hắn trước đây là một sát thủ, không bao giờ cần người khác đồng ý, nhưng bây giờ, hắn đã trở thành một lão đại, một lão đại cần tất cả mọi người đều phục tùng hắn một cách tuyệt đối.

Thật không dễ dàng gì, Trần Tuấn Long cười, trên mặt vẫn với điệu cười mỉm ấy, một con đường hắc đạo không biết tương lai, đang được kéo dài dưới chân hắn, không ai biết được phía trước có gì, nhưng tuyệt đối không phải là một con đường bằng phẳng, mà chỗ dựa của Trần Tuấn Long, chính là thực lực và trí tuệ của hắn.

- Là anh, Tiểu Vũ, có việc gì không?

Trần Tuấn Long vừa vòng tay lái rẽ vào một con đường cong, vừa nghe điện thoại của Tiểu Vũ gọi đến.

- Tối anh có về không, Long ca? Em đã nấu chè đậu xanh cho anh rồi.

Giọng của Tiểu Vũ vẫn mãi dịu dàng như thế.

Trần Tuấn Long nhìn đồng hồ hiển thị giờ trên xe, đã là 11 giờ 30 phút rồi.

- Tối nay anh không về, em cũng nghỉ sớm đi, được không?

Trần Tuấn Long bảo.

- Được, Long ca, anh cũng vậy.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng nói lời tạm biệt rồi cúp máy, là người phụ nữ của Trần Tuấn Long, không nên hỏi bất cứ việc gì của hắn, đã trở thành nguyên tắc đầu tiên của Tiểu Vũ, việc của bang hội lúc này cũng không cần thiết cô đi hỏi, chiều nay sau khi cùng bọn Tiểu Thanh đi mua sắm xong, mấy cô gái đã đến bệnh viện thăm Lan tỷ.

Tình trạng vết thương của Lan tỷ đang dần dần hồi phục, sau khi biết được chuyện của Tiểu Vũ, cô cũng đã rất vui. Sau đó đề tài của mọi người không biết sao lại chuyển đến Tiểu Mẫn, lúc Lan tỷ nhờ Tiểu Vũ chú ý nhiều đến Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn chẳng biết thế nào lại hừ lên một tiếng, sau đó tự bỏ ra ngoài, Lan tỷ cũng đau đầu vì cô rất nhiều rồi.

Muộn thế này, kí túc xá đã tắt đèn hết rồi, Trần Tuấn Long chuẩn bị trở về Hải Đảo Hiên trước, nhưng lúc này, điện thoại lại đổ chuông, bắt máy nghe, thì ra là Tiểu Mẫn.

Chỉ nghe cô khóc thảm thương trong điện thoại nói giọng thật nhỏ:

- Long ca, mau đến cứu em, có người bắt nạt em!!!

Trần Tuấn Long biết, nhất định là cô đi gây sự rồi, nhú mày nói:

- Có việc gì, bây giờ em ở đâu?

- Em ở trong quán bar Lam Liên Hoa của Thập Sát Hải, anh mau đến đây.

Nói xong cô vội vàng cúp máy.

Thập Sát Hải? Trần Tuấn Long vừa từ bên đó về, không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành phải quay trở lại.

Quán bar Lam Liên Hoa nằm bên bờ đông của Thập Sát Hải, là một quán Bar tương đối lớn. Đặc trưng của quán bar này là lấy “Lam Liên Hoa” trong truyện tranh châm biếm The Adventures of Tintin The Blue Lotus để đặt tên, hơn nữa rượu pha chế cũng rất có đặc trưng, đều đặt tên theo những danh từ trong quyển truyện tranh châm biếm The Adventures of Tintin, ví dụ như “Bạch Tuyết”, “Hắc Đảo”, “Lục Bảo Thạch” .v.v... Thiết bị lắp đặt ở đây đều ngăn nắp chỉnh tề, cái gì cũng có đầy đủ, hơn hẳn một số quán bar kinh doanh Thập Sát Hải, ở đây hiện rõ cao nhã hơn nhiều.

Thập Sát Hải là địa bàn của Cọc Dữ, có điều bây giờ Trần Tuấn Long không muốn tìm hắn, có việc gì mà mình làm không được chứ.

Trần Tuấn Long bước vào quán bar, lướt mắt nhìn khắp một lượt, nhưng không phát hiện Tiểu Mẫn, hắn đang khẽ nhú mày thì điện thoại của Tiểu Mẫn lại vang lên.

- Long ca, anh đã đến chưa?

Bộ dạng của Tiểu Mẫn hình như là rất sốt ruột, giọng vẫn hạ thấp hết mức.

- Đến rồi, đang trong quầy bar tìm em nè.

Trần Tuấn Long nói không nhẹ nhàng lắm.

- Em đang chơi gì thế hả, nếu còn không ra anh đi lập tức.

- Đứng. Long ca. Tụi em bị nhốt trong ghế lô không ra được, anh mau đến đây, tụi em ở ghế lô “thuyền tình cầu” tầng hai.

Nói xong lại vội vàng cúp máy.

Cái gì mà tụi em, chẳng thể nào hiểu nổi, Trần Tuấn Long bước nhanh đến lầu hai, lúc vòng lên cầu thang, đột nhiên tăng cao độ cảnh giác, chỉ nhìn thấy có một người mặc đồ đen đứng ở cửa cầu thang, trong lỗ tai còn nhét một cái tai phone, hắn đang vòng tay đặt ở vị trí trước bụng, cảnh giác nhìn chăm chăm Trần Tuấn Long đi lên.

Trần Tuấn Long rất thoải mái bước lên, bản năng của sát thủ khiến hắn phát giác được tên mặc đồ đen trước mặt nhất định là nhân vật như vệ sĩ chẳng hạn. Vì loại người này đã được thông qua sự huấn luyện chuyên nghiệp, trước đây Trần Tuấn Long đã tiếp xúc loại người này không ít lần, chẳng lẽ ở đây có nhân vật tai to mặt lớn đến đây chơi?

Lên đến lầu 2, đây là khu MTV. Dưới ánh đèn nhấp nháy, Trần Tuấn Long phát hiện ra trên sân khấu nhảy có một cô gái vừa cầm micro hát vừa nhảy múa, còn ở phía dưới là nhóm các cô gái đang reo hò cổ vũ cho cô, toàn bộ phần sảnh lớn là thế giới của riêng họ, bên cạnh họ còn có một người đang đứng và mặc đồ giống như người vệ sĩ ở cầu thang. Xem ra lai lịch của những người đến đây không phải là nhỏ, nhưng Trần Tuấn Long không hề phát hiện ra nhân vật chính, những người vệ sĩ này vệ sĩ cho ai, Trần Tuấn Long cảm thấy kỳ lạ. Cuối cùng hắn dùng ánh mắt lại chỗ các cô gái, Trần Tuấn Long đảo mắt, không hề phát hiện ra Tiểu Mẫn, cho nên cậu đi đến chỗ phòng bao để tìm.

Trên hành lang của khu vực phòng bao, Trần Tuấn Long đã phát hiện ra vấn đề, chỉ nhìn thấy hai người mặc đồ màu đen đứng cùng nhau phía trên hành lang, hai người đứng chặn trước cửa còn phía bên ngoài là năm tên thanh niên đang ôm đầu quỳ xuống, ăn mặc xốc xược, tóc nhuộm vàng hoe, có một tên còn đeo khuyên tai, tuy nhiên tình trạng bọn họ bây giờ thật thê thảm, mấy người mũi đã thâm và sưng lên, mặt mũi quỳ ở đấy.

Nhìn thấy Trần Tuấn Long bước lại, một người mặc áo màu đen bèn ghéech mặt lên, hỏi:

- Làm gì thế?

Cái tên hung hãn này đã khiến cho Trần Tuấn Long vô cùng khó chịu, nhưng vẫn không muốn nhúng tay vào, chỉ nói băng quơ:

- Tôi đến để tìm người.

Tên mặc đồ màu đen ấy liếc nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long ăn mặc giống như mấy tên đang quỳ kia, vậy mà sao nhìn chẳng giống một loại người, chính vì thế mà quạt quạt tay, để Trần Tuấn Long đi qua.

Trần Tuấn Long cười thầm, bước qua, đi đến chỗ người mặc áo đen đang đứng cạnh ở cửa phòng bao, hắn dừng lại.

- Long ca!

Tiểu Mẫn đang hô toán lên ở bên trong.

- Em đang ở đây này, nhanh lại cứu em với!

Trần Tuấn Long lúc này đã nhìn thấy Tiểu Mẫn, cô và mấy cô gái nữa đều đang bị dồn vào bên trong, những cô gái ấy cũng ăn mặc như đội quân tiên phong, trông như “phi nữ”, nhưng mang bộ dạng rất xấu hổ. Trần Tuấn Long lắc đầu và bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Cô Bé Nhà Hàng Xóm

Một cánh tay chặn hắn lại.

- Anh không được vào.

Người mặc đồ đen lạnh lùng nói.

- Tôi đến đón bạn tôi.

Trên khuôn mặt của Trần Tuấn Long loé lên một nụ cười.

- Anh không được vào!

Người mặc đồ đen dường như không hề đáp lễ Trần Tuấn Long, vẫn lạnh nhạt nói câu ấy.

Trần Tuấn Long ngoảnh đầu lại nhìn, lúc này, người mặc đồ đen hồi nãy bước lại, vây lại phía trước phía sau Trần Tuấn Long, tạo thế uy hiếp hẳn.

Trần Tuấn Long cười, tiếng cười càng ngày càng lớn dần, sau đó đằng hắng một tiếng, chỉ nhìn thấy cánh tay phải của hắn nắm chặt lại che miệng, rồi từ từ buông xuống phía dưới lưng.

Hai người mặc đồ màu đen nhìn nhau, đều không hiểu hắn đang muốn làm gì, người mặc đồ đen ấy bước lại kéo tay Trần Tuấn Long:

- Đi thôi, nếu không chúng tôi không khách khí đâu.

Rất tiếc, không để hắn nói hết câu, nắm tay phải của Trần Tuấn Long đã không ngại ngần giờ ra, “bịch” một tiếng, đâm trúng vào bụng hắn, sau đó bỏ thả lỏng tay, lôi tay của hắn ra. Cú đâm của Trần Tuấn Long khá mạnh, nhưng cũng còn để cho hắn đất sống, không đụng chạm đến lá lách của hắn, tuy nhiên cú đâm ấy cũng khiến cho hắn không mấy dễ chịu. Người mặc áo đen ấy ôm bụng, loạng choạng lùi mấy bước, bỗng dừng ngã lộn xuống đất.

Sau khi Trần Tuấn Long ra tay, tay trái của hắn cũng giờ ra theo, đâm thẳng vào mặt tên mặc áo màu đen đang đứng trước cửa ấy, lần này càng mạnh tay hơn, tên vệ sĩ ấy chưa kịp hét lên một tiếng đã nằm quay ra đất, tiếp đó, Trần Tuấn Long quay lưng bước lên phía trước hai bước, giờ chân lên đạp một churong lên trán tên vệ sĩ phía sau, tên vệ sĩ bị đạp đến ngất xỉu.

Mọi chuyện xảy ra rất đột ngột, mấy tên đang ôm đầu quỷ ngơ ngác nhìn, vừa nãy bọn họ bị người ta thanh toán, bây giờ người đã thanh toán bọn họ đã bị Trần Tuấn Long đánh cho toi bời.

Trần Tuấn Long bước vào bên trong nhú mảy:

- Tiểu Mẫn, chuyện này là như thế nào đây?

- Yeah!!! Long ca giỏi quá!

Tiểu Mẫn nhảy lên la hét, ôm chặt vai Trần Tuấn Long, sau đấy đắc ý quay lại nói với mấy cô gái đang đứng ở phía sau:

- Tôi đã nói mà, Long ca của tôi nhất định sẽ tới cứu tôi, bạn trai của các cô đâu, hừm, toàn là đồ vô dụng, mọi người xem, Long ca có lợi hại không, anh là bang chủ của Phi Phụng Bang chúng tôi cơ mà, anh cả của Nam Lang Bang và Tây Đầu Bang bây giờ đều phải nghe theo anh cả của chúng tôi nhé.

Mấy cô “phi nữ” kia nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Trần Tuấn Long gỡ tay của Tiểu Mẫn ra, vỗ vai cô, nói:

- Ngày nào em cũng gây chuyện với anh đấy!

- Không có, đại ca.

Tiểu Mẫn mưng vè mặt oan ức.

- Đều là do tên quỷ kia gây chuyện với bọn em, mọi người nói xem có phải không.

Cô quay người về phía những người bạn ấy, nháy mắt.

Mấy cô gái kia gật đầu lia lịa, xôn xao lên:

- Đúng đấy, đúng đấy, cô ta cậy mình có mấy tên vệ sĩ đi theo, đánh cho bọn em thâm.

Trần Tuấn Long nhìn thấy, mấy cô gái này mặc dù thâm thâm như vậy nhưng vẫn không sao cả, còn không bị thương nghiêm trọng bằng mấy tên nhãi đang ở ngoài kia. Hắn nhìn Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn rất ranh mãnh giờ tay ra cho Trần Tuấn Long xem, than thở:

- Long ca, anh xem, tên quỷ kia lại còn làm trầy xước tay em. Hu... Long ca, anh phải báo thù giúp em, đi nào, chúng ta đi tính sổ với hắn.

Nói xong quay đầu vẫy mấy người chị em kia theo.

Trần Tuấn Long xem kỹ lại, trầy xước cái gì, chẳng qua chỉ là vài vết hằn đỏ mà thôi. Có lẽ là bị trong lúc giằng co với nhau.

- Ôn ào cái gì nữa, còn không theo anh về mau!

Trần Tuấn Long nhìn với vẻ mặt tức giận, vừa rồi Tiểu Mẫn đã cố động mấy cô bạn kia chuẩn bị đi trả thù. Nhưng Trần Tuấn Long không muốn gây ra quá nhiều chuyện nữa.

- Vâng.

Mất Tiểu Mẫn chớp chớp.

- Long ca, em nghe anh. Nhưng mà Long ca ...

Cô còn giữ tay của Trần Tuấn Long lại.

- ... Bọn em, hi hi, còn chưa thanh toán kia, hôm nay là em mời bạn bè đến đây cho vui, hìhi...

Hoá ra Tiểu Mẫn lúc ở bệnh viện không muốn nghe Lan tỷ dạy dỗ, sau khi ra khỏi bệnh viện là rủ chị em bang hội đến đây, những cô gái kia đều là lũ bạn chơi bởi trác táng của Tiểu Mẫn, vốn là dân du đảng của xã hội, lại còn thích gây chuyện. Tiểu Mẫn đã bao hết một phòng bao MTV, chuẩn bị cùng với các chị em hát karaoke để giải sầu, mọi người ban đầu chơi rất vui vẻ, sau đây có người đưa ra ý kiến ra đại sảnh bên ngoài chơi, kết quả là gây xung đột với những cô gái đang chơi ở đây. Bên phía Tiểu Mẫn khá đông người, tuổi tác lại khá lớn so với nhóm mấy cô em gái phía bên kia, vậy là cây lớn bắt nạt bé, hai bên bắt đầu động chân động tay, các cô gái xông vào đánh nhau, bọn Tiểu Mẫn ghê gớm hơn một chút, đánh nhau một hồi khá lâu, đến lúc sắp thắng thì bị bốn tên vệ sĩ giữ lại, lôi ném về phòng bao, trong đám con gái kia có một cô rất ngạo mạn, cô ta đã mang theo bốn tên vệ sĩ này, bọn Tiểu Mẫn bị dồn đến thua, về đến phòng bao mọi người nhón nhác gọi điện cho “cứu hộ bình”, kêu bạn trai tới giúp, nhưng mấy tên nhãi kia không phải là đối thủ của người ta, chỉ hai ba chiêu đã bị đánh cho sấp ngửa.

Trần Tuấn Long đã khiến cho Tiểu Mẫn được nở mày nở mặt, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của mấy chị em, Tiểu Mẫn càng quyết tâm theo đuổi Trần Tuấn Long, cô ta đang còn chưa biết cách nào để ra tay.

Trần Tuấn Long nhú mày nói:

- Lại tiêu không biết bao nhiêu tiền rồi? Không phải anh đã bảo em phải ở cùng chị Vũ sao?

Tiểu Mẫn vội đáp:

- Ôi ... Long ca, không phải là tối hôm qua anh đã đồng ý rồi đấy sao, nói hôm nay ăn uống chơi bởi, tất cả tiền cứ để anh thanh toán, anh lại có thể nuốt lời được à.

Trần Tuấn Long dờ khóc dờ cười, bản thân chưa bao giờ từng nuốt lời cả.

- Được. Tổng cộng bao nhiêu, để anh trả!

- Ừm ...

Tiểu Mẫn quay đầu lại gọi:

- Bồi bàn, thanh toán!

Phải khá lâu sau người nhân viên phục vụ mới đi đến, hóa ra vừa rồi các cô ấy đánh nhau đã làm kinh động đến rất nhiều khách hàng, sau đấy lại thêm mấy tên du côn kia lên gây chuyện, nhưng cũng còn may, đã bị vệ sĩ của nhóm các cô gái kia khống chế.

- Tổng cộng là ba nghìn tám trăm sáu mươi tệ, cảm ơn quý khách!

Người nhân viên phục vụ trả lời rất đồng dạc.

- Em cũng thật biết tiêu tiền đấy!

Trần Tuấn Long đằng hắng một tiếng, rút tấm thẻ tín dụng từ trong ví của mình ra đưa cho người phục vụ.

- Long ca, đừng có nhỏ nhen thế chứ, chút tiền này chẳng là bao nhiêu đối với anh cả.

Tiểu Mẫn được Trần Tuấn Long thanh toán cho đã rất vui mừng, bỗng dưng nịnh nọt Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười cười, không thèm quan tâm đến cô ta. Mấy người chị em kia của Tiểu Mẫn nhìn Trần Tuấn Long quẹt thẻ thanh toán không chớp mắt, cũng không cần nhìn hóa đơn, mang dáng vẻ của người giàu có, rất ngưỡng mộ, đều nghĩ đến chuyện bao giờ mình có thể chinh phục được người có tiền như hần ta.

Thanh toán xong, Trần Tuấn Long đưa Tiểu Mẫn ra ngoài, hần không muốn gây chuyện, nhưng mọi chuyện lại cứ tìm đến hần. Khi bọn họ chuẩn bị xuống lầu, tên vệ sĩ vốn đang đứng canh ở cửa cầu thang quan sát không dờ mắt, nhóm mấy cô gái này không phải là đã bị người của mình khống chế rồi sao, sao lại có thể chạy ra được đây. Hần vội vàng thông báo cho tên bảo vệ các cô gái bên trong, tên ấy ngay lập tức hạ lệnh cho hần chặn người, sau đấy vội vàng chạy lại.

Khi nhìn thấy tên vệ sĩ chặn mình lại, Trần Tuấn Long nhú mày, vì đây là nơi công cộng, người qua lại rất nhiều, Trần Tuấn Long không muốn động chân động tay ở đây. Hần đi chậm chậm, tên vệ sĩ đi từ phía trung tâm cũng đã đến, hai người đứng chặn lại ở phía dưới lầu.

Hai bên đối mặt nhau. Hành động này của họ làm kinh động đến khách khứa ở đây, mọi người nhón nháo nhìn về phía này.

- Tránh ra!

Trần Tuấn Long lạnh lùng, bản năng sát thủ làm cho hắn rất ghét những tên vệ sĩ này, tên vệ sĩ nói:

- Bọn người làm thương người của chúng tao, không được đi!

Nhưng một tên vệ sĩ khác lại lợi dụng thời cơ này để hô hào giúp đỡ.

Trần Tuấn Long luôn tin tưởng vào nắm tay của mình, dùng thực lực để nói chuyện, hắn cũng chán phải nói chuyện với hai tên vệ sĩ này, âm thầm chuẩn bị để tiến công.

- Dừng tay!

Lúc này có một người đi từ phía sau đến với vẻ khá ngờ nghệch, nhưng không phải tiếng nói uy nghiêm của một cô gái. Trần Tuấn Long quay lại nhìn, có một cô gái đang mặc chiếc áo T- shirt có hình hoạt hình, mặc quần jean đang từ từ bước lại, phía sau cô là mấy cô gái nữa, mọi người dường như đều ăn mặc rất trẻ trung, đẹp thuần khiết hơn hẳn đội mà Tiểu Mẫn dẫn đến. Đặc biệt là cô gái đi đầu kia, ánh mắt mở to nhìn sáng sủa thông minh, thân hình khá cân đối, chiếc áo T- shirt bó sát làm lộ rõ đường nét bộ ngực nở nang, khiến cho người ta phải suy nghĩ, cô bé mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã mang vẻ đẹp của một mỹ nhân.

Cô gái có nét đáng yêu, thuần khiết như thế này, ngay cả Trần Tuấn Long cũng không thể không chú đến. Cô gái nhỏ từ từ bước lại, mắt cũng không rời Trần Tuấn Long, biểu lộ vẻ bất ngờ, khi sắp đi qua chỗ Trần Tuấn Long, hắn lo rằng cô gái này sẽ bị Trần Tuấn Long tóm lại bèn hét lên:

- Tiểu thư, ở đây nguy hiểm, cô dừng lại!

Nhưng cô gái kia không hề nghe theo, mặt khác cứ thẳng đường đi qua chỗ Trần Tuấn Long, đứng trước mặt hắn, quan sát kỹ Trần Tuấn Long.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Tuổi Mới Lớn

Trần Tuấn Long bất ngờ, chuyện gì vậy, nhưng chưa đợi hắn hiểu ra mọi chuyện thì cô gái kia đã kéo chặt lấy tay hắn, rất kích động nói:

- Anh là đại ca sao? Tốt quá, không ngờ em có thể gặp anh ở đây, em là Lăng Linh! Em gái của anh- Lăng Linh đây!

Lăng Linh? Cái tên này dường như có ấn tượng gì đó trong lòng Trần Tuấn Long, khoảnh khắc ấy trong đầu Trần Tuấn Long lóe lên một bức tranh:

Trong vườn hoa, có hai cậu bé đang bắt nạt một cô bé, bên cạnh còn có một cô gái đập tay la lên. Trong ánh mắt cô bé bị bắt nạt trào lên nỗi ám ức, mặc dù bị đẩy lăn xuống đất nhưng hai cánh tay nhỏ vẫn giơ lên phản kháng.

Cô bé đang đứng lại cười to:

- Lăng Linh, cậu mau đầu hàng đi, ông tôi là bộ trưởng, bố tôi là trung tướng, còn ông cậu chỉ là ủy viên, bố cậu chẳng qua chỉ là một tiểu tướng, hừm, đừng có nghĩ đến chuyện đấu với tôi! Nào, đánh nó đi, đánh mạnh vào.

Hai tên tiểu đồng bọn là hai cậu bé một béo – một gầy, nghe xong càng ra sức đánh, nhưng lúc ấy Trần Tuấn Long từ ngoài công viên đi vào khiến chúng sợ hãi phải dừng tay.

Cô bé bị bắt nạt nhìn chằm chằm về phía Trần Tuấn Long và cầu cứu:

- Anh ơi, nhanh lại cứu em với, bọn họ bắt nạt em!

Trần Tuấn Long trông thấy ánh mắt đáng thương của cô bé, không khỏi xúc động, nhưng chưa đợi cho cậu đi lại thì hai cậu bé kia đã sợ hãi buông tay, quay đầu chạy đi. Cô bé bị bắt nạt bò dậy, quần áo vẫn chưa kịp phủi sạch đã chạy lại trốn sau lưng Trần Tuấn Long.

Cô bé đang đứng thấy có người đi lại mà đồng bọn của mình lại còn phải quay đầu chạy bèn quay đầu chạy đi, nhưng cô bé còn quay lại, nhìn Trần Tuấn

Long nói:

- Lãng Linh, cậu có anh trai từ khi nào thế!

Cô bé tên Lãng Linh túm chặt lưng Trần Tuấn Long, đặc ý:

- Từ giờ trở đi tôi có rồi, Từ Thi Tiếp, tiểu Mập và Tiểu Minh của cậu có lợi hại bằng anh tôi không, anh ơi, giúp em trị nó đi, vừa mới bắt nạt em đấy.

Trần Tuấn Long đã tiếp xúc thân mật với người khác như vậy bao giờ, huống hồ còn là cô bé nhanh nhẹn đáng yêu nữa, tiếng gọi “anh” của cô bé làm cho trái tim vốn lạnh nhạt của Trần Tuấn Long thấy cảm động. Đáp ứng nguyện vọng của cô bé, bao giờ giờ nắm đấm về phía cô bé kia.

Cô bé tên Từ Thi Tiếp bị dọa cho giật mình, lùi lùi hai bước, ngã ạch xuống đất, Lãng Linh đang đứng trốn sau lưng Trần Tuấn Long cười ha ha, còn giơ tay lên ôm mặt cười. Cô bé tên Từ Thi Tiếp chưa bao giờ bị thua đến như vậy, ôm mặt khóc hu hu, sợ Trần Tuấn Long lại, vừa khóc vừa đứng bỏ chạy, chạy đi được mấy bước, nhưng vẫn không chịu thua, quay lại nói:

- Lãng Linh chết tiệt, Lãng Linh thôi, tôi không thể không tìm người thanh toán cậu, hãy đợi đấy.

Đưa ánh mắt hận thù nhìn Trần Tuấn Long rồi bỏ chạy.

- Haha...

Lãng Linh cười ngặt nghẽo, chiếc váy xinh xắn đã bị làm bẩn, trên đầu tóc và mặt mũi dính đầy bụi, ngay cả chiếc cài tóc hình con bướm xinh xinh cũng sắp bị rơi xuống. Mặc dù như vậy nhưng không làm mất đi nét đáng yêu của cô bé, khi lớn lên chắc chắn sẽ khiến cho các chàng trai chết mê chết mệt.

- Cảm ơn anh, anh trai, nếu không có anh giúp em, em chắc chắn đã bị Từ Thi Tiếp bắt nạt rồi.

Lãng Linh nhìn Từ Thi Tiếp đang chạy ở phía xa rồi quay đầu lại cảm ơn Trần Tuấn Long.

Bụi đầy mặt nhưng không che đi nét đáng yêu của Lãng Linh, tiếc là đã bốn năm Trần Tuấn Long không tiếp xúc với bên ngoài, sự nhiệt tình của hân với Tiểu Lãng Linh cũng trở nên có khoảng cách.

- Anh đi đâu vậy, anh Hai? Cầu xin anh đừng rời xa em có được không, lát nữa Từ Thi Tiếp nhất định sẽ quay lại bắt nạt em. Anh Hai, anh phải giúp em đây.

Tiểu Lãng Linh cứ lôi áo của Trần Tuấn Long lại không chịu bỏ ra.

- Em lớn thế này rồi, còn khóc!

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói, đối diện với một cô bé đáng yêu như thế này, người vốn lạnh lùng như hân cũng bất giác trở nên dịu dàng, nhẽ ra hân sẽ hung hơn thế.

- Được rồi, em không khóc nữa!

Tiểu Lãng Linh lén nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng đang nhìn cô bé.

- Em năm nay mười hai tuổi rồi.

Tiểu Lãng Linh đưa tay lau khô nước mắt bị Trần Tuấn Long nhìn chăm chăm, khuôn mặt bỗng dưng đỏ lên, dường như người anh này có vẻ rất hung, nhưng ánh mắt vẫn kiên định như thế, ánh mắt nhìn mình vẫn có chút dịu dàng, các cô gái thường rất có khả năng để ý quan sát, huống hồ trước mắt còn là một cậu con trai, tuổi không lớn lắm nhưng bắp thịt trên người thật rắn chắc, cơ thể rất trắng kiện, mang đến cho mình cảm giác an toàn.

- Cô bé đó lớn hơn em à?

Tiểu Lãng Linh lắc đầu.

- Thế sao em phải sợ cô ta, cô ta mà còn dám đến bắt nạt em, em dùng cái này thanh toán cô ta!

Trần Tuấn Long giơ nắm tay ra trước mặt Tiểu Lãng Linh.

- Trên thế giới này luôn phải dùng nắm đấm để nói chuyện! Cô ta dám đánh em thì em hãy đánh lại, đơn giản vậy thôi.

Tiểu Lãng Linh có vẻ hiểu mà như không hiểu, nhìn Trần Tuấn Long, sau đấy chớp chớp mắt nói:

- Nhưng Từ Thi Tiếp cô ta còn có Tiểu Mập và Tiểu Minh giúp đỡ cơ.

- Tiểu Bàn và Tiểu Minh thì tính gì.

Trần Tuấn Long có lẽ đã lâu không nói chuyện với ai cho nên ở cùng cô bé này cảm thấy rất dễ chịu.

- Em không phải đã có anh Hai sao?

- Yeah! Tuyệt quá.

Tiểu Lăng Linh rất vui.

- Năm đám của em càng lợi hại thì người bắt nạt em càng sợ hãi. Chỉ cần em quyết liệt với chúng thì chúng mới không dám bắt nạt em nữa. Khi anh bằng tuổi em, có một lần bị một chú chó dữ đuổi cắn, không có ai giúp, hàm răng nhọn hoắt của nó đã ngoạm cho anh một miếng vào cánh tay, muốn cắn chết anh, sau đấy anh tóm được một viên gạch dưới đất, đập mạnh lên đầu nó, nó không chịu há miệng ra, ra sức cắn, anh càng giáng sức đập mạnh hơn, xem ai mạnh hơn ai!

- Sau đấy thế nào?

Tiểu Lăng Linh căng thẳng túm lấy gấu áo của Trần Tuấn Long, quan tâm.

- Còn sao nữa chứ, anh không sao, con chó dữ đã bị anh đánh chết. Từ lúc ấy anh bắt đầu nhận ra rằng, chỉ cần mình mạnh mẽ hơn người khác thì mình mới có thể sinh tồn được!

Trần Tuấn Long lạnh lùng nói, những suy nghĩ ấy của hắn không phù hợp với tuổi của hắn lúc ấy, nhưng từ ánh mắt sáng của hắn đã thể hiện sự kiên định của hắn.

- Anh ngẫu quá, anh Hai, em thích anh đấy. Sau này anh sẽ là anh Hai của Tiểu Lăng Linh này. Đúng rồi, anh Hai, em tên Lăng Linh, “Lăng” trong “lăng không phiêu vũ”, tên cũng là một chữ Linh, “Linh” trong “tĩnh động”. Anh tên là gì?

Tiểu Lăng Linh nhìn Trần Tuấn Long lạnh lùng lại càng trở nên sùng bái hơn.

Trần Tuấn Long không nói gì, quay đầu trông ra phía cái hồ nhỏ trong công viên, ở đây đang tổ chức tiệc, ồn ào náo nhiệt.

- Anh cũng đến tham gia tiệc sinh nhật của ông Từ à? Từ Thi Tiệp mặc dù không tốt nhưng ông Từ đối xử với em rất tốt, trước đây Từ Thi Tiệp cô ta cứ bắt nạt là em nói với ông Từ.

Tiểu Lăng Linh rất thông minh.

Trần Tuấn Long không nói gì.

- Sao trước đây em chưa gặp anh bao giờ nhỉ, anh Hai, anh còn chưa cho em biết anh tên gì đấy?

Tiểu Lăng Linh tiếp tục kéo áo Trần Tuấn Long hỏi.

Trần Tuấn Long vẫn không nói gì, hắn mắt kiên nhẫn khoát khoát tay, cứ nhìn về phía có bữa tiệc, hôm nay, hôm nay hắn đến đây cùng với giáo quân, giáo quân nói muốn dẫn hắn đi gặp một người, bảo hắn đứng đây đợi. Ở đằng xa, giáo quân đang đứng nói chuyện với mấy người ăn mặc trông như tướng quân.

Trần Tuấn Long cảm thấy kỳ lạ, hắn trông thấy vị giáo quân đang cười híp mắt, không hề giống với vẻ lạnh lùng như trước đây.

- Anh đến đây cùng với bác bộ đội kia à? Em cũng chưa gặp bá ấy bao giờ.

Tiểu Lăng Linh nhìn theo Trần Tuấn Long ra phía đằng xa.

Trần Tuấn Long gật gù đầu, đây là nơi mọi người đến tụ tập giao lưu, vốn dĩ hắn không thuộc về nơi này.

- Lăng Linh ...Lăng Linh ...

Đằng xa có một người phụ nữ đang gọi.

- Vâng ...

Tiểu Lăng Linh đáp, cô kéo tay Trần Tuấn Long, nói với Trần Tuấn Long:

- Anh Hai, mẹ đang gọi em, em phải đi đây, cảm ơn vì ban nãy anh đã giúp em. Sau này Từ Thi Tiệp còn dám bắt nạt em nữa, em sẽ gọi anh đến giúp, được không ạ?

Trên khuôn mặt Trần Tuấn Long hiện lên một nụ cười, cái cô bé này cũng thật là, bản thân không thuộc về nơi này, sau này mà có người bắt nạt em ấy lẽ nào mình còn bay đến đây được sao, huống hồ ban nãy mình chưa làm gì cả, chỉ vì nghĩ bên này không có người nên mới lại đây, chẳng may gặp đúng lúc những đứa trẻ này đang đánh nhau mà thôi. Nhưng khi Trần Tuấn Long nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Tiểu Lăng Linh, trong lòng dịu lại, khẽ lắc đầu.

- Ai dám bắt nạt em hãy nói với anh, anh sẽ giúp em.

Việc lừa dối cô bé ấy như thế này khiến hấn không khỏi đỏ mặt, từ trước tới giờ hấn chưa từng nói dối một ai, trừ kẻ địch.

- Nhất định phải mạnh mẽ hơn bọn họ, nhất định phải quyết liệt hơn bọn họ!

Trần Tuấn Long tiếp tục những quan niệm về sinh tồn của hấn, không hề quan tâm là cô gái mười hai tuổi ấy có thể tiếp nhận hay không.

- Ừm ... nhất định!

Tiểu Lăng Linh có vẻ tiếp nhận hoàn toàn, giọng nói cũng mang vẻ hân thù bông bột.

- Anh Hai, anh có thể thấp cúi đầu xuống một chút không, em có mấy câu này muốn nói với anh, em không cao bằng anh.

Tiểu Lăng Linh lúc này nhẹ nhàng cầu khẩn, Trần Tuấn Long cũng không phải là người luôn giữ khoảng cách với người khác, khi Trần Tuấn Long cúi xuống, Tiểu Lăng Linh nhón chân lên, để cái miệng được gần Trần Tuấn Long hơn, thỏ thẻ:

- Anh Hai, em thích anh, thật đấy!

Sau đấy khẽ hôn lên má Trần Tuấn Long và vội vã chạy đi.

Chỉ còn lại Trần Tuấn Long đang đứng ngơ ngẩn sờ tay lên khuôn mặt đang nóng bừng lên, đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với một cô gái, dĩ nhiên khiến cho hấn ta phải có chút men say.

- ThLong ca ... ThLong ca ...

Giáo quân đứng từ đằng xa vẫy tay, khiến cho Trần Tuấn Long đang ngơ ngẩn giật mình tỉnh lại.

- Dạ!

Hấn trầm giọng đáp, bước nhanh đi, ở phía đằng xa, mấy vị tướng quân đang đứng nói chuyện với giáo quân cũng đang quan sát hấn, Trần Tuấn Long càng vươn thẳng lưng lên.

- Lại đây, ThLong ca, lại đây nào.

Giáo quân dẫn hấn đi đến một ngôi biệt thự ven hồ. Trần Tuấn Long cứ lờ đờ bước theo sau, trong lòng hấn ám ảnh mãi khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Lăng Linh, và cả nụ hôn của cô bé nữa.

Năm đấy, Trần Tuấn Long mười sáu tuổi; năm ấy, Trần Tuấn Long quen Thất Thất; năm ấy đã xảy ra rất rất nhiều chuyện ...

- Hóa ra cô chính là Tiểu Lăng Linh đã khóc lóc ngày hôm ấy à!

Trần Tuấn Long cười, những mảnh ký ức bỗng chốc hiện về trong đầu hấn, hấn cuối cùng cũng nhớ ra Tiểu Lăng Linh đáng yêu của ngày nào.

Cô bé mới lớn nhà hàng xóm!

Đứng nhìn Tiểu Lăng Linh của ngày nào đã trưởng thành, bây giờ đã là một mỹ nhân, xinh đẹp và đang yêu vô cùng.

- Hu ...

Tiểu Lăng Linh vươn thẳng ngực.

- Người ta đã học lớp mười của Trung học phổ thông rồi, làm sao lại khóc nhè nữa, anh Hai, anh xem em có bao nhiêu bạn ở đây, em không cho phép anh nói linh tinh đâu.

Lúc này, Tiểu Mẫn đã chạy tới bên cạnh Trần Tuấn Long.

- Long ca, cô ta là ai?

Tiểu Mẫn nhìn hai người với vẻ hoài nghi, ban nãy chính "con quý nhỏ" này đã gọi mấy người vệ sĩ đến đánh mình, lại còn tự mình động tay, rất hung hãn.

- Long ca? Hóa ra anh là "Long ca" ư.

Cô gái vỗ tay vui mừng.

- Cuối cùng em đã biết tên anh rồi.

Nhưng cô nhanh chóng thay đổi sắc mặt, bữu môi:

- Long ca, trước đây anh nói dối em à, anh nói khi nào em bị người ta bắt nạt thì sẽ đến giúp em, nhưng anh đã không đến, vậy mà em đã chờ đợi cả bốn năm rồi. Anh Hai, anh đã đi đâu vậy?

Trần Tuấn Long cười cười, hắn đã thấy hai tên vệ sĩ bước tới phía sau Lăng Linh để bảo vệ cô, hai tên vệ sĩ bị Trần Tuấn Long đánh cho bất tỉnh lúc này cũng một tên ôm cổ, một tên ôm mặt bước lại. Bọn họ vừa nhìn thấy Trần Tuấn Long*đã muốn xông lên*đánh, cũng may là Lăng Linh*đã ngăn lại.

- Các cô*ấy*đều là bạn của anh*à?*

Lăng Linh liếc nhìn*sang mấy cô gái*đang*đứng cạnh Trần Tuấn Long, vừa rồi*đã giao lưu cùng với họ. Tiểu Mẫn*ưỡn ngực ra, cũng nhìn Lăng Linh với*ánh mắt*đầy khiêu khích.

Trần Tuấn Long cũng nhìn Tiểu Mẫn, gật*đầu cười cười.

- Vậy thì*được,*đã có mặt anh*Hai*ở*đây, chuyện tối nay coi như không có gì.

Trong lời nói của Lăng Linh mang vẻ*nghiêm túc,*sau đó quay lại nói với Trần Tuấn Long:

- Lại đây, anh Hai, hát cùng với em một bài được không, hôm nay là sinh nhật lần thứ 16 của em, có được không?

- Chúc mừng sinh nhật! Lăng Linh!

- Chúc mừng sinh nhật! Lăng Linh! Nhưng tiếc là anh Hai không biết hôm nay là sinh nhật của em, nếu không nhất định sẽ tặng cho em một món quà thật lớn!

Trần Tuấn Long chúc mừng.

- Đã lâu rồi không gặp, anh Hai hát cùng em nhé, ha ha.

Lăng Linh nghe xong, có vẻ rất vui mừng, vỗ tay đáp:

- Tốt quá! Anh Hai, đúng là thượng đế đối với em quá tốt, thực sự có thể gặp được anh, em đã vui lắm rồi, anh chính là món quà lớn nhất đối với em, ka ka ....

Lăng Linh không hề giấu giếm là mình thích Trần Tuấn Long.

Nghĩ lại chuyện cũ, Trần Tuấn Long có chút tiếc nuối, cũng có chút buồn, nhưng hắn thực sự rất vui vì cô bé Tiểu Lăng Linh nhanh nhẹn, đáng yêu này, Trần Tuấn Long trả lời:

- Thế từ khi anh đi có còn ai dám bắt nạt em nữa không ?

- Không có, nhưng mà ...

Lăng Linh khoát tay rồi giờ nắm đấm mạnh mẽ lên.

- Ai dám bắt nạt em em sẽ tính sổ với người đấy, đây là điều anh Hai đã dạy em mà.

Trần Tuấn Long cười, vẫn điệu cười riêng của hắn, khiến cho mọi người như đang đón nhận một cơn gió mát thoảng qua.

Lăng Linh đương nhiên là rất vui, quay người lại dẫn Trần Tuấn Long lên sân khấu để hát karaoke, nhưng lúc này tên vệ sĩ giờ tay ra chặn cô lại.

- Xin lỗi, thưa cô, tướng quân đã nói rồi, cô không được đi chơi về quá khuya, bây giờ đã là đầu sáng rồi, vì vậy, cô hãy về nhà cùng chúng tôi đi ạ!

Mặc dù giọng nói rất khiêm tốn, nhưng mà không dễ cho người ta làm trái.

- Tướng quân?

Trần Tuấn Long động lòng, nhưng không lên tiếng, chỉ im lặng đứng nhìn từ phía sau.

Lăng Linh đương nhiên là rất giận, cô chỉ thẳng vào mũi mấy tên vệ sĩ và bảo:

- Anh không thấy tôi vừa mới gặp anh Hai của tôi đấy sao, vui như vậy, chơi lâu một chút có việc gì đâu, cút, đừng có ở đây cản trở ta đúng là mất cả hứng.

Bộ dạng hung dữ của cô có vẻ đáng sợ, nhưng tên vệ sĩ phải mang nhiệm vụ trong mình có lẽ cũng đã quen với tính cách của cô gái này, cho nên không dám động đây gì, vẫn đứng chặn lại.

Lăng Linh giận đến mức đứng dậm chân mãi, những người bạn của cô khuyên cô về nhà, Tiểu Mẫn lại đứng bên cạnh Trần Tuấn Long nhìn cô với vẻ rất

đắc ý. Cuối cùng Trần Tuấn Long lên tiếng.

- Lãng Linh, anh nghĩ hôm nay thôi đi em ạ, hôm sau lại ra ngoài chơi cũng được, em thấy được không?

Lãng Linh không còn cách nào khác, đành nói:

- Vậy anh Hai này, anh phải cho em tên và số điện thoại của anh nhé, để em tiện liên lạc với anh. Em bảo này anh Hai, lần này anh không được chạy đi đâu đó.

- Được.

Trần Tuấn Long cười rồi nói cho Lãng Linh biết tên và số điện thoại liên lạc của mình, rồi nói:

- Có việc gì cứ tìm đến anh, nếu có người dám bắt nạt em ...

Trần Tuấn Long dang hắng mấy tiếng và nhìn tên vệ sĩ. Sau đó tiếp tục nói:

- Anh sẽ giúp em "dạy dỗ" hắn.

Nói xong liền giơ nắm đấm về phía tên vệ sĩ. Tên đấy sợ hãi, lùi lại một bước, nghiêm mặt chờ đợi.

- Được lắm! Em biết sự lợi hại của anh Hai mà, khả khả, hóa ra tên anh chính là Trần Tuấn Long, em nhớ rồi, Phi Long anh kiệt, em thích.

Lãng Linh reo lên, sau đấy chun mũi lại "hừm" một tiếng về phía tên vệ sĩ, rồi quay lại nhẹ nhàng bảo với Trần Tuấn Long:

- Anh Hai, em bây giờ đang học lớp mười tại trường Nhân Đại Phụ, em học lớp số 3, anh mà rồi thì đến tìm em nhé!

- Được! Không thành vấn đề.

Trước đây đã lừa cho cô bé này xoay chong chóng rồi, Trần Tuấn Long bây giờ có thể mở miệng nói dối ngay mà không cần suy nghĩ. Sau đấy hai người tiếc nuối tạm biệt nhau.

- Người đã đi rồi, anh còn nghĩ gì vậy?

Tiểu Mẫn đứng bên cạnh bữu môi ghen tức. Ban nãy nhìn Trần Tuấn Long và "con quỷ nhỏ" kia ân ái ái ái với nhau cô ta đã không thích rồi. Nhưng "con quỷ nhỏ" kia xinh đẹp hơn mình, trông thuần khiết hơn mình, mà lại còn trẻ hơn mình cả mấy tuổi, hoàn cảnh gia đình lại tốt nữa, đi ra đi vào đều có vệ sĩ đi theo, không cần nói thì cũng biết là con nhà có quyền có thế.

Nghĩ lại chuyện vừa rồi mình bị đấm một đấm, lại còn bị xô xuống mặt đất là Tiểu Mẫn ngửa ngáy hết cả người, cái "con quỷ nhỏ" ấy lại còn may mắn thế chứ, mà sao cô ta lại đối với Long ca tốt thế chứ, Tiểu Mẫn nghĩ.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Trần Tuấn Long gạt những suy tư sang một bên, bước ra khỏi quán, ngọn gió thu nhẹ lướt qua, mang theo những nghĩ suy trần trụi.

- Em định đi đâu?

Trần Tuấn Long hỏi Tiểu Mẫn đang lên xe.

- Còn đi đâu được nữa? Không phải là đi về nhà cùng anh sao, khu Tinh Long của anh có bao nhiêu là phòng, mượn một phòng để ngủ qua đêm không được sao? Không nói nữa, em hơi mệt, muốn ngủ.

Tiểu Mẫn vừa lên xe đã chủ động thắt lại dây an toàn, sau đấy ngáp một cái rồi ngồi tựa lưng vào ghế, chiều này của cô có vẻ như lưa gầy đánh rần vậy.

Trần Tuấn Long lắc đầu, không còn cách nào khác, cũng đành phải như vậy thôi. Vì vậy mà hắn từ lái xe quay đi. Đây chính là đường bờ Đông Tây Hải Thập Sát Hải, nằm ven hồ, hai bên đường là đầy những khách sạn to nhỏ, đèn xanh đỏ rực rỡ, dòng người qua lại tấp nập, mặc dù đã là sáng sớm, nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Người đi nườm nượp trên đường, vì vậy mà xe của Trần Tuấn Long cũng không thể đi nhanh được, bất ngờ, ở ven đường xuất hiện một cô gái đang vội vàng xông ra từ một khách sạn, đầu tóc buông xõa xuống, trên tay vẫn đang cầm một chai bia, đứng vật vờ chặn giữa đường, trong chốc lát đã chặn đường Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long nhú mày, ấn còi mấy lần liền, nhưng dường như cô gái đó vẫn chưa chịu rời đi, mà còn đợi ánh đèn xe lóa hết cả mắt, *xông vào, "bịch" một tiếng và ngã lăn xuống đầu xe.

Tiểu Mẫn nhòai đầu ra mắng té tát, những điều tồi tệ nhất đều đã được tuôn ra, nhưng cô gái kia dường như vẫn nằm yên ở đấy, hừ hừ mấy tiếng, nằm quay người dang tay ra.

- Đồ thói tha này, mày thích chết đấy à!

Tiểu Mẫn vẫn đang còn chửi rủa.

Trần Trần Tuấn Long nhủ mày.

- Tiểu Mẫn, cô là con gái mà không bình tĩnh được chút sao, đừng có nói những lời bậy bạ như vậy được chứ?

Hắn không hề quan tâm đến kẻ say rượu ở phía bên ngoài, điều hắn chú ý đến là cái miệng bần thiêu của bà cô Tiểu Mẫn, thật không thể chịu đựng được.

- Ha ha...được rồi, Long ca.

Tiểu Mẫn đảo đảo mắt, ngay lập tức dừng chửi bới, lặng lẽ ngồi yên, tỏ ra điệu bộ của một thực nữ. Cô cũng không muốn khiến cho Trần Trần Tuấn Long bị phản cảm, thực ra biểu hiện của cô vừa rồi đều là bản tính của cô, vì Trần Trần Tuấn Long cô cũng đành phải kiềm hãm bớt tính khí của mình.

Nhìn Tiểu Mẫn với những thay đổi, Trần Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, có lẽ hắn không thích Tiểu Mẫn giả vờ như thế, nhưng Tiểu Mẫn lại không hề tỏ ra hợp tác, mặc dù không thuần khiết và thật đáng yêu nhưng Trần Trần Tuấn Long vẫn rất ngưỡng mộ tính thẳng thắn, dám yêu dám hận của cô ta.

Quay đầu lại, Trần Trần Tuấn Long lại tiếp tục ấn thêm vài hồi còi nữa. Cô gái đang nằm phía trước đầu xe dường như bị giật mình và lồm cồm bò dậy, nhưng khi cô ta vừa mới quay người lại thì một tiếng “ợ”, nồn ra cả đầu xe của Trần Trần Tuấn Long.

Trần Trần Tuấn Long khi ấy vô cùng tức giận, tháo dây an toàn ra và mở cửa xe bước ra, lôi cô gái kia dậy và đẩy cô ta nằm sõng soài bên đường, cô gái kia khóc hu hu vài tiếng, bị Trần Trần Tuấn Long xô ngã lăn xuống đất, cô nằm bẹp ở đấy đầu tóc xõa ra che mất cả khuôn mặt.

Trần Trần Tuấn Long liếc nhìn cô ta, cô gái này mặc một bộ đồ công sở với chất liệu tốt, nhưng cô ta đã nồn ra bần hết, ngực, tay áo bầm đầy vết, trông thật kinh khủng, nhưng nhìn lại cô gái này có đôi chân thon dài, cơ thể khá cân đối, chỉ có điều không biết trông như thế nào, Trần Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, chỉ nhìn cái đầu xe bị bần vì cô ta nồn lên, hắn đành hắng một tiếng rồi quay người bước vào xe, khởi động xe và đi tiếp.

Có lẽ những chuyện không may thường nối tiếp nhau, chưa đi được mấy bước thì phía trước dường như lại xảy ra vấn đề về giao thông, lại kẹt xe. Trần Trần Tuấn Long đành cho xe dừng lại nép vào một bên lặng lẽ chờ đợi.

Lúc này, hắn nhìn vào chiếc gương chiếu hậu và nhận ra cô gái đã bị mình xô ngã xuống đất, đang bị hai tên đàn ông hung hãn lôi đi, cô gái ấy dường như không hề có một phản ứng gì, người mềm nhũn và bị bọn họ tống vào ghế sau của một chiếc xe, mặc dù cách khá xa nhưng cũng đủ để nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của hai tên đàn ông kia, một tên cầm vô lăng lái xe lên phía trước, một tên ngồi ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Cô Gái Say Rượu

Trần Trần Tuấn Long khẽ lắc đầu cười nhạt rồi ấn còi xe hối thúc, làm sao mà chiếc xe phía trước vẫn chưa chạy cơ chứ?

Trần Trần Tuấn Long rất tôn trọng đối với bất kì sự vật nào tồn tại trên thế giới, bởi vì trong suy nghĩ của cá nhân hắn, những điều trên thế giới này đều chính là điều hợp lý. Giống như kiểu con gái uống rượu say không hề biết yêu bản thân mình, vận mệnh như thế nào đang chờ đợi cô ta không khiến cho Trần Tuấn Long phải quan tâm. Cũng không thể trách Trần Trần Tuấn Long lạnh lùng, chỉ có thể trách cô gái kia đã quá yếu đuối, mà kẻ yếu đuối tất yếu phải bị kẻ mạnh bắt nạt.

Xe vừa khởi động xong hai tên lái xe ở phía sau bèn vượt lên, chắn ngang đường Trần Trần Tuấn Long.

Còn không phải là phiền phức hay sao, liên tục gặp những chuyện đen đủi như thế này, Trần Trần Tuấn Long đêm nay đã tức điên lên. Đáng tiếc là phía trước vẫn bị kẹt xe, bị chiếc xe từ phía dưới xông lên càng khiến cho tình trạng kẹt xe trở nên tệ hại hơn. Trần Trần Tuấn Long tức giận ấn thêm mấy hồi còi nữa, hối thúc cho chiếc xe phía trước đồ lại đúng vị trí, không được chặn đường hắn nữa. Lúc này cánh cửa chiếc xe kia được mở ra, thì ra chính là cô gái đã bị ném lên xe, cô vừa nhào ra được nửa người thì bị kéo trở lại, chỉ thấy cô ta đang cố giằng co, muốn chạy ra khỏi xe, nhưng tên đàn ông trên xe ra sức kéo cô ta lại. Tiểu Mẫn cũng đang chú ý đến những việc xảy ra trước mắt.

- Xem kia Long ca, cái cô gái chết tiệt ban nãy kia, ha ha, có chuyện rồi! đáng đời cô ta!

Tiểu Mẫn nói với giọng khiêu khích.

Trần Trần Tuấn Long không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn về phía đằng kia. Cuối cùng, “bịch” một tiếng, cô gái kia vẫn đang cố giằng co để thoát thân, đẩy cánh cửa xe ra, lăn xuống đường, lúc này xung quanh đều là những chiếc xe đang bị mắc kẹt, cô gái kia ngơ ngác nhìn về bốn hướng, sau đấy chạy thục

mạng về phía xe Trần Trần Tuấn Long. Tuy nhiên tên đàn ông ở trên xe cũng đã bước xuống, vội vàng đuổi theo.

Chỉ nhìn thấy hân đang lôi cô gái kia và muốn kéo cô quay lại, lúc này đã có rất nhiều người đang nhìn về phía họ, gã đàn ông kia không hề cảm thấy ngại ngùng, hai người giằng co nhau trước mũi xe Trần Tuấn Long, cô gái kia rõ ràng là không đồng ý, ra sức phản kháng, chỉ nghe thấy cô thở hổn hển, tay áo của cô gái đã bị kéo rách, lộ ra bờ vai trắng ngần.

Tên đàn ông kia cũng làm điên lên, giơ tay tát “bốp” vào cô gái, cô gái quay người và lại ngã xuống đầu xe của Trần Tuấn Long, ôm đầu xe rung rức khóc.

Trần Tuấn Long không thể nhẫn nhịn được nữa, tháo dây an toàn ra và chạy xuống xe, không nói gì, bước đến phía trước và túm tóc tên đàn ông kia, kéo hân lôi về phía sau xe.

“Bịch” một tiếng, tên đàn ông kia bị dúi đầu đập vào xe, thân xe bị va vào lún mất một lỗ lớn, khi lôi tên đàn ông kia dậy, trên trán hân đã vương đầy máu, Trần Tuấn Long tiếp tục cho hân một trận nữa, tên đàn ông kia cuối cùng cũng bị hôn mê đi, nằm luôn tại đấy.

Trần Tuấn Long bình thường ghét nhất là những kẻ đi bắt nạt phụ nữ, không ở trước mắt thì thôi, nhưng tên đàn ông kia vừa rồi đã thật quá đáng. Mà lúc đây tên lái xe cũng chạy xuống, trên tay cầm theo một cái cờ lê, đi về phía Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long lạnh lùng đằng hắng một tiếng, chưa đợi hân ta bước đến đã nhào người lên phía trước và chuẩn bị cho gã kia một trận, cầm chiếc cờ lê từ dưới đất lên, Trần Tuấn Long lạnh lùng bước tới trước mặt gã kia, vung chiếc cờ lê đập vào chân của hân.

“Oao ...” gã đàn ông kia hét lên một tiếng, đau ê ẩm, Trần Tuấn Long mới ra tay như vậy đã khiến cho xương chân hân bị có cảm giác đau như bị gãy, muốn đầu với Trần Tuấn Long ư, đúng là trò đùa. Từ trước đến giờ chỉ có hân đi bắt nạt người ta, chưa có ai dám quay lại bắt nạt hân cả.

Đây chính là nguyên tắc sống của Trần Tuấn Long: Ưu thắng liệt thái! Chỉ cần dám vượt lên bản thân mình, Trần Tuấn Long nhất định có thể ăn miếng trả miếng, mặt nữa, sự trả thù của hân còn mạnh hơn nhiều so với người khác, càng không từ thủ đoạn, trong quan niệm về sinh tồn của hân, chỉ cần là kẻ địch thì phải xử lý càng nhanh càng tốt.

Chính vì vậy có thể nói, hai gã kia hôm nay đã gặp may, ít nhất Trần Trần Tuấn Long còn chưa xóa sạch tên họ trên đời.

Khi Trần Tuấn Long quay người lại, thì không hiểu sao cô gái say rượu đang gục trên đầu xe ban nãy đã gượng dậy, mắt lơ lơ nhìn về phía hân. Cô gái kia trông cũng không đến nỗi nào, mặc dù mái tóc dài rối tung, cả khuôn mặt lấm lem bẩn thỉu nhưng không hề che lấp đi vẻ đẹp thanh tú trên khuôn mặt cô, thảo nào hai tên đó tỏ vẻ thích thú đến như vậy. Người đẹp đến thế, ai mà chẳng tiếc.

Khi Trần Trần Tuấn Long bước lại, cô gái kia cũng hốt hơ hốt hải chạy theo, Trần Trần Tuấn Long không thể không dang tay ra đón lấy cô, người thấy mùi rượu tỏa ra từ khắp người cô, Trần Trần Tuấn Long nhú nhú hàng lông mày. Nhưng cô gái kia cứ bám chặt lấy Trần Tuấn Long, cô ta cầu khẩn bên tai:

- Anh ơi, anh là người tốt! Phiền anh.... phiền anh ... hãy giúp đỡ tôi, hãy đưa ... hãy đưa... tôi về nhà, hu hu...

Vẫn chưa nói hết câu thì cô lại nôn "ợc" ra một trận nữa, bắn tung tóe ra làm bẩn khắp quần Trần Tuấn Long, giày của Trần Tuấn Long cũng bị bắn hết.

Nôn xong cô kéo Trần Tuấn Long lại và nói:

- Tôi muốn về nhà.

Sau đó dựa vào Trần Tuấn Long và ngủ thiếp đi. Không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành bế cô lên đưa cô vào xe, cô bé co chân nằm ở hàng ghế sau ngủ ngon lành. Cô bé để lộ đôi vai và cặp chân trắng ngần rất hấp dẫn. Nhìn cô bé ngủ ngon lành, đúng là làm người ta phải xiêu lòng.

Tất nhiên Tiểu Mẫn rất không bằng lòng, cô nói với Trần Tuấn Long:

- Long ca, sao anh lại đưa cô ấy quay lại? Anh đừng để ý đến những đứa con gái như thế!

Trần Tuấn Long không nói gì, nổ máy và quay đầu xe tìm đường khác, Tiểu Mẫn vẫn tiếp tục lăm bằm, Trần Tuấn Long bực mình nói:

- Đủ rồi, tôi qua em cũng uống say đấy thôi, nếu lúc đó anh cũng để mặc em trên phố, em nghĩ có được không?

Tiểu Mẫn trầm ngâm, rồi đẩy vai Trần Tuấn Long giải thích:

- Nhưng không giống nhau, anh là của em, đời nào anh lại không chăm sóc em, đúng không nào?

Sau đó dúi đầu vào cánh tay của Trần Tuấn Long.

- Bỏ tay anh ra, anh còn phải lái xe.

Trần Tuấn Long to tiếng, Tiểu Mẫn là một con người rất thông minh, ở bên cạnh Trần Tuấn Long một thời gian dài, tuy Trần Tuấn Long tính tình hung bạo, nhưng lại đối với Tiểu Mẫn có phần kính nể. Tiểu Mẫn phát hiện ra Trần Tuấn Long tuy đôi lúc bất mãn, nhưng hành vi lại rất dung túng, nhẹ nhàng. Tiểu Mẫn không biết nguyên do, nhưng tại thời điểm đấy cô dường như....

Sau khi rẽ sang con đường chính, Trần Tuấn Long lái xe nhanh hơn một chút, ngoảnh ra sau nhìn Tiểu Mẫn đang mang vẻ mặt giận dữ, nói:

- Đợi chút, để anh đưa em về Tỉnh Long trước nhé!

Tiểu Mẫn được Trần Tuấn Long quan tâm, cũng cảm thấy thích thú, tuy nhiên vì là con gái nên vẫn còn chút e ngại, do vậy liền bấu môi, quay mặt đi làm như không thèm để ý gì đến Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cũng khe khẽ cười, làm như không để ý đến thái độ Tiểu Mẫn, tiếp tục lái xe.

Đến Tỉnh Long, Trần Tuấn Long để Tiểu Mẫn xuống xe rồi lái xe đi Minh Châu Hoa Viên.

- Này...

Trần Tuấn Long vừa cầm vô lăng vừa khẽ chạm nhẹ vào cô gái đang ngồi hàng ghế sau hỏi:

- Dậy đi, nhà cô ở đâu đấy?

Mặc dù đã gây lên nhiều phiền toái cho cửa hàng, bản thân Trần Tuấn Long cũng đã chịu nhiều thiệt thòi tuy nhiên cũng không còn cách nào hơn, đã trót giúp đỡ người khác rồi thì phải giúp đến cùng. Đây là nguyên tắc trước sau không thay đổi của Trần Tuấn Long rồi.

- uh..m..

Chiếc ghế Trần Tuấn Long ngồi đã che hết mặt cô gái nên anh không biết biểu cảm của cô gái, chỉ nghe thấy mấy tiếng “um...”, một lúc mới nghe cô nói:

- Lượng Mã Hà Tân Nguyên Li Chung cư Bách Thịnh.

- Cô cũng ở khu đó à?

Nói xong Trần Tuấn Long lập tức lái xe theo địa chỉ cô gái báo. Bắc Kinh rất rộng, Trần Tuấn Long chỉ có thể hình dung đại khái từng khu vực, còn cụ thể chính xác chung cư Bách Thịnh ở đâu Trần Tuấn Long không biết. Thời gian này đã quá nửa đêm rồi, muốn hỏi đường cũng không phải dễ dàng gì, khẽ lay cô gái cũng không phản ứng. Sau cùng Trần Tuấn Long tìm đến một khu dân cư nhỏ, hỏi bảo vệ mới biết được chính xác địa chỉ cần đến.

Sau khi đỗ xe, Trần Tuấn Long đỡ cô gái ra khỏi xe, thấy cô gái vẫn chưa tỉnh rượu, hần bèn vỗ nhẹ vào hai bên má cô gái gọi nhẹ:

- Mau dậy đi, đến nơi rồi, em ở đâu?

Cô gái mở mắt ra, nhìn xung quanh rồi chỉ về phía cổng phía Đông của khu chung cư. Trần Tuấn Long hỏi:

- Cô tự đi được không đấy?

Cô gái nhắm mắt lại, lắc đầu. Không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành đỡ cô gái lên nhà.

Sau khi vào thang máy, Trần Tuấn Long hỏi cô gái:

- Cô ở phòng mấy vậy?

Cô gái liền với tới nút ấn thang máy, ấn tầng chín, rồi như không đứng vững được nữa, cô gái ngã vào người Trần Tuấn Long. Cũng không biết làm gì hơn, Trần Tuấn Long đành tự nhủ mong chuyện này nhanh chóng kết thúc. Lên đến tầng chín, cô gái chỉ Trần Tuấn Long đi về phía nhà cô, trên người cô gái không mang túi xách, không biết chìa khóa nhà ở đâu đây Trần Tuấn Long tự hỏi. Trần Tuấn Long cảm thấy đã làm xong trách nhiệm anh liền quay người định ra về, không ngờ cô gái bất thành linh ôm chặt lấy Trần Tuấn Long.

- Trời à, cô định làm gì, Trần Tuấn Long đẩy cô gái lui về phía sau, đã đưa cô về nhà, cô định làm gì tôi nữa đây?

Cô gái không trả lời, cúi đầu, tay chỉ về tấm đệm dưới đất, ôm chặt Trần Tuấn Long nói lầm bầm:

- Phiền anh.....anh giúp tôi mở cửa phòng, chìa khóa ở phía dưới....., tôi say rồi.

- Cô tất nhiên là say lắm rồi.

Trần Tuấn Long nghĩ thầm trong bụng, cúi đầu lật tấm đệm phía dưới, quả nhiên có một chùm chìa khóa, Trần Tuấn Long mở cửa, bật điện. Ôm cô gái bước vào phòng.

Bên trong căn phòng được trang trí khá đẹp, song Trần Tuấn Long không có hứng thú để tận hưởng những nét thú vị trong căn phòng, đập cửa phòng bên trong là một chiếc giường đơn, bên cạnh là một chiếc bàn, bên trên để một chiếc máy tính xách tay.

Trên chiếc giường đơn được trải chiếc ra màu xanh, một chiếc gối có hình hoa, một cái điều khiển điều hòa nhiệt độ, tất cả đều không có gì đặc biệt. Trần Tuấn Long đặt cô gái lên giường, sau đó định bỏ đi. Nhưng cô gái ôm chặt lấy cổ Trần Tuấn Long, không chịu bỏ tay ra. Trần Tuấn Long trừng

mất nhìn.

- Bỏ tay ra, cô định làm gì.

Hắn thực lòng bức bối, không biết cô ta có ý định gì khác.

Anh .....đợi một chút, anh đừng đi, hãy ở lại với tôi đêm nay, hai mắt cô gái từ từ mở ra đắm đuối nhìn Trần Tuấn Long nhẹ nhàng nhẹ nhàng:

- Đêm nay, tôi thuộc về anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: Tự Do Phóng Túng

Không gì có thể khiến người ta động lòng hơn câu nói này được nữa, cô gái ấy khi đó như người lên ôm lấy Trần Tuấn Long, chuyển người, hai người cùng cùng ngã xuống trên chiếc giường đơn. Không đợi Trần Tuấn Long kịp hiểu chuyện gì, cô gái đó đã leo lên cười trên người hắn, rồi tự cởi áo khoác của mình. Cô ta có chỗ nào giống như đang say đâu cơ chứ, lúc này nhìn chẳng biết là tỉnh đến mức nào nữa ấy chứ.

Trần Tuấn Long động thân, muốn lật người lại nhưng khổ nỗi cô gái đó vẫn cười trên mình hắn.

Cô gái đó cũng rất thông minh, biết Trần Tuấn Long muốn làm gì nên sau khi cởi áo xong, trên mình chỉ còn mỗi chiếc áo em, mới giảo hoạt đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Trần Tuấn Long, sau đó cúi người xuống, nói khẽ bên tai Trần Tuấn Long:

- Đừng sợ, tôi không ăn thịt anh đâu. Anh là người tốt, thế nên tôi muốn anh tối nay ở lại với tôi.

Trần Tuấn Long lần này thì hiểu rồi, hóa ra cô gái này sớm đã tỉnh rồi, chỉ là giả vờ say mà thôi. Nhìn thân hình trắng muốt, dâm mị của cô ả thật khiến người ta khó chịu. Chỉ thấy cô gái cười nhẹ một tiếng, ngay trước mặt Trần Tuấn Long đưa tay ra phía sau, thoải mái mở nút áo, sau đó dùng hai tay cầm chiếc áo em, từ từ cởi ra, một đôi gò bồng đảo căng tròn, cao vút hiện ra, hai chiếc núm vú nhỏ hồng nằm ngay chính giữa đang căng cứng.

Tay phải của cô gái cầm một tay của Trần Tuấn Long lên đặt lên ngực của chính mình, sau đó hỏi bằng giọng vô cùng gợi cảm:

- Thế nào? Anh chàng đẹp trai, có muốn cùng tôi điên cuồng làm tình một trận không?

Trần Tuấn Long không hề đáp lời cô ả, hắn đặt bàn tay còn lại lên ngực cô, cả hai tay cùng lúc bóp mạnh tạo vật tuyệt vời đó, xem như đáp ứng đề nghị của cô ả.

- Ừ ....

Dưới sự âu yếm của Trần Tuấn Long, cô ả thẳng lưng ưỡn ngực, chủ động tiếp nhận động tác của Trần Tuấn Long, hai tay cô không ngừng vuốt giữ mái tóc đã rối tung của mình, sau đó phát ra những tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Trần Tuấn Long xoay người lại, đè cô xuống dưới, sau đó cứ thế nhìn chăm chăm cô ả nọ. Cô ả không dám trực tiếp đối nhãn với Trần Tuấn Long, liếc hắn một cái rồi đảo trông mắt sang hướng khác, nhưng tay cô ả thì không rảnh rỗi chút nào, nó đang giúp Trần Tuấn Long mở từng chiếc nút áo. Ngay khi thân hình cường tráng của Trần Tuấn Long hiện ra trước mắt, cô ả không khỏi thốt lên một tiếng thán phục, đưa tay vuốt ve, cơ bắp rắn chắc của Trần Tuấn Long hiện lên sức hấp dẫn đầy nam tính không gì sánh được.

Trần Tuấn Long cẩn thận đánh giá cô gái đang để trần thân trên trước mặt hắn, cô ả đúng là mỹ nhân, một mỹ nhân gọi cảm hết chỗ nói, nhưng Trần Tuấn Long cũng không ngờ được là mỹ nhân này lại chủ động như thế, cường bức như thế. Bất kể cô ả có mục đích gì, đêm nay hưởng lợi vẫn cứ là hắn, Trần Tuấn Long cười cười, nụ cười độc quyền. Đẳng nào thì cô ả cũng muốn như thế rồi thì Trần Tuấn Long nhất định là phải thỏa mãn yêu cầu của cô thôi.

Không nói một lời, cũng không cần bất cứ khúc dạo đầu nào, đôi tay xấu xa của Trần Tuấn Long cởi chiếc váy của cô ả ra, để lộ ra một chiếc quần chip màu hồng phấn, nhìn thấy đôi chân đang khép chặt của cô gái, Trần Tuấn Long cười thầm, đứng lên trước mặt cô ả, cao cao tại thượng, sao đó cúi thất lưng.

Cô ả ngẩng nhìn thân hình cường tráng của Trần Tuấn Long, ở đó, cái thứ đặc trưng cho tính nam của hắn đã hùng hực dựng đứng, đang kiêu ngạo nhìn con cừ non trắng muốt ở dưới mình.

Tất cả những cái đó đã đủ để khiến cô ả động tình, đêm nay cô cho phép mình được tự do phóng túng một đêm, cũng là một đêm cô dùng để trừng phạt

sự phản bội của người khác dành cho cô, hi vọng duy nhất của cô lúc này đó chính là tất cả có thể nhanh chóng kết thúc, cô nhắm mắt, âm thầm chờ đợi thời khắc vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình sắp đến.

Nhưng vào cái lúc Trần Tuấn Long vừa đi vào trong, cô không tự chủ được toàn thân run lên, một cơn đau đến tận tim khiến cơ thể cô có những phản ứng kịp thời.

Trần Tuấn Long dừng lại, kinh ngạc nhìn cô gái đang bị mình nằm chận lên phía dưới, nói câu đầu tiên kể từ lúc hai người còir hết đề:

- Cô, vẫn còn là con gái?

Cô gái cắn chặt môi dưới, mờ mịt trừng trừng nhìn Trần Tuấn Long, về bất cần hỏi:

- Sao? Có quy định con gái thì không được làm tình sao? Là anh chưa từng chơi qua thôi, phải không anh chàng đẹp trai?

Đã giác ngộ được như thế, Trần Tuấn Long còn có thể nói gì được nữa chứ, sau khi hừ lạnh một tiếng, Trần Tuấn Long cũng không thèm để ý cô nữa, thân hình thô cứng từ từ, từ từ đẩy vào trong, mặc dù có chút khó khăn, nhưng hắn vẫn kiên trì tiến vào.

Còn cô gái thì đau đớn cắn môi, hai tay xiết chặt lưng của Trần Tuấn Long, móng tay bấm xuống lưng hắn.

- U' .....

Trần Tuấn Long thâm nhập vào sâu bên trong cô gái theo từng tiếng rên của cô, sau đó dừng lại ở đó không cử động nữa.

Cô gái mở mắt ra liền nhìn thấy Trần Tuấn Long đang kề sát bên cạnh, trên mặt hắn treo nụ cười giễu cợt đắc ý mới đáng ghét làm sao, đáng hận biết bao. Cô gái chỉ cảm nhận được cái đau hồi hồi ở thân dưới, trong lòng không khỏi cảm thấy đau đớn, đây chính là sự báo phục mà cô cần đó sao? Cô gái cắn chặt môi dưới, không quay đầu, nhắm mắt lại, ngay khi đó những giọt lệ trong vắt như thủy tinh rơi xuống bên khóe mắt cô, chậm chậm chảy xuống trên khuôn mặt.

Trần Tuấn Long yên lặng ngắm nhìn cô gái tuyệt đẹp đang giao hợp với mình, chính cái lúc hắn nhìn thấy những giọt lệ rơi trên khóe mắt cô, trong lòng thoáng động, cúi đầu xuống nhẹ nhàng uống hết những giọt lệ đó, những giọt lệ mang theo vị mặn của sự đau đớn.

- Tôi làm đây, nếu cô không muốn bất cứ lúc nào cũng có thể bảo tôi dừng lại.

Trần Tuấn Long cũng cảm thấy lạ là sao hắn lại dịu dàng đến thế, nhưng khi đó hắn như cây cung đã giương hết sức không thể không bắn.

- Dừng .... Dừng dừng lại!

Cô gái không mở mắt ra nhưng kiên quyết nói:

- Đêm nay tôi chỉ muốn triệt để phóng túng một đêm.

Trần Tuấn Long cười, lắc lắc đầu, động tác của thân dưới chậm chậm rồi nhanh dần, cô gái đó mặc dù là lần đầu tiên nhưng theo bản năng vẫn dùng hai chân quắp chặt lấy Trần Tuấn Long, hưởng thụ những cú vào ra ngày càng mãnh liệt của Trần Tuấn Long.

- A a a a .....

Theo từng tiếng rên phóng túng, cô gái ngày càng siết chặt lấy Trần Tuấn Long, đến một cử động nhỏ cũng không muốn.

Trần Tuấn Long đưa tay giúp cô vuốt lại mái tóc rũ trên mặt, cô gái đang xấu hổ nhắm chặt mắt. Khuôn ngực liên tục nhấp nhô, kiêu hãnh của cô hiện ra đầy mê hoặc. Trần Tuấn Long nghịch ngợm xoa bóp đôi núm phong của cô.

- U' .....

Cô gái nhanh chóng phản ứng lại, khi cô mở mắt ra, Trần Tuấn Long đang mỉm cười nhìn cô, ra cái vẻ dù đang bận rộn vẫn rất thong dong. Cô gái cắn răng, tiếp tục đòi hỏi:

- Tiếp đi, tôi vẫn muốn nữa.

Trần Tuấn Long cười cười, trước giờ chưa từng có cô gái nào dám thách thức hắn trên giường, Trần Tuấn Long vừa nghịch đôi núm hoa trên vú cô vừa không chút khách sáo tiếp tục nhấp nhô. Chỉ chốc lát sau cô gái đã mê mẩn trong cao trào của trận mây mưa.

Khi trần Tuấn Long làm tình cũng là lúc hắn hưởng thụ, mặc dù lúc mới bắt đầu có chút không thoải mái vì bị gài bẫy, nhưng điều đó không ảnh hưởng chút nào đến cảm quan của hắn đối với thân xác mềm dịu của cô gái tuyệt đẹp trước mặt hắn.

Cô gái này được ông trời ưu ái ban cho cái vốn tự có hiếm ai bằng, da dẻ mịn màng, người lại đẹp, nhưng hấp dẫn Trần Tuấn Long nhất chính là đôi gò bồng đảo cao vút kiêu hãnh, vuốt ve cũng đủ cảm giác được độ đàn hồi của nó, đúng là cực phẩm, Trần Tuấn Long cảm khái, thân dưới không tự chủ được đẩy nhanh tốc độ, theo đó, cô gái đang quần quýt cùng hắn cũng phát ra những tiếng rên rỉ gọi dục kích thích người khác.

Đêm nay là một đêm thật dài nhưng Trần Tuấn Long đã trải qua đêm nay không chút nhàm chán.

Cô gái lúc này đã say ngủ, mái tóc cô thấm đẫm mồ hôi. Trận chiến nam nữ cường liệt vừa rồi, cô chỉ là người mới, đã bị cao thủ già giặn như Trần Tuấn Long đánh bại, nhưng cô cũng là bại trong vinh quang, trong bảy trận liên tiếp, cô càng làm càng hay, về sau đến cả Trần Tuấn Long cũng trầm kinh ngạc, khả năng hồi phục của cô gái này quả là kinh người, chỉ nghỉ ngơi một lát lại tiếp tục thách thức Trần Tuấn Long, thật không dám tin cô là lần đầu tiên làm tình với đàn ông.

Phụ nữ phóng túng quả thật đáng sợ.

Trần Tuấn Long trở mình, trận chiến ái ân này đã lấy đi của hắn không ít sức lực, hắn cảm thấy mệt mỏi rồi, đây là việc trước giờ chưa từng có.

Trần Tuấn Long vẫn kiên cường bò dậy mặc quần áo, ngắm nhìn cô gái đang nằm trên giường, thân hình cô cong cong hình chữ S, bờ mông nảy nở, có thể nhìn thấy cô lau um tùm cùng màu thịt da đỏ hồng ẩn hiện từ phía sau, nhìn thấy thân hình mị lực đến thế, Trần Tuấn Long lại có phản ứng mãnh liệt, Trần Tuấn Long nhìn không nổi, leo lên người cô gái, một lần nữa nháp nhô lên xuống không chút khách sáo. Cô gái ư ư phản ứng, vận vẹo thân hình để thích ứng với màn tấn công mới của Trần Tuấn Long.

Sau một hồi lưu luyến không rời đôi gò bồng đảo của cô gái, Trần Tuấn Long mới đứng dậy, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô. Nghỉ lại lúc này khi hai người làm tình, phóng túng đến cuồng điên, Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, có lẽ sau này sẽ chẳng bao giờ có được cơ hội như thế này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 37: Đôi Tượng Hợp Tác

Trần Tuấn Long quan sát căn phòng của cô gái, căn phòng bài trí trang nhã, sắp xếp rất có thẩm mỹ, bên cạnh có một giá sách, trần Tuấn Long bước lại xem thử, bên trên có rất nhiều sách về mảng kinh tế, bên cạnh laptop còn có một cái khung ảnh, Trần Tuấn Long đưa mắt nhìn qua, trong ảnh là cô gái nằm trên giường và hai cô gái khác, cô gái nhìn có vẻ rất tươi tắn, hùng hực sức xuân, chẳng có chút nào giống với cái vẻ phóng túng khi này, Trần Tuấn Long cười cười cầm khung ảnh lên xem thử, hai cô gái chụp chung với cô gái kia cũng rất xinh đẹp, đều là mỹ nữ cả, đây là cảm giác của Trần Tuấn Long. Đặt khung ảnh xuống, Trần Tuấn Long lại quay đầu nhìn cô gái một lần nữa, lúc đó cô đang mê man say ngủ. Ngoài thân hình vừa hương thụ lúc này, chẳng còn gì đáng lưu luyến nữa cả, Trần Tuấn Long quyết định rời đi. Cuộc hội ngộ tuyệt kiểu này nên có nhiều hơn một chút mới đúng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, Trần Tuấn Long thoải mái nghỉ ngơi.

Con gái? Tay phải Trần Tuấn Long mở cửa xe, tay trái đặt trên thân xe. Thật sự chưa từng gặp qua kiểu làm tình điên cuồng đến thế, Trần Tuấn Long vẫn nụ cười độc quyền, tình nghịch nghĩ thầm, để xem ngày mai cô làm thế nào mà dậy nổi.

Cô ta căn bản chẳng có chỗ nào giống Thất Thất của mình cả, Trần Tuấn Long đến lúc này vẫn nghĩ thế, đêm hôm đó hắn và Thất Thất làm tình phải nói là hoàn mỹ không chút tì vết, đáng để hắn ghi nhớ cả đời, là một đêm khiến người ta chẳng thể quên, nếu không có chuyện xảy ra sau đó thì cảm giác mà Thất Thất cho hắn đúng là hoàn mỹ.

Đằng nào cũng không phải, đến giờ hắn vẫn không hiểu vì sao Thất Thất lại giấu hắn, hắn sẽ không vì cô không xinh đẹp mà không thích cô, có lẽ hình tượng của cô trên mạng là hoàn mỹ, xứng đáng để Trần Tuấn Long bất chấp tất cả mà cho đi, cô chỉ là không muốn Trần Tuấn Long phá vỡ ấn tượng tuyệt đẹp đó mà thôi, chỉ như thế mà thôi chẳng? Trần Tuấn Long không biết, nhưng mỗi khi nhớ lại chuyện này, trái tim hắn lại đau đớn khôn nguôi, nỗi đau không nói thành lời.

Xe đang lao vun vút, tốc độ càng lúc càng nhanh, tâm trạng Trần Tuấn Long có chút kích động, hắn theo thói quen mở đĩa CD, lắng nghe ca khúc “That place in your heart”.

Lăng Linh, chút nữa thì hắn đã quên mất cô bé, hôm đó cô bé cũng có mặt trong buổi tiệc, trường bối của cô nhất định không ít thì nhiều cũng sẽ điều tra quan hệ của cô với hắn, trần Tuấn Long suy nghĩ, tướng quân? Cha của Lăng Linh là tướng quân, trần Tuấn Long cười, trên mặt treo nụ cười độc quyền, Lăng Linh lại một lần nữa bước vào đời hắn, có lẽ từ trong nơi xa xôi nào đó đã tự có sắp xếp cả rồi.

Tất cả đều là sự sắp đặt của số phận sao? Trần Tuấn Long đau lòng, mặc dù không tin định mệnh, nhưng định mệnh đã âm thầm sắp đặt cho hắn gặp gỡ Thất Thất. Thất Thất, rốt cục em có phải là thiên thần hộ mệnh mà ông trời phái đến để cứu anh không? Em biết không? Anh nhớ em!

Trần Tuấn Long đạp mạnh chân ga, chiếc xe như mũi tên rời cung lao vun vút về phía trước, xé gió lao đi, Trần Tuấn Long giờ đây chỉ còn biết dùng cách này để giải tỏa bớt nỗi đau trong tâm hồn hắn, khiến cho tất cả nỗi đau lại triệt để hơn một chút.

Khi Trần Tuấn Long lái xe về đến Hải Đào Hiên thì đã hơn 5h sáng rồi, trời cũng tờ mờ sáng rồi, cả đêm không ngủ, cả đêm phóng như điên trên đường cao tốc, lúc này Trần Tuấn Long đang thoải mái tắm gội, thay quần áo, sau đó lái xe đến trường.

Hắn có chút đói bụng rồi, canteen trường giờ cũng chưa mở cửa, xem ra hắn phải tự mình giải quyết bữa sáng mới xong. Trần Tuấn Long lượn một vòng trong tiểu khu, có một tiệm mì bên đường đã mở cửa từ rất sớm.

Trần Tuấn Long đậu xe lại bên cạnh, ngồi xuống chiếc ghế được xếp ở ngoài:

- Ông chủ, ông chủ, có gì ăn không?

Hắn lấy một đôi đũa, so bằng trên mặt bàn.

- Đến đây, đến đây.

Bên trong tiệm có tiếng con gái đáp lại, sau đó là tiếng bước chân nhỏ nhỏ đang bước tới, Trần Tuấn Long quay đầu nhìn.

- Trầm Chi Tinh, là cô à?

Trần Tuấn Long nhìn thấy Trầm Chi Tinh trong trang phục của nhân viên phục vụ, cô đang cầm thực đơn đi tới.

- A, là anh sao? Trần Tuấn Long, anh làm gì mà sớm thế? Hihih

Trầm Chi Tinh gặp Trần Tuấn Long cũng có chút bất ngờ, cô cảm thấy hơi lạ, nơi này cách đại học Bắc Kinh không xa nhưng muốn đến cũng cần một khoảng thời gian, bình thường sớm thế này căn bản không có người của đại học Bắc Kinh đến đây được, thế nên Trầm Chi Tinh có phần kinh ngạc khi gặp Trần Tuấn Long ở đây vào lúc sáng sớm thế này.

- Hih

Trần Tuấn Long cười rạng rỡ:

- Đói bụng rồi, đến ăn sáng. Tiệm mì này là em mở hả?

Trần Tuấn Long nhìn vào trong.

- Làm gì có, là tiệm mì di Châu mở, em chỉ đến làm công cho di ấy thôi. Đúng rồi, muốn ăn gì?

Trầm Chi Tinh hỏi.

- Uhm, ở đây em có cái gì ăn?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Đây là thực đơn.

Trầm Chi Tinh đưa thực đơn ra, Trần Tuấn Long nhận lấy bằng một tay.

- Chỗ bọn em có món mì sốt thịt bò lão bắc kinh rất đặc sắc, ngon nổi tiếng khắp gần xa.

Trầm Chi Tinh giới thiệu.

Trần Tuấn Long lật thực đơn rồi đưa lại cho Trầm Chi Tinh, cười nói:

- Được, thế thì cho anh một phần, cảm ơn!

- Ok, có ngay, xin đợi một lát.

Trầm Chi Tinh mỉm cười nhận lại thực đơn, ngoảnh đầu vào trong gọi lớn:

- Di Châu, cho một phần mì sốt thịt bò lão Bắc Kinh.

Trần Tuấn Long nhìn tấm lưng thanh mảnh của cô, không khỏi khâm phục gật gật đầu, người bạn học này mỗi lần gặp đều mang lại cho hắn những cảm nhận khác nhau, từ trên người cô hắn có thể thấy được tinh thần tự cường bất khuất, hình như cô còn làm thêm một việc khác ở siêu thị nữa, còn nhận cả mấy suất dạy thêm, thật sự là chưa từng gặp cô gái nào chăm chỉ cần mẫn như cô, nếu đem so với người chỉ biết hưởng thụ cuộc sống như hắn thì đúng là khác như trời với vực, xem ra hắn cũng cần phải nỗ lực hơn mới được.

Trần Tuấn Long thở ra một tiếng dài khoan khoái, xa xa dường như chân trời, mặt trời đang từ từ hiện lên sau lớp mây trắng xóa, lại một ngày mới, lại phải đối đầu với những thách thức mới, không biết vì sao cái tinh thần tự cường bất khuất của Trầm Chi Tinh đã cổ vũ được hắn, lúc này Trần Tuấn Long tràn đầy động lực, những mối mệt của đêm qua tất cả đều tan biến vào hư không.

Chương 037: Đối tượng hợp tác

Nhân giờ nghỉ trưa Trần Tuấn Long dẫn Tiểu Vũ đi bệnh viện thăm Lan tỷ. Lan tỷ hồi phục rất nhanh, nếu không có gì đặc biệt thì khoảng một thời gian ngắn nữa là có thể ra viện được rồi.

Khi đến bệnh viện Trần Tuấn Long phát hiện vệ sĩ trước đây của Lan tỷ là A Hùng cũng ở đó, lần trước vì bảo vệ chị Lan hấn cũng bị thương, có điều hấn cơ bắp săn chắc, lại còn trẻ nên hồi phục rất nhanh.

- Long ca.

A Hùng kính cẩn chào Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu. A Hùng là người thành thực, lại rất mực trung thành với Lan tỷ, là trợ thủ đắc lực. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Lan tỷ thấy Trần Tuấn Long với Tiểu Vũ đến thì vội ngồi lên mời họ ngồi. Trần Tuấn Long hỏi Lan tỷ sau này định thế nào? Lan tỷ cười cười, chỉ nghe chị ta nói rằng:

- Tôi ấy à, cũng có tuổi rồi, đã đến lúc về hưu rồi. Nghe nói môi trường ở đảo Nam Hải rất tốt, tôi muốn đến đó mua một căn nhà, buôn bán nhỏ là xong, bây giờ đều là thế giới của những người trẻ các cậu.

Trần Tuấn Long cũng cười:

- Bảo đao của Lan tỷ vẫn còn trẻ lắm, sao có thể nói nghỉ hưu được chứ, thế này đi, đợi đến lúc đó sẽ do bang hội mua cho chị một căn biệt thự ở đó, chị đừng nói đến chuyện buôn bán gì đó làm gì, cứ lo nghỉ ngơi dưỡng sức, nói không chừng Phi Phụng bang chúng ta còn cần chị ra sức giúp đỡ nữa đó chứ.

Đương nhiên Trần Tuấn Long chỉ là nói khách sáo mà thôi, nhưng Lan tỷ nghe thấy thế thì vẫn rất vui.

Mọi người nói chuyện được một lúc thì Trần Tuấn Long ra hiệu cho Tiểu Vũ dẫn A Hùng ra ngoài, hấn có một số chuyện cơ mật cần hỏi Lan tỷ. Sau khi bọn họ đi ra, Lan tỷ nói:

- Long à, tôi nghĩ lần này cậu tới nhất định là có chuyện muốn hỏi tôi, đúng không?

Trần Tuấn Long gật đầu, đứng dậy đi qua đi lại hai vòng sau đó hỏi Lan tỷ:

- Phi Phụng bang chúng ta ở Bắc Kinh làm ăn lâu như vậy, phát triển cũng rất tốt, tôi nghĩ chúng ta nhất định phải có người ở trên đồ đầu phải không?

Chị Lan gật đầu, chị ta hiểu Trần Tuấn Long muốn hỏi gì.

- Đúng thế, trên Phi Phụng bang chúng ta còn một nhân vật đồ đầu nữa.

- Hấn là ai?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Um, đó là một người bạn của tôi, tên là Lý Thế Bằng, là phó cục trưởng cục công an thành phố. mấy năm nay Phi Phụng bang chúng ta được người đó giúp đỡ không ít, ở Bắc Kinh cũng chưa từng phải chịu thiệt thòi gì lớn lao.

Trần Tuấn Long gật đầu, sau đó hỏi tiếp:

- Hóa ra là người của cục công an, thế thân phận của hấn ra sao? Có đáng tin không?

Trần Tuấn Long muốn hiểu cặn kẽ hơn.

Lan tỷ suy nghĩ một lát, rồi cũng nói ra quan hệ của chị và Lý Thế Bằng, hóa ra năm đó khi Lan tỷ mới đến Bắc Kinh có lần bị bắt vào trong đồn công an, quen biết được với đồn trưởng đương nhiệm lúc đó là Lý Thế Bằng, từ đó cho đến hai năm sau trở thành tình nhân của hấn, sau đó Lan tỷ gia nhập Phi Phụng bang, cũng nhận được không ít trợ giúp của hấn cho nên mới có thể thiết lập được vị trí bang chủ Phi Phụng bang của Lan tỷ. Trong mấy năm gần đây Lý Thế Bằng thăng tiến rất nhanh, bây giờ đã là phó cục trưởng rồi. Trong cục có thực quyền nhất định, nghe nói còn là người kế nhiệm chức cục trưởng tiếp theo nữa.

Sau khi nghe Lan tỷ kể lại mọi việc, Trần Tuấn Long chìm vào suy nghĩ, trước đây Phi Phụng bang nhận được không ít trợ giúp của vị Lý Thế Bằng kia nhưng cũng chỉ hạn chế ở ngoài mặt mà thôi, bây giờ Trần Tuấn Long đã thu phục được Nam Lang bang và Tây Đầu bang, chính là lúc chuẩn bị đại chiến trong giới hắc đạo, nếu không có sự đỡ đầu ở bên trên thì cũng rất khó để phát triển, chỉ có mở được nút thắt quan trọng này thì sau này mới có thể tiến như chẻ tre.

- Có thể giới thiệu vị phó cục trưởng Lý Thế Bằng đó cho tôi được không?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Có thể.

Lan tỷ đương nhiên biết lòng Trần Tuấn Long không ở tại Phi Phụng bang, người như thế đương nhiên phải có mục tiêu cao hơn rồi.

- Tôi sẽ lập tức sắp xếp cho cậu.

Sau đó Lan tỷ nói với Trần Tuấn Long:

- Long, chuyện của cậu và Tiểu Vũ tôi đều đã nghe cả rồi, rất cảm ơn cậu đã yêu thương Tiểu Vũ đến thế.

Trần Tuấn Long gật gù đầu, không nói gì cả. Chỉ nghe Lan tỷ nói tiếp:

- Sau khi giao Phi Phụng bang cho cậu tôi cũng yên tâm hơn nhiều rồi, cậu Hùng đi theo tôi con người thật thà, có thể sẽ giúp ích được cho cậu, nhưng có một người tôi vẫn không yên tâm được.

- ..... Đó là Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn tính tình cổ quái, lại thích nổi loạn. Tôi muốn cậu thay tôi chăm sóc cho nó, thân thể của nó cũng rất trở trêu, mẹ lại mất sớm, trên thế gian này nó đã không còn người thân nào nữa rồi, tôi cũng canh cánh bên lòng, cho nên lúc bình thường mới cưng chiều nó đến thế, làm hư nó mất rồi.

- Long, cậu có thể giúp tôi chuyện này không? Tôi biết, thật ra bản chất của Tiểu Mẫn không xấu chút nào, hi vọng cậu có thể chấp nhận nó, sau này nó nhất định có thể giúp được cậu.

Lan tỷ đặc biệt nhấn mạnh điều này, sau đó chăm chăm nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười cười, chỉ là một cô gái mà thôi, chẳng lẽ bản thân mình không quản được cô ta hay sao, thế nên liền gật đầu, xem như là nhận lời Lan tỷ rồi.

Trần Tuấn Long đang trên đường đưa Tiểu Vũ về Tinh Long cư, Tiểu Vũ quay đầu nhìn Trần Tuấn Long nói:

- Long ca, chuyện của Tiểu Thanh tối hôm qua em đã nói cho cô ấy biết rồi .....

- Uhm .....

Trần Tuấn Long gật gù đầu.

- ..... Tiểu Thanh cô ấy rất cảm ơn sự quan tâm mà Long ca giành cho cô ấy, cô ấy nói cô ấy hoàn toàn tình nguyện cùng với Long ca .....

Tiểu Vũ vừa nói vừa nhìn Trần Tuấn Long, quan sát thần sắc của Trần Tuấn Long.

- Uhm .....

Trần Tuấn Long vẫn chỉ gật gù đầu, tiếp tục lái xe.

- Tiểu Thanh cô ấy cũng dự định tuần sau sẽ về Nam Ninh.

Tiểu Vũ nói tiếp.

- Anh hiểu rồi. Nói để cô ấy an tâm, lần trước chẳng phải chúng ta đưa xe thắng được một khoản tiền đó sao? Hình như anh để trong phòng ngủ thì phải.

Trần Tuấn Long dừng xe, phía trước là đèn đỏ, hấn quay đầu nói với Tiểu Vũ:

- Có khoảng hơn một triệu thì phải, em lấy đưa cho Tiểu Thanh, nếu còn không đủ thì bảo cô ấy bất cứ lúc nào cũng có thể tìm anh.

- Được.

Tiểu Vũ gật đầu.

- Tiểu Vũ, chiều nay nếu có thời gian thì em đến Ngân hàng Trung Quốc mở một tài khoản quốc tế sau đó thông báo số tài khoản cho anh anh biết, anh cho người chuyển tiền qua cho em. Kế hoạch thành lập công ty của Phi Phụng bang chúng ta cũng đến lúc bắt tay tiến hành rồi. Có lẽ toàn bộ đều phải cần đến em ra sức. Anh chắc là không có nhiều thời gian để quản lý đâu.

Trần Tuấn Long nói tiếp.

- Vâng, Long ca.

Tiểu Vũ nói.

- À .....

Trần Tuấn Long suy nghĩ một lát, tín hiệu đèn giao thông trước mặt đã chuyển sang màu xanh, hấn khởi động xe:

- Trước mắt anh sẽ đưa cho em một triệu, sau khi thành lập công ty thì em nên tuyển một số người trợ giúp. Mục đích của công ty này của chúng ta rất đơn giản, chính là an trí cho những nhân viên của Phi Phụng bang chấp nhận lui về phía sau, do em dẫn dắt bọn họ. Dầu sao thì trước giờ họ cũng đã ra sức vì bang hội, đây cũng xem như là làm phúc lợi cho mọi người vậy, anh muốn bảo đảm cho mọi người có được cuộc sống tốt đẹp.

- Vâng, cảm ơn Long ca.

Tiểu Vũ gật đầu.

- Kêu cả Tiểu Mẫn đến làm ở công ty, để cô ấy học hỏi một chút, anh không muốn cô ấy lẫn lộn trong xã hội nữa, em phải giúp anh đề ý đến cô ấy đó.

Sau cùng Trần Tuấn Long nói.

- Ồ, em hiểu rồi, Long ca, em sẽ nói với cô ấy.

Trần Tuấn Long xuống xe, khóa cửa xe, xách chiếc túi da đi vào căn phòng đã được đặt sẵn từ trước ở nhà hàng Đông Lai Thuận. Tối nay, Lan tỷ đã giúp hấn hẹn với vị phó cục trưởng Lý Thế Bằng. Mặc dù trước đây Trần Tuấn Long chưa từng gặp Lý Thế Bằng, nhưng giờ đây thì có thể nói là hấn hiểu Lý Thế Bằng như lòng bàn tay.

Cái này phải nhắc đến công lao của quân sư Gà Rừng, buổi chiều Trần Tuấn Long đã sai hấn thu thập tư liệu của tất cả nhân viên trong cục, đặc biệt là vị phó cục trưởng Lý Thế Bằng này, đồng thời yêu cầu hấn trước sáu giờ chiều phải nộp lên. Gà Rừng là người coi trọng trách nhiệm, lập tức tiến hành, mặc dù thời gian gấp rút nhưng hấn vẫn hoàn thành được nhiệm vụ Trần Tuấn Long giao phó trong thời gian được chỉ định.

Thông tin tình báo trong bản báo cáo này nếu so với thông tin tình báo mà trước đây Thất Thất giao cho hấn thì không được hoàn toàn như thế, nhưng Trần Tuấn Long vẫn rất hài lòng với công việc của Gà Rừng. Đọc xong bản báo cáo này, Trần Tuấn Long đã hiểu được phần nào tình hình trong cục công an.

Cục trưởng cục công an hiện nay là Giả Chính Cảnh, hấn đã đến tuổi về hưu, nhưng vẫn nắm quyền lực trong tay, phía sau có hậu thuẫn nhất định, còn trong số tất cả các phó cục trưởng thì chỉ có Lý Thế Bằng là làm từ cấp cơ sở lên, lại có kinh nghiệm làm việc phong phú, hấn năm nay tuổi đã đến bốn mươi, mãi năm 2004 mới thăng lên phó cục trưởng thứ nhất, trong hệ thống công an cũng có thể xem là có thành tựu rồi. Gà Rừng trước mắt vẫn chưa điều tra ra được quan hệ của hấn với bên trên thế nào, tuy nhiên Lý Thế Bằng này ham muốn quyền lực, lại giỏi luồn cúi, kết hợp với ý kiến mà Lan tỷ cho hấn, Trần Tuấn Long quyết định phải ra tay với Lý Thế Bằng trước.

Vẫn còn sớm so với thời gian hẹn trước, Trần Tuấn Long lại một lần nữa suy nghĩ cẩn thận xem nên mở lời như thế nào, hấn không có chút kinh nghiệm nào về mặt này cả, nhưng trực giác nói với Trần Tuấn Long rằng, mỗi người đều có một cái giá, chỉ cần mình có thể chịu được cái giá này thì sẽ nhận được sự đáp trả cần có. Trần Tuấn Long nhìn vào chiếc cặp da ở bên dưới, cười một cách vô cùng tự tin.

Cửa mở, Trần Tuấn Long với nụ cười độc quyền treo trên miệng đứng lên.

- Hoan nghênh, hoan nghênh! Cục trưởng Lý, tôi là Trần Tuấn Long. Mời ông ngồi bên này.

Trần Tuấn Long tiến lên đón tiếp, đưa tay ra về hướng Lý Thế Bằng, Lý Thế Bằng do dự một lát nhưng vẫn đưa tay ra bắt tay Trần Tuấn Long.

Chỉ nghe Trần Tuấn Long nói:

- Vô cùng cảm ơn cục trưởng Lý đã bớt chút thời gian bận rộn quý giá để đến đây, mời ngồi, mời ngồi.

Lý Thế Bằng mới đầu thì kinh ngạc trước tuổi tác của Trần Tuấn Long, bây giờ lại kinh ngạc trước sự lão luyện của hấn. Hai người cười cười cùng ngồi xuống, Trần Tuấn Long rót trà mời Lý Thế Bằng, trà qua được một tuần. Lý Thế Bằng đặt ly trà xuống, nói với Trần Tuấn Long:

- Trường giang sóng sau đè sóng trước, không ngờ Trần lão đệ tuổi còn trẻ thế này mà đã có thể nắm được Phi Phụng bang trong tay, quả là hiếm thấy, hiếm thấy.

- Ngài quá khen rồi, cục trưởng Lý mới là tài cao, ba mươi tám tuổi đã đảm nhiệm chức cục phó cục công an thành phố, tiền đồ quả là rộng mở, hahahaha.....

Trần Tuấn Long cung kính nói.

Hai người không nề hà khoảng cách, giới hạn, cùng cười đùa hahaha, quả là đã đạt đến điểm cần thiết. Lý Thế Bằng đã lâu rồi không gần gũi với Phi Phụng bang nữa, quan hệ trước đây với Lan tỷ cũng đã chấm dứt rồi, bây giờ sự nghiệp của hấn như mặt trời mọc đằng đông, đương nhiên không muốn có dính líu gì đến những người ngày trước nữa, cho nên, lần này nhận được điện thoại của Lan tỷ, mời hấn ra ngoài gặp mặt, vốn dĩ là Lý Thế Bằng đã muốn từ chối rồi, vì trước đó hấn có nghe nói Phi Phụng bang gặp phải rắc rối lớn, có lẽ Lan tỷ muốn tìm hấn nhờ giúp đỡ.

Ngờ đâu Lan tỷ lại nói với hấn là Phi Phụng bang hiện giờ do một người tên là Trần Tuấn Long làm bang chủ, nay Trần Tuấn Long muốn gặp hấn. Suy đi nghĩ lại, Lý Thế Bằng cuối cùng cũng đồng ý chấp nhận lời mời, bởi vì danh tiếng của Phi Phụng bang trên giang hồ vẫn còn chút giá trị lợi dụng. Hấn quyết định xem thử tình hình thế nào rồi mới tính tiếp.

Không ngờ Trần Tuấn Long lại còn trẻ tuổi đến thế, Lý Thế Bằng thật không dám tin hẳn chính là tân bang chủ của Phi Phụng bang, tuy nhiên ngôn từ đàm đạo của Trần Tuấn Long điềm đạm ôn hòa, biểu hiện trầm ổn hào phóng, tự bản thân xuất phát ra một thứ khí độ hơn người. Nhân viên phục vụ đưa lên miên man sơn hào hải vị, sau khi đồ ăn được đưa lên hết, Trần Tuấn Long liền mời Lý Thế Bằng động đũa, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

- Trần lão đệ lần này tìm tôi không biết là có chuyện gì?

Lý Thế Bằng hạ đũa xuống, cuối cùng cũng nhắc đến vấn đề chính.

Trần Tuấn Long cười cười:

- Cục trưởng Lý, cứ gọi tôi là A Long thì được rồi. Lần này mạo muội mời cục phó ra ngoài thật ra là vì Phi Phụng bang chúng tôi hi vọng có thể nhận được sự ủng hộ của cục trưởng Lý.

- Điều này không có vấn đề gì, tôi và Lan tỷ chỗ các cậu rất thân quen, có thể nói là bạn cũ, Phi Phụng bang của các cậu có chuyện cũng chính là chuyện của Lý Thế Bằng tôi, chỉ cần nói với tôi một tiếng là được rồi.

Lý Thế Bằng biết cần phải làm gì để đối phó với yêu cầu của Trần Tuấn Long, đằng nào thì cũng là chi phiếu trống, ai cũng có thể viết. Trần Tuấn Long cười cười, ngón tay từ từ xoay mặt bàn kính, xoay món gan dê nướng đến trước mặt Lý Thế Bằng:

- Cục trưởng Lý, mời thưởng thức món gan dê này đi ạ, món này rất nổi tiếng ở Đông Lai Thuận.

Đối với chi phiếu trống mà Lý Thế Bằng vừa đưa ra, Trần Tuấn Long không hề có phản ứng gì cả.

- Hahaha ...

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 38: Triệu Đô La Mỹ

Lý Thế Bằng cũng là người thông minh, có thể thấy rõ yêu cầu của Trần Tuấn Long không chỉ có như thế, đưa đũa gấp một miếng gan dê cho vào miệng, thưởng thức hương vị của nó.

- Ừm..... gan dê của Đông Lai Thuận quả nhiên là ngon. A Long, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đừng ngại, có thể giúp được cậu, tôi nhất định sẽ cố hết sức.

Thấy Trần Tuấn Long biết cách cư xử như thế, Lý Thế Bằng cũng là người thông minh, hẳn biết rõ người nhường ta một thước ta phải đáp lại người một trượng, đạo lý này hẳn hiểu rất rõ.

Trần Tuấn Long nghe xong câu này đương nhiên là rất vui, nâng ly lên nói:

- Cục trưởng Lý quả nhiên là người hào sảng, tôi rất thích, mời, tiểu đệ xin được cạn trước một ly để bày tỏ lòng kính trọng.

- Chạm đã.

Lý Thế Bằng rất giao hoạt, trước khi hoàn toàn nhìn rõ con chủ bài của Trần Tuấn Long là gì hẳn không thể mạo hiểm lọt vào tròng của Trần Tuấn Long được.

Trần Tuấn Long mỉm cười đặt ly xuống, hai người cứ thế đối nhãn với nhau. Lý Thế Bằng quen biết vô số nhưng bất luận thế nào cũng không nhìn ra được con người Trần Tuấn Long đang ngồi trước mặt hắn. Trần Tuấn Long treo trên mặt nụ cười hời hợt nhạt nhẽo, hiện rõ vẻ tự tin cùng cực, hình như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn rồi. Lý Thế Bằng đương nhiên không thích cái cảm giác như thế, nhưng đối với người thanh niên tự tin đến thế này, ngược lại hẳn lại cảm thấy có chút thích thú.

Hai người đối nhãn rất lâu, sau cùng thì cười lên haha, Lý Thế Bằng nâng ly rượu trong tay lên, chủ động chạm ly với Trần Tuấn Long, điều này biểu thị ý hắn đã chấp nhận lời mời của Trần Tuấn Long rồi, bất luận Trần Tuấn Long có yêu cầu gì, hắn đều sẽ tận lực để giúp. Đương nhiên, Lý Thế Bằng cũng hiểu, Trần Tuấn Long phải đem lại lợi ích cho hắn, điều này tuyệt đối không thể thiếu.

Đây là tác dụng của quyền lực, trong lòng Lý Thế Bằng không khỏi thấy cảm khái, bản thân hắn cố sống cố chết để leo lên trên là vì cái gì chứ, còn

không phải là vì để đạt được những giao dịch của tiền và quyền lực đó sao. Hắn mỉm cười đợi Trần Tuấn Long đưa ra cái ra khỏi miệng. Hắn cũng vô cùng muốn biết người thanh niên này muốn đạt được điều gì từ hắn.

Rượu vẫn còn chầy nóng bỏng trong cổ họng, đi thẳng từ hầu lộ xuống dạ dày, là một cảm giác cay nóng rất bỏng. Trần Tuấn Long đặt ly rượu xuống, cũng không nói gì, lấy từ bên dưới lên chiếc cặp da lúc nãy, đặt lên bàn, sau đó từ từ đẩy sang phía Lý Thế Bằng, cặp mắt của hắn trước sau như một không hề rời khỏi Lý Thế Bằng, Trần Tuấn Long đang âm thầm quan sát phản ứng của hắn.

Lý Thế Bằng không phải là chưa từng chơi qua trò chơi giao dịch này, nhưng bất kể là ai, cũng bất kể chức vị của hắn cao hay thấp, vào lúc tiếp nhận thứ “kính lễ” này, cảm giác sung sướng tột cùng thật khó có thể biểu lộ thành lời, chính vào cái lúc hắn nhìn thấy Trần Tuấn Long xách chiếc túi da nặng thật nặng đó đặt xuống trước mặt hắn thì hắn đã không còn không chế được tâm trạng kích động của hắn nữa rồi, cứ thế trừng mắt nhìn chiếc cặp da đang từng chút từng chút một được đẩy qua.

Trần Tuấn Long vô cùng hài lòng với phản ứng của Lý Thế Bằng, đây chính là kết quả mà hắn muốn được nhìn thấy, bất cứ ai cũng có một cái giá, chỉ cần anh có thể đưa ra cái giá đó mà thôi.

Trần Tuấn Long tin rằng cái giá mà hắn đưa ra Lý Thế Bằng sẽ không thể từ chối cũng không có cách nào để từ chối cả.

Lý Thế Bằng nín thở, cố gắng khống chế tâm trạng kích động của bản thân, hắn không muốn thất thố trước mặt đứa trẻ ranh như Trần Tuấn Long, như thế thì thật là quá mất mặt, chỉ tiếc là cái vẻ cao quý đó của hắn chẳng giữ được lâu.

Cùng với tiếng lách ca lách cách, Trần Tuấn Long mở chiếc cặp da ra, xuất hiện trước mặt Lý Thế Bằng là một cặp đầy những tờ đô la Mỹ xanh ròn, tất cả đều là những tờ tiền có mệnh giá một trăm đô, toàn bộ được xếp ngăn nắp cẩn thận trong cặp.

Lý Thế Bằng thở ra một hơi lạnh ngắt, tiền hắn nhận nhiều rồi nhưng từ trước tới nay chưa từng nhận được nhiều đô la Mỹ như thế bao giờ, đôi tay hắn run run vuốt ve những tờ đô la, chỗ này phải là bao nhiêu tiền cơ chứ, hắn thầm nghĩ, trong lòng vô cùng kích động, bây giờ toàn bộ chỗ tiền này đều đã là của hắn rồi.

Pang một tiếng, Lý Thế Bằng đóng nắp chiếc cặp da lại, nuốt nước miếng, giương như muốn qua đó để tự mình trấn tĩnh lại, đến lúc này hắn mới có thể chuyển sự chú ý qua bên phía Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long lúc này vừa khéo đang gấp thức ăn, nhàn nhã thưởng thức.

- Trong này tất cả có một triệu năm trăm nghìn đô la Mỹ, cục trưởng Lý.

Trần Tuấn Long có vẻ rất thản nhiên nói:

- Xem như là quà điện kiến của Phi Phụng bang chúng tôi, chỉ cần chúng ta cùng nhau hợp tác, tôi tin là sau này sẽ còn có nhiều hơn nữa.

Trần Tuấn Long đã thả mối, giờ chỉ còn chờ xem Lý Thế Bằng có cắn câu hay không mà thôi. Lý Thế Bằng đặt tay lên trên chiếc cặp da, nhẹ nhẹ gõ nhịp ngón tay, rất lâu sau đó mới nghe hắn trầm giọng nói:

- Long lão đệ, không ngờ cậu lại mạnh tay như thế, tôi thật sự không tưởng tượng ra nổi Phi Phụng bang ở Bắc Kinh là làm gì nữa, còn muốn được nghe cậu giải đáp giúp tôi thắc mắc này nữa.

Lý Thế Bằng liên tục thay đổi cách xưng hô với Trần Tuấn Long, cũng chứng minh được mức độ xem trọng của hắn đối với Trần Tuấn Long, lúc đầu thì gọi hắn là Trần lão đệ, thể hiện có phần xa lạ, sau đó lại gọi hắn là A Long, nghe đầy vẻ bề trên, chỉ có câu Long lão đệ này đã kéo gần mối quan hệ của hai người lại. Lý Thế Bằng quả là người kinh lịch chốn quan trường, biết rõ nhận được bao nhiêu thì cũng phải mất đi từng đó, hai người giờ đây đã đến lúc ngửa bài với nhau rồi.

Trần Tuấn Long cười cười, trên mặt hiện lên nụ cười độc quyền của hắn, sau đó nói:

- Rất đơn giản, tôi chỉ muốn Phi Phụng bang chúng tôi có được một chỗ đứng trong giới hắc đạo Bắc Kinh mà thôi.

Con chủ bài vĩnh viễn phải được giấu kỹ trong tay mình.

Lý Thế Bằng suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn từ từ gật đầu rồi.

- Tôi hiểu rồi, bất luận sau này Long lão đệ cậu làm như thế nào, tôi đều sẽ tận lực ủng hộ cậu, nhưng với thực lực hiện nay của Phi Phụng bang các cậu thì .....

Nói đến đây thì hắn dừng lại, quan sát phản ứng của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long mặt không đổi sắc.

- Cục trưởng Lý, điều mà tôi có thể nói với cục trưởng đó là bây giờ Phi Phụng bang chúng tôi đã thống nhất được hai bang là Nam Lang ở phía nam với Tây Đầu bang ở phía Tây, đã hoàn toàn có thực lực để làm bất cứ điều gì rồi, lần này muốn nhờ đến sự giúp đỡ của cục trưởng Lý là hi vọng có thể nhận được sự trợ giúp của cục trưởng cơ một số địa bàn. Tin rằng chúng ta sẽ có một khởi đầu vui vẻ, cũng sẽ tiếp tục bảo đảm hợp tác về lâu về dài.

Đến giờ Lý Thế Bằng mới hiểu, nếu quả thật Trần Tuấn Long thực sự đã thống nhất được Nam Lang bang và Tây Đầu bang thì thực lực của hắn quả không tầm thường.

- Long lão đệ, tôi nghĩ tình hình hiện nay trong giới hắc đạo cậu rõ hơn tôi, Ngũ Hồ bang là hắc bang có lịch sử, đã làm ăn ở kinh thành rất lâu rồi, căn cơ gốc rễ vững chắc, còn Hắc Long hội thì dựa vào việc hợp tác làm ăn với người Nga, từ Đông Bắc chiến tới Bắc Kinh, chiếm cứ địa bàn khu Đông thành, Đông đầu có thể nói hoàn toàn là thế giới của bọn họ, còn về phía Tân Nghĩa Minh .....

Nói đến đây, Lý Thế Bằng có ý dừng lại, lại một lần nữa quan sát sắc mặt của Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long vẫn treo trên mặt nụ cười mỉm ý nhị.

- ..... Tân Nghĩa Minh hai năm gần đây lớn mạnh thần tốc, đã hoàn toàn thay thế địa vị của Thanh bang, lão đại của bọn họ Hứa Viễn Hồng có thể nói là một nhân vật cực kì tài giỏi, tôi đã từng gặp mặt hắn một lần, Hứa Viễn Hồng bên ngoài thì ra vẻ nhân nghĩa đạo đức, kì thực đằng sau thủ đoạn thật tàn độc. Không những thế, theo như tôi biết, hắn còn nhận được sự chăm sóc của một vài người nào đó ở bên trên nữa. Năm đó Thanh bang bị lật đổ chính là do trong một đêm mà mười mấy nhân vật chủ chốt trong bang bị tiêu trừ, lão đại bị ám sát, quần long như rắn mất đầu nên mới bị Hứa Viễn Thanh nuốt trọn.

- Đúng thế, cho nên Phi Phụng bang chúng tôi mới càng thêm hi vọng có thể đứng vững ở mảnh đất đầy miếng cá sấu như Bắc Kinh này, điều này thì cần phải có được sự giúp đỡ của cục trưởng Lý đây rồi.

Trần Tuấn Long nói.

- Aizz .....

Lý Thế Bằng ngược lại thờ dài một tiếng.

- Long lão đệ, tôi nghĩ cậu nên hiểu Bắc Kinh là thủ đô, sự phồn vinh ổn định của thủ đô là chuyện đại sự hàng đầu, thế nên cậu có thể thấy các lực lượng trong hắc đạo Bắc Kinh đều cân bằng, đây là do bên trên ngầm ngầm cho phép, thậm chí hạng người như Hứa Viễn Giang cũng có thể là do bên trên bảo trợ. Có những lúc chỉ là trò đùa của bên trên cũng có thể ảnh hưởng tới sự lớn mạnh của các cậu bên dưới.

- Cuộc đời mỗi con người chính là một quá trình không ngừng khẳng định chỗ đứng.

Trần Tuấn Long trầm ngâm nói:

- Tôi tin với địa vị hiện nay của cục trưởng Lý đây, với sự phát triển mà ông có được đều đã chứng minh ông đang đứng trong hàng ngũ của những người ở phía trước, ở bên trên.

Những lời tán dương này của Trần Tuấn Long khiến Lý Thế Bằng như nở từng khúc ruột, và đúng thế, tự mình giành được con đường vị trí đúng đắn nên mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Xem ra Trần Tuấn Long quả thật cũng có chỗ hơn người.

Một loạt những lời nói khiến Lý Thế Bằng không ngớt gật đầu, Trần Tuấn Long nói không sai, tiền, thì tiền hắn có nhiều đến cả đời sau cũng tiêu không hết, nhưng quyền lực chính là thứ mà cả đời hắn không ngừng mưu cầu, cứ mỗi lần tiến lên được một bước, mỗi lần đứng lên được một vị trí cao hơn, trong lòng Lý Thế Bằng lại dâng lên cảm giác thành công, mãn nguyện. Tuy nhiên từ ngày lên chức cục phó đến nay, tiền đồ của hắn dường như có phần chững lại, ở vị trí này mặc dù quyền lực rất lớn nhưng chẳng thể nào sánh được với cục trưởng Giả Chính Cảnh, lão già đó đã sắp nghỉ hưu rồi mà còn mãi lưu luyến quyền lực không chịu từ bỏ, không ngừng chèn ép bản thân hắn.

Không đánh với kẻ mạnh, Lý Thế Bằng giỏi nghề lượn cúi, vẫn quyết định muốn leo lên trên, thế nhưng bên trên lại nói cần ổn định, Giả Chính Cảnh bên trên có người nâng đỡ, đối với những trò chơi chính trị này, Lý Thế Bằng hiểu được cũng không nhiều, trong mắt người khác, bản thân hắn chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Nhưng nếu bây giờ có thể có được sự trợ giúp của Trần Tuấn Long thì tình hình có thể thay đổi rất rất nhiều rồi. Thế nên Lý Thế Bằng mở lời nói:

- Long lão đệ, thứ cậu đem đến tặng lần này tôi rất hài lòng, tôi nhất định cũng sẽ dốc toàn lực ủng hộ cậu. Tuy nhiên, trong cục lúc này người có tiếng nói, có trọng lượng lại chẳng phải là tôi, mà là cục trưởng Giả Chính Cảnh, tôi nghĩ, nếu Long lão đệ muốn vững chân ở đất kinh thành này thì có thể phải qua được một ải này của hắn.

Trần Tuấn Long cười cười, vẫn tự tin đến thế.

- Nghe nói cục trưởng Giả đã đến tuổi về hưu nhưng vẫn không chịu lui lại phía sau.

Lý Thế Bằng tự nhiên biết rằng Trần Tuấn Long đã điều tra kĩ càng, thế nên gật gật đầu, im lặng không nói. Chỉ nghe thấy Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Thế thì có thể nói rằng cục trưởng Giả không cùng ngồi trên một con thuyền với chúng ta rồi. Nếu đã như thế, tôi không ngại mua thêm một tấm vé, nhưng tôi tin vào nhân quang của bản thân, cục trưởng Lý đây lái một chiếc khoáy hạm còn cục trưởng Giả chỉ là một con thuyền vừa cũ kĩ vừa rách nát mà thôi, còn chẳng biết là khi nào sẽ chìm nữa.

Những lời này đã bộc lộ thái độ của Trần Tuấn Long với Lý Thế Bằng, ý muốn nói là bất luận thế nào hắn cũng chỉ đứng trên một con thuyền với Lý Thế Bằng mà thôi, xem ra Trần Tuấn Long chính là muốn đặt bảo tháp lên người Lý Thế Bằng rồi.

Lý Thế Bằng trầm giọng nói:

- Cảm ơn sự tín nhiệm mà Long lão đệ giành cho tôi, lần này có sự trợ lực của cậu, tôi sẽ lên trên nói chuyện. Tranh thủ một số việc trước ngày mặt trời

lặn, nếu vẫn còn cần cậu giúp thì .....

Hắn nói đến đây thì cổ ý kéo dài giọng.

- Chỉ cần cục trưởng Lý phân phó, cần bao nhiêu chúng tôi sẽ xuất bấy nhiêu.

Trần Tuấn Long lập tức tiếp lời, lời hắn nói đanh thép như đinh đóng cột, điều này càng củng cố thêm quyết tâm leo lên trên của Lý Thế Bằng, lúc này không hành động thì còn đợi đến khi nào nữa chứ.

Lý Thế Bằng nâng ly rượu lên:

- Long lão đệ quả là người hào sảng. Nào, huynh đệ chung ta cùng cạn ly này.

Trần Tuấn Long mỉm cười nâng ly, hai người lại cùng cạn ly.

- Hợp tác vui về!

Lý Thế Bằng nói.

- Hợp tác vui về.

Trần Tuấn Long cũng đáp lời.

Sau đó hai người lại cùng cạn ly, Lý Thế Bằng cuối cùng cũng thả lỏng đầu óc, giờ đây hắn đã xem Trần Tuấn Long là người của mình rồi, vì thế cho nên đã đem một số mối quan hệ ở bên trên mà hắn biết toàn bộ nói hết cho Trần Tuấn Long nghe. Còn Trần Tuấn Long thì mỉm cười chú ý lắng nghe.

Đồng thành quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, các loại thế lực loại nào cũng có, Trần Tuấn Long cảm thấy một triệu rưỡi đô la Mỹ hắn xuất ra ngày hôm nay quả là rất xứng đáng, hắn đã lấy được không ít thông tin từ chỗ Lý Thế Bằng, cũng đại khái nắm bắt được tình hình hiện nay của giới hắc đạo. Hắn tự thấy tầm nhìn của bản thân từ trước tới nay quá hạn hẹp rồi, suy nghĩ cũng quá đơn giản, xem ra cần phải lên kế hoạch tỉ mỉ rồi mới có thể hành động được.

Bởi vì càng leo lên trên cao thì nguy hiểm và trở ngại càng nhiều, Trần Tuấn Long trước giờ không bao giờ ra trận mà không có chuẩn bị, trước khi biết rõ mực nước nông sâu cỡ nào, hắn sẽ không mạo hiểm hành động. Hắn hiểu rõ bản thân lúc này không thể phạm phải bất cứ sai lầm nào, muốn leo lên đến đỉnh núi, đường hãy còn dài lắm. Hắn vô cùng vui mừng vì lúc này đã bước lên được cùng một con thuyền với Lý Thế Bằng, mục đích của hắn là ngồi lên được con thuyền lớn phía trước, chỉ có thế mới có thể tiếp tục tiến lên phía trên.

Lý Thế Bằng đang rất hưng phấn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, hắn cũng không ngừng cạn ly với Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long thì lại âm thầm kêu khổ, hắn không ngờ rượu Ngũ Lương này lại nặng đến thế, so với lần trước uống XO còn nặng hơn nhiều, bây giờ hắn đã có phần lảng lảng rồi.

- Xem ra sau này phải tập uống, nâng cao từ lượng của bản thân mới được.

Trần Tuấn Long thầm nghĩ, rồi lại cười cười cạn ly với Lý Thế Bằng. Trần Tuấn Long chính là người như thế đó, cái gì chưa từng làm thì sẽ kiên định đi làm, đi thường thức, cho đến khi nào nắm vững mới thôi, hắn vô cùng thích cái cảm giác chinh phục đó, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Tuy nhiên bây giờ đối với chuyện uống rượu lại không phải như thế, hắn không chế không nổi, thế nên mới nghĩ xem sau này phải làm thế nào để khắc phục được khó khăn này đây.

Trần Tuấn Long vốn dĩ là không thích uống rượu, làm một tay sát thủ, hắn càng hi vọng bản thân có thể giữ được cái đầu tỉnh táo, tuy nhiên bây giờ hắn đã không còn là sát thủ nữa rồi, trong những buổi giao dịch như thế này thì ly rượu chính là vũ khí của hắn, rượu mạnh chính là đạn của hắn, Trần Tuấn Long tuyệt đối không cho phép đạn của chính hắn bắn hỏng việc của chính hắn.

Đương nhiên, chuyện này giờ đây đã xảy ra rồi. Rượu qua vài tuần, Lý Thế Bằng cuối cùng cũng buông ly xuống, hắn cũng có vẻ say rồi, chỉ thấy hắn vỗ vỗ vai Trần Tuấn Long:

- Long lão đệ, tôi không ngờ được là cậu lại xuất nhiều tiền như thế để giúp tôi. Điều này đối với tôi mà nói đơn giản là quá quan trọng rồi.

Trần Tuấn Long mỉm cười không nói, những lời Lý Thế Bằng nói bên tai hắn nghe được đã bắt đầu không còn định hình rõ nữa rồi. Cái này cũng khó trách, lần trước Trần Tuấn Long say rượu, chẳng qua đơn giản là rót rượu vào dạ dày rồi nay chóng gục xuống, rượu tính phát tác nhanh thì tác dụng sẽ chậm hơn một chút. Còn bây giờ, mặc dù chỉ là một chai Ngũ lương mà thôi nhưng hai người uống chậm, nói nhiều, men rượu đã hoàn toàn ngấm vào máu Trần Tuấn Long rồi, đang từ từ phát huy tác dụng, cái cảm giác vi diệu khi men rượu ngấm lên tận não lại quay lại rồi, Trần Tuấn Long đang âm thầm cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

- Có điều Long lão đệ này, tôi nghĩ cậu vẫn nên xem xét lại tình hình bên chỗ Già cục trưởng, bây giờ chỗ hắn mới là gút thắt quan trọng.

Lý Thế Bằng nói rõ.

Trần Tuấn Long gật gật đầu:

- Thế thì phải phiền đến cục trưởng Lý dẫn kiến rồi.

Trần Tuấn Long không muốn phí nhiều tinh lực như thế ở trên đây, bây giờ hắn chỉ muốn dùng tiền để khai thông những cửa lớn bị hỏng ở bên trên mà thôi. Mặc dù trong tay hắn không có bao nhiêu tài liệu về Già Chính Cảnh nhưng vị Già cục trưởng này tuyệt đối không phải là người mà hắn có thể dựa dẫm được, hắn già rồi, già đến mức không còn giá trị lợi dụng nữa. Trần Tuấn Long hiểu rất rõ điều này, đối với lão hồ ly này thì cứ xem thử có mua về được không, nếu thật sự không được. Hắc hắc, Trần Tuấn Long thầm cười lạnh. Hắn biết phải làm thế nào để đối phó với loại người này. Bước đường phía trước của Trần Tuấn Long không thể bị loại người này cản trở được.

- Thế thì tốt, nào, cạn ly.

Quảng được gánh nặng cho Trần Tuấn Long, Lý Thế Bằng mừng thầm, quan hệ giữa Già Chính Cảnh với Tân Nghĩa Minh cực kì mật thiết, thông tin này hắn chưa tiết lộ cho Trần Tuấn Long biết, có mua được Già Chính Cảnh hay không là chuyện của Trần Tuấn Long, Lý Thế Bằng trên mặt lướt qua nụ cười nhạt, cụng ly với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm rượu, rượu Ngũ Lương chảy xuống đến dạ dày rồi vẫn còn nóng hổi hổi, khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu, hắn biết bản thân không thể uống tiếp được nữa. Suy nghĩ một lát, Trần Tuấn Long nói với Lý Thế Bằng:

- Tuy nhiên chuyện giữa hai chúng ta không thể để cho hắn biết, trước khi có thể đàm phán xong với hắn, tốt nhất không nên nói cho hắn biết thân phận của tôi.

- Đó là đương nhiên rồi. Cuối tuần này đi, tôi sẽ hẹn hắn ra ngoài cho hai người gặp mặt, cậu thấy thế nào?

Lý Thế Bằng nói.

- Được, không vấn đề gì.

Trần Tuấn Long gật đầu.

Lúc đó, từ trong túi Lý Thế Bằng vọng lên tiếng chuông điện thoại, Lý Thế Bằng lôi điện thoại ra, nhìn số điện thoại gọi đến rồi bấm nhận cuộc gọi.

- Uh, Diệc Phi, tối nay ba ở ngoài có chuyện không thể về nhà ăn cơm được.

- .....

- Được rồi, con nói mẹ không cần đợi ba, cũng không cần để phần cơm đâu, ba sẽ về muộn một chút. Uhm .....

Sau khi nói xong, Lý Thế Bằng cúp điện thoại, khoe với Trần Tuấn Long:

- Hahaha, bà xã với con gái gọi điện kiểm tra, thật là.

Hắn vừa nói vừa lắc đầu.

Trần Tuấn Long cười nói:

- Đó là bà nhà quan tâm cục trưởng thôi. Hahaha

- Uhm

Lý Thế Bằng gật đầu:

- Ở ngoài có sống có chết còn không phải là vì cái nhà này đó sao.

Trần Tuấn Long nói thêm:

- Nghe nói bà nhà trước đây cũng làm cùng cơ quan với cục trưởng?

- Ha ha ha

Lý Thế Bằng cũng uống không ít rồi, lại đang vui.

- Năm đó cô ấy là hoa khôi của cục, để theo đuổi được cô ấy cũng hao phí không ít sức lực của đại ca cậu đó.

Trần Tuấn Long tạt nước theo mura:

- Đó là đương nhiên rồi, Lý đại ca mặt nào cũng là anh hùng chiến đấu, nghe nói năm đó trong trận phản kích của quân tự vệ, anh còn là trinh thám của bộ đội nữa, đó chẳng phải là lập đại công cho tổ quốc rồi đó sao?

Trần Tuấn Long tán tụng.

- À, đó đều đã là chuyện cũ rồi.

Lý Thế Bằng cố ý ra về khiêm tốn, nhưng trong lòng thì không biết là vui sướng đến đâu nữa, hẳn trong vô thức đã tiếp nhận cách xưng hô hẳn là đại ca của Trần Tuấn Long rồi, khoảng cách giữa hai người lại được kéo gần.

Sau khi com no rượu say, hai người vẫy tay từ biệt, mọi người đều đạt được mục đích của mình. Sau khi tiễn Lý Thế Bằng xong, Trần Tuấn Long liền quay lại xe của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Cảnh Hoa Sáng Lạn

Trần Tuấn Long khi mở cửa xe đã cảm thấy bắt đầu quay quay, nếu vừa rồi lại cùng Lý Thế Bằng uống thêm hai chén nữa, phỏng chừng hẳn đã gục tại chỗ.

Ây, thứ rượu còn này. Trần Tuấn Long lắc đầu, cần cần môi để có thể khiến cho bản thân càng thêm tỉnh táo hơn một chút. Với tình trạng này thì đêm nay không lái xe về ký túc xá được rồi, nơi này cũng gần Tỉnh Long Cư, Trần Tuấn Long chuẩn bị đến đó.

Khởi động xe, Trần Tuấn Long lái ra quốc lộ, hòa vào dòng xe cộ. Hắn mở cửa kính xe, để những luồng gió lạnh bên ngoài thổi vào, như vậy có thể làm cho bản thân hắn tỉnh táo hơn một chút.

Nhất định phải luyện từ lượng mới được, Trần Tuấn Long thâm hạ quyết tâm. Hắn biết hiện tại hắn đang say rượu mà điều khiển xe là rất nguy hiểm, cảm giác có vẻ không làm chủ được tay lái rồi.

Phía trước là đèn đỏ, mọi người đều dừng lại, Trần Tuấn Long cũng dừng lại, nhưng dù sao cũng vì say rượu, động tác có chút chậm chạp, "Oành" một tiếng, chiếc Chevrolet không cẩn thận đã chạm vào chiếc phía trước, gây ra một sự cố..

Xe bị va chạm là một chiếc Chery QQ mới tinh, thấy được người lái cũng là tay nghề mới, cô lái chiếc xe sát phía trước xe rồi phanh gấp dừng lại, cho nên mới mới gây nên việc Trần Tuấn Long né tránh trễ. Hai người cùng một lúc có va chạm nhỏ. Theo đạo lý mà nói thì cô ta cũng có phần trách nhiệm.

Người điều khiển chiếc Chery QQ liền xuống xe, thì ra là một cô gái khoảng 20 tuổi, quần áo cũng khá sành điệu, trên cổ đeo một chiếc vòng trang sức nhìn hơi khoa trương, đúng là người trẻ tuổi.

Chỉ thấy cô cau mày bĩu môi, nhìn nhìn chỗ va chạm, bị xước ít sơn, cũng may không bị lõm vào, vấn đề tuy rằng không lớn, nhưng đây chính là xe cô mới mua, lần đầu tiên đi đã xảy ra tiếp xúc "Thân mật" rồi, cô đương nhiên là rất đau lòng.

Nhìn thấy Trần Tuấn Long còn ngồi ở trên xe không xuống, cô liền tức giận, dựa theo luật giao thông, vấn đề nhỏ như vậy hai bên có thể tự giải quyết, tên đàn ông kia lại sống chết ở trên xe, không chịu xuống. Vì thế cô gái đi ra phía trước, chuẩn bị khởi binh vấn tội.

Trần Tuấn Long hiện tại rất chóng mặt, nhưng vẫn biết là mình đã lái xe xảy va chạm vào người khác, Trần Tuấn Long đã chuẩn bị nhận sai bồi tiền.

Trần Tuấn Long đi ra thăm dò, tới chỗ cô gái nói.

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Vừa rồi phanh lại không kịp, đâm vào xe cô, ngại quá.

- Xin lỗi là đủ sao?

Cô gái kia hừ một tiếng.

- Đây là xe tôi mới mua, anh định bồi thường sao đây?

Hung hăng nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long. Cô không nghĩ tới đối phương cũng trẻ tuổi như mình, bộ dạng còn rất anh tuấn, nhưng nhìn ánh mắt hắn dường như có chút lơ đãng.

Trần Tuấn Long hiện tại say, không muốn dây dưa với cô, lấy ví ra, nói:

- Thật sự là rất xin lỗi cô, cô nói đi, cần bồi thường bao nhiêu? Tôi đưa!

Cô gái đảo mắt nhìn hắn, mũi của cô thật thính, lúc tới đã ngửi được mùi rượu trên người Trần Tuấn Long, hiện tại đến gần, cô trăm phần trăm khẳng định Trần Tuấn Long lái xe trong lúc say rượu, bắt được nhược điểm này cô càng thêm hưng phấn, kỳ thật vừa rồi cô còn lo lắng là chính kỹ thuật lái xe của mình có vấn đề, mới gây nên va chạm, hiện tại có thể hoàn toàn đem trách nhiệm đổ lên tên say này.

- A a a ....

Cô kéo dài thanh âm.

- Thì ra anh lái xe khi say rượu.

Sau đó cô ý xoay người nhìn một cảnh sát đang trực ban đối diện bên kia đường. Vừa rồi đèn xanh sáng nhưng mấy xe sau còn chằm chằm nhìn vụ va chạm của hai người. Lúc này, đã có một vị nữ cảnh sát giao thông hướng bên này đi tới, cô thấy nơi này phát sinh sự cố, chuẩn bị lại đây kiểm tra một chút.

Cô gái kia đắc ý quay đầu lại, đợi cảnh sát giao thông đến phạt Trần Tuấn Long tội say rượu mà lái xe, như vậy trách nhiệm bồi thường là do hắn.

- Không cần gọi cảnh sát giao thông chứ?

Trần Tuấn Long lười biếng nói, trên mặt lại vẫn mỉm cười quen thuộc. Mặc dù có chút say, nhưng hắn còn không phải ngớ ngẩn, chuyện trước mắt vừa rồi cô gái cũng có trách nhiệm, đối với điểm ấy, hắn rất rõ ràng.

- Vậy bồi thường một nghìn tệ đi, bằng không đợi cảnh sát giao thông đến, ha ha, tội uống rượu lái xe bị phạt cũng không ít đâu.

Cô gái nở nụ cười, nhìn Trần Tuấn Long như con mồi béo bở.

Đáng tiếc. Trần Tuấn Long chịu không nổi chính là bị người khác uy hiếp hắn, nhưng lại là một cô gái uy hiếp. Vốn hắn định hòa giải ổn thỏa bằng tiền, nhưng hiện tại thì còn lâu nhé. Trần Tuấn Long lười biếng dựa vào cửa xe, không thèm để ý cô gái kia.

- Ai. . . Cái người này thật là, có bồi thường không, tôi còn có việc đi, muộn giờ rồi. Tôi mặc kệ, tất cả đều là trách nhiệm của anh, trả tiền cho tôi đi!

Cô gái nhìn thấy Trần Tuấn Long một chút cũng không đáp lại, có chút bức mình, nhưng cô cũng không dám cãi nhau với người say.

- Ở đây xảy ra chuyện gì?

Nữ cảnh sát lúc này đã đi tới, từ xa đã hỏi.

- Xin chào, cô tới vừa lúc, người này uống rượu lái xe rồi đâm hỏng chiếc xe tôi mới mua, cô mau bắt hắn bồi thường tiền cho tôi.

Cô gái xoay người nghênh đón.

- Uống rượu rồi lái xe sao?

Nữ cảnh sát đi tới nhìn hai chiếc xe, kỳ thật vấn đề không lớn, nhưng uống rượu rồi lái xe lại là vấn đề lớn. Đi tới chỗ Trần Tuấn Long, cô gái vui sướng khi người gặp họa liền theo ở phía sau.

Trần Tuấn Long phát hiện càng ngày càng không thể không chú ý chính mình, ánh mắt say lơ đãng, chỉ nhìn thấy một vị mặc cảnh phục đã đi tới, nhiều năm với kiếp sống sát thủ làm cho hắn phản cảm đối vệ sĩ, cảnh sát..., tuy rằng hiện tại chỉ là cảnh sát giao thông mà thôi, nhưng hắn vẫn là chán ghét.

- Xin chào, vui lòng cho kiểm tra giấy phép lái xe.

Một giọng nói nghiêm khắc nhưng vẫn mềm mại vang lên, Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy một người quần áo chỉnh tề, đưa tay chào hắn, sau đó thì vươn tay phải, chờ Trần Tuấn Long đưa giấy phép.

Nữ cảnh sát có gương mặt khá đẹp, dáng người cân xứng, có một đôi mắt trong veo, nhìn qua có vẻ khôn khéo giỏi giang, có nét thanh nhã thành thực giống như đại tỷ tỷ nhà hàng xóm, cộng với việc mặc bộ đồng phục cảnh sát bó sát kia, rất có hương vị của người phụ nữ.

- Mời xuất trình giấy phép lái xe.

Nữ cảnh sát thấy Trần Tuấn Long không có phản ứng, nhíu mày tiếp tục nói.

- A...

Vẫn nhìn vị này nữ cảnh sát, Trần Tuấn Long cuối cùng có chút phản ứng.

- Bằng lái, cô chờ một chút.

Trần Tuấn Long vẫn là mỉm cười.

- Bồi thường đi!

Cô gái đi theo nữ cảnh sát từ sau nói.

Trần Tuấn Long căn bản không hề để ý đến cô, đem bằng lái đưa cho nữ cảnh sát rồi chờ xem bị xử lý thế nào.

- Trần Tuấn Long.

Nữ cảnh sát lật xem sơ qua giấy tờ của Trần Tuấn Long, yên lặng đọc nhẩm một lần cái tên này, sau đó nói với hắn:

- Trần Tuấn Long, tôi hiện tại hoài nghi anh uống rượu rồi lái xe, mời anh đưa xe sang bên kia, rồi để chúng tôi kiểm tra.

Uống rượu rồi lái xe? Nực cười, Trần Tuấn Long lắc đầu, đem xe sang bên, cô gái cùng hắn phát sinh va chạm kia cũng theo yêu cầu của nữ cảnh sát mà đỗ ở cạnh đó. Vị nữ cảnh sát này lại cầm bằng lái của Trần Tuấn Long, đi đến phía trước để ghi biên bản.

Cô gái bước xuống chiếc Chery QQ liền vào Chevrolet của Trần Tuấn Long ở phía trước, mở cửa xe, ngồi xuống.

Trần Tuấn Long ôm một bụng tức, xem cô ngồi vào xong, ánh mắt say lờ dờ hỏi:

- Cô vào đó làm gì?

Ngữ khí tự nhiên thật không hề khách khí.

- Bồi thường đi!

Cô gái cũng hung tợn nói với Trần Tuấn Long, lại còn chìa tay phải ra.

- Ha ha. . .

Trần Tuấn Long lắc đầu cười, thật đúng là phải cho cô xem một chút mới được.

Lúc này, Nữ cảnh sát đã đi tới, cầm trên tay bằng lái của Trần Tuấn Long cùng một quyển biên lai phạt tiền.

- Mời anh xuống xe nhận xử phạt!

Trần Tuấn Long ngồi trong xe đối diện với nữ cảnh sát đang định nói thì cô gái ngồi bên kia cũng đã xen mồm hỏi:

- Xin hỏi các cô khi nào thì bắt hắn bồi thường tiền cho tôi?

Tự nhiên có người cướp câu hỏi, Trần Tuấn Long cũng không sót ruột, cười cười đợi xem.

- Vì . . . xe phát sinh va chạm rất nhẹ, căn cứ luật giao thông, các người có thể tự thỏa thuận giải quyết.

Nữ cảnh sát giải thích, nhìn Trần Tuấn Long dường như không muốn xuống xe, cũng không để ý, bắt đầu hướng hắn đọc quyết định xử phạt:

- Trần Tuấn Long, căn cứ « Luật An toàn giao thông », vì anh uống rượu rồi lái xe, quyết định xử phạt đối với anh như sau: tạm giữ giấy phép lái xe 3 tháng, phạt 2000 tệ; bởi vì anh hiện tại là say rượu, mời anh xuống xe, đến bên kia nghỉ ngơi, đến khi tỉnh thì mới được đi, nếu không sẽ tạm giữ anh 15 ngày.

- Xứng đáng!

Trên xe cô gái vui sướng khi hắn gặp họa.

Trần Tuấn Long chớp chớp đôi mắt say lờ dờ, lắc lắc đầu để cho tỉnh táo một chút. Vừa rồi nữ cảnh sát nói rất nhiều, nhưng cuối cùng nghe được chỉ có câu "Ràng buộc đến lúc tỉnh rượu", bởi vì hiện tại Trần Tuấn Long cảm giác được bên ngoài tất cả đều bay bay.

- Tốt. . .

Trần Tuấn Long nở nụ cười, ràng buộc? Điều này tuyệt đối không có khả năng.

- Phiền toái cô trả lại bằng lái cho tôi trước, có thể chứ?

- Không được, từ giờ trở đi bằng lái của anh bị tạm giữ, không thể đưa.

Nữ cảnh sát nghiêm khắc nói.

- Là như vậy, bên trên bằng lái tôi có ghi một số điện thoại quan trọng, phiền cô, cho tôi chép lại được không?

Trần Tuấn Long mặc dù có men say, nhưng nói chuyện vẫn là rất trật tự.

Nữ cảnh sát nghe xong sau hồ nghi nhìn nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long ánh mắt tuy lơ đãng, nhưng khi cười vẫn rạng rỡ như vậy, ngay thẳng như vậy, không giống nói láo, hơn nữa Trần Tuấn Long cho cô cảm giác cũng không xấu lắm, cứ phối hợp xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Môi Tình Thắm Thiết

Lật lật bằng lái trong tay, không có số điện thoại như lời Trần Tuấn Long nói. Nữ cảnh sát giờ giờ bằng lái xe lên, nói với Trần Tuấn Long:

- Không có số điện thoại nào trong này cả.

- Cái gì, không thể nào.

Về mặt Trần Tuấn Long có chút khoa trương.

- Tôi rõ ràng đã ghi trên mặt đó mà.

Sau đó đưa tay về phía nữ cảnh sát.

Cảm giác mình sai, nữ cảnh sát theo bản năng thuận tay liền đem bằng lái trả lại cho Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long tiếp nhận sau mỉm cười.

- Cảm ơn, nữ cảnh sát xinh đẹp, chúng ta sau này còn gặp lại!

Trần Tuấn Long tiện tay ném luôn bằng lái vào trong xe, mỉm cười, đạp ga, chiếc Chevrolet giống như mũi tên bắn đi, cùng với tiếng kêu thất thanh của cô gái trên xe.

Nữ cảnh sát nhất thời sửng sốt, giờ mà còn có người dám khiêu khích cảnh sát, Trần Tuấn Long này có phải là muốn tìm chết hay không vậy, lao thẳng về phía trước như không muốn sống.

Cô thật sự không hiểu vì cái gì Trần Tuấn Long dám cả gan làm loạn như thế, xuất phát từ trách nhiệm nghề nghiệp, cô vọt tới bên một chiếc xe cảnh sát, nhanh chóng khởi động, bật vang còi cảnh sát, đuổi theo. Tất cả sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi, hai đồng sự cùng trực ban còn không biết đã xảy ra sự tình gì.

Trần Tuấn Long coi rẻ hết thảy quy tắc, nhất là sau khi Thất Thất gặp chuyện không may, Trần Tuấn Long làm việc lại không hề có kìm, mọi thứ đều tùy tâm tùy ý, điều này mang tính chất tự hủy hoại mình không kiêng nể gì hết. Hắn khát vọng tự do, không hy vọng bị áp lực, cho nên, ở trong thế giới của Trần Tuấn Long không có quy tắc, chính hắn là quy tắc lớn nhất.

Ngồi ở trên xe, cô gái hiện tại đã sắp rét lạnh mà chỉ biết im lặng, một người uống say, một người chống lại luật pháp, một người lái xe lao thẳng về phía trước, ai dám trêu hắn.

Lý Thế Yên dám!

Giờ phút này cô điều khiển xe cảnh sát đuổi theo, đây là một loại sỉ nhục, bị lừa gạt, chính mình làm một cảnh sát, thế nhưng bị Trần Tuấn Long đùa bỡn, không thể nào mà nhẫn nhục được.

"Bạch . . . bạch . . . ồ . . ."

Tiếp theo là tiếng còi cảnh sát bật hú lên.

- Xe Chevrolet phía trước lập tức dừng lại, nhận xử lý!

- Xe Chevrolet phía trước lập tức dừng lại, nhận xử lý!

Lý Thế Yên đã gọi nhiều lần, nhưng Trần Tuấn Long chẳng những không dừng lại, ngược lại tăng tốc muốn chạy trốn.

- Anh . . Anh . . Anh còn không nhanh dừng xe, cảnh sát đuổi theo kia.

Cô gái rất cục không được nhin, cầu xin Trần Tuấn Long nói.

- Phải không?

Trần Tuấn Long đã sớm chú ý tới xe cảnh sát, thậm chí có thể từ gương chiếu hậu nhìn thấy nữ cảnh sát vừa rồi.

Chơi vui thật! Còn đã kích thích mãnh liệt đầu óc Trần Tuấn Long, lúc này hắn tuyệt đối là ở trong trạng thái hưng phấn, nhìn thấy có người dám khiêu chiến mình, đối với hắn mà nói đây như một loại trò chơi khiêu chiến, trước kia khi hắn được huấn luyện thường xuyên phải đùa với loại trò chơi. Tùy thời nghehng đón khiêu chiến, đây là bản năng làm một sát thủ của hắn. Đối với Trần Tuấn Long mà nói, khiêu chiến chỉ có một kết quả, chỉ cho phép thành công, không được thất bại!

Thông qua việc huấn luyện không ngừng, loại quan điểm này đã khắc thật sâu ở trong óc hắn, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Trần Tuấn Long xuất sắc như thế, bởi vì đối với hắn mà nói, thất bại đồng nghĩa với tử vong!

Trần Tuấn Long nhấn mạnh chân ga, chiếc Chevrolet bắt đầu chạy như bay trên quốc lộ.

Lý Thế Yên lái là chiếc Passat 1. 8T, loại xe cảnh sát này còn được trang bị động cơ tăng áp đặc chế, động lực mạnh hơn so với ô tô thường, tính năng quá thực không tệ chút nào, ít nhất động cơ mã lực so với những chiếc Chevrolet bình thường mạnh gấp đôi.

Liên tục tăng tốc nhiều lần, nhưng Lý Thế Yên đều là không thể đuổi theo kịp chiếc Chevrolet, không ngờ rằng người này uống say mà còn có thể lái xe tốt như vậy.

Trần Tuấn Long lúc này cảm giác thật sự là đang hưởng thụ, bởi vì tham gia một trận khiêu chiến, bỏ rơi chiếc xe cảnh sát ở phía sau, hắn toàn lực ứng phó, không ngờ khi say rượu điều khiển lại có hứng thú như thế. Nhìn lại phía sau thấy xe cảnh sát dường như theo không kịp, hắn quyết định chậm lại, chờ một chút.

Lý Thế Yên nhìn qua cửa kính thấy mình chạy song song với Trần Tuấn Long, cô liều mạng ấn loa, bảo hắn dừng lại. Nhưng tên đáng giận này, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười, hoàn toàn không thêm đề ý đến cảnh cáo của mình, còn khiêu khích bằng cách lấy hai ngón tay đưa lên trán chào theo kiểu quân Mỹ với mình, ánh mắt hắn giao hoạt như vậy, dường như đang nói, người có dám chơi không, hắn không hề có chút sợ hãi nào cả.

Lý Thế Yên cắn răng, xoay tay lái, hướng vào chiếc Chevrolet. "Oành" một tiếng nổ, hai xe đụng phải vào nhau, lập tức lại tách ra.

- A...

Cô gái trên xe đã sợ hãi tới mức hét to lên:

- Không cần thế chứ, cứu mạng!

- Đồ heo, còn không thắt dây an toàn vào à.

Trần Tuấn Long quát lớn, hắn cũng không muốn có chuyện xảy ra với cô gái, khi hắn quay đầu lại, Lý Thế Yên lái chiếc Passat lại bắt đầu lao tới.

"Xuy..."

Trần Tuấn Long giẫm mạnh chân phanh, Passat ngay lập tức liền vọt tới phía trước.

Lần này phanh bất ngờ cũng làm cô gái bị văng mạnh, may mắn là cô bám chắc vào xe, lợi dụng chiếc xe dừng lại, cô gái vội vàng thắt dây an toàn, đeo xong liền vỗ nhẹ ngực thở phào. Vừa rồi Trần Tuấn Long biểu diễn đã làm tim cô muốn nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long đánh mạnh tay lái, chiếc Chevrolet quay ngang một cái thì đã quay đầu xong. Trần Tuấn Long lại giẫm chân ga làm chiếc Chevrolet lao đi như một con báo.

Để thoát khỏi truy đuổi, hắn đi ngược chiều, Lý Thế Yên không dám tin nhìn kính chiếu hậu thấy chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long nhanh chóng quay đầu xe, cô cũng không có kỹ thuật tốt như Trần Tuấn Long, kỳ thật cho dù là cô, cũng không thể nào lái xe cảnh sát đi ngược chiều để đuổi theo hắn. Vừa rồi đuổi bắt như vậy đã thực sự rất nguy hiểm rồi.

Cứ như vậy, Lý Thế Yên trở mắt nhìn Trần Tuấn Long nhanh chóng thoát đi, tự nhiên mà đi. Lý Thế Yên thở dài một tiếng, giảm tốc độ xe, quay đầu ở lỗi rẽ trở về, Trần Tuấn Long cứ như vậy mà chạy mất, hơn nữa đôi phương vẫn là một người uống rượu, chính mình đã tốt nghiệp loại ưu của trường cảnh sát, thế mà ngay cả kỹ thuật lái xe cũng không bằng người ta, thật là mất mặt.

Những chiếc ô tô ngược chiều lao tới, Trần Tuấn Long Chevrolet chẳng những không có giảm tốc, ngược lại còn giẫm chân ga, đẩy nhanh tốc độ. Hắn nháy nháy đèn, không ngừng ấn còi, sau đó lao thẳng về phía trước tránh đông tránh tây, loạn thành một vòng.

- Ha ha ha...

Trần Tuấn Long thừa dịp say vui về mà làm càn cười ha hả, cuộc chiến vừa rồi, hắn đã toàn thắng tuyệt đối, đã lâu không sáng khoái thế này, còn kích

thích đồng thời đem lại cho hẳn loại khoái cảm này càng tăng vài lần. Trần Tuấn Long lúc này có thể nói là đắc ý vênh vao.

Theo "Xuy" một tiếng chiếc xe dừng lại, Trần Tuấn Long dừng xe ở một con đường hẻo lánh, cô gái theo quán tính nhào về phía trước, vì thắt dây an toàn nên cô lại bị kéo giật trở về.

- A...

Cô gái kêu một tiếng, nhắm chặt mắt, chờ khi cô mở to mắt ra, chiếc Chevrolet cuối cùng cũng đã dừng lại.

Trong xe là tiếng cười sang sảng của Trần Tuấn Long nhưng có chút phóng túng.

- Ha ha... Ha ha... Ha ha...

Trần Tuấn Long cười nghe có chút khùng bố, cô gái kia liền nhủ mày.

- Chơi vui không?

Trần Tuấn Long quay đầu mỉm cười, sau đó hỏi, cô gái kia đầu tiên là liều mạng lắc đầu, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Tuấn Long cười khi khi, ngẫm lại thấy không đúng, liền vội vàng liều mạng gật đầu.

Trần Tuấn Long lại cười ha ha, vừa cười vừa lắc đầu, từ túi quần lấy ra ví tiền hỏi cô gái :

- Vị tiểu thư, vừa rồi, cô muốn tôi bồi thường bao nhiêu tiền nhỉ?

- Ai còn dám hỏi đòi tiền người chứ ?

Cô gái trong lòng nói thầm, tươi cười, hai tay quơ quơ.

- Không, không cần, hi hi... Hi hi... Đây...

Càng cười lại càng sợ, Trần Tuấn Long càng tinh táo như vậy, cô lại càng sợ hãi, đối với một người đàn ông say rượu, hơn nữa vừa rồi còn lái xe rất điên cuồng, tốt nhất là mình đừng có trêu hấn.

Trần Tuấn Long sừng sốt, không phải vừa mới sống chết đòi bắt mình bồi thường tiền đó sao, có điều lúc này khả năng suy nghĩ của Trần Tuấn Long giảm sút rất nhiều, phui phui cái ví rồi rút ra một xấp tiền mặt tờ một trăm tệ, hai tay xòe ra, ánh mắt thăm đăm từ trái sang phải, sau đó rút tay phải lại đưa qua.

- Đây...chỗ tiền này có tổng cộng là một nghìn một trăm tệ, xem như Trần Tuấn Long ta bồi thường cho cô. Số dư hơn một trăm tệ coi như cho cô tiền xe đi về.

Cũng không quan tâm cô gái có nhận hay không, Trần Tuấn Long đã nhét tiền vào trong lòng cô, nhìn thấy cô gái thờ gập gáp, cùng với gương mặt tròn trịa ửng đỏ, Trần Tuấn Long thò tay ra đùa ác, véo nhẹ vào mặt cô gái.

- Tiểu cô nương, sau này, hừ... Đừng có tùy tiện uy hiếp một người đàn ông đó, biết chưa?

Cô gái đó đột nhiên bị xâm sỡ, đã bị dọa sợ đến sững người, nghe Trần Tuấn Long nói vậy cô liên tục gật đầu theo bản năng.

Sau đó Trần Tuấn Long sát người lại, liền đụng phải ngực cô gái nhưng còn cố tình đè vào, tim cô gái như muốn nhảy ra ngoài, nhắm chặt mắt lại, cái gì cũng không dám xem, cái gì cũng không dám nghĩ.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, Trần Tuấn Long mở ra cửa xe, sau đó mỉm cười nhìn trộm cô gái, đưa tay mời, ý bảo giờ cô có thể xuống xe được rồi đó.

Cô gái mừng rỡ, tháo vội dây an toàn, quần quýt bước xuống xe, vội quá còn đánh rơi một chiếc giày cao gót trên xe, cô bước xuống liền ngã nhào vào vệ cỏ bên đường. Thở dốc một chút, nhìn lại. Trần Tuấn Long mang theo vẻ mặt trêu đùa tay đang cầm chiếc giày trên xe lắc lắc, sau đó mỉm cười ném ra ngoài, "Uỳnh" một tiếng cửa xe bị đóng lại, sau đó chiếc Chevrolet liền chạy mất hút.

Đợi đến khi Trần Tuấn Long đi đã lâu, cô gái mới dám "Oa..." một tiếng khóc lớn lên, một mình ngồi trên bãi cỏ khóc thảm thiết một hồi, rồi cô gái mới vừa lau nước mắt, nước mũi vừa lấy điện thoại ra gọi.

- Chị họ, hu hu...

Còn chưa nói hết đã nấc lên khóc uất ức.

Đầu dây điện thoại bên kia sột ruột.

- Đừng khóc đừng khóc, Tiểu Kha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Em... Em bị người xấu bắt cóc.

Trong lòng cô, Trần Tuấn Long đã thành một tên đại gian ác.

- Trời, vậy... Bây giờ em không sao chứ.

- Không .. hức...không sao.

Cô gái tên Tiểu Kha nức nở nói.

- Ủ!

Người ở đầu điện thoại kia đã thấy lòng nhẹ nhõm hơn một chút.

- Không việc gì là tốt rồi, xem như vẫn may, vì tiền có bị mất không.

- Không... Không có. Hết trả lại cho em một nghìn một trăm tệ.

Tiểu Kha tiếp tục nức nở nói.

- A? Cái gì? Em nói cái gì?

Sau khi trạng thái kích thích qua đi, men rượu đã hoàn toàn ngấm vào cơ thể Trần Tuấn Long, hắn cố gắng lái xe đến Minh Châu hoa viên, gắng gượng về tới Tinh Long Cư.

Trần Tuấn Long đẩy cửa Tinh Long Cư, lúc này hắn như muốn bắt đầu ngã nhào rồi, nhưng vẫn còn cố gắng giữ vững được chút tỉnh táo

- Long ca... Anh làm sao vậy?

Một cô gái đến nghênh đón, Trần Tuấn Long trừng mắt lơ đãng thấy, thì ra là Tiểu Thanh, lúc này cô đã bước lại gần giúp Trần Tuấn Long, quan tâm hỏi.

- Anh uống rượu à, Long ca?

Tiểu Thanh hỏi.

- O.. ừ!

Trần Tuấn Long đã không chống gượng được nữa rồi, toàn bộ cơ thể dựa vào người Tiểu Thanh. Cơ thể của Trần Tuấn Long rất nặng, Tiểu Thanh ra sức đỡ hắn, đi trở vào phòng ngủ.

Tinh thần của Trần Tuấn Long đã bắt đầu có chút mơ màng, vừa thấy giường liền lập tức ngã nhào xuống, làm Tiểu Thanh cũng ngã theo cùng, người của hắn đè chận lên người Tiểu Thanh.

- A.a..

Tiểu Thanh nghe đau, thét lớn một tiếng, ra sức đẩy Trần Tuấn Long ra mới đứng dậy được.

Rượu Ngũ Lương là như vậy đó, ai uống lần đầu cũng đều không biết tác dụng chậm của nó. Trần Tuấn Long lại không hề biết, hắn không có khả năng chống chọi được, có thể kiên trì đến bây giờ quả thực đã không tồi lắm rồi.

- Long ca... Long ca...

Tiểu Thanh thấp giọng gọi, Trần Tuấn Long đã thoải mái nằm ở trên giường hừ hừ vài tiếng, ngủ say rồi.

Thấy thế, Tiểu Thanh giúp Trần Tuấn Long cởi giày ra trước, cởi bỏ áo khoác. Đêm nay cô một mình ở Tinh Long Cư, Tiểu Vũ cùng Tiểu Mẫn đem theo canh cá đến bệnh viện thăm Lan tỷ, kể từ ngày đó Lan tỷ đều do Tiểu Thanh chăm sóc, trực suốt cả đêm, mà lại trực vài ngày như thế thực vất vả.

Tiểu Vũ thấy cô vất vả như thế, đã nói từ giờ mình sẽ chăm sóc Lan tỷ cho, để Tiểu Thanh nghỉ ngơi. Cho nên đêm nay cô cùng Tiểu Mẫn phải đi bệnh viện từ sớm.

Tiểu Thanh đỡ Trần Tuấn Long, lại lấy khăn ẩm lau khắp người cho hắn, cô sợ sau khi uống rượu Trần Tuấn Long sẽ khát nước, còn chuẩn bị cốc nước đường trắng, để khi hắn tỉnh rượu thì uống.

Tiểu Thanh ngồi ở bên giường, nhìn Trần Tuấn Long đang ngủ say, hắn có vẻ sáng rực như ánh dương vậy, mê người đến như vậy. Nét kiên nghị từ trên mặt hắn, có thể nhìn thấu được một loại cảm giác tang thương, có thể nói, những nam nhân luôn có được mệnh lực như vậy, cũng hấp dẫn người khác nhất, khó trách tình cảm của Vũ tỷ lại đối với hắn thấm thiết đến thế, nhưng còn bản thân mình thì sao?

Tiểu Thanh âm thầm hỏi chính mình, vì cái gì mà mình không có cảm giác với hắn, chẳng lẽ Trần Tuấn Long không phải là người mình có thể phó thác chung thân? Trong thời gian một tháng nói dài thì cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, chính bản thân cô đã trải qua những chuyện đau

khó nhất thế giới này, cũng đã trải qua những chuyện may mắn nhất thế giới này. Chiều nay, khi nhận được số tiền một triệu mà Tiểu Vũ chuyển giao tới, Tiểu Thanh cảm động đến nỗi muốn khóc lên. Có thể được Trần Tuấn Long giúp, chuyện của em gái mình đã bớt lo, trải qua khoảng thời gian đau khổ, vẫn là có giá trị.

Đối với Trần Tuấn Long, tình cảm của Tiểu Thanh càng thuộc loại cảm kích nhiều hơn. Vũ tỷ tuy rằng đã muốn xác minh tỏ về Trần Tuấn Long nguyên ý nhận cô, nhưng ở sâu trong nội tâm Tiểu Thanh, cô cảm thấy mình không xứng có được hắn. Nhưng hiện tại, cũng chỉ có vì Trần Tuấn Long cô mới trả giá bằng tất cả chính bản thân mình, mới có thể trân trọng báo đáp tình cảm của hắn, cũng chỉ có như vậy, mình mới có thể yên vui chút ít.

Khi nhẹ nhàng dùng khăn lau người cho Trần Tuấn Long, Tiểu Thanh không khỏi nhớ tới đêm đó hai người kích tình. Càng nghĩ càng thấy chính bản thân mình là nhận một cách bị động, mà biểu hiện của Trần Tuấn Long lúc say rượu lại rất thô bạo, cũng là làm cho Tiểu Thanh âm thầm kinh hãi, mấy ngày sau đêm hôm đó nơi đó của cô cũng không được dễ chịu, mà đối với năng lực biểu hiện bên ngoài kia của Trần Tuấn Long, Tiểu Thanh không biết là bội phục hay là sợ hãi, nhưng cô tuyệt đối sẽ không muốn ném thứ lần thứ hai, bởi vì hắn quá mạnh mẽ.

Trần Tuấn Long xoay người, lộ ra tấm lưng, lúc này, Tiểu Thanh mới phát hiện phía sau lưng Trần Tuấn Long có mấy vết sẹo chỗ có không, mà lộ rõ nhất dưới vai phải có một vết sẹo lớn, chứng tỏ trước kia Trần Tuấn Long thống khổ như thế nào.

- Long ca nhất định trải qua nhiều đau khổ.

Đây là kết luận cuối cùng của Tiểu Thanh, Trần Tuấn Long ở trong lòng cô, vẫn là tràn ngập thần bí. Nhưng hiện tại cũng không quan trọng nữa, dù Trần Tuấn Long là loại người nào, Tiểu Thanh đều đã ở bên cạnh hắn, im lặng làm người phụ nữ của hắn, cô đã muốn hoàn toàn thuộc về hắn.

Tiểu Thanh nhẹ nhàng lau phía sau lưng cho Trần Tuấn Long, hắn đột nhiên quay lại, ôm chặt lấy tay cô, Tiểu Thanh thử từ chối một chút, nhưng tránh không thoát, cô lại không dám dùng sức, sợ Trần Tuấn Long ngủ say sẽ thức dậy.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long đem hai má nhẹ nhàng cọ vào cánh tay trắng mịn của Tiểu Thanh cuối cùng lại còn gogi lên cô.

Tiểu Thanh nhẹ nhàng kêu gọi,

- Long ca... Long ca...

Cô định rút tay ra.

Trần Tuấn Long "Ư a" một tiếng, không có gì phản ứng.

Hai người cứ giằng co như vậy một lúc, Tiểu Thanh ngồi ở bên giường, cánh tay phải đều cả run lên, đành phải nằm trên giường, nằm bên cạnh Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long lúc ngủ say vẫn tránh ra một khoảng không gian cho Tiểu Thanh, sau đó liền ôm cô tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

Tiểu Thanh lại một lần nữa cùng Trần Tuấn Long tiếp xúc thân mật, lòng của cô cũng không chịu thua kém, có chút sợ hãi. Bởi vì đã một lần, khi Trần Tuấn Long tiến vào cơ thể của cô, không có khúc dạo đầu gì cả, chính mình tự nguyện để cho Trần Tuấn Long "Yêu", phía dưới rất đau, nhưng Tiểu Thanh vẫn cắn răng chịu, nếu không phải Vũ tỷ hỗ trợ, chắc chắn bản thân cô sẽ không chịu được. Nhìn thấy Vũ tỷ mệt mỏi nhưng bộ dáng lại thực sự hưởng thụ, cô liền cảm thấy sợ hãi đối năng lực Trần Tuấn Long, mà lúc này lại đến phiên chính bản thân mình thừa nhận loại "Yêu" này.

Đêm đó Tiểu Thanh không có cao trào, nếu nói thân thể cùng thân thể giao hòa làm cho người ta sinh ra tình cảm, như vậy tình cảm của Tiểu Thanh khi đó đối Trần Tuấn Long chỉ có hận, cô hận hắn thô bạo, hận hắn "Cường đại".

Khi Trần Tuấn Long không ngừng kích thích trên người Tiểu Thanh, vấn đề mà Tiểu Thanh lo lắng duy nhất chính là sau đó sẽ đòi hắn thật nhiều tiền, chính cô cần rất nhiều tiền để cứu em gái, sau lại được đến hai mươi nghìn đô, cái tình cảm kích động này không thể dùng từ nào để biểu đạt hết được, cô thậm chí vui đến nỗi chảy cả nước mắt, đây là số tiền lớn nhất mà từ trước tới nay cô kiếm, sau khi thông qua Tiểu Vũ, biết Trần Tuấn Long vì các cô mà chuẩn bị một bữa sáng phong phú, cảm giác được, có lẽ Trần Tuấn Long không phải loại mà cô cho là "Người xấu", nhưng không thể tưởng tượng người cần thận như vậy còn có thể săn sóc người khác, lại là người tối qua mới thô bạo với mình.

Nhưng mà tất cả những điều này cũng không trọng yếu, quan trọng là có được tiền chữa bệnh cho em gái, lúc ấy cô để lại số điện thoại của Tiểu Vũ là nghĩ có lẽ sẽ cùng hắn thêm vài lần nữa, tất cả vấn đề kia đều có thể dùng tiền giải quyết.

Nhưng mà vận mệnh lại như trâu cô, vấn đề của cô được giải quyết, nhưng vấn đề mới lại sinh ra, chính cô lại không thể có được mối tình thâm thiết như Vũ tỷ yêu thương với Trần Tuấn Long hay sao.

Sát vào gần nhau, có thể cảm nhận nhịp tim đập cùng hơi thở của nhau, Tiểu Thanh không ngừng hỏi hắn một vấn đề, có lẽ, chính mình đã có đáp án từ sớm rồi.

Yêu, là cần tâm linh giao hòa lẫn nhau!

Tiểu Thanh không hề cảm nhận được Trần Tuấn Long yêu mình xuất phát từ nội tâm, đây là vấn đề căn bản nhất.

Việc tình cảm mà Trần Tuấn Long dành cho cô không phải là yêu, có lẽ chính là một điều thương tiếc, nhưng Tiểu Thanh đã quyết định, bất luận như thế nào, đều phải giống Vũ tỷ như vậy, yêu say đắm Trần Tuấn Long. Bởi vì chỉ có yêu, Trần Tuấn Long ở bất cứ nơi đâu cũng muốn quay về.

Tiểu Thanh tin tưởng, yêu phải trả giá, mới có thu hoạch.

- Tiểu Thanh, Tiểu Thanh!

Tiếng của Tiểu Mẫn vang lên ở đại sảnh, Tiểu Mẫn cũng thật là, về cũng không nên kêu to như vậy chứ, dù phòng ngủ đã cách âm, nhưng cửa lại khép hờ, ở trên giường Tiểu Thanh đã nghe thấy, định trả lời rồi nhưng lại sợ làm Trần Tuấn Long thức giấc, hoảng hốt hiện tại lúc này mình còn đang bị Trần Tuấn Long ôm, nhờ Tiểu Mẫn xông vào thì không biết xấu hổ đến cỡ nào.

Tiểu Thanh thử giãy dụa một chút, Trần Tuấn Long đang ngủ say liên nhủ mảy, quay người, buông lỏng Tiểu Thanh ra. Tiểu Thanh thở nhẹ ra một hơi, xoay người đứng lên. Vừa quay đầu lại, liền thấy được Tiểu Mẫn đứng ở cửa, đẩy ra cửa phòng khép hờ, như cười mà không phải cười đang nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Tâm Sự Nữ Nhi

Tiểu Thanh mặt đỏ lên, vừa rồi khi bị Trần Tuấn Long ôm khó tránh khỏi có tiếp xúc da thịt, bản thân cô mặc áo ngủ cũng tuột ra một bên, chỉnh tề lại quần áo, Tiểu Thanh đưa ngón trỏ lên môi, "suyt" một cái ý bảo Tiểu Mẫn chớ có lên tiếng.

Tiểu Mẫn rón ra rón rén đi sát lại gần, nhìn Trần Tuấn Long đang quay lưng về phía cô ngủ say, ánh mắt nháy với Tiểu Thanh, bấu môi với Trần Tuấn Long nằm trên giường, ý là hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Thanh lúc này đã chỉnh tề lại quần áo của mình, không kịp trả lời Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn liền sát đầu lại.

- Tiểu Thanh giỏi thật, Vũ tỷ không ở đây một đêm, liền có được cơ hội cùng Long ca làm cái kia, ha ha, ăn vụng! Tôi đi nói cho Vũ tỷ.

Tiểu Thanh xì một cái, nhẹ giọng nói:

- Đừng làm ồn đến Long ca, hán uống rượu say, đang ngủ đấy.

Thì ra là thế, Tiểu Mẫn cười rất chi là giảo hoạt, nhìn Trần Tuấn Long đang ở trên giường.

- Lan tỷ không có việc gì chứ?

Tiểu Thanh đứng lên liền hỏi.

- Ừ ... Không có việc gì, Vũ tỷ ở lại trông rồi.

Tiểu Mẫn không yên lòng nói.

Lúc này, Trần Tuấn Long lại xoay người, lẩm bẩm nói:

- Nước, tôi muốn uống nước.

Người sau khi uống rượu lượng cồn trong máu rất nhiều nên phải uống nước để pha loãng. Tiểu Thanh vội vàng đưa lên cốc nước đường đã chuẩn bị sẵn, nâng Trần Tuấn Long dậy, cẩn thận đem nước đến miệng hần.

- Long ca, uống nước đường để giải rượu.

Tiểu Thanh nhẹ nhàng nói với Trần Tuấn Long.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long làm một hơi hết cả một cốc nước to, sau đó còn thì thào:

- ... Anh muốn uống nữa.

- Vâng.

Tiểu Thanh nhẹ giọng đáp ứng, giúp Trần Tuấn Long nằm xuống ngủ ngon rồi mới đi, nói với Tiểu Mẫn bên cạnh:

- Trông Long ca cho tôi một lúc, để tôi đi pha nước đường.

- Ừ, cứ đi đi.

Hiếm khi thấy Tiểu Mẫn cười ngọt ngào như vậy. Tiểu Thanh cảm cái cốc đi ra ngoài Tiểu Mẫn đầu tiên là nhanh chóng đi đến cạnh cửa, nhìn xung quanh một chút, xác thực Tiểu Thanh đã đi ra đại sảnh phòng hướng đến bếp, xem ra cô nhất thời còn chưa quay lại ngay được.

Sau đó Tiểu Mẫn mang theo mặt cười đi đến bên giường. Lúc này, Trần Tuấn Long đang ngủ say, bởi vì vừa rồi Tiểu Thanh giúp hắn lau người nên bây giờ còn lơ lờ. Nhìn thấy Trần Tuấn Long cơ ngực rắn chắc, Tiểu Mẫn không thể không nghĩ đến trên hắn.

Chỉ thấy Tiểu Mẫn đến ngồi bên giường, cúi người xuống, đầu tiên là ở bên tai Trần Tuấn Long nhẹ nhàng kêu gọi:

- Long ca... Long ca...

Thấy Trần Tuấn Long không có phản ứng. Tay Tiểu Mẫn có chút run run, nàng đánh bạo, nhẹ nhàng vuốt ve cơ ngực rắn chắc của Trần Tuấn Long, loại cảm giác này thật tốt, chính mình có thể nói là cùng Long ca lần đầu tiên thân mật tiếp xúc. Tiểu Mẫn vẫn khát vọng cùng Trần Tuấn Long tiến thêm một bước phát triển, giờ cô đã thực sự hưng phấn, giờ phút này mặt của cô không khỏi ửng đỏ, tim đập như hươu chạy.

Từ lúc Trần Tuấn Long bắt đầu đi vào thế giới của Tiểu Mẫn, cô đã thực sự chú ý đến hắn. Bề ngoài mà Trần Tuấn Long biểu hiện thực lực đã đủ để Tiểu Mẫn cho tôn sùng mãnh liệt đến si mê, hình ảnh cơ thể cao lớn của hắn đã để lại dấu ấn vĩnh cửu trong lòng Tiểu Mẫn.

Tiểu Mẫn âm thầm cảm nhận được, Trần Tuấn Long dường như cũng thích mình. Đây là một loại cảm giác nói không nên lời. Bình thường Trần Tuấn Long dường như đối mình thực hung dữ, hờ hững, nhưng bất luận mình có điều ngoa như thế nào, nũng nịu như thế nào, Trần Tuấn Long đều luôn tha thứ cho mình, có đôi lúc mình cố ý chọc giận hắn, hắn cũng không tức giận.

Đây là vì cái gì chứ? Hắn có thích mình hay không nhỉ?

Tiểu Mẫn lòng đang miên man suy nghĩ, hắn sẽ thích một người con gái ngang ngược như mình sao, hắn chẳng phải đã có Vũ tỷ, Tiểu Thanh bởi hắn sao, hừ, người như vậy, không chừng ở bên ngoài còn có rất nhiều cô gái khác.

Nhưng chính mình cũng thích hắn, hắn mạnh mẽ như vậy, lại có mị lực, làm sao mà mình không thích hắn được chứ.

Tiểu Mẫn vừa nghĩ, vừa thuận thế liền nằm ở bên cạnh Trần Tuấn Long, chống tay nhìn gương mặt kiên nghị của Trần Tuấn Long.

"Hoàn mỹ, tuyệt đối hoàn mỹ." Tiểu Mẫn nghĩ, "Bất luận như thế nào, em phải có được anh! Anh là của em!" Tính chiếm hữu rất lớn từ nhỏ của Tiểu Mẫn đã thâm hạ quyết tâm.

Nghĩ đến đây, Tiểu Mẫn trên mặt lại hiện ra nụ cười xấu xa, chỉ thấy cô cúi đầu xuống, thừa dịp Trần Tuấn Long còn ngủ say, đầu tiên là nhẹ nhàng hôn bờ môi của hắn, sau đó vươn cái lưỡi thơm tho, và lượn lờ trong môi Trần Tuấn Long.

Cô thật to gan còn dám đi khiêu khích cả Trần Tuấn Long!

- Ừm...

Điều khiến cho Tiểu Mẫn rất vui chính là Trần Tuấn Long đã đáp lại cô. Tuy rằng chỉ có một chút phản ứng như vậy, nhưng đã làm cho Tiểu Mẫn thực hưng phấn, cái lưỡi thơm tho của cô đi qua rất nhanh, quần quít lấy Trần Tuấn Long, cùng hắn hôn nồng nhiệt.

- Đừng náo loạn, Thất Thất.

Sau một nụ hôn nồng nhiệt, Trần Tuấn Long xoay người, thì thảo nói mê.

- Cái gì, ai là Thất Thất, em là Tiểu Mẫn của anh đây!

Tiểu Mẫn có chút u oán nghĩ, ngồi dậy, lại lay người Trần Tuấn Long.

- Long ca... Long ca...

Nhẹ nhàng gọi, nhưng Trần Tuấn Long vẫn không có một chút phản ứng nào cả

Nhìn Trần Tuấn Long ngủ say, con mắt Tiểu Mẫn thẳng nhìn.

- Ở cùng em mà dám gọi tên cô gái khác. Hắc hắc...

Nàng lại cười, vươn tay, từ ngực vuốt ve xuống phía dưới, cuối cùng dừng ở trên cái kia của Trần Tuấn Long, sau đó kèm theo bốn cọt tươì cười nhẹ nhàng sờ mó

Tuy rằng cách một lớp vải, nhưng nơi đó của Trần Tuấn Long rất nhanh có phản ứng, chậm rãi lớn dần, Tiểu Mẫn càng thêm hưng phấn, tiếp tục vận động tay nhỏ bé của cô, thẳng đến cái kia trở nên cứng rắn của Trần Tuấn Long.

- Trời đất... Tiểu Mẫn, cô đang làm gì đấy?

Giọng của Tiểu Thanh vang lên ở cửa.

Tiểu Mẫn giật mình, vội vàng dừng tay, nhìn lại, Tiểu Thanh đang cầm một cốc nước đi tới, kỳ quái nhìn Tiểu Mẫn, không biết vừa rồi cô làm cái gì.

Từ trước đến giờ, hiếm khi thấy Tiểu Mẫn đỏ mặt xấu hổ như vậy, bị Tiểu Thanh bắt gặp cảnh lúc này, Tiểu Mẫn cúi đầu, đỏ mặt, trốn chạy ra khỏi phòng.

Tiểu Thanh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, giống như bình thường chỉ hỏi một câu vậy thôi, Tiểu Mẫn sao lại phản ứng như vậy?

Tiểu Thanh cầm cái cốc, mặt khác dùng một bàn tay nâng Trần Tuấn Long dậy giúp hắn uống nước, nhưng kêu vài tiếng, đẩy hắn vài lần đều không có phản ứng.

- Long ca, dậy uống chút nước đường.

Tiểu Thanh nhẹ giọng kêu gọi.

Cứ việc đưa đến bên môi, nhưng Trần Tuấn Long lại lúc lắc đầu, hắn không muốn uống, bất đắc dĩ Tiểu Thanh đành phải bỏ cái cốc xuống, để hắn nằm xuống ngủ, khi kéo giúp cái chân cho hắn, ánh mắt của Tiểu Thanh rút cục cũng chú ý tới hạ bộ của Trần Tuấn Long có biến hóa.

- A... Thì ra là như vậy! Ha ha, Tiểu Mẫn này thật bại hoại, hóa ra cô mới là người định ăn vụng!

Tiểu Thanh cười cười lắc đầu.

- Quỷ linh tinh quái, lại còn thẹn thùng nữa chứ. Ha ha...

Đầu đau như búa bổ, Trần Tuấn Long ngồi dậy, phát hiện cả người đều là choáng váng, không biết sao lại như vậy? Trần Tuấn Long tập trung nhìn vào, vốn là phòng ngủ ở Tinh Long Cư, vừa quay đầu, liền thấy Tiểu Thanh ghé vào bên giường, giờ phút này cô mới nặng nề ngủ.

Tối hôm qua có thể nói là cô cực nhọc chăm sóc Trần Tuấn Long cả một đêm, Trần Tuấn Long sau khi say rượu thật sự không chịu ngủ yên, có đôi lúc lại muốn uống nước, có đôi lúc lại ra mồ hôi, có đôi lúc thì thảo nói nhảm, Tiểu Thanh bận rộn đến hơn nửa đêm, cũng rất là mệt mỏi, thừa dịp sáng sớm khi Trần Tuấn Long im lặng một chút, liền ghé vào bên giường, ngủ thẳng giấc.

Trần Tuấn Long kéo chân ra, nhẹ nhàng xuống giường, hoạt động một chút thân thể, cả người đều mềm nhũn không có chút sức lực, tác dụng của rượu ngủ lượng quá nhiên là chậm nười phân, nếu không phải tối hôm qua Tiểu Thanh cho hắn uống hai cốc nước đường to, có khả năng bây giờ Trần Tuấn Long còn choáng váng hơn nhiều.

- Tiểu Thanh, Tiểu Thanh...

Trần Tuấn Long đi đến bên giường, nhẹ nhàng gọi Tiểu Thanh, giờ này trời vẫn sớm, lúc Trần Tuấn Long tỉnh lại. Hắn thấy rất lạ, sao tối hôm qua lại là Tiểu Thanh mà không phải là Tiểu Vũ chăm sóc mình, chẳng lẽ, là Tiểu Vũ cố ý để cho Tiểu Thanh làm như vậy? Trần Tuấn Long nghĩ.

- Dạ...

Tiểu Thanh đang ngủ trả lời.

- Lên giường mà nằm nghỉ đi.

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng nói với cô. Sau đó cũng không chờ cô trả lời, Trần Tuấn Long dùng chút sức lực còn lại, hai tay cẩn thận ôm cô đặt lên trên giường, sau đó còn đắp chăn cho cô. So với Tiểu Vũ mà nói, làn da Tiểu Thanh có vẻ trắng mịn màng hơn, khuôn mặt kia tròn tròn lại kiều diễm động lòng người. Tiểu Vũ có vẻ thành thực, có một ý vị khác biệt, Tiểu Thanh đáng yêu, càng biểu lộ mị lực thanh xuân của cô.

Nhưng mà tạm thời Trần Tuấn Long đối với cô còn không có cảm giác, dường như hai người từng có duyên giao hợp cơ thể, nhưng Trần Tuấn Long lại không thể nào nhớ được chuyện xảy ra đêm đó, tự nhiên không hề có cảm giác. Giúp cô cũng chỉ là làm một việc nghĩa mà thôi, cơ bản Trần Tuấn Long cũng không nghĩ tới cần Tiểu Thanh phải lấy thân báo đáp, nếu nghĩ vậy hắn sẽ không làm, Trần Tuấn Long phát hiện chính mình càng ngày càng có nhiều thiện cảm, đối Tiểu Thanh là như thế, đối Tiểu Mẫn cũng là như thế.

Nếu nói không có cảm giác với Tiểu Thanh, như vậy đối với Tiểu Mẫn, hai ngày này Trần Tuấn Long tiếp xúc với cô là nhiều nhất, đáp ứng Lan tỷ chăm sóc cô nhưng đó cũng chỉ là một cái cớ, Trần Tuấn Long phát hiện, dường như chính mình cũng có thích Tiểu Mẫn một chút, hắn thích tính cách sang sáng thẳng thắn của cô, không làm ra vẻ, dám yêu dám hận, thích cái gì liền thẳng thắn tỏ vẻ. Điểm ấy đúng là Trần Tuấn Long đặc biệt thương thức, hắn ghét nhất mấy cô gái không có cá tính, những bình hoa như vậy, hắn không thích.

Trần Tuấn Long ngó xem thời gian, mới hơn 6 giờ một chút, vì thế nên hắn đi vào phòng tắm, tắm bằng nước nóng, mặc quần áo sạch sẽ, cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái, tối hôm qua say rượu khó chịu giờ đã đỡ hơn rất nhiều.

Cầm chìa khóa chiếc Chevrolet, Trần Tuấn Long rời khỏi Tinh Long Cư, chuẩn bị về trường đi học. Vào đến bãi đỗ xe, Trần Tuấn Long mới phát hiện Chevrolet bên trái có vài vết xước, có mấy chỗ đã bong sơn ra. Lúc này hắn mới nhớ đến chuyện tối hôm qua, chính mình say rượu còn đưa xe cùng

cảnh sát, cũng thật là điên cuồng. Đường như tối hôm qua nữ cảnh sát còn xem qua bằng lái xe của mình, xem ra sáng nay phải thăm dò hỏi Lý Thế Bằng một chút, nhờ hân hỗ trợ mới được.

Trần Tuấn Long nghĩ, vào ngồi trong xe, khởi động xe, hướng đến Đại học Bắc Kinh mà đi.

Giờ học cũng thực nhạt nhẽo, đến trưa tan học Lưu giáo sư tiếp tục nhắc nhở mọi người tối nay có buổi toạ đàm, hy vọng mọi người đều có thể tham gia. Trần Tuấn Long ngẫm lại buổi tối cũng không có gì việc làm, quyết định đi nghe một chút, có thể cùng các sinh viên khác trao đổi cũng rất tốt mà.

Lúc đi đến căn tin Trần Tuấn Long liền gọi cho Lý Thế Bằng, nhờ hân hỗ trợ thu phục chuyện tối hôm qua. Tối hôm qua Lý Thế Bằng với Trần Tuấn Long cùng nhau uống rượu, đương nhiên là biết hân uống rượu lái xe, nhưng mà hân nghĩ việc này cũng chỉ là việc rất nhỏ, Trần Tuấn Long cũng không có nói rõ chuyện xảy ra tối hôm qua cho hân.

Gọi xong điện thoại, Trần Tuấn Long đi vào căn tin. Căn tin đã tấp nập người, mọi người đều đang giành chỗ ngồi. Trần Tuấn Long đi qua đám người bước vào trong, hướng tới chỗ ngồi đặc biệt của hân.

- Ô...

Trong ánh mắt của Trần Tuấn Long nhìn thấy được Dương Hân đang cầm khay đồ ăn ở phía trước, hết nhìn đông tới nhìn tây tìm chỗ ngồi. Trần Tuấn Long mỉm cười, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc đó, rồi đi qua.

- Hi... Dương Hân!

Trần Tuấn Long mỉm cười chào hỏi Dương Hân. Dương Hân đang tìm chỗ ngồi quay đầu, cũng thấy được vẻ mặt tươi cười của Trần Tuấn Long, nhưng mà cô cũng không để ý đến hân, hừ một tiếng, liền rời đi.

- Muốn tìm chỗ hả? Nơi đó không phải có sao?

Trần Tuấn Long chỉ chỉ khu riêng biệt bên kia của hân, Dương Hân theo bản năng nhìn. Bên kia quả nhiên là có vài chỗ trống, nhưng Dương Hân cũng biết nơi đó là chuyên khu, do dự một chút, Dương Hân vẫn định rời đi.

Nhưng Trần Tuấn Long lại giữ lại, còn cầm hộ khay đồ ăn cho cô.

- Đi, theo anh, bên kia có chỗ cho em.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

Dương Hân mà xui quý khiến đi theo sau hân. Lần trước Quách Uyển Tây cùng Dương Hân hai người mâu thuẫn, cô cũng không thêm để ý đến Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long đã muốn thu phục Quách Uyển Tây, hiện tại nên đến phiên Dương Hân. Trần Tuấn Long vừa đi vừa có ý nghĩ xấu xa.

Hân biết Dương Hân có hảo cảm với mình, hơn nữa loại hảo cảm này là rất trực tiếp, Trần Tuấn Long rất tin tưởng, hân có thể nói là rất đa tình, hân đến Đại học Bắc Kinh đi học là vì trốn tránh, mà cùng mấy cô gái thích mình chơi trò tình yêu cũng lại là điều hân mong đợi nhất. Trần Tuấn Long muốn phóng túng cảm tình của chính mình, hân không muốn sống quá mệt mỏi, hân thầm nghĩ sống khoái hoạt tiêu sái, nếu có thể được nhiều cô gái ưu ái và tình yêu, vì sao mà không làm chứ.

Chuyện tình với Thất Thất đã làm hân bị thương rất sâu, có lẽ, tìm được một người con gái mình yêu thương sâu sắc, chính hân mới có thể hoàn toàn quên được. Hiện tại, mục tiêu chính của Trần Tuấn Long là Dương Hân.

- Ngồi đi em.

Trần Tuấn Long mỉm cười mời Dương Hân ngồi xuống.

Dương Hân cũng không trả lời, trực tiếp ngồi xuống, cô cũng muốn nhìn xem Trần Tuấn Long rốt cuộc là muốn làm gì?

- Ha ha, Dương Hân, em ăn ít như vậy, nếu ai là bạn trai của em nhất định sẽ rất hạnh phúc...

Trần Tuấn Long bắt đầu tuôn ra, hân vừa nói vừa quan sát biểu tình của Dương Hân.

Đáng tiếc hân chỉ có thể nói một mình. Dương Hân mặt không chút thay đổi, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, không hề để ý tới sự khiêu khích Trần Tuấn Long.

... Ha ha, bởi vì em rất dễ nuôi...

Trần Tuấn Long không có biện pháp, đành phải xấu hổ tự bào chữa. Dương Hân quả thật trong khoảng thời gian này đều ăn rất ít, khay của cô chỉ có hơn hai bát tí tẹo thôi.

- Phục vụ, phục vụ đầu...

Trần Tuấn Long ngoắc hô lớn.

- Đến đây, chúng tôi muốn thêm đồ ăn!

Trần Tuấn Long cũng chỉ có thể như vậy mới đánh được sự chú ý của Dương Hân.

- Hừ! Tôi ăn thế nào kệ tôi, ăn nhiều hay ăn ít, không cần anh quản.

Dương Hân rốt cục nhìn không được bắt đầu phản bác Trần Tuấn Long, nói mình dễ nuôi, có ý gì đây.

Trần Tuấn Long chờ chính là cô chịu mở miệng nói chuyện, vì thế mỉm cười nói:

- Được, được. Không thành vấn đề. Ha ha, Dương Hân, vừa rồi chỉ là đùa em một chút thôi mà, không cần để ý.

Dương Hân vênh miệng, một bộ dạng dương dương tự đắc.

Trần Tuấn Long cũng không tức giận, lúc này người phục vụ đã đi tới, đưa thực đơn, Trần Tuấn Long nhìn một chút, liếc mắt nhìn Dương Hân một cái, sau đó liền nói với người phục vụ:

- Đồ ăn ở đây, mỗi món đều mang ra một phần đi.

- Cái gì?

Người bán hàng nghe không rõ, nào có ai gọi món ăn như vậy đâu.

Dương Hân ở một bên cũng là mở to hai mắt nhìn nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cần chính là kết quả như vậy, ít nhất hiện tại là đã thành công việc thu hút sự chú ý của Dương Hân.

- Anh nói thật chứ?

Người bán hàng vẫn là không tin, nhưng Trần Tuấn Long đã tiếp lời.

- Đúng vậy, chính là như vậy, thực đơn có món nào thì mang ra đây hết.

Trần Tuấn Long nói thực mạch lạc rõ ràng.

- A?

Người bán hàng xem như choáng, chưa từng thấy ai gọi món ăn như vậy, mang theo sự hoài nghi kỳ quái nhìn Trần Tuấn Long một lúc rồi mới xoay người rời đi.

Thấy Trần Tuấn Long đang nhìn mình mỉm cười, Dương Hân ngoảnh đầu đi.

- Hừ, kẻ đột phá!

Cô không phải là con ngốc, đương nhiên thấy được Trần Tuấn Long là vì muốn thu hút sự chú ý của mình nên mới làm như vậy. Tuy bề ngoài giả bộ không thêm quan tâm đến, nhưng Dương Hân thấy Trần Tuấn Long quan tâm mình như vậy, những điều bất mãn trước đây với hắn mới dần dần tiêu tan đi một ít.

- Ha ha.

Trần Tuấn Long cười, người phụ nữ này vẫn còn tương đối hư vinh, điểm này hắn cũng dần dần lĩnh hội được, nhưng cái mà Dương Hân phê bình hắn là “kẻ đột phá”, hắn lại không cho là như vậy.

- Dương Hân, cô có biết con người sống trên thế giới này, điều quan trọng nhất là gì không?

Trần Tuấn Long vẫn nở cái nụ cười quen thuộc đó nhìn Dương Hân.

Dương Hân vấp vấp môi không nói gì cả.

Trần Tuấn Long cũng không để ý, tiếp tục nói:

- Là tự do, là hưởng thụ! Tôi hiểu là, làm những việc mình thích, điều này mới là quan trọng nhất.

- Vì thế... anh có thể làm bất cứ việc gì, chỉ cần anh thích!

Trần Tuấn Long nói.

- Vậy... vậy anh còn ngăn người ta làm như vậy, anh thích thì thể hiện rằng anh có tiền?

Dương Hân cảm phần tức tối.

- Lát nữa em sẽ hiểu tại sao anh lại làm như vậy. Anh làm như vậy chỉ là muốn chứng minh một việc.

Trần Tuấn Long cười, vẫn là vói nụ cười rạng rỡ làm sao, đáng yêu làm sao.

- Chứng minh cái gì?

Dương Hân cảm thấy hơi kỳ lạ. Trần Tuấn Long sát đầu lại, nói khề bên tai cô:

- Anh chỉ muốn chứng minh rốt cuộc là em có yêu anh không!

Nghe xong câu nói chắc như đinh đóng cột của Trần Tuấn Long, Dương Hân bất giác đỏ mặt, nhở một bãi, quay mặt đi giả vờ dè dặt, nhưng tim lại đập “phình phịch” liên hồi.

Mình có yêu hắn hay không điều này còn phải đi chứng minh sao? Dương Hân nhú mày, nếu không phải vì Quách Uyển Tây, có lẽ bây giờ Trần Tuấn Long đã tỏ tình với mình rồi. Nhưng cũng không đúng, Dương Hân thay đổi suy nghĩ, Trần Tuấn Long luôn thể hiện là một kẻ rất đa tình, bản thân hắn cũng chưa bao giờ phủ nhận, vậy rốt cuộc hắn muốn làm gì.

- Lão đại!

- Long ca!

- Ha ha, các người đến rồi, lại đây, ngồi ngồi!

Trần Tuấn Long gật đầu chào, Dương Hân ngược lên nhìn, có mấy người đang đi lại, còn có một cô gái, cô ta nắm tay với một người đàn ông trong số đó, cũng đang nhìn về phía cô.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, đều thẳng thắn hoặc ngầm dò xét Dương Hân, sau đó có một người đeo kính, thân hình gầy nhom thăm dò hỏi:

- Long ca, vị này là?

Ý của hắn là bảo Trần Tuấn Long giới thiệu Dương Hân cho mọi người làm quen.

- Ha ha.

Trần Tuấn Long cười.

- Vị này à, hỏi trước mọi người một câu là cô ấy có đẹp không?

- Đẹp!

Mọi người đều đồng thanh đáp, Dương Hân quá xấu hổ đập chân Trần Tuấn Long ở dưới gầm bàn.

- Vậy mọi người có thích cô ấy không?

Diệp Lăng Phi hỏi tiếp.

- Thích!

Đám tiểu tử này chính là dọa cho thiên hạ bất loạn.

- Thích? Ha ha, muộn rồi, bây giờ cô ấy đã là của tôi rồi. Tôi giới thiệu một chút, vị mỹ nữ đáng yêu điểm lệ này chính là đại tiểu thư Dương Hân khoa triết chúng ta, bạn gái tương lai của lão đại các người.

Trần Tuấn Long lớn tiếng tuyên bố, huynh đệ trong lớp hắn đều đùa bỡn theo, Dương Hân nghiêng răng, trong lòng vừa vui lại vừa sầu. Vui là vì Trần Tuấn Long đã tuyên bố trước mặt nhiều người mình là bạn gái của hắn, sầu là vì hắn vẫn với điệu cười hi hi không có chút nghiêm chỉnh gì hết, ai biết được có phải là hắn đang đùa mình hay không.

Mọi người đều cười tít mắt nhìn Dương Hân, Dương Hân hận là không có cái lỗ để cô chui vào sẽ tốt hơn.

Lúc này năm nhân viên phục vụ hai tay bưng thức ăn đến, Tăng Kiến Hoa đeo kính kỳ lạ hỏi:

- Lão đại, những món ăn này đều do anh gọi?

Trần Tuấn Long khề lắc đầu, chu miệng về phía Dương Hân. Dương Hân nói về bực bội:

- Cái này có liên quan gì đến em, đừng có kéo em vô, kẻ đột phá!

Cô vẫn còn hơi bực mình, có điều trước mặt “người ngoài”, cô vẫn rõ một điều rằng, cần phải chú ý đến thể diện của Trần Tuấn Long, đàn ông đều thích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Tóm Gọn Dương Hân

Đội sau khi nhân viên phục vụ mang thức ăn đến, Trần Tuấn Long chỉ để lại năm món canh. Sau đó bảo bọn họ đem những món ăn này đến cho mấy bạn học ở bên ngoài, Trần Tuấn Long nhìn Dương Hân, đặc biệt dặn kĩ:

- Ừm, mang những thức ăn này ra ngoài, mọi người có hỏi chuyện gì, thì cứ bảo là tiểu thư Dương Hân khoa triết chúng ta hôm nay tâm trạng vui nên mời mọi người, chúc mọi người ăn vui về hơn.

- Nếu bọn họ hỏi tại sao cô ấy lại vui?

Vẫn là tên phục vụ ngốc nghếch đó.

- Vậy thì nói với bọn họ, tiểu thư Dương Hân của chúng ta tìm đã được người bạn trai chu đáo nhất, ấm áp nhất trên thế giới này! Chẳng lẽ điều này vẫn không đáng phải vui sao?

Trần Tuấn Long nói ra những lời này quả thật là không hề có chút hồ thẹn nào cả.

Nhưng Dương Hân đã đỏ mặt nghiêng răng cúi đầu rồi, thì ra Trần Tuấn Long còn có chiều bực vua thoái vị nữa, người mặt dày như hắn thì còn có thể nói được gì nữa chứ, trước mặt bao nhiêu người, lại ngại phải lớn tiếng nói hắn, cũng thật là.

Phục vụ đồng ý lui ra, điều chỉnh lại menu, chưa đến một trăm thì cũng đã chín mười món ăn rồi, đại sư phụ trong nhà bếp đã bắt đầu mệt bỏ hơi tai rồi, dốc sức lực đi giải quyết số món ăn đó. Còn mấy bạn học ở bên ngoài, bỗng nhiên thấy mang đến nhiều món ăn ngon như vậy, cũng xôn xao hỏi nhau, sau khi hiểu được tình hình, đều lần lượt nhìn về phía chỗ Dương Hân, Dương Hân ở bên này đã không dám ngẩng đầu lên rồi, thật xấu hổ quá đi mất. Mọi người sau khi ăn uống hả hê, đều tấm tắc khen ngon, việc này nhanh chóng truyền đi những lời đẹp đẽ cho Bắc Đại, đáng tiếc không có ai biết “người bạn trai chu đáo nhất, ấm áp nhất trên thế giới” đó là ai cả.

Bọn Dương Hiểu Nhân cũng nhìn hai người Trần Tuấn Long và Dương Hân bằng ánh mắt khác thường, thật không sao hiểu nổi hai người bọn họ đang làm gì nữa.

Trần Tuấn Long cười “khì khì”, sau đó dùng vai hất Dương Hân đang ngồi bên cạnh mình.

- Dương Hân!

Hắn nói khẽ.

Dương Hân khẽ quay người lại, trách sự tiếp xúc của Trần Tuấn Long, nhưng bên tai lại nghe lời giải thích của Trần Tuấn Long:

- ... Thực ra anh làm như vậy, không phải muốn chứng minh em thích anh tới mức nào, điều đó đã không cần phải chứng minh nữa rồi, mục đích anh làm như vậy, thực sự là muốn chứng minh cho em thấy, anh, Trần Tuấn Long, thích em đến mức nào, em hiểu chứ?

Dương Hân bất giác thâm gật đầu, thâm thừa nhận cách làm của Trần Tuấn Long.

- Rồi, mọi người ăn com! Ày... Các người còn đợi gì thế, ăn com ăn com!

Thấy Dương Hân không còn giận nữa, Trần Tuấn Long rất vui, gọi mọi người cùng ăn com, hắn còn gấp miếng thịt heo đặt vào đĩa com của Dương Hân, sau đó sát đầu lại len lên nói:

- Ăn nhiều thịt, ăn nhiều com vào. Sau này anh phải nuôi em trắng trẻo múp míp, hi hi...

Dương Hân xi Trần Tuấn Long một cái, có điều lại thâm thích thú trong lòng, ánh mắt tràn đầy thương yêu nhìn Trần Tuấn Long, đúng lúc hắn cũng đang để ý tới cô, trên khuôn mặt đầy ấp nụ cười vui mừng, Dương Hân rung động trong lòng, đỏ mặt nhanh tay cầm lấy cái vá cúi đầu bới com, không dám nhìn Trần Tuấn Long.

- Cuối cùng cũng đã giải quyết xong Dương Hân.

Trên mặt Trần Tuấn Long lúc này vẫn với nụ cười quen thuộc đó, tiếp tục chiến đấu thắng lợi, Dương Hân đã ngầm chấp nhận là bạn gái mình rồi, không dám nói sau này cô sẽ răm rắp phục tùng, nhưng chỉ ít bây giờ cũng đã ngoan ngoãn nghe lời nhiều hơn rồi. Nhưng, làm thế nào để cô chấp nhận Quách Uyên Tây, vẫn là một vấn đề rất đau đầu. Nhưng Trần Tuấn Long vẫn luôn không quan tâm những điều này, thích thì thích, mà không thích thì bỏ mặc ra đi.

- Lão đại, cuối tuần này chuẩn bị đi đâu chơi?

Mọi người ăn cũng khá khá rồi, Tăng Kiến Hoa đẩy đẩy kính của hắn, ngược đầu hỏi.

- Cái đó còn phải xem tiểu thư Dương Hân của chúng ta rồi.

Trần Tuấn Long cười.

- Đúng rồi, Dương Hân, kí túc xá chúng ta buổi tối thường hoạt động gì gì đó, nếu vậy, hai chúng ta tối nay sẽ tổ chức quan hệ hữu nghị ở kí túc xá, em thấy thế nào?

Dương Hân quay con người mắt lại nhìn, hiểu được chút ít ý của Trần Tuấn Long là gì, cô cho rằng Trần Tuấn Long vẫn muốn mượn cơ hội để theo đuổi Quách Uyên Tây, đột nhiên có sự không vui trong lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mình cũng nên nhân cơ hội này, thể hiện ra quan hệ giữa mình và Trần Tuấn Long, để cho Quách Uyên Tây hết hy vọng cũng tốt, nhưng cô còn không biết Quách Uyên Tây từ sớm đã được Trần Tuấn Long tóm gọn rồi.

Thế là Dương Hân cười bảo:

- Không thành vấn đề, chỉ cần có người chịu chi tiền, vậy tối nay chúng ta đi “điểm nóng” chơi đi, nghe nói nơi đó là MTV hào hoa nhất thành phố thương nghiệp. Ừm, nhưng tối nay là cuối tuần, không biết còn có thể đặt được phòng bao không nữa.

- Hi hi...

- Ha ha...

Dương Hân vừa nói xong, mọi người bên dưới đều cười rộ lên, Dương Hân không hiểu nhìn mọi người, sau đó lại nhìn Trần Tuấn Long, hy vọng có thể nhận được sự giải thích từ hắn.

Trần Tuấn Long nắm tay Dương Hân, mỉm cười nói với cô:

- Cũng trách anh, không giới thiệu mọi người cho em làm quen. Ừm...

- Vị này là Dương Hiểu Nhân, là người nổi trội nhất trong khoảng thời gian này ở kí túc xá chúng ta.

- Dương Hiểu Nhân?

Dương Hân lục lọi cái tên này trong đầu.

- Ô, đây chẳng phải là bạn học lập nên sự nghiệp thành phố thương nghiệp Bắc Đại đó sao? Thời gian gần đây khắp nơi đều thảo luận đến vấn đề làm thế nào mà anh ta thành công.

Cô có vẻ không dám tin nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long tiếp tục cười bảo:

- Không sai, cậu ta chính là ông chủ của thành phố thương nghiệp Bắc Đại, rất có tiền đó. Không cần nói nữa, “điểm nóng” chính là do cậu ta mở ra đó. À... Anh nói a Nhân nè, tối nay tiểu thư Dương Hân muốn đi “điểm nóng” của cậu chơi, chính là cho “điểm nóng” các cậu thể diện đó, cậu sẽ làm được chứ?

- Vâng, lão đại, đợi lát nữa em gọi điện thoại, bảo bọn họ giữ lại phòng bao “hoa mẫu đơn” tốt nhất, nhất định sẽ khiến cho Long tẩu hài lòng.

Trong mắt tiểu tử này đầy áp vị cười, nhưng nói ra những lời khiến cho Dương Hân rất “hài lòng”, khen hắn còn nghĩ ra được từ “Long tẩu” nữa.

Sau đó Trần Tuấn Long giới thiệu cho Dương Hân làm quen với bọn Tăng Kiến Hoa, Lao Hồng Anh, Khương Hồng Đào..., Dương Hân đều mỉm cười chào mọi người, cô rất vui, bây giờ mình có thể lấy danh nghĩa “Long tẩu” đi vào cái phạm vi của Trần Tuấn Long.

Mọi người vui vẻ ăn xong bữa cơm, Dương Hiểu Nhân hỏi:

- Vậy tối nay mấy giờ mình tập trung, để em còn bảo bọn họ chuẩn bị?

Hắn đang hỏi ý của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nghĩ ngợi.

- Tối nay tôi còn phải tham gia một buổi diễn thuyết, sau 9h 30 mới rảnh, dù sao cũng là cuối tuần, chơi muộn một chút cũng không thành vấn đề, như vậy đi, chúng ta 9:45 sẽ tập trung bên ngoài “điểm nóng”, Dương Hân, bên kia tức em có vấn đề gì không?

- Không thành vấn đề.

Dương Hân gật đầu, mấy người bạn cùng phòng đó của cô nhất định sẽ đến, chỉ sợ Quách Uyển Tây không đồng ý, nhưng cô ấy không đến là tốt nhất, Dương Hân thầm nghĩ.

Nhưng Trần Tuấn Long lại nói:

- Dương Hân, nhớ gọi Quách Uyển Tây đi cùng nha.

Dương Hân giật mình, ngược đầu lên chỉ thấy nụ cười ranh ma của Trần Tuấn Long, không biết trong bụng hắn đang nghĩ gì nữa.

- Lão đại, tối nay anh phải tham gia diễn thuyết gì vậy?

Dương Hiểu Nhân ngồi bên cạnh hỏi.

- Ô, cậu không biết à, là một sự kiện đã tốt nghiệp rồi, nghe nói lẫn lộn cũng được lắm, bây giờ trở về diễn thuyết cho mọi người, ha ha.

Trần Tuấn Long nói.

- Ô...

Mấy ngày nay quả thật Dương Hiểu Nhân lên lớp quá ít, làm việc ở công ty nhiều hơn, rất ít đi học môn của giáo sư Lưu. Im lặng một lát, Dương Hiểu Nhân nói:

- Vậy vừa khớp tối nay em cũng không có việc gì cả, em sẽ cùng đi với lão đại đến nghe giảng.

- Được. Vậy cùng đi nghe. Tính ra tối nay có rất nhiều người, đến sớm chút tìm vị trí ngon ngồi.

Trần Tuấn Long nói.

Sau khi ăn cơm xong, còn một lúc nữa mới vào giờ học mới, Dương Hân lại bảo phải về kí túc xá tìm bạn cùng phòng, nói bọn họ việc tối nay đi ra ngoài chơi, thế là Trần Tuấn Long đưa cô về kí túc xá.

Hai người đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, lúc đầu Dương Hân còn có khoảng cách với Trần Tuấn Long, nhưng sau khi bị Trần Tuấn Long nắm tay, hai người nhìn nhau cười, sau đó tay trong tay, vai bên vai cùng bước đi.

Tâm trạng của Dương Hân lúc này rất vui vẻ, con người Trần Tuấn Long có chút đa tình, nhưng trước đây cũng chỉ là khoát loát ngoài miệng mà thôi, lúc đó tình cảm của mọi người đều không hoàn toàn biểu hiện ra hết, bây giờ Trần Tuấn Long đều đã biểu hiện rõ thích mình rồi, vì thế ở điểm này, Dương Hân vẫn nguyện tha thứ cho việc “bắt cả hai tay” của Trần Tuấn Long. Bây giờ mình và Trần Tuấn Long đã như vậy rồi, Quách Uyển Tây chắc chắn sẽ nhận thua mà rút lui thôi.

Sau khi lướt tiếu từ biệt Trần Tuấn Long ở trước cổng kí túc xá, Dương Hân trở về kí túc, Quách Uyển Tây, A Linh, A Phụng bọn họ đều ở phòng, còn có hai người bạn học khác ở kí túc xá, bọn họ đang tán gẫu. Hai ngày nay Quách Uyển Tây có vẻ thần bí lắm, bộ dạng giống như đang rất vui, khác với sự buồn bã trầm lặng thường ngày. Dương Hân cũng cảm giác thấy hơi kỳ lạ.

- A Linh, A Phụng, tối nay kí túc xá chúng ta có hoạt động lớn...

Dương Hân vừa bước vào đã cướp lời nói.

Mấy cô gái trong kí túc đều quay lại nhìn cô, mọi người vừa tan học ăn cơm xong, định tán gẫu chút rồi nghỉ trưa, nghe Dương Hân nói thế, ai ai cũng có hứng thú cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Người Đẹp Y Y

Một cô gái ở phòng bên vội vàng hỏi:

- Ô, thật không? Có hoạt động gì thế, nói nghe thử xem.

Bọn người A Phụng cũng rất chăm chú.

Dương Hân tự nhiên đắc ý, nhưmng mầy nói:

- Tối nay mình mời mọi người đến MTV chất lượng của Điểm Nóng hát karaoke, ai cũng đi hết.

- Woa, tốt quá đi mất.

Hai cô gái kia và bọn A Phụng đều rất vui, nhưng Quách Uyển Tây hình như không bị kích động cho lắm.

- Uyển Tây, em cũng cùng đi nghe.

Dương Hân nói với Quách Uyển Tây.

Dương Hân vẫn chưa kịp trả lời thì cô gái của phòng bên đã hỏi:

- Ày, chị Hân, có thể dẫn theo mấy người phòng em đi không. Nhiều người chơi mới vui?

Dương Hân nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu, dù sao có Dương Hiểu Nhân đó, tính tiền nhất định không thành vấn đề, lúc này cô cũng hào phóng như người ta vậy.

- Vậy tốt quá!

Hai cô gái đó vỗ tay.

Một người trong đó vui quá nói:

- Vậy tui em về thông báo cho mấy đứa ở phòng đây.

- Được, không thành vấn đề, người càng nhiều chơi càng vui, đều gọi hết mọi người.

Dương Hân thân nhiên trả lời. Hai cô gái đó vui vẻ chạy về báo cho mấy đứa trong phòng biết.

Quách Uyển Tây không có hứng thú gì với việc hát karaoke gì gì đó, điều cô quan tâm là tối nay Trần Tuấn Long có rảnh không, cả ngày hôm qua không thấy hắn liên lạc với mình, chẳng lẽ hôm đó mình vờ giận đã khiến hắn phiền phức, cô còn đang lưỡng lự hôm nay có nên chủ động đi tìm Trần Tuấn Long không nữa.

Vì thế mà lúc này Dương Hân hỏi, Quách Uyển Tây trả lời không tập trung mấy:

- Tối nay em có việc, lần này thôi vậy, em không tham gia, Dương Hân, cảm ơn ý tốt của chị.

- Ha ha...

Dương Hân cười.

- Em không tham gia? Nghe nói có ai đó cũng đi mà, dù sao em không đi cũng thôi vậy, đừng có nói là chị không thông báo cho em đó.

- Ai đó?

Quách Uyển Tây hơi do dự một chút.

- Chẳng phải là Long ca đó sao, ừm, lát nữa gọi điện hỏi trước anh ấy xem sao.

- Vậy... được thôi, để em một phần.

Quách Uyển Tây sau khi suy nghĩ liền ngẩng đầu lên nói.

Dương Hân cười, trong cuộc đấu tình ái Quách Uyển Tây đã thất bại, cô ta có đi hay không đã không quan trọng nữa. Tiếp xúc với cô ta lâu như vậy, Dương Hân biết được Quách Uyển Tây là cô gái nhìn bề ngoài có vẻ yếu ớt nhưng thực ra trong lòng rất cứng rắn, cô ta chắc chắn không chấp nhận

được sự thật Trần Tuấn Long đã thích mình, vậy thì cô ta nhất định sẽ ngoan ngoãn rút lui.

Dương Hân bàn tính theo như ý rất kêu, cô vô cùng chờ đợi đến tối nay nhìn thấy vẻ mặt thất ý của Quách Uyển Tây, nghĩ đến đây, bất giác cô nở nụ cười.

Trần Tuấn Long nhân lúc trưa rảnh rỗi, lái xe đến chỗ a Bảo hành nghề sửa xe, bảo hân sửa xe cho tốt. A Bảo nhìn thấy khách sộp lại đến nữa, đương nhiên là rất vui. Lần trước hân nhờ vào cuộc cá cược đua xe của Trần Tuấn Long mà đã thắng lớn, có thể nói Trần Tuấn Long là thần tài của hân.

A Bảo xem qua một lúc, có điều chỉ là sự va chạm nhẹ thôi, không có trở ngại gì lớn cả, cái này cũng trách Trần Tuấn Long, tối qua trong lúc mơ màng đã để cho Lý Thế Yên đụng vào, có điều cũng may là Lý Thế Yên không dám dốc sức ra tông hân, nếu không chiếc Chevrolet thân hình mỏng manh yếu đuối đó của hân làm sao có thể so bì với chiếc Passat đồ của Lý Thế Yên.

Biết được buổi chiều có thể sửa xong xe, thế là Trần Tuấn Long đã để xe lại đó, tự mình đón taxi về trường học.

Vừa ăn cơm tối xong, điện thoại của Quách Uyển Tây đã gọi đến, hân vội gắp vội hỏi có phải tối nay Trần Tuấn Long cùng Dương Hân đi chơi không. Đương nhiên Trần Tuấn Long biết Dương Hân đã nói với cô hoạt động tối nay rồi, Quách Uyển Tây gọi điện đến chẳng qua là muốn làm nũng mà thôi, nhưng điều này cũng biểu hiện rõ Quách Uyển Tây đã không còn phản đối mình cùng với Dương Hân nữa, Trần Tuấn Long cảm thấy xem như hân đã thành công một nửa, còn lại là phải xem nên tóm gọn Dương Hân như thế nào đây.

Sau khi về Hải Đào Hiên tắm một cái, Trần Tuấn Long gọi điện cho a Bảo, hỏi thăm tình hình xe như thế nào rồi, a Bảo nói đã sửa xong toàn bộ. Trần Tuấn Long bảo hân thuận tiện giúp hân chạy xe qua, a Bảo đồng ý.

Trần Tuấn Long lấy máy tính xách tay ra, sau khi khởi động máy xem ghi chép bài học, a Bảo lái xe đến cũng còn một khoảng thời gian, Trần Tuấn Long tiện thể lên mạng, theo thói quen hân mở MSN, đáng tiếc ở đó, avatar của Thất Thất vẫn là một khung đen, cho dù chẳng còn một chút hy vọng gì, nhưng Trần Tuấn Long vẫn cảm thấy có chút thương cảm.

- Thất Thất!

Trần Tuấn Long nhắm mắt, hai tay bóp bóp cái trán, cố gắng quên đi những điều không vui đó.

Nhưng, thật sự có thể quên được sao?

Con trỏ chuột của Trần Tuấn Long lại theo thói quen ấn vào khu làm việc cao cấp, sau khi thông qua ba lần kiểm tra mật mã nghiêm ngặt, một trang web mới xuất hiện trước mắt hân.

Đây là danh sách bảng hạng sát thủ Châu Á bảo mật nhất, Trần Tuấn Long di chuyển con trỏ chuột, vốn trước đây cái tên “Thanh Long” của mình được xếp hạng nhất bảng, bây giờ đã không còn rồi, mà thay vào đó là một cái tên người Hàn Quốc, nhưng có tên của hai người vẫn thu hút được sự chú ý của Trần Tuấn Long, nhớ trước đây lúc mình được xếp hạng nhất bảng, luôn chú ý đến những người mới ở phía sau sắp đuổi kịp, mà Cô Úng và Hồng Hồ lại là hai người nổi trội trong số đó, nửa năm trước họ còn xếp hạng sát nút sau ót, nhưng bây giờ đã thăng tiến đến hạng thứ mười rồi, tiến bộ rất nhanh.

Trần Tuấn Long lắc đầu, cái nghề sát thủ này, tranh chấp cũng rất quyết liệt, giống loại người đã “chết” như mình, thì chắc chắn sẽ bị quên sạch.

A Bảo cuối cùng cũng lái chiếc Chevrolet của Trần Tuấn Long đến, Trần Tuấn Long đứng ở lề đường bên ngoài đợi hân, đương nhiên là không muốn hân biết tình hình của mình.

Nhìn thấy a Bảo lượn tiếc rời khỏi chiếc Chevrolet đồ của mình, Trần Tuấn Long cười, vỗ vỗ vai hân nói:

- Yên tâm đi, sau này cơ hội sẽ còn nhiều, tôi chuẩn bị mua thêm vài chiếc xe đua, có khả năng vẫn cần người đến giúp tôi sửa một chút.

Trần Tuấn Long vẫn rất hài lòng đối với tay nghề của a Bảo.

A Bảo vừa nghe xong quả nhiên rất vui, thực lực của Trần Tuấn Long đã không có gì để nghi ngờ nữa, giao xe mới cho mình sửa, đối với mình mà nói, đó vẫn là một sự hưởng thụ.

A Bảo trong lòng ngứa ngáy khó chịu, không ngớt khen Trần Tuấn Long là “Long ca thế này, Long ca thế kia”, chính là muốn biết lúc nào thì Trần Tuấn Long đưa xe cho hân, hơn nữa còn tự xưng phong đề nghị cùng Trần Tuấn Long đi chọn xe. Trần Tuấn Long chỉ cười cười, nhận lấy chìa khóa xe, sau khi lên xe hân còn thò đầu ra nói:

- Để sau hân nói.

Sau đó đã để lại a Bảo đứng đó, lái xe phóng thẳng đi.

Ở bậc thềm phòng học người lục tục đến không ít, có một vài người còn là bạn học các khoa khác, biết tối hôm nay đã mời một người có uy tín đến tọa đàm.

Lúc Trần Tuấn Long bước vào, Dương Hiểu Nhân đã đứng phía bên trái vẫy vẫy hân, hân đã giúp Trần Tuấn Long giành được một vị trí tốt rồi. Trần Tuấn Long ngồi xuống, nhìn khắp xung quanh một lượt, đều đã đầy ắp người ngồi cả rồi, bây giờ là thời đại kinh tế, làm cái gì cũng phải kể đến tiền. Vì

thể mà mọi người đều rất chú ý đến kiến thức phương diện học tập này.

Có hai vị giáo sư trong khoa cũng đến, giáo sư Lưu không biết đang nói gì với bọn họ ở bên dưới, có thể nhìn ra được mọi người đều rất hưng phấn, nghe nói vị sư tỷ này không những có bản lĩnh, mà người cũng rất xinh đẹp.

Trần Tuấn Long gõ gõ máy tính xách tay của hắn, lúc tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ mới biết là buổi tọa đàm đã bắt đầu, ngẩng đầu lên nhìn thấy có một mỹ nữ thân hình cao cao thanh tú đứng giữa bục giảng, cô xinh đẹp quá đỗi, cái mũi vênh cao tinh xảo, mày ngài thon dài thanh nhả, còn có mái tóc dài đen lấp lánh đang xõa xuống, khiến người ta bất giác sáng cả mắt lên.

Nhưng khi Trần Tuấn Long ngược nhìn ánh mắt của cô lại kinh ngạc và lấy làm lạ, bởi vì người vị mỹ nữ đứng trên bục này không phải ai khác mà chính là người đẹp say rượu làm tình điên cuồng với mình tối hôm trước.

Trời, trên thế giới này lại có chuyện khéo như vậy. Trần Tuấn Long dần dần nhận thấy, thế giới này càng lúc càng có ý nghĩa. Cùng với mọi người, Trần Tuấn Long vừa lắc đầu cười vừa vỗ tay.

- Chào mọi người! Cảm ơn mọi người đã dành thời gian quý báu đến tham gia buổi tọa đàm đặc biệt của khoa kinh tế chúng ta tối hôm nay. Đầu tiên tôi xin giới thiệu nhân vật chính của chúng ta tối hôm nay---cố vấn kinh tế cấp cao đến từ chứng khoán Ngân Hà - Liễu Y Y, mời mọi người hoan nghênh!

Theo lời mở màn của giáo sư Lưu, trong hội trường lại vang lên tràn vỗ tay hào hùng.

Và người đẹp Liễu Y Y bước lên trước một bước, khẽ cúi đầu, đáp tạ tràn vỗ tay của mọi người.

Sau khi có vẻ hơi yên lặng, giáo sư Lưu tiếp tục nói:

- Tối nay, trường đại học Bắc Kinh chúng ta rất vinh hạnh mời được tiểu thư Liễu Y Y, sẽ có một buổi tọa đàm đặc biệt liên quan đến thị trường chứng khoán Trung Quốc và hoạt động tư bản.

- ... Có thể rất vui báo cho mọi người biết, Liễu Y Y là tiến sĩ kinh tế học tốt nghiệp ở trường đại học Bắc Kinh chúng ta, cũng là học tỷ khóa 04 của mọi người.

Lúc giáo sư Lưu nói đến đây, bên dưới lại một lần nữa vang lên tràn pháo tay, vị tiến sĩ mỹ nữ này, hơn nữa còn là sư tỷ mỹ nữ Liễu Y Y, xem ra đã nhận được sự đồng ý của tất cả mọi người.

- ... Quá trình làm việc điển hình nhất của cô là khuôn mẫu sử dụng đưa vào hoạt động tư bản, trên thị trường cổ phiếu đã giúp đỡ tập đoàn Hằng Xương và mua được một công ty ở thành phố Thượng Hải – tập đoàn Khang Hâm. Vì thế, hôm nay chúng ta rất vinh hạnh được nghe kiến thức độc đáo của cô đối với chứng khoán và hoạt động tư bản của cả đất nước Trung Quốc. Tiếp theo, tôi tuyên bố, buổi tọa đàm chính thức bắt đầu.

Giáo sư Lưu lui về phía sau, Liễu Y Y bước lên bục giảng, tuy đối diện với nhiều thỉnh giả như vậy, nhưng cô vẫn không hề mất bình tĩnh, cô vẫn điềm nhiên như thường, đợi sau khi tiếng vỗ tay ngừng bớt. Cô nhìn khắp xung quanh rồi nói:

- Cảm ơn! rất cảm ơn mọi người tối nay có thể đến tham gia buổi tọa đàm của tôi, ở đây, tôi cũng rất cảm ơn thầy giáo của tôi – giáo sư Lưu đã cho tôi cơ hội trở về lại ngôi trường này. Cảm ơn thầy, giáo sư Lưu!

Nói đến đây Liễu Y Y quay xuống hỏi thăm giáo sư Lưu ngồi ở dưới, giáo sư Lưu ngồi ở dưới mỉm cười đón nhận biểu thị khích lệ.

Sau đó Liễu Y Y quay lại tiếp tục diễn thuyết của cô, lời mở đầu của cô chính là một kiến thức rất độc đáo: “Thị trường Trung Quốc, vẫn rất chưa trưởng thành!

- Mọi người đều biết, nguyên tố quyết định trên thị trường chính là cung và cầu, không thể thiếu một trong hai yếu tố đó. Nhưng ở Trung Quốc, không chỉ là quan hệ cung cầu, còn ảnh hưởng rất nhiều của phương diện chính sách, chúng ta cũng rất lấy làm tiếc. Nhưng theo đà tăng mạnh ngày càng nhiều doanh nghiệp có thực lực, hoạt động vốn cũng đã trở thành nguyên tố quan trọng nhất quyết định đến sự phát triển của một doanh nghiệp. Tiếp theo, tôi sẽ lấy tập đoàn Hằng Xương làm mẫu hoạt động vốn, thông qua thị trường và ví dụ thực tế của việc mua tập đoàn Khang Hâm để nói rõ quan điểm này của tôi.

Liễu Y Y nói đỉnh đặc trên bục giảng, nói có sách mách có chứng, khiến cho buổi tọa đàm dần dần đến cao trào, mọi người thỉnh thoảng đáp lại lời diễn thuyết của cô bằng những tràn pháo tay nhiệt liệt, lúc đầu Trần Tuấn Long cũng chỉ tâm trạng hòa theo xem nào nhiệt, những bài giảng của Liễu Y Y nhanh chóng hấp dẫn được hắn, cô quả nhiên là có kiến thức độc đáo của mình, đưa ra nhiều kiến thức trên thị trường đều rất trùng khớp với Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long bất giác cảm phục cô.

Nhưng mà nhìn thấy nụ cười xinh đẹp trên bục giảng, cử chỉ lịch sự của Liễu Y Y, trong lòng Trần Tuấn Long lại càng nghĩ nhiều đến triền miên liêu chết của hai người tối hôm đó, nhất cử nhất động lúc này của Liễu Y Y đối với Trần Tuấn Long mà nói đều là một sự mê hoặc, một lửa dục dâng lên từ tận đáy lòng khiến đầu Trần Tuấn Long nhất thời hồi ức lại một đồng thể tinh khiết, vùng kín quẫy rữ, cặp vú nhô cao, cùng với cơ thể mềm mại đó của Liễu Y Y.

Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, cố gắng xua tan đi cái ý nghĩ dục vọng đó, bản thân hắn đã đụng vào không ít phụ nữ, tại sao cô Liễu Y Y này lại khiến hắn động lòng như vậy? Trần Tuấn Long nghĩ ngợi, đối với tình dục, thái độ của hắn luôn là cởi mở và nhiệt tình, đối với mỗi cô gái có duyên phận đã từng giao hợp qua với hắn, hắn đều hết mực thương yêu họ. Trước đây, là một sát thủ, điều mà Trần Tuấn Long suy nghĩ nhiều nhất đó chính là sinh tồn. Sát thủ là một cái nghề mà không bao giờ nhìn thấy được ánh mặt trời, lúc đó Trần Tuấn Long vốn không có người tình cố định nào cả, tương đối mà nói, thì

chỉ đơn thuần là để trút dục vọng của bản thân, Trần Tuấn Long càng thích đi mua vui.

Trước giờ Trần Tuấn Long chưa từng miệt thị gì cả, trong thế giới của hắn chỉ có sống và chết. Sát thủ cũng dựa vào việc bán chính bản thân mình để có được cơ hội sinh tồn, điều khác với các cô gái bán thân, Trần Tuấn Long chỉ bán sinh mạng của mình mà thôi, trên bản chất mà nói thì chẳng có gì khác biệt cả. Đối với mỗi một trận yêu, Trần Tuấn Long đều đối đãi rất tử tế, những gì hắn trả là tiền hoa hồng, còn có cơ thể cường tráng của hắn nữa, thậm chí đã khiến cho các cô gái đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên. Còn quá trình Trần Tuấn Long yêu cũng chỉ là một loại hưởng thụ. Những chỗ kín thân bí, đôi vú mềm mại săn chắc, cái mông đầy đặn nhô cao, còn có tiếng rên khe khẽ khi chuyển động ra vào của các cô gái khác nhau, đều chỉ có thể làm cho động tác của Trần Tuấn Long càng điên cuồng hơn, đặc biệt sau khi hoàn thành nhiệm vụ để giải phóng nỗi sợ hãi đó, có đôi lúc ngay cả hắn cũng thấy sợ hãi.

Chỉ có lần đó với “Thất Thất” là rất đặc biệt, đó là sự giao lưu giữa tâm hồn và dục vọng, “Thất Thất” rất dịu dàng và cũng rất thoải mái, nhiều lần chủ động đón ý hòa theo với mình, khác với sự đón ý hòa theo của các cô gái khác, từ cơ thể cô, Trần Tuấn Long có được cảm giác mà xưa nay chưa từng có, đó chính là tình yêu! Thì ra dục vọng cũng có thể thông qua tình yêu để mà phóng thích, đó không chỉ là ham muốn tình dục. Cũng từ lần đó trở đi, Trần Tuấn Long đã học được biết yêu, cũng học được biết khống chế bản thân, khống chế nhu cầu mãnh liệt đó cần có một sức kiềm định rất lớn, nhưng Trần Tuấn Long đã làm được.

Và không giống với cùng Liễu Y Y tối hôm đó, cái dục vọng mãnh liệt trước đây của Trần Tuấn Long lại một lần nữa đạt được phóng đăng, từ cơ thể của Liễu Y Y, Trần Tuấn Long đã học được cách biết chà đạp. Liễu Y Y tự do phóng túng, thậm chí còn chủ động yêu cầu hắn chà đạp bản thân cô, loại phóng thích dục vọng lửa lò này khiến người ta điên cuồng nhất, Trần Tuấn Long vốn nghĩ loại điên cuồng này chẳng qua chỉ có một lần duy nhất mà thôi, nhưng thật đáng tiếc, trong hiện thực đã khiến hắn một lần nữa gặp được Liễu Y Y, cơ thể của Liễu Y Y khiến cho Trần Tuấn Long động lòng như vậy, cái dục vọng mãnh liệt đó lại một lần nữa nổi lên.

Vứt bỏ đi tất cả không nói đến nữa, nếu có thể tiếp một lần nữa với Liễu Y Y, cũng rất đáng để chờ đợi, Trần Tuấn Long mỉm cười, trên mặt vẫn với nụ cười quen thuộc ấy, hắn cười Liễu Y Y đang với về mặt hơn hờ trên bục giảng.

- Vì thế nên nói, thị trường chứng khoán Trung Quốc đã hoàn toàn quyền quý hóa. Hoạt động vốn trong tương lai, chỉ có tập đoàn tư bản lừng danh mới có thể tồn tại, bất cứ lúc nào cũng có thể chơi cờ trực tiếp và chính diện với chúng. Hoặc là bị bắt giết, hoặc là cuối cùng cũng bị đẩy ra khỏi thị trường này, điều này đối với Trung Quốc vẫn là tư bản nhân gian rất ấu trĩ mỏng manh và tinh thần nhân dân thành phố không chỉ là một loại cần nuốt chỉ mạng. Nhìn từ góc độ này mà nói, thị trường chứng khoán Trung Quốc vẫn chưa trưởng thành, tập đoàn tư bản lừng danh chính là đang lợi dụng điểm này mà kiếm được lợi nhuận.

Nghe cô nói đến đây, trong lòng Trần Tuấn Long chợt dao động, tập đoàn tư bản? Cái danh từ này khiến hắn nghĩ đến rất nhiều, trên tay mình lúc này không phải là có một món tiền lớn chưa có đối tượng đầu tư đó sao? Tại sao lại không đi thử cái thị trường chứng khoán chưa trưởng thành này, trong đầu Trần Tuấn Long chợt lóe lên. Trước đây Trần Tuấn Long chưa từng nghĩ đến điểm này, là vì hắn sợ mình không có cách nào khống chế được số tiền lớn như vậy, vì thế kế hoạch thành phố thương nghiệp Bắc Đại đối với hắn mà nói, chỉ là một lần dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, hắn cũng đang tìm kiếm kinh nghiệm.

Còn hiện tại, Liễu Y Y lại cung cấp cho hắn một con đường rất có khả thi, đó chính là thị trường chứng khoán, cho dù con đường này có nguy hiểm cực lớn, nhưng đáp lại cũng chắc chắn rất lớn. Vấn đề then chốt trước mắt chính là ai thực hiện?

Trong tay Trần Tuấn Long vốn không có nhân tài về phương diện này, đối với hoạt động thị trường tư bản hắn cũng không rành lắm, nhìn Liễu Y Y đứng trên bục giảng, Trần Tuấn Long hình như đang suy nghĩ cái gì đó, rồi trong khoảnh khắc, đối với người đẹp trên bục giảng này Trần Tuấn Long nảy sinh ra một dục vọng chinh phục mà trước giờ chưa từng có.

- Ha ha...

- Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn có cách riêng của hắn.

- Long ca, bây giờ chúng ta đi “điểm nóng”?

Dương Hiểu Nhân vừa thu dọn sổ ghi chép vừa hỏi Trần Tuấn Long.

- Không, các người đi trước đi, bây giờ tôi có tí việc.

Trần Tuấn Long ngược nhìn Liễu Y Y trên bục giảng, cô lúc này đang bị một đám sinh viên nhiệt tình vây lấy, mọi người đều sôi nổi thảo luận, tọa đàm đã kết thúc rồi, một vài sinh viên cũng đã dần dần rời khỏi sân.

- Vậy...

Dương Hiểu Nhân sần nảo, lão đại không đi, làm sao mình có thể đi được.

- Đừng lo lắng, đợi lát nữa tôi sẽ đến.

Trần Tuấn Long gấp máy tính xách tay lại, bỏ vào trong túi xách.

- Được rồi, vậy em đi trước đây, lát nữa gặp, Long ca.

Dương Hiểu Nhân rời khỏi cùng với sự nghi hoặc.

Trần Tuấn Long vẫn đang đợi, anh không biết lúc này mình đi tìm Liễu Y Y có thích hợp hay không, các bạn học vây quanh cô đều tích cực đặt vấn đề thỉnh giáo cô, Liễu Y Y nhìn có vẻ rất nhiệt tình, nhưng cũng không dấu được sự mệt mỏi, đúng vậy, đã diễn thuyết hơn một tiếng đồng hồ, là ai cũng sẽ mệt thôi.

Trần Tuấn Long chú ý thấy giáo sư Luru cũng đứng ở đằng sau cô, mọi người đều nói nói cười cười. Đến phút cuối, thời gian cũng không còn sớm nữa, những bạn học đó cũng lần lượt cáo biệt, bắt đầu ra về. Trần Tuấn Long cũng theo dòng người đi ra bậc thềm phòng học, hần suy đi tính lại, vẫn quyết định sau khi tìm hiểu về Liễu Y Y một chút rồi hãy tiếp xúc với cô.

Nhưng lúc hần vừa bước ra bậc thềm phòng học, điện thoại của Dương Hiểu Nhân lại reo lên.

- Thật ngại quá, Long ca, anh đã rời khỏi bậc thềm phòng học chưa?

Dương Hiểu Nhân hỏi.

- Vừa ra, có việc gì không?

- Không, em bỏ rơi chìa khóa ở chỗ ngồi đó, phiền anh lấy giúp em được không?

- Ừm, được, cậu để ở đâu?

- Ở dưới bàn ấy, lúc nãy đồ đạc trên bàn quá nhiều, tiện tay em nhét vào trong, anh xem trí nhớ của em cũng thật là, lúc đi lại quên lấy, Long ca, nhờ anh vậy.

- Không có gì.

Trần Tuấn Long cười cười. Thế là quay trở vào bậc thềm phòng học. Vào đến phòng học, ngoài mấy sinh viên còn đang thu dọn ghi chép, giáo sư Luru và Liễu Y Y đều không có ở đó, Trần Tuấn Long trở về chỗ ngồi lúc nãy, cầm chìa khóa Dương Hiểu Nhân bỏ quên. Đang đi thẳng ra bên ngoài, ở cầu thang hần nghe được giọng nói chói tai của giáo sư Luru.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Sóng Gió Ghen Tuông

- Vậy phía bên chúng khoán Ngân Hà bây giờ xử lý thế nào?

Giáo sư Luru hỏi.

- Ừm... Bọn họ nói là báo cảnh sát! Mấy ngày nay tâm trạng của em rất hỗn loạn, em cũng không biết nên làm thế nào nữa.

Đây là giọng của Liễu Y Y. Trần Tuấn Long hơi hiếu kỳ, từ từ bước lên.

- Hừ...

Chỉ nghe tiếng thờ dài của giáo sư Luru.

- Thầy không ngờ Tống Chí Hào lại làm như vậy, hần...hần thực sự không nên như vậy.

- Em cũng rất hối hận, lúc đầu không nên tha thứ cho hần. Nhưng điều khiến em đau lòng nhất, hần lại vì tiền mà phản bội em.

Liễu Y Y nói có vẻ hơi xúc động.

- Ấy... ban đầu hai tụi em đều là sinh viên ưu tú nhất, tuy tính khí của Tống Chí Hào hơi làm ỉ, nhưng...

Cuối cùng giáo sư Luru cũng không nói tiếp nữa.

- Em đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, tuần sau sẽ trình đơn xin thôi việc lên.

Liều Y Y bình tĩnh nói.

- Vương tổng của Ngân Hà là một người thấu tình đạt lý, bây giờ Tổng Chí Hào tham ô tiền công, không có bất cứ quan hệ gì đến em cả.
- Nhưng em lại chột dạ, dù sao Tổng Chí Hào cũng là cấp dưới của em, lại là bạn trai em, em phải có trách nhiệm.
- Ày...

Giáo sư Luru lại thờ dài.

- Đừng có quá trách mình như thế, bất cứ việc gì cũng nên nghĩ theo chiều tích cực! Giờ cũng muộn rồi, thầy đưa em về.
- Không cần đâu thầy, cảm ơn thầy, lâu lắm em mới trở lại đại học Bắc Kinh, muốn một mình đi dạo trong khuôn viên trường.

Liều Y Y nhỏ nhẹ nói.

- Được rồi, thầy đưa em xuống lầu.

Giáo sư Luru nói, sau đó hai người cùng bước xuống lầu.

Trần Tuấn Long đang ở dưới lầu nghe lén vội vàng né mình nấp đi, đợi hai người họ xuống lầu rồi mới chui ra, cũng đi theo đằng sau.

Đi xuống lầu từ đằng xa nhìn thấy Liều Y Y từ biệt giáo sư Luru, sau đó cô chậm chậm bước đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, bước chân xem ra có vẻ hơi loạng choạng, trong lúc nghĩ lại bất giác Trần Tuấn Long bật cười khanh khách, lại nhớ đến điên cuồng tối hôm đó. Hắn vừa cười vừa lắc đầu, muốn tiếp tục đi theo, nhưng lúc này điện thoại hắn lại reo, cầm lên xem, thì ra là Dương Hân.

- A Long, tụi em đều ở bên “điểm nóng” rồi, sao anh vẫn chưa đến?

Dương Hân hồn dỗi trong điện thoại.

- Được.

Trần Tuấn Long cười.

- Anh lập tức qua liền.

Cúp máy, Trần Tuấn Long nhìn bóng dáng xa xa của Liều Y Y, khẽ thờ dài một tiếng, đành phải cố gắng kiềm chế dục vọng của mình vậy, quay người rời khỏi.

Sau khi đến bãi đỗ xe lấy xe, Trần Tuấn Long chạy đến đường Thương nghiệp, ở đây bây giờ đang một biển người nườm nượp, tối nay là cuối tuần, mọi người đều thích đến đây vui chơi giải trí, Trần Tuấn Long rất hài lòng với thành tích mà tập đoàn Dương Quang thu được lúc này, nghe Dương Hiểu Nhân nói, công ty tháng này đã cân bằng thu chi rồi, điều này đối với một công ty mới thành lập, và cũng đối với một khu Thương nghiệp mới phát triển mà nói, đã là một thành tích quá ngon lành rồi. Lúc đầu Trần Tuấn Long còn cho rằng dự án này chỉ ít cũng lỗ vốn nửa năm mới có thể đảm bảo lấy lại được cân bằng thu chi.

Xem ra sách lược lấy thực lực giành thắng lợi ban đầu vẫn là rất thành công, bất luận làm bất cứ việc gì, Trần Tuấn Long đều thích cái cảm giác thành công này, hắn không cho phép mình thất bại, trong dự án khu thương nghiệp này, Trần Tuấn Long yêu cầu Dương Hiểu Nhân tích lũy mọi lực lượng, tranh giành cho được lần đầu làm đã thành công, phải phát triển khu thương nghiệp, thấy tình hình hưng thịnh như thế này, làm sao có thể không khiến cho Trần Tuấn Long vui được chứ, thực tế đã chứng minh thêm một lần nữa, hắn --- đã thành công.

Đỗ xe xong, Trần Tuấn Long đến nơi náo nhiệt nhất trên đường thương nghiệp---KTV chất lượng “điểm nóng”, lúc đầu không phải do nhà trường kiên quyết phản đối việc mở vũ trường Disco, có khả năng tập đoàn Dương Quang còn làm dự án vui chơi giải trí càng bốc lửa, đối diện với một trăm nghìn đám sinh viên thanh niên tiêu tiền, điều mà bọn họ truy tìm đó chính là kích thích và thời thượng, vì vậy KTV chất lượng “điểm nóng” lập tức đáp ứng được nhu cầu của bọn họ trên mức độ cao.

Mỗi buổi tối KTV bốc lửa đã trở thành điểm chọn đầu tiên của những sinh viên thích vui chơi này, các phòng bao ở đây tuy giá cả không đẹp, nhưng vẫn được đặt hết sạch.

Dương Hân đang đứng dưới lầu đợi Trần Tuấn Long, Dương Hiểu Nhân và bạn gái hắn Lao Hồng Anh cũng ở dưới đợi hắn. Lúc Dương Hân nhìn thấy Trần Tuấn Long đi vào, mừng rỡ chạy ra đón.

Tối nay Dương Hân trang điểm rất tỉ mỉ, nhìn thật điểm lệ đáng yêu, Trần Tuấn Long mỉm cười nắm tay cô, hai người tay trong tay đi tới.

Dương Hiểu Nhân đón lấy chìa khóa Trần Tuấn Long đưa cho, nói với Trần Tuấn Long:

- Lão đại, phòng bao đều đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, hiếm thấy anh cùng chơi với mọi người đó.

Trần Tuấn Long chỉ cười cười, thời gian này hắn bận việc họp nhất Phi Long Bang, buổi tối quả thật rất ít tiếp xúc với mọi người, tối nay vừa khéo có thể

cùng mọi người đi chơi vui vẻ. Vỗ vỗ vai Dương Hiểu Nhân, Trần Tuấn Long cười cười bảo:

- Đi, chúng ta lên đi, tối nay mọi người nhất định phải chơi hết sức mình.

Khi mấy người bên dưới vừa nói vừa cười đáp thang máy đi lên, “điểm nóng” nằm ở lầu ba, đèn chớp nháy bên ngoài không ngừng sáng tắt, thang máy hình vòng cung lộ ra hai bên, không ngừng có từng tốp người lần lượt lên lầu, trong “điểm nóng” có khoảng hơn sáu mươi phòng bao lớn nhỏ; Ở đại sảnh, có một màn hình chiếu trong suốt cực lớn ở giữa hội trường, chung quanh đều là ghế ngồi êm ru, ở hội trường mọi người đồng thanh phóng K là một việc rất dễ chịu thoải mái, trong đại sảnh lúc này rất náo nhiệt.

KTV “điểm nóng” này nắm bắt được tâm lý của đám người thích náo nhiệt, các thiết bị lắp đặt ở KTV đều là hàng tốt, thu phí hợp lý, môi trường thoải mái dễ chịu, tạo nên bầu không khí thịnh hành của rất nhiều nguyên tố, khiến người ta có một loại cảm giác lưu luyến quên về. Đã mở ra nhiều ngày rồi, ngày ngày đều bốc lửa, bây giờ đại học Bắc Kinh nói muốn ra ngoài chơi, không ai không biết đến “điểm nóng”, ngay cả Dương Hân cũng biết đến nơi này, còn đặc biệt chọn nơi này để Trần Tuấn Long mời khách nữa.

Đương nhiên Trần Tuấn Long cũng rất thích bầu không khí tự do như thế này, cũng chú ý đến cảnh bốc lửa ở đây, mọi người đều hưng phấn bước vào “sảnh Mẫu Đơn” mạnh nhất hào hoa nhất của “điểm nóng”, vừa đẩy cửa bước vào, bên trong đã náo nhiệt khác thường rồi, mười mấy cô gái đang lêu xêu hò hét bên trong, có hai cô gái đang cầm micro hát song ca với nhau.

Bọn Tăng Kiến Hoa, Tô Cường, Khương Hồng Đào cũng có mặt, đang vui vẻ bận rộn, Dương Hân tối nay đã hẹn không ít bạn ở cùng tầng kí túc xá đến, mỗi cô đều có một nét đẹp riêng, bởi nhiều cô gái như vậy đương nhiên là khiến cho bọn họ vui rồi.

Bọn Trần Tuấn Long bước vào, những cô gái đó đều hoan hô, mọi người cũng vừa mới quen Dương Hiểu Nhân, đáng tiếc bên cạnh hắn đang đứng một con cộp cái Lao Hồng Anh, thì ra vị Dương Hiểu Nhân nổi trội nhất đã là thảo thơm có chủ rồi, rất nhiều cô gái đến chơi đều nắm cô tay than thở, nếu như mình sớm quen kẻ lắm tiền này thì tốt biết mấy.

Dương Hân là nhân vật chính tối hôm nay, sau khi cô bước vào chào mấy bạn học và bạn cùng phòng, trong phút chốc phòng bao lại náo nhiệt khác thường. Trần Tuấn Long chú ý đến Quách Uyển Tây đang ngồi chính giữa ghế sofa, cô cũng đang mỉm cười nhìn Trần Tuấn Long, còn nhìn về phía Dương Hân đang giao mồm chào hỏi đám bạn nữ, trong ánh mắt hoàn toàn là vẻ hài hước. Trần Tuấn Long thoáng nghĩ, chợt hiểu được ý của Quách Uyển Tây, lắc lắc đầu bỏ tay.

Xem ra tối nay Dương Hân muốn làm rõ với Quách Uyển Tây mối quan hệ của mình, cô vốn không biết hai ngày trước Trần Tuấn Long đã tóm gọn Quách Uyển Tây rồi, xem ra đội lạt nữa sẽ có khả năng có một trận phong ba bão táp, Trần Tuấn Long bắt đầu có chút lo lắng trong bụng rồi.

Quả nhiên, lúc này Dương Hân quay lại, một tay ôm Trần Tuấn Long rồi nói:

- A Long, đến đây, em giới thiệu các tỷ muội của em cho anh làm quen.

Giới thiệu Trần Tuấn Long là giả, bày ra bạn trai là thật. Khi Dương Hân ôm Trần Tuấn Long tới trước mặt các bạn nữ, mọi người hoặc ít hoặc nhiều cũng biết Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long là hoàng tử ở huấn luyện quân sự trước đây mà, lúc đó đã không biết thu hút được ánh mắt của biết bao cô gái, mọi người đều ngưỡng mộ Dương Hân có được người bạn trai tốt như vậy, lần lượt tán thưởng bọn họ.

Dương Hân hớn hờ trong lòng, ánh mắt của cô lướt qua Quách Uyển Tây, muốn xem thử có phản ứng gì không. Nhưng Quách Uyển Tây lại cùng với a Linh, a Phụng lật lật quyển bài hát, giống như không hề quan tâm đến hành vi thân mật của cô với Trần Tuấn Long.

Thật kỳ lạ, Dương Hân thầm thì.

- Tây, Phụng, Linh, giới thiệu với mọi người.

Cuối cùng Dương Hân cũng dắt Trần Tuấn Long đến trước mặt Quách Uyển Tây, cười cười chỉ Trần Tuấn Long nói:

- Bây giờ Trần Tuấn Long đã là bạn trai của mình rồi.

Cái bộ dạng tự hào đắc ý đó đã bộc lộ trong lời nói. Cô chú ý quan sát phản ứng của Quách Uyển Tây, muốn nắm bắt được cái gì đó từ cô ta, nhưng cô không đạt được cái gì cả.

Quách Uyển Tây thể hiện cử chỉ lịch sự, một bộ dạng không hề quan tâm, còn a Linh với a Phụng lại nắm tay Dương Hân mỉm cười đùa nghịch cô.

Còn Trần Tuấn Long thì ở đằng sau, trên mặt vẫn nụ cười nhạt đó, lúc này, ánh mắt của hắn biết nói chuyện. Ánh mắt nghịch ngợm của Quách Uyển Tây cũng đang nhìn hắn. Hai người nhân cơ hội này ngầm giao lưu với nhau.

- Tây à, hi hi...

Dương Hân sau khi nói chuyện với bọn Linh, Phụng xong, quay lại nói với Quách Uyển Tây:

- ... Tối nay chơi vui vẻ nha, lát nữa chị muốn nghe em hát bài tiếng Anh. Long ca, bạn Tây của chúng ta hát hay nhất đấy.

Đến phút cuối cô vẫn không quên quay đầu lại nhắc nhở Trần Tuấn Long, ý rất rõ ràng, chính là muốn nói rõ cho Quách Uyển Tây biết Trần Tuấn Long đã là bạn trai của mình rồi, đồng thời cô cũng chỉ rõ với Trần Tuấn Long, anh đã chọn em rồi, vậy hãy từ bỏ Quách Uyển Tây đi.

- Thật không?

Trần Tuấn Long thấy nực cười trong bụng, trên khuôn mặt vẫn hiện ra nụ cười quen thuộc ấy.

- Anh vẫn không biết là Uyên Tây của chúng ta hát hay đấy, vậy lát nữa nhất định phải thưởng thức mới được.

Quách Uyên Tây cũng cười.

- Được thôi, Long ca, lát nữa em sẽ hát ca khúc chính “Trái tim em vĩnh hằng” trong bộ phim “Titanic”. Trong lời nói của Quách Uyên Tây có ý, mà ngụ ý lại rất sâu xa.

Biểu hiện của hai người rất bình thường, Dương Hân cũng thầm vui tận đáy lòng, xem ra Quách Uyên Tây nhất định nhận thua cuộc rồi, bây giờ chẳng qua là gượng gượng giữ bình tĩnh. Nghĩ đến đây, về mặt Dương Hân cười rạn rờ. Nắm tay Trần Tuấn Long đến ngồi trên ghế sofa bên kia, muốn Trần Tuấn Long cùng hát với cô.

Dương Hân tính đến Quách Uyên Tây, thực ra chính cô từ sớm đã bị Quách Uyên Tây tính cả rồi, cô vẫn bị đẩy trong cái trống không biết gì hết.

Không khí trong phòng bao rất tuyệt, dưới sự giễu cợt của mọi người, Dương Hân đỏ mặt hát song ca với Trần Tuấn Long bài “Tình phiến lá phong”, hai người hát song ca không chê vào đâu được, lúc hát còn nhìn nhau sâu sắc nữa, bài hát đã hát lên được tình lang ý thiếp, đến phút cuối mọi người vỗ tay ầm ầm.

Dương Hiểu Nhân gọi không ít trái cây, nước ngọt, còn có đồ ăn vặt. Hiện trường càng lúc càng sôi nổi. Mọi người thay phiên nhau hát K, Tăng Kiến Hoa cũng hát sôi nổi với mấy cô gái.

Dương Hân dùng tăm xĩa răng chích vào miếng dưa hấu, dịu dàng đưa cho Trần Tuấn Long ăn, Trần Tuấn Long nghiêng lại ôm cô, cười hi hi cắn nhẹ miếng dưa hấu Dương Hân đưa cho. Miếng dưa hấu rất to, cây tăm lại quá nhỏ, Dương Hân không cẩn thận làm rớt xuống người Trần Tuấn Long, làm bẩn quần áo của Trần Tuấn Long, Dương Hân vội vàng rút khăn giấy từ trong túi xách ra giúp Trần Tuấn Long lau chùi. Cũng đã làm bẩn tay của cô, cô đành phải đến phòng rửa tay bên cạnh phòng bao rửa cho sạch.

Khi Dương Hân chỉnh tu trang điểm lại xong bước ra, nhìn thấy chỗ ghế sofa đó lúc này, Quách Uyên Tây đang ngồi bên cạnh Trần Tuấn Long, hát ca khúc tựa đề phim “Titanic” cho hắn nghe, còn Trần Tuấn Long lại gõ nhịp, hòa theo tiết tấu cùng cô.

Chuyện gì thế này? Dương Hân nhủ mày, theo lý mà nói Quách Uyên Tây nhìn thấy Trần Tuấn Long đã xem mình là bạn gái rồi, đáng nhẽ phải rất đau khổ, rất buồn bã mới đúng. Nhưng biểu hiện của Quách Uyên Tây lúc này lại rất vui vẻ, Dương Hân vừa nhìn thấy cô ta cùng với Trần Tuấn Long liền thấy khó chịu trong lòng, trong đột nhiên một cái suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong tận đáy lòng cô, trừ phi, Quách Uyên Tây bắt đầu chủ động xuất kích, phải tranh giành Trần Tuấn Long với mình mới được. Điều này không giống với tính cách bình thường của cô, nhưng bây giờ Dương Hân không thể loại bỏ cái khả năng này.

Dương Hân lấy lại tâm trạng, đẩy nụ cười ra trên mặt, cũng ngồi xuống bên cạnh Trần Tuấn Long, ôm Trần Tuấn Long ngả đầu vào vai hắn, cả người dựa qua, không quan tâm đến rất nhiều bạn bè đang có mặt.

- A Long, em đã nói rồi, a Tây hát rất hay mà.

Dương Hân nói bên tai Trần Tuấn Long.

- Ừ...

Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu, ánh mắt của hắn chưa từng rời khỏi Quách Uyên Tây, Dương Hân bĩu môi, kéo tay Trần Tuấn Long. Lúc này Trần Tuấn Long mới bị cô gián đoạn, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Trần Tuấn Long.

Dương Hân quay đầu lại, thần bí nhẹ nhàng nói với Trần Tuấn Long:

- A Long, đợi lát nữa chúng ta lên ra ngoài, đừng để người khác biết được không?

Trần Tuấn Long mỉm cười đồng ý, đối với lời mời ngọt ngào như vậy, Trần Tuấn Long nhất định sẽ không phản đối.

Lúc này, Quách Uyên Tây cũng đã hát xong bài “Trái tim em vĩnh hằng”, tất cả mọi người bao gồm cả Trần Tuấn Long trong đó vỗ tay không ngớt. Quách Uyên Tây mỉm cười biểu ý “cảm ơn...cảm ơn”. Sau đó cầm micro nói tiếp:

- Bây giờ, chúng ta mời chị Hân của chúng ta công hiến một ca khúc cho mọi người thế nào ạ?

Mọi người đều đồng thanh kêu được, sau đó Quách Uyên Tây đưa micro cho Dương Hân.

Dương Hân nhất thời cũng không hiểu được Quách Uyên Tây muốn làm gì, đành chấp nhận, cũng may ca khúc chọn là “Đồng niên”, Dương Hân cầm micro đi đến giữa màn hình lớn bắt đầu hát, cô hát cũng không tồi, giọng ca nhẹ nhàng êm tai khiến cho mọi người đều nín thở. Có điều khi cô đã hát xong một đoạn, trong lúc ngừng nghỉ giữa các tiết tấu, lúc quay lại nhìn, chỉ nhìn thấy Trần Tuấn Long đang mỉm cười cẩn thận bóc quả táo đưa vào miệng Quách Uyên Tây. Trong lòng cô rất buồn, đoạn tiếp theo Dương Hân hát không có một chút cảm xúc nào cả. Khó khăn lắm mới kết thúc được

bài hát đó, Dương Hân vội vàng chuyển micro cho bạn a Phụng, sau đó cười kèm theo ý giận dữ đi về phía Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây lúc này cũng đã bóc một quả táo, đang dứt cho Trần Tuấn Long ăn, nhìn bộ dạng chàng chàng thiếp thiếp của hai người bạn họ, Dương Hân không kìm được hừ một tiếng, Trần Tuấn Long đến chết cũng không thay đổi, còn muốn bắt cả hai tay, nhưng điều mà Dương Hân không ngờ lại là Quách Uyển Tây cũng ngoan ngoãn phục tùng Trần Tuấn Long, bộ dạng giống như chẳng có chút gì để ý đến mình hết, làm cái gì thể hả?

Nếu không phải lúc này có rất nhiều bạn bè, Dương Hân sẽ phát cáu ngay tại đây. Nhưng cuối cùng cô cũng kiềm chế được, quay trở về ngồi lại bên cạnh Trần Tuấn Long, lạnh lùng nhìn Quách Uyển Tây trước mặt. Quách Uyển Tây lúc này vẫn đang bóc vỏ một quả nho khác. Dương Hân thầm nghĩ, gì thể này chứ, mình đã ngồi đây rồi, các người còn dám xác xược như vậy. Quả nhiên, Quách Uyển Tây sau khi bóc xong quả nho, lại đưa vào miệng Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long lại mỉm cười cắn một miếng. Dương Hân cuối cùng vẫn bị hành động đó của bạn họ làm cho tức điên lên, trước mặt mình mà còn dám làm như vậy, cô thật sự điên lên rồi.

Nhưng một miếng cắn đó của Trần Tuấn Long là trống không, Quách Uyển Tây rút tay lại, chỉ nghe cô nói:

- Muốn ăn à?

Trần Tuấn Long ngoan ngoãn gật đầu.

- Tự bóc vỏ đi, quả này là em tặng cho chị Hân.

Nói xong cô thật sự đưa qua bên Dương Hân, Dương Hân hừ một tiếng, đưa tay ra không thêm nề mặc người ta, người ta Quách Uyển Tây đã chủ động bày tỏ ý tốt rồi, bản thân lại tức giận nữa thì chẳng khác nào quá nhỏ mọn. Cắn quả nho Quách Uyển Tây đưa, sao Dương Hân lại có cảm giác quả nho này có vị chua mãnh liệt.

Cứ như vậy, hai người một trái một phải ngồi bên cạnh Trần Tuấn Long, người có hân ăn miếng dưa hấu, hân cho lại người ăn miếng táo. Lúc Trần Tuấn Long đang hưởng thụ diễm phúc giữa nhân gian, cũng là lúc hưởng thụ no bụng. Mọi người đều cảm thấy kì lạ đối với loại tổ hợp này, có điều trong xã hội này, có rất nhiều người cũng rất phóng khoáng, việc tổ hợp nhất hoàng nhị phụng giống thế này, chỉ cần người ta nguyện lòng, người ngoài còn có thể nói được gì.

Ngoài Dương Hân ra, tối nay mọi người ai ai cũng rất vui, lúc đầu tâm trạng cô rất vui nhưng lúc này ngược lại hiện rõ đầy ắp tâm sự, bởi vì cô không nắm bắt được ý của Trần Tuấn Long, cũng không nắm bắt được Trần Tuấn Long đang nghĩ gì. Đợi đến lúc sắp 11 giờ, Tăng Kiến Hoa đề nghị mọi người cùng đến quán inte chơi thâu đêm, rất nhiều cô gái đã đồng ý, bởi vì hôm nay là cuối tuần, một số sinh viên nhà ở Bắc Kinh đều đã về nhà hết rồi, quản lý kí túc xá cũng thả lỏng hơn chút, rất nhiều sinh viên lúc này đều lựa chọn những phương thức thả lỏng khác nhau, mà việc đi đến quán inte chơi thâu đêm là một sự lựa chọn không tồi. Đương nhiên cũng có một số cô gái lựa chọn về kí túc xá nghỉ ngơi, Dương Hiểu Nhân sắp xếp lại một chút, quán inte nằm bên kia đường của thành phố công nghiệp, mọi người đi bộ qua là được, những ai muốn về kí túc xá thống nhất do Tăng Kiến Hoa và Tô Cường phụ trách.

Dương Hân nhân lúc này kéo tay Trần Tuấn Long, nhắc hân cuộc hẹn hai người lúc này. Trần Tuấn Long cười cười gật đầu, sau khi giao phó một số việc với Dương Hiểu Nhân liền từ biệt mọi người, Dương Hân và Quách Uyển Tây mỗi người một bên đi cạnh hân ra ngoài.

Ra đến ngoài cổng, Trần Tuấn Long bảo hai cô đợi lát, hân đến bãi đỗ xe lái xe ra, Dương Hân nhìn chăm chăm Quách Uyển Tây, nhin không nổi nữa, cô bắt đầu trút hết ra.

- A Tây, cô đang làm gì thể hả, biết rõ a Long thích tôi, cô còn xen vào?

Giọng của Dương Hân rất cao, lúc này đã kéo da mặt xuống nói rồi.

Quách Uyển Tây lại cười nhìn Dương Hân, nói không gấp cũng không chậm

- Đúng vậy, chị Hân, Long ca thích chị, không sai! Nhưng...

Quách Uyển Tây kéo dài giọng, sắc mặt Dương Hân càng lúc càng khó coi.

- ... nhưng Long ca đã nói rồi, anh ấy cũng thích em

Dương Hân nhú mày.

- A Long anh ấy... anh ấy nói với cô lúc nào?

Trần Tuấn Long rõ ràng chiều nay còn thừa nhận trước mặt mọi người là thích mình, hơn nữa lúc này cũng lấy thân phận là bạn trai mình tham gia tụ họp. Vậy, sao lại đây đưa rẽ má quan hệ với cô chứ.

- Hai ngày trước, hôm đó tụi em còn đi Hương Sơn chơi nữa.

Quách Uyển Tây mỉm cười nói.

Trong nhất thời Dương Hân tâm tư hỗn loạn, chẳng trách Quách Uyển Tây cứ không hề quan tâm, thì ra cô đã thông đồng với Trần Tuấn Long từ sớm, cũng chẳng trách hai ngày nay Quách Uyển Tây cứ thần thần bí bí, bộ dạng rõ ràng là đang rất vui, hôm cô về kí túc xá, cả buổi tối đều cảm chiếc lá

phong nằm trên giường cười ngốc ngếch. Thì ra người gốc nhất chính là bản thân mình, bị đẩy trong cái trống đến thứ gì cũng không biết. Lúc này cô rất đau lòng, cô đau lòng không phải Quách Uyển Tây đã tính toán cô, cô đau lòng chính là Trần Tuấn Long đã đồng ý Quách Uyển Tây rồi, tại sao còn đến trêu ghẹo cô. Chẳng lẽ, tất cả những việc Trần Tuấn Long làm cho cô ở nhà ăn trưa nay hoàn toàn đều là hấn giả tạo.

Dương Hân vốn không thể nào chấp nhận được việc Trần Tuấn Long lừa dối tình cảm của mình, nhưng cô lúc này càng đổ kị Quách Uyển Tây, cô ta dựa vào cái gì mà có được Trần Tuấn Long. Dương Hân rất không chịu phục thua, cái suy nghĩ muốn đấu tiếp với Quách Uyển Tây cứ liên tục hiện lên trong đầu cô. Dương Hân thật lòng thích Trần Tuấn Long, cô thật không muốn từ bỏ Trần Tuấn Long như vậy, hơn nữa Trần Tuấn Long lại làm tổn thương cô như vậy, không thể tùy tiện tha thứ cho hấn như vậy được.

Nhìn thấy sắc mặt Dương Hân không ổn, Quách Uyển Tây biết trong lòng cô lúc này nhất định đang dằn vặt đau khổ, Quách Uyển Tây lúc này đã chiếm được thế thượng phong thấy vậy có phần không nhịn được, thế là bước lên một bước nắm tay Dương Hân nói:

- Chị Hân, chị đừng hiểu nhầm, thực ra em cũng không có ác ý gì. Đúng, em và Long ca ở bên nhau, nhưng em tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến chị và Long ca, tin em. Em biết chị thích Long ca, Long ca cũng thích chị, nếu chị có thể chấp nhận Long ca, chấp nhận em, thì chúng là vẫn là tỷ muội tốt!

Nhưng Dương Hân hất tay ra, thoát khỏi cánh tay của Quách Uyển Tây, lạnh lùng nói:

- Ai là tỷ muội tốt với cô, đồ không biết xấu hổ!

Lúc này vừa đúng lúc Trần Tuấn Long lái xe chạy đến, chỉ thấy hấn nhún còi về phía hai cô, sau đó thò đầu ra cười bảo:

- Mau lên xe, chúng ta xuất phát đi ăn khuya nhé.

- Hai người từ từ ăn đi!

Dương Hân cười nhạt một tiếng, sau đó ngoác đầu bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Lời Mời Lúc Sáng Sớm

Trông thấy Dương Hân bức bối đứng lên phui áo ra đi, Trần Tuấn Long nhún đôi lông mày của mình lại, cho đến lúc xuống xe Dương Hân đã hòa mình vào dòng người, không còn nhìn thấy gì nữa.

- Chuyện này là chuyện gì đây?

Trần Tuấn Long ngoảnh đầu lại nói với Quách Uyển Tây.

- Ừm... Có lẽ là vì chị Hân trong lúc này không thể chấp nhận được việc em và anh đang ở cùng nhau.

Quách Uyển Tây suy nghĩ một lát rồi đáp lại.

- Vậy thì liệu chúng ta có nên đi tìm cô ấy không?

Quách Uyển Tây lại hỏi tiếp.

- Ôi... thôi đi, chúng ta đi ra ngoài kiếm cái gì ăn trước đã.

Trần Tuấn Long lắc đầu, xem ra để Dương Hân có thể chấp nhận được mình cần phải bỏ ra khá nhiều công sức đây.

Quách Uyển Tây lên xe ngồi, rồi quay sang hỏi Trần Tuấn Long đang chăm chú với việc thắt dây an toàn nói:

- Thật sự là không cần quan tâm đến chị Hân sao anh, vừa nãy chị ấy đã có vẻ tức giận, em sợ rằng chị ấy lại nghĩ quẩn.

- Không sao đâu, đợi lát nữa anh sẽ gọi điện cho cô ấy xem thế nào, có lẽ bây giờ cô ấy đang tức giận, thôi cứ để đến lúc cô ấy hết giận rồi tính tiếp em ạ.

Trần Tuấn Long cho xe khởi động.

Hai người đi thẳng về phía Hoàng Cẩm Ký ở cổng trường ăn đồ nướng, chỗ đấy có vẻ sạch sẽ thoáng đãng, cánh gà do đầu bếp Hoàng nấu rất ngon, mặt khác ở đây lại còn là nơi đầu tiên hai người hẹn hò với nhau, thêm nữa thời gian trước đây cô và Trần Tuấn Long có chuyện nên cũng một thời gian dài rồi chưa được thưởng thức tài nghệ của đầu bếp Hoàng, chính vì vậy mà Quách Uyển Tây thật sự nhớ đến hương vị tuyệt vời của những chiếc cánh gà nướng ấy.

Trần Tuấn Long đỗ xe xong và xuống xe cùng Quách Uyển Tây, nơi này vẫn làm ăn rất tốt, đầu bếp Hoàng và vợ của ông, hai người đều vô cùng bận rộn, chẳng có lúc nào nghỉ tay, nhìn thấy Trần Tuấn Long dẫn Quách Uyển Tây đến cùng, đầu bếp Hoàng vừa đứng xoa dầu vào cánh gà cho lên nướng vừa nở nụ cười chào đón Trần Tuấn Long.

- Hai người đến rồi đấy à. Tôi nay định ăn món gì nào?

Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây nhìn nhau cười, Trần Tuấn Long đáp:

- Đầu bếp Hoàng, vẫn theo lệ cũ thôi, cho chúng tôi bốn cái cánh gà nướng, thêm hai chai Sprite nữa nhé.

- Được thôi, không thành vấn đề.

Đầu bếp Hoàng trả lời.

- Vậy hai người ra ngồi phía đằng kia trước đi, sẽ có nhanh thôi.

Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây kéo tay nhau ngồi xuống chiếc ghế nhỏ phía bên cạnh, vợ của đầu bếp Hoàng vội vàng chạy ra dọn dẹp lại đồ trên bàn, nhanh tay dùng miếng khăn vải lau cho bàn khô ráo sạch sẽ.

- Chị Hân xem ra có vẻ hơi buồn bình.

Quách Uyển Tây nói, cô vẫn chưa thể quên được thái độ khinh miệt ban nãy của Dương Hân, bản thân đã có thể坦然 nhiên chấp nhận sự thật là cô ấy cũng yêu Trần Tuấn Long, tại sao Dương Hân vẫn không thể chấp nhận được mình, nhưng khi đối diện với chính bản thân mình, cô ta lại chọn cách chạy trốn.

Lấy trái tim ra để thấu hiểu cho trái tim, Quách Uyển Tây không hề trách cứ chuyện Dương Hân đã giận dữ với cô, bản thân vốn đã không phải người như vậy, bây giờ nghĩ kỹ lại, dù sao cũng là một chuyện tốt, chỉ ít thì từ bây giờ trở đi cũng sẽ không phải lo lắng nghĩ ngợi nhiều về chuyện này nữa.

- Thích thì thích, nhưng không thích thì đành từ bỏ mà ra đi thôi.

Trần Tuấn Long thờ dãi.

Không ngờ rằng câu nói này lại làm rối lòng Quách Uyển Tây đang ngồi bên cạnh, cô ngồi nhắc lại:

- Thích thì thích, nhưng không thích thì từ bỏ mà đi thôi? Hừm, như vậy có nghĩa là sau này Trần Tuấn Long anh không còn thích em nữa rồi cũng buông tay em mà đi thôi sao?

Câu này có vẻ nặng nề, Trần Tuấn Long bây giờ mới chợt nghĩ ra, hẳn không hề muốn gây ra liên tiếp hai chuyện trong một buổi tối, vội vàng cười trừ kéo tay của Quách Uyển Tây lại và nói:

- Đâu có chứ, đây là anh tự nhắc nhở mình đấy chứ, làm sao có thể đối xử với Tiểu Tây Tây của chúng ta như vậy được, em cũng đừng có suy nghĩ linh tinh nhé, thật là, anh làm sao có thể không thích em được cơ chứ, Uyển Tây ... Tiểu Tây Tây?

Những câu nói dịu dàng ấy khiến cho Quách Uyển Tây reo lên mừng rỡ, nắm chặt tay của Trần Tuấn Long và nhẹ nhàng vỗ vỗ.

- Xem anh ấy...

Quách Uyển Tây còn nhong nhèo

- Nhưng anh đừng để cho em bắt được một lần nữa đấy nhé, mà dám nói linh tinh nữa là em không khách khí với anh nữa đâu đấy.

- Ha ha ...

Trần Tuấn Long cười, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười rạng rỡ ấy, ban nãy hai người trêu chọc nhau cũng khiến cho tình cảm của hai người tiến thêm bước nữa, Trần Tuấn Long có thể cảm nhận được, Quách Uyển Tây đã dành trọn trái tim cho mình.

Trần Tuấn Long thấy rung động trong lòng, thừa cơ cô đang không để ý bèn hôn trộm một cái, bờ môi của Trần Tuấn Long chạm lên nhẹ nhàng như chuồn chuồn khẽ đậu mặt nước, sau đấy nhanh chóng thu về, trên khuôn mặt là điệu cười ranh mãnh như của một con cáo già.

Quách Uyển Tây mặc dù bất ngờ bị hôn lên, nhưng ánh mắt của cô gái đang cúi xuống vẫn ánh lên niềm vui khó có thể diễn tả nên lời. Nghe mùi hương thoang thoảng toát ra từ cơ thể Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long rung động trong lòng, những ham muốn mà ban nãy đã cố kiềm chế nay lại bỗng nhiên trỗi dậy.

Trần Tuấn Long ranh mãnh lại bắt đầu có những suy nghĩ xấu xa trong đầu.

- Tây Tây ... Tiểu Tây Tây ....?

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng reo lên.

- Ừm?

Quách Uyển Tây thỏ thẻ đáp nhẹ, đêm nay nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra, cô có linh cảm rất rõ ràng.

- Tí nữa ... , đừng đi nữa em nhé, ở lại cùng với anh được không?

Trần Tuấn Long cuối cùng cũng lộ rõ “cái đuôi cáo” của mình.

- Ừm ... nếu không về thì chị Hân sẽ biết đấy, mọi người sẽ biết ngay, thế nào rồi cũng sẽ cười nhạo người ta cho mà xem ...

Câu trả lời của Quách Uyển Tây lúc này có vẻ không hợp tác. Mặc dù không hề nói là đồng ý nhưng dường như cũng không có vẻ gì là phản đối cả, thật là khó có thể đoán được những tâm tư suy nghĩ của các cô gái.

Trần Tuấn Long như đang ngửa ngáy khó chịu trong người, cuối cùng thì đêm nay cũng có một người ở lại cùng hắn, cũng may là đầu óc tăm tối của hắn suy nghĩ khá nhanh.

- Hay là thế này nhé, anh biết có chỗ này hay lắm, chúng ta qua đây ngồi chút đã, tối anh lại đưa em về ký túc xá, được chứ?

Trần Tuấn Long bắt đầu thả mồi cho cá.

Quách Uyển Tây đầu phải không hiểu được “cái đuôi cáo” kia của hắn là gì, lần trước ở trên núi hai người không phải đã từng có những lúc ngây ngất bên nhau đấy thôi.

Quách Uyển Tây lúc ấy dường như đã hoàn toàn bị Trần Tuấn Long chinh phục, khát vọng hai người được ở bên nhau đêm nay của Quách Uyển Tây cũng không hề kém Trần Tuấn Long. Chỉ có điều là một cô con gái, đương nhiên là phải làm cao một chút, làm sao có thể dễ dãi quá được.

Quách Uyển Tây không gật đầu nhưng cô cũng không lắc đầu, hai người cứ ngồi chờ đợi ra đây. Lúc này, món cánh gà nướng của đầu bếp Hoàng đã được đem ra, không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đang xốn xang khó chịu trong lòng cũng đành ngồi ăn cánh gà nướng cùng với Quách Uyển Tây đang ngồi cười một mình bên cạnh.

Nhưng trong đầu hắn chỉ suy nghĩ đến “mỹ vị” tuyệt vời từ nét đáng yêu và sự nuột nà của Quách Uyển Tây.

Bất chợt tiếng có tiếng chuông vang lên, có điện thoại đến, Trần Tuấn Long rút điện thoại ra xem, đây là cuộc gọi từ một số điện thoại lạ, Trần Tuấn Long bắt máy:

- Alo ...!

- Anh Hai, là em đây, Lăng Linh của anh đây ạ.

Giọng nói vô cùng hứng khởi từ đầu dây bên kia.

- Ồ ...

Trần Tuấn Long cười.

- Hóa ra là em à, Lăng Linh, muộn như thế này rồi em còn tìm anh có chuyện gì không?

Quách Uyển Tây lúc ấy vẫn chăm chú nghe lén, nhưng giọng nói từ đầu dây bên kia rất nhỏ, cô không thể nghe được.

- Lăng Linh, là con gái sao?

Những hoài nghi bắt đầu trôi dạt trong lòng, cô lặng lẽ nghe tiếp hai người nói chuyện.

- Anh Hai, tối nay chúng em định ra ngoài chơi, anh có thể đến đón chúng em được không ạ?

Tiểu Lăng Linh khẩn cầu.

- Đi chơi à? Đi đâu vậy?

Trần Tuấn Long tham khảo tình hình trước.

- Ừm ... em không nói trước cho anh đâu, đợi khi nào anh đến rồi em nói cho.

Tiểu Lăng Linh khá ranh mãnh.

Nhưng Trần Tuấn Long cũng không hề chịu thua kém, dù sao thì cũng là người thỉnh cầu, tội gì mà hắn phải lo lắng băn khoăn chứ.

- Ồ ..., ra vậy à, nhưng bây giờ anh đang bận chút chuyện rồi!

Ánh mắt đầy ý đồ của hắn không ngại nhìn về phía Quách Uyển Tây, Quách Uyển Tây chạm phải ánh mắt của hắn bèn xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, vội vàng quay người sang một hướng khác.

- Ha ha ...

Trần Tuấn Long nắm chặt tay Quách Uyển Tây.

- Vậy thì thực sự anh không thể nào giúp em được rồi.

Hắn không hiểu ý của cô bé lắm, nhưng dù sao thì bây giờ cô đã chủ động, Trần Tuấn Long việc gì phải vội, huống hồ trước mắt mình còn có một “đại mỹ nhân” đang cần chăm sóc yêu thương.

- Híc ...

Giọng nói của Tiểu Lăng Linh từ đầu dây bên kia bắt đầu thay đổi.

- Anh trai tốt bụng ơi, anh đến đi mà, giúp em với, được không?

Lời khẩn cầu và sự nhõng nhẽ của cô gái bé nhỏ quả thật có sức hút, nghe tiếng cô bé ở đầu dây bên kia khiến Trần Tuấn Long cũng không khỏi động lòng.

- Ừm ...

Hắn trầm tư, trong lòng cũng đang bối rối. Nhưng Quách Uyển Tây không để cho hắn có cơ hội suy nghĩ, đôi tay cô nhẹ nhàng vịn vào bàn tay của Trần Tuấn Long, đôi mắt đắm đuối nhìn và chờ đợi.

- Em không biết đâu đấy, anh Hai, anh đã bay đi đâu bỏ lại em bốn năm rồi đấy, bây giờ không dễ gì mới hẹn hò với anh được một lần, anh giúp em đi, anh cứ chối đi chối lại thế này em không thích đâu. Anh đến đây nhanh lên!

Nói xong Lăng Linh tức giận cúp máy.

Điện thoại của Trần Tuấn Long bị ngắt giữ chừng, hắn ngại ngần nhìn Quách Uyển Tây cười, sau đấy nhét tờ vào trong túi quần. Tiểu Lăng Linh vẫn cứ thích ý lại mình mà mình lại cũng cần phải dựa vào cô ta để tìm hiểu cho ra sự việc đằng sau những kẻ giết người tàn bạo kia, manh mối ở chỗ cô ta làm sao mà không đi được. Trần Tuấn Long suy nghĩ kỹ càng, vẫn muốn đến chỗ cô ta trước xem xem cụ thể là như thế nào, nhưng còn vị đại tiểu thư Quách Uyển Tây đang ngồi trước mặt, không biết liệu cô ấy có đồng ý cho không.

- Uyển Tây?

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng vỗ về.

- Đi thôi, anh muốn đưa em đi đến một nơi.

- Đi đâu cơ?

Mặc dù không biết Trần Tuấn Long định làm gì, nhưng nhìn hắn bỗng nhiên thay đổi thái độ sau khi nghe điện thoại, Quách Uyển Tây biết được trong lòng hắn có gì đó không yên, chỉ có điều không muốn bận tâm thêm. “Ồi ... sau này không biết sẽ còn có bao nhiêu cô gái thích anh ta, mình cứ lo nghĩ về chuyện ấy làm gì cơ chứ?”. Cô tự than vãn trong lòng, bị Trần Tuấn Long lôi đi theo, hai người đi về hướng Tuyết Phật Lam.

- Đi đến chỗ anh.

Trần Tuấn Long trả lời vẻ rất thần bí.

- Chỗ anh?

Quách Uyển Tây thốt lên.

- Hay là anh ấy định ...

Nghĩ đến đây toàn thân Đặng Uyển Tây nóng lên, “Cái tên xấu xa này, tên xấu xa!” Mặc dù trên khuôn mặt có vẻ không thoải mái, nhưng Quách Uyển Tây vẫn ngoan ngoãn đi theo Trần Tuấn Long lên xe. Trên khuôn mặt Trần Tuấn Long vẫn là nụ cười rạng rỡ ấy, lái xe đưa Quách Uyển Tây đến căn

phòng hán thuê ở Hải Đào Hiền.

Sự căng thẳng trong lòng Quách Uyển Tây tăng dần theo độ cao của thang máy, cứ nhìn sang phía Trần Tuấn Long bên cạnh đang cười, cô thẹn thùng, đứng tựa vai Trần Tuấn Long không dám động đậy.

Đợi đến khi Trần Tuấn Long mở cánh cửa chính của căn hộ cao cấp Hải Đào Hiền, Quách Uyển Tây theo hán ta bước vào, háo hức khi nhìn căn phòng được bày biện theo phong cách cổ điển và tao nhã, tất cả đều mới được trang trí, lại thêm bộ đồ nội thất sang trọng được bày biện khiến cô không khỏi ngưỡng mộ.

Trần Tuấn Long bây giờ đã là người rất biết cách hưởng thụ, bất kỳ đồ vật nào cũng đều được hán lựa chọn kỹ càng, cách thưởng thức của hán cũng khá sành điệu. Chính vì thế mà Hải Đào Hiền được hán trang trí thật mỹ lệ. Quách Uyển Tây thán phục sự sang trọng của nơi đây.

- Có được không?

Trần Tuấn Long bỏ cái túi đựng laptop xuống, quay người lại hỏi Quách Uyển Tây.

- Đẹp quá!

Quách Uyển Tây tiếp tục quan sát bốn phía.

- Không ngờ rằng anh lại thuê phòng ở đây, môi trường ở đây tốt như vậy, tiền thuê chắc cũng không ít đâu nhỉ?

Quách Uyển Tây vừa quan sát vừa hỏi.

- Không đắt, cũng chỉ năm nghìn tệ một tháng thôi, rẻ mà.

Nghe khẩu khí của Trần Tuấn Long thì năm nghìn tệ có vẻ chỉ là chuyện nhỏ. Quách Uyển Tây và hán ở cùng nhau rất lâu rồi, cũng biết hán khá giàu có, nhưng bản thân cũng rất ngại hỏi vay tiền chỗ hán.

- Ngồi đi, anh đi kiểm ít tài liệu rồi quay lại.

Trần Tuấn Long đi về phía nhà bếp, Quách Uyển Tây vẫn ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, cầm chiếc điều khiển lên ấn mở chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng đang treo ở trên tường.

Đêm nay là đêm rất quan trọng đối với mình, Quách Uyển Tây chỉ nghĩ đến đây là nóng hết cả người lên, cô đang ngồi đợi Trần Tuấn Long quay trở lại, bàn tay cô ấn linh tinh vào chiếc điều khiển tivi, hình ảnh trên tivi bị cô thay đổi xoành xoạch, trong đầu cô chỉ nghĩ đến Trần Tuấn Long mà thôi.

Rất nhanh, Trần Tuấn Long đã xuất hiện trở lại, trên tay cầm hai chiếc ly, hán đang mỉm cười bước lại trước mặt Quách Uyển Tây, đưa một chiếc ly đang cầm trên tay rồi ngồi tựa vào chiếc ghế sofa.

Quách Uyển Tây đón lấy chiếc ly, nhấp một chút, hóa ra vẫn là Sprite, xem ra Trần Tuấn Long rất thích loại nước giải khát này, chí ít, đây là chút gì đó mà Quách Uyển Tây biết được về Trần Tuấn Long.

Không khí nơi đây khá tuyệt vời, mặc dù trên màn hình tivi vẫn chiếu quảng cáo xà phòng, nhưng dường như suy nghĩ của hai người đều không dừng lại ở trên màn hình tivi nữa.

Tay Trần Tuấn Long ôm chặt lấy Quách Uyển Tây, uống được hai ngụm Sprite xong thì đặt ly xuống bàn. Ngồi tựa gần lại với Quách Uyển Tây, hôn nhẹ lên *** tai cô, hán bắt chợt phát hiện ra Quách Uyển Tây tỏ ra khá nhạy cảm với nụ hôn của mình. Đặc biệt là lúc hán hôn nhẹ lên *** tai cô, toàn thân cô bỗng run lên bần bật.

Hay là, chỗ đây chính là điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể mà trong sách đã viết?

Trần Tuấn Long không biết liệu đây có phải là điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể Quách Uyển Tây, bây giờ hán chỉ nghĩ đến làm sao để cô gái xinh đẹp này lên giường cùng mình mà thôi, đây mới chính là điều hán quan tâm nhất. Những tiếp xúc gần gũi thân xác với Trần Tuấn Long, lại thêm cả nụ hôn bỗng cháy trên môi hán và mùi hương của người đàn ông đã khiến Quách Uyển Tây đã bị kích động vô cùng, lại thêm hai ngày trước hai người đã có lúc tiếp xúc thân mật với nhau, lúc này Quách Uyển Tây ư ư lên mấy tiếng về kháng cự, sau đây cô cũng ôm thật chặt Trần Tuấn Long, nhiệt tính đón nhận nụ hôn nóng bỏng ấy. Hai người ôm chặt lấy nhau, trao cho nhau nụ hôn say đắm.

- U ...

Theo tiếng rên khe khẽ của Quách Uyển Tây, hai người tách nhau ra, Trần Tuấn Long cười ranh mãnh, bàn tay trái vuốt ve chân của cô, hán nghiêng đầu sang một bên, khẽ thì thầm vào tai Quách Uyển Tây:

- Tiểu Tây Tây, đêm nay em đừng về, hãy ở lại đây cùng anh đêm nay được không?

- Vâng ...

Tiếng trả lời tho thê từ miệng Quách Uyển Tây, có chút ngại ngùng xấu hổ.

Nhận được câu trả lời chấp thuận từ phía Quách Uyển Tây, đôi bàn tay nghịch ngợm của Trần Tuấn Long càng thừa cơ hoạt động, theo đó là tiếng rên khe khẽ động của Quách Uyển Tây.

Khi Trần Tuấn Long vừa hôn Quách Uyển Tây, vừa lồng bàn tay lên sờ vào phần ngực của cô thì tiếng chuông điện thoại đang bỏ trong túi quần hắt lại reo lên không đúng lúc, lợi dụng thời cơ này, Quách Uyển Tây nhẹ nhàng đẩy Trần Tuấn Long ra, hai người cuối cùng cũng kết thúc sự tiếp xúc thân mật.

Trần Tuấn Long bức tức chửi thầm một câu rồi cúi xuống nhìn thấy Quách Uyển Tây với khuôn mặt đỏ bừng, đành rút điện thoại từ trong túi ra, cúi xuống nhìn, hóa ra là điện thoại của cô bé Tiểu Lăng Linh gọi đến.

Trần Tuấn Long ngồi dậy, bước đến chỗ ban công, nghe máy với giọng bức bối:

- A lô, gì thế?

Bất cứ một người đàn ông nào cũng vậy, lúc đang gần gũi với một cô gái đẹp mà gặp phải chuyện phiền phức như vậy đều tỏ ra khó chịu như thế.

Đầu dây bên kia lặng đi một lúc, sau đấy Lăng Linh lên tiếng:

- Anh Hai, anh sao thế, anh cứ như ăn nhầm phải thuốc gì ấy, ăn nói thô lỗ thế. Em hỏi này, anh đến chưa, bọn em còn đang đợi anh này?

Tiểu Lăng Linh không hề để ý đến vẻ bức bối của Trần Tuấn Long, cứ một mình trình bày.

Trần Tuấn Long đương nhiên không thể câu với cô được, chính vì thế mà dịu giọng lại:

- Lăng Linh, anh Hai tối nay có việc thật, hôm sau đi được không?

- Không được, người ta đã đồng ý với người khác rồi, bảo là hôm nay đi ra ngoài chơi, bây giờ lại bị cho leo cây, em làm sao mà giải thích với bạn bè em được chứ.

Tiểu Lăng Linh cũng tỏ ra rất ghê gớm.

- Anh đã đồng ý với em bao giờ?

Trần Tuấn Long thắc mắc, nhưng cũng suy nghĩ lại, không thể đứng tranh luận với cô bé này được rồi.

Quả nhiên, Tiểu Lăng Linh từ đầu dây bên kia cười phá lên một tiếng.

- Em không biết đâu ...

Cô bé tiếp tục.

- Dù sao đi chăng nữa thì tối nay anh cũng phải tới đấy, nếu không thì, hừm ...

Cô ta còn có thể hừm cái gì cơ chứ, cũng chẳng có gì có thể uy hiếp được Trần Tuấn Long.

Tiểu Lăng Linh có "hừm" cả nửa ngày thì cũng chẳng "hừm" ra cái gì cả, cuối cùng cô bé cũng tự ngắt điện thoại, có lẽ cô cũng đang rất giận.

Trần Tuấn Long bỏ điện thoại xuống, thật buồn chán, lúc này có một cơ thể mềm mại đang ôm chặt lấy Trần Tuấn Long, giọng nói của Quách Uyển Tây khe khẽ bên tai hắn:

- Long ca, nếu anh có việc cần giải quyết thì anh cứ đi đi, em ... em ở đây đợi anh, anh về sớm nhé ...

Nghe những lời nói dịu dàng ảm áp của Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long cảm động vô cùng, Trần Tuấn Long quay lại ôm trằm lấy cơ thể cô, hai người trao cho nhau nụ hôn nồng cháy, sau đấy Trần Tuấn Long bế Quách Uyển Tây lên, đặt cô lên chiếc giường trong phòng ngủ, Trần Tuấn Long hôn nhẹ mấy cái lên trán cô:

- Vậy thì em đi nghỉ trước đi, anh sẽ quay về sớm thôi được chứ?

- Vâng ... Quách Uyển Tây khẽ gật đầu cười, lúc này cô đã nằm ở trên giường, đối diện với người đàn ông trong cuộc đời của mình trên chiếc giường, cô cảm thấy rất ngại ngùng, đôi mắt nhắm chặt không dám mở ra.

Ngắm nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, Trần Tuấn Long không kìm lòng được cúi đầu hôn cô, dường như không nỡ rời xa. Trần Tuấn Long cũng không muốn từ bỏ đối với Tiểu Lăng Linh kia, có lẽ có thể điều tra ra một điều gì đó ở cô bé, Trần Tuấn Long vừa nghĩ vừa nhấc điện thoại lên gọi đi.

- Anh Long, là anh đấy sao? Anh đã đến rồi chứ?

- Tiểu Lăng Linh không hề tỏ vẻ giận dữ một chút nào, có vẻ như ban nãy không hề có chuyện gì xảy ra cả, cô nhận điện thoại của Trần Tuấn Long xong vẫn tự nhiên cười ha hả như thế.

-Đúng vậy!

Trần Tuấn Long nói với vẻ rất lạnh lùng.

- Em đang ở đâu? Bây giờ anh đến đón em.

Xem ra bản thân mình cần phải hiểu thêm một chút về Tiểu Lăng Linh.

- Vâng bọn em đang ở kí túc xá của Học viện Ngoại ngữ Trường Trung học Bắc Đại, đi đường Thôn Trung Quan đến, đường Hải Định Nam dẫn vào đường Hoàng Trang, đối diện là bệnh viện Hải Định. Khi nào anh đến thì hãy gọi điện cho em, bọn em sẽ ra ngay, nhanh lên nhé anh Long, bây giờ đã 12 giờ rồi đấy.

Tiểu Lăng Linh nói một hơi dài khiến cho Trần Tuấn Long mãi mới nhớ được.

- Được, anh sẽ đến ngay bây giờ.

Trần Tuấn Long coi như đã bị cô bé này đánh bại.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46: Điệu Nhảy Disco Điên Cuồng

Khi Trần Tuấn Long theo sự chỉ dẫn của Lăng Linh lái xe đến bệnh viện Hải Định, hắn mới phát hiện ra ở đây không hề có cái cổng nào cả, hình như trên quảng đường tới đây hồi nãy có một cổng lớn nhưng cũng đã đóng chặt rồi, bây giờ đã gần sáng, cửa ký túc cũng đóng cả rồi.

Khi hắn đang thắc mắc thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, là điện thoại của Lăng Linh, hắn bắt máy, tiếng Lăng Linh từ đầu dây bên kia vang lên:

- Anh Hai, anh đến rồi đấy à?

Trần Tuấn Long vừa lái xe vừa ló đầu ra ngoài.

- Anh đến chỗ cửa bệnh viện Hải Định mà em bảo rồi, nhưng ở đây đã xây tường kín rồi, không có cửa.

- Vâng, không có cửa đâu ạ, ha ha, anh lái xe gì thế?

Lăng Linh cười và hỏi.

- Chevrolet màu vàng, em đang ở đâu? Lại còn không ra đây đi, anh phải đi rồi.

Trần Tuấn Long bức bối nói, đúng vậy mà, ở nhà còn một cô gái xinh đẹp đang ngồi đợi mình cơ mà, ai muốn ở cùng con nhỏ rắc rối thế kia chứ.

- Đứng, anh Hai, em nhìn thấy anh rồi, nhìn thấy anh rồi, dừng lại! Dừng lại đi! Dừng lái xe lại đây! Dừng lái xe đi tiếp nữa, lùi lại một chút đi.

Lăng Linh vui vẻ chỉ dẫn.

- Gì cơ?

Trần Tuấn Long cho xe dừng lại, nghi hoặc nhìn về phía sau thì thấy có một cô gái đang đứng ở chỗ hàng rào hoa đăng kia vẫy tay về phía hắn, đấy không phải Lăng Linh thì là ai chứ.

Trần Tuấn Long cho xe lùi lại, dừng lại chỗ hàng rào, Lăng Linh vẫn đang vẫy tay mừng rỡ, hét lên:

- Anh Long, bọn em ở đây này.

Còn bọn em ư? Trần Tuấn Long bây giờ mới để ý đến ba cô gái đứng sau Lăng Linh, mọi người đều trang điểm rất xinh đẹp, trông thấy mấy cô gái mới chỉ mười mấy tuổi, có lẽ đều là bạn học của Lăng Linh, rồi nhìn lại Lăng Linh, hôm nay cô bé ăn mặc khá sành điệu, chiếc áo sơ mi bằng ren màu xanh nhạt đi kèm chiếc váy ngắn màu vàng sặc sỡ đáng yêu, lại thêm đôi giày đính hạt thủy tinh óng ánh trông vô cùng đáng yêu, rất bắt mắt. Trần Tuấn Long

xuống xe, thắc mắc:

- Các em làm cái gì thế này, muộn thế này rồi còn lang thang ở đây?

Lăng Linh đang đứng tựa hàng rào bên vỉa hè:

- Anh Hai, gọi anh đến đây là nhờ anh giúp đỡ, không phải gọi anh đến để thuyết giáo bọn em đâu, anh có thể cho xe lại gần đây không, bọn em muốn trèo ra.

- Trèo ra? - Trần Tuấn Long không dám tin vào tai mình, mấy cô bé này khủng hay sao mà lại muốn ra ngoài chơi giờ này. Nửa đêm lại muốn trèo tường ra. Nhưng không đợi hẳn kịp phản ứng gì, hai cô bé từ phía sau mang một chiếc chăn lại, treo lên lan can để chặn những chiếc ghế, một người nữa kéo một chiếc ghế lại, đặt ở sát tường. Lăng Linh dường như là kẻ đầu xỏ, phụ trách công việc chỉ huy.

Không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành cho xe sát lại, mấy cô bé có vẻ rất thành thực, giẫm lên ghế, bám lấy cái trụ và trèo qua, sau đấy nhảy lên đầu xe của Trần Tuấn Long, cuối cùng là Trần Tuấn Long đỡ từng người từng người nhảy xuống. Người cuối cùng nhảy xuống là Lăng Linh, Trần Tuấn Long gần như phải ôm để đỡ được cô bé xuống, cô bé có vẻ rất háo hức, sau đấy mấy cô bé thu dọn lại tấm chăn đang treo trên lan can, và giờ tay ra đẩy chiếc ghế vào bên trong hàng rào hoa, đưa mọi thứ trở về trạng thái bình thường, nhìn từ bên ngoài nhìn vào không thể phát hiện ra được. Xem ra những việc thế này không phải là họ mới làm một hai lần.

Trần Tuấn Long lắc đầu nói với Lăng Linh:

- Lăng Linh, bọn em đang chạy trốn khỏi ngục tù đấy à?

Câu nói của Trần Tuấn Long khiến cô bé và mấy người đi cùng cười phá lên.

Một cô bé trông đáng người hơi giống Lăng Linh đáp lại:

- Chị Linh, ông anh của chị hài hước thật đấy.

- Đương nhiên là vậy rồi, anh ấy là anh trai của chị cơ mà.

Lăng Linh ôm chặt lấy cánh tay của Trần Tuấn Long, trả lời rất tự hào.

- Nhanh lên nào, chúng ta đã bị muộn rồi đây.

Một cô bé mặc đồ màu tím lên tiếng.

- Phải rồi phải rồi.

Một cô bé mặc chiếc áo khoác len đứng bên cạnh nói thêm vào.

Trần Tuấn Long nhìn Lăng Linh với ánh mắt nghi hoặc, hỏi:

- Bọn em chuẩn bị đi tới đâu vậy?

- Ha ha ...

Lăng Linh cười.

- Đêm nay là đêm liên hoan chào mừng năm năm của JJ, bắt đầu từ sáng sớm, chúng ta đi nhanh lên thôi, anh Hai, nếu không chúng ta sẽ bị muộn đấy.

Sau đấy, không quan tâm Trần Tuấn Long có đồng ý hay không bèn vẫy tay ra hiệu cho tất cả mọi người cùng lên xe, còn cô thì ngồi ở hàng ghế phía trên.

Xem ra đêm nay mình không thoát được rồi, trông điệu bộ rất tự nhiên của mấy cô gái, Trần Tuấn Long cũng không còn cách nào khác, đành nhún nhún vai rồi cũng bước lên xe.

Ba cô gái ngồi ở hàng ghế sau chỉ có một cô trông có vẻ điềm đạm, hai cô gái còn lại giống như Lăng Linh, nói suốt buổi không nghỉ, người này bảo phải trang điểm thêm, người kia bảo phải chỉnh lại đầu tóc, Trần Tuấn Long nhìn vào chiếc gương quan sát các cô gái.

Lăng Linh thắc mắc:

- Anh Hai, sao anh vẫn chưa lái xe đi. Em phải đến quảng trường disco JJ đấy, ở chỗ lối vào con đường mới ở đường Bắc Đại ấy ạ.

- Muốn đi đâu cũng không thành vấn đề, nhưng phiền mấy cô thất dâm an toàn vào trước đã.

Trần Tuấn Long cười, hẳn cũng biết cách để đối phó với mấy cô bé như thế này.

Quả nhiên, cô bé đi cùng Lăng Linh ban này trẻ mới:

- Không phải đây là một chiếc Chevrolet sao, xấu tính thế, đêm nay nếu mà anh trai em không mang xe đi đua thì em bảo anh ấy lái chiếc Mitsubishi đến đón chúng ta, như thế mới gọi là “lướt gió”.

Câu nói này của cô bé khiến cho Trần Tuấn Long bức bối, Trần Tuấn Long quay đầu lại phản ứng:

- Vậy thì phiên tiểu thư xuống xe giùm tôi, bảo anh cô đưa đi.

Trần Tuấn Long vốn đã bị mấy cô gái kia trêu tức, bây giờ Trần Tuấn Long cũng cho họ thử nếm mùi xem sao.

Lăng Linh cũng để ý thấy Trần Tuấn Long có vẻ không vui, bèn vội vàng dàn xếp:

- Được rồi, anh Hai, anh sao lại tranh luận với con gái bọn em thế, Lý Tĩnh Kỳ, em cũng nói ít thôi, đêm nay chúng ta còn phải cảm ơn anh Hai nhiều vì đến đón chúng ta đấy, mọi người nhanh thắt dây an toàn vào đi.

Lời nói của Lăng Linh mang khí chất của một người lãnh đạo, mấy cô gái kia đều rất khâm phục cô, mọi người rầm rập thắt dây an toàn lại, Lăng Linh cũng kéo dây an toàn thắt lại, ngoài cô bé Lý Tĩnh Kỳ ngồi ở giữa hàng ghế sau ra, mọi người đều đã ngồi ổn định hết.

Lúc này Trần Tuấn Long mới chợt nhớ ra, đều đã gặp mấy cô bé này ở khách sạn Lan Liên Hoa buổi tối hôm ấy, là mấy cô gái đứng phía sau Lăng Linh, xem ra bọn họ rất thích ra ngoài chơi đây.

Lắc đầu thờ dài, rồi Trần Tuấn Long cho xe khởi động, sau đấy cho xe chạy tiếp về phía quảng trường Disco JJ mà Lăng Linh yêu cầu. Có lẽ do Trần Tuấn Long đang bức, cũng có thể là do ban này cái cô bé tên Lý Tĩnh Kỳ đã đánh khiến cho hấn tức giận, Trần Tuấn Long đạp vào cần tăng tốc, thể hiện kỹ thuật lái xe điều luyện của mình trên đường, chiếc xe Chevrolet dưới sự điều khiển của hấn chẳng mấy chốc liền tiếp vượt lên các xe đang chạy trên đường, xe chạy nhanh như bay với tốc độ cao nhất.

Mấy cô gái ngồi phía sau xe sợ hãi hét ầm lên, đặc biệt là Lý Tĩnh Kỳ ngồi giữa hàng ghế sau và không chịu thắt dây an toàn, hai tay giữ chặt vào ghế, đến đoạn cua lại phải ôm lấy cô bạn ngồi bên mới không bị ngã, nếu không đã bị bay ra khỏi ghế rồi. Tốc độ của chiếc Chevroler phải coi là hạng nhất.

Sau tiếng “Xì” của xe, Trần Tuấn Long cho xe dừng lại, phía trước chính là quảng trường Disco JJ.

- Mọi người tới nơi rồi đấy!

Trần Tuấn Long lạnh lùng.

Lăng Linh ngồi bên cạnh vỗ vỗ ngực, cô bé thót cả tim vì vừa rồi chiếc xe phanh quá gấp. Còn Lý Tĩnh Kỳ đang ngồi phía sau cũng bị hất lên theo quán tính, cũng may mà cô bạn đã kịp kéo cô ta lại.

- Sốc quá! Yeah! Anh Hai, kỹ thuật lái xe của anh thật là điệu nghệ, ban này cứ như là bị tắc đường ấy.

Lăng Linh tán dương.

- Đúng vậy, tốc độ này mang lại cho người ta cảm giác thật tuyệt!

Cô bé mặc áo tím ngồi phía sau nói chen vào.

Còn Lý Tĩnh Kỳ không nói gì, do ban này không chịu thắt dây an toàn nên cô là người nếm trải được mùi vị của thử tốc độ khủng bố ấy, nhất là khi bay lên ở đoạn cua xe. Lúc này tất cả các cô gái đang ngồi trên xe đều rất kính phục Trần Tuấn Long. Người trông thật phong độ, kỹ thuật lái xe siêu phàm, các cô gái đều rất ngưỡng mộ Lăng Linh vì đã có được một ông anh như thế.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cuối cùng cũng cười lên, không ra tay trước mặt các cô gái này thì các cô cứ nghĩ hấn là một con bệnh.

- Xuống xe hết đi, đừng chơi quá khuya đấy nhé.

Hấn bắt đầu lên lớp nhắc nhở, thực ra bây giờ cũng đã quá muộn rồi.

Lăng linh thắc mắc:

- Ôi, anh Hai, không phải là anh sẽ vào cùng bọn em sao?

Các cô gái lúc này đã xuống xe, trông thấy Lăng Linh như vậy bèn đánh đòn phủ đầu, mời Trần Tuấn Long cùng ở lại.

Trần Tuấn Long đã chấp thuận đi chơi cùng mấy cô này bao giờ chứ, nói là đi cùng thì nhẽ ra phải là cùng với đại mỹ nhân nóng bỏng tươi tắn đang ngồi ở nhà kia chứ. Nghĩ vậy hấn lắc đầu ngoay ngoay, nhưng không đợi hấn nói gì Lăng Linh đã nắm lấy cánh tay hấn cầu khẩn:

- Anh Hai, đêm nay là một đêm rất quan trọng với em, chính vì vậy em muốn anh ở bên cạnh em, với lại, nơi mà lần này bọn em đến vô cùng phức tạp, những tên vệ sĩ của em thật đáng ghét, em không thích bọn họ, vì thế mới cầu xin anh đến. Mong anh sẽ bảo vệ em, à, không đúng, là bọn em.

Lăng Linh vừa nói vừa quay đầu lại đá mắt với mấy cô bạn đang đứng tựa vào cánh cửa, đúng là mấy cô gái này ranh mãnh thật, đua nhau van nài Trần Tuấn Long.

- Đúng đấy, đúng đấy, nếu như Lăng Linh không nói có anh Hai của cô ấy đến để bảo vệ bọn em thì bọn em làm sao dám đến chơi ở nơi như thế này chứ, anh Hai, anh hãy ở cùng với bọn em nhé.

Những cô gái xinh đẹp này quả thật là có khả năng thuyết phục Trần Tuấn Long, đã vậy, lại thêm Lăng Linh khò sò van nài như thế nữa. Trần Tuấn Long nhìn đồng hồ, bây giờ đã là không giờ sáng rồi, đành thờ dãi đáp lại:

- Được rồi, anh sẽ đi cùng mọi người, nhưng mà anh nói trước, chỉ đi cùng bọn em một tiếng đồng hồ thôi nhé, sau một tiếng nữa bọn em mà không đi thì anh cũng đi đấy.

Trần Tuấn Long trước giờ đã nói là làm, mấy cô gái gật đầu răm rắp.

Thế là Trần Tuấn Long dùng đồ xe xong bèn đi theo bọn họ đi vào quảng trường Disco JJ.

Quảng trường Disco JJ Bắc Kinh vô cùng nổi tiếng, đây chính là quảng trường Disco JJ lớn thứ ba trong nước sau Thượng Hải, Quảng Châu. Cũng giống như hai quảng trường Disco trước đây, quảng trường Disco JJ Bắc Kinh vẫn giữ được phong cách huyền diệu JJ cũ và triết lý kinh doanh “đăng cấp cao tiêu phí thấp”. Đây là một điểm đến lý tưởng cho giới thanh niên Bắc Kinh, đồng thời độ ảnh hưởng lan ra toàn quốc, có rất nhiều người đến từ nhiều nơi khác nhau không hiểu sao cũng tụ tập về đây.

Thu hút mọi người nhất đương nhiên vẫn là DJ và những vũ công nhảy mẩu, bọn họ đều rất tuyệt, chính họ đã đẩy những biến khúc âm nhạc và toàn bộ không khí của JJ lên một tầm mới. Có thể nói JJ chính là lão đại đồng hành mà dân chơi Bắc Kinh thường hay lui tới ai cũng phải thốt lên một câu “Cảm giác được đến với JJ thật là tuyệt vời.”

Trần Tuấn Long trước đây chưa từng đến đây bao giờ, nhưng từ cửa đi vào sàn nhảy Disco và cách bố trí của phần sảnh có thể thấy được không khí nơi đây rộng rãi, tráng lệ, những âm thanh vang lên từ sàn nhảy disco cùng với ánh đèn nhấp nháy mang lại bầu không khí sôi động, càng khiến cho người ta thêm cuồng nộ.

Vừa bước vào, bên trong là tiếng nhạc chất chứa dội vào tai, trong tiếng “bang ... bang...” vui nhộn, là một vũ trường rộng lớn đã chật kín người, mọi người đều đang điên cuồng nhún nhảy theo điệu nhạc, ở giữa sàn là một màn hình lớn, ghi lại toàn bộ không khí sôi động của mọi người ở đây, và trên sân khấu là năm sáu DJ, đang đứng chỉnh những điệu nhạc disco khác nhau, thu hút người ta nhiều nhất vẫn chính là mười mấy cô gái ăn mặc nóng bỏng đang nhún nhảy theo điệu nhạc trên sân khấu. Họ mới chính là lý do khiến cho tất cả mọi người ở đây trở nên điên cuồng hơn.

Lăng Linh và mấy cô bạn vừa bước vào đã bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc, ở đây đã chật kín người, nhưng Lăng Linh dường như không hề vội vàng, cô nhìn Đông nhìn Tây, dường như là muốn tìm ai đó. Sau đấy cô gọi một nhân viên bồi bàn Disco lại, nói nhỏ vài câu vào sát tai hắn, sau đấy tên bồi bàn bèn dẫn họ đến chỗ một phòng bao mờ, xem ra Lăng Linh đã đặt sẵn một vị trí ở đây, mọi người vừa ngồi xuống thì người bồi bàn đã mang sẵn ra hai két bia, bây giờ Trần Tuấn Long rất dị ứng với việc uống rượu bia, mặc dù vẫn đưa tay ra đón một chai bia mà Lăng Linh đưa nhưng không uống giọt nào, chỉ thuận tay đặt xuống mặt bàn.

Sàn nhảy Disco bao giờ cũng là một nơi hỗn loạn phức tạp, những người đến đây chơi là muốn tìm được cảm giác kích thích, trông Lăng Linh có vẻ khá lạnh nhạt, không có nét gì giống với cái tuổi của cô bây giờ, xem ra không phải là lần một lần hai cô bé đến nơi đây.

Mấy cô gái đi cùng cũng thế, nhẹ nhàng nhấp mấy ngụm bia rồi nắm tay nhau chạy lên giữa sân khấu chơi. Lăng Linh cũng muốn kéo Trần Tuấn Long đi, nhưng Trần Tuấn Long từ chối, hắn có vui đến mấy cũng không chọn cách này để thể hiện, hắn chưa bao giờ ủng hộ việc dùng điều lắc lư này chỉ để lãng phí sức lực của cơ thể. Lăng Linh không còn cách nào khác, đành phải một mình chạy theo mấy cô bạn của cô, những cô gái rất nhanh chóng hòa mình vào đám đông đang cuồng nộ kia.

Trần Tuấn Long nhìn quanh, không khí ở nơi đây thật tuyệt, ồn ào huyền ảo vốn là nét đặc trưng của một sân nhả Disco, Trần Tuấn Long muốn tìm một chỗ để gọi điện cho Qách Uyển Tây vì sợ cô gái xinh đẹp này phải chờ đợi quá lâu, nghĩ đến đấy, Trần Tuấn Long lại bất chợt cảm thấy mình đã bị Lăng Linh và các cô gái kia chèn ép đến bất lực, lẽ nào những người đẹp lại có sức hút mãnh liệt đến như vậy đối với mình, cứ nghĩ đến cái dáng thành thực kia của Lăng Linh, Trần Tuấn Long không khỏi động lòng, không giấu được cảm xúc của mình, hắn lại bật cười, không biết từ khi nào mình đã bắt đầu có cảm xúc với bóng dáng của cô gái bé nhỏ kia rồi. Nhưng ban nãy, lúc ôm lấy cơ thể cô bé để đỡ cô nàng xuống xe, và cả lúc cô bé ôm chặt lấy cánh tay đứng sát cạnh mình nữa, thực sự khiến cho Trần Tuấn Long có cảm giác thật dễ chịu, dường như đang tựa vào mình thật sự là một cô em gái đáng yêu, cũng có thể, đây chính là lý do khiến Trần Tuấn Long luôn phải tuân thủ theo những yêu cầu quái gở để của cô bé tình nghịch này.

Trần Tuấn Long đứng đấy rồi đi về phía nhà vệ sinh, hy vọng rằng chỗ đấy sẽ yên tĩnh hơn một chút. Nhưng ở nhà vệ sinh cũng không hề yên tĩnh chút nào, vừa đi qua đã trông thấy một tốp người đang vây xúm lại, hình như ở đây đang có vụ đánh nhau, chỉ thấy dẫn đầu là một cô gái trông nhỏ nhắn đang đứng chống nạnh:

- Đánh mạnh vào cho tao, đánh cho đến khi nào mẹ nó không nhận ra nó nữa, dám chơi với bà chị này sao, vẫn không biết chữ “chết” viết thế nào hà, hừ!

Đi theo cô ta là mấy gã thanh niên, nhưng cũng có ba tên thanh niên đang đứng bao vây lại và hành hung một tên dưới mặt đất, bọn họ đang đứng chặn trước cửa nhà vệ sinh, đánh đập giẫm đạp lên tên thanh niên xui xẻo kia, Trần Tuấn Long nhủ mảy, không hiểu sao chỗ nào cũng ồn ào như vậy. Xem ra

bọn họ cũng sắp kết thúc rồi, chính vì thế mà Trần Tuấn Long cũng đứng lại chờ đợi, nhưng cách đó không xa có hai tên vệ sĩ của sán, nhưng xem ra bọn họ đều không thể quản được sự việc của bên này. Chỉ một lát sau, tên thanh niên đang nằm bẹp trên mặt đất đã chỉ còn thoi thóp thở, không còn luồng khí hít vào nữa. Ba gã kia cũng đã không động tay nữa.

- Tiểu Mập, hấn đã chết chưa?

Cô gái kia hướng về phía một người đàn ông có dáng hình to béo hỏi.

Gã đàn ông kia lắc đầu, cô gái bước tới phía trước, mắng té tát gã con trai đang nằm dưới đất:

- Tên tiểu tử này, mày nhớ kỹ lấy nhé, tao là tiểu ma nữ ở cái chốn này, sau này đừng có để tao thấy mặt mày nữa nhé, nếu tao còn gặp mày lần nữa tao sẽ cho mày trận nữa đấy.

Cô ta nói xong bèn giơ chân ra đạp vài đạp lên người gã thanh niên đang nằm dưới đất, tên kia đau đớn ôm bụng kêu lên:

- Hự ... hự

- Chúng ta đi thôi!

Cô ta khoát tay.

- Xem xem con tiểu quỷ Lăng Linh kia đã đến chưa.

Khi cô quay người lại, xuất hiện trước mặt Trần Tuấn Long là một cô gái trông có vẻ sáng sủa, đôi mắt sáng long lanh, làn da rần chắc, trông có vẻ duyên dáng và dễ chịu nhưng cô gái lại mang tính cách hách dịch của một đứa con cưng, đôi mắt dường như vô tội kia lại có thể nhìn thấu vào trái tim của tất cả những người đàn ông, khiến cho tất cả những người đàn ông kia phải cúi đầu dưới chiếc váy quá lự của cô, những gã kia đều lẻo đẻo theo sau cô ta.

- Lăng Linh ư?

Trần Tuấn Long tự hỏi, xem ra đêm nay Trần Lăng Linh muốn mình đi cùng đến đây là có mục đích cả, Trần Tuấn Long càng nghĩ càng muốn biết thực ra cô ta đang muốn làm gì.

Đã gọi liên tục cho Quách Uyển Tây hai lần rồi mà vẫn không thấy cô nghe máy, lẽ nào cô ấy đã tức giận bỏ về ký túc rồi sao. Trần Tuấn Long có vẻ chán chường, đánh đi rửa ráy mặt mũi, vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy bên ngoài có một tên đang nằm thoi thóp thở trong đau đớn trên mặt đất, đêm nay hấn đã phải gánh đủ rồi, vì đã đụng đến một con ma nữ.

Quay trở về hàng ghế ngồi, Lăng Linh và mấy người bạn học của cô vẫn chưa quay lại, Trần Tuấn Long cũng không vội vàng, gọi một chai Sprite và một mình từ từ ngồi uống, mặc dù vẫn rất hiếu kỳ về chuyện tại sao Lăng Linh lại muốn đưa mình tới đây bằng được, nhưng bản thân mình cũng đã đồng ý sẽ bảo vệ bọn họ chỉ một tiếng đồng hồ thôi, đến giờ thì mình đi, Trần Tuấn Long cũng không muốn nghĩ nhiều hơn về các cô gái nữa.

Tuy nhiên mọi việc không hề đơn giản như vậy, chỉ được một lát, bạn của Lăng Linh – cô gái ban nãy ngồi lặng yên ở hàng ghế sau hốt hơ hốt hải chạy lại:

- Nhanh lên, anh Hai, nhanh đi giúp Lăng Linh đi, có người muốn bắt nạt bọn em đấy!

Nói xong bèn lôi tay Trần Tuấn Long, kéo hấn chạy ra ngoài vũ trường. Mặc dù hơi gấp, nhưng Trần Tuấn Long sợ Lăng Linh xảy ra chuyện bèn vội vàng bước đuổi theo.

Chỉ nhìn thấy một bên của vũ trường có mấy gã thanh niên đang chọc ghẹo nhóm mấy cô gái của Lăng Linh, Lăng Linh, Lý Tĩnh Kỳ và một cô gái nữa mặc áo tím đang đôi co với mấy tên kia.

Trông thấy Trần Tuấn Long chạy đến, các cô gái như đã tìm thấy được chỗ dựa bèn lấy hết sức xông thẳng qua đám thanh niên đang bao vây và nép vào phía sau Trần Tuấn Long.

Mấy gã thanh niên kia ban đầu thấy bọn Lăng Linh có người đến giúp định tản đi, nhưng nhìn thấy chỉ có một mình Trần Tuấn Long thôi, chúng bèn tụ tập lại, Trần Tuấn Long, mặc dù trông rất trắng kiện, nhưng bên này có đến những năm người cơ mà, có đánh nhau chắc chắn cũng sẽ giữ được thể thượng phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Chương 0047

- Có chuyện gì thế, Trần Tuấn Long ngoảnh lại hỏi Lăng Linh.

Lăng Linh tỏ vẻ vô cùng phần nộ:

- Chính là do bọn họ đấy, bọn họ bảo muốn chơi cùng bọn em, bọn em không thêm đề ý đến thế là bọn họ đòi động chân động tay.

Nói đến đây mặt cô bé đỏ bừng, không dám nói tiếp nữa.

Trần Tuấn Long cảm thấy nực cười nói tiếp:

- Rồi sờ soạng vào mông em chứ gì?

- Không, chỉ chạm vào ngực của người ta một chút, còn Kỳ thì bị véo một cái vào mông -

Lăng Linh đỏ mặt giải thích.

- Vậy thì còn phải nói năng gì nữa chứ, cho hấn ta một cái tát vào mặt là được thôi mà.

Trần Tuấn Long cười.

- Đúng vậy!

Lăng Linh giận dữ đáp.

- Lúc ấy em đã cho hấn một chưởng rồi.

- Sau đây dẫn đến việc đánh nhau phải không?

Không cần phải hỏi thì Trần Tuấn Long cũng thừa biết, đây là chỗ nào kia chứ, toàn là đến để trêu ghẹo đàn bà con gái, đánh đấm cãi vã nhau loạn xạ.

- Các cô là con gái mà cả gan dám đến chạy đến đây chơi, không phải là rơi vào miệng cọp rồi hay sao?

Trần Tuấn Long lắc đầu nghĩ.

Bọn Lăng Linh răm rắp gật đầu nghe theo, lúc này, mấy gã con trai kia không biết sống chết thế nào bèn đứng bao vây lại, rõ ràng tuổi tác của Trần Tuấn Long xem ra lớn hơn bọn họ, với lại trông cũng khá chắc chắn, thuộc dạng hay đánh nhau, lúc đấy bọn họ cũng không dám tiến lại. Nhưng ban nãy lão đại của bọn chúng đã bị Lăng Linh cho một chưởng nên trong lòng cũng không chịu thua kém.

Trần Tuấn Long thấy bọn chúng tiến lại gần bèn cười nhạt mấy tiếng rồi quay đầu lại nói với Lăng Linh:

- Nói đi, muốn anh Hai cho giúp em dạy dỗ chúng nó thế nào đây?

Bây giờ đã đến lúc thể hiện bản lĩnh anh hùng trước mặt các cô gái rồi đây.

- Giúp bọn em cho chúng một trận đòn, mạnh vào!

Lăng Linh cũng có vẻ là người có khiếu gây chuyện bẩm sinh, vì sao tối nay cô muốn Trần Tuấn Long đi cùng, ngoài việc muốn thể hiện cho người kia biết ra, còn muốn Trần Tuấn Long ở đây để hỗ trợ cho cô giữa nơi hỗn tạp như thế này. Trước đây cứ đến đây chơi đều có mấy tên vệ sĩ ở nhà đi cùng, ba bốn tên vệ sĩ thân hình vạm vỡ, đeo kính đen đứng ở bên cạnh thì còn gì là thú vị nữa chứ. Chính vì thế mà cô tình nguyện gọi ông anh của mình đến đây để bảo vệ mình, cô tự tin rằng hấn có khả năng làm được điều đó, nghe tên đội trưởng đội vệ sĩ nói lần trước thì thực lực của anh Hai rất cừ, một mình mà đánh thắng được cả hai người vệ sĩ đã qua thời gian huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc.

Cũng chính vì thế mà Lăng Linh rất tự tin về lão đại của mình.

Trần Tuấn Long đương nhiên không thể để mọi người phải thất vọng, chỉ nhìn thấy Trần Tuấn Long bước rất nhanh về phía năm gã thanh niên kia, không nói năng gì, vừa bước tới đã bắt đầu tấn công, đầu tiên là một chưởng được tung ra khiến cho mấy gã đang đứng trước mặt phải lùi lại về phía sau mấy bước, tiếp đó xung tay phải lên, tay trái dơ nắm đấm, văng hai chân trái phải ra đập mạnh vào hai tên đang đứng bên cạnh, cuối cùng Trần Tuấn Long nhảy lên, gối khuỷu tay phải giáng đòn thật mạnh vào vai của gã đứng trước mặt, khiến cho hấn đau đớn vô cùng và ôm gối quỳ ngay xuống đất, và cuối cùng, Trần Tuấn Long lợi dụng thời cơ bay lên giáng một cú thật mạnh, đá tên kia văng ra.

Còn lại hấn tiếp tục đánh cho tơi bời, năm gã thanh niên này đâu phải là đối thủ của Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long hạ thủ rất âm hận, những phần nộ bức bối của tối nay đã trút hết lên đầu mấy tên không gặp may kia, hấn tiếp tục vừa giẫm đạp, vừa huých cho mấy tên kia vãi cái nữa. Nhưng chỉ trong chớp mắt, mấy gã kia đã nằm bò ra mặt đất, vật lộn trong đau đớn. Còn Tiểu Lăng Linh cùng những người bạn của cô thì đứng một bên reo hò cổ vũ.

Trên khuôn mặt Trần Tuấn Long lại nở nụ cười, hắn nói với Lăng Linh:

- Báo cáo tiểu thư Lăng Linh, nhiệm vụ đã được hoàn thành.

- Yeah! Lão đại thật tài giỏi, không ngờ anh lợi hại đến mức này, tối nay nhờ anh đi theo bảo vệ bọn em đúng là không phải sự lựa chọn sai lầm

Tiểu Lăng Linh vui vẻ reo lên.

Chuyện gây sự đánh nhau ở vũ trường Disco đều là chuyện thường gặp, mấy gã thanh niên kia có nằm ở đâu đi chăng nữa cũng chẳng có ai thèm để ý, nhưng dù sao đi chăng nữa thì bọn họ gây chuyện đương nhiên là ảnh hưởng tới sự vui vẻ của mọi người ở đây, khi Tiểu Lăng Linh cùng những người bạn của cô đứng vây lấy Trần Tuấn Long reo hò ầm ĩ thì có một cô gái dẫn theo sau mấy người nữa đến.

- Ồ... Ai mà uy phong như thế này cơ chứ? Hoá ra lại chính là tay chân của chị em nhà tiểu thư Lăng Linh của chúng ta đang thể hiện uy phong sao?

Cô gái kia kênh kiệu lên tiếng.

Trần Tuấn Long để ý thấy cô ta chính là cô gái vừa mới đứng ở cửa nhà vệ sinh đánh người, lúc ấy cô ta cũng quan sát Trần Tuấn Long với vẻ đầy nghi hoặc.

- Cái gì chứ, Từ Thi Tiệp, tôi cảnh cáo cô đấy! Anh ấy là lão đại của tôi đấy. Hừ, dạo trước giúp tôi đuổi cô đi chính là vị lão đại này đấy. Tôi nói cho cô biết, cô mà dám đụng đến tôi nữa thì tôi sẽ không khách khí với cô đâu đấy.

Lăng Linh nói rất nghiêm túc, cái cô gái tên Từ Thi Tiệp này từ nhỏ đến lớn đã quen bắt nạt Lăng Linh rồi, nhưng lần trước do có sự giúp đỡ của Trần Tuấn Long, Lăng Linh mới được một lần lên mặt đuổi cho Từ Thi Tiệp phải chạy đi.

Chính vì thế mà cô bé cứ nhớ mãi không thể quên được Trần Tuấn Long, và sau đấy, chính nhờ Trần Tuấn Long đã là người giúp cô có được quan điểm sống “ kẻ mạnh chính là người thắng ” trong cô, điều này khiến cho từ đấy trở đi cô không bao giờ chịu trận thua kém Từ Thi Tiệp.

Cứ khi nào hai cô gái có những tranh chấp thì Lăng Linh đều sử dụng cách đánh khá lợi hại, lại thêm Tiểu Lăng Linh bao giờ cũng khoe khoang về ông anh của cô lợi hại thế này, tài giỏi thế kia, khiến cho Từ Thi Tiệp đã không dám chính diện phản kháng lại với Lăng Linh trong một khoảng thời gian khá dài. Nhưng Từ Thi Tiệp cũng rất nhanh chóng phát hiện ra rằng cái ông anh mà Lăng Linh hay nhắc đến kia kể từ lần đấy trở đi không thấy xuất hiện bao giờ nữa thì cô ta lại bắt đầu tìm cách đối phó tiếp với Lăng Linh, lần ấy cô ta cậy thế người của mình đông nên ra sức chèn ép bắt nạt Lăng Linh, nhưng Lăng Linh tội nghiệp cũng không hề chịu đầu hàng, Từ Thi Tiệp cười chọc ghẹo cô, bảo rằng anh trai cô sẽ không bao giờ đến để giúp đỡ cô nữa.

Cũng chính vì điều này mà Lăng Linh cứ ôm hận mãi, mặc dù những chuyện đấy chỉ là chút tình tiết mâu thuẫn ngày còn bé, nhưng dường như Lăng Linh vẫn không hề cam chịu, chính vì thế mà lần này cô bé gặp lại Trần Tuấn Long bên vội vàng kéo Trần Tuấn Long đến đấy ngay, chuẩn bị cho Từ Thi Tiệp biết mặt rằng mình uy phong lợi hại đến thế nào.

- Hà...., Tiểu Minh, Tiểu Mập, các cậu xem kia, đại tiểu thư Lăng Linh của chúng ta lần này không biết lôi đâu ra một tay đàn ông, lại mạo nhận là ông anh trai ngày xưa của cô ta để dọa nạt chúng ta rồi kìa, khả khả, muốn nghe tôi nói à, Lăng Linh này, những ông anh trai của cô trên thế giới này có vẻ nhiều quá nhỉ, ha ha, ha ha ...

Cô gái Từ Thi Tiệp bốc lửa kia luôn tỏ ra bất hòa với Lăng Linh, và dĩ nhiên là cô ta luôn gây chuyện khích bác Lăng Linh ở mọi lúc mọi nơi. Nhưng nói đến quan hệ của hai người họ cũng có điểm rất lạ, hai cô gái luôn tỏ ra dễ mến thân thiện trước mặt người lớn, không hề để cho người lớn biết những mâu thuẫn giữa họ. Bình thường khi không có ai, hai người đấu đá nhau kẻ sống người chết, giống như hai kẻ không đội trời chung trên thế giới này vậy.

Trần Tuấn Long đương nhiên không thể biết được hai cô gái này có quan hệ như thế nào, nhưng Từ Thi Tiệp nói ra câu nào với mình cũng thật là cô lỗ, Trần Tuấn Long nghĩ đến đấy lại nhủ nhủ hàng lông mày.

Lăng Linh lại bắt đầu thể hiện cho mọi người thấy, giờ giờ nắm đấm ra trước mặt Từ Thi Tiệp, không hề tỏ ra yếu đuối:

- Từ Thi Tiệp, cô mà còn dám ăn nói linh tinh đừng có trách tôi không khách khí nhé, anh trai tôi không phải là người dễ đụng đến đâu.

Cô gái tên Từ Thi Tiệp dữ tợn kia hung hăng liếc mắt nhìn sang Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng không hề khách khí trừng mắt nhìn lại. Từ Thi Tiệp có vẻ hiểu ra được điều gì đó, ban nãy Trần Tuấn Long chỉ cần xuất vài chiêu là đã xử gọn mấy gã thanh niên kia, đánh nhau rất giỏi, bây giờ Lăng Linh đã có hắn ta đứng sau, chắc chắn là sẽ có bất lợi cho mình rồi, nếu cứ tiếp tục đối kháng không khéo lại chuốc tội cho thân mình.

- Hừ ... tài giỏi thế cơ à? Để tôi xem sau này sẽ xử lý cô như thế nào.

Từ Thi Tiệp bức bối ôm hận trong lòng, từ nhỏ đến giờ cô ta đã thích cạnh tranh với Lăng Linh, Lăng Linh trông rất đáng yêu, luôn được người lớn quý mến, ông của mình cũng rất yêu thương cô ta, cũng không hiểu lý do tại sao mà bản thân mình ngày nhỏ đã rất ích kỷ rồi, chính vì thế mà không cho phép Lăng Linh cạnh tranh với mình rồi, bất cứ thứ gì tốt khi chia đều cho cả hai, đều phải qua một phen giành giật tranh đấu. Thói quen này cũng trở thành thói quen dần dần đi theo họ đến khi trưởng thành, và càng ngày mâu thuẫn càng trở nên kịch liệt.

- Thôi đi, tối nay có buổi lễ kỷ niệm, tôi không thêm tính sổ với cô đâu, chúng ta đi.

Từ Thi Tiệp có vẻ rất hiểu về những chuyện có thể xảy ra, biết là là không nên đụng vào nên tạm thời đành lần tránh.

- Yeah!

Trông thấy có Trần Tuấn Long xuất mã cuối cùng cũng đẹp được bọn Từ Thi Tiệp - kẻ địch nhiều năm, không thể diễn tả hết được tâm trạng mừng vui khôn xiết của Lăng Linh. Mấy cô gái đi cùng cô cũng rất phấn khởi, bây giờ đã xảy ra việc như thế này mọi người cũng chẳng còn hứng thú gì với việc khiêu vũ nữa, bèn quay trở về phòng bao, mọi người đều rất khâm phục Trần Tuấn Long, đã biết hấn ta một mình đánh bại cả năm người, lại còn trấn áp được cả Từ Thi Tiệp, thêm nữa là kỹ xảo lái xe điêu luyện của Trần Tuấn Long ban nãy, khiến Trần Tuấn Long bây giờ đã được nhóm các cô gái này rất hoan nghênh, mọi người đều bắt đầu gọi ông anh của Lăng Linh là anh này anh kia. Và hiển nhiên, Trần Tuấn Long đã trở thành lão đại của cả bốn cô gái này.

Trần Tuấn Long hỏi han một chút về tên họ của mấy cô gái, ngoài cô bé mang tên Lý Tĩnh Kỳ ban nãy ra, người mặc áo tím tên là Cừu Khúc Dao, còn cô gái có vẻ điềm đạm trầm tĩnh kia tên là Phương Tuệ Tú, bởi vì trông cô bé nhỏ nhắn xinh xắn nên mọi người đều gọi cô là Tú Tú.

Mấy cô gái vừ ngồi uống bia vừa ngồi thưởng thức các tiết mục biểu diễn đêm nay của JJ, nhìn đồng hồ đã không còn sớm nữa, Trần Tuấn Long bèn hỏi bọn họ có muốn đi về không, nhưng ngoài cô bé tên Tú Tú kia ra thì ai cũng lắc đầu. Thật ra Trần Tuấn Long không hề biết rằng cả mấy cô gái này đều có lai lịch rất tiềm năng, giống như cha của Lăng Linh là một vị tướng quân, chẳng qua là cô không nói cho Trần Tuấn Long biết mà thôi, còn các cô gái khác cũng vậy, không phải con nhà quan thì là con nhà giàu có. Bình thường bọn họ đều bị quản thúc rất chặt chẽ, chính vì thế mà chỉ mong có cơ hội để được giải phóng. Nhưng vì họ được xếp vào viện ngoại ngữ của Trung học Bắc Đại, những cô gái này được người ta gọi là “những người quý tộc trong tầng lớp quý tộc”, và thực ra cũng không khác gì lắm so với những phạm nhân bị giam hãm. Cũng vì vậy mà việc các cô gái này thỉnh thoảng “vượt ngục” không có gì là lạ.

3: 20, bọn Lăng Linh đều không muốn về nhà, nhưng mà cứ ngồi mãi ở đây cũng chẳng còn gì là thú vị nữa cả, Lý Tĩnh Kỳ có ý kiến rủ mọi người cùng nhau ra ngoài ăn khuya, mấy cô gái vỗ tay hưởng ứng nhiệt tình, Trần Tuấn Long lại nhìn thời gian, đã quá một tiếng đồng hồ trôi qua rồi, hấn cũng không còn muốn đi theo chơi bởi cùng mấy cô bé này nữa, nhưng mà vừa đi ra đã bị Lăng Linh cố sống cố chết lôi lại, không để cho hấn đi.

Trần Tuấn Long có vội đến mấy cũng không còn cách nào khác, dù sao thì cũng không thể nói với cô bé này là có một mỹ nhân đang ngồi ở nhà để dành điều ấy cho hấn. Thật là chán. Thấy mình đã kéo được Trần Tuấn Long ở lại, Tiểu Lăng Linh ranh mãnh kia khoái chí cười. Có Long ca là tốt lắm rồi, ban nãy vế vào vũ trường, phí đồ ăn thức uống, rượu chè bia bọt đều do Trần Tuấn Long chủ động trả, cô bé không thiếu tiền nhưng mà dù sao đi chăng nữa thì trong suy nghĩ của cô bé, việc có một người đàn ông sẵn sàng thanh toán hóa đơn khiến cho cô cảm thấy thỏa mãn lòng tự tôn trong mình, đặc biệt là khi nhìn thấy điệu bộ bắt lực của Trần Tuấn Long khi bị giữ lại khiến cô bé cảm thấy rất nực cười, trong mắt cô bé, Trần Tuấn Long thực sự - rất đáng yêu!

Bây giờ thì bất kể việc Trần Tuấn Long có chịu chấp thuận hay không thì hấn ta vẫn cứ phải đi theo mấy cô nương này nữa. Sau khi mời bọn họ ăn khuya xong thì mấy cô bé này bắt đầu đã thể hiện rõ sự mệt mỏi của mình, Tú Tú vừa lên xe đã ngồi tựa vào ghế ngủ, Lý Tĩnh Kỳ và Cừu Khúc Dao cũng chợp mắt nghỉ ngơi, chỉ còn lại mỗi mình Lăng Linh vẫn đang thức.

- Đưa bọn em về trường nhé?

Trần Tuấn Long bảo với Lăng Linh.

- À ...

Lăng Linh lấy tay che miệng, ngáp một hơi dài, sau đấy nói tiếp.

- Đã muộn thế này rồi, em sợ mấy cô ấy treo tường không tiện đâu. Long ca, chỗ anh ở có tiện không, hay cho bọn em mượn nhờ chỗ anh một đêm có được không?

Làm sao có thể có chuyện như thế này được chứ, Trần Tuấn Long kiên quyết lắc đầu, mang mấy cô quý nhỏ này về nhà không phải là gây phiền phức cho mình sao? Lăng Linh lại bắt đầu xuất chiêu van nài cầu khẩn bi ai của mình ra nhưng lần này Trần Tuấn Long không hề có phản ứng gì cả.

Vừa may Trần Tuấn Long lái chiếc Chevrolet qua đường vành đai Đông Tam, trông thấy khách sạn Trường Thanh ở trước mắt, Trần Tuấn Long lợi dụng thời cơ linh động bảo với Lăng Linh:

- Được rồi, em đừng làm nũng anh nữa, thế này đi nhé, anh sẽ sắp xếp cho em một đêm nghỉ ở khách sạn, bọn em ở đấy nghỉ ngơi cho khỏe rồi mai tự đi về nhé, OK?

Mặc dù là lời lẽ có vẻ thương lượng nhưng không dễ từ chối.

Lăng Linh không còn cách nào khác, giờ không thể quay về trường được, lại cũng không thể đi đến chỗ Trần Tuấn Long, cũng đành phải như vậy thôi. Thực ra cô ta cũng rất muốn tìm hiểu về ông anh này, mặc dù cảm thấy có duyên với hấn nhưng dường như giữa hai người vẫn có điều gì đó thiếu thiếu. Lăng Linh muốn hiểu về Trần Tuấn Long nhiều hơn, nhưng Trần Tuấn Long lại không hề nghĩ vậy. Trần Tuấn Long cho xe đi về phía khác sạn Trường Thành, bây giờ đã là sáng sớm rồi, ở ngoài cửa không còn lấy một người gác cửa nữa, Lăng Linh lay lay bọn Lý Tĩnh Kỳ dậy, còn Trần Tuấn Long cũng bế Tú Tú đã ngủ say, mọi người cùng đi vào phía đại sảnh.

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng đặt Tú Tú xuống hàng ghế sofa ở đại sảnh rồi đi đến phía quầy lễ tân để làm thủ tục. Khi bước đến chỗ quầy lễ tân, có một cô gái đang ngồi làm việc ở đấy, trông thấy có người tới bèn gác mọi việc sang một bên, đứng dậy đón tiếp.

Trần Tuấn Long đương nhiên vẫn hy vọng rằng còn có thể gặp được tiểu thư ROSE lần trước đã đón tiếp mình, thật đáng tiếc, cô gái đứng trước mặt lại

không phải là cô ấy. Thấy cô lễ tân kia niềm nở đón chào:

- Chào buổi tối, thưa anh, tôi có thể giúp gì được cho anh ạ?
- Tôi muốn thuê phòng, cho hỏi khách sạn có còn phòng trống không?

Trần Tuấn Long để ý trên bảng tên của cô lễ tân này có khắc hàng chữ: CRYSTAL, có nghĩa là Thủy Tinh.

- Ô, là như thế này thưa quý khách, ngoài phòng dành cho thủ tướng của chúng tôi ra thì đêm nay tất cả các phòng trong khách sạn đều đã đủ người rồi.

Thái độ của cô gái tên CRYSTAL này tốt hơn nhiều so với cô ROSE hôm nọ, ít ra cũng có vẻ tao nhã lịch thiệp, rất lịch sự, công việc tiếp đón rất chu đáo cẩn thận.

- Ừm...

Trần Tuấn Long có vẻ bối rối, thật khéo, lại chỉ còn thừa phòng dành cho thủ tướng, nói cho cùng thì thực ra ngoài Lăng Linh thì hẳn và mấy cô gái này chẳng hề có quen biết gì cả, cũng không thể bắt các cô ấy phải gọi mình là anh trai, vậy thì bản thân mình liệu có phải phạm như vậy không, mặc dù Trần Tuấn Long không hề tiếc rở gí số tiền ấy.

Nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác nữa, mọi người đều đã ở đây cả rồi, Trần Tuấn Long nghiêng rằng một cái rồi quay sang bảo với cô lễ tân CRYSTAL:

- Vậy thì được, hãy để lại cho tôi phòng dành cho thủ tướng, nhưng có thể cho tôi thêm một chiếc giường nữa không?
- Không thành vấn đề thưa quý khách, chỉ cần trả thêm 150\$ phí thêm giường là được thôi ạ.

CRYSTAL có vẻ rất chuyên nghiệp:

- Phiền quý khách xuất trình chứng minh thư nhân dân được không ạ?

Trần Tuấn Long móc chiếc ví ra, đưa chứng minh thư nhân dân cho CRYSTAL, CRYSTAL đưa hai tay ra đón lấy và nhanh chóng nhìn tên Trần Tuấn Long trên chứng minh thư nhân dân, sau đấy hỏi:

- Xin hỏi có phải trước đây quý khách đã từng thuê phòng ở tại khách sạn Trường Thành phải không ạ?

Trần Tuấn Long rất ngưỡng mộ sự linh hoạt cô gái này, chỉ cần liếc nhìn đã đọc ra họ của mình, mỉm cười trả lời:

- Đúng rồi, đã từng ở đây rồi, cũng là phòng thủ tướng của khách sạn. Khả khả...
- Ô, là như vậy sao.

CRYSTAL từ từ hồi tưởng lại một lần nữa về cái tên của Trần Tuấn Long, bất chợt cô ta dường như nghĩ ra điều gì đó.

- Hóa ra anh chính là khách VIP Trần Tuấn Long của chúng tôi à, hoan nghênh quý khách lại đến thuê phòng ở khách sạn Trường Thành chúng tôi, xin hãy đợi một lát, tôi sẽ làm thủ tục thuê phòng cho quý khách ngay đây ạ.

Mỉm cười với Trần Tuấn Long xong cô gõ lách ca lách cách lên máy tính, rồi nhanh chóng đưa một tấm thẻ đăng ký thuê phòng và mỉm cười:

- Thưa ông Trần, phiền ông ký tên mình lên thẻ đăng ký này được không ạ.
- Được, không thành vấn đề.

Trần Tuấn Long đưa tay đón lấy cây bút và tấm thẻ trên tay CRYSTAL, ký tên của mình – Long Phi Phụng Vũ lên đấy.

CRYSTAL nhận lại tấm thẻ đăng ký đã được Trần Tuấn Long ký và mỉm cười nói:

- Phiền quý khách một chút, chúng tôi còn cần thẻ tín dụng của quý khách để bảo đảm được không ạ?

Trần Tuấn Long nói chuyện với cô rất thoải mái, không ngờ muộn đến thế này rồi mà vào thuê phòng vẫn thuận lợi như thế này. Cô gái tên CRYSTAL này rất xinh đẹp, lại rất có khí chất, Trần Tuấn Long rất hài lòng khi giao tiếp với cô gái xinh đẹp này. Hắn mỉm cười, rút chiếc thẻ tín dụng từ trong ví ra đưa cho CRYSTAL.

CRYSTAL mỉm cười và đưa hai tay ra đón lấy, ngay sau đó máy POST đã cho ra giấy phép, hóa đơn được đưa ra và chiếc chìa khóa từ cũng đã được làm xong, sau đấy thẻ tín dụng, thẻ vào phòng, và chiếc chìa khóa bằng thẻ từ cùng lúc được trả về cho Trần Tuấn Long.

- Hoan nghênh ông Trần lại đến với khách sạn Trường Thành của chúng tôi, yêu cầu thêm giường của quý khách ngay lập tức sẽ được sẽ được bên bộ phận phòng thực hiện, có thể quý khách sẽ phải chờ đợi một lát ạ.

- Ô, thôi, bạn của tôi đã rất mệt rồi, chúng tôi lên trên đây trước, còn về giường, cô hãy bố trí cho các đồng nghiệp bên bộ phận phòng đưa lên phòng khách là được rồi. Cảm ơn!

Trần Tuấn Long nói.

- Vâng, không có gì đâu ạ, tôi sẽ thông báo cho họ ngay lập tức.

CRYSTAL vẫn chu đáo lịch sự như vậy.

- Ô, phải rồi ...

Trần Tuấn Long đang định rời đi thì đột nhiên nhớ ra một chuyện.

- Đồng nghiệp ROSE của cô vẫn khỏe chứ? Tôi cũng rất lâu rồi không gặp cô ấy, không biết giám đốc bộ phận Lễ tân của các cô có làm khó cho cô ấy nữa không?

- Rất cảm ơn sự quan tâm của quý khách tới ROSE.

Câu nói của CRYSTAL vẫn có vẻ như đã được lập trình sẵn.

- ROSE cô ấy vẫn khỏe, giám đốc của chúng tôi đã không còn làm khó cô ấy nữa.

Nhưng trên khuôn mặt cô từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Ôm Ấp Phụ Nữ.

- Vậy thì tốt, nếu có gặp cô ấy, nhờ cô chuyển lời hỏi thăm tới cô ấy hộ tôi.

- Nhất định rồi.

CRYSTAL cười.

Lên đến phòng, Lăng Linh và bọn Lý Tĩnh Kỳ đều có vẻ vô cùng hứng thú với căn phòng hạng sang vô cùng rộng rãi này. Trần Tuấn Long vẫn còn bế Tú Tú trên tay, sau đây đặt cô lên chiếc giường phía bên trong phòng ngủ, phải nói rằng chiếc giường bên trong phòng VIP này rất rộng, đủ để cho cả bốn cô gái nằm lên đây ngủ, tuy nhiên Trần Tuấn Long vẫn muốn đặt thêm cho bọn họ một chiếc giường nữa.

Tú Tú nằm trên giường ngủ rất ngon lành, Trần Tuấn Long đắp cho cô một chiếc chăn, ngắm nhìn cô bé đang ngủ thật sâu giấc trông thật đáng yêu, hắn không khỏi rung động trong lòng, tình cảnh ấy khiến hắn bất chợt liên tưởng đến đêm nóng bỏng cùng với Tiểu Vũ, lúc này bé cô ấy trên tay hắn cảm nhận rất rõ cơ thể mềm mại của cô bé, mùi hương thanh khiết tỏa ra từ cơ thể, dù sao đi nữa thì đây cũng là cơ thể của một cô bé chưa thật trưởng thành chính vì vậy mà mang đến cho người ta những suy nghĩ đáng sợ của kẻ tội đồ. Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, cố gắng gạt đi những suy nghĩ không sạch sẽ trong đầu mình.

Nhìn kỹ lại một lần nữa, bình thường gặp mặt trông Tú Tú có vẻ rất điềm tĩnh ít nói nhưng lại là một cô gái non nớt đáng yêu, khuôn mặt trông rất tinh tế, thanh tú và rất tri thức. Cô bé lặng lẽ rất ít nói, điềm tĩnh cách này của cô bé rất giống với Trần Tuấn Long trước đây, Trần Tuấn Long rất thích nét tính cách như vậy. Chính vì thế mà hắn quan tâm chú ý đến cô bé này hơn một chút.

Khi bước ra phòng khách thì hai nhân viên phục vụ bộ phận phòng đang cố gắng lắp thêm giường, bọn Lăng Linh và Lý Tĩnh Kỳ cũng đã ngáp dài ngáp ngắn từng đợt, chờ đợi đến lúc được ngủ, Trần Tuấn Long quay sang bảo với cô gái mặc áo tím Cừu Khúc Dao:

- Giường ở bên trong rất rộng đủ cho cả mấy đứa em ngủ đây, buồn ngủ thì đi ngủ trước đi.

Cừu Khúc Dao gật đầu rồi cũng đi vào phòng nghỉ ngơi. Lúc ấy, nhân viên phục vụ phòng cũng đã lắp xong giường, Trần Tuấn Long tiện tay rút hai tờ một trăm ra đưa cho hai người, hai người phục vụ kia nói lời cảm ơn rồi đi khỏi.

Trần Tuấn Long cũng nói lời từ biệt với Lăng Linh, bảo mọi người hãy nghỉ ngơi cho khỏe, đừng chạy lung tung nữa, sau đây hắn đi về. Lăng Linh chạy đuổi theo, nói rằng muốn tiễn hắn. Trời đã quá khuya ánh đèn ở sảnh khách sạn mờ mờ ảo ảo, không còn bóng dáng một người khách nào nữa, Trần

Tuấn Long bước ra khỏi thang máy rồi quay lại nói với Lăng Linh:

- Được rồi, em cũng đi lên đi, đã muộn lắm rồi về nghỉ sớm đi em, được chứ?

Lăng Linh đỏ mặt gật đầu, sau đấy nhón chân lên nói với Trần Tuấn Long:

- Anh Long.....em .... Có một câu này muốn nói với anh.

Trần Tuấn Long bất chợt nhớ lại hình ảnh từ biệt của hai người lần trước, vẫn còn nhớ lúc ấy Tiểu Lăng Linh cũng bảo rằng muốn nói với mình một câu như thế này. Vừa nghĩ đến chuyện trước kia trên khuôn mặt Trần Tuấn Long không giấu nổi nụ cười lạnh lùng, Tiểu Lăng Linh lúc ấy cũng đỏ hết cả mặt nhưng vẫn mỉm cười, lặng lẽ chờ đợi những cảm xúc mà Trần Tuấn Long bộc lộ.

Trần Tuấn Long cuối xuống, vừa khéo chạm phải bờ môi của Lăng Linh khi cô đang cố nhón chân lên, chỉ nghe thấy Lăng Linh khe khẽ bên tai:

- Anh Long cảm ơn vì tất cả những điều anh đã làm cho em buổi tối hôm nay. Em...em...em thích anh, thật đấy!

Nói xong cô bé vẫn giống như lần trước, nhẹ nhàng hôn lên mặt Trần Tuấn Long, sau đấy cũng chạy vội về phía thang máy trốn đi. Bỏ lại Trần Tuấn Long một mình.

Khoảnh khắc hai người ở cùng nhau ngày trước bỗng dừng lại hiện về trong trí óc, Trần Tuấn Long cũng bất ngờ bị Lăng Linh hôn nhẹ lên trán, không dấu nổi cảm xúc lằng lằng.

Và từ phía bàn lễ tân đằng xa, cô lễ tân CRYSTAL kia cũng đang chú ý đến cảnh tượng thú vị ở phía thang máy chỗ đại sảnh, khi nhìn thấy ánh mắt Trần Tuấn Long hướng về mình, cô đỏ mặt cúi đầu giả vờ như không biết gì cả.

Trần Tuấn Long mỉm cười với CRYSTAL, lắc lắc đầu rồi bước ra khỏi khách sạn Trường Thành, ở nhà chắc chắn vẫn còn một cô gái xinh đẹp đang chờ đợi mình, cũng biết rằng một khoảnh khắc trong đêm xuân đáng giá nghìn vàng!

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng mở cửa, lúc này hắn đã quay về căn hộ chung cư thuê ở Hải Đào Hiên. Trong phòng vẫn còn sáng đèn, Quách Uyển Tây lại không ở trong phòng khách. Đây một nửa cánh cửa phòng ngủ ra thấy Quách Uyển Tây đang say ngủ trên giường thì Trần Tuấn Long mới thở phào một hơi, Quách Uyển Tây vẫn còn ở đây.

Trần Tuấn Long lập tức hưng phấn nhào đến, nhưng lại phát hiện Quách Uyển Tây đã ngủ say rồi, điện thoại di động của cô vẫn còn đặt trên chiếc tủ nhỏ ở đầu giường, thảo nào lúc này cô không nhận điện thoại của hắn, có lẽ là vì đã quá mệt rồi.

Không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành phải đi tắm nước lạnh để đè nén dục hỏa đang bốc lên cuộn cuộn trong lòng, đêm nay quay qua quay lại làm nhiều lần như thế thật khiến người ta khổ muốn chết, Trần Tuấn Long than thở, lấy chiếc khăn tắm rồi bước ra khỏi phòng tắm, sau khi lau khô nước trên người thì quyết định lên giường đi ngủ, thời gian cũng không còn sớm nữa, mặc dù Quách Uyển Tây đã ngủ say rồi nhưng điều này không có nghĩa là Trần Tuấn Long không thể làm chuyện đó với cô. Trần Tuấn Long xấu xa nghĩ, chỉ thấy hắn toàn thân lửa lò, chỉ mặc một chiếc quần đùi, kéo chăn ra, ôm lấy Quách Uyển Tây nằm lên trên giường.

- U' .....

Quách Uyển Tây đang ngủ say trở mình, không hề để ý đến vòng tay ôm của Trần Tuấn Long, ngược lại còn ôm chặt lấy Trần Tuấn Long nữa.

Ôm thân hình mềm mại của Quách Uyển Tây trong vòng tay, ngửi thấy hương thơm quyến rũ trên người cô, cảm nhận đôi ngực cao vút của cô cọ sát với da thịt, thật là chịu không nổi mà, thân dưới của Trần Tuấn Long lập tức có phản ứng, nhưng cũng không thể gọi Quách Uyển Tây dậy để leo lên người cô được.

Trần Tuấn Long trước giờ rất tôn trọng phụ nữ, đặc biệt là trong chuyện quan hệ tình dục, hắn đều rất chú ý, nếu không nhận được sự đồng ý của đối phương hắn tuyệt đối không làm bậy, lần trước cùng Quách Uyển Tây ngoạn cảnh thu trên núi, biết rõ rằng chỉ cần tiến lên phía trước một chút nữa thôi là có được Quách Uyển Tây rồi, nhưng khi đó Quách Uyển Tây chỉ cần nhẹ nhàng nói một câu “Đừng”, Trần Tuấn Long liền lập tức dừng lại ngay rồi, thử nghĩ mà xem, làm được điều đó thì khả năng khống chế phải mạnh đến mức nào mới được chứ.

Nhưng giờ thì không giống như thế rồi, đằng nào thì hai người cũng đã có những tiếp xúc “thân mật”, lúc này Quách Uyển Tây cũng tình nguyện đón nhận Trần Tuấn Long, thế nên khi Trần Tuấn Long ôm lấy Quách Uyển Tây, thân dưới không tự chủ được bắt đầu động đậy trên người Quách Uyển Tây.

Ôm người ngọc ôn nhu mềm mại trong lòng.

Quách Uyển Tây hoàn toàn say giấc không chút phòng bị lại càng thêm phần gợi cảm, Trần Tuấn Long không tự chủ được nhớ lại cô gái Tú Tú mà hắn vừa bỏ lên giường lúc này, cô cũng ngủ say như Quách Uyển Tây, toàn bộ cơ thể dường như mặc kệ cho mình muốn làm gì thì làm, chỉ cần hắn muốn, làm gì cũng được. Đây đã là lần thứ hai trong đêm nay Trần Tuấn Long có cái suy nghĩ đó rồi, có điều không cần vội, Quách Uyển Tây trước mặt đã đủ để Trần Tuấn Long hưởng dụng một lần rồi.

Ham muốn với Quách Uyển Tây vẫn cứ tiếp tục, dù rằng cách qua hai lớp áo quần nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến động tác của Trần Tuấn Long. Không cần bất cứ thứ gì để kích thích cả, có những lúc, phụ nữ không phải cứ cởi hết ra thì mới hấp dẫn, cái kiêu nửa kín nửa hở đó mới càng làm ham muốn của người ta tăng cao, Quách Uyển Tây khi đó ăn bận gọn gàng nhưng vẫn bị đôi tay của Trần Tuấn Long hoạt động khắp nơi không ngừng, cái cảm giác kì lạ đó khiến cho Trần Tuấn Long cảm thấy rất mới mẻ.

- U' .....

Theo tiếng rên khẽ một lần nữa của Quách Uyển Tây thì Trần Tuấn Long cũng không nhịn thêm được nữa rồi, khe khẽ gọi bên tai Quách Uyển Tây:

- Tây Tây, Tiểu Tây Tây.

Quách Uyển Tây không có chút phản ứng nào, Trần Tuấn Long cười đều, nhẹ nhàng giúp cô mở nút áo, còn tay còn lại thì bắt đầu du ngoạn ở khu vực giữa hai đùi cô, sau một hồi vuốt ve thì từ từ tiến dần lên khóa kéo của chiếc váy, vừa được mở ra thì bàn tay trái xấu xa của hắn đã bắt đầu từ từ từ từ tiến vào trong, đi qua đám cỏ lau um tùm, cuối cùng đến được cái chỗ bí ẩn nhất của Quách Uyển Tây, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng hoạt động, Trần Tuấn Long vừa múa tay vừa hôn Quách Uyển Tây, bắt đầu từ bầu vú lên đến cổ, rồi khuôn mặt, kể đến là hai vành tai.

Rất nhanh, Quách Uyển Tây liền có phản ứng, cơ thể cô đã chịu không nổi sự kích thích nữa rồi, đang dần dần uốn éo. Trần Tuấn Long lại gọi bên tai cô lần nữa:

- Tây Tây, Tiểu Tây Tây, là anh đây, anh về rồi đây.

Trần Tuấn Long muốn gọi cô dậy để làm chuyện đó, đêm nay hắn đã đợi quá lâu rồi.

Thế nhưng Quách Uyển Tây lại chẳng có phản ứng gì cả, Trần Tuấn Long lúc này như cung đã giương tên, không thể không bắn. Đêm nay dục hào không ngừng bốc lên hầu như đã khiến hắn mất hết lí trí rồi, động tác của hắn với Quách Uyển Tây cũng càng lúc càng mạnh, bên trên thì xoa bóp đôi vú mềm mại của Quách Uyển Tây, bên dưới thì ngón tay trở không ngừng ra vào lạch đào nguyên. Theo động tác ngày càng mạnh của Trần Tuấn Long, phản ứng cơ thể của Quách Uyển Tây cũng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn.

Trần Tuấn Long có thể cảm nhận được một cách rõ ràng ngón trở của bàn tay phải của hắn đã trở nên ướt át, để xem em có thể kiên cường được đến đâu, Trần Tuấn Long đặc ý nghĩ thầm, tiếp tục đùa giỡn với cơ thể của Quách Uyển Tây.

Cùng với tiếng rên ư ư không dứt, Quách Uyển Tây khi này tưởng chừng như còn đang say ngủ cuối cùng cũng chịu không nổi, lật người dậy, lập tức liền đè lên Trần Tuấn Long. Hóa ra dưới sự đùa nghịch của đôi tay hư hỏng của Trần Tuấn Long thì sớm đã tỉnh lại rồi, từ này đến giờ không ngừng hưởng thụ sự ân ái của Trần Tuấn Long. Bây giờ, Quách Uyển Tây đã động xuân tình đến mức không chịu đựng nổi, cũng không muốn che giấu cảm xúc của bản thân nữa rồi, chỉ thấy cô ngồi trên người Trần Tuấn Long, hai tay đang gấp gấp lột bỏ quần áo của chính mình, rất nhanh, thân trước đã trần truồng trước mặt Trần Tuấn Long rồi, Trần Tuấn Long cười ha ha ha, ôm lấy Quách Uyển Tây lật người lại, đè cô xuống dưới người hắn, sau đó mon man đôi môi ở vành tai cô, vừa thổi những làn hơi nóng bỏng vào bên trong tai cô, vừa không ngừng hôn vành tai đó, chỉ nghe thấy Trần Tuấn Long hư hỏng cười nói:

- Tiểu Tây Tây, hóa ra em sớm đã tỉnh lại rồi, vì sao lại có ý giả vờ ngủ chứ, ha ha ha, xem anh trừng phạt em như thế nào đây.

Quách Uyển Tây chính là không thể nào chịu nổi hơi thở mê hoặc người khác của Trần Tuấn Long, mỗi lần hắn hôn lên tai cô, cái cảm giác mãnh liệt đó có thể khiến trái tim cô như bay bổng.

Ngoài tiếng rên ư ư không dứt, hai chân của Quách Uyển Tây cũng quấn chặt lấy nhau, tự mình cọ sát, khi đó đã không còn cần nói thêm bất cứ điều gì nữa rồi, Trần Tuấn Long treo trên mặt nụ cười xấu xa, Quách Uyển Tây đẩy mông lên, cuối cùng hắn cũng hoàn toàn giải quyết xong “vũ khí” của Quách Uyển Tây, Quách Uyển Tây toàn thân đã hoàn toàn trần truồng trước mặt Trần Tuấn Long. Cô nhắm chặt mắt lại, xấu hổ đến mức chẳng dám mở mắt ra nữa.

Dưới ánh đèn mờ ảo, thân thể trắng mịn như tuyết của Quách Uyển Tây đang rung lên từng nhịp, hai chân cô vẫn quấn chặt lấy nhau không ngừng cọ sát, còn hai núm vú thì đã căng cứng lên tự bao giờ, Trần Tuấn Long vô cùng thích thú thân hình săn chắc trắng mịn của Quách Uyển Tây, tất cả thật hoàn mỹ, thật mê hoặc.

Trần Tuấn Long cúi đầu xuống, hé miệng ngậm lấy núm vú của Quách Uyển Tây, tay phải cũng đặt lên bên ngực còn lại của cô. Sau khi đùa giỡn một lúc lâu, Trần Tuấn Long ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói bên tai Quách Uyển Tây:

- Tiểu Tây Tây, anh vào nhé.

- Uhm .....

Từ miệng Quách Uyển Tây thoát ra một âm thanh nhẹ như tơ, sau đó là tiếng cổ vũ Trần Tuấn Long nhỏ và mỏng đến tưởng chừng như không nghe thấy:

- Anh Long ..... anh ..... nhanh lên .....

Nói xong câu này thì mặt Quách Uyển Tây đã đỏ hồng lên rồi.

Còn gì có thể mê hoặc lòng người hơn điều này chứ, Trần Tuấn Long cười ha ha, nhồm người lên, dưới sự cổ vũ của Quách Uyển Tây, hắn nhẹ nhàng cử động cái thứ đã căng cứng dựng đứng lên đó, trước tiên là rà rà tìm kiếm cái vùng đất bí ẩn của Quách Uyển Tây, sau đó thì rất nhanh chóng đã tìm được vị trí cần tìm, chậm rãi nhưng kiên quyết đâm thẳng vào trong.

- U' .....

Cùng với sự tiến nhập của Trần Tuấn Long, từ trong cổ họng của Quách Uyển Tây cứ thế vang lên những âm thanh kích động lòng người, có cảm giác như có cái gì đó đang rách toạc ra vậy, thẩn dưới rất đau. Cô biết đây là quá trình bắt buộc phải có khi từ một thiếu nữ trở thành một người đàn bà, cho nên cô cố cắn răng chịu đựng, phó mặc cho Trần Tuấn Long đang nhẹ nhàng hoạt động ở chỗ đó. Đêm nay, bản thân cô đã trở thành người đàn bà hạnh phúc nhất trên thế gian.

Cùng với tiếng rên rỉ từ trong lòng Quách Uyển Tây, sự kết hợp của cô và Trần Tuấn Long đã đến cao trào. Trần Tuấn Long âu yếm nhìn Quách Uyển Tây đã hoàn toàn mê mẩn dưới động tác của bản thân, cô nhắm chặt mắt, để mặc hân muốn làm gì thì làm, thân hình cô mới đẹp làm sao, mới động lòng người làm sao, bây giờ bản thân hân đã hoàn toàn có được cô rồi, đây là chuyện khiến cho người ta hạnh phúc biết bao. Hãy để cho hạnh phúc này càng trở nên cuồng nhiệt hơn một chút đi nào, Trần Tuấn Long vừa nghĩ vừa cùng lúc hành động, ở dưới người hân, từ miệng Quách Uyển Tây không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ đầy kích động.

Hai ngày nay Lý Thế Yến rất buồn, từ sau cái đêm đuổi theo Trần Tuấn Long mà không kịp, ngày hôm sau quay lại đại đội cô liền lập tức kiểm tra tài liệu của hân, sau đó liền được thông báo rằng tư liệu lưu trữ trong máy tính không có hồ sơ của Trần Tuấn Long, tiếp đó lại được cho biết vụ việc liên quan đến Trần Tuấn Long không cho phép bất cứ ai điều tra. Cô không biết mệnh lệnh này là do ai chỉ thị, nhưng từ ngữ khí của người truyền đạt cho thấy thì đây nhất định phải là lệnh đạo trong cục. Vì chuyện này mà cô vô cùng tức giận, trước đây những chuyện như thế này đã từng xảy ra, kể cả những người có tiền có quyền mà lái xe vi phạm luật hay là đâm phải người khác gì gì đó đều là cấp trên chỉ thị xuống một câu thôi là chuyện gì cũng xem như xong, như chưa từng có. Nhưng cô cảm thấy rất đỗi kì lạ, cái người đêm qua chẳng qua là lái một chiếc Chevrolet mà thôi, cũng chẳng phải là loại xe hơi cao cấp đắt giá gì cho cam, nhìn không ra hân lại có tiềm lực đến thế.

Nhưng chuyện này cô nhất định phải điều tra đến cùng, đừng nói những cái khác, chỉ riêng chuyện anh trai cô là phó cục trưởng thôi, nếu nhận được sự giúp đỡ của anh trai thì có lẽ là vẫn còn cơ hội.

Lý Tư Yến bấm chuông cửa nhà anh trai Lý Thế Bằng, hôm nay là cuối tuần, có lẽ anh ấy có nhà.

- Đến đây .....

Một giọng nữ từ trong nhà vang ra, sau đó là tiếng chân lạch bạch chạy ra mở cửa.

- Ai đó?

Cửa còn chưa mở mà người thì đã hỏi rồi. Lý Thế Yến không tự chủ được mỉm cười, cô cháu gái lớn này vẫn cứ ồn ào như thế.

- Là cô, cô nhỏ đây, mau mở cửa Diệc Phi à.

Tiếng mở cửa lạch cách vang lên, một cô gái có đôi mắt sáng long lanh như ánh mặt trời xuất hiện trước mặt cô.

- Cô nhỏ, ngọn gió nào đưa cô đến đây vậy, mau vào nhà đi.

Diệc Phi vừa hỏi vừa vui vẻ mở cửa.

- Ba cháu có nhà không?

Lý Thế Yến bước vào trong, cô chỉ lớn hơn cô cháu gái này có 5 tuổi mà thôi, Lý Thế Bằng là người anh cả danh phù thực lực của cô, bản thân xuất thân từ gia đình quân nhân danh giá, ba mẹ đều là người trong quân đội, già rồi mới có được con gái, đương nhiên là hết mực yêu thương. Lý Thế Yến sau khi tốt nghiệp liền được anh trai sắp xếp cho vào làm ở cảnh đội, hiện giờ làm việc trong đội cảnh sát giao thông, nhưng cô lúc bình thường ghét ác như thù, đặc biệt với không ít người, theo lí mà nói thì cảnh sát giao thông là bộ phận kiểm soát được nhiều nhất, ấy thế mà cô suốt ba năm liền cứ mãi một vị trí cũ không đổi, mới đây mới có được chút thay đổi, đương nhiên, đó còn là do nể mặt anh trai Lý Thế Bằng của cô, tuy nhiên lúc bình thường Lý Thế Yến vì muốn phân định rạch ròi mối quan hệ công tư với anh trai nên bản thân cô cũng hiếm khi liên lạc với Lý Thế Bằng.

- Ba cháu đã đi từ sớm rồi, không có nhà, cô nhỏ, cô tìm ba có chuyện gì thế?

Cháu gái Lý Diệc Phi của cô hỏi. Lý Diệc Phi năm nay vừa tốt nghiệp học viện Cảnh sát nhân dân Bắc Kinh, hiện giờ đang thực tập ở cảnh đội. Ngày còn ở trường cô là hoa khôi của học viện, lại là cao thủ Taewondo, thêm nữa lại có ông ba là cục phó cục công an, cho nên rất được các đồng nghiệp ở cảnh đội hoan nghênh, rất nhiều cảnh sát nam cùng lứa chủ động theo đuổi cô, chỉ là cô không muốn yêu đương sớm như thế mà thôi.

- Không phải cuối tuần được nghỉ sao?

Lý Thế Yến cau mày nói.

- Ba ấy à, sáng sớm đã đi đánh golf với bác Phương rồi.

Diệc Phi đáp.

- Bác Phương nào cơ?

Lý Thế Yến thấy lạ.

- Còn bác Phương nào được nữa, chẳng phải chính là cấp trên cũ của ba cháu đó sao, chính là bác Phương Khâm Vĩ, phó bộ trưởng bộ công an đó.

- À ....

Lý Thế Yên biết Phương Khâm Vĩ đó, ngày trước hắn là liên đội trưởng của anh trai khi còn ở bộ đội, gia đình họ cũng là thế gia cách mạng cũ, đại ca theo hắn mấy năm nay phát triển không ngừng, mà Phương Khâm Vĩ đó cũng thăng quan tiến chức rất nhanh chóng, hai năm trước đã làm lên đến chức phó bộ trưởng bộ công an rồi. Nếu đem so với mấy ông bộ trưởng tuổi đã năm, sau chục thì hắn có thể xem là tuổi trẻ xuất chúng rồi.

- Thế thì thôi, đằng nào thì ba cháu cũng không có nhà, cô về trước đây.

- Xem cô kia, làm gì mà vội thế, uống ly nước đã rồi hãy đi, mẹ cháu đi mua thức ăn rồi, hay là trưa nay cô ở lại ăn cơm đi, cháu thấy chắc đến lúc đó ba cháu cũng về đó.

Diệp Phi giữ cô nhỏ lại.

Tuổi tác hai người không cách nhau là mấy, lúc nhỏ Diệp Phi chính là lớn lên cùng với người cô nhỏ này, tình cảm của hai người cũng rất sâu sắc, mặc dù cách biệt thân phận đến cả một thế hệ nhưng có rất nhiều điều đều có thể tâm sự với nhau.

- Cô tìm ông ba rốt cục là có chuyện gì thế?

Đội Lý Thế Yên ngồi xuống rồi Diệp Phi lại hỏi.

- Aizz .....

Lý Thế Yên thở dài, những việc xảy ra trong mấy ngày nay đủ khiến cô tức điên lên được rồi, vừa khéo không có nơi để trút, bây giờ Lý Diệp Phi hỏi đến liền đem chuyện phóng xe đuổi theo Trần Tuấn Long kể cho Lý Diệp Phi nghe. Lý Diệp Phi đối với hạng người xấu xa công nhiên vi phạm pháp luật, xúc phạm đến tôn nghiêm của pháp luật một cách nghiêm trọng như Trần Tuấn Long thì cũng vô cùng căm ghét, liền đứng cùng lập trường với cô nhỏ mà mắng tên đại xấu xa khốn kiếp Trần Tuấn Long. Chỉ có điều bọn họ lại không hề hay biết, ô dù của cái tên đại xấu xa Trần Tuấn Long lại chính là anh trai, là ông ba của họ. Trần Tuấn Long đương nhiên không hề hay biết chuyện trong tư diễn của người khác hắn đã được định nghĩ là một tên đại xấu xa cùng hung cực ác rồi. Khi đó hắn đang an nhiên nằm nghỉ, cẩn thận ngắm nhìn Quách Uyển Tây đang ngủ bên cạnh mình. Bây giờ mặt trời đã lên đến cả con sào rồi, thế nhưng Quách Uyển Tây vẫn còn say giấc nồng.

Nhớ lại đêm qua hai người yêu nhau mãnh liệt, sau cùng Quách Uyển Tây muốn người thêm muốn cũng chịu không nổi yếu ớt xin hàng, Trần Tuấn Long mới chịu tha cho cô, nghĩ lại thì cũng đã làm chuyện đó với cô ba hiệp, mỗi lần cứ đến lúc đạt đến đỉnh điểm, Quách Uyển Tây lại có cái biểu cảm rất kích thích, đó là từ trong bên trong cơ thể thoát ra một hương thơm mê hoặc lòng người càng khiến cho Trần Tuấn Long thêm phấn điên cuồng.

Không ngờ được là thân thể của Quách Uyển Tây lại còn có chỗ kì diệu đến thế nữa. Mới nghĩ đến đây thôi Trần Tuấn Long đã thấy thân dưới lại muốn làm việc rồi, Trần Tuấn Long hôn lên trán Quách Uyển Tây, thò tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi ngực của cô. Quách Uyển Tây mặc dù đang say ngủ, nhưng vẫn ngoan ngoãn tiếp nhận hành động của Trần Tuấn Long, lật người lại, ôm chặt lấy Trần Tuấn Long, thế là bàn tay hư hỏng của Trần Tuấn Long không còn chỗ để dừng nữa rồi. Hắn cũng đành phải ôm lấy Quách Uyển Tây, ôm chặt lấy đôi ngực mềm mại đầy nữ tính vào lòng.

Không lâu sau đó, có lẽ là do hai người ôm ấp chặt quá, Quách Uyển Tây cuối cùng cũng ư ư lên một tiếng, tỉnh lại. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt cười mà như không cười của Trần Tuấn Long, hắn đang chăm chú quan sát cô.

Quách Uyển Tây xấu hổ vội giấu mặt vào ngực Trần Tuấn Long, nhớ lại đêm qua, bản thân đã trải qua một sự chuyển biến trọng đại trong đời người, tất cả đều đẹp đẽ đến thế, lúc bắt đầu mặc dù rất đau, nhưng cùng với sự ân ái của Trần Tuấn Long, dần dần rồi cuối cùng cô cũng đạt được đỉnh điểm của cuộc yêu.

- Em tỉnh rồi?

Trên mặt Trần Tuấn Long vẫn treo nụ cười độc quyền, người ngọc trong lòng, trần trụi ôm ấp, mềm mại như đóa hải đường, mềm mại yêu kiều, toàn thân của Quách Uyển Tây đã tạo thành bức tranh hải đường ngủ trong gió xuân mĩ lệ, xinh đẹp tuyệt vời, làm sao có thể không khiến người ta yêu thương cho được chứ.

- Ừm .....

Quách Uyển Tây xem như là cũng có đáp lời rồi, mặc dù cô vẫn còn e thẹn đến thế, nhưng vẫn là miễn cưỡng đáp lời rồi.

Trần Tuấn Long nhìn cái vẻ yêu kiều khả ái của cô không tự chủ được đưa tay ra捏 nắn mũi cô, trước đây Thát Thát rất thích nghịch mũi hắn như thế, đến cả hắn giờ cũng học được chiêu này rồi.

- Đêm qua ..... ừm ..... em ỏn chứ?

Hắn căn cứ vào vết máu hồng mà Quách Uyển Tây để lại thì biết rằng đêm qua là lần đầu tiên của cô.

Quách Uyển Tây đỏ mặt thẹn thùng gật gật đầu, đêm qua Trần Tuấn Long làm với cô ba lần, đến giờ bên dưới vẫn còn đau ê ẩm.

Trần Tuấn Long nghiêng đầu qua hôn lên đôi môi hồng tươi tắn của cô, Quách Uyển Tây thì nhắm mắt lại nhiệt tình đáp trả, rất lâu, rất lâu, hai người mới

chặt một tiếng rồi rời nhau ra. Trần Tuấn Long cười lên, xuống giường mặc lại quần áo, Quách Uyển Tây cũng ngồi thẳng lên trên giường, dựa lưng vào gối. Đột nhiên cô a lên một tiếng, Trần Tuấn Long quay đầu lại, chỉ thấy Quách Uyển Tây mặt mày ủ rũ cầm chỗ quần áo của cô. Hóa ra đêm qua cái lúc hai người điên cuồng trước khi bắt đầu cuộc yêu đã làm rách tươm burom quần áo của cô rồi, còn chiếc quần lót trắng tinh giờ đây cũng lấm thẫm những vết hồng, đến cả jaz trải giường cũng vương đầy những dấu vết của đêm qua, làm chứng cho mức độ mãnh liệt mà hai người hôm qua đã đạt đến.

Nhìn bản mặt cười nham nhở của Trần Tuấn Long, Quách Uyển Tây hờn dỗi:

- Long ca anh thật xấu, anh xem, anh làm hư hết quần áo của người ta rồi, giờ bảo em làm sao ra ngoài nhìn mặt người khác chứ?
- Thế thì đừng ra ngoài nữa, cả đời ở trong phòng làm người phụ nữ của anh là được rồi.

Trần Tuấn Long ngồi xuống bên mép giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Quách Uyển Tây.

- Ư ừ ....

Quách Uyển Tây then thùng phản kháng.

- Ha ha, Uyển Tây, em nghỉ ngơi thêm một lát nữa đi, anh ra ngoài mua quần áo mới cho em, sẽ quay lại nhanh thôi.

Trần Tuấn Long thu lại nụ cười, dịu dàng an ủi Quách Uyển Tây.

- Vâng, Long ca, anh nhớ mau quay về đó.

Quách Uyển Tây cúi đầu, không dám nhìn hấn thêm nữa.

Trần Tuấn Long cười nhẹ một tiếng:

- Yên tâm, anh sẽ trở về nhanh thôi.

Sau đó mang giày rồi rời khỏi phòng.

Đây là lần đầu tiên Trần Tuấn Long mua quần áo cho con gái, lại còn là mua quần lót áo và mấy thứ đồ này nữa chứ, hấn làm biếng đi xa nên mua luôn ở siêu thị Hoa Nhuận ở gần tiểu khu, nhưng khi nhân viên bán hàng hỏi hấn cần mua áo ngực cỡ số mấy thì hấn nhất thời ngẩn người, đành phải cười hi hi rồi gọi điện hỏi Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây bắt điện thoại nghe Trần Tuấn Long giải thích xong thì cũng đỏ mặt then thùng, sau cùng mới phun ra một câu:

- Cỡ D.

Đến khi Trần Tuấn Long hỏi cô muốn mua màu gì thì Quách Uyển Tây đã xấu hổ đến mức không còn muốn trả lời nữa rồi, mặc kệ Trần Tuấn Long tự tưởng tượng liền cúp máy luôn.

Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, bảo nhân viên bán hàng lấy luôn ba bộ đồ trong, màu đỏ, màu trắng với cả màu vàng nhạt nữa, cho Quách Uyển Tây thích bộ nào thì chọn bộ đó vậy, chẳng nào thì ba màu này màu nào hấn cũng thích cả, trong lòng Trần Tuấn Long cười thầm. Bây giờ đã sắp đến giữa trưa rồi, tiện thể mua luôn một ít đồ ăn với đồ uống xong rồi Trần Tuấn Long liền quay lại Hải Đào Hiên.

Trần Tuấn Long đưa chỗ quần áo mới mua cho Quách Uyển Tây, Quách Uyển Tây nhận lấy xong liền đẩy Trần Tuấn Long ra khỏi phòng, cửa phòng nghe rầm một tiếng liền bị đóng lại, Trần Tuấn Long mỉm cười, muốn nhìn thì đêm qua còn có gì chưa nhìn thấy đâu cơ chứ, giờ mà còn che che giấu giấu làm gì nữa không biết.

Rất lâu rất lâu sau đó, cửa phòng nghe kịch một tiếng liền được mở ra lại rồi, Trần Tuấn Long nhìn thấy Quách Uyển Tây ăn bận rất đẹp bước ra, thời khắc đó khuôn mặt Quách Uyển Tây như sáng bừng lên, kiều sa mỹ lệ.

Trần Tuấn Long đang làm trứng gà ốp la trong bếp, Quách Uyển Tây đi đến trước mặt Trần Tuấn Long, đầu tiên thì giống như người mẩu quay một vòng, sau đó thì ngồi xống ghế, hai tay bắt chéo trên đầu gối nhìn Trần Tuấn Long làm trứng, chỉ nghe cô hỏi:

- Long ca, em có đẹp không?
- Đẹp, Tiểu Tây Tây của anh là đẹp nhất.

Trần Tuấn Long vừa chiên trứng vừa đưa đầu qua, Quách Uyển Tây chu môi lên, hai người nhẹ nhàng hôn nhau, sau đó nhanh chóng tách ra.

- Trứng gà sắp xong rồi, ăn cái gì đó trước đi.

Trần Tuấn Long lật ngược trái trứng trên chiếc chảo chống dính rồi tiếp tục chiên mặt còn lại.

- Vâng.

Quách Uyển Tây đáp lời, lại nhìn xung quanh xem thử, sau đó ngồi xuống bên bàn ăn, còn Trần Tuấn Long cũng nhanh chóng dọn bữa sáng qua, hai người cùng nhau hưởng thụ khoảnh khắc vô cùng lãng mạn ngọt ngào này, trứng gà ốp la mà Trần Tuấn Long làm cực kì ngon. Tài nghệ nấu nướng quả không tồi, Quách Uyển Tây vừa ăn vừa nghĩ, bản thân cũng chưa chắc có thể làm được ngon như thế này, qua một đêm thân mật gần gũi, Quách Uyển Tây phát hiện bản thân cô lại hiểu Trần Tuấn Long thêm một bước nữa rồi.

Cả buổi sáng Trần Tuấn Long đều ở cùng với Quách Uyển Tây, Quách Uyển Tây lần đầu ném trái cấm, cùng với Trần Tuấn Long quần quýt không rời, lại đúng lúc được ở một mình với Trần Tuấn Long tại Hải Đào Hiên nên càng tự cho mình là nữ chủ nhân của nơi này. Trần Tuấn Long ở đây chỉ sắp xếp một phòng ngủ chính, còn lại hai phòng thì không bày trí gì cả. Quách Uyển Tây vô cùng cần mẫn, kiên quyết nói là cần bày biện thêm một số đồ dùng gia đình, nói là phải sửa một phòng trống thành phòng tập thể hình, Trần Tuấn Long chỉ cười cười không nói gì, cũng tùy cô muốn làm gì thì làm.

Buổi chiều Trần Tuấn Long nhân lúc rảnh rỗi liền dẫn Quách Uyển Tây ra ngoài mua sắm, Quách Uyển Tây dù rằng đi lại vẫn còn có chút khó khăn, nhưng con gái trời sinh thích mua sắm, nên cũng vui vẻ mà đi cùng Trần Tuấn Long.

Chỉ cần Quách Uyển Tây thích thì Trần Tuấn Long có phải tiêu hàng đồng tiền thì cũng vui vẻ, để tùy cho Quách Uyển Tây đầu tiên là mua quần áo, tiếp đến là đi chọn giày dép, nếu không phải vì giờ cũng còn lâu nữa mới đến mùa đông thêm nữa Quách Uyển Tây cũng phản đối thì khi này lúc đi ngang qua cửa tiệm chuyên bán áo khoác lông chồn đáng giá bạc triệu Trần Tuấn Long đã mua luôn rồi, chỉ có điều cho dù là thế chẳng nữa thì hôm nay Trần Tuấn Long cũng đã tiêu không ít tiền cho Quách Uyển Tây rồi.

Hóa ra Trần Tuấn Long là dạng người không có khái niệm về tiền, trong thế giới của hắn chỉ có sự khác biệt của sống và chết mà thôi, cực kì đơn giản. Nhưng giờ thì không còn như thế nữa rồi, tiền trong mắt hắn đã trở thành một loại công cụ, một loại công cụ giúp hắn đạt được mục đích. Thế nên vì người mình thích mà tiêu chút tiền thì hắn thấy cũng đáng, huống chi chỗ tiền đó vốn cũng chẳng phải của hắn. Thế nên khi tiêu tiền hắn thậm chí còn không thêm chóp mắt nữa.

Hai người đáng lẽ còn dạo lâu hơn nữa nhưng Trần Tuấn Long lại nhận được điện thoại của Lý Thế Bằng, nói là đêm nay đã hẹn với cục trưởng cục công an Giả Chính Cảnh, ám thị hắn có thể cần chuẩn bị một khoản đi trước. Trần Tuấn Long cười cười, sau đó liền đáp ứng rồi. Đợi sau khi Quách Uyển Tây mua sắm xong Trần Tuấn Long liền đưa cô về Hải Đào Hiên, đồng thời nói cho cô biết hắn có việc phải đi, tạm thời không ở bên cô được. Mặc dù Quách Uyển Tây chu mỏ không vui nhưng cũng không có cách nào khác, Trần Tuấn Long vì muốn dỗ cho cô vui nên hứa chắc với cô nhất định sẽ về sớm, có được lời hứa của Trần Tuấn Long rồi Quách Uyển Tây mới đổi giận thành vui, hai người nồng nhiệt hôn từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 49: Cục Trưởng Cục Cảnh Sát

Trần Tuấn Long vừa lái xe về Bách Lạc môn vừa không tự chủ được thấy cảm khái, sự nhiệt tình của Quách Uyển Tây đã khiến hắn kích động biết bao. Thật ra mỗi cô gái khi lần đầu trở thành đàn bà đều có cảm giác yêu thương sâu sắc đối với người đàn ông đó, còn người con gái đang yêu mãnh liệt chính là cô gái hấp dẫn nhất, thế nên cũng khó trách Trần Tuấn Long thấy cảm khái.

Quay lại Bách Lạc môn không lâu thì quân sự của Phi Phụng bang là Gà Rừng liền vội vàng chạy đến. Trên tay hắn cầm theo một đồng tài liệu. Trần Tuấn Long mời hắn ngồi xuống, hai người bàn về những điều chỉnh sau khi bang hội liên minh trong mấy ngày nay.

Gà Rừng đã sắp xếp xong thứ bậc trong toàn bang hội, sau khi hắn báo cáo với Trần Tuấn Long suy nghĩ của hắn xong thì Trần Tuấn Long không ngừng gật đầu hài lòng. Còn về phần Đồng Hồ, Đinh mập, Tiểu Hắc ba người thì đã kéo theo đội ngũ vốn có của mỗi người, trở thành ba đầu lĩnh của Phi Phụng, thêm vào Nam Lang bang với Tây Đầu bang trước kia, toàn bộ cơ cấu của bang hội đã hình thành. Đối ngoại thì có bọn Đồng Hồ ra sức chém giết, đối nội thì có Nam Lang bang với Tây Đầu bang ổn định trật tự. Tổ hợp như thế vô cùng hợp lý, hơn nữa Trần Tuấn Long cũng đã hứa là sau này những địa bàn mà bọn Đồng Hồ chiếm được thì bọn họ sẽ được lấy 60% lợi nhuận, điều này cũng cực kì kích thích lòng háo thắng của bọn Đồng Hồ. Nếu không phải do Trần Tuấn Long nói giờ còn chưa phải là thời cơ tốt nhất để xuất kích thì chỉ sợ bọn họ đều đã tự mình xông lên chém giết rồi.

Sau cùng thì Trần Tuấn Long hỏi Gà Rừng về vấn đề mà hắn quan tâm nhất đó là cơ cấu tổ chức tình báo, Gà Rừng bây giờ đã tìm ra được một số đầu mối, còn các đường dây liên hệ thì đang trong quá trình thiết lập, mấy ngày nay Gà Rừng cũng tiêu không ít tiền, những dụng cụ hành động kĩ thuật cao mà Trần Tuấn Long đưa ra với hắn, hắn cũng đang tích cực thu mua, tuy nhiên tất cả đều cần phải có thời gian, Trần Tuấn Long rất chú ý đối với việc tổ chức một cơ cấu tình báo thuộc về mình, trước khi mà cơ cấu tổ chức tình báo này chính thức đi vào hoạt động thì hắn vẫn còn phải chờ đợi và quan sát. Bởi vì khi đem so sánh với các đại bang khác thì Phi Phụng bang vẫn còn non trẻ, tình báo, chỉ có tình báo mới là pháp bảo giúp Phi Phụng bang tạo nên thắng lợi kì tích, cho nên hắn biết còn chưa thể ổn định, chỉ có cách thúc giục Gà Rừng phải nhanh chóng hoàn thiện thôi.

Từ Bách Lạc môn đi ra vẫn còn chút thời gian, Trần Tuấn Long lái xe đến ngân hàng, trước đó đã ước định sẵn qua điện thoại rồi, hắn cần đưa tiền trước. Tối nay hắn chuẩn bị cho Giả Chính Cảnh năm triệu nhân dân tệ, đây đã là một con số không nhỏ rồi, Trần Tuấn Long nhận thấy Giả Chính Cảnh cũng chỉ đáng cái giá đó mà thôi, mặc dù thông tin lần trước Gà Rừng điều tra ra được không nhiều nhưng Trần Tuấn Long cũng có thể tưởng tượng ra được lão già thô lỗ đó là người tham tiền mê quyền, đối với hạng người này thì đương nhiên là hắn hi vọng có thể mua được, nếu không có được sự ủng

hộ rõ ràng từ bên trên thì dù hần có thỏa thuận được với người ở dưới cũng không ăn thua gì.

Trần Tuấn Long thấy tất cả đều được tiến hành theo đúng kế hoạch thì vô cùng hài lòng, việc cần làm bây giờ là phải làm thế nào để giải quyết được vị cục trưởng cục công an Giả Chính Cảnh này mà thôi. Từ lâu mà mọi người hẹn gặp là Tàn Lạc Cung đại từ lâu ở Phan Gia Viên, đẳng cấp ở đây có thể nói là hào hoa, chỉ là địa điểm có chút bất thuận nên dù là cuối tuần nhưng khách khứa cũng không đông lắm, có vẻ rất yên tĩnh, cực kì thích hợp để bàn chuyện, đây cũng là do Lý Thế Bằng sắp xếp, từ điểm này Trần Tuấn Long có thể nhìn ra con người Lý Thế Bằng vô cùng tỉ mỉ cẩn thận, tất cả mọi phương diện đều suy nghĩ tính toán trước cả rồi.

Đối với chuyện này, Trần Tuấn Long đương nhiên không phản đối, do hần có hai thân phận song song nên hần cũng không muốn bộc lộ bản thân quá nhiều. Khi Lý Thế Bằng theo Giả Chính Cảnh đi vào trong thì Trần Tuấn Long đã cười tươi vui vẻ đứng lên nghênh tiếp, ba người chào hỏi vài câu rồi cũng ngồi xuống, sau đó thì gọi món.

Trên mặt Giả Chính Cảnh đã đầy dấu vết của thời gian để lại thế nhưng con người nhìn vẫn rất có tinh thần, hần thân hình không cao, có vẻ như là một lão già cộc cằn thô lỗ, nếu không phải là đã có thông tin về hần từ trước thì có nói sao Trần Tuấn Long cũng không tin được lão già này chính là đại biểu của bạch đạo bắc kinh, nắm trong quyền lực tày trời – cục trưởng cục cảnh sát.

Mặc dù đã chào hỏi vài câu nhưng dấu sao thì khoảng cách tuổi tác giữa Trần Tuấn Long và hần vẫn rất lớn, vị Giả cục trưởng này có vẻ không thuộc loại muốn nói chuyện với tiểu bối như Trần Tuấn Long, phần lớn thời gian đều là người cùng phe với Trần Tuấn Long ngồi nhìn nọt hần.

Giả Chính Cảnh mặc dù nhìn có vẻ rất bình thường nhưng tuyệt đối không phải là một người bình thường được, đương nhiên biết rõ không có bữa ăn nào là miễn phí, hần rất rõ vị Lý cục phó này đối với vị trí mà bản thân đang ngồi trước giờ luôn thèm khát, lại thêm vào việc hai người không cùng phe cánh thế nên lúc bình thường không ít thì nhiều cũng có vài mâu thuẫn, chỉ là những mâu thuẫn này cũng không bộc phát quá mạnh, chỉ là hai người bất đồng qua lại chút đỉnh mà thôi, đối với việc đêm nay Lý Thế Bằng mời khách hần vốn dĩ đã rất nghi ngờ rồi, Lý Thế Bằng nói là phải gặp một người nào đó, không ngờ hóa ra lại là thằng nhóc chưa ráo máu đầu, Lý Thế Bằng hần rốt cục là muốn làm gì chứ.

Sau khi toàn bộ đồ ăn đều đã được đưa lên, Giả Chính Cảnh bắt đầu hỏi:

- Tôi nói Tiểu Lý này, tối nay cậu mời tôi ra đây rốt cục là có chuyện gì vậy? Cậu nói rõ ra luôn đi.

Lý Thế Bằng đầu tiên là cười ha ha một tiếng, sau đó thái độ rất nghiêm trang nói với Giả Chính Cảnh:

- Đúng thế, Giả lão, tối nay mời anh ra đây đích thực là có chuyện muốn nhờ vả.

- Tiểu Lý à, chúng ta đã là quan hệ cấp trên cấp dưới bao nhiêu năm như vậy rồi, có chuyện gì tôi há lại có thể không quan tâm đến cậu sao, nói đi, ha ha.

Giả Chính Cảnh có ý đem vị trí của hần ra nói một lần nữa, quả nhiên trong lòng Lý Thế Bằng trỗi lên một cảm giác oán hận khó nói nhưng hần không có bộc lộ ra ngoài, sau khi cười ha ha thì chỉ Trần Tuấn Long nói:

- Thật ra thì là do vị văn bối A Long này muốn được kết giao với Giả lão đó.

Nói xong thì tránh sang một chút, nhường cho Trần Tuấn Long đối diện với Giả Chính Cảnh.

Giả Chính Cảnh một lần nữa nheo cặp mắt cá vàng của hần, trên dưới đánh giá một lượt Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu.

- Xin chào Giả lão.

- Ồ, ... tìm ta có việc gì không?

Giả Chính Cảnh ra vẻ quan cách.

- Không có, tiểu đệ mới đến Bắc Kinh phát triển, được biết Giả lão ở Bắc Kinh là người có địa vị có thân phận, nếu công ty chúng em mà nhận được một chút sự giúp đỡ của Giả lão thì tin rằng sẽ phát triển lớn mạnh, cho nên lần này là có ý đặc biệt mời Giả lão giúp đỡ cho.

Trần Tuấn Long từng lời từng lời đều rất kín kẽ.

Giả Chính Cảnh lại nheo cặp mắt cá vàng, đối với hạng người có thân hình cường tráng như Trần Tuấn Long mà nói thì bảo hần là dân đánh thuê thì chẳng giống chút nào, bởi vì Trần Tuấn Long nhìn có vẻ rất văn nhả, không có lấy một chút gì là hơi hướm giang hồ, tuổi lại còn trẻ, nhìn từ mức độ Lý Thế Bằng xem trọng hần như thế mà nói thì có lẽ cũng là người có chút thực tài, nhưng quả thật là Giả Chính Cảnh không nhìn thấu được Trần Tuấn Long, thế nên hỏi tiếp:

- Người bạn nhỏ này là làm ăn về mảng nào thế?

Câu này là hần hỏi Lý Thế Bằng đang ngồi bên cạnh.

Lý Thế Bằng cười cười nói:

- Giả lão, uhm ... thực ra thì, điều này ... cậu ta chính là bang chủ của Phi Phụng bang hiện nay.

Trần Tuấn Long ngồi bên cạnh cũng phối hợp nói:

- Đúng thế, Già lão, tôi tên Trần Tuấn Long, ngài gọi tôi là A Long được rồi, thực ra tôi cũng không có làm ăn gì, chỉ là xử lý một số nghiệp vụ của công ty mà thôi.

Mọi người đều là người thông minh cả, rất nhiều chuyện tự nhiên sẽ không nói mà rõ, nhưng sau khi Già Chính Cảnh nghe Trần Tuấn Long tự mình giới thiệu xong, ngược lại lại nhướn mày lên.

Trần Tuấn Long ba chữ này đối với hắn mà nói đương nhiên không lạ lắm gì, Trần Tuấn Long chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã nắm được Phi Phụng bang trong tay, đồng thời còn thu phục luôn được cả Nam Lang bang với Tây Đầu bang, những động tác này dù đã được giấu kỹ nhưng vẫn phần nào hiện ra trong mắt của người có ý. Có thể nói, toàn bộ hắc đạo Bắc Kinh đều nằm trong sự khống chế của bọn họ, mỗi một lần có lực lượng mới xuất hiện đều phải thông qua sự khảo hạch của bọn họ, có kẻ sẽ được tồn tại, có kẻ sẽ bị tiêu diệt. Còn Trần Tuấn Long thì vừa khéo đang nằm trong thời kì bị quan sát.

Bởi vì có người nghĩ hắn chẳng qua chỉ là thằng nhóc con, cho dù có kết hợp được hai bang phái nhỏ thì cũng chẳng làm nên được trò trống gì, lại có người nghĩ phải nhân cơ hội hiện nay hắn lòng cánh chưa đủ mà trừ đi. Nhưng những chuyện này khi bàn bạc bọn họ đều liệt vào hạng việc công, đối với những người có thân phận khác biệt như bọn họ mà nói bất luận Trần Tuấn Long và các tiểu đầu sỏ của các bang hội khác có phát triển đến đâu thì cũng không có ảnh hưởng gì đến địa vị của bọn họ cả, cho nên sự khác biệt chỉ là vấn đề lôi kéo hay trừ bỏ mà thôi.

Chỉ nhìn thấy Trần Tuấn Long cúi đầu xuống, giọng nói lạnh tanh vang bên tai hắn:

- Nói cho tôi biết, người ở trên ông là ai? Tại sao hắn lại giám sát Phi Phụng Bang chúng tôi? Nói!

Vừa nói tay trái càng thắt chặt lại, khiến cho Già Chính Cảnh thờ không ra hơi, hắn nằm trên mặt đất trợn mắt khiếp sợ, định vùng vẫy nhưng lại không cựa quậy được, hắn lại không dám gào lên, sợ Trần Tuấn Long lập tức giết hắn. Thấy hắn không có phản ứng gì, Trần Tuấn Long cười lạnh lùng, tay trái hơi nói ra lại thắt chặt hơn.

- U...

Già Chính Cảnh đau đớn rên rỉ, hắn sợ rồi, xem ra nếu không nói Trần Tuấn Long sẽ thật sự giết hắn mất, sau khi Trần Tuấn Long lỏng tay ra, hắn ho hai tiếng, hải hùng nói:

- Thả... thả tôi ra... tôi nói... tôi nói.

- Người trên tôi chính là Tiêu Thiết Thịnh, hắn...hắn là phó bộ trưởng bộ tư pháp, Tân Nghĩa Minh...Tân Nghĩa Minh Hứa Viễn Giang chính là người đại diện của hắn trong Hắc Bang, u...là hắn...là hắn phái người giám sát cậu. u...

- Trong bang chúng tôi ai là kẻ gian do các người phái đến?

Trần Tuấn Long vẫn u ám hỏi:

Cuối cùng Già Chính Cảnh cũng lộ ra vẻ sợ hãi, câu hỏi này hắn trả lời không được, hắn vẫn chưa tới cấp bậc đó để biết được những việc này.

- Tôi...tôi...tôi không biết, đều là...đều là người của Tiêu...Tiêu Thiết Thịnh, tôi..

Hắn áp a áp ứng trả lời.

Nhưng mà vẫn chưa đợi hắn nói xong “tôi”, Trần Tuấn Long đã nhúu mày, hăm im lặng nhớ kỹ cái tên “Tiêu Thiết Thịnh”, con người Già Chính Cảnh trước mặt hắn đã không còn giá trị gì nữa rồi.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long cười nhạt một tiếng, tay trái vốn thắt chặt Già Chính Cảnh đã đỡ cầm hắn, còn tay phải lại ấn trên đỉnh đầu hắn, chỉ nghe một tiếng “cạch”, Già Chính Cảnh tròn mắt cá vàng, lè lưỡi ra, toàn thân bị liệt.

Trần Tuấn Long trầm mặt, đỡ Già Chính Cảnh không thốt được một tiếng ngồi ngay ngắn, còn dựa đầu hắn trên cột ghế, cả người Già Chính Cảnh nhìn giống như là đang ngủ vậy.

Trần Tuấn Long phui phui tay, bước đến trước bàn, đầu tiên là nhìn vali tiền đó, sau đó là quay lại nhìn Già Chính Cảnh liệt trên ghế, cười nhạt vài tiếng rồi quay lại ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình, hắn đang đợi Lý Thế Bằng trở về.

Già Chính Cảnh đáng thương ngay cả ư cũng không ư được một tiếng, đã bị Trần Tuấn Long vụn gãy cổ như vậy, đến chết cũng không biết tại sao mình lại chết nữa.

Lúc Lý Thế Bằng quay về, hắn phát hiện trong phòng bao rất yên lặng, Già Chính Cảnh ngồi nghiêng trên ghế, hình như đã ngủ mất rồi, còn Trần Tuấn Long lại ngồi một mình gấp thức ăn ăn, trên bàn vẫn còn bày ra cái vali tiền đó, cảnh tượng rất khác thường.

Lý Thế Bằng có vẻ nghi hoặc ngồi xuống, đầu tiên là nhìn Già Chính Cảnh ở bên phải, hắn vẫn không hề động đậy, còn Trần Tuấn Long ngồi bên trái, trên mặt vẫn nở nụ cười nhạt nhẽo đó.

- Lão Già...lão Già...

Lý Thế Bằng vẫn nhẹ đẩy đẩy Già Chính Cảnh, nhưng không ngờ sau khi Già Chính Cảnh bị hấn đẩy hai cái, cả người “ầm” một tiếng ngã nhào xuống mặt đất.

- A...

Lý Thế Bằng giật cả mình, vội vàng đứng lên đỡ Già Chính Cảnh, nhưng Già Chính Cảnh cúi gằm mặt xuống, không có một chút phản ứng gì cả, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Cả người Lý Thế Bằng đơ ra.

- Không cần xem nữa đâu!

Giọng lạnh tanh của Trần Tuấn Long vọng lại xong lưng.

- Hấn chết rồi!

- Cậu...cậu...cậu đã giết chết hấn?

Lý Thế Bằng vẫn không dám tin sự thật trước mắt mình, quay lại nhìn Trần Tuấn Long với bộ dạng bận tới mắt mà vẫn thong dong.

- Hấn già rồi, ngồi ở vị trí cục trưởng cục công an này cũng quá lâu rồi, bây giờ mới chết cũng xem như là đã chiếm tiện nghi rồi.

Trần Tuấn Long gấp một miếng thịt bò, bỏ vào mồm nhai nhai, hấn không trả lời thẳng câu hỏi của Lý Thế Bằng.

- Cậu...

Lý Thế Bằng sắp phát cáu, Trần Tuấn Long lại không cho hấn cơ hội.

- Cục trưởng Lý, trước đây tôi đã nói với anh rồi, Già Chính Cảnh là một con thuyền vừa rách nát vừa thối rữa, mà anh là một chiếc ca nô, Trần Tuấn Long tôi thì sao, chẳng qua là người đi cùng thuyền với anh, chúng ta đương nhiên hy vọng chiếc thuyền sẽ càng lúc càng nhanh chóng, chẳng phải sao?

Lý Thế Bằng suy nghĩ.

- Già Chính Cảnh chính là người ngăn cản chúng ta tiến bước!

Trần Tuấn Long lạnh lùng nói.

- Anh nên cảm ơn tôi, cục trưởng Lý, là tôi đã giúp anh loại bỏ chướng ngại trước mặt!

- Vì thế nên chúc mừng anh.

Trần Tuấn Long đứng dậy, đưa tay về phía Lý Thế Bằng.

- Tin rằng bây giờ trước mắt anh là một con đường bằng phẳng, tôi rất vinh hạnh có thể cùng cục trưởng Lý cùng nhau đi tiếp.

Lý Thế Bằng do dự rất lâu, nhìn cánh tay phải Trần Tuấn Long đưa ra, hấn từ từ ngược đầu lên, chỉ thấy Trần Tuấn Long đang mỉm cười, hiện rõ rất có niềm tin. Việc đã đến nước này, Lý Thế Bằng đã không có lựa chọn rồi, sau khi thở một hơi dài, cuối cùng hấn cũng đưa tay ra bắt tay của Trần Tuấn Long.

- Lý đại ca, tôi tin sự lựa chọn của tôi không sai, anh cũng sẽ phát hiện, sự lựa chọn của anh cũng không sai. Ha ha...

Trên mặt Trần Tuấn Long vẫn là nụ cười mỉm quen thuộc đó.

Tâm trạng của Lý Thế Bằng lúc này rất phức tạp, vừa vui vừa phiền. Vui là Già Chính Cảnh đã chết rồi, vị trí quý báu cục trưởng còn trống đó hấn là thuộc về mình, phiền là cái chết của hấn có liên quan lớn đến mình, hơn nữa quan hệ của Già Chính Cảnh với cấp trên rất tốt, ngộ nhờ điều tra ra mình, không tránh khỏi phiền phức. Lý Thế Bằng nghĩ ngợi một hồi, hấn hẹn Già Chính Cảnh cũng là lâm thời, chắc không có người nào biết. Thế là, Lý Thế Bằng nghiền răng, quyết định cược một vốn.

Trần Tuấn Long đương nhiên là biết được lựa chọn cuối cùng của Lý Thế Bằng, theo hấn thấy được, Lý Thế Bằng không có sự lựa chọn, đây đã là việc nằm trong dự liệu rồi.

- Vậy?

Lý Thế Bằng vẫn đang suy nghĩ nên xử lý thi thể của Già Chính Cảnh như thế nào.

- Yên tâm, Lý đại ca, những việc vặt vãnh này tôi sẽ xử lý êm xuôi.

Trần Tuấn Long cười nói.

- Vậy cũng được!

Lý Thế Bằng nói, nếu không để cho hắn xử lý cũng là một việc rất phiền phức.

Trần Tuấn Long đẩy hộp tiền lại đưa về phía Lý Thế Bằng:

- Anh Lý, tôi hy vọng anh có thể nắm chắc cái chức cục trưởng cục công an, như vậy anh em mình mới có thể hợp tác chắc chắn được. Đây là năm triệu, anh cầm lấy mà dùng, tôi đã nói rồi, chỉ cần anh cần sự giúp đỡ về kinh tế từ Phi Phụng Bang chúng tôi, thì anh cần bao nhiêu chúng tôi sẽ đưa bấy nhiêu.

Lý Thế Bằng gật đầu nhận tiền rồi nói:

- Long à, chúng ta đã là người một nhà cả nên tôi cũng chẳng ngại mà nói với cậu rằng phía trên tôi còn có người, sáng nay đã thương lượng xong với hắn rồi, hắn bảo nhất định sẽ ủng hộ tôi, vấn đề là thời gian, nhưng bây giờ thì...

- Bây giờ thì tôi đã tranh thủ thời gian dùm anh rồi đó.

Trần Tuấn Long liền nói:

- Thực ra cũng là tranh thủ thời gian cho Phi Phụng Bang bọn tôi. Về vấn đề này, tôi không muốn đợi quá lâu, chính vì vậy Chính Cảnh buộc phải chết, hắn chết rồi vấn đề của chúng ta mới giải quyết được.

- Đúng vậy.

Lý Thế Bằng đang nghĩ đến một chuyện, do dự một hồi rồi nói với Trần Tuấn Long:

- Long à, trong trò chơi xã hội đen này, chúng ta đều chỉ là một quân cờ của bọn họ, chắc cậu cũng nghe về việc người phát ngôn của xã hội đen rồi chứ hả?

Trần Tuấn Long chỉ lắc đầu và nghe Lý Thế Bằng nói tiếp:

- Kế tục cho Ngũ Hồ Bang của xã hội đen, Tân Nghĩa Minh và Hắc Long đều là người đại diện cho cấp trên, sự tồn tại của bọn họ là một kết quả cân bằng. Người phía trên tôi cũng biết việc của cậu, hắn rất thích cậu.

Trần Tuấn Long im lặng nghe, “con cờ?”, hắn nghĩ nếu có làm thì sẽ làm một cờ thủ chứ không thể làm con cờ được.

- Thế hệ chúng ta cũng đang dần dần ra tay rồi, nhưng cấp trên thì muốn chúng ta ở phía sau hậu thuẫn, tôi đã tiến cử cậu rồi đấy. Nếu tôi có thể ngồi êm trên cái ghế cục trưởng này thì chắc chắn là cậu có thể đứng ra đọ sức với bọn Hứa Viễn Giang với thân phận là người đại diện cho thế hệ chúng ta.

Long à, đến lúc đó thì xã hội đen hay xã hội trắng gì cũng là thiên hạ của huynh đệ ta rồi.

Nói đến đây, Lý Thế Bằng nhìn xem thái độ của Trần Tuấn Long, mặt hắn vẫn nở cái nụ cười mỉm đó, thấy ánh mắt dò xét của Lý Thế Bằng nhìn mình, Trần Tuấn Long liền cười:

- Đúng vậy, đại ca, tôi rất trông mong vào việc này, có anh chống lưng thì giới xã hội đen tôi nắm chắc rồi. Anh em ta đồng tâm hiệp lực thì không có gì không làm được.

- Ừ...cũng muộn rồi, tôi đi đây, còn xác của Giả Chính Cảnh thì phiền cậu xử lý giùm tôi.

Lý Thế Bằng nói hết những gì cần nói, vì bây giờ hắn và Trần Tuấn Long đã ngồi chung thuyền, nên việc gì không cần nói ra cũng biết.

Trần Tuấn Long gật đầu:

- Đại ca, việc của Giả Chính Cảnh tôi sẽ xử lý ổn thỏa, tôi đợi tin tốt lành từ anh.

Lý Thế Bằng từ biệt Trần Tuấn Long rồi vội vã mang theo va li tiền rồi đi, hắn không muốn ở lại đây chút nào, có lẽ do cái xác của Giả Chính Cảnh nên hắn cảm thấy hơi ghê rợn, hắn không biết rằng Trần Tuấn Long sau mỗi lần giết người đều lưu lại cái sát khí mãnh liệt đó, thực ra lúc này nếu hắn trả lời không chuẩn thì Trần Tuấn Long cũng đã ra tay với hắn rồi. Bởi vì Trần Tuấn Long là kẻ không thích bị người khác thao túng chút nào. Giả Chính Cảnh vừa hay lại xúc phạm đến hắn ta nên chết là còn nhẹ, còn Lý Thế Bằng nếu không đứng về phía hắn ta, có lẽ cũng phải chung kết cục chết. Vô độc bất trượng phu chính là nguyên tắc của Trần Tuấn Long.

Đợi Lý Thế Bằng đi rồi, sát khí trên người Trần Tuấn Long mới giảm bớt, hắn lạnh lùng nhìn vào cái xác Giả Chính Cảnh, tiến lại kéo cái xác của Giả Chính Cảnh vớt lên ghế sofa, cho hắn nằm sắp lại như đang ngủ, sau đó gọi điện cho Gà Rừng.

- Có việc gì không đại ca?

Gà Rừng hỏi.

- Bảo Đồng Hồ lập tức cử hai đứa đáng tin cậy tới Phan Gia Viên ngay, tôi đợi bọn họ ở khách sạn Tần Lạc Cung, có việc cần bọn họ làm đây.

Trần Tuấn Long ra lệnh.

- Ok, đại ca, em sắp xếp ngay đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Thay Lời Hắc Đạo

Giác điện thoại xong, Trần Tuấn Long vẫn ngẫm nghĩ, lúc này cái ý định giết người dồn nén lâu nay của hắn đã được bộc phát ra ngoài nhưng có một điều khác biệt với những lần trước là lần này hắn tiềm ẩn một cảm giác khoái lạc, cảm giác vui khi giết người. Trần Tuấn Long là một sát thủ, hắn đã quá chai sạn với việc giết người, trong thế giới của hắn chỉ có sự khác biệt giữa sinh và tử, từ cái cảm giác sợ hãi khi lần đầu tiên giết người đến sự bình tĩnh khi giết người lần thứ hai, hắn đã trở lại từ con đường chết, mỗi lần giết một đối thủ đối với hắn như là thêm một cơ hội sinh tồn, vì sinh tồn, con người ta đều không từ một thủ đoạn nào, Trần Tuấn Long cũng không phải là ngoại lệ. Bởi vì trong thế giới đó, chỉ có người sống sót sau cùng mới là người được chọn. Trần Tuấn Long nghiêm nhiên đã thành công, trong sự cạnh tranh sống chết của mấy chục người, chỉ có hắn là kẻ sống sót đến cùng.

Chỉ có lần đó, khi Trần Tuấn Long dùng dao găm để cắt cổ đối thủ cuối cùng, một niềm vui chưa từng có tan chảy trong cơ thể hắn ta, đó là cảm giác của sự tái sinh, hắn nhớ như in lần đó, hắn gào lớn như cho âm thanh của mình tan chảy vào cả thung lũng, rừng sâu.

Cái cảm giác khoái lạc đó chỉ là nhất thời, Trần Tuấn Long của bây giờ cảm thấy thật bức bối, từ việc của Giả Chính Cảnh hắn ta mới biết trước nay mình luôn bị ai đó theo dõi, hắn vô cùng ghét cái cảm giác bị giám sát này. Xem ra, con đường xã hội đen cũng không phải dễ đi.

Trần Tuấn Long trầm nghĩ, thực ra ngay từ đầu hắn cũng dự đoán rằng con đường phía trước không phải là bằng phẳng, nhưng hắn không ngờ người không chế giới xã hội đen là người cấp trên, điều này làm hắn bất giác nghĩ tới tổ chức bí mật trước đây của hắn. Tổ chức này cũng là của cấp trên, hắn chỉ là công cụ sử dụng của tổ chức. Mục tiêu của Trần Tuấn Long chính là leo lên được cái chức vị đó, chỉ có con đường đó mới lối được kẻ cầm đầu ra ngoài.

Hắn ta nợ Trần Tuấn Long và Thất Thất quá nhiều rồi, không thể để hắn sống tự do tự tại như thế được.

Sau khi giải thích một cách đơn giản vụ Giả Chính Cảnh với Đồng Hồ, Trần Tuấn Long lên xe rời khỏi đó, hắn tin Đồng Hồ có thể giải quyết cái xác một cách ổn thỏa.

Trần Tuấn Long vừa lái xe vừa nghĩ:

- Xem ra thân phận của ta cần phải bảo mật.

Hắn không muốn thân phận của mình ở trường bị bại lộ, bởi vì tin Giả Chính Cảnh bị vạch trần chỉ có mấy bang phái phía bang Phi Phụng biết, tức là mấy bang phái này đều có tai mắt của cấp trên, xem ra phải để Gà Rừng điều tra mới được. Hắn không chút lo lắng về sự giám sát của cấp trên, chỉ là không thích lắm cái cảm giác này. Còn đối với kẻ theo dõi, hắn đã có cách, việc cần làm bây giờ là giữ kín thân phận của mình ở trường.

Cấp trên chắc chắn sẽ chưa động thủ với mình, Trần Tuấn Long tin như vậy. Bây giờ Lý Thế Bằng là tia hy vọng duy nhất của hắn, chỉ cần bọn họ có thể ra tay thì hắn có thể chính thức khiêu chiến. Còn lúc này chỉ có cách chờ đợi. Trần Tuấn Long là người biết lựa thời cơ, từ trước đến nay chưa bao giờ đánh trận không nắm chắc phần thắng.

Hắn đang lái xe thì có chuông điện thoại, vừa nhìn qua, thì ra là Lăng Linh, nghĩ đến tiểu quỷ này hắn lại đau đầu. Quả nhiên trong điện thoại nó bảo nó và bạn nó rất thích phòng tổng thống ở khách sạn Trường Thành, nhân dịp cuối tuần đến chơi còn nghỉ lại thêm một đêm nữa. Gi thế này, một đêm hơn bốn nghìn usd, nhưng Trần Tuấn Long không cách nào cự tuyệt nỗi yêu cầu khẩn thiết của Tiểu Lăng Linh, cuối cùng cũng phải gật đầu đồng ý. Trong điện thoại lúc này là tiếng hoan hô của các cô gái, nhưng túi tiền của Trần Tuấn Long cũng vui đi không ít.

Trần Tuấn Long với nụ cười méo mó gọi cho lễ tân khách sạn Trường Thành, yêu cầu thuê phòng thêm một đêm, bên kia đầu dây tất nhiên là không vấn đề gì, lập tức giúp hắn làm thủ tục. Trần Tuấn Long về đến Hải Đạo Hiên thì cũng hơn 10h tối, lẽ ra hứa với Quách Uyển Tây là về sớm một chút nhưng mà đi đường mất tới 5,6 tiếng, Trần Tuấn Long cũng thấy hơi áy náy, vừa lúc đi qua cửa hàng hoa phía dưới, hắn liền dừng xe, vào tiệm cẩn thận chọn mười tám bông hoa hồng, bảo nhân viên gói cẩn thận rồi gõ cửa phòng Hải Đạo Hiên.

Cửa phòng vừa mở, Trần Tuấn Long liền giấu bó hoa sau lưng, vừa nghe thấy tiếng hoan hô của Quách Uyển Tây là đã thấy cả người cô ấy nhảy chồm lên người mình. Một ngày không gặp như cách ba mùa thu. Cô và Trần Tuấn Long mới nửa ngày không gặp mà cứ như mật và ngọt, quấn chặt lấy nhau hôn tới tấp.

Sau nụ hôn dài say đắm, Trần Tuấn Long mới mỉm cười lỏm bó hoa từ sau lưng ra. Quách Uyển Tây vừa nhìn thấy bó hoa cực kì cảm động, đây là lần đầu tiên cô được tặng hoa, hơn nữa lại là do người yêu mình tặng, sao không cảm động được chứ. Quách Uyển Tây đỏ mặt nhận lấy bó hoa, nũng nịu một tiếng rồi ngã người vào lòng Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long nhấc bổng cô lên, một chân đá lui sau đóng cửa, vừa cúi xuống hôn Quách Uyển Tây vừa bế cô đến giường.

Vừa thả cô lên giường, Trần Tuấn Long không nói gì, cái anh ta cần lúc này là hành động bởi vì mọi lời nói đều là dư thừa. Hắn vội vã vứt áo khoác qua bên, sau đó là cởi áo sơ mi rồi trần như nhộng lao lên giường.

Quách Uyển Tây vứt bó hoa qua bên giường, nhìn từng động tác của Trần Tuấn Long với ánh mắt đầy nhục dục rồi lao tới chỗ hắn, cô khẽ rên lên một tiếng, ôm lấy đầu Trần Tuấn Long. Lúc này hắn đang cố gắng mở từng khuy áo của cô cô, phơi bày ra cả bầu ngực căng tròn rồi ngấu nghiến vào đó, chỉ một lúc sau Quách Uyển Tây đã cảm thấy mê mên lên cực đỉnh.

Trần Tuấn Long cần phải cho ra, hắn phát hiện sau mỗi lần giết người hắn đều có ham muốn này, hình như nó đã trở thành một thói quen rồi. Những việc bất ngờ trong tương lai còn quá nhiều, lẽ ra khi hắn làm sát thủ, mạng sống chỉ tính từng ngày, nhưng chính Thất Thất đã cho hắn thấy hy vọng sống. Nếu không thì cuộc sống như thế chắc có lẽ chỉ qua được vài năm, một kẻ luôn có khuynh hướng tự hủy hoại như hắn có lẽ đã sớm mất hết lí trí, lún sâu vào làm công cụ giết người. Bởi vì ông trùm đã nói với hắn một sát thủ không cần phải có tình cảm, không ai muốn một công cụ có tình cảm cả. Vì vậy bây giờ hắn luôn cảm kích tận đáy lòng là Thất Thất đã cứu hắn, còn hắn, đã đẩy cô ấy xuống vực thẳm?

Vừa nghĩ đến đây, động tác của Trần Tuấn Long bắt đầu điên cuồng, tiếng rên rỉ của Quách Uyển Tây ngày càng lớn kích thích thêm hắn. Trần Tuấn Long hai tay chống trên giường, nhìn Quách Uyển Tây đầy nhục dục dưới cơ thể mình, kèm theo động tác không ngừng của hắn là tiếng rên rỉ của cô.

Đột nhiên động tác của Trần Tuấn Long bắt đầu chậm lại, cơ thể ở dưới cũng nhũn ra làm Quách Uyển Tây thấy lạ, cô không chịu được nữa liền chủ động nâng cao mông mình lên đưa Trần Tuấn Long vào nhịp.

Trần Tuấn Long thấy thế liền mỉm cười, cái anh ta muốn chính là việc này, cô từ bị động đến chủ động làm hắn quá hài lòng, một cô gái tuyệt vời như thế này thì còn đợi gì nữa? Hắn liền chồm lên người cô ta, 2 người sau một hồi làm tình điên cuồng thì cũng đạt tới cực đỉnh.

Trần Tuấn Long chẳng muốn dậy, bây giờ chắc cũng trưa rồi, Quách Uyển Tây tới qua quá cuồng nhiệt, qua hai lần thì hai người ôm nhau ngủ. Nhưng tới sáng sớm thì Trần Tuấn Long lại muốn lần nữa. Lẽ ra sáng sớm hắn đã tỉnh dậy rồi, nhưng hôm nay là cuối tuần, chỉ riêng việc được nằm trên giường với người đẹp thế này đã làm hắn không muốn dậy rồi. Hắn dùng tay vuốt ve thân thể của Quách Uyển Tây làm cô trong lúc nửa tỉnh nửa mê cũng lại với hắn một lần nữa, cuối cùng hai người đã thiếp đi.

Trần Tuấn Long lúc này nằm trên giường bất giác thờ dài, cái mình muốn chính là cuộc sống vô lo vô nghĩ, đẹp như thế này. Quách Uyển Tây đã khoác áo ngủ lên mình, ngồi bên giường chải tóc, vừa nhìn cái người đang nằm trên giường vừa mỉm cười hồi tưởng lại những giây phút đêm qua.

Trần Tuấn Long nhìn ngắm theo từng động tác đưa lược chải tóc của Quách Uyển Tây, một mái tóc thật đẹp, thật bay bổng. Hắn chợt nghĩ hay là mua thêm cái bàn trang điểm? Lúc đầu mới tới hắn không nghĩ Hải Đạo Hiền này lại nhanh có “hũ chủ nhân” như vậy.

- Trưa lắm rồi, đợi lát nữa gọi đồ ăn sẵn ăn, bây giờ không kịp nấu nữa rồi.

Quách Uyển Tây nói.

Trần Tuấn Long cười:

- Tùy em.

Hắn không để ý lắm tới mấy việc này, và lại bây giờ vẫn chưa đói lắm. Trước đây hắn ở ngoài năm ngày năm đêm không có gì ăn mà vẫn sống được, bây giờ có nửa ngày không ăn thì chỉ là chuyện nhỏ.

Quách Uyển Tây liền cầm điện thoại gọi đồ ăn sẵn. Một lúc sau nói với Trần Tuấn Long:

- Được rồi, đồ ăn sẽ đến ngay lập tức, em gọi hai tô mì tương rồi, anh ăn được chứ?

Trần Tuấn Long cười nói:

- Có gì mà ăn được với không được chứ, anh cái gì cũng ăn được hết.

Quách Uyển Tây ngã lên giường cười rũ rượi, vừa lúc áp sát vào mặt Trần Tuấn Long, người lại hôn nhau say đắm, được một lúc rồi rời nhau ra. Quách Uyển Tây dí ngón tay trở vào trán Trần Tuấn Long.

- Anh đó, cái gì cũng ăn được, chẳng phải là thành heo rồi sao.

Trần Tuấn Long bật người dậy, thọc léc người Quách Uyển Tây, hai người làm trò trên giường, Trần Tuấn Long cười:

- Nếu anh là con heo lớn thì em là heo nhỏ, anh thấy sau này không cần gọi em là Tây Tây nữa, gọi là Tiểu Trư Trư được rồi, haha...

Quách Uyển Tây nghe Trần Tuấn Long gọi mình là Tiểu Trư Trư tất nhiên là không hài lòng, liền dẩu môi lên. Trần Tuấn Long không thèm để ý tới thái

độ cô, liền chồm tới và hôn cô tới tấp, đứt cả hơi.

- Em không thêm chơi với anh nữa, làm người ta ướt cả mồ hôi, em đi tắm đây.

Quách Uyển Tây quay người bật máy trong phòng tắm, nhìn Trần Tuấn Long đỏ mặt, quay lưng lại với hắn rồi từ từ cởi áo ngủ, một thân thể trắng ngần lồ lộ trước mắt hắn, Trần Tuấn Long phải kiềm chế mình lại, nhìn cô một cách thích thú.

Lúc này chuông cửa vang lên, Quách Uyển Tây che hai tay trước ngực thò đầu ra nói:

- Có lẽ là người đưa mỳ, Long ca, anh ra mở cửa đi, tổng cộng mười đồng.

- Ừ....

Trần Tuấn Long mắt vừa nhìn chằm vào cơ thể Quách Uyển Tây vừa đáp lại.

- Con heo háo sắc!

Quách Uyển Tây ném cho Trần Tuấn Long một câu rồi lại trở vào trong.

Trần Tuấn Long vừa mỉm cười vừa lấy khăn bông quấn quanh người, nhặt ví lấy mười đồng rồi ra mở cửa.

- Xin chào, tôi là người đưa mỳ, cảm ơn, của anh mười đồng.

Ngoài cửa vang lên tiếng nói nhẹ nhàng của một cô gái, nhưng cô ta vừa nói xong, ngẩng đầu lên giặt mình vì cái thân hình trần truồng trước mặt mình rồi kêu to lên một tiếng:

- Là anh, Trần Tuấn Long!

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Trang Trí Nhà Mới.

Trần Tuấn Long tập trung nhìn vào, thì ra người đứng trước mặt mình là Trầm Chi Tinh, toàn thân cô mặc trang phục nhân viên phục vụ, đang xách một cái túi ni lông lớn, sững sờ đứng đó.

- Là cô à, Trầm Chi Tinh, ha ha...

Trần Tuấn Long nhất thời cũng không biết nên nói cái gì thì tốt đây.

Trầm Chi Tinh không ngờ tới người mở cửa lại là Trần Tuấn Long, hơn nữa còn đang cởi trần, cô mắc cỡ đỏ mặt, vội vàng đưa túi ni lông nhét vào tay Trần Tuấn Long, sau đó chạy ra ngoài như chạy trốn.

Trần Tuấn Long cũng thấy hơi xấu hổ, xoay người cầm theo cái túi mua bên ngoài đóng cửa lại, lúc này mới nhớ tới, mười tệ kia vẫn còn nằm trong tay, mình vẫn chưa trả tiền. Vội vàng mở cửa, hô một tiếng “ây”, nhưng Trầm Chi Tinh đã vào thang máy đi xuống rồi. Không còn cách nào, Trần Tuấn Long lắc đầu, không ngờ mình lại đụng phải chuyện như thế này.

Đi tới chỗ bàn ăn, Trần Tuấn Long đặt túi gọi mua bên ngoài lên bàn, lúc này mới chú ý trên mặt bàn có mấy tờ quảng cáo, đều là “Tiệm bán ngoài” (nghĩa là khi mình cần mua gì đó, mình chỉ cần gọi điện đến tiệm đó thì sẽ có phục vụ mang đến tận nhà cho mình và mình thanh toán tiền là được), mà trên mặt của một tờ, ghi rõ là quán bán các loại mì của dì Châu, lúc này Trần Tuấn Long mới nhớ lần trước ăn mì trộn thịt bò kho tương chỗ họ.

Không biết có đúng là Quách Uyển Tây gọi hay không, Trần Tuấn Long mỉm cười.

Lấy hai phần mì từ trong túi ra, tách đôi đũa dùng một lần ra, Trần Tuấn Long mở cái nắp đang đậy chặt, một mùi thịt quen thuộc bay ra, quả nhiên là mì thịt bò kho tương đó.

- Long ca, đồ ăn chúng ta gọi đã đưa tới chưa?

Quách Uyển Tây đi ra từ phòng ngủ ra, cô đang dùng khăn bông lau khô những giọt nước còn đọng trên tóc.

- Đây...

Trần Tuấn Long đưa mì trộn thịt bò kho tương tới, Quách Uyển Tây mỉm cười ngồi xuống, cô khoác chiếc áo ngủ, nhìn qua vẫn có sức mê hoặc.

- Ăn trước xem có ngon hay không?

Quách Uyển Tây cầm đũa lên trộn mì, sau đó cúi đầu gắp một miếng lớn.

- Ồ... mùi cũng không tệ lắm.

Quách Uyển Tây vừa ăn vừa gắp đũa. Trần Tuấn Long cười cười, hắn cũng cầm đũa, hắn cũng thích mì trộn tương của quán mì di Châu.

- Tôi hôm qua anh không về, làm cho người ta phải mua bánh mì ăn, mà này, những tờ quảng cáo bán ngoài này đều được nhận ở cửa siêu thị, bây giờ không lo không có bán ngoài để gọi rồi, sau này chúng ta sẽ ăn từng quán một.

Sau khi nói húp xong một ngụm canh Quách Uyển Tây nói.

- Anh lại không muốn ăn cái gì mà bán ngoài này, muốn biết kiến nghị của anh không?

Trần Tuấn Long mỉm cười, trên mặt vẫn nở nụ cười quen thuộc đó, Quách Uyển Tây nghi hoặc nhìn hắn, yên lặng nghe, sau khi Trần Tuấn Long ăn xong một miếng, mới nói với Quách Uyển Tây:

- Kiến nghị của anh chính là ---- thức ăn sau này đều do con heo nhỏ em đến làm!

Sau đó hắn cười lên ha ha.

Quách Uyển Tây rất lúng túng, phải biết rằng từ nhỏ đến lớn, bản thân là cô con gái được cưng chiều, chuyện gì trong nhà đều do cha mẹ chiều cố thỏa đáng, căn bản không cần cô động tay động chân, trừ ngày thường phụ giúp rửa chén ra, nấu cơm hay làm thức ăn gì gì đó đều do cha mẹ quán xuyến hết. Nếu để cho cô động tay, có thể làm không được cái gì hết, nếu không tối qua cô sẽ không chặt vật bỏ qua một đồng thức ăn trong tủ lạnh, phải chạy đi siêu thị mua bánh mì ăn đỡ đói.

Xem ra bản thân cô phải nhanh chóng nắm tài nghệ nấu nướng ngon mới được, dường như có câu danh ngôn gì, muốn quản tốt một người đàn ông, trước hết phải quản được cái dạ dày của hắn, bây giờ Quách Uyển Tây mới thấy sâu sắc thật.

- Ồ...

Chẳng qua Quách Uyển Tây lúc này vẫn giả bộ thẹn thùng không thuận theo, bắt đầu kéo cách tay Trần Tuấn Long làm nũng.

- Đêm nay đưa em ra ngoài ăn cơm thôi!

Trần Tuấn Long bị Quách Uyển Tây đẩy vài cái liền đầu hàng rồi:

- Xem như bồi thường tối qua không thể ở cùng em, khiến em gặm bánh mì, được không?

- Đương nhiên là được rồi.

Con người Quách Uyển Tây vòng vo mấy vòng:

- Có muốn gọi chị Hân không?

Cô dò hỏi.

Trần Tuấn Long vừa nghe, nhú mày:

- Đến lúc đó hãy gọi điện thoại cho cô ấy, không biết cô ấy đã hết giận chưa.

- Uh... Vậy chúng ta đi chơi ở đâu?

Quách Uyển Tây hỏi.

- Chơi? Không phải em còn muốn trang trí nhà mới sao?

Trần Tuấn Long cười hỏi:

- Chuẩn bị biến nơi này thành hình thù gì nữa đây? Anh nghĩ chúng ta nên mua một bàn trang điểm về, anh thích nhất là mỗi ngày nhìn thấy bộ dạng em chải tóc.

Trần Tuấn Long cười hi hi nói.

Xem ra Trần Tuấn Long hoàn toàn say đắm mình rồi, Quách Hiểu Tây không khỏi cảm thấy lằng lằng trong người.

- Đúng vậy... Uh, gian phòng bên kia, em muốn biến nó thành phòng tập thể hình, Long ca, anh nói được không?

Quách Uyển Tây hưng phấn quay đầu chỉ vào một gian phòng trống.

- Được, có gì không được, em muốn mua gì cũng được.

Trần Tuấn Long thẳng thắn đáp ứng, chỉ cần Quách Hiểu Tây thích, cái gì hần cũng chiều.

- Ha ha...

Quách Uyển Thiên vui đến nỗi cũng không muốn ăn nữa:

- Yeah! Em muốn đặt một tấm gương thật lớn trong phòng, uh... Còn có tay vịn, trải thêm tấm thảm, như vậy có thể luyện múa ở bên trong rồi.

- Ai... Chờ một chút... cái gì cái gì? Em nói muốn luyện múa?

Trần Tuấn Long nghi hoặc:

- Không phải em nói muốn làm phòng tập thể hình sao? Anh tưởng rằng sẽ mua một số máy chạy bộ linh tinh đặt bên trong, sao lại trở thành nơi luyện múa rồi, còn cần gương?

- Ha ha...

Quách Uyển Tây cười, hóa ra từ đầu Trần Tuấn Long hiểu lầm rồi, phòng tập thể hình mình nói chính là phòng luyện múa. Vốn dĩ ngay từ nhỏ Quách Hiểu Tây đã rất có thiên phú vũ đạo, từng học qua múa ba lê một thời gian, cô cũng rất thích nhảy múa, chẳng qua bởi vì sau khi vào trung học việc học tập trở nên căng thẳng, cha mẹ phản đối cô tiếp tục luyện tập, nên đã dừng từ lâu lắm rồi. Bây giờ vất vả lắm mới thi đỗ đại học, bản thân cô cũng muốn luyện tập trở lại, nhưng vẫn không có điều kiện, bây giờ thấy chỗ này của Trần Tuấn Long rộng rãi, còn có phòng trống, cho nên mới đưa ra chủ ý này.

Thì ra là thế, Trần Tuấn Long mỉm cười:

- Không nghĩ tới Tiểu Tây của chúng ta còn là nhà vũ đạo đó.

Trần Tuấn Long trêu ghẹo nói:

- Được, cứ theo ý em, nơi này làm phòng tập thể hình gì đó đi, ha ha, có điều muốn trải thảm, thì không thể làm xong trong ngày một ngày hai được.

Trần Tuấn Long thấy bộ dáng Quách Uyển Tây hơi khấn trương, vì vậy an ủi nói:

- Đừng lo, chờ chúng ta tìm được một Công ty lắp đặt tốt, để bọn họ làm sẽ nhanh hơn một chút, hần là hai ba ngày có thể làm xong, tin anh đi.

Sau khi nhận được lời hứa của Trần Tuấn Long, Quách Uyển Tây mới vui vẻ hần lên.

Sau khi ăn cơm xong đến lượt Trần Tuấn Long tắm rửa, Quách Uyển Tây thay quần áo trong phòng ngủ, chuẩn bị ra ngoài. Lúc này di động của Trần Tuấn Long vang lên, Quách Uyển Tây vừa vịn ở bên cạnh, cầm lên theo bản năng rồi gọi:

- Long ca, anh có điện thoại gọi.

Trần Tuấn Long vừa gọi đầu vừa nghe radio, cánh cửa phòng thủy tinh đóng chặt.

- Cái gì?

Hần hỏi ở bên trong, Quách Uyển Tây thấy hần lúc này một đầu xà bông, chắc chắn không thể nhận điện thoại được, vì vậy nhận điện thoại giúp hần theo tiềm thức.

Vừa mới đặt điện thoại bên tai, còn chưa nói, đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng:

- Long ca, xế chiều anh có về không? Em... em nấu canh củ cải sườn chờ anh.

- Hà...

Quách Uyển Tây nghe điện thoại nhất thời ngẩn cả người.

- Xem ra người muốn quản dầy Long ca cũng không phải chỉ có một mình mình.

Quách Uyển Tây thờ dài yếu ớt thăm nghĩ.

- Long ca, này... nghe được không, Long ca?

Đầu dây bên kia thấy bên này dường như không có phản ứng gì, hơi sốt ruột mà hỏi.

Quách Uyển Tây chỉnh đốn tâm tình một chút, suy nghĩ một chút xem nên mở miệng thế nào:

- Uh... Long ca anh ấy... anh ấy đang tắm, bây giờ không tiện nghe điện thoại, là ai tìm anh ấy vậy?

Ngay cả Quách Uyển Tây cũng không rõ tại sao mình nói chuyện ôn hòa nhỏ nhẹ như vậy.

- ....

Dường như đầu bên kia cũng ngại ngần cả người, rất lâu sau mới nói:

- Ồ... Thật ngại quá, đã quấy rầy rồi...

Nói xong liền cúp điện thoại.

- Ai... này... này...

Quách Uyển Tây chỉ nghe thấy tiếng “tút tut”, đối phương vội vàng cúp máy như vậy, gấp đến độ dường như có gì đó, cô không thể nào hiểu nổi. Cô kinh ngạc mà cầm điện thoại chờ người đứng ở đó, trong phút chốc đã suy nghĩ rất nhiều.

Lúc này, Trần Tuấn Long rửa sạch đầu, mở cửa phòng tắm thùy tính ra hỏi:

- Làm sao vậy, Uyển Tây, có điện thoại gọi tới hả?

Hắn đang nghỉ hoặc nhìn Quách Uyển Tây dường như có chút tâm sự.

- Uh...

Quách Uyển Tây gật đầu, quơ quơ điện thoại di động trong tay:

- Có cô gái gọi tới tìm anh.

Cô ra vẻ rộng rãi nói.

- Ồ...

Trần Tuấn Long nhúc nhúc đầu, sau khi nghĩ một chút liền cười, tiếp tục xoay người trở về tắm rửa. Quách Uyển Tây thấy bộ dáng một chút cũng không quan tâm của hắn, nhất thời trong lòng trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang, mình chỉ mới ở chung với Trần Tuấn Long có hai ngày mà thôi, xem ra, sự hiểu biết của mình đối với hắn còn quá ít, không cần phải nói, ở bên ngoài hắn nhất định có cô gái khác, nói không chừng không chỉ một người, Quách Uyển Tây hơi đau khổ suy nghĩ, nhưng cô lại không ngừng dặn lòng, không nên suy nghĩ những chuyện vô vị này, Trần Tuấn Long vốn là một người đa tình, điều này cô rõ hơn ai, tương đối mà nói, Trần Tuấn Long đối với mình thật là tốt, cô cũng thấy rõ, hai ngày này hai người vốn đang ân ái điên cuồng, thông qua mỗi lần giao hợp xác thịt, Quách Uyển Tây có thể cảm nhận được sự nhẹ nhàng cùng tình cảm nóng bỏng của hắn, có đôi khi, cô thật sự không biết người đàn ông này của mình, hẳn rồi cuộc chia thân ra thành mấy phần, cô không biết, nhưng cô biết, chính bản thân cô đã đạt được phần tình cảm kia là cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Trần Tuấn Long rất nhanh đã tắm xong, quần khăn tắm dưới hạ thân rồi đi ra, cười cười cầm lấy điện thoại bên người Quách Uyển Tây, vừa xem số điện thoại vừa đi tới ban công bên kia, gọi điện. Quách Uyển Tây đứng cách xa nghe không được rõ ràng, chỉ mơ hồ nghe được mấy câu nói “tốt, uh, biết rồi” này. Cuối cùng Trần Tuấn Long mới trở lại phòng ngủ thay quần áo.

- Đi... Chúng ta đi ra ngoài dạo chơi.

Trần Tuấn Long nói sau khi thay quần áo xong.

- Vậy anh... không đi uống canh củ cải sườn à. Quách Uyển Tây thờ dài yếu ớt nói.

- Canh sườn gì?

Nhìn bộ dạng dường như một chút cũng không biết, còn đang giả bộ hồ đồ của Trần Tuấn Long, Quách Uyển Tây có chút tức giận quay đi, dựa vào một bên tường. Ngay cả cô cũng không biết tại sao mình tức giận, kỳ thật điều này có đáng để cô tức giận, chính cô cũng có thể tiếp nhận Dương Hân rồi, như vậy đối với cô gái khác của Trần Tuấn Long, còn đến lượt mình quán sao? Cô âm thầm nghĩ.

- Làm sao vậy?

Trần Tuấn Long Long ngồi xuống, kéo Quách Uyển Tây, tay phải nắm lấy tay trái của cô.

Mắt Quách Uyển Tây hơi đỏ, nước nở nói:

- Không... không có gì...

- Giận rồi à?

Trần Tuấn Long nắm tay Quách Uyển Tây, tay trái xoa người Quách Uyển Tây lại, quả nhiên thấy hai mắt Quách Uyển Tây đỏ lên, còn có một chút nước mắt.

- Con lợn nhỏ ngốc nghếch.

Trần Tuấn Long mỉm cười như ánh mặt trời:

- Còn khóc nhè nữa, được rồi, không được khóc nữa, được rồi, không được khóc, nếu không anh sẽ véo cái mũi xấu hổ của em.

Vừa nói nói ngón trỏ tay phải lại ngoắc lên, khua khua trước mặt Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây nhìn thấy bộ dáng hài hước của Trần Tuấn Long, không khỏi cười “khì khì”:

- Anh mới khóc nhè ấy.

Nói xong lau đi vệt nước mắt nhàn nhạt, đứng lên, nói với Trần Tuấn Long:

- Long ca, xế chiều anh có việc... Anh phải đi làm, em... em...

Trần Tuấn Long cười đứng lên, ôm lấy Quách Uyển Tây, tay phải đưa qua kẹp cái mũi của cô, sau đó mỉm cười nói:

- Đúng vậy, xế chiều đương nhiên anh có chuyện rồi, xế chiều, anh đặc biệt ở cùng con lợn nhỏ này, ha ha...

Khi tay Trần Tuấn Long nhéo lên Quách Uyển Tây hơi nhú mày, nhưng vừa nghe nói xế chiều Trần Tuấn Long lại ở cùng cô, vẫn rất vui, thích thú hỏi:

- Thật không?

Trần Tuấn Long gật đầu:

- Đi thôi, đi chọn một cái bàn trang điểm em thích, chúng ta sẽ bố trí phòng tập thể hình cho con heo nhỏ, ha ha...

- Vậy... Thật tốt quá, anh đã nói là phải tính đó...

- Đương nhiên rồi.

Trần Tuấn Long mỉm cười, trên mặt hẳn vẫn là nụ cười quen thuộc ấy, rốt cuộc cũng lừa được Quách Uyển Tây vui vẻ rồi, nhưng còn vị Dương Hân ở trường học chưa đối phó đây.

Xế chiều, Trần Tuấn Long cùng Quách Uyển Tây chọn lựa đồ dùng trong nhà trong thành bán đồ dùng gia đình, Quách Uyển Tây lựa chọn được một chiếc bàn trang điểm lớn khá mới, còn sắm thêm một số đồ chơi nhỏ cho Hải Đào Hiền theo ý của cô, cuối cùng, còn tìm một Công ty trang trí nội thất không tồi, bảo yêu cầu lắp đặt phòng tập thể hình của Quách Uyển Tây, sau khi trả phí thỏa đáng. Công ty lắp đặt đáp ứng lập tức làm việc trong tuần này, điều này đương nhiên làm cho Quách Uyển Tây vui vẻ rồi, phải biết rằng đây chính là mơ ước khi còn bé của cô.

Trần Tuấn Long biết cùng con gái đi lượn lờ trên phố khổ cực, đối với điều này hẳn thể hội sâu sắc được, Trần Tuấn Long dẫn theo Quách Uyển Tây, tìm một quán rượu không tồi, hai người gọi mấy món ăn, cùng nhau dùng bữa tối ấm áp.

Quách Uyển Tây rất hài lòng đối với biểu hiện của Trần Tuấn Long lúc xế chiều, cuối cùng cũng vứt bỏ trái tim buồn bực sang một bên, dùng trái tim để đón nhận tình yêu của Trần Tuấn Long đối với cô, cô cũng không nghĩ mình có tiếc nuối gì cả, bởi vì tất cả của mình, kể cả cái quý giá nhất trên thân thể người con gái của mình, cũng trao toàn bộ cho hắn rồi.

Lúc ăn cơm Trần Tuấn Long nhận được điện thoại Lý Thế Bằng gọi tới, nói bóng nói gió chuyện Giả Chính Cảnh xử lý thế nào, Trần Tuấn Long nói hẳn đã đối phó rồi. Lý Thế Bằng ở đầu bên kia cuối cùng nhẹ nhõm được, sau đó nói đến tình huống cấp trên, hẳn nói cấp trên tuy có chút ngạc nhiên đối với việc hắn dùng phương pháp này loại bỏ Giả Chính Cảnh, nhưng vẫn rất thưởng thức loại tác phong lối đi này của Trần Tuấn Long, đã tỏ vẻ ủng hộ mình và Trần Tuấn Long rất rõ ràng. Bây giờ chờ xem kết quả phát triển chuyện của Giả Chính Cảnh. Hôm nay vốn là chủ nhật, tình hình mà Lý Thế Bằng nắm được là người nhà họ Giả cũng không có phản ứng khác thường gì.

Bởi vì có Quách Uyển Tây ở bên cạnh, Trần Tuấn Long đương nhiên không có nói chuyện chi tiết với Lý Thế Bằng, sau khi hàn huyên vài câu thì cúp điện thoại.

Bây giờ Trần Tuấn Long cần phải làm là bắt được gian tế cấp trên phái tới, đây là quy tắc cơ bản nhất của đánh cờ, nhất cử nhất động của mình tại hắc

bang đều nằm trong sự giám sát của người khác, loại cảm giác này rất không tốt.

Trước tiên Trần Tuấn Long đã gọi điện thoại báo Gà Rừng nghỉ biện pháp, không biết bây giờ hấn đã nghỉ ra kế hoạch gì chưa, suy nghĩ một lúc, Trần Tuấn Long gọi điện cho Gà Rừng, không ngờ sau khi Gà Rừng nghe điện thoại liền báo cáo:

- Lão đại, không hay rồi, người của Ngũ Hồ bang muốn khiêu khích địa bàn của chúng ta.

Nghe Gà Rừng nói như vậy, Trần Tuấn Long nhíu mày:

- Đã xảy ra chuyện gì? Người tử tử nói xem.

- Vâng, là thế này lão Đại, mấy ngày nay dựa theo sự dẫn dò của anh, em đi lôi kéo một số người có thể giúp được bang chúng ta, trước kia chúng ta rất quen thuộc với một vị biệt danh Xà ca của Ngũ Hồ bang, sau đó nói chuyện với hấn về suy nghĩ này, hấn đồng ý giúp chúng ta, vừa rồi em nhận được điện thoại hấn gọi tới, nói Tam gia của Ngũ Hồ bang sẽ xuống tay với Phi Phụng bang chúng ta, có thể ngay cuối tuần, cụ thể không rõ ràng lắm, em đã báo Xà ca kia tiếp tục tra xét giúp chúng ta.

Trần Tuấn Long trầm ngâm một chút, trước tiên nói với Gà Rừng:

- Người chờ một chút...

Sau đó xin lỗi Quách Uyển Tây đang ăn nhìn lại, cô đã thấy kỳ lạ ngẩng đầu nhìn lại, Trần Tuấn Long không nói gì, chỉ lấy tay chỉ chỉ điện thoại trong tay, ý bảo là hấn phải rời khỏi một lát.

Quách Uyển Tây gật đầu, cô luôn cảm thấy đôi khi Trần Tuấn Long rất là lạ, không biết hấn đang làm cái quái gì.

Trần Tuấn Long mỉm cười rời khỏi bàn ăn, đi đến một chỗ hành lang u tĩnh không người, lúc này mới tiếp tục nói chuyện với Gà Rừng về việc của Phi Phụng bang:

- Được rồi, lúc này người vừa nói Ngũ Hồ bang sẽ đối phó chúng ta?

- Đúng vậy, lão Đại.

Gà Rừng trả lời.

- Xà ca kia của người có đáng tin hay không?

Trần Tuấn Long cảm thấy hấn nên cẩn thận một chút.

- Tuyệt đối đáng tin, Nam Lang ca vốn rất quen với hấn, dường như còn cứu hấn một lần, cho nên lần này cũng đặc biệt tìm hấn hỗ trợ.

- Ồ...

Trần Tuấn Long trầm ngâm, hấn đang suy nghĩ nên làm như thế nào:

- Nam Lang biết chuyện này hay không?

- Không có, chuyện thu mua tình báo này em đều tiến hành độc lập, không có bất cứ ai biết.

Gà Rừng nói.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Tuấn Long gật đầu:

- Người lập tức hẹn Xà ca kia, gọi thêm Nam Lang cùng Cọp Dữ, mấy người chúng ta gặp mặt, lại quyết định tiếp.

- Được, lão Đại, tôi lập tức sắp xếp, địa điểm định tại nơi nào?

- Uh... tại quán rượu Thực Thông Thiên đường Đông Trường An đi, tôi chờ người ở đó, sau khi hẹn đầy đủ mọi người thì gọi điện thoại cho tôi một cái. Ồ... Còn có, gọi tiêu tổ chiến đấu bọn Đồng Hồ đợi lệnh bất cứ lúc nào, chờ chỉ thị của ta.

- Vâng, lão Đại!

Trần Tuấn Long mang theo chút ý xin lỗi trên mặt trở lại bàn ăn, Quách Uyển Tây cũng không ngẩng đầu:

- Lát nữa có việc?

Cô vừa múc canh vừa ra vẻ tùy ý hỏi.

- Ha ha, đúng vậy, có một số việc phải xử lý một chút.

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Anh đó...

Quách Uyển Tây ngẩng đầu lên, gắt giọng:

- Cũng không biết suốt ngày bận bịu chuyện gì, anh cũng không chịu nói cho người ta. Hừ! Không để ý tới anh nữa.

Trần Tuấn Long chỉ cười cười, tự mình gấp một miếng thịt gà lên ăn, cũng không trả lời câu hỏi của Quách Uyển Tây.

Một lát sau:

- Vậy đợi lát ăn cơm xong anh đưa em về trước?

Trần Tuấn Long thử thăm dò thương lượng với cô.

- Anh đã có việc, vậy thì đi làm đi, không cần để ý tới em, đợi lát tự em có thể trở về.

Quách Uyển Tây không phải loại con gái chẳng phân biệt được nặng nhẹ, thấy Trần Tuấn Long quan tâm tới cảm giác của mình như thế, tự nhiên hiểu được điều gì nên làm, cho nên cũng không quá dồn ép.

Trần Tuấn Long cũng không ngờ Quách Uyển Tây thông tình đạt lý như thế, tự nhiên cao hứng, mỉm cười nói:

- Không có việc gì, cơm nước xong anh đưa em quay về Hải Đào Hiền, bên kia chờ một chút cũng không sao.

Con gái đều là động vật theo cảm xúc, Quách Uyển Tây còn có thể nói gì được nữa, ít nhất bữa tối này vẫn rất ấm áp, cô đương nhiên muốn có thể giữ được loại cảm giác tốt đẹp này tới cuối cùng.

- Uh... Long ca, lát nữa... buổi tối anh có quay về không?

Khi Quách Uyển Tây hỏi xong những lời này cô đã xấu hổ đỏ mặt, giận dỗi thì giận dỗi, nhưng cô lần đầu mới biết làm tình, đương nhiên không muốn một mình trong phòng, mỹ nhân yêu thích, Trần Tuấn Long nghe xong cũng động lòng không thôi, chẳng qua hôm nay có thể sẽ có gió tanh mưa máu, Trần Tuấn Long đương nhiên không muốn để Quách Uyển Tây biết, hắn chẳng qua trầm ngâm một lát, về mặt huyệt hắc của Quách Uyển Tây, cũng đã biểu đạt thay lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Đêm Tập Kích Hồ Bang.

hấy như thế, Trần Tuấn Long giãn mặt ra cười nói:

- Lại làm sao vậy? Có thể anh sẽ về khuya, uh... Em không cần chờ anh, tự mình nghỉ ngơi trước được không?

Quách Uyển Tây vênh cái miệng nhỏ nhắn, tự nhiên hơi mất hứng, Trần Tuấn Long cười ha ha, mỗi lần Quách Uyển Tây làm động tác vênh môi làm nũng, luôn khiến hắn yêu thích. Trần Tuấn Long thừa dịp cúi người qua, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vênh lên của Quách Uyển Tây, một lúc lâu hai người mới tách ra.

Trần Tuấn Long xem chừng không có ai, lại xấu xa mò tay sờ lên ngực cô, Quách Uyển Tây bị hấn làm cho thương tâm không chịu nổi, bây giờ lại bị Trần Tuấn Long đùa giỡn nơi công cộng, nói không chừng sẽ có người đi tới bất cứ lúc nào, nếu như bị người khác thấy được thì phải làm sao bây giờ. Nhưng hết lần này tới lần khác thân thể của mình lại rất hưởng thụ sự vuốt ve của Trần Tuấn Long, cái loại khoái cảm lửa tình này vốn là từng đợt sóng liên tiếp. Quách Uyển Tây xấu hổ đỏ mặt, thân thể không ngừng giãy dụa theo sự xoa bóp của Trần Tuấn Long.

Cùng theo một tiếng cười của Trần Tuấn Long, hắn rời tay khỏi thân thể cô. Quách Uyển Tây tròn mắt nhìn, trên mặt Trần Tuấn Long vẫn là nụ cười dâm dăng quen thuộc của hắn, đang cười xấu xa nhìn mình, thì ra lúc này ở cửa thang máy xuất hiện hai người, đang đi qua bên cạnh bọn họ, Quách Uyển Tây cảm thấy huyệt hắc sau khi rời khỏi sự vuốt ve của Trần Tuấn Long, không biết tại sao, cô rất nhớ nhưng loại cảm giác bản thân bị Trần Tuấn

Long đùa giỡn vừa rồi.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long cúi đầu lại, một lần nữa nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó đi tới bên tai cô, dùng đầu lưỡi khẽ liếm vành tai của cô, cuối cùng mới dùng ngữ điệu mập mờ nói:

- Anh sẽ trở về, em phải tắm rửa sạch sẽ chờ anh, đến lúc đó, anh muốn ân ái điên cuồng với em.

Lời nói khiến toàn thân Quách Uyển Tây nóng lên, mặt đỏ không thôi, sau khi Trần Tuấn Long mở cửa xe, Quách Uyển Tây vốn lưu luyến không rời mà bước xuống, nhìn Trần Tuấn Long lái xe đi.

Trong một gian phòng tại quán rượu Thực Thông Thiên, Nam Lang, Cọp Dữ, Gà Rừng cũng ở đó, còn có một vị trung niên nam tử ngồi ở bên cạnh bọn họ, trung niên nam tử này cao cao gầy gầy, nhìn qua có vẻ hơi tiêu tụy. Bây giờ mọi người đang yên tĩnh chờ Trần Tuấn Long tới đó.

Lúc Trần Tuấn Long đi vài gian phòng, bọn họ đều đứng lên, mà vị trung niên nam tử kia thì mang theo ánh mắt tò mò đánh giá Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu, vươn tay phải về phía hắn:

- Vị này nhất định là Xà ca rồi?

- Không dám, không dám, gọi tôi Ngân Xà là được rồi, các bằng hữu cũng gọi tôi như vậy, Long ca.

Người nọ vội vàng đưa tay qua bắt tay Trần Tuấn Long, trước khi đến Nam Lang đã nói qua cho hắn biết, lão Đại mới này của hắn rất lợi hại, cũng không nên xem thường hắn bởi vì hắn trẻ tuổi.

Khi còn bé Ngân Xà là bạn học với Nam Lang, hai người xem như bạn bè chơi bòn cùng nhau lớn lên, sau khi đi ra lăn lộn Ngân Xà vào Ngũ Hồ bang, mà Nam Lang thì theo một người đại ca khác, sau khi người đại ca đó của hắn bị chém chết sau một lần sống mái, Nam Lang nhân tiện tự mình lên làm lão Đại.

Trong một lần giao dịch thuốc phiện, đối phương muốn ăn đen, vài người đuổi chém Ngân Xà, cũng may lần đó hắn gọi được Nam Lang hỗ trợ, khi Nam Lang che chở cho hắn chạy trốn, bị người ta chém hai đao, chính hắn cũng trúng vài đao, đùi phải bị chém thương, đến nay đi lại còn khập khiễng, từ lần nọ sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết hai người lại thành bạn sống chết có nhau. Ban đầu Nam Lang bang dựa vào Ngũ Hồ bang làm thuốc phiện, cũng là một tay hắn làm trung gian giới thiệu, hai năm nay Nam Lang bang đã phát triển nhanh chóng, chẳng qua bởi vì sau khi Ngân Xà bị thương thân thể không khôi phục được, sau khi chứng kiến hắn không thể đánh chém vì bang hội, Tam gia của Ngũ Hồ bang cũng bỏ không hắn hai năm, thường ngày phát chút tiền sinh hoạt thương hại cho hắn, Ngân Xà ở Ngũ Hồ bang có thể nói rất khó khăn, còn phải dựa vào Nam Lang trợ giúp mới có thể miễn cưỡng sinh sống, những người vốn trước đây đi theo hắn cũng đều đi lên hết rồi, đối với Ngân Xà đã tàn phế, cũng không hề tôn kính. Ngân Xà tự nhiên thấy trong mắt, hận trong lòng.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười ngồi xuống:

- Tất cả mọi người ngồi xuống rồi bàn

.

Hắn ý bảo mấy người Nam Lang, Cọp Dữ bọn họ ngồi xuống.

- Nếu Xà Ca có thể cùng ngồi một chỗ với chúng ta, vậy tự nhiên cũng là người một nhà rồi.

Trần Tuấn Long đi thẳng vào vấn đề.

- Đó là đương nhiên.

Ngân Xà vỗ bả vai Nam Lang:

- Tôi và Nam Lang đều là quan hệ sống chết, cái gì có thể giúp được tôi đều cố hết sức.

Kỳ thật Ngân Xà biết rõ tình huống bản thân bây giờ, vô không được, vẫn cũng không được, hắn cũng muốn rút lui rồi, nhưng lăn lộn nhiều năm như vậy thật sự không cam lòng. Lần này Gà Rừng chủ động tìm tới hắn, khi hắn biết được Gà Rừng muốn tư liệu của Ngũ Hồ bang, nhất thời biết được tác dụng của mình ở chỗ nào, vội vàng liên tục đồng ý.

- Nghe anh nói bây giờ Ngũ Hồ bang sẽ đối phó chúng tôi?

Trần Tuấn Long mỉm cười hỏi, mặc dù ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng mang theo mùi dò hỏi.

- Đúng vậy.

Ngân Xà gật đầu:

- Xế chiều hôm nay, vừa lúc tôi có việc quay về quán có đề biễn Lam Thiên Đại Hạ của Ngũ Hồ bang, nghe mấy tên tiểu cầm đầu phía dưới nói, Tam gia chuẩn bị gây phiền Phi Phụng bang, tôi đặc biệt lưu ý hỏi vòng vào vài câu, cụ thể tại sao Tam gia muốn làm như vậy lại không rõ lắm, chẳng qua mấy tên tiểu cầm đầu đó đã nhận được chỉ thị, cuối tuần triệu tập tay chân chuẩn bị tới địa bàn của Phi Phụng bang.

Nam Lang cùng Cọp Dữ vừa nghe, cũng chú ý nhìn Trần Tuấn Long, bởi vì trong khoảng thời gian này, Trần Tuấn Long đều yêu cầu bọn họ ổn định, không khinh động, nhưng bây giờ bên Ngũ Hồ bang lại muốn giết tới, Ngũ Hồ bang vốn là một bang lớn, cho dù chỉ dùng một tay, cũng có thể đập Nam Lang bang, Tây Đầu bang và Phi Phụng bang xuống dưới. Nói về thực lực bên mình vốn không phải đối thủ của Ngũ Hồ bang.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long trầm ngâm một lát, sau đó hỏi Ngân Xà:

- Như vậy Xà ca, mấy ngày nay anh có từng nghe qua trong Ngũ Hồ bang đàm luận tới chuyện ba bang phái chúng ta kết minh không?

Ngân Xà sau khi suy nghĩ lắc đầu:

- Không có, nếu như không phải bây giờ anh nói cho tôi biết, tôi cũng chưa biết chuyện này, Gà Rừng cũng chỉ nói cho tôi chú ý một số tình huống của Ngũ Hồ bang, có tin tức gì cũng thông báo cho hấn, xế chiều này tôi nghe được chuyện Phi Phụng bang, sau khi nhớ tới mới gọi điện thoại cho hấn.

Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu, liếc ánh mắt tán dương về phía Gà Rừng, Gà Rừng hơi gật gật. Vốn Trần Tuấn Long bảo hấn mua chuộc người khác, cũng không muốn bại lộ chuyện liên minh của ba bang phái bọn họ, ở điểm này, hấn vẫn rất nắm chắc.

Nếu như vậy, Ngũ Hồ bang kia muốn động thủ với Phi Phụng bang, có lẽ là có nguyên nhân khác. Bởi vì Trần Tuấn Long biết được từ chỗ Giả Chính Cảnh, bây giờ chỉ có Tân Nghĩa Minh biết được chuyện kết minh của ba bang phái mình, Tân Nghĩa Minh vốn là đối thủ của Ngũ Hồ bang, đương nhiên sẽ không nói chuyện này cho Ngũ Hồ bang.

Nhưng bây giờ nên đối phó thế nào với việc Ngũ Hồ bang xâm phạm đây, nên bại lộ thực lực hay là cúi đầu thỏa hiệp? Nam Lang cùng Cọp Dữ cũng nhìn Trần Tuấn Long.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long quay đầu hỏi Ngân Xà:

- Xà ca, tôi nghe nói Ngũ Hồ bang bây giờ, đều là do tên được gọi Tam gia kia dẫn dắt, lão đại Phạm Tăng Hồ kia của bọn họ, dường như đã rửa tay chậu vàng, thoái ẩn giang hồ rồi?

- Đúng vậy, Long ca. Ngũ Hồ bang bây giờ chỉ có Tam gia Phạm Tăng Báo chủ trì, phía dưới còn có lão ngũ Lưu Đức Vĩ.

Ngân Xà hỏi đáp.

Trần Tuấn Long gật đầu:

- Tôi được biết, bọn họ còn có lão tứ, đã chết nhiều năm rồi, lão nhị Tào Truyền Bân hình như hiện giờ còn đang ngồi trong tù, phạt tù mười năm vì tội đã thương người.

- Không sai.

Ngân Xà gật đầu:

- Xem ra Long ca cũng rất rõ ràng Ngũ Hồ bang.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói:

- Cũng chỉ là tư liệu người ngoài nắm được, làm sao biết nhiều được như Xà ca anh. Ha ha.. ha ha...

Trần Tuấn Long cười vài tiếng, Ngân Xà lại không hiểu Trần Tuấn Long có ý tứ gì lắm, cũng cười theo vài tiếng. Cuối cùng Trần Tuấn Long thu nụ cười, nhìn chăm chú vào Ngân Xà hỏi:

- Ngũ Hồ bang muốn đụng đến Phi Phụng bang chúng ta, như vậy sẽ không trách được chúng ta ra tay trước lấy mạnh rồi. Xà ca, anh đã có thể đứng về phía chúng tôi, tôi đương nhiên cực kỳ hoan nghênh, hắc hắc, chẳng qua bây giờ chúng tôi sẽ động thủ với các anh em bạn bè trước kia của anh, không biết anh cảm thấy thế nào.

Trần Tuấn Long hỏi thử hấn.

Ngân Xà gật đầu, hấn đứng lên, hơi phần nộ nói:

- Bạn bè? Tôi lăn lộn trên con đường cũng chỉ có một người anh em Nam Lang này là bạn bè thôi. Năm đó tôi bán mạng vì Ngũ Hồ bang, cái gì cũng xông lên trước, hơn một nửa giang sơn Ngũ Hồ bang là do tôi đánh xuống cho bọn họ, lần trước sau khi chân tôi bị thương, xem như tôi nhìn thấu bọn họ rồi, Phạm Tăng Báo làm lão Đại, một chút cũng không công chính, người có công với bang hội giống như tôi đây, bọn họ cũng đối xử với tôi như một tên ăn mày vậy, còn kém một cước đá tôi đi, hừ!

Vừa nghĩ tới bản thân đã gặp phải sự đãi ngộ không công bằng của Ngũ Hồ bang, Ngân Xà cảm giận bất bình.

- Tôi tin rằng anh ở chỗ chúng tôi sẽ không phát sinh loại tình huống này, mỗi người lập được công cho bang hội chúng tôi, chúng tôi đều báo đáp cho hần tương xứng. Xà ca, chờ chúng tôi đập nát Ngũ Hồ bang rồi, anh muốn gì chúng tôi cũng cho anh thứ đó!

Kẻ đầu cơ Trần Tuấn Long vẫn luôn khai bậy ngân phiếu như vậy.

Với thực lực Phi Long bang bây giờ, muốn khiêu chiến Ngũ Hồ bang, quả thực là đang nói giỡn. Nhưng Ngân Xà cũng không thấy như vậy, từ chỗ Trần Tuấn Long, hần thấy được một sự tin tưởng, lúc Trần Tuấn Long nghe được Ngũ Hồ bang muốn động Phi Phụng bang của hần, hần tỉnh táo tự nhiên, giống như biết trước, khí phách biểu hiện ra ngoài quả thật đã khiến hần khâm phục.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, Ngân Xà kiên định gật đầu với Trần Tuấn Long, chỉ nghe hần:

- Long ca, dù sao Ngân Xà tôi cũng quyết định theo anh rồi, Nam Lang vốn là anh em của tôi, tôi biết hần không phục người khác, nhưng hần đã phục anh rồi, tôi tin tưởng anh!

Trần Tuấn Long mỉm cười, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc kia của hần.

- Anh có thể tin tưởng tôi chứng tỏ anh là một người thức thời, lựa chọn của anh không sai, bởi vì tôi muốn lấy Ngũ Hồ bang trong vòng một tháng!

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói như đinh chém sắt.

Một tháng, dùng thực lực Phi Long bang bây giờ? Nam Lang cùng Cọp Dữ nghi hoặc.

Trần Tuấn Long nhìn sang bọn họ, lắc đầu cười nói:

- Đương nhiên, dựa vào lực lượng bản thân chúng ta đương nhiên không được, chẳng qua hiện giờ chúng ta có Xà ca giúp đỡ, Xà ca?

Trần Tuấn Long nói với Ngân Xà, Ngân Xà đáp ứng:

- Đêm nay chúng ta động thủ, không bằng đánh cho bọn họ không kịp ứng phó, nói cho chúng ta biết mục tiêu dễ dàng xuống tay của Ngũ Hồ bang, lần này chúng ta hành động, chỉ cần vài người là được, tập kích nhanh, đánh xong bỏ chạy. Nhiều loạn tầm mắt của bọn họ, như vậy chắc chắn chúng ta đục nước béo cò được rồi.

Sau khi Ngân Xà nghe xong yêu cầu của Trần Tuấn Long, trầm tư một hồi, sau đó nói:

- Nghề chính của Ngũ Hồ bang vốn là thuốc phiện, nếu như muốn động, đương nhiên là động tới điều uy hiếp nhất đối với bọn họ rồi, nhưng bây giờ đặt ở kho hàng nào tôi cũng không rõ ràng lắm, đợi tôi trở về lại hỏi thăm. Trong khoảng thời gian này, việc làm ăn sòng bạc của một số bang phái nhỏ phụ thuộc phía dưới không tôi, theo tôi được biết ở khu Triều Dương cùng khu Đông Thành bọn họ có ba nơi đánh bạc quy mô lớn, phòng chừng một đêm đánh bạc ở nơi này phải hơn trăm vạn, béo bờ chỉ đứng sau giao dịch thuốc phiện.

- Uh... Không sai!

Trần Tuấn Long trầm ngâm một chút:

- Đêm nay chúng ta động thủ mục tiêu này.

Cuối cùng chỉ nghe hần quyết định:

- Nhưng... còn có mục tiêu tôi muốn động nhất, Xà ca anh xem có biện pháp nào giúp tôi được không.

Ngân Xà nghi hoặc nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long quay đầu qua, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ vài câu, sau khi nghe xong Ngân Xà kinh ngạc nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long lại mỉm cười nhìn hần.

Ngân Xà đang lo lắng, dường như cuối cùng hần vẫn hạ quyết tâm, dùng sức gật đầu với Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cực kỳ hài lòng, sau đó nói với Gà Rừng:

- Gà Rừng, gọi bọn Đồng Hồ lại đây đi, nói chúng ta chờ bọn họ ở chỗ này, bảo bọn họ dẫn người tới!

- Vâng, lão Đại!

Gà Rừng đáp.

- Trước tiên người cùng Xà ca đi tra xét địa bàn, chúng ta lập tức đuổi theo, nhớ kỹ Xà ca không thể bại lộ. Đối phó Ngũ Hồ bang, lần này chúng ta dùng phương thức đánh bất ngờ, chỉ có thể đánh cho bọn họ không kịp ứng phó, nhưng thế nào cũng không thể gây thương tổn cho bọn họ, đối phó bọn họ như thế nào tôi có biện pháp khác, tôi nói rồi, phải diệt trừ Ngũ Hồ bang trong một tháng, tôi nhất định sẽ làm được, mọi người...

Vừa nói hần vừa chỉ Nam Lang cùng Cọp Dữ:

- Cũng nhìn kĩ cho tôi, học hỏi nhiều xem nên làm như thế nào, khi có chiến tranh, cần phải nói tới cái này!

Trần Tuấn Long lấy tay chỉ vào đầu mình.

Nam Lang cùng Cọp Dữ vâng vâng đáp.

Trần Tuấn Long cười, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc của hắn, có vẻ hơi lạnh. Sau khi Gà Rừng cùng Ngân Xà ra hiệu với hắn rồi rời đi, trong phòng hiện giờ chỉ còn lại Nam Lang cùng Cọp Dữ. Đợi bọn Gà Rừng đi không lâu, Trần Tuấn Long lấy di động ra, đi tới cửa sổ thủy tinh, gọi điện thoại cho Lý Thế Bằng.

- Là tôi, đại ca!

Trần Tuấn Long vẫn mang theo nụ cười thần nhiên của hắn.

- Có việc gì sao?

Lý Thế Bằng bên kia còn đang nghi thần nghi quỷ, dù sao chuyện của Giả Chính Cảnh còn không phát tán.

- Đúng vậy, đại ca. Đêm nay tôi chuẩn bị động thủ với Ngũ Hồ bang.

Trần Tuấn Long tỉnh táo nói.

- Đối phó Ngũ Hồ bang? A Long, tình hình bây giờ là gì hả, sao cậu chọn lúc này mà gây chuyện?

Lý Thế Bằng nóng nảy, dù sao chuyện Giả Chính Cảnh còn chưa xử lý xong, Trần Tuấn Long sao lại có thể bói ra rắc rối được.

- Ha ha, đại ca đừng vội, tôi đối phó Ngũ Hồ bang cũng là vì anh. Ha ha...

Trần Tuấn Long một chút cũng không vội vàng nói.

- Cái gì? Vì tôi?

Lý Thế Bằng hỏi có chút kích động.

- Đúng! Đêm nay tôi sẽ bất ngờ đánh mấy bãi của Ngũ Hồ bang, làm có lớn một chút, bởi vì chỉ có làm ra chút chuyện, hai chúng tôi mới dễ ra mặt mà đại ca.

Trần Tuấn Long phân tích với Lý Thế Bằng.

Lý Thế Bằng vốn là một người thông minh, nhất thời hiểu rõ được ý tứ của Trần Tuấn Long, nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi khó tin:

- Nhưng, dùng thực lực của cậu bây giờ, có thể khiêu chiến Ngũ Hồ bang sao?

- Tôi không thể, nhưng anh có thể!

Trần Tuấn Long cười:

- Kế hoạch của tôi rất đơn giản, giấu tên triển khai tập kích bất ngờ Ngũ Hồ bang, nhiễu loạn hoạt động bình thường của bọn họ, mà anh, thì có thể lợi dụng lần tập kích bất ngờ này thăng chức, ngồi lên vị trí cục trưởng, đến lúc đó tôi muốn sự phối hợp của anh, xuất kích lôi đình với Ngũ Hồ bang, tôi chỉ cần anh giúp tôi tiêu diệt một số bang phái nhỏ của bọn họ, làm cho những người đó biết trong khoảng thời gian này rời xa Ngũ Hồ bang một chút. Như vậy, kế tiếp chúng tôi đối phó Ngũ Hồ bang, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Trần Tuấn Long chậm rãi phân tích, sắc mặt Lý Thế Bằng càng nghe lại càng ngưng đọng, đã tính toán được mắt ở phương diện này. Nhưng điều kiện Trần Tuấn Long tung ra cũng không kém, phải biết lợi dụng sự cố, chính mình có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí của Giả Chính Cảnh “mắt tích” đã lâu, mà đối phó Ngũ Hồ bang thì có thể tăng thêm sắc màu vào chiến tích của mình, chuyện tốt như vậy đi tìm ở đâu ra.

- A Long, kế hoạch này của cậu không tồi, nhưng theo tôi được biết, mặc dù lão Đại Phạm Tăng Hồ của Ngũ Hồ bang lúc trước rửa tay chầu vàng rồi, nhưng vẫn quan hệ mật thiết với cấp trên, tôi sợ đến lúc đó chúng tôi chỉ đã thương bên ngoài của bọn họ thôi, sợ ngay cả gân cốt của bọn họ cũng không động tới được.

- Ha ha, đại ca, tôi làm việc, anh yên tâm! Tôi nghĩ Phạm Tăng Hồ hắn không thấy được mặt trời ngày mai rồi, đối với hắn, chúng tôi còn có gì phải lo lắng.

Trần Tuấn Long cười lạnh nói.

- Hà...

Lý Thế Bằng hít một ngụm khí lạnh, không ngờ Trần Tuấn Long đã nghĩ tới việc đối phó Phạm Tăng Hồ, nghe ý của hắn, có thể sẽ đối phó với Phạm

Tăng Hổ giống như đối phó Già Chính Cảnh vậy, thủ đoạn của Trần Tuấn Long cũng thật là tàn nhẫn. Trầm ngâm một chút, Lý Thế Bằng vẫn gật đầu:

- Được! A Long, cậu yên tâm đi làm đi, tôi ủng hộ cậu!

- Anh đúng là đại ca, ha ha, tôi muốn tiêu diệt Ngũ Hồ bang trong một tháng, rai oai phủ đầu với Tân Nghĩa Minh, để cho bọn họ thấy rõ Phi Long bang chúng tôi không nhỏ bé gì đâu, mà là bang phái có thể ngồi ngang với bọn họ. Đây là mục đích của tôi, chúng tôi phải nhanh chóng đứng vững, anh ở ngoài sáng, tôi ở trong tối, dắt tay cùng tiến!

Trần Tuấn Long kiên định nói ra.

Lý Thế Bằng cũng rất đồng ý:

- Ồ... Nên như vậy.

Đối với quyền lực và địa vị, Lý Thế Bằng hẳn khát vọng hơn bất cứ kẻ nào.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Lý Thế Bằng, Trần Tuấn Long trở lại bàn ăn, Nam Lang cùng Cọp Dữ còn đang chờ hân. Sau khi trở lại, Trần Tuấn Long nhìn bọn họ khẽ cười:

- Lần này tìm hai người, ngoài việc thương lượng chuyện Ngũ Hồ bang ra còn muốn nói với hai người một việc, trong bang chúng tôi có nội gian.

- Há?

- Cái gì?

Nam Lang cùng Cọp Dữ không thể tin được, đều đặt câu hỏi:

- Hân là ai?

- Là ai? Tôi lập tức đi làm thịt hân!

Trần Tuấn Long lắc đầu:

- Bây giờ còn không biết. Thông báo cho hai người là muốn hai người chú ý một chút, đối phương vốn là Tân Nghĩa Minh phái tới.

Thì ra là thế, tình hình của Tân Nghĩa Minh Nam Lang cùng Cọp Dữ ít nhiều cũng biết, lão Đại Hứa Viễn Giang của bọn họ có thể nói là một thần thoại của giới xã hội đen, hơn hai năm trước hân thành lập Tân Nghĩa Minh, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không tới mấy tháng, dĩ nhiên lấy nhỏ ăn lớn, hoàn toàn tiêu diệt Thanh Bang trước đây, thay thế vào đó, trở thành bang nhất nhì trong xã hội đen, mà xã hội đen đôn đại, lão Đại Hứa Viễn Giang của Tân Nghĩa Minh đã thay thế Phạm Tăng Hồ Ngũ Hồ bang, trở thành người phát ngôn của cấp trên.

Như vậy hiện giờ, khi Nam Lang cùng Cọp Dữ biết được trong bang mình có gian tế, mặc dù kích động, nhưng cũng không thể ếch ngồi đáy giếng, cách thức thâm dò nghe ngóng tìm hiểu thông tin giữa các bang hội này, hoàn toàn được ghi trong bộ “Vô gian đạo”, điều này ngược lại trở thành vũ khí của hắc bang, điều khác biệt là phải xem mọi người dùng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Xuất Kịch Lô Đình.

Với thực lực Phi Long bang bây giờ, muốn khiêu chiến Ngũ Hồ bang, quả thực là đang nói giỡn. Nhưng Ngân Xà cũng không thấy như vậy, từ chỗ Trần Tuấn Long, hân thấy được một sự tin tưởng, lúc Trần Tuấn Long nghe được Ngũ Hồ bang muốn động Phi Phụng bang của hân, hân tỉnh táo tự nhiên, giống như biết trước, khí phách biểu hiện ra ngoài quả thật đã khiến hân khâm phục.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, Ngân Xà kiên định gật đầu với Trần Tuấn Long, chỉ nghe hân:

- Long ca, dù sao Ngân Xà tôi cũng quyết định theo anh rồi, Nam Lang vốn là anh em của tôi, tôi biết hân không phục người khác, nhưng hân đã phục anh rồi, tôi tin tưởng anh!

Trần Tuấn Long mỉm cười, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc kia của hân.

- Anh có thể tin tưởng tôi chứng tỏ anh là một người thức thời, lựa chọn của anh không sai, bởi vì tôi muốn lấy Ngũ Hồ bang trong vòng một tháng!

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói như đinh chém sắt.

Một tháng, dùng thực lực Phi Long bang bây giờ? Nam Lang cùng Cọp Dữ nghi hoặc.

Trần Tuấn Long nhìn sang bọn họ, lắc đầu cười nói:

- Đương nhiên, dựa vào lực lượng bản thân chúng ta đương nhiên không được, chẳng qua hiện giờ chúng ta có Xà ca giúp đỡ, Xà ca?

Trần Tuấn Long nói với Ngân Xà, Ngân Xà đáp ứng:

- Đêm nay chúng ta động thủ, không bằng đánh cho bọn họ không kịp ứng phó, nói cho chúng ta biết mục tiêu dễ dàng xuống tay của Ngũ Hồ bang, lần này chúng ta hành động, chỉ cần vài người là được, tập kích nhanh, đánh xong bỏ chạy. Nhiều loạn tằm mắt của bọn họ, như vậy chắc chắn chúng ta đục nước béo cò được rồi.

Sau khi Ngân Xà nghe xong yêu cầu của Trần Tuấn Long, trầm tư một hồi, sau đó nói:

- Nghề chính của Ngũ Hồ bang vốn là thuốc phiện, nếu như muốn động, đương nhiên là động tới điều uy hiếp nhất đối với bọn họ rồi, nhưng bây giờ đặt ở kho hàng nào tôi cũng không rõ ràng lắm, đợi tôi trở về lại hỏi thăm. Trong khoảng thời gian này, việc làm ăn sòng bạc của một số bang phái nhỏ phụ thuộc phía dưới không tôi, theo tôi được biết ở khu Triều Dương cùng khu Đông Thành bọn họ có ba nơi đánh bạc quy mô lớn, phòng chừng một đêm đánh bạc ở nơi này phải hơn trăm vạn, béo bở chỉ đứng sau giao dịch thuốc phiện.

- Uh... Không sai!

Trần Tuấn Long trầm ngâm một chút:

- Đêm nay chúng ta động thủ mục tiêu này.

Cuối cùng chỉ nghe hần quyết định:

- Nhưng... còn có mục tiêu tôi muốn động nhất, Xà ca anh xem có biện pháp nào giúp tôi được không.

Ngân Xà nghi hoặc nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long quay đầu qua, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ vài câu, sau khi nghe xong Ngân Xà kinh ngạc nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long lại mỉm cười nhìn hần.

Ngân Xà đang lo lắng, dường như cuối cùng hần vẫn hạ quyết tâm, dùng sức gật đầu với Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cực kỳ hài lòng, sau đó nói với Gà Rừng:

- Gà Rừng, gọi bọn Đồng Hồ lại đây đi, nói chúng ta chờ bọn họ ở chỗ này, bảo bọn họ dẫn người tới!

- Vâng, lão Đại!

Gà Rừng đáp.

- Trước tiên người cùng Xà ca đi tra xét địa bàn, chúng ta lập tức đuổi theo, nhớ kỹ Xà ca không thể bại lộ. Đối phó Ngũ Hồ bang, lần này chúng ta dùng phương thức đánh bất ngờ, chỉ có thể đánh cho bọn họ không kịp ứng phó, nhưng thế nào cũng không thể gây thương tổn cho bọn họ, đối phó bọn họ như thế nào tôi có biện pháp khác, tôi nói rồi, phải diệt trừ Ngũ Hồ bang trong một tháng, tôi nhất định sẽ làm được, mọi người...

Vừa nói hần vừa chỉ Nam Lang cùng Cọp Dữ:

- Cũng nhìn kỹ cho tôi, học hỏi nhiều xem nên làm như thế nào, khi có chiến tranh, cần phải nói tới cái này!

Trần Tuấn Long lấy tay chỉ vào đầu mình.

Nam Lang cùng Cọp Dữ vâng vâng đáp.

Trần Tuấn Long cười, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc của hần, có vẻ hơi lạnh. Sau khi Gà Rừng cùng Ngân Xà ra hiệu với hần rồi rời đi, trong phòng hiện giờ chỉ còn lại Nam Lang cùng Cọp Dữ. Đợi bọn Gà Rừng đi không lâu, Trần Tuấn Long lấy di động ra, đi tới cửa sổ thủy tinh, gọi điện thoại cho Lý Thế Bằng.

- Là tôi, đại ca!

Trần Tuấn Long vẫn mang theo nụ cười thần nhiên của hần.

- Có việc gì sao?

Lý Thế Bằng bên kia còn đang nghi thần nghi quỷ, dù sao chuyện của Giả Chính Cảnh còn không phát tán.

- Đúng vậy, đại ca. Đêm nay tôi chuẩn bị động thủ với Ngũ Hồ bang.

Trần Tuấn Long tỉnh táo nói.

- Đối phó Ngũ Hồ bang? A Long, tình hình bây giờ là gì hả, sao cậu chọn lúc này mà gây chuyện?

Lý Thế Bằng nóng nảy, dù sao chuyện Giả Chính Cảnh còn chưa xử lý xong, Trần Tuấn Long sao lại có thể bới ra rắc rối được.

- Ha ha, đại ca đừng vội, tôi đối phó Ngũ Hồ bang cũng là vì anh. Ha ha...

Trần Tuấn Long một chút cũng không vội vàng nói.

- Cái gì? Vì tôi?

Lý Thế Bằng hỏi có chút kích động.

- Đúng! Đêm nay tôi sẽ bắt ngờ đánh mấy bãi của Ngũ Hồ bang, làm có lớn một chút, bởi vì chỉ có làm ra chút chuyện, hai chúng tôi mới dễ ra mặt mà đại ca.

Trần Tuấn Long phân tích với Lý Thế Bằng.

Lý Thế Bằng vốn là một người thông minh, nhất thời hiểu rõ được ý tứ của Trần Tuấn Long, nhưng hấn vẫn cảm thấy hơi khó tin:

- Nhưng, dùng thực lực của cậu bây giờ, có thể khiêu chiến Ngũ Hồ bang sao?

- Tôi không thể, nhưng anh có thể!

Trần Tuấn Long cười:

- Kế hoạch của tôi rất đơn giản, giấu tên triển khai tập kích bất ngờ Ngũ Hồ bang, nhiễu loạn hoạt động bình thường của bọn họ, mà anh, thì có thể lợi dụng lần tập kích bất ngờ này thăng chức, ngồi lên vị trí cục trưởng, đến lúc đó tôi muốn sự phối hợp của anh, xuất kích lôi đình với Ngũ Hồ bang, tôi chỉ cần anh giúp tôi tiêu diệt một số bang phái nhỏ của bọn họ, làm cho những người đó biết trong khoảng thời gian này rời xa Ngũ Hồ bang một chút. Như vậy, kế tiếp chúng tôi đối phó Ngũ Hồ bang, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Trần Tuấn Long chậm rãi phân tích, sắc mặt Lý Thế Bằng càng nghe lại càng ngưng đọng, đã tính toán được mắt ở phương diện này. Nhưng điều kiện Trần Tuấn Long tung ra cũng không kém, phải biết lợi dụng sự cố, chính mình có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí của Giả Chính Cảnh “mất tích” đã lâu, mà đối phó Ngũ Hồ bang thì có thể tăng thêm sắc màu vào chiến tích của mình, chuyện tốt như vậy đi tìm ở đâu ra.

- A Long, kế hoạch này của cậu không tồi, nhưng theo tôi được biết, mặc dù lão Đại Phạm Tăng Hồ của Ngũ Hồ bang lúc trước rửa tay chậu vàng rồi, nhưng vẫn quan hệ mật thiết với cấp trên, tôi sợ đến lúc đó chúng tôi chỉ đã thương bên ngoài của bọn họ thôi, sợ ngay cả gân cốt của bọn họ cũng không động tới được.

- Ha ha, đại ca, tôi làm việc, anh yên tâm! Tôi nghĩ Phạm Tăng Hồ hấn không thấy được mặt trời ngày mai rồi, đối với hấn, chúng tôi còn có gì phải lo lắng.

Trần Tuấn Long cười lạnh nói.

- Hà...

Lý Thế Bằng hít một ngụm khí lạnh, không ngờ Trần Tuấn Long đã nghĩ tới việc đối phó Phạm Tăng Hồ, nghe ý của hấn, có thể sẽ đối phó với Phạm Tăng Hồ giống như đối phó Giả Chính Cảnh vậy, thủ đoạn của Trần Tuấn Long cũng thật là tàn nhẫn. Trầm ngâm một chút, Lý Thế Bằng vẫn gật đầu:

- Được! A Long, cậu yên tâm đi làm đi, tôi ủng hộ cậu!

- Anh đúng là đại ca, ha ha, tôi muốn tiêu diệt Ngũ Hồ bang trong một tháng, rai oai phủ đầu với Tân Nghĩa Minh, để cho bọn họ thấy rõ Phi Long bang chúng tôi không nhỏ bé gì đâu, mà là bang phái có thể ngồi ngang với bọn họ. Đây là mục đích của tôi, chúng tôi phải nhanh chóng đứng vững, anh ở ngoài sáng, tôi ở trong tối, dắt tay cùng tiến!

Trần Tuấn Long kiên định nói ra.

Lý Thế Bằng cũng rất đồng ý:

- Ồ... Nên như vậy.

Đối với quyền lực và địa vị, Lý Thế Bằng hấn khát vọng hơn bất cứ kẻ nào.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Lý Thế Bằng, Trần Tuấn Long trở lại bàn ăn, Nam Lang cùng Cọp Dữ còn đang chờ hân. Sau khi trở lại, Trần Tuấn Long nhìn bọn họ khẽ cười:

- Lần này tìm hai người, ngoài việc thương lượng chuyện Ngũ Hồ bang ra còn muốn nói với hai người một việc, trong bang chúng tôi có nội gián.
- Hả?
- Cái gì?

Nam Lang cùng Cọp Dữ không thể tin được, đều đặt câu hỏi:

- Hân là ai?
- Là ai? Tôi lập tức đi làm thịt hân!

Trần Tuấn Long lắc đầu:

- Bây giờ còn không biết. Thông báo cho hai người là muốn hai người chú ý một chút, đối phương vốn là Tân Nghĩa Minh phái tới.

Thì ra là thế, tình hình của Tân Nghĩa Minh Nam Lang cùng Cọp Dữ ít nhiều cũng biết, lão Đại Hứa Viễn Giang của bọn họ có thể nói là một thần thoại của giới xã hội đen, hơn hai năm trước hân thành lập Tân Nghĩa Minh, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không tới mấy tháng, dĩ nhiên lấy nhỏ ăn lớn, hoàn toàn tiêu diệt Thanh Bang trước đây, thay thế vào đó, trở thành bang nhất nhì trong xã hội đen, mà xã hội đen đôn đại, lão Đại Hứa Viễn Giang của Tân Nghĩa Minh đã thay thế Phạm Tăng Hồ Ngũ Hồ bang, trở thành người phát ngôn của cấp trên.

Như vậy hiện giờ, khi Nam Lang cùng Cọp Dữ biết được trong bang mình có gian tế, mặc dù kích động, nhưng cũng không thể ếch ngồi đáy giếng, cách thức thăm dò nghe ngóng tìm hiểu thông tin giữa các bang hội này, hoàn toàn được ghi trong bộ “Vô gian đạo”, điều này ngược lại trở thành vũ khí của hắc bang, điều khác biệt là phải xem mọi người dùng như thế nào.

Theo sự phân phó của Trần Tuấn Long, sau khi phân phát vũ khí bọn Đồng Hồ trực tiếp lái xe đến một sông bạc của Ngũ Hồ bang ở khu đông thành, Đồng Hồ mang theo người dẫn đầu vọt vào, tất cả mọi người che mặt, vào trong thấy người là chém.

Ngũ Hồ bang đã sớm mua chuộc đồn Công an quản lý khu vực sông bạc này, cho nên bọn họ có thể không kiêng nể gì mà mở sông bạc tại khu náo nhiệt này, nhưng không ngờ đêm nay có người dám đập ruồi trên đầu con cọp, thân nhiên giết vào, hơn mười mấy tay chân của Ngũ Hồ bang bên trong, nếu như dùng để trấn áp kẻ đánh bạc nợ tiền, có lẽ còn dùng được, nhưng đối với những kẻ long tinh hồ tướng của Phi Long bang này, làm sao có thể là đối thủ của bọn họ, mới đi lên đã bị chém ngã mấy người, đám tay chân này sợ hãi, những người này vốn muốn liều mạng chém, trên tay mình lại không có vũ khí, làm sao có thể liều mạng đây, mỗi người ôm đầu đầu hàng. Đồng Hồ không phí bao nhiêu sức lực đã khống chế cục diện, mà Tiểu Hắc thì trông coi ở một lối ra khác, đuổi toàn bộ người chạy trốn trở về. Đỉnh mậ khôn khéo nhất, sau khi giết vào trước tiên mạng người của hân tới chỗ đối lợi thế, ép buộc cô gái bên trong mở cửa, vọt vào, cướp đoạt tất cả thu nhập của Ngũ Hồ bang. Đội Trần Tuấn Long đi vào, hân chẳng qua là kết thúc mà thôi.

Người chơi đùa trong bãi đêm nay cũng nhiều, có mấy người Ngũ Hồ bang xem tình huống không đúng liền muốn chạy trốn, vừa lúc gặp phải Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng không nói, cho mấy người Ngũ Hồ bang muốn chạy trốn vài đao, khi hân động thủ, Đồng Hồ bọn họ lại đại khai sát giới, hễ là đám người Ngũ Hồ bang muốn ra mặt đều bị chém giết đương trường, ngay cả mấy người đầu hàng kia cũng không may mắn thoát khỏi.

Trong thời gian vài phút ngắn ngủi, bọn Trần Tuấn Long Đồng Hồ gây ra khủng bố rất lớn, mấy khách hàng muốn chạy cũng ngã dưới loạn đao, còn lại càng không dám coi thường vọng động, ôm đầu quỳ trên mặt đất. Cũng may đám sát thần đó tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, sau khi chém giết một hồi, Trần Tuấn Long phát tay, Đồng Hồ lập tức mang theo người lặng yên không một tiếng động mà bỏ chạy, chỉ để lại đám con bạc run sợ trong lòng, còn có mấy thành viên Ngũ Hồ bang không bị đâm chết đang thống khổ gầy dựa.

Cả quá trình tập kích bất ngờ không tới 8 phút đồng hồ, sau khi lên xe Trần Tuấn Long lại dẫn theo bọn Đồng Hồ tới sông bạc khác, vừa rồi chém giết trên người bọn họ cũng có máu rồi, sau khi thay đổi quần áo ở trên xe xong, lại tới chỗ một sông bạc khác, nơi này vẫn đang ca múa thái bình, còn không biết bên kia xảy ra chuyện, Trần Tuấn Long cười lạnh một tiếng, gạt đầu ý bảo với Đồng Hồ, sau khi Đồng Hồ dẫn theo người xuống xe, lại nhào vào phía trong.

Lúc này, Trần Tuấn Long không theo cùng, mà nhàn nhả chờ trên xe cùng hai người Nam Lang, nào có chuyện gì thoải mái hơn làm lão Đại đây, có việc tự nhiên để cho các đàn em đi làm. Ba người chẳng qua hàn huyên một hồi, Nam Lang cùng Cọp Dữ còn chưa nhỏ khỏi xong, Đồng Hồ bọn họ đã đi tới, tay mọi người đều là máu.

Mọi người cũng không nói chuyện, sau khi lên xe liền phóng đi. Trần Tuấn Long hỏi Đồng Hồ đang thay quần áo trên xe:

- Vẫn thuận lợi chứ?
- Thuận lợi, Long ca, bên trong không có mấy người có thể đánh.

Đồng Hồ nói sau khi dùng khăn bông lau khô vết máu trên tay rồi, mặc xong một chiếc áo T-shirt.

- Uh, làm không tới, mục tiêu kế tiếp là vũ trường Lăng Vân ở khu Triều Dương. Sông bạc của bọn họ lập ở trên lầu, trước để mọi người tiến vào sân nhảy, sau đó đột nhập từ cửa giết vào. Uh, dưới lầu vốn là khu giải trí, người tương đối nhiều, cho nên cần hành động nhanh hơn, Đinh mậ?

- Vâng, Long ca!

Đinh mập ồm ồm trả lời phía sau xe.

- Ha ha, vừa rồi lại đánh cướp được không ít, ha ha...

Trần Tuấn Long cười hỏi, cái này vốn là sở trường tuyệt đối của Đinh mập.

- Lát nữa có thể cầm cứ cầm, cầm không được thì thôi, tốc độ của chúng ta phải nhanh, biết chưa?

- Vâng, Long ca!

Trần Tuấn Long giải thích ngắn gọn sáng tỏ cho Đinh mập.

Bọn Đồng Hồ cũng nghiêm túc chấp hành lệnh của Trần Tuấn Long, sau khi tới đánh bắt ngờ liền rút rất nhanh, nhưng trong đám người hỗn tạp này, không không chế được tình hình sau khi gặp chuyện không may, đám người hoảng sợ chạy tứ tung. Có điều bọn Đồng Hồ vẫn là toàn thân trở ra, không có bất cứ tổn thất gì.

Sau khi làm xong sòng bạc cuối cùng này Trần Tuấn Long lái xe qua khu biệt thự Chấn Minh hai vòng, phòng chừng hiện giờ cảnh sát Bắc Kinh đều đã đi lung bắt, Trần Tuấn Long muốn đua thời gian, đi tới trước bọn họ, về phần mục tiêu kế tiếp là gì, Trần Tuấn Long chưa nói, mọi người cũng không có hỏi, sau khi thay đổi quần áo ở trên xe lại lẳng lặng chờ.

Trần Tuấn Long gọi điện thoại cho Gà Rừng, hỏi tình hình như thế nào rồi, nguyên lai hấn sớm đã phái Gà Rừng cùng Ngân Xà, để bọn họ tìm kiếm địa điểm biệt thự của lão Đại Phạm Tăng Hồ đã thoát ẩu của Ngũ Hồ Bang, cần phải hiểu rõ tình hình trong nhà của hấn. Gà Rừng báo cáo Ngân Xà đã tiến vào rất lâu, tính cũng lập tức sẽ ra, hấn còn nhắc nhở Trần Tuấn Long phải chú ý bảo an ở cửa, phòng chừng tiến vào khu biệt thự đều phải đăng ký, dường như còn có hệ thống thu hình, hấn sợ lưu lại tai họa ngầm gì, Trần Tuấn Long cười lạnh, nói cho Gà Rừng không cần lo lắng. Sau khi cúp điện thoại Trần Tuấn Long suy nghĩ một chút, sau đó để Đinh mập chụm đầu lại, ghé vào lỗ tai hấn nói thầm vài câu, Đinh mập nghe xong liền liên tục gật đầu.

Xe đi rất nhanh, mà lúc này Gà Rừng cũng gọi điện tới, Ngân Xà đã đi ra từ trong biệt thự, báo trong biệt thự trừ người nhà Phạm Tăng Hồ ra còn có ba vệ sĩ, phòng bị cũng không nghiêm, hấn là rất dễ dàng đắc thủ, Trần Tuấn Long bảo Ngân Xà đến lúc đó nghĩ biện pháp lừa gạt mở cửa lớn, để cho bọn Đồng Hồ xông vào, Ngân Xà đồng ý. Bây giờ mọi chuyện sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Khi Trần Tuấn Long đi tới khu biệt thự Chấn Minh, có vài bảo vệ ngăn bọn họ ở cửa, mười mấy người sắc mặt không có ý tốt ngồi trên hai chiếc xe, bắt kẻ người nào cũng phải vặn hỏi một phen, hướng chỉ đây là khu dân cư cao cấp.

Trần Tuấn Long quay đầu ý bảo Đinh mập xuống xe, chỉ thấy Đinh mập một thân hình đầy đà mỉm cười xuống xe, đi tới chỗ tên bảo vệ kia.

- Các người đến nơi này làm gì?

Bảo vệ kia tiến lên vặn hỏi, chẳng qua hấn thiếu tính cảnh giác cần có.

Chỉ thấy Đinh mập cười hề hề nghênh đón:

- Uh... Là như thế này...

Có điều hấn không cần nói hết, bởi vì tay phải nắm dao nhọn hấn giấu sau người đã đâm ra rồi.

Bảo vệ kia không dám tin há mồm “ách ách” vài tiếng, sau đó buông xuống, dao vừa rồi của Đinh mập vừa tàn nhẫn lại vừa chuẩn, thẳng vào tim hấn, Đinh lấy thi thể bảo vệ sau khi bị hấn đâm chết, một thủ hạ lúc này cũng xuống xe hỗ trợ, hai người cùng kéo thi thể bảo vệ vào phòng tục ban, liền ném vào bên trong. Đinh mập lấy băng ghi hình giám thị cửa ra theo sự phản phó của Trần Tuấn Long, sau đó nhanh chóng trở lại xe, mọi người lái tới mục tiêu trong khu biệt thự.

Mà trước biệt thự của Phạm Tăng Hồ, Ngân Xà lại xuống xe ấn chuông cửa nhà hấn, một vệ sĩ mở cửa chính ra, hấn kỳ quái hỏi Ngân Xà:

- Làm sao vậy, Ngân Xà, sao người lại quay lại, đã trễ thế này, còn có việc sao?

Ngân Xà chỉ cười cười:

- Tôi tìm Hồ gia có chút việc, phiền anh mở cửa ra. Ha ha...

Dù hơi nghi hoặc, nhưng vệ sĩ này cũng không nghĩ nhiều lắm, liền mở cửa lớn ra, nhưng cánh cửa vừa mới mở ra, một tiếng phanh gấp, hai chiếc xe Kim Bôi nhanh chóng lao tới, vừa lúc đó tại cửa lớn biệt thự. Vệ sĩ kia còn chưa có phản ứng lại, Đồng Hồ bọn họ đã sớm chuẩn bị phi xe xông vào, sau đó bắt đầu chém giết.

Chờ khi Trần Tuấn Long tay chấp sau lưng đi vào biệt thự, vài thi thể nằm ngổn ngang bên trong, Trần Tuấn Long cũng không xa lạ đối với giết chóc, trước kia chính mình là người cầm dao, giết bao nhiêu người chính hấn cũng không nhớ được, nhưng bây giờ loại cảm giác này rất kỳ diệu, bởi vì mọi người nơi này đều bị giết chết dưới sự chỉ huy của hấn, hấn đã hoàn toàn thay đổi nhân vật của mình, từ một người bị chỉ huy phát triển thành một người

chỉ huy cao cao tại thượng, đây chính là khác nhau về chất.

- Không để lại người sống chứ?

Trần Tuấn Long hỏi Đồng Hồ nắm đao còn đang giỏ máu tươi.

- Đúng vậy, Long ca!

Đồng Hồ trả lời.

- Uh...

Trần Tuấn Long gật đầu, đối với biểu hiện ưu tú của Đồng Hồ đêm nay, hắn rất thương thức, Đồng Hồ quả thật là một đối tượng đáng giá bồi dưỡng.

- Người nào là Phạm Tăng Hồ?

Trần Tuấn Long quay đầu hỏi Ngân Xà.

Ngân Xà giờ phút này hoàn toàn bị cảnh tượng đáng sợ trong phòng hù dọa ngây dại, Trần Tuấn Long thật đúng là giết người không nháy mắt, hắn dùng cánh tay run rẩy chỉ một thi thể bộ dáng trung niên, run giọng nói:

- Hắn... Hắn chính là Hồ gia.

Người trước kia là một đời hắc đạo kiêu hùng rung trời chuyển đất, giờ phút này chẳng qua là một cỗ thi thể mà thôi.

- Hắc hắc...

Trần Tuấn Long cười lạnh vài tiếng, sau đó hỏi:

- Là ai giết chết hắn?

Đồng Hồ nghĩ một chút, chỉ vào thủ hạ vừa cùng Đinh mập nâng thi thể kia:

- Là Tiểu Đào, người chém hắn mấy đao?

Câu hỏi cuối cùng là hắn hỏi Tiểu Đào kia.

Tiểu Đào chứng kiến Trần Tuấn Long nhìn lại, hứng phấn cố gắng ưỡn thẳng lưng, sau đó nói:

- Chỉ chém hắn ba đao, một đao cuối cùng là đâm, Long ca.

Trần Tuấn Long tán dương gật đầu:

- Được, làm không tồi, tôi sẽ có phần thưởng xứng đáng, đêm nay dừng ở đây thôi, Đồng Hồ, tưới xăng, phóng hỏa! Những người khác, lui lại!

- Vâng!

Mọi người cùng run sợ tuân lệnh, sau đó Đồng Hồ chỉ huy mấy thủ hạ tưới xăng từ trên xuống dưới biệt thự, sau đó một cây đuốc thiêu toàn bộ biệt thự, mọi người lên xe lui khỏi hiện trường, chỉ để lại lửa cháy hừng hực thiêu đốt phía sau.

Đêm nay, Bắc Kinh với một đêm không hề yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Cuộc Nói Chuyện Ở Tinh Long Cư.

Cừu lãnh đạo đàn sư tử, so với sư tử lãnh đạo đàn cừu quả thật có bất đồng rất lớn, huống chi Trần Tuấn Long đêm nay lãnh đạo đều là một đám sư tử.

Trải qua một đêm đẫm máu, mọi người đối với Trần Tuấn Long loại tập kích bất ngờ này, phương pháp bắt buộc phải có trong mỗi cuộc tập kích đều rất đáng khâm phục, thành tích đạt được đêm nay đều rõ như ban ngày, trước kia các tiểu bang phải đánh nhau, đều đã hẹn trước địa điểm, tất cả lao vào chém nhau, tuy rằng đẹp mắt, nhưng lại không có hiệu quả, trong một trận đấu được diễn ra, bên nào có thực lực mạnh thì bên đó sẽ chiếm chút tiện nghi, một khi thế lực ngang nhau, đều là con què con bị thương.

Mà Trần Tuấn Long lại không làm theo lẽ thường đó, điều hắn cần chính là kết quả, lấy nhiều đánh ít, lấy mạnh đánh yếu, lại phù hợp với binh pháp, cũng phù hợp chiến pháp. Hơn nữa hắn phối hợp thêm kinh nghiệm sát thủ nhiều năm của hắn, loại nhất kích tất thắng này, cùng theo sau là pháp đánh nhanh rút nhanh, thật sự rất mới mẻ độc đáo và thực dụng.

Bao gồm cả Nam Lang cùng Cọp Dữ, mọi người lúc này đối với vị lão đại trẻ tuổi này phục sát đất, nhận được sự công nhận của mọi người Trần Tuấn Long cũng thật sự bắt đầu thành lập uy tín cho chính hắn. Trở lại từ lâu Thực Thông Thiên, Trần Tuấn Long bảo Gà Rừng phụ trách công tác thống kê một chút danh sách những người đêm nay lập công, nói đến thời điểm bang hội nhất định có thưởng lớn, hơn nữa đêm nay sẽ đưa tiền luôn, toàn bộ bang hội sẽ lấy ra chia đều cho mọi người, mọi người vừa nghe xong đều mừng rỡ, lão đại xuất thủ, quả nhiên bất phàm.

Tiếp theo Trần Tuấn Long bảo hai người Đồng Hồ cùng Tiểu Khang, lập tức đem hai chiếc xe bao đang ngồi này đi xử lý, không được để lại một chút dấu vết gì. Còn những người khác lại ngồi trên những chiếc xe tiếp đón mà rút lui khỏi.

Trần Tuấn Long cũng tự lái chiếc Chevrolet rời khỏi, bây giờ cũng mới mười một giờ tối, Trần Tuấn Long cũng rất vừa lòng với kết quả trận đánh đêm nay, bây giờ là lúc đến nói cho Lý Thế Bằng kết quả này. Trần Tuấn Long lấy điện thoại gọi cho Lý Thế Bằng. Theo đó là một hồi chuông êm tai vang lên, nhưng đợi lâu cũng chẳng có ai nghe máy, Trần Tuấn Long đang chuẩn bị cúp máy, lúc này, di động nói được.

- Alo... Xin chào!

Là giọng của một cô gái trẻ.

- Xin hỏi ai vậy? Tìm ba tôi có việc gì không? Ông ấy dẫn Hoan Hoan ra ngoài lượn rồi, lập tức sẽ trở lại.

Trần Tuấn Long nhú mày, hắn không muốn nói chuyện cùng con gái của Lý Thế Bằng, dứt khoát cúp điện thoại di động cái rụp, tiện tay đặt ở ghế ngồi. Gió lạnh theo ngoài cửa sổ xe thổi vào, làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh lạnh.

Bây giờ mùi máu tươi trên người hắn nhất định rất nặng, chắc chắn không thể lập tức về Hải Đào Hiên được, cứ cho là Quách Uyển Tây có khả năng đang chờ mình, Trần Tuấn Long vẫn là quyết định về Tinh Long Cư trước.

Lúc giữa trưa Tiểu Vũ còn gọi điện tới hỏi chính mình khi nào thì trở về, nhưng trong mấy ngày này Trần Tuấn Long cùng Quách Uyển Tây rất thân mật, mùi thơm lạ lùng từ cơ thể Quách Uyển Tây đối với hắn mà nói vẫn rất có sức mê hoặc, Trần Tuấn Long nghĩ đến đây, không khỏi lắc đầu cười cười, bây giờ cái thứ để mình ham mê thật sự là quá nhiều rồi.

Xe vừa về đến Tinh Long Cư, di động reo lên, là Lý Thế Bằng gọi, Trần Tuấn Long bắt máy nghe. Trong điện thoại Lý Thế Bằng hỏi Trần Tuấn Long tìm hắn có chuyện gì, Trần Tuấn Long nói đơn giản chuyện xảy ra đêm nay với Lý Thế Bằng, cuối cùng hắn nói với Lý Thế Bằng:

- Đại ca, hiện tại đúng là thời cơ ngàn năm một thuở. Ở trong tối, em sẽ tiếp tục tìm kiếm cơ hội phá hoại Ngũ Hồ Bang, làm ăn chính của bọn họ là thuốc phiện, nếu có thể ở điểm ấy bắt được bọn họ, chẳng khác nào nắm được yếu điểm của bọn họ. Còn anh, em cảm thấy nên lợi dụng lực lượng bên ngoài của Cục công an, lợi dụng sự tình nháo loạn lần này, bắt đầu chèn ép Ngũ Hồ Bang.

Lý Thế Bằng trầm ngâm.

- Em tin rằng...

Trần Tuấn Long tiếp tục nói:

- Ngày mai, mọi người bắt đầu phát hiện Ngũ Hồ Bang không còn là một thùng thép nữa, phảng phất như ai cũng có thể động được bọn họ, như vậy Tân Nghĩa Minh cùng Hắc Long Hội không có khả năng là không xuống tay với bọn họ, hơn nữa cục công an bọn anh cùng phối hợp, Ngũ Hồ Bang muốn không đổ ngã là rất khó khăn, mà chúng ta lại có thể đục nước béo cò.

Trần Tuấn Long phân tích rất có trật tự.

Lý Thế Bằng nghe điện thoại đầu cũng âm thầm gật, những chuyện ra sức đánh chó rơi xuống nước như vậy, ai cũng sẽ làm được, tình huống hiện tại lúc này, là ai xuống tay trước, ai được lợi ích nhiều nhất.

- Tốt! A long, hai huynh đệ chúng ta cùng nhau đem Ngũ Hồ Bang rút xuống dưới!

Cuối cùng Lý Thế Bằng cũng biểu hiện ra cái khí phách hắn nên có, dốc hết sức tiếp ứng, hắn đã hạ quyết tâm. Trần Tuấn Long đương nhiên rất hài lòng với kết quả như vậy.

- Cảm ơn đại ca!

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

- A Long, không ngờ cậu làm việc kịch liệt như vậy, xem ra đại ca phải học tập theo cậu đấy.

Lý Thế Bằng có chút cảm khái.

- Ha ha, đại ca anh quá khen. Em còn muốn học tập anh nhiều đấy, dù sao bộc lộ tài năng, không phải việc em thích làm, giống đại ca có được trình độ cẩn thận như vậy, mới là cảnh giới em muốn đạt tới.

Hai người tăng bốc nhau một hồi, thật ra ai cũng đều tự biết, bọn họ chẳng qua chỉ là tổ hợp ích lợi, Lý Thế Bằng cần Trần Tuấn Long ở trong tối giúp đỡ hắn, mà Trần Tuấn Long lại cần lực lượng Lý Thế Bằng để phát triển, theo như nhu cầu cần thiết có được, cũng là hợp nhau để càng tăng thêm sức mạnh.

Khi Trần Tuấn Long trở lại Tỉnh Long Cư, Tiểu Vũ, Tiểu Thanh đang ở đại sảnh xem TV, thấy Trần Tuấn Long đã về liền vội vàng ra đón.

- Long ca, anh đã về?

Tiểu Vũ hỏi trước.

- Ừm...

Trần Tuấn Long gật đầu mỉm cười, sau đó đi đến phòng ngủ, Tiểu Vũ cùng Tiểu Thanh nhìn nhau liếc mắt một cái, Tiểu Vũ vội vàng cùng đi theo, Tiểu Thanh ở lại đại sảnh, nhưng mà giờ phút này lòng của cô cũng thật sự bất ổn.

Bởi vì Trần Tuấn Long đã mấy đêm không có về ngủ, Tiểu Vũ vẫn luôn mong hắn có thể trở về, bây giờ cuối cùng cũng đã mong được, có lẽ đêm nay Trần Tuấn Long trở về là muốn cùng Tiểu Vũ làm cái đó, vậy mình thì sao, Trần Tuấn Long có thể cũng muốn mình không, nghĩ đến đây, mặt Tiểu Thanh đỏ lên.

Ngày mai, cô sẽ lên máy bay về Nam Ninh, đi giúp mọi người chữa bệnh, sẽ có một khoảng thời gian không về. Ngày hôm qua, khi cô đem tiền gửi về, trong điện thoại phụ thân đã muốn kích động thốt không nên lời, dù sao, mọi người bệnh được cứu rồi, cô lúc ấy cũng thực kích động, nếu không có Trần Tuấn Long hỗ trợ, có lẽ chính mình bây giờ còn long đong chịu khổ, đối với ân tình này của Trần Tuấn Long không phải đơn giản một câu cảm tạ là có thể báo đáp, chỉ có hoàn toàn đem chính mình thể xác và tinh thần trả giá, khả năng không làm hắn thất vọng, trong lúc nhất thời Tiểu Thanh suy nghĩ có chút si ngốc.

Trần Tuấn Long về phòng liền cởi quần áo, còn hướng phòng tắm đi đến, Tiểu Vũ theo vào nhìn đến như thế, vội hỏi:

- Long ca, anh là cần tắm rửa sao?

- Ừ...

Trần Tuấn Long vừa cởi quần áo vừa nói.

- Giúp anh chuẩn bị một bộ quần áo đi.

Nói xong bước đi vào tắm, Tiểu Vũ yên lặng đi vào tủ quần áo, chọn lựa một bộ quần áo, đem quần áo mới đặt trên giường, sau đó cô lại thu dọn chỗ quần áo vừa được Trần Tuấn Long cởi ra, không nghĩ tới cầm lên lại thấy quần áo có rất nhiều vết máu, Tiểu Vũ a một tiếng, Trần Tuấn Long từ trong phòng tắm dò đi ra, nhìn thấy cô đang cầm bộ quần áo đầy máu của mình, vì thế nhíu mày nói:

Tiểu Vũ, bộ quần áo này bẩn rồi, em tìm cái túi nhựa cho vào rồi vứt đi thôi.

Vâng... Em biết rồi.

Tiểu Vũ trong lòng lo lắng, cô rốt cục hiểu được quần áo Trần Tuấn Long có vết máu nhất định là cùng người ta đánh nhau, trong khoảng thời gian này bang hội cũng không có sự tình gì, không biết bây giờ là khai chiến với bang hội nào? Nhưng mà Tiểu Vũ sẽ không hỏi cái này, bởi vì Trần Tuấn Long đã là nhiệm vụ làm người đàn ông của cô. Vì thế, cô cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.

Trần Tuấn Long quần một cái khăn tắm bước đi ra, trên cơ thể rắn chắc còn chảy xuôi những giọt nước. Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn hắn đi ra, vì thế cầm một cái khăn mặt đến đón lấy, cũng giúp lau bọt nước trên lưng Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long tóc cũng ngắn, cô một bên ôn nhu giúp hắn lau một bên lấy tay vén tóc ra.

- Anh có muốn dùng máy sấy tóc không?

Cô nhỏ giọng hỏi ý kiến Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không cần, để cho gió thổi khô là được rồi.

- Chờ một chút?

Tiểu Vũ cảm thấy xao động, xem ra có khả năng Trần Tuấn Long còn muốn đi, cô có chút không cam lòng, vừa lau tóc cho Trần Tuấn Long vừa thử hỏi:

- Long ca, anh còn muốn đi ra ngoài?

- Ừ... Trần Tuấn Long gật gật đầu.

- Anh phải về trường học.

- Ồ...

Tiểu Vũ nghe xong, tay cô ngừng một lúc, lại tiếp tục giúp Trần Tuấn Long khô tóc, nhưng sự thất vọng của cô đã biểu lộ hết trong lời nói rồi.

Sau đó hai người cũng không nói chuyện, im lặng một hồi. Trần Tuấn Long quay đầu đỡ Tiểu Vũ giúp nàng lau tay, hơi trầm ngâm một lúc rồi dạn dò nói:

- Tiểu Vũ, đêm nay chúng ta khai chiến với Ngũ Hồ Bang.

- Ách...

Tiểu Vũ tuy rằng lẳng lặng nghe, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng.

- Mấy ngày nay các em cũng không nên đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở trong nhà, được không?

Trần Tuấn Long chủ yếu là sợ các cô gặp chuyện không may.

- Vâng, Long ca, em hiểu được mà.

Tiểu Vũ khề cán môi, tranh đấu trong hắc đạo là như vậy, đánh nhau nguoi chết thì ta sống, không thể có nhân tình với bất kỳ ai, cô cũng đã thích ứng kiểu cuộc sống này.

- Long ca?

Tiểu Vũ suy nghĩ một chút sau cùng thương lượng với Trần Tuấn Long nói.

- Ừm... Chuyện gì?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Tiểu Thanh ngày mai trở về Nam Ninh, khả năng cần vài ngày nữa mới có thể quay lại. Cô ấy... Cô ấy ... nghĩ...

Nhưng mà Tiểu Vũ còn chưa nói xong, Trần Tuấn Long liền đánh gãy lời của cô.

- À ra là như thế, anh biết rồi, em bảo cô ấy yên tâm đi, cần tiền thì nói cho anh biết một tiếng là được rồi.

Trần Tuấn Long gật đầu, hắn vẫn không có thời gian cùng Tiểu Thanh giao lưu nhiều, giờ cô lại phải đi rồi, tương đối mà nói, trong lòng hắn Tiểu Thanh không có nhiều địa vị gì cho lắm, Trần Tuấn Long chính là cảm thấy cô đáng thương, thấy nên giúp đỡ cô thì hắn nhiệt tình giúp đỡ mà thôi, hai người cũng không có cảm tình gì.

Trần Tuấn Long cũng không thiếu mấy cô gái để làm chuyện đó, trước kia làm một sát thủ cô độc, hắn rất cô đơn, một mình chấp hành nhiệm vụ cấp trên giao cho, suốt hơn hai năm, hắn đều không có giao lưu với người lạ, ngoài việc giết người ra, sở thích lớn nhất của hắn chính là được đi học, Trần Tuấn Long lúc ấy luôn ảo tưởng rằng, tương lai của chính mình sẽ thế nào đây?

Đương nhiên sẽ không quang minh, mỗi một ngày, hắn đều nỗ lực vì sinh tồn của bản thân. Trần Tuấn Long thậm chí nhớ rõ lần trước ở Tokyo Nhật Bản, ám sát tên Shiro Takahashi xong gặp phải bùa vây truy chặn đường, hắn đã dùng mưu mẹo của bản thân, mới thoát khỏi thiên la địa võng đuổi giết của đối phương, lần đó bị thương, hắn thậm chí nghĩ tới cái chết, đối với cái chết, kỳ thật hắn cũng không sợ hãi, ngược lại có chút chờ mong, có lẽ từ đó với hắn mà nói là một loại giải thoát.

Khi tứ chi của hắn mở ra, vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt nước biển, trôi xuôi dòng nước mang theo hắn phiêu lưu, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời vẫn sáng lạn như vậy. Có lẽ đó là một loại cảm giác cận kề cái chết, Trần Tuấn Long đột nhiên có một mong muốn mãnh liệt là mình có thể quang minh chính đại dưới ánh mặt trời trải qua cuộc sống, không có giết chóc, không có tử vong, cho dù là chỉ được một ngày như vậy, hắn cũng mãn nguyện!

Cũng chỉ có tại thời khắc đó, tâm của hắn mới bình thản như vậy, còn sống, chỉ là vì chính mình!

- Vâng!

Tiểu Vũ lơ đãng đáp, đột nhiên từ phía sau ôm Trần Tuấn Long, dùng mặt nhẹ nhàng cọ lưng hắn, khoảng cách tiếp xúc gần gũi cùng Trần Tuấn Long gần như vậy, cô mới phát hiện, nơi đó ở vai phải Trần Tuấn Long có một vết sẹo rất rõ, làm cô hơi hơi kinh ngạc.

- Làm sao vậy, Tiểu Vũ?

Trần Tuấn Long đương nhiên hiểu được Tiểu Vũ suy nghĩ cái gì, mấy ngày nay quả thật không có chiều cố đến cảm nhận của cô, có vẻ lạnh nhạt với cô, Trần Tuấn Long cũng có cảm giác hơi day dứt.

- Không có gì, Long ca.

Tiểu Vũ vừa rồi nhất thời động tình, không khống chế được cảm xúc của mình, cho nên mới như vậy, cô cũng không muốn Trần Tuấn Long có cái nhìn không tốt về mình.

Hai người lại im lặng một hồi, Tiểu Vũ nhìn chỗ vết thương kia của Trần Tuấn Long, miệng vết thương đó chứng tỏ chủ nhân nó từng bị thương rất nặng, tay nàng không tự chủ được chạm vào, nhẹ nhàng giúp hắn vuốt ve.

- Đó là do lúc trước bị thương mà lưu lại.

Trần Tuấn Long bình tĩnh nói.

- Không làm em sợ chứ?

- Em không sợ, Long ca.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng nói.

- Qua vài ngày nữa anh sẽ ở cùng em

Trần Tuấn Long đứng lên.

- Anh giờ phải đi trước đây.

Hắn quay đầu nói với Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ khẽ gật đầu.

- Vâng, Long ca, em sẽ chờ anh.

Trần Tuấn Long cười, bỏ chiếc khăn quần ở dưới xuống, cơ thể hùng tráng bại lộ hoàn toàn trước mặt Tiểu Vũ, nhìn thân thể Trần Tuấn Long cường tráng, ánh mắt Tiểu Vũ lại thêm một trận mê ly, Trần Tuấn Long lúc này đã mặc quần vào, đang kéo quần, Tiểu Vũ nhanh nhẹn cầm lấy áo, giúp Trần Tuấn Long mặc thêm, sau đó là áo jacket.

Trần Tuấn Long dang hai tay, vừa lúc Tiểu Vũ đưa tới áo khoác, giữ giữ quần áo, một dáng người mạnh mẽ hùng vĩ của người đàn ông đứng trước mặt Tiểu Vũ, Trần Tuấn Long oai hùng bồng bồng phần chân, có vẻ anh tuấn bất phàm, Tiểu Vũ rất thích ngắm người đàn ông trong các đàn ông này, chỉ có Trần Tuấn Long, mới là chốn về cuối cùng của cô.

- À... Long ca, em nấu chút canh hầm xương cù cái trắng, anh muốn ăn chút rồi hắn đi không?

Tiểu Vũ dịu dàng hỏi.

- Ừ!

Trần Tuấn Long mỉm cười gật gật đầu, hắn làm sao nhẫn tâm lạnh nhạt với sự quan tâm của Tiểu Vũ chứ, nếu không ở lại chơi với cô, Trần Tuấn Long còn lo lắng vấn đề này, nhưng mà Quách Uyển Tây ở Hải Đảo Hiền bên kia, một cô gái, hiện tại chính mình cũng thật sự không muốn rời xa, chính mình đã hứa với cô sẽ sớm trở về, giờ cũng đã mười một giờ rồi, chạy trở về tới có khả năng là mười hai giờ.

Khó tiêu thụ nhất chính là ân tình của mỹ nhân, Trần Tuấn Long theo Tiểu Vũ đi ra đại sảnh, Tiểu Vũ vui vẻ nói với Tiểu Thanh:

- Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, canh nấu lúc chiều đầu rồi, mau lấy ra đun nóng lại cho Long ca ăn.

- Ừm

Tiểu Thanh vội vàng đáp.

- Em để trong tủ lạnh rồi, để em đi lấy.

Nói xong cô vội vàng đi vào phòng bếp, đem ra.

- Long ca, anh cứ ngồi xuống đợi chút.

Tiểu Vũ vừa rồi có chút tổn thương, kỳ thật cô luôn luôn coi vị trí của mình rất thấp thỏm, lúc trưa gọi điện thoại cho Trần Tuấn Long, trùng hợp là Quách Uyển Tây lại nghe, cô đương nhiên sẽ không ngờ đến phải chết muốn sống, tuy rằng cảm thấy có chút bất lực và uất ức, nhưng cô vẫn ngoan

nguồn cúp máy, còn sợ chính mình đã quấy rầy cuộc sống của Trần Tuấn Long.

- Em đi qua xem thử.

Tiểu Vũ mỉm cười nói.

Trần Tuấn Long lắc đầu, kéo tay cô lại.

- Tiểu Vũ, em không cần khách khí như vậy, nếu không anh sợ anh sẽ không quen. Ha ha...

Trần Tuấn Long nói chuyện, nhất thời làm Tiểu Vũ như một xuân phong, Tiểu Vũ có chút thẹn thùng cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Long ca... Thật ra... không có gì, đều là... Đều là chúng em nên làm. Anh cứ ngồi đây, em đi xem thử thôi.

Sau đó đỏ mặt rời đi.

Phải biết rằng vừa rồi mình quả thật biểu hiện quá hưng phấn rồi, xem ra lại khiến cho Trần Tuấn Long mất hứng, Tiểu Vũ có chút thẹn thùng nghĩ, đi vào nhà bếp.

Trần Tuấn Long thường thức canh hầm xương củ cải mà Tiểu Vũ nấu, quả thật là hương vị ngọt ngào mỹ vị, mà giờ phút này, Tiểu Vũ cùng Tiểu Thanh lại phân ra ngồi hai bên bồi mình, tình này cảnh này, đột nhiên làm cho Trần Tuấn Long có một loại cảm giác ấm áp, chẳng lẽ trước kia điều mà theo đuổi mình, chẳng phải là hạnh phúc và tốt lành như vậy đó thôi sao.

Trần Tuấn Long múc một bát canh, nhẹ nhàng thổi thổi cho nguội, sau đó uống một hơi, lúc dòng nóng hồi đó chạy vào làm cho cái bao tử cũng trở nên ấm hơn hẳn.

Gió thu nổi lên, đúng lúc cần bồi bổ, Tiểu Vũ cũng là hiểu được đạo lý này. Trần Tuấn Long buong cái thìa, quay đầu hỏi Tiểu Thanh đang ngồi bên cạnh:

- Tiểu Thanh, nghe nói ngày mai em về nhà phải không?

- Vâng, đúng vậy Long ca.

Tiểu Thanh ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt Trần Tuấn Long.

- Ừm... Vấn đề tiền bạc, em không cần lo lắng, an tâm chăm sóc tốt muội muội của em đi, cần hỗ trợ thì điện thoại về.

Trần Tuấn Long nói với Tiểu Thanh.

- Em biết rồi, cảm ơn Long ca.

Tiểu Thanh cúi đầu.

- Không cần khách khí như vậy, đêm đó uống say còn may mắn có em chăm sóc, mấy ngày nay anh cũng bận rộn, không có thời gian ở cùng các em, các em cũng tự chăm sóc chính mình. A... Đúng rồi, Tiểu Mẫn đâu?

Lúc này Trần Tuấn Long mới nhớ tới Tiểu Mẫn không ở Tinh Long Cư.

- À...

Tiểu Vũ có chút khó xử, Tiểu Mẫn luôn thích làm theo ý mình, chưa bao giờ chịu Tiểu Vũ quản thúc, Trần Tuấn Long không ở đây mấy ngày, cô giống như chim sổ lồng, chạy loạn khắp nơi.

- Lại chạy ra ngoài chơi?

Trần Tuấn Long âm thầm lắc đầu, đối với tiểu cô nương này hẳn cũng đau đầu.

- Để em đi gọi điện báo nó về.

Tiểu Vũ đứng dậy nói:

- Hai ngày này nó đều cđi chơi cùng bạn bè, dường như là đi ra bên ngoài hát K ở bar disco. Nhưng mà buổi tối vẫn biết đúng giờ trở về.

- Báo nó trong hai ngày này ở Tinh Long Cư cho anh! Hiện tại bên ngoài cũng không yên ổn, anh cũng không muốn nó lại xảy ra chuyện gì.

Trần Tuấn Long nhún mày.

- Vâng, em sẽ nói cho nó biết.

Tiểu Vũ nhìn thấy Trần Tuấn Long thần sắc có vẻ không được tốt, tự nhiên vội vàng đáp.

Mọi người đều cúi đầu ăn canh, Tiểu Vũ lại nghĩ tới một việc, ngẩng đầu lên nói với Trần Tuấn Long:

- Long ca, việc lần trước anh đề cập với em chuyện lập công ty, bởi vì em cũng không có kinh nghiệm gì, trong lúc nhất thời cũng không biết làm gì cho tốt, em nghĩ chờ Tiểu Thanh từ Nam Ninh về chúng ta hãy quyết định, dù sao Tiểu Thanh trước kia đã làm ở công ty, kinh nghiệm của cô ấy so với em nhiều hơn. Anh xem được không, Long ca?

Trần Tuấn Long suy nghĩ một chút sau nói:

- Mở công ty đồng nghĩa với việc cho Phi Phụng Bang nhiều ích lợi, nếu em trong lúc nhất thời không thể nghĩ làm được cái gì cũng không cần vội, từ từ sẽ đến, chờ Tiểu Thanh trở về giúp em cũng tốt.

Tiểu Thanh ở bên cạnh cũng vội vàng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Long ca. Đến lúc đó hẳn là em có thể giúp được Vũ tỷ, chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định có thể.

Trần Tuấn Long gật đầu.

- Mở công ty gì tự các em suy nghĩ, còn có khiếm được tiền không là bước tính sau, anh muốn cho tỷ muội các em rời khỏi Phi Phụng Bang còn có việc mà làm, giết thời gian cũng được, anh cũng đã đồng ý với Lan tỷ, cần giúp đỡ mọi người, đương nhiên không thể nuốt lời.

- Vâng, em hiểu rồi, Long ca. Anh cứ yên tâm đi, có gì em sẽ thông báo cho anh.

Tiểu Vũ đương nhiên hiểu được ý của Trần Tuấn Long, hẳn đã muốn đem tiền chuyển tới tài khoản của mình, Tiểu Vũ cũng không muốn để Trần Tuấn Long lao tâm đến những chuyện nhỏ này lắm.

- Anh phải đi trước đây.

Trần Tuấn Long húp xong ngụm canh cuối cùng, buông bát mỉm cười nói.

- Vâng!

Tiểu Vũ đáp lời. Thấy Trần Tuấn Long đứng lên, Tiểu Vũ và Tiểu Thanh cũng đi lên, Tiểu Thanh thì thu dọn bát đĩa, còn Tiểu Vũ tiễn Trần Tuấn Long tới cửa, Trần Tuấn Long xoay người nói với Tiểu Vũ:

- Tiểu Vũ, chuyện anh học ở Đại học Bắc Kinh em không có nói cho bất cứ ai chứ?

Tiểu Vũ thấy sắc mặt Trần Tuấn Long ngưng trọng, lắc đầu nói:

- Không có, Long ca, em không có nói cho ai cả.

- Vậy là tốt rồi, cũng đừng nói cho bọn Tiểu Thanh với Tiểu Mẫn biết, bởi vì gần đây có nhiều việc, khả năng bên trong Phi Phụng Bang chúng ta có nội gián của Tân Nghĩa Minh. Tình hình anh ở Phi Phụng Bang bọn họ đều biết rõ nhất nhất cử nhất động. Cho nên các em cũng nên cẩn thận một chút, Tình Long Cư này cũng phải giữ bí mật mới được, người trong bang nếu không cần thiết cũng không nên cho biết. Hiểu không?

Trần Tuấn Long xem như đặc biệt dặn dò. Tân Nghĩa Minh nếu có thể làm người phát ngôn hắc đạo, đương nhiên có thủ đoạn, cái gọi là cẩn thận sử dụng vạn năm thuyền, cẩn thận một ít vẫn là tốt, mình ở ngoài sáng, Tân Nghĩa Minh trong tối.

Nhưng đem Gia Chính Cảnh phá tan lộ ra Tân Nghĩa Minh là xong, Trần Tuấn Long lại gần như nắm được thế chủ động. Lần này hẳn lắm thời quyết định can thiệp đến Ngũ Hồ Bang, ngoài việc Ngũ Hồ Bang vốn đã muốn đối phó Phi Phụng Bang, còn có nguyên nhân lớn là Trần Tuấn Long muốn đem quan hệ hắc đạo hiện tại đảo lộn cả lên, như vậy vừa lúc dòi đi tầm mắt Tân Nghĩa Minh cùng Ngũ Hồ Bang, làm cho hai hồ bọn họ tranh chấp lẫn nhau, mình lại có thể đục nước béo cò.

- A? Có cả chuyện như vậy.

Tiểu Vũ cũng lấp bắp kinh hãi, cô vẫn rất lo lắng cho Trần Tuấn Long.

- Vậy... Long ca anh...

- Đừng lo, anh đã cho Gà Rừng đi thăm dò, hẳn là rất nhanh sẽ có kết quả. Em cũng nghĩ xem, cảm thấy trong bang người nào có vấn đề, gọi điện thoại nói cho anh biết, ta sẽ cho Gà Rừng điều tra.

Trần Tuấn Long sắc mặt ngưng trọng, rõ ràng chuyện nội gian này không thể làm qua loa.

- Vâng, Long ca, anh... Chính anh cũng nên cẩn thận một chút.

Tiểu Vũ nhắc nhở Trần Tuấn Long.

- Anh biết.

Trần Tuấn Long gật đầu.

- Đúng rồi, vết thương của Lan tỷ thế nào?

- Lan tỷ đã tốt hơn nhiều, hiện tại cũng không cần chúng em giúp, có thể tự xuống giường đi lại được rồi.

Tiểu Vũ trả lời.

- Ha ha, vậy là tốt rồi, hôm khác anh sẽ đến thăm. Em quay vào đi, để anh tự đi xuống là được rồi.

Trần Tuấn Long mở cửa, quay lại nói với Tiểu Vũ.

- Hẹn gặp lại, Long ca!

Tiểu Vũ gật đầu, vẫy tay nói lời từ biệt với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long lái xe vòng quanh đến chỗ quán mỳ lần trước Trầm Chi Tinh làm việc ở Hải Đào Hiên, vốn lúc này chuẩn bị về Hải Đào Hiên, lúc xuống lầu mới đột nhiên nhớ tới trưa nay quên chưa trả tiền gọi đồ ăn sẵn, vì thế mới vòng xe đậu lại đây.

Giờ đã là mười hai giờ đêm, hẳn nghĩ Trầm Chi Tinh có thể không còn ở đây, nhưng không ngờ quán mỳ buôn bán vẫn còn rất náo nhiệt, khách ngồi tràn ra cả ngoài, còn Trầm Chi Tinh cùng hai người bán hàng khác đều đang rất bận rộn, Trần Tuấn Long dừng xe ở ven đường, lẳng lặng đợi một lúc, nhìn thấy Trầm Chi Tinh mang hai bát cho khách ở bàn ngoài xong, Trần Tuấn Long mỉm cười ần vãng còi xe.

Nghe thấy còi xe Trầm Chi Tinh mới chú ý tới Trần Tuấn Long vẫy tay về phía mình, nhớ lại chuyện xấu hổ lúc trưa, Trầm Chi Tinh tự nhiên thấy đỏ bừng mặt, Trần Tuấn Long nhất định là cùng bạn gái thuê phòng ở đó, không ngờ mình lại thấy hân hỉ thế, mà chỉ cần nghĩ đến thân thể lỏa lồ cường tráng của hân, tim Trầm Chi Tinh lại đập liên hồi.

- Có việc sao?

Cũng may Trầm Chi Tinh không phải là tiểu cô nương hay ngại ngùng, cô trấn tĩnh một chút tâm tình của mình, rồi đi qua.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, đây là lần đầu tiên hân cười như vậy đối với Trầm Chi Tinh, thông thường thì Trần Tuấn Long đã ít nhiều cười như vậy với Quách Uyển Tây, Dương Hân . Đối với Trầm Chi Tinh, ở trong lòng hân càng thêm phần tôn trọng.

Chi thấy Trần Tuấn Long mỉm cười, từ sau túi quần rút ví tiền lấy ra mười tệ, đưa qua nói:

- Chuyện lúc trưa thật ngượng quá, đây là tiền tôi thiếu cô. Buổi chiều tôi bận rộn, cũng không có thời gian, bây giờ là đặc biệt mang đến cho cô đó. Ha Ha...

Lời nói này nhất thời làm cho Trầm Chi Tinh lại thẹn đỏ mặt, vội vàng nhận tiền, nói một câu.

- Cảm ơn.

Xong là quay đầu bỏ chạy. Trần Tuấn Long nhìn bóng dáng của cô mà lắc đầu cười cười, khởi động xe, chậm rãi rời đi.

Có thể nói Trầm Chi Tinh là cô gái đầu tiên hân quen biết ở Đại học Bắc Kinh, hai người bình thủy tương phùng, nhưng xem như rất duyên phận. Bởi vì Trần Tuấn Long là một người rất quái gở, khi hân vào Đại học Bắc Kinh, hân đã mong rằng bản thân có thể hoàn toàn quên đi quá khứ, một lần nữa bắt đầu.

Hân thậm chí cố ý thay đổi tính cách của chính mình, khi hân lần đầu gặp được Trầm Chi Tinh, nhìn thấy một cô gái mảnh mai lại kéo một túi hành lý khá nặng. Nếu là trước kia, Trần Tuấn Long tuyệt đối không có khả năng, cũng sẽ không giúp gì cho Trầm Chi Tinh, nghênh ngang mà đi mới là phong cách của hân.

Trần Tuấn Long từ lúc vào trường học, “nụ cười như ánh dương” toàn bộ đều là ngụy trang, nhưng từ lần giúp Trầm Chi Tinh xong, Trần Tuấn Long ngạc nhiên phát hiện, kỳ thật người cùng người kết giao lại đơn giản như thế.

Vận dậm trường chinh, bước đầu tiên luôn là yếu tố trọng yếu, cũng chỉ bắt đầu từ lúc đó, Trần Tuấn Long mới chính thức lấy tâm tình một người bình thường dung nhập vào xã hội này. Cho dù tâm của Trần Tuấn Long vẫn đen tối như trước, nhưng hân đã hoàn toàn thuộc về ánh sáng.

Trần Tuấn Long mở cửa phòng Hải Đào Hiên nhẹ nhàng đi vào. Trong phòng ngủ, Quách Uyển Tây mặc một chiếc áo ngủ thật khêu gợi nằm trên giường, trời mới biết bộ áo ngủ đồ chới này cô mua vào lúc nào, nhưng chiếc áo ngủ này được mặc trên người cô, xinh đẹp và gợi cảm, cơ thể có nét quyến rũ gợi cảm nhất hoàn toàn được lộ ra.

Nhìn mỹ nhân ngủ gợi cảm động lòng người như thế, nếu không phải là Quách Uyển Tây đang ngủ, Trần Tuấn Long thật sự nhìn không được sẽ bỏ nhào lên rồi. Nhưng khi Trần Tuấn Long cởi áo khoác, ngồi ở mép giường để cởi quần, lúc định xoay người lên giường, lại nghe một tiếng "A" của Quách Uyển

Tây từ phía sau ôm lấy hẳn.

Thì ra vừa rồi cô giả bộ ngủ, chả trách được Trần Tuấn Long nhìn về mặt cô ngủ, giống như còn mang theo một tia cười xấu xa.

- Anh làm gì mà lâu như vậy mới về thế.

Quách Uyển Tây từ phía sau ôm chặt cổ Trần Tuấn Long, bịu môi nhẹ nhàng trách móc nói.

Trần Tuấn Long không nói gì, chỉ là khẽ mỉm cười, quay đầu, cùng cô hôn nồng nhiệt, sau đó ôm lấy cô, chậm rãi để cô ngã xuống giường, trong tiếng ư nhẹ nhàng của Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long từ từ cởi bỏ áo ngủ trên người cô, cuối cùng Trần Tuấn Long phóng người lên, đè trên người Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây ngoài một tiếng rên rỉ thỏa mãn, không hề có sự chống cự nào, cơ thể thả lỏng đã hoàn toàn lưu lạc trong sự ra vào mãnh liệt đó của Trần Tuấn Long.

- Con heo lười, còn không dậy đi học mau, sắp muộn học rồi.

Trần Tuấn Long vừa nheo cái mũi Quách Uyển Tây, vừa nắm bóp bộ ngực nhô cao của cô.

- Ừm...

Quách Uyển Tây xoay người.

- Em còn muốn ngủ nữa...

Tiếp đó lại chìm vào giấc ngủ.

Trần Tuấn Long lắc đầu, giờ đã là 7:15 phút, nếu không xuống giường thì thật sự là bị muộn học rồi. Không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành phải liếm tấp vành tai Quách Uyển Tây, nơi đó là điểm mẫn cảm của Quách Uyển Tây, mỗi lần liếm vành tai cô xong, toàn thân Quách Uyển Tây luôn ngoan ngoãn đầu hàng.

Thì ra Quách Uyển Tây lần đầu được nếm thử tư vị tình ái, mỗi lần ở cùng Trần Tuấn Long đều muốn làm cái đó, nhưng chính bản thân cô lại không chống được sự tiến công của Trần Tuấn Long, có điều hai ba lần là bị Trần Tuấn Long đánh bại toi bời, nhìn thấy cái phản cứng ngắc đó của Trần Tuấn Long thì uy hùng đứng, Quách Uyển Tây vừa vui lại vừa sợ, nhưng tuyệt đối không thể ngêngh chiến tiếp được. Cô đành phải thật thà dựa vào lòng Trần Tuấn Long, một cử động nhỏ cũng không dám, tùy ý hạ thân Trần Tuấn Long mà sát vào cô, thậm chí có một lần, cô còn chơi nổi nằm sấp trên giường, vênh lên mông, để cho cái đó của Trần Tuấn Long từ phía sau mà sát khe rãnh của cô để giải lửa cháy hừng hực.

Có đôi khi, về phương diện tình dục, sự hiểu biết của các cô gái quả thật nhiều hơn so với cánh mày râu, Trần Tuấn Long mỉm cười tiếp nhận sự an bài của cô, nhưng vẫn không chống chơi nổi sự tiến công của Trần Tuấn Long.

Mà mỗi lần trước khi Trần Tuấn Long khởi xướng tiến công đều liếm vành tai Quách Uyển Tây, đây chính là tín hiệu cảnh báo rất rõ ràng, trừ phi chính bản thân mình có thể chống cự, nếu không khi Trần Tuấn Long phát động tiến công, Quách Uyển Tây đều phải liên tục cầu xin tha.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 55: Kí Túc Xá Nữ Sinh.

Lần này cũng không ngoại lệ, tối hôm qua Quách Uyển Tây đã hầu hạ Trần Tuấn Long nhiều lần, giờ lại bị Trần Tuấn Long làm thức tỉnh, cô còn tưởng rằng Trần Tuấn Long lại muốn nữa, vội vàng đẩy Trần Tuấn Long ra, lăn sang một bên.

- Long ca... Đứng... Đứng mà.

Quách Uyển Tây cầu xin nói, giờ phút này cô đã muốn hoàn toàn thức tỉnh.

- Vậy còn không mau mau dậy, muộn học rồi đấy.

Trần Tuấn Long thâm cười trộm, nhưng làm bộ như hung dữ, Quách Uyển Tây bây giờ đã là chim sợ giương cong, lúc này mới mơ màng nhìn quanh bốn phía, thì ra là trời đã muốn sáng, mình còn muốn ngủ nướng. Trần Tuấn Long vừa rồi nhất định là cố ý đùa mình, hẳn xấu thật, Quách Uyển Tây nhất thời

cầm lấy cái gối, ném về phía Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long lắc mình tránh, sau đó cười ha ha, chạy vào phòng tắm.

Quách Uyển Tây vội vàng đi theo, chạy đến buồng vệ sinh đi rửa mặt đánh răng, sau một hồi, Trần Tuấn Long cũng vào, vốn hắn chỉ tắm một chút thân thể mà thôi, hân lúc này đang quần một chiếc khăn tắm, cướp dùng buồng vệ sinh với Quách Uyển Tây. Trần Tuấn Long cầm cái cốc nước súc miệng, Quách Uyển Tây cũng đang rửa mặt, cô còn tức chuyện Trần Tuấn Long vừa rồi đùa mình, cố ý không cho Trần Tuấn Long dùng, Trần Tuấn Long cũng không sốt ruột, buông cốc nước xoay người coi như cô không có mặt cứ thế mà phun nước tí tách tí tách, Quách Uyển Tây tức giận đến đỏ mặt vội vàng xoay người lui lại, tuy cô đã có quan hệ với Trần Tuấn Long, nhưng cái đó của một người đàn ông đứng đối mặt với cô, cô vẫn rất thận trọng. Trần Tuấn Long gian kế chiếm lấy toàn bộ buồng vệ sinh. Chỉ thấy hân cười hắc hắc, trên mặt vẫn là điệu cười quen thuộc đó.

Hai người khải va chạm bình rớt cục xong, rửa mặt xong sau Trần Tuấn Long đầu tiên là đưa Quách Uyển Tây về ký túc xá nữ, sách vở của cô còn đặt ở ký túc xá, lúc này cách giờ học còn có bảy, tám phút mà thôi, hiện tại Quách Uyển Tây đã muốn đem trái tim hoàn toàn đặt ở trên người Trần Tuấn Long, hai người ngay tại trước mặt các sinh viên khác mà là lướt hôn, Quách Uyển Tây về ký túc xá lấy sách vở, Trần Tuấn Long lại đi đỗ xe, sau đó hân cầm Notebook đi tới phòng học, bắt đầu một ngày học mới.

Lưu giáo sư mỗi một tiết đều là dạy làm từng bước, nhưng mà Trần Tuấn Long cũng không phải là học làm từng bước, kinh nghiệm đọc trước kia là có lợi, kỹ thật rất nhiều chương trình học Trần Tuấn Long đều đã muốn tự học xong, hiện tại nghe giảng bài, cũng chỉ là muốn nhìn một chút giáo viên có dạy thêm điều mới mẻ gì không.

Trần Tuấn Long đã quyết định đi thư viện mượn thêm ít sách, lần trước đi thời điểm hân xem trọng một quyển sách loại quản lý《nghệ thuật lãnh đạo》, đáng tiếc lúc ấy đụng phải Quách Uyển Tây, mấy ngày nay đều bận rộn, ngay cả thời gian đi học đều không có. Trần Tuấn Long mở ra Notebook, bên trong còn chứa đựng một ít tư liệu, vừa lúc lợi dụng thời gian buổi sáng tiêu hóa.

Đáng tiếc Trần Tuấn Long không kịp xem tư liệu, điện thoại liên chán động, hân cầm lên vừa thấy, thì ra là Quách Uyển Tây gọi tới, heo lười này thật đúng là không muốn xa rời chính mình, từ này đến giờ chưa được một tiếng mà cô đã nghĩ tới mình, Trần Tuấn Long lắc đầu cười cười, tiếp nghe xong điện thoại:

- Ủ, heo lười, có việc gì sao?

Ở trên lớp học, hân hạ thấp giọng, Trần Tuấn Long cũng không muốn mọi người đều chú ý hân.

- Long ca, Hân tỷ bị bệnh, ngày hôm qua còn phát sốt,... chị ấy dường như thực tiểu tụy, cũng không nói chuyện với em, có phải hay không... Có phải hay không bởi vì của ta duyên có mới làm cô ấy như bây giờ em rất khổ sở, em thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

Trong điện thoại Quách Uyển Tây rõ ràng mang theo nước nớc.

- A... Tại sao có thể như vậy?

Trần Tuấn Long cũng hơi nhíu mày.

- Uyển Tây, em trước đừng khóc, hiện tại Dương Hân ở đâu?

Hân đã muốn thu hồi tính đùa giỡn lại, còn thật sự hỏi Quách Uyển Tây nói.

- Ừm, cô ấy còn tại ký túc xá nghỉ ngơi, a Phụng nói đã xin phép nghỉ học giúp rồi.

- Ủ... Ký túc xá bọn em là nhà số mấy, phòng mấy?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Nhà 13 phòng số 603.

- Em vẫn đang đi học à?

- Vâng!

- Đừng lo, anh lập tức gọi điện thoại đến hỏi một chút Tình huống, em cũng không phải đến, được không?

Trần Tuấn Long an ủi Quách Uyển Tây, bỏ điện thoại sau lắc đầu, xem ra Dương Hân vẫn là cứ quật cường, nhưng không nghĩ tới thể mà ngã bệnh.

Trần Tuấn Long gọi di động cho Dương Hân, điện thoại bên kia vang thật lâu, đều không có tiếp nghe, chờ gọi lại, di động đã tắt. Xem ra Dương Hân nhất định thực tức giận, Trần Tuấn Long suy nghĩ một chút, sợ cô thật sự có việc, vẫn là quyết định mau chân đến xem.

Theo im lặng lớp học chuẩn ra có lẽ không phải một việc dễ dàng, nhưng Trần Tuấn Long lại làm được quang minh chính đại, chỉ thấy hân gấp notebook, đeo ở trên người, sau đó nhấc tay ý bảo, mọi người đều kỳ quái nhìn thẳng hân. Tô Tiểu Đình ở sau lưng hân, vừa rồi cô cũng chú ý tới Trần Tuấn Long nhận một cuộc điện thoại, không nghĩ tới Trần Tuấn Long thể nhưng công khai "Trốn học" .

Lưu giáo sư hỏi:

- Bạn này có việc gì sao?

- Xin lỗi Lưu giáo sư, em hiện tại có một số việc cần đi ra ngoài một chút, cho nên xin phép cô, hi vọng giáo sư phê chuẩn.

Trần Tuấn Long trên mặt nhiên mỉm cười lộ vẻ thản.

- Ừm!

Lưu giáo sư không phải cái loại người không nói Tình cảm, hần cũng không nghĩ làm chậm việc của sinh viên, vì thế gật đầu đồng ý.

Trần Tuấn Long thật có lỗi hướng bạn cùng lớp chung quanh gật đầu, sau đó ở trước mắt bao người ly khai phòng học. Mọi người chính là nhỏ giọng nghị luận một chút, sau đó lại khôi phục học tập trật tự. Chỉ có Tô Tiểu Đình ở nói thầm:

- Quái nhân lại muốn làm gì đây?

Trần Tuấn Long cũng không để ý nhiều như vậy, đem notebook để trong xe sau Trần Tuấn Long tay không đi vào cửa ký túc xá nữ, hiện tại là thời gian đi học, chỉ có vài người, nhìn thấy đều là một ít nhân viên quản lý hậu cần như vệ sinh hay bảo vệ.

Trần Tuấn Long cũng là lần đầu tiên gặp bảo vệ của ký túc xá nữ, hần nghĩ chỉ cần đăng ký một chút là có thể tùy tiện đi vào, nhưng bảo vệ không đồng ý, chê cười, bên trong là chỗ nào, ký túc xá nữ, một người nam sinh có thể tùy tiện đi vào sao?

Nhìn đường này không thông, Trần Tuấn Long có chút buồn bực, hần thật đúng là không biết quy định này, nữ sinh đi vào ký túc xá nam vốn không có hạn chế đâu, cá biệt có lúc nữ sinh ngủ lại ký túc xá nam sinh chuyện như vậy cũng đã có. Trần Tuấn Long không nghĩ nhiều lắm, bởi vì không có quy tắc gì có thể ước thúc hần, với hần mà nói, mọi con đường đều đến La Mã, nhìn đến xa xa có rào chắn bụi hoa, Trần Tuấn Long một chút đã nghĩ đến phương pháp đêm đó mấy người Lăng Linh dùng —— treo tường!

Tường rào cao 2 m còn ngăn không được Trần Tuấn Long, cái này với hần mà nói quả thực chính là nhỏ be, Trần Tuấn Long có thể tay không leo lên vách núi, để leo lên toà nhà cũng không phải việc khó, cho nên Trần Tuấn Long xem chuẩn vị trí, lui về phía sau vài bước chạy lấy đà, phi thân nhảy lên, tay phải ở trên tường đá dùng sức bật, tay trái bám ở đầu tường, sau đó chính là lẳng không bật lên, thoải mái nhảy qua tường rào vào sân. Mà bảo vệ thì vẫn ngồi tít trong văn phòng không biết gì.

Trần Tuấn Long vỗ tay mà cười cười, sớm biết nhẹ nhàng như vậy, vừa rồi sẽ không thèm qua nhìn mặt bảo vệ. Phải biết rằng, Đại học Bắc Kinh có bao nhiêu anh hùng hảo hán đều chỉ đến được trước mặt bảo vệ rồi quay về, Trần Tuấn Long khả năng xem như cái người thứ nhất lướt qua "Lôi Trì" thành công thám hoa.

Trần Tuấn Long bước nhanh qua con đường nhỏ, phong cảnh nơi này thật không sai, nhưng giờ phút này hần không có tâm Tình thương thức, thậm chí sớm một chút tìm được Dương Hân.

Nhưng mà sự Tình vẫn là chẳng phải dễ dàng, Trần Tuấn Long phát hiện ở mỗi tòa ký túc xá, hiện tại đều có mấy bà cô làm vệ sinh, nếu bị phát hiện vậy không tốt. Không có biện pháp, đi vào chỗ Dương Hân cùng Quách Uyển Tây, nhìn đến bốn phía không có người, Trần Tuấn Long lại giờ trò cũ, theo một lối bên cạnh nhanh chóng leo lên tầng 2, thế này mới chậm rãi chạy lên tầng. Ngay cả Trần Tuấn Long chính mình đều cảm thấy buồn cười, lấy trước kia vất vả huấn luyện, dùng kỹ xảo để giết người giờ lại để trộm hương thiết ngọc. Đây cũng chỉ có hần Trần Tuấn Long mới làm được đi ra.

Trần Tuấn Long hướng lên trên chạy, không có phát hiện có những người khác, hần cũng không muốn gặp được những người khác, nhưng lúc này, hần mới vừa đi lên tầng 5, chợt nghe đến có hai người đi xuống dưới, các cô vẫn là vừa đi vừa nói chuyện phiếm, vừa nghe là biết mấy bà cô dọn vệ sinh. Làm sao bây giờ, lui xuống đã muốn là không có khả năng, Trần Tuấn Long lắc mình trốn được một bên, vốn nghĩ đến kia hai bà cô kia sẽ trực tiếp xuống lầu, như vậy còn có thể tạm lánh một chút, nhưng không từng tưởng Trần Tuấn Long nghe được trong đó một người nói:

- A... buồng vệ sinh tầng 5 dường như còn có rác chưa đổ, tôi đi đổ tầng 4, cô đi đổ tầng 5, thế nào?

Bà cô kia thuận miệng đáp ứng rồi.

Tầng 5, Không phải chính là tầng mình đang trốn sao? Trần Tuấn Long quay đầu vừa thấy, cuối hàng hiên chính phòng vệ sinh, mà chính mình vừa lúc bị kẹt ở giữa, hiện tại làm sao bây giờ? Trần Tuấn Long âm thầm nghĩ, đành phải trước trốn được ký túc xá, hần lập tức quyết định, vì thế vội vàng một nắm cửa, nhưng cửa này đã khóa rồi, Trần Tuấn Long biết thời gian cho mình không nhiều lắm. Hần vội vàng lắc mình đến một cửa phòng khác, nếu phòng này mà khóa chắc hần phải phá cửa mà vào thôi. Cửa một tiếng mở ra, hoàn hảo, vận khí không tồi, Trần Tuấn Long thậm chí một thân may mắn, nghiêng người lách đi vào.

Vận khí mỗi giây mỗi phút đều không có giống nhau, vừa lúc có một cô gái còn tại trong phòng, chỉ thấy nàng quay lưng về phía Trần Tuấn Long, trước mặt bãi tha nhất máy tính, cô chỉ mặc có chiếc áo lông, tay mãi mê gõ bàn phím, dường như ở máy tính bận làm cái gì đó, đôi Trần Tuấn Long mở cửa vào chút không có phát hiện.

Ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ nghe cô nói:

- A Lan về à, cậu như thế nào mỗi lần đều vớt bừa bãi đồ đạc, đi học lâu như vậy, còn trở về tìm này nọ.

Trần Tuấn Long chỉ có cười khổ, hần nghe được bên ngoài tiếng bước chân đang đi tới, hần chỉ cầu xin cô gái trước mặt này trăm ngàn không cần xoay người, hần chờ bà cô ngoài cửa đi qua, chính mình là có thể lặng lẽ ly khai. Kỳ thật vừa rồi hần còn có một cái lựa chọn, chính là trốn vào buồng vệ sinh,

noi đó có lẽ là chỗ trốn tốt một chút, nhưng Trần Tuấn Long là tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, nếu như bị phát hiện thì thật mất mặt.

Có lẽ vận khí của Trần Tuấn Long đã hết, cô gái kia đã làm việc xong, chỉ thấy cô ngồi ở trên ghế duỗi hai tay, thở phào một hơi sau rốt cục xoay người:

- A lan, cậu muốn tìm cái vậy?

Nhưng cô vừa dứt lời, khi xoay người vừa lúc thấy Trần Tuấn Long đứng ở cửa, Trần Tuấn Long bắt đầu di nhún nhún vai mà mỉm cười, chiêu bài tươi cười kia của hắn rốt cục lần đầu tiên trở nên xấu hổ.

- A! ...

Cô gái trước mặt này bộ dạng phi thường thanh tú, nhưng cũng không đại biểu cho cô khi gặp được Tình hình uy hiếp đặc biệt mà nhu nhược bất lực, đối với người con trai xuất hiện ở trong phòng mình, bản năng của cô liền hồ to lên, tiếng thét chói tai của cô rất cao, đủ để đem con gián con chuột dọa chạy.

Nhưng thực đáng tiếc, Trần Tuấn Long cũng phải là con gián con chuột, hắn đã không có lựa chọn, chẳng lẽ khi tiếng cô gái thét chói tai lại phá cửa mà chạy à? Không hề nghĩ ngợi, Trần Tuấn Long đã bước nhanh về phía trước, không đợi cô gái kia phản ứng lại, hắn một phen liền bưng kín miệng cô gái, vì chế trụ cô, tay phải lại ôm của nàng thắt lưng, đem cô gái gắt gao ôm chặt. tiếng thét chói tai thứ hai của cô gái tự nhiên không có thể hô lên, hai mắt cô trợn lên, hoảng sợ nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long, mà thân thể lại liều mạng giãy dụa, nhưng bị Trần Tuấn Long mạnh mẽ ôm lấy, động cũng không động được.

Trần Tuấn Long có vẻ có chút xấu hổ, cô gái trước mặt này bộ dạng không thua mấy mỹ nữ mà mình đã gặp, cùng Quách Uyển Tây Dương Hân các cô đều có nhất so với, đáng người cũng không sai, hai người cứ như vậy ái muội giằng co ở nơi nào.

- Hừ! Không nên cử động, chỉ cần cô không kêu, tôi lập tức buông cô ra.

Trần Tuấn Long thấy cô gái còn ý đồ giãy dụa, đành phải cùng cô "Đàm phán".

Cô gái hoảng sợ nhìn Trần Tuấn Long, mặc cho ai một nữ hài tử, ở kỷ túc xá của mình cảm thấy thực an toàn lại bị Trần Tuấn Long như vậy một người nam nhân "Xâm phạm", đều là không thể không sợ hãi, cô gái này cũng không ngoại lệ, nhưng cũng may Trần Tuấn Long không có tiến thêm một bước xâm phạm chính mình, cô mới thoáng an tâm, nghe Trần Tuấn Long nói như vậy, cũng không nghĩ thật giả, liên tục gật đầu.

Trần Tuấn Long xem nàng đã không hề giãy dụa, thần sắc hơi hoãn, vì thế cũng tuân thủ lời hứa, đầu tiên là tay trái buông lỏng che miệng của nàng, tay phải ngay sau đó cũng buông lỏng thắt lưng của cô ra. Nhưng mà cô gái vừa thoát "Ma trảo", liền lui về phía sau hai bước, tựa vào trên bàn, chỉ thấy cô xoay người về phía bàn phím máy tính, đối với Trần Tuấn Long nói:

- Ngươi... Ngươi... Đừng tới đây.

Xong rồi chính là cao giọng la lên:

- Cứu mạng với! Cứu mạng! Có sắc lang!

Trần Tuấn Long mất điều choáng váng, chính mình thành đại sắc lang, nhưng hắn lại thực cảm tức. "Cô gái này như thế nào lại không biết điều?"

Hắn nào biết đâu rằng, chính mình "Xâm phạm" người khác trước, thì ai còn nghe "Hoa ngôn xảo ngữ" của hắn.

Không có biện pháp, Trần Tuấn Long đành phải làm "Hung ác" một chút.

- Không được kêu, kêu nữa tôi sẽ không khách khí.

Kỳ thật hiện tại Tình hình thế nào còn có thể có cái gì khách khí, nếu không ngăn lại cản cô gái kia chẳng lẽ còn chờ người khác tới bắt mình sao, Trần Tuấn Long vừa nói vừa xông tới..

Cô gái thét chói tai, liều mạng dùng bàn phím đập lại đây, bàn phím đập vào Trần Tuấn Long mấy cái nhưng cũng chỉ như gãi ngứa cho hắn, một tay giữ bàn phím, ném ra xa, sau đó bắt lấy tay phải cô gái, lại thoải mái không chế lại cô gái, mà hắn tay trái cũng đúng lúc bưng kín miệng cô gái, cô ngay cả kêu đều kêu không được.

Nhưng cô gái này thực cương liệt, vẫn đang giãy dụa, còn không khi dùng thân thể va chạm Trần Tuấn Long, bởi vì chỗ này hẹp Trần Tuấn Long lại không muốn dùng sức mạnh, một cái không cẩn thận, cấp kia cô gái bỏ qua rồi đầu, nhưng nữ hài tử này cũng không kêu to, há mồm liền hướng Trần Tuấn Long lao tới tay trái chính là hung hăng cắn một ngụm "A!" Trần Tuấn Long ăn đau, dùng sức vùng tay trái, thể này mới thoát ly tiếp xúc, nhưng thực đáng tiếc, hờ hững nơi đó đã muốn sắp xếp đầy đầu răng.

Trần Tuấn Long cũng thật cảm tức, đã muốn thật lâu không ai có thể làm cho chính mình bị thương, vừa rồi một cái không chú ý, ngược lại đưa tại này nữ hài tử "Miệng hạ". Trần Tuấn Long hai tay ngay mặt hiệp trụ kia cô gái, đã nghĩ hung hăng thu thập, nhưng cô gái này liều mạng về phía sau ngưỡng, bởi vì dùng sức giãy dụa quá độ, thân thể của hắn nhất thời mất đi trọng tâm, ngay cả Trần Tuấn Long cũng trảo không được nàng, liên quan Trần Tuấn Long cùng nhau, hai người ôm về phía sau ngã xuống trên giường, Trần Tuấn Long còn rất bất nhẽ chạm vào chỗ kia của cô gái.

Cô gái hô hấp dồn dập, sắc mặt tái nhợt. Trần Tuấn Long kia đáng giận thân thể còn gắt gao đè nặng lên cô, nhất thời Tình thế cấp bách, nhất thời nước

mất theo khoeo mắt chảy ra, chính mình sợ là sẽ bị tên "Bại hoại" này làm bẩn.

Trần Tuấn Long vốn đang định giáo huấn cô một chút, trước chưa từng nghĩ cô gái này chảy xuống nước mắt, Trần Tuấn Long cho tới bây giờ sẽ không khi dễ nữ nhân, vừa rồi cũng là bất đắc dĩ, hiện tại hấn lập tức cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

- Cô đừng khóc được không?

Trần Tuấn Long ôn nhu an ủi nói, cứ việc đặt ở kia cô gái trên người, có một loại tuyệt vời cảm giác, nhưng phía dưới sắp thức tỉnh phản ứng Trần Tuấn Long khả ứng phó không đến, cho nên hấn xoay người đứng lên, cùng cô gái thoát ly tiếp xúc.

Cô gái nhất thời có chút choáng váng, chính mình không phải bị hấn chế trụ sao, hấn như thế nào còn có thể buông tha chính hấn một tiểu dê con đâu. Nhưng mà cô cũng không kêu to nữa, chỉ là nghỉ hoặc nhìn Trần Tuấn Long.

- Vừa rồi xin lỗi, không làm đau cô chứ?

Trần Tuấn Long tay sửa sang lại một chút chính mình quần áo, kéo qua ghế dựa ngồi xuống. Nhìn đến cô gái kia không hề phản kháng, hấn cũng tốt chỉnh lấy hạ đứng lên, nhưng mà tay trái nơi đó vẫn là đau. Cô gái này cũng thật là ngoan, Trần Tuấn Long âm thầm nghĩ, không tự giác mở ra tay trái, kia một loạt nhỏ vụn răng nanh ngân còn phiếm hồng ửng, về sau phồng chùng tốt lắm cũng có màu đen tụ huyết ở bên trong, Trần Tuấn Long bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô gái thấy Trần Tuấn Long không hề "Xâm phạm" chính mình, vội vàng té ngồi xuống, trốn ở góc giường, còn kéo cái gối đầu che ở trước ngực.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc muốn làm thôi?

Cô gái thực thông minh, biết hiện tại ký túc xá khả năng không có những người khác, cho dù chính mình la to cũng chỉ vô bổ, đành phải cảnh giác nhìn chăm chú vào Trần Tuấn Long, cho dù hấn tương cường bạo chính mình cũng sẽ không làm cho hấn quá, lưỡi của cô đang liếm liếm răng, bên trên còn mang theo một ít mùi máu tươi, hừ, vừa rồi cắn hấn vẫn còn quá nhẹ, cô gái oán hận nghĩ đến.

- Không có...

Trần Tuấn Long trên mặt đã muốn tất cả đều tươi cười, đó là một loại bất đắc dĩ cười khổ.

- ... Tôi tới nơi này để tìm một người bạn, chuyện vừa rồi ta có thể cam đoan với cô, chỉ do hiểu lầm!

Trần Tuấn Long nói nghiêm nghị đầy chính khí, nhưng rõ ràng không đủ.

- Hiểu lầm?

Nghĩ đến chính mình vừa rồi bị tên bại hoại này "Xâm phạm", cô gái kia liền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà cô cũng không dám lớn tiếng nói Trần Tuấn Long, vì tên bại hoại còn lớn hơn mã kim đao vẫn ngồi ở trước mặt mình.

- Đúng vậy, tất cả đều là hiểu lầm!

Trần Tuấn Long bắt đầu bài trừ vẻ tươi cười, đáng tiếc chiều bài mỉm cười kia của hấn đã muốn hoàn toàn không có tác dụng. Trần Tuấn Long cúi đầu lấy cái bàn phím, đáng tiếc bàn phím đã hỏng, hấn khẽ nhủ mảy, xoay người lại giờ giờ lên trong tay bàn phím, như muốn nói với cô gái kia mấy câu.

Nhưng cô gái lại nghĩ đến hấn muốn đánh mình, nhanh chóng hướng góc co rụt lại, đưa cái gối lên chắn trên đầu. Nhìn thấy như thế, Trần Tuấn Long cảm lấy kia bàn phím, đưa cũng không phải, bỏ cũng không xong, đành phải giải thích nói:

- Thực xin lỗi, vừa rồi đã làm hỏng bàn phím của cô, tôi xin lỗi, xin hỏi cô tên là gì, đây là phòng số mấy, đến lúc đó ta gọi là người đưa lại đây cho cô.

Đặng Bác San nửa tin nửa ngờ thò đầu đi ra nhìn Trần Tuấn Long, cô cũng không biết có nên hay không tin tưởng hấn mới tốt. Trần Tuấn Long biết nhiều lời vô ích, lắng nghe bên ngoài cũng không động tĩnh, đành phải thật có lỗi nói:

- Thực xin lỗi, vừa rồi làm cô bị sợ hãi. Xin chào!

Nói xong chân bước đi, tay cầm cái bàn phím hỏng, lách ra cửa phòng, nhìn trái nhìn phải, đã không thấy bóng dáng của bà cô dọn vệ sinh, quay đầu nhìn lại tên phòng, viết rõ ràng phòng 504, Trần Tuấn Long lắc đầu, nhanh chóng đi lên tầng 6.

Mà cô gái Đặng Bác San nhìn Trần Tuấn Long rời đi, vội vàng chạy đến cửa phòng, liền khóa trái cửa phòng, thế này mới dựa lưng vào cửa, vỗ nhẹ bịch bịch ngực, vừa rồi cô bị Trần Tuấn Long dọa như vậy, như vậy nhất nháo, ra thân mồ hôi lạnh, nguyên lai nóng lên thân thể hiện tại ngược lại cảm thấy khinh thích hơn.

Người này là ai vậy, hấn rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ hết thấy thật sự như hấn nói, là hiểu lầm? Đặng Bác San trong lòng nổi lên một dấu chấm hỏi thật to.

Q.1 - Chương 56: Đấu Tranh Tình Yêu.

Trần Tuấn Long cho tới bây giờ vốn không có nghĩ sẽ bị như vừa rồi, bị một cô gái nói mình là đồ háo sắc, nhưng mà ngẫm lại, chính mình quả thật cũng có tiềm chất làm một tên háo sắc, kỳ thật cô gái kia bộ dạng cũng rất được, nhưng vừa nhìn đến tay trái của mình bị cắn thủng, Trần Tuấn Long liền thắm lắc đầu, cô gái này thật đúng là kiên cường khí khái, không thể đụng vào!

Trần Tuấn Long bước nhanh lên tầng 6, thuận tay đem cái bàn phím hỏng ném vào thùng rác nhìn số phòng, hắn đã đến trước cửa phòng 603.

Nhìn xem chung quanh không có người, tầng trệt rất yên tĩnh, Trần Tuấn Long gõ cửa phòng.

- Ai đấy? Cửa không có khóa.

Bên trong vọng ra tiếng của Dương Hân, nghe có chút lười biếng chán chường, xem ra cô có vẻ không được khỏe thật.

Tí nữa đối mặt Dương Hân còn không biết nói cái gì, Trần Tuấn Long lại lắc đầu cười khổ, cầm nắm cửa, đẩy cửa rồi đi vào.

- Ai...

Dương Hân vừa lúc quay người lại, cô chắc bị cầm, cái mũi dường như hơi bị ngạt.

- Là anh?!

Cô không dám tin nhìn Trần Tuấn Long mỉm cười đi tới.

- Anh... anh làm thế nào đi lên được đây?

- Nghe nói em không được khỏe nên anh đến xem em như thế nào.

Trần Tuấn Long tránh nói vào vấn đề chính.

- Không cần lòng tốt đó của anh.

Dương Hân quay đầu vào tường, không để ý tới Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long lắc đầu, ngồi xuống bên giường của Dương Hân, thấy Dương Hân không thèm nhìn mình, hắn cũng không sốt ruột, quay đầu cẩn thận quan sát một chút bài trí trong phòng. Trần Tuấn Long vẫn là lần đầu tiên đến ký túc xá nữ, còn có chút cảm giác mới mẻ.

Dương Hân cùng Quách Uyển Tây ở trong phòng này cũng không lớn, 2 cái giường tầng cho 4 người, Trần Tuấn Long đều biết mấy người cùng phòng, nhớ rõ bữa tiệc tối lần trước đón sinh viên mới đến đã có gặp qua, hình như ngoài Dương Hân và Quách Uyển Tây, còn có hai người nữa, gọi là A Phụng và A Linh, Trần Tuấn Long không chú ý.

Phòng bài trí có vẻ tinh xảo, dù sao cũng là phòng của nữ, giường cũng thật sự ngăn nắp, trên bàn cũng rất trật tự, bên giường còn lộ về một ít đồ chơi, lộ ra hơi thở thanh xuân của chủ nhân.

Trần Tuấn Long chú ý tới chỗ nằm đối diện với Dương Hân, hẳn là chỗ Quách Uyển Tây ngủ, vì dưới gầm giường có đôi giày lần trước Quách Uyển Tây đi Hương Sơn chơi cùng hắn. Nhìn qua chỗ ở của các cô xong, ánh mắt Trần Tuấn Long lại quay về trên người Dương Hân.

- Dương Hân, em không khỏe ở đâu?

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng hỏi.

Dương Hân vẫn không để ý tới hắn.

- Nghe nói em còn bị sốt?

Trần Tuấn Long liền đưa tay sờ vào người cô, có hơi nóng một chút, nhưng hắn là không sao, Dương Hân lại lập tức đẩy tay Trần Tuấn Long ra, không cho hắn chạm vào mình.

Trần Tuấn Long nhủ mảy, hẳn cũng không nghĩ tới Dương Hân quật cường như thế. Kỳ thật lần trước ở MTV sau khi giận dỗi, Trần Tuấn Long đã muốn cùng cô nói chuyện. Bất đắc dĩ là do hai ngày này lại bận việc, nên trì hoãn chưa nói được. Bây giờ, Dương Hân lại đổ bệnh, không chừng vẫn là vì chuyện hôm đó.

Thật ra ở trong lòng Trần Tuấn Long, qua lại với các cô gái vẫn đều tin tưởng một điều "Thích chính là thích, không thích bỏ mặc tránh ra". Hắn sẽ không chủ động nói gì trước, trừ phi cô gái kia thực sự thích hắn. Cho nên ở đạo lý đó, Trần Tuấn Long luôn làm theo cảm tính, rất ít bận tâm đến cảm giác của người khác, hơn nữa loại tính cách này của hắn cũng ảnh hưởng trực tiếp đến Dương Hân và Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây hiện tại đã muốn có được tất cả Trần Tuấn Long, vậy Dương Hân thì có được gì. Trần Tuấn Long nghĩ đến điều đó có chút phiền não, hẳn đẩy đẩy Dương Hân, Dương Hân vẫn là không để ý tới hắn.

Trần Tuấn Long có chút hơi bực bội, hôm nay có quá nhiều chuyện, vừa rồi còn bị cô gái kia cắn, giờ Dương Hân lại đùa giỡn, hắn vẫn thực sự muốn bỏ đi.

- Dương Hân, sao em lại không để ý tới anh?

Trần Tuấn Long mang theo một tia chán nản hỏi.

- Hừ... Tự anh biết!

Dương Hân vẫn không quay đầu lại, trong giọng nói chứa đầy mùi thuốc súng.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, có thể làm cho cô nói chuyện với mình, đã là bắt đầu của thành công rồi, Trần Tuấn Long đảo mắt, trên mặt mang chút ý cười hỏi thăm dò:

- Có phải là nhìn thấy anh ở cùng Quách Uyển Tây nên em không vui?

- Anh yêu ai, ở cùng ai đó là chuyện của anh, chẳng liên quan gì đến em? Anh nghĩ anh là ai chứ, anh rất tài giỏi sao?

Dương Hân châm chọc khiêu khích, nhưng mà trong giọng nói vẫn là để ý chuyện Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây.

- Anh không giỏi gì cả?

Trần Tuấn Long nói xa xôi.

- Nhưng là có cô gái tên Dương Hân thích anh mà thôi.

Cuối cùng Trần Tuấn Long nói. Có chút tự tin.

Quả nhiên, Dương Hân giận dữ mà xoay người lại, nhưng cô vừa lúc đón nhận ánh mắt thâm tình của Trần Tuấn Long, trong lòng không khỏi rung động, thì ra ánh mắt lạnh băng của cô đang tan ra rồi.

- Ai thích anh, đừng tự mình đa tình!

Miệng nói vẫn là cứng rắn, nhưng lại cảm thấy có chút mềm lòng rồi.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long mỉm cười, lại là nụ cười quen thuộc đó của hắn, Trần Tuấn Long lại bắt đầu dùng tuyệt chiêu lừa gạt cô gái mà hắn sợ trường nhất:

- Em không thích anh nói, vậy danh hiệu "Long tẩu" của em cần phải cho người khác mang rồi.

Hắn đùa với Dương Hân.

Dương Hân quả nhiên "Xi" một tiếng bật cười, nhưng lập tức lại nghiêm mặt, quay đầu vào tường như trước, không nói chuyện, cũng không để ý Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười cười, có thể làm Dương Hân cười, ít nhất là cô cũng bớt giận nhiều, vừa lúc thừa thắng xông lên.

- Làm sao vậy, em thấy không đúng sao?

Trần Tuấn Long cúi người xuống, nhẹ nhàng hỏi bên tai Dương Hân.

Dương Hân lúc này tâm trạng rối bời, Trần Tuấn Long dựa vào người mình, chính khí nam nhân mãnh liệt trên người hắn kích thích cô.

- Mặc kệ anh!

Dương Hân bịt kín lỗ tai của mình lại.

- Em ghét anh!

Đây là Dương Hân nói có chút xúc động. Vốn cuối tuần đêm đó cô ra về rụt rè, nhìn Trần Tuấn Long ngồi cùng Quách Uyển Tây lòng cô liền âm thầm đau, thời khắc cô quyết định phải rời khỏi đó, cô vẫn hoài nghi quyết định này của mình có đúng không, cô đi rất chậm, hy vọng Trần Tuấn Long có thể đuổi theo mình, nhưng Trần Tuấn Long không có.

Hắn không chỉ không có, hơn nữa dường như còn cố ý làm mình tức, đêm đó Quách Uyển Tây không về ký túc xá, cô liền âm thầm tức giận, cho rằng Trần Tuấn Long cùng Quách Uyển Tây cố ý khiêu khích.

Trời sinh tính quật cường không chịu thua ai, Dương Hân ngày hôm sau liền bị bệnh, cô cảm thấy mình thực thất bại, mặc kệ đêm đó Quách Uyển Tây có tâm hay là vô tâm, dù sao Dương Hân cảm thấy mình đêm đó đã thua, đem Trần Tuấn Long toàn bộ bại dưới tay Quách Uyển Tây.

Khi sốt cao đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rơi nước mắt, cô rất yêu Trần Tuấn Long, nhưng Trần Tuấn Long lại không thêm quan tâm đến mình, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi, như vậy không làm cô thất vọng sao, tên phụ lòng tuyệt tình này, Dương Hân âm thầm nghĩ.

- Dương Hân, anh thích em, nhưng em lại nói em ghét anh. Em có biết làm như vậy anh đau lòng lắm không?

Trần Tuấn Long chậm rãi nói.

- Hoá... chẳng lẽ em còn muốn làm tổn thương anh sao?

Dương Hân vừa nghe Trần Tuấn Long nói vậy lại tức, xoay người lại.

- Vậy anh chỉ biết đến mình? Anh sẽ không làm người khác đau lòng sao?

Dương Hân cắn giận bất bình nói:

- Nếu anh thích Quách Uyển Tây thì đến chỗ cô ấy đi, sao phải đến đây gây chuyện với em?

Nghĩ đến đây, mắt cô đỏ hoe, nước nở nói:

- Hừ, một chân đạp hai thuyền, anh có biết hay không chính anh thực làm cho người ta chán ghét.

Trần Tuấn Long liền bác bỏ ý của Dương Hân.

- Em thích anh, anh cũng thích em, Quách Uyển Tây cũng thích anh, anh cũng thích cô ấy. Đây, có cái gì không đúng?

Trần Tuấn Long mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ thích một người cũng sai sao?

- Anh... Anh...

Dương Hân chỉ cảm thấy Trần Tuấn Long không thể nói lý lẽ được, tình yêu có thể chia xẻ sao?

Trần Tuấn Long lại không có cho Dương Hân nghĩ ngợi nhiều, gọn gàng dứt khoát hỏi:

- Dương Hân, nói cho anh biết, em có yêu anh không?

Dương Hân nhất thời không nói được gì, lòng cô âm thầm đau, đúng vậy, nếu chính mình không thương hắn, có lẽ sẽ không có đau khổ nhiều như vậy.

Trần Tuấn Long nhìn Dương Hân trầm mặc, biết cô đang đấu tranh nội tâm, Trần Tuấn Long rất tin tưởng ở bản thân, hắn cùng Dương Hân quen lâu như vậy, cũng rất hiểu tính cách của cô, Dương Hân tính tình thích đùa giỡn, hắn là từ nhỏ đến lớn được nuông chiều quen, cho nên mới coi mình là trung tâm của tất cả, yêu là giận, nhưng mà cũng không xấu, nếu lúc trước không phải cô chủ động khiêu vũ với Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng sẽ không thích cô.

Khi đó Trần Tuấn Long thực cô đơn, hắn khát vọng giao lưu cùng người khác, nhất là cô gái như Dương Hân. Có thể nói, đêm đó hai người có thể ở cùng nhau, coi như là một duyên phận, Trần Tuấn Long đặc biệt tin tưởng duyên phận, hắn cũng hơn nữa quý trọng loại này duyên phận.

Bởi vì chuyện Thất Thất khiến cho hắn hiểu được, thích là chủ động theo đuổi, thích chính là thích, không có gì mà băn khoăn. Đây là lý do mà hắn yêu thích Dương Hân và Quách Uyển Tây, bởi vì các cô thích hắn, mà hắn cũng thích các cô, chỉ đơn giản như vậy.

Trần Tuấn Long thờ dài, thuận thế nằm xuống, dựa vào bên cạnh Dương Hân. Dương Hân cũng không ngờ Trần Tuấn Long lại dựa vào mình, quay người lại, vừa lúc đón nhận Trần Tuấn Long hề hề cười kia, hai người là như thế gần gũi tiếp xúc, da mặt Trần Tuấn Long là dày như thế, làm cho Dương Hân vừa thẹn vừa giận.

- Anh... anh rốt cuộc muốn làm gì?

Dương Hân đỏ bừng mặt ngồi dậy.

Trần Tuấn Long mỉm cười, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc đó của hắn, chỉ thấy hắn cũng ngồi dậy cùng Dương Hân, hai tay vuốt ve bả vai của cô.

- Dương Hân, anh chỉ muốn em không giận anh mà thôi, được không?

Trần Tuấn Long dịu dàng nói.

Dương Hân vùng thoát khỏi sự vuốt ve của Trần Tuấn Long, nằm xuống mặt lại quay mặt vào tường.

- Anh đối xử người ta như vậy, không tức giận mới là lạ.

Dương Hân hờn dỗi nói.

Trần Tuấn Long cười cười, hai tay xoa đầu, cũng nằm xuống. Hai người cứ như vậy ấm áp nằm ở trên giường.

Chẳng ai nói chuyện cả, Dương Hân kéo góc chăn, cắn chặt môi. Qua thật lâu sau, mới nghe Trần Tuấn Long nói:

- Còn nhớ buổi dạ tiệc mấy tháng trước đón sinh viên mới đến không?

Tim của Dương Hân đã muốn bị kích động.

- Anh nhớ rõ đêm đó, mọi người đều cười đùa vui vẻ, anh vốn không thích náo nhiệt, anh thích cô độc, khi vào đại học, anh còn do dự có nên thay đổi chính mình hay không.

- ... Dương Hân, là em, cho anh niềm tin!

Trần Tuấn Long nói nghe rất êm tai:

- Đêm đó, một cô gái rất xinh đẹp đứng trước mặt chủ động mời anh nhảy một, anh... Xúc động! Ha ha... Anh thực không biết gì, lúc ấy là ngây ngẩn cả người. Không nghĩ tới còn có người chú ý tới mình, sẽ yêu thích anh.

- ... Ha ha, anh cũng không nghĩ nhiều lắm, tự hứa với mình cô gái xinh đẹp và tốt như vậy, nhất định phải quý trọng cô ấy.

Trần Tuấn Long trong lời nói càng ngày càng có sức mê hoặc. Dương Hân cũng càng chú ý lắng nghe, Trần Tuấn Long tự thuật chính là chuyện tình của mình và hắn, nghe hắn thể hiện ý tứ, dường như... Hắn vẫn là thích mình.

Nghĩ đến chuyện này Dương Hân trong tim dâng lên một cảm giác ngọt ngào, cô còn muốn nghe Trần Tuấn Long sẽ biểu hiện thêm gì nữa.

- Trước đây anh đã không biết quý trọng nên đã mất đi một thứ quý giá. Anh sẽ không tái phạm sai lầm, Dương Hân, em có thể nhận anh là người yêu không?

Trong lòng Dương Hân giờ phút này rất hỗn loạn, tay Trần Tuấn Long đưa ra giữ mặt cô lại, chỉ thấy ánh mắt hoe đỏ của Dương Hân, Trần Tuấn Long đưa tay trái lên, bình tĩnh nhìn cô, sau đó lại hỏi một lần nữa:

- Em có yêu anh không, Dương Hân?

Một giọt nước mắt hạnh phúc cuối cùng cũng trào ra, Dương Hân không chế không được bản thân, chỉ thấy cô nhắm chặt hai mắt, liều mạng lắc đầu, lớn tiếng kêu:

- Em không yêu anh, Em không yêu anh, Em không yêu anh!

Nhưng mà cuối cùng, giọng nói lại càng ngày càng thấp, ngữ khí cũng càng ngày càng không kiên định, ngay cả chính cô đã tự phủ nhận chính mình.

Trần Tuấn Long không nhắc lại, quay người lại liền cúi đầu đi qua, đầu tiên là liếm sạch nước mắt trên mặt Dương Hân, sau đó đến bên môi trao một nụ hôn thật sâu cho cô.

Dương Hân từ đầu dường như đã chết lặng, nhưng khi lưỡi Trần Tuấn Long xâm nhập, cô kêu "Anh" một tiếng, chậm rãi mở cái miệng nhỏ nhắn gượng gạo đáp lại nụ hôn của Trần Tuấn Long. Nụ hôn đầu tiên cảm giác thật sự đặc biệt, thân mật như thế lại làm cho Dương Hân có chút sợ hãi, nhưng cô lại không thể buông ra.

- Ừm...

Kêu khẽ một tiếng, Dương Hân vội đẩy Trần Tuấn Long ra, vừa rồi mơ hồ nụ hôn đầu tiên cứ như bị Trần Tuấn Long chiếm đoạt vậy. Tuy rằng cảm giác được hôn môi rất đặc biệt và giờ phút này trái tim của cô vẫn cứ đập "thình thịch".

Trần Tuấn Long mỉm cười, tuy rằng bị Dương Hân đẩy ra, nhưng hắn cũng không tức giận, hắn biết đây là biểu hiện một cô gái ngượng ngùng. Hai người

lại im lặng một lúc, Trần Tuấn Long ngóng nhìn ánh mắt hướng về đôi mắt Dương Hân, lông mi của cô rất dài, nhìn qua như búp bê, bộ dáng rất giống một công chúa. Dương Hân cũng thấy Trần Tuấn Long nhìn chăm chú mình, cô nhìn trộm thấy, lập tức lại quay đầu đi chỗ khác.

- Thế nào, không giận anh chứ, Dương Hân? Hân Hân? Tiểu Hân Hân?

Trần Tuấn Long càng nói càng thái quá. Dương Hân rút cuộc nhịn không được, quay đầu sắc giọng:

- Anh nói ai tiểu Hân Hân, không biết xấu hổ!

Trần Tuấn Long sau khi nghe xong cười ha ha.

- Thế từ nay về sau gọi em là gì? Tiểu Hân Hân?

Dương Hân xấu hổ, ôm chần, không thêm để ý tên xấu Trần Tuấn Long này, Trần Tuấn Long lại còn được thể không buông tha, còn nói:

- Hay là nói như vậy đi, về sau em muốn anh gọi em là gì? À... Tiểu Diễm Diễm, tiểu mật đường, hay là tiểu 'Dương dương' ?

Trần Tuấn Long đối với Dương Hân nói bậy một mạch, nhưng lúc gọi cái tên cuối cùng "Tiểu dương dương", lông mi hần giương lên, "Tiểu dương dương" rất là chuẩn xác rồi, có thể nhất loạt với cái "Tiểu trư trư" của Quách Uyển Tây vừa nghĩ đến đó hần bắt giác "Cười dâm dăng" xấu xa đứng lên. Dương Hân rút cuộc nhịn không được, xốc lên chần, hai tay ôm lỗ tai, liều mạng lắc đầu.

- Anh không được bảo em như vậy, không được, không được!

Cũng không chờ cô nói xong, Trần Tuấn Long lại tiếp tục hôn.

- Ừm...

Dương Hân đẩy Trần Tuấn Long nhưng không quyết liệt, lại tiếp tục hưởng thụ nụ hôn cuồng nhiệt của Trần Tuấn Long.

- A...

Lại đến khi cảm giác không thờ được hai người mới thoát tách ra.

Trần Tuấn Long lúc này hỏi:

- Tiểu dương dương, bệnh của em đỡ hơn không?

Tuy rằng là quan tâm, nhưng Dương Hân cũng không tính toán, nhắc tới chuyện mình bị ốm, cô lại tức. Thì ra đêm đó ở MTV sau khi giận dữ bỏ đi, Dương Hân liền âm thầm hỏi hận, cô cứ đợi chờ điện thoại của Trần Tuấn Long, hy vọng Trần Tuấn Long có thể mềm giọng cầu xin mình, như vậy mình là có thể cao cao tại thượng giáo huấn hần một chút. Nhưng không nghĩ tới Trần Tuấn Long chẳng những điện thoại cũng không gọi, lại mang theo Quách Uyển Tây không biết đi nơi nào, đến nửa đêm cũng chưa thấy trở về, không cần phải nói, hai người nhất định là ở cùng, Quách Uyển Tây đêm đó không về phòng đã nói lên được điều gì rồi.

Dương Hân quanh quẩn đợi ở ban công đến nửa đêm, gió đêm rất lạnh, hơn nữa vừa tức vừa hận, cơ thể liền nhiễm lạnh, nửa đêm về sáng liền lên cơn sốt, ngày hôm sau lại chịu không được, cũng may a Phụng giúp đưa đi truyền nước, mới đỡ một chút, đối với hai người Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây đang phong lưu khoái hoạt, mà chính cô lại sinh bệnh nằm trên giường, tâm tình Dương Hân làm sao có thể tốt chứ.

Thực ra Trần Tuấn Long không thể nghĩ đến chuyện này.

- Hừ... Anh còn dám nói, gian phu dâm phụ.

Dương Hân tuy trong lòng đã muốn tha thứ cho Trần Tuấn Long, nhưng tính tình kiêu tiểu thư là hay đùa giỡn.

- Gian phu dâm phụ?

Trần Tuấn Long buồn bực, đây là nói ai, vừa nghĩ một chút, hần liền hiểu được, thì ra Dương Hân là tức giận vì chuyện hai ngày qua hần ở cùng Quách Uyển Tây.

Trần Tuấn Long vẽ mặt cười xấu xa.

- Thì ra có người đang ghen vì chuyện đêm hôm đó?

- Ghen gì chứ, có quý mới biết hai người đã làm gì, hừ, còn ngoại tặc, suốt hai đêm không trở về, không biết xấu hổ! Mặc kệ các người.

Dương Hân chính là đang ghen.

- Vậy...

Trần Tuấn Long trầm ngâm, thanh âm kéo dài, Dương Hân dựng thẳng lỗ tai muốn nghe hắn nói cái gì.

- ... Em có muốn biết lúc đó bọn anh đã làm gì không?

Trần Tuấn Long giương lông mày lên, không đợi Dương Hân trả lời, tay phải hắn đã kéo qua.

Sau đó Trần Tuấn Long ghé vào bên tai Dương Hân, ôn hòa nói với cô.

- Anh bây giờ có thể nói cho em, hai ngày qua Tiểu Tây thật sự khoái lạc, tiểu dương dương, em muốn hay không cũng thử xem?

Dương Hân gất một tiếng, liền đánh vào cái tay của Trần Tuấn Long, đáng tiếc đã muộn, lúc này Trần Tuấn Long đã gần như cả người đè lên, đầu tiên là hôn hai má của cô, sau đó là đôi môi đỏ mọng, cuối cùng là cổ, Dương Hân đã hoàn toàn mê muội dưới những cái hôn nồng nhiệt của Trần Tuấn Long. Cô chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra, được hôn là một loại cảm giác say mê, Dương Hân thậm chí quên cả phản kháng, chỉ có nhẹ nhàng rên rỉ kháng nghị.

Trần Tuấn Long đã không muốn đợi thêm nữa, giờ đã đến lúc hành động. Hắn một bên nghĩ xấu xa, một bên giờ trò với Dương Hân. Một hồi, Dương Hân đã muốn động tình không chịu nổi, Trần Tuấn Long thủ pháp tán tỉnh thật sự là quá mãnh liệt, ở phương diện này, hắn có thể nói được là có kinh nghiệm chu đáo, hắn rất nhanh tìm đến điểm hưng phấn của Dương Hân, thì ra ngay tại hai bên ngực của cô được hắn vuốt ve, toàn bộ thân thể Dương Hân đều nhũn ra, rúc vào trong lòng Trần Tuấn Long. Mà hắn vẫn đang hôn cổ của Dương Hân, hai mắt mê ly Dương Hân cũng tích cực hôn đáp lại Trần Tuấn Long, cô không chỉ có ôm lấy Trần Tuấn Long, còn chủ động đưa cổ ra cho Trần Tuấn Long có thể theo một đường từ cổ hôn đến hai vai.

Dương Hân khi nằm ở kỷ túc xá, chỉ mặc có một chiếc áo ngủ hai dây mỏng manh, cái này càng dễ dàng cho Trần Tuấn Long "Xâm nhập". Nhìn Dương Hân không phản kháng, Trần Tuấn Long cũng vui vẻ một đường hướng xuống, tay phải phối hợp hành động Trần Tuấn Long đã cởi áo ngủ của Dương Hân ra, Dương Hân bên thân nhất thời lửa lò ở trước mặt Trần Tuấn Long.

Dương Hân rên rỉ tuy rằng không có phản kháng, nhưng Trần Tuấn Long biết hiện tại vẫn không thể quá vội, hắn vẫn ôn nhu như cũ hôn cái miệng nhỏ nhắn Dương Hân, lại một lần nữa nhắm nháp cái lưỡi thơm tho, Dương Hân chưa biết hôn, nhưng lại sinh ra một hương vị khác.

Trần Tuấn Long thừa dịp hết sức hôn nồng nhiệt, tay trái ôm quanh Dương Hân liền nâng cô lên hướng về phía mình, mà cùng lúc đó, tay phải lại nhanh chóng đi ra sau lưng Dương Hân, rất thuần thục cởi nút áo ngực của Dương Hân, kế tiếp tay phải Trần Tuấn Long liền hướng về phía đôi gò bồng đảo này đã không còn gì ngăn cách, ngực Dương Hân mềm mại làm cho Trần Tuấn Long cảm giác rất tuyệt.

Mà toàn bộ thân thể Dương Hân đều run run lên, bộ ngực có một bên hoàn toàn bị chiếm, mà cô chỉ có thể rên ư ư yêu kiều, cái loại này mang theo một chút thống khổ, lại mang theo một chút cảm giác tê dại làm người ta mất hồn không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Có Tất Cả Cường Thế.

Mà mục tiêu của Trần Tuấn Long cũng không phải là một chỗ, hôn một trận nồng nhiệt, cái miệng của hắn được giải phóng rất nhanh liền tìm kiếm đến mục tiêu kế tiếp. Trần Tuấn Long hôn lên bên trái ngực Dương Hân, khi đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, Dương Hân cơ hồ đình chỉ tự hỏi, trời ạ, đó là một loại cảm giác gì, toàn bộ thân thể đều mềm nhũn. Trần Tuấn Long hoàn chiếm cứ bộ ngực của cô, làm Dương Hân chỉ có thể phát ra những âm thanh sung sướng. Hiện tại cô chỉ hy vọng Trần Tuấn Long đừng có dừng lại để loại cảm giác tê dại làm người ta mất hồn không thôi.

Nhưng Trần Tuấn Long lúc này lại cố tình dừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn Dương Hân, trên mặt tất cả đều là nụ cười xấu xa kia, Dương Hân đang say sưa hưởng thụ, Trần Tuấn Long định chỉ âu yếm nhất thời làm cho cô có một loại cảm giác mất mát lớn. Trần Tuấn Long cúi đầu qua, nhẹ nhàng liếm vành tai Dương Hân, sau đó đắc ý nở nụ cười:

- Thế nào, tiểu dương dương, cảm giác như vậy không tồi chứ, có muốn thử lại nữa không?

Một cô gái trong hoàn cảnh này còn có thể giữ được suy nghĩ bình thường không có mấy ai, Dương Hân cũng không ngoại lệ, đối với vấn đề Trần Tuấn Long hỏi cô không chút do dự gật đầu, hiện tại cô so với bất cứ kẻ nào đều đang chờ mong, chỉ hy vọng Trần Tuấn Long có thể nhanh một chút tiếp tục đưa cái cảm giác mê người kia trở lại.

Thấy Dương Hân gật đầu, Trần Tuấn Long mỉm cười, đã dừng lại nhưng giờ lại tiếp tục hoạt động mạnh hơn.

- Ừm..

- Dương Hân kêu một tiếng thật đáng yêu, cô hoàn toàn thả lỏng thân thể của mình, yên lặng để Trần Tuấn Long âu yếm. Nhưng ngay lúc bàn tay Trần Tuấn Long đến chỗ trọng yếu dưới áo ngủ, cuối cùng còn có một tia thức tỉnh Dương Hân liền chặn Trần Tuấn Long lại.

Trần Tuấn Long mang chút kinh ngạc nhìn, Dương Hân rất xấu hổ, một lúc sau mới nói ra một câu:

- Cửa... Còn chưa có khóa lại, anh... anh khóa lại rồi tính.

Thì ra là thế, Trần Tuấn Long mỉm cười, cúi đầu đi qua lại hôn một trận vào cổ, sau đó mới ở bên tai nhẹ nhàng nói:

- Tốt, tiểu dương dương, anh đã biết, em chờ anh một chút, anh lập tức sẽ trở lại.

Nói xong Trần Tuấn Long cười bước nhanh đi đến cạnh cửa, khóa trái cửa lại.

Làm Trần Tuấn Long một lần nữa đi vào trước giường khi, hắn đã muốn bắt đầu cởi bỏ quần áo, Trần Tuấn Long lộ ra cái kia. Dương Hân nhìn trộm một chút thân thể rắn chắc của Trần Tuấn Long, lập tức thẹn thùng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn lại.

Khi Trần Tuấn Long nằm ở bên người cô, Dương Hân phát hiện, tim mình lại không chịu im lặng mà đập liên hồi, cô cắn chặt môi, nhắm mắt lại, yên lặng cùng đợi Trần Tuấn Long âu yếm.

Trần Tuấn Long không làm cô thất vọng, mở chăn ra đã muốn hùng bá đè ép lên, cơ thể hai người đã cọ sát. Cơ ngực cường tráng kia của Trần Tuấn Long tiếp xúc với Dương Hân, Trần Tuấn Long còn tiếp tục khiêu khích thân thể Dương Hân.

Dương Hân hai chân căng cứng, nơi đó của cô đã như suối nước tràn ra, Trần Tuấn Long dường như chỉ phụ trách khiêu khích, không phụ trách hậu quả. Tiếng rên rỉ của Dương Hân một tiếng cao hơn một tiếng, giống như muốn thúc giục Trần Tuấn Long mau một chút.

Trần Tuấn Long rất hài lòng nhìn mỹ nữ dưới thân mình đã muốn động tình không thôi, hắn biết đã đến lúc, vì thế cúi đầu đi qua, nhẹ nhàng hôn Dương Hân:

- Thích không?

Dương Hân gật đầu.

- Muốn làm chứ?

Dương Hân do dự một chút, vẫn là gật đầu.

Trần Tuấn Long thấy cô do dự nhưng không để ý, hiện tại một cái chủ động, một cái bị động, mặc kệ bị động muốn làm gì, đều bị chủ động khống chế.

- Vậy...

Trần Tuấn Long tay vẫn không có dừng lại âu yếm thân thể Dương Hân.

- Em nói xem muốn anh làm gì?

Trần Tuấn Long ung dung, một bên đùa bỡn một bên mỉm cười hỏi.

Dương Hân mờ mịt, máy móc lắc đầu.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, trên mặt lại là nụ cười quen thuộc đó.

- Nói 'please' mà em không biết sao?

Trần Tuấn Long vừa nói vừa dùng sức vuốt ve nhũ hoa tròn xoe kia.

Dương Hân làm sao chịu được loại khiêu khích này, rên rỉ một tiếng thật dài, cứ việc bị khiêu khích thế, như vậy làm người ta xấu hổ không chịu nổi, nhưng cô vẫn không thể nói ra câu nói kia.

- Please! A...

Không để Dương Hân nói xong, hai tay Trần Tuấn Long đã muốn bóp chặt đôi ngực của cô, đầu lưỡi bên trái không ngừng liếm hai cái đầu vú hồng hồng, kích thích như vậy thật muốn chết, Dương Hân hạ thân nâng lên, cô đã muốn có cảm giác được gắn gũi cái cứng rắn kia của Trần Tuấn Long, nơi đó thường xuyên tiếp xúc làm cho người ta mơ màng liên tục.

Khi bàn tay xấu xa của Trần Tuấn Long lướt xuống chỗ cô bé của Dương Hân, lúc chuẩn bị bỏ đi sự bảo hộ cuối cùng đó của cô, Dương Hân chủ động nhấc cái mông lên, phối hợp với động tác tùy ý đó của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nhìn đồng thể nửa hở nửa kín đó của Dương Hân, phần trên chiếc áo ngủ của cô đã bị tuột ra rồi, kéo xuống dưới bộ ngực, mà nửa phần dưới đầy sức mê hoặc của cô lúc này cũng đã lồ lộ trước mắt Trần Tuấn Long, tất cả đều hoàn mỹ như vậy.

Yêu điệu thực nữ, quân tử khát khao!

Mặc dù Dương Hân đã động tình không chịu nổi nữa, nhưng Trần Tuấn Long lại không hề nóng nảy, hắn vẫn tiếp tục đùa bỡn thân thể của cô, từ cổ họng Dương Hân phát ra tiếng rên rỉ một lúc một gấp gáp khiến người ta phải hồn xiêu phách lạc, cảm xúc của Trần Tuấn Long cũng càng ngày càng lên cao trào, Trần Tuấn Long biết, hiện tại tất cả đều đã là nước chảy thành sông.

Thế là, sau khi Trần Tuấn Long bú liếm một lúc ở bộ ngực mềm mại đó của Dương Hân, tiếp tục trở về đôi môi đỏ mọng của cô, cúi đầu xuống dưới, nồng nhiệt hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của Dương Hân, đồng thời, tay phải của hắn lại chủ động tiếp nhận trận địa, tiếp tục xoa bóp vỗ về điểm mẫn cảm nhô cao kia của Dương Hân.

Theo một tiếng rên dài "ừ..." của Dương Hân, Trần Tuấn Long khẽ rời khỏi cô, sau đó chuyển lực chú ý xuống hạ thân, khi cái đó căng cứng của Trần Tuấn Long kia thọc vào cô bé của Dương, Dương Hân khoan khoái thở hắt ra một hơi, nhưng lập tức thân thể liền kích thích co lên.

Thân dưới nóng bừng bừng của Trần Tuấn Long đã hết sức nguy cấp, sẽ càng thẳng Lôi Trì mà tiến, nhìn Dương Hân khăn trương mà hưng phấn, Trần Tuấn Long cúi đầu xuống dưới, nhẹ nhàng hôn bên tai cô:

- Tiểu dương dương, đây là lần đầu tiên của em sao?

Dương Hân nhắm chặt mắt lại, mặt ửng đỏ, ngượng ngùng gật gật đầu.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười xấu xa:

- Tiểu dương dương ngoan, anh thích em!

Dương Hân đã có thể cảm giác được rất rõ ràng cái phần cứng rắn đó của Trần Tuấn Long đang khiêu khích thân dưới của cô, Trần Tuấn Long lấy tay đỡ cái đó của hắn, đang từ từ lượn lờ qua lại ở cô bé của cô, mỗi lần tiếp xúc và trượt húc như muốn liều mạng, cái loại cảm giác này tựa giống như một trận điện lưu chạy ra từ trên thân thể cô, cả người Dương Hân đều mềm nhũn, bộ ngực đang phập phồng liên hồi, cô biết, thời khắc quan trọng đó sắp đến, hai cánh tay cô túm chặt cái chăn, dùng sức vắt nắm lấy. Mắt càng nhắm riết lại, ngoài hơi thở gấp gáp ra, cô bất động chờ đợi.

Trần Tuấn Long yêu thương nhìn mỹ nhân đang mê muội dưới sự chọc ghẹo của mình, bộ dạng có vẻ hơi tiểu tụy của cô càng kích thích tình yêu như nước của Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long biết cô vẫn còn trinh tiết, cho nên không dám có động tác mạnh, nhưng cái phần căng cứng đó vẫn từ từ từ từ đi vào, cuối cùng Dương Hân không nhịn được nữa, trong khoảnh khắc Trần Tuấn Long phá rách nó tiến sâu vào, một tiếng "A" kéo dài, hai tay vòng qua ôm chặt Trần Tuấn Long, hoá ra khoảnh khắc mong đợi đó lại là một sự đau đớn tột cùng khi bị thọc rách.

Dương Hân cắn chặt môi dưới, nước mắt chảy tuôn ra, tay phải bắt lực đâm vào ngực Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long không hề ngừng động tác lại, hắn đang khăn trương tiếp tục hướng thẳng vào sâu trong cơ thể Dương Hân, hắn biết, ở thời khắc máu chốt này, không được phép dừng lại.

Nhún nhẹ nhàng, Trần Tuấn Long đã rất nhẹ nhàng rất nhẹ nhàng đâm vào rồi, nhưng Dương Hân vẫn còn cái cảm giác bị xé rách đó, chỉ cảm thấy thân dưới đau đớn khó chịu, cô nhắm tịt hai mắt lại, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Trần Tuấn Long không có cách nào, đành phải sau khi xâm nhập tiến sâu vào cái đầu tiên, tạm thời dừng lại ở đó, sau đó tay phải nhẹ nhàng tiếp tục vuốt ve bộ ngực của Dương Hân, và hắn hôn nồng nhiệt đầy yêu thương, cẩn thận liếm đi những giọt nước mắt trên mặt Dương Hân. Dưới sự vuốt ve vỗ về dịu dàng của Trần Tuấn Long, Dương Hân mới cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

- A Long, phía dưới đau.

Cô khẽ hở đôi môi son, cầu xin rất đáng thương.

- Anh nhẹ một chút, được không?

Trần Tuấn Long mỉm cười, hôn lên cái miệng nhỏ xinh của cô, đầu lưỡi hai người một lần nữa lại quấn lấy nhau, Trần Tuấn Long liếm cái lưỡi thơm tho của cô, dỗ dành cái tâm hồn đang hoảng sợ của cô, sau trải qua một trận giao lưu giữa tâm hồn và dục vọng, Trần Tuấn Long đã nói chuyện.

- Tiểu dương dương...

- Ừm...

- Anh sắp cử động đây.

- Ừm...

- Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ tốt hơn thôi.

Trần Tuấn Long dịu dàng giúp cô hất mái tóc rối tung ra hai bên, tay trái chống trên giường, đỡ cả người hắn, còn tay phải thì nhẹ nhàng vuốt ve thân thể phía bên phải của Dương Hân, ngay sau đó hạ thân của hắn bắt đầu nhẹ nhàng ra vào. Theo đó hắn chuyển động tiết tấu nhanh dần, hai chân Dương Hân

cũng từ từ mở ra, cái cảm giác đau đớn phía dưới cũng dần dần tiêu tan, một loại khoái cảm không lời khác lại nhanh chóng ập đến.

- U...

Dương Hân ôm chặt Trần Tuấn Long khẽ rên rỉ, nơi này là ký túc xá nữ sinh, mặc dù không có ai, nhưng Dương Hân vẫn không dám phóng dăng rên rỉ, cô đè nén loại khoái cảm này của bản thân. Trần Tuấn Long thấy cô đã dần chìm vào cảnh đẹp, cũng dùng sức theo, trong một khoảng thời gian hai người yêu đến muốn chết muốn sống.

Dương Hân cho Trần Tuấn Long một loại cảm giác hoàn toàn mới, cái chỗ nhỏ bé đó của cô bao chặt lấy cái phần cứng rắn đó của Trần Tuấn Long, mỗi một lần co rút, mỗi một lần thăng tiến đều là một loại hưởng thụ sung sướng.

Trần Tuấn Long không khỏi tán thưởng ông trời đã ban tặng cho hắn cô gái đẹp này, da thịt mềm mại của Dương Hân, cơ thể tươi trẻ, đôi vú kiêu diễm nhô cao, còn có cô bé khép kín lần đầu được mở ra, tất cả đều hoàn mỹ như vậy. Trần Tuấn Long cũng nhắm hai mắt lại, đang miễn cưỡng cảm thụ khoái cảm mà hạ thân tăng tốc ra vào trong Dương Hân mang đến.

- A...

Theo đó Dương Hân buột ra một tiếng rên rỉ phóng dăng, cô giống như một con bạch tuộc quấn chặt lấy Trần Tuấn Long, ngay lúc này, động tác liên tục không ngừng của Trần Tuấn Long đã khiến cho cô hoàn toàn lên đến đỉnh của tình dục, đó là một loại cảm giác muốn bay lên, vì thế Dương Hân tiếp tục chịu đựng không nổi nữa, cô bắt đầu rên rỉ thoải mái, ôm chặt Trần Tuấn Long lại, dường như sợ hắn sẽ rời khỏi cô.

Đối với sự biểu hiện này của Dương Hân Trần Tuấn Long rất hiểu, hắn vừa rồi chẳng qua là động tác nhanh hơn rất nhiều mà thôi, không ngờ Dương Hân nhanh đến cao trào như vậy. Vì thế Trần Tuấn Long còn có chút đắc chí, về phương diện tình dục này, dường như hắn chưa gặp được đối thủ, chẳng qua Liễu Y Y đêm đó là một ngoại lệ, dường như lần trước hai người tới tới lui lui làm 6, 7 lần đi.

Đương nhiên, ít nhiều cũng cùng lúc ấy cũng có liên quan đến hoàn cảnh làm tình của hai người, một mỹ nữ say rượu, cộng với tự động hiến thân, mà còn có thể tùy tiện đùa bỡn, lại là một đêm tình duyên, căn bản không cần chịu trách nhiệm gì cả, chuyện như vậy, bất kì ai gặp cũng sẽ liều mạng lên giường, huống chi Liễu Y Y lúc ấy còn chủ động xu nịnh, uyển chuyển câu hoàn.

Một đêm làm bảy lần này đã vượt qua kỷ lục bình thường của Trần Tuấn Long. Trong tất cả những bạn tình của Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long ấn tượng là Liễu Y Y lại có thể kiên trì lâu như vậy. Thật sự là kỳ phùng địch thủ a, Trần Tuấn Long vẫn còn rất hoài niệm thân thể của cô, khi đó Liễu Y Y cũng là mới vừa phá trinh không lâu, nếu để cho cô hồi phục lại, nếu hai người lại tiếp một trận đại chiến nữa thì sẽ có kết quả như thế nào nhỉ, Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn cũng rất chờ mong.

Nhìn Dương Hân mê mẩn dưới sự ra vào của mình, trong đầu lại nghĩ như thế nào để cùng một nữ nhân khác làm tình, Trần Tuấn Long bất giác cảm thán sự sa đọa mình, Trần Tuấn Long lúc này nhận thấy, kết quả cuối cùng theo đuổi hạnh phúc chính là theo đuổi sự thỏa mãn của ham muốn tình dục.

Trần Tuấn Long không biết loại hạnh phúc này sẽ kéo dài được bao lâu, nhưng Trần Tuấn Long biết, mình đang đi trên một con đường hủy diệt, bất kể ngày mai xảy ra chuyện gì, cuộc sống hôm nay vẫn phải tiếp tục. Cho nên Trần Tuấn Long trước giờ không từ bỏ truy tìm loại hưởng thụ này.

Nghĩ đến đây, Trần Tuấn Long bất giác tăng nhanh động tác vào cơ thể Dương Hân. Cái chỗ lúc này Dương Hân đã đến cao trào giờ đã ướt đầm, một vũng nhờn nhớt, Trần Tuấn Long đút vào cũng cảm thụ được sự khác thường đặc biệt, đó là một loại cảm giác sung sướng lâng lâng.

Trần Tuấn Long rất hưởng thụ cái khoái cảm mà cơ thể Dương Hân mang đến cho mình. Hắn ra vào càng nhanh hơn, còn Dương Hân vừa mới trải qua một lần cao trào, cô vẫn chưa thể hoàn toàn tiêu tan đi cái cảm giác khiến cho người ta muốn bay lên thiên đàng, cũng đã mê muội trong lần đút vào tiếp theo của Trần Tuấn Long.

- U...

Cổ họng Dương Hân phát ra tiếng rên nhẹ nhàng uyển chuyển rất nhỏ, cô lẩm bẩm như đã mai nỡ nhị độ, Trần Tuấn Long lại hầu như đang mãi rong đuổi không biết mệt mỏi.

- Long ca, em... em chịu không nổi rồi, anh...anh có thể dừng lại một lúc được không?

Dương Hân gần như là đang khản cầu.

Trần Tuấn Long với bộ mặt cười xấu xa:

- Được thôi, vậy em nói cho anh biết em có yêu anh không?

Hắn vẫn canh cánh trong lòng về câu trả lời của Dương Hân lúc này.

Dương Hân cắn răng, cô muốn kiên trì tiếp, không thềm trả lời câu hỏi của Trần Tuấn Long. Kiến thức tình dục có thể đối với một thiếu nữ xinh đẹp mà nói, vẫn chưa thật sự được trải nghiệm qua, nhưng không đồng nghĩa cái gì cô cũng không biết, ngược lại, cô cho rằng Trần Tuấn Long sắp đến cái giai đoạn “phóng tình” mà trong sách sinh lý đã nhắc đến, vì thế cô kiên quyết chống cự với sự tiến công của Trần Tuấn Long.

Nhưng đáng tiếc, Trần Tuấn Long không cho cô cơ hội, dưới tình huống “kêu gọi đầu hàng” không thành, Trần Tuấn Long đành phải tiếp tục tấn công mạnh, lại là một trận phong ba bão táp mãnh liệt, Dương Hân giống như một con thuyền trong gió bão, theo từng động tác của Trần Tuấn Long mà lên

xuống bất định, trong lúc Dương Hân khổ sở chống chọi, thì bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hơn nữa người bên ngoài trực tiếp đến thẳng trước cửa phòng 603, còn thò tay ra vặn chốt cửa, Dương Hân hoảng sợ, ôm chặt Trần Tuấn Long nhìn ra cửa, cũng may cửa lúc này đã bị Trần Tuấn Long khóa trái rồi, người đó không thể vào được.

Dương Hân lúc này mới thở phào một cái, và phản ngược lại quan sát Trần Tuấn Long, không có bất kỳ một ảnh hưởng nào, lại còn cười xấu xa tiếp tục động tác, Dương Hân vừa thẹn vừa lo. Và lúc này vang lên tiếng gõ cửa, "Cộc cộc cộc".

- Chị Hân, chị ở trong đó phải không?

Thì ra là Quách Uyển Tây, Dương Hân mới yên tâm rồi nín chặt lấy, cô ấy đến làm gì, chẳng phải cô ấy đi học sao? A, thôi rồi, tuyệt đối không thể để cho cô ấy nhìn thấy bộ dạng mình thế này, Dương Hân thấp thỏm lo lắng.

- Sao thế, mở cửa cho cô ấy vào đi?

Trần Tuấn Long cười xấu xa, thấp giọng nói bên tai Trần Tuấn Long.

Dương Hân vội lắc đầu lia lịa, lúc này quả làm khó cô mà, vừa lo Quách Uyển Tây ở bên ngoài, vừa lo tiếp nhận cái đó của Trần Tuấn Long, đây quả thật là một cảm giác rất kích thích, cô cắn chặt môi, ra sức đè nén khoái cảm của bản thân, hạ tiếng rên rỉ xuống mức thấp nhất.

- Chị Hân, chị mau mở cửa đi. Em biết, chị còn đang giận em, thật xin lỗi chị. Em...em...

Quách Uyển Tây đứng bên ngoài hình như muốn nói gì đó, nhưng cô lại thôi không nói nữa.

Có điều lúc này cô đã ngừng gõ cửa, Dương Hân mới nhẹ nhõm hơn một chút, nhưng Trần Tuấn Long trên người mình lại không hề ngưng động tác.

- Chị Hân, em thích Long ca! Em biết, chị cũng... chị cũng thích anh ấy. Em... em không phải cố ý muốn giành giật với chị, là Long ca anh ấy quá ưu tú rồi. Từ sau buổi tối khiêu vũ cùng anh ấy, trong tim em luôn có hình bóng của anh ấy, em nghĩ... có thể em đã yêu anh ấy rồi.

Quách Uyển Tây đứng ngoài cửa như đang độc thoại một mình vậy, tình cảm sâu sắc của cô khiến cho Trần Tuấn Long có chút lộ vẻ cảm xúc, động tác với Dương Hân cũng trở nên từ từ nhẹ nhàng hơn.

- Ừm, chị Hân, em không biết có phải chị cũng có cảm giác giống em không. Em... em vốn cũng rất ghét tính trăng hoa của Trần Tuấn Long, nhưng em vẫn không tự chủ được đi yêu anh ấy, lần trước chẳng phải chúng ta đã thống nhất với nhau là không thêm quan tâm đến anh ấy nữa đó sao, nhưng bây giờ em, em... em vẫn nghĩ đến anh ấy.

Quách Uyển Tây tiếp tục nói.

Dương Hân cũng lắng tai nghe, Trần Tuấn Long cũng lắng tai nghe, khi Trần Tuấn Long nghe lần trước Dương Hân và Quách Uyển Tây cùng thống nhất không thêm quan tâm đến mình nữa, hân cười xấu xa, thì ra là vậy, động tác của hắn với Dương Hân lại bắt đầu tăng tốc, Dương Hân trừng mắt nhìn hắn, nhưng nhanh chóng đã bị khuất phục dưới động tác của hắn.

Hai người trong phòng cứ giằng co như vậy, Dương Hân khổ sở chống chọi còn Trần Tuấn Long lại từng bước ép sát.

- Chị Hân, chị thật sự không chịu tha thứ cho em sao?

Giọng của Quách Uyển Tây ở ngoài cửa lại cao hơn rất nhiều, có thể cô cho rằng Dương Hân vẫn còn đang giận cô.

- Em... hai ngày nay em và Long ca.. và Long ca ở cùng nhau.

Giọng của Quách Uyển Tây lại hạ thấp xuống.

- Ừm, Long ca anh ấy thật sự rất tốt, đối với em cũng rất tốt.

Vừa nghe đến đây Dương Hân bĩu môi, tay phải hung hăng nhéo Trần Tuấn Long một cái. Trần Tuấn Long cười, nhẹ nhàng nói bên tai cô:

- Tiểu dương dương, anh bảo đảm với em, anh đối với em đều tốt như đối với cô ấy, ừm... đều tốt như thế này nè.

Nói xong Trần Tuấn Long lại thọc ra vào Dương Hân mấy cái. Hai mắt Dương Hân nhìn lên trời, lúc này mấy cái thọc vào rất sâu của Trần Tuấn Long hơn nữa hắn dùng là phương pháp bốn cái hời hợt một cái đâm sâu, thật muốn chết mà, Dương Hân chỉ có thể ra sức gào thét, nhưng lại không thể.

- Chị Hân, chị đừng có giận em nữa được không, em...em có thể nói giúp chị với Long ca, thật ra anh ấy cũng thích chị, chỉ cần chị không trách tội em, em tin, Long ca... Long ca anh ấy sẽ không thể không cần chị.

Quách Uyển Tây vẫn đứng ngoài cửa tiếp tục nói.

- Đã nghe thấy chưa, anh không thể không “cần” em được, ngữ khí của Trần Tuấn Long mang hai ý nghĩa, vừa dứt ra vào vừa nhắc nhở Dương Hân:

- Em vẫn nên ngoan ngoãn đầu hàng đi, tiểu dương dương của anh. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 58: Hân Tây Song Phi.

Dưới sự cố ý treo đùa của Trần Tuấn Long Dương Hân đã không chịu được nữa rồi, cô chủ động lắc mông đón nhận, như vậy cũng là để nhận được sự khoái cảm càng tốt hơn, đối với động tác này, các cô gái luôn luôn tự làm được mà không cần ai dạy bảo.

- Chị Hân, chị không biết, Long ca...Long ca anh ấy rất mạnh! Em ở cùng anh ấy, đều...ừm...đều không chịu nổi, em không biết chị nghĩ như thế nào, dù sao em... em cũng không quan tâm đến việc chị ở cùng Long ca, em... em chỉ khẩn cầu chị có thể tiếp nạp em, em thật sự không thể thiếu Long ca được. Chị Hân, chị...có thể đồng ý với em không, em đảm bảo với chị, chỉ cần chúng ta là chị em tốt, bên phần Long ca, em nhất định sẽ tán thành cho hai người. Chị bảo có được không, chị Hân. Chị có thể mở cửa được không?

Lúc này Dương Hân làm sao có thể trả lời cô được, cô đang ở trong ranh giới của cao trào, động tác của Trần Tuấn Long càng lúc càng mạnh, ngay cả kệ giường cũng bắt đầu lắc lư theo.

Dương Hân cuối cùng cũng buông lỏng bản thân, dưới tình huống Quách Uyển Tây đang cách một cái cửa và làm tình điên cuồng của Trần Tuấn Long, cô hống cô phát ra tiếng rên ngân cao lên, theo sự kích thích mãnh liệt của Trần Tuấn Long, Dương Hân thốt lên một tiếng “a”, ôm chặt Trần Tuấn Long, cô lại lên đỉnh rồi.

Nhìn thấy như vậy, thọc vào rút ra của Trần Tuấn Long mới chậm lại dần, có điều vẫn không ngừng lại, chỉ nghe hân cuối đầu xuống hỏi Dương Hân:

- Thế nào, cảm giác thế nào, tiểu dương dương, có thoải mái không? Anh vẫn có thể tiếp một lần nữa, em có muốn không?

Dương Hân đã trôi bồng bềnh trong thiên đường của sự cao trào lần nữa lắc đầu nguây nguây, còn tiếp một lần nữa, muốn chết à?

Trần Tuấn Long đùa dai tiếp tục vào ra mấy cái nữa, sau đó giả bộ hung dữ hỏi:

- Còn câu hỏi lúc nãy anh hỏi em? Em nên trả lời thế nào đây?

Dương Hân không dám phản kháng nữa, thẹn đỏ cả mặt, đành phải ngoan ngoãn nói với Trần Tuấn Long:

- Ừm... em yêu anh! A Long.

- Vậy sau này có nghe lời anh không?

A Long vẫn không tha cho, vẫn tiếp tục động tác.

- Nghe, em nghe...

Dương Hân gần như sắp khóc trả lời, cô đã hoàn toàn đầu hàng Trần Tuấn Long rồi, bây giờ chính là tù binh tình dục của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long rất vui, hưng phấn lại chơi tiếp cô mấy cái nữa, còn hỏi hột hên cô một cái, sau đó nói:

- Vậy thì ngoan ngoãn nằm ở đây, đợi có kịch hay để xem, ha ha...

Trần Tuấn Long với bộ mặt cười xấu xa ngồi dậy.

Dương Hân cuối cùng cũng thở phào một hơi dài khi thoát khỏi tiếp xúc với Trần Tuấn Long, nhưng cái cảm giác mát mát lại hiện lên trong đầu cô, có điều cô không dám chọc Trần Tuấn Long nữa, hân quá dừng mãnh.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long lỏa lồ đứng dậy, vốn không mặc quần áo bước đến sau cánh cửa, cách một tiếng mở cửa ra, Dương Hân chỉ nhìn thấy nụ cười xấu xa của hân nhưng lại không biết hân giờ trò quỷ gì.

Cửa bị đẩy ra. Quách Uyển Tây nghi hoặc bước vào, vừa bước vào đập ngay vào mắt là cảnh Dương Hân toàn thân lỏa lồ nằm trên giường, mặt hồng hồng, cô vội vàng lấy chăn che mình lại, còn che mặt nữa, trên mặt đất vút lung tung quần áo của đàn ông, nhìn rất quen, ày, chuyện gì thế này?

Nhưng cô chưa kịp phản ứng thì “cách” một tiếng cửa bị đóng lại, sau đó một cơ thể lỏa lồ ôm lấy cô.

- A!

Quách Uyển Tây nhắm mắt hét lớn lên, ra sức kháng cự, là ai, là ai nấp sau cửa công kích mình. Mặc cho Quách Uyển Tây kháng cự, nhưng vẫn bị ôm chặt đi đến giường của Dương Hân, Dương Hân vốn đã đắp mặt lại rồi, nghe thấy Quách Uyển Tây hét lên liền nhin không nổi mở chăn ra nhìn lên.

Khi Quách Uyển Tây vẫn đang kinh hãi, thì nghe thấy hơi thở và giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:

- Tiểu trư trư, là anh, ha ha...

- A...

Quách Uyển Tây kì lạ quay đầu lại, thì thấy khuôn mặt Trần Tuấn Long cười tươi rói, hắn đang cười dương dương tự đắc nhìn mình. Quách Uyển Tây lúc này mới chú ý đến cơ thể lỏa lồ của hắn, lại nhớ đến bộ dạng xấu hổ của Dương Hân, chẳng lẽ nào?

Cô đột nhiên hiểu ra, thì ra Trần Tuấn Long và Dương Hân hai người bọn họ đang nấp trong ký túc xá làm chuyện, hèn gì mà cửa lại khóa chốt, hơn nữa lúc này còn nghe thấy tiếng rên ư ư, bản thân còn cảm thấy kì lạ, thì ra là vậy. Nhưng sao mình lại liều lĩnh xông vào, đây chẳng phải là xông vào miệng súng đó sao.

Vừa nghĩ đến đây mặt cô ửng đỏ, sao mình có thể đụng phải chuyện này chứ, Long ca hắn... hắn sao có thể vào kí túc xá nữ được. Nhưng chưa đợi cho cô nghĩ ra, Trần Tuấn Long đã bắt đầu sờ mó cơ thể cô, hơn nữa còn hôn nồng nhiệt.

Chính ở đây, đang trước mặt Dương Hân? Quách Uyển Tây do dự, vẫn còn có vẻ hơi mất tự nhiên muốn cự tuyệt Trần Tuấn Long. Nhưng thật đáng tiếc, Trần Tuấn Long đã không cho cô cơ hội, trong lúc Trần Tuấn Long xoa bóp ngực cô, đã nửa ôm nửa diu cô đến ngã xuống giường, nằm song song với Dương Hân.

Kệ giường vốn đã nhỏ hẹp, Quách Uyển Tây và Dương Hân ngủ trên đó cũng đã chật rồi. Dương Hân đã xấu hổ không dám nhìn Quách Uyển Tây nữa, giống như đã điều vùi đầu trong chăn dựa sát vào tường.

Còn Quách Uyển Tây lại đẩy cái bàn tay xấu xa của Trần Tuấn Long, gần như dùng cái ngữ khí cầu xin nói:

- Long ca, đừng, đừng mà!

Nhưng Trần Tuấn Long đang hưng tình dạt dào làm gì mà còn có thể quản nhiều như vậy, cả người hắn đã đè lên rồi, trực tiếp hôn cổ và vành tai của Quách Uyển Tây, đặc biệt là chỗ vành tai đó, hắn vẫn đặc biệt chăm sóc, bởi vì điểm hưng phấn của Quách Uyển Tây chính là chỗ đó.

- Tại sao lại đừng chứ? Tiểu trư trư, bây giờ anh cần em. Cho anh, được không?

Ngữ khí của Trần Tuấn Long tuy có vẻ thương lượng, nhưng trong đó lại bao hàm ngữ khí mệnh lệnh rất rõ ràng.

Quách Uyển Tây lên nhìn Dương Hân nằm bên cạnh mình, cô đang đắp chăn, không hề để ý đến chuyện xảy ra bên cạnh. Trần Tuấn Long cười, cẩn thận nói với Quách Uyển Tây:

- Không cần lo lắng chị Hân của em đâu, ha ha, cô ấy sẽ không phản đối. Đúng không, Dương Hân?

Câu cuối cùng đó là hỏi Dương Hân “tiểu thư đã điều”. Dương Hân bịt chặt lỗ tai, xem như đồng ý Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cũng không thêm quan tâm, cười ha ha, sau đó bàn tay xấu xa của hắn bắt đầu cởi quần áo của Quách Uyển Tây, Quách Uyển Tây nhìn thấy Dương Hân không phản đối, hơn nữa sự treo ghẹo của Trần Tuấn Long với cô lúc này đã có tác dụng, cộng với việc nghĩ đến Long ca của mình có thể làm tình với Dương Hân trên chiếc giường này, cô cũng trở nên hưng phấn hơn.

Trần Tuấn Long thành thực cởi chiếc áo ngực của cô ra và xoa bóp bộ ngực săn chắc của cô, đặc biệt tay trái và tay phải của hắn không ngừng vận cái núm vú đàn to lên của cô, cô bé đã bị Trần Tuấn Long khai phá hai ngày nay cũng bắt đầu ướt đầm. Lúc bàn tay xấu xa của Trần Tuấn Long mò xuống dưới, Quách Uyển Tây chủ động nhấc mông lên, hòa theo sự làm càn làm bậy của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long rất hài lòng về biểu hiện này của Quách Uyển Tây, đợi lúc mò đến chỗ cổ lau um tùm, men theo đó đi xuống chỗ cô bé, Trần Tuấn Long phát hiện, cô bé của Quách Uyển Tây đã là một vùng ướt đầm và nhon nhót, Trần Tuấn Long còn đưa dai dùng ngón tay thọc vào, xoay động một lúc, không ngờ Quách Uyển Tây nhấc mông lên cao đến đón nhận ngón tay của hắn.

Hai người đẹp lỏa lồ nằm trên giường cho mình tùy ý dâm ô, còn có việc gì khiến người ta khoái lạc hơn được chứ, Trần Tuấn Long sau một nụ hôn nồng cháy với Quách Uyển Tây, bên dưới nhắm chuẩn chỗ đó của Quách Uyển Tây, kèm theo tiếng rên “ư” của Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long chính thẳng dâm vào không có chút cản trở nào.

Quách Uyển Tây giống như con Bạch Tuột cuốn lấy Trần Tuấn Long, cái mông ra sức lắc lư dưới sự ra vào của Trần Tuấn Long, cô phát hiện như thế khoái cảm của mình sẽ càng mãnh liệt hơn, Trần Tuấn Long càng đâm sâu vào cô bé, cô càng nhấc cao lên, hai người phối hợp rất ăn ý, đều có thể tìm được khoái lạc trên cơ thể của nhau.

Chỉ một lát sau, Quách Uyển Tây bắt đầu ngán rên những giai điệu trên giường đến động lòng người rồi, tuy kiêng dè Dương Hân bên cạnh, nhưng thực

ra chính là do Dương Hân nằm bên cạnh, nên loại kích thích làm tình này vượt khá xa so với bình thường.

Trong tận thâm tâm Quách Uyển Tây sớm đã chấp nhận tất cả của Trần Tuấn Long, vậy bây giờ có làm tình trước mặt Dương Hân, Quách Uyển Tây cũng không cảm thấy không thỏa, cô chỉ muốn hưởng thụ cái khoái lạc khi làm tình mang đến!

Còn Dương Hân ở bên cạnh thì lại thấp thỏm ngủ không yên. Tiễn rên của Quách Uyển Tây khiến cô bất an trong lòng, chẳng lẽ các cô gái đều như vậy sao, Dương Hân luôn cảm thấy tiếng rên của Quách Uyển Tây luôn hay hơn mình, lúc này mình còn ra sức đè nén, còn Quách Uyển Tây thì sao, sao cô ấy có thể phóng thích như vậy?

Nghĩ đến đây, Dương Hân bất giác khẽ quay người lại, lén nhìn về phía Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây đang mãnh liệt yêu.

Tất cả xảy ra bên cạnh đều rất dâm dăng, quần áo Quách Uyển Tây lộ một nửa, trước ngực là đôi gò bồng nhô cao, cô đang nhắm mắt vĩnh mộng lên hoan nghênh phối hợp với sự ra vào của Trần Tuấn Long, một bộ dạng rất hưởng thụ, nhìn thấy thể Dương Hân hết cả hồn.

Nhưng Dương Hân lại bất giác thầm so sánh mình với Quách Uyển Tây, vốn hai người ở cùng kí túc xá, trong cuộc sống bình thường hai người cũng rất hiểu thân thể của nhau, nhưng bây giờ, khi Dương Hân nhìn thấy bộ ngực to đầy đặn chụp áo ngực cỡ D của Quách Uyển Tây, bất giác có phản cảm thấy hổ thẹn. Chỗ đó trên cơ thể mình nhỏ hơn cô ta một chút, nhưng nhìn ở mức độ Trần Tuấn Long say đắm mình, cơ thể yếu đuối mềm mại của mình quả thật cũng chẳng thua kém gì, cuối cùng cô ngu ngốc nghĩ.

Trong tiếng rên gấp một tiếng chậm một tiếng của Quách Uyển Tây, động tác của Trần Tuấn Long càng lúc càng mạnh, cuối cùng hai người đều đồng thời đạt đến đỉnh của tình dục. Trần Tuấn Long trong một lần phóng lên đỉnh mạnh, dừng lại sâu trong cơ thể Quách Uyển Tây, còn hai chân Quách Uyển Tây lại kẹp chặt Trần Tuấn Long, hai tay xoa xoa sau lưng hân, hai người ngừng lại như vậy, giao cổ mà ngủ.

Qua được một lúc, sau tiếng hừ của Dương Hân Trần Tuấn Long với Quách Uyển Tây mới cười rồi tách ra. Trần Tuấn Long ngồi dậy, hai tay vẫn đùa ghẹo trên cơ thể của Quách Uyển Tây, và nhìn thấy Dương Hân không thèm để ý đến bọn họ, một bàn tay kia của Trần Tuấn Long cũng len lén thò qua phía Dương Hân, từ dưới chăn mò vào. Dương Hân sợ nhất chính là bàn tay đó của Trần Tuấn Long, nếu hân cũng tiếp tục đùa ghẹo cô, vậy cô cũng phải đầu hàng rồi.

- Đùng, a Long, đùng mà...

Dương Hân khẩn cầu xin tha.

Trần Tuấn Long lúc này mới cười ngồi dậy, bỏ qua sự đùa ghẹo hai cô gái, hân mặc quần áo vào, đứng bên giường mỉm cười nhìn đôi mỹ nhân nửa kín nửa hở trên giường.

Còn Quách Uyển Tây vẫn đang còn chìm trong cao trào lúc này, cô làm bầm oán trách Trần Tuấn Long rồi cơ thể cô hơi nhanh, nếu như trước đây, Trần Tuấn Long nhẹ nhàng sờ mó cô rất lâu, hơn nữa còn ôm nhau ngủ.

Nhưng đây lại là kí túc xá nữ, thời gian này cũng sắp tan học rồi, cho dù không tình nguyện, Quách Uyển Tây cũng ngồi dậy, chỉnh đốn lại quần áo bị tuột ra, còn chải lại mái tóc của mình. Còn Dương Hân thì miễn cưỡng ngồi dậy, lúc Trần Tuấn Long đỡ cô, lại bị cô đẩy ra.

Bên dưới của Dương Hân lúc này đau thấu tim, mỗi một cử động đều liên quan đến chỗ đó, đau đến nổi sắc mặt cũng biến đổi theo. Trần Tuấn Long quan tâm nói:

- Dương Hân, em...em đừng lo!

Dương Hân chu miệng quay mặt đi.

- Anh còn nói không biết ngược, anh xem, anh đều làm những gì với em rồi?

Cô chỉ vết máu đỏ dính trên ra giường, cuối cùng chịu không được bị thương đã khóc lên. Trần Tuấn Long cũng chú ý đến màu đỏ sẫm lại của trinh nữ, hân không có kinh nghiệm mấy đối với cái này, cũng không biết các cô gái sau khi nở hoa có khoảng thời gian chỗ đó rất đau rát, cũng may Quách Uyển Tây biết, hai đêm trước cô cũng trải qua việc như vậy, quả thật chỗ đó bây giờ cô cũng thấy có chút không thoải mái, cái này chỉ có thể trách Trần Tuấn Long quá mạnh thôi.

Quách Uyển Tây trợn Trần Tuấn Long một cái, đưa ta ra đây hân.

- Đi đi, anh đi đi, ở đây không hoan nghênh anh.

Cô bây giờ đã hoàn toàn đứng trên lập trường của Dương Hân nói chuyện, nhưng thật ra cô lại đưa mắt ra hiệu Trần Tuấn Long, ý là ở đây để cô lo liệu, kẻ đầu xỏ gây họa chúc tội anh mau rời khỏi nơi phát sinh hiện trường.

Dương Hân ôm chần khóc, Quách Uyển Tây lại uyển chuyển khuyên nhủ, còn kèm theo lời máng chửi Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long hiểu được Quách Uyển Tây suy nghĩ rất nhiều, đành phải cười đau khổ hai tiếng hắc hắc, sau đó rời khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, chỉ còn lại hai cô gái Hân Tây ở trong phòng.

Sau khi Trần Tuấn Long hoàn thành kích tình trộm hương ở kí túc xá, đương nhiên là dương dương tự đắc đi ra cổng chính, bây giờ hân đắc ý vô cùng, lúc này hai cô gái cùng bồi hân chơi, về phương diện tình dục đã đạt được sự mãn nguyện rất lớn.

Mà bảo vệ công lúc này lại trừng mắt đờ miêng nhìn hần nghênh ngang bỏ đi, Trần Tuấn Long xem giò, đã sắp trưa rồi, hần không biết Quách Uyển Tây sẽ khuyên nhủ Dương Hân như thế nào, nghĩ nghĩ hay là đợi lát nữa gọi điện hỏi thăm.

Trần Tuấn Long đến bãi đỗ xe, mở cửa chiếc xe Chevrolet của hần ra ngồi vào trong. Tay trái nắm vô lăng, có chút đau. Không cần xem cũng biết là bị cô gái ở kí túc xá cắn lúc này, nghĩ lại lúc đó bất ngờ như vậy, quả thực là mình đã làm giật mình người ta.

Trần Tuấn Long thở một hơi dài, lái xe đi. Hần còn nợ cô gái đó cái bàn phím vi tính, đồng ý đền cho cô ấy rồi, Trần Tuấn Long luôn là nói được làm được.

Lúc còn đang chạy xe, di động lại reo lên, thò lấy ra xem, là của Lý Thế Bằng gọi tới, thế là bắt máy. Thì ra hôm nay cục công an náo loạn cả lên, tối qua Ngũ Hồ Bang gặp công kích, mấy sòng bạc bị phá, còn gây ra mạng người, sau đó lão đại Long đầu của bọn họ cũng bị người ta thiêu lửa diệt sạch cả nhà, biệt thự bị phóng hỏa thiêu hủy một bãi ngồn ngang, hiện trường rất thảm thương.

Lý Thế Bằng trở về cục công an trấn giữ suốt đêm, thật ra là Phi Long Bang sau khi giải quyết tốt hậu quả đã làm hần bận rộn cả đêm. Còn hôm nay, lại truyền ra việc cục trưởng Giả Chính Cảnh mất tích ly kì, cấp trên của Lý Thế Bằng đã sớm giải quyết xong một số việc rồi, vì thế Lý Thế Bằng mới lấy được thân phận thay thế cục trưởng ra tay sắp xếp công việc.

Theo như hiệp nghị đạt được với Trần Tuấn Long, đã kích Ngũ Hồ Bang là việc cần làm duy nhất sau khi hần nhậm chức, mới sáng sớm hôm nay, cảnh sát các ngành các khu vực đều huy động để điều tra việc tối qua, vây bắt sòng bạc Ngũ Hồ bang. Lý Thế Bằng cũng nhận thức được, bản thân hần cũng phải có chính tích như vậy làm bàn đạp, và Ngũ Hồ Bang lại bất hạnh bị nhắm trúng.

Trần Tuấn Long biết sau hành động lần này của Lý Thế Bằng, đầu tiên là biểu thị chúc mừng hần được nhậm chức cục trưởng, sau đó hai người sẽ thảo luận nên đã kích Ngũ Hồ bang như thế nào, Trần Tuấn Long ám thị Lý Thế Bằng có nội ứng ở Ngũ Hồ Bang, sau khi chuẩn bị kiểm tra rõ sự thật buồn bán ma túy của Ngũ Hồ Bang, tiếp đó sẽ đã kích lôi đình.

Lý Thế Bằng cũng biểu thị đồng ý, hần nói với Trần Tuấn Long, mấy ngày này hần sẽ dốc toàn lực quét sạch thế lực y lại Ngũ Hồ Bang, suy yếu toàn bộ thế lực của Ngũ Hồ Bang, những tay vào nắm chắc nền tảng, cuối cùng Lý Thế Bằng còn nhắc nhở Trần Tuấn Long chú ý, khu biệt thự chấn động mà bọn họ phóng hỏa tiêu diệt tối hôm qua chính là khu nhà ở cao cấp.

Vừa khóp có bố mẹ của một vị quan chức cao cấp cũng ở gần đó, thủ đoạn lôi đình của Trần Tuấn Long đã kinh động đến những quan chức cao cấp này, đã nghiêm lệnh cho Lý Thế Bằng đi điều tra triệt để, Lý Thế Bằng đương nhiên ngoài miệng đồng ý, nhưng thực ra điều tra cái gì chứ, hần bây giờ đã cùng hội cùng thuyền với thủ phạm rồi.

Trần Tuấn Long sau khi biết được cười cười, nói với Lý Thế Bằng là bọn họ làm rất sạch sẽ, tất cả chứng cứ đều không hề để lại, hơn nữa cũng đã nói với bọn Đồng Hồ rồi, mấy ngày nay đều phải ngoan ngoãn ngồi ở nhà, im lặng quan sát sự biến đổi của tình thế.

Sau khi nói điện thoại xong với Lý Thế Bằng, Trần Tuấn Long gọi liên lạc với Gà Rừng, hỏi thăm tình hình bên Ngân Xà, Gà Rừng báo bên Ngân Hà tạm thời vẫn chưa có tin tức gì, Trần Tuấn Long lại một lần nữa dặn dò Gà Rừng phải chú ý, trong tình thế lửa đốt này, không được để bất kì điểm sơ hở nào của Phi Long Bang cho người ta nắm bắt được, sau đó nhắc nhở hần mau nghĩ cách tìm cho ra tai mắt của Tân Nghĩa Minh trà trộn vào Tây Đầu Bang và Nam Lang Bang. Gà Rừng liên tục gật đầu bảo vâng.

Sau khi hoàn tất những việc bận rộn này, Trần Tuấn Long cũng đã chạy xe đến thôn Trung Quan, xe rẽ qua ở đại học Nhân Dân, lúc đến công bệnh viện Hải Điện, hần nhớ đến cô em gái Tiểu Lăng Linh nghịch ngợm dễ thương của mình, tối hôm đó bọn họ chính là từ bên bức tường này nhảy qua. Trần Tuấn Long cười cười, hình như cuối tuần này cô cũng ra ngoài chơi, cô quý nhỏ này cũng có khác nhiều trò chơi.

Đến khu phố máy tính, Trần Tuấn Long tùy tiện đi đến một tiệm lắp ráp máy, hỏi xem có bàn phím vi tính loại tương đối tốt không, ông chủ trong cửa hàng giới thiệu cho hần bộ bàn phím con chuột hãng Logitech. Trần Tuấn Long cũng lười trả giá, trả tiền rồi đi.

Thực ra hần không biết, ông chủ nhìn hần có vẻ giống người không rành máy tính, đặc biệt bán cho hần bộ bàn phím con chuột cao cấp “không dây” Logitech đắt nhất, giá chín trăm tám mươi tệ, ông chủ còn kiếm lời được năm mươi tệ, bây giờ đang thảnh thơi hơn hờ trong bụng.

Sau khi bước ra khỏi khu phố máy tính, Trần Tuấn Long tùy tiện tìm một nhà ăn ở bên ngoài, một mình ăn trưa, giữa khoảng thời gian đó còn gọi điện cho Quách Uyển Tây, lên hỏi chuyện của Dương Hân. Quách Uyển Tây chỉ nói tâm trạng của Dương Hân lúc này đã ổn định hơn rồi, bảo hần không cần lo lắng, sau đó thì vội vàng cúp máy.

Trần Tuấn Long cũng cảm thấy có chút phiền muộn, sau khi dùng cơm xong trả tiền rồi đi thì điện thoại lại vang lên, Trần Tuấn Long cầm lên xem, thì ra là của Dương Hiểu Nhân gọi đến, thế là cười cười nghe máy:

- Tiểu tử cậu, gọi điện cho tôi chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì, ha ha... nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?

Dương Hiểu Nhân ở đầu dây bên kia cũng cười lên:

- Lão đại, anh luôn vui vẻ nhà nhả hê, làm khó em bận tối mắt tối mũi làm việc ở công ý cho anh, làm không biết ngày đêm, anh cũng không thèm đến khích lệ em.

- Thành tích tháng này của chúng ta không tồi.

Dương Hiểu Nhân tiếp tục nói:

- Vì thế đặc biệt báo cáo với anh.
- Ừm, không ngờ vẫn là việc tốt, rồi, nói nghe xem.

Trần Tuấn Long có vẻ vui.

- Ừm, là vậy, thông qua kế hoạch ban đầu, tình hình kinh doanh thử trong tháng trước của chúng ta rất tốt. Đầu tiên điểm sáng lợi nhuận lớn nhất của công ty chính là siêu thị Dương Quang, thông qua các phương pháp tiêu thụ gấp rút, kinh doanh của chúng ta trong tháng này đạt đến mức cân bằng thu chi, hơn nữa còn có tiền lời, dưới sự lôi kéo của dòng người siêu thị Dương Quang, như “điểm nóng”, Mcdonald's, con đường ẩm thực, tiệm Liên Minh đều cơ bản duy trì được cân bằng thu chi, trong đó thu nhập của “điểm nóng” là nhiều nhất.

- Ồ...

Trần Tuấn Long gật đầu, lần trước hẳn có đến xem qua điểm nóng, người ở đó quả thực rất đông.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 59: Công Ty Đầu Heo.

- Siêu thị Dương Quang có thể dẫn theo cả con đường thương nghiệp của chúng ta sao?

Hắn cảm thấy rất vui khi lúc đó mình quyết định chính xác việc lập nên siêu thị này của mình.

- Ha ha, đúng vậy. Còn Lưu tổng của công ty Đầu Heo (công ty Đầu Heo là công ty chuyên săn tìm nhân tài) mình nhờ giúp đỡ rất lợi hại, không có ông ta siêu thị Dương Quang của mình cũng không thể phát lên được.

Dương Hiểu Nhân cười cười nói.

Trần Tuấn Long cũng cười ha ha theo, trước đây vì để thành lập nên siêu thị, hai người còn sàu nảo việc tìm người đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc của siêu thị, đến phút cuối thông qua một công ty Đầu Heo rất có thực lực, mới tìm được vị tổng giám đốc Lưu bây giờ đến tiếp nhận ghi lại dấu ấn đẹp.

Công ty Đầu Heo? Trần Tuấn Long chợt nảy ra một ý, trong khoảnh khắc đó lại nghĩ đến một việc.

- Lão đại, văn phòng mới của chúng ta lần trước đã sửa sang xong hết rồi, muốn mời anh đến xem thử, anh đều nói không rảnh, hôm nay thế nào? Thứ hai, anh luôn rảnh mà, em còn đặc biệt giữ lại cho anh một văn phòng, thuận tiện thì đến ngồi thế nào?

- Ồ...

Trần Tuấn Long im lặng một lúc.

- Được rồi, tôi cũng đang có việc cần hỏi cậu, địa điểm văn phòng của tập đoàn chúng ta vẫn nằm ở phía nam khu phố thương nghiệp mà cậu đã nói phải không, là số mấy, để tôi nhớ lại xem, à, B6 phải không?

- Không sai, lão đại, chính lần trước em đã có nhắc qua với anh, chúng ta định là B6 khu 3, chẳng phải anh nói chỗ đó tương đối lệch, không biết lấy cái gì để mà mở tiệm cho được, ha ha, bây giờ em đã sửa sang nó lại rất đẹp, thích hợp làm văn phòng của tập đoàn Dương Quang chúng ta.

- Tôi hiểu rồi, lập tức qua đó, cậu đã ăn cơm chưa?

Trần Tuấn Long hỏi:

- Có cần tôi mua cho cậu một hộp?
- Cảm ơn lão đại, em ở bên này đã đặt cơm nhanh rồi.

Dương Hiểu Nhân cười khỏ, buổi trưa chính là lúc hắn bận nhất, buổi sáng đi học, có lúc buổi chiều cũng có môn học, vì thế hắn đều dồn công việc vào buổi trưa để xử lý.

- Ha ha, đừng có bận quá, tôi chỉ có một vị tổng giám đốc cậu thôi đó.

Trần Tuấn Long vui vẻ, sau người nói được một thúc thì cúp máy. Sau đó Trần Tuấn Long lái xe về khu phố thương nghiệp Bắc Đại tìm Dương Hiểu Nhân.

Sau khi dừng xe xong lên đến lầu ba, Trần Tuấn Long đứng ở ngoài cửa đã nhìn thấy bốn chữ lớn “Tập đoàn Dương Quang”, rất có khí thế, và bên cạnh khác cái LOGO mà lúc đó hắn và Dương Hiểu Nhân chọn, cũng không tồi, Trần Tuấn Long rất hài lòng. quây tiếp tân ngoài cửa có một vị tiểu thư đang trực ban, sau khi Trần Tuấn Long nói rõ mục đích đến là có thể trực tiếp đi vào, thì ra Dương Hiểu Nhân biết Trần Tuấn Long sắp đến, đã đặc biệt dặn dò rồi.

Cả văn phòng lúc này người tương đối ít, hầu như đều đi ăn trưa ở bên ngoài rồi. Đến trước cửa phòng của Dương Hiểu Nhân, bên ngoài có một tiểu thư lễ tân, cũng đang ăn cơm hộp, nhìn thấy Trần Tuấn Long đến liền hỏi cần tìm ai, lúc Trần Tuấn Long cười cười nói tìm ông tổng của các cô, thì Dương Hiểu Nhân đã thò ra cửa thủy tinh nhìn thấy Trần Tuấn Long, vội vàng từ văn phòng đi ra tiếp, mời Trần Tuấn Long vào trong.

Cô gái phụ trách lễ tân đó cảm thấy hơi kì lạ, chưa bao giờ nhìn thấy Dương tổng nhiệt tình như vậy, thật ra làm sao mà Dương Hiểu Nhân không thể nhiệt tình được chứ, cả cái tập đoàn Dương Quang này đều là của Trần Tuấn Long, bản thân hắn cũng chỉ là người làm công mà thôi.

Trần Tuấn Long nhìn quanh quét xem văn phòng của tổng giám đốc, phẩm vị của tiểu tử này vẫn được đó, bố trí văn phòng rất gọn gàng ngăn nắp. Dương Hiểu Nhân nhìn thấy Trần Tuấn Long đang quan sát văn phòng làm việc của mình, cười ha ha nói:

- Đây là Hồng Anh giúp bố trí cả, vẫn ok chứ lão đại?

- Không tồi.

Trần Tuấn Long gật đầu, sau đó quay lại hỏi Dương Hiểu Nhân:

- A Nhân, cậu còn nhớ Lưu tổng của siêu thị Dương Quang chúng ta là do công ty đầu heo nào giới thiệu không?

- Ồ...

Dương Hiểu Nhân không ngờ Trần Tuấn Long sẽ hỏi câu này, nghĩ một lúc rồi nói:

- .... hình như là một công ty đầu heo tương đối có thế lực, gọi là đầu heo Thiên Ứng thì phải. Lão đại, anh tìm công ty này có chuyện gì?

Trần Tuấn Long gật đầu cười cười, Dương Hiểu Nhân vội vàng lật hộp danh thiếp trên mặt bàn của hắn.

- Vậy anh đợi chút, em tìm giúp anh danh thiếp của công ty bọn họ.

Rất nhanh hắn đã tìm ra một tờ danh thiếp đưa qua.

- Lần trước có bắt chuyện với bọn họ một lần, nghe nói chủ công ty của bọn họ là một người phụ nữ mạnh mẽ, đây là danh thiếp của cô ta, trước đây liên hệ đều là một giám đốc dưới tay em phụ trách, em cũng chưa gặp qua bà ta.

Trần Tuấn Long nhận tờ danh thiếp xem, in ấn trên tấm danh thiếp này rất nề nếp, bên trên viết dòng chữ đầu heo Thiên Ứng, chính diện là một cái tên: Bạch Tuyết Anh, chức vụ là tổng giám đốc. Sau khi liếc xem một cái Trần Tuấn Long tiện tay nhét vào trong túi áo.

- Nghe nói đầu heo Thiên Ứng bọn họ rất có tiếng trong ngành, rất nhiều chủ tịch của các công ty lớn đều do bọn họ giúp đỡ giới thiệu, nhưng thu phí cũng rất cao, lần trước nhờ bọn họ giúp mình mời Lưu tổng, tổng cộng tốn hết hết con số này nè.

Dương Hiểu Nhân vừa nói vừa thò ba ngón tay ra dẫu:

- Ba trăm nghìn tệ, bọn họ giúp tìm một người đã thu của mình ba trăm nghìn.

- Ha ha... Vì thế mới nói, tiền đều khiến cho người ta đặc biệt đi kiếm, ba trăm nghìn tệ, tôi cảm thấy rất đáng. Chỉ ít bây giờ siêu thị của chúng ta làm ngon được như vậy.

Trần Tuấn Long cười nói.

Dương Hiểu Nhân cũng cười, phụ họa theo:

- Đúng thế, lão đại, đầu heo Thiên Ứng bọn họ làm rất tốt, mình có thể bỏ ra được số tiền đó, bọn họ sẽ làm tốt việc cho mình. Ha ha, anh lần này tìm bọn họ giúp đỡ à, mình vẫn còn mời người ta?

- Ừm, là có chút việc muốn nhờ họ giúp.

Trần Tuấn Long buột miệng nói.

- Ồ...

Thấy Trần Tuấn Long không nói nữa, Dương Hiểu Nhân cũng không hỏi tiếp, một lúc sau mới nhớ đến một chuyện, thế là nói với Trần Tuấn Long:

- Lão đại, em có để cho anh một phòng làm việc ở bên kia, đi, em dẫn anh đi xem.

Trần Tuấn Long cười cười, đứng lên đi ra theo hắn, một căn phòng làm việc tương đối to hơn Dương Hiểu Nhân, trang trí cũng khá được, Trần Tuấn Long gật đầu biểu thị hài lòng, có điều hắn vẫn nói với Dương Hiểu Nhân, mình sẽ không đến văn phòng này làm việc, bảo hắn hãy xử lý cho việc khác, Dương Hiểu Nhân không lay chuyển được hắn, đành phải đồng ý.

Thực ra cái này cũng trách Dương Hiểu Nhân, hắn muốn nịnh Trần Tuấn Long, kết quả lại giẫm lên chân ngựa, Trần Tuấn Long vốn không hề muốn quản việc của tập đoàn Dương Quang, đương nhiên càng không thể đến đây làm việc rồi.

Dương Hiểu Nhân đành phải làm thế, Trần Tuấn Long sau khi từ biệt hắn liền rời khỏi. Tập đoàn Dương Quang đối với hắn mà nói, bây giờ đã có thể độc lập làm ăn rồi, xem ra đầu tư lần này của mình đã thành công.

Bây giờ Trần Tuấn Long thiết nghĩ, làm thế nào để lợi dụng được số tiền khổng lồ mà mình đang nắm chắc trong tay.

- Thất Thất, anh sẽ không làm em thất vọng, số tiền này, số tiền này anh nhất định sẽ sử dụng tốt nó.

Đi ra khỏi tập đoàn Dương Quang, Trần Tuấn Long ngược nhìn ánh mặt trời đang chệch về chiều tà, thờ dài một hơi rồi bước đi, hắn thấy được sự thành công của tập đoàn Dương Quang, cũng thấy được hướng đi phía trước.

Trần Tuấn Long đến tòa nhà Hán Vinh của khu trung tâm thương mại quốc tế Bắc Kinh, nơi đây chính là địa điểm làm việc của công ty Đầu heo ghi trên tấm danh thiếp. Tòa nhà Hán Vinh là tòa nhà làm việc cao cấp của Cảng Thuận Thủy, bên trong đi ra đi vào đều là cán bộ lãnh đạo của một vài công ty, ai ai cũng mặc âu phục tươm tất, hào hoa phong nhã. Trần Tuấn Long đi vào thang máy, thẳng đến tổng bộ Thiên Ứng ở lầu mười sáu.

Bây giờ đã là hai giờ chiều, tiểu thư tiếp tân trước quầy nhìn thấy Trần Tuấn Long đi tới, mỉm cười hỏi Trần Tuấn Long có việc gì không, Trần Tuấn Long rút ra tấm danh thiếp của Bạch Tuyết Anh đưa ra, nói muốn gặp tổng giám đốc của bọn họ.

Vị tiểu thư đó nhìn thấy Trần Tuấn Long diện mạo phi phàm, tuy tuổi còn trẻ nhưng rất sành điệu, cộng thêm dáng người lại đẹp trai khí phách, đương nhiên không dám gây phiền hà, sau khi hỏi tên của Trần Tuấn Long liền mời hắn ngồi ở phòng khách trước, sau đó dâng trà và lui ra.

Trần Tuấn Long quan sát căn phòng khách này, bố trí tinh vi hơn nhiều so với tập đoàn Dương Quang của mình, xem ra nội hàm văn hóa của công ty này quả thật là phải thông qua một thời gian tích lũy và lắng đọng.

Sau khi thử hai ngụm trà, tiểu thư lễ tân đẩy cửa ra, một cô gái mặc trang phục công sở, đeo đôi kính màu vàng bước vào. Tiểu thư lễ tân vội bước lên trước giới thiệu với Trần Tuấn Long:

- Thưa ông, Trần tiên sinh, đây là tổng giám đốc công ty Thiên Ứng chúng tôi Bạch Tuyết Anh.

Trần Tuấn Long đứng lên, cô gái đó mỉm cười bước lên một bước, thoải mái đưa tay phải ra:

- Xin chào, Trần tiên sinh, tôi là Bạch Tuyết Anh, cảm ơn anh đã đến thăm công ty đầu heo Thiên Ứng chúng tôi, mời ngồi mời ngồi.

Trần Tuấn Long cũng mỉm cười đưa tay ra, hai người bắt tay nhau, tiếp theo nói vài đôi câu rồi ngồi xuống. Trần Tuấn Long quan sát cẩn thận vị tổng giám đốc nữ trước mặt. Nụ cười của Bạch Tuyết Anh rạng rỡ, thân hình đều đặn, nhìn rất tài năng thông minh, một khí thế của một phụ nữ mạnh mẽ, xem ra đã là tổng giám đốc của một công ty, Bạch Tuyết Anh quả thật có được điểm độc đáo riêng biệt trong con người của cô ta.

Còn Bạch Tuyết Anh cũng rất có hứng thú với người khách đến thăm này, có lẽ trước đây cô chưa từng gặp qua hắn, sau đó cô cười cười hỏi:

- Trần tiên sinh lần này đến thăm công ty chúng tôi, chúng tôi rất vinh hạnh cảm ơn sâu sắc. Không biết chúng tôi có thể giúp được gì cho ngài.

Trần Tuấn Long gật đầu:

- Đúng vậy, tôi hy vọng các người có thể tìm giúp tôi một người.

Bạch Tuyết Anh mỉm cười, đối với đầu heo, cô luôn rất có niềm tin, đầu heo Thiên Ứng của bọn họ đã hoạt động được năm năm rồi, từ nhỏ đến lớn, từ yếu đến mạnh, có thể nói bây giờ ở cả cái thành phố Bắc Kinh này, cái nghề công ty làm đầu heo này không có ai là không biết đến đầu heo Thiên Ứng, một số thành phố lớn như Thượng Hải, Quảng Châu, Thẩm Quyển... đều đã có chi nhánh công ty của họ rồi.

- Được thôi, không biết quý công ty của Trần tiên sinh làm chuyên ngành gì, công ty các ngài lại cần nhân tài về phương diện nào?

- Công ty chúng tôi vẫn chưa chính thức thành lập, còn như có thành lập hay không còn phải xem tập đoàn Thiên Ứng các người có thể giúp tôi tìm được người không đã.

Trần Tuấn Long mỉm cười chậm rãi nói.

- A?

Nghe Trần Tuấn Long nói như vậy, trong lòng Bạch Tuyết Anh có phần hơi kỳ lạ, “chưa hề có công ty lại đòi mời người tới, làm cái trò gì thế này?”. Có điều cô không để lộ cái suy nghĩ đó ra, chỉ nói uyển chuyển:

- Ô, thì ra là vậy. Nhưng Trần tiên sinh, dựa vào quy định, bắt buộc phải là công ty hợp pháp, chúng tôi mới có thể làm môi giới cho đầu heo, bởi vì đầu heo Thiên Ưng chúng tôi là một ty rất quan trọng đến uy tín, mỗi một nhân tài mà chúng tôi giới thiệu đều có thể thỏa mãn sự hài lòng đối với bên ủy thác vào chúng tôi. Và chúng tôi vẫn phải có trách nhiệm với nhân tài mà chúng tôi giới thiệu ra. Vì thế, rất tiếc, Trần tiên sinh, nếu anh vẫn chưa là một công ty hợp pháp, chúng tôi tạm thời giúp không được.

Bạch Tuyết Anh nói liền một hơi, nhưng Trần Tuấn Long lại cười ha ha, Bạch Tuyết Anh kỳ lạ nhìn người thanh niên này chỉ hơn mình có vài tuổi, tuy hấn còn trẻ, nhưng trên người hấn có chất vị già đời, rất có sức thu hút đối với người khác giới.

Bạch Tuyết Anh ra đời bon chen cũng đã sáu bảy năm rồi vẫn chưa hề có bạn trai, mãi đến gần đây, bố mẹ ép hỏi chuyện tình cảm của cô, cô đã hai mươi sáu tuổi rồi mới nghĩ đến chuyện đại sự cả đời của mình, mà sự lừa dối nhau trên thương trường cô đã gặp quá nhiều rồi, vì thế vẫn chưa tìm được người lý tưởng, không dám tùy tiện phó thác tình cảm của mình.

Mà Trần Tuấn Long đẹp trai này lại có thể khiến cho mắt cô sáng lên, cho dù không biết thân phận của hấn, chỉ là biết tên của hấn mà thôi, nhưng cơ thể cường tráng kia của Trần Tuấn Long, tư thế oai hùng trắng kiện luôn hấp dẫn được sự chú ý của bạn khác giới, đối với Bạch Tuyết Anh cũng không ngoại lệ.

Cô nghe thấy Trần Tuấn Long cười ha ha, trên mặt lộ ra vẻ không quan tâm, không biết tại sao lại không hề tức giận, ngược lại còn cảm thấy người đàn ông trước mặt mình rất cởi mở, rất ý vị, có một thái độ kiêu ngạo nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, cô vừa nghĩ đến đây, trong lòng bất giác tự xì một cái, chẳng lẽ mình thật sự bắt đầu yêu rồi sao, Bạch Tuyết Anh đỏ mặt nghĩ bậy bạ.

Trần Tuấn Long sau hai tiếng cười lớn ha ha liền nói với Bạch Tuyết Anh rất hùng hổ:

- Tổng giám đốc Bạch, cô biết không? Quy tắc đều chẳng phải là do con người đặt ra đó sao, thông thường điều tôi ghét nhất chính là quy tắc, bởi vì trong cái thế giới của tôi, bản thân tôi là quy tắc lớn nhất rồi.

Bạch Tuyết Anh nhú mày, “Hừ, khẩu khí không nhỏ chút nào”. Có điều cô vẫn đang đợi nghe Trần Tuấn Long sắp nói gì.

- Ha ha... Vì thế bây giờ tôi chỉ muốn hỏi cô, tôi bỏ ra một triệu nhờ công ty giúp tôi tìm một người! Xin hãy nói cho tôi biết, bên cô có thể làm được hay không, nếu không thể, vậy tôi nghĩ giữa chúng ta cũng không có gì để bàn bạc tiếp nữa cả, tự tôi sẽ đi tìm một công ty đầu heo khác vậy.

Lời nói của Trần Tuấn Long trở nên hùng hổ hăm dọa.

- Một triệu?

Bạch Tuyết Anh lộ vẻ xúc động, cần phải biết rằng những công ty đầu heo giống như họ thế này, mỗi năm thu nhập cũng không quá một triệu tám trăm nghìn, lần trước công ty giúp tập đoàn Dương Quang tìm một vị Tổng giám đốc toàn năng, từ trên cho đến dưới công ty, thông qua sàng lọc điều tra, sau khi hết sức hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ kiếm được ba trăm nghìn mà thôi, đây cũng đã là một mối làm ăn lớn nhất trong năm nay rồi.

Mà vị Trần Tuấn Long trước mắt này vừa mở miệng ra đã là một triệu rồi, khẩu khí lớn đến nỗi khiến người ta phải thờ không ra hơi, để đến nỗi Bạch Tuyết Anh hoài nghi Trần Tuấn Long có phải là một kẻ lừa đảo không.

Có điều nhìn bộ dạng của hấn lại không giống, sau khi sững sờ một lúc, Bạch Tuyết Anh xem như cũng đã hoàn hồn, cô đã quen với việc nhìn gió giương buồm nên mỉm cười thay đổi khẩu khí nói:

- Ủm, Trần tiên sinh, tôi nghĩ... cũng như tất cả những gì ngài nói, quy tắc là do người đặt ra. Ha ha, ngài xem, ngài có thể bỏ ra một giá tiền lớn một triệu như vậy rồi, ngài chính là quy tắc lớn nhất của công ty chúng tôi!

Trần Tuấn Long rất hài lòng với sự hồi đáp của Bạch Tuyết Anh, hấn thích như vậy, làm bất cứ việc gì đều phải có khí thế lấn áp đối phương, như vậy đối phương mới tôn trọng người.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Tuyết Anh, hai người chuyển vị trí, bây giờ Bạch Tuyết Anh đặc biệt mời Trần Tuấn Long đến phòng làm việc của mình.

Văn phòng làm việc của Bạch Tuyết Anh xem ra còn thoải mái hơn nhiều so với Dương Hiểu Nhân, Trần Tuấn Long ngồi trên ghế sofa, thưởng thức hương vị trà và một ít điểm tâm mà tiểu thư lễ tân mang đến, Bạch Tuyết Anh bắt đầu hỏi:

- Vậy, Trần tiên sinh, anh định nhờ chúng tôi giúp anh tìm nhân tài về phương diện nào?

Trần Tuấn Long đặt tách trà xuống.

- Tôi cũng không biết cô ấy có phải là nhân tài không?

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Vì thế mới cần đến bên cô giúp đỡ.

- Ô, ra là vậy à.

Bạch Tuyết Anh nhíu mày, hẳn là vị khách này đã nhầm được người ưng ý rồi, trước đây chưa từng có kiểu ủy thác như thế này, kiểu ủy thác giống như thế này chỉ cần hai bên đưa ra điều kiện hợp lý đều rất dễ dàng đàm phán ổn thỏa.

Có điều đối với yêu cầu của Trần Tuấn Long, Bạch Tuyết Anh không cho là sẽ đơn giản, nếu không hẳn sẽ không bỏ không ra một triệu để tiêu tiền bừa bãi.

Quả nhiên, Trần Tuấn Long đã mở miệng:

- Tôi cần bên cô tìm giúp tôi một người, tên của cô ta là Liễu Y Y, là cố vấn kinh tế cấp cao của chứng khoán Ngân Hà. Đầu tiên, việc tôi muốn bên cô làm là điều tra rõ năng lực trình độ của cá nhân cô ta trong giới chứng khoán như thế nào? Tôi cần phải tìm hiểu trước cô ta có đáng để tôi mời cô ta đến không; tiếp theo là tất cả các tư liệu chi tiết cận kề về hoàn cảnh gia đình, hoàn cảnh làm việc, sở thích cá nhân của cô ta tôi đều cần; còn nữa, sau khi bên cô hoàn thành bước này, tôi cũng đã hài lòng, vậy tôi hy vọng trước thứ sáu tuần này bên cô sẽ mang cô ấy ra khỏi chứng khoán Ngân Hà bên đó đến cho tôi. Chỉ đơn giản như vậy thôi, cô đã rõ chưa?

Bạch Tuyết Anh đều tập trung chú ý lắng tai nghe, sau đó gật đầu mỉm cười, Trần Tuấn Long căng nhìn Bạch Tuyết Anh:

- Nếu đầu heo Thiên Ưng các cô tự tin có năng lực làm được ba điều kiện nêu trên thì buổi làm ăn của chúng ta hôm nay xem như mặc cả xong, thế nào?

Bạch Tuyết Anh do dự, trong thời gian bốn ngày ngắn ngủi phải hoàn thành được yêu cầu như thế này của Trần Tuấn Long quả thật là rất khó, điều thứ nhất thứ hai còn dễ nói, điều tra nghề nghiệp như vậy đều là điều tất yếu, nhưng trong thời gian ngắn mà bắt người đến, Bạch Tuyết Anh vẫn chưa bao giờ thử qua.

Nhưng điều kiện mà Trần Tuấn Long đưa ra quả thật rất hấp dẫn người ta, Bạch Tuyết Anh suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu nói:

- Được rồi, Trần tiên sinh, những điều kiện này của anh chúng tôi đều đáp ứng, chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực làm tốt việc này cho anh.

Nhưng không ngờ Trần Tuấn Long lại lắc đầu, chỉ thấy hắn cười nhạt nói:

- Tôi tốn một triệu, không phải bảo các người nỗ lực, mà là các người nhất định phải làm tốt, ok?

Ngữ khí của Trần Tuấn Long vốn không còn nghi ngờ gì nữa. Bạch Tuyết Anh sững sờ, cô từng gặp vô số người nhưng chưa từng đụng phải người mạnh mẽ kiên quyết đến thế, cách nhìn của cô đối với Trần Tuấn Long lại nâng lên thêm một tầng cao mới.

- Được!

Cho dù sắc mặt bất bẽ của Trần Tuấn Long không được tốt, nhưng Bạch Tuyết Anh vẫn đưa ra một nụ cười nói:

- Trần tiên sinh, anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm tốt việc này cho anh!

Xem ra cũng chỉ đành phải liều một phen thôi, nhất định phải thành công, Bạch Tuyết Anh thầm nghĩ.

- Vậy thì được.

Trần Tuấn Long giờ mới mỉm cười.

- Hy vọng đầu heo Thiên Ưng các người không làm tôi thất vọng. Ha ha.

Bạch Tuyết Anh vội vàng gật đầu cười theo. Hai người sau khi thảo luận xong vấn đề chi tiết cụ thể, Trần Tuấn Long đứng lên cáo từ, trước khi rời khỏi Trần Tuấn Long nhắc:

- Tổng giám đốc Bạch, chiều tôi sẽ trả trước tiền đặt cọc một trăm nghìn qua số tài khoản của các người, nhưng tôi cũng đã nói, tôi hy vọng các người có thể cho tôi một câu trả lời mỹ mãn.

- Nhất định nhất định.

Bạch Tuyết Anh lại đưa tay ra bắt tay Trần Tuấn Long thêm một lần nữa, tay của Trần Tuấn Long lúc này có lực như vậy sẽ khiến người ta có cảm giác khuất phục hẳn. Sau đó Trần Tuấn Long mỉm cười, quay người rời khỏi, chỉ còn lại một mình Bạch Tuyết Anh ở trong văn phòng suy nghĩ viễn vông.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 60: Hai Vị Long Tẩu.

Trần Tuấn Long này rốt cuộc là người như thế nào? Hắn thần bí như vậy, cuộc nói chuyện lúc này hắn không để lộ ra ý tứ gì cả, là người thận trọng, nhưng tác phong làm việc lại rất kiên định, à, xem ra nên tìm hiểu trước người Liễu Y Y kia mà hắn muốn mời đến vậy, nói không chừng có thể từ bên cô ta có thể biết được những gì. Bạch Tuyết Anh ngốc nghếch nghĩ, không hiểu tại sao mình lại có hứng thú với tên Trần Tuấn Long như vậy.

Trong lúc Trần Tuấn Long bước vào thang máy, một bộ thang máy khác trong đại sảnh mở ra, một cô gái khoảng hai mươi tuổi từ bên trong bước ra, cô đeo một cái túi xách, trên cổ đeo một dây phone, trước ngực treo cái MP3, khuôn mặt tròn hồng hồng, lúc cười còn lộ ra hai cái lúm đồng tiền dễ thương. Chỉ thấy cô ta vừa bước ra đã chào tiểu thư quây lể tân một tiếng “hì”.

Tiểu thư quây lể tân cũng mỉm cười gật đầu với cô ta:

- Tiểu Kha đến rồi à.

- Ha ha, đúng vậy, chị họ tôi có trong đó không?

Hai tay cô kéo chặt túi xách hỏi.

- Có, vừa mới bàn chuyện làm ăn với khách hàng xong, chắc đang trong văn phòng.

Tiểu thư lể tân trả lời.

- Được, vậy tôi vào tìm chị ấy, bái bai!

Nói xong cô gái vui vẻ bước vào trong văn phòng.

Trần Tuấn Long phát hiện ra mình đã trở nên lười biếng tự khi nào, lẽ nào là do khoảng thời gian trước đây đã chỉ huy quá nhiều người, hay lại là do thói quen hưởng thụ. Dù bây giờ hắn phải làm việc gì đi nữa cũng toàn muốn sai người khác đi làm.

Có lẽ đó chính là kết quả của việc hắn muốn thay đổi bản thân. Tuy nhiên bây giờ những việc phải làm điều có liên quan rất lớn tới chuyện tiền bạc, đương nhiên là hắn không muốn phạm phải sai lầm, đặc biệt là khi hắn cần sử dụng “tài phúc” của mình để nhanh chóng nâng cao giá trị của bản thân, chính vì vậy mà Trần Tuấn Long càng tỏ ra hết sức cẩn trọng.

Vẫn không thể nào xác định được Liễu Y Y có thể giúp đỡ mình được hay không, nhưng Trần Tuấn Long lại rất tin tưởng vào duyên phận, có thể nói rằng Liễu Y Y chính là người con gái đầu tiên mà hắn quan tâm chú ý đến nhất, không chỉ là vì đã từng có mối quan hệ gì đó với cô ấy mà là kể từ sau khi nghe xong bài giảng của cô, Trần Tuấn Long đã có một thứ cảm giác, rằng người con gái này nhất định sẽ giúp đỡ mình rất nhiều.

Trần Vũ Tinh đã gia nhập vào Bất động sản Cao Thịnh được hơn ba tháng rồi, nhưng doanh thu vẫn không hề tăng lên, cô đành phải nhận mức lương thấp nhất trong ba tháng, nếu như trong tháng này tiếp tục không có doanh thu thì công ty sẽ phải căn cứ vào quy định để cho cô phải từ chức.

Công ty phụ trách chịu bảo lãnh cho tất cả các con số của tòa nhà Hán Vinh, mặc dù tòa nhà này đã hoàn thành được hơn một năm rồi, nhưng vẫn còn nhiều tầng văn phòng vẫn chưa được bán hay cho thuê.

Công việc hàng ngày của Trần Vũ Tinh là tiếp đón khách hàng, hướng dẫn cho khách hàng quan sát các con số, nếu như khách hàng có vẻ thích sẽ tiếp tục tiếp cận.

Tòa nhà Hán Vinh thuộc trung tâm thương mại quốc tế Bắc Kinh, vị trí khá lý tưởng, và đương nhiên là số tiền thuê phòng ở nơi đây cũng không phải là chuyện đơn giản. Chính vì vậy mà những căn phòng cho thuê còn lại đều phụ thuộc vào thực lực của công ty.

Thật ra mà nói lượng công việc nơi đây không hề đơn giản chút nào, trong vòng một tháng chỉ cần thương lượng thành công thì có thể đủ ăn cho cả nửa năm rồi. Doanh thu bán hàng của các đồng nghiệp của cô đều rất lý tưởng, lúc nào cũng có ít phần trăm cho mỗi đơn hàng, còn riêng Trần Vũ Tinh thì vẫn chỉ là con số không, không phải là không cố gắng mà là vì có một số việc cô cảm thấy mình không đáng làm.

Lần trước đưa một vị giám đốc đi tham quan và tư vấn cả ngày về khu B lầu 19, ông ta cười sáng khoáy đòi thuê nửa tầng, đến gặp gỡ rất nhiều lần, nhưng khi tên giám đốc kia giờ trò gạ gẫm thì khiến cho cô vô cùng ngỡ ngàng.

Đã hẹn sẽ thuê một quán bán cà phê cho khách sạn, tên giám đốc háo sắc kia cũng đưa ra đề nghị là chỉ cần mình ngủ với hắn trong ba tối thì coi như đã ký được hợp đồng cho thuê nhà. Trần Vũ Tinh khi ấy đang cầm bản hợp đồng trong tay, cô đứng thần ra.

Vị giám đốc trông có vẻ đạo mạo nghiêm nghị, trách mình vì đã quá tin tưởng hắn ta, không thể ngờ rằng hắn đã trắng trợn đưa ra điều kiện ghê tởm này, thật đúng là không thể nhẫn nhịn được nữa, Trần Vũ Tinh lúc ấy đã không ngại vơ lấy chiếc ly nước đang để trên bàn hất thẳng vào mặt hắn, sau đó

quay đầu bỏ đi.

Trần Vũ Tinh đã trút được con giận, nhưng đến ngày thứ hai đã bị giám đốc gọi vào phòng, tức giận đùng đùng dạy dỗ cho một bài, tự nhiên bản hợp đồng mà mình đã theo đuổi được chuyển sang tay cho một đồng nghiệp khác trong bộ phận, cứ như là cố ý bắt mình phải nhìn thấy vậy, chỉ đến ngày thứ hai thôi lão giám đốc hôm nọ đã ký xong bản hợp đồng kia.

Vị đồng nghiệp kia cũng dương dương tự đắc đưa tay ra nhận lấy bản hợp đồng, mừng rỡ giống như mà một mẹ gà mái vừa đẻ trứng xuống đất xong vậy, điều kinh tởm đằng sau bản hợp đồng ấy không cần nói ra cô cũng biết được, làm nghề này, ít nhiều gì cũng phải gặp những chuyện như vậy.

Mọi người đều không thể nào tránh khỏi, chỉ có mục đích cuối cùng là làm sao ký được hợp đồng mà thôi, Trần Vũ Tinh từ trước đến giờ không bao giờ cảm thấy hối hận về những quyết định của bản thân mình, chính vì vậy mà cũng bị xếp vào một lớp người khác biệt trong công ty và chịu cảnh người đời lạnh nhạt bỏ rơi.

Chiều ngày hôm đó, khi Trần Vũ Tinh đang ngồi một mình bên bàn làm việc để chuẩn bị một số công văn thì các đồng nghiệp khác tụ tập lại với nhau để buôn chuyện, chủ đề bàn tán nếu không phải là loại nước hoa nào tốt, chỗ nào đang có chương trình khuyến mãi giảm giá, thì lại là huyền thoại về các tin tức nóng hổi, bình luận chuyện đời sống riêng của các minh tinh màn bạc.

Lúc này, có một chàng thanh niên ăn mặc bình thường đi từ ngoài cửa vào, trong tay không cầm bất cứ thứ gì cả, sau khi hần đẩy cửa bước vào thì các đồng nghiệp kia đều hướng mắt dõi theo, nhưng nhìn mãi rồi cũng chẳng có người nào đáp lễ hần cả, mọi người lại tiếp tục truyện trò huyền ảo.

Trần Vũ Tinh thờ dài, cô hiểu được suy nghĩ của mấy người kia, những ánh mắt này hần đều có độc, mỗi vị khách bước vào, chỉ cần bọn họ thấy vị khách đấy có tiềm năng đều sẽ ra đón đả đón tiếp, nhưng vừa bước vào chỉ là một cậu thanh niên, đến cả túi xách cũng chẳng có, đương nhiên không phải là một vị giám đốc hay đại gia gì ở công ty này cả, thế cho nên bọn họ cũng chán, không muốn lễ phép với người này.

Chiều hôm nay, mặc dù cô không phải là người trực ban đón tiếp khách, nhưng đã là khách đến đây cũng không thể nào khiến người ta có những ấn tượng không tốt đối với công ty, Trần Vũ Tinh dừng ngay việc lại, gạt đi những suy nghĩ của mình sang một bên, sau đấy mỉm cười đón khách.

Trần Tuấn Long vừa bước ra khỏi đầu heo Thiên Ưng, vừa bước xuống sảnh, hần đã chú ý đến tấm biển quảng cáo của công ty Bất động sản Cao Thịnh này, khi được biết chỗ này đang có phòng cho thuê và bán, hần đã để ý rồi, bởi vì từ phòng làm việc đầu heo Thiên Ưng hần đã quan sát thấy chính thể cách bố trí và sắp đặt kết cấu ở đây rất tuyệt, ở đây lại là trung tâm thương mại nữa.

Chính vì thế mà Trần Tuấn Long đã nhắm kỹ ngôi nhà này. Hần cũng có kế hoạch là đi tìm chỗ nào đấy cho thuê tầng, tìm chỗ xa làm sao bằng được chỗ gần. Chính vì vậy mà quyết định đến trung tâm buôn bán bất động sản Cao Thịnh xem tình hình thế nào.

Nhưng vừa bước vào Bất động sản Cao Thịnh, Trần Tuấn Long cảm nhận thấy ở nơi này có gì đấy không được tốt cho lắm, một đám người đang tụ tập lại nói chuyện ở bên trong, bản thân mình vào cũng chẳng thấy có ai ra tiếp đón, Trần Tuấn Long neho neho hàng lông mày, định quay người bước khỏi.

- Hoan nghênh quý khách đã đến với Bất động sản Cao Thịnh! Xin chào, tôi là Tiểu Tinh, rất vui vì được làm quen với anh!

Một cô gái với mái tóc ngắn, mặc chiếc áo màu ghi, kết hợp thêm với chiếc váy cùng màu đứng dậy bước ra từ phía bàn làm việc trong văn phòng, bước nhanh đến tiếp đón.

Trần Tuấn Long nhìn kỹ lại, cô gái này có nụ cười rất đẹp với đôi mắt sáng long lanh, ánh mắt trong veo như dòng nước chảy, không hề vương một thứ tạp chất gì cả, nước da trắng ngần như màu ngọc trai, phía trên bờ môi đang nhoen miệng cười kia là chiếc mũi nhỏ xinh trông rất khéo, dường như lúc nào cô ấy cũng cười tươi như vậy, khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy rung động.

Trần Tuấn Long lúc này mới dừng bước, không còn ý định đi ra khỏi nữa, có thể nói cô gái này có sức cuốn hút đặc biệt đối với hần.

- Xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho anh không ạ?

Trần Vũ Tinh đưa tay trái ra bắt tay với Trần Tuấn Long

- Tôi muốn thuê một tầng ở lầu làm việc để làm văn phòng làm việc, muốn tìm hiểu một chút về lầu làm việc ở tòa nhà chỗ các cô.

Trần Tuấn Long rất thoải mái nói ra mong muốn của mình.

- Cảm ơn vì anh đã lựa chọn tòa nhà Hán Vinh của chúng tôi!

Trần Vũ Tinh mỉm cười nói, nhưng cô hoàn toàn không cho rằng Trần Tuấn Long có đủ khả năng để thuê được một tầng làm việc, tuy nhiên vẫn thể hiện phép lịch sự cần thiết.

- Mời anh ngồi phía bên này.

Trần Vũ Tinh mời Trần Tuấn Long qua ngồi bên chỗ ghế sofa, rót một ly nước lọc và cầm theo một số tài liệu đưa qua cho Trần Tuấn Long tham khảo.

- Xin hỏi anh tên là gì ạ?

Trần Vũ Tinh đưa cho Trần Tuấn Long một bộ tài liệu khá kỹ càng và đẹp mắt, Trần Tuấn Long gật đầu nhận lấy tập tài liệu, trả lời:

- Tôi họ Trần.

- Ô, xin chào ông Trần.

Trần Vũ Tinh mỉm cười, không ngờ anh lại cùng họ với mình, cô thầm nghĩ.

- Có phải ban nãy anh đã nói muốn thuê một tầng lầu để làm văn phòng làm việc có phải không?

Trần Vũ Tinh hỏi tiếp.

- Đúng vậy.

Trần Tuấn Long vẫn đang ngồi lật giở xem bộ tài liệu mà ban nãy Trần Vũ Tinh đưa cho.

Nhìn vẻ mặt chăm chú của hần khi đọc tài liệu, Trần Vũ Tinh không rời mắt khỏi từng cử chỉ trên nét mặt hần, quan sát hần lật từng trang từng trang.

Trần Tuấn Long xem qua rất nhanh, bản tài liệu dày thế mà hần chỉ xem xong trong chớp lát, cuối cùng hần đặt tập tài liệu lại trên bàn.

- Tài liệu rất chi tiết, tôi đã xem qua rồi, cảm thấy rất tốt, không biết cô Tiểu Tinh có thể giới thiệu thêm điều gì nữa không?

- Vâng ...

Trần Vũ Tinh nở nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, nhưng dường như bây giờ đến lượt cô không thể nào hiểu được mọi chuyện, cô không hề hay biết Trần Tuấn Long đang nghĩ gì, cô cho rằng Trần Tuấn Long là một kẻ đến đây chỉ vì tiêu khiển mà thôi, nhưng bây giờ, Trần Vũ Tinh cũng đánh coi hần như một vị khách đề sẵn sàng tiếp đón.

- Anh Trần, vị trí tòa nhà Hán Vinh mà chúng ta đang ở rất có ưu thế, nằm gần vành đai hai, mặt khác nơi đây lại thuộc khu trung tâm thương mại quốc tế phồn hoa nhất ở Bắc Kinh, phía bên trái là khu lãnh sự quán, bên phải chính là thôn Trung Quan. Không biết bên công ty anh Trần làm về mảng gì ạ?

Đã gọi là tiếp đón thì Trần Vũ Tinh đương nhiên phải đánh thức tinh thần của mình dậy, giảng giải cặn kẽ về tất cả.

- Công ty chúng tôi làm về bên chứng khoán.

Trần Tuấn Long trả lời.

- Ô, là vậy sao, anh Trần, ban nãy tôi có nghe anh nói là muốn thuê cả tầng, nhưng không biết anh anh đã tìm hiểu chưa, diện tích cả một tầng của chúng tôi ở đây là khoảng tám trăm đến chín trăm mét vuông, nếu tính năm phẩy năm tẽ trên một mét vuông cho một ngày thì tiền thuê mỗi tháng ít nhất cũng phải là hơn một trăm ba mươi ngàn.

Trần Vũ Tinh cố gắng nhấn mạnh.

- Ừ ....

Trần Tuấn Long gật đầu:

- Thực ra thì có vẻ hơi đắt, nhưng tôi hy vọng mà lâu làm việc của các cô thực sự xứng đáng với cái giá của nó. Có thể dẫn tôi đi xem được chứ?

Cuối cùng hần nói với Trần Vũ Tinh.

- Đương nhiên là được rồi ạ, anh vui lòng đợi một chút nhé, tôi đi lấy chút tài liệu và chìa khóa.

Trần Vũ Tinh mỉm cười đứng dậy. Không hiểu lý do vì sao mà bỗng nhiên có một suy nghĩ chợt hiện lên trong trí óc Trần Vũ Tinh, có lẽ chàng thanh niên chạc tuổi với mình đang đứng trước mặt đây thật sự là một người có tiềm năng. Bất giác, cô thay đổi cách xưng hô với Trần Tuấn Long, bắt đầu trình trọng gọi bằng "ông".

Trần Tuấn Long hướng ánh mắt ra khỏi cửa sổ nhìn dòng xe nườm nượp, từ nóc tòa nhà Hán Vinh nhìn xuống, có cảm giác đứng trên đầu thiên hạ, phía dưới là con đường chạy vòng quanh, xe cộ rong rần nối đuôi nhau, những chiếc xe hơi trông như một chiếc hộp nhỏ di động, mà dòng người trông bé nhỏ như kiến cỏ, đây là cảm giác đứng từ phía trên cao. Trần Tuấn Long rất thích thú với cảm giác này, trước đây hần thường thích nhìn lên khoảng không bầu trời, khát vọng sự tự do, bây giờ, khi tự do đang nằm trong tay hần thì hần lại có cảm giác mê man vô độ, bởi vì Thất Thất của ngày nào đã không còn tồn tại nữa.

- Ông Trần ... ông Trần ...

Tiếng gọi của Trần Vũ Tinh cuối cùng cũng làm thức tỉnh được Trần Tuấn Long đang trầm tư, vừa rồi cô đã đưa Trần Tuấn Long đi xem được hai tầng lầu làm việc, Trần Tuấn Long đều không cảm thấy hài lòng, khi biết được tầng trên cùng của lầu làm việc vẫn chưa cho thuê bèn có ý muốn lên đây tham quan.

Đây chính là tầng cao nhất của tòa nhà Hán Vinh, bên trong được trang hoàng khá đẹp và thoáng đãng, không gian được thiết kế khá hợp lý, điều khiến cho người ta phải thốt lên kinh ngạc đây chính là nơi đây nằm sát đường lớn, từ đây nhìn ra có thể thưởng ngoạn được toàn bộ những cảnh vật đẹp nhất của khắp thành phố, người đứng ở phía trên có một cảm giác rất lạ, Trần Tuấn Long khi vừa bước vào cũng đã bị cảnh vật ở đây làm cho mê hoặc.

- Là một thứ cảm giác rất tuyệt vời, không phải vậy sao?

Trần Vũ Tinh cười, nhìn vào ánh mắt của Trần Tuấn Long có thể đoán chắc rằng hắn đã rất thích chỗ này, vấn đề hiện tại chính là liệu hắn có đủ khả năng để thuê được chỗ này hay không, cô vẫn còn rất nghi ngờ về điều này.

Đương nhiên điều nghi hoặc này không làm mất của cô quá nhiều thời gian, Trần Tuấn Long đã cho cô một lời giải đáp hoàn hảo hơn mong đợi.

- Đúng vậy, rất tuyệt! Tiểu thư Tiểu Tinh, bây giờ tôi rất muốn biết, nếu như mua lại nơi đây thì cần phải có bao nhiêu tiền?

Trần Tuấn Long quay đầu lại, nhìn Trần Vũ Tinh với ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

- Gì cơ ạ? Mua sao?

Trần Vũ Tinh bỗng đứng ngậy người ra, tầng cao nhất của lầu làm việc vốn dĩ từ trước đến giờ vẫn chưa có ai thuê cả, cái giá thuê cho mỗi năm lên tới 180 vạn quả thật quá cao, khiến cho rất nhiều công ty mặc dù có tiềm năng và rất mong muốn nhưng cũng đều phải chùng bước.

Nhưng khi ấy Trần Tuấn Long đã rất nghiêm túc khi nói muốn mua lại, Trần Vũ Tinh vui mừng khôn xiết, những tính toán cứ bay lượn quanh quẩn trong trí óc cô, cứ nghĩ mãi không biết nên báo đáp Trần Tuấn Long như thế nào.

- Vâng ... thưa ông Trần, xin ông vui lòng đợi cho một lát, tôi sẽ tính toán giúp ông.

Bàn tay Trần Vũ Tinh run run lướt nhẹ và nhanh như bay trên phím máy tính, cuối cùng đã đưa ra một con số, đối với cô mà nói con số này cao ngất trời, cô xúc động ngẩng đầu lên nói với Trần Tuấn Long:

- Thưa ông ... Thưa ông Trần, tôi ... tôi đã tính toán kỹ giúp ông rồi, vâng ... tầng của lầu làm việc này có diện tích là chín trăm mét vuông, giá bình quân là mười hai nghìn tệ trên một mét vuông, vậy thì tổng sẽ là mười triệu tám trăm nghìn tệ.

Khi Trần Vũ Tinh nói đến cuối câu thì giọng cô bắt đầu run run.

Trần Tuấn Long lặng im nghe, sau khi suy nghĩ một lát hắn quay sang bảo với Trần Vũ Tinh:

- Tiểu thư Tiểu Tinh, tôi rất thích chỗ này, chắc chắn là tôi muốn mua rồi. Nhưng tôi không thích việc mặc cả giá, cô vui lòng liên lạc với tổng giám đốc của cô giúp tôi hỏi xem nếu như tôi trả tiền một lần thì ưu đãi bao nhiêu? Cái giá mà tôi muốn là chín triệu tám trăm nghìn tệ!

Cuối cùng Trần Tuấn Long đặc biệt nhấn mạnh:

- Nếu như không có vấn đề gì thì hôm nay chúng ta chuyển giao luôn!

Sau đây Trần Tuấn Long cười, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười rạng rỡ rất riêng của hắn.

Khi Trần Vũ Tinh đưa Trần Tuấn Long quay về chỗ trung tâm bán hàng, và mời tổng giám đốc ra gặp gỡ, vị giám đốc kia vui mừng đến mức hai tay cứ nắm chặt lấy nhau, đây là lần đầu tiên ông ta gặp được vị khách hàng mua đứt bán đoạn thanh toán một lần cả tầng lầu làm việc, vốn dĩ còn muốn mặc cả giá với Trần Tuấn Long nhưng khi Trần Tuấn Long vừa nhìn ông ta đã nhũn mảy, sau đây vẫn là Trần Vũ Tinh mỉm cười để xoa tan khoảng không gian lạnh lẽo, Trần Tuấn Long lúc này không hề lo lắng, vị tổng giám đốc kia suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng gật đầu chấp thuận điều kiện mà Trần Tuấn Long đưa ra.

Hai bên bài giao xong xuôi, khi Trần Vũ Tinh xúc động in ra bản hợp đồng mua bán thì những đồng nghiệp trước đây túm tụm lại buôn chuyện giờ vây lại, bây giờ bọn họ đều đã biết, công ty đã gặp được một vị khách hào phóng mua lại tầng chóp lầu làm việc với giá một triệu. Nhưng điều mà bọn họ không ngờ đến là vị khách hào phóng kia lại chính là người ban nãy đi vào, tên Trần Tuấn Long mà ngay cả bọn họ còn xem thường kia đã bàn giao khoản tiền là một triệu, Trần Vũ Tinh cũng có được số tiền hòa hồng tám phần trăm tương đương với gần tám chục nghìn, điều này đã khiến cho mọi người vô cùng ngưỡng mộ, Trần Vũ Tinh coi như là được một phen vinh mặt trước mọi người.

Trần Tuấn Long cũng không thêm quan tâm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt ấy, bản hợp đồng mà Trần Vũ Tinh cầm đến đây những điều khoản, hắn lật xem được vài trang rồi gấp lại không muốn xem tiếp nữa, nói đúng ra thì hai bên cần phải thông qua sự sát hạch của luật sư rồi mới có thể đi đến ký kết, Trần Tuấn Long cũng không sợ bọn họ làm điều gì sai luật, nhưng dù sao đi nữa thì tiền vẫn chưa thanh toán, ban nãy Trần Vũ Tinh có thiện ý nhắc nhở rồi, Trần Tuấn Long mới nghĩ đến việc sau này cần phải tìm thêm một vị cố vấn pháp luật cho công ty mới được, hình như tập đoàn Dương Quang mà Dương Hiểu Nhân phụ trách cũng có hai vị chuyên cố vấn pháp luật.

Chính vì sự nhắc nhở của Trần Vũ Tinh mà hắn trở nên có chút thiện cảm đối cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt mình, sau đây còn nói đùa rằng nếu gặp vấn đề gì thì sẽ tìm gặp cô hỏi chuyện, Trần Vũ Tinh chỉ mỉm cười gật đầu.

Trần Tuấn Long lo xong chuyện này, lúc quay lại ký túc xá Bắc Đại thì cũng sang chiều rồi, hắn gọi điện cho Quách Uyển Tây cũng không thấy cô nghe máy, bây giờ hắn chẳng dám gọi điện cho Dương Hán nữa, trong khi chưa hiểu rõ về mọi chuyện thì tốt nhất là nên lặng im chờ đợi.

Nhìn sang cửa ký túc xá nữ, trên tay Trần Tuấn Long vẫn cầm bộ bàn phím Logitech ấy, hắn muốn gửi bộ bàn phím này cho cô gái buổi sáng kia, nhưng không biết nên làm thế nào cả, nên đứng đấy lưỡng lự.

- Hi ... Trần Tuấn Long!

Giọng trong trẻo của một cô gái vang lên từ phía sau, là ai đang gọi mình đây, Trần Tuấn Long quay đầu lại nhìn, hai cô gái ăn mặc giản dị đang bước lại trước mặt hắn, trong đấy có một cô đang mỉm cười vẫy tay chào hắn.

Trần Tuấn Long nhận ra cô gái đang vẫy tay về phía mình chính là Lương Tổ Khanh - phó chủ tịch hội sinh viên, thủ tục nhập học của mình là do cô ta giúp đỡ cho, cô gái đang đi cùng cô đáng người cao ráo với đôi mắt sáng long lanh, trông có vẻ rất trẻ trung nhanh nhẹn. Hai cô gái xinh đẹp đi cùng nhau, đương nhiên làm cho khung cảnh trở nên bừng sáng lên.

Trần Tuấn Long mỉm cười:

- Xin chào. Là chị đấy à.

Hắn quay lại gật đầu chào Lương Tổ Khanh.

- Khà khà, không sai, là chị đây! Cậu còn nhớ chị à, Trần Tuấn Long? Tôi tên là gì chắc là cậu cũng quên rồi, phải không?

Lương Tổ Khanh và cô gái kia đi cùng nhau đến trước mặt, hỏi Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười:

- Không đâu, cả trường Bắc Đại chúng ta có ai mà không biết phó chủ tịch hội sinh viên Lương Tổ Khanh chứ, huống hồ chị còn là hoa khôi của khoa kinh tế chúng ta nữa, cũng là hoa khôi của cả trường Bắc Đại, khà khà. Em lại là sinh viên Bắc Đại, làm sao có thể không nhận ra chị được chứ.

Trần Tuấn Long từ phía sau hài hước lên tiếng, bỗng chốc khiến cho cô gái đi bên cạnh Lương Tổ Khanh cười "phì" ra, Trần Tuấn Long khi này mới hướng ánh mắt chú ý tới cô gái kia.

- Còn vị học ti xinh đẹp này là?

Trần Tuấn Long tỏ vẻ nghi hoặc, tuy nhiên những lời thể hiện sự tôn trọng như vậy vẫn là điều nên được nói ra, huống hồ cô gái này cũng trông chạc tuổi Lương Tổ Khanh.

- Hơ, Trần Tuấn Long cậu không phải đã bảo là người của trường Bắc Đại sao? Đã đến đây được mấy tháng rồi, làm sao lại thế được, cậu đã không biết bọn tôi là "tuyệt đại song kiều" thì để tôi giới thiệu cho cậu biết nhé, vị này chính là, ừm... chính là đại tiểu thư Diệp Lệ Nhân thiên sinh lệ chất, hào sảng đại khí. Ha ha ...

Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân vốn dĩ là những người bạn khá thân thiết, hai người lại ở cùng một ký túc xá, chính vì vậy mà bình thường hai người làm gì cũng hay đi cùng nhau.

Diệp Lệ Nhân mỉm cười huyếch một cái vào người Lương Tổ Khanh, sau đấy hào phóng đưa tay ra bắt tay với Trần Tuấn Long:

- Diệp Lệ Nhân.

Trần Tuấn Long nhướng hàng lông mày sắc như kiếm, mỉm cười, hai người bắt tay nhau :

- Trần Tuấn Long!

Hắn tự giới thiệu về bản thân mình.

- Ở đây làm gì vậy?

Lương Tổ Khanh để ý đến bộ bàn phím mà Trần Tuấn Long đang cầm trên tay.

- Ừm ...

Trần Tuấn Long trầm ngâm, Lương Tổ Khanh cười.

- Không phải là đứng đợi một cô gái nào đấy trước cổng ký túc của chúng tôi chứ, không biết ai lại may mắn đến vậy cơ chứ, hi hi, lại có thể làm bạn gái của cậu.

Thật khó để trả lời lại câu hỏi này, Trần Tuấn Long chỉ cười, trong lúc bất ngờ ấy lại có thể linh động được một chút, cũng may, nhờ vị học ti này giúp đỡ mình gửi bộ bàn phím này đi Trần Tuấn Long nghĩ đến đấy bèn mỉm cười nói:

- Không đâu, có một người bạn nhờ tôi mang bộ bàn phím này đến cho một cô gái ở bên trong ký túc. Tôi không vào được, cũng không biết phải đưa

cho người ta bằng cách nào, hay là học tí, chị có thể giúp tôi một chút được không.

Trần Tuấn Long vừa nói vừa nhấc bộ bàn phím lên, Lương Tổ Khanh đưa tay ra đón lấy, cầm lên xem:

- Ô, xem ra cái này không tồi lắm, người bạn kia của cậu có vẻ là người có tiền đây, mua một bộ bàn phím đẹp như thế này cho bạn gái cơ mà. Ở phòng nào đây? Để chị tiện đường mang đi cho.

Nghe thấy Lương Tổ Khanh muốn giúp đỡ, Trần Tuấn Long mừng rỡ, vội vàng nói:

- Vậy thì cảm ơn chị quá, hi hi, ở phòng 504 nhà 12.

- Cụ thể là đưa cho vị nào đây?

Lương Tổ Khanh ngẩng đầu hỏi.

Điều này quả thật là làm khó cho Trần Tuấn Long, thực ra bản thân hắn cũng không hề biết tên cô gái kia là gì.

- Ừm ... chỉ cần mang đến đây là được rồi, người bạn của em cũng không nói rõ.

Giọng nói của hắn ngày một nhỏ dần đi.

Lương Tổ Khanh cũng không tìm hiểu sâu hơn nữa.

- Ô ... Ra là vậy sao, được rồi, không thành vấn đề đâu.

- Cảm ơn!

Trần Tuấn Long mỉm cười cảm ơn Lương Tổ Khanh.

- Không có gì đâu, tôi giúp cậu chuyện này sau này mà có chuyện cần cậu thì không được từ chối đâu nhé.

Lương Tổ Khanh đáp lại.

- Nhất định rồi.

Trần Tuấn Long gật đầu, sau đấy ba người tạm biệt nhau.

Diệp Lệ Nhân đi cùng Lương Tổ Như một lát, đột nhiên kéo tay Lương Tổ Khanh lại nói:

- Ô, không phải là phòng 504 nhà 12 là ký túc của Đặng Bác San sao?

- Ô, đúng rồi, cậu không nói thì mình cũng quên mất, cũng hơn một tháng rồi không gặp cô ấy, cái con bé mọt sách này, biết ngay là suốt ngày ở nhà nghịch máy tính mà.

Lương Tổ Khanh phê bình, vừa đi vừa nói.

Trần Tuấn Long vừa vào đến xe thì tiếng chuông điện thoại reo lên, mở ra xem thì thấy chính là Quách Uyển Tây, vội vàng bắt máy nghe. Thực ra ban nãy Quách Uyển Tây bỏ máy bên ngoài nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, chính vì vậy nên bây giờ mới gọi lại được. Trần Tuấn Long cẩn thận thăm dò tình hình của Dương Hân, Đặng Uyển Tây không vui vẻ trả lời:

- Anh còn hỏi nữa à, sáng nay anh đã đối xử với bọn em như thế, hừ hừ ...

Cô là người đầu tiên đã không vui vẻ gì rồi, sáng nay Trần Tuấn Long tỏ ra tức giận khó chịu với mình trước mặt Dương Hân, bây giờ cô ta mới bắt đầu tỏ thái độ, Trần Tuấn Long cười, phải vỗ về rất lâu mới chọc cho Quách Uyển Tây vui vẻ trở lại, sau đấy mới hỏi đến tình hình của Dương Hân, lúc này mới biết buổi chiều hôm nay cả hai người đều không lên lớp, Quách Uyển Tây còn đưa Dương Hân đến Hải Đảo Hiên nghỉ ngơi, ra là như vậy, Trần Tuấn Long có ngốc nghếch đến mấy thì cũng thừa biết, Dương Hân và Quách Uyển Tây đã làm hòa với nhau rồi, vì vậy mà cũng đã tha thứ về tất cả những chuyện mà mình đã gây ra, lúc ấy hắn vui mừng khôn xiết và nói rằng muốn tới thăm bọn họ, nhưng Quách Uyển Tây không cho hắn đến, Trần Tuấn Long cũng tỏ ra vô cùng ranh mãnh, nghe Quách Uyển Tây nói vậy cũng không hề tỏ ra lo lắng, nhìn đồng hồ thì cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi, hắn đoán chắc rằng hai cô gái này vẫn chưa ăn gì cả thế nên nói dối Quách Uyển Tây:

- Ô ... Đúng rồi, Uyển Tây, ban nãy bọn Dương Hiểu Nhân nói rằng tối nay cùng đi ăn tối, gọi điện lại hẹn với anh rồi, ở khu Đào Nhiên, nếu không thì thế này nhé, em và Dương Hân cũng đến đấy một lát, được chứ?

Quách Uyển Tây ở đầu dây bên kia tỏ vẻ do dự, nhưng Trần Tuấn Long không để cho cô có thời gian để suy nghĩ.

- Vậy thì chắc chắn nhé.

Trần Tuấn Long nói:

- Bọn em thu xếp đi, anh đến đón bọn em ngay nhé, em xuống dưới đợi đi, anh không lên trên nữa, hi hi ... Hẹn với bọn Dương Hiểu Nhân đúng sáu giờ rồi, chúng ta không đến muộn được đâu.

Về cuối giọng của hắn đã trở nên vô cùng nghiêm túc không để ai chen vào tranh luận thêm nữa, sau đấy hắn cúp máy luôn, không hề quan tâm gì, cứ phải giả quyết xong chuyện với hai cô gái này rồi tính tiếp. Trần Tuấn Long cười khà khà trong bụng, bèn gọi điện thoại ngay cho Dương Hiểu Nhân, bảo bọn họ chuẩn bị thông báo cho mấy anh em, còn phải cho người của hắn đến khu Đào Nhiên để đặt chỗ trước đợi hắn, sau đấy Trần Tuấn Long vui vẻ lái xe trở về Hải Đào Hiên để đón hai cô gái Hân – Tây.

Xe đã đỗ phía dưới Hải Đào Hiên, và đợi rất lâu rồi, nhưng Trần Tuấn Long vẫn không dám đi lên, cứ đứng nguyên trước đầu xe chờ đợi. Khi đang đứng đấy đợi, Trần Tuấn Long bỗng nhìn thấy người công nhân trang trí đang lúi đống rác thải xuống, bên cạnh là chiếc xe rác đang chuẩn bị đưa toàn bộ số rác ấy đi, có lẽ trên lầu lại có nhà nào đấy đang trang trí, căn hộ cao cấp của mình theo ý kiến của Quách Uyển Tây cũng phải trang trí lại một chút, không biết hôm nay đã bắt đầu sửa sang chưa, hắn thầm nghĩ.

Đã đến đây rất lâu rồi, Quách Uyển Tây mới gọi điện lại hỏi hắn đã đến hay chưa, Trần Tuấn Long cười hà hà nói là đang đứng đợi ở phía dưới. Đứng Uyển Tây cũng không thêm quan tâm đến hắn nữa, điện thoại cũng ngắt luôn, Trần Tuấn Long nghĩ rằng bọn họ đang chuẩn bị xuống. Quả nhiên không lâu sau đấy đã trông thấy Quách Uyển Tây dắt tay Dương Hân, hai người bước ra từ cầu thang máy, Trần Tuấn Long mỉm cười chào đón họ rồi mở cửa xe, lịch sự mời họ bước lên xe.

Ba người gặp nhau trông có vẻ còn ngại ngùng, Dương Hân cúi đầu, vẻ mặt khá phức tạp, còn Quách Uyển Tây thì nhìn chằm chằm vào Trần Tuấn Long, như đang băn khoăn không biết xử lý hắn ta như thế nào, Trần Tuấn Long lại bắt đầu cười trừ và giả bộ ngốc nghếch.

Lên đến xe, Trần Tuấn Long thấp thòm hai cô gái đến khu Đào Nhiên, bọn Dương Hiểu Nhân đã ở đấy đợi Trần Tuấn Long từ bao giờ, khi nhìn thấy Trần Tuấn Long đưa hai cô gái vào đến nơi, mọi người đều quen Dương Hân và Quách Uyển Tây, nhưng trông bộ dạng khi họ đi theo sau Trần Tuấn Long mọi người đều cảm thấy có gì đấy mập mờ khó hiểu. Dương Hiểu Nhân và bạn gái hắn – Lao Hồng Anh đón tiếp rất nồng nhiệt, vội vàng lôi hai cô gái vào ngồi xuống với cô, sau đấy Trần Tuấn Long cũng bước lại ngồi bên cạnh họ.

Theo ý của Trần Tuấn Long, Dương Hiểu Nhân đã đặt riêng một phòng bao riêng ở đây, ban đầu hắn cũng không hiểu lý do tại sao mà Trần Tuấn Long gọi mọi người tề tập đông đủ ở đây để ăn cơm, nhưng khi nhìn thấy hai cô gái đi theo Trần Tuấn Long đến đây hắn đã hiểu ra mọi chuyện.

Chỉ riêng Tăng Kiến Hoa là vẫn không hiểu gì, nhìn thấy Dương Hân bước vào bèn chào hỏi rất nhiệt tình, gọi cô là Long Tẩu, khiến cho Dương Hân cảm thấy ngại ngùng, bọn họ có thể không biết được rằng Dương Hân của ngày hôm nay thật sự đã là Long Tẩu của bọn họ, Trần Tuấn Long đã hoàn toàn chinh phục cô ấy.

Trần Tuấn Long đêm nay rất vui mừng, gọi không ít đồ ăn ra, sau đấy mọi người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Trên bàn ăn, Trần Tuấn Long vừa cười đùa và không ngừng gấp thức ăn cho Dương Hân và Quách Uyển Tây, bọn Tăng Kiến Hoa và Tô Cường dần dần cũng hiểu ra mọi chuyện, cảm thấy Trần Tuấn Long đối xử với hai cô này thật không đơn giản, mọi người đều mừng thầm trong bụng. Trong bọn họ thì chỉ có Khương Hồng Đào là ngồi ít nói nhất, cuối cùng hắn không thể kìm nén được, đành quay sang hỏi:

- Lão đại, Hân tí đã trở thành Long Tẩu của chúng ta, vậy còn Uyển Tây thì sao?

Trần Tuấn Long vừa nghe đến đấy đã phá lên cười ha ha, hắn cũng chờ đợi mãi mới có cơ hội này.

- Ha ha, cậu nói xem, Tây tí, cô ấy cũng là “Long tẩu” của các cậu đấy.

Hắn đặc biệt nhấn mạnh từ “Long tẩu”.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 61: Nhân Vật Quan Trọng.

Quách Uyển Tây ngại ngùng, giờ chân ra đá vào chân Trần Tuấn Long, mọi người đều hiểu, chỉ còn Khương Hồng Đào vẫn xoa đầu mình, cảm thấy có gì đó rất mơ hồ.

- Vậy lão đại, thêm Dương Hân nữa vậy không phải chúng ta có hai vị Long tẩu sao?

Mọi người nghe đến đấy bèn phá lên cười, về sau, Khương Hồng Đào cũng dần dần hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, hắn cười ngại ngùng. Còn Dương Hân và Quách Uyển Tây cũng rất xấu hổ, các cô chỉ muốn kiểm lỗi nào để chui xuống đất.

Bữa cơm đông đủ tối nay cũng đã chính thức khẳng định vị trí “Long tẩu” của Dương Hân và Quách Uyển Tây, bọn Dương Hiểu Nhân đều rất ngưỡng mộ về lão đại của mình. Nhưng Trần Tuấn Long lại cảm thấy chẳng có gì là thú vị, ăn cơm xong bèn đưa hai người về, Quách Uyển Tây sống chết thế nào cũng không đồng ý cho hắn quay trở về Hải Đào Hiên, đuổi hắn về ký túc xá để tự kiểm điểm mình, Dương Hân cũng muốn như vậy.

Trần Tuấn Long bỗng dưng hiểu ra một điều rằng, cả ba người cần phải có thời gian để quen với môi trường mới, hắn cũng không hề vội vàng lo lắng, chúc hai người ngủ ngon xong rồi cũng nói lời cáo biệt để quay về căn phòng ký túc đã lâu không về, đêm nay hắn đành phải ngủ lại ở đây một mình.

Trong khoảng thời gian lên lớp ngày thứ hai, Trần Tuấn Long đã gọi điện thoại cho Quách Uyển Tây mới biết bệnh của Dương Hân đã đỡ nhiều rồi, nhưng vì hôm qua nên sức khỏe cần phải điều chỉnh một chút. Quách Uyển Tây khuyên cô hãy cứ ở lại Hải Đào Hiên nghỉ ngơi, ở đây yên tĩnh, lại cũng khá rộng rãi, không khí cũng tốt. Dương Hân hơi ngại một chút nhưng rồi cũng chấp nhận.

Trần Tuấn Long lại ấn gọi cho Dương Hân nhưng cô cũng không nghe máy. Trần Tuấn Long lắc đầu cười trong đau khổ, cô gái này sao mà giận lâu quá, nhưng mà mình thích, hắn thầm nghĩ.

Trần Tuấn Long ngoài buổi học ban sáng ra thì cũng chẳng còn việc gì. Đến trưa thì Gà Rừng gọi điện lại, nói Ngân Xà muốn gặp một lần một chút, hai bên hẹn gặp nhau ở quán cà phê Na Khả trên đường Vân Hải.

Khi Trần Tuấn Long đến quán cà phê Na Khả xong, Nam Lang, Gà Rừng và Ngân Xà đều đang ngồi đợi từ lâu. Khi trông thấy Trần Tuấn Long đi vào mọi người đều rầm rập đứng dậy.

Sau khi chào hỏi xong Trần Tuấn Long bảo mọi người ngồi xuống. Đêm đó Trần Tuấn Long tự mình chỉ huy, dùng thủ đoạn lợi đình để thu phục Ngũ Hồ Bang, mọi người đều biết được Trần Tuấn Long đã lên tiếp một tầng nữa.

Ban đầu Trần Tuấn Long chỉ muốn chống lại cho bồ huyệt, lần đầu tấn công hắn cũng có mặt ở đây, hơn nữa còn tự mình động thủ, dựa vào sức mạnh của bản thân đánh bại mấy người Ngũ Hồ Bang, mấy tên Đồng Hồ kia bây giờ đã nghe theo lời vị lão đại này.

Một lần khác, Trần Tuấn Long cũng thật lợi hại, cứ xem chuyện toàn gia Phạm Tăng Hồ bị diệt môn, phải thật liều lĩnh mới dám làm điều đó, thủ đoạn lợi hại này cũng là thứ mà Nam Lang và Cọp Dữ không bao giờ học được.

Chính vì vậy mà bây giờ ánh mắt mọi người nhìn Trần Tuấn Long ngoài sự kính nể vẫn là sự kính nể, không dám lơ là.

- Sao cơ?

Trần Tuấn Long ngồi xuống hỏi Ngân Xà:

- Có phải là có tin gì vui cần thông báo với ta không?

Trước khi hắn đến đã gọi điện cho Lý Thế Bằng, Lý Thế Bằng bảo với hắn rằng trong hai ngày nay bang Ngũ Hồ vẫn chưa hề có động tĩnh gì cả, dường như bọn chúng vẫn chưa tỉnh lại sau lần công kích, điều này đương nhiên là tin tốt lành đối với Trần Tuấn Long, Ngũ Hồ Bang cũng đã suy yếu rồi, có thể độ nhạy cảm đối với thế giới bên ngoài của họ không đủ, tòa nhà được xây dựng, còn không biết trốn tránh hiểm nguy.

Nhưng thế này cũng tốt, Trần Tuấn Long nghĩ, chỉ cần bọn chúng còn lơ là thì việc thanh toán Ngũ Hồ Bang cũng sẽ rất đơn giản, Trần Tuấn Long vô cùng tự tin.

Quả nhiên, Ngân Xà đã có tin tức tình báo, Ngũ Hồ Bang trên dưới đều vẫn đang hỗn loạn phách lạc về chuyện xảy ra buổi tối hôm nọ, lại thêm ngày thứ hai sở công an đã bắt đầu tấn công vào Ngũ Hồ Bang, mọi người đều không để ý đến.

Nhưng cậu ba Phạm Tăng Bảo kia vẫn không đưa ra được biện pháp đối phó nào phù hợp, một số tên thông minh hơn đã rời khỏi Bắc Kinh để tránh bão, nếu không cũng đã bị người của Lý Thế Bằng đuổi bắt rồi, dù có không làm gì cũng bị giữ từ tám đến mười ngày.

Cũng có một số bang phái đi theo Ngũ Hồ Bang, bọn chúng có rất nhiều đồng bọn bị dắt vào đồn tra hỏi nhưng sau đó cũng không ra được, khiến cho cả Ngũ Hồ Bang trở thành một đám loạn, cậu ba Phạm Tăng Bảo cũng vì chuyện đại ca của hắn mà bị tấn công.

Trong bang giờ chỉ còn một mình cậu năm Lưu Đức Vĩ đang ôm hận báo thù, la hét ầm lên rằng quyết sẽ tìm cho ra hắc thủ. Nhưng mọi người đều không hề biết đối thủ là ai, có người đã bắt đầu nghi ngờ rằng không biết có phải là Tân Nghĩa Minh đã làm trò quái quỷ gì sau lưng không.

Cậu ba Phạm Tăng Bảo cũng đã tự mình gọi điện cho Hứa Viễn Giang của Tân Nghĩa Minh, hắn bây giờ đã danh chính ngôn thuận là hắc đạo đại ngôn nhân, những chuyện này phát sinh hắn đều biết cách giải quyết.

Dù có xảy ra chuyện gì thì hắn cũng phải phối hợp giúp đỡ. Còn Hứa Viễn Giang lại thề rằng hắn tuyệt đối không hề tham gia công kích Ngũ Hồ Bang, còn nhắc nhở hắn phải luôn luôn cẩn thận và đồng ý rằng có chuyện gì sẽ phản ánh lên trên. Nghe Hứa Viễn Giang nói vậy Phạm Tăng Bảo cũng không hề để ý đến nữa, hắn và Hứa Viễn Giang đã quá quen rồi, hầu hết nguồn hàng mà tụi cho Tân Nghĩa Minh đều là do bọn chúng cung cấp, thêm nữa còn cung cấp cho bọn chúng với giá ưu đãi nhất.

Năm đấy, khi Tân Nghĩa Minh vừa mới phát lên, tên đại ca đã chết kia vẫn còn làm hợp đồng bằng miệng với Hứa Viễn Giang rằng sẽ không can thiệp vào chuyện của nhau, xem ra những chuyện như thế này đều không thể do Tân Nghĩa Minh làm được, vậy suy cho cùng thì chuyện này do ai gây ra chứ, hắn rất đau đầu.

Ngân Xà báo cáo về tình hình của Ngũ Hồ Bang xong, Trần Tuấn Long gật đầu lia lịa, trông thấy bộ dạng của Ngân Xà rất sành sỏi kể lại, hần nhủu mày hỏi:

- Xà ca, anh còn muốn kể thêm điều gì nữa?

- Ừm...

Ngân Xà nghĩ suy một lúc rồi cuối cùng cũng mở miệng:

- Đúng vậy, Long ca. Chuyện là thế này, Ngũ Hồ Bang còn gọi người của Thông về nữa.

- Thông về rồi sao?

Không đợi cho Trần Tuấn Long nói hết, Nam Lang đứng bên cạnh cũng mở miệng trước, hình như hần cũng hiểu khá rõ về tên Thông kia, bộ dạng của hần rất kinh ngạc.

- Thông là ai kia?

Trần Tuấn Long ngoảnh đầu lại hỏi Ngân Xà.

- Có thể nói Thông là quân sư của Ngũ Hồ Bang.

Ngân Xà giải thích thêm với Trần Tuấn Long:

- Việc buôn bán ma túy trong bang hội từ trước đến giờ đều do hần phụ trách tiếp cận. Nhưng hần cũng ít khi xuất hiện trong bang hội, thường xuyên đi ra ngoài để liên hệ nguồn hàng, tất cả lượng hàng bán ra trên cả nước của Ngũ Hồ Bang đều do một mình hần đi đến tận Tam Giác Vàng đưa về. Năm nay lượng hàng chuyển về bằng đường biển từ Tam Giác Vàng không ổn, nửa năm trước hần phải chuyển hàng đi Nam Mỹ, tuyến đường ở đó đã câu thông tốt rồi. Em cũng không ngờ rằng hần có thể quay về lúc này.

Ngân Xà nói đến đây bèn thở dài, Nam Lang đang ngồi bên cạnh cũng gật đầu theo, Trần Tuấn Long đã nắm được tình hình, nói tiếp:

- Ngân Xà, hình như trong lời nói của cậu còn đang muốn giấu tôi điều gì đó. Nam Lang, nói đi, cậu biết điều gì nữa?

Khẩu khí của hần rất nặng nề, cứ như là nắm được thóp của Ngân Xà vậy, ngay cả Xà Ca cũng không gọi đến tên, cứ ép như thế, Ngân Xà cũng không dám giấu giếm thêm nữa:

- Vâng, Long ca, tên Thông này thực ra là huynh đệ của em với Nam Lang từ nhỏ đến lớn, bình thường mọi người vẫn hay giữ liên lạc với nhau.

Nam Lang phụ thêm vào:

- Vâng, đúng vậy.

Hoá ra trước đây Ngân Xà, Nam Lang và cả tên Thông đều ở trong cùng một khu phố, bọn chúng từ nhỏ đến giờ đều là một lũ trộm gà bắt chó, chính vì vậy mà cũng có chút tình cảm bạn bè.

Trần Tuấn Long sau khi nghe xong những lời giải thích thêm của Ngân Xà và Nam Lang bèn nhủu mày:

- Theo lời của các cậu nói, tên Thông này có địa vị trong Ngũ Hồ Bang, tại sao trước đây chưa thấy các cậu nhắc đến hần ta bao giờ, có phải các cậu cố ý giấu tôi không? Phải vậy không? Hừ hừ....

Trần Tuấn Long nói xong giọng không còn một chút thiện chí nào nữa.

- Ôi...Không phải như vậy đâu Long Ca.

Ngân Xà nhìn thấy thần sắc không tốt của Trần Tuấn Long bèn vội vàng giải thích:

- Tên Thông kia mặc dù là quân sư cho Ngũ Hồ Bang nhưng thực chất cậu Ba Phạm Tăng Báo từ trước đến giờ luôn tỏ ra ganh ghét với năng lực và tài cán của hần. Tên Thông trước đây là do Hồ gia đưa về, bởi vì tên Thông kia thông minh và có tài, sau này cho hần nắm quyền phụ trách buôn bán ma túy của Ngũ Hồ Bang, có thể nói con đường phát tài của Ngũ Hồ Bang đều do hần mang lại.

- Ồ.

Trần Tuấn Long trầm tư.

- Có chuyện như vậy sao?

Ngân Xà gật đầu.

- Vậy thì tên Thông này, chúng ta có thể mua được hán không?

Trần Tuấn Long hỏi.

Ngân Xà suy nghĩ một lát rồi lắc đầu sau đấy trả lời:

- Tên Thông này là người có vẻ rất trung thành, ở Ngũ Hồ Bang quan hệ của hán với Hồ gia trước đây rất tốt, chính vì thế hán luôn chuyên tâm mặc dù mấy năm nay cậu Ba kia đối xử với hán rất lạnh nhạt, và cố gắng xóa bỏ những quyền lực của hán, nhưng hán lúc nào cũng tỏ ra rất mực trung thành với những chuyện của Ngũ Hồ Bang. Anh nghĩ xem trong tay hán có biết bao nhiêu nguồn ma túy từ Tam Giác Vàng đấy cũng là một con đường tiền tài vô tận nhưng chưa bao giờ thấy hán vơ vét gì trong đó cả.

- Trung thành sao?

Trần Tuấn Long cười.

- Vậy để anh đi thử hán xem thế nào, anh tin rằng bất kỳ một kẻ nào đều có cái giá của mình, chỉ cần trả đủ tiền, chẳng có gì là không thể mua được. Ha ha...

Trần Tuấn Long vô cùng tự tin.

- Được thôi, bây giờ nói cho tôi biết tên Thông này có nhược điểm gì, ví dụ như hán có vợ, tình nhân, con riêng, đại loại là như thế?

Trần Tuấn Long hỏi Ngân Xà.

- Hu...

Ngân Xà bỗng dưng không nói được gì thêm nữa, ngại ngần nhìn sang phía Nam Lang.

- Khả khả...

Trần Tuấn Long cười.

- Nói đi, các cậu không phải là bạn bè sao, không nói làm sao tôi biết được.

Xem ra hai người này còn tính đến chút nghĩa khí, nhưng nghĩa khí có đáng bao nhiêu tiền đâu. Trần Tuấn Long thầm cười nhạt trong bụng.

- Uhm... Cái này.

Sau khi Nam lang do dự một lúc rồi mở miệng nói:

- Con người tiểu tử A thông này rất bảo thủ, bình thường cũng không có sở thích gì khác. Phải nói là, thực ra hán rất hiểu thuận với mẹ mình, bởi vì hán từ nhỏ bố hán đã chết rồi, một tay mẹ hán rất khổ cực mới nuôi được hán lớn khôn. Có điều sau khi mẹ hán biết hán lặn lội trong xã hội đen, cũng rất tức giận, đã lâu lắm rồi không liên lạc với hán nữa. Mẹ hán vẫn luôn khuyên hán sớm rửa tay, đừng làm hắc đạo nữa. Nhưng bà ta đâu có biết được, đã vào Ngũ Hồ Bang, muốn rút lui là điều không có khả năng, hơn nữa làm cái nghề buôn bán thuốc phiện này, gạch vác nguy hiểm rất lớn, a Thông hán cũng sợ làm liên lụy đến mẹ hán.

- Oh, là vậy sao, từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn, ha ha, bây giờ tôi lại muốn xem thử, tên a Thông này của các người, là trung thành với Ngũ Hồ Bang của hán, hay là trung thành với mẹ hán. Hắc hắc... Hắc hắc...

Trần Tuấn Long cuối cùng cũng bật cười sảng khoái, Ngân Xà cùng Nam Lang bốn mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

- Các người yên tâm đi, ta tự có biện pháp, sẽ không gây khó khăn cho các người đâu.

Trần Tuấn Long cuối cùng nói.

- Tốt lắm, bây giờ nói cho ta biết, huynh đệ tên a Thông của các người, mẹ hán tên là gì, đang ở đâu?

Trần Tuấn Long đem theo giò trái cây bước xuống xe, lúc này, mặt trời lặn đang khuất dần sau lưng hán, hán quan sát cẩn thận con hẻm cũ kỹ này, cái công bằng gỗ cũ kỹ, cái tường đá bê dầu, tứ hợp viện cũ kỹ rách nát, còn có con đường nhỏ uốn éo...Dưới mái hiên của một căn nhà lớn nhô lên, có một tổ chim sẻ màu sắc sặc sỡ, lại nhìn thấy mấy con mèo cuộn tròn ở góc tường, đang hí hóp mắt miễn cưỡng phơi ánh nắng mặt trời, Trần Tuấn Long đột nhiên có một cảm giác yên tĩnh mà trên con đường ngựa chạy không hề cảm nhận được. Giữa trần thế náo nhiệt, cuộc sống khắc nghiệt và bất hạnh như thế này, chẳng lẽ không phải mỗi một người đều theo đuổi sao?

Nhưng Trần Tuấn Long thì không phải, hôm nay tới đây, là có mục đích của chính hán, chuyển qua góc tường, bất ngờ có một cái vườn lớn, Trần Tuấn Long nhìn thấy ba đứa trẻ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chơi bắn đá, dưới gốc cây đại thụ bên cạnh có mấy cụ già chính ngồi hóng mát ở đó, thế là mỉm cười bước qua, thỉnh thoảng một cụ già nói:

- Ông ơi, ông có biết nhà của Chương Nguyên Thông ở đâu không ạ?

- Cậu hỏi ai hả?

Vị cụ già đó run run lớn giọng hỏi.

- Là Chương Nguyên Thông ạ.

Trần Tuấn Long vẫn mang theo nụ cười mỉm.

- Oh... Cậu nói Tiểu Thông hả, tiểu tử nghịch ngợm này đã nhiều năm tôi không thấy hắn rồi.

Cụ già đó dường như bắt đầu hồi ức lại hắn.

- Khi còn bé...

Trần Tuấn Long có chút ngượng ngùng ngồi bên cạnh nghe, hắn lúc này tới đây là muốn tìm mẹ của vị A Thông của Ngũ Hồ Bang kia, chuẩn bị ra tay từ bà ta. Nam Lang và Ngân Xà không dám đi theo, Nam Lang nói bà ta rất hung dữ, thấy bọn họ một lần là mắng bọn họ một lần, hắn đều sợ rồi. Việc A Thông lẫn lộn vào xã hội đen, mẹ hắn đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu bọn họ, nói là bọn họ xử hù a Thông. Trần Tuấn Long đứng như vậy, nghe cụ già kia lẩm bẩm, cũng may mấy đứa trẻ chơi bắn đá đó đã giải thoát cho hắn.

- Đại ca ca, anh tìm Thím Lư nhà chú Thông đi, đi, anh đi theo em, em dẫn anh đi.

Trong đó có một cậu bé rất đáng yêu nói với Trần Tuấn Long.

- Vậy thật tốt quá, cảm ơn em.

Trần Tuấn Long gật đầu ra hiệu, cậu bé đó sau khi chia tay cùng đám bạn thì nhảy chân sáo dẫn Trần Tuấn Long đi thẳng về tứ hợp viện ở phía trước.

- Thím Lư... Thím Lư...

Nó vừa vào sân đã hô toáng lên.

- Có vị đại ca ca tới tìm thím.

- Ày... đến đây...

Bên trong giọng của một cô gái trong trẻo trả lời, rất nhanh đã thấy một cô gái thanh tú xốc rèm cửa lên, đi ra:

- Xin hỏi vị nào muốn tìm Thím Lư?

Trần Tuấn Long lại không ngờ tới ở trong một cái viện lạt hậu cũ nát này vẫn có một cô nương thanh tú như vậy, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Cô gái đó cũng kỳ quái nhìn chăm chú Trần Tuấn Long.

- Thím Lư không có ở nhà sao?

Vẫn là cậu bé dẫn Trần Tuấn Long tới đánh vỡ sự giằng co.

- Yển tỷ tỷ, em cứ tưởng rằng thím ấy đã về rồi.

- Không sao, tôi có thể đợi thím ấy một lát.

Trần Tuấn Long cười, xoa xoa cái đầu của cậu bé đó, sau đó lấy ra một nải chuối trong giỏ trái cây đưa cho cậu bé.

- Nè, cậu bạn nhỏ, cảm ơn của em đã dẫn đường.

Cậu bé đó được thưởng nhất thời vui quá cầm nải chuối chạy đi. Chỉ còn lại Trần Tuấn Long và cô gái đó ở trong sân.

- Anh đến tìm Thím Lư?

Cô gái đó mang chút ngượng ngùng hỏi.

Trần Tuấn Long mỉm cười đưa giỏ trái cây qua.

- Một chút lòng, biểu thị tấm lòng tôn kính, cô là gì của Lư đại thẩm?

Cô gái đó vội vàng nhận lấy.

- Vậy anh vào trong sân ngồi trước đã, Thím Lư đi họp ủy viên xóm phố rồi, lập tức sẽ về ngay.

Cô gái đó dẫn Trần Tuấn Long đi tới cái bàn đá được đặt dưới cây nho, mời hắn ngồi xuống, thuận tay cũng đặt luôn giờ trái cây lên bàn.

- Đúng vậy, tôi tên Trần Tuấn Long, hôm nay đặc biệt đến thăm thím ấy.

- Ủm... Tôi tên Trịnh Hải Yến, vốn là khách trọ của Thím Lư, ha ha, anh chờ một chút, tôi còn đang nấu dở com bên trong, sắp xong rồi.

Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu, cô gái đó xoay người trở vào trong nhà, chỉ để lại Trần Tuấn Long một mình ngồi bên ngoài.

Trần Tuấn Long quan sát một chút cái sân nhỏ này, mặc dù cũ kĩ rách nát, nhưng cũng được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp. Bên trong nhìn thấy một căn nhà lớn bốn gian, nhưng có hai gian đã khóa sắt ngang lại rồi, có thể đã lâu không có người ở.

Chỉ ngồi một lúc, cô gái lúc nãy lại đi ra, chỉ thấy cô thối xách một rổ đậu phộng mang ra.

- Chào anh, trong nhà cũng không có gì để tiếp đãi cả, mời ăn chút đậu phộng.

Trần Tuấn Long mỉm cười nhận lấy, thuận tay đặt lên bàn, cô bé kia vốn cũng muốn nói chuyện với Trần Tuấn Long, nhưng bắt gặp dĩ hai người đều rất xa lạ, cô cũng thấy thẹn, ngượng ngùng đứng một hồi, vẫn là Trần Tuấn Long da mặt dày, hắn mỉm cười với cô gái kia rồi nói:

- Hải yến cô nương nếu còn có việc, cô có thể đi bận việc của cô trước đi, tôi ở đây chờ cũng được.

Nghe Trần Tuấn Long nói vậy, cô bé Trịnh Hải Yến kia cười một tiếng, ngược lại ngồi xuống:

- Com đều đã nấu xong xuôi hết rồi, hay đợi lát nữa anh ở lại đây cùng ăn com vậy.

Hoá ra cô xem Trần Tuấn Long là khách, trong nhà cũng không có cái gì chiêu đãi cả, cho nên đặc biệt đưa ra lời mời này với Trần Tuấn Long.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười.

- Cảm ơn hảo ý của Hải Yến cô nương, ừ, tôi vẫn phải đợi Thím Lư về trước đã.

Thật khéo, hai người hàn huyên một hồi, Trần Tuấn Long liền nhìn thấy một đại thẩm khoảng hơn năm mươi tuổi, đầu đã là đầy tóc bạc đi về, Trịnh Hải Yến vội vàng nghênh đón:

- Thím Lư, thím đã về, trong nhà đang có khách.

Trần Tuấn Long cũng đứng lên, mặt mang nụ cười mỉm. Thím Lư kỳ quái nhìn Trần Tuấn Long.

- Cậu là?

- Xin chào, Thím Lư! Cháu là Trần Tuấn Long, là sinh viên của đại học bưu điện, lần này đặc biệt tới là người nhà thím và Thông ca, xin hỏi Thông ca có ở nhà không thím?

Thím Lư vốn đã tươi cười đón chào, nhưng vừa nghe đến tên Thông ca này, lập tức liền xì mặt xuống:

- Cậu tìm tên khốn Chương Nguyên Thông kia để làm gì, hắn không sống ở đây!

Giọng điệu đã rất không hữu hảo.

Cũng may có bọn Ngân Xà nhắc nhở, Trần Tuấn Long sớm đã có chuẩn bị tâm lý, xem ra mục giả này không phải mạnh mẽ bình thường đâu, Trần Tuấn Long đầu tiên là làm bộ như sững sốt, sau đó nói:

- Chương Nguyên Thông chương đại ca không ở sao? Lần này cháu đến đây là đặc biệt muốn cảm tạ anh ấy?

Thím Lư hồ nghi nhìn Trần Tuấn Long.

- Cảm tạ hắn? Tôi còn chưa thấy qua tiểu tử này đã làm chuyện tốt gì, có cái gì đáng để cảm tạ chứ ?

Trần Tuấn Long cố ý làm bộ như rất ngạc nhiên.

- Không có làm qua chuyện tốt? Thông ca anh ấy quả thực chính là cha mẹ tái tạo của cháu, anh ấy chính là đại ân nhân của cháu.

Lúc này đến lượt lão mục kia kì quái.

Kế tiếp Trần Tuấn Long bắt đầu biểu diễn thiên tài của hắn:

- Suốt ba năm, thông ca vẫn luôn thông qua công trình hy vọng quyền giúp cháu học tập, cháu... cháu thật sự không biết nên nói thế nào nữa?

Trần Tuấn Long với bộ dáng dường như có chút ghen ngào:

- Cháu quá kích động, nếu không phải có Thông ca giúp đỡ cháu, có khả năng cháu đã sớm bỏ học, làm sao còn có thể đến Bắc Kinh học tập được nữa. Cháu thật sự rất cảm tạ anh ấy, chính là sự vô tư quyền giúp của anh ấy, đã cho cháu thấy được hy vọng.

Vị Thím Lư kia còn không kịp phản ứng:

- Cậu là nói? Con trai tôi, Chương Nguyên Thông hẳn vẫn luôn giúp đỡ tiền cho cậu đi học?

Trần Tuấn Long gật đầu, sau đó liền đem những lời nói dối đã biên từ sớm ra, hẳn lừa Thím Lư, nói hẳn là một học sinh ở một thị trấn nghèo dưới Ba Ma Quảng Tây, là Chương Nguyên Thông ba năm này luôn luôn giúp đỡ tiền cho hẳn học tập, còn thỉnh thoảng viết thư khích lệ hẳn, khiến hẳn có động lực tích cực hướng về phía trước. Lần này thi đậu vào đại học Bắc Kinh, Trần Tuấn Long đặc biệt đến đây để tạ ơn .v.v...

Trong phút chốc đã nói đến nỗi khiến cho Thím Lư kia mơ hồ, và Trịnh Hải Yến ở bên cạnh lại kính nể vô cùng:

- Thím Lư, thím vẫn luôn nói thông ca hư như thế này như thế kia, thím xem, cháu đã nói Thông ca không phải người như thế. Thím ngẫm lại thử, anh ấy trước kia tuy rằng không ở Bắc Kinh, nhưng mỗi tháng đều phải người mua nhiều đồ như vậy mang đến đây, cháu thật không hiểu nổi, anh ấy có lòng hiếu thuận như vậy, sao thím lại không nhận sự hiếu thuận của anh ấy?

- Khụ, đừng nói đến tiểu tử hư hỏng này nữa.

Sau khi Thím Lư nghe xong "Tự thuật" của Trần Tuấn Long cũng có chút cảm khái, bà cũng không ngờ con mình còn có hành động vì nghĩa như vậy, trên mặt ít nhiều cũng có chút quang vinh.

Lập tức Thím Lư cười nói với Trần Tuấn Long:

- Vậy cũng làm khó cậu có tâm, con trai à, tối nay ở nhà thím ăn bữa cơm đi. Đến một chuyến cũng không dễ dàng gì.

Bà nào đâu biết rằng, Trần Tuấn Long lần này tới đây chính là muốn ra tay với bà, để dễ dàng thu mua đứa con Chương Nguyên Thông của bà, nếu Chương Nguyên Thông có hiếu tâm như vậy, vậy thì tạo mối quan hệ tốt đẹp với nhân vật mấu chốt "Thím Lư" này là điều tất yếu rồi.

Trần Tuấn Long giả bộ chối từ một chút, mà Thím Lư nói sao cũng là muốn giữ hẳn lại, Trịnh Hải Yến ở bên cạnh cũng giữ lại, cuối cùng cũng đã đồng ý. Sau đó Trịnh Hải Yến mang bát đĩa lên ở bên ngoài, bưng đồ ăn lên, Thím Lư mời Trần Tuấn Long, ba người cùng nhau ngồi xuống ăn cơm.

Trên bàn cơm, Thím Lư luôn gấp đồ ăn cho Trần Tuấn Long, còn hỏi han một số tình hình trước kia của hẳn, Trần Tuấn Long vẫn tùy tiện nói bậy, khi hỏi đến cuộc sống thời đại học, Trịnh Hải Yến ở bên cạnh đã chú ý lắng nghe, Trần Tuấn Long đành phải kể một ít chuyện lý thú của mình ở Bắc Đại ra, có khả năng trước kia Thím Lư và Trịnh Hải Yến chưa từng biết qua, nói đến một số việc còn làm cho họ cảm thấy rất mới mẻ. Đặc biệt là Trịnh Hải Yến kia, cuối cùng cảm khái nói:

- Nếu tôi cũng có thể học đại học thì tốt biết mấy.

- Nha đầu, đừng lo lắng, chẳng phải cháu đang làm việc rất tốt ở một công ty Tinh Nghệ gì đó sao, đợi sau này kiếm đủ tiền, tiếp tục đi học cũng không muộn mà. Nghe nói các trường học bây giờ, chỉ cần có tiền là bọn họ nhận liền.

- Đúng thế.

Trần Tuấn Long cũng phụ họa theo.

- Trường học của chúng tôi cũng có rất nhiều bạn học như vậy, học nghề hai năm, liền có được bằng loại đó.

- Đi học vẫn luôn là tâm nguyện của tôi. Ừm... Trần Tuấn Long, sau này tôi có tiền, cũng sẽ đăng kí trường đại học bưu điện cách anh, anh xem có được không?

- Có gì không được chứ.

Trần Tuấn Long trầm nghĩ.

- Chuyện sau này, sau này hãy nói.

Nhưng trên mặt hẳn vẫn cười tủm tỉm nói:

- Hoan nghênh, nếu như vậy sau này chúng ta chính là bạn học rồi. Ha ha.

Trịnh Hải Yến sau khi nghe xong cũng rất cao hứng, dường như thấy được một tia hy vọng.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, Trần Tuấn Long lại là cố ý lấy lòng Thím Lư, có thể dụ dỗ được Thím Lư hẳn mặt mày hớn hở, hẳn cũng vừa khóp nghe được chuyện của Chương Nguyên Thông từ chỗ bà ta.

Từ trong lời nói của Thím Lư Trần Tuấn Long biết được, thật ra bà cũng rất nhớ đứa con trai này của mình, dù sao mẫu tử đã từng sống nương tựa lẫn nhau, nhưng Thím Lư cũng cố ý dấu Trần Tuấn Long, không để cho hắn biết được chuyện Chương Nguyên Thông chính là xã hội đen.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, Trịnh Hải Yến thu dọn bát đĩa. Thím Lư kéo tay Trần Tuấn Long không cho làm việc nhà. Trần Tuấn Long đành cười theo, một bộ dạng của cậu con trai tươi sáng, thật vui vẻ khi dụ dỗ được Thím Lư. Cuối cùng Trịnh Hải Yến mang táo đã gọt xong lên, đó là táo Trần Tuấn Long mới vừa mua đến. Thím Lư bảo Trần Tuấn Long lần sau đến cũng đừng có mua nhiều đồ như vậy, bà còn trách Trần Tuấn Long xài tiền bậy bạ, Trần Tuấn Long chỉ có thể cười trừ.

Đến khi trời tối đen Trần Tuấn Long nhìn thời gian đã thấy cũng không còn sớm nữa, mới đứng dậy cáo biệt Thím Lư. Thím Lư đem ra một ít đậu phộng đã luộc chín rồi sống chết đòi Trần Tuấn Long phải mang về, nói những ai đến đều là khách, Trần Tuấn Long không lay chuyển được bà, cũng chỉ cười cười nhận lấy, sau đó từ biệt. Lần này đến đây Trần Tuấn Long đã có cách để nói chuyện Chương Nguyên Thông với như thế nào rồi, mà con đường thâm nhập từ phía mẹ hắn là tốt nhất, bây giờ chỉ cần đợi Chương Nguyên Thông ngả bài.

Chương Nguyên Thông một mình ngồi ở trong quán ăn, quán ăn cũ nát này không biết đã thay đổi bao nhiêu ông chủ rồi. Nhưng Chương Nguyên Thông vẫn thích tới đây, nơi này chính là nơi mà năm đó đi lẫn lộn trong xã hội đen thường xuyên cùng với bọn Nam Lang, Ngân Xà tụ tập. Tối nay không biết Nam Lang hẹn mình ra có chuyện gì.

Đốt một điếu thuốc, Chương Nguyên Thông hút một hơi thật sâu, theo sau phả ra, hương vị lá cây thuốc lá nồng nặc, cay cay kích thích ngực phổi, Chương Nguyên Thông thích loại cảm giác này, suốt hai năm, hắn lẫn lộn trườn bò trên con đường tử vong này, người khác nhìn thấy sự về vang của hắn. Nhưng hắn lại biết, mình làm cái nghề buôn lậu thuốc phiện này, sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện không may. Ngũ Hồ Bang hai năm nay đều đang trên đường xuống dốc, chỉ có heroin này là càng ngày càng bán tốt, rất nhiều bang phái đều đến lấy hàng từ Ngũ Hồ Bang. Tam gia cũng độc bá con đường phát tài này, nhưng còn mình thì sao, lại phải mạo hiểm tính mạng nguy hiểm giúp hắn lấy hàng, bản thân mình lại có thể đạt được ích lợi gì. Người khác cho là hắn có bí quyết, tam gia kiêng kỵ cũng chính là điểm này của hắn, mấy năm qua này cũng là không ngừng chèn ép hắn.

Chương Nguyên Thông có chút cảm khái, hắn không phải là không có nghĩ tới chỉ có một mình hắn đơn độc làm, nhưng không có mạng lưới tiêu hàng của Ngũ Hồ Bang, chính bản thân hắn vốn không thể làm được. Năm đó lão đại Hồ gia bảo hắn đi cùng tuyến tam giác vàng, hắn đã nghĩ qua, Hồ gia sở dĩ yên tâm phái hắn đi như vậy, thật ra chính là đoán chắc hắn không dám xằng bậy, cho dù hắn có thay lòng đổi dạ muốn làm tay chân xằng bậy, Ngũ Hồ Bang chỉ cần đòi người khác đi, như vậy thì mối quan hệ trước kia của hắn liền phế ngay lập tức.

Chẳng qua tình hình bên Nam Mĩ bất đồng, tam giác vàng nếu như nói là tuyến tốt của Hồ gia trước kia, như vậy con đường bên Nam Mĩ kia chính là tự mình hắn đi ra. Chương Nguyên Thông nghĩ đến đây thật liên không ngừng hưng phấn, phải biết rằng sản lượng ở Nam Mĩ là nhiều gấp ba lần tam giác vàng, toàn bộ thế giới đều phải lấy hàng từ chỗ đó của bọn họ, lẫn lộn hệ thành công với trùm ma túy lớn Steven của hắn đã xem như là thành công được một bước bước rồi, chỉ cần Ngũ Hồ Bang toàn lực giúp đỡ, như vậy hiệp nghị cung cấp hàng tháng sau có thể đàm phán được rồi. Theo Steven nói, đến lúc đó sẽ có người phụ trách của các khu hắc bang sẽ đến cạnh tranh đầu tư, số định mức bao nhiêu, giá cả thế nào đều phải đến lúc đó mới quyết định được. Nhưng chưa kịp nghĩ lại, Ngũ Hồ Bang lại xảy ra chuyện, ngay cả Hồ gia cũng bị người ta diệt cả nhà. Chương Nguyên Thông bất giác cảm thấy được hắc đạo này càng ngày càng khó lẫn lộn.

Chương Nguyên Thông nghĩ đến đây, sau khi hút thật sâu một hơi thuốc, vùi cái tàn thuốc vào cái gạt tàn thuốc. Tên Nam Lang sao lại còn chưa tới, hắn xem giờ trên điện thoại di động, đã sắp tám giờ rồi. Tiểu tử này hẹn mình ra đây, hắn lại đến muộn.

Đúng lúc này, ngoài cửa "Két" một tiếng, hai chiếc Audi màu đen chạy tới, phía sau còn một chiếc Buick bám đuôi theo, hiện rõ khí phái phi phàm, cửa xe "Két" một tiếng được mở ra, lục tục đi xuống tám, chín thanh niên mặc đồ đen, lần lượt mở ra, cuối cùng trên xe mới bước xuống một người. Chương Nguyên Thông tập trung nhìn vào, Đó không phải Nam Lang thì là ai chứ, tiểu tử này rạng rỡ như vậy từ khi nào, dường như nghe nói địa bàn hắn cũng chỉ có bán chút thuốc lắc mà thôi, chẳng lẽ bán thuốc lắc cũng có thể phát đại tài, hắn hoài nghi.

Nhưng tên tiểu tử Nam Lang sau khi xuống xe cũng không chịu vào, ngược lại còn cung kính đứng ở cửa, dường như còn đang chờ ai, làm cái trò gì thế này, Chương Nguyên Thông đã nghĩ đi qua gọi hắn, nhưng vào lúc này, có một xe Chevrolet màu vàng kim chạy tới, rất hùng dũng dừng trước mấy chiếc Audi của bọn Nam Lang. Sau đó có một thanh niên trẻ tuổi bước xuống xe. Chỉ thấy Nam Lang và những thủ hạ của hắn đều cung kính cúi đầu hô:

- Chào Lão đại!

Xôn xao, cái cảnh tượng chính tề cung kính còn có khí thế này, cũng thật quá phô trương, có điều Chương Nguyên Thông lại thấy kì quái, tiểu tử còn đang mọc lông này là lão Đại của ai?

Trần Tuấn Long rất hài lòng với biểu hiện của bọn Nam Lang, đây chính là hiệu quả mà hắn cần, lớn tiếng dọa người, hắn tin rằng Chương Nguyên Thông lúc này nhất định sẽ nói thâm, ít nhất mình ở trước mặt hắn cũng đã thể hiện rõ ràng địa vị bất đồng hai bên.

Nam Lang cùng Trần Tuấn Long bước đến, mà thuộc hạ lại xếp đứng xung quanh. Chương Nguyên Thông cũng đứng lên, hắn nhin không được hỏi:

- Nam Lang, anh đang làm cái gì thế hả?

Nam Lang không trả lời, Trần Tuấn Long nói trước:

- Chào anh Thông ca, tối nay là tôi muốn gặp anh!

Chương Nguyên Thông nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười, ngồi xuống chỗ ngồi, còn Nam Lang thì đứng ở phía sau hắn, cũng không nói chuyện, gác tay mà đứng, rất cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 62: Xung Đột Trực Tiếp.

Chương Nguyên Thông hồ nghi ngồi xuống, bình tĩnh nhìn chăm chú Trần Tuấn Long một hồi, sau đó hỏi:

- Anh rốt cuộc là ai?

Trần Tuấn Long trước mắt hiện rõ khí phách điềm tĩnh, khiến cho Chương Nguyên Thông có chút chịu không thấu hắn.

- Tôi là đại ca của Phi Long Bang - Trần Tuấn Long!

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

- Phi Long Bang?

Trước kia chưa từng nghe nói qua, Chương Nguyên Thông lắc đầu, hắn cũng đã quen với những người có hình thức bên ngoài rất oách, rất nhanh liền từ trong lúc kinh ngạc ban đầu đã tỉnh táo lại, xem ra đêm nay Nam Lang hẹn mình ra không phải là chuyện đơn giản. Chẳng lẽ là có liên quan đến việc xảy ra thời gian gần đây của Ngũ Hồ Bang.

Hắn quyết định đợi Trần Tuấn Long mở miệng trước.

- Đúng vậy, Phi Long Bang!

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Chúng tôi là một bang hội mới thành lập, hiện tại đang chiêu binh mãi mã, nghe nói Thông ca anh rất có tài cán, cho nên đặc biệt đến đây mời anh gia nhập bang hội chúng tôi.

Trần Tuấn Long lập tức liền đi thẳng vào vấn đề, hơn nữa khẩu khí không nhỏ.

Chương Nguyên Thông chỉ cảm thấy buồn cười, mình ở Ngũ Hồ Bang là địa vị gì, mình làm đến vị trí giờ này ngày này, chẳng lẽ một câu nói bình thường là có thể thu mua được sao? Hắn ngừng đầu, hỏi Nam Lang đứng phía sau Trần Tuấn Long:

- Nam Lang, người nói đi, chẳng lẽ vị lão Đại này hắn không biết tôi là người của Ngũ Hồ Bang sao?

Nam Lang dường như không nghe thấy, không trả lời, hơn nữa ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Chương Nguyên Thông. Chương Nguyên Thông quả thật có chút tức giận.

- Ha ha, Thông ca, đúng là tôi có biết anh là người của Ngũ Hồ Bang, cho nên mới hẹn anh ra đây nói chuyện.

Trần Tuấn Long vẫn mỉm cười nói:

- Tôi là rất có thành ý.

Hắn cuối cùng nhấn mạnh nói.

- Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú!

Chương Nguyên Thông liền lập tức cự tuyệt lời đề nghị của Trần Tuấn Long, sau đó đứng lên nói:

- Nếu như không có chuyện gì nữa, tôi xin cáo từ.

Sau khi nói xong cũng không thèm để ý Trần Tuấn Long và Nam Lang có đồng ý hay không, quay người rời khỏi.

- Nếu muốn để Thím Lưu người đầu bạc tiễn người đầu xanh, vậy người cứ bước ra khỏi cửa này!

Trần Tuấn Long không nhanh không chậm ở đằng sau từ từ nói. Mà lúc này này, tám kẻ mặc đồ đen kia bao vây bốn phía nhìn chăm chăm Chương Nguyên Thông, trong đó có một người cơ thể rắn chắc, người có dáng vẻ tiểu cầm đầu đang chắn giữa đường, ánh mắt dữ tợn đang theo dõi hắn.

Chương Nguyên Thông hít một hơi khí lạnh, trong lời nói của lão Đại Trần Tuấn Long gì đó có hàm ý, không ngờ hét lên tên của mẹ mình, chẳng lẽ... Chương Nguyên Thông không dám tiếp tục nghĩ nữa, xem ra mình hôm nay rất khó bước ra khỏi cánh cửa này.

Chương Nguyên Thông xoay người oán hận nhìn chăm chăm Nam Lang một cái, Nam Lang vẫn với nét mặt không chút cảm xúc, nhưng chỉ là nửa năm không gặp, không ngờ mình lại bị hắn bán đứng.

Chương Nguyên Thông trở lại trước bàn, ổn định tâm tình của mình.

- Người rốt cuộc muốn làm gì?

- Lúc này đã nói với người rồi, những lời đã nói ra tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai, người hẳn là rất rõ ý của tôi!

Trần Tuấn Long bây giờ đã không có cười nữa, cả người hắn lạnh lùng nhìn như đã thay đổi thành một người khác.

- Người muốn giữ lại tôi?

Chương Nguyên Thông nheo nheo đôi mắt, bây giờ địch đồng ta ít.

- Giữ lại người không khó!

Trần Tuấn Long lãnh đạm nói:

- Giữ lại Thím Lưu thì sao, còn nhiều điểm trắc trở hơn một chút, tôi vẫn luôn không xuống tay với người già, có điều vì người nói không chừng tôi sẽ phá lệ một lần.

Đây quả thực chính là uy hiếp trắng trợn, hơn nữa nghe ý tứ của Trần Tuấn Long là hắn sẽ ra tay với mẹ mình, Chương Nguyên Thông nắm chặt nắm tay, trán nổi gân xanh, nhìn bộ dạng hắn như sắp nhào lên, còn Trần Tuấn Long đang ngồi không chút sợ sệt.

Chương Nguyên Thông cuối cùng vẫn là miễn cưỡng nhìn lại, đừng nói bây giờ mình không phải là đối thủ của bọn họ, mà là tất cả những uy hiếp với mẹ mình mà Trần Tuấn Long phát ra, hắn không thể không suy nghĩ.

Cả đời này hắn tự nhận thấy người mà hắn có lỗi nhất chính là mẹ hắn, từ nhỏ đã mất bố nên Chương Nguyên Thông rất hiểu chuyện, rất hiểu kính mẫu thân.

Nhưng lúc học cấp ba vì đắc tội với một bạn học, người đó lại là con trai của nhà quyền quý, bởi vì chọc ghẹo một bạn học nữ đã bị Chương Nguyên Thông đánh cho một trận, hắn lợi dụng quan hệ bắt Chương Nguyên Thông đưa vào đồn công an, và bảo những phạm nhân ở trong đó trả thù cho hắn, chờ sau khi bị tra tấn mới thả ra, trường học lại gây thêm áp lực, tuyên bố khai trừ Chương Nguyên Thông.

Chương Nguyên Thông chỉ cảm thấy thế giới này thật không có chân lý, từ đó về sau vô đã mê lại sút, đi theo bọn Ngân Xà và Nam Lang lăn lộn trong hắc đạo, mà mẫu thân hắn lại nhiều lần khuyên bảo, hắn không hề nghe, đã rất khiến cho mẫu thân hắn đau lòng.

Đợi sau khi gia nhập vào Ngũ Hồ Bang, hắn làm việc đắc lực, rất nhanh đã được lão Đại Hồ gia lúc đó xem trọng, về sau còn theo Hồ gia đi mấy chuyến đến tam giác vàng, từ đó đã tiếp xúc với thuốc phiện, đồng thời hắn cũng mất đi tự do thân thể, điều duy nhất mà Chương Nguyên Thông cảm thấy áy náy chính là có lỗi với mẫu thân của hắn.

- Chuyện giang hồ đã giang hồ rồi, có liên quan gì đến mẹ tôi chứ, các người không được đi quấy rối bà ấy!

Chương Nguyên Thông tuy rằng ngoài miệng dường như rất cứng rắn, nhưng kỳ thật ngữ khí của hắn đã mềm đi rất nhiều.

- Ngồi!

Trần Tuấn Long lúc này mới mỉm cười, mời hắn ngồi xuống.

Chương Nguyên Thông thở dài, kéo ghế ngồi xuống.

- Tôi trung thành với Ngũ Hồ Bang, tôi sẽ không gia nhập với các người.

Hắn vừa ngồi xuống đã nói ra một câu như vậy.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long ngồi đối diện hắn ngược lại bật cười lên.

- Đều đã là thời đại nào rồi, còn có người trung nghĩa lưỡng toàn như vậy. Người có biết 'Trung nghĩa' bây giờ đáng giá bao nhiêu tiền một cân không? Hử?

Trần Tuấn Long sau khi cười sau lạnh lùng chậm chạp nói:

- Thông ca, đừng tưởng rằng người thật vĩ đại, ở trong mắt tôi, 'trung nghĩa' của người không đáng được mấy đồng tiền đâu.

- Người...

Chương Nguyên Thông nghe Trần Tuấn Long chế nhạo như vậy, trên mặt có chút không nhìn được.

- Tam gia của Ngũ Hồ Bang các người đối với người như thế nào chúng tôi đều rất rõ.

Trần Tuấn Long cũng không để cho hắn có lối thoát:

- Ở trong Ngũ Hồ Bang, vĩnh viễn đều là làm ăn gia tộc, Ngũ Hồ Bang do trên dưới gia tộc Phan Thị nắm giữ, người nhiều nhất cũng chỉ là gia nô khác họ, là cái loại nước bọt này bất cứ lúc nào có thể nhổ đi mà thôi. Không có gì đáng để kiêu ngạo, trung thành với một đầu heo, chỉ bằng trung với bản thân đích thực của người một chút đi.

Trần Tuấn Long biết Tam gia có hơi mập, cố ý nói như vậy.

- Ha ha... Ha ha...

Chương Nguyên Thông sau khi nghe Trần Tuấn Long chế nhạo xong không tức giận mà ngược lại còn bật cười lên, sau đó ngừng và hỏi ngược lại:

- Nếu tôi không thể trung thành với Ngũ Hồ Bang, như vậy cho dù người muốn tôi gia nhập Phi Long Bang gì gì đó của các người, người có thể mong đợi được tôi sẽ trung với ai sao?

- Ha ha... Ha ha...

Trần Tuấn Long cũng là khẩu khí bình thường bật cười, cuối cùng mới trầm giọng nói:

- Ở Phi Long Bang chúng tôi, chúng tôi chỉ trung thành với chính mình, mỗi người cũng đều vì ngày mai của chính mình mà phấn đấu, mỗi người đều có vị trí của riêng mình. Tôi không cần người nào trung thành với tôi, tôi chỉ cần mỗi người tự học cách trung với chính bản thân mình là được rồi!

- Đây là cái lý luận gì thế hả?

Chương Nguyên Thông thầm ngạc nhiên trong bụng.

- Người đã bao lâu chưa từng gặp mẫu thân người ?

Trần Tuấn Long chậm rãi nói:

- Tôi chiều nay mới vừa đi gặp bà về đây, người có biết rằng mỗi ngày Thím Lưu đều rất nhớ thương người, bà giờ tóc đều đã bạc trắng, sống thui thui một mình, người làm thân phận của người con lại không ở bên cạnh chăm sóc bà. Cổ nhân có câu, trung hiếu bất năng lưỡng toàn, bọn họ đem chữ trung đặt lên hàng đầu, kỳ thật tôi cho rằng đây là sai lầm, phải là 'Hiếu' trung bất năng lưỡng toàn, làm người hiếu thuận mới là quan trọng nhất.

Chương Nguyên Thông trên mặt âm u bất định, nghe xong giảng thuật của Trần Tuấn Long, cũng khiến cho hắn bất giác nhớ tới mẫu thân của mình, Trần Tuấn Long một tay cứng rắn một tay loạn xạ đã khiến cho đáy lòng Chương Nguyên Thông cảm thấy đại loạn.

- Tôi sẽ không gia nhập với các người.

Chương Nguyên Thông khàn khàn tóe ra những lời này, nhưng giọng điệu đã không còn kiên định như vậy nữa rồi.

- Nếu ta gia nhập vào các người, thì tam gia Ngũ Hồ Bang hắn sẽ không bỏ qua của tôi.

Chương Nguyên Thông cuối cùng nói.

- Ngũ Hồ Bang hiện tại lung lay sắp đổ, Tam gia các người tôi thấy hắn cũng kiên trì không được bao lâu nữa đâu, chính hắn cũng đã khó bảo toàn bản thân, còn có ai mà rảnh rỗi đề ý tới người nữa chứ.

Trần Tuấn Long cười, điều mà Chương Nguyên Thông băn khoăn chính là cái này.

Quả nhiên, Chương Nguyên Thông nheo mắt.

- Chẳng lẽ những chuyện gần đây của Ngũ Hồ Bang là do các người làm?

Trần Tuấn Long lại lẳng lặng nhìn hắn, thần sắc không thay đổi nói:

- Bây giờ trong đạo ai ai cũng biết, Tân Nghĩa Minh đã quyết định diệt trừ Ngũ Hồ Bang, tin tức như thế đối với những người thạo tin tức như ngươi mà nói, ngươi đừng nói là ngươi không biết đó chứ? Có điều theo như tôi nói, những chuyện ra sức đánh kẻ sa cơ thất thế như vậy, Phi Long Bang chúng tôi rất có nhã hứng đi làm. Trần Tuấn Long trả lời lập lờ thế nào cũng được, khiến cho Chương Nguyên Thông không nắm bắt được điểm thực.

- Cho nên lần này tôi tìm ngươi, nhưng thật ra là chỉ cho ngươi một con đường sáng, tự bản thân ngươi nghĩ cho kỹ.

Trần Tuấn Long bắt đầu mỉm cười.

Chương Nguyên Thông trầm mặc, tay hắn không ngừng vẽ lung tung trên mặt bàn, nhìn thấy được hắn đang đấu tranh nội tâm kịch liệt. Gắn nhất chuyện của Ngũ Hồ Bang thật sự là rất tồi tệ, Hồ gia đã rửa tay gác kiếm rồi cũng bị người ta tiêu diệt, mà bên côm cũng đang lung lay bắt người của Ngũ Hồ Bang với quy mô lớn, các tình huống biểu thị con thuyền lớn của Ngũ Hồ Bang này đã lung lay sắp đổ, bàn tay tội ác đứng phía sau mà trong giang hồ quả thật đang truyền ra đó chính là Tân Nghĩa Minh. Chương Nguyên Thông nhíu mày.

Cuối cùng, chỉ thấy hắn ngừng đầu, nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long hỏi:

- Nếu như là tôi không gia nhập vào các ngươi, vậy tôi không thể nào bước ra khỏi chỗ này?

- Ha ha... Đây là ngươi nói đó, không phải là tôi nói.

Lời nói của Trần Tuấn Long không phải là trả lời thẳng Chương Nguyên Thông, có điều hắn lại với một bộ mặt "Ngươi biết là tốt rồi".

- Tôi còn muốn suy nghĩ kỹ?

Chương Nguyên Thông nói với Trần Tuấn Long.

- Bao lâu?

Trần Tuấn Long nhíu mày, hắn biết nên gây áp lực như thế nào, đến bây giờ, phải trương trù có độ, Chương Nguyên Thông hẳn là đã dao động, đã đến lúc nên nhường cho hắn chút đường sống.

- Ba ngày.

Chương Nguyên Thông yêu cầu.

- Ngươi chỉ có thời gian một ngày!

Trần Tuấn Long nói như đinh đóng cột.

- Tôi có thể cam đoan với ngươi. Ngươi tôi Phi Long Bang chúng tôi, những thứ có được chỉ có thể nhiều hơn so với bên Ngũ Hồ Bang, chứ không có ít hơn. Trung thành với chính mình là tốt, hay trung thành với Ngũ Hồ Bang là tốt, vấn đề đơn giản như vậy không cần tôi dạy cho ngươi, phải không Thông ca?

Chương Nguyên Thông lặng lẽ nhìn Trần Tuấn Long, cuối cùng đứng dậy, xoay người chuẩn bị rời đi.

- Đi thăm mẹ của ngươi đi.

Giọng của Trần Tuấn Long thản nhiên vang lên ở phía sau:

- Một người mỗi ngày đều nhớ đến ngươi đã bạc cả đầu, lại không có người quý gởi hầu hạ, lẻ loi hiu quạnh, vậy cái 'Trung' đó của ngươi có ích lợi gì?

Chương Nguyên Thông bước hai bước, ngừng lại, trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng bước ra khỏi nhà ăn.

- Lão Đại, anh thấy hắn sẽ gia nhập chúng ta chứ?

Sau khi nhìn thấy Chương Nguyên Thông đi rồi, Nam Lang đã nhìn rất lâu cuối cùng cũng đã nói chuyện.

- Hắn là người thông minh.

Trần Tuấn Long cười.

- Không gia nhập chúng ta, ha ha... bày ra trước mặt hắn cũng chỉ có con đường chết!

Trong lời nói của Trần Tuấn Long hiện ra một dòng sát khí, ngay cả Nam Lang đứng sau lưng hắn cũng rung mình.

- Tiểu dương dương, là anh.

Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn vừa gọi điện được cho Dương Hân.

- Hừ... Có chuyện gì nói mau.

Đầu bên kia điện thoại Dương Hân với một giọng điệu không kiên nhẫn, Trần Tuấn Long cười, Dương Hân có thể nghe điện thoại của mình, điều này tương đương với việc đã bắn cho mình một tín hiệu tốt.

- Bệnh của em đã khá hơn chút nào không?

Trần Tuấn Long quyết định đá kích từ cạnh sườn.

- Cảm ơn sự quan tâm của anh!

Dương Hân ở đầu dây bên kia cơ hồ như đang nói mát.

- Em không chết được đâu.

- Ừm..

Trần Tuấn Long cũng bắt đầu có chút do dự.

- Em... Vậy em đừng có lo "cái đó" nghe?

Hắn vẫn tương đối quan tâm đến "Cái đó" của Dương Hân.

- Anh..

Dương Hân cười có chút xấu hổ.

- Anh hôm đó đối với người ta như vậy, bây giờ còn giả vờ như vậy, không cần lòng tốt giả đó của anh. Hừ... Tự bản thân anh mà ngấm lại đi, chờ xem em sẽ thu thập anh như thế nào.

Nói đến câu cuối cùng Dương Hân oán hận gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần Tuấn Long bật cười khanh khách, nhưng lại không dám biểu lộ ra, mềm giọng dỗ dành cô:

- Tiểu dương dương...dương dương ngoan...

- Em không phải "tiểu dương dương" gì gì đó của anh.

Dương Hân giận dữ.

- Anh không được phép gọi em như vậy, anh là đồ heo bự háo sắc!

- Heo bự háo sắc?

Trần Tuấn Long nhướng mày lên, những người trước đây gọi hắn như vậy chỉ có Quách Uyển Tây, chẳng lẽ, hắc hắc, Trần Tuấn Long lén cười, nói không chừng hai nàng đã lén lút trao đổi rồi.

- Ha ha... Vậy em cũng gọi anh là heo bự háo sắc rồi.

Trần Tuấn Long lại bắt được điểm sơ hở của Dương Hân.

- Em gọi anh như thế thì được, còn anh gọi em là tiểu dương dương thì lại không được, ha ha...

- Khi Dương Hân nghe thấy, Trần Tuấn Long rõ ràng là đang đùa giỡn mình với "Nụ cười - dâm đãng" mà, cô lắc đầu liên tục.

- Hừ... Em nói không được thì là không được.

Trần Tuấn Long cảm thấy rất buồn cười, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đền.

- Ừm.. Giờ em đang ở đâu?

Trần Tuấn Long đã biết rõ còn cố tình hỏi.

- Còn không phải là cái chuồng heo thú của anh.

Dương Hân quả nhiên là bị lừa, buột miệng nói ra, cô lập tức ý thức được mình đã nói lời lờ lởi, nếu đã là chuồng heo thú kia sao mình còn ở đó, Dương Hân trong lúc nhất thời quá xấu hổ liền dừng lại ở đó.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long như bắt được cô.

- Ồ... Ra là thế.

Hắn còn đặc biệt kéo dài ngữ điệu, làm một bộ dạng rất lý giải.

- Uyên Tây đâu, cô ấy có ở cùng em không?

Trần Tuấn Long bắt đầu nói bóng nói gió.

- Ở nhà bếp nấu mì, tụi em chuẩn bị ăn khuya.

Dương Hân thuận miệng trả lời.

- Ăn khuya?

Trần Tuấn Long giao hoạt di chuyển hai tròng mắt, bắt đầu đưa ra chủ ý xấu xa.

- Anh vẫn chưa ăn no bữa tối, đói bụng rồi, nói Uyên Tây bảo cô ấy nấu nhiều lên một chút, đợi lát nữa anh về ăn.

Trên khẩu khí có chút ý tứ ra lệnh.

- Ừm...

Dương Hân vô tâm đồng ý hắn, nhưng rất nhanh liền hiểu được lòng dạ xấu xa của con heo bự háo sắc Trần Tuấn Long:

- A... Anh không được phép đến đây, hừ... suýt chút nữa đã bị anh lừa rồi, nơi này không chào đón anh.

Dương Hân có chút phật ý nói.

Kỳ thật là cô âm thầm sợ hãi, Trần Tuấn Long muốn thế nào cô còn không biết rõ sao, bắt đắ dĩ hôm trước sau khi cùng hắn cái kia, chỗ đó của mình vẫn còn đau rất, nghe Quách Uyên Tây nói, năng lực phương diện đó của hắn thật mạnh, bản thân mình cũng thấu hiểu rất rõ rồi.

Không ngờ mục đích vĩ đại của mình đã bị Dương Hân vạch trần, Trần Tuấn Long cười ha ha, cũng không tức giận, tiếp tục trêu đùa Dương Hân:

- Ừ... Không chào đón? Anh muốn tìm hiểu một chút đây là tạm thời không chào đón hay là vĩnh viễn không chào đón? Ha ha...

Dương Hân ở đầu bên kia điện thoại quá xấu hổ:

- Không chào đón chính là không chào đón! Em không thèm nghe anh nói nữa, dù sao tối nay anh không được phép trở về, anh cút về ký túc xá của anh đi.

Hoặc, ngữ khí vẫn còn kiên quyết mà, có điều Trần Tuấn Long theo cái từ "Đêm nay" chợt nghe ra có lẽ "Đêm mai" hoan nghênh. Hắn ha hả nở nụ cười đậm, cuối cùng Dương Hân cũng chịu không nổi tiếng cười âm áp đó của hắn. "Bụp " một tiếng điện thoại cúp máy.

Trần Tuấn Long cười cười lắc đầu, tiện tay đem điện thoại đặt ở đầu xe, nắm chắc tay lái, chạy xe trở về Tinh Long Cư của Minh Châu Hoa Viên.

- Vũ tỷ của em đâu?

Trần Tuấn Long đi vào phòng khách của Tinh Long Cư, Tiểu Mẫn đang nằm nghiêng một mình ở đó, ôm một cái gối, đang nhàm chán xem ti vi.

Nhìn thấy Trần Tuấn Long bước vào, Tiểu Mẫn vẫn bơ phờ.

- Đi thăm Lan tỷ.

- Ồ...

Trần Tuấn Long thấy Tiểu Mẫn dường như không rất phờ phạc liền qua ngồi, Tiểu Mẫn co chân lại, ngẩng mình lên khế ngồi thẳng lên.

- Ồ...

Trần Tuấn Long thấy Tiểu Mẫn dường như không rất phờ phạc liền qua ngồi, Tiểu Mẫn co chân lại, ngẩng mình lên khế ngồi thẳng lên.

- Đờ hơn nhiều, sắp ra viện rồi.

Trong lời nói của Tiểu Mẫn có vẻ chán chường, cả người lười biếng.

- Thật không? Khi nào làm thủ tục xuất viện nói cho anh một tiếng, anh đi đón chị ấy.

Trần Tuấn Long giơ tay trên ghế sofa nói.

- Em không biết...

Tiểu Mẫn lắc đầu.

- Tự anh đi hỏi Vũ tỷ đi.

Giọng điệu dường như rất khó chịu.

- Em làm sao vậy?

Trần Tuấn Long cũng chú ý tới tâm tình của cô không được ổn.

- Không có gì?

Tiểu Mẫn ném gối qua ôm, hơi ngồi thẳng dậy.

- Không vui?

Trần Tuấn Long cười.

- Ai chọc cho công chúa Tiểu Mẫn của chúng ta tức giận thế.

- Còn không phải là anh sao!

Tiểu Mẫn rót cục cũng nói chuyện.

- Bảo Vũ tỷ nhốt người ta buồn chán ở trong nhà, cái gì cũng không thể làm, phiền chết đi được.

Nghe xong Tiểu Mẫn oán giận Trần Tuấn Long nhường mày kiêu lên.

- Ồ, vậy bình thường công chúa Tiểu Mẫn của chúng ta bận gì thế?

Hắn đây là đang trêu ghẹo cô mà.

Tiểu Mẫn vừa nghe xong đương nhiên không thuận theo:

- Ừm... Long ca, anh đang chê cười người ta.

- Chê cười em để làm gì.

Trần Tuấn Long nghiêm mặt nói:

- Anh đã bảo Vũ tỷ chuẩn bị thành lập công ty rồi, em không nghĩ sẽ đi giúp chị ấy như thế nào à, chẳng lẽ còn muốn chơi cả ngày đến tối mịt, cái gì cũng không làm?

- Cắt...

Tiểu Mẫn nói trắng ra:

- Đã nói là mở ra cái công ty gì gì đó, Vũ tỷ nàng cũng đã bận bịu lâu như vậy, sao vẫn không thấy chị ấy làm ra cái trò gì cả. Em xem ở đâu, còn không bằng để tự em đi làm.

Trần Tuấn Long cười.

- Hoắc... Chẳng lẽ Tiểu Mẫn của chúng ta lại còn có phương kế sách hay thần kỳ? Em cần làm những thứ gì, nói nghe xem thử.

Nhìn thấy Trần Tuấn Long nói chuyện phiếm với mình, quý linh tinh Tiểu Mẫn này cũng hưng phấn lên, chỉ thấy hất hất tóc, ánh mắt linh động, ngồi thẳng người, nói với Trần Tuấn Long:

- Long ca, ý kiến của em anh thật sự muốn nghe sao?

Trần Tuấn Long gật gù đầu, một bộ dạng rất chăm chú. Tiểu Mẫn nở nụ cười.

- Muốn em nói à, Long ca, Phi Phụng Bang chúng ta có nhiều sản nghiệp ở Bắc Kinh như vậy, mở mấy quán karaoke, hay sàn nhảy kết tình hữu nghị v.v...đã quá lỗi thời rồi.

- Trước đây em cũng đã nói qua với Lan tỷ rồi. Những ckhu vực sàn nhảy gì đó lại không tốt, hơn nữa đã cũ kỹ, đều là trước kia để lại cả, làm sao có thể phát triển tốt được chứ, muốn em nói à, hết thấy đều đóng cửa! Chúng ta chọn một nơi khác tốt hơn đầu tư mở buổi chiếu phim ở một địa điểm, làm ăn như vậy mới có thể tốt thôi.

Trần Tuấn Long ngẫm lại, quả thật cũng đúng, giống như tổng bộ Bách Lạc Môn của Phi Phụng Bang, cũng đã cũ rích rồi.

- Bây giờ là thời đại kinh tế gì ? Là kinh tế của người trẻ tuổi, Bắc Kinh nhiều quần thể thanh niên tiêu phí như vậy, nếu như chúng ta có thể nắm bắt được bọn họ, còn không phải sẽ kiếm được cái khay đầy bát mãn, ha hả, Long ca, anh lại có tiền như vậy, thế nào, đến làm điểm đầu tư thấy thế nào?

Tiểu Mẫn đẩy đẩy cánh tay Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười.

- Không ngờ Tiểu Mẫn chúng ta còn nói được ngôn ngữ như thế. Vậy nếu chúng ta không cần sàn nhảy, karaoke này nữa, những tỷ muội khác trong bang sẽ dựa vào cái gì mà sống, bình thường nơi đó nguy hiểm vẫn có chỗ cho bọn họ tránh gió.

- Vậy anh có bao nhiêu tiền có thể lấy ra đầu tư ?

Tiểu Mẫn cười hỏi.

- Ha ha, em muốn bao nhiêu anh cho em bấy nhiêu, có điều em phải nói trước cho anh biết em định làm cái gì?

Trần Tuấn Long đáp.

- Muốn mở sàn nhảy disco a!

Tiểu Mẫn cất cao giọng nói:

- Hiện tại bậc lửa nhất HIGH nhất chính là nhảy disc. Mỗi đêm anh có biết có bao nhiêu người đi sàn nhảy disc không, có biết sàn nhảy disc kinh doanh tốt nhất ở Bắc Kinh là sàn nhảy nào không?

Tiểu Mẫn hỏi Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười cười lắc đầu.

- Là quảng trường disco JJ ở Bắc Kinh, nghe nói JJ bọn họ lần trước kỉ niệm tròn năm năm, đã kiếm lời hơn bảy triệu. Anh thử nghĩ đi, thật lợi hại.

- JJ?

Trần Tuấn Long trong lòng dao động, đây chẳng phải là sàn nhảy disco mà lần trước bọn Lăng Linh đến nhảy đó sao? Nơi đó không tồi, nhưng Trần Tuấn Long cũng không ngờ đến một sàn nhảy disco lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhìn thấy bộ dạng suy nghĩ của Trần Tuấn Long, Tiểu Mẫn liền cao hứng, kỳ thật bình thường cô tuy rằng ham chơi, nhưng đầu óc cô cũng khá linh hoạt, rất nhiều điểm đều biết quan sát, chỉ có điều trước kia bọn Lan tỷ đều cho cô còn bé, chưa bao giờ cho cô cơ hội để biểu hiện, cho nên Tiểu Mẫn mới có tâm lý phản nghịch lại, thích chống chọi với tất cả mọi người.

Nhưng Trần Tuấn Long lại khác, Tiểu Mẫn phát hiện Trần Tuấn Long đối với mình không tồi, còn luôn nhường nhịn cô, thậm chí có thể nói có chút nuông chiều, cho nên cô càng vui muốn giao lưu với Trần Tuấn Long.

- Ha ha... Long ca, động tâm rồi, anh suy nghĩ đi, một buổi tối gần mười nghìn dòng người ra vào, riêng tiền vé thu vào cửa đã xấp xỉ hơn năm trăm nghìn, hơn nữa còn tiêu xài cho ghế lô, rượu, ăn vặt, đĩa trái cây.v.v..., một đêm thu hơn một triệu là điều chắc chắn luôn. Sống khá giả in tiền mặt a.

Tiểu Mẫn hưng phấn nói.

Trần Tuấn Long ha hả cười:

- Vậy theo như em nói, nếu chúng ta cũng mở sàn nhảy disco thì nhất định là kiếm được tiền rồi?

- Đó là điều đương nhiên!

Tiểu Mẫn nhích lại gần.

- Em dám nói nhất định sẽ kiếm được tiền!

Nhưng Trần Tuấn Long lại liên tục lắc đầu.

- Em không tính đến vốn chúng ta cần phải đầu tư sao? Tài chính, sân bãi, còn có mối quan hệ với các quan chức cấp cao, như là công an, phòng cháy chữa cháy, văn hóa, bộ phận nào không phải trông coi của em sao, những đại gia đó em không nuôi được bọn họ. Tiền không phải dễ kiếm như vậy, người chỉ nhìn thấy được phong cảnh bên ngoài của người khác, nhưng bên dưới người ta đã tốn bao nhiêu công phu thì làm sao mà em biết được.

Trần Tuấn Long bắt đầu gội đầu nước lạnh.

- Ồ... Anh cũng không ủng hộ người ta, mới vừa rồi còn nói muốn nghe ý kiến của người ta, còn nói nguyện ý đầu tư, giờ lại nói không được, vậy không được, Long ca, anh như vậy là đang miệt cưỡng người ta.

Tiểu Mẫn không đành lòng, lắc lắc cánh tay Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười, sau khi suy nghĩ một chút nói:

- Anh thật sự không quen disco, chưa điều tra thì không có quyền lên tiếng, ờ...

Trần Tuấn Long còn suy xét.

Tiểu Mẫn nghe ý tứ của Trần Tuấn Long dường như thật sự có ý tưởng muốn làm một sàn nhảy disco, năng lực lão Đại này cô không hề hoài nghi. Vì thế cao hứng giục đây nói:

- Long ca, nếu không, đêm nay em dẫn anh đi đến một vài sàn nhảy disco lớn xem thử, anh chẳng phải nói chưa có điều tra qua đó sao, đi xem xem thử anh sẽ biết thị trường này nóng này biết bao.

Nghe cô vừa nói như thế Trần Tuấn Long cười.

- Ồ, anh hiểu rồi, người là muốn mượn cơ để ra ngoài chơi phải không?

- Làm gì có.

Tiểu Mẫn nhìn thấy Trần Tuấn Long cười nói mình, kháng nghị nói:

- Em đây chỉ là dẫn anh đi xem học tập, anh không được phép nói lung tung.

Trần Tuấn Long lấy điện thoại cầm tay ra, mặt màn hình hiện đã sắp là 11 giờ đêm rồi, vì thế đưa di động lắc lắc về phía Tiểu Mẫn.

- Đều đã muộn thế này rồi, hay để hôm khác chúng ta lại đi?

- Không được, chính vào lúc này nhân tài mới nhiều. 'Càng khuya càng có cơ' anh biết không hả?

Tiểu Mẫn với bộ dạng của bà cụ non, cô mới vừa nói câu "Càng khuya càng có cơ" còn cố ý biến điệu khẩu âm tiếng Quảng Đông, học âm điệu trong bài hát của Lê Minh, bắt đầu dĩ cô giả giọng tiếng Quảng Đông lại chạy điệu hết cả.

Trần Tuấn Long lắc đầu, dùng âm tròn của tiếng Việt thuần khiết nói:

- Là 'Càng khuya càng có cơ' chứ!

- A...

Tiểu Mẫn hai mắt tròn tròn, bội phục nhìn Trần Tuấn Long.

- Woa... Long ca, hoá ra anh cũng biết nói tiếng Quảng Đông, tiếng Quảng Đông của anh sao lại có thể nói tốt như vậy chứ.

Cô hăm mộ hất hất cánh tay Trần Tuấn Long:

- Hôm nào anh nhất định phải dạy em đó, em thích học nhất là tiếng Quảng Đông.

Trần Tuấn Long cười, đầu chỉ có mỗi tiếng Việt đâu, chính hắn còn có thể nói được tiếng Phúc Kiến, tiếng người Hẹ, mà ngay cả tiếng Anh, tiếng Nhật còn có tiếng Hàn cũng đều nói được, những kỹ năng ngôn ngữ này có một phần là được đặc biệt huấn luyện, có một phần là lúc hắn làm sát thủ tự học được. Chẳng qua là Trần Tuấn Long cũng sẽ không nói những cái này cho Tiểu Mẫn.

- Được rồi, vậy em đi thay quần áo đi, chúng ta cùng đi ra ngoài chơi một chút.

Trần Tuấn Long cuối cùng cũng đồng ý.

- Yeah!

Tiểu Mẫn vừa hoan hô, vừa nhảy cả tung quay về phòng thay quần áo, Trần Tuấn Long lắc đầu, cầm lấy di động bấm gọi điện thoại cho Tiểu Vũ. Trong điện thoại Tiểu Vũ nói cô đang vội trở về, Trần Tuấn Long liền nói cho cô biết hần và Tiểu Mẫn chuẩn bị đi ra ngoài chơi, hỏi cô có muốn đi cùng hay không.

Tiểu Vũ ở đầu bên kia điện thoại nói tối nay hơi mệt chút, tạm thời không muốn đi, thật ra là cô muốn tạo cơ hội cho Tiểu Mẫn và Trần Tuấn Long ở chung với nhau. Trong khoảng thời gian Tiểu Vũ cũng miễn cảm phát hiện Trần Tuấn Long có vẻ thích thích Tiểu Mẫn, có điều là không thấy Trần Tuấn Long có động tĩnh gì.

Tiểu Mẫn thì không cần nói, Tiểu Vũ sau đó hỏi Tiểu Thanh, Trần Tuấn Long cũng chưa từng làm cái kia với cô ấy, có thể là mấy ngày này Trần Tuấn Long đều bận, hần vốn không hề trở về Tinh Long Cư.

Kỳ thật Tiểu Vũ cũng muốn tác hợp cho Trần Tuấn Long và Tiểu Mẫn cùng nhau, theo cô thấy, Tiểu Thanh và Tiểu Mẫn công với chính bản thân cô, ba cô gái tổ hợp của Tinh Long Cư nói không chừng còn có thể buộc được trái tim Trần Tuấn Long. Tiểu Vũ có lòng tin này, nhưng đó cũng chỉ là ý tưởng tình nguyện của mình cô.

Cho nên khoảng thời gian trước thấy Tiểu Mẫn thường xuyên chạy ra ngoài chơi với đám bạn của cô, Tiểu Vũ có đi tìm Tiểu Mẫn, ám chỉ nếu có thể khiến cho Trần Tuấn Long nguyện ý giữ cô ở lại Tinh Long Cư, còn quan tâm nhắc đến cô, Tiểu Mẫn sau khi nghe xong tự nhiên cao hứng, tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn gọi Tiểu Vũ, ngoan ngoãn ở nhà mấy ngày.

Có điều Trần Tuấn Long cũng chưa trở về Tinh Long Cư, Tiểu Mẫn và hần sao lại có thể phát triển được, cho nên đêm nay Tiểu Vũ không muốn làm bóng đèn, và sau khi hàn huyên với Trần Tuấn Long một lúc cô liền cúp máy.

Cô đón taxi về, thật ra khi cô nghe máy thì cũng đã về tới phía dưới của Tinh Long Cư rồi, cô cố ý bảo tài xế lái xe sang bên kia đường chờ, quả nhiên không lâu sau, liền nhìn thấy Trần Tuấn Long cùng Tiểu Mẫn đi xuống. Tiểu Mẫn rất vui vẻ phấn chấn ngồi vào trong xe Trần Tuấn Long, hai người nhanh chóng rời khỏi.

Tiểu Vũ xuống xe sau nhìn bóng dáng bọn họ rời đi thờ dài một tiếng, sau đó một mình lên lầu.

Đối với Bắc Kinh ở đâu có sàn nhảy disco náo nhiệt nhất, Tiểu Mẫn rõ như lòng bàn tay. Cô liên tục dẫn Trần Tuấn Long đi dạo vài chỗ chiếu phim tối, đều là những sàn nhảy HIGH nhất, bên trong tiêu xài cái gì cũng có tất, thuốc lắc, bột K, thậm chí thuốc phiện cũng có, khói thuốc mù mịt, lộn tung phèo, người đến đây gần như đều là tới để chọn chơi sa đọa.

Ở trong một vũ trường đình tai nhức óc này, Tiểu Mẫn lôi kéo Trần Tuấn Long đi vào trong sàn nhảy, cô rất thích bản nhạc DJ đang phát ra, tiến đến sàn nhảy, thân thể của cô cũng đã không tự chủ được hòa theo âm nhạc sống động cùng tiết tấu, Trần Tuấn Long mỉm cười, cũng uốn vòng eo, và dán vào cơ thể Tiểu Mẫn cùng cuồng nhiệt nhảy.

Hai người động tác nóng bỏng, nhất là Tiểu Mẫn, có lúc thậm chí còn nhân cơ hội dán chặt lấy Trần Tuấn Long, dưới chỗ giải phóng dục vọng đã trêu đùa hần, mà Trần Tuấn Long thì cũng đáp lại cô bằng loại này khiêu khích nhiệt tình này, thỉnh thoảng cùng cô kêu gọi phát sinh tiếp xúc thân thể.

Tiểu Mẫn nhảy rất đẹp, dưới sự cổ vũ của Trần Tuấn Long cô càng phóng túng hơn, dưới tác dụng của âm nhạc hai tay giơ lên cao lắc lư, theo sau vừa lắc lư cái đầu vừa ấn lấy đầu, khiến cho mái tóc dài tung bay giữa vũ trường, cô luôn là điểm sáng trong cả cái sàn nhảy, ngay cả người múa dẫn đầu cũng bị cô vượt xa. Những thanh niên xung quanh đều lần lượt cổ vũ, tiếng huýt sáo thỉnh thoảng vang lên.

Trần Tuấn Long cũng rất thưởng thức nhìn Tiểu Mẫn không kèm chế được trở nên phóng túng, cô đang say sưa với điệu múa nóng bỏng, tư thế uốn lượn mềm mại, đôi ngực nhô cao, dáng người hút hồn, khuôn mặt của thiên sứ, dưới ánh đèn rực rỡ của sân khấu càng tô thêm vẻ đẹp.

Trần Tuấn Long thích sự ngay thẳng và phóng đảng của Tiểu Mẫn, cô bé này có loại bản lĩnh phạm tội mê hoặc người, sẽ khiến cho người bất tri bất giác bị đắm chìm trong mê hoặc đó.

Vẻ đẹp của Tiểu Mẫn cũng đã bị một người đàn ông trung niên ngồi ở lô ghế trên lầu nhìn thấy được.

- A... Sao cô ấy lại ở đây? Ha ha... Ha ha...

Hần nhận ra Tiểu Mẫn, biết lai lịch của Tiểu Mẫn. Chỉ thấy hần nở nụ cười âm thầm vậy tay, một thuốc hạ đứng sau lưng hần cúi đầu xuống, hần nói thăm hai câu, thuốc hạ kia liên tục gật đầu, cuối cùng mang theo hai thuốc hạ nữa xuống lầu, đi thẳng tới chỗ Tiểu Mẫn.

Lúc bọn họ chạy tới khí thế rào rạt, Trần Tuấn Long đã sớm chú ý tới bọn họ, không ngờ bọn họ đến một cái liền cắt đứt Tiểu Mẫn đang khiêu vũ.

- Là tiểu thư Tiểu Mẫn phải không? Ông chủ của chúng tôi có lời mời, ông ấy đang ở trên lầu chờ cô, hãy theo chúng tôi đi một chuyến.

Nói là có lời mời, nhưng lại rất bá đạo, không có một chút đường thoai thoát. Tiểu Mẫn vốn là một cô gái rất cao ngạo, làm sao chịu được cục tức như vậy, "Ừ" một tiếng, liền trốn lưng sau Trần Tuấn Long, tiếp tục lắc lư theo điệu nhạc, không thêm để ý tới bọn họ.

Tên tiểu tử lúc này nói chuyện nóng ruột, phải biết rằng nếu việc ông chủ giao cho mình làm mà không làm tốt được, vậy xem như bản thân mình gặp xui xẻo rồi, lập tức cũng không nhiều lời, tiến lên hai bước đưa tay ra kéo Tiểu Mẫn.

- Ấy da...

Tên đó đau đớn hét lên, hoá ra tay hắn mới vừa mới thò ra, còn không đụng vào được Tiểu Mẫn, đã bị Trần Tuấn Long đứng trước mặt tóm chặt, sau đó dùng lực vận một cái, "Răng rắc" một tiếng, cánh tay của hắn đã bị vận gãy.

Hai tên ngu ngốc đứng phía sau còn không biết chết sống, cũng tiến lên theo. Trần Tuấn chỉ một chưởng đã đánh bọn họ đầu óc choáng váng. Tiểu Mẫn núp sau lưng Trần Tuấn Long giờ mới lộ đầu ra, làm mặt quỷ với bọn họ, ba tên kia sau một trận K mới biết được mình không phải là đối thủ của Trần Tuấn Long, đành phải chật vật né ra.

Thấy có người đánh nhau, mọi người trong sà n nhảy đều tránh ra, không ngờ Trần Tuấn Long đã giải quyết bọn họ nhanh như vậy, ở trong môi trường phức tạp như vậy, ai mà chú ý tới những chuyện xảy ra ở đây, mọi người tiếp tục nhảy.

Trần Tuấn Long dẫn Tiểu Mẫn thi theo ba tên xui xẻo đó, chỉ thấy bọn họ lao đảo chạy lên trên lầu. Trần Tuấn Long và Tiểu Mẫn nhìn nhau cười.

- Có muốn đi theo xem hay không?

Trần Tuấn Long hỏi Tiểu Mẫn.

- Đi! Sao lại không đi?

Tiểu Mẫn vốn là một món hàng thích gây chuyện bẩm sinh, bây giờ lại có Trần Tuấn Long ở bên cạnh, cô còn sợ gì chứ. Vì thế Trần Tuấn Long cười cười, cũng dẫn Tiểu Mẫn đi lên lầu hai.

Tầng hai của sà n nhảy disco này là khu khách quý, ngoài cửa còn có một lễ tân nam đang phục vụ, hắn thấy Trần Tuấn Long đến liền muốn đưa tay ra ngăn lại, còn chưa đợi hắn mở miệng, đã bị Trần Tuấn Long giữ chặt, sau đó thuận tay tiễn hắn qua một bên, tiếp theo đá một chưởng văng hắn bay ra, tên đó bò trên mặt đất giống kiểu “chìm nhận rớt xuống đất chống mông lên trời”.

Trần Tuấn Long quả thật rất giận dữ, ai dám to gan gây sự với hắn, lúc này hắn đang nhảy hăng say với Tiểu Mẫn, thì có mấy tên khốn tới gây chuyện, hắn quyết định sẽ giáo huấn cho ông chủ của bọn chúng một chút mới được.

Lúc Trần Tuấn Long và Tiểu Mẫn đi lên lầu, liền nhìn đến ba tên hầu đó đều ủ rũ đứng trước một cái lô ghế, một người có bộ dạng của một ông chủ đang ngồi hút xì gà, trong lô ghế còn có vài người có chút thân phận và địa vị đang ngồi, phía sau mỗi người đều có người hầu mình, vừa thấy là biết ngay loại người này có tiền.

Tiểu Mẫn vẫn cười tủm tỉm bước lên phía trước, nhưng vừa bước lên nhìn thấy người có bộ dạng là ông chủ đang ngồi trong lô ghế đó liền sững sờ, rụt lại sau lưng Trần Tuấn Long kéo kéo áo hắn nói:

- Long ca, người bên kia là tam gia của Ngũ Hồ Bang, hay là chúng ta đi thôi, đừng đụng đến bọn hắn.

Cô không biết bên Trần Tuấn Long đã bắt đầu đối phó với Ngũ Hồ Bang rồi.

Nghe thấy Tiểu Mẫn nói như thế, Trần Tuấn Long nhướn đôi mày kiếm, không ngờ tối nay lại được tiếp xúc trực tiếp với vị tam gia của Ngũ Hồ Bang, được dịp đi xem hắn là người như thế nào.

- Đừng sợ, có anh ở đây!

Trần Tuấn Long ngẩng đầu tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Mẫn thấy Trần Tuấn Long không hề sợ tam gia của Ngũ Hồ Bang, cô do dự một chút, cũng bám theo.

Hoá ra Tiểu Mẫn đã sớm biết tam gia Ngũ Hồ Bang vẫn luôn có ý đồ quấy rối cô, trước kia Phi Phụng Bang gặp chuyện không may hắn luôn đưa ra điều kiện với Lan tỷ, bảo Tiểu Mẫn theo hắn, Lan tỷ không đồng ý.

Sau lại liền xảy ra việc Trần Tuấn Long tham gia vào, nghe nói vị tam gia bị cự tuyệt này cảm thấy rất mất mặt, lúc ấy liền buột nói, nói phải động đến Phi Phụng Bang không biết trời cao đất dày đó. Đây là những lời truyền tai nhau giữa các tỷ muội, cũng không biết là thật hay giả, nhưng Tiểu Mẫn rất không muốn nhìn thấy tam gia kia.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long lẻ loi một mình, không chút sợ sệt nào đi tới trước lô ghế chỗ, cất cao giọng nói:

- Vừa rồi là vị nào muốn đụng đến người phụ nữ của tôi?

Hắn khiêu khích nhìn mấy người ngồi trên kia. Những người này đều là người từng trải giang hồ, bọn họ tuyệt đối thật không ngờ Trần Tuấn Long dám can đảm một mình tiến qua, vì thế nên chỉ cho là hắn có chút bản lĩnh mà thôi, thuộc hạ của mọi người ở đây nhiều như vậy, chẳng lẽ phải sợ hắn.

Nhân vật chính đêm nay là tam gia Ngũ Hồ Bang, là hắn hẹn mọi người tới đây bàn chuyện, vì thế vài người kia tuy rằng bị Trần Tuấn Long chát vắn, nhưng cũng không tức giận, chờ tam gia ra mặt, tất cả mọi người đều yên lặng theo dõi sự thay đổi tình hình.

Tam gia Ngũ Hồ Bang không nhanh không chậm rút một hơi cuối cùng hết điếu xì gà, sau khi đem tàn thuốc dập tắt vào cái gạt tàn thuốc mới trầm giọng nói:

- Ba người lúc này đều là thuộc hạ của tôi, bọn họ là do tôi phái đi. Thế nào, kẻ dám đến khiêu chiến với tôi, tiểu tử nguoi là người đầu tiên!

Hoá ra người trước mặt chính là tam gia của Ngũ Hồ Bang - Phạm Tăng Bảo, Trần Tuấn Long quan sát tỉ mỉ hắn một lúc, tam gia với thân hình không cao không thấp, hơi hơi hơi đầu, nhưng một vẻ mặt dũng mãnh, nghĩ thấy việc làm lão Đại của một hắc bang lâu như vậy, trên người quả thật có chất khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 63: Toàn Diện Xuất Kích

Nhưng lúc này Trần Tuấn Long đang dùng một ánh mắt có thể giết người để nhìn hắn, điều này đã khiến cho Tam gia không thoải mái. Chỉ thấy Phạm Tăng Bảo phát tay một cái, hai tên vệ sĩ theo bên cạnh liền xông lên trên, sự việc xảy ra khi này Tam gia đứng ở trên cao nhìn xuống thấy rất rõ ràng, Trần Tuấn Long có thể rất lợi hại nhưng Tam gia Phạm Tăng Bảo lại rất có tự tin với hai tên vệ sĩ của mình, bọn họ đều xuất thân từ lính đánh thuê, để đối phó với Trần Tuấn Long thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chỉ có điều những gì xảy ra sau đó đã khiến vị Tam gia này không thể tin được, hai tên vệ sĩ của hắn mới xông lên đánh chưa được ba chiêu thì đã bị Trần Tuấn Long đánh cho toi tã, nằm gục dưới đất, nếu không phải gãy tay thì cũng gãy chân rồi. Hóa ra cả hai tên vệ sĩ đó đều mắc phải sai lầm khinh địch, thật ra nếu so tài thật sự thì Trần Tuấn Long muốn nuốt gọn hai tên vệ sĩ có năng lực như thế nếu không tốn chút sức nào là điều hoàn toàn không thể. Tuy nhiên Trần Tuấn Long từ lúc bắt đầu đã ra đòn với ý định sát nhân, còn hai tên vệ sĩ thì lại cứ ngỡ chỉ là chơi trò đập lộn mà thôi.

Cao thủ giao đòn, chỉ cần một chút xíu khác biệt đó mà thôi đã có thể quyết định được rất nhiều việc rồi. Đợi hai tên vệ sĩ tỉnh ngộ thì bọn họ đã nằm bẹp dưới đất mà ân hận rồi. Trần Tuấn Long ra đòn hạ thủ với bọn họ rất nặng tay. Bây giờ hai người này bảo đảm phải nằm trên giường bệnh không ít hơn hai tháng.

Nhìn hai tên vệ sĩ đen đui đang nằm rên hừ hừ dưới đất, những người đang ngồi trong đó có cả Tam gia Phạm Tăng Bảo ai này đều phải giật mình biến sắc, sức lực của Trần Tuấn Long quả là hùng mạnh.

Bước qua hai tên vệ sĩ đang nằm vật vã, Trần Tuấn Long đến đứng trước chỗ ngồi trong ghế lô, khí thế hung hãn của hắn dọa khiếp ba tên thủ hạ mới quay lại lúc này, khiến chúng vội vàng trốn sang một bên.

Trần Tuấn Long lạnh lùng quan sát tứ phía, mấy vị trung niên đang ngồi không ai dám đối diện với ánh mắt của hắn. Sau cùng Trần Tuấn Long trừng mắt chăm chăm nhìn Phạm Tăng Bảo, lạnh giọng nói:

- Ta là Trần Tuấn Long của Phi Phụng bang, còn chưa thỉnh giáo vị lão đại này là ai đây?

Hắn là biết rõ rồi mà còn cố ý hỏi, Trần Tuấn Long đã quyết định rồi, bây giờ sẽ chơi bài ngựa luôn với Ngũ Hồ bang, bởi vì vị Tam gia Phạm Tăng Bảo này đã cho hắn một lí do khai chiến tuyệt vời.

- Dám động vào người đàn bà của ta?

Trần Tuấn Long sau cùng vô cùng ngạo mạn lớn giọng quát.

Phạm Tăng Bảo cũng là lần đầu tiên bị người ta uy hiếp như thế, chỉ thấy hắn hừ lạnh một tiếng, xem ra Trần Tuấn Long này còn chưa biết thân phận của mình thì phải, nếu không thì hắn làm sao mà lại dám cuồng ngạo đến thế chứ, nhưng những người theo bên mình lúc này đều đã bị Trần Tuấn Long hạ gục rồi, trước mặt nhiều lão đại trong hắc đạo đến thế, hắn đã không còn mặt mũi nào nữa rồi.

- Ta là Tam gia của Ngũ Hồ bang.

Phạm Tăng Bảo cứ nghĩ rằng tự nói ra thân phận của bản thân thì sẽ dọa cho tên thanh niên này sợ chết khiếp luôn.

Thế nhưng Trần Tuấn Long lại hoàn toàn không chút sợ hãi:

- Ngũ Hồ bang? Ha ha ha ... .. Tài giỏi lắm sao? Ta nói cho ông hay, lão hói.

Đầu của Phạm Tăng Bảo có phần ít tóc, nhìn có vẻ già cỗi, cho nên ngữ khí của Trần Tuấn Long không một chút khách sáo:

- Ta không cần biết ông là ai, chỉ cần ông dám đụng đến Trần Tuấn Long này thì ta sẽ không để ông sống dễ chịu.

Trần Tuấn Long vừa nói xong thì một vị trung niên ngồi bên cạnh liền đứng bật dậy mắng:

- Câm miệng, nguoi là cái thứ gì chứ? Dám tự phụ như thế trước mặt Tam gia?

Hóa ra hẳn chỉ là một lão đại sống dựa vào Ngũ Hồ bang, bây giờ ra mặt chẳng qua cũng chỉ là vì muốn lấy lòng Phạm Tăng Bảo mà thôi. Mặc dù lúc này hẳn thấy Trần Tuấn Long đánh rất giỏi nhưng ở hiện trường lúc này có nhiều lão đại như thế, mỗi người lại đem theo một, hai người nữa, bọn họ người đông khí mạnh, chẳng lẽ còn sợ hẳn chắc, cho nên vị lão đại này mới muốn chơi trò cáo mượn oai hùm, ưỡn ngực lớn tiếng với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long rất nhanh chóng khiến hẳn hiểu rằng hẳn làm như thế là sai rồi, chỉ thấy Trần Tuấn Long cười lạnh một tiếng, bước nhanh lên phía trước, chính là ở trước mặt tất cả mọi người, song thủ tóm lấy cả vạt của hẳn, lôi phắt hẳn ra khỏi chỗ ngồi. Lão đại đó lâu rồi không đánh đấm gì, làm sao có thể là đối thủ của Trần Tuấn Long cho được. Trần Tuấn Long lôi hẳn ra khỏi ghế xong liền đâm một cú vào mặt hẳn, theo cùng là một cước không hề nhẹ chút nào, đá hẳn bay thẳng đến một chiếc bàn ở gần quầy bar nằm sóng soài. Một tiếng loảng xoảng vang lên, Trần Tuấn Long đập vỡ một chai bia, rồi cầm cái chai đã vỡ tan với những cái đầu thủy tinh vỡ nhọn hoắt lao đến đâm thẳng vào chân vị lão đại đó.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa .....

Lão đại đó đau đớn tột cùng rồi mà vẫn còn muốn đấu nhưng hai chân đã bị đâm đến vài nhát, sau cùng nhìn cổ chai bia vỡ đã thấm đẫm chảy tràn máu tươi của chính mình hẳn mới ngoan ngoãn nằm im, không động đậy gì nữa.

- A .....

Những ông lớn đang ngồi đến giờ mới đứng lên hết cả, trợn trừng mắt nhìn Trần Tuấn Long động thủ, đám thủ hạ đi cùng bọn họ cũng đang chuẩn bị xông lên.

Mặc dù đối phương đông người nhưng Trần Tuấn Long vẫn tỏ ra không chút sợ hãi. Vẫn là vị Tam gia đó thức thòi, hẳn thấy tên lão đại kia vẫn còn trong tay Trần Tuấn Long, lại thêm việc Trần Tuấn Long vừa xông lên đã thể hiện khí thế bức người, hẳn còn chưa nắm được điều gì về Trần Tuấn Long, thế nên vội vàng đưa tay ngăn người của hẳn lại.

- Nguoi thật là to gan, dám đến thách thức với Ngũ Hồ bang bọn ta. Hắc hắc.....tiểu tử, ta thấy nguoi đúng là chán sống rồi.

Tam gia Phạm Tăng Bảo đe dọa.

Trần Tuấn Long nghe xong thì cười lớn ha ha ha.

- Ngũ Hồ bang? Ngũ Hồ bang là cái quái gì chứ? Dám đụng đến người đàn bà của ta, ta sẽ không để yên cho kẻ đó.

Tiểu Mẫn ở bên cạnh không nói được gì, trong lòng thì âm thầm vui sướng, sau khi Trần Tuấn Long xông lên đánh với bọn kia, cô chỉ biết trốn ở phía sau. Còn Phạm Tăng Bảo sau khi nghe xong những lời cuồng ngạo của Trần Tuấn Long thì giận quá đến mức phải cười lên. Chỉ nghe hẳn trầm giọng nói:

- Phải chăng bây giờ có người thấy Ngũ Hồ bang bọn ta có chuyện thì kẻ nào cũng muốn xông lên đâm một cái hả? Được lắm. Trần Tuấn Long của Phi Phụng bang phải không? Lan tỷ là lúc nào đã thu được tên thủ hạ có bản lĩnh như nguoi vậy chứ? Nguoi lên đi, ta sẽ cho nguoi thua tâm phục khẩu phục.

Hóa ra chuyện Trần Tuấn Long là bang chủ của Phi Phụng bang là chuyện vô cùng cơ mật, Phạm Tăng Bảo nào biết được Trần Tuấn Long trước mặt chính là kẻ địch lớn nhất của chính hẳn, hẳn còn tưởng Trần Tuấn Long chẳng qua chỉ là một tên đầu mục nhỏ bé của Phi Phụng bang mà thôi.

Còn Trần Tuấn Long thì lại cô ý gây xung đột với hẳn, bất cứ trận chiến nào cũng cần phải có một lí do đường đường chính chính, có thể nói là ra tay phải có tiếng, bây giờ Trần Tuấn Long có được cái lí do hay ho như vậy làm sao có thể không lợi dụng cơ chứ.

Còn về việc làm sao để đối phó được với Ngũ Hồ bang thì trong lòng hẳn sớm đã có kế hoạch chu toàn rồi.

- Được! Thế thì ngày mai hai bên chúng ta tập hợp nhân mã, quyết đấu một trận, thế nào hả?

Trần Tuấn Long cười lạnh:

- Đến lúc đó nhớ gọi nhiều người một chút, còn không thì ta chỉ sợ không đủ cho Phi Phụng bang bọn ta nhét kẻ rằng nữa.

- Nguoi ....

Phạm Tăng Bảo tức giận cực điểm, không ngừng gật đầu:

- Được lắm, tiểu tử, nguoi nhớ cho rõ những lời nguoi vừa nói đó.

Hẳn nhận thấy Trần Tuấn Long trước mặt này chẳng qua là có chút công phu thế nên mới cuồng ngạo như vậy, Trần Tuấn Long nhất định là không biết được thực lực của Ngũ Hồ bang của mình. Xem ra đến lúc đó gọi nhiều người một chút, chém giết cho bọn chúng máu chảy thành sông thì mới hả giận cho được, nếu không dạy dỗ đám bang phái nhỏ bé này thì kẻ nào cũng sẽ ra mặt tạo phản cho được mắt.

Thật ra tối nay Phạm Tăng Bảo hẹn đám người này đến đây cũng là vì muốn nhận được sự trợ giúp của bọn họ, mấy ngày hôm nay cục công an cũng tìm

đến gây rắc rối cho Ngũ Hồ bang, nói chuyện với đám người này cả nửa ngày đều không có lấy một thái độ nào thể hiện ý muốn hỗ trợ hắn. Xem ra phải tìm vài người để ra tay, cho mọi người biết Ngũ Hồ bang của hắn không phải là thứ dễ đụng vào.

Lần trước vì chuyện của Tiểu Mẫn, Phạm Tăng Bảo đã ghi hận trong lòng với Phi Phụng bang rồi, bây giờ lại gặp trùng Trần Tuấn Long thách thức, hắn lại càng quyết tâm phải dạy dỗ cho Phi Phụng bang một bài học.

Một bên thì muốn dạy dỗ đối phương, bên còn lại thì muốn tiêu diệt đối phương, lập trường của hai bên không giống nhau, cũng sớm đã định sẵn được cục diện rồi.

- 9 giờ tối mai ở sân bóng bỏ hoang của xưởng điện tử quốc doanh, Phi Phụng bang các người đợi ta ở đó, ai cho ai biết tay đến lúc đó sẽ rõ.

Phạm Tăng Bảo căm hận nói. Tối nay hắn không đem theo nhiều người, không ngờ lại bị một thằng nhóc chưa ráo máu đầu bắt nạt, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì hắn còn mặt mũi nào mà đi đứng trên giang hồ nữa chứ.

Trần Tuấn Long thả tên lão đại đã ra mặt làm loạn lúc nãy, một cước đá bay hắn sang một bên, ném chai bia trên tay đi rồi phui phui tay nói:

- Được. Nhất ngôn vi định, đến lúc đó thì đừng có để không thấy ai trong số mấy người, nói cho người biết, bất cứ lúc nào ta cũng có thể gọi ra được hơn hai trăm anh em đến, nếu sợ thì đừng đến, ha ha ha ...

Ngừ khí của Trần Tuấn Long quả là cuồng ngạo, thật ra thì đó là hắn cố tình ra vẻ như thế, chính là muốn Phạm Tăng Bảo khinh địch.

Tam gia Phạm Tăng Bảo quả nhiên cười thầm trong bụng.

- Tên nhóc con này, tưởng có chút bản lĩnh thì muốn làm lão đại, đến lúc đó ta xem người chết thế nào.

Thế nên hắn chỉ hắc hắc cười lạnh, hai trăm người, chém gió, hắn thấy nếu Trần Tuấn Long có thể gọi đến được hai mươi người thì đã là giỏi lắm rồi. Mấy ngày này mặc dù bên cạnh hắn người không nhiều nhưng để tập hợp được khoảng trăm người thì cũng không phải là vấn đề gì, được, cứ rat ay với các người. Phạm Tăng Bảo sau khi suy nghĩ cẩn thận thì cũng không thêm để ý đến sự thách thức của Trần Tuấn Long nữa, k hắn đã thầm hạ quyết tâm rồi, chỉ cần đợi đến lúc đó thì sẽ cho hắn biết thế nào là lợi hại.

Trần Tuấn Long thấy mục đích của mình đã đạt được rồi thì lại tiếp tục ra vẻ cuồng ngạo, hùng hùng hổ hổ dẫn Tiểu Mẫn rời đi trước mặt tất cả mọi người. Thật ra hắn cũng có cái bản lĩnh để cuồng, tất cả đám thù hằn mà Phạm Tăng Bảo dẫn đến tối nay đều bị hắn đánh cho nằm gục hết cả, mấy vị lão đại ngồi đó đều tự nhận thấy người của mình không có được cái bản lĩnh đó, tất cả đều không dám vọng động, mới to mắt nhìn Trần Tuấn Long bỏ đi.

Mặt mũi Phạm Tăng Bảo lúc này đương nhiên là rất u tối, lập tức gọi điện cho người anh em của hắn là Lưu Đức Vĩ dẫn một số nhân mã tới. Tên lão đại lì lợm ra mặt lúc nãy cũng đã được bọn đàn em đưa đến bệnh viện cấp cứu, lúc này Trần Tuấn Long đâm hắn nhiều nhất như thế, bầy nhầy trong máu thịt trên bắp đùi đều mà mảnh thủy tinh vỡ, do mất máu quá nhiều nên tên lão đại đó sớm đã hôn mê rồi.

Trần Tuấn Long biểu hiện ra quả thật không phải là mạnh bình thường nữa, Phạm Tăng Bảo quyết định đêm mai sẽ đem theo nhiều người một chút, lấy người đông thế mạnh để uy hiếp hắn, cho dù Trần Tuấn Long người có lợi hại đến đâu chăng nữa thì cứ mười người xông vào đánh một mình người chẳng lẽ nào lại không thu dọn được người sao, thời đại này đã không còn cái gọi là cao thủ võ lâm gì đó nữa rồi, Phạm Tăng Bảo uất hận nghĩ thầm.

- Wa, anh Long, anh mạnh thật đó.

Tiểu Mẫn đi theo bên cạnh Trần Tuấn Long, khuôn mặt hiện lên vẻ sùng bái nhìn hắn, so với lần trước đối phó với bọn Hồ diên của Nam Lang, biểu hiện của Trần Tuấn Long lần này lại càng thêm phần khiến đám con gái say mê, phải biết rằng đối với cô mà nói thì đám người Tam gia của Ngũ Hồ bang trước giờ đều là những lão đại có vị trí cao cả, bây giờ một mình Trần Tuấn Long có thể đơn độc thách thức bọn họ, lại còn điều gì có thể khiến cho Tiểu Mẫn khâm phục hơn được nữa chứ. Cô hung phấn nghĩ thầm, bản thân đã đi theo một lão đại tốt.

Trần Tuấn Long vừa bước ra khỏi sân nhảy thì liền thu lại sắc mặt, trước tiên là tiễn Tiểu Mẫn về Tinh Long cư, Tiểu Mẫn thấy Trần Tuấn Long khuôn mặt trầm trọng cũng không dám nói gì, một mình ngoan ngoãn lên lầu, cô biết rằng tối mai phải khai chiến với Ngũ Hồ bang, Trần Tuấn Long còn rất nhiều việc cần phải bố trí, cô không dám làm phiền hắn, hơn nữa Tiểu Mẫn cũng rất tin tưởng ở Trần Tuấn Long, bây giờ trong mắt cô Ngũ Hồ bang đã không còn là đại bang lớn mạnh gì nữa rồi. Anh Long của cô nhất định sẽ đánh cho Ngũ Hồ bang toi bởi hoa lá, Tiểu Mẫn vui vẻ nghĩ thầm.

Trần Tuấn Long lại không hề nghĩ như thế chút nào, rần chết vẫn còn nọc, Ngũ Hồ bang có thể tồn tại đến ngày hôm nay tự nhiên phải có đạo lý của nó. Có điều bây giờ Trần Tuấn Long đã có cả một kế hoạch trọn vẹn trong việc đối phó với Ngũ Hồ bang rồi.

Hắn vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Lý Thế Bằng, bây giờ đã là nửa đêm về sáng rồi, điện thoại đổ chuông rất lâu Lý Thế Bằng mới bắt máy.

- Xin lỗi, đại ca, khuya thế này rồi còn làm phiền anh nghỉ ngơi, thật là ngại quá.

Trần Tuấn Long mới bắt đầu đã nhận lỗi với hắn trước.

- Không có gì .... ..

Lý Thế Bằng có vẻ như vừa mới tỉnh ngủ.

- Muốn thế này rồi cậu còn tìm anh, nhất định là có chuyện quan trọng rồi, nói đi.

Xem ra hấn vẫn có hiểu biết nhất định đối với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long trầm giọng đáp:

- Đại ca, em quyết định toàn diện công kích Ngũ Hồ bang.
- A!

Lý Thế Bằng ở đầu dây bên kia được một phen giật mình, cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

- Sao lại vội vàng thế? Cậu có nắm chắc không?
- Có, đại ca, em đều đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn đợi sự hỗ trợ từ bên anh thôi.
- Tôi bên này nhất định sẽ hỗ trợ cậu rồi.

Mấy ngày nay Lý Thế Bằng đã nhận được không ít lợi ích từ việc tấn công Ngũ Hồ bang, xa xôi gì thì không nói, chỉ nói đến riêng chuyện của hấn, thông qua việc điều động và chỉ huy nhân viên trong nội bộ cục công an, hấn đã bắt đầu khống chế được những người cũ theo phe Giả Chính Cảnh, đưa được một lượng lớn thân tín của mình lên trên. mấy ngày này mọi người ai cũng biết đến danh tiếng vang rền như sấm nổ bên tai của tân nhiệm quyền cục trưởng, cả cục công an từ trên chí dưới đều phải nhìn hấn với cặp mắt khác, Lý Thế Bằng cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi sáng khoái rồi. Quyền lực quả thật có thể đem đến cho một người rất nhiều rất nhiều.

- Đại ca.

Trần Tuấn Long cười cười:

- Em nói hỗ trợ là nói đến sự hỗ trợ của cấp trên của anh kìa, em hi vọng có thể nhận được sự hồi đáp rõ ràng.

Trần Tuấn Long sau khi suy nghĩ cẩn thận thấu đáo thì quyết định lật bài ngửa:

- Anh có biết vì sao lần trước em phải giết Giả Chính Cảnh không?
- Ồ, cậu nói nghe thử.

Lý Thế Bằng cũng thấy lạ, lần trước Trần Tuấn Long không nói không rằng mà giết chết Giả Chính Cảnh ngay trong tiệc rượu, hấn cũng thấy ngạc nhiên.

- Cấp trên của Giả Chính Cảnh là một người tên Tiêu Thiết Thịnh.

Trần Tuấn Long điềm đạm nói.

- A, hóa ra là hấn.

Lý Thế Bằng kinh ngạc, hấn biết tên Tiêu Thiết Thịnh này, hấn là phó bộ trưởng bộ tư pháp, bản thân cũng có gặp mặt chào hỏi với hấn vài lần, cảm thấy con người này cũng không có gì đặc biệt, quan hệ của hấn với vị cấp trên của bản thân cũng rất tốt. Lý Thế Bằng thật không ngờ được rằng Tiêu Thiết Thịnh này lại là người không chế nâng đỡ phía sau của Tân Nghĩa minh. Đối với trò chơi cao cấp này, Lý Thế Bằng hấn vĩnh viễn không thể hiểu được, mà bản thân hấn cũng không muốn hiểu chút nào. Yên tâm làm tốt vị trí con cò của bản thân là được rồi. Lý Thế Bằng bây giờ có chút lo lắng Trần Tuấn Long sẽ chọc vào tổ kiến lửa rồi.

- Anh quen hấn?

Trần Tuấn Long hỏi:

- Nghe Giả chính Cảnh nói, hình như hấn là phó bộ trưởng bộ tư pháp thì phải, có đúng không?

Đặng nào thì Trần Tuấn Long cũng biết rồi, Lý Thế Bằng cũng không giấu nữa:

- Đúng thế, A Long à, chuyện lần trước của cậu, tôi quả thật có chút lo lắng đó.
- Em hiểu rồi, đại ca, lần trước anh nói cấp trên của anh sẽ ủng hộ em, em nghĩ người đó chắc là có biết thân phận của Tiêu Thiết Thịnh chứ?

Trần Tuấn Long hỏi tiếp.

Đối với câu hỏi này của Trần Tuấn Long thì Lý Thế Bằng thấy thật khó trả lời, nhưng theo những gì mà Trần Tuấn Long vừa nói, hấn suy nghĩ một lát rồi cuối cùng cũng hiểu ra. Đúng như những gì Trần Tuấn Long nói, chuyện hấn giết chết Giả Chính Cảnh đều đã nhận được sự ủng hộ của cấp trên của mình rồi, thế thì cũng biến tướng thành như Tiêu Thiết Thịnh rồi, cũng hoàn toàn mặc nhiên thừa nhận sự thật việc mình thay thế cho Giả Chính Cảnh. Nhưng không biết tại sao Lý Thế Bằng đột nhiên có cảm giác sợ hãi, là sự sợ hãi bản năng của kẻ làm quân cò. Nếu không phải đêm nay Trần Tuấn Long nói cho hấn biết chuyện của Giả Chính Cảnh thì chỉ sợ là bản thân vẫn còn u mê mãi không hiểu, nói không chừng sau này còn chịu thiệt thòi lớn

nữa. Lý Thế Bằng trầm mặc:

- Uhm, ... Điều này tôi thấy thật khó nói.

- Aizz, ...

Trần Tuấn Long cố ý thờ dài một tiếng, sau đó nói:

- Đây chính là lí do tại sao em phải tìm anh đêm nay. Anh cũng biết mà đại ca, Hứa Viễn Giang bên Tân Nghĩa mình đã cài tai mắt trong nội bộ của em. Mỗi động thái của em hẳn đều biết rất rõ, cái vị Tiêu Thiết Thịnh ở bên trên hẳn cũng biết rất rõ. Hắc đạo kinh thành, Tân Nghĩa mình, Hắc Long hội, còn có Ngũ Hồ bang tạo thành thế chân vạc. Bây giờ nếu Phi Phụng bang của bọn em mà động thủ với Ngũ Hồ bang thì nhất định sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền khuấy động toàn bộ. Em chắc chắn phải dốc toàn lực xuất kích Ngũ Hồ bang. Ngũ Hồ bang bây giờ đã trở thành miếng thịt lớn béo bở, em động thủ trước chính là vì sợ đêm dài lắm mộng, em nghĩ Tân Nghĩa mình cũng đang tập trung sự chú ý vào Ngũ Hồ bang.

Lý Thế Bằng gật gật đầu, xem ra đầu óc phân tích của Trần Tuấn Long rất có logic, hẳn quả thực có chỗ hơn người của mình.

- Bất luận là có nhận được cái gật đầu của vị cấp trên của anh hay không thì ngày mai em vẫn phải động thủ rồi.

Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Em nghĩ anh cũng hiểu rõ, đại ca, Phi Phụng bang bọn em nếu có thể thay thế được vị trí của Ngũ Hồ bang thì cũng có nghĩa là thực lực của bọn em đã tiến thêm một bậc, có thể trở thành đại bang ngồi cùng mâm với Tân Nghĩa bang và Hắc Long hội được rồi. Ai quy định hắc đạo kinh thành chỉ có thể có một người đại diện chứ, em, Trần Tuấn Long, hoàn toàn có đủ thực lực cũng như năng lực để trở thành người đại diện của bên anh. Đại ca, anh giúp em chuyển câu này đến cho vị cấp trên đó của anh, cái em cần bây giờ là sự ủng hộ tuyệt đối của ông ta, chỉ cần như thế thì em sẽ không cần phải lo lắng về động thái của Tân Nghĩa mình nữa rồi.

- Cậu đợi chút ....

Lý Thế Bằng trầm mặc rất lâu, sau cùng mới nói với Trần Tuấn Long:

- Lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu.

Xem ra hẳn quyết định vẫn cần phải thỉnh thị ý kiến của cấp trên đã, chính là truyền đạt là ý của Trần Tuấn Long cho cấp trên biết.

- Được, đại ca, em đợi điện thoại của anh.

Trần Tuấn Long đặt điện thoại xuống, lúc này xe đã chạy lên một chiếc cầu vượt cao vút, Trần Tuấn Long dùng xe bên cạnh cầu, kéo ổ CD ra, mở ca khúc “That Place in your heart”.

-“Peng” một tiếng, Trần Tuấn Long xuống xe, đóng mạnh cửa lại. Bên ngoài, Bắc Kinh vào lúc sáng sớm vẫn cứ náo nhiệt đến thế, đây là con đường chính, trên đường xe cộ qua lại tấp nập nối đuôi nhau như nước chảy, Trần Tuấn Long ngồi lên đầu xe ngắm nhìn dòng xe cộ đang chạy qua chạy lại, đèn xe kết hợp tạo thành một dải đèn sáng rực rỡ, kéo dài không dứt, từ bên trong xe, tiếng hát trong trẻo mượt mà như thiên sứ đều đặn vọng ra từ chiếc máy phát, không ngừng thấm nhập vào lòng Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long chăm chú lắng nghe, hẳn vô cùng yêu thích ca khúc này. Trước đây hẳn hoàn toàn không biết gì về âm nhạc cả, đừng nói là thưởng thức, đến nghe hẳn cũng không muốn nghe nữa là, nhưng lần đó, khi mà hẳn đang đắm chìm trong đau khổ thù hận, Thất Thất đã mở cho hẳn nghe ca khúc rung động lòng người này. Trần Tuấn Long trong chớp mắt đã bị giọng ca nữ dịu dàng như thiên sứ của âm nhạc hút hồn, đặc biệt là khi hẳn nghe đến câu “Just put down your gun”, lần đầu tiên trong đời những giọt lệ nóng hổi tràn qua khóe mắt hẳn, lần đầu tiên trong đời hẳn thoải mái cho phép mình khóc, những tình cảm mà hẳn chôn giấu trong lòng từ bao lâu trong giây lát đã bộc phát toàn bộ, bản thân là một sát thủ, một sát thủ sớm đã bị định mệnh đặt sẵn. Là Thất Thất đã kéo hẳn ra từ quỹ đạo của định mệnh, cho hẳn cuộc sống của chính đạo.

- Thất Thất à Thất Thất ....

Trần Tuấn Long thờ dài một tiếng, trời vẫn còn tờ mờ tối, chỉ có những ngôi sao mờ ảo trên trời cao đang le lói sáng. Tâm tư của hẳn đi theo âm nhạc ngày càng bay cao.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, Trần Tuấn Long giật mình sức tỉnh, có lẽ là Lý Thế Bằng đã có câu trả lời cho hẳn rồi, Trần Tuấn Long nhảy xuống khỏi đầu xe, dựa vào thành cầu bằng bê tông, nhận điện thoại.

- A Long, cậu cứ yên tâm làm việc đi, ý của cấp trên là toàn lực ủng hộ cậu.

Giọng nói của Lý Thế Bằng ở đầu dây bên kia có chút kích động, tin tức này không chỉ là cơ hội đối với Trần Tuấn Long mà còn là cơ hội của chính hẳn nữa. Bản thân hẳn đợi bao lâu nay, cuối cùng cũng có thể quyết một trận lớn rồi.

- Nói tôi nghe thử cậu định làm thế nào?

Lý Thế Bằng ổn định lại cảm xúc của mình rồi hỏi Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười cười:

- Đại ca, em định làm thế này, ...

Gà Rừng mấy ngày này đều rất bận rộn, ngoài sự vụ của bang hội ra hắn còn phải kiến lập đường dây tình báo theo yêu cầu của Trần Tuấn Long, chỉ riêng chuyện này cũng đủ khiến hắn bận muốn chết rồi. Không ngờ Trần Tuấn Long lại đem việc điều tra nội gián giao luôn cho hắn, giờ đây Gà Rừng đang căng hết tất cả các dây thần kinh ra để làm việc, hắn cảm nhận được một áp lực trước giờ chưa từng có từ phía Trần Tuấn Long, tất cả mọi việc đều phải tập trung tinh thần cao độ, hết sức tỉ mỉ cẩn thận mà làm, chỉ sợ làm không tốt lại khiến Trần Tuấn Long không hài lòng mà thôi.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, Gà Rừng nghĩ mãi cũng không ra là ai mà muộn thế này rồi còn gọi cho hắn nữa.

- A lô, ai đó?

Nửa đêm bị gọi dậy, có là ai thì cũng thấy bức mình cả, Gà Rừng không thèm nhìn màn hình điện thoại đã liền bốc máy.

- Là tôi, Trần Tuấn Long đây.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh lùng của Trần Tuấn Long, Gà Rừng lập tức tỉnh ngủ.

- Ô, ... Là lão đại, xin .... xin lỗi, lúc này không để ý là điện thoại của anh, hi hi hi ....

Hắn cười cầu tài.

- Không làm ồn cậu chứ?

Ngữ khí của Trần Tuấn Long rất hòa hoãn:

- Dậy đi, tối nay bang hội có hành động lớn, chúng ta tập hợp ở võ trường của Hồ diên, cậu mau đến đó.

Trần Tuấn Long nói xong liền “păng” một tiếng cúp điện thoại luôn. Gà Rừng vịn người một cái, giờ chần ra, bước xuống giường, thiếu phụ ngủ chung với hắn ư ư vài tiếng, trở mình rồi ngủ tiếp.

- Có hành động lớn?

Gà Rừng nghi hoặc, theo kế hoạch, còn một tháng nữa mới đến ngày hạ thủ với Ngũ Hồ bang, chẳng lẽ mọi việc có thay đổi gì chăng? Gà Rừng gấp rút mặc đồ, rồi lái con xe cũ kĩ của hắn thẳng tiến võ trường của Hồ diên.

Đến nơi rồi Gà Rừng mới biết mặc dù đã gần 3 giờ sáng rồi nhưng nơi này đèn đuốc vẫn sáng choang, vô cùng náo nhiệt, rất nhiều an hem cũ của Tây Đầu bang với Nam Lang bang đều có mặt, còn có cả một số bang chúng mới gấp rút thu nạp thời gian vừa rồi nữa.

Thời gian này nhờ có tiền đầu tư của Trần Tuấn Long mà khí thế của Tây Đầu bang và Nam Lang bang tăng cao rất nhiều, lại thêm tổ chức mới của ba người Đồng Hồ, Đinh mập với Tiểu Hắc, đội ngũ của bọn họ lại càng có sức hấp dẫn đối với đám thanh niên có máu mao hiểm, lẫn lộn giang hồ, ai mà không muốn leo lên cao chứ, chế độ đẳng cấp mà Trần Tuấn Long thiết lập đã khiến bọn họ rất đổi động lòng, lại thêm phúc lợi và đãi ngộ trong bang hội của Trần Tuấn Long những bang hội khác tuyệt đối không thể có được. Thế cho nên giờ đây bọn họ vô cùng vui mừng được làm việc cho bang hội. Đây chính là kết quả mà Trần Tuấn Long mong muốn, hắn dùng tiền để mua lòng trung thành của đám người đó đối với bang phái. Hắn muốn thủ hạ của hắn trung thành với bản thân hắn thì cũng chỉ có đem đến cho mọi người điều mà họ muốn thì sau này họ mới không tiếc sinh mệnh mà làm việc cho bang hội mà thôi, điều này thì Trần Tuấn Long hiểu cực kì rõ.

Gà Rừng gặp được mấy người Trần Tuấn Long, Nam Lang, còn có cả Ngân xà nữa trong văn phòng cũ của Hồ diên cạnh võ trường, hắn là người đến cuối cùng. Trần Tuấn Long đang uy uy phong phong ngồi trong chiếc ghế lớn, Đồng Hồ, Đinh mập còn có cả Tiểu Hắc nữa đứng sau lưng hắn.

- Cậu đến rồi hả?

Trần Tuấn Long gật đầu nói với Gà Rừng vừa bước vào cửa.

- Xin lỗi, em đến muộn.

Gà Rừng vừa bước vào liền nhận lỗi, bên ngoài võ trường lúc này đang rất náo nhiệt, mọi người đều không ai biết lão đại gấp rút triệu tập anh em lại là để làm gì, bây giờ đều đang ở bên ngoài bàn tán xôn xao.

- Được rồi, bây giờ người đều đến cả rồi.

Trần Tuấn Long ngồi thẳng người lên, hai tay đặt trên bàn.

- Thế thì chúng ta bắt đầu thôi.

Trần Tuấn Long nghiêm túc quét mắt nhìn khắp lượt, bọn người Hồ diên đều đang chăm chú nhìn hắn, chăm chú lắng nghe, tất cả mọi người đều muốn biết cái mà Trần Tuấn Long gọi là “hành động lớn” tối nay rốt cục là chuyện gì.

- Chúng ta phải tận diệt Ngũ Hồ bang.

Trần Tuấn Long dừng lại một chút rồi nhìn mặt từng người nhấn mạnh từng chữ từng chữ.

- A ....

- Ô ....

Phản ứng của mọi người mỗi người mỗi khác, nhưng đều không ngạc nhiên cho lắm, do trước kia theo Trần Tuấn Long âm ỉ xuất kích với Ngũ Hồ bang nên việc chính thức quyết chiến với Ngũ Hồ bang cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, tuy nhiên mọi người đối với việc Trần Tuấn Long gấp gáp đẩy nhanh việc đối đầu với Ngũ Hồ bang đến thế quả thật có phần nằm ngoài dự liệu.

- Chúng ta không thể đợi thêm được nữa rồi.

Trần Tuấn Long lại một lần nữa nhìn bọn Nam Lang.

- Sớm hay muộn gì thì chúng ta cũng phải đối phó với Ngũ Hồ bang, động thủ sớm một chút vẫn tốt hơn, tôi sợ Tân Nghĩa mình bọn họ cũng muốn xoi miếng thịt béo này.

Gà Rừng nghe Trần Tuấn Long giải thích xong thì cũng gật đầu:

- Đúng, để tránh đêm dài lắm mộng. Mặc dù thực lực của chúng ta lúc này vẫn còn kém nhưng chúng ta trong tối, Ngũ Hồ bang ngoài sáng, như thế thì khi giao chiến chúng ta sẽ chiếm được nhiều ưu thế hơn.

Trần Tuấn Long lắc đầu:

- Không, Gà Rừng. Tình hình hiện nay không như thế nữa rồi. Tôi đã hẹn với Tam gia gì đó của Ngũ Hồ bang rồi, tối mai chúng ta tập hợp nhân mã, hai bên quyết định địa điểm kết liễu một trận, thực lực của ai mạnh hơn người đó là lão đại.

- A?

Mọi người không có ai nghĩ được lại như thế, sống mái một trận? Phi Phụng bang có bao nhiêu bản lĩnh để đem ra đấu với Ngũ Hồ bang chứ? Mọi người ai nấy sắc mặt trầm trọng, không dám lên tiếng. Gà Rừng lại càng thấy lạ, cách đánh này hoàn toàn không giống với kế hoạch mà Trần Tuấn Long đã dự liệu, cái kiểu lấy cứng chọi cứng này thì chịu thiệt thòi nhất định chỉ có thể là bản thân mà thôi. Hắn “aizz” một tiếng, rồi cất giọng:

- Lão đại, chúng ta làm như thế ....

Có điều không đợi hắn nói lên, Trần Tuấn Long đã xua tay ngắt lời hắn:

- Không cần nói nữa, tôi đã quyết định rồi, chỉ có như thế mới thể hiện được thực lực của chúng ta mà thôi, cũng chỉ có như thế mới có thể kiên định được lòng tin tất thắng của chúng ta.

Trần Tuấn Long đã quyết định rồi thì Gà Rừng cũng chỉ còn biết thờ dài mà thôi, không nói thêm gì nữa cả.

Xem bên dưới không còn ai phản đối nữa, Trần Tuấn Long gật đầu:

- Tốt, lát nữa tôi sẽ ra ngoài nói rõ cho các an hem biết, thắng bại của tối mai chỉ trong một trận mà thôi, các cậu ra ngoài chào hỏi mọi người trước, tôi sẽ lập tức thông báo quyết định của tôi cho mọi người biết. .

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 64: Tiêu Diệt Hồ Bang.

Bọn Nam Lang đồng ý, quay người đi ra, Gà Rừng cũng chuẩn bị đi ra thì bị Trần Tuấn Long gọi lại:

- Gà Rừng, cậu và Ngân xà ở lại, tôi vẫn còn vài việc cần các cậu làm giúp.

Thế là cả Gà Rừng và Ngán xà đều ở lại. Trần Tuấn Long nhìn Gà Rừng một cái, Ngán Xà liền vội vã ưỡn thẳng ngực lên. Trần Tuấn Long nói:

- Anh Xà, trận quyết chiến ngày mai anh không cần đi, nhưng anh phải giúp tôi liệt kê ra một danh sách tỉ mỉ tất cả các địa bàn của Ngũ Hồ bang, tôi mai sau khi giành được thắng lợi, chúng ta sẽ thừa thắng xông lên thu hết địa bàn của bọn họ, đó là điều thứ nhất. Thứ hai, tôi muốn biết cái tên Tam gia đó ngày mai có tham gia vào trận quyết đấu hay không, bắt giặc bắt vua trước, điều này rất quan trọng, tôi muốn xử lí hấn đầu tiên. Thứ ba, giúp tôi lưu ý anh Thông đó của mấy anh, tôi không muốn ngày mai hấn nói không với tôi.

Trần Tuấn Long nhìn chằm chằm Ngán Xà, Ngán Xà liền tục gật đầu, Trần Tuấn Long tiếp tục phân phó:

- Uhm, ... cứ thế đi, bây giờ các cậu có thể quay về chuẩn bị được rồi, lát nữa tôi sẽ bảo Gà Rừng liên lạc với các cậu. Sau hi Ngán Xà rời đi thì Gà Rừng cũng không nhận được nữa rồi, liền hỏi:

- Lão đại, thực lực của chúng ta hiện giờ làm sao lấy cứng chọi cứng với Ngũ Hồ bang được chứ? Làm như thế là không được đâu.

Xem ra hấn vẫn còn nghi ngờ kế hoạch của Trần Tuấn Long, hấn không muốn một Phi Phụng bang đang lớn mạnh từng ngày liệu mạng đánh mất cả gốc rễ của mình.

Trần Tuấn Long ngồi dựa người vào thành ghế, tán thưởng nhìn Gà Rừng, sau cùng mới mỉm cười gật gật đầu:

- Không sai, Gà Rừng, cậu là người tận tâm làm việc cho bang hội. Nhưng chuyện lần này tôi đã quyết định rồi, không thay đổi nữa, còn về lí do, đợi lát nữa tôi sẽ ra đại sảnh giải thích rõ ràng với mọi người.

Trần Tuấn Long dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Sáng mai, cậu còn phải làm giúp tôi một việc, uhm. Hiện giờ chúng ta tập hợp được khoảng 400 người, ngày mai cậu đi tìm vài chiếc xe lớn, phải đủ cho tất cả người của chúng ta ngồi. Cái tôi cần là tốc độ, trận đấu vừa kết thúc chúng ta sẽ lập tức đi tiếp quản địa bàn của Ngũ Hồ bang. Lúc này cậu cũng nghe thấy rồi đó, Ngán xà sẽ báo cho chúng ta tin tức của những địa bàn đó, cụ thể thế nào ngày mai cậu bàn với hấn sau, lấy được địa bàn rồi thì phải tiến hành sắp xếp lại toàn bộ, trước tiên phải nắm chắc những địa bàn có lợi nhuận cao, sau đó mới đến những nơi khác. Đến đây, ngồi đi, chúng ta thảo luận thêm một số chi tiết khác.

Nói xong thì Trần Tuấn Long liền bảo Gà Rừng ngồi xuống, hai người bàn luận cụ thể tỉ mỉ việc làm thế nào để chiếm được những địa bàn đó của Ngũ Hồ bang, cuối cùng cũng đưa ra được phương án. Sau cùng, Trần Tuấn Long yêu cầu Gà Rừng phải nghiêm khắc thi hành theo đúng kế hoạch. Gà Rừng gật đầu, nhưng hấn từ đầu đến cuối vẫn không thể hiểu được, xem ý của Trần Tuấn Long thì có vẻ như bản thân đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi, sao hấn lại có được niềm tin mạnh mẽ đến thế chứ.

Cho đến khi Trần Tuấn Long đứng trên quyền đài nói chuyện với tất cả mọi người thì cuối cùng hấn cũng hiểu được ý của Trần Tuấn Long rồi.

- Hôm nay triệu tập mọi người lại đây là có hai chuyện quan trọng muốn tuyên bố.

Giọng nói của Trần Tuấn Long trầm ổn mạnh mẽ khiến tất cả mọi người trong võ trường đều phải quay người khinh lên, trật tự lắng nghe.

- Thứ nhất, tôi rất vui mừng báo cho mọi người biết, từ ngày hôm nay, dưới tổ hợp liên minh của Nam Lang bang, Tây Đầu bang và Phi Phụng bang chính thức thành lập Phi Long bang.

Trần Tuấn Long lần đầu công bố tin tức này, hấn thấy đã đến lúc rồi.

- Các anh em chính là những thành viên đầu tiên của Phi Long bang chúng ta.

Trần Tuấn Long nói lớn, sau khi hấn tuyên bố xong mọi người đều chụm đầu chụm tai bàn tán xôn xao, thật ra thời gian này ba bang liên minh hợp tác rất ăn ý thế nên mọi người đều biết rằng việc thành lập bang mới chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, làm lớn có cái lợi của làm lớn, mọi người ai nấy đều rất có kì vọng.

Tuy nhiên, tin tức thứ hai mà Trần Tuấn Long thông báo lại không thu hút được sự chú ý của người khác cho lắm.

- Thứ hai, vào tối mai chúng ta sẽ chính thức khiêu chiến với Ngũ Hồ bang!

Sau khi Trần Tuấn Long thông báo tin này thì phía sau bỗng nhiên ồ lên một tiếng. Những bang này hiện nay vẫn chỉ là một đồng ô hợp, đó là kết luận của Trần Tuấn Long, nhưng hấn vẫn lặng lẽ chờ đợi mọi người tranh luận.

Nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng và uy nghiêm của Trần Tuấn Long đứng trên khán đài, khí phách của người lãnh đạo bất chợt làm cho mọi người nhanh chóng chấm dứt cuộc tranh luận, trở về trạng thái im lặng và chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Trần Tuấn Long, điều này thật sự làm cho hấn ta cảm thấy hài lòng. Hấn tiếp tục trầm giọng:

- Đúng vậy, Ngũ Hồ bang là một bang lớn và có danh tiếng, chúng ta muốn đánh bại họ thì cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng tôi tin, chỉ cần chúng ta đoàn kết lại, đồng tâm hiệp lực thì chúng ta sẽ có khả năng trụ vững tại Hắc Đạo kinh thành, và chắc chắn sẽ dành được nơi sinh tồn của mình!

Trần Tuấn Long nói một cách say mê, những lời nói mang tính khích lệ như vậy quả thật làm cho mọi người cảm động.

- Tôi không ép buộc mọi người, cuộc đại chiến tới mai với Ngũ Hồ bang tôi chỉ cần những người tình nguyện

Hắn ta cười, một nụ cười thể hiện sự chiêu mộ chính thức, một khi hắn ta mang nụ cười đó thì luôn làm cho người khác cảm thấy sẽ có chuyện gì đó tiếp theo.

Trần Tuấn Long nhấn mạnh :

- Các anh em, nếu ai tình nguyện đóng góp công sức cho bang hội thì xin mời đứng qua bên này.

Trần Tuấn Long đứng trên khán đài chỉ huy, lúc đầu rất nhiều người do dự, nhưng khi bọn họ nhìn thấy những người tiên phong của bang hội như Đồng Hồ, Đinh mập đều đã kiên quyết đứng qua bên phải, lời nói của họ rất có sức mạnh nên đã làm cho nhiều người đứng lên theo họ. Nhìn thấy tình hình như vậy, những người có tinh thần mạo hiểm cũng lần lượt gia nhập vào đội ngũ đó, nhưng cũng rất nhiều người thận trọng đứng nguyên chỗ cũ.

Lần này bang Phi Long đã tập hợp được hơn bốn trăm người, hiện tại những người chính thức đứng về phía bên phải thì chưa đến hai trăm, nhưng như vậy cũng làm Trần Tuấn Long rất phấn khởi vì con số này đã vượt ra ngoài dự tính của gã.

- Tốt lắm! Trần Tuấn Long đợi mọi người ổn định xong rồi tiếp tục nói:

- Mọi người có biết tại sao lần này chúng ta cần phải đương đầu với bang Ngũ Hồ không?

Mọi người đều không hiểu đành phải đợi hắn giải thích.

Trần Tuấn Long nhìn xung quanh, rồi lại nhìn những người mà hắn chỉ huy đang chăm chú nghe hắn nói, hắn ta cảm thấy phấn chấn hơn lúc nào hết.

- Nếu bang Phi Long chúng ta không thể đánh bại bang Ngũ Hồ lớn mạnh đó, như vậy sự sinh tồn của chúng ta sẽ không còn ý nghĩa gì hết.

Trần Tuấn Long giải thích, như vậy thì có là gì, chẳng lẽ lại làm để cho anh chết còn tôi thì lại sống? Mọi người đều có nhiều nghi hoặc, bang Phi Long cũng xem như rất lợi hại, nhưng cũng không phải là đối thủ của bang Ngũ Hồ, hơn nữa lại là một bang nhỏ vừa mới thành lập chỉ với bốn trăm người, trong khi đối thủ là một bang lớn mạnh với số lượng trên một ngàn người, làm sao mà khiêu chiến với họ được

Thấy mọi người lại bắt đầu tranh luận, Trần Tuấn Long đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng

- Mọi người đừng lo lắng quá!

Hắn lại cười

- Tôi đã thành công khi lừa được Tam Gia của bang Ngũ Hồ, để hắn ta cho rằng chúng ta là một bang nhỏ chỉ có một trăm người, hơn nữa theo thống kê của tôi thì ngày mai bọn họ tham chiến nhiều nhất chỉ có hai trăm người, nhưng ....

Trần Tuấn Long nhấn mạnh:

- .....nhưng chúng ta ở đây lại có đến bốn trăm người, nhiều gấp hai lần bọn họ, tôi dám chắc chúng ta nhất định sẽ thắng lợi!

- Hay là....

Trần Tuấn Long lớn giọng nói với các anh em đứng bên phải:

- Các huynh đệ, ngày mai mọi người sẽ là tốp dẫn đầu. Chỉ cần mọi người ra sức, tôi sẽ không bao giờ để anh em phải chịu thiệt thòi, hãy nhớ rằng phải cho bang Ngũ Hồ một bài học.

Trần Tuấn Long càng nói càng hăng hái:

- Làm trọng thương một người của bang Ngũ hồ, tôi sẽ thưởng năm nghìn tệ, giết chết một người sẽ thưởng mười nghìn tệ, nếu anh em không may bị thương, bang hội sẽ điều trị miễn phí cho mọi người, ngoài ra còn chi trả cho anh em năm mươi nghìn tệ.

- Ồ

Những cam kết này từ trước giờ chưa bang hội làm được, mọi người đều bị thu hút bởi điều này.

- Chỉ cần mọi người làm tốt, đánh bại được bang Ngũ Hồ thì tôi sẽ không bao giờ nuốt lời hứa. Hơn nữa nếu sau này chúng ta có thể giành được địa bàn của bang Ngũ Hồ thì chắc chắn hứa hẹn nhiều điều tốt đẹp đến với mọi người.

Trần Tuấn Long tiếp tục nói :

- Nên nhớ, khi giao chiến với bang Ngũ Hồ chúng ta không thể mềm mỏng được, Bang Phi Long chúng ta là phải dùng máu để chứng minh sức mạnh của mình, muốn đứng vững ở kinh thành, chúng ta cần phải liều mình.

Những lời nói khích lệ tinh thần và cả lời hứa về tiền thưởng đã hoàn toàn chinh phục được tất cả mọi người có mặt ở đó, mọi người đều vỗ tay tán

thường, mong muốn nhanh chóng được khai chiến với Ngũ Hồ bang. Trần Tuấn Long cười và nhìn mọi người, ai cũng tràn đầy một tinh thần quyết thắng và niềm tin mãnh liệt.

Trần Tuấn Long ra hiệu gọi Nam Lang, Cọp Dữ và Đồng Hồ đến. Hắn chỉ cho mọi người phải làm như thế nào, bọn họ nghe xong đều gật đầu, xem ra trận chiến này không thể tránh khỏi, hơn nữa người đứng đầu của mình cũng rất có niềm tin, đương nhiên niềm tin đó cũng sẽ lan truyền cho các anh em, dường như vào cuộc chiến ngày mai nhất định sẽ chỉ có một cục diện, sau khi nghe rõ chỉ thị của Trần Tuấn Long, mọi người đều dẫn theo đội quân của mình rời khỏi hội trường. .

Đêm nay, Trần Tuấn Long đã thuê được phòng của một khách sạn ở vùng ngoại ô để cho các anh em ngày mai tham chiến được nghỉ ngơi thoải mái, chuẩn bị tinh thần cho trận chiến.

Đặng Bác San đã do dự trong một ngày, nhưng bây giờ thì cô quyết định đi xem thử Trần Tuấn Long mà Lương Tổ Khanh nhắc đến rốt cuộc có phải là kẻ vô lại ngày hôm đó đã ức hiếp mình không. Cô cũng không biết trạng thái của mình lúc này là gì nữa, có phải là hi vọng tìm được kẻ vô lại đó hay cảm giác sợ hãi khi gặp lại hắn một lần nữa.

Nhưng hôm đó gã đã xúc phạm cô thế này thế khác, có thể nhìn được hay không, từ nhỏ đến giờ cô chưa từng bị như vậy. Nếu như hôm đó cô không cảm sốt, cơ thể yếu không có sức phản kháng thì cô sẽ không để hắn ta tung hoành như vậy.

Hắn ta ức hiếp cô rồi chỉ đèn cho cô một cái bàn phím là xong chuyện ư! Đừng có mơ! Đặng Bác San đã chuẩn bị nhận ra hắn, đột nhập vào kí túc nữ sinh với mưu đồ bất chính, chỉ cần hai chuyện đó cũng đủ loại bỏ tên vô lại đó rồi. Cứ nghĩ đến sự việc của ngày đó thì cô cảm thấy tự hào, nếu không phải cô phản kháng quyết liệt cản cho hắn ta một phát thì có thể sẽ làm cho hắn đắc ý rồi.

Nhưng cô vẫn cảm thấy thắc mắc, anh ta đã chạy thoát rồi thì tại sao lại nhờ Lương Tổ Khanh gửi đến mình cái bàn phím làm gì cơ chứ? Cô biết cái bàn phím Logitech và chuột này trên thị trường bán rất đắt, chẳng lẽ hắn ta muốn thương lượng với cô, muốn cô không truy cứu chuyện này nữa.? Cô đã hỏi lại Lương Tổ Khanh rốt cuộc ai đã nhờ cô ta đem bàn phím này đến, Lương Tổ Khanh chỉ nói là một người có tên Trần Tuấn Long. Nhưng khi cô hỏi Lương Tổ Khanh có quen biết người đó không, cô ta lại gật đầu một cách kì lạ.

Sau khi kể về hắn ta lại quay sang hỏi mối quan hệ của cô và hắn, Diệp Lệ ngồi bên cạnh cũng thấy rất hiếu kì.

Đương nhiên Đặng Bác San cũng không ngờ đến nỗi đem chuyện hôm đó nói ra, sau khi cô ta hiểu rõ về tình hình của Trần Tuấn Long thì bỗng nhiên nảy ra một quyết định táo bạo, nhất định phải tìm ra hắn, một tên háo sắc như vậy thì không thể để cho hắn tiếp tục lộng hoành được, cô nghĩ thầm như thế.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày thì Đặng Bác San cuối cùng cũng lấy hết dũng khí đến trước phòng học của trường Kinh Tế, nghe Lương Tổ Khanh nói Trần Tuấn Long học ở đây và học sau cô một khóa.

Khi Trần Tuấn Long nhìn thấy Đặng Bác San xuất hiện tại giảng đường thì than thầm trong bụng.

Tối hôm qua sau khi anh ta đã lên kế hoạch làm thế nào để đối phó với bang Ngũ Hồ thì về trường, sang nay hắn quyết định lên học một tiết, sau đó lại về, không ngờ lại để Đặng Bác San bắt gặp.

- Trần Tuấn Long!

Giờ vẫn chưa vào tiết, nhiều sinh viên liên tục vào lớp, vì vậy tiếng gọi đầy sự phẫn nộ của cô cũng làm thu hút sự chú ý của mọi người. trong chốc lát mọi ánh mắt đều đổ dồn phía cô gái và rộ lên một câu hỏi: Cô ấy là ai?

Trần Tuấn Long cũng không ngờ rằng lại bị một cô gái bắt lại trên giảng đường, xem ra việc nhờ Lương Tổ Khanh tặng bàn phím cho cô ta là một sai lầm rồi, hắn ta cũng chẳng hiểu vấn đề xuất phát từ đâu? Nhưng bây giờ mọi chuyện không còn quan trọng nữa, vấn đề bây giờ là làm sao xử lí cô gái này.

Bây giờ thì mọi người đều kéo hết đến giảng đường, đều đã biết tên của mình rồi. Trần Tuấn Long ngượng ngừng đứng dậy đến trước mặt cô gái đang đằng sát khí.

- Cô khỏe không?

Cái câu chào giống như chào người thân của hắn ta càng làm cho Đặng Phó San tức giận.

- Cái đồ háo sắc nhà anh!

Đặng Bác San tức giận đáp trả, lúc này sau khi nhìn thấy tên vô lại đã ức hiếp mình Trần Tuấn Long, cô bất chợt kích động, không ngờ lại trở thành sự chú ý của tất cả mọi người như vậy.

- Này, này ....

Đặng Bác San nhìn thấy vẻ mặt đạo đức của hắn ta thì càng giận dữ hơn, sau khi kiềm chế sự kích động của mình thì cô lạnh lùng nói:

- Anh hãy ngoan ngoãn đi theo tôi, hay là đợi tôi kêu bảo vệ đến?

Nghe cô nói vậy, hắn ta không nói một lời nào, lập tức thu dọn đồ đạc, nhìn thấy bộ dạng của hắn ta, cô đằng hắng một tiếng rồi bỏ ra khỏi phòng, đứng

đợi hấn ta ngoài cổng trường.

Mọi người đều ngạc nhiên trước sự việc xảy ra trước mắt, nhưng liên quan đến một cô gái dễ thương như vậy, mọi người đều có những ý nghĩ mơ hồ, có người thậm chí còn nghĩ đến những chuyện bậy bạ, tất cả đều nhìn theo hấn ta với ý nghĩ không tốt.

Tô Đình ngồi đằng sau Trần Tuấn Long cũng nghĩ như vậy, con trai mà, không phải là thứ tốt đẹp gì, cô ta cười nhạt nhìn hấn rồi khỏi phòng, lắc đầu, xoay xoay quyền vớ của mình.

Hôm nay Đặng Bác San mặc một chiếc váy liền màu trắng, đang đợi hấn ta tại cầu thang.

- Chào cô, trước tiên hãy nghe tôi giải thích một chút có được không?

Trần Tuấn Long khản cầu.

- Giữ lại mà thanh minh với bảo vệ ấy!

Đặng Bác San chẳng nể hấn ta một chút nào quay đầu bỏ đi. Hấn cười và đành theo cô đi xuống. Bây giờ sắp vào tiết rồi, hôm nay là Đặng Bác San đặc biệt xin nghỉ học để đến “bắt người”.

Sau khi cùng cô xuống lầu, quả nhiên hấn nhìn thấy cô ta đi vào phòng giáo vụ, và đó cũng chính là phòng bảo vệ, Trần Tuấn Long gọi to:

- Này,..... cô bạn

Đặng Phó San dừng lại

- Chuyện gì?

Cô trả lời không có nhã ý.

- Uhm... chúng ta đi vào phòng bảo vệ thật đấy à?

Hấn ta hỏi đón đầu.

- Thế anh nghĩ chúng ta đi đâu?

- Chuyện này ... uhm .... thật ra tôi vẫn chưa biết tên của cô?

Cuối cùng hấn ta hết cách, đành phải nói tránh:

- Chuyện hôm đó thật sự là hiểu lầm, tôi cũng không muốn như vậy.

Trần Tuấn Long nhún vai, cô ý ra vẻ rất nhẹ nhàng nói

- Hiểu lầm? Anh cố ý đột nhập kí túc xá nữ, còn có ý đồ không tử tế với tôi. Anh còn gì để biện minh nữa chứ?

Đặng Bác San quả là không muốn bỏ qua cho Trần Tuấn Long một cách quá dễ dàng.

- Uhm... ..

Trần Tuấn Long nhất thời cũng không biết đối đáp với lời chất vấn của cô như thế nào, đang lúc ngượng ngùng thì điện thoại của hấn đổ chuông, Trần Tuấn Long rút điện thoại ra, nhìn một cái rồi bắt máy:

- Là tôi đây.

- ... ..

- Ồ ... ..

- ... ..

- Đúng rồi, không chế bọn họ.

Trần Tuấn Long đột nhiên lớn giọng:

- Không được để cho bọn chúng chạy thoát.

Hấn nói chuyện điện thoại mà làm như thể bên cạnh không có người vậy, như thể là có ý gì chứ, cái vẻ không thèm quan tâm của hấn khiến cho Đặng Bác San ở bên cạnh vô cùng tức giận.

- Cái gì? Có chuyện như thế nữa à?

Trần Tuấn Long cau mày:

- Thế này đi, lát nữa tôi sẽ qua, cậu canh chừng bọn họ cẩn thận, không được phép xảy ra một chút sai sót nào cả.

Nói xong hắn liền cúp điện thoại cái rụp.

Vừa ngừng đầu lên thì liền nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Đặng Bác San, Trần Tuấn Long cười cười:

- Xin lỗi, bạn học này, bây giờ tôi có chút chuyện phải đi, có lẽ không thể đi với bạn đến phòng bảo vệ gì đó được rồi.

Nói xong liền quay người bước đi.

- Cái gì?

Đặng Bác San không ngờ Trần Tuấn Long lại cùn đến thế.

- Anh ... .. anh ... ..

Cô tức tối giậm chân nhìn theo bóng Trần Tuấn Long đang khuất dần, nhưng căn bản là người ta không hề để ý đến cô, bản thân cô còn biết làm sao cho được chứ?

- Bây giờ tôi sẽ đến phòng bảo vệ tố cáo anh.

Cô hét lớn theo sau Trần Tuấn Long, đây là câu nói có tính đe dọa nhất của cô.

- Tùy.

Trần Tuấn Long thậm chí không thèm quay đầu, ném lại một câu.

- Chẳng lẽ đến phòng bảo vệ tố cáo hán ta thật sao?

Đặng Bác San rất do dự, nhưng điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến vấn đề danh tiết của cô, nói thế nào thì cô cũng là hoa khôi cấp năm của trường, nếu chuyện cô bị sàm sỡ, thậm chí suýt chút nữa thì bị cưỡng bức truyền ra ngoài thì bản thân cô cũng chẳng còn mặt mũi đâu mà gặp ai nữa cả. Mấy ngày nay làm cô do dự nhất chính là điều này, muốn tố cáo Trần Tuấn Long thật sự là cần phải có dũng khí, xem ra bản thân vẫn còn thiếu một chút cái can đảm đó. Bây giờ cô chỉ còn cách trừng mắt mà nhìn Trần Tuấn Long rồi đi mà thôi.

Khi này Trần Tuấn Long nhận được điện thoại của Đinh mập, tôi qua đã sai hắn giám sát Chương Nguyên Thông, hắn nói hình như Chương Nguyên Thông muốn chạy trốn, đã chặn hắn lại rồi gọi điện hỏi Trần Tuấn Long xử trí như thế nào.

Trần Tuấn Long lái xe rời đại học Bắc Kinh, nghỉ ngơi một lúc rồi gọi điện cho Đinh mập, nói hắn dẫn Chương Nguyên Thông đến võ quán, hắn định sẽ nói chuyện lại với Chương Nguyên Thông ở đó.

Sau khi đến võ quán không lâu, Đinh mập dẫn theo hai thủ hạ lôi theo Chương Nguyên Thông vào trong. Áo của Chương Nguyên Thông bị xé rách, mặt mày tái nhợt. Lỗ mũi có vết đỏ, xem chừng đã bị đánh không nương tay.

Trần Tuấn Long cau mày, Đinh mập tiến lên trước một bước báo cáo:

- Lão đại, em dẫn người đến rồi.

- Xảy ra chuyện gì? Sao lại đến nông nổi này.

Trần Tuấn Long cố ý hỏi.

Đinh mập cười hang hắc giải thích:

- Lão đại, hắn phản kháng kịch liệt, còn đâm bị thương một anh em của chúng ta. Cho nên ... .. chúng em cũng không còn cách nào khác mới ... .. uhm, ... cái này ... .. hi hi ... ..

Hắn không nói nhiều nhưng để giải thích thì quá đủ rồi, đã khiến cho Chương Nguyên Thông có rất nhiều điều mà ân hận, cũng chính là nói nếu may mắn thì đã không phải chịu khổ như vậy rồi, đây là điều mà lúc trước Trần Tuấn Long đã đặc biệt căn dặn Đinh mập, ke tung người hứng phối họp liền lạc như da trời.

Trần Tuấn Long gật gật đầu sau đó bảo Đinh mập đứng ra sau lưng hắn. Thấy hai tên thủ hạ còn đang bẻ ngược cánh tay của Chương Nguyên Thông ra sau thì liền phát phát tay ý muốn bọn họ buông hắn ra.

Bình bình một tiếng. Chương Nguyên Thông gần như là quỵ xuống nền nhà, nhưng hắn rất nhanh chóng ngẩng đầu lên, cắn hận nhìn Trần Tuấn Long, không nói một lời.

Trần Tuấn Long mỉm cười, quay đầu hỏi Đinh mập:

- Còn thím đó thì sao? Các cậu có làm cho thím đó bị thương không hả?

Đây cũng là Trần Tuấn Long cố tình hỏi Đinh mập, cũng chính là điều mà Chương Nguyên Thông muốn biết nhất, mới sáng sớm hắn đã dỗ dành mẹ hắn ra ngoài cùng hắn không ngờ lại bị Đinh mập dẫn người đến ngăn lại, cuối cùng thì bản thân bị bắt đi, còn mẹ hắn thì hình như cũng bị bọn họ không chừa rồi.

Đinh mập cố tình lớn giọng đáp:

- Uhm ... .. lão thái thái có chút ương ngạnh, nhưng anh em vẫn theo lời căn dặn của lão đại đều không gây thương tổn gì cho bà cả.

Thật ra Đinh mập biết rõ bà thím đó ương ngạnh vô cùng đã cào bị thương vai của hai người an hem, bây giờ đang bị giữ ở một phòng phía sau võ quán, gào thét âm ỉ, ồn ào không chịu nổi.

Trần Tuấn Long cười cười:

- Uhm, ... thế thì tốt, con người thím Lưu thật ra rất tốt, đã từng mời tôi ăn lạc. Hắc hắc ... ..

Câu này là hắn nói với Chương Nguyên Thông ở trước mặt.

Chương Nguyên Thông sau khi nghe xong câu này của hắn vốn muốn làm cương cuối cùng cũng chịu nhún xuống, không còn cách nào khác đành cầu:

- Ai làm người đó chịu, các người ... .. các người đừng làm khó mẹ tôi.

Khi hắn nói câu này thì khí lực cũng đã không đủ nữa rồi.

Trần Tuấn Long cười lạnh nói:

- Thế thì còn phải xem anh có biết làm hay không đã. Thế nào? Anh Thông? Chuyện hôm qua nói với anh, anh suy nghĩ đến đâu rồi? Tôi đã từng nói cho anh thời gian một ngày, nhưng sự nhẫn nại của tôi cũng không nhiều, chỉ có một chút đó mà thôi. Tôi thích người làm việc sáng khoái, được là được, không được là không được, bây giờ anh hãy cho tôi câu trả lời đi, đừng làm lãng phí thời gian của tôi nữa.

Trần Tuấn Long đã bắt đầu toàn diện gây áp lực cho hắn rồi.

Sắc mặt Chương Nguyên Thông tái mét, hắn biết, hắn đã không còn cách lựa chọn nào khác cả rồi, phía trước chỉ có hai con đường mà thôi, không đáp ứng chính là một chữ “chết”. Cái mạng hèn của hắn chết cũng không hối tiếc nhưng mẹ già vẫn còn trong tay bọn họ, đến cuối cùng, Chương Nguyên Thông không còn cách nào khác, đành phải gật đầu.

Trần Tuấn Long mỉm cười vỗ tay nói:

- Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt! Đến đây, đem đến cho anh Thông một chiếc ghế.

Thù hạ lĩnh mệnh, còn Trần Tuấn Long thì chủ động đứng dậy mời Chương Nguyên Thông ngồi xuống, sau đó cười nói:

- Thật ngại quá, anh Thông, lúc trước đã để anh phải chịu thiệt thòi rồi. Đinh mập?

Hắn quay đầu cố ý nói với Đinh mập:

- Sao cậu lại có thể ra tay nặng như thế với anh Thông cho được hả? còn không mau qua nhận lỗi với anh Thông đi.

Muốn diễn kịch thì phải diễn cho hết vở, Đinh mập mặt tươi như hoa, nẩy đạn mỡ trên mặt dường như được kéo cao lên vài phân, cúi đầu nhận lỗi với Chương Nguyên Thông:

- Thật xin lỗi, anh Thông, khi nãy tiêu đệ đã đắc tội rồi.

Chương Nguyên Thông là người thông minh, hiểu rõ điều này khó tránh khỏi, thêm nữa bây giờ bọn Trần Tuấn Long cũng đã cho hắn thể diện rồi, cũng không tiện phát tác. Lúc này hắn đã biết được sự lợi hại của Đinh mập này rồi, đừng nhìn thẳng mập này khắp người toàn thịt với mỡ, bản thân giao đòn với hắn cũng không phải là đối thủ của hắn nữa, xem ra mình đã già rồi.

- Không sao, không sao.

Chương Nguyên Thông thầm kêu khổ, cười gượng xoa tay, nếu không phải Trần Tuấn Long đem mẹ ruột hắn ra uy hiếp thì tuyệt đối không bao giờ có chuyện hắn đầu hàng cả.

- Các cậu đều lui xuống cả đi, lo tiếp đãi thím Lưu cho tốt cho tôi.

Trần Tuấn Long dặn dò:

- Tôi còn bàn với anh Thông của các cậu chút chuyện.

Bọn Đình mập lập tức tuân mệnh thối lui.

- Anh Thông, tôi nay chúng tôi phải động thủ với Ngũ Hồ bang rồi.

Trần Tuấn Long nói với Chương Nguyên Thông sau khi người đã đi hết.

- A ... ..

Tin tức này đối với Chương Nguyên Thông hoàn toàn ngoài dự tính, hẳn hoàn toàn không tưởng tượng được là thực lực của Trần Tuấn Long lại hùng mạnh tới mức có thể thách thức được cả Ngũ Hồ bang.

- Anh có biết chỗ bọn họ giấu hàng không?

Trần Tuấn Long dựa vào bàn viết hỏi, hẳn muốn từ Chương Nguyên Thông thu được nhiều hơn tin tức của Ngũ Hồ bang.

Chương Nguyên Thông trầm mặc một chút, sau đó nói:

- Tam gia đã không cho tôi can dự công việc từ lâu rồi, cho nên hiện giờ bọn họ giấu hàng ở đâu thì tôi cũng không biết nhưng tôi có một tên thù hằn ngay trước theo tôi tên là Tiểu Lục, giờ là một tiểu đầu mục trông coi kho hàng, tôi có thể lôi kéo được hắn.

- Tốt!

Trần Tuấn Long gật gật đầu nói:

- Anh Thông, lát nữa chúng ta sẽ liên lạc với hắn. Ngoài ra, tôi muốn nghe cách nhìn của anh đối với thị trường ma túy hiện nay.

- Uhm ... ..

Nói đến vấn đề này Chương Nguyên Thông lập tức lấy lại tinh thần, ma túy chính là nghề của Chương Nguyên Thông, chỉ thấy hắn suy nghĩ một lát rồi nói:

- Anh Long, thị trường ma túy trên toàn quốc hiện nay có thể nói vô cùng tốt đẹp, do sự lưu hành chết gây nghiện tác động nhẹ như băng phiến, thuốc lắc hay ketamine mà ngày càng có nhiều người hơn bắt đầu tiếp xúc với chất gây nghiện. Anh cũng biết đó anh Long, trò chơi này chỉ cần dựa vào thời muốn cai thì khó lắm, cho nên sản lượng tiêu thụ của heroin cũng tăng theo băng phiến.

- Đúng thế.

Trần Tuấn Long rất đồng ý với cách nhìn của Chương Nguyên Thông:

- Thế trước đây mỗi năm Ngũ Hồ bang tiêu thụ được khoảng bao nhiêu hàng?

Chương Nguyên Thông giờ ra ba ngón tay rồi nói:

- Ba tấn, mà con số này thì đang ngày càng tăng cao, trước đây hàng mà chúng tôi lấy được đều là cung không đủ cầu.

- Ồ ... ..

Trần Tuấn Long cũng cảm thấy vui mừng, ba tấn heroin, chỗ đó là bao nhiêu tiền cơ chứ, huống hồ chỉ buôn bán chất gây nghiện có thể nói là tuyệt đối thu siêu lợi nhuận.

- Thế theo cách nói của anh thì thị trường này của chúng ta là tăng mạnh nhất rồi?

Trần Tuấn Long hỏi.

Thế nhưng Chương Nguyên Thông lại lắc đầu:

- Không, anh Long, trong nước tất cả những điều này đều là phạm pháp, quốc gia cũng ra sức ngăn chặn. cho nên mặc dù là có tăng trưởng nhưng tăng chậm, hiện giờ hàng từ tam giác vàng cơ bản đều đã bị người Nhật lung đoạn rồi, nói là sản lượng tiêu thụ của bọn họ bên đó lớn hơn trong nước chúng ta mà giá cả cũng cao hơn gấp đôi.

- Tam giác vàng? Thế bây giờ chúng ta mà muốn lấy hàng thì tình hình ra sao?

Chuong Nguyên Thông lắc đầu:

- Năm nay bên Myanmar giảm sản lượng, hàng cung đã không đủ cầu rồi, hàng mà chúng ta lấy được vô cùng ít, giá cả trong nước cũng tăng lên rất nhiều.

Hắn do dự một lát rồi cũng nói ra suy nghĩ của bản thân:

- Thật ra anh Long à, nửa năm trước tôi có đi Nam Mỹ một chuyến, sản lượng bên đó trước giờ đều rất ổn định, cũng là một nguồn cung chất gây nghiện lớn trên quốc tế, 75% chất gây nghiện của thế giới đều do bên đó cung ứng.

- Vậy sao? Thế anh có liên lạc được với đầu mối nào không?

Trần Tuấn Long quan tâm hỏi.

- Ờ.

Chuong Nguyên Thông gật đầu.

- Lần này tôi qua bên đó cũng liên hệ được với một đầu mối bên Colummbia, là một tay trùm buôn ma túy tên là Stephen, có điều người ta làm ăn cũng không giống với bên Tam giác vàng, có thể tùy tiện bán lẻ, bọn họ làm rất lớn, ít nhất cũng phải là đại lý của một khu vực hoặc một quốc gia thì bọn họ mới chịu đàm phán, đối với thị trường Trung Quốc thì Stephen đó cũng rất có hứng thú, cho nên mới cho chúng ta một cơ hội đó.

Nói đến đây, mắt hắn chợt sáng rực lên.

- Anh Long?

Hắn cẩn thận hỏi:

- Chúng ta sau này ... .. Sau này có buôn thuốc phiện nữa hả?

Trần Tuấn Long phá lên cười, nhất thời khiến cho Chuong Nguyên Thông hoàn toàn không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, đợi Trần Tuấn Long cười xong, hắn mới cẩn thận e dè hỏi:

- Anh Long, ý của anh là?

- Làm. Sao lại không làm? Lợi nhuận cao như thế chúng ta không làm chẳng lẽ nhường cho người khác hưởng?

Trần Tuấn Long đáp đầy kiên định.

- Thế thì tốt.

Chuong Nguyên Thông nhẹ nhõm hẳn, hắn lại tiếp tục hỏi báo với Trần Tuấn Long:

- Stephen bên Colummbia đã đưa ra lời mời, vốn dĩ lần này tôi quay về chuẩn bị báo cáo cho Tam gia, nhưng bây giờ tin tức này chỉ nói cho mình anh biết thôi. Có điều ... ..

Hắn ra vẻ do dự bất quyết, Trần Tuấn Long trong lòng cười lạnh, Chuong Nguyên Thông muốn làm gì hắn rõ hơn ai hết, cho nên vội trấn an nói:

- Anh Thông, anh yên tâm, bây giờ chúng ta đều đã là người mình cả. Con người tôi rất dễ nói chuyện, tôi cũng tự thấy mình rất hào phóng, chỉ cần anh có thể vì bang hội mà tìm ra được con đường kiếm tiền thì tôi tuyệt đối không để anh phải chịu thiệt thòi, cho nên có chuyện gì anh cứ nói, đừng ngại.

Chiều bài thu phục nhân tâm này của Trần Tuấn Long mười lần như một, hiệu quả như nhau, những điều mà Chuong Nguyên Thông trước giờ đều giấu trong lòng đã bị Trần Tuấn Long làm cho phải nói ra. Hóa ra sau khi hắn bắt được con đường này đã có ý muốn đơn độc mà làm, nhưng khổ nỗi cả tiền vốn lẫn thực lực đều không có, dựa vào Ngũ Hồ bang là không thể, Tam gia đối xử với người khác hà khắc, sẽ không cho hắn được bao nhiêu cả. Bây giờ Chuong Nguyên Thông đã quyết định dựa vào Trần Tuấn Long rồi, hắn cũng muốn đánh cuộc một ván.

- Cảm ơn anh Long.

Chuong Nguyên Thông tỏ ra vô cùng cảm kích nói:

- Stephen nói với tôi, tháng sau hắn sẽ tập hợp tất cả lão đại hắc bang ở những khu vực lớn trên toàn thế giới, mọi người cùng đấu thầu sản lượng tiêu thụ và giá cả cho heroin vào năm sau. Nghe nói sẽ có lão đại của các nước đến từ Mỹ, Liên bang Nga, Châu Âu, còn có bọn Nhật lùn và một số khu vực khác đều sẽ đến để đấu thầu, Trung Quốc chúng ta là lần đầu tiên được mời đến, bây giờ vẫn còn chưa có người nào khác biết được tin tức này.

Chuong Nguyên Thông nói đến sau cùng thì có chút kích động, đúng thế, nếu có thể bắt tay được với bên Colummbia thì có thể nói là sau này không cần lo thiếu hàng nữa.

Trần Tuấn Long lúc đó ngược lại trở nên trầm mặc, sau cùng thì hoàn toàn bình thản nói với Chuong Nguyên Thông:

- Ồ, là thế à? Được rồi, chuyện này tôi sẽ suy nghĩ.

Chương Nguyên Thông vốn dĩ muốn trả giá với Trần Tuấn Long, định đem tin tức này bán lấy cái giá hời, không ngờ thái độ của Trần Tuấn Long khiến hắn nhất thời không dám vọng động tự kiêu, đành phải nhún nhường nói:

- Vâng, anh Long, bên Nam Mỹ sớm muộn cũng liên lạc với tôi, nếu có tin tức gì tôi sẽ báo cáo lại với anh.

Hắn cũng hiểu lúc này bản thân có phần quá hung phấn rồi, thái độ mà một tên thủ hạ cần phải có đó là nhún nhường. Trần Tuấn Long cười cười vỗ vỗ vai hắn nói:

- Tốt, ha ha ha, theo tôi làm việc, anh sẽ phát hiện ra, cái mà anh có được anh tuyệt đối không thể tưởng tượng ra, ha ha ha ... ..

Chương Nguyên Thông cũng phá lên cười chung.

- Cốc cốc cốc

Đúng lúc đó thì có tiếng gõ cửa vang lên, Trần Tuấn Long quay đầu hỏi:

- Ai đó?

Tiếng Đinh mập liền vang lên:

- Anh Long, là anh Gà Rừng đến, anh ấy nói là anh hẹn anh ấy đến.

- Ồ ... ..

Trần Tuấn Long nói:

- Nói nó đợi một chút, xong ngay đây.

Sau đó nói tiếp với Chương Nguyên Thông:

- Thế cứ như vậy đã nhé, hôm nay anh giúp tôi điều tra cho rõ ràng hàng của Ngũ Hồ bang cụ thể cất giấu ở đâu, tên thủ hạ mà anh nói, nếu mua được thì mua, không được thì lừa hắn ra ngoài, chúng ta sẽ xử lí đẹp hắn.

Ngữ khí của Trần Tuấn Long mặc dù rất điềm đạm nhưng đã quyết định xong sinh mệnh của người đó.

- Vâng, anh Long.

Chương Nguyên Thông giật thót vội vã gạt đầu lia lịa. Trần Tuấn Long lại nói tiếp:

- Đợi tối nay tôi thu thập xong Ngũ Hồ bang, chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện bên Colummbia.

- Vâng, anh Long.

Chương Nguyên Long vâng lệnh xong do dự một lúc rồi sau đó nói với Trần Tuấn Long:

- Cái này, ... anh Long anh xem thử, mẹ tôi bà ... .. bà ... ..

- Ồ, anh nói thím Lưu hả?

Trần Tuấn Long mỉm cười:

- Để thím ấy nghỉ ngơi vài ngày ở chỗ chúng tôi đi, lão nhân gia cũng mệt lắm rồi, bận rộn cả ngày cũng đến lúc được hưởng phúc rồi.

Trần Tuấn Long trong lời nói ẩn tàng thâm ý lại hiện lên sự thâm sâu khôn lường.

Chương Nguyên Minh cũng chẳng có cách nào khác, hắn hiểu ý của Trần Tuấn Long, trước khi hoàn thành nhiệm vụ của Trần Tuấn Long giao cho thì mẹ già của hắn chỉ có thể ở đây làm con tin mà thôi.

- Thế .... .. tôi có thể đến thăm bà không?

Chương Nguyên Thông cẩn thận e dè hỏi:

- Đương nhiên là được rồi, lát nữa tôi sẽ gọi Đinh mập dẫn anh đi thăm thím ấy, ha ha ha, yên tâm đi, chúng tôi sẽ không xử tệ với thím Lưu đâu, con người thím ấy tốt như thế, ha ha ha. À ... .. đúng rồi, gặp thím Lưu thì nhớ đừng nói là đã gặp tôi nhé, trong mắt thím ấy, Trần Tuấn Long tôi vẫn là đứa trẻ ngoan ngoãn mà, ha ha ha.

Trần Tuấn Long chỉ cần nhớ lại chuyện ngày hôm đó là thấy buồn cười rồi.

Chương Nguyên Thông cũng trở nên ngượng ngùng, hóa ra hắn đã hỏi mẹ hắn xem hai ngày trước có ai đến tìm hắn không? Mẹ hắn liền nói hắn rằng hắn quyền tiền tài trợ công trình hi vọng khiến Trần Tuấn Long học được lên đến đại học, chuyện tốt đẹp như thế sao không nói co bà biết, khiến cho Chương Nguyên Thông chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả, đợi sau đó hỏi cho rõ ràng rồi thì lại chẳng thể giải thích cho mẹ mình hiểu được. Xem ra Trần Tuấn Long đã ra tay rất triệt để với hắn. Chương Nguyên Thông giờ cũng chỉ còn cách tận lực làm việc cho hắn mà thôi.

Đợi sau khi tiễn Chương Nguyên Thông đi xong, Gà Rừng mới theo Trần Tuấn Long vào trong, Trần Tuấn Long ra hiệu cho hắn đóng cửa lại sau đó hai người cùng ngồi xuống.

- Chúc mừng lão đại lại thu phục được một tướng tài.

Gà Rừng là người hiểu biết, đầu óc lại rất linh hoạt, nhìn thấy Chương Nguyên Thông đi ra khỏi văn phòng là liền hiểu ngay chuyện gì rồi.

- Lão đại, tìm em có chuyện gì không?

Gà Rừng biết tối nay là quyết chiến với Ngũ Hồ bang rồi, hắn tối qua ngủ không đủ giấc, cứ nghĩ đến đại chiến ngày mai bắt đầu là lại lo lắng không yên.

- À, ... tìm cậu đến là muốn nói với cậu kế hoạch đánh Ngũ Hồ bang hôm nay.

Trần Tuấn Long tỏ vẻ vô cùng bình thản, sự tự tin của hắn cũng đã đem lại tự tin cho Gà Rừng, hắn chú ý lắng nghe.

- Gà Rừng, kế hoạch của tôi chính là ... ..

Trần Tuấn Long mỉm cười nói cho Gà Rừng nghe toàn bộ kế hoạch mà hắn đã hao tâm tốn trí dựng nên, Gà Rừng thì càng nghe càng kích động, càng nghe lại càng thấy bội phục vị lão đại này của mình, hắn làm sao mà lại nghĩ ra được kế sách tuyệt như thế chứ?

Sau cùng Trần Tuấn Long nói:

- Hãy nhớ mục đích chủ yếu của hành động ngày mai của chúng ta, Ngũ Hồ bang nhất định phải diệt vong, nhưng còn bọn người kia thì tôi vẫn hi vọng bọn họ còn được ngắm nhìn ánh mặt trời của ngày mai, cậu hiểu rồi chứ?

Lời nói của Trần Tuấn Long có phần âm lạnh, Gà Rừng vội vã tuân mệnh:

- Vâng, lão đại, tôi nhất định sẽ giúp anh làm ổn thỏa vụ này, anh yên tâm đi.

- Uhm ... .. cậu hiểu là tốt rồi.

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Cậu là tham mưu của Phi Long bang chúng ta, xem lại thử xem kế hoạch này còn có điểm nào cần chú ý không?

Sau cùng Trần Tuấn Long hỏi Gà Rừng.

Gà Rừng nhắm mắt, cẩn thận hồi tưởng lại từng chi tiết trong kế hoạch mà Trần Tuấn Long vừa nói. Kế hoạch này của Trần Tuấn Long phải nói là vô cùng chu toàn, không để lọt một khe hở nào. Toàn bộ kế hoạch vừa mạo hiểm vừa ngông cuồng, ngay đến cả Gà Rừng cũng không nghĩ ra được hắn lại làm như thế.

- Hoàn toàn không có vấn đề gì cả, lão đại.

Bây giờ thì Gà Rừng cũng thập phần tự tin.

- Em không ngờ được là lão đại lại liên kết được quan hệ với bên trên rồi, nếu là như thế thì kết hợp thêm Ngân xà và anh Thông nữa, lần này Ngũ Hồ bang chết chắc rồi, đám người đó tôi sẽ lôi bọn chúng ra.

- thế thì tốt.

Trần Tuấn Long gật đầu, sau đó hai người cùng thảo luận một số tình tiết nhỏ. Sau cùng Trần Tuấn Long tán thưởng Gà Rừng:

- Gà Rừng, làm cho tốt, hôm qua cậu có thể suy nghĩ cho bang hội quả thật không tồi. Nhưng sau này phải to gan hơn chút nữa, có ý kiến gì khác thì cứ nói, bây giờ chúng ta là quan hệ gì chứ, hừ hừ, đừng xem tôi như lão đại của các cậu mà hãy cứ xem tôi như bạn bè vậy. Chỉ có tận lực làm việc cho Phi Long bang thì sự nghiệp của chúng ta mới hưng vượng.

Trong Phi Long bang Trần Tuấn Long chỉ chăm được mình Gà Rừng, Gà Rừng mặc dù không to cao, nhưng ăn ở chỗ đầu óc linh hoạt, là một nhân tài, Trần Tuấn Long cũng không ngừng đạo hắn theo hướng trở thành tâm phúc của bản thân.

Gà Rừng nghe xong những lời này của Trần Tuấn Long tự nhiên cảm động nơi không nên lời, hóa ra hắn ở trong Nam Lang bang rất muốn phát triển

nhưng không gian mà Nam sói cho hắn quá nhỏ bé.

Kể từ sau khi theo Trần Tuấn Long, bày ra trước mắt Gà Rừng là một cục diện hoàn toàn mới mẻ, Gà Rừng cũng học được không ít từ phía Trần Tuấn Long, người như Gà Rừng hẳn hiểu rất rõ năng lực của bản thân, chuyện chém chém giết giết hẳn làm không xong, còn cho hắn làm tên quân sư thì lại vô cùng thích hợp với hắn, hắn cũng rất vui vẻ mà làm.

Hắn đã có quyết định, nhất định đi theo lão đại thâm tàng bất lộ, không thể đo lường này lẫn lộn, từ chuyện đánh với Ngũ Hồ bang lần này hẳn lại càng hiểu rõ đạo lý này hơn. Tin tức mà Trần Tuấn Long để lộ ra đã thể hiện rõ, hắn có ô dù rất mạnh chống đỡ phía sau.

Thế thì bày ra trước mắt hắn lúc này là con đường rộng lớn thênh thang bằng phẳng, bản thân muốn xông lên phía trước kiểu gì cũng xong cả.

Trần Tuấn Long và Gà Rừng cùng cười.

- Đi thôi, liên lạc với Ngân xà, bảo hắn gấp rút báo danh sách của Ngũ Hồ bang cho chúng ta, còn nữa, cậu đi nói chuyện với anh Thông xem hắn có thể cung cấp cho chúng ta bao nhiêu tin tức. Đối phó với Ngũ Hồ bang, chúng ta không thể sơ sót, đã khái được, chúng ta đương nhiên hi vọng mọi thứ sẽ diễn ra theo đúng kế hoạch của chúng ta, có tình huống gì thì cậu phải lập tức báo cho tôi biết, hôm nay tôi sẽ ở lại võ đường này.

Sau cùng Trần Tuấn Long nói.

- Vàng, lão đại, vậy em đi làm việc đây.

Gà Rừng đứng lên ra nói rồi liền rời đi thực hiện những việc Trần Tuấn Long giao phó.

Trần Tuấn Long quay lại ngồi trên ghế lớn, rồi gọi điện cho Lý Thế Bằng.

- Đại ca, bên này em đã chuẩn bị xong hết rồi, tình hình bên anh thế nào rồi?

Trần Tuấn Long biết kế hoạch này của hắn nếu không có sự phối hợp của Lý Thế Bằng thì ngàn vạn lần không xong.

- Uhm, ... tôi bên này cũng đã bắt đầu điều động rồi.

Lý Thế Bằng hạ thấp giọng nói:

- Cấp trên còn phái cả một trung đội võ cảnh đến để trợ lực cho chúng ta. A Long à, cấp trên vô cùng xem trọng cậu, lần này có thể lên được hay không là trông chờ ở cậu đó.

- Nhất định sẽ thành công.

Trần Tuấn Long lạnh giọng nói:

- Đến lúc đó mọi việc cứ theo kế hoạch mà làm.

- Ồ, ... còn nữa A Long à, cậu xem bên Tân Nghĩa mình có cần thông báo cho bọn họ biết không?

Lý Thế Bằng vẫn còn có chút lo lắng.

Trần Tuấn Long cười:

- Đại ca yên tâm đi, bên Tân Nghĩa Minh em đã dùng một phương pháp đặc biệt để “thông báo” cho bọn họ biết rồi. Ha ha ha ... ..

Còn về việc cách đó là cách gì thì cũng chỉ có mình hắn biết mà thôi.

- Tò! Thế chúng ta cùng làm cho tốt. Nhất định phải hạ được Ngũ Hồ bang. Ha ha ha. Ha ha ha ... ..

Trần Tuấn Long cũng cùng cười với hắn mấy tiếng rồi hai người hẹn nhau sẽ tiếp tục giữ liên lạc, sau đó cúp máy.

Trần Tuấn Long suy nghĩ một lát rồi lại gọi điện cho Tiểu Vũ, trong điện thoại trực tiếp căn dặn cô thông báo cho tất cả các chị em của Phi Phụng bang mấy ngày này không được ra ngoài, cứ ở trong nhà. Hắn cũng đặc biệt nhắc nhở Tiểu Vũ trông nom Tiểu Mẫn, đừng để cho cô ra ngoài chạy lung tung, bên chỗ Bách Lạc Môn lại càng không được đi, trận đại chiến với Ngũ Hồ bang mà diễn ra thì khó mà bảo đảm đối phương không báo thù. Gốc rễ của Ngũ Hồ bang vững mạnh, các bang phái nhỏ theo bọn họ cũng nhiều. Trần Tuấn Long cũng không nắm chắc là có thể tận diệt hoàn toàn hoặc là thu phục được bọn họ, tất cả còn phải xem kết quả của cuộc chiến tới nay.

Tiểu Vũ vội gật đầu, sau đó cô cũng đặc biệt nhắc nhở Trần Tuấn Long phải cẩn thận, Trần Tuấn Long cười cười gật đầu đồng ý, vẫn là Tiểu Vũ quan tâm đến hắn.

Trần Tuấn Long bên này đang điều binh khiển tướng còn tam gia của Ngũ Hồ bang cũng không rảnh rỗi gì, vốn dĩ chỉ là một Phi Phụng bang nhỏ bé, hắn còn không để vào mắt, Trần Tuấn Long tới qua sau khi đắc tội với hắn xong, hắn đã muốn dọn dẹp Trần Tuấn Long rồi, đối phó với đám ranh này thì chỉ cần khoảng một trăm người là đủ để cho bọn chúng biết tay rồi. Nhưng không ngờ hôm nay Hứa Viễn Giang bên Tân Nghĩa mình đưa tin tới khiến Tam

gia Phạm Tăng Bảo bị dọa khiếp một phen.

Hóa ra Trần Tuấn Long đó lại chính là lão đại của liên minh Phi Phụng - Nam Lang – Tây Đầu tam bang, xem ra bản thân đã quá xem thường hắn rồi. Đặc biệt là khi hắn biết được Trần Tuấn Long đã tập hợp được một đội ngũ gần bốn trăm người thì hắn cũng không còn ngồi yên được nữa rồi. Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên

Phải nói rằng trước đây hắn chỉ cần gọi vài cú điện thoại, tùy tiện cũng gọi được mấy trăm người, nhưng bây giờ tình hình khẩn trương, Ngũ Hồ bang trên dưới đều bất an, xem ra Trần Tuấn Long là đã dự mưu trước rồi mới hành động, nhưng tối qua chuyện với hắn cũng là ngẫu nhiên, lại cũng do bên mình gây chuyện nên hai bên mới phát sinh xung đột, cho nên Phạm Tăng Bảo không hề xem Trần Tuấn Long như kẻ địch thật sự phải đối phó. Hắn cứ nghĩ Trần Tuấn Long chẳng qua chỉ là một lão đại muốn xuất đầu mà thôi, những chuyện như thế này trong năm đều có một, hai lần, có biết bao nhiêu lão đại muốn xuất đầu đều đã bị hắn xử gọn chứ.

Để cho cẩn thận, hắn giao việc này cho lão ngũ Lưu Đức Vĩ đi làm, chỉ thị nhất định phải tập hợp được đội ngũ ít nhất sáu trăm người, đến lúc đó sẽ từ từ dạy dỗ cho tên Trần Tuấn Long không biết thế nào là trời cao đất dày đó một bài học. Sáu trăm đầu với bốn trăm là ưu thế tuyệt đối.

Lưu Đức Vĩ đã lâu không động tay động chân giờ xoa xoa nắm đấm, đã lâu lắm rồi không có vụ đụng độ nào quy mô lớn như thế này cả, trước đây tất cả các trận đấu trong bang hội đều do hắn dẫn đầu, ai nấy đều biết vị ngũ gia trẻ tuổi này của Ngũ Hồ bang thân kinh bách chiến, giết người mà nổi tiếng. Chỉ nghĩ đến trận chiến tối nay hắn dường như có thể nghĩ thấy được mùi máu tanh, đến lúc đó nhất định phải chém giết thật thoải mái. Lưu Đức Vĩ sau khi đi ra liền tập trung nhân mã, đợi đến tối đại khai sát giới.

Gà Rừng bận bịu cả buổi sáng nhưng bù lại thu được rất nhiều tin tức tốt lành, đầu tiên là bên Ngân Xà đã đã thu thập được danh sách chi tiết địa bàn của Ngũ Hồ bang, sau đó Chương Nguyên Thông lại thành công trong việc lôi kéo tên thủ hạ cũ của hắn, Trần Tuấn Long cũng biết được địa điểm cất hang và số lượng hàng dự trữ trong kho của Ngũ Hồ bang. Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên

Nhưng khi biết được trong kho của Ngũ Hồ bang còn khoảng 300 kg heroin thì Trần Tuấn Long liền động lòng, chỗ hàng đó nhất định phải cướp về, đó là thứ đồ tốt đẹp có thể trực tiếp đổi thành tiền. Đồng thời Ngân Xà cũng đề nghị ra tay với người quản lý buôn bán của Ngũ Hồ bang là Vương Thúc, mặc dù hắn là tâm phúc của tam gia Phạm Tăng Bảo, nhưng tuổi đã cao lại có người nhà, sẽ rất dễ đắc thủ. Chiều này của hắn cũng là học từ Trần Tuấn Long mà ra cả, Trần Tuấn Long đối phó với Chương Nguyên Thông như thế nào hắn rõ hơn ai hết, hắn tự nhận thấy mình không thể “độc” được như vị lão đại mới này.

Quả nhiên, Trần Tuấn Long rất có hứng thú với lời đề nghị này của hắn, còn đặc biệt hỏi han tình hình của Vương Thúc đó nữa, sau cùng quyết định, cho Ngân Xà tối nay dẫn theo mấy anh em bắt trời hắn và người nhà của hắn đến rồi tính tiếp. Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên

Đội mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong thì đã là buổi trưa rồi, Trần Tuấn Long đang chuẩn bị ăn cơm hộp cùng bọn Đinh mập thì nhận được điện thoại của Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây trong điện thoại cao giọng hỏi Trần Tuấn Long đang ở đâu, hắn đành phải cười nói bản thân đang bận một số việc ở bên ngoài.

Quách Uyển Tây liền trách hắn sao lúc nào cũng có vẻ thần thần bí bí như thế, hóa ra cô muốn hôm nay Trần Tuấn Long đi ăn trưa với cô và Dương Hân, nhân cơ hội hòa hợp mối quan hệ của ba người. Trần Tuấn Long sau khi biết được ý của cô thì cũng rất vui mừng, nhưng bây giờ quay về kí túc xá là không thể nào, Trần Tuấn Long chỉ còn cách dỗ dành Quách Uyển Tây, nói là khi nào rảnh sẽ liên lạc lại, khiến cho Quách Uyển Tây vô cùng không vui, sau đó thì tắt máy cái rụp. Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên

Trần Tuấn Long lắc đầu, xem ra phải lên giường dạy dỗ lại Quách Uyển Tây này mới được, làm đàn bà thì cũng phải có dáng vẻ của đàn bà chứ, nhìn Tiểu Vũ người ta kia, hiền thảo biết bao. Trần Tuấn Long đã thầm quyết định phải cho Quách Uyển Tây biết mặt.

Toàn bộ chuẩn bị trước trận đấu của Phi Long bang đều tiến hành theo đúng kế hoạch, điện thoại di động của Trần Tuấn Long cũng không ngừng đổ chuông, hắn không ngừng liên lạc với bọn Gà Rừng, Nam Lang, Cọp Dữ, phát ra mệnh lệnh, đồng thời cũng nhiều lần gọi điện cho Lý thể Bàng, tiến hành điều chỉnh. Đồng thời phía Ngân Xà và nội ứng của A Thông cũng không ngừng truyền tin tới.

Khi Trần Tuấn Long biết được bên Ngũ Hồ bang đã tập hợp được gần sáu trăm người thì không khỏi thán thở dài, người của Ngũ Hồ bang quá ít rồi, ít hơn nhiều so với dự tính của hắn. Tuy nhiên đối với kết quả như thế cũng khiến cho Trần Tuấn Long vô cùng mãn nguyện rồi, bởi vì Trần Tuấn Long hiểu rõ Ngũ Hồ bang đã hoàn toàn trúng kế của hắn rồi. Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên

Bây giờ chỉ còn đợi cất lưới nữa thôi.

Khi Trần Tuấn Long mỉm cười bước vào đại sảnh của khách sạn Kim Nhạn, tất cả bang chúng đều tập trung nhìn hắn. Đi theo sau Trần Tuấn Long có Đồng Hồ, Đinh mập và Tiểu Hắc tam tiểu long. Phải biết bây giờ ba người bọn họ nhờ sẵn sàng chiến đấu mà thắng cấp cực nhanh, đã nhận được sự thừa nhận của tất cả bang chúng. Chế độ đẳng cấp mà Trần Tuấn Long đặt ra đã đem lại hi vọng cho rất nhiều người vốn chỉ muốn an phận, ai nấy đều muốn làm việc vì bang hội, chứng minh thực lực của bản thân, mà trận chiến tối nay chính là một cơ hội tuyệt hảo. Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên Truyện Tuấn Long Bách Mỹ Duyên

Trần Tuấn Long quyết định dẫn theo bọn Đồng Hồ đã được mọi người xưng là “Tam Tiểu Long” theo bên mình, chính là muốn cho mọi người thấy một tín hiệu rõ ràng rằng chỉ cần nỗ lực chiến đấu nhất định sẽ có ngày làm nên chuyện ở Phi Long bang, bọn Đồng Hồ chính là ví dụ. Rất nhiều đầu mục cùng tham gia cạnh tranh với bọn Đồng Hồ hôm đó đều rất hối hận, biết trước thế này thì từ đầu bản thân cố gắng hết sức thì được rồi.

Đây là một khách sạn ba sao ở ngoại thành, mùa này ít khách nhưng Phi Long bang vẫn bao trọn cả khách sạn Kim Nhạn để những bang chúng tối nay tham gia trận đánh được nghỉ ngơi. Đã khiến cho tinh thần bọn họ vô cùng sáng khoái chỉ còn đợi Trần Tuấn Long hạ lệnh nữa thôi.

Trần Tuấn Long bước đến trung tâm bục phát biểu, cầm lấy micro.

- Chào mọi người!

- Chào anh Long!

Trần Tuấn Long rất hài lòng với lời đáp của mọi người, thật ra đây đều là dân dò bọn Nam Lang, Cọp Dữ phân phó trước rồi. Hơn bốn trăm người cùng lúc hô khẩu hiệu, điều này quả thật là rất uy phong.

- Lát nữa chúng ta phải khai chiến với Ngũ Hồ bang rồi, mọi người có sợ không?

- Không sợ.

Vẫn là đồng thời hô vang lời đáp.

- Ha ha ha ... ..

Trần Tuấn Long cười vang:

- Rất tốt, thật ra ... .. cũng chẳng có gì đáng sợ cả, mặc dù địch thủ mà chúng ta phải đối phó rất mạnh, nhưng bọn họ tuyệt đối không đoàn kết như chúng ta, có phải không?

Khi Trần Tuấn Long hỏi đến câu cuối cùng, âm thanh của hắn dường như là đang hét lên, sự kích động của hắn đã ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

- Đúng!

Mọi người cùng đáp, hiện trường vô cùng trang trọng, khiến cho sau này mỗi lần mọi người nhắc lại cuộc tập hợp lần này đều vô cùng hoài niệm, chỉ cần nhắc đến thì dường như thấy máu trong người lại nóng lên.

Trần Tuấn Long là một lãnh đạo tuyệt hảo, hắn đã phát huy tối đa nghệ thuật lãnh đạo của bản thân, bài diễn thuyết động viên trước trận đấu này đã tạo được tác dụng lớn cho tinh thần tất thắng trong trận chiến. Đến khi Gà Rừng bày ra trước mắt mọi người hai thùng da đầy tiền thì tác dụng kích động của kim tiền lại bắt đầu nổi lên.

Đó là hai thùng da xếp đầy những tờ 100 tệ. Trần Tuấn Long lấy ra một xấp tiền dày, mở ra trước mắt mọi người, để âm thanh của những tờ tiền chạy xoèn xoẹt qua micro, thông qua máy khuếch đại âm thanh, mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng, đó đúng là thứ âm thanh hút hồn người.

Trần Tuấn Long vô cùng hài lòng với trạng thái này của mọi người. Đây chính là kết quả mà hắn muốn. Phải biết rằng hắn là sát thủ, là người vì tiền mà giết người, hắn biết m

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 65: Kỳ Phùng Địch Thủ.

Trần Tuấn Long nằm ở trong bồn tắm, để cho nước chảy tự do trên cơ thể mình, cảm giác rất thoải mái. Mà càng thoải mái hơn vì Tiểu Vũ đang ở phía sau, nâng dùng đôi bàn tay của mình xoa bóp ấn hai vai hắn, phía sau lưng hắn đang tựa vào chính là cặp tuyết lê trắng mịn của nàng, Trần Tuấn Long cảm thấy đây quả là sự hưởng thụ của một đế vương.

Tối hôm qua Phi Long Bang có một trận chiến với Ngũ Hồ Bang hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, bao gồm rất nhiều bang chúng của Phi Long Bang, bọn họ tưởng rằng sẽ có một trận quyết chiến sống chết cùng với Ngũ Hồ Bang, nhưng không ngờ toàn bộ trận đấu đều đơn giản và nhẹ nhàng

Sơn Kê lần này dẫn theo 400 người, bắt đầu dương cờ hướng về phía Ngũ Hồ Bang, không những đánh nhau còn quét sạch kho để hàng hoá của chúng. Đại bộ phận nhân lực của Ngũ Hồ Bang đều bị điều động đến xưởng điện tử quốc doanh bên kia, chuẩn bị tham gia chiến đấu. Không hao binh tổn lực, Sơn Kê liền dựa theo danh sách mà Ngân Xà đưa ra chiếm lĩnh không ít bãi của Ngũ Hồ Bang, gần như không có sự chống cự, một số thành viên còn lại của Ngũ Hồ Bang nhìn thấy thế trận thắng lớn của bên kia, đồng thời nhìn mặt đấng đấng sát khí của những thành viên bên Phi Long Bang, thì đều đã ngoan ngoãn đầu hàng, chỉ có vài tên muốn phản kháng, nhưng lập tức đã bị loạn đao chém chết.

Toàn bộ quá trình của cuộc chiến đấu rất thuận lợi, đến rạng sáng, toàn bộ bãi của Ngũ Hồ Bang đều rơi vào tay Phi Long Bang, có thể nói trận chiến toàn thắng. Bên kia Lý Thế Bằng đã sớm truyền tin tức tốt đến, toàn bộ người của Ngũ Hồ Bang bị gán cho tội danh xã hội đen làm ăn phi pháp nên đã bị bắt hết. Tất cả đã bị nhốt vào trong trại giam, trong đó bao gồm lão ngũ của Ngũ Hồ Bang Lưu Đức Vĩ. Để đảm bảo rằng tài sản của Ngũ Hồ Bang hoàn toàn thuộc về Phi Long Bang, Trần Tuấn Long tối hôm qua có một đêm không chợp mắt. Hắn yêu cầu Sơn Kê liên tục tác chiến, một khắc cũng không thể ngừng, trước hừng đông phải càn quét và đả kích lực lượng còn sót lại của Ngũ Hồ Bang. Đạo đã mài ròi, tự nhiên phải chiến đấu, Sơn Kê cũng hiểu được đạo lý này. Căn cứ theo tin tức của Ngân Xà và Chương Nguyên Thông cung cấp, ngoài ra còn lấy khẩu cung của một số người bị bắt, Sơn Kê thừa thắng xông lên, thừa cơ cho người thâm nhập vào Ngũ Hồ Bang phóng hỏa tiêu diệt. Số lượng bang chúng của Ngũ Hồ Bang còn lại không nhiều lắm, bên trong chỉ còn một ít nguyên lão, Sơn Kê cũng không buông tha bọn họ, bởi vì Trần Tuấn Long nói, diệt cỏ phải trừ tận gốc, Sơn Kê tuân theo mệnh lệnh của Trần Tuấn Long tiêu diệt đến cùng.

Làm như thế khó tránh khỏi cảnh chết chóc không cần thiết, nhưng bang chúng của Phi Long Bang mỗi người đều giết đỏ cả mắt, người chết như rom rạ, vì tiền thưởng một vạn cho mỗi lần giết kẻ địch, cho nên bọn họ liều mạng xung phong, dù sao cũng không có nguy hiểm, chỉ có ích lợi mà thôi, chuyện như vậy đương nhiên phải tranh nhau cướp chứ. Tất cả mọi người đều khâm phục vị lão Đại Trần Tuấn Long này, Long ca tại sao có thể nhìn xa trông rộng như vậy chứ, đi theo lão đại như thế ắt hẳn sẽ sung sướng...

Trần Tuấn Long tối hôm qua cũng không có nhàn rỗi. Dù sao từ miệng Phạm Tăng Báo lấy được số tài sản của Ngũ Hồ bang quả thực là một việc lớn. Tuy Trần Tuấn Long khinh thường số tiền mục nát của Ngũ Hồ Bang, nhưng với số tiền này có thể nuôi không ít người ở Phi Long bang. Đâu đâu cũng cần tiền, lấy chiến tranh để dưỡng chiến tranh mới là biện pháp tốt nhất. Tra tấn bức cung, những chuyện như vậy Trần Tuấn Long đều giao cho Mập Đình đi làm. Thằng ranh này có tiền đồ, có bản lĩnh trên phương diện này, hơn nữa Ngân Xà vừa bắt được Vương thúc trở về, mập Đình không đến 1 giờ đã nạy ra tin tức tài sản của bọn chúng. Sau khi hai bên đối chất khẩu cung xong mập Đình báo cáo cho Trần Tuấn Long, tài sản cố định Ngũ Hồ Bang có chừng 2 triệu, còn quỹ đen còn lại ở các ngân hàng vượt qua 6 triệu, Phi Long Bang xem như lần này thu hoạch lớn.

Trần Tuấn Long dặn dò Sơn Kê, ngày mai phải nghĩ ra biện pháp đem toàn bộ tài sản này biến hóa thành của riêng, những sự việc đau đầu này đều giao cho gã làm. Còn Phạm Tăng Báo thì đợi quỹ đen của Ngũ Hồ Bang chuyển vào mới xử lý y sau, Trần Tuấn Long đã âm thầm dặn dò mập Đình làm chuyện này.

Đội Trần Tuấn Long lê thân thể mệt mỏi trở lại Tinh Long Cư, Tiểu Vũ liền dâng bữa sáng cho hắn. Sau bữa sáng nàng còn pha nước ấm, cời quần áo cho hắn, cùng hắn đi tắm, Tiểu Vũ dịu dàng mát xa bắp vai cho hắn. Trần Tuấn Long cảm thấy hắn làm tất cả mọi chuyện đều có ý nghĩa, hôm nay phải hưởng thụ, vì ngày mai mà sống! Đây là tâm niệm của Trần Tuấn Long.

Sau khi tắm rửa xong, kế tiếp là một trận chiến thể xác, ngay bên hồ tắm. Trần Tuấn Long để Tiểu Vũ nằm úp xuống, sau đó hắn đỡ cặp mông đầy đặn trắng như tuyết của Tiểu Vũ lên, dùng bộ vị cứng rắn của mình, từ phía sau kiên quyết đẩy vào trong, Tiểu Vũ thỏa mãn rên lên một tiếng. Sự mãnh liệt của Trần Tuấn Long luôn luôn mang lại cho nàng cảm giác sung sướng, nàng thích nhất là cảm giác thịt chạm thịt cọ sát bên trong cơ thể của mình.

Trần Tuấn Long ra vào nhanh hơn, hai tay của Tiểu Vũ vịn vào vách tường, không chịu nổi nàng nhè nhẹ rên rỉ, khoái cảm của nàng tăng theo từng động tác của Trần Tuấn Long, động tác của hắn mỗi lúc một mãnh liệt, tiếng rên của nàng từ khe khẽ và sau đó la thật to, Trần Tuấn Long ngược lại càng yêu càng mãnh liệt. Mỗi lần hắn đâm vào đều đưa nàng lên đến tận mây xanh, khi hắn tạm thời rút ra khỏi cơ thể của cô, Tiểu Vũ lại nóng lòng chờ đợi hắn lại một lần nữa tiến vào trong.

Trần Tuấn Long không làm nàng thất vọng, hắn rất hài lòng với cảm giác mà Tiểu Vũ biểu hiện. Trần Tuấn Long đầu tiên là vừa không ngừng tiến vào, vừa lấy tay vuốt ve tấm lưng trắng mịn của cô, sau rồi hai tay di chuyển xuống phía dưới, bởi vì Tiểu Vũ nằm bên cạnh hồ, cặp tuyết lê căng tròn của nàng đỏ ngời xuống mặt hồ có thể trực diện thấy, đầu núm vú ửng đỏ như quả nho, cảnh tượng này khiêu khích lòng người. Trần Tuấn Long thích tư thế gợi tình này của nàng, chỉ thấy hắn mỉm cười, một ý định xấu đã nảy sinh, hắn bắt đầu bóp lấy vú của Tiểu Vũ, gợi lên cảm giác mơn màng, tiếp theo với động tác hạ người xuống khiến Tiểu Vũ không chịu nổi, cảm giác động tình, hai mắt mê mẩn rên rỉ, Tiếng rên rỉ cao vút của nàng dường như cổ vũ Trần Tuấn Long càng đưa sâu vào, cảm giác mê mẩn của nàng càng tạo cho hắn thêm cuồng nhiệt.

A... Trần Tuấn Long vừa rồi lại có một động tác đưa thật mạnh vào, nhưng Tiểu Vũ còn chưa kịp hưởng thụ khoái cảm, nàng đột nhiên phát hiện, cửa phòng tắm không biết khi nào đã bị mở ra, lộ ra một cái khe hở hẹp, có con mắt đang ở đó nhìn coi nàng và Trần Tuấn Long làm tình. Trong gian phòng đó ngoài Tiểu Mẫn ra còn có người nào, tối hôm qua nàng xem DVD nên ngủ muộn, bình thường Tiểu Mẫn này như con cú không ngủ đến xế chiều một hai tiếng là sẽ không dậy, chẳng lẽ là...

Tiểu Vũ không thể nghĩ nhiều hơn nữa, nàng đã mê mẩn đi trong đợt công kích liên tục của Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cúi người xuống, cả người dán vào phần lưng của nàng, hai tay vừa xoa nắn hai vú của nàng, vừa hôn bên tai Tiểu Vũ:

- Thích không?

Ừm...

Tiểu Vũ chỉ có rên rỉ.

- Em thoải mái không?

Trần Tuấn Long vừa ra vào vừa hỏi. Mỗi lần hắn vận động ở áp lực cao hạ xuống, là một lần phóng vào cơ thể nàng, Tiểu Vũ cũng đáp trả lại cho hắn như vậy. Tối hôm qua trận đánh tiêu diệt Ngũ Hồ bang tuy thành công nhưng Trần Tuấn Long hao hết tâm cơ, để không ngừng hoàn thiện toàn bộ kế hoạch. Bây giờ hắn cần buông lỏng cơ thể một chút, ở Tinh Long Cư, hắn có thể hưởng thụ thân thể hoàn mỹ của Tiểu Vũ.

Oh... Tiểu Vũ vừa trả lời vừa rên rỉ, toàn bộ cảnh tượng đủ dâm dăng, Trần Tuấn Long đang đùa giỡn trên thân thể của nàng, mà bên ngoài còn có Tiểu Mẫn đang nhìn coi. Tiểu Vũ dưới sự kích thích, hưng phấn rất nhanh, toàn thân nàng run rẩy, cuối cùng cả người mềm nhũn nằm bên cạnh hồ, nàng gục ở

chỗ này muốn động đây cũng không động đây nổi.

Trần Tuấn Long biết nàng đã lên đỉnh, ngay thời điểm này hấn càng dùng lực đưa ra đưa vào, đưa Tiểu Vũ lên tận mây xanh.

Tiểu Mẫn oán hận nằm ở trên giường, cô cắn chặt môi dưới, lặn quạ lặn lại nghĩ lại cái cảnh diễn ra lúc này. Long ca thật sự mạnh mẽ, nhìn thấy anh lặn lặn mãnh liệt trên thân thể của Tiểu Vũ, thân thể Tiểu Mẫn bắt đầu ngứa ngáy. Tiểu Mẫn đã quay về phòng, cô vừa nghĩ, vừa khẽ vuốt nơi đó của mình, tiểu muội của cô đã ướt sũng, nếu vật kia của Long ca có thể tiến vào thân thể của cô thì hay biết mấy, cô rất chờ mong.

“Tại sao Long ca không yêu mình, Tiểu Vũ, Tiểu Thanh đều đã từng ăn nằm với anh ấy rồi, chẳng lẽ anh ta còn không biết ý tứ của mình sao?” Nghĩ đến đây, Tiểu Mẫn đỏ mặt, Trần Tuấn Long bình thường đối với cô tốt lắm, nhưng không có suy nghĩ tiến đến với cô. Tiểu Mẫn cũng sốt ruột, cô hy vọng có thể một ngày nào đó được Trần Tuấn Long yêu thương, cũng muốn chính mình trải nghiệm qua cái cảm giác cực khoái của Tiểu Vũ thể hiện lúc này.

Cánh cửa "Két" một tiếng được mở ra, Tiểu Mẫn kinh ngạc, tay vẫn còn để ở nơi nhạy cảm đó, lúc này đã tạm dừng lại.

Là ai? lúc này cô muốn dùng chân phủ chính mình, thì đã thấy được khuôn mặt Tiểu Vũ kia hơi có vẻ mệt mỏi, cảm giác mê mị còn ở trên khuôn mặt. Chỉ thấy nàng mỉm cười đi đến, tay của Tiểu Mẫn vẫn còn đang thao tác ở đó, cô từ trước đến giờ không kiêu dè người khác, cô vốn cũng thích hưởng thụ cảm giác như thế, ai có thể đem lại cho mình cảm giác cực khoái, kỳ thật trước kia ở nhà cô đã bị Lan tỷ đụng tới vài lần rồi, Lan tỷ cũng không nói với cô, chính cô ta cũng hiểu được điều này rất bình thường, thì càng không kiêu dè gì.

Chẳng qua hôm nay bị Tiểu Vũ cho thấy cảnh phòng the, nhưng đây là lần đầu tiên, nhất là vừa rồi chính mình còn rình coi Tiểu Vũ và Trần Tuấn Long làm tình, cho nên Tiểu Mẫn hưởng thụ, nhưng vẫn có chút thẹn thùng. Cô nhắm hai mắt lại, không dám nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ lần đầu gặp Tiểu Mẫn như vậy cũng giật mình, chẳng qua nhớ tới vừa nãy bị Tiểu Mẫn rình coi, tự nhiên cũng hiểu được chuyện này rất bình thường, chính là cô em gái này của mình đã có lòng nghĩ đến chuyện yêu đương rồi. Cô đi tới bên giường, nhìn động tác bên dưới của Tiểu Mẫn, cô liếc một cái vào nơi đó của Tiểu Mẫn, không khỏi đỏ mặt tía tai, nơi đó thịt non của Tiểu Mẫn lật lên, xem ra tim của Tiểu Vũ cũng loạn nhịp.

Tiểu Mẫn "Ừ" một tiếng, đột nhiên dừng động tác, bởi vì Tiểu Vũ đã quấy rầy, cô không thể tiếp tục tìm được khoái cảm nữa. ngón tay ướt đầm của Tiểu Mẫn lau chùi vào chân, sau đó lật người qua, đưa lưng về phía Tiểu Vũ, tức giận nói:

- Chị đến đây làm gì?

Tiểu Vũ đương nhiên biết cô em gái này giận dữ, nhìn trộm cảnh phòng the của người khác, lại không được thỏa mãn, lúc này lại bị mình phá vỡ việc ấy, ai mà không tức giận.

- Hi hi... Tiểu Mẫn...

Tiểu Vũ cúi xuống,

- Vừa rồi chẳng phải đã nhìn Long ca cùng chị, hi hi... Cho nên, em cũng muốn phải không?

Cô trêu Tiểu Mẫn.

Tiểu Mẫn hừ hừ hai tiếng,

- Là ai bảo có người à? Sáng sớm rên rỉ kêu lớn tiếng như vậy, làm cho mọi người muốn ngủ cũng không thể ngủ được, hừ... Còn có mặt mũi tới đây nói người ta.

Cô lật người, nhìn Tiểu Vũ.

- Em gái ngốc!

Tiểu Vũ mỉm cười, thuận thế liền nằm ở trên giường,

- Nếu như vừa nãy em muốn tại sao không tự mình tiến vào đi?

A... Tiểu Mẫn tròn cặp mắt xé của cô lên,

- Cái gì? Vũ tỷ, chị nói gì ?

Cô vừa nghĩ đến đây liền thẹn thùng. “Chẳng lẽ Tiểu Vũ...???” Tiểu Mẫn lắc đầu, cô không tin Tiểu Vũ có thể hào phóng như vậy.

- Đúng vậy..

Tiểu Vũ thản nhiên nói,

- Em à, thật khờ! Vừa rồi nếu tiến vào, nói không chừng, Long ca đã sớm muốn em rồi.

- Điều này có thể sao?

Tiểu Mẫn trở về chỗ cũ, trong lúc nhất thời có chút si mê.

- Long ca từ trước đến giờ không thích em, làm sao bây giờ?

Tiểu Mẫn hỏi Tiểu Vũ, kỳ thật cô cũng là thăm hỏi chính mình,

- Em điều ngoa như vậy, lại không biết nói đạo lý, anh ấy... anh ấy sẽ thích em ư?

- Long ca nếu như anh ấy không thích em, ắt hẳn anh ấy cũng sẽ không giữ em ở đây.

Tiểu Vũ mỉm cười. Mặt Tiểu Mẫn đỏ, phải biết rằng cô ở trong này là do cô cố ý lưu lại. Cô lại âm thầm đắc ý, nếu như không phải lúc đầu chính cô mãnh liệt tranh giành, sợ nơi này đã không còn chỗ cho cô rồi.

- Em có biết vừa rồi Long ca dùng mảnh thế nào không?

Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn đồng ý gật đầu,

- Anh ấy... Sau đó anh ấy lại muốn chị thêm một lần.

Tiểu Vũ nói tới đây cũng có chút thẹn thùng, vừa rồi Trần Tuấn Long ôm cô trở lại phòng sau đó hai người lại có một trận mây mưa nữa, xong Trần Tuấn Long mới ngủ thật say.

Ừ... Tiểu Mẫn trở về chỗ cũ, toàn thân của Trần Tuấn Long cường tráng vòng eo hùng vĩ, thể hiện ra sự mãnh liệt của một người đàn ông, quả thật làm cho tâm hồn cô dao động không ngừng.

- Cho nên nói ra, em vừa rồi nếu như có thể tiến vào gia nhập, nói không chừng Long ca sẽ không tha cho em, chỉ sợ em nhỏ bé không chống đỡ nổi được sự dũng mãnh của anh ấy thôi.

- Sẽ không sao đâu.

Tiểu Mẫn biện hộ, "Chính mình sao có thể kém như vậy." Cô thầm suy nghĩ.

- Không à? Tiểu Vũ vẽ mặt cười xấu xa, thò tay sờ soạng bên dưới của Tiểu Mẫn

- Em xem xem, đều ướt đầm rồi, còn nói sạo.

Nàng bốn cột dùng ngón tay động lên, Tiểu Mẫn liều mạng kẹp chặt hai chân,

- Vũ tỷ chị xấu quá! Không... Không được đâu!

Cô liều mạng chống cự lại, cuối cùng Tiểu Vũ mới buông tha cô, hai người trêu đùa âm ỉ như vậy, Tiểu Vũ đem Tiểu Mẫn chọc cho mặt đỏ tới mang tai, rất là khó chịu.

- Tốt nhất là đi theo Vũ tỷ, chị sẽ không bạc đãi em

Tiểu Vũ hiện tại càng ngày càng có dáng dấp đại tỷ của một bang hội lớn. Kỳ thật nàng đã sớm nhìn ra Tiểu Mẫn kiêu ngạo tự phụ, cô bé này muốn tự mình chiếm giữ lấy Trần Tuấn Long, nhưng Trần Tuấn Long vẫn không để cho cô ta cơ hội. Hiện tại Tiểu Vũ đưa ra một tín hiệu cho Tiểu Mẫn, đại khái là nếu cô muốn được Trần Tuấn Long sủng ái, thì nhất định phải qua được cửa ải của chị đây.

Tiểu Mẫn hiện tại bị Tiểu Vũ tấn công gắt gao, không cách nào, cô đành phải ôm cánh tay Tiểu Vũ cầu xin nói:

- Chị gái tốt, chị giúp đỡ em đi.

- Giúp cô làm gì?

Tiểu Vũ đắc thế không buông tha, tiếp tục "Úc hiếp" Tiểu Mẫn.

- Ừ thì... Giúp em... Giúp em và Long ca anh ấy... Anh ấy...

Cho dù Tiểu Mẫn lớn mặt to gan, nhưng những lời nói như vậy cô nói không nên lời.

- Ồ...

Tiểu Vũ mỉm cười kéo dài âm thanh:

- Chị hiểu rồi, em là muốn chị giúp em kêu Long ca, ừm... X em đúng không!

Nàng lập tức nói trắng ra được như vậy khiến cho Tiểu Mẫn bị động thật sự, cô nắm tay của Tiểu Vũ đứng đưa nói:

- Oh... Vũ tỷ, chị.. chị thật xấu! Em không theo chị nữa.

Tiểu Vũ yêu thương nhìn nàng:

- Em gái ngốc, thích là thích. Nếu em không sớm giành Long ca thì sẽ có người khác.

Tiểu Mẫn cũng đang tự hỏi, “Đúng vậy, xem ra Long ca là người như vậy, để ở nơi đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của các cô gái, lần trước ở KTV gặp được cô nữ sinh gì đó, chẳng phải cũng thích Long ca sao. Nếu như mình không tranh thủ, Long ca sẽ có người khác. Huống chi hiện tại chính mình còn muốn ở Tinh Long Cư cùng Tiểu Vũ, Tiểu Thanh các cô ấy cùng nhau chia sẻ anh ấy cơ mà”.

Nghĩ đến đây Tiểu Mẫn cũng có chút lòng chua xót, hơi hơi ghen tuông. Trong mắt của cô, Trần Tuấn Long dường như đã sớm là của cô, tâm tính của cô, đồ đạc của mình làm sao có thể chia sẻ cùng người khác, huống chi tình yêu của mình dành cho hắn, Tiểu Mẫn phát hiện mình thật sự thích Long ca một cách mê muội.

Nhìn thấy hình dạng Tiểu Mẫn lúc này, Tiểu Vũ nở nụ cười:

- Yên tâm đi, em gái ngoan. Chỉ cần em chịu nghe lời, chị sẽ giúp em như ý nguyện, ha ha...

Trần Tuấn Long bị một trận chuông điện thoại di động đánh thức. Vốn hắn tưởng rằng là bang hội có việc, nhưng khi cầm lên lại thấy là một số không quen gọi đến.

- Xin chào, xin hỏi là Trần tiên sinh phải không?

Đầu bên kia điện thoại là một giọng ngọt ngào. Trần Tuấn Long nghe ra được là Trần Vũ Tinh cô gái ở công ty bất động sản kia gọi tới.

- Ủ, là tôi.

Trần Tuấn Long có chút lười biếng nói, không biết bây giờ là mấy giờ rồi. Đầu bên kia điện thoại Trần Vũ Tinh rất thông minh, phảng phất từ trong giọng điệu của Trần Tuấn Long cô đoán ra điều gì,

- Tôi không có quấy rầy anh chứ, Trần tiên sinh?

- Không có, tôi mới vừa tỉnh ngủ. Có chuyện gì sao, nói đi?

Trần Tuấn Long hơi ngồi lên, thân tựa vào gối đầu giường.

- Thật là ngại quá, phá rối sự nghỉ ngơi của anh.

Đầu bên kia điện thoại Trần Vũ Tinh tạ lỗi nói:

- Là như vậy, Trần tiên sinh, anh lần trước ký hợp đồng không thấy đem tiền tới, cho nên muốn hỏi một chút, không biết khi nào thì tiện cho anh?

Trần Vũ Tinh không kiên nhẫn hỏi.

Hoá ra hai ngày này Trần Tuấn Long đều bận việc ở Bang hội, còn chưa thanh toán tiền cho Công ty bất động sản Cao Thịnh, kể cả tiền của công ty giới môi giới Thiên Ứng, cũng đang đợi giải quyết cùng lúc.

- Oh, hai ngày nay tôi có việc bận. Như vậy đi, chiều nay tôi sẽ chuyển khoản tiền trước đây, giao dịch xong tôi sẽ thông báo cho cô biết, được không, Tiểu Tinh tiểu thư?

- Tốt, không thành vấn đề.

Trần Vũ Tinh nghe tin tức này đương nhiên cao hứng. Lúc trước ký được hợp đồng này đã khiến cho cô hưng phấn thật lâu, nhưng hai ngày không thấy Trần Tuấn Long đến tiền trả, một số đồng sự lại bắt đầu đồn thổi khắp nơi. Thật là đáng ghét! Cô cũng lo Trần Tuấn Long không trả tiền, lúc trước ngay cả tiền đặt cọc cũng chưa thu của Trần Tuấn Long mà.

Nghe xong điện thoại, Trần Tuấn Long nhìn đồng hồ, đã 3 giờ chiều rồi. Duỗi cái lưng mỏi, Trần Tuấn Long xoay người rời giường, rửa mặt sau đó thay quần áo đi ra ngoài. Đại sảnh Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn một người xem ti vi một người xem tạp chí, thấy Trần Tuấn Long đi ra, Tiểu Vũ chào:

- Long ca, anh hiện tại muốn đi ra ngoài à?

- Ủ.

Trần Tuấn Long gật gật đầu,

- Có chút việc.

- Anh còn chưa ăn cơm trưa cơ mà? Nếu không ăn trước một chút rồi hãy đi.

Tiểu Vũ hỏi dò.

Trần Tuấn Long lắc đầu:

- Không, anh không đói bụng.

Oh... Tiểu Vũ vội vàng đến cửa giúp Trần Tuấn Long lấy đôi giày ra, sau đó hỏi:

- Vậy buổi tối anh trở về chứ?

Không chỉ là Tiểu Vũ, ngay cả Tiểu Mẫn đang ngồi trên ghế sa lon cũng chú ý lắng nghe câu trả lời.

- Còn chưa biết được,

Trần Tuấn Long trả lời ít nhất không làm cho các cô hy vọng tan biến,

- Bang hội có chuyện rất bận. Đúng rồi, mấy ngày nay các em không nên tùy tiện đi ra ngoài, lại càng không được đến quán Bách Nhạc biết không? Chúng ta đã khai chiến cùng Ngũ Hồ Bang rồi!

Trần Tuấn Long đặc biệt dặn dò.

- Các chị em của Phi Phượng Bang đã nhận được thông tin hết cả chưa?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Vâng, Long ca, đã y theo lệnh của anh thông báo cho mọi người rồi, để mọi người những ngày này sẽ không tùy tiện đi ra đường

Tiểu Vũ trả lời.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Tuấn Long vuốt quần áo, lấy chìa khóa ở trên tủ giày, chuẩn bị đi ra ngoài.

- Long ca?

Tiểu Vũ ở phía sau khẽ gọi.

- Ủ?

Trần Tuấn Long quay đầu, vừa lúc đón nhận ánh mắt quan tâm của Tiểu Vũ.

- Cẩn thận một chút, Long ca!

Tiểu Vũ dặn đi dặn lại, Trần Tuấn Long mỉm cười, cúi đầu đi ra, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của Tiểu Vũ. Mắt liếc qua, hần nhìn thấy vẻ mặt ghen tị của Tiểu Mẫn. Cô hừ một tiếng rồi quay đầu trở lại ngồi trên ghế sa lon.

Tiểu Vũ được Trần Tuấn Long hôn một cái trước khi đi, tự nhiên là vui vẻ, nhưng Trần Tuấn Long cũng là lần đầu tiên làm cử chỉ thân thiết với Tiểu Mẫn, cô không khỏi mặt đỏ lên, Trần Tuấn Long thì cười ha ha, quay đầu rời khỏi Tinh Long Cư.

Sau khi hoàn thành thủ tục chuyển khoản ở Ngân hàng, Trần Tuấn Long ngồi ô tô tới trước tòa nhà Hán Vinh. Tại công ty bất động sản Cao Thịnh, Trần Vũ Tinh nhiệt tình tiếp đãi hần. Vừa rồi ở trên đường Trần Tuấn Long điện thoại thông báo đã chuyển hết tiền vào tài khoản rồi, bộ phận tài vụ của công ty xác nhận tin tức này rất nhanh. Cho nên bây giờ nhìn thấy Trần Tuấn Long đến, Trần Vũ Tinh đón chào hần với khuôn mặt tươi cười. Trần Tuấn Long xem cô vui vẻ như vậy, liền trêu ghẹo nói hoàn thành hợp đồng nhất định phải để Trần Vũ Tinh mời khách mới được.

Trần Vũ Tinh đỏ mặt, sau lại không ngờ phá lệ đáp ứng yêu cầu của Trần Tuấn Long, nói đêm nay mời hần ăn cơm, để cảm ơn. Lúc này đến lượt Trần Tuấn Long ngượng ngùng, được cô gái xinh đẹp mời cơm tối nay thật là một điều rất vinh hạnh, chẳng qua mấy ngày này Phi Long Bang xảy ra chuyện rắc rối, hơn nữa còn phải đối phó với hai mỹ nhân của Đại học Bắc Kinh, đành phải cười chối từ, nói bản thân chỉ trêu đùa Trần Vũ Tinh một chút cho vui mà thôi ...

Trần Vũ Tinh cảm thấy có một chút thất vọng, cô thật lòng muốn cảm ơn Trần Tuấn Long, cô cũng thấy được Trần Tuấn Long rất sáng khoái, không phải loại tiểu nhân chỉ chú ý đến thân thể cô, cô cũng rất muốn kết bạn với người như vậy, nói không chừng sẽ mang đến rất nhiều trợ giúp cho sự nghiệp sau này của mình.

Trần Vũ Tinh cùng Trần Tuấn Long lại một lần nữa đi vào Tả Tự Lâu. Hai người dạo qua một vòng, Trần Tuấn Long rất hài lòng, cuối cùng Trần Vũ Tinh giao chìa khóa cho Trần Tuấn Long, xem như hoàn thành giao dịch, cuối cùng hai người bắt tay cáo biệt.

Nhưng khi tiến đến thang máy, Trần Vũ Tình lại nhìn thấy Trần Tuấn Long ở tầng lầu 16, mà không phải trực tiếp xuống đại sảnh. Tầng 16, chẳng phải đó là công ty Thiên Ứng sao?

- Trần tiên sinh, anh còn có chuyện muốn làm à?

Trần Vũ Tình cảm thấy hơi kỳ quái.

- Ừ...

Trần Tuấn Long gật đầu,

- Đợi lát nữa còn phải đi tới công ty Thiên Ứng nữa

Oh. Trần Vũ Tình chợt tỉnh ngộ,

- Công ty của anh muốn chiêu mộ người, ha ha...

- Đúng vậy

Trần Tuấn Long mỉm cười,

- Chỗ buôn bán đều có rồi, cũng nên chiêu binh mãi mã.

- Ha ha, đương nhiên.

Trần Vũ Tình có chút cảm khái,

- Tôi tin tưởng công ty các anh nhất định là tốt nhất.

- Tôi cũng hy vọng như vậy!

Thang máy chính thức bắt đầu hạ xuống.

Trong thang máy, Trần Vũ Tình nói đùa với Trần Tuấn Long :

- Không biết em tham gia dự tuyển ở công ty anh được không?

- Hoan nghênh.

Trần Tuấn Long cười,

- Chỉ cần Tiểu Tình tiểu thư nguyện ý, chúng tôi vô cùng hoan nghênh.

- Vậy công ty của anh cụ thể là làm về nghiệp vụ chứng khoán gì? Em... Em có thể không hiểu về lĩnh vực này.

Trần Vũ Tình nghe Trần Tuấn Long vừa nói như thế, ngược lại có chút động lòng, phải biết rằng hiện tại làm ở các văn phòng bất động sản ở Bắc Kinh cạnh tranh rất kịch liệt, hơn nữa thu nhập không bằng lúc trước, thế mà có vẻ như Trần Tuấn Long tự mình mua bán. Từ trước đến giờ chưa có người nào nghĩ đến việc mua đứt tài sản của Tà Tự Lâu, hơn nữa chỉ trong một lần tiêu nhiều tiền như vậy. Cho nên thực lực của Trần Tuấn Long là không cần phải nghi ngờ.

- Cụ thể làm cái gì a?

Trần Tuấn Long lắc đầu,

- Kỳ thật, tôi cũng không hiểu. Còn phải chờ tôi tuyển được tổng giám đốc trước, hơn nữa,

Nói tới đây Trần Tuấn Long cười cười:

- ... Công ty của tôi còn chưa chính thức thành lập đâu. Ha ha...

- Há?

Trần Vũ Tình thật đúng là không dám tin, mua một tầng của Tà Tự Lâu, Trần Tuấn Long còn dám đầu tư, thật sự là nhiều tiền lại không biết chỗ xài.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra, đến cửa Công ty sẵn đầu người Thiên Ứng, Trần Tuấn Long gật đầu ra hiệu,

- Tiểu Tình tiểu thư, nếu cô muốn đến công ty chúng tôi, hay là chờ tôi thực sự mở công ty rồi nói sau, ha ha, tạm biệt.

Nói xong đi ra thang máy.

- Được, tạm biệt!

Tiểu Tình phát phát tay, Trần Tuấn Long tạo cho cô một loại cảm giác bí hiểm, có lẽ những kẻ có tiền đều làm như vậy.

Trần Tuấn Long cẩn thận lật xem tư liệu trên tay. Tổng giám đốc Bạch Tuyết Anh của Thiên Ứng cũng khẩn trương chờ hần cho ý kiến.

Trên tay Trần Tuấn Long đang cầm chính là hồ sơ của Liễu Y Y mà hai ngày nay Thiên Ứng sưu tập được, trong đó có vô số thông tin, đều nói rất chi tiết. Bao gồm kinh nghiệm công việc, bằng cấp chứng minh, quê quán, gia đình, thậm chí hình của nàng, danh thiếp, số điện thoại di động, địa chỉ email của Liễu Y Y. Tất cả đều được sắp xếp chỉnh tề, chỉ trong thời gian ngắn có được nhiều tin tức lại lịch như vậy, Bạch Tuyết Anh cũng rất tự hào. Cô đã chi ba mươi nghìn tệ để mua nó từ một người ở bộ phận nhân sự của công ty chứng khoán Ngân Hà. Bạch Tuyết Anh cảm thấy tiền cho việc này rất có giá trị, cô cho rằng Trần Tuấn Long tuyệt đối sẽ không bắt bẻ số tài liệu mà cô cung cấp. Mà trên thực tế Trần Tuấn Long quả thật tỏ vẻ rất hài lòng đối với công việc Thiên Ứng, bọn họ làm việc rất chuyên nghiệp.

Sau khi xem hết toàn bộ hồ sơ về người này, Trần Tuấn Long bắt đầu xem sơ lược về công việc của Liễu Y Y. Bạch Tuyết Anh vì muốn thể hiện rõ năng lực của Liễu Y Y đã làm báo cáo đánh giá rất chi tiết về cô.

Trong báo cáo liệt kê rõ những đầu tư thành công của cô trong mấy năm qua, đương nhiên có cả thành tích nổi bật nhất ngay cả Trần Tuấn Long cũng biết, đó là Liễu Y Y trợ giúp Tập đoàn Hằng Xương mua Tập đoàn Khang Hâm. Đặc biệt vụ này Bạch Tuyết Anh đưa ra kết luận, ước chừng hết ba trang giấy, trong đó tường thuật chi tiết lại năng lực thao tác của Liễu Y Y. Báo cáo đặc biệt nhấn mạnh điểm ấy, với phán đoán chuyên nghiệp, Bạch Tuyết Anh đề nghị lương một năm của Liễu Y Y là sáu triệu tệ, mà trên thực tế theo số liệu của Chứng khoán Ngân Hà, lương của Liễu Y Y một năm chỉ là hai triệu tám trăm nghìn tệ, đương nhiên là đây là mức đề xuất tương đối cao.

Bạch Tuyết Anh đã làm một cuộc đánh giá với Liễu Y Y dựa theo yêu cầu của Trần Tuấn Long. Thiên Ứng luôn luôn dựa trên nguyên tắc công bằng, để cho người sử dụng lao động và nhân viên có sự chọn lựa.

Sau khi xem đầy đủ báo cáo, Trần Tuấn Long càng thêm hiểu biết về cô gái tình một đêm của mình. Có lẽ ở trên người cô có một cái gì đó rất hấp dẫn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long phát hiện, cái đó chính là tài năng của Liễu tiểu thư. Hiện tại không chỉ thân thể của cô hấp dẫn hần.

Trần Tuấn Long khép lại báo cáo, ngẩng đầu liền thấy sự chú ý của Bạch Tuyết Anh.

- Tôi rất hài lòng với phân báo cáo này.

Lời nói của Trần Tuấn Long đã khiến cho Bạch Tuyết Anh thở phào một hơi thật nhẹ nhõm,

- Tôi nghĩ, chúng ta biết nhiều thông tin về tiểu thư Y Y, bởi vậy...

Trần Tuấn Long mỉm cười. Hần sắp sửa nhắc tới vấn đề mà khiến Bạch Tuyết Anh đau đầu nhất:

- ... Bởi vậy, Giám đốc Bạch, tôi muốn biết, bước thứ ba của chúng ta có tiến hành như thế nào? Nếu tôi không nhớ lầm, yêu cầu của tôi là vào thứ sáu, cũng chính là ngày mai, cô phải giúp tôi mời cô ấy đến. Đúng không?

Bạch Tuyết Anh nhìn Trần Tuấn Long, vẻ mặt tươi cười, đang chờ câu trả lời của cô. Không còn cách nào khác, Bạch Tuyết Anh đành phải kiên trì nói:

- Vâng... Đúng vậy, Trần tiên sinh, chúng ta trước đây quả thật có hứa hẹn như vậy. Nhưng tình huống thực tế là, công ty của chúng tôi đã có người tiếp xúc với tiểu thư Y Y. Cô ấy có vẻ không mặn nồng với việc này. Hơn nữa Trần tiên sinh anh cũng không có nói đến bước này chúng tôi nên làm thế nào mới được, như là quý công ty có thể trả Tiểu thư Y Y bao nhiêu tiền lương. Vấn đề mấu chốt như vậy đang đợi sự trả lời của anh. Do đó...

Bạch Tuyết Anh nói liền một hơi dài. Cô thỉnh thoảng chú ý đến phản ứng của Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long vẫn ung dung mỉm cười.

- ... Bởi vậy, tôi cho rằng theo yêu cầu của anh, ngày mai phải hoàn thành việc này là không thể được.

Bạch Tuyết Anh nói xong cảm thấy lo lắng, đợi câu trả lời của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vẫn duy trì nụ cười, chú ý lắng nghe Bạch Tuyết Anh giải thích, nhưng khi nghe cô nói là không có khả năng hoàn thành, Trần Tuấn Long nhún mày,

- Tổng giám đốc Bạch, tôi dường như nhớ rõ cô đã hứa hẹn với tôi, các vị nhất định sẽ làm tốt chuyện này. Nhưng hiện tại cô nói cho tôi biết không thể làm được đó cũng là một khác của một sự việc, đây quả thật là làm tôi rất khó nghĩ. Cho nên, tôi không thể không nói cho cô biết, tôi hứa hẹn trả cho Thiên Ứng một triệu tệ, cũng chỉ đành giảm xuống. Thật xin lỗi, nhưng biểu hiện của các vị chỉ đáng để tôi trả năm trăm nghìn tệ thôi.

- A? Cái gì cơ?

Bạch Tuyết Anh kích động đứng lên, nhưng nhìn Trần Tuấn Long, cô trấn an tư tưởng, mỉm cười, cô lại bắt đầu đi ngồi xuống. Đúng là công ty mình không đúng, bây giờ người ta có muốn khấu trừ tiền cũng không có biện pháp.

Trần Tuấn Long đứng lên, cất cao giọng nói:

- Không nên nản chí. Tôi rất xem trọng công ty Thiên Ưng của các vị, chỉ cần các vị trở tài năng ngày mai giúp tôi mời được người kia đến, một triệu tệ kia tôi sẽ không bớt một phần. Bây giờ chỉ là để xem các vị có bản lĩnh làm chuyện này không thôi.

Một câu nói lại khơi dậy tính hiếu thắng của Bạch Tuyết Anh.

- Tôi chỉ muốn có kết quả, Tổng giám đốc Bạch. Hy vọng cô không để cho tôi bị thất vọng.

Trần Tuấn Long xoay người rời văn phòng, đi đến cửa quay đầu lại nói:

- À mà, thiếu chút nữa tôi quên nói, công ty Chứng Khoán Dương Quang chúng tôi có ý định lấy mười triệu tệ và 10% lợi nhuận mời tiểu thư Y Y. Tôi tin tưởng cô ấy sẽ không cự tuyệt điều kiện này của công ty của chúng tôi. Để xem các vị đi nói như thế nào thôi. Ha ha... Thế này, Tổng giám đốc Bạch, tôi nghĩ nếu như các vị đã biết đầy đủ thông tin về cô ấy, ắt hẳn biết Liễu Tiểu thư Y Y gần đây đã xảy ra chuyện gì. Với năng lực của Thiên Ưng, chuyện đưa cô ấy về đây tin rằng cũng không phải là chuyện khó làm.

Trần Tuấn Long cuối cùng mỉm cười rời khỏi, chỉ để lại Bạch Tuyết Anh đứng đó ngơ ngẩn.

Đúng như là Trần Tuấn Long nói, theo bọn họ tra được, bởi vì bạn trai trước của Liễu Y Y, Tống Chí Hào cũng là cấp dưới của cô, tham ô sổ sách tài khoản của công ty Chứng khoán Ngân Hà, đang lẩn trốn, bộ phận nội bộ công ty đang tiếp nhận hồ sơ điều tra nên tâm trạng của Liễu Y Y mấy ngày này rất thê thảm.

Có lời đồn đãi nói Chứng khoán Ngân Hà sẽ sa thải cô. Tin tức này quả là cơ hội tuyệt vời cho Thiên Ưng. Vừa rồi Bạch Tuyết Anh cũng không hoàn toàn đem những tin tức này tiết lộ cho Trần Tuấn Long biết, không nghĩ tới Trần Tuấn Long rất nhạy với những tin tức này, xem ra muốn giấu hẩn chuyện gì khó có thể làm được. Bạch Tuyết Anh phiền muộn ngồi phịch ở trên ghế. Hiện tại điều quan trọng nhất là ngày mai phải đưa được Liễu Y Y về đây, cô trầm tư một chút, sau đó bấm điện thoại:

- Xin chào, xin hỏi là tiểu thư Liễu Y Y ở Công ty Chứng khoán Ngân Hà phải không? Tôi là Bạch Tuyết Anh ở công ty Thiên Ưng, có thể cùng cô nói chuyện được không?

...

Trần Tuấn Long không dự định quay trở về trường. Hôm nay hần đã nhờ Dương Hiểu Nhân giúp hần xin phép nghỉ một ngày. Sau khi rời khỏi tòa nhà Hán Vinh, hần liền trực tiếp quay về Hải Đào Hiên. Phòng được dọn dẹp sạch sẽ, Trần Tuấn Long cởi quần áo nằm ở trên giường. Hai ngày qua không thấy Dương Hân và Quách Uyển Tây, hai cô ắt hẳn cũng hòa hợp như lúc đầu, nhưng không biết đối với mình có ghi hận không. Trần Tuấn Long đương nhiên biết Quách Uyển Tây hay đùa giỡn với mình, cô cố ý giả bộ giận dữ, nhưng Dương Hân thì sao, hiện tại cũng tốt chứ? Trần Tuấn Long còn nhớ dư vị ngọt ngào cùng các cô ngày trước. Ngày đó ở ký túc xá Hân Thiên song phi quả thật đủ kích thích, nghĩ đến đây Trần Tuấn Long không cầm được nở nụ cười dâm đãng, nhưng trên lầu tiếng "Bang bang" đã phá tan cảm xúc của hần. "Bên trên đã sửa vài ngày, vậy mà giờ vẫn chưa sửa xong, thực phiền toái", Trần Tuấn Long thầm nghĩ. Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa, nhất định là Quách Uyển Tây các cô tan học trở về, Trần Tuấn Long vui mừng từ trên giường ngồi dậy, đi ra ngoài đón.

Cửa mở, đẩy cửa vào hóa ra là Dương Hân, trên tay cô xách một đồng hồ ăn mới mua từ siêu thị.

Dương Hân ngẩng đầu liền thấy được nụ cười mờ ám của Trần Tuấn Long, cô lập tức lặng đi một chút, không nghĩ tới tên bại hoại xuất quỷ nhập thần này đã trở lại, lại còn làm bộ ân cần xách đồ đặc trên tay cô. Dương Hân hừ một tiếng, tự nhiên đem túi lớn túi nhỏ đưa cho hần

- Uyển Tây đâu, làm sao em lại đi về một mình?

Trần Tuấn Long tiếp nhận túi thực phẩm to, thuận miệng hỏi:

- Em vẫn chưa ăn cơm sao? Mua nhiều đồ ăn như vậy về làm gì?

- Anh đấy, chỉ biết quan tâm Quách Uyển Tây, không biết quan tâm đến người ta.

Dương Hân sẵn giọng:

- Mang theo nhiều đồ như vậy, mệt muốn chết cũng không thấy anh giúp đỡ.

Trần Tuấn Long nghĩ thầm, "chẳng phải anh đang giúp em sao, xem ra con gái ở một vài phương diện đúng là không thể nói lý". Trần Tuấn Long cũng rất biết điều, không cùng cô tranh luận, chỉ có cười, đem tất cả túi đồ về phòng bếp.

Dương Hân mua không ít đồ ăn, cho dù cô và Quách Uyển Tây hai người cùng ăn cũng không ăn hết số thực phẩm đó, Trần Tuấn Long hơi kỳ quái. Khi bước ra phòng lớn thấy Dương Hân đã nằm trên ghế sofa xem ti vi.

Trần Tuấn Long mỉm cười ngồi xuống bên cạnh dựa vào cô, hai người ngồi tựa vào nhau. Nhìn thấy Trần Tuấn Long dựa vào mình, Dương Hân ngay từ đầu cũng không phản đối, nhưng hần cũng hơi quá đáng, càng lúc càng dựa vào gần hơn. Cái kiểu này vừa làm cô hưng phấn lại vừa sợ hãi, hơi thờ nam nhân mãnh liệt của hần kích thích cảm quan của cô.

- Không muốn...

Dương Hân theo bản năng kháng cự, vốn là miệng của Trần Tuấn Long đã tiến sát đến vành tai cô, và cuối cùng hôn lên đó. Nghe tiếng la của cô, Trần Tuấn Long mỉm cười, dừng lại đúng lúc, Dương Hân vội vàng đứng phắt dậy.

- Anh còn không mau đi làm com!

Dương Hân dậm chân nói:

- Anh còn ở đây làm gì?

Trần Tuấn Long cười, vén ống tay áo lên nói với Dương Hân:

- Nấu com là chuyện của con gái bọn em mà.

Dương Hân mặt đỏ lên. Kỳ thật cô và Quách Uyển Tây đều không giỏi nấu nướng, tối nay cô mua nhiều đồ ăn như vậy về vốn chính là muốn học nấu ăn, không nghĩ tới hai ngày không gặp, Trần Tuấn Long ngược lại xuất hiện. Dương Hân đành phải lấy tính khí tiểu thư, ép Trần Tuấn Long đi nấu ăn.

Tuy rằng như thế, nhưng cô cũng đi theo hần xem có hỗ trợ được gì không. Căn phòng bếp rất lớn, hơn nữa còn nói rộng ra thêm nữa, lần trước nhà thiết kế còn trang hoàng ở đó hai cái ghế xoay, cho nên Dương Hân vừa lúc ngồi ở trên ghế, chống tay lên quai hàm xem Trần Tuấn Long làm com.

Nếu không tận mắt thấy, Dương Hân không dám tin tưởng Trần Tuấn Long là một tay nấu nướng cao thủ, chỉ thấy hần rửa đồ ăn thật điệu nghệ, tay chân lanh lẹ, nhất là nhìn hần cắt thịt, quả thực là một loại hưởng thụ. Dụng cụ nấu ăn trong phòng bếp rơi vào tay Trần Tuấn Long tựa hồ như sống cả đây, Trần Tuấn Long vận đao như bay xất thịt, chỉ chớp lát đã cắt đầy khay thịt.

Hoá ra Trần Tuấn Long cố ý làm cho Dương Hân vui, ngẫu hứng biểu diễn một phen đao thuật. Nhớ năm đó hần khổ luyện đao kỹ, dày công tôi luyện, bỏ chém đâm cắt, không nói chơi. Nhưng ngay cả Trần Tuấn Long cũng không nghĩ tới, năm đó lại khổ luyện kỹ thuật đao dùng để giết người, hiện tại lại dùng đao để múa cho mỹ nữ thưởng thức, cũng không biết việc này có xem là tiến bộ không nữa!?

Dương Hân nhìn Trần Tuấn Long múa đao pháp thuần thực tinh xảo, còn cả màn biểu diễn khoa trương của hần lập tức quên mục đích chính của mình. Trần Tuấn Long mở bàn tay ra, thanh đao hơn một thước lớn nằm trong lòng bàn tay vút thẳng lên trời, múa liên tục vun vút lên cao, trông rất đẹp mắt. Dương Hân cũng quên mình là ở nơi nào, không khỏi vì màn biểu diễn của Trần Tuấn Long mà phấn khích vỗ tay cổ vũ.

Cuối cùng Trần Tuấn Long mỉm cười, thanh đao nhọn kia trong nháy mắt ở trong tay hần dừng lại, vụt một tiếng, Trần Tuấn Long đem đao cắm trở về trên mặt bàn.

- Đẹp mắt không?

Trần Tuấn Long ha hả cười hỏi.

- Đẹp!

Dương Hân thành thật trả lời.

- Vậy giúp anh thử một chút xem thịt có ngon không?

Trần Tuấn Long đã mỉm cười đưa khay thịt vừa cắt và một bình rượu tới. Hoá ra mục đích của hần chính là chỗ này.

- Ui...

Dương Hân luống cuống tay chân tiếp nhận, ngập ngừng nói:

- A Long, em... Em không biết đâu.

“Đã sớm biết em vậy rồi”, Trần Tuấn Long trong lòng âm thầm cười trộm, chẳng qua từ sự tiếp xúc của hai người lúc nãy, đợi Dương Hân hô lên A Long, Trần Tuấn Long mới biết, Dương Hân không hề tức giận, chẳng qua lúc nãy đùa giỡn quá trớn làm cô tức giận mà thôi, xem ra con cừu nhỏ Dương muội muội này thật dễ dụ. Trần Tuấn Long hiện tại trong lòng vui sướng hải lòng.

- Kỳ thật rất đơn giản...

Trần Tuấn Long mỉm cười cầm tay dạy Dương Hân làm thế nào chế biến thịt, Dương Hân chăm chỉ học.

Lúc Dương Hân đang vui sướng thì cửa đã bị mở, là Quách Uyển Tây đã trở về, cô vừa tiến đến liền hô to:

- Dương Hân, tớ đã trở về rồi. Tớ mua thật nhiều đồ ăn nè.

Dương Hân lập tức thẹn thùng cố gắng giãy ra thoát khỏi tay của Trần Tuấn Long, đi ra ngoài đón Quách Uyển Tây. Trần Tuấn Long cũng buông tay mỉm cười đi theo ra ngoài. Chỉ thấy Quách Uyển Tây cũng giống Dương Hân mua bao lớn bao nhỏ mua rất nhiều đồ ăn trở về.

- A, Dương Hân, Long ca, hai người đều ở đây à?

Quách Uyển Tây nhìn thấy bọn họ, lập tức mặt đỏ lên. Trần Tuấn Long hai ngày này mắt tích, cũng khiến cho nội tâm cô rất vướng bận, nhưng hiện tại ba người vừa mới gặp mặt, lại cảm thấy có chút xấu hổ. Trần Tuấn Long da mặt dày, vẫn cười hi hi tiếp nhận giỏ đồ ăn của cô, sau đó nói:

- Các em làm gì mà đều mua nhiều đồ ăn như vậy, ăn không hết thật lãng phí.

Quách Uyển Tây và Dương Hân nhìn nhau cười, các cô đương nhiên hiểu rõ đối phương đang nghĩ như thế nào.

Cuối cùng, nhờ Trần Tuấn Long tỉ mỉ chế biến thức ăn, rất nhanh đã có một bữa tối phong phú, một nam hai nữ ba người hợp lại rất cực có thể ngồi cùng nhau hưởng thụ thời khắc đẹp đẽ này.

Sau khi ăn xong Trần Tuấn Long còn muốn ở lại cùng hai cô thêm một chút nữa, nhưng sau đó Sơn Kê lại gọi điện thoại đến

- Lão Đại, anh ở đâu vậy ?

Giọng của Sơn Kê nghe có chút khàn khàn.

- Ở bên ngoài, có chuyện gì không?

Trần Tuấn Long có chút kỳ quái, Nếu Sơn Kê tìm hắn, như vậy chứng tỏ chuyện này rất khó giải quyết.

- Vâng!! Lão đại của Tân Nghĩa Minh là Hứa Viễn Giang phái một người lại đây thông báo, nói đêm nay hắn muốn gặp lão Đại một chút. Chúng ta có nên đi hay không?

Sơn Kê có chút kích động hỏi, phải biết rằng lão đại của Tân Nghĩa Minh là Hứa Viễn Giang đã có lời mời, như vậy có nghĩa là lão đại của mình Trần Tuấn Long và y có cùng vai vế. Điều này sao có thể không khiến Sơn Kê kích động cho được? Chẳng qua Phi Long Bang vừa mới đánh bại Ngũ Hồ Bang, có một số việc cũng không khỏi không phòng thủ.

- Oh.. vậy sao?

Trần Tuấn Long tỏ vẻ rất bình tĩnh,

- Người của Tân Nghĩa Minh đâu?

- Hắn đi rồi, chỉ nói là đêm nay 9 giờ tại Bắc Kinh Hương Cách Lý Lạp khách sạn chạm mặt Lão Đại?

Sơn Kê hỏi dò.

- Ủ...

Trần Tuấn Long trầm ngâm một chút:

- Chúng ta phải đi!

Cuối cùng hắn kiên quyết hồi đáp.

- Hứa Viễn Giang đang thử chúng ta. Hắn muốn biết lần này chúng ta thắng nhiều hay ít. Ha ha, nói không chừng hắn còn đỏ mặt và hối hận đấy, hắn cũng muốn động thủ, không nghĩ tới bị chúng ta làm sạch, ha ha...

Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn đang phân tích mục đích khả năng của việc Hứa Viễn Giang gặp mình.

- Sơn Kê, kêu Đồng Hồ bọn họ chuẩn bị một chút. Mày cũng tới, đêm nay chúng ta phải đi gặp mặt người phát ngôn của hắc đạo này!

Trần Tuấn Long nói rất tự tin, dường như có chút khinh thường Hứa Viễn Giang này. Sơn Kê từ rất cẩn thận chuyển sang hào khí, đúng vậy, Phi Long Bang thắng oai phong, thực lực đã có từ trước, hiện tại hoàn toàn có năng lực ngồi cùng bàn với Tân Nghĩa Minh.

- Vâng, lão Đại!

Sơn Kê trả lời.

- Anh phải ra ngoài à?

Dương Hân nhìn Trần Tuấn Long từ trên ban công nói chuyện điện thoại xong đi trở xuống.

- Ủ.. Đúng vậy, có chút việc.

Trần Tuấn Long gật đầu nói.

- Anh luôn có việc này, việc kia, cả ngày không biết anh làm cái gì, cũng không ở với người ta.

Dương Hân hôn dỗi. Quách Uyển Thiên sau khi ăn xong trên người có chút mồ hôi, đã vào bên trong đi tắm rửa, cho nên phòng khách chỉ còn Trần Tuấn Long và Dương Hân.

Trần Tuấn Long thấy Dương Hân như vậy, tâm trạng vui mừng, nói cách khác Dương Hân đã tha thứ cho hắn, xem ra phụ nữ đều là như vậy, miệng thì nói hận anh đến tận xương tủy, nhưng trong lòng đã sớm tha thứ rồi.

Trần Tuấn Long mỉm cười, đột nhiên ôm Dương Hân. Dương Hân bị ôm bất ngờ như vậy liền kêu "a" một tiếng, nhưng Trần Tuấn Long không để cho cô tiếp tục có cơ hội la, ôm cô hôn luôn. Dương Hân lúc đầu còn có chút giãy dụa, nhưng rất nhanh tận hưởng nụ hôn nồng nhiệt của Trần Tuấn Long, còn bất chợt lè cái lưỡi nhỏ thom tho quấn lấy đầu lưỡi của Trần Tuấn Long, cả hai cùng mút lấy lưỡi của nhau.

"Ồi..." nơi cổ họng Dương Hân phát ra một âm thanh rên rỉ làm rung động lòng người, một hồi lâu sau, khi hai người cảm thấy nghẹt thở, lúc này mới tách ra.

"A..." Dương Hân hít một hơi thật sâu, gương mặt của cô ửng hồng, tim đập dồn rộn rã.

- Anh phải ra ngoài có chút chuyện, chờ anh trở về mới 'chăm sóc tốt' em, được không?

Trần Tuấn Long ghé sát tai Dương Hân nhẹ nhàng thỉnh cầu.

- À... Được...

Dương Hân ngượng ngùng cúi đầu, cô hiểu được hàm ý câu nói 'chăm sóc tốt' của Trần Tuấn Long, lập tức mặt đỏ tới mang tai, không dám nói lời nào.

Trần Tuấn Long nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô, trong lòng sắc tâm rung động, đưa tay ra vuốt lấy khuôn mặt như gương của cô,捏 một cái, sau đó ha ha cười, mở cửa rời khỏi, chỉ để lại Dương Hân ngây ngất, tự đưa tay vuốt ve khuôn mặt nơi Trần Tuấn Long vừa vuốt lúc nãy, một mình ngây ngốc đứng ở đó.

Phi Long Bang lần này xuất binh toàn bộ là tinh anh, 2 cỗ xe Audi và 1 cỗ xe Buick, mang theo Trần Tuấn Long, Sơn Khê, Đồng Hồ còn có mập Đình, chậm rãi đi đến Hương Cách Lý Lạp ở Bắc Kinh, trụ sở giao cho Nam Lang và Cuồng Bư trấn giữ.

- Hôm nay chiến quả như thế nào? Lúc ở trên xe, Trần Tuấn Long hỏi Sơn Khê.

- Thành tích không tồi, Long ca. Ngũ Hồ Bang đại bộ phận sản nghiệp, bao gồm cả một số công ty đang trong giai đoạn đầu tư, chúng ta đều tiếp nhận hết. Một số quỹ đen ở ngân hàng chúng ta cũng đang chuyển đi, hết thấy đều rất thuận lợi.

- Ủ... Làm được không tồi.

Trần Tuấn Long tán dương gật đầu nói.

- Hôm nay đã có rất nhiều người của Ngũ Hồ Bang biết đại thế đã mất, đều đầu hàng, còn có một số bang phái nhỏ vốn dựa vào Ngũ Hồ cũng phải gia nhập vào Phi Long Bang chúng ta. Có một ít bang phái nhỏ không nghe lời, em đã thuận tay tiêu diệt hết bọn chúng rồi, Long ca.

- Ủ... Có thể không đổ máu cố gắng không để đổ máu, điểm ấy mày làm không sai, thu nạp bọn đầu hàng phản bội, dựa lực lượng của bọn họ ở trong khoảng thời gian ngắn để làm lớn mạnh lực lượng chúng ta, cũng là một chuyện tốt, việc này giao cho mày lo liệu.

Trần Tuấn Long cuối cùng nói.

- Vâng, Long ca!

Quyền lực của Sơn Khê hiện tại đã bành trướng tới cực điểm, y là cố vấn cho Phi Long Bang, ngay cả Nam Lang và Cuồng Bư cũng phải nhường hắn ba phần.

Khách sạn năm sao nổi tiếng Bắc Kinh Hương Cách Lý Lạp, xa hoa mà khí phái, cao quý mà hào phóng. Hứa Viễn Giang của Tân Nghĩa Minh đã hẹn đôi bên gặp mặt tại địa điểm này, cũng chứng minh đẳng cấp khí phái, khí phách bất phàm của y.

Trên đại sảnh hào hoa của Hương Cách Lý Lạp, ba bước một người của Tân Nghĩa Minh mặc trang phục đen đứng đó, mang theo kính râm, mặt không biểu cảm. Còn chưa đi vào bên trong đã cảm giác không khí căng thẳng của groom súng sẵn sàng, xem ra đêm nay song phương bàn bạc cũng không dễ gì thuận buồm xuôi gió. Trần Tuấn Long mang theo Sơn Khê và Đồng Hồ bọn họ, cũng đẳng đẳng sát khí đi vào. Phải biết rằng Phi Long Bang hai ngày này chiến thắng oai phong, khí thế chính thịnh, làm gì có chuyện sợ hãi người nào.

Trần Tuấn Long rốt cục gặp được vị lão đại nổi tiếng hắc đạo Hứa Viễn Giang. Y đang ngồi trước một cái bàn, nhàn nhã thưởng thức trà thơm. Phía sau y là một tên thuộc hạ tinh minh cường hãn, cơ thể cơ bắp cuộn cuộn, vừa thấy đã biết là một cao thủ khổ luyện.

Nhìn thấy Trần Tuấn Long bọn họ đi tới, bầu không khí bên trong khác xa bầu không khí căng thẳng bên ngoài. Hứa Viễn Giang mỉm cười đứng lên

hoan nghênh Trần Tuấn Long, nhiều ít cũng tạo cho Trần Tuấn Long một chút bất ngờ. Trần Tuấn Long đưa tay bắt chặt tay y. Tay của Hứa Viễn Giang không những mạnh mẽ mà còn có lực, mặt trên lấp đầy bởi vết chai, chứng minh chủ nhân của bàn tay này đã trải qua rất nhiều sóng gió. Trần Tuấn Long cũng thừa dịp bắt tay cẩn thận đánh giá Hứa Viễn Giang.

Hứa Viễn Giang không cao, độ 40 tuổi, chẳng qua vóc người rất rắn chắc, đây là kết quả của việc tiến hành rèn luyện thân thể trong một khoảng thời gian dài. Nếu đặt ở trong đám người, có lẽ không thể tìm được y, y có vẻ rất bình thường. Nhưng Trần Tuấn Long lại phát hiện, trong mắt của y ngẫu nhiên lại phát ra tinh quang biểu hiện y không hề tầm thường.

Trần Tuấn Long cũng bị Hứa Viễn Giang dò xét cẩn thận. Sau đó y mời Trần Tuấn Long ngồi xuống, người phục vụ đứng bên cạnh dâng trà thơm lên. Sơn Kê mang theo Đồng Hồ ngồi xuống một cái bàn, đám người bên Hứa Viễn Giang cũng ngồi xuống, trong đó một vị trung niên tuổi có vẻ lớn khiến cho Sơn Kê chú ý. Tuy rằng nhiều người của Tân Nghĩa Minh trang phục không khác biệt lắm, nhưng Sơn Kê phát hiện kẻ đó đang quan sát cẩn thận Trần Tuấn Long, cái loại ánh mắt tìm tòi này không có ở những người khác. Sơn Kê cũng bởi vậy mà chú ý đến kẻ đó. Kẻ này là ai, y thăm hỏi chính mình, cẩn thận ghi nhớ lại dung mạo của người trung niên này.

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Trường Giang sóng sau dề sóng trước. Không nghĩ tới Trần lão đệ trẻ tuổi như vậy mà lại có năng lực như thế. Ngũ Hồ Bang trong một đêm, đã bị Phi Long Bang các người tiêu diệt hết. Thật sự là lợi hại a, ha ha... Ha ha...

Hứa Viễn Giang mặc dù là biểu dương Trần Tuấn Long, nhưng Trần Tuấn Long lại biết y nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Ha ha, quá khen, tôi làm sao so bì được Hứa tiền bối ngài chứ, năm đó Thanh bang cũng là ở trong khoảnh khắc bị tan tành mây khói, tôi còn muốn học hỏi nhiều ở Hứa tiền bối.

- Tốt lắm, chúng ta cũng không cần phải tiền bối lão đệ kêu. Tôi lớn hơn thì đương nhiên làm đại ca, nhận được sự tin tưởng của các huynh đệ, mọi người đều gọi tôi là Hứa lão đại, ha ha... Kêu như vậy thân thiết hơn

- Vâng Hứa lão đại, về sau anh gọi tôi là A Long là được.

Trần Tuấn Long mặc dù gọi y là lão Đại, nhưng không hề tỏ vẻ siểm nịnh. Hấn và Hứa Viễn Giang cùng ngồi ngang hàng với nhau.

Hứa Viễn Giang mỉm cười không nói lời nào, cẩn thận nhìn chăm chăm Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long không hề nao núng, ánh mắt của hai người va chạm nhau trực diện.

Cục diện bây giờ lại bắt đầu căng thẳng,

- Cậu là quân nhân!

Cuối cùng Hứa Viễn Giang đưa ra kết luận này.

Trần Tuấn Long cười, sắc mặt không hề thay đổi:

- Hứa lão đại đang nói giỡn với tôi phải không? Tôi không phải là quân nhân gì cả, ha ha, ha ha...

Nhưng tâm của hấn lại có một chút căng thẳng, ánh mắt của Hứa Viễn Giang thật là ghê gớm.

Hứa Viễn Giang nở nụ cười,

- Tôi tin tưởng vào cặp mắt của mình, bởi vì, tôi cũng từng đi lính, tham gia nhiều trận mạc. Trên người cậu, tôi nhìn thấy khí chất của quân nhân. Cậu thấy tôi nói đúng không, A Long?

Trần Tuấn Long không thể nói được lời nào, cười khan rồi hỏi:

- Không biết Hứa lão đại đêm nay gọi A Long tôi lại đây có gì chỉ giáo? Đối với chi thị của anh, tôi vui vẻ lắng nghe.

- Ha ha...

Hứa Viễn Giang nở nụ cười,

- Chi thị thì không dám nhận, đêm nay hẹn cậu ra đây, không có gì khác, chính là muốn gặp vì sao mới nổi trong giới hắc đạo thôi. A Long à, một trận chiến cậu đã nổi danh rồi. Hiện tại bọn hắc đạo ở kinh thành đâu đâu cũng nói về cậu, vị lão đại trẻ tuổi. Tôi à, già rồi cũng muốn hiểu biết một chút về phong thái của thế hệ sau, ha ha.

Hứa Viễn Giang mỉm cười rất có sức cuốn hút, Trần Tuấn Long cũng cười theo:

- Đâu có gì đâu, Hứa lão đại anh quá khen rồi. Tôi chỉ bất quá là có một chút thành tích mà thôi, so với lão Đại anh mà nói, tôi còn rất non. Tôi cũng hy vọng có thể theo anh, các bậc tiền bối học nhiều điều. Tôi đây mong muốn vô cùng, ha ha.

- Ha ha, A Long, địa vị hiện tại của cậu hoàn toàn là dựa vào đôi bàn tay của chính mình. Ở trong hội chúng tôi vĩnh viễn tôn kính kẻ mạnh. Hôm nay Hắc Long hội Phò Lão Nhị còn đánh điện thoại cho tôi, cố ý hỏi tình hình của cậu, nói khi nào mọi người có thể ngồi lại uống trà, hàn huyên. Chúng tôi

vô cùng hoan nghênh sự gia nhập của cậu đây, cũng không biết ý tứ của cậu như thế nào?

Trần Tuấn Long cũng không nghĩ đến Hứa Viễn Giang đưa hắn lên tới tận trời xanh như thế, nhất thời cũng có chút do dự. Hắn còn chưa hiểu rõ ý đồ của Hứa Viễn Giang là gì.

Ban đầu Tân Nghĩa Minh, Hắc Long Hội, Ngũ Hồ Bang tạo thế chân vạc ở Bắc Kinh, hiện tại Phi Long Bang đã hoàn toàn thay thế được Ngũ Hồ Bang, tuy rằng Phi Long Bang còn có chút nhỏ yếu, nhưng đợi một thời gian, nhất định có thể hoàn toàn vượt qua Ngũ Hồ Bang, thậm chí là Tân Nghĩa Minh và Hắc Long Hội. Mục tiêu chính của Trần Tuấn Long là như thế, đã làm phải làm cho lớn nhất.

Cho nên theo ý của hắn vẫn là xem Tân Nghĩa Minh và Hắc Long Hội là địch, mà giờ khắc này địch n

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 66: Truy Bắt Y Y.

Bằng không hắn làm sao có thể bỏ được ra mười triệu tệ mua hắn một tầng của Tả Tự Lâu. Có điều là nhìn thấy Trần Vũ Tinh xinh đẹp đáng yêu, lễ phép, mà hắn quả thật cũng cần một tầng Tả Tự Lâu, cho nên bán một cái nhân tình cho mỹ nữ, có sao mà không làm. Trần Tuấn Long luôn luôn đều thích làm cho mỹ nữ vui vẻ.

"Xuy" một tiếng, Trần Tuấn Long mở một lon Sprite, bên trong bọt nước phun ra, Trần Tuấn Long ngang đầu há miệng uống, chất ga lạnh trong nước Sprite mãnh liệt kích thích hắn. Đó là một loại thực thoải mái cảm giác.

Trông về cảnh đêm phía xa, đẹp không sao tả xiết. Gió thổi hiu hiu, Trần Tuấn Long cũng từ từ tỉnh táo lại sau cuộc tình mãnh liệt lúc này. Đêm nay Hứa Viễn Giang của Tân Nghĩa Minh hẹn gặp mình, chẳng lẽ đơn giản là yêu cầu chính mình gia nhập liên minh như vậy sao? Trần Tuấn Long không khỏi suy nghĩ. Con đường hắc đạo này hắn còn muốn đi tiếp, bởi vì theo ngay từ đầu, cũng đã vận mệnh mà hắn nhất định không thể quay đầu lại được.

Uống xong, Trần Tuấn Long dùng sức bóp, "lạch tách" một tiếng đem vỏ hộp bóp bẹp, vo lại thành một nắm, lui về phía sau hai bước, tay phải giơ lên ném đi xa. Những điều Trần Tuấn Long phiền não, cũng như theo vỏ hộp này ném ra mà không còn lại nữa.

Làm thế này đã thành thói quen của Trần Tuấn Long, ném phiền não xuống, làm cho chính mình khoái hoạt!

Trần Tuấn Long lái xe chở Dương Hân cùng Quách Uyển Tây, đưa các cô đi học. Hai người sau tối hôm qua liên thủ tác chiến, đã trở thành chị em cùng đoàn kết, thống nhất một trận tuyến. Nhưng có lúc nhớ tới những chuyện đã xảy ra tối hôm qua thì các cô đều đỏ mặt. Phải biết rằng, Trần Tuấn Long đã khai phá thân thể các cô một cách thành thực. Đối với những chuyện tình ái như vậy, các cô đã không hề xa lạ nữa rồi.

Hai cô ở trên giường cũng từ ngượng ngùng nhanh chóng chuyển biến thành chủ động. Loại biến hóa cực nhanh này ngay cả người khởi xướng Trần Tuấn Long cũng âm thầm kinh hãi. Ở thời điểm biết không thể một người độc quyền sở hữu Trần Tuấn Long, hai cô ngược lại lại ăn ý kết thành tổ hợp song phi, tích cực khiêu chiến Trần Tuấn Long. Mà với Trần Tuấn Long thì dù cho hai cô có thành hay bại, hắn càng bức thiết hy vọng những cuộc chiến như thế sau này càng ngày càng nhiều thì càng tốt.

- Anh có việc đi làm hay vào lớp học?

Quách Uyển Tây ở phía sau hỏi. Hiện tại cô cùng Dương Hân đều có vẻ quan tâm Trần Tuấn Long, đối với chuyện Trần Tuấn Long cứ thần thần bí bí, các cô cảm thù đến tận xương tủy, nhiều lần truy vấn Trần Tuấn Long nhưng hắn luôn không nói, thực không thành thật.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, liếc mắt một cái nhìn Quách Uyển Tây và Dương Hân từ gương chiếu hậu. Kỳ thật các cô đều thực quan tâm mình, điểm ấy Trần Tuấn Long hiểu được. Nhưng cũng không thể nói với hai cô là, "các em không cần lo lắng, bạn trai các em đây là lão đại xã hội đen".

Nghĩ đến đây trên mặt Trần Tuấn Long đã hiện ra nụ cười mím quen thuộc.

- Đúng vậy, anh còn có chút việc. À, đúng rồi, giữa trưa các em có thể đến chỗ riêng của anh ở căn tin mà dùng cơm. Anh sẽ bảo căn tin, các em có thể trực tiếp gọi món ở đó. Đồ ăn ở đó cũng được lắm.

Hắn lại bắt đầu dùng chiêu đánh trống lảng sang chuyện khác.

Dương Hân vừa nghe liền lườm ra vẻ coi thường:

- Ai mà thèm cơm của anh chứ, phải không a Tây? Anh đấy, nên thành thật nói rõ hành tung hàng ngày đi đâu, mỗi ngày đều phải báo cáo cho bọn em,

biết không?

Nói xong còn đưa ngón trỏ lên gõ đầu Trần Tuấn Long, vẻ rất hung dữ. Quách Uyển Tây cũng đồng ý gật gù đầu.

Trần Tuấn Long đã nhìn thấy Dương Hân đưa tay lại từ gương chiếu hậu, vội nghiêng người tránh đi, hai tay trái phải tạm thời không cầm lái, xe bị đung đưa một chút, Dương Hân cùng Quách Uyển Tây cũng bị chao đảo, vội vàng nắm chặt tay. Trần Tuấn Long liền nhân cơ hội hù dọa nói:

- Lái xe đấy, đừng làm loạn!

Dương Hân bị dọa đành phải ngoan ngoãn, cử động cũng không dám.

Trần Tuấn Long mỉm cười, phải không chế hai cô gái dữ đội này mới được, miễn cho mình đỡ nói nhiều. Tối hôm qua Quách Uyển Tây đã bị dạy dỗ chưa xong, đêm nay còn phải tiếp tục. Cuối cùng Trần Tuấn Long vừa lái xe, vừa tà tà nở nụ cười.

- Hiện tại là anh chăm sóc hai người các em, nếu không nuôi hai người các em cho mập mạp lên thì biết ăn nói thế nào với bố mẹ các em chứ.

Trần Tuấn Long cuối cùng giao hoạt. Hân đã thành công dẫn dắt đề tài sang chuyện khác.

Quả nhiên, Dương Hân cùng Quách Uyển Tây đều thấy bất mãn với kiểu nói "Vô lại" này của Trần Tuấn Long. Tuy rằng như thế, nhưng các cô dường như đối với việc bị Trần Tuấn Long "Chăm sóc", trong lòng vẫn là cảm thấy một tia ngọt ngào.

Cho nên lúc hai cô xuống xe lại quên mất mục đích nghị vấn lúc ban đầu về Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười cùng các cô nói lời từ biệt, nhanh chóng rời khỏi vườn trường.

Mọi chuyện ở Phi Long Bang còn cần phải xử lý thêm một chút. Trần Tuấn Long đã hạ quyết tâm, sau khi khai thông con đường thuốc phiện đến Nam Mĩ xong, hẳn sẽ buông tay để Sơn Khê giúp hắn quản lý toàn bộ Phi Long Bang. Dù sao hiện tại đã đạt thành hiệp nghị với Tân Nghĩa Minh và Hắc Long Hội. Sắp tới hẳn là không có biến hóa gì lớn.

Vận mệnh của hắc đạo ở thủ đô đã hình thành, hiện tại chỉ là làm như thế nào cho vận mệnh có lợi với phương hướng phát triển của mình mà thôi. “Xem ra hôm nay phải nghiên cứu kỹ cùng với bọn Sơn Khê mới được”, nghĩ đến đây, Trần Tuấn Long lập tức liền gọi điện thoại cho Sơn Khê báo thông báo mọi người trở về họp.

Hai lão đại ngày xưa là Nam Lang và Cuồng Buri hiện tại là người nhân nhứt Phi Long Bang. Bây giờ phía dưới có tiểu đệ, việc gì cũng không cần chính bọn họ động thủ, gọi cái điện thoại là có thể thoải mái thu phục được rồi.

Đi theo Trần Tuấn Long đúng là tốt. Dù sao Nam Lang cùng Cuồng Buri đã có được cấp bậc vị trí có chế độ ưu việt theo chế định của Trần Tuấn Long, không cần phải liều chết liều sống nữa, bọn họ cũng vui vẻ hưởng thụ nhẹ nhàng.

Nhưng bọn Đồng Hồ lại không thể như thế được. Sau trận chiến cùng Ngũ Hồ Bang, bọn họ ngựa không dừng vó mang theo thủ hạ đánh tiếp, diệt trừ các lực lượng phản kháng, hết bang phái nọ đến băng nhóm kia. Thế lực của bọn họ hiện giờ đã gần như hoàn toàn thẩm thấu vào địa bàn Ngũ Hồ Bang. Có thể nói, bọn họ hiện tại là có thể cùng hưởng vị trí lão đại như Nam Lang và Cuồng Buri rồi. Bởi vì Trần Tuấn Long cho phép loại cạnh tranh này, càng cho phép bọn họ phát triển. Theo quan điểm của Trần Tuấn Long, Nam Lang cùng Cọp Dữ kỳ thật đã kết thúc sứ mệnh lịch sử của mình rồi. Hiện giờ Trần Tuấn Long đã có thể hoàn toàn nắm trong tay được Phi Long Bang, mà không hề cần bọn họ, cho nên hiện tại bọn họ ở trong bang cũng chỉ là cái danh, đảm đương đều là chức vụ nhân tân mà thôi.

Mà người chân chính có tiếng nói chính là Sơn Khê, người phát ngôn của Trần Tuấn Long. Địa vị của Sơn Khê đã được tăng cường và củng cố trong chiến đấu. Hiện tại cao thấp trong bang đều là do ý làm chủ, sai đâu đánh đó.

Khi Trần Tuấn Long đi vào gian văn phòng nhỏ hẹp dưới quyền của Cuồng Buri kia, bên trong đã ngồi đầy các tướng tài chủ lực của Phi Long Bang. Bao gồm cả mấy người bọn Đồng Hồ. Mọi người đều đứng dậy chào hỏi Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu, đầu tiên là đi đến bàn công tác, nhìn mọi người chung quanh một chút. Có mấy người mới là ở hàng ngũ Đồng Hồ, hiện trường phân biệt rõ ràng hai nhóm người, một nhóm là lấy Nam Lang, Cuồng Buri làm lão đại, nhóm còn lại là lấy Đồng Hồ, mập Đinh làm lão đại mới. Trần Tuấn Long thực vừa lòng gật gù đầu, ngồi trở lại bàn làm việc, trên mặt giữ nụ cười mỉm làm tất cả mọi người nhìn mà không hiểu gì.

- Mọi người cùng ngồi đi.

Sơn Khê liền đứng ở phía sau hắn. Đợi cho mọi người đều ngồi xuống ổn định chỗ ngồi rồi, Sơn Khê cúi đầu xuống báo cáo với Trần Tuấn Long:

- Long ca, mọi người đã tập họp đông đủ rồi, chúng ta có thể bắt đầu.

- Ừ!

Trần Tuấn Long phi thường thích kiểu quản lý như vậy, dù sao nếu so với việc chính mình từng bước đến quản, lo lắng cố sức, thì Sơn Khê vẫn là làm không sai.

Trần Tuấn Long đầu tiên là nhìn xem bên trái, trừ bỏ Nam Lang cùng Cuồng Buri ở ngoài, còn có một số người quy hàng từ Ngũ Hồ Bang, bao gồm Ngân Xà cùng Chương Nguyên Thông, còn có gương mặt mới nữa mà Trần Tuấn Long không biết, suy nghĩ một chút, có thể là người mà Chương Nguyên Thông đã chiêu hàng gọi là Tiểu Lục, liền hỏi:

- Vị này là Tiểu Lục hả? Nghe nói anh đã lập công lớn cho Phi Long Bang chúng ta, xem ra về sau phải gọi anh là Lục ca mới được. Ha ha...

Trần Tuấn Long mỉm cười.

Tiểu Lục kia vội vàng đứng dậy, khiêm tốn nói:

- Làm sao được, em vĩnh viễn là Tiểu Lục đi theo Long ca thôi. Chuyện lần này của em cũng không tính gì lớn mà nói công lao.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười nói:

- Không nghĩ tới anh còn khiêm tốn như vậy, Sơn Kê?

Hắn hỏi Sơn Kê đang đứng phía sau

- Dường như Tiểu Lục vì chúng ta Phi Long Bang cống hiến hơn 300 kg heroin?

- Đúng vậy, lão đại. Tổng cộng là 386 kg!

Sơn Kê ở phía sau trả lời. 386 kg thuốc với độ tinh khiết cao, giá trị đã gần một triệu, cho nên Tiểu Lục lần này là lập công lao lớn rồi.

Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu ý bảo:

- Ngồi đi, Tiểu Lục, dù sao về sau ở Phi Long Bang, vị trí Lục ca chính là chỗ này chắc chắn rồi. Ha ha...

Tiểu Lục cũng không khiêm tốn nữa, lại đứng dậy cảm tạ nói:

- Đa tạ Long ca đề bạt, về sau tôi nhất định vì Phi Long Bang tận tâm hết sức.

- Ừm!

Trần Tuấn Long gật đầu, hắn thực vừa lòng với câu trả lời của Tiểu Lục. Sau đó hắn lại đưa ánh mắt hướng về phía bọn Đồng Hồ.

Lần này bên Đồng Hồ có vài gương mặt quen thuộc, trong đó một là Tiểu Khang, còn có một người Trần Tuấn Long không nhớ tên, nhưng mà Trần Tuấn Long có ấn tượng rất sâu đối với y. Lần trước tập kích nhà Tam Gia Phạm Tăng Báo, y đã thu phục tên chó săn kia một cách đầm máu, tác phong tàn nhẫn, làm người kiên nhẫn. Trần Tuấn Long cực kỳ thích loại tính cách này của y, liền hỏi:

- Vị này là?

Đồng Hồ quay đầu nhìn người nọ, sau đó đáp lời:

- Lão đại, y tên gọi là Lữ Thiếu Phong, biệt hiệu 'Phong đao', gần đây mới gia nhập Phi Long Bang chúng ta, rất bốc đồng! Phong đao, tự giới thiệu bản thân với lão đại đi.

Người có tên "Phong đao" liền đứng thẳng lên, đứng ở trước mặt mọi người. Không giống như, cùng thái độ khiêm tốn Tiểu Lục bất đồng, y có vẻ có chút cao ngạo. Chỉ thấy y không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với Trần Tuấn Long:

- Long ca xin chào, em là gần đây mới gia nhập Phi Long Bang, vẫn đi theo Đồng Hồ ca, về sau xin anh chiếu cố nhiều.

- Phong đao hả, không sai.

Trần Tuấn Long gật đầu.

- Anh thích chú. Là vàng thì ở đâu cũng lóe sáng, đi theo lão đại Đồng Hồ của các chú đi làm đi, về sau Phi Long Bang sẽ có chỗ cho phong đao.

Trần Tuấn Long cảm thấy Phong đao y như vậy ngược lại rất tính cách, hắn thích thủ hạ có năng lực như vậy. Hiện tại Phi Long Bang là cái gọi là "Hải nạp trăm xuyên, có dung nãi đại". Chính là phải không ngừng khai thác nhân tài thì mới có phát triển cơ hội. Bên phía mật Đình cùng Tiểu Hắc cũng có vài tên trợ thủ mới. Trần Tuấn Long đều gặp mặt bọn họ, cũng thỉnh thoảng cô vũ động viên vài câu.

Chờ cho mọi người đều làm quen với nhau hết xong, mọi người đều yên tĩnh chờ nghe Trần Tuấn Long nói. Phải biết rằng mấy ngày nay, sau khi Phi Long Bang đánh thắng trận lớn, vấn đề mọi người thảo luận nhiều nhất chính là Trần Tuấn Long sẽ luận công lĩnh thưởng như thế nào. Bây giờ bọn họ người người đều thực nóng lòng chờ đợi.

Nhưng Trần Tuấn Long nói một thôi một hồi lại làm cho bọn họ cảm nhận được áp lực.

- Tôi biết mấy ngày nay chúng ta đánh thắng trận lớn, mọi người cũng vất vả, bang hội nhất định sẽ luận công lĩnh thưởng, sẽ không bạc đãi mọi người.

Nhưng đồng thời tôi cũng muốn nhắc nhở các vị đang ngồi đây, đừng thấy thắng lợi nhất thời mà có ý nghĩ buông lỏng. Con đường chúng ta phải đi còn rất dài, cho nên không cần kiêu ngạo. Trước kia chúng ta vẫn là tiểu bang tiểu phái cần cần trọng, chúng ta hiện tại trở nên lớn hơn rồi thì càng nên bảo trì sự khiêm tốn. Có như vậy chúng ta mới tiếp tục đứng vững chân ở tại thế giới hắc đạo này. Cũng chỉ có như vậy chúng ta mới có thể tiếp tục phát triển được.

Trần Tuấn Long nói liền một lèo như là hất một bát nước lạnh vào những người đang nóng lòng chờ đợi. Nhưng Trần Tuấn Long cảm thấy chuyện này là vô cùng cần thiết. Bằng không một Phi Long Bang tự cao tự đại, cũng sẽ tiếp bước Ngũ Hồ Bang mà suy bại. Mọi người nghe xong những lời nói cảnh tỉnh này của Trần Tuấn Long, đều tự suy nghĩ sâu xa tương lai đường ra của mình.

Nhìn phản ứng mọi người Trần Tuấn Long thực vừa lòng, sau đó Trần Tuấn Long quay đầu có ý lớn tiếng nói với Sơn Kê:

- Sơn Kê, chuyện luận công lĩnh thưởng giao cho chú, nhất định phải làm cho cho các huynh đệ có công trong Phi Long Bang chúng ta được thưởng xứng đáng với những gì họ nên được hưởng. Những gì trước kia tôi đã làm hứa hẹn phải lập tức thực hiện, một bang phái có sức sống, nhất định phải có một chế độ thưởng phạt hoàn thiện. Sơn Kê, việc này chú dành nhiều tâm sức cho tôi một chút.

- Dạ vâng, lão đại!

Sơn Kê nghiêm nghị tuân mệnh. Sau đó lấy ra một quyển sách, đứng trước mọi người tuyên đọc nội dung chuyện thưởng cho người có công. Mọi người đều thật sự lắng nghe, đều vui vẻ mỗi khi có người đạt được phần thưởng nào đó, rồi đến lượt chính mình thì lại càng vui vẻ hơn. Sau khi Sơn Kê tuyên đọc xong, y trải một bản đồ Bắc Kinh ra bàn, bảo mọi người đều tiến lại gần. Trên bản đồ có các dấu hiệu rõ ràng ghi chú phạm vi thế lực hiện tại của Phi Long Bang, ghi rõ ràng rành mạch hết đâu là địa bàn của Tân Nghĩa Minh và Hắc Long Hội, đâu là địa bàn của Phi Long Bang. Trần Tuấn Long cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bản đồ này. Sơn Kê đã làm rất tốt. Nhưng khi nhìn đến Phi Long Bang của mình chỉ có 20% địa bàn giữa ba bang phái, Trần Tuấn Long liền nhíu mày. Đây là sự chênh lệch giữa Phi Long Bang và bọn Tân Nghĩa Minh.

Lúc này Sơn Kê đã bắt đầu phân công địa bàn, chỗ nào chỗ nào giao cho người nào đến phụ trách. Mọi người đều vô cùng sung sướng. Những người đang ngồi đây đều có được một mảnh địa bàn của chính mình, cũng có nghĩa là về sau mình chính là lão đại rồi, có thể độc lập chiêu binh mãi mã. Loại chế độ khích lệ này cũng là Trần Tuấn Long và Sơn Kê bàn bạc rồi quy định ra. Tranh đấu giành thiên hạ thì dễ, giữ được giang sơn mới khó. So với việc tự chính mình hao tâm tốn sức, chi bằng đều giao cho những thủ hạ này đó làm tiểu lão đại, tự đi quản lý nhóm của bọn họ. Trong chính thể cơ cấu của Phi Long Bang, để cho bọn họ tự do phát triển. Trần Tuấn Long ý tứ là cổ vũ bọn họ làm lớn làm mạnh. Và cũng chỉ có khi nào bọn họ lớn mạnh rồi, Phi Long Bang mới có thể cường đại. Đạo lý này cũng được Sơn Kê nhận thức rõ ràng. Cũng chính là loại cơ chế khuyến khích này sẽ có tác dụng mấu chốt tới sự phát triển sau này của Phi Long Bang.

Trong toàn bộ quá trình tất cả mọi người đều cùng ghé vào bàn làm việc chờ Sơn Kê phân chia địa bàn, nhưng Trần Tuấn Long chú ý tới cái gã tên là "Phong đao" kia có vẻ bộ dáng như vẫn không quan tâm. Gã vẫn đứng ở sau mọi người, không có đi lên, cũng không có chờ đợi nóng bỏng như vậy. Trần Tuấn Long liền cảm thấy kỳ quái, xem ra còn cần phải tìm hiểu thêm về người kia, Trần Tuấn Long âm thầm nghĩ.

Rốt cục, khối "thịt béo lớn" của Ngũ Hồ Bang lúc đầu đều đã bị mọi người chia cắt xong. Mọi người lui về chỗ của mình, yên lặng chờ Trần Tuấn Long chỉ thị thêm.

Trần Tuấn Long mỉm cười nhìn chung quanh mọi người một chút, sau đó ngữ điệu trầm ổn nói:

- Tốt lắm, tin tưởng bang hội chúng ta đã muốn cho mọi người đều vừa lòng tương thưởng. Tất cả cũng đều đã tự có địa bàn rồi, hy vọng về sau mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đưa Phi Long Bang tiến lên, làm cho Phi Long Bang phát triển thịnh vượng. Còn nữa, sau khi đi ra khỏi nơi này các người chính là lão đại rồi, nhớ kỹ trách nhiệm của chính mình, tiếp tục cố gắng vì sự nghiệp của cộng đồng Phi Long Bang chúng ta.

Mọi người nghiêm nghị nói vâng, cuối cùng nhất nhất hành lễ với Trần Tuấn Long rồi lui về phía sau đi ra, trong văn phòng chỉ còn lại có hai người Trần Tuấn Long và Sơn Kê.

Sau khi bảo Sơn Kê kéo ghế qua ngồi đối diện với mình, Trần Tuấn Long cười hỏi:

- Thế nào, lão đại Sơn Kê của chúng ta, hai ngày nay làm chú bận rộn quá rồi hử?

Sơn Kê cười cười, sau đó gật đầu hồi đáp:

- Còn được, bận rộn là tốt, lão đại! Bằng không nhàn rồi thực nhàm chán.

Hai người ha ha cười.

Kỳ thật hai người Trần Tuấn Long và Sơn Kê từ lúc bắt đầu quen biết đến hiện tại, quan hệ đã trở nên tốt lắm, rất nhiều chuyện hiểu rõ nhau.

Kế tiếp Sơn Kê tiếp tục báo cáo chiến quả mấy ngày nay với Trần Tuấn Long. Địa bàn của Ngũ Hồ Bang đã hoàn toàn bị thu phục. Phi Long Bang cũng thuận thế thu phục vài cái tiểu bang tiểu phái, công ty có danh nghĩa chính quy của Ngũ Hồ Bang cũng gần như là đã bị tiếp quản rồi. Hiện tại chỉ là tính toán làm sao để chuyển tiền của Ngũ Hồ Bang từ ngân hàng ra thì hơi phiền một chút thôi. Nhưng chuyện này Sơn Kê đã tự mình đi làm, hôm nay có lẽ y còn cần phải bận rộn một ngày, bởi vì trong đó có đề cập đến số tiền trên triệu, làm sao y có thể để mình phiếu lưu được, cho nên y cũng rất coi trọng chuyện này.

Trần Tuấn Long nhắc nhở Sơn Kê, cần nhanh chóng tiến hành chuyển khoản, chờ làm xong chuyện này là có thể để cho Đồng Hồ xử lý hết Phạm Tăng Bảo, Sơn Kê tự nhiên biết.

Mà nói đến vấn đề mà Trần Tuấn Long quan tâm nhất là nội gián, Sơn Kê báo cáo lại, từ lần trước giữ lại di động đã tra ra được một số dấu vết. Những đối tượng bị hoài nghi đều đang bị giám thị nghiêm mật. Trên thực tế chuyện lần trước Trần Tuấn Long mượn bọn chúng mà đánh tiesng đến Tân Nghĩa Minh, tất cả đều là cạm bẫy mà Trần Tuấn Long thiết kế ra. Hắn cố ý nói toàn lực đối phó Ngũ Hồ Bang, mà sau khi Tân Nghĩa Minh được đến tin tức, tự nhiên thông suốt biết đến Ngũ Hồ Bang. Nguyên lai Hứa Viễn Giang đã dự tính để cho Ngũ Hồ Bang cùng Phi Long Bang tranh chấp, y ở làm giữa ngư ông đắc lợi. Nhưng Trần Tuấn Long lại thành công lừa gạt y, cũng đã lừa gạt cả Ngũ Hồ Bang. Cho nên Hứa Viễn Giang sau đó cấp tốc không muốn thể chờ đợi được nữa mà phải gặp mặt Trần Tuấn Long ngay, chính là hy vọng có thể sờ thấu con bài chưa lật của Trần Tuấn Long. Bởi vì y lo lắng rằng mình mắc mưu là do kế phản gián của Trần Tuấn Long. Mà nếu nói như vậy Trần Tuấn Long chính là một kẻ kinh địch của mình. Đồng thời bởi vì chính lòng tự trọng của y thôi thúc, y cũng hoài nghi rằng tất cả những chuyện này vốn dĩ chỉ là chiến thuật đã có từ trước của Trần Tuấn Long mà thôi chứ cũng không phải là nhắm vào y mà bày ra. Nhưng thực đáng tiếc, sau khi tiếp xúc với Trần Tuấn Long, y không có thể có được tin tức hữu dụng gì từ Trần Tuấn Long cả. Chuyện này với y mà nói có lẽ vĩnh viễn cũng không có đáp án.

Trần Tuấn Long vốn muốn diệt Ngũ Hồ Bang xong là sẽ xóa sạch đám cỏ rác kia. Nhưng từ sau chuyện Ngũ Hồ Bang thì nhóm người này để đó để lợi dụng rất tốt, cho nên hiện tại cũng sẽ không vội vàng xử lý bọn họ, nói không chừng những kẻ này về sau còn có thể có công dụng. Bởi vậy Trần Tuấn Long dặn Sơn Kê, hết sức cố gắng đừng đánh rần động cỏ, chỉ cần âm thầm theo dõi bọn họ là được. Truyện "Tuần Long Bách Mỹ Duyên "

Sau đó Trần Tuấn Long hướng hỏi Sơn kê về chuyện tổ chức tình báo. Chuyện này cũng là chuyện hắn rất quan tâm. Sơn Kê đáp ứng rằng sau khi làm xong những chuyện bận rộn về Ngũ Hồ Bang xong sẽ tiếp tục theo đuổi, nói là đã liên hệ mua thiết bị cao cấp gián điệp như là thiết bị nghe trộm công nghệ cao gì đó. Truyện "Tuần Long Bách Mỹ Duyên "

Trần Tuấn Long thấy như buổi họp hôm nay, văn phòng của Cuồng Buru có vẻ quá mức nhỏ, Trần Tuấn Long sai Sơn Kê trước hết là phải chọn được một tổng hành dinh phù hợp cho Phi Long Bang. Tốt nhất là có một địa điểm làm văn phòng, mọi người về sau tập trung cũng có một chỗ để nói chuyện, Sơn Kê liên tục nói vâng.

Đồng thời Trần Tuấn Long cũng bàn với Sơn Kê về chuyện đầu tư làm công ty chính quy của bang về sau này. Có lẽ chuyện tiêu hóa hết khoản tài chính của Ngũ Hồ Bang này, tẩy trắng tiền cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Kỳ thật Sơn Kê cũng đang đau đầu vì chuyện này. Y đề xuất Phi Long Bang hẳn là nên thành lập thêm một số công ty nhỏ, sau đó dùng những khoản tiền này để đầu tư như là mua xe mua nhà đất linh tinh. Trần Tuấn Long gật đầu đồng ý, sau đó nói cho Sơn Kê, về sau những quyết định như vậy không cần thiết phải thông báo với hắn, cứ tự Sơn Kê quyết định là được rồi.

Hai người trao đổi chuyện bang hội đến giữa trưa, nhìn thời gian, cũng nên ăn cơm, Trần Tuấn Long rất là phấn khởi, cố ý để cho Sơn Kê thông báo với mọi người, mọi người cùng nhau tụ tập ăn uống.

Vì thế Phi Long Bang bao cả một nhà hàng luôn, tất cả các thành viên trong bang từ trên xuống dưới có lập được chiến công trong trận chiến với Ngũ Hồ Bang đều được mời đến, trong đó cũng bao gồm một số lão đại của các tiểu bang hội mới quy hàng. Khi bọn họ nhìn thấy Long ca trong truyền thuyết lại trẻ tuổi như thế thì không khỏi cảm khái Trường Giang sóng sau đè sóng trước, người người đều ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần với Trần Tuấn Long. Truyện "Tuần Long Bách Mỹ Duyên "

Nhìn tình cảnh thịnh vượng phát đạt như thế, Trần Tuấn Long cũng cảm thấy cao hứng vì Phi Long Bang đã đi vào quỹ đạo. Hiện tại dựa vào địa bàn lớn như vậy, nhiều thủ hạ như vậy, Trần Tuấn Long cực kỳ có lòng tin sẽ đưa Phi Long Bang phát triển lớn mạnh hơn. Hắn cần là thời gian. Mấy ngày nay hắn luôn nghĩ về con đường thuốc phiện sang Nam Mỹ từ Chương Nguyên Thông. Không thể nghĩ ngờ sinh ý lớn nhất của giới xã hội đen chính là thuốc phiện, tiếp theo là vũ khí. Mà nghe nói lão đại Phó Thành Võ, Phó lão Nhị kia của Hắc Long Hội chính là lập nghiệp từ buôn vũ khí, con mầy cái sông bạc, hoàng nghiệp, đều là nghề vật.

Nếu muốn phát triển, chỉ có buôn lậu thuốc phiện, Trần Tuấn Long luôn luôn theo đuổi phiêu lưu lợi nhuận cao lãi lớn. Nhìn thủ hạ ăn uống linh đình, Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn đã muốn quyết định chủ ý, muốn dùng một thời gian ngắn nhất, kiếm lợi nhuận nhiều nhất. Ít nhất hiện tại chính mình đã có thể chân chính kiếm tiền, không cần lại phải dùng đến tài chính mà Thất Thất lưu lại, Phi Long Bang về sau chính là con gà đẻ trứng vàng của hắn.

Liễu Y Y một mình một người tới tầng cao nhất của tòa nhà Hán Vinh. Tầng này của tòa nhà rộng rãi sáng ngời, nhưng bên trong cũng là trống rỗng, với nền lát gạch men sứ sạch quang, cửa thủy tinh nhìn thấu xuống đất, tòa nhà trang hoàng tráng lệ có vẻ khí phái bất phàm.

Liễu Y Y đẩy cửa thủy tinh đi vào. Mặt sàn bóng loáng, cô đi đôi giày cao gót phát ra "cạch cạch" thanh thúy theo từng bước chân. Tiếng bước chân phiêu đảng ở trong không gian đại sảnh, làm cho người ta một loại cảm giác khác thường. Liễu Y Y nhìn chung quanh, trong đại sảnh một người đều không có, cô đã bắt đầu hoài nghi chính mình có phải hay không đi nhầm chỗ, Bạch Tuyết Anh của công ty sản dầu người Thiên Ứng không phải nói đã hẹn với ông chủ Trần kia ở tầng cao nhất sao?

Nguyên lai từ hôm trước, Bạch Tuyết Anh ở công ty sản dầu người Thiên Ứng đã bắt đầu tiến hành tiếp xúc cùng Liễu Y Y. Cô đã xuất ra tất cả chiêu thức đến thuyết phục Liễu Y Y, hơn nữa đêm qua còn chủ động mời đi nói chuyện. Chủ yếu là nói có một ông chủ của công ty chứng khoán cam kết để Y Y đảm nhiệm tổng giám đốc công ty đầu tư. Đây đối với Liễu Y Y mà nói đương nhiên là chuyện tốt. Bởi vì chuyện về bạn trai trước, cô đã lo lắng nghĩ đến chuyện xin nghỉ việc. Nhưng công ty bên này lại yêu cầu phối hợp điều tra, tổng giám đốc Vương của công ty nói, trước khi sự tình được làm rõ hoàn toàn, không đồng ý cho cô nghỉ việc. Hiện tại cô cũng là bị công ty để đó không dùng.

Cho nên khi biết được có công ty này muốn tuyển dụng mình, Liễu Y Y động tâm, hơn nữa Bạch Tuyết Anh của công ty sản dầu người Thiên Ứng chân thành mời. Công ty sản dầu người Thiên Ứng trong khi làm việc đều là có chút danh tiếng. Trải qua một đêm lo lắng, Liễu Y Y vẫn là quyết định gặp ông chủ của công ty này để nói chuyện.

Bạch Tuyết Anh giúp cô liên hệ sắp xếp xong đã báo lại buổi chiều đúng 3 giờ đến tầng cao nhất của tòa nhà Hán Vinh, hai bên hẹn gặp mặt ở đó.. Xem ra ông chủ kia vẫn là thần bí, Liễu Y Y nghĩ. Từ chỗ Bạch Tuyết Anh, cô mới chỉ biết là ông chủ đó họ Trần, còn lại Bạch Tuyết Anh một mực không nói.

Liễu Y Y lúc này chú ý tới phía trước có một văn phòng, hẳn là nơi đó, Liễu Y Y lôi kéo túi xách trên vai trái. Tòa nhà trống không này, còn có ông chủ thần bí, đã làm cho cô cảm thấy hơi bất an, thoáng trấn định một chút tâm tình của mình, sau đó cất bước đi qua.

Đi cửa vào văn phòng, cửa đang khép hờ, Liễu Y Y nhẹ nhàng gõ hai tiếng.

- Xin hỏi có người không?

Cô hỏi có chút khàn khản.

- Mời vào! Cửa không đóng.

Bên trong truyền ra một giọng nói đàn ông đầy nam tính, nghe cũng không phải là già, dường như còn có chút quen tai, Liễu Y Y bắt đầu còn tưởng rằng vị Trần tiên sinh này là một người trung niên nữa.

Đẩy ra cửa gỗ văn phòng, Liễu Y Y ngẩng đầu rồi đi vào. Văn phòng rất lớn, nhưng bên trong trừ bỏ bàn làm việc xa hoa, còn có hai chiếc ghế lớn bằng da thật, cái gì cũng đều không có, phòng có vẻ phi thường trống trải.

Hơn nữa Liễu Y Y cẩn thận còn phát hiện, bàn làm việc cùng ghế còn chưa bóc lớp nilon bọc ngoài ra, phòng chừng mới mua không bao lâu. Văn phòng dựa vào quốc lộ bên kia vẫn như cũ là đèn pha lê sáng ngời, theo cửa nơi này nhìn đi ra ngoài cũng đã có vẻ cảnh tượng hùng vĩ bằng bạc.

Liễu Y Y vẫn là không có nhìn được mặt ông chủ Trần thần bí, chỉ là thấy hán ngồi ở cái ghế lớn đằng kia, tay phải đặt ở chỗ để tay, đối mặt với cảnh đẹp ngoài cửa sổ mà lưng quay về phía chính mình. Liễu Y Y cũng chỉ có thể quan sát hán từ một bên, theo tấm lưng kia nhìn qua chỉ biết hán là một người đàn ông trẻ tuổi, có lẽ xấp xỉ như tuổi mình.

Chẳng lẽ, vị này chính là ông chủ Trần theo như lời của Bạch Tuyết Anh kia, Liễu Y Y có chút kỳ quái, vì thế theo bản năng đi qua.

- Xin chào, tôi là Liễu Y Y, lại đây là tìm ông chủ Trần.

Liễu Y Y vừa đi vừa nói chuyện, mà khi cô đi tới trước bàn làm việc, người đàn ông thần bí kia vẫn không quay người lại. Liễu Y Y cảm thấy có chút buồn bực, người kia đang làm cái gì, giả thần giả quỷ.

Khi Liễu Y Y theo ánh mắt hán nhìn lại, mới phát hiện bên ngoài là một đám bồ câu, người đàn ông chính là đang tập trung tinh thần thưởng thức đàn bồ câu này bay qua lại. Liễu Y Y nhìn qua cửa sổ thủy tinh ra bên ngoài, nhìn đến đối diện có cái hồ nước nhỏ, nơi đó là một khu công viên nhỏ, mà cách đó không xa chính là nội thành Bắc Kinh. Tòa nhà Hán Vinh có thể nói là kiến trúc cao tầng nhất ở khu vực này. Từ trên cao nhìn xuống, cảnh sắc rõ ràng sáng sủa.

Nhìn đến đám bồ câu kia giống như ngay tại dưới chân, không biết như thế nào Liễu Y Y đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái như cao cao tại thượng, giống như tất cả đều dưới chân mình. Hiện tại theo góc độ này đã có thể nhìn đến cảnh sắc ngoài cửa sổ, người kia cũng đang ngắm cảnh giống như cô.

- Nơi này cảnh sắc thật sự rất đẹp, không phải sao?

Theo đám kia bồ câu bay khỏi, cái ghế làm việc lớn chậm rãi quay lại đây, xuất hiện ở Liễu Y Y trước mặt là khuôn mặt kiên nghị mà anh tuấn, hẳn chính mỉm cười gật đầu với Liễu Y Y. Khi Liễu Y Y thấy rõ ràng mặt hán, cô nhất thời chỉ cảm thấy một trận mê muội, hai tay đặt trên bàn làm việc, không dám tin nhìn người đàn ông trước mắt, hiện tại trong đầu Liễu Y Y lần qua lộn lại đều là nghĩ một câu: sao lại có thể là hán?

Trần Tuấn Long yêu thương nhìn Liễu Y Y còn đang thất thần chưa tỉnh lại. Quả thực là đột nhiên ở một hoàn cảnh xa lạ gặp lại tình nhân một đêm của mình trước kia, mặc cho ai đều rất khó phản ứng lại được.

Vốn là trưa nay hán nhận được điện thoại của Bạch Tuyết Anh, nói Liễu Y Y yêu cầu gặp mặt, Trần Tuấn Long cân nhắc một chút sau vẫn là đáp ứng, dù sao hai người cuối cùng vẫn là phải gặp mặt, sớm một chút tiếp xúc cùng Liễu Y Y, hiểu biết một chút ý tưởng của cô cũng tốt.

Sau khi bố trí công việc, Trần Tuấn Long quyết định ngay tại nơi này chờ Liễu Y Y, hiện tại hai người xem như chính thức lại làm quen lại một lần nữa, để xem Liễu Y Y đối mặt với kiểu hoàn cảnh có chút "xấu hổ" này như thế nào, Trần Tuấn Long đang chờ đợi.

Kỳ thật tình hình như vậy đối với Liễu Y Y mà nói đâu chỉ là "xấu hổ", cô cảm thấy quả thực chính là nhục nhã. Ngày đó vì trả thù bạn trai trước, cô có ý đi quán bar, say sưa lại chịu không nổi nơi đó chương khí mù mịt, đến khi chuẩn được ra thì đầu tiên là đụng vào Trần Tuấn Long, sau đó thiếu chút nữa đã bị hai người xấu kèm hai bên.

Trần Tuấn Long giải cứu cô rồi, trong cơn mơ hồ cô nghĩ người đàn ông này cũng không tồi, đáng tiếc trên xe hán có một cô gái. Ở trong xe, cô có ý giả say, không ngờ rằng đoạn đối thoại của Trần Tuấn Long và Tiểu Mẫn lại làm cho cô có phần cảm động. Người thanh niên này hẳn là không phải người xấu, ít nhất lúc ấy cô là nghĩ như vậy.

Trần Tuấn Long đưa cô về nhà, mà xui quý khiến thế nào, Liễu Y Y nương theo cảm giác say, bắt đầu khiêu khích và câu dẫn Trần Tuấn Long tiến tới.

Sau đó hai người chính là làm tình điên cuồng như trời rung đất chuyển.

Đối với Liễu Y Y mà nói, chuyện tình một đêm lần đó đã cho cô rất nhiều, thậm chí phát tiết phóng túng bản thân, thông qua việc làm tình điên cuồng, Trần Tuấn Long đã thỏa mãn nhu cầu của cô, nhưng thân thể của cô cũng là rất lâu mới khôi phục lại được. Đôi khi lúc ở một mình, cô còn có chút hoài niệm chuyện tình đêm đó. Đối với cô, Trần Tuấn Long vĩnh viễn là một hồi ức.

Nhưng khi "hồi ức" thực sự xuất hiện ở trước mắt thì lại là chuyện khác, Liễu Y Y hiện tại cả người đều ngây dại.

- Là anh...

Liễu Y Y như không dám tin, trong nháy mắt ngay tại lời vừa ra khỏi miệng kia, cô đột nhiên hiểu được rất nhiều. Hóa ra Trần Tuấn Long đã sớm biết thân phận của mình, có lẽ lần gặp mặt này, cũng là hấn cố ý an bài đi. Một nỗi tức giận không lời dâng lên trong lòng. Bản thân mình bị người này đùa giỡn, lại còn chẳng hay biết gì.

- Anh... Anh làm sao tìm được tôi.

Liễu Y Y giọng nói khàn khàn, tê liệt ngồi ở trên ghế, cô quả thật có điểm kích động.

- Có lẽ là duyên phận đi!

Trần Tuấn Long chỉ nói những lời này, hấn còn chú ý quan sát đến Liễu Y Y phản ứng, nhìn ra cô không vui vẻ gì cho lắm. Biểu tình của Liễu Y Y ngược lại thực phức tạp, ngay cả Trần Tuấn Long đều khó có thể hiểu được rõ ràng.

Trên thực tế Liễu Y Y giờ phút này là cảm giác bị Trần Tuấn Long bóc trần tất cả. Bản thân mình thì đến ngay cả chuyện người đàn ông tình một đêm này có thân phận thế nào cũng không rõ ràng, thế mà tất cả về mình lại bị hấn biết hết.

"Duyên phận ư?" Liễu Y Y trong lòng tự gừ: "Duyên phận giá bao nhiêu tiền một cân?" Cô với bạn trai trước là cùng học bốn năm đại học, quan hệ tốt lắm, lại là công tác ở cùng công ty. Thời gian hai người xác lập quan hệ yêu đương lúc trước, cô cảm thấy đây là duyên phận của bọn họ. Nhưng duyên phận cũng không chịu được khảo nghiệm của tiền tài, bạn trai vì bản thân tư lợi, lợi dụng chính cô đi lừa gạt một khoản tài chính lớn của công ty, lại bỏ lại một cái cục diện rối rắm để cho cô đi thu dọn. Khi gã ra đi chỉ để lại một tin nhắn: "SORRY."

Cho nên Liễu Y Y mới muốn phóng túng thân thể của chính mình, cũng chỉ có làm như vậy mới có thể làm cho cô có cảm giác trả được thù. Lòng dạ của phụ nữ vĩnh viễn là làm người ta khó có thể hình dung ra như vậy.

Trần Tuấn Long cũng hiểu được điều đó, chỉ nghe thấy Liễu Y Y lạnh lùng cười nói:

- Duyên phận ư? Hừ! Anh tìm tôi làm gì, không cần nói cho tôi biết anh thật là vì duyên phận!

Trần Tuấn Long cũng không có nghĩ đến Liễu Y Y sẽ có phản ứng lớn như thế. Hấn nhú mày, trầm ngâm nói:

- Ủ, công ty chúng tôi cần một vị tổng giám đốc như cô. Người của công ty săn đầu người Thiên Ứng đã đề cử cô. Tôi không biết nên nói như thế nào. Tôi chỉ có thể nói đây là một loại duyên phận. Khi bọn họ đưa tư liệu của cô đến trước mặt tôi, tôi cũng ngây dại. Tôi cũng không có nghĩ đến trên thế giới này còn có thể làm cho tôi lại gặp được cô. Tôi cảm thấy, ừm... Đều hấn là xem như một loại duyên phận đi! Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên" Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên"

Trần Tuấn Long cố gắng giữ thanh âm bình tĩnh. Hấn đương nhiên biết nên như thế nào đi an ủi một cô gái đang lâm vào mâu thuẫn. Đương nhiên rồi, Trần Tuấn Long biết sự tình cũng không thuận lợi, cho nên hấn cũng sẽ không bại lộ thân phận của mình ở Đại học Bắc Kinh, cho nên liền lập ra lý do này.

Giống như khi hấn cùng Liễu Y Y lại gặp nhau, hấn là chính là lên trời an bài duyên phận, mà trên thực tế Trần Tuấn Long cũng thật là nghĩ như vậy, Trần Tuấn Long không tin vận mệnh, nhưng hấn tin tưởng duyên phận.

Liễu Y Y sắc mặt u ám, không rõ tâm tình thế nào. Kỳ thật hiện tại vấn đề mấu chốt không phải Trần Tuấn Long giải thích duyên phận hai người như thế nào mà là Liễu Y Y xấu hổ đối với việc hai người lại gặp nhau. Trong quan niệm của cô, Trần Tuấn Long chỉ có thể xuất hiện ở "hồi ức" của cô mà không phải trong "hiện thực". Cô chỉ mê man về điểm này. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên"

- Thực xin lỗi...

Liễu Y Y miễn cưỡng đứng thẳng đứng lên.

- Tôi nghĩ tôi không giúp được anh. Hy vọng... Hy vọng về sau anh không cần quấy rầy tôi nữa, Trần tiên sinh!

Liễu Y Y là rất dừng cảm nói hết những lời này ra, sau đó xoay người bước đi, thậm chí sớm một chút thoát khỏi nơi "hiện thực" này.

Nhìn Liễu Y Y thất tha thất thểu chạy đi như trốn, Trần Tuấn Long cảm thấy thật đáng tiếc. Xem ra hôm nay lần gặp mặt này đã thất bại, Liễu Y Y là bản năng cự tuyệt chính mình.

Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha sao? Trên khuôn mặt tuấn tú của Trần Tuấn Long hiện lên nụ cười, chỉ thấy hấn lăm lăm bầm lâu bầu nhìn Liễu Y Y rời đi

bóng dáng nói:

- Liễu Y Y, em trốn không thoát đâu. Em là của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 67: Tốc Độ Kịch Tình

Tiểu Kha tại Bắc Kinh làm ở Công ty Du Lịch quốc gia, cô phụ trách vé máy bay quốc tế, nhưng mà công việc của cô rất nhàn nhả, những ngày không có việc gì lại chạy ra ngoài, quản lý cũng quản không được cô, ai kêu ba cô chính là tổng giám đốc Công ty Du Lịch quốc gia chứ.

Hôm nay cô lái xe đến tòa nhà Hán Vinh muốn tìm biểu tỷ Bạch Tuyết Anh, lại gặp phải một người làm cho cô thống hận, con ma men lần trước "dâm loạn" mình.

Chỉ thấy tên kia vừa lúc đi vào chiếc Chevrolet mà mấy hôm trước làm mình hết hồn, nhanh chóng rời bãi đỗ xe. Thật sự là cừu nhân gặp lại, hết sức bức mình. Tiểu Kha đã quên mình tới nơi này là để làm gì, mà xui quỷ khiến liền lái xe đi theo.

Hôm nay kẹt xe, cho nên Tiểu Kha giữ được khoảng cách nhất định với chiếc Chevrolet, cô có chút khẩn trương, mồ hôi chảy ra đầy lòng bàn tay. Lần trước hấn gây chuyện mà chạy, hại chính mình khi trở lại bị nữ cảnh sát kia đề ra nghi vấn. Có nên báo cảnh sát không, Tiểu Kha hết nhìn đồng tới nhìn tây, hy vọng ở ngã tư đường có thể phát hiện một hai vị cảnh sát, nhưng mà không có thấy một ai.

Phía trước xe đã bắt đầu nhanh chóng rời đường lớn, đi chậm chậm vào ngõ nhỏ, không biết hấn muốn làm gì nữa, Tiểu Kha lái xe đi theo sát hấn, cô nghĩ tốt nhất có thể tìm ra chỗ ở của tên bại hoại đó, như vậy có thể tìm hiểu nguồn gốc bắt hấn.

Tiểu Kha đang đắc ý, chiếc Chevrolet đột nhiên tăng tốc, ngay tại phía trước quẹo vào một đường nhỏ, khi Tiểu Kha lái chiếc QQ đuổi đến, chiếc Chevrolet đã biến mất không thấy bóng dáng, nơi này là ngõ nhỏ, Chevrolet cùng QQ như vậy miễn cưỡng có thể đi vào, cái tên kia như thế nào đem xe chạy đến loại địa phương này chứ, Tiểu Kha than thở, không nghĩ nhiều, cô cũng lái chiếc Chery QQ đi vào.

Ngay tại lúc rẽ vào, đột nhiên từ một góc hiện ra một bóng người, Tiểu Kha sợ tới mức vội vàng phanh xe, đánh tay lái, cũng may tốc độ xe chậm, "Xuy" một tiếng, xe dừng lại. Là người nào liều lĩnh thế, Tiểu Kha trong lòng kháng nghị, thò đầu ra ngoài nhìn xem tình huống.

Nhưng khi cửa xe mở ra, một thân ảnh tiến vào, một bàn tay to lớn bóp mạnh vào cổ. Tiểu Kha nhất thời hô hấp khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

- Cô là ai? Vì sao lại đi theo tôi?

Một giọng nói như từ địa ngục vang lên bên tai làm cho Tiểu Kha sợ hãi. Cô giãy dụa, ý đồ định thoát khỏi bàn tay ở cổ mình, nhưng là không thể, cô muốn kêu cứu mạnh, lại không phát ra được tiếng nào.

- Ý. . . Như thế nào lại là cô?

Người kia kỳ quái hỏi, vừa rồi còn bóp chặt cổ mình đột nhiên buông lỏng ra, Tiểu Kha được giải phóng ghé vào trên tay lái, một bên ho khan một bên liều mạng hít thở từng ngụm từng ngụm, yết hầu nơi đó đau quá.

Cô có chút sợ hãi liếc mắt nhìn người nọ một cái, chỉ thấy người nọ đang cười mà không phải cười nhìn cô, bộ dạng đáng ghét, hấn không phải tên đêm đó sàm sỡ mình sao? Tiểu Kha không khỏi lo lắng, hấn sẽ không lại muốn làm xấu với mình chứ. Tiểu Kha đã bắt đầu hồi hận vừa rồi vì cái gì không báo cảnh sát, cô sợ hãi đến độ muốn khóc.

Trần Tuấn Long nhìn cô gái trước mắt thật sự không biết nên nói như thế nào mới tốt. Nguyên lai Trần Tuấn Long vừa lên đường liền phát hiện phía sau có xe theo mình, Trần Tuấn Long vẫn giữ hành tung phi thường bí mật, nhất là dưới sự giám thị của Tân Nghĩa Minh, hấn lại càng cẩn thận, mỗi lần muốn đi đâu đều chú ý phía sau có người theo dõi không, kết quả chiếc xe kia liền lập tức bị hấn phát hiện, người lái xe nọ kỹ xảo theo dõi thật là làm hấn không dám khen tặng.

Trần Tuấn Long lúc đầu còn tưởng rằng đối phương là địch nhân, cho nên vừa rồi đối Tiểu Kha không chút nương tay, vừa đến liền sử dụng đòn sát thủ. Cũng may hấn phát hiện đối phương chỉ là một cô gái, hơn nữa dường như chính mình còn có ấn tượng. Sau Trần Tuấn Long mới nhớ tới cô gái này bị mình lôi theo chạy trốn khi mình gây chuyện lần trước. Truyện "Tuần Long Bách Mỹ Duyên "

Trần Tuấn Long nhớ rõ khuôn mặt tròn tròn mập mập của cô gái đó. Vừa nghĩ ra, Trần Tuấn Long liền hiểu được đây là có chuyện gì, có thể là cô gái ở nơi nào phát hiện hành tung của mình, cho nên theo lại đây.

Trần Tuấn Long mỉm cười:

- Thì ra là cô à, heo nhỏ ngốc!

- Anh mới là heo đấy.

Cô gái rút cục nhìn không được bắt đầu nức nở lên.

- Anh khinh dễ người khác!

Trần Tuấn Long mỉm cười lắc đầu, cảm thấy tự giễu nói.

- Ta chính là “đại sắc trụ” của Dương Hân Quách Uyển Tây, ngay cả chuyện này cô cũng biết.

Nhìn cô gái bộ dáng khóc sướt mướt, đột nhiên Trần Tuấn Long sắc tâm đại động, không có chuyện gì đùa giỡn cô gái này cũng hay.

Vì thế đưa tay qua, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cô gái nhìn đến tay hắn lại đây, sợ hãi lui vào trong ghế, nhưng cô làm sao có thể tránh khỏi Trần Tuấn Long chứ, rất nhanh khuôn mặt đã bị Trần Tuấn Long nhéo một chút.

- Ha ha. . . Heo nhỏ ngốc, vậy cô nói cho tôi biết, cô tên là gì?

Trần Tuấn Long cười bốn cột, cười đến mức làm cho Tiểu Kha sồn gai ốc.

- Tiểu. . . Tiểu Kha.

Rút cục lại bị tên này sàm sỡ, Tiểu Kha hoảng sợ nhìn Trần Tuấn Long, bắt đắc dĩ phải báo tên mình ra, sợ hãi Trần Tuấn Long tiến thêm một bước động tác. Cô đã từng nghĩ tới việc chạy trốn, không nói đến việc đây an toàn vẫn đang ở trên người, Tiểu Kha sợ chính mình hành động sẽ kích thích thú tính tên bại hoại này, hắn mạnh mẽ như vậy, mình khẳng định không phải đối thủ của hắn, vạn nhất hắn muốn dùng sức, chính mình liền nguy hiểm, Tiểu Kha nhìn trái nhìn phải, mới phát hiện đây là một cái ngõ nhỏ, chung quanh phòng ở đều là rách nát, này ngõ nhỏ hiện tại không có một người qua lại, xem ra cho dù mình kêu cứu mạng cũng không có người đến.

- Đừng nhìn, nơi này không có người, Tiểu Kha ạ?

Trần Tuấn Long ung dung, tay trái đưa đến chỗ ghé Tiểu Kha, cả người lại gần đi qua, hai người hiện tại khoảng cách tiếp xúc rất gần.

Tiểu Kha lui dựa vào cửa xe bên kia, khuôn mặt tươi cười đáng giận của Trần Tuấn Long kia ở gần trong gang tấc, cô đành phải bắt đắc dĩ gật gật đầu.

Trần Tuấn Long bắt đầu đề ra nghi vấn:

- Vì sao theo dõi tôi, có biết làm như vậy là sai lắm?

Trần Tuấn Long chuẩn bị giáo huấn một chút cô bé không biết trời cao đất rộng này.

- Tôi. . . Tôi. . . Tôi chỉ là đi qua. . . đi qua. Không. . . Không phải. . .

Tiểu Kha vội vàng giải thích. Trần Tuấn Long đã đang "Chặc chặc" lắc đầu.

- Tiểu Kha cô nương, cô biết không? Một cô gái, trừ bỏ không cần tùy tiện uy hiếp một người nam nhân ở ngoài, còn muốn chú ý, không cần tùy tiện lừa gạt một người nam nhân. Xem ra lần trước tôi giáo dục cô vẫn là không đủ. Ừm. . .

Trần Tuấn Long trầm ngâm, Tiểu Kha khấn trương lại sợ hãi nhìn Trần Tuấn Long, không biết hắn định làm gì mình, nhìn Trần Tuấn Long kia không có hảo ý ánh mắt, Tiểu Kha ngáp ngừng nói:

- Tôi. . . Tôi lần sau cũng không dám nữa. . . Van cầu anh. . . Van cầu anh không cần thương tổn tôi.

Cô đã bắt đầu cầu xin tha thứ.

- Cô còn muốn có lần sau cơ à?

Trần Tuấn Long hắc hắc nở nụ cười, mà Tiểu Kha tâm tình bất ổn. Nhìn thấy cô đáng thương như vậy, Trần Tuấn Long cũng không ngừng trêu đùa nữa, vì thế đưa tay qua, lại một lần nữa hung hăng nhéo. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

- Ha ha. . . Trong lúc nhất thời cũng không nghĩ tới nên giáo dục cô như thế nào, lần này như vậy bỏ qua, tôi hy vọng không có lần sau, cô nhớ kỹ cho tôi!

Trần Tuấn Long nói đến sau cũng không phải đùa, dám theo dõi Trần Tuấn Long, đúng là không biết chữ “tử” viết như thế nào.

Tiểu Kha trên mặt đầy nước mắt, Trần Tuấn Long nhưng là nhéo mặt cô hai cái mà thôi, hoàn hảo chưa có hành động, cô vội vàng gạt đầu, cô cũng không hy vọng có lần sau, gấp qua quỳ chẳng lẽ còn không sợ tối sao.

Nhìn đến tiểu cô nương khuất phục, Trần Tuấn Long ha ha cười, xoay người rời khỏi đây, "Phanh" một cái đóng cửa xe lại, sau đó ghé vào cửa kính xe nơi đó.

- Tiểu Kha cô nương, hắc hắc. . . Kỳ thật tôi thích gọi cô là heo nhỏ ngọc nhiều hơn, cười một cái, đừng khóc, đấy, cười cười.

Hắn còn hứng thú trêu Tiểu Kha một chút.

Tiểu Kha không có biện pháp, đành phải tươi cười, vất vả lắm mới bày ra được vẻ tươi cười, Trần Tuấn Long gật gật đầu:

- Cái này đúng rồi, cô một cô gái, đừng suốt ngày khóc sụt sùi, khó coi lắm. Được rồi, xin chào!

Nói xong quay đầu ngêng ngang mà đi, chỉ để lại Tiểu Kha ụi khuất giặt mình ở nơi đó, hơn nửa ngày mới "Ồ. . ." một tiếng khóc lên, chính mình vừa rồi lại bị tên kia sàm sỡ.

Trần Tuấn Long đắc ý lái xe ở trên đường chạy như bay, vừa rồi đùa tiểu cô nương kia, cũng là có hứng thú khác, ngấm lại tiểu cô nương này cũng là thật lớn mật, dám theo dõi chính mình, vừa rồi Trần Tuấn Long thiếu chút nữa liền bóp chết cô. Xuất thủ vẫn là trọng điểm, phỏng chừng buổi tối cô của cô sẽ có vết, cuối cùng Trần Tuấn Long là hắc hắc nở nụ cười, này là do cô tự mang vạ thôi. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Lúc này, di động kêu, Trần Tuấn Long cầm lấy, là Lý Thế Bằng, vì thế mỉm cười tiếp đón:

- Xin chào, đại ca, có việc gì sao?

Lý Thế Bằng bằng bàn tay sắt đá kích xã hội đen lần này đã được các tạp chí lớn Bắc Kinh đưa tin mạnh mẽ, đương nhiên, người bên trên có ý trợ giúp cũng có tác dụng rất lớn. Trong lúc nhất thời, bởi vì tuyên truyền đúng chỗ, toàn thành chú ý tiêu điểm đều tập trung ở tại trên người công an cục đại cục trưởng, Lý Thế Bằng nhất thời trở thành nhân vật nổi tiếng, có người hiểu chuyện thậm chí đem chuyện y lập công khi tham gia chiến tranh tự vệ đưa hết lên, danh hiệu cục trưởng anh hùng đã muốn làm cho y đại náo động.

Nhưng mà hiện tại y đưa cho Trần Tuấn Long cũng không phải tin tốt.

A Long, lão Ngũ Lưu Đức Vĩ của Ngũ Hồ Bang chạy trốn rồi!

- A?

Trần Tuấn Long gạt mình kinh ngạc, lập tức hỏi:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nguyên lai Lưu Đức Vĩ bị bắt nhưng vẫn không thành thật, gã thừa cơ hội một lần đi khi thăm vấn, đã thương hai cảnh sát áp giải, nhân cơ hội nhảy lầu chạy trốn. Chuyện này xảy ra lúc sáng, Lý Thế Bằng vẫn giấu, y cũng không muốn chuyện phức tạp như vậy làm cho y mới được tôn vinh lại bị xuống.

Hiện tại thông tri Trần Tuấn Long chính là muốn dựa vào lực lượng của hắn giải quyết Lưu Đức Vĩ. Lý Thế Bằng bên này hắn là sẽ không cố gắng làm cái gì, chuyện như vậy, lừa trên gạt dưới là phi thường tất yếu, nhưng Lưu Đức Vĩ chạy trốn là việc phiền toái. Gã cứ như một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào thì sẽ nổ mạnh, cho nên Lý Thế Bằng vứt chuyện phỏng tay này sang cho Trần Tuấn Long, y cũng mặc kệ.

Nghe Lý Thế Bằng giải thích xong, Trần Tuấn Long cũng hiểu, vì thế gật đầu đáp ứng. Hai người chấm dứt trò chuyện Trần Tuấn Long lập tức liền điện thoại cho Sơn Kê, kể lại tình huống này cho Sơn Kê, bảo y lập tức phát mệnh lệnh truy sát trong toàn giới xã hội đen, treo giải thưởng đuổi giết Lưu Đức Vĩ. Trần Tuấn Long làm việc luôn thích diệt cỏ diệt tận gốc, hắn nhớ tới Ngũ Hồ Bang còn có lão Nhị Tào Truyền Bân dường như còn trong tù, người như vậy cũng phải xử lý, hắn chỉ thị Sơn Kê, mau chóng nghĩ ra phương pháp giải quyết, không muốn nhiều phiền toái bám lấy mình như vậy.

"Cốc cốc cốc. . ." Trần Tuấn Long gõ cửa phòng, mãi không có trả lời, trong phòng là không có ai. Trần Tuấn Long lui ra phía sau, nhìn sang xung quanh, sau đó cúi xuống, nhấc thăm, chìa khóa rõ ràng là ở chỗ này. Trần Tuấn Long mỉm cười, "Chắc chắc" lắc đầu, sau đó lấy cái chìa khóa, mở cửa xong lại đem cái chìa khóa thả lại chỗ cũ. Tiếp theo đẩy cửa đi vào.

Bài trí trong phòng vẫn là tinh xảo thanh lịch, thể hiện chủ nhân tao nhã, Trần Tuấn Long hứng thú đánh giá thiết kế.. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Đi vào phòng ngủ, nơi này liền có vẻ đơn giản, vẫn là chiếc giường kia, Trần Tuấn Long nghiêng người liền nằm xuống, giờ phút này hắn nội tâm bình tĩnh. Lần trước ngay tại nơi này cùng một vị mỹ nữ điên cuồng ân ái, nhưng mục đích hắn đến đây không phải để nhớ chuyện đó.

Nhất định phải nắm chặt Liễu Y Y trong tay, đương nhiên, thuận tiện thì lại hưởng thụ, Trần Tuấn Long tính toán tỉ mỉ, ở chỗ này chờ cô trở về.

Liễu Y Y cũng không nghĩ đến có một tên đại sắc lang trong nhà, ở bên ngoài com nước xong về nhà, buông túi xách đôi dép, Liễu Y Y là vừa đi vừa cởi quần áo, chờ cô vừa đẩy cửa đi vào, một người nam nhân ở trên giường của mình ngồi dậy nói:

- Xin chào, tiểu thư Y Y!

- A. . .

Hoàng sợ Liễu Y Y vội vàng theo bản năng che trước ngực, cô vừa cởi áo.

- Anh. . . Anh như thế nào lại ở chỗ này?

Cô rốt cục thấy rõ người ngồi ở trên giường của mình là Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long mỉm cười nhìn cảnh xuân lộ ra ngoài của Liễu Y Y, dáng người đầy đặn cân xứng kia lại làm hắn bưng bưng dục hòa.

- Không phải che, chỗ đó tôi đã thấy rồi mà.

Trần Tuấn Long không có trả lời Liễu Y Y, ngược lại thân nhiên ái muội cười nói.

- Anh. . .

Liễu Y Y xấu hổ không chịu nổi.

- Anh như thế nào có thể vào nhà tôi, mời anh lập tức rời đi, bằng không tôi sẽ gọi cảnh sát!

Cô đưa hai tay vừa cởi quần áo che lại trên thân, Liễu Y Y đã thấy được ánh mắt mê đắm của Trần Tuấn Long, vì thế bắt đầu cảnh cáo Trần Tuấn Long.

Nhưng là cảnh cáo như vậy đối với Trần Tuấn Long mà nói là không có chút ý nghĩa gì. Trần Tuấn Long đứng dậy, tiến lên. Liễu Y Y vội vàng lui về phía sau hai bước, dựa vào tường, chỉ thấy cô hô hấp dồn dập, tim đập thình thịch. Trần Tuấn Long một tay sờ tường, một tay ở túi quần, tư thế rất duyên dáng đứng ở trước mặt cô. Liễu Y Y ngược lại trấn tĩnh, đối với nam nhân này, chính mình có cái gì phải sợ, cùng lắm thì vẫn là làm chuyện đó, cũng không phải chưa từng làm, cho nên Liễu Y Y tỉnh táo lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long.

- Gọi cảnh sát ư? Gọi cảnh sát gì chứ?

Trần Tuấn Long thường thức nhìn Liễu Y Y.

- Cô hẳn là nên cao hứng, xuất hiện ở nhà cô là tôi mà không phải là sắc ma, ha ha. . .

Một câu nói làm Liễu Y Y mặt đều đỏ.

“Phi. . . Anh chính là cái đại sắc ma!” Cô trong lòng trách mắng, nhưng không dám nói ra.

- Vậy. . . Vậy bây giờ anh muốn làm gì?

Liễu Y Y ngẩng đầu hỏi.

- Không làm gì cả có được không?

Trần Tuấn Long nở nụ cười.

- Chỉ là muốn lấy thân phận một “người bạn cũ” hỏi một chút, chiều nay cùng cô nói chuyện làm việc, cô thấy thế nào?

Hắn đặc biệt ái muội nhấn mạnh thân phận "người bạn cũ".

Liễu Y Y vừa nghe xong mặt càng đỏ hơn, trong lòng cô thầm nghĩ "Thật sự là oan gia!" Nghe Trần Tuấn Long nói vẫn là sự kiện buổi chiều, đối với đề nghị như vậy, Liễu Y Y liên tục lắc đầu, tức giận nói:

- Thực xin lỗi, tôi đã nói rồi, tôi không giúp được anh, đây là trả lời của tôi!

- Phải không?

Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn dường như đối Liễu Y Y như vậy trả lời thuyết phục cũng không để ý.

- Cô xem, tôi là rất thành ý đến mời, tôi đã xem như "hai lần đến nhà tranh*". Tôi không ngại đến thăm thêm một lần nữa đâu!

(Chú thích *: Lấy từ tích Lưu Bị mời Khổng Minh, hai lần đến lều tranh của ông ta, lần thứ ba mới được gặp.)

Trần Tuấn Long đứng rất gần, Liễu Y Y nhìn thái độ cường thế của hắn, còn theo trên người hắn truyền đến từng trận hơi thở nam nhân, không khỏi làm cho Liễu Y Y tâm phiền ý loạn. Tình hình dâm mỹ phóng túng lần trước lại hiện lên ở trong đầu. Ngay cả Liễu Y Y đều không rõ, vì cái gì sẽ có ý nghĩ

như vậy, dường như rất muốn cùng hẳn lại một lần cái loại cảm giác này nhất thời làm cho lòng của cô lại nổi sóng.

Trần Tuấn Long cúi đầu, cùng Liễu Y Y là ánh mắt đối với ánh mắt, cái mũi đối với cái mũi tựa vào cùng nhau, cảm nhận được hô hấp đối phương.

Liễu Y Y nhắm lại hai mắt, ngượng ngùng mà vô lực kháng nghị:

- Đừng . . . Đừng thế mà!

Cô nghĩ đến Trần Tuấn Long sẽ làm chuyện đó với mình, thân thể không biết như thế nào cũng bắt đầu có phản ứng, hô hấp dồn dập, trước ngực đầu vú bắt đầu chậm rãi cứng rắn lên.

Trần Tuấn Long nhìn đến thế này, trong lòng hơi hơi buồn cười.

- Tôi sẽ còn tìm cô, tiểu thư Y Y, đề nghị cô cẩn thận cân nhắc lại đề nghị của tôi! Tôi đã nói rồi, tôi là rất thành ý!

"Cạch" một tiếng, Trần Tuấn Long xoay mở cửa, đi ra. Liễu Y Y quay đầu nhìn lại, Trần Tuấn Long rời khỏi rồi, cô thở nhẹ ra một hơi, vỗ vỗ ngực, cũng không nghĩ Trần Tuấn Long lại quay đầu trở lại, Liễu Y Y hoảng sợ, vội vàng lại dùng quần áo che ở trước ngực.

- Anh . . . Anh như thế nào còn chưa đi?

Cô hồn dỗi nói.

Trần Tuấn Long nở nụ cười.

- Ha ha, lập tức đi, chỉ là muốn nhắc lại một chút tiểu thư Y Y, đem cái chìa khóa cất về. Đêm nay cũng may cô gặp là tôi, không chừng lần sau sẽ có sắc lang, sắc ma linh tinh người xấu, vậy cô liền thăm rồi.

Trần Tuấn Long vừa nói, vừa dùng ánh mắt bắn phá thân thể lồ lộ của Liễu Y Y, ngụ ý không cần nói cũng biết.

Liễu Y Y là vừa thẹn vừa giận, trơ mắt nhìn Trần Tuấn Long ha ha cười, nghênh ngang rời đi.

Ngày mai chính là cuối tuần, cho nên Dương Hân cùng Quách Uyển Tây hai cô đêm nay quần quít lấy Trần Tuấn Long yêu hết lần này đến lần khác. Trần Tuấn Long đều nhất nhất thỏa mãn các cô. Hai cô tính nhận thức cũng càng lúc càng lớn, cùng Trần Tuấn Long cùng một chỗ khi chơi cũng càng ngày càng cởi mở hơn.

Trần Tuấn Long cũng không biết các cô vì cái gì có thể phối hợp ăn ý như thế, vừa rồi ngay lúc hẳn ôm Dương Hân, Quách Uyển Tây cũng hiện lên trợ trận.

Quách Uyển Tây dùng bộ ngực không ngừng ở phía sau lưng Trần Tuấn Long qua lại, cảm giác thoải mái làm cho Trần Tuấn Long thiếu chút nữa bị đánh toi bồi, cũng may hẳn đúng lúc nhận xuống, rồi co rút mạnh mẽ, Trần Tuấn Long thỏa mãn Dương Hân xong, mà bắt đầu thu thập người khỏi xương Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây cười duyên định chạy trốn, đáng tiếc đã muộn, bị Trần Tuấn Long một phen liền kéo lấy mái tóc thật dài. Quách Uyển Tây bị đau, không dám giãy dụa, đành phải ngoan ngoãn bị Trần Tuấn Long ôm giữ ở bên giường. Trần Tuấn Long một bàn tay tà tà xoa nắn kiêu nhũ của cô, tay kia thì giúp đỡ bộ vị cứng rắn của hẳn, rồi gạt cái quần con màu đỏ của Quách Uyển Tây ra, vạch sang một bên, cũng không coi hẳn ra cứ để nguyên cái quần con khêu gợi đỏ mà hung hăng đi vào.

"Ngô. . ." Theo Trần Tuấn Long tiến đến, Quách Uyển Tây thỏa mãn rên rỉ, cô là như vậy hưởng thụ, trong khi Dương Hân bên cạnh đã thỏa mãn rồi lại kéo chăn, che lại trên thân, thường thức nhìn Trần Tuấn Long cùng Quách Uyển Tây hai người biểu diễn.

Cuối tuần ngoại trừ những cuộc làm tình điên cuồng còn có điên cuồng mua sắm, Trần Tuấn Long một buổi chiều đều cùng Dương Hân và Quách Uyển Tây, đưa các cô đi mua sắm khắp nơi. Chỉ cần các cô nhìn thích gì đó, Trần Tuấn Long không chút nhũu mảy liền mua, thích vung tay lúc nào thì được lúc đó. Nhân sinh trên đời, không phải là vì một cái chữ "Thích" sao, có thể làm cho nữ nhân mình thích được vui vẻ, đây vẫn là mục tiêu Trần Tuấn Long theo đuổi.

Dương Hân cùng Quách Uyển Tây đương nhiên là cao hứng rồi, bạn trai mình hào phóng vì mình quảng tiền như thế, các cô là phụ nữ, tâm lý hư vinh được thỏa mãn đến mức tối đa. Thay nhau quét sạch các cửa hàng, Dương Hân cùng Quách Uyển Tây đều là bao lớn bao nhỏ mang theo đủ loại túi quà tặng, bên trong đều chứa "Chiến lợi phẩm", của các cô hôm nay, Trần Tuấn Long cũng không ngoại lệ, hai tay đều xách đầy đồ.

Lúc trở lại Hải Đào Hiên hai cô đã mệt mỏi không chịu nổi, Trần Tuấn Long còn đang cân nhắc đi ăn cơm, đi động đồ chuông, cầm lấy vừa thấy, dĩ nhiên là Tiểu Lăng Linh, vì thế Trần Tuấn Long mỉm cười tiếp chuyện.

Tiểu Lăng Linh trong điện thoại hỏi Trần Tuấn Long đêm nay chuẩn bị đi đâu chơi, Trần Tuấn Long mới nhớ tới ước hẹn, Tiểu Lăng Linh yêu cầu chính mình bởi cô đi chơi, tiểu nữ sinh này còn rất lăm chuyen. Mình có thể mang cô đi nơi nào chơi được khi trong nhà còn có hai vị đại mỹ nhân cần tiếp chur.

Nghe Trần Tuấn Long trầm ngâm, Lăng Linh là mắt húng, xem ra vị đại ca này còn không để ý mình, hẳn không biết mình chờ đợi bao nhiêu lâu đến cuối tuần để có thể cùng hẳn chơi. Vì thế đầu miệng ra nói:

- Đại ca ca, anh đang tìm có từ chối em phải không, sao có thể như vậy chứ, đáp ứng đi chơi với em rồi mà.

Trần Tuấn Long đành phải cười giải thích nói:

- Lãng Linh, không phải anh không muốn mang em đi ra ngoài chơi, là anh cũng không biết nên đi chỗ nào em thích, như vậy đi, nói xem muốn đi đâu nói cho đại ca ca, anh cùng em đi.

- Thật vậy chứ?

Điện thoại Lãng Linh cao hứng nói:

- Đi đâu chơi cũng được ư?

- Đúng vậy.

Bỗng nhiên trong lúc đó Trần Tuấn Long có một loại cảm giác bị lừa.

- Thật tốt quá!

Lãng Linh hoan hô:

- À. . . Vừa lúc, đêm nay Lý Tĩnh Kỳ nói đại ca cô ấy sẽ mang cô ấy đi một chỗ rất tuyệt vời. Em cũng muốn đi, như vậy thì, hiện tại anh đến đón em, được không?

- Hiện tại?

Trần Tuấn Long kỳ quái:

- Anh còn chưa ăn cơm mà?

Lãng Linh trong điện thoại tức giận nói:

- Em cũng chưa ăn, mặc kệ anh, anh phải nhanh lại đây.

Lập tức không để Trần Tuấn Long phản bác, "bụp" một chút liền ấn tắt điện thoại.

- U . . . U . . .

Trần Tuấn Long gờ điện thoại ra nhìn, thấy "Trò chuyện chấm dứt", bất đắc dĩ lắc đầu, này kiêu mạn tiểu nữ sinh. Nếu không phải muốn từ cô hiểu biết một ít tình huống, thật đúng là không dám trêu cô.

Trần Tuấn Long đi vào phòng ngủ, thật đúng là không biết giải thích như thế nào với Dương Hân cùng Quách Uyển Tây. Gặp Trần Tuấn Long tiến vào, Quách Uyển Tây nguyên lai ngủ ở trên giường ngồi dậy, làm một động tác "sụt", Dương Hân chơi mệt đã muốn ngủ.

Sợ đánh thức Dương Hân, Trần Tuấn Long tay phải ngón trỏ chỉ vào di động, ý tứ là có việc phải đi ra ngoài, Quách Uyển Tây đương nhiên mất hứng, ngay cả cơm chiều cũng không ăn? Cô nhủ mảy lác đầu, Trần Tuấn Long mỉm cười, miệng làm động tác hôn môi, biểu tình khoa trương, động tác tuyệt đẹp, thế này mới đồ dành cho Quách Uyển Tây chuyển giận mà vui, sau đó Trần Tuấn Long liền đi ra ngoài.

Lãng Linh hẹn ở cửa chờ, lần này sẽ không cần phải leo tường. Trần Tuấn Long đến cửa không lâu, liền nhìn đến Lãng Linh cùng một nữ hài tử xinh đẹp đi ra, Trần Tuấn Long nhận được tiểu cô bé kia bạn học của là Lãng Linh, gọi là Tú Tú. Hắn đối với tiểu nữ sinh này ấn tượng có vẻ sâu sắc, lần trước đi ra ngoài chơi thì cô ngủ quên vẫn là chính mình ôm cô vào giường, đáng người tình xảo đặc sắc cùng Lãng Linh có vẻ ngây ngô mà non nớt như nhau.

Hai cô tay cầm tay, đều đều đeo ba lô, đáng vẻ thanh xuân làm người ta yêu thích, đang vui vẻ cười nói sôi nổi đi ra. Lãng Linh xa xa thấy Trần Tuấn Long sau liền liên tục ngoắc, mang theo Tú Tú một đường chạy chậm lên xe, cô vẫn là ngồi ở phía trước, còn Tú Tú ngồi ở sau.

- Đại ca ca, Tú Tú đêm nay không về nhà, nói muốn theo chúng ta đi chơi.

Lãng Linh nói với Trần Tuấn Long.

- Ừm . .

Trần Tuấn Long quay đầu, Tú Tú ở phía sau nhìn thấy Trần Tuấn Long nhìn mình, có chút ngượng ngùng, vội cúi đầu, không dám nhìn hắn. Nhưng mà Lãng Linh đang mở CD, cũng không chú ý tới sự khác thường của Tú Tú. Vừa rồi Tú Tú thấy cô ở ký túc xá liền hỏi buổi tối đi đâu chơi, biết được có Trần Tuấn Long đi cùng, Tú Tú ánh mắt chuyển động, cũng nán nỉ Lãng Linh đi theo. Lãng Linh không nghi ngờ vì thế liền gật đầu đáp ứng.

- Em và Tú Tú đều chưa ăn cơm hả?

Trần Tuấn Long hỏi, nhìn bầu trời còn sớm, phỏng chừng các cô là chưa ăn gì.

- Vâng, đúng vậy!

Quả nhiên, Lăng Linh nói.

- Nhưng là do em đợi người mời ăn.

Lăng Linh quay đầu cười nói với Tú Tú:

- Phải không?

Trần Tuấn Long cũng cười.

- Em nói như vậy, thì là muốn anh mời hả?

Ai biết Tú Tú nghe xong Trần Tuấn Long nói vậy mặt ngược lại đỏ.

- Ha ha. . .

Lăng Linh vừa nghe xong khanh khách nở nụ cười giảo hoạt nói:

- Nếu đại ca ca muốn mời, em nghĩ Tú Tú tiểu thư của chúng ta sẽ không phản đối đâu? Đúng hay không, Tú Tú?

Trần Tuấn Long vừa nghe nhất thời hiểu được.

- Thì ra đêm nay là Tú Tú của chúng ta mời khách, anh còn thật không biết đâu.

Thì ra là thế, Trần Tuấn Long mỉm cười.

Lăng Linh nói:

- Đúng vậy, cô ấy nói muốn cùng chúng ta đi ra ngoài chơi, em liền hỏi có cái gì cho chúng ta không cô ấy đáp ứng muốn mời đại ca ca cùng em ăn cơm, chuyện tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ lỡ, đúng không, đại ca ca?

Trần Tuấn Long gật đầu, hẳn nhớ rõ phía trước là có một nhà hàng khá tốt, vì thế mang theo hai cô đi đến.

Tú Tú mới đầu cùng Trần Tuấn Long còn có chút xa lạ, nhưng mà sau nhìn đến Trần Tuấn Long chuyện trò vui vẻ, có chút khôi hài, mọi người cũng chậm chậm quen dần, lúc ăn cơm mọi người nói chuyện phiếm một hồi, Trần Tuấn Long vốn tưởng nói bóng nói gió hỏi một chút tình huống trong nhà Lăng Linh. Nhưng tiểu nữ sinh hiện này đầu óc chỉ nghĩ là đêm nay đi nơi nào vui chơi, ngay cả ăn cơm cũng không yên, không ngừng gọi điện cho bạn bè. Ngược lại Tú Tú ngồi ở bên cạnh mình lại im lặng.

Tú Tú thật sự là người cũng như tên, văn tĩnh tao nhã, vừa thấy chỉ biết cô có phong cách quý phái, trước đây hẳn là được giáo dục tốt. Trần Tuấn Long cùng cô nói chuyện phiếm cũng rất vui vẻ, hai người đầu tiên là nói chuyện về trường học, cuối cùng vẫn là về đêm nay đi chơi ở đâu. Trần Tuấn Long phát hiện, cô gái văn nhã đáng yêu này, kỳ thật cũng lộ ra một tia phản nghịch, bằng không cô cũng sẽ không cùng Lăng Linh đi chơi như thế. Trong ấn tượng của Trần Tuấn Long, nữ sinh đáng yêu như thế hẳn là một cô gái ngoan ngoãn, như một chú chim hoàng yến ngoan ở nhà, sẽ không đi ra ngoài chơi bởi điên cuồng như vậy.

Xem ra mấy bạn học của Lăng Linh rất hợp nhau, mọi người tính cách đều tương tự, vừa rồi cùng Tú Tú nói chuyện phiếm, theo lời nói cử chỉ Trần Tuấn Long liền cảm thấy thân phận bối cảnh nhà cô hẳn là cùng Lăng Linh không khác là bao, khả năng trong nhà đều có đại nhân vật, nhưng mà Tú Tú cũng không lộ ra cái gì.

Lúc này, Lăng Linh gọi điện thoại liên hệ bạn bè cũng buông điện thoại, nói với Trần Tuấn Long:

- Thật tốt quá, Lý Tĩnh Kỳ nói đã chuẩn bị tốt rồi, cô ta đi cùng với đại ca, đêm nay hoạt động có chúng ta, chờ cơm nước xong chúng ta mau đi qua, nghe nói người tham gia rất nhiều, ha ha. Đại ca ca, em cảm thấy hoạt động đêm nay rất thích hợp với anh.

- Thích hợp gì với anh?

Trần Tuấn Long nhún mày.

- Rốt cuộc là hoạt động gì mà em vui như vậy?

- Anh đã xem bộ phim《Fast and the Furious III》của Hollywood chưa?

Lăng Linh nghiêng đầu hỏi.

Trần Tuấn Long lắc đầu.

- Chưa xem, làm sao vậy, hay lắm à?

- Đúng vậy!

Lăng Linh nhảy nhót nói:

- Trong phim toàn cảnh đua xe, rất kích thích, đẹp mắt cực.

Sau đó lại nói:

- Em thích nhất cảnh đua xe đó, cực hay đấy. Đại ca ca, còn nhớ lần trước anh lái xe mang theo chúng em đến Đại Loan, chính là cái cảm giác này, thật sự là quá tuyệt vời! Anh lợi hại như vậy, cho nên đêm nay Lý Tinh Kỳ nói có hoạt động như vậy, em là đầu tiên đã nghĩ đến anh. Đúng rồi, đại ca ca, không phải trước kia chuyên môn luyện kỹ thuật lái xe chứ?

Trần Tuấn Long nở nụ cười, lắc đầu.

- Thì ra là đua xe, bỏ đi? Ha ha. . . Luyện qua gì chứ, kỹ thuật rất đơn giản, em muốn học không anh dạy cho trong 3 ngày. Ha ha. . .

Hắn đây là cùng Lăng Linh nói giỡn.

- Thật vậy chứ?

Lăng Linh hoan hô vỗ tay.

- Đại ca ca anh nhất định phải dạy em đấy.

Trần Tuấn Long gật đầu, xem như đồng ý, hắn cũng muốn mượn cơ hội để có thể tiếp xúc với Lăng Linh nhiều hơn nữa.

- Đó là đương nhiên, nhưng mà phải đợi em lấy được giấy phép lái xe trước, ha ha?

Trần Tuấn Long cuối cùng nói thực giao hoạt, trên mặt lộ ra thần nhiên tươi cười.

- Uhm. . . Vậy là anh vẫn lừa gạt em.

Lăng Linh tự nhiên không thuận theo.

- Được. . .

Trần Tuấn Long kéo dài thanh âm.

- Anh đáp ứng dạy cho em trong 3 ngày, em không học sẽ đánh mông! Thế nào?

Một câu nói nhất thời đem mặt Lăng Linh đều đỏ.

- Được!

Lăng Linh gật đầu nói, giống như là hạ quyết tâm làm gì đó.

Trần Tuấn Long lắc đầu cười cười, lập tức ba người vui vẻ ăn cơm chiều, sau khi ăn xong Trần Tuấn Long giành trả tiền, Tú Tú vừa định trả tiền, Trần Tuấn Long đã muốn đem tiền qua trả, còn cười nói từ hắn này đại ca ca đến đây đi, không có biện pháp, Tú Tú đành phải nói tiếng cảm ơn.

Chỗ hẹn của Lăng Linh ở Tây Đan, còn phải đi rất xa, hiện tại vừa lúc là lúc cao điểm kẹt xe, tuy rằng Lăng Linh vội vã, nhưng phía trước không nhanh được, cô sốt ruột cũng vô dụng, đành phải một người buồn bực.

Rất cực, qua chỗ kia sau, Trần Tuấn Long tốc độ xe cũng nhanh dần lên, theo Lăng Linh chỉ địa điểm, Trần Tuấn Long chạy xe đến phía tây buôn bán khu Vân Thiên đại hạ, đây là tòa nhà lớn nhất ở đây, cao 65 tầng, toàn màu vàng kim, bên ngoài là kính thủy tinh thể hiện khí thế hùng vĩ của tòa nhà lớn.

Trần Tuấn Long chạy xe đến bãi đỗ xe, ở cửa vào bị bảo vệ chặn, Lăng Linh đi ra ngoài nói cái ám hiệu, kia bảo vệ cửa mới cho đi. Trần Tuấn Long lái xe chậm rãi vào bãi đỗ xe bãi đỗ xe bên trong cũng rất lớn nhưng bên trong xe đỗ cũng không nhiều, có vẻ hơi trống trải, thì ra tòa nhà mới xây dựng, bãi đỗ xe này cũng là vừa mới bắt đầu dùng, hơn nữa hôm nay là cuối tuần, hiện tại cũng đã là buổi tối, cho nên nhìn thấy rất ít xe.

Nhưng cái này cũng không đại biểu cho bên trong không có người, Trần Tuấn Long đem xe chạy đến tầng hầm thứ 3, một cái bãi đỗ xe có không gian lớn hơn nữa hiện ra ở trước mặt bọn họ, ước chừng bằng một nửa sân bóng lớn, như vậy đủ rộng rãi.

Nơi này là đèn đuốc sáng trưng, rất náo nhiệt, bên phải đầy đủ các loại xe thể thao, mà góc tường bên trái nơi đó, lại vây đầy cả trai lẫn gái, chính giữa có chuyên môn DJ chơi nhạc, mọi người ở điên cuồng âm nhạc vũ điệu, khoa trương nhất là bên cạnh còn có rượu nước cung cấp, vài nhân viên tạp vụ bận rộn dựng chỗ phục vụ.

Nhìn ra được kẻ đứng ta tổ chức hoạt động tối nay biết cách khuấy đảo bầu không khí . Trần Tuấn Long dừng xe lại xong, phát hiện mặt sau còn có lục tực xe mờ ra, càng ngày càng nhiều người trẻ tuổi gom lại cùng nhau.

Lăng Linh cùng Tú Tú tay cầm tay, đi theo sau Trần Tuấn Long. Tuấn nam kết hợp thêm cô gái xinh đẹp tuyệt hảo, Lăng Linh cùng Tú Tú hai người thấy thế nào đều giống cô gái vị thành niên, cho nên Trần Tuấn Long tự nhiên cũng hấp dẫn không ít ánh mắt, có nam nhân đã muốn dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn chăm chú vào hai cô, bên người còn có bạn gái vẫn một bên nhìn chăm chăm Lăng Linh cùng Tú Tú, một bên giờ trò với bạn gái.

Nhìn đến kiểu tình huống này, Tú Tú có chút sợ hãi, vượt qua hai bước giữ chặt cánh tay Trần Tuấn Long, Lăng Linh cũng giống nhau, cô có đại ca ca, tuy rằng không sợ ánh mắt nóng rực sắc lang, nhưng vẫn là đi theo bên người Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long một tả một hữu kéo hai cô đi tới phía trước những người đó.

- Đường như còn chưa có bắt đầu, các em muốn hay không đi chơi chút?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Anh đi đâu em theo đó!

Lăng Linh lớn tiếng nói khi âm nhạc nổ vang, Trần Tuấn Long nở nụ cười, nhìn chung quanh, thế nhưng làm cho hắn phát hiện vài gương mặt quen thuộc, đang nhảy giữa sân vài người trẻ tuổi là người Phi Long Bang, hắn nhớ rõ dường như đều là thủ hạ của Cọp Dữ, bọn họ cũng tới nơi này chơi.

Trần Tuấn Long lắc đầu.

- Anh không đi, các em đi thôi, có việc gì thì có anh ở đây nhé.

Nghe được Trần Tuấn Long nói vậy, Lăng Linh mới lôi kéo Tú Tú, hai người chạy tới quán bar kiểm đồ uống, Trần Tuấn Long mỉm cười nhìn theo các cô đi xa. Mà giờ phút này đang ở giữa sân chơi đùa kia vài cái người trẻ tuổi trong đó có một thấy được Trần Tuấn Long. Hắn vội vàng thông tri vài cái huynh đệ khác, nhìn thấy lão đại ở đây, mọi người đều nghênh đón.

- Xin chào Lão đại!

- Xin chào Long ca!

Bọn họ đều hướng Trần Tuấn Long chào hỏi. Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu:

- Đến đây chơi sao?

- Đúng vậy, lão đại, nơi này là mới làm, nghe nói một lát nữa còn có tay đua chuyên nghiệp đến biểu diễn tiêu xe, cho nên thu được tin tức bọn em liền liền chạy tới." Trong đó một tên tóc húi cua nói. Trần Tuấn Long nhận được lần trước cùng Cọp Dữ ước chiến thời điểm gặp qua hắn, liền hỏi:

- Chỗ chơi tốt như vậy sao Cọp Ca các chú không đến.

- Đến chứ ạ.

Tên tóc húi cua có chút hưng phấn nói.

- Chơi như vậy làm sao thiếu anh ấy được chứ, Cọp Ca đi lấy xe thể thao, một chút nữa sẽ đến.

- A. . . Hắn mua xe mới? Sao tao không biết nhỉ.

Trần Tuấn Long từ chối thuốc lá do tên thủ hạ bên cạnh đưa, hắn không biết Trần Tuấn Long không hút thuốc, bị Trần Tuấn Long từ chối có chút xấu hổ sững sờ đứng đó. Trần Tuấn Long cười cười, vỗ vỗ vai của hắn cổ vũ, tên thủ hạ mới hơi chút cảm giác đỡ ngại.

- Không phải, lão đại.

Tên tóc húi cua giải thích nói:

- Cọp Ca dường như chỉ thay đổi cái động cơ mà thôi.

- Ha ha. . . Đổi động cơ không phải tương đương đổi chiếc xe mới sao.

Trần Tuấn Long nở nụ cười.

- Đợi lúc nữa phải thử xe mới xem thế nào, ha ha. . .

Đám thủ hạ cũng nở nụ cười theo.

- Chỉ có vài người ở đây à? Bang chúng ta còn huynh đệ khác ở đây không?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Không có.

Tóc húi cua giải thích nói:

- Đêm nay đến đây phi phú tức quý, nếu không chỉ có vài tên công tử có tiền vào, bọn em là dựa phúc Cọp Ca mới có thể vào. Lão đại biết đấy, đám bọn em làm sao có khả năng mua xe thể thao chứ.

Trần Tuấn Long nở nụ cười, cổ vũ hấn nói:

- Mọi người chỉ cần tin tưởng, chỉ cần vì bang hội, ở Phi Long Bang tuyệt đối sẽ có cơ hội xuất đầu, anh thấy chú cũng khá. Tên chú là gì?

Trần Tuấn Long cuối cùng hỏi.

- Lão đại cứ gọi em là Súng lục đi.

Tên tóc húi cua cao hứng nói:

- Bọn em đều biết, đi theo lão đại tuyệt đối có lúc ngẩng cao đầu với thiên hạ mà.

- Súng lục?

Trần Tuấn Long nở nụ cười, biệt hiệu tên này sao lại quái như vậy chứ

- Ha ha. . .

Mọi người cũng đi theo cùng nhau nở nụ cười, lúc này, bọn Lăng Linh cũng lại đây, Trần Tuấn Long hướng súng lục đưa cái ánh mắt, súng lục vài cái đầu là đi ra lẩn lộn đã lâu, tự nhiên thức thời, lập tức biết điều ly khai. Bọn họ nhìn đến lão đại mang theo hai cô gái xinh đẹp, người người đều là thật hâm mộ, lão đại chính là lão đại, quả nhiên lợi hại.

- A, vừa rồi mấy người kia là ai vậy?

Lăng Linh đệ một ly nước trái cây lại đây, Trần Tuấn Long một bên tiếp nhận, một bên thuận miệng nói:

- Tùy tiện nói chuyện với vài người thôi.

Lăng Linh nhấp một ngụm đồ uống, sau đó oán giận nói:

- Lý Tĩnh Kỳ bảo chúng ta đến sớm một chút, còn chính mình lại đến muộn.

Lý Tĩnh Kỳ? Trần Tuấn Long nhớ rõ là lần trước vị kia tọa chính mình xe tiểu cô nương.

- Cũng sắp tới rồi.

Một bên Tú Tú giúp Lý Tĩnh Kỳ nói chuyện.

- Hừ. . . Gọi cái điện thoại thúc giục đi.

Lăng Linh lấy ra điện thoại di động, nói chuyện xong bỏ điện thoại xuống.

- Cô ấy nói đang ở trên đường, còn nói sẽ có một kinh hi cho chúng ta, ha ha, để chờ xem kinh hi gì đây?

Lăng Linh một bộ dáng không tin nói.

Sau đó mấy người một bên nghe nhạc, một bên chờ. Kế tiếp người tham gia tụ hội cũng càng ngày càng nhiều, xe của bọn họ cũng không kém, Trần Tuấn Long phát hiện có rất nhiều xe đều là cải tạo, mọi người đều là vì đua xe mà đến.

Nhưng mà những người này xe đều không có phong cách như chiếc Ferrari màu đỏ, chỉ thấy một chiếc ngoại hình siêu khốc Ferrari động lực mười phần tiến vào, ở bãi đỗ xe xoay hai vòng, "Bá" một chút đứng ở giữa sân, cái này đều hấp dẫn hết mọi người, thật nhiều người vây quanh đi đến, chắc chắn lấy làm kỳ.

Theo trên xe đầu tiên là đi xuống một nam tử, hấn mang theo kính đen, một bộ dáng dương dương tự đắc, có vẻ quá kiêu ngạo, mà lúc này, đi xuống một vị mỹ nữ, mặc màu vàng đai đeo quần lụa mỏng, phong tư trác tuyệt, ở thời tiết gió thu hiu quạnh, ăn mặc như vậy gọi cảm, mà mỹ nữ này nhìn qua cũng nhưng mà 15, 16 tuổi, lại thành thực như cô gái 19, 20 vậy.

Chỉ thấy cô đi đến bên cạnh kiêu ngạo nam tử, kéo tay hấn, hai người ở dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người hướng ra ngoài đi đến.

Bọn Trần Tuấn Long cũng thấy được hai người như thế oanh động xuất trường, Lăng Linh lót chân, nhìn liếc mắt một cái sau kỳ quái nói:

- Kia không phải Lý Tĩnh Kỳ cùng đại ca cô ấy sao, như thế nào thành bộ dáng thế kia?

Tú Tú theo của cô ánh mắt nhìn lại, cũng kỳ quái.

- Wow, cô ấy ăn mặc hào gọi cảm a. Minh cũng không dám mặc quần áo như vậy.

Nghe các cô nói như vậy, Trần Tuấn Long mới nhớ ra cô gái lần trước ở trong xe cùng mình tranh luận, thật sự là rất gọi cảm, nếu không chú ý trong lúc nhất thời thật đúng là không nhận ra cô ta.

Lăng Linh đi động vang lên, liếc mắt một cái sau tiếp đón:

- Hừ! Lý Tĩnh Kỳ, cậu lúc này đủ uy phong, tại trước mặt nhiều người mà mặt mày rạng rỡ.

- . . . Chúng tớ ở bên phía DJ này, mau tới, Tú Tú cũng đến đây.

Nói xong cười nói với mọi người:

- Lý Tĩnh Kỳ lập tức sẽ đến đây.

Quả nhiên rất nhanh, Lý Tĩnh Kỳ liền tìm lại đây, Lăng Linh cùng Tú Tú lôi kéo, cũng khen cô hôm nay trang điểm rất đẹp, Trần Tuấn Long mỉm cười ở bên cạnh nhìn. Lý Tĩnh Kỳ mặc bộ quần áo này, đều lộ ra gọi cảm, nhưng so với tuổi của cô làm cho Trần Tuấn Long lắc đầu.

- Long ca!

Lý Tĩnh Kỳ cùng mấy người Lăng Linh chào hỏi đi vào Trần Tuấn Long bên người, còn cố ý uốn éo cái thân, hỏi:

- Long ca, em đêm nay xinh đẹp chứ?"

Trần Tuấn Long mỉm cười vỗ tay nói:

-Xinh đẹp, anh nghĩ đêm nay em có thể là cô gái đẹp nhất ở đây, ha ha. . .

Một câu khen tặng làm Lý Tĩnh Kỳ mặt đều đỏ. Thì ra thông qua Lăng Linh cô đã biết được đêm nay Trần Tuấn Long cũng tới, Lý Tĩnh Kỳ là cố ý tí mỉ chuẩn bị rồi mới đi, còn vụng trộm đi cửa sau, sợ để cho ông bà nội nhìn thấy. Nếu làm cho bọn họ nhìn thấy không thể không nói mình là tiểu yêu tinh.

Nhưng những lời này của Trần Tuấn Long lại làm cho Lăng Linh cùng Tú Tú không vừa lòng, Lăng Linh lại bĩu môi nói:

- Đại ca ca, chẳng lẽ đêm nay Lý Tĩnh Kỳ xinh đẹp, em sẽ không đẹp sao?

Trần Tuấn Long nở nụ cười, bận rộn gạt đầu nói:

- Xinh đẹp, chúng ta Lăng Linh cùng Tú Tú giống nhau xinh đẹp.

Hắn cũng thấy được một bên Tú Tú dường như mất hứng, vội vàng nói an ủi hai cô.

Lý Tĩnh Kỳ lúc này cũng cười:

- Đúng vậy, Lăng đại tiểu thư xinh đẹp nhất, không ai xinh đẹp bằng.

Xem ra mấy cô gái là hay nói đùa, Lăng Linh cũng không để ý cô. Lý Tĩnh Kỳ tả hữu nhìn sang, sau đó hỏi:

- Làm sao vậy, không thấy Cừu Khúc Dao, không tới sao?

Lăng Linh tức giận nói:

- Cậu vừa mới đi không lâu, mẹ cô ấy đến đón về.

Lý Tĩnh Kỳ có điểm tiếc hận nói:

- Kia thực không khéo, thật vất vả có một ngày có thể đi chơi thì cô ấy lại không có mặt, khi nào thì 'Tiểu Tứ nhân bang' chúng ta có thể tụ hội mà vui vẻ chứ.

- Sợ cái gì, có mình là đại tỷ, yên tâm đi, về sau sẽ cho các cậu vui vẻ, đúng không, Tú Tú?

Lăng Linh la lớn.

Tú Tú đồng ý gật gù đầu.

Lý Tĩnh Kỳ quay đầu nhìn những người đang nhảy nhót, nhún mảy nói:

- Không biết khi nào thì bắt đầu, tớ còn muốn đến chỗ khác chơi.

Nơi này DJ tuy rằng chơi nhạc không kém, hiện trường không khí cũng không sai, nhưng thực rõ ràng, đêm nay mấy cô gái này là vì có đua xe mà đến.

Lý Tĩnh Kỳ cố ý hỏi Trần Tuấn Long nói:

-Long ca, kỹ thuật của anh tốt như vậy,một lát nữa nhất định phải thể hiện vài đường cho bọn em xem đây nhé.

Cô chủ động kéo tay Trần Tuấn Long, thỉnh cầu nói. Thì ra tiểu cô nương này lần trước tuy rằng cùng Trần Tuấn Long tranh luận, nhưng chuyện phát sinh sau lại làm cho cô cái nhìn thay đổi về Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long thực lực là như vậy cường, kỹ thuật lái xe lại là như vậy khốc, này đó đều làm cho cô cùng Tú Tú mấy cô gái tâm động thật sự, nhóm tiểu cô nương cảm nhận vẫn là sùng bái anh hùng, gia đình các cô đều có bối cảnh, bình thường ánh mắt rất cao, Trần Tuấn Long có thể được các cô đồng ý tự nhiên là do mị lực của hắn.

Lý Tĩnh Kỳ sau lại nghe Lăng Linh nói về chuyện xưa của Trần Tuấn Long, càng thêm chú ý Trần Tuấn Long. Hắn nhưng mà là Lăng Linh cảm nhận trung đại ca ca, mà ở Lý Tĩnh Kỳ cảm nhận trung, Trần Tuấn Long cũng đã thành bạch mã vương tử của cô, bạn trai tốt nhất cô chọn. Đương nhiên Lý Tĩnh Kỳ cũng không dám đem tâm sự này nói cho bọn Lăng Linh.

Cho nên khi Lý Tĩnh Kỳ nghe Lăng Linh nói Trần Tuấn Long cũng tham gia tụ hội đêm nay, cô là cố ý trang điểm xinh đẹp mà đến, ngay cả đại ca Lý Đông đều nói cô đêm nay xinh đẹp, trước kia đại ca chỉ biết nói mình là con nhóc, ‘đàn bà trang điểm vì người tình’ những lời này, thật là một chút cũng chưa sai.

Trần Tuấn Long làm sao biết được suy nghĩ của mấy cô gái này chứ, lúc này hắn chú ý tới Cuồng Buru cùng chiếc Dodge Viper tiến vào, người này không biết từ nơi kiếm được một cô em, chỉ thấy bờ mông và cặp vú to gợi cảm của cô ta. Vừa xuống xe đã bị thủ hạ của hắn vây quanh, kia tóc húi cua cũng ở đó, khả năng hắn đem chuyện Trần Tuấn Long tới nơi này nói cho Cuồng Buru, Cuồng Buru theo hướng hắn chỉ nhìn lại đây, thấy được Trần Tuấn Long.

Hắn vừa định lại đây, lại nhìn thấy Trần Tuấn Long mỉm cười lắc đầu, hắn cũng biết làm người, gặp Trần Tuấn Long bên kia có mấy cái nữ hài tử, không biết cái gì tình huống, không dám đi qua nữa.

Mọi người chờ lâu như vậy cuối cùng thì cũng bắt đầu. Không nghĩ tới riêng MC phụ trách, chỉ thấy tên kia cầm microphone, nhảy lên trên một cái loa lớn, tuyên bố hoạt động đêm nay bắt đầu, mọi người đều tiến về phía hắn, phía sau hắn, là một màn chiếu thật to chiếu 《Fast and the Furious III》những đoạn quay đua xe gay cấn nhất, Trần Tuấn Long cũng bị hình ảnh đó kích thích lửa nóng đua xe.

Lúc này, MC đã muốn ra giữa sân, trung gian giữa bãi có 4 chiếc xe thể thao, đỗ thành hình chữ thập. MC hô to:

- Màn phấn khích của đêm nay sẽ bắt đầu, mời mọi người xem . . .

Hắn đột nhiên dừng lại kêu to, âm nhạc đều ngừng lại, hiện trường trở nên thực im lặng, chỉ thấy MC lấy tay chỉ ra cửa vào. Mọi người "Xôn xao" một chút, đều quay đầu về hướng hắn chỉ.

Mọi người cũng thấy được bố trí giữa sân. Đúng lúc này, chung quanh ngọn đèn đột nhiên tắt, chỉ còn đèn của bốn chiếc xe ở giữa, mấy cái đèn pha đem nơi đó thành một cái xinh đẹp quang viên.

Giờ phút này, cùng với "Ồ. . .Ồ. . .

Tiếng gầm rú ầm ĩ, mọi người chú ý cũng chuyển dời đến cửa vào, không thấy xe, trước nghe thấy tiếng. Rất nhanh từ cửa vào một chiếc xe thể thao màu đen Toyota MR2. Chỉ thấy nó gào thét chạy như bay lại đây, tốc độ rất nhanh, dọa những người đứng đằng trước vội vàng lui về sau, nhưng mà kia lượng xe thể thao lại linh hoạt rẽ ngoặt một cái, chiếc xe liền dừng lại giữa sân, biểu diễn kỹ thuật lái xe bắt đầu.

Trong lúc nhất thời lốp xe ma sát với mặt đất tạo thành tiếng "két két", rồi khỏi bắt đầu bốc lên, tản ra hai bên thân xe xoay khoảng hai vòng trên mặt đất xuất hiện một cái vòng tròn màu đen, hơn nữa nằm chính giữa trong vùng chiếu của ánh đèn. Chiếc xe còn xoay tròn tại chỗ, có thể thấy được người trên xe có kỹ thuật rất tốt, mọi người đều hoan hô lớn. Cuối cùng kia chiếc xe "bẹp" một tiếng dừng lại.

Lái xe xuống xe, "chất" một cái đem cửa xe đóng lại, xuất hiện ở trước mặt mọi người là một nam tử trẻ tuổi rất tuấn tú. Lúc này ngọn đèn giữa sân chuyển đến người hắn, hắn mỉm cười hướng đám người hoan hô vẫy tay chào, rất có phong cách.

Nhưng mà hắn rất nhanh liền ngăn đám người hoan hô lại, vươn ngón trỏ ở bên miệng làm một cái "suyt" động tác, sau đó tay chỉ hướng cửa vào, còn có cái gì phấn khích?

Mọi người lại đưa ánh mắt hướng về phía cửa vào, chỉ nghe thấy theo nơi đó lại truyền đến "Ông. . . Ông. . ." tiếng gầm rú, thanh âm này so với chiếc MR 2 còn hấp dẫn hơn, huống chi còn có "Oành. . . Oành. . ." sống động âm nhạc kêu lên.

Đột nhiên trong lúc đó, một chiếc Porche màu bạc theo cửa vào trực tiếp lao ra, "Oa. . ." Mọi người kinh ngạc, thì ra trong chiếc xe là hai vị mỹ nữ đang

giờ tay vẫy.

Chỉ thấy chiếc Porche chạy đến giữa sân, sau đó mạnh mẽ phanh lại "két. . ." một tiếng, vững vàng đứng ở đó.

Một chiều này tuy rằng đơn giản, nhưng do hai mỹ nữ áo trắng còn cả chiếc xe Porche có thể mưu sát ánh mắt của tất cả mọi người. Đám người ở đây đều vì bọn họ mà hoan hô nhảy nhót.

Hai cô gái bước xuống xe, lúc này, mọi người mới chú ý, thì ra hai cô không chỉ ăn mặc giống nhau mà hình dáng đều như nhau. . . . Các cô là chị em sinh đôi, mọi người tán thưởng là thật tâm, thật sự là trời đất tạo nên một đôi tỷ muội hoàn hảo. Hai cô dáng người linh lung xinh đẹp, gương mặt kiều mỹ, đứng chung một chỗ giống như hoa sen không nhiễm bụi trần tỏa hương thơm ngát, ai thấy cũng yêu.

Trần Tuấn Long cũng bị hai cô gái hấp dẫn, chỉ thấy hai cô gái mỉm cười đi đến phía trước người lái xe kia, một trái một phải ôm tay hắn, sau đó ba người hướng một góc nghỉ ngơi mà đi.

MC lập tức tuyên bố:

- Chương trình đêm nay chính thức bắt đầu!

Mọi người đều dùng ánh mắt ghen ghét nhìn chằm chằm hai vị mỹ nhân sinh đôi, trong lúc nhất thời đều bàn tán sôi nổi. Bên cạnh Trần Tuấn Long có hai cậu thanh niên choai choai bàn luận.

- Trời ạ, tên kia sướng thế, hai cô gái đó lai lịch thế nào nhỉ, hắn làm sao mà có được, thật là thích.

- Tiểu Chu, hắc hắc. . . Đừng nói lung tung, cậu không biết hai người đó à.

Bên cạnh có người nhắc nhở hắn.

- Làm sao vậy?

Tiểu Chu liền kêu lên.

- Biết nam nhân kia cùng hai cô gái là có lai lịch gì không, mà dám ở trong này nói lung tung, cẩn thận đầu của cậu.

Người bên cạnh cảnh cáo nói.

Tiểu Chu tự nhiên không phục nói:

- Làm sao chứ, nói mà cũng không được.

Người nọ nhìn xung quanh một chút, thấy Trần Tuấn Long cũng không có gì nguy hiểm, lại nhìn mấy cô gái bên cạnh Trần Tuấn Long, nuốt nước miếng một cái, chậm rãi nói:

- Không phải không được nói, Tiểu Chu, cậu cũng phải nhìn xem, đây chính là địa bàn của người ta, tớ nói cho cậu biết nam nhân kia tên là Thương Đào, là người tổ chức đêm nay. Biết người ta có lai lịch gì không?

Tiểu Chu lắc đầu, người nọ cười cười rồi nói tiếp:

- Biết Thương Bác Siêu là ai chứ?

Tiểu Chu lúc này mắt đều trừng lớn.

- Cậu nói Bí thư Ủy ban nhân dân thành phố Thương Bác Siêu?

- Đúng rồi! Thương Đào là con của ông ta, lão đại của Thái Tử Đảng thủ đô, người ta chỉ cần dậm chân một cái, thủ đô đều phải run lên.

- Bảo sao, bảo sao. . .

Kia Tiểu Chu thì thảo tự nói.

- Nhưng mà còn nữa, trẻ ranh như cậu là có cơ hội đấy.

Người nọ vỗ vỗ vai Tiểu Chu, trêu ghẹo nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 68: Chị Em Sinh Đôi

- Cơ hội gì chứ?

Tiểu Chu mơ hồ, kỳ quái hỏi.

- Ha ha, nhìn thấy hai mỹ nữ sinh đôi vừa rồi chứ? Quen mắt không, kỳ thật đó là hai em gái của hần, ngấm lại, nếu cho Tiểu Chu lấy một người, lập tức trở thành 'Phò mã gia', Thương Bác Siêu là thành hoàng thổ địa của đất này mà, ha ha, ha ha. . .

Người bên cạnh mở miệng trêu chọc.

Tiểu Chu tự nhiên nghe được đi ra, tự giễu nói:

- Còn lâu, tôi làm gì có phúc như vậy, đừng nói lung tung.

Hai người bọn họ thô ngôn tục ngữ tự nhiên làm ba cô bé bên cạnh Trần Tuấn Long mất hứng, Lăng Linh một phen giữ chặt Trần Tuấn Long.

- Đại ca ca, đi, chúng ta không cần ở trong này.

Cô vừa rồi nhìn đến hai cô gái kia, hâm mộ rất nhiều cũng âm thầm lo lắng, cô chú ý thấy đại ca của mình là nhìn các cô chăm chăm không chớp mắt, suy nghĩ một chút tự nhiên cô bé sẽ không cao hứng.

- Được, chúng ta đi thôi, qua bên kia nhìn xem, hình như hoạt động đã bắt đầu, không biết còn có cái gì chơi không.

Lập tức Trần Tuấn Long mang theo ba cô bé cùng nhau đi đến bên kia.

"Thái Tử Đàng của thủ đô?" Trần Tuấn Long trong lòng nghĩ, "Càng lúc càng thú vị đây." Từ sau khi thu phục Tây Đầu Bang đến Nam Lang Bang, hần đều tính toán về sau nên đi như thế nào, hiện tại Ngũ Hồ Bang cũng đã giải quyết, hần là có thể dồn tinh lực phóng vào một vài địa phương khác, như là đám người Thái Tử Đàng này, chính mình nên tiếp xúc một chút chứ.

Đêm nay quả là sự kiện về xe thể thao, mọi người đều đem xe của mình ra triển lãm, có xe nguyên bản, cũng có xe qua chỉnh sửa, tạo thành các loại xe nổi tiếng khác nhau. Trần Tuấn Long mang theo mấy cô gái, vừa đi vừa bình phẩm. Mà ở bên ngoài sân, đã có người bắt đầu thử xe, trong lúc nhất thời cũng hấp dẫn không ít ánh mắt.

Đêm nay tỏa sáng chính là chiếc Porche cùng chiếc Ferrari mà Lý Tĩnh Kỳ vừa ngồi. Lúc này Trần Tuấn Long cùng ba cô gái đi tới đằng trước chiếc Ferrari, cũng có rất nhiều người vây xem, Lý Tĩnh Kỳ lời kéo tay Trần Tuấn Long, dẫn hần xem chiếc xe thể thao làm nhiều người mê mẩn này.

- Long ca, anh xem, chiếc Ferrari này đẹp chứ, nó của anh trai em. So với chiếc Chevrolet Spark của anh thì còn tốt hơn nhiều đấy.

Trần Tuấn Long cười cười, cẩn thận đánh giá chiếc xe thể thao trước mặt này.

Đây là một chiếc Ferrari Enzo, loại sản xuất giới hạn, toàn thế giới chỉ có 400 chiếc mà thôi, giá 650 vạn tệ là rất đáng giá. Chiếc xe có công suất 485 mã lực, tốc độ tối đa lên tới 350km/h, từ 0 - 100 km/h chỉ cần 3. 6 giây. Một chiếc xe nổi tiếng như vậy đều làm cho đàn ông thêm muốn. Trần Tuấn Long cũng không ngoại lệ, mỉm cười vuốt ve thân xe bóng loáng, hần rất thích hình dáng xe này, đang nghĩ xem có nên mua một chiếc không.

Đứng bên cạnh, Lý Tĩnh Kỳ nói chuyện:

- Long ca, chiếc Ferrari này anh em mới mua trước cuối tuần đấy, thế nào, anh muốn thử một chút không?

Trần Tuấn Long là mỉm cười lắc đầu, còn Lý Tĩnh Kỳ thì sốt ruột. Cô nghĩ đến Trần Tuấn Long thích, đương nhiên phải làm hần vui vẻ, vì thế nói:

- Anh chờ chút, em lập tức quay lại.

Sau đó chạy như bay, đi tìm anh trai, Trần Tuấn Long muốn gọi cô lại nhưng không thể.

Một lát sau, nhìn đến Lý Tĩnh Kỳ như hồ ly giả hoạt mỉm cười chạy chậm trở về, cao hứng ở trước mặt Trần Tuấn Long quay quay một chùm chìa khóa,

- Đây, Long ca, anh dẫn em đi lái thử nào.

Lăng Linh cùng Tú Tú thấy được cũng muốn đi, bắt đắc dĩ chỉ có một vị trí, xe lại là của nhà Lý Tĩnh Kỳ, có thể có biện pháp gì, hai cô không buông tha,

sau Lý Tĩnh Kỳ đáp ứng rồi đợi tí nữa cho các cô ngồi, thế này mới từ bỏ. Kỳ thật các cô nóng mắt không phải do chiếc xe thể thao, mà là do Lý Tĩnh Kỳ cùng Trần Tuấn Long có cơ hội cùng một chỗ.

Nhìn Lý Tĩnh Kỳ đắc ý đi theo Trần Tuấn Long lên xe, Lăng Linh hừ hừ vài tiếng sau nói:

- Không phải một chiếc Ferrari sao, chờ mình có tiền cũng mua một chiếc, hừ!

Xong rồi cô quay đầu sang nói với Tú Tú:

- Còn cậu đấy, như thế nào mình thấy nhà các cậu không bao giờ thể hiện, công ty mẹ cậu không phải có tiền à, sao không thấy cậu lái một chiếc xe ngon nào.

Tú Tú lắc đầu, vừa rồi không có thể đi cùng Trần Tuấn Long cô cũng rất mất hứng.

- Tớ không giống người ta để có một anh trai có tiền. Nhà tớ chỉ có mình tớ, bọn họ cũng không quan tâm đến tớ nữa.

Nói xong nổi uỳnh khuôn mặt là hơi đỏ.

- Được rồi, không sao đâu mà.

Lăng Linh an ủi nói:

- Đêm nay chúng ta là đi vui chơi, sẽ không nói chuyện này. Cậu nghĩ rằng tớ tốt hơn cậu sao, ba mẹ trong nhà khi nào thì quan tâm đến tớ. Bọn họ chỉ vội vàng lo chuyện của bọn họ. Hừ!

Trần Tuấn Long ngồi ở trong xe, ghế lái rất thoải mái đã thể hiện hết chỗ hơn người của chiếc xe này. Bên trong điều khiển tập trung hết ở trên tay lái, nghe nói "Enzo Ferrari" chọn dùng kỹ thuật về của F1. Tuy rằng xe có tốc độ kinh người, nhưng điều khiển lại vô cùng dễ dàng, mục đích là cung cấp cho người dùng cơ hội điều khiển một chiếc xe thể thao siêu cấp nhưng lại không yêu cầu cao về kỹ thuật điều khiển.

Nhưng kỹ thuật lái xe của Trần Tuấn Long cũng không phải là kém, trước kia hắn chuyên môn luyện tập, sát thủ ngẫu nhiên cũng cần dùng đến kỹ thuật này. Lần trước vì thoát khỏi đuôi bắt, ngay tại Tokyo đầu đường, Trần Tuấn Long chạy như bay, đám cảnh sát Nhật Bản phải hơn mười chiếc xe vây truy chặn đường, đều bị hắn thành công thoát hiểm.

Lý Tĩnh Kỳ hưng phấn ngồi ở trong xe, nhìn Trần Tuấn Long khởi động xe chạy ra đường đua.

Đường đua thô sơ được làm tạm thời trong bãi đỗ xe, một ít lốp xe cũ đặt xung quanh làm như bảo hộ, đường đua rất hẹp, Trần Tuấn Long điều khiển chiếc Ferrari thoải mái tự nhiên, liên tục vượt qua Mercedes-Benz.

Ferrari xuất hiện, xe của ai cũng không có được phong cách như nó, đều lui dần xuống.

Nhìn toàn trường đêm nay, chỉ chiếc Porsche màu bạc là có thể cùng Ferrari liều mạng. Quả nhiên, rất nhanh Trần Tuấn Long liền phát hiện, chiếc Porsche đi vào đường đua, hắn nhấn ga, đuổi theo.

Bên trong xe Lý Tĩnh Kỳ cũng phát hiện phía sau chiếc Porsche sắp đuổi kịp, lái xe còn là hai mỹ nữ sinh đôi kia, cô hưng phấn lắc lắc cánh tay Trần Tuấn Long:

- Long ca, anh xem, các cô ấy đuổi theo, đừng cho cô ta vượt qua chúng ta, nhanh, nhanh hơn nữa đi!

Trần Tuấn Long mỉm cười, đạp chân ga, chiếc Ferrari gào thét lao đi, nhất thời bỏ rơi chiếc Porsche ở phía sau.

Hai chị em Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ từ nhỏ đã hiểu động, các cô đều là được anh trai Thương Đào mang đi chơi, Thương Đào rất thích những đồ vật những thứ cổ quái kỳ lạ, đua xe càng là sở thích lớn nhất của hắn. Điều này tự nhiên cũng ảnh hưởng đến hai cô em sinh đôi của hắn, Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ lái xe không thua gì anh trai các cô.

Nhìn thấy bản thân bị vượt mặt Thương Yên Vân tự nhiên căm tức, cô không biết lái xe là ai, nhưng tuyệt đối không phải Lý Đông. Lý Đông đang cùng anh mình Thương Đào ở bên kia nói chuyện, người kia có thể là ai chứ?

Thương Yên Vân không cần chờ lâu lắm, rất nhanh liền thấy được người làm cô căm tức kia. Vài vòng đi, Thương Yên Vân tốc độ không dám tăng, mà Trần Tuấn Long lái Ferrari đã muốn từ phía sau vượt qua đến đây, hắn bóp còi, thoải mái theo đi lên.

Điều này quả thực chính là vũ nhục Thương Yên Vân, hai chị em đồng thời quay sang bên phải, lúc này chiếc Ferrari của Trần Tuấn Long đã bắt đầu vượt lên, hắn quay đầu sang phía trái nhìn, vừa lúc nhìn thấy Thương Yên Vân hai cô cũng nhìn lại đây, hắn mỉm cười, bấm còi, giẫm chân ga, Ferrari "Ô" một tiếng phóng lên, ở một chỗ rẽ để chiếc Porsche lại phía sau.

Lý Tĩnh Kỳ cao hứng thẳng vỗ tay.

- Yeah! Long ca thật là lợi hại a!

Trần Tuấn Long chính là cười cười, cũng không nói chuyện, hấn lái chiếc Ferrari chạy hai vòng rồi trở về chỗ cũ. Lăng Linh cùng Tú Tú đều vây lại đây, tranh nhau cướp đòi ngồi trên đi, nhưng mà Trần Tuấn Long xuống xe lắc đầu nói tạm thời không đi. Lăng Linh cùng Tú Tú cũng không có biện pháp.

Trần Tuấn Long mới xuống xe không lâu, Thương Yên Vân liền lái chiếc Porche lao tới đây, mắt thấy sẽ đâm xe, Thương Yên Vân mới phanh "két" một tiếng sát gần, Porche linh hoạt xoay ngang chặn trước chiếc Ferrari, thực kiêu ngạo. Lý Tĩnh Kỳ các cô cũng bị chiếc Porche làm hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau.

Nhìn đến là Thương Yên Vân giờ trò quý, Lý Tĩnh Kỳ tức khí định xông lên, nhưng là bị Trần Tuấn Long kéo lại, trường hợp như vậy vẫn là không nên tranh đua.

Thương Yên Vân đứng lên, lắc lắc mái tóc của cô, sau đó hỏi:

- Tí nữa có trận đấu khác, không biết anh tham gia không nhỉ?

Cô hướng Trần Tuấn Long mời thi đấu.

Lăng Linh đã rất khó chịu, không đợi Trần Tuấn Long trả lời, Lăng Linh ở một bên liền hô:

- Trận đấu? Tham gia, tại sao không tham gia, chúng ta nhất định đã bại cô.

Trần Tuấn Long khẽ nhủ mày, nhưng mà cuối cùng vẫn là gật đầu, vốn chính là đi ra chơi, để vui vẻ. Thương Yên Vân nhìn đến Trần Tuấn Long đáp ứng, cũng gật đầu, thản nhiên cười. Sau đó nói:

- Tốt, lát nữa gặp!

Nói xong lại vào trong xe, nhanh chóng khởi động rồi rời đi.

Ngay cả Tú Tú vốn không nói chuyện mấy cũng nói:

- Mấy người đó nông cuồng thế, em không thích người kiêu ngạo như vậy, đại ca ca, lát nữa anh nhất định phải thắng!

Lý Tĩnh Kỳ ở bên cạnh cũng nói:

- Đúng, có thể là vừa rồi bị Long ca vượt qua, mới lại đây khiêu khích, Long ca, em ủng hộ anh! Chúng ta nhất định phải thắng.

Trần Tuấn Long nở nụ cười.

- Được, anh nghe các em! Ha ha. . .

Thương Yên Vân dừng lại xe lại xong liền hỏi Thương Yên Vũ:

- Tên vừa rồi trước kia em gặp qua chưa?

Thương Yên Vũ thuộc loại có vẻ ôn nhu trầm tĩnh, vừa rồi từ đầu đến cuối đều không có nói chuyện, thấy chị gái Thương Yên Vân hỏi, suy nghĩ một chút sau lắc đầu:

- Chưa gặp qua, không có ấn tượng.

- Vừa rồi cô bé nữ sinh bên người hấn dường như là em gái nhị ca, trước kia chị gặp qua một lần.

Thương Yên Vân nói.

- A, phải không? Sao em không nhớ nhỉ?

Thương Yên Vũ nói,

- Đi thôi, tìm đại ca đi.

- Được

Thương Yên Vân nói, sau đó hai người xuống xe đi đến chỗ đại ca Thương Đào bên kia.

Chương trình đua xe đêm nay là Thương Đào tổ chức. Đại thiếu gia của thủ đô Thương Đào, có cha là Thương Bác Siêu quan chức hiển hách, trên chính trường cũng là nhất ngôn cửu đỉnh. Thương Đào từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm người nối nghiệp trước đây cũng không thiếu tiếp thu đủ các nền giáo dục. Đại khái là bệnh chung của con em nhà giàu, Thương Đào bản thân cũng thực phản nghịch. Tốt nghiệp đại học xong liền bị đưa đi Mi học thạc sĩ ở đại học Harvard, lại cố tình lựa chọn ra ngoài một mình gây dựng sự nghiệp, bằng vào thiên phú buôn bán cùng một chút bốc đồng, thế nhưng y tay trắng lại làm được một mảnh giang sơn ở giới IT nước Mi. Nhìn thấy con lợi hại như vậy, Thương Bác Siêu cũng an tâm, còn thông qua quan hệ của mình, lo liệu cho con khi về nước lập một công ty. Thương Đào về đúng lúc mạng internet phát triển, về nước đầu tư, công ty của hấn nhanh chóng bành trướng, dùng

hình thức đầu tư phiếu lưu, cổ phần khổng chế nhiều trang web ở Trung Quốc, lại thành công ở thị trường NASDAQ, kiếm được rất nhiều.

Tuổi trẻ đã thành công như vậy, Thương Đào nghiêm nhiên thành lãnh tụ thanh niên của thủ đô, cha mẹ lại là cán bộ cao cấp, là lão đại của tất cả đám Thái Tử Đảng ở thủ đô.

Có tiền lại hiếu động, y tự nhiên thích cái mới, thỉnh thoảng tổ chức một ít hoạt động. Đua xe đúng là hoạt động mà y thích nhất.

Bên trong đám Thái Tử Đảng có Lý Đông cũng thích chơi trò này, hai người là hứng thú hợp nhau, nghe nói Lý Đông cuối tuần trước mua một chiếc Ferrari, y cũng đang đặt từ nước ngoài một chiếc Porche, hai người hẹn ước, đêm nay đến để tỷ thí.

Đương nhiên, Thương Đào tuyệt đối sẽ không nghĩ đến đêm nay tỷ thí sẽ có người làm náo động, mà người này chính là Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long đang thử chiếc bảo mã của mình. Hắn đối với chiếc xe cải trang phi thường có tin tưởng, mà Lý Tĩnh Kỳ đã sớm vì hắn mà báo danh.

Đêm nay dự thi tổng cộng có 36 chiếc xe, chia làm 6 tổ dự thi, lại nói không chỉ có là một tầng hầm này, mà là chạy hết chín tầng bãi đỗ xe, mà lên đến trên tầng đỉnh lại còn là địa điểm mấu chốt nhất, bởi vì phải vượt qua ít nhất 18 đoạn rẽ, nếu lái bình thường chậm rãi cũng thực dễ dàng, nhưng khó giữ được ở tốc độ cao còn có thể tự nhiên đi lên, cái này cần đến kỹ thuật lái xe cao.

Bắt đầu Trần Tuấn Long đi một vòng, mấy chỗ rẽ ngoặt là bình thường. Biết có nguy hiểm Trần Tuấn Long không đồng ý, nhưng Lăng Linh, Lý Tĩnh Kỳ cùng Tú Tú muốn ngồi xe của hắn, Trần Tuấn Long không có biện pháp, cũng chỉ làm cho các cô lên đây. Lăng Linh chiếm lấy hàng ghế trước, Lý Tĩnh Kỳ cùng Tú Tú đều ngồi ở mặt sau, các cô đều đã thắt dây an toàn, cùng đợi trận đấu bắt đầu.

Dựa theo quy tắc, mỗi tổ lấy ra một người xuất sắc nhất, như vậy loại bỏ dần chỉ còn hai đợt thi là có thể quyết thắng bại.

Trong nhóm Trần Tuấn Long thực lực hắn là không tính mạnh, nhưng dự thi nhóm xe đều là xe thể thao, khi bọn hắn nhìn đến chiếc Spark, đều đều nở nụ cười, xe này mà cũng dám đến dự thi.

Lý Tĩnh Kỳ cũng có chút sốt ruột, vừa rồi định mượn xe của anh trai, Trần Tuấn Long kỹ thuật lái xe là nhất lưu, chiếc Ferrari quả thực là tạo ra cho hắn. Nhưng bất đắc dĩ anh trai nói là y cũng dự thi, tự nhiên là không thể mượn, lại còn hỏi "người bạn" của mình là ai, Lý Tĩnh Kỳ cũng không nói, bỏ chạy trở về.

Spark thì Spark, Lý Tĩnh Kỳ nghĩ, nói không chừng kỹ thuật lái xe của Trần Tuấn Long, có thể thắng cũng không kỳ quái. Tuy lo lắng, nhưng Lý Tĩnh Kỳ nhìn bộ dáng tự tin của Trần Tuấn Long thì cũng an tâm.

Nhóm đầu tiên thi đấu đã muốn quyết định ai xuất sắc, hai chị em sinh đôi và chiếc Porche là thứ nhất. Hiện tại đến nhóm Trần Tuấn Long. Khi Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ nhìn Trần Tuấn Long lái không phải chiếc Ferrari mà là chiếc Spark thì đều cảm thấy thực kinh ngạc.

Trận đấu chính thức bắt đầu, Trần Tuấn Long dẫn đầu đi ra, Trần Tuấn Long đã muốn đẩy vòng tua máy lên cao nhất, trên xe mấy cô gái kinh ngạc nhìn chiếc Spark động cơ bắt đầu tích tụ, sau đó như núi lửa bộc phát mà đi.

Mà đối với chiếc "bảo mã" đã qua cải tạo này của Trần Tuấn Long, Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ vừa thấy, kết quả này cũng thật làm các cô mở rộng tầm mắt. Xem ra Trần Tuấn Long vẫn là có dự tính trước.

Cơ hồ không có trì hoãn, Trần Tuấn Long khởi động, một đường dẫn đầu, dẫn trước người gần nhất đến 1 phút, trở thành người thứ nhất trong nhóm. Mọi người trong nhóm tham gia trận đấu cũng không dám tin tưởng, Trần Tuấn Long cũng có thể chạy về nhất, bọn họ nào biết đâu rằng xe của Trần Tuấn Long đã trải qua cải tạo tỉ mỉ.

"Già trư ăn thịt hổ" luôn là điểm mạnh của Trần Tuấn Long.

Mà mấy cô gái ngồi ở trong xe là vui nhất, vừa rồi Trần Tuấn Long biểu diễn kỹ thuật lái xe quả thực chính là hoàn mỹ, ở mấy chỗ vòng cua Trần Tuấn Long chuyển số, phanh lại, quay đầu là hành văn liền mạch lưu loát, vững vàng mà qua chỗ ngoặt, mà đối thủ của hắn hoặc là tự giảm tốc, hoặc là chính là đụng vào tường. Vừa rồi còn có một chiếc phanh không kịp, đâm vào một chỗ ngoặt sau lại được xe tải lùi đi.

Ở trên xe, Lý Tĩnh Kỳ lại lấy ra di động, ghi lại tất cả màn hành động phấn khích vừa rồi, bao gồm tất cả động tác của Trần Tuấn Long đều ghi lại. Những tư thế động tác của Trần Tuấn Long làm cho người ta có một cảm giác mạnh mẽ, tự nhiên mà tiêu sái.

Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ cũng không nghĩ tới Trần Tuấn Long biểu hiện lại xuất sắc như thế. Hai chị em đưa mắt nhìn nhau, hứng thú với Trần Tuấn Long cũng càng nhiều hơn.

Mấy trận đấu tiếp theo rất nhanh có kết quả, Thương Đào lái chiếc MR2 thuận lợi về nhất, Lý Đông cùng chiếc Ferrari cũng là về thứ nhất, mà Cuồng Buru cũng thế, cùng một thanh niên khác, mọi người cùng nhau vào vòng bán kết.

Thương Đào thấy Trần Tuấn Long biểu hiện ra ngoài thực lực cũng là nhìn với cặp mắt khác xưa. Y chú ý nhìn Trần Tuấn Long một hồi lâu, trước kia là chưa thấy qua hắn, nhìn dáng vẻ của hắn hẳn là người rất thực lực. Thương Đào giới về xem tướng, kinh nghiệm nhiều năm trên thương trường nói cho y một điều rằng Trần Tuấn Long không đơn giản.

Trần Tuấn Long cũng chú ý tới Thương Đào, hai người cách xa nhau khẽ gật đầu, xem như là chào hỏi.

Trận đấu tiếp theo lập tức bắt đầu, Trần Tuấn Long vừa lúc cùng Thương Đào một tổ, Thương Đào đã nghĩ hai người có thể độ sức.

Ba chiếc xe sắp xếp, đang chờ trọng tài, Thương Đào quay đầu nhìn lại, Trần Tuấn Long mặt kiên nghị mà bình tĩnh, vốn Thương Đào luôn rất tin tưởng chính mình, nhưng thực đáng tiếc, y lần này đụng tới là Trần Tuấn Long.

Xuất phát lần này Trần Tuấn Long cũng lại dẫn đầu, Thương Đào ở phía sau phần khởi tiến lên, thật sự nhanh. Y đã nhận ra rằng xe Trần Tuấn Long nhất định là cải tạo, trách không được hấn như thế trấn định tự nhiên, nguyên lai là có chỗ dựa.

Thương Đào cắn răng một cái, giẫm mạnh chân ga, phía trước chính là góc cua, Trần Tuấn Long khẳng định sẽ giảm tốc, đến lúc đó chính mình là có thể lợi dụng kỹ thuật drift để vượt qua hấn ở chỗ ngoặt.

Thương Đào tính toán tốt, nhưng ý nghĩ như vậy không đợi đến lúc y thực thi đã hoàn toàn tan biến. Chỉ thấy phía trước Trần Tuấn Long không có dấu hiệu giảm tốc, ngay tại chỗ rẽ đột nhiên khê phanh lại làm xe trượt đi, văng văng vào chỗ rẽ, tiếp tục chạy điên cuồng.

Thương Đào tro mắt nhìn khoảng cách Trần Tuấn Long với mình càng ngày càng xa. Y đã muốn lợi dụng kỹ thuật để vẫn hồi xu hướng suy tàn. Nhưng kỹ thuật y có Trần Tuấn Long cũng biết, ngược lại là Trần Tuấn Long có mấy chiêu kỹ thuật mà Thương Đào lại không biết. Trần Tuấn Long đương nhiên sẽ không cho Thương Đào cơ hội. Trần Tuấn Long vẫn chạy như bay, lực ly tâm tăng tốc độ làm cho các cô gái ngồi ở trên xe hô to đã nghiền, ngay cả Thương Đào cũng còn không biết cách nào để có thể làm được như thế.

Trần Tuấn Long tự nhiên là thắng rồi, hiện tại liền xem tình huống một nhóm khác. Nhóm này có hai chị em và chiếc Porche, có Ferrari của Lý Đông cùng Cuồng Buri. Trong đám người này Trần Tuấn Long ngược lại lại xem trọng Cuồng Buri. Gã đã chơi xe nhiều năm như vậy, kỹ thuật hấn là không kém.

Mà những người khác lại nhìn hai chiếc Porche cùng Ferrari cảm thấy hứng thú. Trận đấu bắt đầu, đầu tiên là Cuồng Buri dẫn đầu, chiếc Porche theo sát sau đó, Lý Đông xếp hạng cuối cùng. Nhưng một vòng, Porche ngay tại chỗ rẽ bỏ qua Cuồng Buri, bắt đầu dẫn đầu. Bọn họ ở mấy tầng khác trận đấu tình huống mọi người đều nhìn không tới, nhưng mà kết quả chính là hai chị em sinh đôi và chiếc Porche chạy về đầu tiên.

Cuối cùng thời khắc quyết đấu đã đến, Porche và Spark, mọi người đều xem trọng Porche mà không phải Spark, mọi người thấy Trần Tuấn Long vừa rồi biểu hiện ra ngoài thực lực cũng vẫn xem nhẹ, bởi vì mỹ nữ luôn có thể hấp dẫn lực chú ý của nam nhân.

Thương Yên Vân luôn tin tưởng kỹ thuật lái xe của mình, nhưng mà lần này ngồi ở chỗ điều khiển không phải cô, mà là em gái cô, Thương Yên Vũ.

Thương Yên Vũ tuy rằng nhìn qua thì nhả nhận bình tĩnh, nhưng lái xe cũng là đặc biệt điên cuồng, cô thích tốc độ và sự kích thích. Mà Trần Tuấn Long lại là một đối thủ rất tốt. Có lẽ, đàn ông hấp dẫn các cô gái thường là bắt đầu bởi những hành động và biểu hiện của mình. Trần Tuấn Long mang đến cho hai cô gái ấn tượng vô cùng sâu. Từ Ferrari đến Spark, Trần Tuấn Long cho các cô cảm giác luôn thần bí mà lại mới mẻ độc đáo.

Hiện tại rốt cục đến lúc chân chính đánh giá, Thương Yên Vũ hết sức chăm chú, đạp chân ga, Porche phát ra tiếng gầm rú "Ông . . Ông . .", biểu hiện ra động lực mạnh mẽ của nó.

Mà Trần Tuấn Long với chiếc Spark cũng không yếu thế, làm cái gì đều phải lấy thứ nhất, đây là tín niệm của Trần Tuấn Long, hơn nữa còn có quyết tâm, theo đuổi hoàn mỹ chính là cá tính Trần Tuấn Long.

Thương Yên Vũ nghiêng đầu nhìn lại, trên xe ba cô nhóc kia cũng không yếu thế nhìn chăm chăm mình bên này. Chỉ có Trần Tuấn Long trên mặt lộ vẻ thần nhiên tươi cười, hấn là như vậy trấn định tự nhiên, không vì bên ngoài tác động. Nhìn gương mặt anh tuấn kiên nghị kia, Thương Yên Vũ không khỏi trong lòng vừa động. Quá đẹp trai! Đây là cô kết luận về Trần Tuấn Long.

Đương nhiên, sự hào cảm của Thương Yên Vũ đối với Trần Tuấn Long tuyệt đối sẽ không hề ảnh hưởng đến khả năng thi đấu của cô. Cô đến đây là để tìm kiếm kích thích, mà loại này kích thích, Thương Yên Vũ đương nhiên hy vọng là càng lớn càng tốt. Hiện tại duy nhất có thể thỏa mãn đam mê kích thích của cô chính là Trần Tuấn Long.

Trận đấu chính thức bắt đầu, Thương Yên Vũ bay nhanh, vào số, nhấn ga. Porche của cô dẫn đầu xuất phát, Trần Tuấn Long mỉm cười theo sát sau đó. Mà Lăng Linh cùng Lý Tĩnh Kỳ rất là lo lắng, dù sao đối thủ lái là Porche, Trần Tuấn Long lái xe này có phải là đối thủ của người ta không?

Rất nhanh các cô liền phát hiện lo lắng là dư thừa, Trần Tuấn Long ở vào khúc cua thứ nhất đã muốn cùng chiếc Porche của Thương Yên Vũ chạy song song, Trần Tuấn Long còn mỉm cười nghiêng đầu nhìn sang đôi tỷ muội xinh đẹp. Thương Yên Vũ cũng chú ý tới biểu tình của Trần Tuấn Long, hấn tiêu sái mà thoải mái, phía trước chính là khúc cua đó, Trần Tuấn Long còn làm một cái động tác "ưu tiên phụ nữ", nhường cho xe Porche của cô đi trước.

Thương Yên Vũ cắn răng, đánh tay lái, rẽ đi vào, khúc cua loại này cô thường chạy, cho nên dẫn đầu một cô rất tin tưởng có thể thắng Trần Tuấn Long. Kỹ thuật drift của cô hoàn toàn là học theo Thương Đào, trò giỏi hơn thầy, đến cả chị gái cũng không có được thiên phú như cô. Theo Porche dừng lại một chút, xoay đầu, lướt qua đoạn cua, động tác Thương Yên Vũ là hành văn liền mạch lưu loát hoàn thành, vô cùng xinh đẹp. Cô đặc ý ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu, lại ngạc nhiên phát hiện, chiếc Spark như là dán vào đuôi xe mình đồng thời tiến vào, hai chiếc xe ngay tại khúc cua hẹp đi lên. Đi tới bãi đỗ xe tầng thứ hai, ngay tại chỗ ra khúc cua kia trong nháy mắt, Thương Yên Vũ còn không có tới kịp, Trần Tuấn Long và chiếc Spark đã muốn vượt qua.

Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ hai mặt nhìn nhau, các cô làm sao nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện như vậy, Spark thế nhưng siêu việt hơn Porche? Thương Yên Vũ hiện tại đành phải mạnh mẽ tiến lên, nhưng mà Trần Tuấn Long tiếp tục bảo trì dẫn đầu, một chút cơ hội cũng không cho.

Ở vài chỗ cua sau, xe Trần Tuấn Long dẫn đầu tới cuối cùng. Trên xe Lăng Linh, Lý Tĩnh Kỳ còn có Tú Tú đều hoan hô. Các cô liên tục ba lượt đã trải

qua đua xe mạo hiểm kích thích, mỗi lần lại kích thích và lý thú hơn so với lần trước đó. Nhất là vừa rồi, Trần Tuấn Long ở ra khúc cua bỏ qua được hai tỷ muội, Lăng Linh các cô ở thời qua kia trong nháy mắt nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Thương Yên Vân, Thương Yên Vũ, tình hình này thật là cao hứng, thật là đặc ý.

Mà Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ lại ưỡn oai trở về, các cô thua, nhưng đều cảm thấy thua không cam lòng, bởi vì Porsche là xe thể thao, ở quốc lộ mới thể hiện hết sự ưu việt, mà nay ở trong bãi xe chật hẹp này, Porsche không thể phát huy đi ra. Cho nên Thương Yên Vân cùng Thương Yên Vũ cảm thấy lần này thật là xấu hổ, hai cô nhìn nhau một chút, tâm ý tương thông, đều gật gật đầu.

- Chị đi hỏi hấn, hỏi dám cùng chúng mình đấu lại một trận không. Em nhất định phải thắng hấn một lần mới được.

Thương Yên Vũ cắn răng nói, cô biết chính mình nếu không thể thủ thắng được một trận thì về sau chuyện Trần Tuấn Long thắng mình lần này nhất định sẽ lưu lại bóng ma cho chính mình, cho nên cô mới lựa chọn sở trường nhất là đua trên quốc lộ, hi vọng có thể hòa một ván.

Thương Yên Vân sau khi đi không lâu, hàn huyền vài câu liền quay trở lại, về mặt bắt đắc dĩ. Thương Yên Vũ nhìn đến vừa rồi chị mình cùng Trần Tuấn Long nói chuyện thì phía sau kia ba vị cô bé nữ sinh đều là dùng ánh mắt đối địch nhìn chị mình. “Ba cái con nhóc này!” Thương Yên Vũ thâm mắng trong lòng.

Nhìn đến chị bắt đắc dĩ trở về, nhún vai với mình, Thương Yên Vũ nhún mày:

- Như thế nào? Hấn không dám đấu sao?

Thương Yên Vân nói:

- Hấn không phải không dám, hấn nói đấu lại hấn không có lợi gì, còn lãng phí thời gian và xăng. Hấn nói bỏ qua!

Thương Yên Vũ nghiêng đầu nhìn lại, Trần Tuấn Long đang hứng phần nói chuyện cùng ba cô gái, cô oán hận cắn răng, đứng dậy xuống xe nói:

- Em đi tìm hấn, hỏi hấn có phải người nhất gan hay không.

Thương Yên Vũ đã quyết định thì không ai có thể ngăn cản được cô. Chỉ thấy cô bước nhanh hướng Trần Tuấn Long đi đến, chuẩn bị chất vấn năng lực của hấn. Thương Yên Vân lắc đầu, nhảy đến đầu xe, nhìn em gái đi qua.

Trần Tuấn Long vẫn hiểu được đạo lý lạt mềm buộc chặt, hấn lời nói dịu dàng cự tuyệt Thương Yên Vân đòi chiến, tự nhiên không phải vì sự tức giận của ba cô bé bên cạnh, mà là đưa dây dài câu cá lớn, hấn cũng rất muốn chơi đùa cùng với cặp chị em sinh đôi này.

Quả nhiên, Trần Tuấn Long nhìn thấy một cái cô gái bình tĩnh đi tới, hấn liền hiểu được kế sách của mình thành công. Trần Tuấn Long trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, bình tĩnh nhìn thiếu nữ tuyệt sắc đang đi tới.

Thương Yên Vũ cũng thật có điểm chịu không nổi ánh mắt của Trần Tuấn Long, cô phụng phịu đi đến Trần Tuấn Long trước mặt, hỏi:

- Làm sao vậy, không dám cùng chúng tôi đấu lại sao? Chạy quốc lộ, anh dám đua không?

Trần Tuấn Long mỉm cười:

- Tôi vì cái gì cùng các cô đấu lại chứ? Chẳng lẽ vì cho các cô cơ hội thắng lại?

Thương Yên Vũ mặt không nhận được.

- Nơi này không hợp với chiếc Porsche, xe của anh nhỏ, ở trong này thích hợp, nếu chạy quốc lộ, mười chiếc xe của anh cũng không phải đối thủ của tôi, biết thua rồi thì đừng đua, hừ hừ!

Cuối cùng còn dùng giọng mũi phát ra hừ, rõ ràng là khinh thường Trần Tuấn Long, kỳ thật đây là cô khích tướng.

Nếu người ta như vậy, Trần Tuấn Long đành phải ứng chiến, chỉ thấy hấn mỉm cười nói:

- Được, như lời cô nói, đua thì đua, tôi sợ đến lúc đó có người là gây ông đập lưng ông thôi. Hắc hắc. . .

Sau đó Trần Tuấn Long hỏi:

- Nói đi, đua thế nào?

- Từ nơi này xuất phát, chạy đến Thiên Tân rồi quay lại, thế nào?

Thương Yên Vũ định liệu trước, lộ trình này cô đã chạy qua một lần, lấy tốc độ chiếc Porsche, nửa giờ là chạy xong, so về tốc độ, Porsche tuyệt đối là số một.

- Được!

Trần Tuấn Long không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý, lúc này Thương Yên Vũ đưa tay đến, cùng với hấn vỗ tay thề, Trần Tuấn Long mỉm cười đập tay ba cái, tay Thương Yên Vũ nhỏ bé trắng mịn làm Trần Tuấn Long cảm giác không sai.

- Các em đi hay không?

Trần Tuấn Long để Thương Yên Vũ đi rồi, hỏi ba tiểu quỷ phía sau.

- Đi, sao lại không đi chứ.

Lăng Linh trước nói:

- Đại ca ca, anh có tin tưởng thắng chứ? Xe của họ là Porche đấy.

Trần Tuấn Long cười ha hả.

- Porche thì có gì, xe của anh nhưng là động cơ Ferrari đấy, bằng không nào có lợi hại như vậy.

Mấy cô gái cũng không biết về xe chỉ nghe Trần Tuấn Long nói hấp dẫn, tự nhiên cao hứng:

- Thật sự vậy sao? Long ca, chúng ta đây vẫn có cơ hội thắng?

Trần Tuấn Long lắc đầu nói:

- Không phải có cơ hội, chúng ta là tuyệt đối sẽ thắng!

Lập tức mang theo ba cô gái lên xe, đi vào điểm xuất phát, Thương Yên Vũ cùng Thương Yên Vân đã sớm chuẩn bị tốt, bắt đầu một tiếng, hai xe trước sau chạy ra khỏi bãi đỗ xe, chạy hướng ra đường cao tốc.

Thương Yên Vũ điều khiển chiếc Porche dẫn đầu ở phía trước, Trần Tuấn Long lái Spark đi theo ở phía sau, còn không tăng tốc độ, cho nên tốc độ của Thương Yên Vân cũng không nhanh lắm, cô cảm thấy Trần Tuấn Long có thể theo kịp cũng là bình thường.

Trải qua một lúc truy đuổi, Thương Yên Vũ rút cục từ đường tứ hoàn rẽ vào đường cao tốc, bắt đầu mãnh nhấn ga, cô điều khiển chiếc Porche giống như một con báo, nhanh như điện chớp, thể không thể đỡ. Xe trên đường cao tốc bị cô vượt liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69: Đâm Phải Kẻ Trộm.

Khi vượt qua rồi, những tiếng kêu vù vù nhanh cực đại của chiếc xe làm cho Thương Yên Vũ nghe mà vô cùng thoải mái. Mà tất cả lái xe trên đường cao tốc khi nhìn thấy hai mỹ nhân áo trắng như tuyết đang lái một chiếc xe thể thao chạy như bay trên đường thì đương nhiên là cũng miễn cưỡng nhìn cảnh đẹp. Có điều cảnh đẹp ấy có chút không hoàn chỉnh ở chỗ là ngay phía sau lại có một chiếc xe Spark màu vàng kim, giống con heo con đang gấu gấu bám sát xe Porche không rời.

Thương Yên Vũ cũng có chút kỳ quái, từ trong kính chiếu hậu có thể nhìn thấy rõ ràng là cái xe Spark kia của Trần Tuấn Long cũng chạy nhanh thật. Bây giờ tốc độ xe mình đã sắp đến 200 km rồi, ở đoạn đường không xe cộ kia mình đã đi với tốc độ nhanh nhất mà cũng chưa bao giờ vượt lên quá 300 km. Thế mà xe của Trần Tuấn Long vẫn có thể duy trì một khoảng cách nhất định với xe mình. Điều này không khỏi làm cho Thương Yên Vũ thấy phiền lòng.

Vòng qua một đoạn cua lớn, nhìn thấy ở phía trước cũng không có xe, vừa lúc tăng tốc được. Thương Yên Vũ nhấn ga một cái, xe Porche lập tức lao đi như mũi tên bắn, thoáng chốc đã bỏ rơi xe Spark của Trần Tuấn Long ở phía sau. Thương Yên Vũ cao hứng, trong lòng thầm vui vẻ hừ hừ vài tiếng, ý nghĩ có phần sung sướng: "Bây giờ lại còn không vứt bỏ mày được hay sao!"

Nhưng sự cao hứng này cũng không duy trì được bao lâu, ngay trong kính chiếu hậu, cô đã nhìn thấy xe Spark vừa bị cắt đuôi kia lại chậm rãi chạy lên. Lúc này Thương Yên Vũ thấy nghi hoặc, xe Spark của Trần Tuấn Long, cho dù là đã từng cải tạo rồi cũng không có khả năng mạnh như vậy chứ? Nếu như xe của hắn lợi hại như thế, thì tại sao hắn lại không vượt qua xe mình mà lại cứ lúc nào cũng duy trì một khoảng cách nhất định với xe mình chứ?

Lý do tại sao thì chỉ có mình Trần Tuấn Long biết.

Trần Tuấn Long mỉm cười lái xe đi theo chiếc Porche của hai chị em Thương Yên Vũ. Hắn không hề nóng nảy chút nào. Bây giờ còn chưa đến Thiên Tân, muốn chơi tính toán thời gian thì còn sớm lắm. Hắn liếc một cái nhìn đồng hồ đo, trong lòng thầm tính toán. Lần này xem ra hai người ở trên xe đối phương kia chắc sẽ chịu thiệt hơn rồi, vì xe của mình còn thêm ba cô bé nữ sinh Lăng Linh này nữa.

Nhưng ba người Lăng Linh lại rất vui vẻ thoải mái. Đua xe kích thích mạo hiểm như thế là lần đầu tiên các cô tham gia, ai nấy đều nắm chặt đai an toàn và tay nắm cửa xe, bởi vì khi ngồi chiếc xe này sẽ có cảm giác như bay như phiêu lãng. Đặc biệt là khi vừa rồi Trần Tuấn Long tăng tốc đuổi theo Thương Yên Vũ, Lăng Linh ngồi bên cạnh nhìn chỉ số trên đồng hồ công-tơ-mét, chẳng mấy mà kim đồng hồ chỉ đến số 350km. Cảnh vật ngoài cửa xe không ngừng lao đi vun vút, cô quay đầu sang nhìn Lý Tĩnh Kỳ và Tú Tú ngồi ở ghế sau. Các cô cũng đang hưởng thụ khoái cảm cực nhanh này.

Trần Tuấn Long không hề quay đầu, chỉ chuyên chú lái xe, nhưng hắn mỉm cười lớn tiếng nói chuyện:

- Thế nào? Cảm giác có thích không?

Bình thường những lời nói này không nên hỏi các cô bé như thế, nhưng hắn đang hưởng thụ cảm giác khoái hoạt tốc độ này.

- Quá tuyệt vời!

Lăng Linh ở bên cạnh trả lời.

- Đại ca ca, khi nào thì anh định vượt qua các cô ấy?

- Phải rồi,

Sau đó là giọng Lý Tĩnh Kỳ,

- Làm sao mà chúng ta cứ phải đi theo phía sau các cô ấy mãi thế, vượt qua họ đi không được sao?

- Có thể chứ, nhưng tự chúng ta chạy thì lại không có mục tiêu, thế thì còn ý nghĩa gì nữa. Biết chuyện mèo đuổi chuột không?

Trần Tuấn Long vừa trả lời vừa nhún ga, tốc độ xe lập tức lại tăng thêm rất nhiều. Lăng Linh và Lý Tĩnh Kỳ ở bên cạnh đều gật đầu đồng ý.

- ....Chúng ta bây giờ chính là mèo. Còn cái Porche phía trước à, ha ha, chính là con chuột. Họ chạy thế nào cũng không thoát được đâu, bây giờ để xem chúng ta treu chọc họ như thế nào nhé.

Cái lý luận mèo bắt chuột này của Trần Tuấn Long rất được lòng ba cô bé.

Ngay khi còn đang nói chuyện thì Trần Tuấn Long đã sắp vượt qua xe Porche của hai chị em Thương Yên Vũ. Đương nhiên, đó cũng là cực hạn của chiếc Spark này của hắn.

Dù sao Spark sau khi cải tạo so sánh với Porche nguyên bản cũng có sự chênh lệch rất lớn. Sở trường của Trần Tuấn Long chính là lượn lách thành thạo. Nếu như truy đuổi ở trong phố xá sầm uất thì có lẽ không ai là đối thủ của hắn được. Mấy trò lượn lách rượt đuổi này hắn không chỉ rèn luyện qua mà còn đã từng trải qua thực chiến rồi. Lại nhớ lần trước đánh cuộc với Cuồng Buru, còn có cả cô cảnh sát lái xe đuổi bắt hắn nữa, trong tình huống say rượu mà Trần Tuấn Long còn có thể lái xe được tốt đến như thế, hơn nữa, lại còn tự nhiên chạy đi bay trên đường phố sầm uất thì có thể thấy được kỹ thuật lái xe của hắn tốt đến mức nào.

Nhưng bây giờ thì không giống như thế, đua xe trên đường cao tốc thuần túy chỉ là so sánh tính năng xe mà thôi. Đương nhiên, một người chơi xe đua cũng sẽ có lợi thế nhất định ở phương diện này. Có điều Trần Tuấn Long phát hiện ra kỳ thật ưu thế của hắn cũng không lớn. Sở dĩ Thương Yên Vũ chọn đua trên đường quốc lộ như vậy là cũng có đạo lý cả. Tình thế hiện giờ đối với cô là cực kỳ có lợi, mà Trần Tuấn Long lại không có một lựa chọn nào khác.

Nhưng Trần Tuấn Long dựa vào kinh nghiệm của mình đã nắm bắt được điểm sơ hở của Thương Yên Vũ, hiện giờ chính là muốn làm cho cô không ngừng phạm sai lầm. Khi thấy mình cứ đuổi theo thì Thương Yên Vũ lại cứ điên cuồng nhún ga, gầm rú phóng đi, Trần Tuấn Long cười đắc ý. Đây chính là kết quả mà hắn muốn thấy.

Tốc độ trung bình là khoảng 200km/ giờ, từ Bắc Kinh đến Thiên Tân thì cũng chẳng mấy thời gian. Còn trên đường từ Thiên Tân trở về, chưa đi được một nửa đường thì Thương Yên Vũ đột nhiên phát hiện, trên đồng hồ đo xăng của Porche có chỉ, xăng sắp hết. Làm sao có thể như thế được cơ chứ... Thương Yên Vũ sốt ruột nghĩ. Đêm nay vốn định đua ở trong hầm ngầm tòa nhà Vân Thiên thôi, nên xăng cũng không đổ thêm. Cô vốn cũng không hề ngờ được rằng là sau đó lại đua với Trần Tuấn Long trên đường quốc lộ. Kỳ thật là trước khi xuất phát, theo như cô dự tính thì xăng xe Porche còn lại hắn là còn có thể chạy qua chạy lại được một lượt mà vẫn còn dư mới đúng. Làm sao bây giờ lại sắp hết xăng được chứ?

Sau khi nhìn thấy trong gương chiếu hậu, xe Spark của Trần Tuấn Long lại ráo riết truy đuổi, không hề nghĩ ngợi gì thêm nữa, Thương Yên Vũ trực tiếp nhún chân ga, lại kéo dài khoảng cách với Trần Tuấn Long. Mà lúc này đây, trên đồng hồ đo xăng, lượng xăng hao tổn đi lại không ít.

Đột nhiên lúc đó Thương Yên Vũ mới bừng tỉnh ngộ. Hóa ra là Trần Tuấn Long đã có kế hoạch sẵn. Cô cáu giận đập vào vô lăng. Bên cạnh chị gái cô Thương Yên Vân kỳ quái hỏi:

- Em làm sao thế hả Tiểu Vũ?

- Xe sắp hết xăng, chúng ta bị lừa rồi.

Thương Yên Vũ uể oải nói.

- Cái tên kia, hần ... hần thật là giảo hoạt!

Nhìn thấy xe Porche ở phía trước bắt đầu giảm tốc độ, Trần Tuấn Long mỉm cười chạy đi lên, rất nhanh đã chạy song song với hai chị em Thương Yên Vũ. Trần Tuấn Long hạ cửa kính xe xuống, quay đầu nhìn hai cô ở trên xe Porche. Bây giờ về mặt hai cô thật là buồn bực.

Khi nhìn thấy nụ cười tươi như chế nhạo của Trần Tuấn Long, Thương Yên Vũ cảm thấy đầu như nóng lên, không thèm để ý đến bất cứ điều gì khác, lại nhấn mạnh ga, lướt qua bọn Trần Tuấn Long.

"Cho dù là hết sạch xăng cũng phải vượt qua hần!" Thương Yên Vũ cắn răng oán hận nghĩ.

Qua chẳng được bao lâu, Lăng Linh ở trong xe Spark đột nhiên phát hiện ra, thấy lạ, xe Porche đã chạy trước xa rồi, lúc này lại đang nằm ỉ ra giữa đường, không động đậy được gì cả, thế là vì sao nhỉ?

Lăng Linh nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long không hề có biểu tình gì khác, trên mặt vẫn là nụ cười tươi thản nhiên. Mà cô quay đầu lại đằng sau thấy Lý Tĩnh Kỳ và Tú Tú cũng là vẻ mặt mê man, không hiểu gì.

Có lẽ chỉ có Trần Tuấn Long mới biết là vì cái gì. Mới vừa đi lên đường cao tốc, khi hần phát hiện ra rằng dù cho có dựa vào tốc độ của xe Spark và kỹ xảo của cá nhân hần thì cũng không thể vượt qua được xe Porche của Thương Yên Vũ, hần đã bắt đầu cân nhắc xem nên đánh bại cô như thế nào. Ngay ở lần đầu tiên thử đuổi theo Thương Yên Vũ, Thương Yên Vũ liền linh vượt lên đã làm cho hần phát hiện ra điểm sơ hở của chiếc Porche. Trần Tuấn Long đã thẩm tính toán kỹ lưỡng độ hao tổn nhiên liệu, và rất nhanh hần đã có kết luận, mức độ hao phí nhiên liệu của xe Porche sẽ rất lớn nếu như người lái không chú ý đến, và sẽ rất nhanh hết xăng. Bây giờ, Trần Tuấn Long mới dùng đến phép khích tướng. Hần không ngừng lợi dụng trạng thái truy sát để kích thích Thương Yên Vũ, để cho cô ta liên tục nhấn ga bỏ xa mình. Đương nhiên, cách làm này cũng coi như một lần đánh cuộc vận may. Nếu như xe Porche của Thương Yên Vũ có rất nhiều xăng thì Trần Tuấn Long cũng hết cách.

Thế mà rồi vận may lại thuộc về Trần Tuấn Long. Thương Yên Vũ lái chiếc Porche khỏi phải nói đương nhiên là xe mới rồi, bằng không cô cũng không mang ra mà khoe khoang với mọi người. Mọi người đều biết, xe mới chạy sẽ đều cần một khoảng thời gian phải chạy rồ-đa thì động cơ mới có thể phát huy được đến tận cùng, thông thường người lái cần phải chú ý những vấn đề đó. Nhưng tất cả những việc cần làm Thương Yên Vũ đã quên sạch rồi bởi sự kích thích từ cuộc đua gắt gao truy đuổi trên đường cao tốc.

Vừa rồi Porche đã chạy hết tốc độ đến cực hạn, hơn nữa lại là liên tục chuyển đổi vận tốc tăng với mức độ cao, thời gian dài cứ duy trì với tốc độ cao như thế không những tốn một lượng nhiên liệu lớn mà lại còn vì thoát khỏi xe Spark của Trần Tuấn Long cứ giằng co mà Thương Yên Vũ cứ giậm ga liên tục. Thích thì thích thật, nhưng việc làm đó lại càng khiến xe Porche thêm tốn xăng.

Mà trái lại Trần Tuấn Long, hần không chỉ điều chỉnh chuyển tốc hợp lý mà còn từ từ tăng tốc trong điều kiện duy trì tốc độ ổn định cho nên lượng nhiên liệu tiêu hao thấp hơn nhiều xe Porche của Thương Yên Vũ. Cái gọi là đường xa mới hay sức ngựa, Thương Yên Vũ vì muốn thỏa mãn con tức nhất thời mà bây giờ xe Porche bị nằm ỉ ra ở ngay trên đường lớn.

Hiện giờ cuối cùng cũng đã đến lúc Trần Tuấn Long biểu diễn. Chỉ thấy Trần Tuấn Long giậm ga, xe Spark đã nhanh chóng đuổi đến nơi. Thương Yên Vũ và Thương Yên Vân trở mặt nhìn hần từ phía sau chạy tới, nhưng động tác tiếp theo của Trần Tuấn Long thì tuyệt đối các cô không hề nghĩ tới.

Thấy trên đoạn đường này tạm thời còn không có xe nào lui tới, Trần Tuấn Long cười một tiếng rồi phanh khựng xe lại, tay phải của hần nhanh chóng đổi số, xe Spark liền trôi đi xung quanh vị trí xe Porche, vừa lúc vây quanh hai cô gái. Thương Yên Vũ và Thương Yên Vân kinh ngạc nhìn màn biểu diễn xe đua xuất sắc của Trần Tuấn Long. Chiều thức ấy kỳ thực là đại ca của hai cô là Thương Đào đã biểu diễn trong hầm ngầm đồ xe của tòa nhà Vân Thiên ngày hôm đó. Nhưng có điều màn biểu diễn của Trần Tuấn Long so với đại ca bọn họ ấn tượng hơn mà cũng khốc liệt hơn.

Thương Đào biểu diễn lướt xe cũng chỉ cần một cái sân lớn, và trong một vòng tròn do bốn chiếc xe tạo thành là đã đủ để y lướt đi rồi. Thế mà lúc này đây, Trần Tuấn Long lại chỉ vây quanh vòng tròn của một chiếc Porche mà thôi. Hai cô liếc mắt nhìn nhau đầy kinh hãi. Thật là lợi hại!

Bây giờ các cô thua tâm phục khẩu phục. Nghệ thuật đua xe và lướt xe của người ta thì bản thân mình có thúc ngựa cũng đuổi theo không kịp, Thương Yên Vũ thở dài một tiếng, tựa vào ghế ngồi.

Lúc này, mấy cô bé Lăng Linh ngồi trên xe thì lại cảm giác thật khác thường. Dưới tốc độ chuyển động cực nhanh, Trần Tuấn Long lại lái xe Spark lượn vòng mạnh mẽ như thế, các cô bị lắc đến nỗi tim như nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng không thể phủ nhận được rằng cảm giác này rất là kích thích. Lý Tĩnh Kỳ ngồi ở ghế sau, bộ dạng thật là no nê thỏa mãn, trong khi Tú Tú thì sắc mặt có chút tái nhợt, có vẻ như là say xe muốn phun ra.

Trần Tuấn Long cũng chú ý rằng cô bé không ổn, cho nên sau khi hoàn thành vòng quay cuối cùng, Trần Tuấn Long giậm phanh khựng lại. Xe Spark rớt cục văng vàng dừng lại, đứng song song với xe Porche của Thương Yên Vũ.

Đầu tiên là hần quan tâm quay đầu lại hỏi Tú Tú:

- Vừa rồi xoay quá nhanh, em không sao chứ Tú Tú?

Tú Tú nhắm tịt cả hai mắt lại giờ mới dám mở ra. Khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Trần Tuấn Long, trong lòng cô không khỏi rung động, vội vàng lắc đầu, cũng không nói một tiếng nào. Thực ra, pha lượn xoay vừa rồi làm cho cô rất là khó chịu, nhưng có được sự quan tâm của Trần Tuấn Long, dường

như tất cả những điều đó đều không còn là gì nữa.

Trần Tuấn Long lúc này mới cười cười quay đầu, chuyển ánh mắt về hướng hai chị em Thương Yên Vân trong xe Porsche. Hắn hạ cửa kính xuống, theo cửa kính chạy chậm rãi, hai mỹ nữ sinh đôi áo trắng như tuyết, sắc mặt lại khó nhìn dần hiện ra trước mắt Trần Tuấn Long.

- Xe của bọn họ làm sao thế nhỉ?

Ở bên cạnh Lăng Linh thì thầm hỏi.

Trần Tuấn Long không trả lời lại cô mà ngược lại lại ghé vào bên cạnh cửa kính, cười nói với hai chị em Thương Yên Vân ở trong xe Porsche:

- Xe hết xăng rồi ha? Ở đây cách Bắc Kinh còn xa, đến đây đi, lên xe tôi, tôi đưa các cô trở về.

Trần Tuấn Long nói ra lời mời một cách chân thành, ngược lại lại làm cho hai chị em Thương Yên Vân vốn ôm thái độ căm thù cảm thấy ngượng ngùng. Hóa ra các cô vẫn đối đãi với Trần Tuấn Long như kẻ địch và đối thủ, thế mà bây giờ người ta ngược lại lại sẵn sàng giờ tay ra cứu viện khi mình gặp khó khăn.

Dường như hai cô thương lượng với nhau rồi rất nhanh, Thương Yên Vân đến gần Trần Tuấn Long, nói:

- Thế.... nếu thế thì cảm ơn nhiều....

Cô nói như thế cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận sự trợ giúp của Trần Tuấn Long.

Lập tức, Trần Tuấn Long dừng xe lại bên ven đường, giúp hai cô đẩy xe Porsche vào bên lề. Thương Yên Vũ đổ xe từ té rồi, khóa kỹ cửa xe rồi nói với Thương Yên Vân:

- Chị, chị gọi điện thoại cho anh cả đi, bảo anh ấy cho người đến thu dọn. Hừ, đúng là cái xe vứt đi, xăng cũng chẳng có mấy.

Kỳ thật chuyện đó thì đâu có liên quan gì đến anh cả của hai cô chứ. Là do cô không đúng thời, lại tính toán lỗi phải lên đầu anh cả mình. Thật là lợi hại.

Thương Yên Vân cười nhẹ, cũng không để ý cô em, đi tới chỗ xe Spark của Trần Tuấn Long đang đỗ ở phía trước. Trần Tuấn Long cũng vì dừng lại giúp đỡ hai cô mà làm Lăng Linh mất hứng. Nhưng Trần Tuấn Long đã đồng ý giúp hai chị em Thương Yên Vân rồi thì Lăng Linh cũng không còn cách nào nữa cả.

Trần Tuấn Long sắp xếp cho Tú Tú và Lăng Linh cùng ngồi ở phía trước. Đáng người hai cô không cao lớn như Lý Tình Kỳ, cho nên vừa vặn có thể chen chúc nhau ngồi vừa chỗ ngồi ở băng ghế đằng trước. Trần Tuấn Long còn đưa riêng một cái gối ôm để Tú Tú ngồi lên, còn chỗ ngồi dư ra phía sau thì để đó cho Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ.

Đây quả thực là một tổ hợp rất kỳ quái. Một nam năm nữ, trong đó lại còn có cả một cặp chị em sinh đôi. Đợi cho đến khi Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ lên xe xong xuôi, mấy cô bé Lăng Linh đều có vẻ đánh giá hai chị em.

Vẫn là Thương Yên Vân cười mở khéo léo hơn. Chỉ thấy cô mỉm cười gật đầu như chào hỏi mọi người, rồi cuối cùng mới hỏi Trần Tuấn Long:

- Xin chào, chúng ta đùa với nhau lâu như thế mà còn chưa biết tên của anh nữa?

Trần Tuấn Long cười cười:

- Tôi tên là Trần Tuấn Long.

- Hóa ra là Long ca. Ha ha, hai chị em chúng tôi đây cũng xin tự giới thiệu một chút. Tôi là Thương Yên Vân, em tôi đây tên là Thương Yên Vũ. Vừa rồi chính là em tôi là người lái xe.

Thương Yên Vân vừa nói vừa kéo kéo em mình một chút. Thương Yên Vũ từ sau khi lên xe đến giờ vẫn đều chưa nói một câu.

Trần Tuấn Long ngẩng đầu nhìn vào gương chiếu hậu. Từ trong gương có thể nhìn đến được Thương Yên Vũ vẫn còn đang tức tối. Trần Tuấn Long thấy bộ dạng cô như thế thì không khỏi mỉm cười, tùm tùm nói:

- Xem ra vị tiểu thư này của chúng ta vẫn là có chút không phục với tôi có phải không?

Thương Yên Vũ hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Điều này lại làm Lăng Linh đang ngồi phía trước rất là mất hứng. Lăng Linh xoay đầu lại nói:

- Haizz, tôi nói này bà chị, thua chính là thua. Phải biết rằng chị thua dưới tay đại ca ca của tôi thì chẳng có gì đáng xấu hổ cả. Bởi vì đại ca ca của tôi chính là lợi hại như thế đó. Ha ha, chị hiểu chưa?

Đáng vẻ như dạy dỗ người ta của cô bé làm cho Thương Yên Vũ vốn đang tức giận lại càng thêm khó chịu.

- Ha ha, tôi thì thua rồi, nhưng tôi cảm thấy được là có người giờ trò, âm mưu quỷ kế!

Thương Yên Vũ cười lạnh vài tiếng.

Hóa ra sau khi lên xe, cô đã lén liếc qua đồng hồ đo trên xe của Trần Tuấn Long, chỉ số trên đó cho thấy kỳ thực xăng trong xe của Trần Tuấn Long cũng không nhiều. Nhưng với tình hình hiện tại bây giờ hẳn là hẳn vẫn còn có thể kiên trì chạy đến trạm xăng dầu kế tiếp được. Có điều bây giờ hồi hận cũng chả để làm gì, chỉ là Thương Yên Vũ nuốt không trôi được cục tức này thôi.

- Ha ha...

Lăng Linh nở nụ cười. Bây giờ cô có vẻ rất cậy mạnh:

- Chị bảo đại ca của tôi giờ trò giờ què à? Đây là đùa thật sự, chị đi xe Porche cơ mà. Đừng nói với tôi là xe của chị còn kém hơn cả xe Spark của chúng tôi nhé. Người thắng thì làm vua, đại ca của tôi thắng chính là thắng đấy.

- Được rồi.

Trần Tuấn Long vẫn đang lái xe lên tiếng.

- Lăng Linh, đừng nói nữa.

Hắn cảm thấy cũng không cần thiết phải tranh cãi phân bua mọi chuyện cho rõ ràng ra, cứ như thế bỏ qua đi là được rồi, cần gì phải so đo với người đẹp làm gì.

Thương Yên Vũ tiếp tục quay đầu đi, cũng không thêm để ý đến mọi người. Nhưng trái lại, Thương Yên Vân sau khi nghe Trần Tuấn Long gọi tên Lăng Linh thì dường như nhớ ra cái gì, có điều cô cảm thấy vẫn là tìm cách làm quen với Lý Tĩnh Kỳ đang ngồi bên cạnh mình thì có vẻ dễ dàng hơn nhiều.

- Xin chào, em là em gái của Đông ca phải không?

- Phải rồi. Chị quen anh cả của em à?

Lý Tĩnh Kỳ có chút kỳ lạ.

- Ha hả, rất thân với anh ấy nữa là đằng khác. Anh ấy thường xuyên đến nhà chị chơi mà.

Thương Yên Vân cười nói.

Cô nói quả là sự thật. Thương Đào và Lý Đông xem như là bạn bè, hai người coi như lão Đại lão Nhị trong đám thái tử đảng, cho nên đương nhiên là quen lại rất thân rồi.

- Chị hình như còn nhớ là sinh nhật ba em hồi trước là chị đã gặp qua em một lần rồi. Khi đó hình như em còn đang học cấp 2 thì phải. Không ngờ là bây giờ đã lớn cao thế này rồi, lại còn xinh đẹp hơn nữa, thiếu chút nữa là chị không nhận ra em được rồi.

Thương Yên Vân cuối cùng nói vậy, ý tứ cố ý lấy lòng Lý Tĩnh Kỳ, khen cô bé xinh đẹp.

- Em chưa thấy chị nhưng chị gặp em rồi.

Thương Yên Vân mỉm cười nói:

- Bởi vì ở nhà chị còn có ảnh chụp em mới gần đây thôi.

- Thế chị là ....?

Lăng Linh nghi hoặc

- Ha ha...

Thương Yên Vân cười lớn,

- Ba chị chính là Thương Bác Siêu đó, hihi.

- À....

Lăng Linh lúc này mới nhớ ra, bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Hóa ra là bác Thương. Chị không nói thì em cũng không nhớ ra được. Ha ha, đúng rồi, em cũng đã lâu rồi chưa gặp bác ấy.

Nếu tất cả mọi người đã là thế giao quan biết cả thì bầu không khí trong xe cũng trở nên tốt hơn rất nhiều. Có thể thấy được thủ đoạn của Thương Yên Vân lợi hại đến mức nào, chỉ nói mấy câu đã dễ dàng được hết nhóm Lăng Linh để mấy cô bé đổi giận làm vui rồi mọi người cùng cười cười nói nói.

Trần Tuấn Long ở bên cạnh im lặng lắng nghe. Nghe nói đến ba của Lăng Linh chính là Tư lệnh Quân khu Bắc Kinh, con người không gọn sóng, không sợ hãi như hần cũng hơi hơi biến sắc mặt. Thì ra là thế!

Trần Tuấn Long đang tự hỏi và tìm tòi lại trong tư liệu ký ức của mình. Rất đáng tiếc, không có một người nào, không có một sự việc gì có liên quan đến Lăng Việt Vĩ cả. Nhưng rất rõ ràng là tất cả những huấn luyện mà trước kia mình đã từng trải qua đều có quân đội hậu thuẫn. Hơn nữa, mình cũng đã từng chấp hành một số mệnh lệnh của bên quân đội. Lần cuối cùng của năm ngoái chính là đi Baghdad, trực tiếp ngăn giết binh lính tuần tra của quân đội Mỹ. Hơn nữa, bên quân đội còn yêu cầu là phải dùng camera ghi lại toàn bộ quá trình ngăn giết đó nữa.

Trần Tuấn Long đối phó với các mục tiêu thích nhất là dùng súng trường trực tiếp xử lý, không cần phải tiếp xúc gì hơn. Một kích là xong, hệ số an toàn là lớn nhất. Không bao lâu sau khi Trần Tuấn Long hoàn thành nhiệm vụ, hần đã phát hiện ra trên website của Tổ chức phản Mỹ của Iraq và toàn bộ mạng Inte đều phát hình hần chặn giết binh lính quân đội Mỹ. Có điều là lúc này các thông tin đưa lên đều là logo và slogan của tổ chức phản Mỹ. Với những tin là cái đó, Trần Tuấn Long luôn không thêm để ý tới.

Sau khi trở lại Bắc Kinh đã là gần mười giờ đêm, Thương Yên Vân đưa ra ý kiến rủ tất cả mọi người cùng đi ăn khuya. Trần Tuấn Long thấy mấy cô bé Lăng Linh vui vẻ thì cũng không phản đối.

Lập tức mọi người đi theo sự hướng dẫn của Thương Yên Vân, đến phố đồ ăn nhanh Vương Phủ Tỉnh. Choáng, nơi này đúng thực là nơi tụ họp đông người. Trần Tuấn Long cũng là lần đầu tiên đến những nơi như thế này. Hai bên đường toàn là những quán ăn vặt, đủ thứ mùi vị hương thơm hấp dẫn xông vào mũi mọi người. Điềm tâm, đồ ăn cay, cá viên thịt nướng, chao, cái gì cũng có. Mấy cô bé Lăng Linh hình như trước kia đã từng đến qua đây rồi nên có vẻ vô cùng quen thuộc với nơi này. Tất cả mọi người đều ra chọn lựa những thứ đồ ăn uống mà mình thích. Thương Yên Vân vừa định trả tiền thì Trần Tuấn Long vẫn là rất ga lăng, giành thanh toán trước.

Thấy Trần Tuấn Long như vậy, Thương Yên Vân chỉ đành nhoen miệng cười, tỏ ý cảm tạ, sau đó kéo tay cô em Thương Yên Vũ, cũng đi lựa chọn món ăn mình thích.

Có điều tâm tư của Thương Yên Vũ cũng không để ở đồ ăn. Cô tóm được cơ hội được ở cùng một chỗ với Trần Tuấn Long riêng hai người, bèn tiến lên hỏi:

- Đây... tôi nói này anh.... Xe của anh là xe chế rồi à?

Con người của Thương Yên Vũ có vẻ như khá là thẳng thắn, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề này ngay khi chạm mặt Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vừa lúc cầm lấy một xiên cá viên nướng, hương vị thật là ngon miệng, nhìn đã muốn ứa nước miếng rồi. Hần mỉm cười đưa cho Thương Yên Vũ, sau đó mới vỗ vỗ tay, nói:

- Cô nói là cái xe Spark kia của tôi á? Đúng rồi, cái xe đó của tôi là cải tạo qua rồi.

Thương Yên Vũ thấy Trần Tuấn Long đưa xâu cá nướng lại cho mình thì theo bản năng đưa tay ra nhận, sau đó nói:

- Bảo sao, tôi còn nói đó, xe Spark bình thường làm sao có thể lợi hại như vậy được. Ủ, anh đổi động cơ gì thế? Hình như tính năng các thứ cũng không tồi nhì.

- À, là Ferrari, cũng bình thường thôi mà.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

Thương Yên Vũ cắn môi.

- Tôi còn muốn đua với anh một lần nữa!

Cô nói chắc như đinh đóng cột. Thất bại vừa rồi vẫn canh cánh trong lòng cô.

Trần Tuấn Long lại lắc đầu:

- Có cái gì hay đâu mà đua nữa, Yên... Yên Vân tiểu thư.

Trần Tuấn Long dường như hơi do dự một chút, rồi gọi lên tên Thương Yên Vũ. Hần cố ý gọi sai tên. Hần biết người bây giờ đang nói chuyện với mình là Thương Yên Vũ. Mặc dù ngoại hình của hai chị em Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ rất là giống nhau, nhưng đối với loại người có sức quan sát rất cẩn thận như Trần Tuấn Long mà nói thì giữa hai người vẫn có chút khác biệt. Đáng người Thương Yên Vũ hơi đậm một chút, Thương Yên Vũ thì thon thả hơn một chút. Kỳ thực, những điểm đó nếu không hết sức cẩn thận quan sát thì chắc là không thể nhận được ra.

Quả nhiên sau khi Trần Tuấn Long cố ý gọi sai tên Thương Yên Vũ thì gương mặt cô giãn ra, nở nụ cười tươi rồi nói:

- Ha ha, anh gọi sai tên rồi. Tôi là em, là Yên Vũ. Phía trước kia mới là chị Yên Vân. Ha ha...

Trần Tuấn Long giả bộ như nghi hoặc, nhìn nhìn Thương Yên Vân đang đi cùng nhóm Lăng Linh ở phía trước, rồi lại quay đầu nhìn sang Thương Yên Vũ ở bên cạnh mình, sau đó lắc lắc đầu, lại cười cười nói:

- Hai chị em các cô thật là giống nhau như đúc, lại cùng xinh đẹp như thế. Thật sự làm cho người ta rất là khó nhận ra được. Cô xem, tôi cũng hồ đồ hết rồi. Cô là Yên Vũ à?

Những lời tán tỉnh này của hắn đã làm cho Thương Yên Vũ nghe xong cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Thương Yên Vũ tự nhiên là rất đắc ý, gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi. Đừng nói là anh, ngay cả ba mẹ tôi cũng thường xuyên không nhận rõ được. Hihi...

Chỉ một chút xúu nhảm lẫn như thế thôi mà Trần Tuấn Long đã thành công dẫn dắt sự chú ý của cô sang chỗ khác.

Sau đó, Trần Tuấn Long lại lần lượt tiếp thêm đồ ăn cho cô. Thương Yên Vũ vừa lúc cũng hơi đói bụng. Kết quả là cô cũng không lý luận với Trần Tuấn Long nữa mà chỉ lo hưởng thụ đồ ăn ngon với chị gái Thương Yên Vân.

Trần Tuấn Long trước đó đã tìm được chỗ ngồi. Người đến ăn ở đây đông quá, vị trí này cũng phải vất vả lắm mới kiếm được. Sau khi các cô gái ngồi xuống, cả nhóm bọn họ một nam năm nữ trai thanh gái lịch tụ hội đương nhiên là hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Trần Tuấn Long anh tuấn tiêu sái, mấy cô gái lại xinh đẹp động lòng người, nhất là hai chị em sinh đôi họ Thương mặc áo trắng và quần lụa mỏng càng làm cho người đi trên đường liên tiếp phải quay đầu nhìn. Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ lại tựa như đã quen với những cảnh đó lắm rồi, thấy cũng bằng không.

Trần Tuấn Long cười:

- Xem ra bình thường hai vị tiểu thư xinh đẹp của chúng ta đây nhất định là được mọi người rất ngưỡng mộ. Tôi thấy các cô đều có khí chất của minh tinh, nói không chừng ngày nào đó sẽ có một đạo diễn vĩ đại mời các cô đi đóng phim đó.

- Cắt!

Cô em Thương Yên Vũ ngắt lời ngay:

- Cái gì chứ? Quay phim á? Có mời tôi cũng chả đi. Bộ dạng hoàn toàn không thêm quan tâm.

Thương Yên Vân thì chỉ cười cười. Cô cảm thấy rất hứng thú với Trần Tuấn Long nhưng lại không thể biết được lai lịch và bối cảnh của hắn thôi. Vừa rồi cô đã lôi kéo Lăng Linh, lén dò hỏi cô bé, nhưng Lăng Linh cũng không nói ra được cái gì rõ ràng cả. Cho nên bây giờ, cô mới khéo léo dò hỏi lại:

- Ha ha, hai chị em chúng tôi bình thường đều thích ra bên ngoài chơi. Những người đó thật đáng ghét, nhưng mà cũng quen rồi. Đúng rồi, Trần đại ca, tiếp xúc với anh lâu như thế chúng tôi còn chưa biết được là anh đang làm gì? Có tiện giới thiệu ra một chút không?

Không ngờ rằng những lời này của cô lại khiến cho Lăng Linh cũng cảm thấy gặp được đồng minh. Cô bé đang ngồi ngay bên cạnh Trần Tuấn Long, vì thế đưa tay giữ chặt cánh tay hắn, lập bập nói:

- Đúng vậy, đại ca ca, bây giờ anh đang làm gì? Cũng chưa thấy anh kể với em bao giờ hết.

Trần Tuấn Long cười ha ha:

- Trước kia chính là em không hỏi, làm sao thế? Giờ mới nhớ tới chuyện này à? Có phải là sợ đại ca ca đây mang em đi bán hử?

Câu nói đùa của hắn làm Lăng Linh ngượng ngùng nở nụ cười, mấy cô gái bên cạnh thì cười phá lên vui vẻ. Trần Tuấn Long nhìn thấy các cô đều đang nhìn mình, biết là tối nay trốn không thoát được rồi, vì thế ra vẻ hào phóng nói:

- Tôi à? Một tên côn đồ thôi, mở một công ty chứng khoán, kiếm miếng cơm ăn thôi.

Hắn cố ý nói nhẹ nhàng bằng giọng như không có gì cả, nhưng Thương Yên Vân vẫn nở nụ cười:

- Hóa ra Trần đại ca là làm về chứng khoán, không biết là công ty chứng khoán gì nhỉ?

Thương Yên Vân tiếp tục đề ra nghi vấn, chẳng còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành phải cười cười nói:

- Một công ty chẳng có tiếng tăm gì cả đâu. Tên là Chứng khoán Dương Quang.

- Chứng khoán Dương Quang ư?

Mấy cô gái đều thầm nhắc lại cái tên. Quả thật là chưa từng nghe qua. Mọi người nhìn cô nhìn tôi. Trần Tuấn Long vẫn giữ dùng một chiêu dẫn dắt sự chú ý. Hắn gọi chủ quán đưa thêm đồ ăn lên, hy vọng như thế có thể chặn mồm đám con gái được.

Nhưng lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, huống chi là mấy cô bé trước mặt đây. Sau khi ăn hết một vòng, Lăng Linh lại hỏi:

- Thế đại ca ca, công ty của anh ở đâu thế?

Trần Tuấn Long không còn cách nào khác, đành phải đáp qua quýt cho xong:

- Ủ, ở ngay tại tòa nhà Hán Vinh!

- Tòa nhà Hán Vinh à?

Lăng Linh thấy lạ. Tòa nhà Hán Vinh đi qua đường Trung Quan một chút là đến. Cô biết tòa nhà này.

- Em biết tòa nhà đó đấy, còn thường xuyên đi qua nữa cơ. Đại ca ca, hôm nào em đến cty anh chơi một chút có được không?

Có thể ư? Có cái gì mà không thể đâu cơ chứ. Trần Tuấn Long trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng trên mặt lại tươi cười, bảo:

- Được mà, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh. Ha ha...

Trần Tuấn Long thuận miệng trả lời cũng nhất thời làm tan biến sự nghi ngờ của mọi người, đề tài cũng theo sự nghi vấn đó mà chuyển qua đến đồ ăn ngon lành trước mắt. Sau đó, đám con gái lại tiếp tục buôn chuyện đến đề tài mỹ phẩm trang sức, mua sắm tiêu pha, toàn những cái làm cho trong lòng Trần Tuấn Long toát cả mồ hôi hột!

Chờ đến khi mọi người ăn uống xong, lại lần lượt đưa từng cô trở về, cũng làm Trần Tuấn Long quay cuồng. Nhà của chị em Thương Yên Vân là ở khu tập thể cao cấp của cán bộ thị ủy, đề phòng sâm nghiêm, xe của Trần Tuấn Long cũng chỉ có thể dừng lại ở cửa, không thể tiến thêm vào được.

Với chị em Thương Yên Vân thì vừa rồi từ bãi đỗ xe ở hầm ngầm tòa nhà Vân Thiên, Trần Tuấn Long đã biết ba của hai cô là Thương Bác Siêu cũng là một nhân vật có tiếng, hình như là Bí thư Thị ủy gì đó. Trần Tuấn Long lắc đầu mỉm cười, làm sao mà mấy cô gái này đều là loại gia thế hiển hách như vậy không biết nữa. Hắn bây giờ còn chưa hiểu rõ bối cảnh của Lý Tĩnh Kỳ và Tú Tú. Thôi cứ để về sau này có dịp thì lại hỏi lại vậy.

Trần Tuấn Long vừa định rời đi, thì Thương Yên Vũ đã đi đến tận cổng rồi lại quay trở lại, gõ gõ vào cửa kính xe. Trần Tuấn Long hạ cửa kính xuống, nghiêng đầu nhìn lại. Chỉ thấy chỗ Thương Yên Vũ ghé vào cửa kính, từ ngay ghế lái nhìn ra vừa lúc có thể nhìn thấy rõ bộ ngực trắng nõn của cô. Thương Yên Vũ đi đến tận nơi, Trần Tuấn Long còn có thể nhìn ngắm được cả áo lót màu vàng nhạt của cô nữa. Bộ ngực Thương Yên Vũ không lớn, cũng không khác của Dương Hân nhiều, có điều thân hình của cô thì cũng không phải là dạng thon thả như bình thường. Trần Tuấn Long không khỏi suy nghĩ lan man.

Thương Yên Vũ nào biết đâu rằng mình đã bị lộ hàng sạch sẽ. Cô chỉ lo nói chuyện với Trần Tuấn Long:

- Trần đại ca! Cuộc đua đêm nay thì tính ra là tôi thua rồi, nhưng lần sau tôi còn muốn tìm cơ hội đua với anh lần nữa. Thế nào? Anh có dám đua không?

Đối với sự khiêu chiến của người đẹp, Trần Tuấn Long không chút hoang mang. Sau khi hắn đã tham lam nghiêng ngấu ngắm nghía nơi đầy đặn lộ liễu kia của Thương Yên Vũ thì lúc này mới cười nói:

- Được thôi, tùy cô thôi. Bất quá nhất định là tôi sẽ thắng. Không cần đua cũng biết.

- Hừ... nhất định là sẽ thắng ư? Anh cũng phách lối gớm. Tôi thì thấy chưa chắc thế đâu!

Thương Yên Vũ không phục nói:

- Vậy thì cứ quyết định như thế nhé, Trần đại ca. Đến lúc đó tôi sẽ liên hệ lại với anh. Số di động của anh là bao nhiêu?

Cuối cùng cô hỏi.

- 138010xxxx. Trần Tuấn Long thuận miệng đọc luôn. Hắn cũng không ngờ là hai cô gái Lý Tĩnh Kỳ và Tú Tú ở phía sau đã âm thầm nhăm lăm, lén ghi nhớ dãy số này.

- Ủ, 138010xxxx chứ gì? Được rồi, biết rồi. Tạm biệt!

Thương Yên Vũ đứng thẳng người dậy, thong dong phất tay tạm biệt Trần Tuấn Long rồi xoay người rời đi.

Trần Tuấn Long nhìn cô rời khỏi, hơi cảm thấy thất vọng. Bộ ngực lộ hàng kia của Thương Yên Vũ hắn còn đang muốn nhìn thêm vài lần nữa cơ, xem ra đêm nay phải thêm chút công phu với Dương Hân hơn mới được. Trần Tuấn Long cuối cùng gian giáo nghĩ.

Nhà của Lý Tĩnh Kỳ cũng là một biệt thự vườn xa hoa, có diện tích rất lớn. Có thể thấy được nhà cô cũng là một gia đình có tiền có thế. Lúc ở trên xe, Lý Tĩnh Kỳ và Tú Tú đã trao đổi di động cho nhau, trong đó có những hình ảnh mà vừa rồi cô đã quay được. Những hình ảnh động tác phấn khích trong khi đua của Trần Tuấn Long làm Tú Tú thật hâm mộ. Cô rất muốn xin mẹ cho phép cô mua một chiếc điện thoại di động có tính năng camera quay chụp như thế. Ba cô bé thường xuyên bận rộn công tác, rất ít để ý tới cô. Còn mẹ thì lại thường bận việc kinh doanh buôn bán của mình, đâu có lúc nào quan tâm đến cô được. Bản thân ba cô bé lại thường xuyên dằn dò là phải giữ gìn khiêm tốn, bình thường học sinh có đồ vật này nọ thế mà mình lại không có, ngẫm lại bản thân cô thấy mình thật sự rất đáng thương.

Lý Tĩnh Kỳ sau khi chia tay với Trần Tuấn Long rồi thì hớn hờ chạy về nhà. Có thể thấy được là đêm nay cô thật sự rất vui vẻ. Có điều Lăng Linh và Tú Tú tạm biệt thì có chút thương cảm. Lăng Linh là vui không đủ, còn Tú Tú thì lại là lưu luyến không rời.

Lăng Linh năn nỉ Trần Tuấn Long về sau đưa cô ra ngoài chơi nhiều hơn nữa, nhất là những hoạt động giống như đêm nay thì cô thích nhất. Trần Tuấn Long không có cách nào khác, đành phải gật đầu đồng ý. Lúc này mới làm cho Lăng Linh nín khóc và vui trở lại, lại còn chủ động hôn lên má Trần Tuấn Long, sau đó đồ mặt kéo tay Tú Tú chạy về ký túc xá. Khi nhìn theo, Trần Tuấn Long nhìn thấy Tú Tú quay đầu lại mang theo một ánh mắt u oán, trong lòng hắn không khỏi rung động. Tú Tú là một cô gái rất kỳ lạ, không sao thấy được cô biểu đạt ý nguyện của bản thân ra sao nhưng nhìn chung cô luôn có thể mang đến cho mọi người một cảm giác mềm mại. Trần Tuấn Long cũng rất thích cô bé nữ sinh này.

Đưa đĩa CD vào ổ, Trần Tuấn Long bình thần khởi động xe Spark, chạy về Hải Đào Hiên. Hắn cảm thấy có chút lo lắng. "Mình đi ra ngoài lâu như thế, không ngờ cả Quách Uyển Tây và Dương Hán lại không hề gọi một cú điện thoại nào. Có vẻ như là không được hợp tình hợp lý cho lắm nhỉ. Thôi kệ vậy, vẫn là chờ lúc nào trở về thì an ủi các cô ấy sau vậy. Cho dù các cô bé có oán giận hơn đi nữa thì tin chắc rằng dưới sự "hùng mạnh" của mình, hai cô ấy sẽ ngoan ngoãn đầu hàng thôi." Trần Tuấn Long có niềm tin chắc chắn như thế. Hắn vừa nghĩ vừa cười ha hả. Từ chuyện hưởng thụ hai chị em Dương Hán và Quách Uyển Tây song phi, hắn lập tức liên tưởng đến đôi chị em song sinh Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ vừa rồi. Đặc biệt vừa rồi Thương Yên Vũ bị lộ hàng đã kích thích hắn rất nhiều. Nếu có thể lại song phi cùng hai chị em sinh đôi ấy nữa thì không biết là cảm giác sẽ thế nào nữa. Trần Tuấn Long hiện giờ cũng tự nhận thấy là tư tưởng của mình càng ngày càng "gian ác". Nhưng mà, hắn thích!

Muốn trở về Hải Đào Hiên, với con đường đang đi thì Trần Tuấn Long phải đi qua một đoạn cổng trường Đại học Bắc Kinh. Hiện giờ cũng đã sắp mười một rưỡi rồi, trên đường ít người qua lại. Trần Tuấn Long đang lái xe, đến góc rẽ hắn thả tốc độ chậm lại, thông thả lượn qua. Nhưng ngay khi hắn vượt lên đi qua thì nhìn thấy phía trước, cách chừng năm mươi mét có một cô gái mặc váy liền áo, đeo một cái túi, đang tha thướt vội vã đi trên đường. Ngay phía sau cô gái có một gã đang nhào nhác chạy theo.

Ngay khi Trần Tuấn Long vừa mới đi qua thì người kia bước nhanh hơn lao từ phía sau lên đi qua cô gái, đưa tay dùng sức kéo cái túi của cô gái. Cô gái trở tay không kịp, bị kéo ngã lăn ra trên đất. Bị ngã nhưng theo bản năng tay cô vẫn giữ chặt cái túi của mình. Vì phản ứng đó của cô mà gã giật đồ sột ruột, rút luôn một con dao nhọn sắc, ra sức đâm vào cánh tay cô gái đang giữ chặt túi. Cô gái hoảng quá vội vàng thả tay ra.

Lúc này, tên cướp kia đã cắt đứt quai túi mà vừa rồi hai người còn giằng co nhau, ôm cái túi vào trong lòng, nhanh chân bỏ chạy về một hướng.

Đoạn đường ở Đại học Bắc Kinh này vốn dĩ không an toàn, Trần Tuấn Long đã nghe nói qua mấy chuyện cướp giật rồi. Bọn kẻ cắp đều lựa chọn ra tay với các cô gái, vì thế các nữ sinh ở trong trường buổi tối cũng không dám đi ra ngoài một mình, hoặc là ở ký túc xá, hoặc là đi cùng bạn trai. Xem ra đêm nay, cô sinh viên này không gặp may rồi, coi như bị xui xẻo đi.

Trần Tuấn Long khề lắc đầu, xem ra mình phải nhắc nhở hai cô gái Dương Hán và Quách Uyển Tây chú ý hơn mới được. Muốn đi từ Hải Đào Hiên đến cổng trường Đại học Bắc Kinh là phải đi qua con đường này. Tên cướp kia cũng rất hung hăng ngang ngược, nhìn động tác thành thạo của gã hẳn là không phải mới lần một lần hai. Trần Tuấn Long cảm thấy đây chủ yếu là do cảnh sát ở đồn công an gần đó không có hành động gì, bọn họ chỉ nắm kê có tóc chứ đâu dám nắm kê trực đầu, không ai lại ra sức vì cộng đồng làm chút chuyện có ích lợi thiết thực cả.

Cô gái kia ngã lăn ra đất, liên tục kêu gọi bắt kẻ cướp, nhưng con đường này trừ mấy người đang đi lại rất thưa thớt ở đầu đường và cuối phố ra thì không ngờ là cũng chẳng có ai ra tay giúp đỡ cả. Dù sao bây giờ cũng đã là đêm khuya rồi, mọi người nhìn thấy kẻ cướp giật đồ lại còn có hung khí nữa thì ai dám đứng ra giúp chứ. Mấy chuyện cướp bóc như thế đã quen thuộc lắm rồi, mọi người thấy nhưng cũng chẳng ai lạ cả.

Xe của Trần Tuấn Long vừa lúc rẽ vào đây, có điều hắn cũng tuyệt đối sẽ không tốt bụng đi hỗ trợ như thế. Cướp thì cũng đã bị cướp rồi, phải biết rằng thế giới này vốn chính là cá lớn nuốt cá bé, Trần Tuấn Long cảm thấy những chuyện cướp bóc như thế này là chuyện xảy ra hàng ngày, quá đơn giản. Cũng giống như sói và linh dương ở thảo nguyên châu Phi rộng lớn, một là kẻ săn mồi, một là kẻ bị săn đuổi. Quy tắc tự nhiên chính là khôn thì sống mà ngu thì chết, nếu không biết sống thì đáng bị gặp xui xẻo thôi.

Trần Tuấn Long là một kẻ mạnh, cho nên tới tận bây giờ cũng sẽ không có những chuyện như thế phát sinh trên người hắn. Hắn đương nhiên cũng sẽ không có cảm giác thống khổ giống như cô bé kia, cho nên Trần Tuấn Long lái xe thân nhiên đi qua mà cũng chẳng thèm nhìn.

Cô gái kia ôm chân khóc nức nở. "Khóc đi, thượng đế mới thêm tin nước mắt của cô", Trần Tuấn Long nghĩ với vẻ vui sướng khi người gặp họa, "Khóc thì hữu dụng sao?" Xe Spark của Trần Tuấn Long rất nhanh đã vượt qua tên kẻ trộm đang chạy trốn, kẻ này có một gương mặt khiến hắn nhìn đã thấy ghê tởm. Trần Tuấn Long theo bản năng nghiêng đầu nhìn qua kính chiếu hậu ở cửa xe.

Lúc này, cô gái kia đã xoay người lại, cô đang oán hận nhìn theo tên kẻ cướp đang chạy trốn. Hóa ra vừa rồi cô bị ngã sấp xuống, quỳ rạp trên mặt đất, lại cách khá xa nên Trần Tuấn Long không thể nhìn rõ mặt được. Có điều khi gương mặt khóc như hoa lê trong mưa quay lại, Trần Tuấn Long nhìn từ trong kính chiếu hậu đã thấy rõ ràng.

"Á, làm sao lại là cô ta nhỉ?" Trần Tuấn Long kỳ quái nghĩ, trong lòng chợt động, phanh xe lại rồi nhanh chóng chuyển hướng đỗ lại bên người cô gái.

Đặng Bác San cảm thấy mấy ngày nay mình cũng đủ xui xẻo đi. Đầu tiên là cơ thể không thoải mái, bị cảm rồi phát sốt, phải xin nghỉ ốm ở ký túc xá tận mấy ngày. Thế rồi ở ký túc xá lại đột nhiên bị một tên "đại sắc lang" xông vào đùa giỡn. Rồi đến hôm nay khuya rồi lại bị kẻ trộm cướp giật trên đường. Thật là đen đủi! Mà đề cho cô thương tâm khổ sở chính là khi mình bị cướp, trên con đường này không ngờ lại không có một người nào, không có một ai đứng ra giúp đỡ mình cả. Nghĩ đến đây, Đặng Bác San thương tâm khóc lớn.

Tiền trong túi không nhiều lắm, chỉ hơn hai trăm đồng và một chiếc điện thoại di động cũ thôi. Nhưng ở dưới thì bị thương đau thấu tim gan, vừa rồi trong lúc xô đẩy bị ngã xuống chắc chắn là bị thương nặng. Đặng Bác San cố gắng nhịn cơn đau, nghĩ muốn đứng lên, lại phát hiện ra không đứng lên được, đùi phải đau lạng đi, cánh tay phải thì bị trầy da, còn bắt đầu rớm máu ra nữa.

Ngay lúc cô cảm thấy bàng hoàng và bất lực, một chiếc xe màu vàng kim "két" một tiếng dừng lại trước mặt cô. Cửa kính xe hạ xuống, một khuôn mặt làm cô không ngừng ghi hận mấy ngày nay hiện ra trước mắt. "Đây chẳng phải là cái gã "đại sắc lang" mấy hôm trước đã ức hiếp mình sao? Sao hắn lại ở

đây? Lúc này hần cứ như một tên trộm nhìn mình vậy", cô thầm nghĩ.

- Bị cướp đồ à? Có cần hỗ trợ không?

Trên mặt Trần Tuấn Long vẫn là nụ cười tươi nhàn nhạt, nhìn con son dương đáng thương trước mặt, một kẻ bị bắt nạt trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này.

Đặng Bác San cắn chặt môi, cúi đầu không nói lời nào. Cô cũng không ngờ rằng người trợ giúp mà mình hằng chờ đợi lại hóa ra là gã Trần Tuấn Long đáng giận này.

Trần Tuấn Long bất gặp bộ dạng cô như thế thì biết là cô có cần trợ giúp cũng xấu hổ không muốn mở miệng. Hần cũng không đặt câu hỏi nữa, nhanh chóng xuống xe, đi đến bên cạnh cô, đang định nâng cô dậy thì không ngờ Đặng Bác San lại đưa tay đẩy hần ra.

- Tôi không cần anh lo. Anh cũng chẳng phải loại tốt lành gì!

Động tác của cô có lẽ hơi mạnh nên tác động đến chỗ bị thương trên đùi, lại là một trận đau đớn khó nhin nổi. Xem ra đêm nay cô bị thương cũng không nhẹ đâu.

Nhìn bộ dạng đau đớn của Đặng Bác San, Trần Tuấn Long cũng đã đoán được là có lẽ cô ngã rồi bị thương. Tên cướp ghé tòm kia cũng ngoan độc thật, đối với một cô gái xinh đẹp như thế cũng ra tay nặng như vậy được nữa.

Có điều là hảo tâm mà không có báo đáp, thấy mình còn bị Đặng Bác San cự tuyệt, Trần Tuấn Long lập tức quát lớn:

- Cô làm sao thế hả? Bị thương rồi còn không cần người ta giúp đỡ. Đừng có làm ầm lên như thế!

Trần Tuấn Long vừa quát lên như thế, Đặng Bác San lập tức thành thật hơn rất nhiều. Sau đó, Trần Tuấn Long cũng không quan tâm là Đặng Bác San có đồng ý hay không, cúi người ôm lấy cô đang ngồi nâng lên, đưa cô đến trên xe. Hần muốn mở cửa xe đương nhiên là cần phải dùng một bàn tay, cho nên chỉ còn một tay đỡ Đặng Bác San thôi. Đặng Bác San liền dựa vào trong lòng Trần Tuấn Long, sợ ngã xuống nên đành phải ngoan ngoãn đưa tay vòng qua cổ hần, ôm chặt lấy.

Trần Tuấn Long cẩn thận đưa cô vào chỗ ngồi rồi, đóng cửa lại, cũng ngồi trở lại chỗ ghế lái của mình. Thấy Đặng Bác San đau đến nhú cả đôi mi thanh tú lại, hần quan tâm hỏi:

- Cô ngã thế nào? Có nặng lắm không? Bây giờ tôi đưa cô đi bệnh viện xem thế nào nhé?

Đặng Bác San không trả lời, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm về phía trước. Trần Tuấn Long nhìn theo ánh mắt của cô thì hóa ra là tên cướp vừa giật đồ của cô vừa lúc chạy lại con đường này, đi sang một con phố khác.

Nhìn bóng lưng gã biến mất, Đặng Bác San mới oán hận quay đầu lại, căm thù liếc mắt nhìn Trần Tuấn Long một cái. Trần Tuấn Long cười, "Cũng chẳng phải là tôi cướp đồ của cô, làm gì mà thù hận tôi thế chứ." Con đường vừa rồi tên trộm chạy trốn, hần cũng nhìn thấy.

Đột nhiên, trong lòng Trần Tuấn Long vừa động, lập tức quay đầu hỏi Đặng Bác San:

- Có muốn lấy lại cái túi của cô vừa bị cướp không? Ha ha...

Hần mỉm cười, đáng vẻ cứ như là đã tiên đoán trước được vậy.

Đặng Bác San nghi hoặc, khó hiểu nhìn Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long cười cười, cúi đầu xuống giúp Đặng Bác San thắt lại đai an toàn rồi nói với cô:

- Ngồi yên nhé, tôi giúp cô đuổi theo thằng trộm kia. Chúng ta có thể sẽ đoạt lại được cái túi bị cướp đấy.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Đặng Bác San, Trần Tuấn Long nhanh chóng khởi động xe Spark, phóng đi như con sóc, đuổi theo hướng tên trộm kia chạy trốn.

Hóa ra, Trần Tuấn Long nhớ ra rằng con đường vừa rồi tên trộm kia chạy trốn là một con đường rất dài, không hề có một ngã rẽ nào cả. Trần Tuấn Long đã lái xe thì cho dù tên trộm đó có muốn chạy trốn nhanh hơn nữa cũng vô ích thôi, hần tự nhiên là có thể đuổi kịp được ngay.

Quả nhiên, đi qua ngã tư đã nhìn thấy tên kia đang đắc ý thong thả đi bên đường, vừa đi vừa tung tẩy cái túi của Đặng Bác San. Có thể là gã không nhìn thấy người đuổi theo thì buông lỏng cảnh giác, cũng không sốt ruột chạy trốn nữa.

Thật sự là gặp lại kẻ thù thì nóng mắt, Đặng Bác San cắn chặt môi dưới, hung hăng nhìn chằm chằm gã kẻ trộm đang tự nhiên tiêu dao ở phía trước. Gã còn bất chợt quay đầu nhìn lại, coi coi có người đuổi theo hay không, nhưng làm sao mà gã có thể ngờ được là cô gái mới vừa bị gã giật đồ hiện giờ đang ngồi trên xe theo dõi mình chứ.

Mối quan hệ giữa kẻ săn mồi và kẻ bị săn đuổi hiện giờ đã hoàn toàn bị đảo chiều.

Trần Tuấn Long đã thả chậm tốc độ xe xuống, hỏi Đặng Bác San bên cạnh:

- Thế nào? Bây giờ đuổi theo hắn, có muốn đâm hắn hay không?

Hắn gian giáo đề nghị. Đối với Đặng Bác San mà nói, cái tên kẻ trộm cướp túi của cô trước mặt kia chính là kẻ địch lớn nhất. Bây giờ mối thù của cô cần phải được giải tỏa.

Đến suy xét cũng chẳng thềm, dưới sự hướng dẫn gian giáo của Trần Tuấn Long, Đặng Bác San nóng đầu lên, oán hận thuận miệng đáp:

- Đâm chứ. Đâm vào hắn, đâm chết tên khốn kiếp này đi!

Cô gái cũng chỉ có thể mắng ra được đến thế thôi. Cứ nghĩ đến vừa mới rồi bị cướp đồ, khủng hoảng và bất lực, Đặng Bác San lại thấy điên lên. Cô thậm chí nhất định phải giải tỏa hết tất cả những oán hận này.

- Tốt! Như cô mong muốn!

Trần Tuấn Long thu hồi lại nụ cười tươi, rồi mạnh mẽ nhấn chân ga. Xe Spark phát động đủ lực, gầm rú lao về phía tên cướp kia. Cũng chẳng biết gã này có phải là bị động mớ động mà tám chín đời rồi hay không mà đêm nay lại gặp phải mối oan gia Đặng Bác San này. Cướp ai chẳng cướp lại đi cướp đúng phải cô gái có lòng dạ thù hận mãnh liệt như thế.

Nghe thấy phía sau có tiếng động khác lạ, gã kinh ngạc quay đầu lại. Nhưng rất đáng tiếc, đã quá muộn rồi. Gã chỉ thấy một chiếc Spark màu vàng kim lao thẳng lại về phía mình. Cùng với một tiếng "bịch" thật lớn, gã đã bị đâm trúng, bay ra ngoài, ngã lăn quay ra bên ven đường, không rõ chết sống thế nào nữa.

Trần Tuấn Long rất hài lòng với vụ va chạm như vừa rồi. Hắn có một cảm giác rất thích thú. Đâm xe vào một hai người cá biệt nào đó, với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một việc rất nhỏ, huống chi lại là một tên kẻ cướp có diện mạo ghê tởm như vậy. Nhưng Đặng Bác San ngồi bên cạnh hắn thì đường như lúc này tỉnh táo lại. Cô nhìn tất cả những gì phát sinh trước mặt bằng ánh mắt không dám tin, hai tay đưa lên che miệng, cả người ngầy ngẫn vì kinh hãi.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long coi bỏ đại an toàn, mở cửa xe bước xuống, đi vào bên cạnh gã kẻ trộm, giằng lại cái túi của Đặng Bác San, luôn tiện đá đá gã hai cái, gã không hề có một chút phản ứng gì. Trần Tuấn Long cũng lười đi kiểm tra xem gã có chết rồi hay chưa, cầm cái túi quay trở lại xe.

Hiện giờ cũng quá khuya rồi, người đi trên đường đã ít thì chớ, thấy đâm xe thì ai nấy đều ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh. Nhưng hiện giờ lại là thời đại chẳng ai dám đứng ra, bất chấp là ở đây có xảy ra chuyện gì, chỉ cần là việc không liên quan đến mình thì tất cả mọi người cũng đều hững hờ cho qua. Cho nên Trần Tuấn Long dù bận rộn cũng vẫn ung dung đeo lại đai an toàn rồi mới chậm rãi khởi động ô tô rồi đi.

Đặng Bác San cả người vẫn còn mờ mịt, miệng thì thảo:

- Hắn .... hắn đã chết rồi hay chưa? Anh... anh làm sao lại có thể đâm vào hắn... Làm sao bây giờ? Bây giờ nên làm cái gì?

Trần Tuấn Long cười. Lúc này xe đã chạy ra xa rồi, hắn đang định đưa Đặng Bác San đi bệnh viện nên lập tức thuận miệng trả lời:

- Chắc là đã chết rồi. Vừa rồi đá hắn mấy cái mà không hề có tí phản ứng nào cả. Người bây giờ yếu thật, chẳng được cái tích sự gì.

Đặng Bác San vẫn đang ngờ ngác thì thềm tự hỏi thì đột nhiên cô điên cuồng kéo tay Trần Tuấn Long đang lái xe, khóc như điên, kêu lên:

- Anh làm sao lại đâm chết hắn hả? Chúng ta đâm chết người rồi, huhuhu...

Trần Tuấn Long bị cô tập kích đột ngột như thế, vô lăng không khống chế được, lắc lư qua lại, nhanh chóng bị cách ra quốc lộ. May mà trước sau đều không có xe chạy qua chứ không thì thảm rồi.

Trần Tuấn Long vội vàng giảm phanh lại. "Két" một tiếng, dừng xe ở bên ven đường, đưa tay đẩy Đặng Bác San ra. Lúc này hắn cũng thật sự là rất bức mình. Làm sao lại thế cơ chứ, cũng chỉ là một cái mạng người thôi, thiếu chút nữa bị cô hại chết. (DG: hình như chỉ số EQ của thằng này có vấn đề, hic).

- Này, cô bị làm sao thế hả? Muốn tìm chết à?

Đây là lần đầu tiên Trần Tuấn Long mở miệng mắng phụ nữ, nhưng Đặng Bác San thì vẫn không thể nào phản ứng lại kịp. Cô tựa vào ghế ngồi, hai mắt mông lung mờ mịt, miệng ni non. Trần Tuấn Long đột nhiên hiểu ra, có thể là do Đặng Bác San không chịu nổi sự kích thích từ vụ đâm chết người vừa rồi cho nên mới thành ra như thế này.

Thấy bộ dạng đáng thương của cô, Trần Tuấn Long biết là cần phải thức tỉnh cô ngay.

- Này, nói chuyện đi chứ!

Trần Tuấn Long quát. Lại thấy Đặng Bác San vẫn không có phản ứng gì, hắn vươn tay ra, không chút khách sáo hung hăng quạt cho cô vài cái bạt tai. Đặng Bác San nhất thời ngầy ngẫn cả người. Bị Trần Tuấn Long đánh cho vài tát, đột nhiên cô như hiểu được ra, ghé đầu vào bên cửa xe khóc rống lên. Trần Tuấn Long thấy rốt cuộc cô cũng có thể tỉnh lại được thì lúc này mới thoáng yên tâm.

Chỉ thấy Đặng Bác San khóc một lúc lâu rồi mới nức nở ngẩng đầu lên nhìn Trần Tuấn Long:

- Tôi... Chúng ta vừa rồi đã đâm chết người.

Trần Tuấn Long nghiêm mặt nói:

- Là cô chứ không phải là chúng ta đâu. Vừa rồi là cô bảo tôi đâm người kia đấy chứ.

- Tôi... tôi...

Bị Trần Tuấn Long buộc tội như thế, Đặng Bác San cũng ù xù.

- Đấy không phải là điều tôi muốn. Tôi... tôi thuận miệng nói ra thế thôi, ai bảo anh lại vội vã như thế, đâm trúng hần ngay.

Cô liệu lĩnh muốn trốn tránh trách nhiệm, có điều Trần Tuấn Long cũng không để cho cô có cái cơ hội đó.

- Ài, tôi nói này tiểu thư. Cô cũng đừng nên quá vô lý như thế nữa đi. Vừa rồi

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 70: Bác San Sinh Lòng Ái Mộ.

Đặng Bác San then thùng vô cùng, nhưng quả thật cũng không có cách nào, đành phải nằm sấp trên lưng của Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười, hai tay đỡ lấy bờ mông chắc nịch của cô, ép cô thật chặt ở trên lưng hần. Còn Đặng Bác San thì ôm sát bờ vai của Trần Tuấn Long.

Hai người dính chặt vào nhau như thế, Trần Tuấn Long hoàn toàn có thể cảm nhận được bộ ngực đầy đặn của Đặng Bác San đang đâm vào lưng mình, theo nhịp chuyển động của hần mà không ngừng ma sát. Nhất thời điều ấy khiến Trần Tuấn Long nhớ tới tối hôm qua Quách Uyển Tây ở trên giường của hần cũng đã làm những động tác như thế. Trần Tuấn Long ngay lúc đó cũng không nghĩ đến Quách Uyển Tây mà lại dùng chiều này, cảm giác ma sát giữa núm vú với cơ thể, chính là nguyên nhân kích dục tính của con người lên cao, đây là một loại cảm giác khiến cho người sung sướng không thôi.

Trong ấn tượng của Trần Tuấn Long chỉ nhớ rõ có một lần đi Thái Lan, lúc hưởng thụ mát xa toàn thân có một nữ mát xa từng làm cho hần như thế. Còn hiện tại Trần Tuấn Long có thể cảm nhận được chính xác hai vú của Đặng Bác San, loại tiếp xúc “chuồn chuồn lướt nước” này quả thật khiến người ta mất hồn. Trần Tuấn Long bắt đầu có chút mơ tưởng hão huyền rồi.

Còn Đặng Bác San cảm thấy khó chịu, cô nằm sấp trên lưng của Trần Tuấn Long, hai cánh tay mạnh mẽ đẩy sức sống của Trần Tuấn Long nâng chặt cái mông của mình, Đặng Bác San không dám va chạm với Trần Tuấn Long, nhưng giữa lúc đi đi lại lại như thế sẽ không thể tránh khỏi những đụng chạm với thân thể hần, đó là điều khiến Đặng Bác San cảm thấy rất hường thụ.

Thân thể của Trần Tuấn Long cường tráng, to lớn mạnh mẽ, trong sự va chạm đặc biệt này, Đặng Bác San có thể cảm nhận được hơi thở nam nhân mãnh liệt truyền đến từ trên thân thể của hần. Thấy Trần Tuấn Long đồng ý giúp đỡ, lại giúp mình thoát lại túi xách, bây giờ còn chủ động đưa mình đến bệnh viện, những ấn tượng xấu ban đầu về Trần Tuấn Long của Đặng Bác San đã biến mất. Hần ta không còn là kẻ “Đại sắc lang” hay ăn hiếp mình ở kí túc xá. Mà biểu hiện ấy giờ của Trần Tuấn Long hiện rõ là một người tốt, đáng để mình tin cậy.

Cũng may là từ bãi đỗ xe tới phòng cấp cứu không quá xa, cuối cùng Trần Tuấn Long đã cõng Đặng Bác San tới cửa phòng cấp cứu. Ban nãy lúc Đặng Bác San nằm sấp trên lưng của Trần Tuấn Long đã khiến hần có ý bất chính..

Trần Tuấn Long theo sự sắp đặt của cô y tá đã đặt Đặng Bác San trên giường bệnh, bác sĩ của phòng cấp cứu cũng không thấy tới đây, cô y tá kia yêu cầu Trần Tuấn Long đi đăng ký giấy tờ, đợi lát nữa bác sĩ sẽ tới chuẩn đoán bệnh.

Trần Tuấn Long bước nhanh ra ngoài nộp viện phí, làm hết tất cả thủ tục, nhưng khi cô y tá làm thủ tục bảo hần điền tên của Đặng Bác San, Trần Tuấn Long ngần ngại cả người, cô bé kia tên gọi là gì chính mình cũng không biết, vì vậy hần ta bèn cầm tờ bệnh án đi tìm Đặng Bác San

Đặng Bác San thấy Trần Tuấn Long hỏi tên của mình liền thay đổi về mặt, thật lâu sau mới áp ứng nói nhỏ:

- Đặng Bác San.

“A, hóa ra cô ta tên là Đặng Bác San”, Trần Tuấn Long thầm nghĩ, ngay sau đó hần mỉm cười và giúp cô điền cái tên rất hay ấy vào tờ bệnh án rồi giao cho y tá. Nhưng đợi thật lâu, vẫn không thấy bác sĩ lại, Trần Tuấn Long đành chạy đi hỏi y tá, y tá nói bác sĩ đang đi kiểm tra phòng. Lúc đó vết thương trên cánh tay của Đặng Bác San đã được băng bó kịp thời, thật ra thì chỉ bị trầy da, máu ở vết thương đã đông lại, không có gì nghiêm trọng cả. Xương chân của cô có lẽ do bị ngã mà bị trật khớp.

Thấy hình dạng khỗ sở của Đặng Bác San, Trần Tuấn Long vén tay áo lên, sau đó vén váy của Đặng Bác San. Đặng Bác San kinh hãi, hai tay che váy, xấu hổ hỏi:

- Anh...anh muốn làm gì?

Trần Tuấn Long rất nghiêm túc nói:

- Giúp cô nắn lại xương

-Anh..anh làm được không?

Đặng Bác San nói càng ngày càng nhỏ

Trần Tuấn Long lúc này mới mỉm cười,

-Tạm được, trước đây tôi có biết vài thủ thuật xoa bóp

Thực ra hẳn đâu chỉ biết, những thủ thuật cấp cứu cơ bản này hẳn đều biết, trước kia khi hẳn tập luyện thường xuyên bị trật khớp như thế này, đều là hẳn tự mình làm lấy.

Ban đầu Trần Tuấn Long không biết Đặng Bác San bị thương ở đâu mà cô lại là một cô gái, không tiện tự mình kiểm tra. Bây giờ hai người cũng đã giảng hòa một chút rồi, có thể giao thiệp, vừa rồi lúc công cô hai người lại càng thân thiết, bây giờ giúp cô nắn lại phần xương bị trật, chỉ cần Đặng bác San gật đầu đồng ý thì không có chuyện gì khó cả.

Đặng Bác San mặt đỏ bừng, trước tiên không nói Trần Tuấn Long là có thật sự biết hay không, cô cũng hiểu nếu như Trần Tuấn Long giúp mình nắn xương bị trật thì nhất định hẳn sẽ va chạm chỗ mẫn cảm của mình. Tuy rằng ngượng ngùng nhưng ngược lại trong nội tâm của Đặng Bác San lại hy vọng Trần Tuấn Long bắt tay vào làm mà không phải là tên bác sĩ biến thái kia.

Lâu sau Đặng Bác San mới ngập ngừng nói:

-Vậy...vậy được rồi.

Âm thanh của cô rất nhỏ, nếu Trần Tuấn Long không phải ở bên người nàng thì thật là không nghe rõ được. Trần Tuấn Long mỉm cười, vừa muốn vén váy của cô lên nhưng lại bị cô đề lại.

Lại làm sao vậy? Trần Tuấn Long thấy khó hiểu, chỉ nghe Đặng Bác San khẽ oán giận nói:

-Anh...anh có thể không kéo váy lên được hay không?

À thì ra là thế, nói thế nào thì phòng bệnh là nơi đông người, vừa rồi Trần Tuấn Long cũng là do nóng lòng một chút, không suy nghĩ chu đáo, dù sao Đặng Bác San cũng là một cô gái, hiểu được ngượng ngùng. Cũng may cô suy nghĩ tỉnh tã một chút, nhớ tới chuyện này. Trần Tuấn Long bèn xoay người, kéo rèm che cả giường bệnh lại. Đợi lúc Trần Tuấn Long đi vào, không gian nhỏ bé tạm thời này chỉ còn lại Đặng Bác San và Trần Tuấn Long.

Khi Trần Tuấn Long một mình đối mặt với đại mỹ nhân này, trong đầu hẳn chỉ hiện lên một câu thành ngữ: “Không lán phòng vắng!” Hẳn thẳm chửi trong lòng, Trần Tuấn Long hẳn sẽ không bạc đãi chính mình.

Chỉ thấy hẳn mỉm cười, vén váy Đặng Bác San lên, hai cánh tay mạnh mẽ sờ nắn mang tính dò xét. Thật ra thì muốn nắn xương bị trật về chỗ cũ cũng không cần đụng chạm da thịt như vậy, nhưng Trần Tuấn Long lại thích thế, Đặng Bác San ngu ngơ không hiểu gì cả..

Lúc Trần Tuấn Long vuốt làn da trắng mịn như tuyết của Đặng Bác San, sau khi vén váy lộ ra quần lót màu hồng phấn dễ thương của Đặng Bác San, khiến Trần Tuấn Long mở rộng tầm mắt. Quần lót nhỏ che lấp bộ vị thần bí của Đặng Bác San, bó khít từ bên ngoài có thể nhìn thấy gờ rãnh nổi lên rõ ràng. Chiếc quần lót này chất liệu mỏng lại là màu hồng sao có thể che dấu đi được khu rừng rậm rạp kia. Trần Tuấn Long chẳng những nhìn thấy một mảnh đen sẫm phía trên khe sâu, từ góc bên cạnh chiếc quần lót nhỏ còn mọc ra vài cây, rất bắt mắt.

Dĩ nhiên, bây giờ vẻ mặt nghiêm túc của Trần Tuấn Long giống như những thứ này với hẳn chẳng qua là bình thường, vẻ mặt như đã nhìn quen lắm rồi. Ngược lại trên mặt Đặng Bác San chính là một mảnh rặng mây đỏ. Cũng khó trách, một cô gái như vậy để một người con trai như Trần Tuấn Long vỗ về chơi đùa và nhìn ngắm, thật sự quá khó khăn.

Trần Tuấn Long cũng không đề ý đến cô, chỉ dùng sức vuốt vuốt, một mặt làm việc một mặt hỏi:

-Đau không?

Hắn dường như là muốn tìm đúng vị trí.

Đợi đến khi đụng phải chỗ đau, Đặng Bác San tạm thời cũng quên cảm giác thẹn thùng ấy mà phối hợp trả lời câu hỏi của Trần Tuấn Long. Khởi đầu cô còn lo lắng Trần Tuấn Long nhân cơ hội lợi dụng cô, nhưng mà về sau thấy Trần Tuấn Long rất nghiêm túc, phương pháp giúp cô kiểm tra cũng rất chu đáo, lúc này mới hơi an tâm.

- Cô học khoa nào?

Trần Tuấn Long hỏi,

- Tôi nên xưng hô thế nào với cô đây?

- Gọi tôi là San San đi, bạn bè đều gọi tôi như vậy. Tôi ở khoa Tin, học trên anh một khóa. Đặng Bác San thuận miệng đáp, điều này chẳng khác nào cô đã chấp nhận Trần Tuấn Long làm bạn.

Nhưng mà Trần Tuấn Long liền lộ bộ mặt sắc lang của hắn rất nhanh, chỉ thấy hắn sờ soạng bóp đùi Đặng Bác San thật lâu, hơn nữa thỉnh thoảng cố tình vô ý đụng vào tiểu muội muội của Đặng Bác San, có thể là động tác của hắn chừng mực, Đặng Bác San cũng nhìn được. Nhưng Trần Tuấn Long nói câu tiếp theo liền lộ rõ khuôn mặt thật:

- San San, muốn hỏi cô một vấn đề, cô có bạn trai chưa?

Đặng Bác San còn đang mãi suy nghĩ xem có ý gì khác không, vì thế không trả lời câu hỏi của Trần Tuấn Long. Nhưng Trần Tuấn Long dường như càng thêm lợi hại.

- Cô xem, tôi sờ như vậy nếu để bạn trai cô biết được, cô nói xem hắn có tức giận hay không đây?

Chân vốn đau đớn, dưới sự xoa bóp của Trần Tuấn Long quả thực là một loại cảm giác rất thoải mái. Nhưng Đặng Bác San cũng không muốn dây dưa với Trần Tuấn Long ở vấn đề này, cô chỉ nghĩ việc này có thể kết thúc sớm một chút. Nhưng những lời nói của Trần Tuấn Long tiếp sau đó càng làm cho cô nổi nóng. Trần Tuấn Long khẽ cười đặt tay trái lên đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve, liên tục mang đến từng đợt tê dại, bàn tay còn lại của hắn thì đè đầu gối, nhẹ nhàng lắc chân của cô, chỉ nghe hắn hỏi rất vô liêm sỉ:

- Tôi nói này San San, làn da chân của cô thật trắng bóng, bình thường giữ gìn không tệ đâu. Muốn hỏi một chút cô có đi thẩm mỹ viện hay không?

Trần Tuấn Long vừa xoa bóp kích thích vừa buông lời trêu ghẹo, tay trái của hắn đã muốn đụng vào chỗ đó rất nhiều lần, Trần Tuấn Long rốt cuộc muốn làm gì? Đặng Bác San có chút thẹn quá hóa giận:

- Tôi không có bạn trai, nếu có như lời anh nói, anh ta biết anh ăn hiếp tôi như vậy anh ta nhất định sẽ đánh anh! Anh nhanh lên một chút có được hay không?

Câu cuối cùng Đặng Bác San gần như là tức giận van xin, bởi vì cô bị ai phát hiện ra tiểu muội muội của mình dưới sự xoa bóp của Trần Tuấn Long đã có phản ứng khiến người ta xấu hổ, cho dù chân đau đớn nhưng loại cảm giác khiến người ta khó chịu này lại kích thích Đặng Bác San.

Cô không ngờ được mình vừa mới nói xong, Trần Tuấn Long liền dứt khoát trả lời:

- Được thôi!

Vừa dứt lời, tay trái của Trần Tuấn Long vốn đang đặt trên đùi đột nhiên giữ chặt lấy đùi cô, tay phải trên đầu gối lại mạnh mẽ nắm chặt xương đùi, sau đó dùng lực đẩy về phía trước đến khi nghe tiếng “rắc” một tiếng, trật khớp xương đùi của Đặng Bác San đã thuận lợi về đúng vị trí.

- Xong rồi!

Trần Tuấn Long mỉm cười đứng dậy vỗ tay nói.

Đặng Bác San giờ mới hiểu được tới đây, hóa ra Trần Tuấn Long liên tục phân tán sự chú ý của mình, để nắn lại xương bị trật, mới vừa rồi Trần Tuấn Long thừa dịp mình không chú ý đã làm xong. Đặng Bác San căn bản cũng không có đau đớn, trong lúc không chú ý đã được Trần Tuấn Long chữa trị xong, xem ra hắn bị oan, Đặng Bác San trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Trần Tuấn Long thấy Đặng Bác San chưa có kéo váy xuống, tiếp tục lộ ra, hắn ta cũng âm thầm cười, vừa nãy Đặng Bác San còn khấn trương dường như không muốn cho mình thấy, bây giờ thì tốt rồi, mặc cho mình nhìn. Chẳng qua vừa nãy cảm giác vuốt ve nơi đó không tồi, Trần Tuấn Long có chút tiếc nuối.

Đờ Đặng Bác San dậy, thấy cô kéo váy xuống, lúc này Trần Tuấn Long đem ánh mắt quyến luyến rời đi, sau đó hỏi Đặng Bác San:

- Cô thử đi chuyển một chút xem, cảm giác khá hơn chút nào không?

Đặng Bác San thử duỗi đùi phải, tuy còn chút đau nhưng so với lúc nãy, đã tốt hơn rõ rệt. Tay nghề của Trần Tuấn Long quả nhiên lợi hại.

- Cảm ơn anh, tôi.. tôi thật sự không biết nên cảm ơn anh như thế nào nữa.

Đặng Bác San nói chân thành

“Cảm ơn? Theo tôi lên giường đi!” Trần Tuấn Long cũng không biết ý nghĩ này hiện ra từ khi nào, chẳng qua ngoài miệng hắn lại nói:

- Không có gì, tiện tay thôi. Chỉ cần chân của cô không có chuyện gì là tốt rồi.

Đặng Bác San nhớ tới nguy hiểm lúc này còn khiếp sợ không thôi, hai người ở bệnh viện đợi một hồi. Lúc này bác sĩ cuối cùng đã trở lại, đi đến là một bác sĩ nữ, đeo khẩu trang, một y tá đi cùng cô giải thích tình hình, khi biết được Trần Tuấn Long đã giúp “bệnh nhân” nắn lại xương bị trật, bác sĩ nữ đó kiểm tra lại thêm một lần nữa, để Đặng Bác San thử đi vài bước và quan sát. Bác sĩ thấy cô không có gì trở ngại liền mỉm cười nói:

- Không tồi, bạn trai cô rất quan tâm đến cô. Tôi thấy cũng không có gì, cô có thể trở về được rồi

Cô ta vừa nói như thế lập tức mặt của Đặng Bác San đỏ bừng lên, Trần Tuấn Long không phải là bạn trai của cô. Nhưng mà Trần Tuấn Long lại cười nói:

- Tốt rồi, cảm ơn bác sĩ.

Chuyện này là sao đây, tại sao hần có thể cứ như vậy thừa nhận chứ, Đặng Bác San xấu hổ, nhưng mà cũng không nói gì. Thế là Trần Tuấn Long diu cô trở lại xe, sau khi ngồi xuống ổn định Trần Tuấn Long hỏi:

- Bây giờ tôi sẽ đưa cô quay trở lại trường nhé?

- Vâng. . .

Kể từ lúc Đặng Bác San có ”tiếp xúc thân mật” với Trần Tuấn Long, cô nói chuyện trở nên nhỏ nhẹ hơn rất nhiều. Trần Tuấn Long khởi động ô tô, nhanh chóng rời bệnh viện, đang chuẩn bị đưa Đặng Bác San trở về trường lúc này điện thoại của hần vang lên, Trần Tuấn Long cầm lấy vừa nhìn, không kềm nổi mà bật cười, thì ra là điện thoại của Dương Hân gọi tới, cô gái nhỏ này rốt cuộc cũng nhện không được. Vì thế hần mỉm cười nhận điện thoại nói:

- Alo, Hân Hân, có chuyện gì sao?

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một hồi:

- Anh còn biết có chuyện sao? Trần Tuấn Long! Bây giờ anh đang ở đâu? Tối nay anh có trở về hay không?

Đúng là thanh âm “hung ác” của Dương Hân, Trần Tuấn Long này cũng thật là, mất tích một buổi tối, quá 12 giờ còn không thấy trở về, Dương Hân và Quách Uyển Tây cũng nhện một đêm, nhất định không gọi điện thoại cho hần, xem hần có thể tự mình trở về hay không.

Nhưng mà xem ra giấc ngộ của Trần Tuấn Long không cao, Dương Hân cảm thấy cần phải nhắc nhở hần.

-Ha ha . . .

Trần Tuấn Long cười giải thích:

- Đang trên đường về rồi. Em xem chẳng phải anh chạy về đây sao?

- Có thật không? Xem ra tôi và A Tây phải đợi thêm lát nữa tra hỏi anh mới được, anh lại như trước không nói năng gì liền mất tích một đoạn thời gian. Nói đi, ở bên ngoài anh còn có cô gái khác có phải hay không?

Từ trong lời nói có thể nghe ra được sự tức giận của Dương Hân

- Anh đâu có, Hân Hân.

Trần Tuấn Long vội vàng giải thích, chỉ có điều giờ phút này ánh mắt của hần đã liếc về phía Đặng Bác San, mỹ nữ đây, bây giờ đang ngồi bên cạnh mình. Nhưng mà Đặng Bác San kể từ khi hần nhận điện thoại mất có ý nhìn về hướng cửa sổ, không thèm nhìn Trần Tuấn Long

- Được rồi, tôi cũng không nhiều lời với anh nữa, lát nữa anh trở về thì mua đồ ăn khuya cho chúng tôi. Hừ hừ.. đợi anh cả buổi, thậm chí điện thoại anh cũng không gọi lại, xem chúng tôi sẽ trừng trị anh như thế nào. Nhớ kỹ, mang theo thức ăn khuya trở về!

Không đợi Trần Tuấn Long nói chuyện Dương Hân liền cúp máy điện thoại.

Trần Tuấn Long lắc đầu cười khổ, tiện tay cất kỹ điện thoại. Lúc đó Đặng Bác San cũng quay đầu qua:

- Bạn gái vừa gọi điện thoại tới điều tra sao?

Cô thử dò hỏi.

- Không có, hahaha

Trần Tuấn Long rất thích trêu ghẹo cô, lúc này hần còn mở CD nhạc lên.

Không có? Đặng Bác San nói thầm trong bụng, vậy Hân Hân kia là ai? Không gian bên trong xe vốn nhỏ, cuộc nói chuyện điện thoại giữa Trần Tuấn Long và Dương Hân tự nhiên là rơi vào lỗ tai của Đặng Bác San rồi.

Đàn ông à, đều trắng hoa như vậy. Đặng Bác San thầm suy nghĩ trong lòng, nhưng mà cũng khó hiểu, Trần Tuấn Long cố ý giấu diếm cô nhưng cô lại không có quá nhiều ác cảm. Dù sao hắn cũng không phải bạn trai mình, mặt kệ hắn.

Hai người nhất thời trầm mặc, chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng trong xe, Đặng Bác San nghe bản nhạc, tâm tư đã tung bay.

- À. . .

Trần Tuấn Long cuối cùng cũng nhớ một việc:

- Tiểu thư San San của tôi, tôi nhớ lần trước hình như cô muốn tố cáo tôi, bây giờ tôi muốn biết sau này sẽ như thế nào đây, ha ha ha. . .

Trần Tuấn Long mỉm cười hỏi

Còn nói lần trước chứ, khuôn mặt của Đặng Bác San lập tức đỏ bừng. Lần trước cô thật sự muốn tố cáo tên “đại sắc lang” Trần Tuấn Long này, cuối cùng vẫn không làm, dù sao làm như vậy cũng có ảnh hưởng đối với danh dự của mình, hơn nữa trên tay mình cũng không có chứng cứ.

- Hừ! Nếu như tôi đi tố cáo kẻ xấu xa như anh, anh còn có thể ở nơi này nghe tôi nói chuyện sao? Tôi không lên phòng giáo vụ đã xem như là tiện nghi cho anh rồi!

Đặng Bác San cuối cùng nổi giận.

- Vậy tại sao lần trước ở ký túc xá anh lại đối xử với tôi như vậy?

Cuối cùng cô vẫn không chịu buông tha truy hỏi

Trần Tuấn Long cười ha hả:

- Tôi cũng đã giải thích với cô rất nhiều lần rồi, đó là sự hiểu lầm, cô xem, về sau không phải tôi bồi thường bàn phím trả lại cho cô rồi sao? Cô thử nghĩ xem, nếu tôi thực sự là sắc lang như cô nói, vậy cô cho là. . .khụ khụ..

Trần Tuấn Long không nói tiếp về sau, nhưng mà Đặng Bác San từ điệu cười xảo quyệt của hắn cũng đọc ra được điều gì đó.

- Thế nào? Anh nghĩ rằng tôi sẽ không phản kháng sao?

Đặng Bác San giễu cợt nói:

- Lần trước tôi cần anh có lẽ quá nhẹ rồi

Lần trước cô thành công ‘đánh lui’ Trần Tuấn Long, còn chút dương dương tự đắc.

Trần Tuấn Long duỗi tay trái ra, trên bàn tay vẫn còn in rõ dấu răng của Đặng Bác San, chỉ nghe Trần Tuấn Long oán hận nói:

- Cô còn nói nữa, cô có biết vết cắn của cô độc ác đến mức nào không? Tôi bị ‘trọng thương’ đó, tôi còn muốn tố cáo cô ác ý đã thương người. Vừa rồi cũng không thấy cô độc ác như vậy với tên trộm cướp kia, chỉ biết bắt nạt con người thành thật như tôi thôi.

Trần Tuấn Long đúng là cảm thấy rất uất ức trong lòng khi bị một cô em hung hăng cắn một cái, còn bị đối xử như là sắc lang, thật là quá oan ức.

Đặng Bác San cười khi một tiếng, bầu không khí bên trong xe lúc này mới khá hơn nhiều. Đặng Bác San liếc nhìn cánh tay trái đang vươn ra của Trần Tuấn Long, thấy kiệt tác đặc ý của mình, cũng có chút hả hê:

- Ha ha ha, tôi đã nói rồi, cần anh đang còn nhẹ. Ai kêu anh lén lút xông vào ký túc xá người ta như vậy. Được rồi, chuyện lần trước tôi sẽ không tính toán với anh nữa, dù sao tới nay anh cũng giúp tôi rất nhiều.

Đặng Bác San tâm tình bây giờ cũng tốt hơn một chút. Thật ra nhìn trái nhìn phải thì Trần Tuấn Long là một người tốt, xem ra quả thật là mình hiểu lầm anh ta, bây giờ ngẫm lại, lần trước mình cũng không bị tổn hại gì, muốn nói không may thì tới nay mới tổn thất lớn, vừa rồi ở phòng cấp cứu, bị hắn sờ tới sờ lui, chỗ bí ẩn của mình cũng bị hắn nhìn thấy trọn vẹn.

Trong lòng Trần Tuấn Long nghĩ gì chẳng lẽ Đặng Bác San không biết sao, ánh mắt mê đắm kia của hắn từ nãy đến giờ không rời khỏi nơi đó của mình, ừm, cái loại cảm giác bị hắn nhìn trộm, không biết tại sao lại khiến cho Đặng Bác San cảm thấy rất khác thường. Đường như mình cũng không phản đối hắn làm như vậy. Vừa rồi bàn tay tràn đầy sức sống của Trần Tuấn Long vuốt ve bắp đùi của mình, chỗ đó vừa đau lại vừa hưởng thụ, có một loại cảm giác tê dại, dù sao Đặng Bác San cũng rất hưởng thụ cảm giác như vậy. Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông xa lạ vuốt ve như thế, cô nghĩ đến đây liền động tình không ngừng, khuôn mặt cũng không khỏi đỏ lên, chẳng nhẽ mình tương tư anh ta?

Q.1 - Chương 71: Tiểu Mẫn Bị Thương

Đặng Bác San cúi đầu, không dám nhìn Trần Tuấn Long, còn Trần Tuấn Long cũng chuyển tâm lái xe, rất nhanh đã đưa cô đến cổng ký túc xá nữ.

- Đến rồi.

Trần Tuấn Long dừng xe mỉm cười nói với Đặng Bác San.

- A. . ., Đến rồi à?

Đặng Bác San đang nghĩ ngợi lung tung lúc này mới giật mình tỉnh lại. “Nhanh như vậy ư?” Cô thầm nhủ trong lòng.

Trần Tuấn Long mỉm cười, đi xuống xe qua mở cửa cho cô, đỡ Đặng Bác San xuống. Chỉ thấy hấn ta quan tâm hỏi:

- Chân của cô không có chuyện gì chứ?

Đặng Bác San chuyển động vài cái, tuy còn chút đau nhưng đã không có gì. Vì vậy “ừm” một tiếng. Trong tay cô cầm lấy cái túi bị cắt đứt dây của mình, chuẩn bị rời đi. Tối nay, về sự giúp đỡ của Trần Tuấn Long cô rất cảm kích, chỉ có điều bây giờ không biết nói cảm ơn hấn như thế nào nữa.

Trần Tuấn Long quan tâm nói:

- Lần sau đừng đi ra ngoài trễ như vậy, biết không? Muốn đi cũng tìm vài người bạn đi cùng, bây giờ cướp giật, đầu trọc rất nhiều, cô lại xinh đẹp như vậy, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

- Ừm!

Nghe được lời dặn dò ân cần của Trần Tuấn Long, trái tim của Đặng Bác San ấm áp. Nếu anh ta là bạn trai mình thì thật là tốt. Cô nhìn Trần Tuấn Long trong lòng thật rối loạn.

Trần Tuấn Long đương nhiên không biết vị nữ sinh mình giúp đỡ đang nghĩ ngợi lung tung, hấn ta bây giờ chỉ nghĩ nên làm gì để đối phó với sự tức giận của hai cô em Dương Hân và Quách Uyển Tây. Hai cô em xinh đẹp này mà đồng thời tức giận, tối nay sợ rằng mình có thể “tình tấn nhân vong” đây.

Lập tức Trần Tuấn Long và Đặng Bác San khua tay nói từ biệt rồi vội vàng chạy xe đi, chỉ để lại cảm giác mát mát của Đặng Bác San. Cô đưa mắt nhìn theo cho đến khi Trần Tuấn Long rời đi xa hấn mới xoay người trở về ký túc xá.

Trần Tuấn Long nhìn đồng hồ, bây giờ đã là mười hai rưỡi đêm, Dương Hân các cô muốn ăn khuya, nên đi đâu mua đây? Đứng, có rồi. Trần Tuấn Long bỗng nhiên nhớ tới một chỗ, thế là quay xe đi tới.

Tiệm mì tương trộn của di Chu, Trầm Chi Tinh đã làm việc hơn nửa tháng rồi, thật ra thì đến bây giờ cô kiêm nhiệm rất nhiều công việc, làm việc ở siêu thị Dương Quang mỗi tháng mười lăm ngày, mỗi ngày bốn tiếng, cô làm việc ở đó chỉ là tạm thời, nhưng mà thu nhập cũng tạm ổn, một tháng cũng có được tám chín trăm đồng. Cô cũng đồng thời kiêm việc dạy kèm cho hai gia đình, mỗi đêm dạy hai tiếng, thời gian dạy xen kẽ nhau, như vậy mỗi tháng cũng kiếm được sáu trăm đồng, thời gian còn lại đi làm ở chỗ của di Chu.

Tiệm mì tương trộn của di Chu gần đây làm ăn rất phát đạt, họ lấy món thịt bò luộc trộn lẫn với tương để đặt tên cho bảng hiệu. Lịch làm việc cơ bản một ngày của Trầm Chi Tinh đều đã kín, thời gian ăn cơm giữa trưa thời chỉ có mười lăm phút, sau đó cô sẽ phải chạy tới siêu thị đi làm. Xế chiều sau khi tan học từ năm rưỡi đến tám giờ tối cũng là thời gian làm việc của cô ở siêu thị. Đương nhiên giờ làm việc như vậy là do cô cố gắng tranh thủ xin quản lý, tất cả mọi người đều học hành kiêm làm thêm, nếu nói về điều kiện thì quả thực siêu thị bên này đã rất thoải mái rồi. Kế tiếp cô phải chạy đi làm gia sư, sau khi trở về mới ăn cơm tối ở chỗ di Chu, sau đó bận liên tục đến sáng sớm.

Trầm Chi Tinh làm việc vô cùng vất vả, cũng rất mệt mỏi. Thứ bảy, chủ nhật cũng nghỉ ngơi rất ít, nhưng cô thật sự rất vui, vì tự bản thân cô chẳng những kiếm đủ học phí, còn có thể gửi tiền về nhà cho mẹ.

Bác sĩ đã nói rồi, bệnh của mẹ cô chủ yếu là điều trị, cố gắng không được làm lụng vất vả. Trước khi cô đến Bắc Kinh cũng nhiều lần dặn dò mẹ không được lo lắng về vấn đề tiền chữa trị. Bây giờ Trầm Chi Tinh tính toán đầu ra đấy, siêu thị, dạy kèm tại nhà hơn nửa tiền lương làm thêm bên di Chu, một tháng thu nhập cũng có trên dưới hai ngàn rưỡi tệ, vậy cũng đủ rồi, Trầm Chi Tinh cũng không khỏi bội phục mình, bởi vì trước kia giúp người ta dán hộp, rồi đi mở quán bán trái cây. Một tháng thu vào cũng không quá một ngàn tệ, trừ đi tiền thuê nhà, nước điện và vân vân cũng chỉ đủ tiền sinh hoạt của cô và mẹ. Ngày ấy mẹ cô mang bệnh trong người kiên trì bày quán bán hoa quả, cô phải đi chợ thật sớm lấy hàng bán sỉ, dùng xe ba bánh kéo về bán, thật vất vả.

Trầm Chi Tinh cảm thấy nỗi khổ này phải do bản thân cô, phận làm con phải đứng ra gánh vác cho nên đối với tình hình hiện tại cô vui vẻ chấp nhận. Cô

không có ước mơ gì lớn lao, chỉ hy vọng mẹ cô có thể sớm khỏi bệnh.

Trong trường học bắt đầu có vài học sinh nam theo đuổi cô, nhưng bọn họ làm sao có thể biết được gánh nặng mà cô phải gánh vác. Nhiều cây đa cây si như vậy, Trầm Chi Tinh không phải không muốn nhưng mỗi phút hiện tại cô đều muốn đạt được hiệu quả nhất định, đều phải có thu nhập có như thế buổi tối cô mới có thể ngủ ngon được.

Trầm Chi Tinh không nhớ rõ đã từ chối bao nhiêu lời mời của các học sinh nam, ngoại trừ lý do không có thời gian ra, Trầm Chi Tinh vẫn cảm thấy mình không thể phân tâm, nhiệm vụ chủ yếu của cô bây giờ là kiếm tiền, là học tập. Sau khi tốt nghiệp còn phải kiếm nhiều tiền hơn nữa, đợi sau khi kiếm được nhiều tiền rồi có thể trở về quê có thể mua được một ngôi nhà xinh đẹp và cùng mẹ sống hạnh phúc. Như vậy cô đã thỏa mãn rồi.

Đương nhiên, đó không phải là điều duy nhất cô nghĩ, ở trong lòng, cô có cảm tình với một nam sinh, người này chính là Trần Tuấn Long.

Cho nên khi cô nhìn thấy Trần Tuấn Long đứng xa thì mỉm cười duyên dáng đi tới, khuôn mặt của Trầm Chi Tinh không khỏi đỏ bừng. Lần trước khi cô đến giao hàng cho hắn, không nghĩ tới bất gặp cảnh hắn lóa thể nửa người, ừ, điều này đối với cô mà nói quả thực là một loại kích thích thị giác, thân thể của Trần Tuấn Long cường tráng đầy sức sống vậy, cho cô một cảm giác kỳ quái. Sao hắn lại ở đây? Sống với cô gái khác ở đây sao? Nhưng những vấn đề này chỉ chọt lóe lên trong đầu Trầm Chi Tinh, cô thậm chí nghĩ nhiều chuyện. Trần Tuấn Long, người ta chẳng liên quan gì đến mình, hắn cũng không phải là người nào của mình.

- Trẻ thế này cô vẫn còn làm à?

Trần Tuấn Long mỉm cười như tắm gió xuân, ngay tức khắc làm Trầm Chi Tinh âm ập trong lòng, một ngày bận rộn khổ sở rồi, không nghĩ còn có thể nghe được lời thăm hỏi của hắn.

Trầm Chi Tinh gật đầu nói:

- Vâng, không phải vẫn có những người khách ăn khuya như anh sao? Hahaha, nếu anh không tới sớm chúng tôi đã sắp phải đóng cửa rồi.

Trầm Chi Tinh cũng không biết vì sao mình lại trêu Trần Tuấn Long như thế.

- Hahaha... tôi phải chạy nhanh rồi, làm phiền cô cho hai bát mì bò là được rồi. Cảm ơn trước nhé, tôi cho vào túi mang về.

Trần Tuấn Long gật đầu mỉm cười nói.

- Tốt, anh ngồi bên kia chờ, lập tức sẽ tới.

Trầm Chi Tinh mời Trần Tuấn Long đi ra bên ngoài ngồi xuống, cô vội vàng đi vào nhà bếp nói đầu bếp nấu. Không được bao lâu, Trầm Chi Tinh đem ra hai bát mì trộn tương đã được đóng gói rồi, còn bỏ vào hai đôi đũa trúc, sau đó đến trước mặt Trần Tuấn Long, đưa tới

- Tổng cộng mười tệ, cảm ơn!

Cô mỉm cười, vẫn là câu nói quen thuộc, giống hệt lần trước gặp cảnh Trần Tuấn Long khóa thân, mặt của cô không kiềm nổi lại đỏ bừng.

Trần Tuấn Long nhìn thấy bộ dạng này của cô thì mỉm cười hiểu ý, hắn nhớ lại tình cảnh xấu hổ lần trước khi hai người gặp nhau. Trần Tuấn Long vội vàng đứng dậy sau khi nhận lấy túi đồ đặt lên bàn, móc ví tiền ra đưa cho Trầm Chi Tinh:

- Cảm ơn nhiều, tôi đi trước, bái bai

Trần Tuấn Long cuối cùng cầm lấy túi đồ ăn, mỉm cười và nói lời chào tạm biệt với Trầm Chi Tinh sau khi rời đi.

Ấn tượng của Trần Tuấn Long đối với Trầm Chi Tinh gần đây không tồi, Trầm Chi Tinh cho hắn một cảm giác mộc mạc giản dị, người lại vừa xinh đẹp, còn giỏi giang như vậy nữa, một cô gái tốt giống như cô trong đại học Bắc Kinh này tìm không ra lấy một người.

“Ừm, ít nhất hiện tại hai người trong nhà mình đều thua kém Trầm Chi Tinh”, Trần Tuấn Long vừa nghĩ vừa lái xe trở về Hải Đào Hiên.

Mới mở cửa đi vào, Trần Tuấn Long liền phát hiện ra bầu không khí bất thường trong phòng, đã trẻ thế này mà Dương Hân và Quách Quách Uyên Tây cũng mặc áo ngủ, ngồi trên ghế sofa, một người ôm đầu gối, người còn lại đang xem ti vi, thấy Trần Tuấn Long trở về đều không thèm để ý tới. Trần Tuấn Long mỉm cười đặt hộp đồ ăn lên trên bàn, tiện tay cất chìa khóa, sau đó lớn tiếng nói:

- Anh đã về rồi!

Đương nhiên là không có sự hoan nghênh nào, bây giờ mục đích duy nhất của Trần Tuấn Long là làm thế nào khiến cho hai cô em mặt lạnh tanh này có thể chuyển tâm ý, tha lỗi cho mình.

Trần Tuấn Long đi tới ghế sofa, cố ý đứng trước mặt hai người bọn họ, chặn không cho các cô xem ti vi, nhưng họ một người nghiêng đầu một người dời đi ngồi bên cạnh, ngay cả mắt cũng đều không nhìn hắn, họ tiếp tục xem ti vi, ngay cả chào hỏi cũng không nói, dường như so với Trần Tuấn Long thì ti vi có sức hấp dẫn hơn. Trần Tuấn Long cảm thấy rất khó chịu, đây rõ ràng là Dương Hân và Quách Uyên Tây làm khó dễ hắn, xem ra tối nay phải làm cho các cô bớt giận mới được.

Trần Tuấn Long chiếm chế ngồi xuống giữa hai người các cô, mở rộng vòng tay ôm hai cô vào lòng, nhìn trái rồi nhìn phải, sau đó nói:

- Con heo nhỏ, tiểu túy túy, để cho anh hôn một cái nào!

Vườn người hôn một cái, đầu hấn vừa mới ghé sang bên Dương Hân liền bị Dương Hân đưa tay đẩy ra, hấn thuận thế tựa vào người Quách Uyển Tây. Quách Uyển Tây hừ một tiếng quay đầu sang phía khác, để lại cho Trần Tuấn Long là khoảng không. Trần Tuấn Long cười xấu hổ, thử giải thích:

- À, này, tối nay, anh.. việc ấy, hahaha..

Hắn nói việc ấy cả buổi mà không đưa ra được lý do gì, kỳ thực Trần Tuấn Long biết rõ, chính mình dù nói gì đi nữa cũng không có tác dụng, hai cô em mặt lạnh trước mắt này nhất định muốn hắn đẹp mặt.

Cuối cùng Trần Tuấn Long vườn người đứng dậy, duỗi lưng một cái, trước tiên vẫn cứ tránh gió bão đi đã, Trần Tuấn Long có ý nói:

- Ài...cả người toàn mồ hôi, anh đi tắm rửa trước, mang đồ ăn khuya cho hai người đến đây, để lại ở trên bàn, muốn ăn thì tự ăn.

Sau đó lui về phòng ngủ, thay quần áo đi tắm rửa.

Bên ngoài hai người Dương Hân và Quách Uyển Tây cùng nhìn nhau một chút, hai người này xem ra da mặt Trần Tuấn Long dày thật, chữa trị hấn như thế nào đây, hai người hiểu ý gật đầu. “Ừ, cứ quyết định như vậy đi.”

Đội Trần Tuấn Long sau khi tắm rửa xong, khoác áo ngủ, dùng khăn bông lớn lau khô tóc đi ra phòng khách, Dương Hân và Quách Uyển Tây đang ăn thức ăn khuya hấn mua về trên bàn ăn, thần sắc hai người như cũ, Trần Tuấn Long khẽ mỉm cười, xem ra hai người này chẳng phải tức giận, đây là chuyện tốt à, Trần Tuấn Long ngồi ở ghế sofa, tìm xem kênh tin tức, sau đó lau tóc, đội tóc khô chuẩn bị đi ngủ một giấc cho ngon.

Lúc này Dương Hân và Quách Uyển Tây ăn xong rồi, chỉ thấy họ một trước một sau đi tới phòng ngủ. Họ cũng cùng chào Trần Tuấn Long nhưng Trần Tuấn Long nghĩ có hy vọng, họ đều trở về phòng nghỉ ngơi, mình mau nhanh đuổi kịp. Trần Tuấn Long cảm thấy có chút vấn đề giải quyết trên giường là tốt nhất, chỉ cần làm cho họ sáng khoái, còn có cái gì không thể giải quyết.

Trần Tuấn Long nhanh chóng làm khô tóc, vẩy vẩy dầu, sau đó vui mừng đi về phòng ngủ. Lạ lùng, cửa phòng ngủ khóa trái rồi, Trần Tuấn Long cố sức kéo tay nắm, xem ra tối nay họ nhất định không để cho mình đi vào phòng rồi, Trần Tuấn Long ruột cuộc biết bản thân mình sai rồi, còn cực kỳ sai, hấn còn nghĩ sức hấp dẫn lần này sẽ được việc chứ. Hấn đảo mắt nghĩ nhanh, các cô gái đều thích mềm không ưa cứng, vì thế liền khễ đi về phía cửa nói:

- Tiểu túy túy, con heo nhỏ, anh biết sai rồi, tha thứ cho anh được không? Có thể mở cửa trước để anh vào không? Anh bây giờ ở bên ngoài một mình thật đáng thương.

Đáng tiếc, cho dù Trần Tuấn Long có giả vờ đáng thương như thế nào, miệng lưỡi ngọt tới cỡ nào, bên trong hai cô đều không có chút phản ứng gì. Trần Tuấn Long lại gõ cửa, lại năn nỉ, cũng không thể làm hai cô hồi tâm chuyển ý, cuối cùng Dương Hân lên tiếng:

- Đừng ồn ào nữa, đêm nay hai chúng tôi quyết định rồi, phạt anh ngủ ở phòng khách, tự kiểm điểm lỗi của mình đi, hừ!

Xem ra là không bàn bạc gì được nữa rồi. Trần Tuấn Long không có cách nào, đành phải trở lại ghế sofa, tối nay thật bi thảm, cô đơn, còn phải ngủ trên ghế sofa. Nhưng một hồi, chỉ nghe thấy cửa phòng ngủ “cạch” một tiếng mở ra, Trần Tuấn Long sinh lực lập tức được phục hồi, vội vàng đứng dậy nhìn.

Chỉ thấy Dương Hân nghiêm mặt, cửa phòng ngủ hé ra một khe nhỏ, không đợi Trần Tuấn Long đi tới phía sau cánh cửa liền ném ra một cái gối và một chăn mỏng, sau đó đóng cửa đánh “sầm” một tiếng. Trần Tuấn Long lại chịu cảnh “không cho khách vào nhà”.

Không có biện pháp, Trần Tuấn Long đành cười khổ nhặt gối và chăn ném ở trên ghế sofa, “Xem ra đêm nay hai cô ấy giận thật sự rồi. Cũng may, ít nhất họ cũng trả lại cho mình một cái chăn, chung quy không đến mức bi thảm như vậy”.

Trần Tuấn Long thở dài một tiếng, đêm dài đằng đẵng, một mình khó ngủ!

Ngủ đến nửa đêm, Trần Tuấn Long nhảy cảm phát hiện cửa phòng mở ra “cạch” một tiếng một thân ảnh vọt ra. Ha ha ha, Trần Tuấn Long cười gian trong bụng, xem ra vẫn có người không nhịn được, ruột cuộc là ai đây, xem tình hình rồi mới tính tiếp.

Chỉ thấy người nọ đi tới bên cạnh Trần Tuấn Long, mặc dù hấn còn đang giả bộ ngủ, bất quá cái lỗ mũi của hấn phản ứng nhanh đã ngửi được một mùi thơm lạ lùng, thâm vui trong bụng, giữa đêm giữa hôm không cần phải nói người đang đến chính là cô gái nhỏ Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây đi tới bên cạnh Trần Tuấn Long, gọi vài tiếng

- Anh Long, anh Long

Nhưng mà Trần Tuấn Long chưa trả lời cô, xem cô phản ứng như thế nào trước đã. Quách Uyển Tây thở dài một tiếng, giúp Trần Tuấn Long kéo chăn, đêm dài đằng đẵng, gối đầu một mình cũng không chỉ một mình Trần Tuấn Long khó ngủ. Quách Uyển Tây mới nếm thử mùi vị tình yêu, khi đang cùng Trần Tuấn Long có thời gian bên nhau, làm sao có thể bỏ qua hạnh phúc tình yêu với Trần Tuấn Long chứ. Giận thì giận, nhưng không thể không làm, có thể Trần Tuấn Long bây giờ đã ngủ, còn có thể làm gì được nữa.

Quách Uyển Tây đang muốn đứng dậy rời khỏi, đột nhiên Trần Tuấn Long liền từ phía sau ôm lấy cô.

- Nữ cướp thật to gan, không ngờ xông vào nhà anh trộm đồ, xem anh trừng phạt em như thế nào đây!

Trần Tuấn Long thấp giọng quát nói

Quách Uyển Tây đang chuẩn bị rời đi, đầu tiên là bị dọa cho sợ, nhưng thấy Trần Tuấn Long ôm, lập tức đổi sợ thành vui, cô vừa quay đầu lại liền bắt gặp ngay nụ cười xấu xa kia của Trần Tuấn Long, thân thể Quách Uyển Tây lập tức nóng lên.

Trần Tuấn Long ôm Quách Uyển Tây đặt lên ghế sofa, nằm lên trên người cô. Bộ ngực của cô liên tục nhấp nhô, Trần Tuấn Long thì cười ha hả không ngừng:

- Nói đi, nữ cướp, muốn anh trừng phạt em như thế nào đây? Hắc hắc...Đưa em đến đồn công an nhé, thế nào?

Quách Uyển Tây không biết làm sao, liền muốn cùng Trần Tuấn Long chơi trò bắt kẻ trộm, cô cố tình giả vờ như rất sợ hãi

- Đừng mà, đừng đưa em đến đồn công an.

Sau đó ánh mắt chớp chớp, bộ dạng đáng yêu

- Chỉ cần .. ừ .. Chỉ cần anh không đưa em đến đồn công an, em.. Tùy anh muốn làm gì em như thế nào cũng được... cầu xin anh... cầu xin anh..

Không nghĩ tới Quách Uyển Tây xinh đẹp động lòng người như thế, Trần Tuấn Long nhìn qua cơ thể trưởng thành kia của cô. Nghe cô duyên dáng cầu xin tha thứ, lập tức dục vọng mãnh liệt. Xem ra kiểu này sẽ làm cô rất hưởng thụ, vậy là Trần Tuấn Long tiếp tục “vận hơi” nói:

- Có thật không? Anh thích làm gì em thì cũng tùy anh sao?

- Ừm..

Quách Uyển Tây dùng giọng mũi hừ ra một câu như vậy, hấp dẫn chết người rồi. Trần Tuấn Long đã có thể nhìn thấy áo ngủ của cô lệch sang một bên, hai đùi tuyết trắng lại càng hiện ra, Quách Uyển Tây có thói quen ma sát đùi nhẹ nhàng chỗ đó. Hiểu rõ thân thể Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long biết rõ cô đã bắt đầu động tình rồi.

Trần Tuấn Long ngồi ở ghế sofa bên cạnh, một bàn tay bắt đầu mò lên bộ ngực của Quách Uyển Tây, cái tay còn lại thì từ bấp đùi của cô sờ lên chỗ đó.

- Thật là một nữ tướng cướp xinh đẹp mà! Xem ra tối nay điểm phúc của anh không cạn đâu. Ừ... Chơi đùa với em như thế nào đây.... Anh phải nghĩ kỹ mới được.

Trần Tuấn Long trêu ghẹo thân thể Quách Uyển Tây. Hắn không còn gấp gáp, nghĩ tới việc hai cô lạnh nhạt, bây giờ có cơ hội trừng trị họ rồi, có thể nào không vui đùa một chút chứ.

Lúc hai tay của Trần Tuấn Long sờ tới, bộ ngực nhô lên của Quách Uyển Tây đã sớm phối hợp, bàn tay to của Trần Tuấn Long tùy ý vỗ về chơi đùa bất cứ ở nơi nào, đầu núm vú của cô lập tức cứng ngất, kiều ngạo nhô lên.

- Em... đêm nay em là của anh. Anh tha hồ... anh tha hồ muốn làm em như thế nào cũng được... a..

Thân thể của cô đã phản ứng theo Trần Tuấn Long, bắt đầu nhẹ giọng rên rỉ lên. Phải biết rằng cô đã mong chờ cả buổi tối, bây giờ ruột cuộc những gì cô chờ đã đến, cô muốn hưởng thụ sự âu yếm của Trần Tuấn Long với mình.

Vừa nãy khi Trần Tuấn Long nghe được Quách Uyển Tây nói mình có thể tha hồ muốn làm gì cô cũng được, hắn cũng không nhịn được, lập tức dùng hành động trừng phạt “nữ tướng cướp” đáng yêu này.

Theo sự tiến vào của Trần Tuấn Long, Quách Uyển Tây rên rỉ nghênh đón sự “trừng phạt nghiêm khắc” của hắn. Đối với Quách Uyển Tây mà nói, “trừng phạt nghiêm khắc” như vậy cho dù một ngày tám lần mười lần cô cũng không chê ít.

Trần Tuấn Long thỏa mãn nhìn Quách Uyển Tây đã hoàn toàn mê man ở phía dưới, sau đợt cao trào cô đang hưởng thụ sự vuốt ve của Trần Tuấn Long.

Theo động tác ôn nhu của Trần Tuấn Long, cô cũng chậm chậm bước vào giấc mộng. Trần Tuấn Long đợi Quách Uyển Tây ngủ say rồi mới nhẹ nhàng đứng dậy, sau đó đi tới phòng ngủ, cánh cửa đã mở một nửa, đẩy mở cửa, Trần Tuấn Long thấy Dương Hân ôm một tấm chăn ngủ.

Trần Tuấn Long trở tay đóng cửa, đi tới bên giường, nhìn Dương Hân bộ dạng thoải mái ngủ say, Trần Tuấn Long trên mặt hiện lên nụ cười xấu xa, vừa rồi là ai làm cho mình vào phòng ấy nhỉ, Trần Tuấn Long quyết định trừng phạt cô em xinh đẹp không nghe lời này.

Còn chờ gì chứ, Trần Tuấn Long lập tức kéo chăn, nhào tới Dương Hân. Trong lúc ngủ say bị đánh lén bất ngờ Dương Hân lập tức bị đánh thức, kéo chăn hoảng sợ kêu lên:

- A, là ai?

- Còn có thể là ai, haha. Anh đây, Tiểu túy túy!

- Ư ư..

Dương Hân muốn la lên nhưng đã bị bịt miệng rồi, cô chỉ còn quẫy người một cái liền buông lỏng thân thể, tùy ý Trần Tuấn Long, đêm nay xem ra chiến đấu của hai cô chấm dứt thất bại rồi.

Còn Trần Tuấn Long đang thoải mái trên người Dương Hân, đó là một cảm giác toàn thắng, theo tiếng ngâm yêu kiều của Dương Hân, Trần Tuấn Long cuối cùng cũng tìm lại được cái thuộc về mình, xem các cô về sau còn dám phản kháng mình hay không, hần một mặt hành động, mặt khác đắc chí suy nghĩ.

Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn đang thu dọn đồ đạc trong phòng bệnh, hôm nay Lan tỷ sẽ xuất viện. Lần trước bị thương, Lan tỷ phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng lâu như vậy, dù sao lớn tuổi rồi bình phục cũng chậm. Tiểu Vũ có chút trông mong, cô đã gọi điện thoại thông báo cho Trần Tuấn Long rồi nói cho hần biết chuyện Lan tỷ ra khỏi viện, Trần Tuấn Long nói xử lý xong một ít chuyện rồi sẽ qua.

Mặc dù mấy ngày qua Tiểu Vũ đều đợi ở Tinh Long Cư, nhưng không có nghĩa là tin tức của cô không linh thông. Từ đám chị em, cô biết được Ngũ Hồ Bang đã bị Phi Long bang của Trần Tuấn Long tiêu diệt, hiện giờ Phi Long bang đã trở thành một trong ba bang phái lớn ở thủ đô.

Qua chuyện này cũng một lần nữa làm Tiểu Vũ nghĩ đến thực lực của Trần Tuấn Long. Mấy ngày qua, hần nhất định phải bề bộn với nhiều việc, cho nên việc đón Lan tỷ xuất viện, việc nhỏ này Tiểu Vũ không muốn làm phiền Trần Tuấn Long, chỉ muốn thông báo một tiếng cho hần biết mà thôi.

Đương nhiên là Tiểu Vũ không hề hay biết “một vài việc cần phải xử lý” mà Trần Tuấn Long đã nói chính là thu phục hai cô em Hân - Tây. Tối hôm qua Quách Uyển Tây đột nhiên phản chiến khiến cho liên minh Hân Tây sụp đổ trước mặt Trần Tuấn Long cường đại, Dương Hân tự nhiên là oán trách Quách Uyển Tây rồi. Quách Uyển Tây cũng biết bản thân sai lầm cho nên chỉ cười không dám phản bác. Mặc dù bị chỉ trích nhưng Quách Uyển Tây lại vô cùng nhớ loại cảm giác khi ở cùng với Trần Tuấn Long tối qua. Có đôi khi chơi trò tình ái như vậy cũng rất kích thích, sau này nếu có cơ hội nhất định phải cùng Trần Tuấn Long chơi lại trò này một lần nữa, Quách Uyển Tây ngốc nghếch nghĩ vậy.

Cho nên khi Trần Tuấn Long chia tay hai cô, nói hôm nay có chuyện muốn đi ra ngoài hai cô dường như cũng không vui, nhưng không có biện pháp. Trần Tuấn Long quả thật rất thân ái, chắc chắn có rất nhiều chuyện ở bên ngoài chưa từng nói thật cho họ, xem ra chỉ có thể chậm chậm sau này “đề ra nghi vấn rồi”. Nhưng hai cô cũng hiểu được, cho dù hai cô hiệp lực, cũng không phải là đối thủ của Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long bây giờ cái gì cũng không sợ, thật đáng giận!

Lúc Trần Tuấn Long đi vào phòng bệnh của Lan tỷ, Tiểu Vũ đã sớm thu dọn rồi, nghe nói Trần Tuấn Long muốn đến đây, Tiểu Vũ tự nhiên phản chấn. Trần Tuấn Long đi vào phòng bệnh an ủi Lan tỷ một chút, sau đó liền mang hành lý đưa họ về nhà.

Nhà của Lan tỷ thật ra cách Bách Nhạc Môn không xa, khu chung cư nhỏ, ba phòng, hai sảnh. Căn phòng gần trăm thước vuông. Trước đây chị cùng Tiểu Mẫn ở chỗ này. Hiện tại Lan tỷ đã không còn xử lý công việc của Phi Phượng bang nữa, giao cho Tiểu Vũ đi xử lý. Lần này trở về, chị dự định không tiếp tục đề cập về chuyện giang hồ nữa. Mới đây chuyện Trần Tuấn Long, chị cũng nghe Tiểu Vũ nói, xem ra chính mình không nhìn nhầm hần, hiện giờ Lan tỷ có thể yên tâm giao phó rồi.

Về đến nhà, Lan tỷ lập tức có một cảm giác được làm người. Đêm đó cùng Nam Lang đàm phán, sau lại bị chém truy đuổi, may mắn là hộ vệ của chị đã liều mình cứu giúp, mới có thể may mắn thoát khỏi, mà bây giờ, nhóm Nam Lang cũng bị Trần Tuấn Long thu phục, Nam Lang tự mình đến bệnh viện nhận tội với Lan tỷ, đúng là “ba mươi năm nước chảy về đông, ba mươi năm nước chảy về tây”. Đó cũng là chuyện Lan tỷ không ngờ tới.

Lan tỷ lúc đó mới nhớ, mình có vài đồ vật quan trọng còn đặt ở tổng đàn Bách Nhạc Môn của Phi Phượng bang, liền muốn đi lấy. Tiểu Vũ sau khi biết đương nhiên không đồng ý, Lan tỷ mới vừa khỏi, không được cực nhọc. Trần Tuấn Long ở bên cạnh nhìn thấy, liền mỉm cười với Lan tỷ nói để hần đi cho, dù sao cũng lái xe, lại đi gần như vậy, thật sự rất thuận lợi. Lan tỷ cũng đồng ý, Tiểu Mẫn đứng bên thấy vậy, cũng là nói xung phong muốn đi cùng Trần Tuấn Long.

Khi Trần Tuấn Long dẫn Tiểu Mẫn trở lại Bách Nhạc môn, bây giờ vẫn là buổi sáng, qua lại trước cửa Bách Nhạc môn cũng chỉ là người qua đường, chỉ có hai nhân viên của công ty Bạch Thiên phụ trách bảo vệ mà thôi.

Vì thế Trần Tuấn Long và Tiểu Mẫn đi vào nhà kho ở tầng hầm của Bách Nhạc môn, ở đó bọn họ tìm thấy vật Lan tỷ muốn tìm, Trần Tuấn Long cầm lấy vật đó của Lan tỷ, cùng Tiểu Mẫn hai người cùng đi ra ngoài. Chưa tới cửa, Trần Tuấn Long chợt nhớ mình cũng có nhiều thứ đặt ở văn phòng làm việc phía sau hậu trường, vì thế nói Tiểu Mẫn:

- Anh cũng có mấy thứ muốn lấy, em đi ra xe trước chờ anh ở đó, anh lập tức quay lại liền.

- Vâng

Tiểu Mẫn đáp:

- Em đi ra ngoài trước, Long ca.

Khi Tiểu Mẫn đi ra nhìn thấy một người đàn ông mặt đầy râu, hai mắt đỏ lừ đang đứng cạnh cửa Bách Nhạc môn, Tiểu Mẫn chỉ liếc qua một cái, vì cảm thấy kỳ quái, cũng không dám nhìn hần, đi thẳng tới bãi đỗ xe bên kia và chờ Trần Tuấn Long.

Đợi Trần Tuấn Long đi ra khỏi Bách Nhạc môn, lúc đi tới bãi đỗ xe, hần thấy Tiểu Mẫn đứng bên cạnh xe, Tiểu Mẫn nhìn thấy hần đi đến. Đột nhiên Tiểu Mẫn hoảng sợ nhìn chằm chằm phía sau Trần Tuấn Long, cô dường như nhìn thấy gì đó, chỉ nghe tiếng thét chói tai của cô:

- Long ca, cẩn thận!

Tình cảnh giác của Trần Tuấn Long cũng lập tức cảm thấy tình hình không bình thường. Theo bản năng hấn ngã sang bên cạnh, chỉ nghe thấy thấy một tiếng súng vang lên “bịch”, một viên đạn bắn sang đây, cũng may không trúng Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long ngã xuống đất trong nháy mắt quay đầu lại thoáng nhìn, chỉ thấy một thân hình cao lớn, mặt mũi đầy râu mép dữ tợn cầm một súng lục, bắn về phía hấn. Thật ra vừa rồi lúc đi ra khỏi cửa Bách Nhạc môn chính hấn phát hiện ra người này đứng ở cửa, còn đưa lưng về phía sau, chỉ là vừa mới cố chạy tới bãi đỗ xe, cho nên không hề chú ý.

- Luru Đức Vĩ!

Lúc này trong đầu Trần Tuấn Long lập tức hiện lên cái tên này. Hấn mặt dù không có gặp qua Luru Đức Vĩ lão ngũ của nhóm Ngũ Hồ , nhưng theo tin tức thu thập được, về bề ngoài của gã có đặc thù rõ ràng.

Lý Thế Bằng mấy ngày hôm trước đã nói gã chạy trốn, Trần Tuấn Long cũng hạ lệnh truy nã Luru Đức Vĩ trong giới hắc đạo, không nghĩ tới người này cũng dám tới tận cửa để giết Trần Tuấn Long, xem ra gã cũng không đơn giản đâu.

Trần Tuấn Long mặc dù ứng chiến vội vã, nhưng không sợ chút nào, mưa bom bão đạn hấn trải qua nhiều lắm rồi. Ngay khi Luru Đức Vĩ mở súng lần thứ nhất, Trần Tuấn Long đã vọt đến một chiếc xe phía sau rồi, kịp lúc tránh thoát hai phát bắn sau của Luru Đức vĩ.

Luru Đức Vĩ sau khi từ Cục Công an bỏ trốn ra đây, thì liên tục trốn đông trốn tây, kỳ lạ là Cục Công an bên kia không có phát lệnh truy nã gã. Ngược lại là các tổ chức xã hội đen lại ban bố lệnh truy nã gã. Gã đã phải chật vật vô cùng để tránh được sự truy đuổi của ba nhóm nhân mã. Lúc này gã mới hiểu rõ Phi Long bang đã hoàn toàn có thể thay thế vị trí Ngũ Hồ bang rồi, lệnh truy sát đối với mình chính là do Long ca, đại ca của Phi Long bang ban bố. Chứng kiến thuộc hạ cũ của mình không phải bị cảnh sát bắt thì cũng bị Trần Tuấn Long tiêu diệt có thể nào lại không làm Luru Đức Vĩ căm tức chứ, hiện tại trong đầu Luru Đức Vĩ chỉ có ý nghĩ trả thù.

Luru Đức Vĩ liên tục trốn ở vùng lân cận Bách Nhạc môn canh chừng, bởi vì lần trước gã giết chết một nhóm người truy sát. Từ trong đó ép hỏi một người trong Phi Long bang tình hình của Trần Tuấn Long. Khi gã biết được Trần Tuấn Long thường xuyên ra vào Bách Nhạc môn, gã lại bắt đầu ngồi ở nơi này canh chừng, chuẩn bị tìm cơ hội xử lý Trần Tuấn Long. Luru Đức Vĩ rất tin tưởng vào khẩu súng K54 trong tay mình, gã đã dùng rất nhiều tiền mua nó để phòng thân trên đường chạy trốn.

Không biết có phải là vận may của Luru Đức Vĩ thật tốt hay không, hôm nay gã vừa mới đến Bách Nhạc môn thì nhìn thấy Trần Tuấn Long cùng Tiểu Mẫn đi vào từ xa. Gã vội vàng chạy tới đây, trốn và quan sát. Quả nhiên khi Trần Tuấn Long đi vào Bách Nhạc môn, nhân viên cửa ra vào cung kính gọi hấn là Long ca, Trần Tuấn Long quả thật có một khí chất lãnh đạo, ung dung mà bình tĩnh. Luru Đức Vĩ nhanh chóng phán đoán đó chính là tên Trần Tuấn Long mà mình muốn tìm.

.

Gặp mặt kẻ thù con mắt Luru Đức Vĩ đều đỏ, gã đầu tiên là trách sang một bên đợi Trần Tuấn Long đi ra, sau đó móc súng lục lên đạn rồi đi theo, gã muốn đánh một đòn bất ngờ, xử lý tốt Trần Tuấn Long.

Chứng kiến ngay cả ba phát súng cũng không đánh được Trần Tuấn Long, Luru Đức Vĩ lo lắng, phía trước Tiểu Mẫn gào to cũng làm gã thật phiền lòng. Luru Đức Vĩ chạy nhanh tới chỗ ô tô Trần Tuấn Long vừa trốn, đáng tiếc là Trần Tuấn Long đã sớm đi rồi, thẹn quá thành giận Luru Đức Vĩ nện vào xe “thình thịch” và gầm rít lên:

- Ra đây! Mày là đồ nhát gan! Đi ra cho tao!

Nhưng không biết Trần Tuấn Long núp ở nơi nào rồi, một chút đáp lại cũng không có.

- Tao muốn giết chết mày!

Luru Đức Vĩ phần nộ điên cuồng, bắn liên tục lên trời hai phát “pằng pằng”. Lúc này, gã rút cuộc chú ý tiếng kêu cứu của Tiểu Mẫn ở phía trước, thế là đem nòng súng quay lại đây. Gã chuẩn bị giết gã dọa khi, trước tiên giết chết người con gái bên cạnh Tuấn Long rồi nói sau.

Tiểu Mẫn thấy Luru Đức Vĩ nhắm nòng súng ngay mình, cả người đều sợ hãi đến ngất người. Luru Đức Vĩ cười lạnh một tiếng, động tay chuẩn bị bóp cò rồi. Nói thì chậm mà xảy ra thì rất nhanh. Ngay khi gã chạm vào cò súng, bên cạnh bay ra hai vật đen xì một cái đựng phải súng lục của gã, tay Luru Đức Vĩ bị va chạm như vậy, nhất thời chéch đi một chút, “pằng” một tiếng vang thật lớn, gã đã bóp cò. Tiểu Mẫn kêu “a” thảm thiết, hét lên rồi ngã gục.

Mà một đồ vật khác lại hướng vào mặt gã ném tới, bởi vì Luru Đức Vĩ tránh né trễ, chỉ nghe một tiếng “uych”, vật kia vô tư nện vào gã, nện gã rất đau. Ngay khi Luru Đức Vĩ phân tâm che cái mũi trong nháy mắt, Trần Tuấn Long từ phía sau phóng người lên, bay lên một cước, đá bay súng lục của Luru Đức Vĩ.

Hóa ra vừa rồi sự tình cấp bách, thấy Luru Đức Vĩ bộ dạng độc ác tàn nhẫn còn Tiểu Mẫn không biết sống chết đứng đó la hét, Trần Tuấn Long cũng biết sẽ xảy ra chuyện, trong lúc nguy cấp hấn vội vã còi giầy da. Khi thấy Luru Đức Vĩ hạ thủ Tiểu Mẫn phía trước, Trần Tuấn Long xuất thủ kịp lúc, ném giầy da bay xéo đi ra ngoài, sau khi gây chú ý cho Luru Đức Vĩ thành công, Trần Tuấn Long bắt đầu đánh lại rồi.

Tuy rằng súng trong tay bị đá rớt nhưng Luru Đức Vĩ không sợ chút nào. Gã thấy Trần Tuấn Long ra khỏi chỗ nấp, bây giờ thì hai người mặt đối mặt, có

lẽ phản thắng của mình nhiều hơn một chút, gã tính toán trong bụng.

Lập tức Luru Đức Vũ siết chặt quả đấm, cảnh giác nhìn chăm chú Trần Tuấn Long đi ra phía sau xe. Chỉ nghe Trần Tuấn Long lãnh đạm nói:

- Luru Đức Vũ của Ngũ Hồ bang?

- Hừ!

Luru Đức Vũ đối chọi gay gắt,

- Trần Tuấn Long của Phi Long bang?

Hai người chẳng qua chỉ hỏi đơn giản như vậy, trong lòng cũng hiểu rõ lẫn nhau. Trần Tuấn Long cũng không chờ hơn nữa, liền nghiêng đống nắm đấm.

Luru Đức Vũ đúng là cao thủ, kinh nghiệm đối chiến phong phú. Trần Tuấn Long cũng là sát thủ đã trải qua huấn luyện từ vong, vật lộn đúng là sở trường tự do của hắn, sau khi hai người vừa tiếp xúc liền triển khai chém giết người chết ta sống.

Trần Tuấn Long sau khi đến Bắc Kinh lần đầu tiên dụng phải đối thủ ngang tài ngang sức, mặc dù hơi kém phần tiên cơ nhưng Trần Tuấn Long ra chiêu phía sau cũng càng ngày càng tàn nhẫn, dùng cứng đối cứng. Luru Đức Vũ đi sau tiếp mấy chiêu sức mạnh của Trần Tuấn Long không hề thua kém mình, thấy bộ dạng liều mạng của Trần Tuấn Long, mà mình không cách nào thủ thắng, càng chưa nói tới phải làm rụng Trần Tuấn Long rồi. Luru Đức Vũ bắt đầu sợ, gã định bụng muốn chạy trốn rồi.

Thấy bộ dạng kia của gã Trần Tuấn Long cũng biết Luru Đức Vũ đã khiếp đảm, mình đang trên thế áp đảo gã rồi.

“Muốn giết tao ư?” Trần Tuấn Long thăm nghĩ “Không dễ như vậy đâu!”

Trần Tuấn Long liền ra tay nhanh hơn, đề Luru Đức Vũ không thờ nổi. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, Luru Đức Vũ ngấm lại có cái gì không đúng, trong nháy mắt liền muốn chạy trốn.

Ngay lúc Luru Đức Vũ xoay người muốn chạy trốn, Trần Tuấn Long thò tay sang cái xe ô tô bên cạnh vặn gậy cần gạt nước kính chắn gió “răng rắc”, bây giờ trên tay hắn đã có nhiều hơn một vũ khí sắc bén để đâm. Mặc dù thô sơ nhưng đối với Trần Tuấn Long mà nói, hắn có thể dùng bất cứ đồ vật bên cạnh bất cứ lúc nào làm vũ khí để giết chết mục tiêu, đây đã là một thói quen của hắn.

Luru Đức Vũ biết lần này mình xong rồi, gã không phải là đối thủ của Trần Tuấn Long. Nếu như vừa rồi gã xoay người lập tức bỏ chạy thì tốt rồi. Đột nhiên gã nghe thấy âm thanh vặn gậy cần gạt nước của Trần Tuấn Long. Gã thấy kỳ lạ mà quay đầu lại. Ngay khi gã quay lại trong nháy mắt đó, một cây kim loại nhọn hoắt hướng vào cổ họng gã. Trần Tuấn Long chọn vị trí rất chuẩn, nơi đó chính là động mạch cổ của Luru Đức Vũ. Luru Đức Vũ đã bị trọng thương hết “à” một tiếng, che miệng vết thương, máu đang trào ra. Gã nhìn Trần Tuấn Long vô cùng kinh ngạc, không thể tin mọi chuyện trước mắt, đáng tiếc là đã muộn, sau khi Trần Tuấn Long một tay đâm vào, không ngừng, cây cần gạt nước sắt kia đâm vào ánh mắt của Luru Đức Vũ tàn nhẫn, rồi nói thẳng hướng vào trong.

Cao thủ so chiêu, chỉ hơn kém nhau một giây, Trần Tuấn Long thừa dịp Luru Đức Vũ sao nhãng trong nháy mắt liền lấy tính mạng của gã.

Sau khi Trần Tuấn Long hoàn thành một loạt động tác, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Luru Đức Vũ té ngã xuống đất, cười lạnh một tiếng, nhặt giấy ra của mình lên đi vào, xoay người đi. Trần Tuấn Long cho tới bây giờ cũng không chú ý tới người chết, hắn quan tâm bây giờ là Tiểu Mẫn có trúng đạn hay không, tình huống bây giờ không biết như thế nào, hắn vội vàng chạy tới.

Ngay tại chỗ đậu xe, Tiểu Mẫn hoảng sợ che cánh tay trái ngồi chồm hổm trên mặt đất. Máu đang chảy ào ạt, hóa ra là vừa rồi phát súng kia của Luru Đức Vũ hoàn toàn không có bắn trúng vị trí quan trọng trên cơ thể cô, viên đạn chẳng qua là bắn trúng cánh tay trái. Có điều tình hình khi đó cũng rất nguy hiểm, nếu như không phải là Trần Tuấn Long lập tức đánh bay súng lục của Luru Đức Vũ có thể Tiểu Mẫn sẽ phải bị mất mạng rồi.

Trần Tuấn Long chạy nhanh tới, Tiểu Mẫn nhìn thấy Trần Tuấn Long bình an trở lại, lúc này mới “oa” một tiếng, khóc toáng lên. Cô bé này từ nhỏ tới lớn chưa từng phải trải qua thử thách sinh tử như thế này bao giờ. Trần Tuấn Long nhìn thấy cô đang bị thương liền xé ngay một mảnh áo rồi nhanh chóng giúp cô băng bó, sau đó bế cô lên xe. Vừa rồi đã xảy ra đầu súng nên đã khiến cho mọi người chú ý, vì vậy Trần Tuấn Long phải đưa Tiểu Mẫn nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Tiểu Mẫn vẫn không thể bình tĩnh được sau trận đầu súng vừa rồi. Thấy Tiểu Mẫn vẫn đang vô cùng sợ hãi và khổ sở, Trần Tuấn Long vừa thương lại vừa tức. Sơn Kê không biết là làm cái quái quỷ gì, bảo nó đi giết thẳng Luru Đức Vũ, nay không những bị người ta đuổi giết tới tận cửa, lại còn làm bị thương đến người con gái của mình nữa.

Nghĩ tới chuyện này hắn không sao nuốt nổi cục tức, nổi trận lôi đình, ngay tức khắc bấm điện thoại cho Sơn Kê. Trần Tuấn Long chửi rủa Sơn Kê một trận thậm tệ. Sơn Kê biết Trần Tuấn Long bị Luru Đức Vũ của Ngũ Hồ bang ám sát thì vô cùng khiếp sợ. Sau khi biết Trần Tuấn Long không sao y mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này y chẳng dám ho he nữa câu, ngoan ngoãn nghe Trần Tuấn Long chửi mắng.

Trần Tuấn Long sau khi chửi mắng một hồi, lúc này hắn mới thấy con tức đã xuôi được phần nào. Đầu dây bên kia Sơn Kê cũng chỉ biết vâng dạ răm rắp. Sau cùng Trần Tuấn Long mới lạnh lùng lệnh cho Sơn Kê:

- Tao hi vọng sẽ không bao giờ tái phạm sự việc như lần này nữa. Lần sau hành sự nhớ phải thận trọng, biết chưa?”

Son Kê vội vàng vàng, sau đó Trần Tuấn long lại hỏi:

- Việc lần trước tao bảo mày phái người đi mua chuộc cái tên lão nhị gì đó của Ngũ Hồ Bang đang ngồi tù đó. Mày đã cho người đi làm chưa hả?

Son Kê vội vàng trả lời:

- Dạ thưa lão Đại. Việc đó thì em đang xem xét chọn người, chắc cũng sắp có kết quả rồi, xin đại ca cứ yên tâm ạ.

- Yên tâm, yên tâm? Mày muốn tao yên tâm thì hãy đi giải quyết việc này cho ổn thỏa vào. Có vậy tao mới có thể yên tâm được.

Trần Tuấn Long nhắc nhở lại Son Kê. Trước giờ hắn luôn thích hành sự phải gọn gàng, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Chuyện tên Lưu Đức Vĩ của Ngũ Hồ Bang vừa rồi cũng coi như là một bài học. Trước nay Trần Tuấn Long đều có một nguyên tắc, phạm là kẻ địch của hắn thì đều không thể lưu tình chút nào, phải diệt trừ tận gốc, quyết không cho phép những sự việc như thế tái diễn nữa.

Sau khi mắng chửi Son Kê xong, lúc này Trần Tuấn Long mới rút điện thoại ra gọi cho Lý Thế Bằng và kể cho ông ta về việc mình bị ám sát. Lý Thế Bằng cũng giật nảy mình, may mà Trần Tuấn Long không sao. Biết Trần Tuấn Long đã trừ khử tên Lưu Đức Vĩ thì lúc này Lý Thế Bằng mới yên tâm, những việc mà do Trần Tuấn Long bảo đảm thì không còn gì phải lo. Sau khi điện thoại với Trần Tuấn Long xong thì Lý Thế Bằng liền chỉ thị cho công an trực thuộc nghiêm ngặt phong tỏa hiện trường. Với một thành phố đến mấy chục ngàn nhân khẩu như Bắc Kinh, một ngày phát sinh một đến hai vụ như thế là chuyện rất bình thường. Trần áp hoặc là đợi đến vài hôm thì cũng chẳng có ai còn nhớ đến nữa, chết có một tên Lưu Đức Vĩ cũng chẳng hề gì.

Trần Tuấn Long lái xe đưa Tiểu Mẫn về chỗ của Lan tỷ. Tiểu Vũ nhìn thấy hắn diu Tiểu Mẫn toàn thân đầy máu thì cũng phải khiếp sợ. Trần Tuấn Long sợ Lan tỷ lo lắng nên cũng không kể rõ cho chị biết mà cũng chỉ nói là Tiểu Mẫn bị thương nhẹ. Hắn xem chỗ vết thương của Tiểu Mẫn, vết thương cũng không làm tổn thương đến động mạch nên cũng không e ngại lắm, hơn nữa hắn cũng không muốn đưa Tiểu Mẫn đến bệnh viện, nếu mà có bị hỏi gì thì cũng phiền phức. Cũng may mà việc xử lý và băng bó vết thương hắn đều biết. Thế là liên bảo với Tiểu Vũ ra ngoài tiệm thuốc mua băng vải, ôxi già, thuốc tiết trùng mang về. Tiểu Vũ nhớ kỹ rồi liền đi mua về.

Đợi Tiểu Mẫn về đến nhà, lúc này cô mới hoàn hồn. Nhưng Tiểu Mẫn cứ ôm chặt lấy Trần Tuấn Long không chịu buông tay, Trần Tuấn Long vừa bên cạnh cô vừa an ủi. Sau khi đợi Tiểu Vũ mua thuốc về, Trần Tuấn Long giúp cô rửa sạch vết thương rồi băng bó lại. Tiểu Mẫn thấy mình không sao lúc này mới dần bình tĩnh lại. Lúc này mới thấy mình tốt số, vừa rồi cứ tưởng coi như xong, chết mà không biết vì lý do gì.

Thấy Tiểu Mẫn không sao lúc này Trần Tuấn Long mới kể sự việc mình bị ám sát cho Lan tỷ và Tiểu Vũ cùng nghe. Mọi người nghe đến đây thì rất lo lắng nhưng biết được Lưu Đức Vĩ, kẻ gieo gió gặt bão đã bị trừ khử thì hai người họ cũng yên tâm hơn.

Trần Tuấn Long cũng âm thầm cảm kích Tiểu Mẫn. Trong khoảng thời gian này hắn đã quen với cuộc sống nhàn nhã, vô ưu vô lo, nay cũng chẳng còn giống trước lúc nào cũng hành động như một tên sát thủ nữa. Thật ra khi lúc này gặp phải cảnh ngộ đó, nếu không có Tiểu Mẫn kịp thời nhắc nhở chắc hắn cũng không thể kìm nổi mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 73: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Trần Tuấn Long cau mày tỏ vẻ khó chịu. Dương Hân và Quách Uyển Tây cũng cảm thấy đỡ sợ hơn. Hai tên bất cóc đã bị Trần Tuấn Long chỉ với vài ba chiêu đã thu phục được, hai người nhìn nhau và đều có chút bất ngờ, đều cảm thấy có chút khó tin. Trần Tuấn Long lợi hại như thế mà nãy giờ sao lại không ra tay cứu giúp cô gái kia chứ. Thật ra là ai ai cũng có lòng ích kỷ của mình. Lúc này khi nhìn thấy bọn bất cóc đến mọi người đều muốn bỏ chạy, Dương Hân và Quách Uyển Tây cũng vậy. Bọn họ nhìn thấy cô gái xấu số yếu đuối bị ức hiếp kia cũng rất muốn đứng ra để bênh vực nhưng lực bất tòng tâm. Tất cả cũng đều là phụ nữ, nhỏ bé và yếu ớt như nhau. Đối phương lại là những kẻ hung dữ cầm đao mà bất cóc thì làm sao cứu nổi? Thậm chí vừa rồi hai cô còn lo lắng là Trần Tuấn Long sẽ nhìn không được mà can thiệp vào nữa. Để bạn trai của mình liều mạng để đi cứu một người con gái khác thì cho dù là Dương Hân và Quách Uyển Tây có vĩ đại đến đâu, cao thượng đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ không làm được.

Nhưng có vẻ sự việc hiện giờ đang được diễn ra theo chiều hướng thuận lợi. Hai cô cũng không ngờ là Trần Tuấn Long lại cừ vậy. Hai cô liếc nhìn nhau, đều rất vui mừng. Trần Tuấn Long có thể bảo vệ tốt bọn họ điều này chứng tỏ bọn họ đã không chọn nhầm người. Xem ra thực lực mà Trần Tuấn Long biểu hiện ra trong kỳ huấn luyện quân sự cũng đã nói đủ nói được rất nhiều vấn đề. Không biết vì sao hai cô tự nhiên càng tin tưởng Trần Tuấn Long hơn.

- Long ca!

- A Long!

Hai cô gọi Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long nhìn lại mỉm cười, nụ cười của hắn hiền hậu và rạng rỡ làm sao. Hắn nói:

- Có chuyện gì vậy? Chờ anh chút nhé. Để anh bảo bọn chó này phải xin lỗi các em trước đã. Lúc này bọn chúng có làm các em sợ không?

Nói rồi Trần Tuấn Long lôi tên vẹo cổ đến trước mặt hai cô:

- Thế nào rồi? Mày có cần tao dạy tiếp nữa không?

Trần Tuấn Long lạnh lùng nói.

Tên “vẹo cổ” biết tính mạng của mình đang nằm trong tay Trần Tuấn Long. Bây giờ Trần Tuấn Long muốn gã nói xin lỗi. Thế là gã vội vàng quay ra xin lỗi Dương Hân và Quách Uyển Tây một cách dè dặt:

- Thực xin lỗi! Hai chị đại nhân đại lượng, tha cho thằng em khốn kiếp này. Lần sau có chết em cũng không dám thế nữa đâu.

“Vẹo cổ” nói đến mức tưởng chừng như suýt khóc đến nơi. Tuy vậy Tuấn Long vẫn chưa bỏ qua cho gã:

- Cái gì? Mày vẫn còn muốn có lần sau nữa hả?

Tên vẹo cổ thấy có điều gì đó không ổn, đến cầu xin cũng còn chưa kịp nói được ra thì Trần Tuấn Long đã đâm từ sau cho gã mấy phát vào đùi. Tên “vẹo cổ” đáng thương ngã bò xoài ra đất ôm chân kêu thảm thiết.

Lúc này, tên đầu sỏ đã muốn lệnh cho bọn chúng rút lui. Đã ở đây lâu như vậy, bọn chúng cũng sợ cảnh sát đến. Có điều bọn chúng cũng đã chọn thời gian chuẩn mới ra tay. Bây giờ là giờ ăn tối, dù có là cảnh sát hay bảo vệ ở ký túc xá thì lúc này đều thiếu cảnh giác. Đừng nói đến cảnh sát, ngay cả bảo vệ trực ở ký túc xá nữ sinh viên bây giờ cũng chỉ là một gã bảo vệ mà thôi. Hôm nay là chủ nhật, nhiều người nghỉ, cho nên bọn bắt cóc lại ý vào người đông thể mạnh mới ở đây hoành hành ngang ngược.

Bọn bắt cóc cũng có chút chột dạ. Xung quanh bao nhiêu người như vậy nhờ đâu bọn họ quay ra phản kháng thì sao. Vì thế khi vừa có kẻ định đứng ra tiên phong thì lập tức bị tên đầu sỏ ra tay đánh phủ đầu luôn. Vừa rồi quả thực hiệu quả rất tốt. Thật đúng là có tác dụng cảnh cáo, giết gà dọa khỉ. Tuy nhiên bây giờ gã lại phát hiện có mấy thanh niên đang tụ tập lại thành một nhóm, ai nấy đều cảm gay cảm đá tiến tới.

Nhìn thấy tình hình này có chút vấn đề, bọn họ đều cho rằng ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách. Hơn nữa bọn chúng cũng đã bắt được cô gái mà ông chủ cần rồi thì cũng nên rút lui thôi. Nhưng đúng lúc đó một tên trên xe nói:

- Sao bọn A Cầu vẫn chưa quay lại?

“Đúng vậy, bọn A Cầu đâu rồi nhỉ? Chẳng phải là vừa nãy cũng vừa cùng bọn mình bắt người sao?” Tên đầu sỏ nghĩ bụng rồi ngoái đầu lại tìm, đúng lúc nhìn thấy Trần Tuấn Long đang đứng sau đám túi bụi vào đùi gã “vẹo cổ” mấy phát. “Vẹo cổ” ngã lăn ra đất đau đớn kêu la lẫn lộn. Còn A Cầu thì cũng đang gục ra đó không biết sống chết thế nào. Thấy thế tên đầu sỏ rất điên tiết và cũng không biết tại sao mà sự việc đang tiến triển thuận lợi bỗng dưng lại trở nên phiền phức như vậy.

- A Tam, Tiểu Phi chúng mày theo tao chém chết mẹ cái thằng kia đi.

Gã đầu sỏ cầm theo dao vung lên vẩy vào hai tên:

- Mấy thằng còn lại đứng đây canh chừng con bé này, đừng để nó bỏ chạy.

Cuối cùng, gã còn cẩn thận dặn kỹ.

Con bé này là do một ông chủ đã bỏ ra năm trăm nghìn tệ để mua đó. Tiền ới là tiền! Cướp người thực là dễ dàng hơn cướp ngân hàng nhiều. Dù sao ông chủ kia cũng đã nói rồi, người đã bắt được rồi thì ông ta chỉ cần chơi một đêm. Ở cái nơi sầm uất như Bắc Kinh chuyện muốn có một hai cô bé đặc biệt để vui vẻ một chút như thế này là rất bình thường. Chỉ cần đến hôm sau ném ra đường được hoặc không vượt quá hai mươi tư tiếng đồng hồ thì cũng chẳng làm mất sợi tóc nào của các cô. Nếu thức thối, biết giữ thể diện thì các cô cũng chẳng dám báo cảnh sát. Những việc chúng làm như thế này không phải là lần đầu tiên.

Bọn người này làm những việc như thế này cũng được một vài lần rồi. Hồi trước thì cũng chỉ dám bắt mấy nữ sinh khi họ đi một mình ở ngoài đường. Nhưng lần này bọn chúng có vẻ to gan hơn. Hơn nữa lần này ông chủ cũng cho chúng xem ảnh cô bé cần bắt, rồi lại cả sổ phòng ở ký túc xá và các thông tin linh tinh khác nữa đều được cung cấp hết. Tên đầu sỏ cũng cẩn thận, đi qua đi lại một số lần, nghĩ ra một số phương án rồi mới quyết định là tối nay sẽ hành động. Không ngờ là đến lúc mấu chốt rồi lại xảy ra chuyện. Bọn A Cầu không biết làm cái gì nữa. Hai thằng mà không hạ gục được một thằng nhai ranh.

Tên đầu sỏ cầm dao xông lên, gã chỉ muốn cướp lại người của mình.

Nhìn thấy tên kia dẫn theo hai tên thuộc hạ tiến đến. Trần Tuấn Long đã “hừ hừ” cười mỉa mai. Hắn nghĩ bụng, chẳng lẽ bọn chúng muốn tìm đến cái chết hay sao mà dám khiêu khích mình. Dương Hân và Quách Uyển Tây nhìn thấy ba tên bắt cóc đi tới liền vội vàng bảo Tuấn Long cẩn thận. Trần Tuấn Long đương nhiên là không sợ rồi. Chẳng qua hắn cũng lo lắng cho hai người Dương Hân có thể gặp nguy hiểm nên bảo hai cô lên xe tránh đi trước đã. Sau đó hắn cầm theo thanh đao kia lên ứng chiến.

Đã có sẵn vũ khí trong tay, vấn đề có vẻ dễ giải quyết hơn. Trần Tuấn Long cũng chẳng thèm hỏi han mấy tên này. Khi mà tên đầu sỏ mang đao tiến tới

thì Trần Tuấn Long cũng trực tiếp đưa dao nhọn ra ứng chiến. Chỉ nghe thấy “cheng” một tiếng đánh thép, hai dao va mạnh vào nhau tóe lửa. Trần Tuấn Long thuận thế vùng chân đạp cho tên đầu sỏ một cái bắn ra xa.

Tên đầu sỏ kia nào đâu biết Trần Tuấn Long trước kia chính là một ma vương sát thủ. Gã vốn tưởng Trần Tuấn Long chẳng qua cũng chỉ là một sinh viên bình thường thôi. Tuy rằng nhìn hắn có cường tráng một chút nhưng cũng chẳng phải là đối thủ của mình. Không ngờ rằng gã đã nhầm, thật sự là sai lầm tai hại. Trần Tuấn Long thật sự quá lợi hại. Chỉ với một chiêu đã làm cho tên đầu sỏ lao đảo lủi ra sau hai bước. Còn chưa kịp phản ứng thì Trần Tuấn Long đã nhảy lên cho tên đó ngay một dao vào bụng. Trần Tuấn Long ra tay vừa nhanh, gọn lại dứt khoát và ngoan độc. Cái đó gọi là sét đánh không kịp bưng tai. Trần Tuấn Long chỉ với vài đường cơ bản đã hạ gục được tên đầu sỏ đó.

Chưa đợi tên đầu sỏ hoàn hồn, Trần Tuấn Long đã bay đến rút dao từ bụng gã rồi nhanh như chớp chém cho gã ngay một phát vào tay bên phải. Tên đầu sỏ không tránh kịp, dao trên tay loảng xoảng rơi xuống. Gã kêu lên một tiếng thảm thiết, lao đảo ôm lấy bụng lui dần về phía sau rồi một lúc sau thì gục vào người một gã đàn em.

Trần Tuấn Long chỉ với một dao đã chém đúng gân ở tay gã. May cho gã, nếu không phải là con dao này kém sắc thì có lẽ cả bàn tay của gã đã bị Trần Tuấn Long chặt cho đứt rồi ra rồi.

Với tình thế hiện tại khí thế của Trần Tuấn Long đã hoàn toàn áp đảo được ba tên đang xông lại. Nhìn thấy đại ca của mình bị Trần Tuấn Long hạ gục, hai tên đàn em đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngất cả người. Lão Đại vốn cũng là một cao thủ, thế mà lại bị một tên vô danh tiểu tốt làm bị thương chứ. Nghĩ thì nghĩ thế nhưng thấy tình thế có vẻ bất lợi, một tên có vẻ rất giao hoạt đã bỏ chạy, tên còn lại diu tên đầu sỏ cũng lập tức bỏ chạy theo.

Tên đại ca ngã vào người đàn em thì đang bị thương nặng kêu gào thảm thiết. Tên bắt cóc còn lại nhìn thấy Trần Tuấn Long cầm dao tiến tới thì liền cảm thấy sợ hãi, ngay cả đại ca cũng không màng tới, đẩy gã ngã lăn ra đất rồi nhanh chân bỏ chạy mất dạng. Trần Tuấn Long nhìn tên đại ca vừa rồi rất là lạ đáng, bây giờ lại như một con chó cùng đường đang quỳ rạp trên mặt đất.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười lạnh hai tiếng, nhìn phía trước có hai tên cướp đang cầm dao và mấy sinh viên nam đang giằng co rất quyết liệt, còn hai tên cướp vừa mới quyết đấu với mình đã bỏ chạy thoát thân rồi.

Trốn mà thoát được sao? Đã đắc tội với Trần Tuấn Long này rồi thì sao có thể trốn thoát được!

Trần Tuấn Long nhanh chóng đuổi theo. Tên chạy sau bị Trần Tuấn Long dùng chân gạt ngã, trong khi gã định giãy dụa xoay người muốn phản kháng thì ngay lập tức Trần Tuấn Long cho gã mấy phát vào tay, đùi và bụng. Trần Tuấn Long cũng chẳng cần biết gã sống hay chết, dù có thế nào thì cũng là cái giá gã đáng phải trả. Tên bắt cóc đáng thương bị thương nặng chỉ còn biết lăn lộn kêu gào thảm thiết trên mặt đất. Trần Tuấn Long lại tiếp tục nhảy qua gã và tiến đến chiếc xe đăng kia.

Nhìn thấy tên bắt cóc còn lại đã chạy tới chiếc xe và đã nhảy được lên, lạ còn kéo cả cửa xe, trốn trong đó. Lúc Trần Tuấn Long đuổi đến nơi thì hóa ra một tên trong đám đó đã bị gã kia tông cổ xuống xe một cách kỳ lạ.

Tên này đó cũng hiểu được, vừa rồi là lão Đại đã bảo mình trông chừng con bé nữ sinh kia. Thế mà gã đồng bọn vừa quay trở lại lại luôn mồm hét cho lái xe nhanh chóng khởi động chạy đi. Thế này là thế nào? Dám không đợi đại ca à? Tên này lại nhìn đến mấy nam sinh đang bất chấp tất cả tiến đến ở phía trước, cũng chẳng có cái gì là có vẻ sợ hãi cả.

Thật không ngờ người ngây ngô khờ dại như y lại thành kẻ bị chết thay. Y vừa mới xuống xe, đón chào y đã là một mũi dao nhọn sắc sáng lóe. Trần Tuấn Long nắm chặt lấy bờ vai y, đâm thẳng một dao, sau đó lại còn vồ vồ vào mặt y nữa rồi đưa một tay kia đẩy y ngã ở ngay đầu xe. Chỉ thấy một vòi máu tươi bắn thẳng lên, dao này của Trần Tuấn Long còn ngoan độc hơn so với tất cả những dao trước. Bởi vì ở đây hắn còn phải đối phó với vài người nữa, cho nên ra tay cũng không thể khoan dung hơn được, một dao là phải trúng ngay nơi hiểm yếu.

Tên lái xe đang ở trong khoang lái thấy tình thế có vẻ bất lợi liền nổ máy định bỏ chạy. Trần Tuấn Long không cho y cơ hội mà xoay ngược con dao lại, dùng cán dao đập ngay vào huyệt Thái Dương của y.

Người lái xe đang ngồi chỗ tay lái. Tên này vừa châm lửa vừa ngoái đầu nhìn Trần Tuấn Long, cả cái cái dao mà Trần Tuấn Long đập tới y cũng nhìn thấy, vội vàng muốn tránh nhưng làm sao y có thể vượt qua tốc độ của Trần Tuấn Long được mà tránh cơ chứ.

Chỉ nghe thấy “A” một tiếng thảm thương, chuôi dao của Trần Tuấn Long đã hung hăng nện vào đúng huyệt Thái Dương của y. Tên lái xe chưa kịp phản ứng đã bị Trần Tuấn Long đánh ngất đi. Thực ra là cũng xem như y gặp may, nếu như không phải y ngồi ở ghế lái, bị lộ toàn những vị trí trí mạng cả, mà Trần Tuấn Long thì còn chưa muốn lấy cái mạng chó của y. Bằng không, lưỡi dao sắc bén của Trần Tuấn Long mà đưa qua thì y cũng xong đời lâu rồi.

Bây giờ trừ hai tên phía trước thì trong xe chỉ còn lại một tên bắt cóc vừa bỏ chạy lúc này. Tâm tình của Trần Tuấn Long đến giờ mới hơi tốt lên được một chút. Sáng nay vì vụ giằng co với Lưu Đức Vĩ mà đầu hắn như muốn vỡ tung ra. Hắn đã rất là bức mình rồi rồi, thật không ngờ giờ lại gặp phải chuyện như thế này. Cho nên Trần Tuấn Long ra tay không hề có kỵ, chỉ muốn cho mấy kẻ dám buông lời trêu ghẹo người của mình một trận nhớ đời.

Lúc này, bên ngoài có một nhóm nam sinh đã tập trung lại được. Nhìn thấy Trần Tuấn Long đang đánh nhau bên này nên cũng dừng cầm chiến đấu với hai tên cướp. Hai tên cướp quay lưng lại phía xe nên không biết những gì đang xảy ra phía sau, vì thế vẫn xông xáo vùng dao lên chém.

Trần Tuấn Long liếc mắt nhìn qua bên đó một cái rồi rời mắt, để kệ bọn họ đánh tiếp đi vậy. “Soạt” một tiếng, Trần Tuấn Long mở cửa xe ra. Chỉ thấy cô gái vừa bị bắt cóc đang bị hai tên côn đồ kèm hai bên và đang run lên vì sợ. Gã bắt cóc kia đang kẻ dao vào cổ cô gái.

- Mày... mày không được lại đây. Tên kia run rẩy uy hiếp Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nhìn thấy bộ dạng của gã này thì không khỏi nhũn mày chán ghét. Chu Tư Mai nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi mình đã đắc tội gì với người khác mà tối nay đám côn đồ hung hãn này lại trực tiếp nhắm vào mình. Cô chỉ vừa đi ăn cơm và về ký túc xá không bao lâu thì đã xảy ra sự việc như thế này. Thật là khủng khiếp, bốn năm gã côn đồ hung hãn cầm dao xông vào ký túc xá để bắt đích danh cô. Dù cô có kêu gào khóc lóc thế nào cũng không được. Hai cô bạn cùng phòng là Lao Hồng Anh và Tiểu Vân muốn đến giúp thì liền bị mấy tên bắt cóc hung hãn này đâm bị thương. Trong tình huống dao nhọn đang lức lắc trước mặt như thế cô không còn cách nào khác là phải thỏa hiệp. Bởi vì bên ngoài ký túc xá có nhiều bạn học, cô sợ chúng lại hành hung mọi người thì biết làm sao. Bây giờ Chu Tư Mai chỉ còn biết trông chờ vào bảo vệ của trường và cảnh sát mà thôi.

Nhưng sau khi bị bắt đi cô mới hiểu ra. Xem ra bọn bắt cóc đến đây vào nửa đêm thế này là do đã có chuẩn bị trước. Trong một thời gian ngắn như vậy thì cảnh sát và bảo vệ của trường chưa thể tới kịp. Cô bắt đầu giãy dụa và gào thét. Cô hi vọng đông đảo mọi người như thế có thể có ai đó đến cứu mình, nhưng rất nhanh cô đã thất vọng rồi. Dưới sự đe dọa và uy hiếp của những kẻ bắt cóc, những người đó chạy trốn còn nhanh hơn thỏ. Thật vất vả cô mới giãy ra được để bỏ trốn nhưng cuối cùng thì vẫn bị bắt quay lại.

Chu Tư Mai bị trói quặt hai tay lại trên xe. Nếu mà đợi cho đám người bắt cóc này lái xe bỏ trốn thì cô coi như rơi vào miệng hổ rồi. Nhưng bây giờ thì cô đang bị canh chừng gắt gao, bản thân lại không thể phản kháng. Xem ra cô đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Khi tưởng chừng như tai họa đang đến gần, không còn hi vọng gì nữa thì không ngờ rốt cuộc lại có người thấy việc nghĩa ra tay hăng hái, đến cứu mình. Cho đến khi nhìn thấy tên lái xe đằng trước bị đánh ngã vào tay lái hôn mê, Chu Tư Mai vô cùng vui mừng. Không ngờ là bọn chúng cũng có ngày này. Cô đang vô cùng mong chờ không biết người đến cứu mình là ai.

Đôi theo tiếng cửa xe vừa bị mở ra đến dăm một cái, xuất hiện trước mặt Chu Tư Mai là khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại rất đẹp trai. Hắn chẳng phải là cái tên nam sinh với ánh mắt băng quang nhìn cô bị bắt vừa này sao.

Bây giờ hắn đang mỉm cười thản nhiên, miệng hơi nhếch lên với một một dáng vẻ như đang khinh thường một cái gì đó. Chu Tư Mai và mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, ngay cả đến vết thương trên cổ cô cũng không để ý. Cô hoàn toàn không thể ngờ được rằng là người cứu mình bây giờ lại chính là Trần Tuấn Long, kẻ thờ ơ khoanh tay đứng nhìn vừa nãy. Nhưng rồi hành động tiếp theo của Trần Tuấn Long cũng đã nói cho cô biết, hóa ra là người ta không phải là vì đến cứu mình.

- Là mày xuống hay là để tao lên?

Trần Tuấn Long hỏi và nhìn tên bắt cóc đang sợ hãi đến run cả lên thì thấy thật là buồn cười, vì thế hắn nhẹ nhàng hỏi.

Gã côn đồ này cũng đã lăn lộn trong xã hội lâu như vậy, đương nhiên cũng rất thông minh. Vừa rồi gã thấy lão đại của mình còn bị thương, không thể địch lại được Trần Tuấn Long thì biết được tình huống không ổn nên đã quyết định rất nhanh là phải nhanh chân bỏ chạy. Vừa bỏ chạy thì nhìn thấy tên đồng bọn của mình đã bị Trần Tuấn Long đâm ngã trên mặt đất, gã cân nhắc vẫn thấy là nên chạy mau đi lái xe trốn, mạng sống quan trọng hơn. Không ngờ khi trở lại trên xe thì tên lái xe và tên đồng bọn thật là đầu đất. Chúng không biết đang có chuyện gì đang xảy ra. Bây giờ thì cứ trì hoãn như thế lại thành ra chính mình lại bị vây ở cái nơi chết tiệt thế này.

May mà gã vẫn còn có con tin trong tay. Thế là trong lúc hốt hoảng, gã liền kề dao vào cổ cô gái. Lúc nhìn thấy sự hài hước của Trần Tuấn Long, gã mới biết hóa ra gã không phải là kẻ không biết sợ là gì, đôi phương mới đúng là người như thế.

Chu Tư Mai bây giờ mới cảm giác được là đang có thanh đao kề trên cổ mình. Tuy nhiên cô cũng trấn tĩnh lại. Ngày hôm nay đã tai bay vạ gió thế này rồi, còn có điều gì đen đủi hơn nữa chứ? Bây giờ mọi hi vọng của cô đều đặt vào Trần Tuấn Long. Chỉ mong rằng Trần Tuấn Long có thể giúp cô kéo dài thời gian cho đến lúc cảnh sát tới đây. Chỉ có cảnh sát đến thì cô mới mong có cơ hội được cứu.

Hiện tại điều duy nhất có thể yên tâm là tên lái xe đã bị đánh bất tỉnh. Tên bắt cóc định bỏ chạy cũng chạy không thoát. Và cũng thật vui mừng khi hai tên bắt cóc ở công trường học cũng đang bị chặn lại.

Điều mà Trần Tuấn Long quan tâm không phải là Chu Tư Mai nghĩ gì mà chỉ là cho mấy tên bắt cóc vài đao thôi.

Kẻ bắt cóc thấy bộ dạng không quan tâm của Trần Tuấn Long thì cũng thấy có chút lo lắng. Gã liền để Chu Tư Mai ra trước làm lá chắn rồi hỏn hển nói:

- Tao... tao cảnh cáo mày, mày... mày không được lại đây, bằng không... bằng không tao sẽ giết nó.

Đến nước này thì gã chỉ còn cách làm như vậy. Nếu không đưa cô nữ sinh ra làm lá chắn ngộ nhờ Trần Tuấn Long xông lên thì y coi như xong đời.

Tên bắt cóc đã chính mắt nhìn thấy Trần Tuấn Long đâm bị thương đại ca cùng ba tên đồng bọn. Không cần phải nói, chắc là bọn A Cầu cũng là do Trần Tuấn Long đâm.

Một người một mình có thể đánh được mười hai người, một người kinh khủng như vậy thì làm sao gã dám đối mặt chứ.

Tuy vậy, khi mà Trần Tuấn Long nghe xong lời uy hiếp của gã thì lúc đầu có vẻ lặng đi không nói gì nhưng ngay lập tức lại cười lên ha hả. Chu Tư Mai và tên bắt cóc không hiểu tại sao Trần Tuấn Long lại cười. Tuy nhiên tiếng cười sang sảng của Trần Tuấn Long lại làm gã cảm thấy sợ hãi. Tuy là gã không hiểu được ý tứ là sao nhưng Trần Tuấn Long cười như thế chắc chắn đối với gã không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên Trần Tuấn Long cười xong thì lắc đầu. Hắn còn thấy chuyện này thật đáng buồn cười. Hắn nhũn mày và nói với tên bắt cóc kia:

- Mày lấy một người chẳng liên quan gì tới tao để uy hiếp, ngu thế vậy mà các mày còn mong chạy thoát được sao?

Trần Tuấn Long chế nhạo rồi liền bước lên xe. Tên bắt cóc lúc này thật là đang hoang mang lo sợ lắm. Trần Tuấn Long đây lý luận kiểu gì thế nhỉ. Hóa ra con tin trong tay mình không phải là con tin sao? Không đợi tên bắt cóc kịp định hình, Trần Tuấn Long đưa tay trái bóp chặt tay cầm dao của gã, tay phải giơ lên, thanh dao sắc bén kia đã đâm cho gã một nhát.

“A”...hai tiếng âm thanh cùng phát ra. Một là tiếng kêu kinh hãi của Chu Tư Mai, và một còn lại là tiếng kêu thảm của tên bắt cóc kia. Hóa ra là Trần Tuấn Long chỉ với một dao đã đâm cho gã một phát vào ngay vai, sâu ngấp đến tận chuôi. Một dao thôi nhưng cũng hành người ta đủ thảm, toàn thân đau đớn khiến gã nọ hét toáng lên. Về phía Chu Tư Mai nhìn thấy thanh dao đâm tới như là đang đâm thẳng về mình thì thấy rất sợ hãi gào thét lên. Khi Trần Tuấn Long rút dao ra, máu tươi của tên bắt cóc đã bắn đầy lên áo cô khiến cô càng sợ hãi la hét toáng lên.

Đội Chu Tư Mai ngồi tránh sang một bên xong Trần Tuấn Long liền ném tên bắt cóc xuống đất và ngay lập tức cho gã hai phát dao. Hai phát này cũng không đâm vào chỗ nào nguy hiểm cả nhưng cũng để gã đau đến nỗi kêu trời kêu đất, lăn qua lộn lại trên mặt đất. Chu Tư Mai ngồi bên cạnh mặt cũng trắng bệch ra vì sợ hãi.

Trần Tuấn Long túm lấy cổ áo tên bắt cóc. Tên đó đau đến thở hắt ra. Khi nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của Trần Tuấn Long thì y lập tức im bất. Trần Tuấn Long khinh miệt nói:

- Hừm, mày nghe rõ đây. Lần sau bắt nạt người thì cũng phải nhìn rõ đối tượng là ai nhé. Biết chưa hả?

Bây giờ tên bắt cóc chỉ dám hít vào chứ chẳng dám thở ra nữa, ừ ừ cụp đầu. Trần Tuấn Long nhìn gã mà chán ghét, dùng sức đẩy cho tên bắt cóc một cái ngã vật xuống đất. Sau đó Trần Tuấn Long xoa xoa tay và mở cửa xe nhảy xuống.

Chu Tư Mai thấy mình đã được tự do liền vội vàng theo Trần Tuấn Long nhảy xuống xe. Thật là khủng khiếp. Suýt chút nữa cô đã rơi vào miệng hổ rồi. Nhưng khi nhìn thấy Trần Tuấn Long sắp rời khỏi thì không kìm được tức giận nói:

- Anh... anh đứng lại cho tôi!

Trần Tuấn Long dừng bước và quay người nhìn cô gái trước mặt. Cô gái đang nhú đôi mày thanh tú, cắn chặt lấy môi dưới. Hình như là cô có điều gì muốn nói nhưng lại đang do dự. Trần Tuấn Long nhìn phải nhìn trái thì thấy hai tên bắt cóc ở ký túc xá sinh viên nữ đang bị mọi người vây quanh đánh cho tàn bạo. Mấy tên bắt cóc vừa bị hấn làm bị thương cũng đã bị bắt rồi. Xem ra mọi người có vẻ thích làm những chuyện kiểu như đánh hội đồng thế này.

- Có chuyện gì sao?

Trần Tuấn Long nghiêm mặt nói. Hắn cảm thấy cô gái trước mặt có vẻ là người cao ngạo. Có lẽ cô vốn nghĩ rằng mình là người có nhan sắc. Những cô gái kiểu này lớn lên trong sự ngưỡng mộ của mọi người. Những người như này chỉ biết đến mình mà thôi. Tuy vậy Trần Tuấn Long là một cô nhi. Hắn trước giờ vốn không cảm nhận được cái gì ảm áp cả. Cho nên theo bản năng, hắn không ưa những cô gái tự cho mình là siêu phẩm, cao quý này. Cho nên cô gái đứng trước mặt hắn dù là rất đẹp nhưng hắn cũng không động lòng.

- Anh... Vừa rồi tại sao anh thấy chết không cứu?

Chu Tư Mai cắn chặt môi. Cô muốn hỏi cho ra nhẽ. Phải biết rằng vừa rồi trong tình thế nguy hiểm như thế, cô đã hy vọng có được sự trợ giúp của hắn đến thế nào, nhưng hắn lại vẫn bàng quang đứng nhìn. Cô thật không thể tin được là không ngờ một người đàn ông khỏe mạnh như thế lại khoanh tay đứng nhìn một cô gái yếu đuối như vậy bị ức hiếp và đang kêu cứu.

Hơn nữa cô biết rằng bản thân mình lại còn là hoa khôi của Đại học Bắc Kinh cơ mà, có biết bao nhiêu là chàng trai ngưỡng mộ, cảm mến rung động với mình. Cô tự thấy rằng bằng vào dung mạo của mình đã đủ để có thể khuyên đảo tất cả những người ái mộ. Nhưng đến giờ thì cô lại không thể không thừa nhận là nam sinh trước mặt này lại chẳng thêm đé ý đến dung mạo của cô. Thế cho nên Chu Tư Mai lại hoài nghi, chẳng lẽ mình lại trở nên thiếu sức hấp dẫn đến vậy sao?

- Thấy chết mà không cứu ư?

Trần Tuấn Long nhú mày, tại sao cô gái kia lại hỏi mình như thế?

Thấy Trần Tuấn Long không trả lời, Chu Tư Mai tự cho mình là có lý bước lên một bước và dùng cảm nắng cao đầu, ưỡn ngực. Cô nhất định phải hỏi ra được một nguyên nhân, hỏi xem con người này lòng dạ lạnh lùng tới đâu.

Thấy Chu Tư Mai tiến lại gần hơn, Trần Tuấn Long nhướn mày.

- Cô muốn nói đến sự việc vừa rồi sao?

Trần Tuấn Long hỏi.

Chu Tư Mai kiên định gật đầu. Giờ là lúc hỏi đến lương tâm của người này. Mặc dù sau đó hắn vẫn ra tay cứu cô, và mặc dù cô không hiểu được nguyên do nhưng Chu Tư Mai cảm thấy cần thiết phải hỏi cho ra nhẽ, nếu không thì là cô bị cứu một cách hồ đồ sao?

- Ha ha... vậy xin mời tiểu thư cô cho tôi một lý do để muốn cứu cô xem nào?

Trần Tuấn Long cười, trên mặt hắn vẫn luôn là nụ cười tươi tỉnh đó. Hắn từ từ hỏi lại:

- Cô tưởng mình là ai chứ? Cứ tưởng mình xinh đẹp một chút là có quyền chất vấn người khác ư?

Bây giờ thì quả thực Trần Tuấn Long không hề nghi ngờ là tại sao cô lại bị bắt đi nữa. Cô bé này thật cao ngạo, một kiểu cao ngạo đến mức như tự cao tự đại. Xem ra hắn cần thức tỉnh cho cô nàng này một chút. Trong mắt Trần Tuấn Long thì cô ta chẳng là cái gì cả.

Chu Tư Mai bị một câu nói của Trần Tuấn Long chọc giận đến điên người, trong lòng vô cùng khó chịu. Lý do ư? Thấy việc nghĩa ra tay cứu người mà cần phải có lý do sao? Hắn... hắn thật ra là đang cố tình gây sự.

Trần Tuấn Long thấy Chu Tư Mai đã bị mình làm cho tức giận đến đỏ bừng cả mặt không nói được câu nào. Hắn lắc đầu, haiz, những người con gái bây giờ đều tự cho mình là giỏi, cứ tưởng rằng bọn đàn ông con trai đều sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời sai bảo của bọn họ sao? Thật đáng tiếc là cô ta đã chọn lầm người rồi.

Mặc xác cô. Trần Tuấn Long hừ một tiếng rồi lắc đầu quay người đi. Chỉ còn mỗi Châu Tư Mai dờ dẩn đứng đó không còn biết nói gì. Ở phía cổng trường, sau khi mấy nam sinh đều đã hoàn toàn trấn áp được bọn bắt cóc thì hân hoan chạy lại chỗ Chu Tư Mai. Phải biết rằng Chu Tư Mai là hoa khôi của Đại học Bắc Kinh. Có thể là anh hùng cứu mỹ nhân, có được cảm tình ưu ái của người đẹp thì ai chẳng hùng dũng tiến bước.

Trần Tuấn Long lướt qua chỗ đang đánh hôi lợn xộn, ở phía sau đám người đến nhòm ngó ngày càng nhiều. Toàn trường là một đám hỗn độn. Chuyện Trần Tuấn Long thu phục mấy tên bắt cóc kia chỉ diễn ra trong nháy mắt, những người đến sau thì không biết rõ là đã xảy ra việc gì.

Trần Tuấn Long quay trở lại xe. Dương Hân và Quách Uyển Tây nhìn thấy hắn phi thường dũng mãnh, cuối cùng lại còn cứu được người. Tuy rằng hiện giờ trên người Trần Tuấn Long có ít vết máu nhưng các cô đều rất vui mừng vì hắn. Bạn trai mình lợi hại như vậy, cũng đủ để các cô cảm thấy tự hào.

Trần Tuấn Long sau khi lên xe cũng chỉ hỏi han các cô qua loa rồi mau chóng lái xe rời đi. Khi Trần Tuấn Long lái xe ra đến ngoài cổng trường thì mới thấy hai chiếc xe cảnh sát rú còi chậm rãi tiến đến. Đến giờ mới thêm vào mặt tới có phải là có chút muộn rồi không. Trần Tuấn Long cũng chỉ ngoái đầu nhìn lại một chút rồi lại lái xe đi mất.

Dương Hân và Quách Uyển Dương ngồi đằng sau cũng liên tục ngoái đầu lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 74: Theo Đuổi Y Y.

- Thật tốt quá rồi. cảnh sát cuối cùng cũng tới.

Dương Hân vui mừng nói.

Quách Uyển Tây ghé vào chỗ tựa ghế, hỏi Trần Tuấn Long đang lái xe:

- Long ca à, sao vừa nãy chúng ta không đợi cảnh sát đến rồi mới đi? Em thấy vừa rồi nếu không phải là anh thấy việc nghĩa ra tay cứu giúp, đánh chạy đám người xấu này thì cái bạn nữ vừa rồi nhất định đã bị bọn chúng bắt đi rồi.

Việc gì phải thế chứ, Trần Tuấn Long đương nhiên là không muốn cho mọi người biết vừa rồi chính là hắn ra tay. Tuy là làm việc nghĩa, nhưng những việc như thế này thì tránh đi thì hơn. Sự việc gây ảnh hưởng lớn như thế, bên trên nhất định sẽ lại tra hỏi đủ điều. Trần Tuấn Long làm việc mặc dù là không kiêng nể gì nhưng hắn hành sự trước nay đều rất thận trọng. Không nói tới chuyện vừa rồi mình ra tay làm việc nghĩa, chỉ tính là lúc ấy hoàn cảnh rất hỗn loạn, đám côn đồ đều có vũ khí xua đuổi và hành hung mọi người thế mà chỉ có một mình mình đứng ra phản kháng, chuyện đó Trần Tuấn Long vẫn rất rõ ràng. Cho nên hắn cũng không sợ người ta tra ra được mình. Mà cho dù có tra ra được thì cái mũi hăng hái làm việc nghĩa được người ta chụp lên đầu cho như thế lại còn sợ không ép được đám cảnh sát hay sao?

Nhưng tốt nhất là nên rút lui một bước. Hơn nữa trong cảnh sát còn có Lý Thế Bằng nữa, mà Trần Tuấn Long cho tới bây giờ vẫn chưa tiết lộ với Lý Thế Bằng biết chuyện mình đang học ở Đại học Bắc Kinh. Thân phận này của mình là Thất Thất mang lại cho, hắn đương nhiên là phải quý trọng. Nhưng kể cả có bị bại lộ cũng không có vấn đề gì, Trần Tuấn Long trước nay hành sự đều thích theo ý mình, linh hoạt theo tình huống, chẳng thêm quan tâm đến điều gì. Nhưng thứ mà hắn quan tâm bây giờ là làm sao tìm được huấn luyện viên, bắt ông ta phải trả lại món nợ kia cho mình.

- Cảnh sát mà đáng tin thì heo nái cũng biết lên cây!

Trần Tuấn Long gạt tay lái, đi vào khuôn viên của trường Đại học Bắc Kinh.

- Cậu có thấy bọn họ tới trễ như thế không? Tớ nghĩ nếu không phải là có mấy nam sinh dừng cảm dám đứng ra bênh vực thì mấy tên xấu xa đó đã đạt được mục đích của mình rồi. Hai cô nữ sinh nói chuyện với nhau.

- Ủ!

Dương Hân rất là đồng tình.

- Mấy tên bất cóc vừa nãy thật là không biết trời cao đất dày là gì, may mà có A Long nhà chúng ta ở đó. A Long à, anh thật là lợi hại. Anh biết võ công sao?

Trí tưởng tượng của Dương Hân thật là phong phú.

- Đúng rồi, bạn trai của các em, Trần Tuấn Long chính là một cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh, tung hoành thiên hạ đấy. Chẳng phải anh đây thì là ai chứ! Ha ha....

Trần Tuấn Long vừa lái xe vừa đùa nói.

Dương Hân và Quách Uyển Tây đều “xi...” ra tỏ ý không chiều theo. Trần Tuấn Long thì lại luôn thích nói đùa linh tinh nên đã làm cho hai cô không ngừng hờn dỗi.

- Anh đây thì tính là lợi hại cái gì chứ.

Trần Tuấn Long cười.

- Vừa rồi các em không thấy mấy bạn học ở cửa ký túc xá à? Thế mới gọi là rất lợi hại kia. Bọn họ có người cầm gậy gộc, có người cầm gạch đá, còn có người dám để cả tay không xông lên đấu đá với hai gã côn đồ cầm đao đó. Bọn họ chiến đấu như thế mới gọi là kịch liệt.

Trần Tuấn Long miêu tả có phần khoa trương, còn cười nói với vẻ rất khôi hài.

- Cho nên anh cũng chưa là gì cả. Chuyện đêm nay hai người các em cũng đừng đi khoe khoang với những người khác. Hiểu không?

Trần Tuấn Long sau đó lại nghiêm túc nhắc nhở. Dương Hân và Quách Uyển Tây đều chưa từng thấy hắn nghiêm túc như thế bao giờ.

Quách Uyển Tây và Dương Hân nhìn nhau, đều rất là khó hiểu. Quách Uyển Tây cuối cùng dò dẫm hỏi:

- Long ca, vì sao lại như thế?

- Không tại sao cả. Chỉ là không được thôi. Anh cũng không muốn thân phận truyền nhân của đệ nhất võ lâm kia của anh bị các em phơi bày ra. Bằng không, đến lúc đó rước lấy họa toàn một đám đại nhân vật ma đầu đuôi giết anh thì thảm rồi. Ha ha....

Trần Tuấn Long cuối cùng không kiên nhẫn cười mà trả lời. Thật cũng là giả mà giả cũng là thật, hắn thích nhất là chuyện làm lẫn lộn thật giả phải trái, cho nên hắn cũng không muốn cho hai cô một giải thích xác thực.

Dương Hân oán giận nói:

- A Long, làm sao anh lần nào cũng vậy thế hả? Lớn đầu rồi còn không đứng đắn.

- Ha ha... đứng đắn ư? Anh ở trên giường cũng rất là đứng đắn đó nha.

Trần Tuấn Long trêu chọc, nhưng rồi rất nhanh, hắn lấy lại vẻ nghiêm túc:

- Chuyện mới vừa rồi các em ngẫm lại xem, thật sự là không đơn giản đâu. Những người đó nhất định là xã hội đen. Các em không nghĩ thử xem, bọn họ dám vào trường mình công khai bắt người, khủng bố tới mức nào? Đằng sau bọn họ nhất định là có ô dù độc thủ. Đây cũng không phải là chuyện chúng ta có thể hình dung ra được, có phải không? Lần này anh làm hỏng chuyện tốt của bọn họ. Nếu như các em còn đi khoe khoang khắp nơi, làm cho mọi người biết được, đừng nói là bọn họ sẽ đối phó với anh như thế nào, nếu như là tìm tới hai người các em thì làm sao bây giờ? Ha ha... hai đại mỹ nhân yêu điệu của anh, nếu các em mà bị bọn họ bắt đi, tự các em ngẫm xem hậu quả thế nào đi. Nhé? Anh sợ đến lúc đó anh có muốn cứu cũng cứu không nổi các em đâu.

Trần Tuấn Long lần này nói thực sự rất nghiêm trọng. Có điều cũng không uống công hắn, Dương Hân và Quách Uyển Tây lập tức trầm mặc. Các cô cũng tưởng tượng ra được, và đúng là như lời Trần Tuấn Long đã nói. “Nếu như mình đi khoe khoang khắp nơi là Trần Tuấn Long cứu người, đừng nói là cảnh sát sẽ đến gây phiền toái, mà nhờ đám người xấu côn đồ kia tìm đến trả thù thì biết làm sao?” Nghĩ đến đây, hai cô không khỏi thu hồi tâm tình hưng phấn vừa rồi, bắt đầu lại có chút lo lắng. Quách Uyển Tây lại cảm kích nói:

- Long ca, anh thật là tốt!

Trần Tuấn Long mỉm cười. Nhìn từ kính chiếu hậu thấy bộ dạng lo lắng của hai cô, hắn cũng biết ít nhất là hai cô sẽ không đi khắp nơi tuyên truyền cho

mình nữa.

Lúc này ở khu vực Đại học Bắc Kinh đã sớm rối loạn. Đám bắt cóc điên cuồng gây sự, cầm dao lao vào ký túc xá cướp người. Chuyện như thế không ngờ lại phát sinh ở trong trường học. Mọi người biết vậy nên không ai dám tự tin rằng sự an toàn của mình được đảm bảo.

Khi cảnh sát và bảo vệ của nhà trường đến nơi thì tình hình hỗn loạn rất cực cũng có phần được khống chế. Cảnh sát phát hiện ra có mấy tên bắt cóc đều bị dao chém, lại thêm vừa rồi mọi người dùng gậy gộc và đá, đã bị thương nặng. Có mấy tên bị vết dao đâm trên người rất khủng bố, phải lập tức đưa đến bệnh viện chữa trị. Tính ra thì hai gã còn đồ bị mấy nam sinh khống chế ở khu dưới ký túc xá còn đỡ thảm hại hơn. Bọn họ chỉ là bị thương ngoài da, không có gì đáng trở ngại cả, tinh thần đều tỉnh táo, đã bị cảnh sát mang về thẩm vấn.

Tiếp theo đó là hàng loạt công đoạn thẩm vấn, điều tra chứng cứ. Chuyện này đã làm kinh động đến lãnh đạo trường học. Sau khi bọn họ đến đã khẩn trương chữa trị và an ủi những sinh viên bị thương, cũng đề nghị với bên cảnh sát nhất định phải tra rõ vụ việc này, nếu không chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của trường Đại học Bắc Kinh.

Mấy sinh viên nam đã tham gia khống chế bọn còn đồ kia, tự nhiên vì thế mà trở thành sao sáng của đêm nay. Hành động vĩ đại thấy việc nghĩa hăng hái xông pha của bọn họ đã được rất nhiều người tuyên dương. Cảm giác trở thành anh hùng thật không tồi, bọn họ ai nấy đều dương dương tự đắc, tự cho là chính mình đã thật sáng suốt, dẫn dắt mọi người cùng nhau chống lại đám bắt cóc hung tàn, cũng đã giải cứu thành công hoa hậu giảng đường Chu Tư Mai bị bắt cóc.

Thanh danh và những lời tung hô này nọ đã làm bọn họ mê mẩn. Giờ bọn họ mới để ý là chính mình đã là "anh hùng cứu mỹ nhân" Chu Tư Mai. Nếu như có thể có được sự ưu ái của người đẹp thì đây chính là một chuyện cực kỳ vinh quang.

Mất một buổi tối cảnh sát mới thẩm vấn điều tra lấy chứng cứ xong, sau đó mới thu quân rút lui. Bên phía nhà trường cũng khẩn cấp điều động nhân thủ, phòng vệ ở trước cổng trường và công ký túc xá nữ sinh. Trong sự kiện lần này có hơn mười sinh viên bị thương, trong đó có cả hai cô gái. Hai cô này là khi phản kháng lại ở ký túc xá đã bị bọn bắt cóc đâm bị thương. Có điều cũng không có gì đáng ngại cả, chỉ là vết chém ở cánh tay, đã đưa các cô đi băng bó ở phòng y tế trường.

Lặng nhắng mãi đến khuya, Chu Tư Mai rốt cục cũng về đến phòng mình ở ký túc xá. Vừa rồi cô bị cảnh sát hỏi han lâu nhất. Cô cũng đã nói hết tất cả những gì mình biết rõ cho cảnh sát. Hiện giờ đương nhiên là phải điều tra xem rốt cuộc là ai muốn bắt cóc cô. Kẻ dám hành động lộ liễu như vậy thật sự là quá ghê tởm. Chu Tư Mai hiện giờ mới cảm thấy nghĩ mà sợ. Nếu như lúc đó không có Trần Tuấn Long đuổi tới kịp thời, có lẽ cô đã sớm bị đám còn đồ này bắt cóc đi. Mặc dù có chút khó hiểu, nhưng trong thâm tâm cô vẫn rất cảm kích việc Trần Tuấn Long đã ra tay đúng lúc. Có điều lời nói của Trần Tuấn Long trước khi rời đi lại đã xúc phạm nghiêm trọng tới lòng tự tôn của cô. Bản thân cô chưa từng có cảm giác như thế bao giờ. Lần đầu tiên cô gặp phải người con trai không coi trọng mình như thế, lòng tự tin của cô đương nhiên là trở nên rất mất cân bằng.

Lúc cảnh sát hỏi về Trần Tuấn Long, bởi vì cô cũng không quen hẳn cho nên cũng chỉ kể lại sự việc là như thế, tức là Trần Tuấn Long đã cứu cô. Cảnh sát cũng ghi chép lại cẩn thận. Bởi vì đêm nay ở hiện trường có quá nhiều người lập công, đều là những người thấy việc nghĩa hăng hái ra tay, ai cũng nói mình anh dũng thế nào, đánh đám bắt cóc như thế nào, lại còn có người hỏi thẳng cảnh sát là đêm nay như thế thì có khen thưởng gì không nữa, tất cả làm cho nhóm cảnh sát cũng phát phiền. Kỳ thật, trọng điểm điều tra của cảnh sát cũng chỉ là muốn tìm ra ai là người muốn bắt cóc Chu Tư Mai, tìm ra được kẻ đứng đằng sau giật dây. Chứ còn đối với những hành động nghĩa hiệp hăng hái cứu người thì cũng chỉ đơn giản ghi chép lại một chút mà thôi. Hiện giờ, những kẻ bắt cóc hành hung người đều đã bị bắt, những người bị thương cũng chỉ đặc biệt có hai người, mà dù sao vừa rồi cũng không có người chết, cảnh sát đương nhiên cũng không quá để ý đến nữa.

Ngày hôm sau, sự kiện bắt cóc hoa khôi đã chấn động toàn trường. Dù loại tin đồn truyền kể lưu truyền trong trường học. Bởi vì từ chỗ cảnh sát đã có thông tin chính xác là bọn họ đã tìm ra được kẻ giật dây đứng đằng sau vụ việc này. Hóa ra, đám còn đồ bắt cóc kia đã được một ông chủ thuê mướn. Ông ta đã chi ra một số tiền và chỉ định là phải bắt cóc Chu Tư Mai.

Ngày hôm sau, sự kiện bắt cóc hoa khôi đã chấn động toàn trường. Dù loại tin đồn truyền kể lưu truyền trong trường học. Bởi vì từ chỗ cảnh sát đã có thông tin chính xác là bọn họ đã tìm ra được kẻ giật dây đứng đằng sau vụ việc này. Hóa ra, đám còn đồ bắt cóc kia đã được một ông chủ thuê mướn. Ông ta đã chi ra một số tiền và chỉ định là phải bắt cóc Chu Tư Mai.

Lúc sáng Chu Tư Mai cũng đã bị cảnh sát hỏi đến chuyện thẳng trước ông chủ Tiền có phát sinh xung đột gì với cô. Chu Tư Mai lúc này mới nhớ tới là có một chuyện như thế. Lúc ấy, ông chủ kia cứ giằng co với mình, sau lại bị chính Diệp Xuân Ngan, "hộ hoa sứ giả" của mình đánh chạy. Việc này lúc ấy còn làm phiền cô một chút, sau rồi cũng không còn việc gì nữa thì mọi người gần như quên đi luôn.

Phải biết rằng, từ khi học cấp hai đến giờ, gần như đều có nam sinh đánh nhau và tranh đấu vì cô. Chẳng qua cũng chỉ là để giành được sự quan tâm của cô mà thôi. Thật là chán ghét. Cho nên đừng tới chuyện có người vì thể hiện tình cảm với mình mà ẩu đả, người ta thì to tát chứ với cô thì đây là chuyện rất bình thường. Nhưng Chu Tư Mai không biết lúc này cô đã đắc tội với người ngoài xã hội. Người ta cũng không phải là loại nam sinh đơn thuần gì, đương nhiên sẽ dùng một số thủ đoạn trơn bẩn nào đó để báo thù cô.

Sau khi đã có manh mối quan trọng này, cảnh sát đã bắt đầu điều tra khẩn cấp. Bọn họ thậm chí còn hoài nghi trong trường học có người làm chân trong mật báo ra ngoài. Trải qua quá trình thẩm vấn, bọn họ đã rất mau chóng xác minh ra được điểm tình nghi đó, bắt một sinh viên nữ học khoa Nghệ thuật cũng ở cùng trong ký túc xá của trường về đồn công an tra hỏi. Bởi vì cô sinh viên này vẫn bị tình nghi là có quan hệ mật thiết với ông chủ kia. Không đến một giờ đồng hồ, cô gái đã cung khai toàn bộ. Là cô ta đã bán rả Chu Tư Mai, cô ta nhận của ông chủ kia năm ngàn tệ để theo dõi và quan sát Chu Tư Mai rồi sau đó báo cáo lại với ông ta hành tung của Chu Tư Mai.

Mà đồng thời, những kẻ bắt cóc bị bắt cũng khai rằng vốn là bọn chúng định ra tay trên đường, bởi vì như thế là đơn giản và nhanh gọn nhất. Nhưng bởi vì lối đi trong trường học nhỏ hẹp, không tiện đi xe tải vào trong, hơn nữa, hành trình của Chu Tư Mai luôn không xác định, cho dù có muốn ra tay trên đường cô về ký túc xá thì khi đó người qua lại cũng rất nhiều, hành động có phần phiền toái. Cuối cùng, tên cầm đầu của cả bọn đã quyết định lựa chọn

lúc chiều tối chạng vạng, đội Chu Tư Mai trở lại ký túc xá rồi mới động thủ.

Sau khi điều tra rõ ràng chân tướng sự việc, cảnh sát đã hành động khẩn cấp, nhưng nghe phong phanh thấy sự việc bị bại lộ, ông chủ kia đã nhanh chân trốn thoát mất tăm. Bất người không được, cảnh sát cũng chỉ đành khai đao với đám tay chân bắt cóc này, bắt bọn chúng làm người chịu tội thay, luôn tiện chấm dứt vụ việc này cho xong.

Chuyện này tuy rằng ồn ào rất lớn, nhưng cảnh sát cũng đã bắt được tất cả những kẻ hành hung bắt cóc rồi. Ngoại trừ những sinh viên bị thương ra, trên thực tế cũng không có tổn thất gì lớn. Hơn nữa, lãnh đạo trường học cũng có quan điểm là những chuyện thế này thì nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, cho nên dần dần chuyện này cũng lắng xuống. Ngoài mấy lời chửi bới hệ thống bảo vệ trường học ở Đại học Bắc Kinh chẳng ra cái gì, làm đám bắt cóc cản trở hành động ra thì cũng không có lời ổng tiếng ve gì nữa.

Nhưng Chu Tư Mai, cô hoa khôi độc nhất vô nhị của Đại học Bắc Kinh thì sau chuyện này lại càng trở nên nổi tiếng. Tất cả mọi người đều truyền bá đủ loại tin tức via hề về cô. Có phân tích nguyên nhân là do có ông chủ theo đuổi không thành, thẹn quá hóa giận mà gây nên cố sự; có phân tích thực lực của các sinh viên nam đang theo đuổi Chu Tư Mai. Những người ngồi lê đôi mách còn post hẳn tư liệu của những người đó lên mạng, ai là con của vị quan lớn nào, ai là con nhà giàu có, bố lắm tiền nhiều của, đủ loại thành phần. Thậm chí, có người rồi hơi không ngờ còn phát động cuộc bình chọn trên trang web của nhà trường, để mọi người bình chọn xem hiện giờ Chu Tư Mai có còn là xử nữ nữa hay không. Kết quả là trong khoảng thời gian không đến một giờ, có gần nghìn người đã bầu chọn, 95:5, có mười lăm phần trăm người cho rằng Chu Tư Mai vẫn còn là xử nữ. Tất cả mọi người đều tự giác bầu chọn hình ảnh người tình hoàn mỹ của Đại học Bắc Kinh, địa vị hoa khôi xử nữ của Chu Tư Mai là thần thánh cũng không thể lay động được.

Đối với những chuyện này, Trần Tuấn Long cũng có biết. Tuy là đã xảy ra chuyện trọng đại như thế, nhưng đến hôm sau mọi người cũng vẫn phải lên lớp, nhà trường cũng vì vậy mà gia tăng các biện pháp bảo vệ an ninh. Mặc dù cảm giác có chút là lạ, nhưng dần dần mọi người cũng quen.

Lúc ăn cơm buổi trưa, Trần Tuấn Long mới phát hiện ra, bạn gái của Dương Hiểu Nhân, Lao Hồng Anh không ngờ lại bị thương. Dương Hân hỏi thăm mới biết được là tối hôm qua bọn bắt cóc đâm cô bị thương. Lúc đó, Lao Hồng Anh đang ở trong ký túc xá, nhìn thấy đám người này đến bắt Chu Tư Mai, cô và một bạn học nữa đến ngăn cản. Lúc đó bị một tên bắt cóc dùng dao xọc cho một phát thật dài trên cánh tay, chảy rất nhiều máu.

Dương Hiểu Nhân đương nhiên là đau lòng ghê gớm rồi, thấy Dương Hân hỏi thăm thì chửi văng lên bọn bắt cóc hung ác. Y cũng là sau khi nhận được điện thoại của Lao Hồng Anh mới chạy đến nơi. Mấy kẻ bắt cóc cũng bị y đánh cho một trận toi bời.

Dương Hân và Quách Uyển Tây nhìn thấy cánh tay trái của Lao Hồng Anh bị băng bó kỹ càng thì cũng âm thầm kinh hãi. Chuyện tối hôm qua quả thật là rất gay cấn, các cô cũng không dám nói lộ ra là lúc đó có mặt Trần Tuấn Long ở đó. Mọi người sau khi bàn tán về chủ đề tối hôm qua, cuối cùng lại quay về nhân vật đầu mối, hoa khôi trường Đại học Bắc Kinh Chu Tư Mai.

Hóa ra tối hôm qua cô gái kia tên là Chu Tư Mai à. Dương Hân và Quách Uyển Tây lúc này mới bừng tỉnh ngộ. Bảo sao, người ta là hoa khôi của cả trường cơ mà, ngấm lại trước kia mình còn tranh cử chức hoa khôi, đáng tiếc là trượt. Nói đến chuyện này, hai cô lại thốn thốn mãi.

Trần Tuấn Long sau khi biết mọi chuyện cũng cười. Thật đúng là hồng nhan họa thủy, lại làm cho người ta quảng tiền ra đi mua mình, sức hấp dẫn của Chu Tư Mai này có thể nói là không nhỏ đâu. Tưởng tượng lại một chút về đẹp kiều mỹ tươi tắn của Chu Tư Mai, cô gái như thế thật yêu ngọt, thật làm người ta mơ ước, có điều, Trần Tuấn Long lại không ưa cô nàng.

Vấn đề mà hiện giờ Trần Tuấn Long quan tâm là làm như thế nào thu phục được Liễu Y Y. So với Chu Tư Mai thì hẳn càng ưa thích biểu hiện trên giường của vị đại mỹ nhân này hơn. Người phụ nữ chín chắn như Liễu Y Y lại càng có hương vị, cũng càng có lực hấp dẫn hẳn hơn.

Trần Tuấn Long không tốn mấy công sức đã tìm được đến trụ sở của Công ty chứng khoán Ngân Hà. Khi biết được là có một nhà đầu tư rất có thực lực muốn đầu tư vào công ty, Giám đốc Khách hàng của Công ty chứng khoán Ngân Hà là Hoàng Đạo Bản đích thân tiếp Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long trẻ tuổi như thế, đến nỗi làm cho Hoàng Đạo Bản sinh ra hiềm nghi với thân phận và thực lực của hắn. Trong quá trình hai người giao lưu, trong ngôn ngữ Hoàng Đạo Bản không tránh khỏi có sự dò hỏi và thử thách. Nói chuyện đã không hợp thì chẳng muốn nói nhiều, dù sao, mục đích của Trần Tuấn Long tới đây cũng chỉ là để tìm Liễu Y Y. Hắn chẳng muốn lãng phí thời gian với gã thực dụng này làm gì, bảo thẳng Hoàng Đạo Bản giúp mình mở một tài khoản ở công ty chứng khoán Ngân Hà.

Hoàng Đạo Bản cũng không ngờ được hóa ra Trần Tuấn Long lại là một kẻ lắm tiền như vậy, lập tức liền thay đổi sắc mặt và thái độ nói chuyện với Trần Tuấn Long một trăm tám mươi độ.

Gã nghĩ rằng Trần Tuấn Long chẳng qua cũng chỉ là loại công tử con nhà giàu lắm tiền, có nhiều lắm cũng không thể có tám chín trăm ngàn tệ để chơi cờ phiêu, vì thế đã chuẩn bị mở tài khoản cho Trần Tuấn Long rồi.

Khi nghe thấy Trần Tuấn Long nói là định đầu tư một khoản hai tỷ vào chơi thì Hoàng Đạo Bản lập tức kinh ngạc đến ngớ người ra, mồm há hốc không ngậm lại được, đến tay cũng phát run lên. Hoàng Đạo Bản vô cùng kích động. Hai tỷ đó, là cả một vấn đề khác hẳn rồi. Bản thân gã trước giờ tiếp đãi các khách hàng lớn nhưng người nhiều nhất cũng chỉ là đầu tư 315 triệu mà thôi. Trần Tuấn Long vừa mở miệng đã vút ra hai tỷ, riêng chuyện này thôi đã có thể không làm cho gã khiếp sợ được nữa sao?

Trần Tuấn Long nhìn thấy bộ dạng gã như thế thì không khỏi thâm buồn cười. Vì thế, hắn lại trêu ghẹo gã, nói:

- Giám đốc Hoàng, có một câu chuyện xưa về Trịnh Bản Kiêu, tôi không biết là anh đã từng nghe qua chưa?

- A?

Hoàng Đạo Bản kinh ngạc.

Trần Tuấn Long mỉm cười kể:

- Ừ, tương truyền là thời xưa Trịnh Bản Kiều có một lần đi trên đường gặp một ngôi chùa, đã đi vào trong chùa bắt chuyện với lão Phụng trọng. Phụng trọng thấy Trịnh Bản Kiều áo quần đơn giản, diện mạo bình thường thì cực kỳ lãnh đạm với ông ta, chỉ nói mỗi một tiếng: "Ngồi", lại nói với tiểu hòa thượng ở bên người: "Trà". Sau nhiều lần nói chuyện với nhau, lão hòa thượng phát hiện kỳ thật cách nói năng của Trịnh Bản Kiều thật bất phàm, không giống như hạng người bình thường. Vì thế, lão mời Trịnh Bản Kiều vào trong sương phòng, nói: "Mời ngồi!" lại phân phó kẻ hầu hạ: "Kính trà!". Lại hàn huyên trong chốc lát, mới biết người này chính là Trịnh Bản Kiều tiếng tăm lừng lẫy. Lão hòa thượng kia quả thực là vui mừng quá đỗi, liền tranh thủ mời ông ta vào trong một gian nội thất thanh nhã, nói: "Xin mời ngồi!" cũng bảo tiểu hòa thượng: "Kính trà thơm!" Ha ha...

Trần Tuấn Long lại kể tiếp:

- Sau khi nói chuyện xong, lão hòa thượng cầu khẩn Trịnh Bản Kiều ban thưởng chữ. Trịnh Bản Kiều nghĩ nghĩ rồi gật đầu đồng ý, vung tay viết xuống một đôi câu đối: "Ngồi, mời ngồi, xin mời ngồi! - Trà, kính trà, kính trà thơm". Giám đốc Hoàng ạ, tôi xem ra đôi câu đối này đặc biệt chuẩn xác khi áp dụng trên người anh đây. Ha ha, ha ha...

Trần Tuấn Long cười lớn rồi đứng dậy, dùng sức vỗ vỗ bả vai của tên Hoàng Đạo Bản kia, làm gã rất đau. Hoàng Đạo Bản thần tình vẫn tươi cười. Trần Tuấn Long châm chọc khiêu khích gã thật đấy nhưng bây giờ thì gã nào dám đắc tội với một cái mỏ tiền như Trần Tuấn Long chứ.

Cuối cùng, Trần Tuấn Long nói:

- Khoản đầu tư này của tôi để ở công ty chứng khoán Ngân Hà của các anh chỉ với một yêu cầu. Đó là tất cả đầu tư của tôi chỉ cần một người giúp đỡ tôi thực hiện thủ tục. Những người khác thì tôi không cần!

Trần Tuấn Long nói một cách dứt khoát.

Hoàng Đạo Bản vội đứng dậy cười nịnh hỏi:

- Vậy xin hỏi Trần tiên sinh cần công ty chúng tôi cử ai ra phụ trách khoản đầu tư này của ngài?

Trần Tuấn Long mỉm cười, vẫn nụ cười tà tà kia, nhấn từng chữ một:

- Liễu - Y - Y

Liễu Y Y đang ngồi trong phòng làm việc của mình, vẻ mặt buồn bực. Cuối tuần trước bị cái gã Trần Tuấn Long kia làm loạn lên khiến cho cả cuối tuần của cô đều chẳng vui vẻ gì, cũng rất đáng ghét nữa. Không ngờ là hẳn lại thông qua công ty sản đầu người Thiên Ưng mà tìm ra mình nữa. Đêm đó Liễu Y Y đã gọi điện cho Bạch Tuyết Anh, giám đốc của công ty sản đầu người Thiên Ưng, nói rõ ý đồ của mình là sẽ không đến làm cho công ty chứng khoán mới gì đó kia. Cô chỉ muốn sẽ quên tất cả những gì có liên quan đến Trần Tuấn Long.

Ai! Sớm biết như thế này, thì trước đừng làm. Liễu Y Y thở dài đứng dậy, dọn dẹp qua một chút phòng làm việc của mình. Tổng giám đốc Vương của công ty vừa rồi gọi điện thoại tới, nói sẽ dẫn theo một vị khách quý của công ty tìm đến cô để trao đổi một số chuyện đầu tư. Qua điện thoại, tổng giám đốc Vương không có lộ ra nhiều thông tin, chỉ nói là mức đầu tư của vị khách quý này có khả năng sẽ vượt qua một trăm ngàn tệ, cho nên muốn cô chuẩn bị sẵn sàng.

Từ sau khi bạn trai cũ là Tổng Chí Hào gặp chuyện không may, Liễu Y Y đã bị công ty đóng băng vào luôn. Đã có đến hơn hai tuần cô không có việc gì để làm, mỗi ngày đi làm chỉ có là báo danh lấy lệ cho qua. Cô đã từng tìm gặp tổng giám đốc Vương, cũng muốn xin thôi việc. Nhưng tổng giám đốc Vương lại không phê chuẩn, chỉ nói là hiện giờ công an còn đang điều tra vụ việc về Tổng Chí Hào, công ty vẫn cần cô phối hợp, vân vân.

Không còn cách nào khác, hiện giờ Liễu Y Y cũng chỉ đành chịu khó ở lại văn phòng này vậy. Nếu không thì tuần trước sau khi Bạch Tuyết Anh của công ty sản đầu người Thiên Ưng tìm được cô, cô đã không đồng ý nhanh như thế. Liễu Y Y chính là cảm giác mình không nên ở lại chứng khoán Ngân Hà thêm nữa.

Nhưng thật không ngờ hôm nay Tổng giám đốc Vương lại sắp xếp công việc cho cô thế này. Đây đúng là một chuyện tốt rồi. Cho nên Liễu Y Y cũng chấn chỉnh lại hoàn toàn tinh thần, chuẩn bị chiến đấu. Liễu Y Y mở cửa ban công ra cho thoáng, ngồi trở lại trên ghế, bàn tay trống trải nghịch nghịch cái bút bi, vừa xem tin tức kinh tế ở trên Inte. Trên thế giới phát sinh ra rất nhiều sự kiện kinh tế từng ngày, từng giờ, từng phút một. Việc Liễu Y Y phải làm chính là đánh giá được hơi hướng tiến triển từ những sự kiện kinh tế này để hướng dẫn cho khách hàng có sự đầu tư hợp lý và khoa học.

Cô luôn luôn sở trường trong lĩnh vực này, cũng rất tự tin, tự tin là nhất định khách hàng mới sẽ vừa lòng với những thông tin mình tư vấn cho họ.

Lúc này, tổng giám đốc Vương mỉm cười một mình đi vào. Liễu Y Y tươi cười đứng dậy tiếp đón:

- Xin chào Tổng giám đốc Vương!

- Chào cô, Y Y!

Lúc này đây trên mặt tổng giám đốc Vương tràn đầy nụ cười, hoàn toàn không hề còn tí nào âm u dờ dỗi như lúc hẹn gặp cô cuối tuần trước nữa.

Liều Y Y biết thái độ làm người của tổng giám đốc Vương. Ông ta đã lẫn lộn trong giới chứng khoán nhiều năm rồi, tung hoành thương hải, tuyệt đối là người lỏi đời ra rồi. Ông ta chỉ nhận tiền chứ không nhận người, khi cô kiếm được thật nhiều tiền cho công ty thì nói chuyện rất vui vẻ hòa hảo, nhưng lần trước khi cô không may vướng vào chuyện xây ra thì lập tức trở mặt ngay.

Có điều là Liều Y Y cũng hiểu, những điều đó có lẽ là đạo lý sinh tồn của những ông chủ lớn. Hiện giờ cô cũng chỉ là lá mặt lá trái với ông ta mà thôi. Trong lòng Liều Y Y đã có quyết định sẵn sàng rồi, chỉ chờ có cơ hội tốt là lập tức chuyển qua công ty khác.

- Y Y à, tôi giới thiệu với cô một vị khách VIP của công ty chúng ta nhé. Vị này chính là Trần tiên sinh, hai người làm quen với nhau đi.

Tổng giám đốc Vương khiêm nhường tránh người sang một bên.

Liều Y Y ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy phía sau tổng giám đốc Vương là một người cao lớn anh tuấn, trên mặt lộ ra nụ cười tươi mà mình đã thật là quen thuộc. Người đó đang xấu xa nhìn chăm chú vào cô.

Liều Y Y sợ đến ngất người. Tại sao lại là hắn chứ?

Trần Tuấn Long đã từng dự đoán xem sau khi Liều Y Y gặp lại mình thì sẽ có những phản ứng thế nào. Cho đến lúc này thì Liều Y Y mang lại cho hắn ấn tượng là người rất biết trấn tĩnh. Lúc mới gặp thì kinh ngạc vậy nhưng rất nhanh Liều Y Y đã điều chỉnh lại cảm xúc và chỉ trong nháy mắt đã kịp ổn định lại, hào phóng khéo léo mời hắn và tổng giám đốc Vương ngồi xuống, sau đó còn phối hợp với lời nói của tổng giám đốc Vương, chủ động tự giới thiệu bản thân mình với Trần Tuấn Long, dường như trước đó hai người chưa hề gặp mặt vậy. Thấy cô chín chắn và trầm tĩnh như thế, Trần Tuấn Long lại mỉm cười.

Nhưng chỉ sau khi tổng giám đốc Vương rời khỏi gian phòng, Liều Y Y đóng cửa lại và trở lại chỗ ngồi thì đã lập tức thay đổi một gương mặt khác.

- Làm sao lại là anh thế hả?

Liều Y Y sắc mặt rất kém:

- Anh tên là Trần Tuấn Long phải không?

Vừa rồi tổng giám đốc Vương đã giới thiệu Trần Tuấn Long cho Liều Y Y làm quen, Liều Y Y cũng là lần đầu tiên biết tên gã hỗn đản đáng trách này.

Trần Tuấn Long cảm thấy hơi buồn cười. Bây giờ Liều Y Y mới biết tên hắn. Cũng khó trách, bởi vì toàn bộ quyền chủ động đều ở trong tay hắn hết. Vì thế, hắn gật gù đầu.

- Tôi không phải là đã nói với anh, đừng có lảng nhảng với tôi thêm nữa rồi sao? Anh là loại người gì, sao lại... làm sao lại có thể đáng ghét như thế chứ?

Liều Y Y có chút oán hận nói.

Trần Tuấn Long không ngờ là đến tận công ty cô tìm người, cô còn không oán trách cái cách hành xử vô lại này của hắn thì chẳng lẽ lại để hắn sau này cứ lảng nhảng làm phiền mình nữa hay sao?

- Tôi cực kỳ thất vọng với cô đấy, Liều Y Y tiểu thư ạ!

Không ngờ là Trần Tuấn Long lại đáp trả bằng một vẻ mặt nghiêm túc.

Bị Trần Tuấn Long nói vậy, Liều Y Y ngơ cả người ra. Cô nhìn Trần Tuấn Long kỳ quái, hắn mà thất vọng về mình ư?

- Lần này tôi đến quý công ty là để bàn về việc đầu tư giữa chúng ta. Tôi rất coi trọng công việc của mình. Cho nên thực sự là khi tôi đang làm việc thì tuyệt đối sẽ không nói chuyện riêng tư. Nếu như cô có bất kỳ vấn đề gì với tôi thì xin đợi cho tới khi nào tôi và cô bàn xong việc công đã rồi chúng ta hãy nói sau. Có thể như vậy được không, tiểu thư Y Y? Một câu "nghe nghiêm túc rõ ràng" mà Trần Tuấn Long vừa nói đã làm cho Liều Y Y không thể nhìn được. Ngón tay cái của cô liên tục bấm bấm đầu bút bi, bấm rồi lại thả, thả rồi lại bấm cho thấy hiện giờ tâm tình của cô cực kỳ kém. Nhưng Trần Tuấn Long lại đợi cho cô một cái mủ "chỉ nói chuyện công việc" lên đầu rồi, cô còn biết làm thế nào được nữa?

Liều Y Y không giận mà ngược lại lại cười.

- Ha ha... chỉ nói chuyện công việc phải không? Được rồi, vậy tôi muốn hỏi tôi có thể giúp gì được cho Trần tiên sinh đây?

Nói đến câu sau là cô đã thật tức giận rồi.

Chính mình bị tên khốn kiếp này đùa giỡn trong lòng bàn tay mà lại không thể phản kháng được. Trần Tuấn Long nhìn thấy bộ dạng Liều Y Y thế này thì thầm cảm thấy buồn cười. Chiều này của hắn là lạt mềm buộc chặt, trước hết là không nói với cô những chuyện khác mà chỉ tập trung nói chuyện công việc thôi.

- Đương nhiên, cô giúp được tôi.

Trần Tuấn Long mỉm cười, hơi thả lỏng một chút biểu tình nghiêm túc, lại nói tiếp:

- Hiện giờ tôi đang có một khoản tài chính trên hai tỷ muốn đầu tư. Tiếc là không tìm ra phương pháp. Tôi nghĩ là tiểu thư Y Y sẽ có biện pháp, không phải sao?

- Hai tỷ ư?

Liều Y Y hơi biến sắc. Cô thấy lạ là Trần Tuấn Long tại sao lại có thể có nhiều tiền như thế chứ.

- Ủhm....

Liều Y Y trầm ngâm một chút, sau đó hỏi:

- Vậy xin hỏi Trần tiên sinh định đầu tư như thế nào?

Nếu đã là bàn chuyện công việc thì cứ giải quyết việc công đi đã. Liều Y Y rất cục khôi phục bình tĩnh và tính chuyên nghiệp trong công việc.

- Gọi tôi là A Long đi, tiểu thư Y Y.

Trần Tuấn Long nhắc bảo Liều Y Y.

- Về phần là đầu tư như thế nào thì nói thực ra tôi cũng không hiểu lắm đâu. Có điều, tôi rất tin tưởng tiểu thư Y Y.

Trần Tuấn Long trong lời nói có ý muốn thân cận với Liều Y Y, trước ngạo mạn sau lại khiêm tốn cũng làm cho Liều Y Y có chút theo không kịp. Nhưng Liều Y Y có vẻ không thêm đề ý đến thái độ đó của Trần Tuấn Long, lãnh đạm nói:

- Trần tiên sinh quá khen rồi, tôi có năng lực gì đâu. Những nhân viên khác của công ty chứng khoán Ngân Hà ai cũng đều có trình độ và kinh nghiệm hơn tôi cả. Anh cũng nên đi tìm bọn họ đi.

Liều Y Y thản thoải thác không muốn dây dưa đến Trần Tuấn Long nữa. Trần Tuấn Long lại nở nụ cười nói:

- Bọn họ à? Bọn họ đâu có nói tốt được như tiểu thư Y Y. Đối với tiểu thư Y Y, tôi rất là "hiểu biết". Tôi nghĩ là sự "hiểu biết" của tôi về cô ít nhất là nhiều hơn các đồng nghiệp của cô rất nhiều, có phải không, tiểu thư Y Y?

Trần Tuấn Long đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "hiểu biết", lại còn lặp lại đến hai lần. Hẳn đây là đang ẩn dụ mối quan hệ trước đó của hai người.

Không phải lúc nào và ở hoàn cảnh nào cũng có thể nhận nhận được, Liều Y Y nép toẹt cái bút bi ở trên bàn, vỗ bàn nhảy dựng.

- Trần Tuấn Long, anh....

Đôi lông mày hình cánh phượng của Liều Y Y dựng thẳng. Cô đã tức giận đến không thể lý giải nổi.

Trần Tuấn Long lại hồn nhiên không hề sợ hãi, mười ngón tay giao nhau khép lại, để dưới cằm, thản nhiên nhìn Liều Y Y. Bộ dạng cô tức giận cũng thật là đáng yêu, Trần Tuấn Long cười thật đắc ý.

- Anh..

Liều Y Y thấy Trần Tuấn Long có vẻ như không thêm quan tâm, lại còn cười khi thấy mình tức giận nữa thì biết là hết cách với hắn rồi. Chẳng lẽ tên vô lại này lại chính là ma tinh chương kiếp nhầm trùng mục tiêu là mình ư? Vì sao hắn luôn muốn khi dễ mình thế này, Liều Y Y cảm thấy vô cùng đau khổ, trở lại ngồi trên ghế.

Trần Tuấn Long đánh giá văn phòng của Liều Y Y một chút. Phòng không lớn, bên trong bố trí cũng giống như ở phòng ở của cô, vô cùng giản dị. Điều này cũng thể hiện rõ ràng phẩm vị của nữ chủ nhân. Liều Y Y nhất định là một người đi theo chủ nghĩa lý tưởng. Giống như mình, hiện giờ đã là một người theo chủ nghĩa hưởng lạc mất rồi. Trần Tuấn Long vừa quan sát vừa nghĩ ngợi linh tinh, không kìm nổi lại tự mỉm cười một mình.

- Anh cười cái gì? Chẳng lẽ trang trí ở đây không thể lọt vào mắt xanh của anh được hay sao?

Liều Y Y cũng chú ý đến nụ cười mỉm của Trần Tuấn Long. Cặp mắt gian tà kia của hắn đang đảo vòng xung quanh mà đánh giá.

- Nơi này rất tốt. Đáng tiếc là ....

Trần Tuấn Long ngồi ngay ngắn lại, hai tay đặt ở trên tay dựa của ghế, khề khàng vuốt ve,

- .... là hơi nhỏ một chút.

Sau đó, hắn lại nói tiếp:

- Kỳ thực tôi vẫn thấy rất là lạ. Tiểu thư Y Y, cuối tuần trước rõ ràng có một cơ hội có được một văn phòng so với nơi này rộng lớn hơn rất nhiều, vì sao cô lại không cần nhỉ? Chẳng lẽ phong cảnh ở tầng cao nhất của tòa nhà Hán Vinh lại không đẹp ư? Ha ha... bản thân tôi thì thật là rất thích phong cảnh nơi đó đó.

Liều Y Y dựa lưng vào ghế tựa, hai tay giao nhau đặt trước ngực. Hôm nay cô mặc một bộ trang phục công sở màu xanh đậm được cắt rất khéo léo vừa vặn, lộ ra đường cong tuyệt đẹp. Nhất là khi hai tay cô đặt trước ngực lại lập tức làm rõ hơn nơi cao ngất quyền rũ kia.

Trần Tuấn Long tham lam nhìn ngắm, tuy rằng vừa nói vừa nhìn ngắm cũng không nhìn được hết nhưng Trần Tuấn Long thấm nhuần sâu sắc sự tròn trịa của Liều Y Y, nắm bắt rất rõ ràng. Cho dù là không nhìn thấy được cũng có thể tưởng tượng được ra.

Liều Y Y hoàn toàn không ngờ rằng một động tác lơ đãng của mình lại kích thích ánh mắt của tên đại sắc lang này. Thấy Trần Tuấn Long mê đắm ngắm nhìn bộ ngực mình, Liều Y Y bất giác thấy thẹn thùng vô cùng. Cô lại nghĩ đến cảnh ân ái trong đêm tình với Trần Tuấn Long kia, lúc đó, Trần Tuấn Long ra sức xoa nắn bầu ngực của cô. Cái cảm giác đó thật là tê dại, thật mê mẩn.

"Hiện giờ hán lại đang nghĩ đến cái gì vậy, chẳng lẽ là .... hic, lại là cái loại ý niệm xấu xa này ở trong đầu, phì phui cái mồm..." Liều Y Y thảm rủa một tiếng, vội vàng ngồi thẳng dậy, giọng lạnh lùng nói:

- Tôi vẫn thích văn phòng này của mình hơn. Tôi nghĩ ở văn phòng đó của anh cho dù có lớn hơn đi nữa, cảnh sắc có đẹp hơn đi nữa cũng sẽ không phù hợp với tôi đâu, Trần tiên sinh ạ.

- Đương nhiên rồi!

Trần Tuấn Long thấy Liều Y Y ngồi thẳng lại thì mới lưu luyến thu hồi ánh nhìn của hán.

- Tôi biết nếu đã không thích hợp với nhau mà cứ miễn cưỡng gộp lại ở một chỗ thì không được. Cho nên lần này tôi tự mình tìm đến tận nơi, chính là hy vọng khoản đầu tư này của tôi có thể nhờ vào tay của tiểu thư Y Y làm cho nó gia tăng lên mức to lớn hơn, ha ha.

Trần Tuấn Long cuối cùng nói trắng ra.

- Vậy, hóa ra là anh định tự mình mở một công ty chứng khoán ư? Vậy tại sao lại còn tìm tới công ty chứng khoán Ngân Hà chúng tôi nữa?

Liều Y Y cảm thấy rất là khó hiểu. Nếu nói Trần Tuấn Long có thể trả ra một cái giá to lớn như vậy là rất hiếm hoi trong ngành này, mà những cao thủ trong ngành này lại không chỉ có mình mình.

- Tôi nghĩ là đối với những vấn đề về đầu tư tôi chỉ là một người bình thường thôi. Trong ngành này tôi chỉ "hiểu biết" mỗi một người là tiểu thư Y Y thôi, những người khác tôi cũng chẳng thân quen gì.

Trần Tuấn Long bất giác lại nhắc tới cái từ này làm sắc mặt Liều Y Y khế thay đổi. Cho đến bây giờ, đối với những hành vi vô lại của Trần Tuấn Long, cô không hề có một chút biện pháp nào nữa cả, chỉ đành mặc theo ý hán.

- Cô xem bây giờ chúng ta có thể thảo luận cụ thể một chút vấn đề đầu tư này không?

Trần Tuấn Long cuối cùng mỉm cười hỏi.

- Vậy là anh muốn đầu tư dài hạn hay là đầu tư ngắn hạn đây?

Liều Y Y cầm một tờ giấy trắng lại, trải ra trên mặt bàn, tay phải cầm lấy bút bi và ngẩng đầu lên hỏi.

- Đầu tư dài hạn là gì mà đầu tư ngắn hạn là gì?

Trần Tuấn Long mỉm cười. Máy thứ này hán đương nhiên là có hiểu. Lần này tới tìm Liều Y Y, không đơn giản chỉ là đầu tư mà mục đích chính của Trần Tuấn Long bây giờ chính là theo đuổi nắm được Liều Y Y về tay mình. Càng đùa giỡn cô thì lại càng vui, Trần Tuấn Long thầm nghĩ. Hai người tiếp xúc với nhau nhiều hơn cũng tốt mà, Trần Tuấn Long đúng là hy vọng có thể tìm được sơ hở của Liều Y Y trong quá trình làm việc để tiện bề tấn công trận địa phòng thủ của cô.

Nghe xong câu hỏi của Trần Tuấn Long, Liều Y Y lập tức trắng cả mặt, tức đến mức chỉ muốn chửi văng lên, nhưng làm thế nào được, ai bảo cô lại quen phải một tên như Trần Tuấn Long chứ. Cô đành phải hạ hỏa, nhẫn nại, chậm rãi giải thích:

- Đầu tư dài hạn chính là coi trọng và lựa chọn một lĩnh vực hoặc một loại cổ phiếu, sau một quá trình lâu dài thao tác qua lại lên xuống nhằm đạt tới mục đích gia tăng vốn tài chính và giá trị tài sản. Đối với một số lĩnh vực, có thể thông qua việc thu mua, sáp nhập hoặc khống chế cổ phần để thực hiện việc đầu tư. Đặc điểm của đầu tư dài hạn chính là tính phiêu lưu của việc đầu tư tương đối thấp, tiềm lực gia tăng giá trị tài chính lại rất lớn. Và đương nhiên là thời gian cần sử dụng cũng khá dài. Cá nhân tôi đề nghị anh nên lựa chọn hình thức đầu tư này.

Liều Y Y am hiểu nhất chính là mảng đầu tư dài hạn. Một khoản đầu tư như thế cần dùng nhiều tinh lực, lĩnh vực đề cập đến cũng rất rộng, những người bình thường không thể nào thích ứng nổi. Có điều với Liều Y Y thì mọi chuyện đều rất suôn sẻ, thuận buồm xuôi gió.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 75: Hai Tỷ Đầu Tư.

Năm đó vụ việc sáp nhập Tập đoàn Xương Hâm, cô đã làm mọi việc, chỉ qua ba tháng chuẩn bị tất cả, thao tác vất vả hàng ngày hàng đêm, một tay cô đã gây dựng nên tài sản của cả tập đoàn Xương Hâm bá chủ toàn ngành. Vụ việc đó ở thời điểm ấy và thậm chí là hiện tại vẫn là vụ việc lớn nhất và chấn động nhất trong ngành. Đương nhiên rồi, năm đó ông chủ của Tập đoàn Xương Hâm là Tô Triều Định rất tôn trọng và tin tưởng vào cô, bỏ qua tất cả mọi ý kiến dị nghị vẫn để cô phụ trách thao tác vụ việc, cũng là làm cho cô một trận chiến thành danh luôn.

Nghĩ đến đây Liễu Y Y không nhịn nổi lại thấy hưng phấn hẳn lên. Đã lâu không vận hành một khoản tài chính lớn như thế, hai tỷ cơ mà, cũng không hề ít. Mọi người đều biết rằng trong việc đầu tư, ánh mắt độc đáo là điều quan trọng nhất. Nếu đã xem chuẩn một cơ hội thì sẽ không do dự mà lao lên. Trong hai năm qua, Liễu Y Y đã kiếm không ít tiền cho công ty nhưng luôn không tìm thấy lại được cái cảm giác đập gió cười mây mà tiền lên như lúc trước. Cũng giống như đã nếm qua bữa tiệc thịnh soạn của nhà giàu có thì sau này cho dù là ăn thịt ăn cá cũng sẽ không có tâm tình thưởng thức như một người lạc vào cảnh giới đào nguyên.

- Đầu tư ngắn hạn thì sao?

Trần Tuấn Long khép mười ngón tay đan chéo vào nhau, hất đặt tay lên bàn làm việc, ngồi ngay ngắn, cười nhìn Liễu Y Y với ánh mắt mờ ám.

Liễu Y Y có phần hơi nghi ngại, thấy hắn trấn tĩnh, đành phải ngồi lui, tay phải của cô chống lên hai vành ghế dựa, ngón trỏ và ngón cái chuyển động xoay xoay bứt bứt, lúc này mới ổn định được tinh thần, sau đó nói:

- Đối với đầu tư ngắn hạn, chủ yếu tập trung ở các thị trường kỳ hạn và thị trường chứng khoán, bởi vì lợi nhuận thu về lớn, tiền vốn quay như chong chóng, rất nhiều người đều thích lựa chọn phương thức này, nhưng cá nhân chúng ta thì không nên quá phụ thuộc vào cách làm này, bởi vì cách làm này rất phiêu lưu, có đôi khi đầu tư nhiều sẽ giống như một sòng bạc lớn, một khi bước vào, sẽ sinh ra tâm lý cờ bạc, rất khó có thể sáng suốt được. Áp lực của việc này rất cao, cái này thì ai cũng biết.

Liễu Y Y nói tới đây thì dừng lại một chút, tay phải vẫn đang xoay xoay cây bút, nhưng ngón cái lại vừa đề đầu bút xuống bàn vừa nhấc lên. Cô luôn luôn quan sát Trần Tuấn Long, nhưng Trần Tuấn Long lại không nói gì, chỉ là chú ý lắng lắng nghe, vì thế Liễu Y Y tiếp tục nói:

- Thế nào? Trần tiên sinh, trên tay tôi hiện có mấy dự án đầu tư khá tốt. Nếu thêm vào khoản đầu tư hai tỷ của anh vào thì vừa đủ, tin rằng tiền vốn của anh chỉ sau một năm sau sẽ tăng lên theo giá trị tài sản một cách hợp lý. Tôi khuyên anh nên đầu tư...

Nhưng không đợi cô nói xong, Trần Tuấn Long liền mỉm cười cắt ngang lời Liễu Y Y nói:

- Xin lỗi, tiểu thư Liễu Y Y, tôi phải cắt ngang lời nói của cô, cô vừa nói đến “giá trị tài sản sẽ tăng lên một cách hợp lý”, đại khái là nhiều hay ít, có thể nói rõ hơn không?

- À... việc này nói thì không chính xác lắm, nếu như ta chọn đầu tư hạng mục này. Tôi khẳng định một năm sẽ có khoảng 20% tiền lời, thời gian càng lâu, số tiền lời từ vốn đầu tư thu vào càng lớn, nếu anh muốn thì có thể đầu tư ba năm hoặc là năm năm. Tôi nghĩ, tiền lời cuối cùng có thể lên tới 100%, tôi tin là như vậy.

Liễu Y Y thấy hắn có vẻ quan tâm tới “lợi nhuận” gia tăng theo giá trị tài sản. Sau khi Liễu Y Y phân tích xong, quả nhiên Trần Tuấn Long cười:

- Ha ha... một năm 20%; ha ha... năm năm 100%.

Hắn vừa cười vừa lắc đầu. Liễu Y Y có chút bức bối, nhưng nổi nóng là không tốt, liền hỏi:

- Sao vậy? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi không làm được sao?

Trần Tuấn Long đột nhiên ngưng cười, nhìn chằm chằm cô, làm Liễu Y Y đơ người, một lúc sau Trần Tuấn Long mới nói:

- Tiểu thư Y Y, tôi không phải không tin cô. Chỉ là đầu tư như vậy với những người thiếu kiên nhẫn như tôi mà nói, rất không thích hợp. Tôi nghĩ tôi không thể chờ lâu như vậy được. Nói cho tôi nghe, về các hạng mục đầu tư này, cô còn có thể giới thiệu cái nào tốt hơn không?

“Vậy ra anh ta muốn đầu tư ngắn hạn, vậy sao lúc nãy không thấy anh ta nói.” Liễu Y Y oán hận thầm nghĩ. “Thật là lãng phí nước miếng của người ta!”

Đương nhiên những lời này cô không nói ra, Liễu Y Y chỉ nói:

- Như vậy, Tôi nghĩ anh nên đầu tư thị trường kỳ hạn đi, như vậy là hiệu quả nhất, tất nhiên, nếu lỗ thì cũng sẽ là nhanh nhất!

Liễu Y Y nhấn mạnh câu cuối cùng.

- Tiểu thư Liễu Y Y, ý này của cô đúng rồi đấy.

Trần Tuấn Long ngồi tựa vào thành ghế, hai tay ôm gối với tư thế nhìn uể oải.

- Khách hàng của chúng ta sẽ tìm đến hợp tác đầu tư, tự nhiên là muốn vốn đầu tư sẽ tăng lên, càng nhiều càng tốt, theo như lời cô nói. Chúng ta đâu phải quảng tiền bừa bãi vào đây.

Trần Tuấn Long ý đang chế nhạo Liễu Y Y, có trời mới biết từ khi nào hắn trở nên mê tín như vậy.

Liễu Y Y cau mày:

- Thật xin lỗi, Trần tiên sinh, tôi là một người rất chuyên nghiệp, khi làm việc, tôi cần phải báo cáo tình hình thực tế đầu tư cho khách hàng của mình, tôi có nhiệm vụ phải nhắc nhở cho khách hàng của mình, buộc họ phải chú ý tới những rủi ro khi đầu tư. Hơn nữa tôi cũng cố gắng giúp họ để không mắc phải những kiểu rủi ro như thế. Nếu anh không thích, anh có thể rời khỏi đây.

Cuối cùng Liễu Y Y muốn mời hắn đi ra ngoài.

Nhưng Trần Tuấn Long lại không thêm đề ý, hắn lại nở một nụ cười, ngồi lại ngay ngắn, đi lại gần, sau đó nói:

- Tôi có khi nào là không tin tiểu thư Y Y đâu, không tin cô thì làm sao chúng ta có thể hợp tác với nhau được. Tiểu thư Y Y, kỳ thật ý tưởng của tôi rất đơn giản, chính là khi chúng ta đầu tư hai tỷ, trong thời gian ngắn mà nói, ví dụ như một hai ngày, hay là một hay hai tuần nhanh chóng tăng giá trị tài sản. Cô xem, ý tôi có được không?

Trần Tuấn Long vừa nói dứt câu, Liễu Y Y lúc này rất khó chịu, rõ ràng Trần Tuấn Long chỉ muốn trêu chọc cô thôi, Liễu Y Y cầm cây viết bị, dùng sức quăng lên trên bàn, cây bút xoay xoay, rồi ngay lập tức nó rơi xuống, vừa may Trần Tuấn Long ngồi phía trước đã kịp thời giữ cây bút lại.

- Có thể được hay không ư?

Liễu Y Y cười nhạt.

- Sao lại không được!

Liễu Y Y chấp tay trước ngực, dựa lưng vào ghế, lớn tiếng nói:

- Vậy đi cho vay nặng lãi đi, lừa đảo! Một ngày được 100% lợi nhuận giá trị tài sản, hay 200%! Cách này nhanh kiếm tiền nhất. Tôi nghĩ anh sẽ thích.

Đây là cô đang cố ý nói linh tinh, chứ ai cũng biết, tiền trong khoảng thời gian này chịu ảnh hưởng bởi những biến động của giá vàng trên thế giới, đang rất ổn định, đây là một lĩnh vực đầu tư nhiều rủi ro, với tính cách bình tĩnh của mình, cô từ trước tới giờ, cũng chưa bao giờ giới thiệu cho khách hàng của mình đầu tư vào lĩnh vực đầu cơ đầy mạo hiểm này. Chỉ vì Trần Tuấn Long vừa mới có thái độ trêu chọc cô, cho nên cô mới nói chuyện không kiêng nể gì như thế.

Trần Tuấn Long giữ được cây bút mà Liễu Y Y vừa mới quăng đi, sau khi để lại trên mặt bàn làm việc, cây bút đó được những ngón tay của hắn xoay chuyển như bay, so với Liễu Y Y lúc này xoay các động tác quả là đẹp hơn nhiều.

Liễu Y Y nhún mày:

- Trần tiên sinh, anh không phải là tới đây để xoay bút cho tôi xem đấy chứ.

- Đương nhiên!

Hoá ra Trần Tuấn Long luôn luôn muốn hấp dẫn sự chú ý của Liễu Y Y, tất nhiên là kể cả tuyệt kỹ xoay bút một cách điêu nghệ của hắn nữa.

- Tôi có nghe đồng chí Mác vĩ đại nói, chỉ cần có lợi nhuận 50%, đã có người dám bại hoại đạo đức, chỉ cần 100% lợi nhuận, đã có người phạm pháp, chỉ cần ba trăm phần trăm lợi nhuận, đã có người bí quá hóa liều.

Trần Tuấn Long mỉm cười, bỗng nhiên dừng động tác xoay bút, liền ném cây bút bị trên mặt bàn, cây bút chuyển động tròn trên bàn, cuối cùng dừng lại ở ngay chỗ Liễu Y Y đang đặt tập giấy trắng ở trên bàn. Chiêu đùa giỡn này của hắn cực kỳ mạnh mẽ, đến ngay cả Liễu Y Y cũng không khỏi nhìn hắn với ánh mắt khác. Không ngờ tên thói tha còn hiểu được rất nhiều việc.

Hai người không nói gì, cuối cùng Trần Tuấn Long cười:

- Tôi nghĩ, tiểu thư Y Y, tôi chính là cái người bí quá hóa liều mà Mác vĩ đại đã nói!

Liễu Y Y không nói gì, chỉ gật đầu cười nhạt, Trần Tuấn Long chống mặt bàn đứng lên:

- Tôi nghĩ tiểu thư Y Y chắc là hiểu được ý tôi. Ngay ngày mai chúng ta bắt đầu được không? Tôi nghĩ là cô làm báo cáo một cách tỉ mỉ về đầu tư tiền theo kỳ hạn cho tôi, được không? Tôi muốn nhanh chóng hiểu rõ thị trường này, haha.

Liều Y Y cũng đứng lên, hai tay đan chéo vào nhau, gật đầu nói:

- Anh yên tâm, ngày mai tôi sẽ đưa cho anh bản báo cáo. Hi vọng anh sẽ nghĩ kĩ. Trần tiên sinh, không phải ai bí quá hoá liều đều nhất định sẽ kiếm được 30 phần lợi nhuận kia. Tôi nghĩ hẳn anh cũng hiểu rõ ý tôi muốn nói!

Trần Tuấn Long mỉm cười, không nói lời tạm biệt nào với cô, xoay ghế dựa ra phía sau, đứng dậy rời đi. Khi Trần Tuấn Long ra tới cửa, hắn chợt quay đầu lại:

- À tiểu thư Y Y, phòng làm việc của cô cũng được đấy, nhưng tôi thấy mặt bàn có vẻ hơi đơn điệu, tôi nghĩ, nếu trên bàn mà để một ít hoa tươi nhất định sẽ làm nổi bật vẻ nho nhã chủ nhân nó, ha ha...

Ngay sau đó cũng không dừng lại, tiếp tục đi ra, chỉ để Liều Y Y bình tĩnh một mình đứng ở đó.

- Trong thời gian này, cậu và những người khác đều theo A Nhân đến Tập đoàn Tại Dương Quang chứ? Có chuyện gì không vui à? Hử?

Trần Tuấn Long vừa lái xe, vừa hỏi.

- Không có, em chỉ là, biết nên nói thế nào đây, trong khoảng thời gian này, cảm thấy Nhân ca thay đổi nhiều quá, uhm...

Khương Hồng Đào chực nói ra nhưng lại thôi.

- Có việc gì thì cứ nói đi chứ.

Trần Tuấn Long khuyến khích y nói.

- Tất cả chúng ta đều là anh em tốt của nhau mà.

- Cũng không biết là do em quá đa nghi hay không, lão đại à.

Khương Hồng Đào không khỏi lo lắng khi nói:

- Em cảm thấy Nhân ca bây giờ ngày càng gia trưởng, có rất nhiều chuyện muốn thương lượng với Nhân ca, nhưng anh ấy luôn như vậy, muốn anh em lập tức phải làm. Có nhiều khi phát hiện ra có vấn đề gì đó, nói thì anh ấy lại không chịu nghe. Chắc, không biết là anh ấy muốn trở thành ông tổng rồi nên không xem chúng em ra gì nữa thì phải.

- À... Là như vậy sao?

Trần Tuấn Long trầm ngâm, Dương Hiểu Nhân nói chuyện với mình rất hay khiêm tốn.

- Bọn Tăng Kiến Hoa kia thấy thế nào?

Hắn tiếp tục hỏi.

- Tăng Kiến Hoa và anh ấy có quan hệ rất tốt, Nhân ca nói gì cậu ta đều đồng ý, đây chỉ là quan điểm cá nhân của em thôi.

Khương Hồng Đào cuối cùng nói.

-Đừng nghĩ nhiều, A Đào, anh nghĩ A Nhân là người không nói chuyện đạo lý nhiều đâu. Hoặc là trong khoảng thời gian này cậu ta có áp lực quá lớn. Anh tin nếu ý kiến và đề nghị của cậu hay, thì cậu ta sẽ chấp nhận thôi. Cậu cố gắng giải thích với cậu ta đi, nhé.

Trần Tuấn Long cuối cùng khuyên Khương Hồng Đào như vậy, Khương Hồng Đào là người biết suy nghĩ, Trần Tuấn Long đối xử với y rất tốt, lại là người ngay thẳng. Y không hề biết rằng Trần Tuấn Long kỳ thực mới chính là ông chủ phía sau của tập đoàn Dương Quang, Trần Tuấn Long vẫn luôn bảo Dương Hiểu Nhân đừng nói cho mọi người biết.

Tuy rằng Khương Hồng Đào mới phản ánh với hắn chuyện của Dương Hiểu Nhân trong thời gian gần đây. Nhưng Trần Tuấn Long cảm thấy việc này rất bình thường. Ai mà ngồi vào vị trí cao như vậy, lại còn trẻ, thì ắt phải có chút kiêu ngạo, Trần Tuấn Long cũng không quá để ý, an ủi Khương Hồng Đào vài câu rồi tới Hải Đào Hiên.

Vừa may, xe vừa mới dừng lại ở dưới lầu, Trần Tuấn Long lập tức phát hiện ra phía trước có một chiếc xe SPARK màu xanh cỏ cũng đang dừng lại, hình dáng chiếc xe này và chiếc xe mà hắn lái ngoại trừ màu sắc khác nhau, còn những thứ khác đều giống nhau như đúc, ngay cả biển số xe cũng giống nhau. Trần Tuấn Long “A” một tiếng, rồi bước xuống xe, đi ngang qua nhìn, thật sự là rất giống nhau, Trần Tuấn Long liếc mắt nhìn chiếc xe SPARK, nhận ra chiếc này cũng được cải trang mẫu mã giống chiếc của mình. Nhưng khó hiểu nhất là, cả hai chiếc có mẫu mã giống nhau đến từng chi tiết một. Điều này làm hắn nghi ngờ.

Trần Tuấn Long vừa đi vào thang máy, vừa bấm điện thoại. Hắn muốn gọi điện thoại để hỏi thử tên A Bảo, có phải hắn ta còn giúp người khác sửa đổi xe không?

Trong lúc đợi thang máy, Trần Tuấn Long đã tìm được số điện thoại của A Bảo, điện thoại vang lên âm báo bíp máy bận. Trần Tuấn Long nhìn thấy

thang máy đang đi xuống, nên cúp điện thoại, đứng trước cửa thang máy, chuẩn bị đi vào.

Có tiếng “tinh”, cửa thang máy từ từ mở ra, có một cô gái mang theo một cái laptop, cô ngẩng đầu, Trần Tuấn Long chạm mặt cô.

- A, Trần Tuấn Long?

Cô gái hét lên:

- Sao anh lại ở đây?

Trần Tuấn Long lúc đi ra đã thấy cô. Cô là bạn học cùng lớp, Tô Tiêu Đình.

Thấy Tô Tiêu Đình mặc một áo sơ mi tay dài màu vàng nhạt, quần bò, chân mang một đôi giày hàng hiệu. Nhìn có vẻ đơn giản, xinh đẹp, thu hút, cách ăn mặc rất năng động.

- Là cô à, Tô Tiêu Đình.

Trần Tuấn Long bây giờ mới nghĩ ra, thảo nào vừa rồi xem bên ngoài chiếc xe nhìn quen quá, hoá ra là của Tô Tiêu Đình. Trần Tuấn Long nhớ ra cô cũng sở hữu loại xe này, hai người đã từng cùng làm thủ tục mua xe.

Chẳng qua Trần Tuấn Long không ngờ là về tới Hải Đào Hiên lại gặp Tô Tiêu Đình. Chẳng lẽ là cô cũng chuyển đến đây ở?

Hắn và Tô Tiêu Đình không thân nhau, cả hai đều tham dự các lớp học trên lớp, là người rất ít nói, Tô Tiêu Đình hay ngồi phía sau hắn, hai người có nhiều lần chạm mặt nhau, đương nhiên cũng không phải xa lạ gì.

- Tôi ở trên đây, sao thế, Tô Tiêu Đình, cô cũng chuyển tới chỗ này ở à?

Trần Tuấn Long tò mò hỏi.

- Đúng thế.

Tô Tiêu Đình gật đầu.

- Tôi vừa mới mua một phòng nhỏ, 1903, vừa mới sửa sang lại, còn anh?

- Trùng hợp quá.

Trần Tuấn Long cười, hoá ra vài ngày trước trên lầu có phòng đang sửa chữa chính là của cô ấy.

- Tôi ở lầu dưới, phòng 1803. Không ngờ hả? Ha ha, có điều đó là phòng tôi thuê ở thôi.

- Thật không?

Tô Tiêu Đình thấy rất trùng hợp, nói thầm, chẳng lẽ là trùng hợp đến thế sao? Chính mình khi ở Bắc Kinh mua xe lại đụng phải Trần Tuấn Long, hắn lại là bạn học cùng lớp, lại ngồi phía sau hắn, bây giờ lại cùng hắn ở chung một tòa nhà, lầu trên lầu dưới như là có duyên vậy? Vừa nghĩ tới chuyện hữu duyên, Tô Tiêu Đình không khỏi thoáng trộm nhìn đánh giá Trần Tuấn Long một chút.

Trần Tuấn Long ăn mặc giản dị, gương mặt rắn rỏi, cơ thể cường tráng, tạo cho người khác một cảm giác khỏe mạnh, Trần Tuấn Long luôn hấp dẫn mọi ánh nhìn của các cô gái, điểm ấy Tô Tiêu Đình cũng không thể phủ nhận, Trần Tuấn Long ở phương diện này đúng là có sức hấp dẫn rất nam tính, Tô Tiêu Đình có thể thấy Trần Tuấn Long không hề tồi tí nào, rất đáng để giao du, gặp gỡ. Chẳng qua Trần Tuấn Long cũng giống cô, trước kia chưa hề tiếp xúc nhiều, khó đoán hắn đang nghĩ gì, nên khó trách hai người chưa giao du gì, bình thường gặp mặt chỉ gật đầu chào hỏi thôi.

Thật tình mà nói, Tô Tiêu Đình cảm thấy Trần Tuấn Long tốt hơn cô rất nhiều, ít ra người ta còn có nhiều bằng hữu, còn cô có tìm trong vạn dặm cũng không có một người bạn thân nào. Dù sao Tô Tiêu Đình cũng quen với việc khép mình, và cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

- Vậy thì hôm nào xuống thăm anh mới được.

Tô Tiêu Đình thuận miệng nói với Trần Tuấn Long.

- OK.

Trần Tuấn Long cười cười.

- Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh.

Vẫn giống như trước kia lúc hai người thường xuyên chạm mặt, Tô Tiêu Đình nói lời chào tạm biệt với Trần Tuấn Long:

- Tôi còn phải quay trở lại ký túc xá, chào tạm biệt, hẹn gặp lại.

- Chào tạm biệt!

Trần Tuấn Long và Tô Tiêu Đình vẫy tay, hai người chia tay và rời khỏi.

Trần Tuấn Long nhìn Tô Tiêu Đình dịu dàng rời khỏi, khẽ cười vì cuộc gặp gỡ tình cờ này. Cửa thang máy khép lại, Trần Tuấn Long ấn nút lên tầng 18.

Phòng của Tô Tiêu Đình ở chỗ này đúng là lựa chọn tốt, đáng để mua, tuy rằng chỗ này không lớn, nhưng mẹ cô đồng ý để cô được sống độc lập. Cô nhất định phải học cách chăm sóc bản thân mình. Mẹ cô muốn cô phải hiểu biết được nhiều hơn, nghĩ tới điều này cô liền mếu máo, chung quy thì cha mẹ cô vẫn nghĩ cô chưa lớn, cô muốn chứng tỏ cho ba mẹ mình biết rằng mình đủ khả năng làm bất cứ chuyện gì. Ba cô nói rằng ông sẽ tới Bắc Kinh một chuyến trong tháng tới, khi có thời gian sẽ đến thăm cô. Nhưng ba cô thời gian này rất bận, bẽ bộn công việc làm ăn.

Tô Tiêu Đình nghĩ đến đây lại cảm thấy buồn bực, lập tức lái chiếc SPARK của mình rời khỏi Hải Đảo Hiên. Phòng sửa chữa đã xong rồi, cô chuẩn bị chuyển tới ở. Sự kiện bất cóc tối hôm qua vẫn còn đang kích động cô, tuy không phải là lỗi của mình, nhưng chuyện hôm qua khiến cô không thể nào quên được những trải nghiệm kinh khủng đã trải qua. Tô Tiêu Đình cho tới giờ cũng chưa nói cho ai biết, kể cả ba mẹ mình, chính cô cũng thừa nhận sự dằn vặt của mình. Cô thầm nghĩ, biết đâu việc giữ bí mật này, lại là một cách để bảo vệ bản thân.

Trần Tuấn Long đang ngồi ở phòng tự học ban đêm, hẳn không tới đây trong một khoảng thời gian dài do thời gian gần đây bận rộn công chuyện làm ăn. Nhưng là người thì ai cũng cần học tập, Trần Tuấn Long cũng muốn vậy, đối với một người sống cô độc như hắn, thì lại càng thích học, khi không hiểu vấn đề nào, hắn nhất định cố gắng nghiên cứu nó.

Bây giờ, Trần Tuấn Long đang ngồi trước chiếc laptop IBM lướt Inte để xem tin tức về giao dịch tiền đồng có kỳ hạn. Khái niệm về giao dịch tiền có kỳ hạn trên lớp học đã được đề cập tới, nhưng giáo sư Lưu đã không giảng giải nó một cách chính thức, bởi vì, theo như giáo án sắp xếp, môn kinh tế học này năm là giáo trình của năm ba. Có điều Trần Tuấn Long rất tự tin về khả năng tự học của mình, đầu óc hắn giống như một cỗ máy xử lý hoàn hảo, có thể phân tích các loại dữ liệu, tin tức, do đó nhanh chóng đưa ra phán đoán.

Theo sự phát triển kinh tế, đồng tiền được sử dụng rộng rãi trong nhiều lĩnh vực. Giá cả của tiền đồng và tình hình kinh tế vĩ mô cũng liên quan với nhau tương đối chặt chẽ, lúc chu kỳ kinh tế đang ở giai đoạn phồn thịnh, nhu cầu về đồng tiền gia tăng, giá cả cũng tăng theo chu kỳ đó; ngược lại, giá của đồng tiền sẽ giảm xuống. Bởi vì khi tình hình tài chính tốt, thì giao dịch tiền có kỳ hạn sẽ được phần lớn nhà đầu tư chú trọng.

Trần Tuấn Long phát hiện ra, giao dịch tiền đồng có kỳ hạn cũng giống như các loại hàng khác như đậu nành, lúa mì, cao su, và các dạng buôn bán khác, thì hiệu quả kém hơn nhiều. Xem ra cho dù Liễu Y Y có lựa chọn giao dịch kỳ hạn, cô cũng chọn khá là an toàn. Trần Tuấn Long rất thích tính cách này của cô, hắn phát hiện ra rằng cần có một trợ thủ cẩn thận như Liễu Y Y để giúp đỡ hắn.

Trần Tuấn Long thấy mình không thích hợp làm kinh tế, hắn cũng không biết lúc ấy Thất Thất nghĩ thế nào, vì hai người đã cùng nhau chọn Khoa Kinh Tế, có lẽ cô có mục đích riêng. Trần Tuấn Long nghĩ tới Thất Thất, theo thói quen hắn liền mở CSN ra xem, nick của Thất Thất tối đen, không hề có dấu hiệu nào khác biệt, cũng không hề có tin nhắn nào. Trần Tuấn Long trong lòng cảm thấy hơi buồn, hắn đẩy cái notebook ra xa, rồi ngồi dựa vào ghế, thở phào, mười ngón tay khép lại, hai tay ôm đầu, sự việc đã qua hơn nửa năm, không còn tin tức gì của Thất Thất, chẳng lẽ nàng đã...

Trần Tuấn Long ngồi thẳng, lắc đầu thật mạnh, dường như hắn muốn xua tan đi suy nghĩ trong đầu, hắn trấn tĩnh tinh thần một chút, kéo cái laptop lại, tiếp tục xem website và học hỏi.

Đối với giao dịch tiền có kỳ hạn trên thị trường, Trần Tuấn Long phát hiện ra mình còn chưa hiểu rõ. Việc trong một thời gian ngắn có thể nắm hết được những kiến thức này là điều không thể. Nhưng Trần Tuấn Long có phương pháp riêng, thị trường dù là loại gì, chỉ cần tồn tại mua bán, thì giá cả ắt sẽ dao động. Kỳ hạn giao dịch chịu ảnh hưởng rất lớn bởi các nhân tố bên ngoài, Trần Tuấn Long hiện giờ muốn biết toàn bộ để hiểu được xu hướng phát triển chung gần đây.

Nhìn chung toàn bộ thị trường, giao dịch tiền đồng trong nước đã xuất hiện từ năm 1991, đã có mười bốn năm lịch sử, quả là tương đương với quy mô phát triển. Trần Tuấn Long phát hiện ra rằng giá của đồng tiền trong nước có liên kết mạnh mẽ với giá của ngoại tệ thế giới, xu thế này có thể do chịu ảnh hưởng của kinh tế quốc tế.

Mỗi người nhìn sự việc với lập trường ở mọi góc độ khác nhau, họ cho ra kết luận cũng khác nhau, Trần Tuấn Long giờ đây đã nâng trình độ của mình cao hơn và cao hơn cả những người bình thường. Trong thời gian nửa năm, Trần Tuấn Long với thân phận mới đã đạt được tiến bộ cực lớn. Trần Tuấn Long giờ hoàn toàn thoát khỏi thân phận sát thủ, và đang dần trở thành một đại gia.

Nên bây giờ Trần Tuấn Long đã học được cách trở thành người có cái nhìn đánh giá và quyết định thị trường, từ đồng tiền trong nước, cho đến các đồng tiền nước ngoài như ở thị trường Luân Đôn hay New York. Trần Tuấn Long phát hiện rằng, sắp tới sẽ có dao động như lời Liễu Y Y nói, thật là hết sức đặc biệt. Đầu năm, giá nguyên vật liệu, dầu, các chi phí khác đã bị ảnh hưởng, giá cả của đồng tiền trong nước tăng lên 30%. Bởi Iraq không ngừng xảy ra chiến tranh và xung đột ở Li Băng, giao dịch mua bán vì thế mà cũng bị ảnh hưởng, và biểu hiện trong nước cũng khá rõ ràng.

Hiện tại, thị trường giao dịch tiền đồng đang diễn ra rất sinh động, tiền vốn xoay vòng nhanh. Trần Tuấn Long đã phân tích rất nhiều bài báo, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng, hiện nay giá cả đồng tiền trong nước đang lên, trong thời gian dài, còn có thể sẽ tiếp tục lên giá nữa. Trần Tuấn Long cũng đồng ý với quan điểm này, nhưng hiện giờ Trần Tuấn Long lại muốn giao dịch ngắn hạn, hắn càng quan tâm xu thế của nó trong thời gian ngắn hơn.

Hai tỷ đầu tư tuy cũng không gọi là nhiều nhưng cũng không phải là ít. Hắn tin tưởng vào năng lực của Liễu Y Y, giao hết số tiền này cho cô phụ trách việc đầu tư cũng chính là muốn xem năng lực của cô.

Hiện tại thì cứ xem thử ngày mai cô sẽ làm như thế nào. Trần Tuấn Long đóng laptop lại, ngày mai kế hoạch sẽ được bắt đầu. Từ góc độ này, hẳn đối

với xu thế tiền đồng tuần này có phán đoán riêng cho mình, mọi phán đoán của hắn đều dựa vào các nhân tố bên ngoài. Hắn còn muốn xem Liễu Y Y chuyên nghiệp như thế nào, mới đưa ra kết luận cuối cùng.

Trần Tuấn Long đang kỳ vọng vào sự biểu hiện của Liễu Y Y vào ngày mai, hi vọng cô sẽ không khiến hắn thất vọng.

Sau khi trở lại Hải Đào Hiên, Trần Tuấn Long tiện thể để laptop lên trên ghế sofa, vẫn chưa thấy Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long đi vào phòng ngủ. Từ chỗ máy tính chỉ thấy trong phòng tắm có người đang tắm rửa, trên giường còn bày biện bộ nội y màu đỏ, nhìn bộ nội y xinh xinh, nhất định là Dương Hân.

Đúng là Dương Hân, cô không quay đầu lại, từ trong phòng tắm có tiếng hỏi lớn:

- A Long đã về rồi à?

Trần Tuấn Long cười cười, cũng không trả lời, hơi nóng trong phòng tắm quanh quẩn mọi góc phòng, như đang vây lấy cơ thể quyến rũ của Dương Hân, cơ thể cô vừa ẩn vừa hiện, lại càng thêm hấp dẫn so với bình thường. Hắn đứng ở bên giường, vừa cởi áo khoác, vừa nhìn sức hấp dẫn lan toả từ Dương Hân.

Lúc này Dương Hân quay đầu lại, cô một tay cầm cành hoa sen, một tay che bộ ngực, vừa xoay người tới phía trước vừa nhìn Trần Tuấn Long với ánh mắt đầy mê hoặc. Mặt Dương Hân bỗng đỏ lên, nhưng cô đối với ánh mắt nhìn của Trần Tuấn Long cô không có phản ứng gì, dù sao tất cả thân thể của cô cũng thuộc về hắn, không ngại ngần gì cả.

- Heo bự háo sắc!

Tuy là không sao cả, nhưng Dương Hân muốn làm bộ quát lên một chút, tránh việc hắn hình thành thói quen xấu lên nhìn cô tắm. Dương Hân xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý Trần Tuấn Long, tiếp tục tắm rửa.

Trần Tuấn Long thấy Dương Hân quát giận, mỉm cười, sau đó đem áo khoác tới ném một bên, hai tay bắt chéo.

Dương Hân đưa lưng về phía trước, nhưng Trần Tuấn Long vẫn thấy được vòng một của cô, mông cô hơi nhếch lên, các bộ phận của cơ thể cô nhìn từ phía sau lại càng có sức hấp dẫn mê người.

Trần Tuấn Long có thể cảm nhận được sự mong đợi của mình, hắn đột nhiên có cảm xúc phải giữ lấy Dương Hân và ôm chặt lấy cô. Hắn hiểu rõ, Dương Hân còn rất non, bình thường cùng hắn quan hệ cũng chưa thoải mái, điểm này thì cô không bằng Quách Uyển Tây. Quách Uyển Tây đã bị hắn làm tình một cách quá quen thuộc.

Đúng vậy, Quách Uyển Tây đâu nhỉ, Trần Tuấn Long vừa nghĩ tới đã liền dừng lại, lập tức Trần Tuấn Long đứng dậy đi đến phòng tắm vòi sen, ở bên ngoài đập đập kính gọi Dương Hân. Cô hồn đỗi xoay người:

- Làm gì thế? Anh còn không thấy người ta đang tắm rửa sao!

Trần Tuấn Long nghe cô nói như thế liền lập tức nở nụ cười, đi lại, Dương Hân thấy khó hiểu, sau đó nghiêng tai, muốn nghe xem hắn nói cái gì đó, chỉ thấy Trần Tuấn Long nhin cười, cuối đầu xuống, nói nhỏ:

- Đương nhiên anh biết rồi, anh cũng nhìn đã lâu ha hả... ha hả...

Dương Hân xấu hổ, che ngực rồi đẩy Trần Tuấn Long ra xa. Trần Tuấn Long chỉ bị cô đẩy vào sườn một chút thôi, tay trái đưa lên, thấy cặp mông trắng của Dương Hân, hắn dùng sức véo một cái, Dương Hân liền chạy tới phòng tắm vòi hoa sen, nắm lấy vòi sen xối nước vào Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long nhân dịp lúc tay cô vươn ra cầm vòi, liền nhìn vào cơ thể cô, một đôi gò bồng đảo, vùng bụng bằng phẳng... tất cả đều quyến rũ người khác.

Trần Tuấn Long cười chạy đi vài bước, sau đó xoay người hỏi:

- Uyển Tây đâu?

Bây giờ Dương Hân có đi tắm cũng bị Trần Tuấn Long khiến cho lo lắng. Vì thế cô bĩu môi,

- Cô ấy ở phòng tập nhảy mà, lúc về anh không thấy à?

Dương Hân cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Trần Tuấn Long cười cười, lại tiếp tục nhìn cô chăm chăm. Dương Hân che bộ ngực lại, xoay người đi chỗ khác.

- Em không để ý đến anh nữa. Anh không được làm như vậy nữa, em muốn tắm rửa. Em tức giận rồi đấy.

Nghe cô nói như thế, Trần Tuấn Long mới cười, buông tha cô, mở cửa đi ra ngoài, đi tới trước cạnh cửa của gian phòng.

Căn phòng này theo như yêu cầu của Quách Uyển Tây được đổi thành phòng khiêu vũ. Phòng không tối lắm, trên mặt tường được lắp kính, mặt đất lát thảm dày, Trần Tuấn Long đẩy cửa đi vào, nhìn máy nhạc đang phát bài "Hồ thiên nga", nhìn Quách Uyển Tây đang vui nhảy ba lê trên đôi chân nhỏ và dài của cô. Tuy không mặc quần lục mông như trên sân khấu, lúc này Quách Uyển Tây lại mặc một bộ đồ lam nhạt bó sát vào người, khiến đáng người

cô lộ vẻ tuyệt vời. Quách Uyển Tây thấy Trần Tuấn Long bước vào, kỹ thuật nhảy của cô lại càng thêm phần tuyệt đẹp, nhẹ nhàng theo điệu nhạc, di chuyển sang trái rồi lại phải. Trần Tuấn Long đứng dựa vào cánh cửa, con người của hắn di chuyển theo từng điệu nhảy của Quách Uyển Tây, thường thức từng động tác vũ đạo của cô.

Vũ đạo của Quách Uyển Tây thật sự rất đặc sắc, quả đúng là một tài năng thiên phú. Mỗi động tác của Quách Uyển Tây lại càng làm cho Trần Tuấn Long ngạc nhiên và thích thú. Trần Tuấn Long rất phấn khích trước tài năng tuyệt vời của cô, đặc biệt là lúc kết thúc cao trào, khi tiếng nhạc vừa dứt, Quách Uyển Tây thực hiện một động tác bay giữa không trung. Thấy chân trái của cô nhón lên, đùi phải đá ra sau, tay trái nâng duỗi ra phía trước, và tay phải đặt ở phía sau, cả người nhẹ nhàng đứng vững. Sau đó, chân trái nhón gót của cô chậm rãi xoay người, Quách Uyển Tây mỉm cười, đặc ý nhìn Trần Tuấn Long đang rất rung động trước thân thể của cô.

Trần Tuấn Long vươn hai tay. Không khỏi bất ngờ trước màn biểu diễn của cô. Cô nhảy quả thực sự rất tuyệt.

- Long ca, em nhảy thể nào?

Quách Uyển Tây vẫn nhón một chân với tư thế khó, hỏi Trần Tuấn Long nói. Có thể biểu diễn tài năng của mình trước mặt hắn thể này là điều mà Quách Uyển Tây thích thú nhất.

Trần Tuấn Long đi ra phía trước, vòng tay qua eo của Quách Uyển Tây, sau đó chậm rãi giúp cô thu chân lại.

Đầu tiên Trần Tuấn Long hôn lên cổ Quách Uyển Tây, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Em nhảy thật sự rất đẹp, con heo con của anh.

Trần Tuấn Long bình thường xưng hô như vậy nhưng Quách Uyển Tây đều đã hiểu ý tứ của hắn. Cô tựa người vào ngực Trần Tuấn Long, nghiêng cái cổ dài dựa vào cánh tay khỏe khoắn của hắn, để cho cơ thể trắng nõn lộ ra, để Trần Tuấn Long hôn yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 76: Chiến Đấu Vì Tình Yêu.

Trần Tuấn Long thấy Quách Uyển Tây phối hợp theo ý mình, hắn mừng rỡ lắm, lập tức hắn hỏi liên tục như mưa lên cổ cô, Trần Tuấn Long đúng là rất thích làm da mềm mại, trắng nõn như tuyết trắng kia.

Sau một hồi, thân thể Quách Uyển Tây bắt đầu run rẩy lên, cô vòng hai tay ra sau cổ Trần Tuấn Long để giữ, làm cho thân thể cô càng thêm gần Trần Tuấn Long. Đương nhiên, Trần Tuấn Long bây giờ cũng đang vờn bỡn cơ thể Quách Uyển Tây, từ vành tai, bả vai đều bị Trần Tuấn Long hôn tới tấp, Trần Tuấn Long dùng sức hôn cổ Trần Tuấn Long, cô bắt đầu làm nũng:

- Long ca, anh... Anh hôn nhẹ thôi... nếu không sẽ... in lại dấu đó.

- Ừ.

Lần đầu tiên Trần Tuấn Long và cô hôn cũng như thế này, kết quả là ở cổ bị bầm tím, khiến cô nhiều lần phải dùng khăn mặt đắp lên để tan dấu, nhưng không hết. Lúc lên trường, hay ở ký túc xá, cô đều bị mọi người nhìn với ánh mắt nghi ngờ, làm cho cô không được tự nhiên.

Nhưng Quách Uyển Tây nghĩ tới một chuyện đơn giản đã gọi cho Trần Tuấn Long muốn dục vọng, vừa rồi Trần Tuấn Long mới trêu chọc Dương Hân ở bên kia, bây giờ, sau điệu nhảy tuyệt vời của Quách Uyển Tây lại khiến hắn phấn khích, bởi Quách Uyển Tây đêm nay đang mặc một bộ quần áo ôm chặc, càng làm lộ rõ các đường cong trên cơ thể cô, vòng 1, 2 và vòng 3 tạo dáng thành hình chữ S. Trần Tuấn Long lúc giờ không muốn che giấu dục vọng của mình nữa, vòng tay quanh người Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây đương nhiên biết chuyện gì sắp xảy ra, cô tự nguyện đáp lại những ham muốn của Trần Tuấn Long. Cô ôm chặt Trần Tuấn Long, cả hai trao cho nhau những nụ hôn.

Trần Tuấn Long vừa hôn lấy bả vai của cô, vừa cởi hết quần áo trên người cô xuống, cô không đồng ý:

- Ôi, Long ca!

Quách Uyển Tây khẽ nói:

- Hân tỷ đang còn tắm rửa, chúng ta làm vậy, tí nữa quay về biết ăn nói sao đây?

Quay lại ư? Không thể, đột nhiên một ý niệm gian tà xuất hiện trong đầu Trần Tuấn Long, trong tấm gương ở trên tường, thấy bộ ngực của Quách Uyển Tây, không thể kiềm chế được, trên khuôn mặt đỏ bừng nhỏ từng giọt nước bọt.

Đã thấy cô gọi cảm như thế này, Trần Tuấn Long càng mạnh bạo hơn, miệng của hân tiến sát gần tai Quách Uyển Tây:

- Không! Anh muốn em, ngay chỗ này!

Ở chỗ này ư, Quách Uyển Tây đã quá mơ màng, lúc này, Trần Tuấn Long bắt đầu làm tình, hân dựng người Quách Uyển Tây, làm cho cô đứng vững, rồi lôi bộ đồ bó chặt của cô từ hai cánh tay ra, tới cánh tay thì dùng sức kéo, hai quả tuyết lê của Quách Uyển Tây như muốn nhảy ra. Lúc trước, Quách Uyển Tây đã từng được Trần Tuấn Long bốn cọt trên đôi gò này, nay lại càng thêm mạnh.

Trần Tuấn Long cũng không dừng tay, kéo quần áo của cô xuống hết, Quách Uyển Tây đang trong phòng tập nhảy, chỗ này không có người ngoài, rất tiện lợi cho hân, nhìn thấy cơ thể lồ lộ của Quách Uyển Tây trước mặt, Trần Tuấn Long không thể kiềm chế thêm.

Xuyên qua lớp kính, Trần Tuấn Long phát hiện ra thân thể đồ sộ của Quách Uyển Tây, khi Quách Uyển Tây nâng hai chân lên, để Trần Tuấn Long cỡi bộ đồ để phía sau, cả người cô đều nằm ở trên người Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long liền lập tức đứng dậy ôm cô, sau đó vừa hôn hít cơ thể cô, vừa để cô ngã xuống nệm trên mặt đất.

Quách Uyển Tây nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong gương Trần Tuấn Long đang mỉm cười, vút nhanh bộ quần áo, sau đó vọt người lên. Quách Uyển Tây cũng đã nhìn quá lâu, khi Trần Tuấn Long đi lên, cô mở hai chân ra phối hợp, dâng đón Trần Tuấn Long đầy rắn chắc.

Lúc này, nhìn qua gương, Quách Uyển Tây thấy rất rõ ràng, Trần Tuấn Long chậm rãi đi vào. Lúc trước chính cô yêu cầu sửa phòng này thành phòng tập nhảy, Quách Uyển Tây tuyệt đối không ngờ nơi này lại trở thành nơi làm tình với Trần Tuấn Long, một cảm giác thật mãnh liệt, Quách Uyển Tây có thể cảm nhận được Trần Tuấn Long yêu thương, lại vừa nghiêng đầu đi, nhìn vào trong gương thấy cảnh mặn nồng của hai người. Tình trạng này, hoàn mỹ đến mức nào chứ. Tận sâu thẳm trong lòng mình Quách Uyển Tây thầm tán thưởng, cô nhắm hai mắt lại, hưởng thụ cảm giác Trần Tuấn Long đang tiến vào!

Dương Hân đã tắm xong, do vì lúc này tiện thể gọi đầu luôn, nên mới lâu như vậy. Lúc này cô đang mặc một bộ đồ ngủ mỏng rất gợi cảm, ngồi trên giường sậy tóc. Sao Trần Tuấn Long vẫn chưa trở lại nhỉ? Cái tên bại hoại này, khi nãy dám trêu ghẹo mình lúc đang tắm, làm khắp người mình ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Nghĩ tới ánh mắt như có lửa của Trần Tuấn Long, Dương Hân đã thấy trong lòng xao động. Trần Tuấn Long từ trước đến nay chưa hề che giấu cái vẻ thèm muốn với thân thể cô, đó cũng là điều mà Dương Hân luôn lấy làm tự hào.

Sậy tóc xong, cắt máy sậy, Dương Hân lại bàn trang điểm sửa sang lại trang phục của mình, tạm được, trong sự thanh khiết lại mang đến sự gợi cảm, nhất định sẽ mê hoặc được Trần Tuấn Long. Dương Hân trở lại giường, nằm nghiêng người, nghĩ ngợi một hồi mấy đêm nay Trần Tuấn Long cùng cô và Quách Uyển Tây, ba người đêm nào cũng là “đêm xuân”! Cái tình yêu cháy bỏng mãnh liệt này có thể làm tan chảy hết tất cả mọi thứ.

Dương Hân cho rằng ham muốn tình dục là một sự thăng hoa của tình yêu, mỗi người đều phải trải qua. Chẳng qua bây giờ cô và Quách Uyển Tây cùng chia nhau “niềm vui” này với Trần Tuấn Long, cô cũng thấy bất đắc dĩ nhưng đành phải chịu vậy thôi. Thực ra, ai chẳng có tư tâm, tất nhiên là cô luôn ước ao mình có thể độc chiếm Trần Tuấn Long cho riêng mình, nhưng như vậy có thể cô sẽ phải bỏ ra nhiều công sức hơn. Nên với tình cảnh hiện tại thế này, cô thấy đã hài lòng rồi.

Nãy giờ đợi lâu vậy rồi mà vẫn không thấy hai người bọn họ về, đột nhiên Dương Hân thấy tình hân. Hay là bọn họ.... ?

Nghĩ đến đó Dương Hân đứng ngồi không yên, vội vàng trèo xuống giường, mang dép vào, rồi đi sang phòng bên cạnh. Cánh cửa khép hờ, Dương Hân còn chưa kịp đi vào bên trong đã nghe thấy tiếng rên rỉ không dứt. Cô hiểu ngay là Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây đang làm “chuyện đó” ở bên trong. Không ngờ bọn họ lại dám làm vậy ngay tại chỗ này. Nghĩ đến đây, mặt cô đỏ rần. Tiếng rên rỉ bên trong phòng phát ra lúc dồn dập-, tự mình đã từng trải nghiệm qua nên Dương Hân biết chắc một điều là lúc này Quách Uyển Tây đang trong giai đoạn sắp đến “cao trào”!

Tiếng rên rỉ của Quách Uyển Tây càng lúc càng cao, Dương Hân cũng bắt đầu thấy ngứa ngáy ở bên dưới. Cái ý nghĩ nhìn xem hai người trong đó làm gì không ngừng thôi thúc cô. Dương Hân đấu tranh nội tâm

- Nhìn một chút?

- Không!

- Nhìn một chút, không sao đâu.

- Không! Mình sẽ không nhìn!

Thật ra cô và Quách Uyển Tây cùng hầu hạ Trần Tuấn Long cũng không phải lần một lần hai. Hai người đều quen thuộc cơ thể của nhau, nhiều khi ngẫm so sánh “đổi vị” với nhau lúc ở trên giường. Với sự “mèo vờn chuột” của Trần Tuấn Long ai kiên trì lâu hơn mới thắng, cái này thì Dương Hân phải công nhận là mình thua xa Quách Uyển Tây. Quách Uyển Tây được trời phú cho cái tính mềm mỏng, biết nhường nhịn chịu đựng, khiến cho Trần Tuấn Long lúc nào cũng muốn đối xử ân cần, nhẹ nhàng với cô. Cho nên Trần Tuấn Long thường làm với mình trước rồi sau đó lại muốn cả Quách Uyển Tây nữa.

Mỗi khi chứng kiến cuối cùng Quách Uyển Tây lại uyển chuyển, khéo léo bên dưới Trần Tuấn Long trong khi mình thì phải ôm chần mà ngủ, , Dương Hân lại thấy có chút không công bằng. Cô thấy bản thân mình thua xa Quách Uyển Tây ở cái khoản này. Chắc là mình phải học trộm cô ấy một vài

“ngón nghề” mới được.

Dương Hân quyết định là phải giữ mình thật bình tĩnh trước cái cảnh vụng trộm lên lút này. Cô đẩy nhẹ cánh cửa phòng, nhìn vào bên trong, trước mặt cô là một cảnh tượng làm tình của đôi nam nữ.

Quách Uyển Tây đang vịn tay trên lan can, hơi dựa vào trước gương, nhếch cái mông đầy đặn lên để “đón tiếp” sự “tấn công” của Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long đứng sau lưng cô, hai tay sờ soạng trên cái mông trắng nõn nà của cô, dùng sức để đưa vào đây ra.

Toàn bộ cảnh tượng đó đều phơi bày rõ ràng trước gương, sinh động và trung thực. Động tác của bọn họ lặp đi lặp lại trên tấm gương. Dương Hân cắn chặt môi dưới, kẹp chặt hai chân lại với nhau, giữ cho mình bình tĩnh.

Động tác của Trần Tuấn Long càng lúc càng nhanh, Quách Uyển Tây rên lên một tiếng, rốt cuộc đã “lên tới đỉnh”. Trần Tuấn Long chậm rãi đỡ cô nằm trên mặt đất, rồi quay lại nhìn về phía cửa với nụ cười gian xảo.

Hồng bet! Mình bị phát hiện rồi! Linh tính mách bảo, trong nháy mắt Dương Hân muốn bỏ chạy, nhưng đã quá muộn. Cửa phòng bật ra, Trần Tuấn Long từ đằng sau ôm chầm lấy cô. Từ lúc Dương Hân lên lút đây cửa nhìn vào, Trần Tuấn Long đã biết rồi, nhưng hắn vẫn muốn tỏ ra vô cùng dũng mãnh trước mặt cô. Bây giờ làm sao Dương Hân có thể thoát khỏi bàn tay ma quái của Trần Tuấn Long?

Dương Hân cảm thấy bộ ria cứng của Trần Tuấn Long đâm xuyên qua cái áo ngủ bằng lụa mỏng manh của cô.

- Ôi...

Dương Hân rên rĩ, nhưng cô đã mất hết khả năng chống cự trước nanh vuốt xảo giả của Trần Tuấn Long, cô đành phải để Trần Tuấn Long ôm ngang eo mình, trở lại bên trong phòng tập nhảy.

Dương Hân nép người vào ngực Trần Tuấn Long, lộ đầu nhìn ra Quách Uyển Tây sau khi cao trào đang nằm trên mặt đất. Cô còn thấy cả khuôn mặt mình đỏ bừng trong gương. Cô ngượng ngùng giấu mặt vào ngực Trần Tuấn Long, gắt giọng nói

- Các người, các người... thật là...dâm ô! Các người dám làm chuyện như vậy ở chỗ này?

- Sao?

Trần Tuấn Long cười

- Không thể sao?

Hắn hỏi vặn lại Dương Hân:

- Tút TUT, chẳng lẽ chúng ta trước đây quan hệ với nhau, em không thấy mình quá dâm đãng sao?.

Trần Tuấn Long cố tình nhại lại hai từ “dâm đãng” của Dương Hân làm cô e thẹn dẩu mặt vào vai hắn.

Dù sao thì cũng đã nói rồi.

Cô không thêm biện hộ. Trần Tuấn Long cũng không tha, hắn đưa bàn tay phải lên trên đùi cô, lên trên, lên trên nữa, hắn lôi tuột quần lót của cô ra, quăng vào một góc, rồi đưa ngón tay hắn gãi gãi vào bên trong.

- Đùng...

Dương Hân rên lên một tiếng thật dài, Trần Tuấn Long đã đưa ngón tay vào chỗ đó của cô. Hắn cười đắc ý khi rút ngón tay ra, một chất lỏng trong suốt trên ngón tay hắn.

- Em không muốn ư?

Không cần nói ra Trần Tuấn Long cũng hiểu. Hai gò má Dương Hân đỏ ửng, cô cắn chặt môi dưới, im lặng.

Trần Tuấn Long bắt gặp điệu bộ e lệ thẹn thùng của cô như thế, dục hóa trong người hắn lập tức bốc lên. Nhìn mỹ nhân đang nũng nịu nép vào ngực hắn, mà trên người chỉ cái áo ngủ mỏng manh, không mặc quần lót, hắn không nhìn được, chỉ muốn được thưởng thức cô ngay tại chỗ. Hắn đỡ Dương Hân nằm trên mặt thảm, cô ôm chặt cổ hắn.

-Người ta...người ta muốn anh làm giống như anh làm với A Tây vừa nãy. Người ta muốn thêm...

Cô chỉ nói được tới đó, giọng cô nhỏ dần, nhỏ dần đến nỗi không còn nghe nữa.

Thì ra là thế! Trần Tuấn Long phá lên cười ha hả, Dương Hân ơi Dương Hân, lúc này mà em còn giả vờ làm cô gái đoan chính nữa hả? Hắn lập tức đem cô đặt lên lan can, Dương Hân vịn tay vào lan can, không dám mở mắt nhìn, cô sợ phải thấy trong gương cái bộ dạng khát khao, rực lửa tình của mình lúc này. Lúc này Dương Hân phối hợp để giúp Trần Tuấn Long cởi bỏ quần lót của mình dễ dàng hơn. Đến lúc Trần Tuấn Long vòng tay ôm cô từ phía sau, nhẹ hôn lên cổ cô, một cảm giác như dòng điện chạy dọc người cô. Theo từng động tác của Trần Tuấn Long, cả phòng tràn ngập sắc xuân.

Liều Y Y ngồi trong phòng làm việc, nhìn chăm chăm vào bó hoa hồng trước mặt, gồm cả thầy là 24 bông, đúng bằng số tuổi của cô. Nghe nhân viên lễ tân báo là người của cửa hàng bán hoa vừa mới sáng sớm đã đứng ở cửa ra vào, kêu là có khách mua hoa dặn phải đem bó hoa này lên phòng làm việc của Liều Y Y đúng thời gian trước khi cô đi làm.

Liều Y Y có hỏi là ai tặng, nhưng cô gái đưa hoa nói vị khách kia chỉ để lại một cái thiệp. Liều Y Y mở ra xem, bên trên có viết mấy chữ lớn “Thật đủ lớn!”

Liều Y Y chợt nhớ tới nụ cười mờ ám của Trần Tuấn Long chiều hôm qua, lập tức mất hết cả hứng thú. Cô thẳng tay ném bó hoa trên bàn xuống đất. Trần Tuấn Long muốn nịnh nọt để lấy lòng mình sao, mặc kệ hắn, dù sao Liều Y Y cũng không muốn có bất kì vướng mắc nào với hắn. Làm giúp hắn lần này Liều Y Y cho rằng đó cũng chỉ thuần túy là công việc giấy tờ minh bạch, cô không muốn liên quan đến bất kì yếu tố cá nhân nào ở bên trong.

Gần mười giờ rồi, rốt cuộc Trần Tuấn Long cũng không tới. Trên mặt bàn là một phần bản báo cáo về số vốn bỏ ra của các khoản đầu tư trong tương lai. Trải qua một đêm không ngủ, suy tính cặn kẽ cô mới viết ra được bản báo cáo này. Nhưng bây giờ người muốn xem nó vẫn chưa xuất hiện, thái độ của hắn là gì đây? Bây giờ sở giao dịch đầu tư Thượng Hải đã mở cửa và bắt đầu phiên giao dịch rồi, Trần Tuấn Long không có một chút ý niệm gì về thời gian hay sao mà đi đâu vậy chứ.

Trên thực tế thì Trần Tuấn Long là một người có quan niệm cực kì khắt khe về thời gian, vì hắn từng là sát thủ, muốn có được điều kiện thuận lợi để ám sát một người trong một khoảng thời gian, hắn phải kiên trì mai phục, mấy ngày mấy đêm không ngủ, chỉ cần mục tiêu xuất hiện, trong vòng một phần ngàn giây là hắn đã có thể xử lí xong và rời đi chỗ khác.

Lúc này hắn đang ngồi trong chiếc SPARK, hai tay đan chéo vào nhau, không ngừng gõ vào vô-lăng theo tiết tấu nhạc của cái đĩa CD. Vừa rồi hắn tận mắt thấy Liều Y Y đi vào phòng làm việc. Nhìn cô có vẻ hốc hác, mệt mỏi, không cần phải nói cũng biết hôm qua nhất định là thức trắng cả đêm rồi. So với hắn đêm qua được thưởng thức cảnh tiên dưới trần gian, thì hắn dĩ nhiên phải sung sướng hơn nhiều. Haha...hắn nghĩ đến tối hôm qua cùng Quách Uyển Tây và Dương Hân phiêu lưu trong căn phòng đó đã kích thích hắn một cách thật khác thường. Hắn phải cảm ơn cái gương kia vì đã tạo cho hắn cái cảm giác khoái lạc khác biệt với bình thường này. Thật là tuyệt vời, thậm chí hắn còn muốn sau này hắn cùng với hai cô sẽ tiếp tục chuyện như thế ngay chỗ đó, chỉ sợ Dương Hân và Quách Uyển Tây sẽ đều không chịu.

Trần Tuấn Long đợi Liều Y Y đi vào trong phòng làm việc rồi liền lái xe đi hóng mát, vừa nghĩ đến cảnh Liều Y Y ở trong phòng làm việc sốt ruột chờ mình là Trần Tuấn Long lại cảm thấy đắc ý, không biết về mặt của cô khi nhận hoa mình gửi tặng sẽ thế nào nhỉ? Chắc hẳn là rất vui vẻ nhỉ. Một cô gái nhận được bó hoa đẹp như vậy từ sáng sớm thì nhất định tâm tình sẽ tốt lên rất nhiều. Trần Tuấn Long nghĩ chắc hẳn như thế đã đủ để làm cô nguôi giận.

“Vừa đánh vừa xoa” - chiêu này luôn là chiêu thức sở trường mà Trần Tuấn Long rất là thích áp dụng. Trần Tuấn Long đang chờ đợi một điều tuyệt diệu, nói thẳng ra là đang điện thoại của Liều Y Y, quyền chủ động sẽ vĩnh viễn nằm trong tay hắn. Với Liều Y Y thì cuộc đầu tư hôm nay có lẽ sẽ là một trận chiến đấu, nhưng với Trần Tuấn Long thì không quan trọng số vốn đầu tư, quan trọng là cuộc chiến tranh giành tình cảm của Liều Y Y. Trần Tuấn Long hi vọng hắn sẽ giành được tình cảm trọn vẹn của cô, sẽ làm cho cô hoàn toàn vì mình.

Khi Liều Y Y gọi điện tới, Trần Tuấn Long nhắc máy, nghe giọng Liều Y Y trong điện thoại, Trần Tuấn Long không nén được nụ cười đắc thắng. Hắn không thèm để ý đến cái giọng chất vấn của Liều Y Y, chỉ nói một câu:

- Cho tôi năm phút nữa. Tôi tới ngay.

Trần Tuấn Long đẩy cửa phòng làm việc của Liều Y Y bước vào. Liều Y Y đang ngồi trên ghế. Trần Tuấn Long để ý và có chút ngoài ý muốn khi thấy bó hoa hồng xinh đẹp kiểu diễm mà mình gửi tặng đã bị quăng ngược vào trong thùng rác.

Trần Tuấn Long cũng không thèm lưu tâm, hắn chỉ khẽ mỉm cười ngồi xuống:

- Chào buổi sáng, tiểu thư Y Y.

- Còn sớm á?

Liều Y Y quay màn hình LCD lại phía Trần Tuấn Long:

- Sở giao dịch Thượng Hải đã mở hơn một giờ đồng hồ rồi thưa Trần tiên sinh. Mà vẫn không thấy 300 phần trăm lợi nhuận ở đâu hết.

Giọng cô đầy mỉa mai, trào phúng.

- Kiếm tiền là phải kiếm.

Trần Tuấn Long ung dung nói

- Nhưng cuộc sống thì vẫn phải sống chứ. Tôi không vì kiếm tiền mà bỏ qua những thú vui hằng ngày của cuộc sống đâu.

- Tôi không cần biết cái cuộc sống của anh, tôi chỉ quan tâm đến công việc, anh đã cam kết với tôi, hi vọng có thể nhận được sự hợp tác của anh để tôi hoàn thành công tác của mình. Trần tiên sinh, mong anh hiểu cho những điều tôi vừa nói.

Liều Y Y nói một cách chân thành với Trần Tuấn Long.

- Đương nhiên là tôi hiểu rồi, vậy giờ tôi xin hỏi tiểu thư Liều Y Y, hôm nay chúng ta phải làm gì để kiếm ra được 300 phần trăm lợi nhuận đó?.

Trần Tuấn Long bắt đầu dò hỏi.

- Đây là bản báo cáo về đầu tư.

Liều Y Y đặt bản báo cáo lên bàn, đẩy qua trước mặt Trần Tuấn Long

- Anh tự xem đi.

Trần Tuấn Long cầm lấy bản báo cáo, đưa mắt nhìn Liều Y Y, cô quay đầu đi chỗ khác, không để ý đến hắn.

Trần Tuấn Long cầm bản báo cáo, thấy vậy cũng không thèm đọc, chấp tay sau lưng, suy nghĩ một chút rồi ném trả lại trên bàn. Liều Y Y thấy khó hiểu, cô ngồi thẳng người lại rồi hỏi:

- Làm sao vậy? Sao anh không đọc?

- Tôi nghĩ không có gì là hay ho hết.

Trần Tuấn Long cau mày:

- Bản báo cáo này đối với tôi không có ý nghĩa gì hết

Hắn khép ngón trỏ và ngón giữa lại, nhẹ nhàng gõ mấy cái vào bản báo cáo rồi mới nói.

“Không có ý nghĩa gì à? Anh thậm chí còn không đọc. Anh có biết hôm qua tôi mất bao lâu mới viết xong không hả?” Liều Y Y trầm nghĩ, cô giận điên người, vắt chéo hai tay lại với nhau.

- Anh...anh...

Liều Y Y cũng không biết nên nói gì nữa, chỉ ngồi thờ hồn hên.

- Chỉ là một bản báo cáo thôi mà, làm gì mà tức giận vậy, tiểu thư Y Y, tôi rất chỉ là tin tưởng cô, nên cô chỉ cần nói cho tôi biết phần kết luận là được rồi, xin cảm ơn!.

Trần Tuấn Long thấy mình đã chọc cho Liều Y Y giận điên lên thì trong lòng buồn cười lắm. Hắn bắt đầu chuyển giọng, đợi cho Liều Y Y cái mủ to đùng lên đầu.

Liều Y Y cũng không nhượng bộ nữa, cô đích thân đi tới cầm bản báo cáo lên. Đây là công sức cả buổi tối của cô, đắn đo cân nhắc lắm mới đưa ra được từng trang này, vậy mà bây giờ hắn lại bảo là không cần đọc.

Lúc này Liều Y Y cũng chỉ muốn nói kết quả của bản báo cáo một cách ngắn gọn cho Trần Tuấn Long, cô lật đến trang cuối cùng, cổ trắn tỉnh một chút, rồi ngẩng đầu lên nói với Trần Tuấn Long:

- Được rồi, anh Trần, cá nhân tôi nghĩ giao dịch tiền đồng hiện giờ của chúng ta có làm cũng chỉ vô ích thôi, không khá lên được đâu.

- Làm vô ích à?

Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn đan chéo mười ngón tay vào nhau, ngồi thẳng người lên, hỏi Liều Y Y:

- Như vậy thì, thưa tiểu thư Liều Y Y, xin cô nói cho tôi biết, với giá cả nguyên vật liệu trong nước hiện nay thì giá của đồng tiền luôn luôn tăng lên. Đặc biệt là phiên tăng vọt ở Luân Đôn tuần trước, mọi người đều đồng ý coi trọng tình huống như thế. Bây giờ cô nói cho tôi biết là chúng ta làm cũng vô ích. Tôi muốn cô giải thích một chút xem nguyên nhân tại sao lại như vậy?

Trần Tuấn Long đã hết vẻ đùa giỡn, thái độ thật sự nghiêm túc nhìn Liều Y Y, chờ đợi câu trả lời của cô.

Liều Y Y trầm cười lạnh: “Rốt cuộc anh cũng không nhìn được nhĩ.”. Từ trước đến nay Liều Y Y chưa hề đánh giá thấp thực lực của Trần Tuấn Long, nhất là khi biết được hắn là người đã đề xuất dự án đầu tư tài chính hai tỉ đồng. Liều Y Y cũng biết rõ là Trần Tuấn Long là người không hề đơn giản chút nào. Cô chỉ là không đoán ra được cả lai lịch lẫn mục đích của hắn. Nếu chỉ đơn thuần là cái vốn đầu tư đó thì sao bộ dạng hắn lại chẳng có chút quan tâm gì hết. Chẳng lẽ hắn có toan tính gì khác? Nhưng hắn có thể đang mưu đồ cái gì chứ? Một người có thể tùy tiện bỏ ra hai tỷ mà không cần toan tính thì cũng đâu phải là người thiếu tiền. Nhưng vì cái gì mà sau khi xảy ra chuyện tình một đêm với mình rồi thì hắn không ngừng giằng co dây dưa với mình chứ? Chẳng lẽ sau cái đêm hôm đó, hắn đã yêu cô? Không thể nào! Nghĩ đến đây Liều Y Y cũng thấy thật là không thể tin nổi.

Trần Tuấn Long lúc trước giả vờ ngây ngô,, đây là kết luận mà Liều Y Y vừa mới rút ra, xem ra tên này là cáo già mà giả dạng nai tơ đây, mình phải cẩn thận mới được.

Hai tỷ à, Liễu Y Y không cho là Trần Tuấn Long không quan tâm đến hai tỷ tề, nên cô sớm dự liệu được những câu hỏi mà Trần Tuấn Long đưa ra. Ban này hẳn còn giả vờ tin tưởng hết thảy vào cô, rằng thì là cái gì cô cũng hiểu hết, cứ giao hết cho cô. Giờ thì lộ chân tướng rồi nhé, ít nhất thì hẳn cũng đã biết rất rõ về tình trạng giao dịch tiền đồng rồi.

Đương nhiên là hẳn biết rõ tại sao mình phải đi nước cờ này. Nghĩ đến đây Liễu Y Y rất đắc ý, chân mày nhướng lên, quay ra nói với Trần Tuấn Long:

- Xem ra Trần tiên sinh cũng đã hiểu khá rõ về vấn đề này rồi.

Cô vừa nói vừa nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười:

- Đầu có, chẳng qua là tôi hỏi các bạn bè của mình, họ nói cho tôi biết nhiều điều lắm, họ bảo làm như thế nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền. Haha...

Trần Tuấn Long vẫn còn đang cố che giấu, nhưng cách diễn tả thường này của hẳn không gạt được Liễu Y Y.

Liễu Y Y đem bút để trên mặt bàn.

- Nếu vậy thì anh có thể tìm những người bạn đó để giúp anh đầu tư.

Cô trực tiếp vạch mặt Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vội lắc đầu nói:

- Kì thực là những người bạn của tôi đâu có chuyên nghiệp bằng tiểu thư Y Y đâu. Tôi nói theo cách nhìn nhận của cá nhân người nào đó thôi mà. Haha..."

Liễu Y xoay xoay cây bút trên tay, đi tới đi lui, thấy Trần Tuấn Long đã biết nhận lỗi, cô mỉm cười, ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói:

- Những người bạn của anh nói cũng không sai, trong khoảng thời gian này giá cả tiền đồng có xu hướng đi lên. Có điều là thừa Trần tiên sinh, nhiều nhất là chỉ có thể mang lại cho anh 50% lợi nhuận. Như thế có thể không đạt được yêu cầu của anh đưa ra ngày hôm qua nhưng cũng không hẳn là vô dụng.

- Ồ...

Trần Tuấn Long quả nhiên cảm thấy hứng thú, vội hỏi:

- Vậy sao?

Với bộ dạng rất quan tâm.

Liễu Y Y cười đắc ý:

- Đúng vậy, bây giờ là thời buổi kiếm tiền, đó là nguyên nhân vì sao mọi người ai cũng muốn tích trữ tiền thật nhiều để đầu tư vào lĩnh vực này, anh xem...

Liễu Y Y đưa cây bút chỉ vào màn hình LCD...

- căn cứ vào số liệu giao dịch tiền đồng ở Thượng Hải chúng ta có thể thấy, tuần trước vì tình hình căng thẳng ở Ly Băng mà trên thị trường Luân Đôn, giá đồng giảm mạnh, buổi sáng thứ hai thị trường có sôi động hơn, theo phân tích của tôi, do vì giao dịch đồng Luân Đôn tuần trước của hợp đồng giao dịch 3 tháng LME chịu sự tác động lớn của thị trường, chúng ta cũng có thể thấy là giá đồng ở Thượng Hải tăng trở lại hôm qua, bởi vì các nhà đầu tư trong nước đã dần mất niềm tin vào sự bền vững của lợi nhuận bên ngoài, sức mua đồng ở Thượng Hải hôm qua ít hơn, đó là lí do tại sao tôi dự đoán giá đồng hôm nay sẽ tăng một cách hạn chế.

Nói tới đây, Liễu Y Y dừng lại một chút quan sát phản ứng của Trần Tuấn Long. Lúc này Trần Tuấn Long đang chăm chú lắng nghe cô phát biểu, điều này khiến Liễu Y Y cảm thấy cực kì tự đắc.

- Không chỉ như thế.

Liễu Y Y dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Chúng ta có thể nhìn thấy từ biểu đồ, hóa ra còn rất nhiều cơ cấu nội bộ bỏ vốn đầu tư, bọn họ chiếm giữ hợp đồng đã gần như hết hạn, chỉ có bọn họ mới có khả năng thu lợi bằng cách này, tiếp tục chiếm giữ thì sẽ tăng thêm rủi ro cho mình. Thật ra thì bây giờ mọi người đều đang chờ đợi.

- Cho nên Trần tiên sinh!

Liễu Y Y quay đầu nhìn Trần Tuấn Long, mà hẳn cũng quay lại nhìn Liễu Y Y, hai người cùng nhìn nhau. Liễu Y Y không dày mặt được như Trần Tuấn Long nên tự nhiên cô cảm thấy khó xử, cô đưa bút chỉ lên màn hình, cảm giác có ánh mắt Trần Tuấn Long sau lưng mình

- Nếu chúng ta bước vào thị trường ở thời điểm này là rất kịp thời, tôi tin là có rất nhiều tiền nóng ở bên ngoài, chỉ cần có động tĩnh gì thì bọn họ sẽ đổ xô vào. Anh rất may mắn, Trần tiên sinh, trong tình hình nhạy cảm như hiện nay, nếu chúng ta đầu tư ngắn hạn, giao dịch tiền đồng ngắn hạn ở Thượng Hải nhất định sẽ giảm, chỉ cần biết nắm bắt tình hình, tôi tin nhất định chúng ta sẽ đạt được lợi nhuận 300%.

Nói xong cô chăm chú quan sát phản ứng của Trần Tuấn Long, bởi vì thị trường kì hạn giao hàng có nguy cơ rủi ro rất lớn, lợi nhuận thu về cũng rất cao, cô tuy không tán thành cách chơi đánh bạc đầu tư ngắn hạn, nhưng Trần Tuấn Long đã quyết như vậy, cô cũng biết là không cách nào lay chuyển anh ta được, Liễu Y Y muốn tránh được càng nhiều rủi ro càng tốt. Và kế hoạch đầu tư này của cô có thể nói là gần như hoàn hảo, sau khi đã xem xét rất cẩn thận, bởi vì ngay cả khi không đạt được mục tiêu lợi nhuận ít nhiều như mong muốn thì số vốn đầu tư hai tỷ đồng kia của Trần Tuấn Long cũng được cô có đủ năng lực và biện pháp đảm bảo an toàn.

Trần Tuấn Long sau khi nghe xong bài giảng giải rất chi là dài của Liễu Y Y, cả người như lặng đi, hần tự hỏi chính mình, đang nghiền ngẫm lại những lời nói vừa rồi của Liễu Y Y. Liễu Y Y cũng không hề có chút gì nóng nảy, cô đang xoay cây bút trên tay, chờ câu trả lời của Trần Tuấn Long.

- Bóp...bóp...bóp...

Trần Tuấn Long không nói gì, thậm chí trên mặt của hắn cũng không có biểu hiện gì, nhưng hắn đang gồng mình lên vỗ tay, nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, Liễu Y Y rất là đặc ý, phải nói là Trần Tuấn Long hoàn toàn đồng ý với quan điểm của mình, dù không dễ dàng gì để hắn chịu thừa nhận lí luận của người khác, Liễu Y Y đột nhiên thấy mình cũng thật là lợi hại, cô cảm thấy lâng lâng trong tiếng vỗ tay tán thưởng của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long đứng dậy nói to:

- Tiểu thư Y Y, chúng ta còn chờ gì nữa, phải lập tức đầu tư vào thị trường kì hạn của Thượng Hải, lấy 300% lợi nhuận của chúng ta về... haha...

Trần Tuấn Long nói với vẻ kích động hưng phấn.

Liễu Y Y mỉm cười, hai tay chống lên bàn làm việc, đẩy ghế ra đằng sau, đứng dậy nói giọng nhỏ nhẹ:

- Vậy mà lúc nãy anh lại cứ ung dung, khoan thai như thế, phải biết rằng thời gian là vàng bạc... Trần tiên sinh.

Cô đang nói móc Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng không phản bác, chỉ cười ha hả. Đàn bà đúng là đàn bà, không cần phải chấp làm gì, Trần Tuấn Long mỉm cười thầm nghĩ.

Trần Tuấn Long liếc mắt ra phía sau, Liễu Y Y từ cửa phòng làm việc đi đến

- Đi theo tôi, tôi đưa anh đến chỗ này.

Sau đó cô bước ra khỏi văn phòng, Trần Tuấn Long lập tức đi theo sau.

Nhìn cái eo thon thả yêu kiều của Liễu Y Y từ phía sau, thật là chỉ khiến người ta muốn ôm chầm lấy, Trần Tuấn Long lại không khỏi nhớ tới cảnh làm tình của hai người trước kia, hắn chỉ muốn ôm Liễu Y Y vào lòng mà hưởng thụ cái cảm giác phóng túng thoải mái đó lần nữa. Chỉ có điều Liễu Y Y không biết.. Haha..., cô ấy nhất định rất muốn, phải biết là đêm đó chính cô đã chủ động, mà nói thế nào đi nữa thì đến lượt mình cũng phải chủ động đi chứ nhỉ! Trần Tuấn Long vừa nghĩ, vừa hưng phấn đi theo sát sau Liễu Y Y.

Liễu Y Y dẫn Trần Tuấn Long đi tới sàn trung tâm giao dịch chứng khoán Ngân Hà. Nơi này rất lớn, chiếm 30% trong tổng số tòa nhà Tà Tụ Lâu của công ty chứng khoán Ngân Hà. Bên trong không khí đang rất sôi động, các nhân viên đang bận rộn không ngừng nhập các lệnh mua và bán. Qui mô của công ty chứng khoán Ngân Hà quả xứng tầm dẫn đầu ngành công nghiệp chứng khoán. Trần Tuấn Long hứng thú quan sát, nhưng hắn phải theo kịp Liễu Y Y, cô đang đi đến phía trước một căn phòng.

Liễu Y Y đẩy cửa phòng rồi cùng Trần Tuấn Long bước vào. Bên trong tổng cộng có tám người, tất cả đều trẻ tuổi, có cả nam lẫn nữ. Bọn họ thấy Liễu Y Y và Trần Tuấn Long bước vào liền lập tức ngừng làm việc, cung kính chào Trần Tuấn Long và Liễu Y Y:

- Buổi sáng tốt lành, Trần tiên sinh! Buổi sáng tốt lành, Liễu tiểu thư!

Xem ra lần này chứng khoán Ngân Hà đã chuẩn bị rất chu đáo rồi.

Liễu Y Y khoát tay, có ý bảo bọn họ tiếp tục làm việc của mình, rồi cô nghiêng đầu về phía Trần Tuấn Long nói:

- Thế nào, cảm giác như thế nào?

Hóa ra đây là phòng giao dịch giành cho khách hàng VIP của công ty Chứng khoán Ngân Hà, chỉ có khách quý mới được bọn họ hoan nghênh tiếp đón như vậy, Trần Tuấn Long đã chuyển số tiền hai tỷ đồng của mình vào tài khoản của bọn họ, quả thật là có tác dụng, đúng là có tiền mua tiền cũng được.

Trần Tuấn Long mỉm cười, quay đầu về phía Liễu Y Y:

- Ô không tồi, tôi rất thích! Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu được chưa?

Nhìn bộ dạng nôn nóng của Trần Tuấn Long, Liễu Y Y cười thầm trong bụng:

- Đương nhiên là được rồi. Tiểu Đường, tình hình của thị trường giao dịch Thượng Hải hiện tại như thế nào?

- Ô, Liễu tiểu thư, tình hình thị trường kì hạn vẫn rất ổn định, giá tăng nhẹ, lượng giao dịch là không rõ ràng'

Một thanh niên nam mặc áo sơ-mi có thắt cà-vạt ở phía trước nói, Cậu ta tất nhiên nhiên là đội trưởng của đội này, mọi người đều nghe theo cậu ta chỉ huy cả.

Liễu Y Y gật đầu.

- Sẽ lập tức có biến động ngay thôi!

Cô kiên định nói, sau đó quay sang Trần Tuấn Long:

- Trần tiên sinh, mời anh.

Nói xong cô dẫn hắn đi vào trong một cái phòng, khi hai người ngồi xuống xuống liền có người đến phục vụ cả phê và điểm tâm chu đáo, có thể thấy mức độ công ty chứng khoán Ngân Hà t coi trọng và đãi ngộ khách VIP ra sao.

Trần Tuấn Long gật gù, không vội, xem ra mình đầu tư hai tỷ đồng này là có hiệu quả. Liễu Y Y đợi cho Trần Tuấn Long nhấp xong một ngụm cà phê, rồi lấy ra một hợp đồng, đưa đến trước mặt hắn.

- Trần tiên sinh, chúng ta có thể bắt đầu ngay, mời anh đọc hợp đồng cho thật kĩ, nếu thấy không có vấn đề gì thì mời anh kí tên ở bên trên.

Liễu Y Y nói với Trần Tuấn Long.

- Há? Đây là hợp đồng gì thế?

Trần Tuấn Long cảm lấy, mở ra xem, rồi ngẩng đầu hỏi Liễu Y Y.

Liễu Y Y đáp:

- Bên trong nội dung là chính là xác định việc đầu tư lần này, anh toàn quyền ủy thác cho tôi phụ trách việc đầu tư này, cũng chính là phân trách nhiệm rõ ràng trong hợp đồng, chỉ khi nào anh kí xác nhận rồi thì tôi mới giúp anh thao tác được.

Cô giải thích rất rõ ràng. Nói cách khác với cuộc chơi lần này, thắng hay thua Trần Tuấn Long cũng đều phải một mình gánh chịu, cô chỉ giúp đỡ về mặt thao tác thôi, còn lại thì không quan tâm

- Ô... hóa ra là như vậy. Tốt thôi, không thành vấn đề, đưa bút cho tôi.

Trần Tuấn Long mỉm cười, đưa tay hướng về phía Liễu Y Y.

Liễu Y Y đưa bút cho Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long không cần nhìn qua bản hợp đồng, cầm bút kí cái roẹt, rồi đưa trả lại cho Liễu Y Y.

Liễu Y Y nhìn Trần Tuấn Long ngạc nhiên:

- Anh không xem nội dung bên trong?'

- Xem! Tôi hoàn toàn tin tưởng cô, cô cứ yên tâm giúp tôi kiếm 300% lợi nhuận kia đi, tôi rất mực tin ở cô!

Trần Tuấn Long ngẩng đầu mỉm cười nói.

Liễu Y Y cũng không ngờ Trần Tuấn Long lại tin nhiệm mình đến thế, trong lòng không khỏi cảm động. Chờ thêm chút nữa cô sẽ vào thị trường kì hạn. Từ sau khi bị bạn trai cũ phản bội, cảm xúc của Liễu Y Y dường như bị đóng băng. Sau vài lần không đạt được kết quả tốt trong kinh doanh, cô đã muốn xin nghỉ việc, nhưng mặc dù như thế, công ty vẫn để cô ngồi chơi xơi nước, không hề có một công việc nào. Liễu Y Y cũng càng ngày càng thấy chán nản, bản thân cũng tự thấy như thế là không ổn và tự nhắc nhở mình phải chấn chỉnh lại. Cô cần một trận chiến đấu chân chính, một trận đấu hạng nặng để giúp cô lấy lại sự tự tin trước đây, mà đúng là Trần Tuấn Long đã cho cô cơ hội như vậy.

Đầu tư ngắn hạn vào thị trường Thượng Hải này là lần chiến đấu đầu tiên quan trọng nhất. Liễu Y Y tràn đầy tự tin, sải bước tới cửa, cao giọng nói:

- Đồng Đường, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?'

Tiểu Đường và tất cả mọi người trong đội đều rậm rập trả lời:

- Đã chuẩn bị xong.

Liễu Y Y phối hợp với bọn họ rất ấn ý, phần lớn những người trong nhóm này trước kia đều là cấp dưới của cô, tất cả đều rất quen thuộc với nhau, đều thực hiện thao tác mua bán với khối lượng hàng lớn. Lúc này Liễu Y Y đã sẵn sàng để bắt đầu.

- Thị trường đầu tư ngắn hạn Thượng Hải, cho tôi một phiếu ghi hai triệu.

Liệu Y Y bình tĩnh nói.

- Có, chỉ còn trống năm triệu thôi.

Tiểu Đường lặp lại, nghe đến đây mọi người lập tức gõ bàn phím.

Sau đó Liệu Y Y trở lại chỗ ngồi, nhìn Trần Tuấn Long đang thong dong nhấm nháp điểm tâm và cà-phê vừa mới được bung lên, cô buồn cười. Lúc này cô buông người xuống, ngồi đối diện Trần Tuấn Long, dù sao Trần Tuấn Long từ lúc gặp cô đến giờ đều rất mực tin tưởng vào cô, tuy không biết hắn có mục đích gì, nhưng Liệu Y Y tin là hắn đối với mình cũng chỉ là có chút không an phận mà thôi, hắn là cũng không có gì. Về điều này thì Liệu Y Y rất tin ở mình, dù sao cô cũng có dung mạo khá xinh, nếu Trần Tuấn Long có động lòng thì điều đó cũng chỉ là bình thường.

Hơn nữa hai người cũng đã từng có một đêm tình duyên, nghĩ đến đây, nhấp nhẹ một ngụm cà phê, Liệu Y Y cẩn thận dò xét Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long không chỉ khôi ngô tuấn tú, tuy nhỏ hơn cô một chút, nhưng Liệu Y Y lại thấy được trong con người Trần Tuấn Long hình ảnh một người đàn ông chín chắn, trưởng thành. Cô nhớ như in cái bữa cô đi tới quán rượu để giải sầu, có vài tên khốn trong quán đến quấy rầy cô, lúc đó cô chỉ muốn buông thả bản thân mình, nốc liền mấy ly bia, khi bị mấy tên đó sàm sỡ, cô mới hoảng sợ, thất tha thất thểu chạy ra ngoài, nghĩ không ngờ mình lại rơi vào bẫy của mấy tên đàn ông xấu xa, hai tên đó kèm hai bên cô, đẩy cô vào trong xe. Tuy lúc đó đã say, nhưng Liệu Y Y vẫn cảm thấy rất tỉnh táo, cô cố tình bất tỉnh để chờ cơ hội chạy trốn.

Rồi cô gặp Trần Tuấn Long, ấn tượng ban đầu của cô về Trần Tuấn Long là một người rất to cao, hai tên khốn đã bị hắn nện cho một trận.

Hắn tự cho mình có trách nhiệm đem Liệu Y Y về nhà, Liệu Y Y thật sự xúc động, trước khi ngắt đi, không hề nghĩ ngợi, cô quyết định làm tình với Trần Tuấn Long. Sau khi quyền rũ hắn thành công, với thân hình cường tráng, Trần Tuấn Long đã cho cô những cảm giác hoàn toàn mới lạ - một đêm tình điên cuồng, hoàn mỹ.

Trần Tuấn Long này là loại người như thế nào nhỉ? Lẽ nào như lời hắn nói, hắn chỉ là một người đầu tư? Mới chừng đó tuổi thôi mà sao hắn có thể xem nhẹ một số tiền lớn đến như vậy được?

Đối với cô, con người Trần Tuấn Long là một câu hỏi lớn mà cô cần phải tìm cho ra lời giải.

Liệu Y Y bỏ chén cà phê xuống, gõ bàn phím tách tách, trên bàn đồ cho thấy sau khi lệnh mua năm mươi triệu của cô được đưa lên sàn, , thị trường có phản ứng ngay lập tức, nhiều đối thủ đã bắt đầu phản kháng lại.

Nhưng Liệu Y Y đã nhập một lần năm mươi triệu vào một khoảng không lớn mà không ai nghĩ đến, căn cứ vào chế độ ký quỹ số tiền 15%, hai tỉ đôla mà Trần Tuấn Long đưa cho Liệu Y Y lần này cũng là vừa đủ cho phiên giao dịch ngắn hạn này của cô.

Ban đầu trên thị trường có nhiều xu hướng khác nhau, nhưng sau một thời gian dài hợp nhất, đa phần thị trường giống như nỏ mạnh hết đà, những lực lượng khác chỉ còn biết chờ đợi, vận sức để chờ phát động. Liệu Y Y dám đem trường hợp t đồng Luân Đôn sát nhập vào đồng Thượng Hải, tuy vẫn còn ngán, nhưng cũng hoạt động dựa trên quan điểm này. Cô lạc quan về tình hình, chuẩn bị sẵn sàng tư thế của người dẫn đầu, dẫn dắt các phiếu lệnh giao dịch để thách thức các bên tham gia.

Bây giờ phải xem xét phản ứng nhiều mặt của các đối tượng mới gia nhập. Lần nhập này Liệu Y Y giống như một tảng đá lớn làm cho thị trường đang bình ổn bỗng có những biến động xấu, cũng chỉ có đục nước béo cò thì mới có thể thu lợi được, Liệu Y Y vừa nghĩ vừa gõ bàn phím một cách máy móc.

Quả nhiên không lâu sau, Tiểu Đường gõ cửa vui mừng thông báo, đã có một số tổ chức nội bộ thâm nhập vào thị trường, cùng chỗ Liệu Y Y, nhất thời thì đối phương mạnh mẽ, có nhiều mặt phản kháng nhưng cũng yếu ớt. Tiểu Đường xin ý kiến Liệu Y Y ở các bước tiếp theo.

Liệu Y Y trầm ngâm nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cũng cười tùm tùm nhìn cô, thấy vẻ mặt Trần Tuấn Long như vậy mặt cô không khỏi đỏ lên, khẽ nhấp một ngụm cà phê, nghiền cứu số liệu một chút, rồi cô ngẩng đầu lên nói với Tiểu Đường:

- Buổi sáng đến đây là ngừng, chúng ta quan sát phản ứng của thị trường rồi tính tiếp.

Liệu Y Y quyết định như vậy là để tránh rủi ro, không thể nghi ngờ gì nữa, hiện giờ càng bỏ vốn ra nhiều thì sẽ càng thu lợi được nhiều hơn. Đương nhiên vốn càng lớn thì càng thu được lợi nhiều, mà ai gia nhập thị trường trước thì người đó cũng giành được ưu thế hơn nhưng rủi ro cũng sẽ nhiều hơn.

Nghe Liệu Y Y nói vậy Tiểu Đường quay người bước đi, Trần Tuấn Long lúc này mới nói:

- Xin cô đợi một chút...

Tiểu Đường và Liệu Y Y cùng sững sờ nhìn Trần Tuấn Long, không biết hắn muốn nói gì, chỉ thấy Trần Tuấn Long ngồi ngay ngắn, không để ý đến Tiểu Đường, trực tiếp hỏi Liệu Y Y:

- Tiểu thư Y Y, nếu chúng ta đầu tư ngắn hạn, sao chúng ta không mạnh dạn đầu tư nhiều hơn? Tôi cảm thấy phân tích của cô là rất đúng, nếu biết rõ là đúng thì sao chúng ta không phóng toàn lực ra? Tôi rất muốn sớm thấy chúng ta thu được lợi nhuận.

Điều bộ Trần Tuấn Long lúc này rất ra dáng người có nhiều tiền kiểu như nhà giàu mới nổi, như thế toàn bộ số tiền trên thị trường hiện nay là của hắn vậy.

Hai mắt Liễu Y Y long lên, cô thực sự đã bị Trần Tuấn Long chọc cho điên lên, hần không hiểu được giao dịch đầu tư ngắn hạn. Lúc này hần càng không hiểu nữa, nên mới nói như vậy. Liễu Y Y buộc lòng phải giải thích cho hần:

- Trần tiên sinh, mong anh tôn trọng quyết định của tôi một chút, tôi đã được anh toàn quyền ủy thác trách nhiệm.

Nói xong cô cầm lấy bản hợp đồng Trần Tuấn Long kí lúc nãy giờ lên:

- Quyết định cuối cùng là thuộc về tôi, thật xin lỗi, hợp đồng quy định, người sử dụng tài chính từ lúc bắt đầu cho tới trước khi kết thúc đều không có quyền không chế, đây là giấy trắng mực đen được viết rành rành.

- Tôi biết.

Trần Tuấn Long mỉm cười, nguyên nhân hần gây áp lực cho Liễu Y Y là để kích động cô để cô nhận ra sai lầm trong phán đoán của mình.

- Nhưng tiểu thư Y Y, biểu hiện của cô làm cho tôi hơi cảm thấy thất vọng. Cô là một người nhất gan!

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 77: Buổi Ăn Tối Dưới Ánh Nến.

Tiểu Đường đứng ở cửa, khó xử nhìn hai người đang cãi cọ, lại không thể chen miệng vào, y chỉ đứng đó nghe mà không nói được tiếng nào.

Trần Tuấn Long nói cô như vậy, lập tức khiến cho Liễu Y Y rất mất mặt, nhất là trước mặt cấp dưới của mình. Liễu Y Y hít sâu vài cái, với giọng nói lạnh lùng:

- Tại sao tôi lại là người nhất gan, chẳng qua vì tiền của anh mà tôi phải suy xét thôi.

Cô càng bực tức thì giọng càng lớn tiếng.

- Không phải đâu, tiểu thư Y Y.

Trần Tuấn Long vừa khoi nào cơn tức giận của Liễu Y Y một cách thành công, xem ra dụ cô phạm sai lầm cũng không khó.

- Tôi nói, trước mắt 300% lợi nhuận, tôi sẵn lòng cho dù có mạo hiểm, Nếu như là tôi thao tác...

Nói tới đây, Trần Tuấn Long dừng lại một chút, hần làm Liễu Y Y thêm tò mò, Tiểu Đường đang đứng ở chỗ cửa hứng thú nghe, hai người đều lắng tai nghe hần nói.

- Ha ha

Trần Tuấn Long cười, nhưng đột nhiên sắc mặt lại trầm xuống, nghiêm túc nói:

- Tôi sẽ dốc toàn bộ vốn để đầu tư, muốn thay đổi tất cả. Tiểu thư Y Y, chẳng phải cô đã nói “Đầu tư càng nhiều thì lãi càng cao” hay sao?

- Phải rồi...

Liễu Y Y nghe Trần Tuấn Long vừa nói như thế, trong thâm tâm nghĩ: “Xem chừng không khí rất nặng nề, nếu như mình vẫn quá cẩn thận, thì làm sao có khả năng thu hút vốn từ nước ngoài vào đầu tư sẽ cao được chứ.”

Liễu Y Y trầm ngâm, Tiểu Đường đứng ở cửa, cũng không dám phát biểu ý kiến của mình. Trần Tuấn Long nói chuyện, hai tay khép lại, chống đỡ cằm, nhìn Liễu Y Y cười.

- Tiểu Đường!

Liễu Y Y kêu to.

- Vâng, Liễu tiểu thư!

Tiểu Đường đứng ở cửa đáp lại.

- Lại thêm một lệnh đầu tư một trăm ba mươi triệu đi. Lập tức đẩy lệnh đi.

Liều Y Y dường như quyết tâm cao độ, đập bàn đứng dậy, kiên quyết nói.

- Vâng! Lệnh mua một trăm ba mươi triệu!

Tiểu Đường đáp lại, vừa âm thầm sợ hãi. Đây cũng là lần đầu tiên cậu ta thao tác một khoản vốn đầu tư nhiều đến vậy, một trăm ba mươi triệu, lập tức hướng mắt nhìn về phía Liều Y Y gật đầu, rồi sau đó liền xoay người, một mình đi ra ngoài đặt lệnh.

Trần Tuấn Long lúc này tiếp tục nhàn nhã nhắm nháp tách cà phê, Liều Y Y thì đứng ngồi không yên, cô đứng dậy đi tới đi lui trong phòng. Liều Y Y lo lắng đến phản ứng của thị trường, phải biết tập trung vào trọng tâm, nếu như thêm tiền đầu tư vào, bọn họ tuyệt đối sẽ chứng kiến cảnh Liều Y Y cướp đi thứ đang trong tầm tay của mình.

Thời gian trôi qua, Trần Tuấn Long và Liều Y Y rõ ràng là có quan điểm không thống nhất về việc đặt lệnh. Dường như hai người đã thay đổi vai cho nhau. Đáng lẽ là chuyện mà Trần Tuấn Long phải lo lắng, thì giờ đây người hoang mang lại là Liều Y Y.

Trần Tuấn Long không nhìn nổi, thậm chí buồn cười. Cũng khó trách, bọn họ có địa vị, tầng lớp khác nhau cho nên đến thể hiện ra lập trường cũng khác nhau. Trần Tuấn Long không thêm để ý gì đến hai tỷ tiền vốn kia. Dù có thế nào đó cũng chỉ là loại tiền đen lấy được từ chỗ Ngũ Hồ Bang, cũng không phải là do bản thân hần liễu mạng mà kiếm về được. Hần có tiêu thể chứ tiêu nữa cũng chả có gì đau lòng cả. Còn Liều Y Y thì lại khác, cô cân nhắc giao dịch này để tìm lại sự tự tin của mình. Cô đã vứt bỏ cả thói quen và quan điểm trước kia của mình, cũng là đang nỗ lực và tìm kiếm một con đường nào đó phù hợp với bản thân mình.

Bọn Tiểu Đường đang nhìn cận kề vào biểu đồ phát triển của giao dịch, thỉnh thoảng lại tiến vào thông báo tình hình diễn biến giao dịch với Liều Y Y. Càng ngày càng có nhiều tin tức, nhiều người muốn đầu tư, Liều Y Y có ưu thế một chút, về lực lượng thì hơi kém, không có nhiều nguồn đầu tư dồi dào để chống đỡ lại.

Nghe Tiểu Đường báo cáo xong, Liều Y Y trở lại ghế ngồi. Giờ tay ra hiệu kêu Tiểu Đường ra ngoài, cô gõ máy tính, bàn tay lướt nhanh trên bàn phím, trong lòng thầm tính toán lợi hại nhất định ở thời điểm này. Hiện tại trên tay mình có thể sử dụng tiền vốn là hai mươi triệu, khoản vốn cô định đến cuối phiên giao dịch mới đổ vào. Cô có thể hình dung được phiên giao dịch cuối cùng này sẽ có lợi thế thế nào.

Nhưng lúc này, Trần Tuấn Long đứng đối diện lại thông thả nói:

- Vì sao không giành đến cùng? Trong tình huống như bây giờ, tiểu thư Y Y, tôi thấy cô còn do dự quá. Trong làm ăn, kiêng kỵ nhất là không đủ tự tin, sợ đầu sợ đuôi. Tôi thật khó tin rằng, trước mắt tôi là người đã lèo lái thành công khổng chế được cả bạc tỉ để rồi thu mua một tập đoàn. Chắc chắn...

Trần Tuấn Long lắc đầu tiếp tục nói:

- Là tôi, tôi sẽ không do dự trong vụ giao dịch này đâu.

- Ồ... Nghe anh nói như vậy, tôi đang hoài nghi liệu số tiền này có phải của anh hay không, anh không cảm thấy tiếc hay sao.

Liều Y Y lo lắng nói,

- Lẽ nào anh không biết, số tiền kia chính là hi vọng cuối cùng của chúng ta sao, Trần tiên sinh?

Trần Tuấn Long không quan tâm nhưng cô thì có chứ. Chẳng qua hiện giờ Liều Y Y quả thật là có phần mất niềm tin vào khả năng phán đoán của chính mình.

Chỉ nghe Trần Tuấn Long cười, số tiền này hoá ra không phải của hắn thật. Nhưng hiện giờ Trần Tuấn Long đang bắt đầu dụ dỗ Liều Y Y:

- Cô mà không dùng nốt chút hy vọng cuối cùng này thì tôi sợ cô chỉ còn lại sự thất vọng mà thôi. Có những người hành động rất quyết liệt, thích kiểu như không lưu lại con đường sống, cứ như là núi xanh còn đó thì lo gì thiếu củi đun vậy. Kỳ thật đây chỉ là họ tự kiếm cái cơ cho mình. Từ xưa đến nay, muốn thành công chỉ có một con đường, không phải thành công thì phải là thất bại, không có con đường nào khác cả. Dù có cố hết sức rồi thất bại một cách oanh liệt, còn hơn, thành công mà cái gì cũng sợ sệt.

Liều Y Y cảm thấy lúc bây giờ không phải cô mà ngược lại, là Trần Tuấn Long đang khống chế tình hình. Nhưng như lời nói của Trần Tuấn Long dường như đang đưa cho cô sự lựa chọn, một là phụ trách chuyện này, vì dù sao đây cũng không phải là tiền của mình, hơn nữa Trần Tuấn Long cũng muốn như thế, không hề đặt áp lực cho cô, mà còn khuyến khích đồng ý cô làm như vậy. Vậy rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ, hắn không thêm quan tâm tới hai tỷ tiền vốn kia? Hay là hắn quá tự tin về bản thân mình?

Liều Y Y biết, hiện giờ cô có thể bị mất phương hướng, cuối cùng, cô nghĩ sẽ sử dụng số tiền kia.

Suy cho cùng, dầu có cùng đường bí lối thì rồi vẫn sẽ có hi vọng. Ngay lúc Liều Y Y bàng hoàng vì không thể can thiệp gì thì điện thoại của cô kêu lên, cô lấy điện thoại ra xem, lập tức vui mừng, sau đó cầm chiếc điện thoại di động, đi tới chỗ cửa sổ nghe máy.

- Alô!

Liều Y Y giữ tinh thần bình tĩnh, với giọng nói hết sức bình thường.

- Liều Y Y! Đã lâu rồi không liên lạc gì, hôm nay cô thật là quyết đoán.

Đầu dây bên kia của điện thoại là một giọng nói rõ ràng. Anh ta nói với Liều Y Y bằng khẩu khí mạnh cứ như kẻ bề trên. Nhưng Liều Y Y lại nở một nụ cười hướng về phía Trần Tuấn Long, ra hiệu hẳn ra ngoài kêu Tiểu Đường vào.

Trần Tuấn Long nhìn thấy bộ dạng cô khẩn trương như vậy thì đứng dậy lắc đầu, sau đó đi ra bên ngoài gọi Tiểu Đường vào. Chỉ nghe Liều Y Y từ phía sau nói:

- Từ sư huynh, anh gọi điện thế này, xem ra là anh cũng coi trọng chuyện giao dịch làm ăn này. Thế nào, anh có hứng thú hợp tác không?

Thì ra là thế, là cùng hợp tác à. Trần Tuấn Long mỉm cười, vẫy tay gọi Tiểu Đường. Cậu ta chạy chậm lại bên này. Hai người cùng lắng nghe Liều Y Y nói chuyện điện thoại.

- Công ty chứng khoán Quốc Tín của chúng tôi phần lớn là đầu tư bậc trung thoi. Theo đuổi kết quả một cách hợp lý thôi, Liều Y Y, cô cho tôi một cái lý do, tại sao tôi phải cùng cô chơi trò này.

Đối phương điềm tĩnh hỏi, đột nhiên thể hiện thái độ,

- Hôn nữa, cô lần này, đầu tư lớn như vậy, nếu không phải có người bật mí cho tôi rằng thao tác lần này là do cô đặt lệnh thì tôi thật sự rất khó mà tin tưởng được đây. Liều Y Y, cô so với trước kia có phong cách làm việc rất khác nhau đó.

“Đấy chẳng phải là do cái tên Trần Tuấn Long kia áp bức mà ra nữa sao?” Liều Y Y nghĩ thầm, xem ra mình phải cẩn thận, và rành mạch. Sau đó cô nhanh trí đáp:

- Nếu đầu tư rõ ràng, tiền bày ra trước mắt mà chúng ta còn không đi lấy, lại còn cẩn thận thận trọng như vậy, thì là một người thao tác có tiếng, tôi cảm thấy bản thân mình quá thất bại rồi. Cái này chính là phiếu lưu càng cao thì tiền lời càng lớn. Tôi tin tưởng vào đạo lý này.

Cô vừa nói chuyện qua điện thoại, vừa mang theo di động tiến tới chỗ bàn, ngay cạnh tờ giấy trắng viết vài từ, rồi đưa cho Tiểu Đường.

Tiểu Đường nhận tờ giấy, để trước mặt Trần Tuấn Long, hai người thấy, trên giấy chỉ viết:

- Đặt lệnh, hai mươi triệu.

Tiểu Đường chăm chú nhìn Liều Y Y bằng ánh mắt dò hỏi. Cậu ta nghi ngờ, đem hết vốn đổ vào, đây không giống cách làm việc của Liều Y Y, vì thế Tiểu Đường muốn xác nhận lại. Liều Y Y một tay cầm điện thoại, vừa gạt đầu dứt khoát với Tiểu Đường, biết rằng cô đã khẳng định, Tiểu Đường vội vàng xoay người, đi ra ngoài đặt lệnh.

- Cô sẽ còn thất bại thôi, Liều Y Y ạ. Sư huynh như bọn tôi đây mà vẫn còn chưa dám lấn lộn. Ai mà không biết sư muội cô là trụ cột của chứng khoán Ngân Hà chứ.

Đối phương dường như cũng không sót ruột, vẫn tiếp tục nói với Liều Y Y:

- Từ sáng đến giờ vẫn chưa đến hai tiếng đồng hồ, cô vừa nhập hơn một trăm triệu tiền vốn, cô có thể bảo là chúng tôi không lo lắng sao? Chúng tôi vẫn dõi theo cô đó, ha ha...

Liều Y Y rửa thầm trong bụng một câu: “Cáo già!” Mắng thì mắng nhưng cô vẫn cười ngọt nói:

- Từ sư huynh, nghe nói anh luôn tập trung vào thị trường chứng khoán, sao đột nhiên lại có hứng đầu tư vào tiền đồng vậy?

- Do thị trường cổ phiếu lợi nhuận quá ít, cho nên lần này tôi quyết định theo cô chơi một chuyến, đầu tư vào tiền đồng. Cô thấy thế nào? Có hoan nghênh chào đón Từ sư huynh của cô gia nhập không?

- Hoan nghênh chứ, mọi người cùng nhau hợp tác kiếm tiền mà.

Liều Y Y nói qua quýt.

- Chứng khoán Ngân Hà chúng tôi cũng hy vọng có thể cùng một công ty có thực lực bắt tay hợp tác, liên hợp giao dịch. Nếu công ty chứng khoán Quốc Tín của các anh có lòng tin, thì chứng khoán Ngân Hà chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh các anh gia nhập.

Liều Y Y cùng đối phương nói trên trời dưới biển, cô hiểu rõ nói những lời này với mọi người đều là vô ích, nhưng vì Từ sư huynh này thân phận siêu nhiên. Nếu anh ta đã hỏi về chuyện này, Liều Y Y đoán rằng, điều này cũng không phải đơn giản, bọn họ nhất định đã xem trọng chuyện đầu tư vào thị trường tiền này lâu rồi, chỉ là chưa đủ quy mô để đầu tư vào thị trường thôi. Mà lần này có Trần Tuấn Long đầu tư, mình mang theo hai tỉ tiền này lại giống Trình Giảo Kim tiền phong tiến vào đầu tư, chắc sẽ làm rối trí nhiều người đây.

Huống chi vị Từ sư huynh này vốn nổi tiếng là người rất cẩn thận và thao tác rất chu đáo. Chuyện mà anh ta đã xem trọng chắc chắn không phải do nhất thời bị kích động. Hiện giờ sẽ cùng nhau hợp tác trước khi đối phương suy đoán ra nội tình bên trong.

Liễu Y Y lo lắng bây giờ đã khẳng định sẽ kiếm được bao nhiêu tiền, đối phương rất xem trọng hiệu quả, hiện tại gia nhập vẫn chưa muộn, chỉ là cơ hội tốt đã bị mình cướp đi, nhưng nếu đối phương chiếm giữ về mặt tài chính, thì mình thêm phiền toái.

Cho nên giờ cô phải ổn định đối thủ, không thể để cho vị Từ sư huynh này nhìn thấu được lá bài của mình.

-Ha hả.

Từ sư huynh nở nụ cười, với giọng điệu tương đối kiêu ngạo:

- Liễu Y Y, cô cũng biết tôi mà, thả làm đầu gà còn hơn là đuôi phượng. Nếu lần này công ty chứng khoán Ngân Hà các cô rút trước, cơ hội này sẽ là của các cô, lần sau chúng ta lại hợp tác.

Nghe những câu nói này của Từ sư huynh, công ty chứng khoán Quốc Tín bọn họ sẽ không tham gia đầu tư lần này.

Liễu Y Y nghe xong lập tức nóng nảy, chính cô như mồi, đối phương lại không dính câu, vừa định nói chuyện, chợt nghe đầu dây bên kia có người chạy tới, hỗn hển nói:

- Vừa lấy được tin, bên công ty chứng khoán Ngân Hà vừa thêm vào một lệnh giao dịch hai mươi triệu. Hiện bây giờ tổng số giao dịch của bọn họ đã lên đến hai tỉ rồi!.

Người đó nói giọng rất lớn, cũng rất vội, âm thanh xuyên qua điện thoại tới tai Liễu Y Y, Từ sư huynh bên kia vội bịt kín ống nói.

Liễu Y Y vừa nghe xong lập tức nở nụ cười, xem ra bọn họ vẫn chú ý tới mình. Rất nhanh, giọng nói của Từ sư huynh từ bên kia đầu dây không nhanh không chậm lại vang lên, đáp lại:

- Hay cho Liễu Y Y! Có phải là còn có tin tức gì mà tôi chưa nắm được không? Bây giờ nói thẳng cho tôi biết, trong tay cô có bao nhiêu tiền vốn chưa sử dụng đây?

Từ sư huynh bên kia lên mặt hỏi vòng vèo.

- Ha hả, Từ sư huynh, tôi chỉ có thể nói cho anh biết khách hàng của tôi lần này có rất nhiều tiền vốn, nhưng con số là bao nhiêu thì xin lỗi tôi không thể trả lời được.

Liễu Y Y giờ không còn nóng nảy nữa, cô muốn xem phản ứng của anh ta sẽ như thế này.

Nói như vậy, nghề chứng khoán khi thao tác thường theo thông lệ, tới thời điểm cuối cùng sẽ quyết định lợi thế cuối cùng. Cũng giống như đánh bạc cũng phải có đội dự bị, mỗi tay thao tác hoặc ít hoặc nhiều đều phải để lại một ít vốn dự trữ. Giống như cơ cấu đầu tư của Liễu Y Y ở chứng khoán Ngân Hà, Liễu Y Y có thể ngay trong buổi sáng đã nhập hai tỉ tiền vốn, lại chiến đấu tiếp ở buổi chiều, có thể suy ra, trong tay cô phải có ít nhất là một đến ba tỉ vốn di động trở lên, mà có thể sẽ nhiều hơn cũng không chừng.

Tiền công giao dịch kỳ hạn có thể nói là ở một con số không hề nhỏ. Lúc này lại đến lượt Từ sư huynh của công ty chứng khoán Quốc Tín trầm ngâm suy nghĩ.

Hoá ra ý tưởng giao dịch tiền đồng thì vị Từ sư huynh này sớm đã có rồi. Anh ta còn âm thầm bí mật liên hệ với một số công ty chứng khoán có thực lực, định chuẩn bị đặt lệnh giao dịch. Mấy ngày qua, giá tiền dao động rất mạnh, có khi có cơ hội, nhưng cũng có không ít nguy cơ. Anh ta không chế và điều khiển tiền vốn của công ty chứng khoán Quốc Tín, cũng như các khoản đầu tư ngắn hạn, cũng đã định bắt đầu kế hoạch hành động trong vòng hai ngày tới. Không ngờ đồng loạt Đột nhiên lại dao động mạnh, ảnh hưởng gián tiếp tới các lệnh giao dịch tiền đồng trong nước. Mọi người ai nấy đều thận trọng, anh ta cũng nghĩ không thể can thiệp gì khác hơn nữa, đành phải đợi.

Nhưng bất ngờ sáng sớm hôm nay lại có thay đổi, Chứng khoán Ngân Hà của Liễu Y Y đột nhiên dốc vốn vào thị trường tiền đồng với những giao dịch rất quy mô, làm anh ta không kịp chuẩn bị cho sự việc này. Một người thao tác dành nhiều thời gian nghiền ngẫm như vậy, anh ta quả thực rất coi trọng vị sự muội đi sau này. Hai năm trước Liễu Y Y đã thành công trong vụ thu mua được tập đoàn Xương Hâm, anh ta đã bắt đầu chú ý đến cô sự muội ít tuổi còn học ở Đại học Bắc Kinh này, vẫn định kéo cô vào cùng nhóm thao tác giao dịch với mình. Nhưng rồi thông qua tiếp xúc anh ta phát hiện, Liễu Y Y còn non nớt trên nhiều mặt, nói trắng ra là chưa đủ lòng lang dạ sói. Người như cô phụ trách các hạng mục đầu tư lớn như thế này, có thể nói là tạm được thôi. Thấy cô bản tính không độc, thì cần phải bàn gì thêm nữa.

Cho nên anh ta cũng không liên lạc gì với Liễu Y Y nữa. Nhưng lần này anh ta hoàn toàn bất ngờ, cô tiểu sự muội này vốn quá nổi tiếng với tính cẩn thận, thế mà không ngờ cô lại mạo hiểm giao dịch tiền đồng với quy mô lớn thế này, quả là khiến anh ta mở rộng tầm mắt.

Cũng tốt, để xem thực lực của cô thế nào, cuối cùng Từ sư huynh nói:

- Quá tốt, Liễu Y Y, tôi thích phong cách của cô trong khi làm việc như thế đó. Phải độc ác lên. Trước kia kiểu trẻ con của cô có vẻ thận trọng quá, tôi nhìn mà cũng sốt ruột. Lần trước tập đoàn Xương Hâm phát hành cổ phiếu mới, tôi thấy sốt ruột thay đấy. Cô có biết chúng tôi đợi cô bao lâu rồi không? Nếu tôi mà xử lý thì thu mua xong đã phát hành cổ phiếu mới ngay được rồi, có như thế mới kích thích được khát vọng đầu tư của nhà đầu tư chứ. Còn cô, cô để cho chúng tôi đợi khoảng ba tháng rồi cơ đấy, ha hả

Liều Y Y cũng cười,

- Từ sư huynh, tôi tin lúc ấy tôi để tập đoàn Xương Hâm đưa cổ phiếu mới ra thị trường sau ba tháng là cũng có lý do. Sau này anh cũng nhìn thấy đó, giá cổ phiếu tăng lên rất nhanh, năm mươi triệu cổ phiếu mới phát hành của tập đoàn Xương Hâm không phải là còn hơn một tháng để thị trường tiêu hóa hết sao?

- Cô quả rất may mắn! Liều Y Y, hy vọng lần này hợp tác tốt. Cô có thể sẽ toả sáng, tốt lắm. Như vậy, tôi cũng muốn thử giao dịch xem thế nào. Hôm nào chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi, rồi cùng nhau bàn bạc thêm.

Từ sư huynh vẫn nói với cái vẻ ngạo mạn như thế.

Liều Y Y gật đầu nói:

- Vâng, thế còn chuyện chúng ta liên hợp lại cùng thao tác giao dịch thì thế nào?

Cô hỏi.

- Tôi sẽ thông báo cho cô sau, bên này có động tĩnh gì, cô tốt nhất cũng báo cho tôi một tiếng, để chúng ta còn phối hợp.

Từ sư huynh vẫn dùng thái độ “cả vú lấp miệng em” đó mà nói chuyện, sau đó cúp điện thoại.

Liều Y Y cười nhạt bỏ điện thoại lại trên bàn, người ta thật là ghê gớm đấy nhỉ. Vị Từ sư huynh này là người của công ty chứng khoán Quốc Tín, tên thật là Từ Thế Lâm, cũng là nghiên cứu sinh tốt nghiệp Khoa Kinh tế của Đại học Bắc Kinh. Có điều anh ta ra trường từ năm 90. Ở trong giới chứng khoán, không người nào là không biết đến Từ Thế Lâm. Anh ta có phong cách làm việc tàn nhẫn, mà còn vững vàng, hơn nữa lại am hiểu chuyện leo lắt. Năm trước, trong tình trạng cổ phiếu của công ty nông sản ST trên thị trường liên tục bị rớt giá, giá cổ phiếu cũng bị ảnh hưởng, nhưng giá cổ phiếu của anh ta lại ngược lại, lợi ngược dòng trên thị trường, tăng 4.54 lần so với giai đoạn trước, làm đảo ngược cục diện vượt qua 160%. Ấy thế mà nông sản T sau khi qua một thời gian điều chỉnh lại dừng tại chỗ.

Nghe nói lúc đó Từ Thế Lâm đã nhận phụ trách xử lý trường hợp này, anh ta đã kiếm được nhiều tiền lắm. Thực lực của Từ Thế Lâm thể hiện ở chỗ anh ta có thể khống chế và vận dụng được nguồn tài chính của nhiều công ty chứng khoán. Sở trường của anh ta chính là thường tập hợp lại nguồn vốn hùng hậu để gây mưa gió trên thị trường chứng khoán với những khoản giao dịch vốn cực lớn.

Liều Y Y không tiếp xúc với anh ta nhiều lắm, lại biết người này tính cách rõ ràng, có thể bỏ qua cho người khác đắc tội với mình được. Không ngờ rằng lần này hai người lại chạm mặt nhau trên thị trường giao dịch tiền đồng. Cũng may là lần này lại cùng chung chiến tuyến với “sói” chứ không phải là đối kháng.

Gác điện thoại chưa được bao lâu, cuối cùng cũng có tin tốt truyền đến, nhiều công ty gia nhập vào thị trường, cùng bỏ vốn đầu tư và đặt lệnh. Đương nhiên, trong số đó có cả khoản tài chính của công ty chứng khoán Quốc Tín. Trong một thời gian ngắn, mức tập hợp lệnh giao dịch thật lớn, giá cả tiền đồng lúc lên lúc xuống. Đúng là sẽ có người vui mừng, có người lo.

Liều Y Y thấy tình hình như thế thì đương nhiên là mừng rỡ như điên rồi. Nhìn số tiền vốn không ngừng thâm nhập vào thị trường, đặt lệnh và giao dịch trong khi những đối thủ lại phản kháng yếu kém không có lực, quả thực là đã bỏ lỡ mất thời cơ tốt. Hiện tại nhân tố xác định duy nhất là báo giá của đồng Luân Đôn đêm nay. Nếu đồng Luân Đôn tiếp tục lên giá, như vậy sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến giao dịch thị trường ngày mai. Nếu đồng Luân Đôn có điều chỉnh, thì Liều Y Y sẽ lại tạo được một huyền thoại trong giới đầu tư.

Trần Tuấn Long yên lặng rời đi trước sự reo hò vui mừng thành công của mọi người, thậm chí bỏ đi mà cũng không thèm chào hỏi Liều Y Y nữa. Thật đúng là một tên quái gở, Liều Y Y nghĩ vậy. Lúc đó cô vừa ra ngoài một chút, quay trở lại hỏi mọi người mới biết là hân vừa mới đi.

Buổi chiều, tất cả các loại tiền đồng đều có sự điều chỉnh, có thể cảm giác rằng tiền dự trữ đã đủ, nhưng giờ phút này muốn phản kích đã là quá muộn rồi. Liều Y Y trên tay bây giờ không có vốn lưu động, đành trông mắt nhìn công ty chứng khoán Quốc Tín bọn họ dùng chứng khoán để đầu cơ buôn bán. Cũng còn may là trong tay cô đang có giao dịch hai tỷ, đã có nhiều nhà đầu tư bắt đầu đầu tư vào.

Mặc dù không có giao dịch, nhưng Liều Y Y vẫn liên tục không ngừng hoạt động, cô tiếp tục chỉ huy nhóm thao tác của mình giám sát chặt chẽ từng động tĩnh của các giao dịch. Buổi chiều sau khi nhận được báo cáo, cô cùng với Tiểu Đường vẫn ở phòng làm việc tiếp tục chú ý tình hình thị trường nước ngoài, rồi tổng hợp lại, phân tích, ghi lại tất cả các giao dịch trong ngày.

Cuối cùng, đã chín giờ tối rồi, cô buông lỏng cơ thể mệt mỏi của mình, đi ra khỏi văn phòng của công ty chứng khoán Ngân Hà. Vừa đi ra tới cửa chính của tòa nhà, cô đã phát hiện chiếc SPARK đang ung dung đứng ở ngoài, Trần Tuấn Long đang tựa vào xe, chân đứng thẳng, mỉm cười chờ ở chỗ đó.

- Nghỉ làm rồi à? Hôm nay thật vất vả cho cô quá!

Trần Tuấn Long nhìn Liều Y Y đi ra, mỉm cười nghênh đón.

- Anh vẫn chờ ở chỗ này sao?

Liều Y Y nhìn Trần Tuấn Long, cô hơi ngạc nhiên, buổi sáng không phải hân đã bỏ đi rồi hay sao? Làm sao bây giờ đã lại trở lại rồi? Nhìn dáng vẻ hân,

đường như đang cố gắng chờ mình.

- Xem là như thế đi.

Trần Tuấn Long trả lời khá chung chung:

- Hôm nay cô đã bận cả ngày, còn không ăn cơm đi, tôi mời cô đi ăn, nơi đó cũng không tồi, coi như là trả công vất vả hôm nay cho cô.

Trần Tuấn Long thành ý mời Liễu Y Y.

- Không cần đâu, cảm ơn anh.

Liễu Y Y từ chối Trần Tuấn Long, cô mệt chết đi được, thăm nghĩ nếu giờ này mà về nhà nghỉ ngơi thì tốt biết bao, ngày mai còn phải chiến đấu vất vả hơn, cô nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng Trần Tuấn Long không thêm đề ý đến sự từ chối của cô, thấy Liễu Y Y sắp đi, hắn đưa tay ra ngăn cản:

- Không cần như vậy đâu tiểu thư Y Y, tôi đâu đến mức làm cho cô chán ghét như vậy, tôi rất biết ơn cô vì đã rất nhiệt tình giúp tôi kiếm tiền, nên đêm nay tôi mới có thành ý mời cô đi ăn tối, tuyệt đối không có ý gì khác, xin cô yên tâm!

Trần Tuấn Long lại hướng lời mời về phía Liễu Y Y. Kì thực lúc này Liễu Y Y đã quá mệt rồi, không muốn giằng co lời thôi với hắn nên suy nghĩ một lúc rồi đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Trần Tuấn Long nghiêng người mở cửa xe cho Liễu Y Y. Liễu Y Y liếc nhìn hắn một cái, Trần Tuấn Long có vẻ rất là vui sướng. Cái tên này thật là biết cách ga lăng với phụ nữ đẹp, Liễu Y Y thăm nghĩ, cô lập tức khom lưng ngồi xuống.

Trần Tuấn Long trở lại vị trí lái ở đầu xe, hai người thắt chặt dây an toàn, rồi Trần Tuấn Long khởi động máy, rồ ga chạy nhanh lên quốc lộ, hòa vào dòng xe cộ.

- Anh muốn đưa tôi đi ăn cơm phải không?

Liễu Y Y hỏi, cô thấy Trần Tuấn Long đang chạy trên con đường này chính là đường dẫn về nhà trọ của cô.

Trần Tuấn Long quay đầu nhìn Liễu Y Y khẽ mỉm cười nói:

- Chỗ đó rất gần nhà trọ của cô, ngay bên cạnh Sông Mã, đợi đi tới đó rồi cô sẽ biết. Ha ha...

Liễu Y Y dựa vào ghế ngồi, hôm nay Trần Tuấn Long không có mặt ở công ty, lại không tìm thấy hắn, cho nên cô cảm thấy ắt là hắn cần được biết báo cáo về tình hình số vốn đầu tư của ngày hôm nay. Vì thế Liễu Y Y ngồi thẳng, nghiêng người về phía Trần Tuấn Long nói:

- Trần tiên sinh, tôi ...

Lời Liễu Y Y vừa nói ra đã bị Trần Tuấn Long cắt ngang:

- Tiểu thư Y Y, chúng ta vừa ở công ty ra, nên cô không cần phải gọi tôi là Trần tiên sinh, cứ gọi tôi là A Long đi, như vậy tốt hơn nhiều.

Trần Tuấn Long nói lời này là để lấy thiện cảm với Liễu Y Y, sao mà hắn lăm lăm miệng thế không biết, Liễu Y Y không biết làm thế nào đành nghe theo lời hắn

- Được rồi A Long, tôi nói cho anh biết, hôm nay chúng ta đã đầu tư cả toàn bộ hai tỷ đồng vào thị trường rồi. Đêm nay...

Cô vừa mới bắt đầu nói đã bị Trần Tuấn Long cắt ngang:

- Tiểu thư Y Y, tôi thấy hôm nay cô đã làm việc khá mệt rồi, giờ đã hết giờ làm rồi, tạm thời chúng ta nên quên công việc kia đi được không?

Liễu Y Y cũng không nghĩ đến là Trần Tuấn Long lại quan tâm chăm sóc mình đến như thế, liền ngừng lời, thở dài, ngồi im lặng trên ghế. Trần Tuấn Long quay đầu lại nhìn cô rồi hỏi:

- Sao vậy Y Y, tôi nói thế làm cô mất hứng à?

Liễu Y Y lắc đầu:

- Tôi nào dám mất hứng với ông chủ lớn chứ. Tiền của anh anh không lo, để cho người khác lo, anh thật là giỏi đó.

Liễu Y Y nói có chút trách móc.

Đúng vậy, chính mình còn muốn vì hắn mà lo lắng, còn hắn một chút quan tâm cũng không có.

Nghe Liễu Y Y nói như thế, Trần Tuấn Long cười, một hồi lâu mới nói:

- Liễu Y Y ơi là Liễu Y Y, cô có nghe qua về câu chuyện hoàng đế Lư Bang nhà Hán lập quốc khi xưa không. .ha ha. . .

Liễu Y Y thấy ngạc nhiên, chuyện cô trách móc với Lư Bang thì có liên quan gì với nhau, vì thế cô im lặng nghe Trần Tuấn Long kể chuyện.

- Chuyện kể rằng Lư Bang đã đánh bại Hạng Vũ, lên ngôi hoàng đế. Ông ta đã phong thưởng cho các đại công thần, rồi hỏi họ vì sao mà ông ta có được thiên hạ. Câu trả lời của đại thần rất khác nhau, nhưng đều không làm Lư Bang hài lòng. Cuối cùng ông ta đã đắc ý nói ra bí quyết của mình: “Lập mưu trong trướng, quyết thắng ngoài ngàn dặm, ta không bằng Từ Phòng. Trấn quốc an bang, làm yên lòng dân chúng, cấp quỹ khen thưởng, chi phí lương thực, ta không bằng Tiêu Hà. Cứ đánh là thắng, có công là lấy trên chiến trường, ta không bằng Hàn Tín. Ba người này là ba người tài trong cả thiên hạ của chúng ta hiện nay. Nhưng ba người này lại đều có thể do ta sử dụng. Cho nên ta mới có thể đoạt lấy thiên hạ.”

Trần Tuấn Long vừa lái xe vừa từ tốn kể, lời văn rất chi là trôi chảy.

- Cho nên Liễu Y Y này, tiền của tôi mà cô lại lo lắng thay cho tôi là đúng rồi. .ha ha. . . cô thấy tôi nói có đúng không?

Trần Tuấn Long cười nói.

- Hừ! Anh nghĩ sao cũng được! Tôi đâu có tài cán gì mà để anh sử dụng chứ.

Liễu Y Y từ hôm qua đến giờ vì hai tỷ đôla của hân mà thức cả đêm, rồi ban ngày làm việc nữa, một đến ngất ngư, nên nghe được những lời hàm ý của Trần Tuấn Long vừa rồi, cô cũng biết là Trần Tuấn Long đang khen ngợi tài năng của mình, dĩ nhiên là trong lòng Liễu Y Y có vui lên một chút.

Trần Tuấn Long cười lớn, nhưng rất nhanh, hân liền lấy lại vẻ sắc sảo của mình:

- Thật ra Liễu Y Y nè , lúc này cô có thấy cô mệt mỏi, có biết tại sao không?

Hân hỏi Liễu Y Y, không đợi cô trả lời hân lại nói tiếp:

- Đó là bởi vì hiện tại cô không đứng ở một cấp độ cao hơn để nhìn nhận vấn đề, cô cứ cho rằng cô đang đứng ở vị trí của một người nhân viên môi giới trong công ty chứng khoán Ngân Hà, làm tốt công việc của mình là được rồi, tôi nói cho cô hay, nếu như cô cứ nhìn nhận vấn đề theo kiểu như vậy, thì tầm nhìn của cô sẽ luôn bị hạn chế ở cấp độ này, chỉ ở mức độ là một nhân viên môi giới giao dịch chứ mãi mãi không bao giờ nâng cao được.

Những lời này của Trần Tuấn Long làm Liễu Y Y chợt hiểu ra. Quả đúng như lời hân nói, từ khi vào chứng khoán Ngân Hà tới nay, với cái danh hiệu về vang này, cô cũng có được nhiều thành tích, nhưng xem ra cô thấy những thành tích đó cũng rất bình thường, chẳng qua là làm việc theo một khuôn mẫu sẵn có mà thôi. Cô vốn là một người môi giới, tự nhiên là muốn rèn luyện kỹ năng thao tác của mình rồi. Mà cùng lúc đó, Trần Tuấn Long lại đưa hai tỷ tiền nhân nhả của hân vào tay cô, thoải mái tùy ý cô thao tác. Nói một cách tương đối thì hân biết cách thả lỏng, còn bản thân mình thì lại cứ bị quanh quẩn, hạn chế trong phạm vi của những thao tác tài chính này.

Hên chi mà hân không hề lo lắng về lợi nhuận của số tiền này. Hóa ra trong suy nghĩ của hân thì việc quản lý số tiền này là nhiệm vụ của cô, hân là ông chủ, đương nhiên là hân không cần phải sốt ruột rồi.

Con người Liễu Y Y rất thông minh, cô hiểu hết những gì mà Trần Tuấn Long nói, cùng với thái độ của hân. Không phải là hân không quan tâm, mà hân chỉ quan tâm là cô có hoàn thành được nhiệm vụ của cô hay không thôi. Thì ra là thế!

Liễu Y Y nghĩ đến đó liền quay đầu nhìn Trần Tuấn Long, cùng lúc đó Trần Tuấn Long cũng quay lại, hai người nhìn nhau, ngầm hiểu ý nhau, cả hai cùng mỉm cười. Từ lúc gặp Trần Tuấn Long đến giờ, Liễu Y Y hiểu thêm về hân hơn một chút. Trần Tuấn Long có thể giảng giải được cho cô như vậy, chứng tỏ là cô đã chấp nhận sự tồn tại của Trần Tuấn Long ở trong suy nghĩ của mình, không còn ác cảm đối với hân nữa.

Xe đi tới một quán cà phê rất thanh lịch, quán này nằm bên cạnh Sông Mã, cách chỗ ở của Liễu Y Y khoảng một cây số. Liễu Y Y chưa từng tới nơi này, ngày thường cô bề bộn nhiều việc, đi làm về là kiểm đại cái gì để ăn cho thật no. Thành ra như Trần Tuấn Long nói, cô luôn dậm chân tại chỗ ở cái cấp độ của mình, xem ra cô cần phải thay đổi bản thân mình mới được, phải biết thưởng thức cuộc sống hằng ngày của mình!

Nơi này có vẻ làm ăn không được khấm khá lắm, theo như sự quan sát của Liễu Y Y, trong bãi đỗ xe chỉ có lác đác vài chiếc. Nhưng lúc Trần Tuấn Long dẫn cô đi vào nhà hàng, cô chợt giật mình, nhà hàng từ trong ra ngoài đều có người phục vụ đứng xếp thành hai hàng, người phục vụ mang gang tay trắng khom người cung kính mời Trần Tuấn Long và Liễu Y Y đi vào cửa chính, rồi quay người hướng về Liễu Y Y và Trần Tuấn Long, tất cả đều đồng thanh hô:

- Hoan nghênh được tiếp đón Liễu tiểu thư và Trần tiên sinh!

Liễu Y Y lúc này mới chú ý, căn phòng rộng như vậy mà không hề có một vị khách nào, chắc chắn là nơi này đã được Trần Tuấn Long bao hết, hân đúng là đại gia, chắc chắn vụ này đã ngốn không ít tiền đâu. Không biết thế nào mà Liễu Y Y lại cảm thấy thích thú trong lòng với khung cảnh hoành tráng thường chỉ thấy trên các bộ phim truyền hình thế này.

Trần Tuấn Long và Liễu Y Y đi tới ngồi ở vị trí giữa phòng, người bồi bàn mở khăn ăn, châm nến rồi cúi người lui ra. Cách bàn ăn không xa là một cây đàn dương cầm. Lập tức không khí trong phòng ăn trở nên sống động, vui vẻ hân.

Xem ra người ta đến nơi này không chỉ đơn thuần để ăn, mà còn để hưởng thụ. Liễu Y Y vừa uống một ngụm nước vừa nghĩ. Để lấy lòng mình, Trần

Tuấn Long cũng bỏ ra khá nhiều công sức, công phu đấy! Kỳ thực, mỹ nữ trời sinh là cần một người đàn ông đến che chở. Trần Tuấn Long cũng không ngại làm ít nhiều gì đó vì Liễu Y Y. Chỉ cần Liễu Y Y vui, không gì là Trần Tuấn Long không thể làm.

Lúc này Liễu Y Y nhận thực đơn của người bồi bàn đưa tới, xem xét kĩ lưỡng. Hôm nay là một ngày mệt mỏi của mình, và bây giờ mình có quyền được thụ hưởng một chút. Đầu bếp của nhà hàng này là người Pháp, Liễu Y Y không chút khách khí chọn một phần bít tết, còn muốn có thêm một ít salad và rượu nho. Cô đang giảm béo, mặc dù bụng rất đói, nhưng cô cũng không dám tùy tiện, chỉ chọn đủ ăn.

Trần Tuấn Long thấy Liễu Y Y chọn bít tết, cũng gọi bít tết, người bồi bàn châm rượu cho hai người. Rượu là loại vang đỏ, thuần túy hương nho. Trần Tuấn Long luôn mẫn cảm với các loại đồ uống có cồn, nhưng vì món ăn mà Liễu Y Y gọi đặc biệt rất hợp khi được kích thích bởi rượu, nên Trần Tuấn Long đành năngly với cô.

- Chúc cho chúng ta sớm có được 300% lợi nhuận!

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

- Tôi cũng hi vọng như thế.

Liễu Y Y nhấp nhẹ một ngụm rượu nho, rồi cô bỏ li ly rượu xuống, hỏi Trần Tuấn Long:

- A Long, anh không ngại khi tôi hỏi anh một vấn đề khá là riêng tư chứ?

Liễu Y Y chăm chú nhìn Trần Tuấn Long, như muốn nhìn xuyên thấu con người hắn. Cô vẫn rất tò mò về Trần Tuấn Long. Minh ở trước mặt hắn như bị hắn đọc được hết mọi bí mật, trong khi đó mình hoàn toàn không biết gì về hắn cả. Liễu Y Y trầm nghĩ, cô chỉ muốn biết thêm một chút về Trần Tuấn Long thôi.

Trần Tuấn Long gật đầu mỉm cười, làm động tác như ra dấu “mời”.

- Anh có bạn gái chưa?

Liễu Y Y nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long. Vừa mở miệng là Liễu Y Y đi thẳng vào vấn đề, Trần Tuấn Long khôì ngô như vậy, chắc chắn có rất nhiều bạn gái, sao hắn còn vương vấn tới mình làm gì, cho nên Liễu Y Y muốn hỏi thử để biết.

Trần Tuấn Long cũng không ngờ Liễu Y Y lại hỏi hắn một cách thẳng thừng như thế, hắn lập tức mỉm cười:

- Ha ha, tôi đây phong lưu phóng khoáng, là thanh niên tốt trong xã hội, người gặp người thích rồi. Đương nhiên là...

Thấy Liễu Y Y đang chăm chú lắng nghe, hắn mỉm cười trong lòng, cố ý kéo dài:

-... chưa có bạn gái.

Lời nói nửa đùa nửa thật của Trần Tuấn Long thật là làm người khác khó phân biệt thật giả. Chỉ có điều Liễu Y Y nghe vậy thì biết là phần nhiều không đúng sự thật. Cô lắc đầu “hừ” một tiếng, ra vẻ không tin, nhưng không biết thế nào mà cô lại không hề có ác cảm với cái “thiện ý lừa gạt” này của Trần Tuấn Long, ngược lại, trong lòng còn khắp khỏi hi vọng, tựa như câu trả lời vừa rồi của Trần Tuấn Long làm cô vừa lòng vậy.

Thực ra thì đây là cái tính ích kỉ cố hữu của phụ nữ. Đêm nay vì cô mà Trần Tuấn Long đã chuẩn bị một buổi tối thịnh soạn như thế - bữa tối dưới ánh sáng đèn nền lung linh, một buổi “hẹn hò” quá lãng mạn thế này đúng là lần đầu tiên kể từ khi cô đi làm. Đúng là “ước mơ” mấy chục năm qua của cô giờ trở thành sự thật. Thật ra lúc trước cũng có nhiều người theo đuổi cô, nhưng do lúc đó cô quá đam mê công việc nên đều từ chối bọn họ thẳng thừng. Phải đến ba tháng trước cô mới chấp nhận sự theo đuổi của người bạn trai Tống Chí Hào. Liễu Y Y chỉ không ngờ gã tiếp cận và theo đuổi mình chỉ nhằm mục đích là để biển thủ công quỹ. Cho nên bây giờ đối với sự “theo đuổi” của Trần Tuấn Long lúc này, mặc dù hai người đã có mối quan hệ về mặt thể xác, nhưng cô vẫn hết sức thận trọng.

- Anh không gạt tôi đấy chứ?

Liễu Y Y nói:

- Lần trước tôi còn thấy hình như có một cô gái ngồi ở hàng ghế phía trên xe của anh mà. Đừng nói với tôi đó là em gái của anh đấy!

Trần Tuấn Long biết ngay là cô đang nói đến Tiểu Mẫn. Vì thế hắn liền cười đáp:

- Cô nói chí phải, đó chính là em gái của tôi

Nhìn bộ dạng không tin của Liễu Y Y, hắn lập tức sửa lại lời nói:

- Là em gái của bạn tôi. Ha ha...

- Đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Liễu Y Y nói mỉa mai

- Anh có bạn gái hay không thì cũng đâu liên quan đến tôi chứ.

Trần Tuấn Long khẽ cười trong lòng, đương nhiên là cô có quan tâm thì mới hỏi chứ, nhưng hắn cũng không nói ra lời đánh giá đó. Hắn lại mỉm cười nói:

- Y Y à, thực ra thì tôi muốn có một người bạn gái giống như cô nhất.

Trần Tuấn Long nói ra trắng trợn như thế, hơn nữa hắn nhìn Liễu Y Y với ánh mắt nóng bỏng khiến cho Liễu Y Y lập tức đỏ mặt. Rõ ràng là Trần Tuấn Long có ý với cô, từ giờ khắc này, trong lòng cô bắt đầu có chút xao động. Lời nói của Trần Tuấn Long làm cô cảm thấy ấm áp. Lúc này, khi cô còn đang do dự thì người bồi bàn đem thêm đồ ăn tới. Thừa dịp này, Liễu Y Y tranh thủ điều chỉnh lại cảm xúc của mình một chút.

- Xem ra bít tết tối nay sẽ rất là ngon đây.

Liễu Y Y mượn vấn đề về đồ ăn để thoát ra khỏi cái đề tài kia.

Trần Tuấn Long cảm thấy tiếc nuối, lúc này hắn đã thấy Liễu Y Y có chút xao động rồi, nhưng cuối cùng cô đã không tỏ vẻ thêm gì nữa, hắn tự an ủi mình là không sao, cần phải kiên trì hơn thì mới được.

Ngay lập tức hai người cùng thưởng thức món bít tết vừa mới được bung ra, hương vị quả không tồi, Liễu Y Y cắt ra theo hình khối, bỏ vào miệng nhắm nháp, Trần Tuấn Long thì nhấp nhẹ một ngụm rượu nho, hắn đang yên lặng quan sát Liễu Y Y.

Lúc này tiếng đàn dương cầm tạm ngưng, từ một góc có tiếng đàn vi-ô-lông vang lên, một vị nữ nhạc sĩ đang kéo đàn du dương, từ từ tiến đến bàn ăn của hai người, Liễu Y Y và Trần Tuấn Long đều ngừng ăn, chăm chú lắng nghe tiếng nhạc động lòng người kia, không khí trong phòng trở nên hết sức lãng mạn, Liễu Y Y cảm thấy lâng lâng, cô cầm lấy Liễu Y Y rượu, nhấp nhẹ một ngụm rượu vang đỏ, nhân cơ hội đó liếc trộm Trần Tuấn Long một cái, Trần Tuấn Long ngồi đối diện cô chỉ mỉm cười.

- A Long, tôi còn không biết anh làm cái gì?

Đặt chén rượu xuống, Liễu Y Y cầm dao nĩa lên, nhìn Trần Tuấn Long hỏi.

- Ha ha ... lẽ ra cô phải biết rồi chứ nhỉ.

Trần Tuấn Long cắt miếng bít tết ra, nhìn Liễu Y Y nói:

- Lần trước cô đã từng đi với tôi đến nơi đó rồi.

- Ý anh là đang nói về cái công ty chứng khoán kia à?

Liễu Y Y nghi hoặc, cô đang bỏ một ít bít tết vào trong miệng, tay nghề đầu bếp ở đây quả không tồi.

- Đúng vậy.

Trần Tuấn Long nói:

- Tôi vẫn còn chưa muốn làm công việc cụ thể nào, bởi vì tôi chưa tìm được người hỗ trợ.

- Ừ.

Liễu Y Y gật đầu đồng ý.

- Anh có biết muốn thành lập công ty chứng khoán cần làm bao nhiêu thủ tục không, phải trải qua rất nhiều phê duyệt mới có thể lấy được giấy phép, nói thực ra A Long, mặc dù tôi rất hiểu anh, nhưng tôi cảm thấy anh theo đuổi công ty chứng khoán đó là không thể.

- Không có gì là không thể!

Trần Tuấn Long mỉm cười

- Chỉ cần cố gắng, thì Liễu Y Y, trong từ điển của tôi không có ba chữ kia.

Trần Tuấn Long hào khí ngất trời, tự nhiên cũng khiến Liễu Y Y xao động. Xem ra người nam nhân này là người rất có chí khí.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 78: Phối Hợp Điều Tra.

Sau khi Thái Chiêu Dung tốt nghiệp một năm, hiện đang được làm việc tại sở cảnh sát khu vực, nơi mà những nữ sinh viên tốt nghiệp tại Học viện Cảnh sát nhân dân Bắc Kinh đều trở thành bảo bối. Cho đến bây giờ, vẫn chưa ai giao cho cô một nghi án quan trọng nào. Bình thường cô chỉ giải quyết những vấn đề tranh chấp, bất hòa của khu phố, những vấn đề về quản lý hộ tịch, và các công tác đơn giản khác.

Tháng này, Thái Chiêu Dung được theo thực hiện công tác với đội điều tra hình sự, đó cũng là kết quả dành cho sự phấn đấu của cô trong một thời gian dài. Tuy nhiên, trong giai đoạn này, người ta chỉ sắp xếp cho cô thực hiện thăm vấn đương sự, khảo sát, điều tra... Kỳ thật, Thái Chiêu Dung cảm thấy bọn họ không có thành kiến gì với mình, nhưng phải cho họ thấy một sinh viên tốt nghiệp xuất sắc Học viện cảnh sát nhân dân Bắc Kinh, mọi thứ đều tinh thông làm sao có thể thua kém những nam đồng sự này.

Hai ngày nay Thái Chiêu Dung đi theo đội trưởng Trình cũng rất bận, có rất nhiều công việc đều do cô một mình độc lập gánh vác đi làm.

Hôm trước, ở khu nội trú của trường Đại học Bắc Kinh có một vụ bắt cóc gây chấn động khắp nơi, cũng may kịp thời phá án nên nó cũng không tạo ra ảnh hưởng quá lớn. Nhưng khu vực nội trú không còn khả quan về tình hình an ninh, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi mà đã có hơn 60 vụ án được ghi lại trong hồ sơ báo cáo, chưa kể đến có rất nhiều người bị hại không lựa chọn cách báo án.

Vì thế, Thái Chiêu Dung đã từng đề xuất với đội trưởng Trình sử dụng những chuyên môn đặc biệt để phá án lần này. Cô còn muốn lấy mình làm mồi nhử để thực hiện kế hoạch. Nhưng đội trưởng phản đối để giữ an toàn cho Thái Chiêu Dung, còn vì cảnh lực hiện tại không đủ để thực hiện, và lại án này cũng không phải quá lớn, không có người bị hại bị thương nên không đáng để thực hiện phương án chuyên nghiệp này.

Thái Chiêu Dung biết. Cũng không thể nói đội trưởng của họ hành động. Quả thật là những chuyện như vậy và lưu manh cũng ngày càng nhiều, trong sở đúng là bất không xuể. Hôm nay bắt một người, nhốt lại vài ngày rồi thả hẩn ra, ngay sau đó hẩn sẽ lại gây án. Ngay cả cảnh sát cũng cảm thấy bất những người này là tự gây phiền toái cho mình thì làm sao đồng ý với phương án của Thái Chiêu Dung chứ.

Cuối cùng, Đội trưởng Trình cũng cười mà nói rằng anh cũng không muốn đưa phái yếu ra mạo hiểm, bằng không các sở cảnh sát khác trong vùng đều sẽ tìm đến anh ta gây phiền toái, vậy thì rất bị thảm.

Nói xong Thái Chiêu Dung cũng đỏ mặt, trong sở ban đầu đáng nhẽ ra sẽ không có nhiều nữ, ngoại trừ mấy người phụ trách hộ tịch, ghi danh, cô đúng là một nữ cảnh sát xinh đẹp. Mọi người đều biết cô chưa có bạn trai, rất nhiều đồng sự ngày đêm theo đuổi cô khiến cho cô thực sự rất phiền lòng. Không phải Thái Chiêu Dung không thích yêu đương, mà là chưa có ai vừa mắt cô.

Ngay khi Thái Chiêu Dung lập kế hoạch nên như thế nào để đi bắt tên giật túi kia. Tên giật túi kia ngược lại bị xe đụng phải, tuần trước có người báo tin nói rằng có người trên vùng lân cận tại Bắc Đại có người đụng phải, lúc ấy cô vừa chịu trách nhiệm trong sở, tiếp đến phải đến bệnh viện không ngờ lại gặp tên giật túi mà cô vẫn muốn bắt kia.

Hồ sơ của người này trong sở rất đầy đủ, một kẻ nhiều lần phạm tội. Gã thường xuyên bị bắt đến đồn cảnh sát bởi những vụ trộm nhỏ, chỉ có thể xử phạt trật tự, mấy ngày sau thả ra gã lại gây án.

Thái Chiêu Dung nhìn tên gia hỏa chỉ còn lại một nửa mạng sống, cảm thấy loại người này chết vẫn chưa đền hết tội, nhưng trách nhiệm của cảnh sát lại nhất định phải tra hỏi ngay lúc ấy là ai đụng phải gã. Sau khi tra hỏi biết được là một chiếc Spark màu vàng kim đụng phải. Điều bận tâm là gã bị cố ý tra thù, như vậy đây không phải là một vụ tai nạn giao thông, cũng không phải là bất ngờ. Thái Chiêu Dung khẽ nhíu mày, vậy là người tài xế lái xe kia cũng độc ác, may mà tên trộm này chưa chết, chỉ có điều sẽ bị tàn phế, bác sĩ nói gã bị liệt nửa người, dự đoán là nửa đời còn lại phải dùng đến xe lăn.

Loại người không có phép tắc này nhất định phải đem ra công lý, nếu xã hội mỗi người đều giống như gã chẳng phải sẽ lộn xộn hết sao.

Đáng tiếc Thái Chiêu Dung không thể tìm ra, ngoại trừ chiếc xe Spark màu vàng kim thì một nhân chứng tận mắt chứng kiến buổi tối hôm đó cũng không có. Lúc xảy ra sự việc là lúc nửa đêm gần về sáng, có rất ít người trên đường, cho dù có người nhìn thấy gã, người ta cũng không biết làm thế nào để giúp đỡ điều tra.

Người duy nhất biết đến là cô gái bị cướp, có thể là một sinh viên của trường đại học Bắc Kinh. Thái Chiêu Dung chẳng qua là hoài nghi, chứ không thể xác định được. Chính tên bị đụng cũng cho biết rằng chủ chiếc xe và cô gái bị gã giật đồ không có quan hệ, bản thân gã cũng cho rằng có thể do bản thân mình giật đồ bị người lái xe nhìn thấy, người lái xe kia tức giận trong lòng cho nên mới cố ý đâm vào gã, ngay cả gã cũng tự nhận là xui xẻo.

Trường hợp này nhanh chóng gây xáo động nơi xảy ra vụ án. Tại sở cảnh sát từ trên xuống dưới đều vì việc này mà bận rộn hơn. Ngay cả sở trưởng cũng đích thân nói nhất định phải bắt được kẻ đứng phía sau vụ án này. Đối với kẻ gây án đã bỏ trốn dám to gan hành hung người cũng nhất định phải đưa hẩn về quy án. Trong sở hợp để đội trưởng Trình dẫn đầu nhóm hành động phá án.

Do phần lớn người bị thương đều là nữ sinh, Thái Chiêu Dung cũng được bố trí cho nhiệm vụ, chính là điều tra để hiểu rõ tình huống bị tấn công của người bị thương tại đại học Bắc Kinh, cũng chính là cố gắng tìm hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra vào đêm hôm đó.

Trên thực tế đồn trưởng đã nói trường hợp này ngoài việc truy bắt được kẻ đứng sau ra, vụ án về cơ bản đã có thể kết án. Kẻ phạm tội một tên cũng không lọt, người đều bị bắt hết, còn có gì mà phải tra nữa.

Chẳng qua Thái Chiêu Dung tỉ mỉ phát hiện ra, vụ án lần này tất cả đều có người bị thương nặng. Bọn chúng dùng dao đi bắt cóc người, dao nhỏ bắt quá là dùng để đe dọa, dù là bọn họ đã thương người cũng không phải là nặng, ngược lại rất có chừng mực, cho nên sự kiện lần này sinh viên Đại học Bắc Kinh bị thương nhiều. Nhưng bọn chúng cơ bản đều bị thương, có người suy giảm lá lách, bây giờ còn nằm ở bệnh viện

Sinh viên làm việc nghĩa, ra tay cũng thâm độc, Thái Chiêu Dung nghĩ tình hình lúc ấy có sự hỗn loạn, nhiều người lại tạp, trình diện cảnh sát cũng chỉ là hỏi một chút mà thôi, Chờ đến thứ hai cô đi làm, sẽ tìm ra manh mối tra hỏi người bị hại Chu Tu Mai và còn có kẻ bắt cóc bị đâm bị thương. Thái Chiêu Dung đã biết lúc ấy người cứu Chu Tư Mai là nam, chẳng qua không có gì về hắn được ghi lại, hắn rốt cục là ai không biết.

Nhìn thấy ý Thái Chiêu Dung có ý tiếp tục điều tra vụ án, một vị đồng sự của cô bất bình, tra được người đó thì như thế nào, người ta làm việc nghĩa hưởng chi việc này đã sớm được cấp trên quyết định rồi, kẻ phạm tội gây án, học sinh dũng cảm phản kháng, không có gì phải điều tra nữa.

Nhưng Thái Chiêu Dung như có đá đè trong lòng, bởi vì cô sau khi dò hỏi thì phát hiện ra người đã tặng mấy tên bắt cóc vài vết dao cũng là lái một chiếc Spark.

Xe Spark thực sự quá phổ biến ở đường phố Bắc Kinh, khắp nơi đều có loại xe này, khối thiên thạch trên trời tùy tiện rơi xuống đều có thể rơi trúng một hai chiếc, không có gì là không thể.

Nhưng Thái Chiêu Dung vẫn kiên nhẫn tìm kiếm, cô táo bạo nhận định rằng người đàn ông này nói không chừng cũng là sinh viên Bắc Đại. Cảm giác được điều này, cô kiểm tra bãi đỗ xe của trường, bản ghi chép để biết được trong chính những người đỗ xe, cô tìm thấy có 16 người đi xe Spark, trong đó có 3 người là nữ, và 5 vị giáo sư. Sau đó, cô cũng đồng nghiệp của mình vội vàng sắp xếp công việc điều tra chỉ trong vòng một ngày, kết quả vị đồng sự kia của cô cứ phàn nàn rằng cô làm như vậy là không có căn cứ nghiệp vụ, cho dù là tìm được người cũng không có ý nghĩa gì. Lần trước, tất cả sinh viên còn nhận được bằng khen của sở cảnh sát về việc hăng hái làm việc nghĩa.

Nhưng với sự nhạy cảm của mình, Thái Chiêu Dung không dám mạnh dạn nói ra với đồng sự về cách nghĩ của mình. Trực giác cho cô biết, ngoài Đại học Bắc Kinh, những tên trộm có một mối liên hệ nào đó với sự kiện đã thương người, cô phải điều tra cho rõ.

Trên danh sách chỉ có một người là Trần Tuấn Long chưa từng hỏi qua. Hắn chưa tới học kì thứ hai, đến kí túc xá tìm cũng được. Do vậy, Thái Chiêu Dung quyết định thứ ba lại đi một chuyến nữa. Cũng như vậy, thứ ba cũng không gặp được người cần tìm, thấy kì quái, Thái Chiêu Dung liền hỏi vị giáo sư giảng bài trên lớp, vị giáo sư này chỉ cho hay người học sinh này xin phép nghỉ.

Hôm nay là thứ tư, Thái Chiêu Dung lại quyết định đi một chuyến nữa, nếu còn tìm không thấy người thì những suy đoán của cô cũng chỉ là suy đoán, bởi vì cô cũng bắt đầu mất kiên nhẫn.

Hôm qua, khi Thái Chiêu Dung muốn đi đến trường, đồng sự của cô đã nói không rảnh. Thái Chiêu Dung biết anh ta không muốn đi cùng, cô cũng không miễn cưỡng, hôm nay chính cô tự đi một mình.

Thái Chiêu Dung ra khỏi đồn cảnh sát không lâu sau thì điện thoại di động của cô reo lên. Cô nhận cuộc gọi, hóa ra là cô bạn học Lý Diệc Phi gọi đến, cô ấy hỏi tối nay có muốn cùng đi mua sắm không. Sau khi tốt nghiệp hai người cũng ít khi gặp nhau đi chơi. Thấy Lý Diệc Phi mời, Thái Chiêu Dung thoải mái nhận lời.

- Này, Chiêu Dung, nghe nói khu vực của cậu phụ trách gặp phải một sự việc lớn?

Lý Diệc Phi buồn chuyện,

- Dường như là có kẻ bắt cóc vào trường bắt cóc con tin, tin đó hơi phóng đại, phải không?

Thái Chiêu Dung mỉm cười:

- Nhưng hiện tại an ninh cũng không thể phát sinh thêm chuyện gì, cũng may là kịp thời ngăn chặn những tên bắt cóc kia

- Thế à, tớ nghe nói sinh viên Đại học Bắc Kinh rất lợi hại nha, hi hi, mấy tên bắt cóc kia cũng thật sự là quá to gan lớn mật, nhưng vẫn là lực lượng quân chúng hùng mạnh.

Lý Diệc Phi nói. Truyện "Tuần Long Bách Mỹ Duyên " Truyện "Tuần Long Bách Mỹ Duyên "

- Ha ha... Đương nhiên...

Thái Chiêu Dung cười,

- Mấy thằng ranh kia cũng xui xẻo, người bị thương lá lách, phải cắt bỏ ruột non, còn có một tên bị chấn thương não nữa.

- Wow, những sinh viên đại học Bắc Kinh ấy xuống tay nặng vậy à, điều này sẽ không đáng đến việc phòng vệ quá mức chứ hả?

Lý Diệc Phi kinh ngạc.

- Không đâu, những sinh viên đó đều được nói là dám làm việc nghĩa, còn được khen ngợi ấy chứ

Thái Chiêu Dung nói.

- Ha ha... cái này nói là bọn bắt cóc chọn sai đối thủ để thực hiện.

Lý Diệc Phi cười.

- Đúng vậy.

Thái Chiêu Dung gật đầu, hai người lại hàn huyên một hồi nữa, sau đó Lý Diệc Phi hỏi:

- Chiêu Dung à, công việc trong sở của cậu thế nào? Công tác thuận lợi không?

Vừa rồi cô nghe Thái Chiêu Dung nói thời gian trước trong sở không coi trọng cô, chỉ giao cho cô làm một chút công tác đơn giản.

- Giờ thì tạm được rồi, tớ được điều đến đội điều tra hình sự. Trong sở bắt đầu giao nhiệm vụ cho tớ rồi.

Thái Chiêu Dung cười nói.

- A, vậy thì thật là tốt quá, quán quân vật lộn của chúng ta rốt cục cũng có thể rời núi, ha ha...

Phía bên kia đầu dây điện thoại Lý Diệc Phi cũng cười.

- Ha ha, tớ nói có cậu là cao thủ Taekwondo ấy chứ. Thế nào, cậu bên kia công tác được không?

Thái Chiêu Dung hỏi ngược lại.

- Khụ, cũng phải bắt bắt kẻ cắp, thăm vấn và vân vân, mấy vụ án lớn cũng không tới lượt chúng tớ, bọn họ ở đây là đang phân biệt đối xử với phụ nữ.

Lý Diệc Phi cũng oán hận.

Thái Chiêu Dung cảm khái nói:

- Đúng vậy, những người này đều có tính phân biệt giới tính, xem một ngày kia chúng ta liên kết với nhau phá đại án cũng uy phong lắm. Cho mọi người thấy sự lợi hại của chúng ta.

Thái Chiêu Dung ở trường học cũng rất hiếu thắng, cái gì cũng đứng nhất, có gan thừa nhận thất bại.

Lý Diệc Phi cười,

- Được, nhất định! Nhưng mà bây giờ cậu với tớ không cùng một đơn vị. Nếu không hôm nào tớ xin cha xin cậu về, chúng ta cùng hợp sức, cậu thấy thế nào?

Thái Chiêu Dung biết rõ cha của Lý Diệc Phi là Lý Thế Bằng hiện tại đã là Cục trưởng Cục công an, liền hỏi:

- Diệc Phi àh, cậu xem ba của cậu khi nào thì có thể chuyển chính thức vậy, tớ cũng muốn chúc mừng ông ấy. Ba của cậu là người có tính quyết đoán. Bây giờ trong sở từ trên xuống dưới đều khen ông ấy, nói ông ấy làm việc mạnh mẽ. Cậu xem, bác ấy không phải mới lên sao. Ngũ Hồ bang lập tức bị bác ấy xóa sạch. Diệc Phi àh, tớ rất là khâm phục cha của cậu, lấy những gì trước kia cục trưởng cũ không làm được mà nói, cha của cậu làm được. Tớ nghĩ bác ấy nhất định đứng vững trước những áp lực lớn.

- Ôi, đừng nói cha tớ, ông ấy bây giờ như thành ngôi sao, người ta yêu cầu càng ngày càng nghiêm khắc. Làm cục trưởng có cái gì tốt, ông ấy bây giờ không phải suốt ngày nhào vào công tác, ngay cả tớ và mẹ đều nói ông ấy là một cái máy làm việc điên cuồng.

- Ha ha, đó gọi là kẻ làm được việc thì mệt nhọc mà. Được rồi, Diệc Phi, tớ đi làm việc, tối nay gặp rồi nói chuyện sau, được không?

Cuối cùng Thái Chiêu Dung nói.

- Ừ, nghe nói cửa hàng Tây Đan có hàng mới, đêm nay chúng ta vừa đúng lúc có thể đi xem một chút, tớ phải chọn một hai bộ mới được, bình thường hết cả quần áo mặc.

Lý Diệc Phi vẫn còn chưa thỏa mãn nói.

- Cậu đó, vẫn thích mua quần áo như thế, ăn mặc xinh đẹp, nổi bật cho ai nhìn? Ha ha, lần trước cậu nói cái tên họ Khốn gì đó, bây giờ có còn theo đuổi cậu nữa không hả Diệc Phi?

Thái Chiêu Dung quý quý hỏi.

- Ai nói không có hả, trong số người đó hẳn là khó chơi nhất, khi thì tặng hoa, khi thì mời ăn cơm, không thèm để ý đến hẳn. Hẳn thích quần lấy cậu, cậu có biện pháp sao

Lý Diệc Phi oán hận trong điện thoại.

- Ha ha, đây không phải là tiểu thư Diệc Phi của chúng ta có sức hấp dẫn sao. Khi nào có người yêu nhất định phải để cho chị đây giúp cậu đánh giá nhé. Ha ha.

Thái Chiêu Dung cười ha hả nói.

- Làm gì có chứ....

Đầu bên kia điện thoại Lý Diệc Phi không có lý do, thẹn thùng.

- Vậy thì cậu cũng đem hoàng tử bạch mã của cậu ra trước đi chứ, ở trường cậu cũng là một đại mỹ nhân mà, ha ha...

Lý Diệc Phi cũng cười trêu lại Thái Chiêu Dung.

- Coi cậu nói kia, được rồi, không hàn huyên nữa, tốn tiền điện thoại, tối gặp.

Thái Chiêu Dung nhìn lên đã thấy đến Đại học Bắc Kinh rồi, nên nói với Lý Diệc Phi.

- Ủ... Vậy sau khi tan giờ làm tớ điện thoại cho cậu, bye bye

Lý Diệc Phi tắt máy sau đó.

Thái Chiêu Dung sau khi dừng xe đi lên khu giảng đường, khoa Kinh Tế, đại học Bắc Kinh. Bây giờ là giờ lên lớp, tất cả đều im lặng, chỉ có âm thanh giáo sư giảng bài mơ hồ truyền đến. Hôm nay, nhất định phải gặp tên Trần Tuấn Long kia? Thái Chiêu Dung nghĩ không biết hắn có phải người mình muốn tìm hay không, hắn có thể liên quan đến vụ đâm người kia hay không? Thực ra mấy vấn đề này ngay cả bản thân Thái Chiêu Dung cũng cảm thấy không có khả năng, cô chỉ muốn gặp người sau đó hỏi một vài câu, an ủi phán đoán vô vị của bản thân, trực giác cũng có lúc làm người ta mệt chết. Vì điều tra chuyện này mà cô bận rộn suốt hai ngày qua, hỏi hơn mười người, ngay cả đồng sự cũng nghi ngờ biện pháp này của cô, xem ra bản thân phải tỉnh táo lại mới được. hôm nay gặp tên Trần Tuấn Long kia xong Thái Chiêu Dung quyết định khóa lại hồ sơ vụ đâm xe kia.

Trần Tuấn Long ngồi trong phòng học, chẳng qua hắn không nghe bài giảng. Bây giờ hắn đang mở máy tính xách tay xem giá cả thị trường và tìm một ít thông tin có liên quan.

Hôm nay dường như tin tức xấu đến không ngừng. Theo tin tức mới nhất từ nước ngoài: phòng Thống kê đồng thể giới thứ tư công bố, thị trường đồng toàn cầu trong năm tháng đầu tiên năm nay tính luyến được khoảng bảy trăm năm mươi nghìn tấn, tiêu thụ bảy trăm linh bảy nghìn tấn. Lượng cung vượt cầu là tám trăm mười nghìn tấn. Từ tháng 1 đến tháng 4 năm 2006, nguồn cung cấp đồng thặng dư năm mươi nghìn tấn.

Hơn nữa, tuần trước đồng giá Luân Đôn (bảng Anh) liên tục tăng lên, đến ngày hôm qua đã bắt đầu thu lợi quay về. Theo như Liễu Y Y cho biết, đồng giá Luân Đôn đột ngột giảm mạnh, ảnh hưởng khá lớn đến giá đồng Thượng Hải vào thời hạn giao dịch.

Mà đồng tệ ngày hôm qua dưới thao tác mạnh mẽ của Liễu Y Y, ngưng tụ một lượng lớn trước nay chưa từng có, thêm vào lực ép từ phía chứng khoán Tư Thế Lâm, hôm nay khi bắt đầu phiên giao dịch tất nhiên phải giảm xuống, so với sự giảm giá so với đồng giá Luân Đôn càng thảm hại hơn. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Kết thúc phiên giao dịch thứ nhất có ba mươi mốt báo 19, chỉ 20 điểm, giảm 90 điểm, mua vào 588, lần giao định đầu khá tốt.

Nhìn chung tất cả các mã, hôm nay chỉ cần Liễu YY giữ vững trận địa, các phía còn lại nếu không tổ chức phản kích có hiệu quả, vậy thì Liễu YY và mình nhất định sẽ thu được một món lợi to. Trên thực tế hôm nay đã định sẵn các phương sẽ không có quá nhiều động tác, nhưng không biết tại sao hắn cảm thấy tình huống sản giao dịch mặc dù phát triển theo phương hướng có lợi cho bên mình nhưng Trần Tuấn Long luôn có điều nghi ngờ, hắn nghĩ không ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Lúc Trần Tuấn Long đang chăm chú suy nghĩ, giáo sư Lưu ở phía trên điểm danh:

- Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long!

Tô Tiểu Đình ngồi phía sau nhắc nhở:

- Trần Tuấn Long, thầy Lưu đang gọi anh đấy!

“Đám cảnh sát chết tiệt ăn no rừng mỡ hết chuyện để làm cả rồi sao!” Trần Tuấn Long có chút phiền hà, lại có cảnh sát tìm đến hắn, hắn lại không kiên nhẫn. Đứng dậy trả lời:

- Dạ, Thưa giáo sư có chuyện gì sao?

Lúc này, trông hắn rất giống người nổi tiếng được mọi người chú ý.

- Cô cảnh sát này nói muốn tìm anh để tìm hiểu rõ một việc

Giáo sư Lưu chỉ vào bên cạnh cô cảnh sát kia nói.

Quả nhiên, phía trên đó người nữ cảnh sát kia nở nụ cười, nụ cười sáng lạng, cô chỉ giải thích: - Xin mọi người đừng hiểu lầm, hôm nay tôi đến tìm Trần Tuấn Long là muốn biết thêm một chút về việc anh giúp đỡ một nữ sinh ở ký túc xá vào cuối tuần qua, cảm ơn mọi người.

Thái Chiêu Dung rất khôn ngoan, sợ mọi người hiểu lầm Trần Tuấn Long nên đặc biệt giúp hắn giải thích.

Hôm trước Trần Tuấn Long nghe Khương Hồng Đào nói có cảnh sát muốn tìm hắn, hắn cũng cân nhắc có thể là chuyện nữ sinh ở của ký túc kia, dù sao cảnh sát cũng đã nói mình là vì tự vệ nên làm bị thương người khác, xem chừng không có vấn đề gì, hắn lập tức đóng chiếc máy tính xách tay lại, sửa sang quần áo một chút, theo vị nữ cảnh sát kia đi ra khỏi phòng học.

Trần Tuấn Long đi theo sau Thái Chiêu Dung, lúc này hắn mới chú ý tới dáng dấp của vị nữ cảnh sát trước mắt này không tồi, vòng eo xinh xắn, cái mông có phần hơi nhô lên, chiếc áo cảnh phục đen trắng tắp, mới tinh phối hợp với chiếc váy làm cho người ta không thể kiềm chế một cảm giác hấp dẫn.

Hai người tới chỗ chiếc ghế dài dùng để đọc sách, Thái Chiêu Dung quay đầu lại, chú ý quan sát nam sinh này. Không thể nói Trần Tuấn Long là người sinh viên đại học non nớt, mà hắn thực sự là một người đàn ông trưởng thành, ở Trần Tuấn Long toát ra một vẻ điềm tĩnh. Theo cô ra đến đây mà hắn vẫn có biểu hiện thông dong, bình tĩnh. Thái Chiêu Dung âm thầm lấy làm kì lạ. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Nói như vậy, bất luận kẻ nào khi đối mặt với cảnh sát trong một cuộc điều tra đều đặt ra những câu hỏi nghi vấn mà không được báo trước đều có một chút căng thẳng, Trần Tuấn Long không hề có biểu hiện gì. Thái Chiêu Dung không khỏi hoài nghi, hắn, làm thế nào mà có thể bình tĩnh như thế?

- Mời ngồi!

Mang theo một tia nghi vấn Thái Chiêu Dung khom người nói với Trần Tuấn Long. Thấy Trần Tuấn Long ngồi xuống cô cũng ngồi xuống chiếc ghế dài.

- Chào anh, Trần Tuấn Long, tôi họ Thái, anh gọi tôi là sếp Thái được rồi. Tôi là người của sở cảnh sát, anh có biết hôm nay tôi tìm anh có việc gì không?

Theo thói quen, Thái Chiêu Dung hỏi. Lời nói của nàng tự nhiên có chút hơi ngạo mạn.

Trần Tuấn Long cười, trên mặt lộ rõ vẻ mặt tươi cười, hắn liền dựa tay vào chiếc ghế dài, nhấc chân lên một cách thông dong nhìn Thái Chiêu Dung rồi nói với giọng mỉa mai:

- Sếp Thái, cô không phải vừa mới nói ở trên lớp học đó sao. Cô bảo tìm tôi là điều tra về việc tôi làm việc nghĩa. Không phải sao?

Trần Tuấn Long vừa nói vừa nhìn Thái Chiêu Dung với ánh mắt chăm chăm vào bộ ngực của nàng qua bộ cảnh phục bó sát.

- À, tôi tìm anh chính là để kiểm tra và tìm hiểu thêm một chút về chuyện này.

Thấy Trần Tuấn Long càn rỡ không chút tôn trọng mình, Thái Chiêu Dung cảm thấy khó chịu, cô biết rằng cô luôn có thể tự hào về dáng vóc của mình. Bình thường lúc thẩm vấn nghi phạm, cũng có một vài tên nhìn cô với ánh mắt đáng khinh bỉ, nhưng bọn hắn không dám xác xược như vậy. Người như Trần Tuấn Long không ngờ dám lộ liễu khiêu khích, khiến cho cô quả thật tức giận.

- Vụ bắt cóc lần trước, tôi cũng không biết mà, cô nghe ai nói là tôi có mặt tại hiện trường lúc ấy?

Trần Tuấn Long hỏi lại, ngày đó khi chuyện xảy ra hắn không nhìn thấy bất kì người quen nào, ngay cả người hắn cứu Chu Tư Mai, trước đó hắn cũng không biết cô ta là ai, sau mới nghe người ta nói cô là hoa khôi của Đại học Bắc Kinh.

Nghe Trần Tuấn Long tự mình nói sự việc như vậy, Thái Chiêu Dung lập tức cảm thấy nghi ngờ.

- Trần Tuấn Long, anh phải biết rằng biết tình hình vụ việc mà không khai báo là tăng thêm một tội, ngày hôm đó chúng tôi biết được tổng cộng có 6 người bị hại, tên bắt cóc bị một người đâm bị thương, mà người đó chạy chiếc xe Spark màu vàng kim, những sinh viên được giúp đỡ vào thời điểm này cũng đã xác nhận điều này. Chúng tôi sau khi điều tra bãi đỗ xe của Đại học Bắc Kinh đã tìm được xe của anh. Hiện tại anh có thể không thừa nhận, nhưng tôi có thể lập tức đưa người đến để xác nhận lại điều này.

Tính cách của Thái Chiêu Dung không giống như vẻ ngoài mềm mại của cô.

Trần Tuấn Long nghe cô nói xong thì cười:

- Thật không ngờ sếp Thái thật sự là một người giỏi điều tra như vậy, chuyện đó mà cũng có thể điều tra ra được, tôi thật sự rất khâm phục. Ha ha, đúng vậy, hôm đó tôi có ở hiện trường. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Trần Tuấn Long vừa nói vừa nhếch mép cười nhìn Thái Chiêu Dung, lại cảm thấy hơi kinh ngạc, xem ra trước mặt anh là một nữ cảnh sát nhưng dường như là không phải thuộc số đông phụ nữ khác. Bây giờ Trần Tuấn Long đã có ý coi trọng việc tra hỏi của cô hơn, Trần Tuấn Long nghĩ cần tìm ra mục đích của cô.

Thái Chiêu Dung nhìn Trần Tuấn Long chịu thua thừa nhận, cảm thấy rất đắc ý, xem ra việc điều tra hai ngày như vậy bây giờ cũng có kết quả. Liên hỏi:

- Như vậy ngày hôm đó người cứu cô bạn gái bị bắt cóc kia chính là anh à?

Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu nói:

- Vâng, là tôi, ha ha..

- Thật là anh?

Thái Chiêu Dung không kiềm chế được việc hỏi lại lần thứ hai.

Trần Tuấn Long nghiêm khuôn mặt khôi ngô, cô biết hắn có võ, theo như tên bắt cóc bị thương nói lại, hắn ra tay vừa nhanh lại vừa mạnh, Thái Chiêu Dung cảm thấy nhất định người đã giúp đỡ kia nhất định trải qua một hệ thống huấn luyện bài bản, nếu không sẽ không lợi hại như vậy. Do vậy đến thời điểm này, nhìn Trần Tuấn Long trực giác nói cho cô biết người sinh viên khoa Kinh tế trường Đại học Bắc Kinh trước mắt cô là một người không hề đơn giản. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

Thái Chiêu Dung nhún mày, cô trầm giọng hỏi:

- Tôi muốn biết sau sự vụ ngày hôm đó vì sao anh không ở lại lấy lời khai của nhân chứng tại hiện trường mà lại lái xe đi khỏi trường?

- Vì cái gì?

Trần Tuấn Long cười, nụ cười có chút ngang tàng.

- Tôi gần như không có nghĩa vụ phải ở lại để trả lời thẩm vấn, pháp luật cũng không quy định như vậy. Đúng vậy, lúc ấy tôi chứng kiến thấy có người đang làm chuyện xấu, nhưng tôi chỉ có mặt tại hiện trường thôi. Vâng, tôi nhớ đến quyền của tôi hoặc những người công dân khác đang bị xâm phạm tại thời điểm đó, có thể hành xử một loại quyền lợi, tên là gì nhỉ, à, là quyền tự vệ bằng sức của mình. Xin hỏi sếp Thái, tôi là một công dân, sau khi hành xử hoàn toàn chính đáng với quyền hạn phòng vệ của mình, trước đó tôi chưa ăn com, lúc ấy đã đói bụng, tôi không cần phải đợi cảnh sát 110, cả nửa ngày không có một ai đến, lại cho rằng phải cung cấp cho họ ghi chép về phần tử phạm tội à? Sếp Thái, cô cũng không nên quên rằng thấy việc nghĩa dám làm giúp người dân cũng không chỉ riêng gì mình tôi.

Lời nói của Trần Tuấn Long sắc bén, trong giọng nói thể hiện sự nhạo báng với cảnh sát. Cuối cùng còn thức tỉnh Thái Chiêu Dung, hắn không phải là người suy nhất chứng kiến vụ việc, nên hắn là không thật sự cần thiết hắn phải ở lại lấy lời khai.

Thái Chiêu Dung thật không ngờ Trần Tuấn Long lại là người cuồng ngạo như thế. Trần Tuấn Long đã gặp những kiểu như cô, trong bụng thấy buồn cười, nói tiếp:

- Cho nên, tôi không hiểu sự tình đã xảy ra nhiều ngày như vậy, nhà trường cũng đã khen ngợi nhiều gương sinh viên dũng cảm, cô, sếp Thái, còn tìm tôi để tìm hiểu chuyện này làm gì? Cô không biết là cô đang lãng phí thời gian của tôi sao, thực sự xin lỗi, sếp Thái, tôi muốn quay về lớp học, cô còn có chuyện gì muốn hỏi không?

- Trần Tuấn Long!

Thái Chiêu Dung bị hắn chọc cho đến tức giận,

- Anh không cần phải ngông cuồng như vậy, anh phải biết rằng anh đâm bị thương người ta. Người bị anh đâm bị thương đang phải trị liệu tại bệnh viện, cứ cho là anh tự vệ nhưng chúng tôi có thể bắt anh bất cứ lúc nào về tội danh phòng vệ quá đáng!

Cô hù dọa Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cười, không thèm quan tâm nói:

- Nếu các vị thích thì làm như lời mình nói đi, tôi sẽ đi theo ngay!

Trần Tuấn Long đã nghe nói đến việc cảnh sát muốn điều tra ra người đứng sau vụ việc, mà cả nhà trường lẫn cảnh sát đều không muốn vụ việc âm ỉ lên. Hắn cho rằng vị nữ cảnh sát này chỉ là theo thông lệ điều tra mà thôi, cô hắn không tự quyết định được. Cũng không suy nghĩ xem Trần Tuấn Long muốn là có thể hù dọa được sao?

Trần Tuấn Long không để ý đến lời nói của Thái Chiêu Dung cười đứng dậy và quay đầu bước đi.

Thấy Trần Tuấn Long kiêu ngạo quá đáng, Thái Chiêu Dung nhún mày, cô đứng dậy lớn tiếng:

- Trần Tuấn Long, anh đứng lại đó!

Cả hai người đều không vừa ý khiến bây giờ phải “giương cung bạt kiếm”.

Trần Tuấn Long đứng lại một chút nhưng không quay đầu lại. Thái Chiêu Dung trầm giọng hỏi:

- Tôi hỏi anh, thứ sáu tuần trước, nửa đêm, khoảng lúc 0 giờ, anh đang làm gì, xe của anh ở đâu?

Trần Tuấn Long vừa nghe đến đó cảm thấy chột dạ, hóa ra đây mới là mục đích vị nữ cảnh sát này tìm đến anh. Thứ sáu tuần trước mình từ cuộc đua xe trở về, có đụng phải một tên trộm, hay là...

Trần Tuấn Long bình tĩnh xoay người lại đối diện hỏi:

- Sếp Thái, tôi không rõ cô đang nói cái gì, xin hỏi vấn đề này với vụ bắt cóc có gì liên quan hay sao?

Thái Chiêu Dung nhìn Trần Tuấn Long với ánh mắt chăm chăm, hi vọng có thể tìm trên người hắn một thứ gì đó, đáng tiếc Trần Tuấn Long không lộ ra một tia sơ hở nào, vẻ mặt không hề đổi.

Vì thế Thái Chiêu Dung nói:

- Tôi muốn hỏi anh là về một vụ chết người đêm hôm đó, ngay phía ngoài đường chỗ anh học, có một người đi đường bị cố ý đụng xe, sau đó chiếc xe gây án bỏ chạy, theo người có mặt tại hiện trường chiếc xe gây án là xe Spark, màu sắc và một vài chi tiết có điểm giống với chiếc xe của anh, hiện tại tôi đang hoài nghi...

Đáng tiếc không đợi cô nói hết, Trần Tuấn Long liền đưa tay, trầm giọng gạt lời cô nói:

- Hiện tại cô hoài nghi tôi đụng người có đúng không sếp Thái?

Trần Tuấn Long nổi nóng bước về phía trước hai bước, hai tay nắm lại:

- Nếu cô cho là như vậy, cô có thể lập tức đưa tôi về đồn công an. Cô thẩm vấn ở đây luôn chẳng phải không tốt hơn sao?

Thấy Trần Tuấn Long hành động kịch liệt như vậy, Thái Chiêu Dung cũng hết hoảng, vội lui lại phía sau hai bước, tránh cho Trần Tuấn Long đến gần.

- Hiện tại mọi việc đều phải có chứng cứ!

Trần Tuấn Long lạnh lùng nói,

- Sếp Thái, cô tưởng tượng giỏi như vậy sao không đi viết tiểu thuyết trên mạng đi? Cô không thể vội vàng và tùy tiện đổ tội cho tôi đâu. Tôi trịnh trọng thông báo, tôi có thể tố cáo cô tội phỉ báng người khác đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 79: Sóng Gió Thương Trường.

Hai người đối diện nhau, Thái Chiêu Dung thua ở chỗ cô hoàn toàn không biết gì về Trần Tuấn Long cả, về tính cách, thái độ, ngay cả trước đây cũng chưa từng gặp qua. Hơn nữa bằng vào kinh nghiệm công tác ít ỏi mà còn đụng phải Trần Tuấn Long là tay nhiều kinh nghiệm, Thái Chiêu Dung làm sao có thể có được thuận lợi.

Trần Tuấn Long cũng tự hỏi vì sao chỉ có một cô cảnh sát, bình thường cảnh sát không phải là cả hai người cùng phá án sao, nếu không có người khác ở đây, Trần Tuấn Long cũng không cần phải kiêng nể gì.

- Anh...

Thái Chiêu Dung lập tức thấy không có cách nào giữ Trần Tuấn Long, chẳng qua chỉ là trực giác của cô cho cô biết rằng Trần Tuấn Long có điều mờ ám, nhưng hắn cố tình ba hoa che giấu đi. Cô bây giờ cũng chỉ là hoài nghi, như vậy là không có căn cứ phán đoán, đối với điều này cũng khiến cô rất bức mình, cho dù là tự biết mình gặp Trần Tuấn Long mà không có chứng cứ thì không thể tố cáo hắn ta.

Trần Tuấn Long nhìn Thái Chiêu Dung trong bộ dạng chần chừ không dám lên tiếng, trong lòng mới thờ phào nhẹ nhõm. Hắn đêm đó dám xuống tay là vì biết chắc không có ai chú ý đến tình huống hắn đụng người, không phải Đặng Bác San nói một câu đụng là Trần Tuấn Long sẽ đụng. Hơn nữa Trần Tuấn Long làm việc mình muốn, không cần biết hậu quả...

Trần Tuấn Long yên tâm có chỗ dựa vững chắc, phía trên còn có một Cục trưởng Cục công an giúp hắn, hắn xem vị nữ cảnh sát này làm sao để điều

tra. Muốn hẳn phối hợp điều tra, không có cửa đâu!

Xem Thái Chiêu Dung hù dọa một lúc sau, Trần Tuấn Long nhòe miệng cười, chân mày nhướng lên, hẳn châm biếm nói:

- Sếp Thái, nếu cô hoài nghi chuyện này là tôi làm, tôi bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cô mang chứng cứ và còng tay tới tìm tôi, bằng không cô sẽ mang tội vu khống tôi đó!

Nói xong hẳn lắc đầu chẳng thèm ngó tới bộ dạng Thái Chiêu Dung rồi quay đầu bước đi. Thái Chiêu Dung bị Trần Tuấn Long làm cho tức giận đến mặt trắng bệch, nhưng lại không có cách nào với hắn. Nhìn Trần Tuấn Long bước đi, Thái Chiêu Dung xiết chặt nắm tay, oán hận nói:

- Trần Tuấn Long, anh đừng đắc ý, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ để chỉ ra điểm yếu của anh!

Kì thật Trần Tuấn Long không phải không bị Thái Chiêu Dung làm cho đau đầu, chẳng qua hẳn cũng may mắn biết Thái Chiêu Dung không có chứng cứ để có thể chứng minh chuyện xảy ra đêm đó. Không có chuyện này thì cô đúng là một nữ cảnh sát xinh đẹp. Ừ, cũng có phần thú vị! Trở lại lớp học Trần Tuấn Long trở lại chỗ cũ vừa nghĩ đến lần sau gặp cô, vừa mở lại chiếc máy tính xách tay xem tin tức thị trường.

Liễu Y Y đối với số liệu giao dịch sáng hôm nay mặt mày tràn đầy ngỡ vực. Sáng sớm hôm nay, Từ Thế Lâm của Công ty chứng khoán Quốc Tín đã kết nối nhiều đơn vị chứng khoán, bắt tay cùng nhau. Dưới sự chèn ép của bọn họ, giá cả giao dịch tiền đồng liên tục hạ xuống, nhìn qua biểu đồ xem ra Liễu Y Y phần thắng ít.

Nhưng rất kỳ quái là, mặc dù theo xu thế chung, dưới tình hình đầu tư giao dịch không ngừng ra giá trên thị trường, nhiều bên vẫn không có phản công mạnh mẽ, để cho giá cả rơi xuống một cách tự do. Hơn nữa khi nhiều bên đưa giá ra giao dịch, người tiếp nhận rất ít, không khí của toàn bộ cảnh giao dịch đông đảo hẳn sinh động.

Liễu Y Y vẫn muốn tìm ra nguyên nhân, trong lúc giao dịch cô cũng gọi điện thoại cho Từ Thế Lâm hai lần, đem nghi hoặc trong lòng mình nói cho Từ Thế Lâm nghe. Dù sao ở phương diện này, anh ta cũng có kinh nghiệm hơn cô. Nhưng Từ Thế Lâm cũng không chấp nhận, cho rằng các bên đã thế suy sức yếu, căn bản là không còn sức lực để phản kích. Kỳ thực từ phương diện kỹ thuật mà nói, các bên sẽ phản công vào ngày mai hoặc ngày mốt. Hiện tại xu thế của cuộc giao dịch đã sáng tỏ, các bên biết thật ngu xuẩn nếu khơi mào chiến đấu lúc này. Cuối cùng Từ Thế Lâm còn đắc ý giáo huấn Liễu Y Y. Anh ta còn tiết lộ trong tay anh ta hiện tại có nhiều vốn để xoay sở, kỳ thật anh ta muốn dò xét Liễu Y Y, nhưng Liễu Y Y đến cuối cùng cũng không có tiết lộ bí mật tài chính cho anh ta biết. Từ Thế Lâm hơi cảm thấy thất vọng, anh ta nhìn thấy màn hình trước mặt Liễu Y Y dường như án binh bất động, anh ta muốn tìm hiểu rõ nguyên nhân một chút, nhưng anh ta đâu nghĩ đến rằng, Liễu Y Y ngay ở ngày đầu tiên đã dốc ra hết toàn bộ vốn liếng, cô ngay cả một chút chút lực lượng trừ bị cũng không lưu lại.

Một buổi sáng cứ như vậy đi qua, Liễu Y Y đã trải qua một buổi sáng khó khăn nhất trong cuộc đời giao dịch. Khá tốt, biểu đồ giao dịch không có gì thay đổi. Hay là Từ Thế Lâm ở bên đó gây sóng gió, bên mình lấy được ưu đãi cũng ít, Liễu Y Y định bụng đến xế chiều giải phóng bớt một ít để thu tiền mặt. Kỳ thật theo như tình thế đi xuống thế này, qua mấy ngày nữa nhất định sẽ kiếm được càng nhiều tiền. Nhưng Liễu Y Y ngược lại có một dự cảm nói không nên lời, cô linh cảm có một mối nguy hiểm đang đe dọa đến cô, đó là một loại linh cảm muốn nói mà nói không được, cô rất muốn thu hồi vốn lại, nhưng hai tỷ đang tồn đọng ở nơi đó, không phải muốn ném vứt thì có thể ném vứt đi được.

Buổi chiều khôi phục lại thao tác giao dịch, Trần Tuấn Long liền gọi điện thoại cho Liễu Y Y. Liễu Y Y đem hết sự ngỡ vực trong lòng nói cho Trần Tuấn Long nghe, Trần Tuấn Long cũng không có hứa hẹn, chỉ nói là tiền vốn đều do cô độc lập giao dịch. Trần Tuấn Long không muốn hỏi lại những sự việc như vậy, sau đó ở trong điện thoại, Trần Tuấn Long lại mời Liễu Y Y đêm nay cùng đi ăn tối.

Nhưng Liễu Y Y sau khi suy nghĩ một chút vẫn lắc đầu cự tuyệt, cô bây giờ vừa mới có thiện cảm với Trần Tuấn Long, cô cũng muốn tìm hiểu nhiều về Trần Tuấn Long, nhưng hai ngày này đúng vào thời điểm cô đang trong giai đoạn giao dịch căng thẳng nhất, cô không muốn vì Trần Tuấn Long mà phân tâm, cho nên Liễu Y Y dửng dưng cự tuyệt Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long chỉ cảm thấy hơi tiếc. Tuy nhiên hẳn cũng cố nén nổi bức bách trong lòng.

Khi ăn cơm buổi trưa Liễu Y Y cùng Tiểu Đường bọn họ đến căn tin của công ty ăn. Khi bọn họ đi vào căn tin, rất nhiều người trong công ty đều nhìn chăm chú vào bọn họ. Hoá ra Liễu Y Y từ lần xảy ra chuyện không may với bạn trai trước, tất cả mọi người đều nghĩ cô nhất định sẽ bị công ty khai trừ, nhưng thật không ngờ Tổng giám đốc Vương của công ty không những giữ cô ở lại, để cho cô tiếp tục đảm nhiệm tay thao tác giao dịch của công ty, còn sắp xếp cho cô làm nhiệm vụ đầu tư quan trọng của công ty, điều này làm cho rất nhiều người đều mở rộng tầm mắt.

Bởi vì thời gian trước mọi người có những lời lẽ khiêu khích châm chọc Liễu Y Y. Một số tên nịnh hót thừa thế cũng muốn biết một trong những nguyên nhân vì sao cô muốn rời khỏi công ty, hoá ra cô ở công ty Chứng khoán Ngân Hà có quyền thế rất mạnh, bọn họ cũng không ít người nịnh bợ cô. Hiện tại cô đang nhận lấy sự dày vò trong lòng, bọn họ liền thừa cơ hăm hại, đợi cho cô một lần nữa đạt được trọng dụng, bọn họ mới thay đổi sắc mặt khác.

Liễu Y Y cảm thấy thật phiền về sự lãnh đạm của tình người trong thế gian này. Khi người được trọng dụng người khác sẽ nịnh hót bạn, cho dù bạn không tốt họ vẫn nói bạn tốt, Khi bạn cần họ ra tay giúp đỡ bạn, người mà giang tay ra kéo bạn lên mới đích thực là người tốt. Trần Tuấn Long có phải là người tốt hay không, Liễu Y Y vừa ăn cơm, vừa lẳng lặng suy nghĩ, đối với Trần Tuấn Long, cô phải tiếp tục quan sát, bởi vì còn có rất nhiều chuyện liên quan đến hắn, cô còn chưa hiểu rõ con người hẳn thế nào.

Cả buổi chiều, không khí trên thị trường giao dịch đông đảo hẳn có vẻ trầm lắng. Dưới sự tác động thường xuyên của Từ Thế Lâm, cũng hấp dẫn rất nhiều người muốn gia nhập vào thị trường kiếm tiền, bọn họ đều đem vốn của mình đầu tư theo Từ Thế Lâm, như vậy gián tiếp cũng có ít nhiều ảnh hưởng đến thị trường giao dịch trên sàn.

Từ Thế Lâm và cô hoá ra có cách nhìn giống nhau, đều là xem trọng thị trường sau giao dịch, hẳn cũng biết tác dụng "Hiệu ứng con bướm". Một con bướm ở Bra-xin vỗ nhẹ cánh, có thể một tháng sau sẽ làm thành một cơn gió lốc ở thị trường Texax. Thời điểm vốn tập trung càng ngày càng nhiều, cơn gió lốc trên thị trường nơi nơi bắt đầu nổi sóng.

Có lẽ là vào hôm nay, có lẽ là vào ngày mai.

Đến xế chiều khi nhận được báo cáo cuối ngày, Liễu Y Y đưa giá cả giao dịch ra thị trường nhưng cũng chỉ có một lượng ít được mọi người tiếp nhận, phần lớn giao dịch đều bị tắt động tại chỗ, các giao dịch mua bán tốt đẹp cũng đem lại sự bình yên cho cô, nhưng hướng chạy của biểu đồ đứng lại ở mốc đó, lúc này Liễu Y Y mới lộ vẻ yên tâm.

Liễu Y Y cũng chú ý tới Từ Thế Lâm của công ty chứng khoán Quốc Tín. Anh ta đã đưa ra thị trường không ít giá giao dịch, trên tay anh ta vốn tích lũy này cũng theo đó mà dần dần tăng lên. Hiện tại đầu tư của anh ta đã muốn lên đến một trăm chín mươi nghìn lần, cứ tiếp tục với đà này, khả năng ngày mai hoặc là ngày mốt sẽ vượt qua cô. Lần này anh ta cũng chơi rất lớn, có thể nói là áp lên vốn gốc. Nhìn thấy tiền bối Từ Thế Lâm cũng là xem trọng thị trường sau giao dịch, Liễu Y Y cũng có lòng tin kiên định, hiện tại loại tình huống này, cũng chỉ có thể mặc cho số phận, toàn bộ vốn đã được quảng vào đầu tư, hiện tại xem kết quả như thế nào. Đối với cục diện này, Liễu Y Y nghĩ hay là đồng ý đi ăn cơm tối với Trần Tuấn Long rồi lựa lời nói chuyện với hắn, rồi đến lúc ấy chính mình sẽ hỏi hắn, tại sao dám đem nhiều tiền như vậy áp lên đi.

Trần Tuấn Long trả lời cô như thế này. Khi có cơ hội đặt sẵn trước mặt, cô sẽ thấy được hi vọng thành công, và cũng như nhìn thấy được khả năng thất bại, nếu những cơ hội như vậy do vì sợ thất bại mà cô chỉ nắm chặt mà không buông, như vậy có thể khẳng định rằng, cô vĩnh viễn không có khả năng thành công, bởi vì cô không đi giao tranh, đem niềm hy vọng duy nhất vứt bỏ, cô ngay cả thất bại cũng không dám ném thử, thì làm sao mà có thành công.

Trần Tuấn Long chỉ nói một đoạn như vậy đủ khiến cho Liễu Y Y cảm khái hàng vạn hàng nghìn trong lời nói, cô mới phát hiện, chính cô trước kia dừng cảm nếm thử chuyện tình, thật sự là ít chi lại ít. So với Trần Tuấn Long, mình còn có nhiều chỗ thua kém.

Khi Liễu Y Y kéo lê thân thể rã rời đi ra khỏi công ty Chứng khoán Ngân Hà, Trần Tuấn Long sớm đã ở phía dưới công ty chờ đã lâu. Trong đám người hỏi hà, Trần Tuấn Long vẫn là đem chiếc xe kiệu ngao của hắn đậu ở giữa trung tâm không sợ những cặp mắt gièm pha phê bình, nhìn thấy Liễu Y Y bước xuống, hắn mỉm cười ngênh đón, đồng thời nói với cô tới đây đặc biệt muốn đưa cô về nhà, Liễu Y Y muốn cự tuyệt trước lời mời của Trần Tuấn Long, nhưng nhìn thấy hắn khẩn thiết yêu cầu rất chân thành, cô cũng không biết khước từ như thế nào mới tốt, vì thế gật đầu, Trần Tuấn Long ân cần mở cửa xe mời cô bước lên xe.

Ở trên xe, Liễu Y Y rất ngạc nhiên hỏi:

- A Long, anh tại sao đem xe đậu ngay ở chính giữa công này, chẳng lẽ bọn bảo vệ ở công ty này không đuổi anh đi sao?

Trần Tuấn Long sau khi nghe xong liền “hừ” một tiếng nở nụ cười, chỉ nghe hắn nói:

- Tôi nghĩ bọn an ninh còn mong muốn mỗi ngày tôi đem xe đến đậu ở trước công của bọn họ, phải biết rằng tôi vừa chi ra 2020 tiền để mua chỗ đậu xe tốt nhất vừa này, tôi đậu một tiếng đồng hồ, bọn họ cũng có thể kiếm được một khoản thu nhập thêm, có sao mà không làm, ha ha...

Liễu Y Y sau khi nghe chỉ lắc đầu, sau đó hỏi:

- A Long, hôm nay anh đi đâu mà không đến công ty xem tình hình thực tế, anh có biết tình hình của hôm nay ra sao không?

Trần Tuấn Long quay đầu, thấy Liễu Y Y nhìn hắn, hắn mỉm cười, sau đó nói:

- Có cô người thao tác giao dịch tài giỏi ở đó, tôi cần gì bận tâm lo nghĩ à. Hắn ra về điệu bộ đắc ý.

Liễu Y Y cũng không yên tâm nói:

- A Long, hôm nay tình hình tôi có chút khó hiểu.

- Oh, phải không?

Trần Tuấn Long một bên đánh vô lăng, một bên hỏi:

- Nói tôi nghe một chút, là chuyện gì vậy?

- Hôm nay thị trường đồng giảm giá, người giao dịch rất nhiều, tất cả mọi người xem trọng thị trường ngắn hạn này, cho rằng giá đồng sẽ trừng phạt điên cuồng trước khi hạ giá. Nhưng lực lượng giao dịch ra ngoài lại hết sức yếu ớt. Tôi nghĩ, tình hình thật sự nguy hiểm đáng sợ là vào ngày mai. A Long, chúng ta bây giờ trên đầu đã không có lợi thế, nếu một khi phát sinh thay đổi gì, cho dù là muốn thao tác cũng nằm ngoài khả năng, tôi thật sự có chút không yên lòng.

- Không việc gì phải lo lắng, Y Y, số tiền này đều là do tôi quảng vào đầu tư, thua cũng là tôi chịu, cô vẫn có một khoản tiền thù lao cố định, ha ha. Àh... tôi hiểu rồi, cô lo lắng kiếm được tiền, sẽ lấy thêm số thù lao ngoài định mức kia đúng không? Yên tâm đi, chỉ cần kiếm được tiền, cô muốn lấy bao nhiêu tùy cô.

Trần Tuấn Long ra vẻ hào phóng, bởi vì dựa theo quy định, nếu giao dịch mà thành công thu được lợi nhuận về, Trần Tuấn Long bên này sẽ chỉ 0.2 - 0.5% tiền hoa hồng cho người giao dịch. Kỳ thật giống như loại đầu tư quy mô lớn, nếu tiền lời vượt qua trăm triệu, xem như đã gặt hái được thành công, thù lao cho người giao dịch cũng không nhỏ, đây cũng chính là tại sao ngành nghề này lại có nhiều người phát đạt như vậy, chỉ cần có vốn ở trên thị trường thì có quyền tuyệt đối trong lời nói, chỉ cần người nổi danh, mọi người sẽ tự đem vốn đến cho người giao dịch hoạt động, chẳng khác nào đưa tiền

cho người, đây chính là nguyên nhân tại sao mọi người đổ xô vào.

Liều Y Y lại lắc đầu, cô không thiếu những số tiền kia, bản thân mình chính là phụ trách quản lý tài sản, đối với khái niệm về tiền không phải rất coi trọng trong tay cô hiện tại đang cầm nắm hơn tỷ dùng để giao dịch, cô làm sao có thể quan tâm đến số tiền nhỏ như vậy. Điều cô cần lúc này là cảm giác của sự thành công. Cho nên bạn trai trước Tổng Chí Hào vì tiền mà phản bội cô, cô cảm thấy khó tin, phải biết rằng Liều Y Y lúc ấy khi còn đang làm việc tại công ty Chứng khoán Ngân Hà với tiền lương ngất trời lên tới ba triệu tệ. Thêm vào đó còn thu lời một ít tiền từ hoạt động đầu tư. Tổng Chí Hào căn bản không biết cô vốn là nữ phú hào với số vốn hàng chục nghìn đồng trong tay. Chỉ có điều Liều Y Y bình thường không muốn tiết lộ ra bên ngoài mà thôi.

Sau khi Trần Tuấn Long đưa Liều Y Y về nhà liền chạy về Tinh Long Cư. Liều Y Y giờ đây vẫn đang quan tâm đến tình huống giao dịch đồng vào ngày mai, Trần Tuấn Long đồng ý với cô vào ngày mai hẳn sẽ đích thân đi tới trợ trận, khiến cho cô yên tâm. Liều Y Y biết Trần Tuấn Long đây là muốn tạo thêm nhiều áp lực cho cô, tin nhiệm cô để cho cô có thể an tâm thao tác, Liều Y Y trong lòng cũng âm thầm cảm kích. Cô trên thương trường đã giao dịch lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp người chủ như vậy, đối với chuyện đầu tư hẳn không màng để ý tới, hoàn toàn tin nhiệm vào người thao tác, xem ra Trần Tuấn Long khí phách và trí tuệ rộng lớn như biển.

Trần Tuấn Long trở lại Tinh Long Cư, hẳn mấy ngày qua cũng chưa có về lại nơi này, Tiểu Mẫn lần trước vì cứu hắn mà bị thương, hắn còn chưa có dịp về thăm cô, cho nên lần này trở về đây cốt là để an ủi hỏi thăm Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn tuy rằng trời sinh tính phản nghịch, nhưng tình cảm mà cô đối với Trần Tuấn Long hiện tại đúng là mối tình thâm thiết, loại tình cảm này Trần Tuấn Long vẫn có thể cảm giác được.

Tiểu Mẫn trẻ tuổi hoạt bát hào phóng, làm việc không hề cứng nhắc hay làm theo ý mình. Con người ai cũng có khuyết điểm, nhưng Trần Tuấn Long chính là thích cô có tính thần phản nghịch này. Trần Tuấn Long trước kia chịu nhiều áp lực lớn, luôn khao khát tự do, thực chất bên trong nội tâm hẳn vẫn tồn tại tính thần phản nghịch. Cho nên vô hình trung, sự xuất hiện của Tiểu Mẫn trong cuộc sống của hắn, khiến hắn dường như tìm được bóng dáng của chính mình.

Hắn vẫn còn có phần tán thưởng tính cách Tiểu Mẫn, hẳn cho rằng cô nhu mì mà không điệu bộ, dám làm dám chịu. Chẳng qua cô gái nhỏ này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ hắn Trần Tuấn Long. Điều này làm Trần Tuấn Long nhớ tới lần trước hắn và Tiểu Vũ làm tình bên cạnh hồ, còn Tiểu Mẫn lại từ khe cửa len lén vụng trộm nhìn bọn họ, Tiểu Mẫn khi đó mới vừa kéo cửa ra để lộ khe hở hắn đã biết có người đang nhìn, chẳng qua khi đó hắn đang ở giây phút cao trào, cố ý làm bộ như biết rõ. Khiến cô động xuân tâm, Trần Tuấn Long cũng dấy vò tâm can muốn tìm cơ hội thích hợp để cô quên đi, tránh cho cô tương tư. Trong khoảng thời gian này hắn bận bịu với công việc của Ngũ Hồ Bang, Trần Tuấn Long không nhất thời không rảnh. Thêm vào đó lại phát sinh chuyện với Lưu Đức Vĩ, Tiểu Mẫn lại bị thương nữa.

Trần Tuấn Long đương nhiên sẽ không để cho bạn gái của mình chịu oan ức, cho nên hắn đã đưa ra chủ kiến, đêm nay sẽ nói rõ ràng với Tiểu Mẫn.

Từ quán hoa quả ven đường, Trần Tuấn Long chọn lựa một ít táo ngon, còn mua một ít nho tươi đem về Tinh Long Cư.

Tinh Long Cư Tiểu Vũ các cô đang chuẩn bị ăn cơm, nhìn thấy hắn trở về, vội vàng mang ra đôi đĩa, Tiểu Vũ còn giận đối Trần Tuấn Long tại sao trước khi tới không gọi điện thoại cho cô. Để cho cô chuẩn bị một ít đồ ăn, hiện tại trong nhà cũng không có thức ăn ngon. Hay là ăn một ít cà xào và một chút thức ăn còn thừa lại của buổi trưa. Trần Tuấn Long lắc đầu nói không sao, kỳ thật hắn cũng là tiện đường, mục đích chủ yếu là đến xem Tiểu Mẫn đã đỡ hơn chưa.

Tiểu Mẫn trên cánh tay còn cột lấy băng vải, vết thương không nặng lắm, trải qua hai ngày trị liệu, miệng vết thương đang chậm chậm sát lại, phỏng chừng nhiều nhất là tuần sau vết thương sẽ lành.

Sau khi biết tình hình như vậy Trần Tuấn Long cũng yên lòng. Hắn cùng Tiểu Vũ các cô đi ăn tối. Tinh Long Cư to như vậy, hiện tại chỉ có Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn hai người ở, Trần Tuấn Long cũng hiếm khi trở về nơi này. Thời gian gần đây buổi tối hắn thường ở Hải Đào Hiên cùng Quách Uyên Tây và Dương Hân các cô, ba người đêm nào cũng là đêm xuân.

Mà Tinh Long Cư bên này cũng chỉ có hai cô. Trừ Tiểu Thanh về nhà giúp em gái chữa bệnh, nơi đây gian phòng to lớn như vậy đối với Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn mà nói thật lạnh lẽo buồn tẻ vắng lặng. Trên bàn cơm Tiểu Vũ nhắc tới sự việc của Phi Phượng Bang, hoá ra Anh tỷ tháng này có việc phải về nhà, Phi Phượng Bang từ sau khi Lan tỷ bị thương thì như rắn không đầu. Trần Tuấn Long có giang tay ra tiếp nhận cũng không thể nào quản hết mọi người, thêm vào đó hiện tại Phi Phượng Bang và Nam Lang Bang cùng với Tây Đầu Bang kết minh, Sơn Kê tạm thời quản lý Phi Phượng Bang. Nhưng đối với những chuyện trước đây của bang này y cũng không mấy hiểu rõ, cho nên cũng không đủ tinh lực mà đi quản cấp dưới. Cũng may hiện tại Phi Long Bang như mặt trời ban trưa, chị em tỷ muội bên dưới mỗi người đều nở mày nở mặt, mọi người đều biết Tiểu Vũ là người tình của Trần Tuấn Long, mọi người do nàng điều khiển như thiên lôi sai đâu đánh đó. Tiểu Vũ tuy rằng mấy ngày này đều ở Tinh Long Cư không có đi ra ngoài, nhưng tất cả những chuyện xảy ra ở trong bang hội đều có người báo cho nàng, xin đợi chỉ thị của nàng.

Trần Tuấn Long thấy Tiểu Vũ có ý muốn giúp hắn quản lý Phi Phượng Bang, hẳn trầm ngâm một chút, sau liền gật đầu đồng ý, hiện tại Phi Long Bang ở trong tình huống này, ai dám bắt nạt các cô, không cần lo lắng nhiều, cho nên Trần Tuấn Long cũng yên lòng.

Ăn cơm chiều xong, Tiểu Vũ thu dọn bát đĩa, còn Trần Tuấn Long cùng Tiểu Mẫn ở bên ngoài ban công nghỉ ngơi.

Trần Tuấn Long một bên gọt quả táo vừa mới mua về, một bên hỏi Tiểu Mẫn nói:

- Tay em đỡ hơn chút nào chưa?

Tiểu Mẫn thấy Trần Tuấn Long quan tâm lo lắng mình như vậy, gật đầu nói:

- Em đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn Long ca.

Trần Tuấn Long mỉm cười đem đĩa trái cây đã gọt xong đẩy tới trước mặt cô. Tiểu Mẫn tiếp nhận, cắn quả táo một miếng, hương vị thật sự là vừa ngọt vừa giòn.

Nơi chân trời xa, một vầng trăng sáng đang treo vắt vẻo tại nơi đó, trăng sáng sao thưa, ánh trăng dịu dàng rơi ở trên thiên thai, gió nhẹ thổi qua, tình ý nồng đậm. Nhìn thấy đóa hoa Thanh Thường trong khuôn viên đã muốn héo rũ rụng lá, Trần Tuấn Long cảm khái nói:

- Mùa đông cũng sắp đến rồi, không biết năm nay Bắc Kinh có lạnh hay không.

- Long ca, anh trước kia không có ở Bắc Kinh qua mùa đông sao?

Tiểu Mẫn ngồi bên cạnh vừa cắn quả táo, vừa hỏi Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long khẽ lắc đầu,

- Trước đây anh đã từng đến Bắc Kinh mấy lần, nhưng chưa lần nào thấy qua mùa đông ở Bắc Kinh. Anh thường ở phía nam, nơi đó mùa đông không quá lạnh.

- Oh, Long ca, vậy là anh là người phương Nam. Không biết anh ở thành phố nào, em thấy lúc trước anh nói tiếng Quảng Đông rất chuẩn, anh lẽ nào là người miền nam sao, Long ca?

Tiểu Mẫn tiếp tục hỏi.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long cười, đang suy nghĩ làm thế nào trả lời Tiểu Mẫn vấn đề này. Cuối cùng Trần Tuấn Long mới nói:

- Ủ, anh đương nhiên là nói tiếng Quảng Đông, bởi vì anh vốn chính là người Quảng Đông, ha ha, trước khi đến Bắc Kinh anh đã lưu lại một năm ở một thành phố nhỏ của miền nam.

Cụ thể thành phố nào Trần Tuấn Long không nói rõ.

"Oh.." Tiểu Mẫn cũng ở bên tự hỏi, cô không biết nên hỏi như thế nào, vì vị Long ca này với cô mà nói, vẫn là người tràn đầy thần bí. Cô cũng rất muốn tìm hiểu quá khứ của Trần Tuấn Long, nhưng cô biết, Trần Tuấn Long sẽ không nói cho cô biết.

- ... Em còn chưa có đi qua phía nam, có đôi khi, thật sự muốn đi du lịch, đi nơi đây nơi đó một chút, đi khắp chốn vui chơi. Long ca, anh biết không, nơi mà em muốn đi nhất chính là cao nguyên, nghe nói hiện tại đường sắt đã khai thông, ngồi xe lửa là có thể từ Bắc Kinh trực tiếp đi đến đó, ha ha... Nơi đó nhất định rất vui à.

Tiểu Mẫn cao hứng ước mơ về nơi xa xăm.

- Chơi thật vui ư?

Trong đầu Trần Tuấn Long lại bắt đầu hiện ra một vài bức ảnh về cao nguyên, trời xanh mây trắng, thanh sơn màu xanh hoa cỏ. Xinh đẹp tráng lệ không có gì sánh được, nơi đó độ cao cao hơn so với mặt biển, lúc ấy bọn họ ở trại huấn luyện trẻ em. Mỗi người mỗi ngày đều phải mang 30 kg chạy marathon đường dài. Rất nhiều người chịu không nổi phản ứng với khí hậu cao nguyên, đều lần lượt ngã xuống, mà huấn luyện viên ác nghiệt và thuộc hạ của ông ta thì đem những tử thi của đứa bé kia tiện tay ngay tại ven đường đào lấy một cái hố, qua loa vùi lấp cho xong việc.

Trần Tuấn Long khi đó là vì sự sinh tồn mà chạy trốn, hẳn không muốn mình là nạn nhân bị chôn vùi trong đám đất kia, có đôi khi mệt không chịu nổi muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, nhưng chỉ cần chậm trễ một chút sẽ bị huấn luyện viên rút roi da hỏi tội. Thấy huấn luyện viên lái xe off road và xe mô-tô, cứ xem như mình chạy nhanh đi chẳng nữa cũng không đuổi kịp chân ga của bọn họ.

Khi đó Trần Tuấn Long vì muốn bảo tồn mạng sống mà tất tả chạy, có thể nhìn thấy bầu trời của cao nguyên trong xanh như vậy, mây trắng, núi xanh, cái nắng gắt của ánh mặt trời chiếu rất dữ dội, tất cả thân thể được phơi dưới ánh nắng gay gắt. Nhưng Trần Tuấn Long cũng trong lần huấn luyện kia đã thay da đổi thịt, chính thức trưởng thành rồi.

Có thể dọc theo đường công lộ chạy tới chạy lui hai chuyển vậy mà cuối cùng người kiên trì theo đuổi không nhiều lắm, có khoảng 2050 đứa trẻ tham gia lớp đặc huấn kia, những đứa trẻ còn sống sót để trở về doanh trại không đến 10 người, những đứa khác đều bị tự nhiên đào thải.

Đây là những ký ức của Trần Tuấn Long khi còn ở nơi cao nguyên. Ở nơi đó thật sự không thú vị. Cuối cùng hẳn hơi chua xót cười.

Trần Tuấn Long tiếp theo liền chuyển hướng đề tài,

- Lan tỷ không sao chứ? Hồi trước anh thấy bảo là chị ấy định đến Hải Nam định cư phải không?

Tiểu Mẫn vẫn không trả lời, Tiểu Vũ từ phía sau nói vọng tới,

- Vâng, Lan tỷ nói tuần sau chị ấy chuẩn bị đi.

Trần Tuấn Long và Tiểu Mẫn quay đầu nhìn, nhìn thấy Tiểu Vũ đang rửa nho, đúng lúc nàng cười thản nhiên tiến lại gần đây.

- Chị ấy đã nhờ người bên kia tìm kiếm phòng ở rồi.

Tiểu Vũ đem đĩa nho đặt trên mặt bàn, ngồi xuống sau đó tiếp tục nói:

- Kỳ thật vậy cũng tốt, thân thể của chị ấy hiện tại kém như vậy, nghe nói đảo Hải Nam bên kia bốn mùa đều như mùa xuân, rất thích hợp cho người tình dưỡng an nhàn như chị ấy. Long ca, đến lúc đó em sẽ đưa Lan tỷ đi đến đó được không?

Tiểu Vũ cuối cùng hỏi.

- Việc gì mà không được,

Trần Tuấn Long gật đầu,

- em cũng có thể ở đó bầu bạn với chị ấy vài ngày, chị ấy vì mọi người mà nhọc chị ấy lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Em bảo chị ấy yên tâm, công việc bên này có anh giúp chị ấy lo liệu.

- Vâng!

Tiểu Vũ lột vài quả nho, đưa cho Tiểu Mẫn và Trần Tuấn Long. Ba người nói chuyện phiếm một hồi, bởi vì Tiểu Vũ từ đằng sau đi tới, cho nên Trần Tuấn Long tạm thời gác chuyện lại với Tiểu Mẫn, dù sao cũng không gấp, Trần Tuấn Long nghĩ sau này có cơ hội sẽ nói cùng cô.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, ánh trăng cũng bắt đầu nhô lên khỏi ngọn liễu, cho đến bây giờ mới lơ lửng ở giữa không trung. Tiểu Vũ muốn hỏi Trần Tuấn Long đêm nay có thể ngủ lại ở Tinh Long Cư không, nhưng nàng lại không dám mở lời. Nàng muốn hỏi nhưng rồi lại thôi, sau lại cảm thấy được nàng có chút đáng vẻ khác thường khi nói chuyện với mình, Trần Tuấn Long nói đêm nay hẳn sẽ rời khỏi đây. Hải Đào Hiên bên đó còn có Dương Hân và Quách Uyển Tây, hiện tại Trần Tuấn Long trở về vẫn còn kịp để "an ủi" các cô bên đó.

Biết Trần Tuấn Long lát nữa sẽ đi, Tiểu Vũ hơi cảm thấy mất mát, nhưng tiếp sau Trần Tuấn Long lại nói trước khi đi hẳn muốn tắm rửa một chút, điều này khiến cho Tiểu Vũ vui mừng không kể xiết, lần trước diễn ra cảnh làm tình giữa hắn và nàng tại bể tắm cho đến nay vẫn hiện ra mồn một trước mắt. Sau khi giúp Tiểu Mẫn rót chén thuốc nàng rạo rức đi mở nước.

Khi Trần Tuấn Long trần truồng theo cô lên lầu, Tiểu Vũ thỏa mãn "Ừ" một tiếng sau đó nhiệt tình như lửa trở lại tiếp nấp Trần Tuấn Long, kế tiếp tự nhiên là cả phòng tắm tràn ngập xuân sắc rồi.

Trần Tuấn Long mặc quần áo tử tế trở lại, phủ thêm áo khoác. Trên giường, thân thể lửa lò của Tiểu Vũ đang nằm ở trên đó, hiện tại trên mặt nàng lộ vẻ thỏa mãn. Vừa rồi sau khi hai người tắm uyên ương xong, Trần Tuấn Long ẵm nàng đưa lên giường làm tình hai lần, khiến cho nàng cảm nhận cực khoái không giống như những lần bình thường trước đây.

Trần Tuấn Long ra khỏi phòng, Tiểu Mẫn trong đại sảnh thấy hắn đi ra đáng vẻ giả vờ xem ti vi, vừa nãy Tiểu Vũ và Trần Tuấn Long ở trong phòng làm cái gì cô cũng rõ cả. Trần Tuấn Long lập tức mỉm cười, ngồi trên ghế sa lon, hỏi:

- Đang xem chương trình Ti vi gì vậy?

Trần Tuấn Long ngó qua, hóa ra các cô gái bọn họ thích xem nhất là kịch thanh cung. Từ ba trăm năm trước khi quân Thanh vào thành, bọn họ hoàng a mã, các công chúa vì tạo cảm hứng cho các thế hệ tương lai có tâm hồn sáng tác đã cung cấp không ít cảm hứng, người nắn châu vĩ đại là ở chỗ này.

- Bây giờ trên truyền hình giờ đang thu hút nhiều người xem nhất là phim "Hoài Ngọc công chúa". Em muốn thấy Tăng Gia Du xinh đẹp như thế nào, tất cả mọi người nói cô ấy thanh xuân đáng yêu, nhưng cũng có người nói cô trước kia chưa có chụp hình hay miêu tả về cô ấy, nhưng trên mạng nơi nơi đều truyền tin tức này.

Tiểu Mẫn hỏi đáp.

- Oh.. Mạng Inte gì đó làm sao mà có tin tức chuẩn xác được chứ.

Trần Tuấn Long quay đầu nhìn hình ảnh đang phát trên đài truyền hình, trong TV là hình ảnh náo loạn. Đánh tới đánh lui cũng chỉ có thể thôi, hẳn đối với mấy kịch bản khôi hài này không có hứng thú, chẳng qua trong TV nữ diễn viên chính tuy rằng tướng mạo không có gì đẹp, nhưng quả thật rất có tính cách. Khó trách sao giới phụ nữ như các bà các mẹ hoặc các chị em bọn họ rất thích. Trong phim, từng hành động cử chỉ, từng tiết tấu cuộc đời của mỗi nữ diễn viên, chính là các chị em chính mình trước kia muốn làm nhưng không làm được. Còn một số cô bé thì sùng bái và hy vọng chính mình cũng sẽ được như vậy, thảo nào bộ phim này rất ăn khách.

- Long ca, anh hiện tại muốn đi phải không?

Tiểu Mẫn dò xét.

- Ừ,

Trần Tuấn Long gật đầu,

- Anh phải quay về trường. Em ở nơi này an tâm dưỡng thương nhé.

- Vâng,

Tiểu Mẫn xác nhận. Nhưng cô lại oán trách:

- Vết thương của em lần này sâu như vậy, em sợ về sau để lại sẹo. Sẹo ở nơi cánh tay tất khó nhìn, em không biết làm thế nào mới tránh để lại sẹo

Trần Tuấn Long cười, đưa tay ra nhéo yêu vào má của Tiểu Mẫn, sau đó nói:

- Xinh đẹp để làm gì chứ, em à, đáng vẻ của em điện nước đầy đủ rồi. Ha hả. Một vết thương nhỏ nơi đó có đáng gì đâu.

Tiểu Mẫn bị Trần Tuấn Long đột nhiên bị tập kích bất ngờ, cũng không nghĩ Trần Tuấn Long lại thân mật với cô như vậy, mặt lập tức đỏ, tiếp đó còn nghe được những lời tán thưởng của hắn, trong lòng rất vui thích, hai mắt ngơ ngác nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long thấy kiểu dáng gọi tình, không khỏi âm thầm buồn cười,

- Được rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút, dưỡng sức đi, anh đi trước đây.

Trần Tuấn Long cuối cùng đứng lên nói lời từ biệt với Tiểu Mẫn, sau rời khỏi. Chỉ để lại cô bé một mình ngồi ảo tưởng.

Hôm nay đã là thứ năm, đồng Luân Đôn tối hôm qua trên thị trường vẫn được báo giá thấp. Hôm nay tiền đồng vừa khai trương mà đã bị rút giá, hơn nữa lại rút giá một cách thê thảm, điều này cũng thu hút một số nhà đầu cơ hôm qua, bao gồm cả Từ Thế Lâm của công ty chứng khoán Quốc Tín. Mọi người đều nỗ lực rót thêm tiền vào, hy vọng ép giá đồng rút xuống thấp hơn nữa, như vậy mới là cơ hội tốt cho họ kiếm tiền.

Buổi sáng mười giờ, rốt cục có bao nhiêu lực lượng gia nhập thị trường, tiền của bọn hắn khí lực hung mãnh, ý đồ muốn kéo tiền đồng tăng lên. Từ Thế Lâm bọn họ làm sao để cho các bên đạt được mưu kế, bọn họ lại tiếp tục rút tiền vào đầu tư, song phương bắt đầu xảy ra trận chiến.

Từ Thế Lâm gọi điện thoại hai lần cho Liễu Y Y. Anh ta phát hiện Liễu Y Y vẫn là án binh bất động, cũng cảm thấy thật kỳ quái. Liễu Y Y dưới sự bức cung của Từ Thế Lâm, không có biện pháp nào khác đành phải đem tình huống của mình nói rõ. Hiện tại tất cả mọi người ngồi trên một chiếc thuyền, cô không sợ Từ Thế Lâm giờ trò mưu mô gì.

Từ Thế Lâm vừa nghe đã biết hoá ra Liễu Y Y không có nhiều tài chính dư thừa, đầu tiên hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó anh ta lại vì thế mà mừng rỡ. Như vậy trên chiến trường giờ đây anh ta là người có quyền chủ động, Liễu Y Y còn muốn dựa vào tài năng của chính mình ra đòn. Nhưng điều này cũng cần cô đầu tư thêm vốn, chỉ cần có đủ tài chính duy trì, nói không chừng lần giao dịch này chính cô là người có thu hoạch lớn.

Liễu Y Y à Liễu Y Y, cô còn quá non. Sau khi gác điện thoại xuống Từ Thế Lâm vội vàng liên hệ khách đi lấy vốn. Để chính anh ta đại diện tổ chức, với danh nghĩa là hợp tác vốn của mọi người, Từ Thế Lâm đã thu hút được hơn một tỷ tiền vốn, hơn nữa cơ cấu đầu tư ban đầu chỉ ít cũng cần vốn, hiện tại Từ Thế Lâm trên tay nắm giữ gần 13 tỷ vốn. Lúc này, các đối phương tấn công rất mạnh, Từ Thế Lâm vì ngăn chặn bọn họ dẫn đầu, liên tục đưa vốn ra giao dịch, lần thứ hai nhiều hơn lần đầu.

Đối phương quăng ra một triệu đồng, Từ Thế Lâm lại quăng ra ba triệu đồng để giao dịch. Đến buổi trưa Từ Thế Lâm đã liên tục quăng ra hơn tỷ. Bây giờ, số tiền dư còn lại trên tay anh ta cũng không còn nhiều nữa. Lực lượng của đối phương cũng bắt đầu yếu dần. Thấy như vậy, Từ Thế Lâm trong lòng vui sướng hả lòng. Anh ta kiêu ngạo vênh tay vênh chân, chờ đợi đến thu hoạch.

Trần Tuấn Long vẫn nhàn nhã ngồi ở trong phòng làm việc. Liễu Y Y và Tiểu Đường bọn họ bận tới mảy tới mạt. Chiều theo tình huống hiện tại, Từ Thế Lâm tự mình ầu ả, cô nếu không gia nhập chiến đấu vậy không có cách gì có thể nói nổi, Liễu Y Y bảo Tiểu Đường đặt một lệnh giao dịch, sau đó lại tung ra sàn một cái giá thấp hơn, như vậy tuy rằng nhất định sẽ tổn thất, nhưng chỉ cần biểu đồ tiếp tục duy trì xu thế thấp, đầu tư cuối cùng này sẽ thu lợi.

Trong lúc Trần Tuấn Long cũng chỉ là đơn giản hỏi và hiểu biết một chút về tình hình biểu đồ, sau đó hắn tiếp một cuộc điện thoại vào buổi trưa. Sau khi nói lời từ biệt với Liễu Y Y, hắn có việc riêng cần phải đi giải quyết, hắn nói sẽ đi trước, Liễu Y Y cũng không để ý.

Nhưng vào buổi chiều tiền đồng bắt đầu phiên giao dịch, vừa mới bắt đầu đã có bão táp, đối phương lại bắt đầu phản kích, bọn họ đưa ra một cái giá cao hơn hiện tại, ý đồ kéo tiền đồng tăng giá. Từ Thế Lâm và Liễu Y Y sau khi thông qua điện thoại, nhất trí cho rằng đây là các cách đối phương vùng vẫy giãy chết, vì thế Liễu Y Y đem vốn buổi sáng lại một lần nữa hung mãnh đầu tư vào, Từ Thế Lâm bên kia cũng tạo động tác lớn. Chuẩn bị mọi cách hạ gục đối phương. Bởi vì lần này bọn họ hợp tác giao dịch, vốn tiền mặt đã muốn vượt qua 5 tỷ, trừ phi các đối phương bên kia vượt qua 10 tỷ, mới có thể miễn cưỡng thắng. Phải biết rằng hiện tại đồng Luân Đôn đang ở giá thấp, chịu sự tác động của thị trường bên ngoài cũng rất lớn. Các bên khó có thể đảo ngược tình thế, trừ phi bọn họ có vốn thật hùng hậu, mới có thể đảo ngược được tình thế, nhưng Từ Thế Lâm cũng không cho rằng bọn họ có thực lực này, Liễu Y Y cũng thấy được điều đó.

Nhưng ý tưởng của bọn họ thật tốt đẹp chính là lúc xế chiều ba giờ đã bị tuyên bố thông cáo của Xí nghiệp Sản xuất Đồng Giang Tây hoàn toàn phá hủy.

Xí nghiệp Sản xuất Đồng Giang Tây chiếm ba mươi phần trăm thị phần ở thị trường Trung Quốc. Chiều hôm đó bọn họ đã ra tuyên bố thông báo, đề cập đến năm nay bởi vì lượng khai thác sản lượng giảm, sáu tháng cuối năm đồng quặng mỏ sẽ giảm sản lượng hai trăm năm mươi nghìn tấn, nguyên vật liệu trong nước rơi vào tình trạng eo hẹp, tin tức như thế chắc chắn sẽ kích thích thần kinh của mọi người.

Tin tức có lợi cho các đối phương vừa được công bố đi, Liễu Y Y lập tức mất choáng váng, hiện tại chỉ hy vọng các đối phương tiêu hóa tin tức này, như vậy ngày mai cho dù là cắt thịt, cô cũng là phải bỏ cuộc.

Rất đáng tiếc, các đối phương cũng không cho bọn họ cơ hội, tin tức này công bố không được bao lâu đã nhận được sự phản kích kịch liệt của các đối phương. Hơn nữa bọn họ đầu tư một lượng lớn vốn thâm nhập vào thị trường phải nói là kinh người. Mỗi lần đều quăng ra một tỷ rồi lại một tỷ để giao dịch, vốn của Từ Thế Lâm chưa được xem như là con số lẻ của người khác.

Từ Thế Lâm nhìn màn hình máy tính, cả người anh ta đều giống như choáng váng, liều mạng hô:

- Mau! Mau tra cho tôi, tra rõ ràng số tiền này là từ đâu xuất hiện?

Anh ta đã liều lĩnh quăng ra gần ba tỷ tiền vốn, hơn nữa, lại còn thêm cả hai triệu tiền riêng của mình để đầu tư vào. Lần này quả thật là anh ta dốc hết cả chì lẫn chài rồi.

Thời gian qua đã lâu, cấp dưới của anh ta nơm nớp lo sợ chạy về, nhìn anh ta không dám nói lời nào. Từ Thế Lâm căm tức, vỗ cái bàn:

- Nói mau, các bên bọn họ vốn từ đâu mà có.

Người nhân viên cấp dưới sợ hãi nói:

- Tổng giám đốc Từ, số vốn này chúng tôi đã kiểm tra qua, đều là... đều là xuất phát từ công ty Chứng khoán Ngân Hà.

- A! Cái gì?

Từ Thế Lâm không dám tin vào lời nói của thuộc hạ mình, Chứng khoán Ngân Hà, làm sao có thể, Liễu Y Y là liên minh với mình, chẳng lẽ?

Đột nhiên trong lúc đó, Từ Thế Lâm chỉ cảm thấy chóng mặt, thì ra là thế a, hẳn không nghĩ tới không ngờ Liễu Y Y thật mưu mô, không biết tiểu cô nương này biến thành tên xảo quyệt lúc nào.

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, Từ Thế Lâm oán hận đưa tay vỗ vào trên bàn.

- Đi ra ngoài, cậu đi ra ngoài cho tôi!

Anh ta trút giận vào cấp dưới của mình. Sau đó anh ta ngơ ngác tê liệt ngồi trên ghế,

- Đã mất sạch vốn! Đã mất sạch vốn rồi!

Từ Thế Lâm lẩm bẩm nói.

Ở công ty Chứng khoán Ngân Hà bên này, Liễu Y Y cũng là sứt đầu mẻ trán. Biểu đồ đột nhiên đi lên, đây là sự việc bất thành linh cô không liệu trước được. Sau khi xác định đây không phải là kỹ thuật bán ngược, cô cũng bối rối, nếu tình hình tiếp tục đi xuống như vậy, hôm nay không chiếm giữ, ngày mai sẽ tổn thất lớn. Cô từ trước đến giờ chưa từng hoảng hốt như vậy. Tuy rằng số tiền này cũng không phải tiền của mình, nhưng cũng là số tiền mà Trần Tuấn Long tín nhiệm giao cho cô, hiện tại làm không tốt trọng trách hẳn giao, làm sao có thể nói chuyện với hắn.

Cô quyết định vẫn là nên gọi điện thoại hỏi Từ Thế Lâm một chút, xem thử anh ta có còn thừa vốn để tiếp tục đầu tư vào hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 80: Tình Cảm Mãnh Liệt Lại Tái Hiện

Không ngờ rằng vừa mới định gọi điện thoại cho Từ Thế Lâm thì không đợi cô kịp nói gì, Từ Thế Lâm đã lạnh lùng nói:

- Liễu Y Y, cô còn có mặt mũi nào mà dám gọi điện thoại cho tôi hả? Cô là đồ điểm thú! Tôi không ngờ cô lại ác độc như thế! Không ngờ cô lại dùng hai tỷ đồng mà dụ dỗ tôi mắc câu. Được lắm! Mẹ cô đẻ ra cô cũng giỏi đấy!

Liễu Y Y bị chửi đến chóng cả mặt. Cô vội hỏi:

- Anh Từ, rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?

- Cô còn hỏi tôi là chuyện gì xảy ra nữa à? Cái bấy tài chính ba tỷ kia đều do các người bày ra. Tôi cho cô biết, hãy cẩn thận một chút, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu. Công ty chứng khoán Ngân Hà của các người làm như vậy, sớm hay muộn gì tôi cũng trả thù. Hừ... hừ... Cô hãy chờ đấy!

Đầu phía bên kia điện thoại Từ Thế Lâm nổi giận đến mức hơi thở cũng dồn dập.

- Anh Từ, ý anh là sao? Tôi không phải là nhìn thấy chúng ta đều bị mắc bấy. Tôi muốn hỏi anh chúng ta nên làm gì bây giờ. Anh làm sao mà có thể nói như vậy chứ?

Liễu Y Y thấy anh ta chửi mình vui đập đi như vậy cũng tức giận.

- Cô ở trong chốn lại còn đi lừa gạt tôi, Liễu Y Y, Công ty chứng khoán Ngân Hà của các người lần này trắng trợn đưa ra nhiều phiếu lệnh cùng lúc. Tôi nói rồi, tôi chết cũng phải tìm vài người chịu tội cùng! Tôi sẽ để cho cô chết thực sự nhục nhã.

Từ Thế Lâm kêu gào ầm ĩ, cuối cùng một tiếng “bốp”, đập điện thoại luôn.

Liễu Y Y để điện thoại xuống, cô cũng thấy nghi hoặc. Từ Thế Lâm hô hào cái gì trong điện thoại, Chứng khoán Ngân Hà sao có thể làm điều đó chứ. Liễu Y Y vội vàng xem xét lại tài liệu trong máy tính,

- Tiểu Đường! Tiểu Đường!

Cô lớn tiếng gọi. Vừa rồi đúng là có phát hiện ra vài lệnh giao dịch kì lạ, có chuyển giao tài chính nhưng không kiểm tra được.

Tiểu Đường nghe tiếng gọi bên ngoài, đi đến. Liễu Y Y ngẩng đầu lên đưa tới trước mặt cậu ta, chỉ vào màn hình, nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Đường, anh giúp tôi ngay lập tức điều tra thêm cái này. Những khoản tài chính này ở đâu ra, tôi cảm thấy thực sự có vấn đề.

Lần này giao dịch đồng phát triển ngược chiều, đúng là vì do có mấy khoản tài chính hùng mạnh này tham gia, chính vì thế nên đã lợi ngược dòng ngoạn mục. Khoản tài chính này rót vào rất đúng lúc, nắm bắt thời cơ rất chuẩn. Đúng là sau khi toàn bộ bên cô đẩy tất cả tiền vốn vào thì khoản tài chính này mới tiến nhập trên quy mô lớn, vừa tiến vào đã thắng đậm rồi.

Tiểu Đường đồng ý rồi, nhưng không lại đi ra. Cậu ta nhìn chằm chằm Liễu Y Y, Liễu Y Y thấy lạ, ngẩng đầu hỏi:

- Tiểu Đường, sao cậu còn không đi ngoài? Tôi không phải nói cậu đi điều tra...

Lời nói mới đến đây, Liễu Y Y đột nhiên dừng lại. Cô lập tức hiểu ra tất cả. Mấy khoản tài chính vừa rồi không có một nguồn gốc nào có thể tra ra được thì chỉ có một khả năng là những nguồn vốn này nhất định là từ Chứng khoán Ngân Hà chuyển đi. Chẳng lẽ những lời của Từ Thế Lâm đều là sự thật.

- Tiểu Đường, cậu...?

Liễu Y Y cũng bắt đầu chột dạ. Chẳng lẽ lần này mình thao tác giao dịch đều đã bị cậu ta bán rẻ.

Tiểu Đường vâng vâng dạ dạ, cuối cùng mới nói:

- Thực sự xin lỗi, Liễu tiểu thư. Đây là ý muốn của tổng giám đốc Vương. Ông ta nói... ông ta nói chỉ cần tôi đem chi tiết giao dịch lần này nói cho ông ta biết ông ta có thể đề cho tôi thăng chức lên là giao dịch viên chính của công ty. Tôi mới... tôi...

Liễu Y Y không dám tin vào tai mình. Tiểu Đường vẫn luôn đi theo mình, vẫn do mình liên tục tạo điều kiện cho cậu ta học tập, không ngờ lại phản bội chính mình. Mà lần này người giật dây cho cậu ta phản bội lại chính là công ty.

- Cậu... cậu làm sao lại có thể làm vậy được cơ chứ?

Liễu Y Y đập bàn đứng dậy, ném cây bút trên tay xuống. Chứng khoán Ngân Hà cố ý làm điều gian lận, lừa đảo khách hàng, chuyện như vậy không ngờ là do tổng giám đốc ra lệnh cho nhân viên thực hiện. Liễu Y Y vô cùng khiếp sợ, mình lúc này lại đóng vai một nhân vật mờ ám, một người bị chỉ trích. Sau này cô phải làm sao qua lại trong giới chứng khoán được nữa đây.

Hiện tại khoản tiền hai tỷ của Trần Tuấn Long không chỉ bị ứ đọng lại mà có khả năng cũng có thể không thu lại được vốn gốc. Tất cả mọi chuyện này đều là tổng giám đốc Vương kia của công ty gây ra. Liễu Y Y đẩy ghế, rời khỏi chỗ ngồi, muốn đi tìm tổng giám đốc Vương tìm cho ra nhẽ. Tiểu Đường muốn ngăn cô lại giải thích:

- Cô Liễu, kỳ thực... kì thực là...tôi...

Không để cậu ta nói xong, Liễu Y Y đẩy cậu ta ra rồi nổi giận hùng dũng đi về hướng văn phòng của tổng giám đốc Vương.

Trong phòng tổng giám đốc rộng lớn chỉ có ông ta và cô thư kí đang nói chuyện. Tổng giám đốc Vương nhìn thấy Liễu Y Y sắc mặt u ám đi tới liền ra hiệu cho thư kí của ông ta đi ra ngoài, sau đó hỏi:

- Cô làm sao vậy? Người phụ nữ tài năng của chúng ta tìm tôi có việc gì sao? Mời ngồi.

Ông ta ra về nhàn nhã hỏi thăm.

- Tại sao ông lại làm như vậy?

Liều Y Y đứng ở phía bên kia chiếc bàn làm việc lớn của tổng giám đốc Vương, lớn tiếng hỏi.

Tổng giám đốc Vương giương chân mày lên:

- Cô đang nói đến cái gì hả?

Liều Y Y hừ một tiếng rồi nói:

- Ông thừa biết là tôi giúp khách hàng tiến hành giao dịch trên thị trường tiền đồng. Ông lại còn cho người đẩy ra một số phiếu lệnh lớn. Đây là đang lừa đảo lấy tiền của khách hàng của tôi ư?

- Khách hàng đó của cô là ai ấy nhỉ... àh, tôi nhớ rồi, là cái cậu trẻ ranh Trần Tuấn Long chứ gì? Anh ta không tệ đâu, tốt lắm... ha ha... Hóa ra cô đang giúp anh ta thực hiện giao dịch hả?

Tổng giám đốc Vương tỏ vẻ ung dung, dựa lưng vào chiếc ghế bành lớn, thong thả nói.

- Ông...

Liều Y Y tức giận nói không ra lời, chính cô nhận sự ủy thác của Trần Tuấn Long. Có lẽ sắp tới công ty sẽ có một số vụ làm ăn lớn nhất. Cô thực sự không nghĩ tới tổng giám đốc Vương vì tư lợi lại muốn bán đứng chính mình, nếu tin này truyền đi sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến uy tín của công ty. Cô thật sự không nghĩ ra ông ta sẽ được gì khi làm vậy. Truyện "Tuấn Long Bách Mỹ Duyên "

- Hóa ra là như vậy, Y Y, cô không nên nóng nảy, ngồi xuống nghe tôi từ từ nói cho cô biết.

Tổng giám đốc Vương vẫn điềm tĩnh, không chút hoang mang. Liều Y Y chỉ cảm thấy sự mệt mỏi ập đến, cô ngồi như ngã xuống ghế.

Tổng giám đốc Vương cười cười nói:

- Thị trường đồng lần này cô xem ra làm tốt đúng không?

Nhìn sắc mặt Liều Y Y dờ dẩn, ông ta nói tiếp:

- Cho nên cô mới đầu tư tất cả tài chính vào giao dịch. Điều này không có gì đáng trách, tôi tin là khách hàng cũng nhất định ủng hộ cô mới để cho cô làm như vậy?

- Bây giờ lỗ vốn, đương nhiên, khách hàng cũng không thể nói gì được. Vốn là thế mà, đây chính là một thị trường rất phiêu lưu. Công ty chứng khoán Ngân Hà của chúng ta không thể cam đoan chắc chắn được là tất cả các giao dịch đầu tư của công ty chúng ta đều có thể thu lãi được. Nhớ cho kỹ, chúng ta là công ty chứng khoán chứ không phải là ngân hàng. Về phần phiếu lưu thì tự bản thân khách hàng phải chịu trách nhiệm thôi.

- Nhưng ông biết rõ là tôi vừa đưa ra giao dịch, phía ông lại còn cố tình chen vào nữa. Hơn nữa là trong khi bên này tôi còn đang sắp xếp thì không ngờ ông lại bảo Tiểu Đường kể hết cho ông biết. Ông... ông...

Liều Y Y vẫn rất là kích động. Cuối cùng, cô nhận không được vẫn phải mắng vị tổng giám đốc Vương luôn ra về đạo mạo này:

- Ông rất dễ tiện và vô si! Tôi thật không ngờ, không ngờ ông lại là loại người như thế!

Tổng giám đốc Vương sau khi bị Liều Y Y mắng to, lập tức mặt sầm xuống, điềm nhiên nói:

- Liều Y Y, cô không biết là đã thái quá sao? Cô dựa vào cái gì để nói tôi như vậy? Cô phải biết rằng ở thị trường giao dịch ngắn hạn, cô có thể vớt đi cả hai tỷ. Từ Thế Lâm của công ty chứng khoán Quốc Thụ có thể đưa vào được trên ba tỷ, dựa vào điều gì tôi không thể quảng ra mười tỷ. Cô xem trọng những lợi ích của giao dịch thì tôi lại còn xem trọng cái lợi nhiều hơn. Chúng ta đang nói chuyện với nhau với tư cách là nhà tư bản, cô có biết nguồn vốn chính là cái để người hơn ta và ta hơn người, đó là luật trò chơi của nhà tư bản. Lần này cô nhất định phải thua! Thua là thua chính ở quan điểm của cô, cô làm việc không giữ bí mật. Liều Y Y à, trò chơi chứng khoán cô vẫn còn non nớt lắm. Lần trước Tổng Chí Hào dạy cô một bài học, tôi tưởng rằng cô có thể học hỏi được chút ít kinh nghiệm chứ. Thế mà cô lại vẫn còn thật là khờ khạo, ôi ầu trĩ một cách đáng yêu!

Tổng giám đốc Vương vừa nói vừa nhìn Liều Y Y lắc đầu.

Liều Y Y cũng không biết làm thế nào mà lại đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc Vương. Trong sự phê phán vô tình và tàn nhẫn của ông ta, chịu đã kích lớn như thế, Liều Y Y gần như mất đi tất cả hy vọng. Cô có cảm giác căm phẫn khi bị chính người nhà bán đứng. Cô bây giờ kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay, trong lòng cô bây giờ chỉ biết hối hận mà thôi. Cô thất bại rồi, lại thất bại trong tay chính người mà mình tin nhiệm.

Liều Y Y vẫn cho rằng mình thông minh, làm việc gì cũng đều đứng đầu. Từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng không chịu thua, trong tất cả các cuộc thi ở

trường khi tham gia cô đều đạt kết quả cao. Cô kiêu ngạo vì cho đến giờ cô vẫn không biết thất bại là gì, suy sụp là gì. Nhưng trong khoản thời gian chỉ chưa đến một tháng cô lại chịu liên tiếp hai lần thất bại, lần này cô phải vất vả gom nhặt lại sự tự tin thể mà bỗng chốc bị tàn phá hoàn toàn. Cô chết lặng đi qua khu làm việc, cảm giác được mỗi ánh mắt dành cho mình đều như khinh miệt, dường như tất cả mọi người đều chế nhạo cô, cười nhạo cô là kẻ thất bại ngu xuẩn.

Trở lại phòng làm việc của mình, Liễu Y Y ngồi yên một chỗ, trên bàn đặt một bó hoa hồng xinh đẹp, hoa này được đưa tới lúc nào, Liễu Y Y bỗng nhớ đến Trần Tuấn Long, khuôn mặt đẹp trai, tuấn tú và thông dong của hắn lập tức hiện lên trong đầu cô. Tròn hai tỷ anh ta đưa cho mình mà xem như chơi không. Anh ta nếu biết tin tức ấy sẽ biểu cảm thế nào, có còn bộ dạng không thèm quan tâm nữa hay không. Liễu Y Y cho rằng Trần Tuấn Long sẽ quan tâm.

Đó là vì không ai sẽ không quan tâm đến hai tỷ ấy.

Khi Tiểu Đường ngượng ngùng gõ cửa đi vào, Liễu Y Y lạnh lùng nhìn cậu ta. Tiểu Đường tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, sau khi tiến thân vào công ty đều là do cô dẫn dắt. Liễu Y Y đã cho cậu ta rất nhiều cơ hội, dạy cậu ta cách kinh doanh, dạy cậu ta làm thế nào để phán đoán được xu thế. Sau lại còn buông tay, để cho cậu ta phụ trách thao tác giao dịch và rèn luyện. Bình thường mình quan tâm đến cậu ta như vậy, nhưng khi đối mặt với tiền tài và danh vọng, những cái như là tình bạn và sự quan tâm trở thành không là gì cả, chính mình đã bị cậu ta bán đứng một cách vô tình.

- Cô Liễu, tôi... Những giao dịch này tôi đều đẩy lệnh ra rồi, có thể bán bao nhiêu hay bấy nhiêu, tổn thất... tổn thất...

Không đợi Tiểu Đường nói xong, Liễu Y Y đã lạnh lùng nói:

- Cậu rút ra ngoài cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa!

Tiểu Đường không biết làm sao, ảo não rời khỏi văn phòng, Liễu Y Y đóng cửa “Thình” một cái, sau đó khóa trái, dựa lưng vào cánh cửa, cứ để nước mắt hối hận chảy ra. Cô không muốn là kẻ thất bại nhưng bây giờ cô đã là kẻ thất bại rồi.

Liễu Y Y vẫn ngồi ở trên ghế, cô chờ đến giờ máy vi tính, bên ngoài kia đèn đã sáng, văn phòng hiện tại chỉ còn một mình cô. Liễu Y Y đang đánh thư xin thôi việc cho mình, công ty như vậy đã không đáng cho cô lưu luyến, bây giờ cô cũng hiểu vì sao lúc trước Quách Di Quân cũng lựa chọn dõng dạc đi, không biết cô ấy ở Mỹ có khỏe không?

Liễu Y Y rốt cục cũng đánh xong chữ cuối cùng, đánh, nhấn vào phím lệnh in, cô để máy in làm việc với quy trình, để văn bản xuất hiện.

Suốt hai năm, cô ở công ty chứng khoán Ngân Hà đi sớm, về tối, chịu một nhọc nhưng cuối cùng cô được gì, là bị bán đứng một cách vô tình. Vì thành công, Liễu Y Y đã cố gắng rất nhiều, mỗi một khách hàng của mình, Liễu Y Y đều đem hết toàn lực vì họ mà quản lý tốt đầu tư của họ. Cũng chính như vậy, Liễu Y Y được lòng của nhóm khách hàng, điều này cũng làm nên sự thành công của cô. Trong công ty, cô luôn là là cò đầu. Đương nhiên, đó cũng là một nguyên nhân Chứng Khoán Ngân Hà trọng dụng cô, cô vì công ty mà kiếm tiền.

Năm đó, ngay khi tập đoàn Hằng Xương đưa ra dự án, cô là lính mới, Liễu Y Y rất can đảm phát biểu cách nhìn của mình trước mặt tất cả mọi người. Cô đã đưa vào hàng loạt quan điểm hoạt động mới đối với nhà tư bản, nên chiếm được sự tán thành của chủ tịch tập đoàn Tô Triều Định, do đó đạt được quyền điều phối giao dịch cao nhất trong toàn bộ dự án. Từ việc cô thành công trên thị trường cổ phiếu, đã giúp cho tập đoàn Hằng Xương thu mua hoàn toàn các công ty của tập Khang Hâm. Cũng vì xác nhập sau mới thành tập đoàn Xương Hâm, tạo thuận lợi cho việc phát hành cổ phiếu mới, điều đó đạt được những thành tích xuất sắc nổi trội. Việc này đương nhiên khiến tất cả được mở rộng tầm mắt và xem trọng cô, Liễu Y Y cũng nhờ chiến tích đó mà thành danh. Cô đã thay thế vị trí của Quách Di Quân đã xin thôi việc, và trở thành cổ vấn kinh tế cấp cao hàng đầu của công ty Chứng khoán Ngân Hà. Vị trí của cô tại chứng khoán Ngân Hà hoàn toàn là xứng đáng.

Nhưng sự thành công trong quá khứ so sánh với thất bại ở hiện tại, thì thực sự là thành công đó quá tầm thường. Vì ích lợi quá lớn điều khiển, bản thân cô đã bị người ta bán rẻ không thương tiếc.

Liễu Y Y máy móc cầm tờ đơn xin thôi việc mới vừa được in ra. Bỏ nó vào phong bì trên mặt bàn, cô bình tĩnh ngồi lại một hồi, rốt cục quyết định gọi điện cho Trần Tuấn Long. Đã đến lúc đem sự tình nói rõ ràng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tiếng cạch bắt điện thoại nhắc lên, giọng nói đầy quyền rũ của Trần Tuấn Long vang lên:

- Chào Y Y, tôi đang chuẩn bị tìm cô đây, ha ha.

Trần Tuấn Long mỉm cười, giọng điệu hân lộ hân về khoan khoái. “Có vẻ như anh ta còn chưa biết đến một buổi chiều đột nhiên thay đổi tất cả”, trong lòng đang nặng nề, Liễu Y Y nghe Trần Tuấn Long cười sang sảng mà trong lúc nhất thời không biết nên nói cái tin này cho hắn như thế nào nữa.

Liễu Y Y do dự.

Thấy Liễu Y Y không nói gì, Trần Tuấn Long nói:

- Làm sao vậy Y Y? Cô có tin tức tốt gì muốn nói cho tôi sao? 300% lợi nhuận của tôi thế nào rồi? Tôi cũng có một tin tốt cho cô đây, ha ha... Y Y, cô có thể đi một chuyến đến công ty của chúng ta không? Tôi vừa ở văn phòng, có một số cần bố trí, cũng sắp xong rồi. Vừa lúc cô đến đây lại có thể cho tôi một vài ý kiến, cô xem được không? Tôi đã muốn kêu xe riêng chờ đón cô ở trước cửa công ty. Nhanh lên lại đây đi.

Nghe được Trần Tuấn Long rất vui vẻ.

Liều Y Y không thể trả lời, cô không biết phải mở miệng như thế nào:

- A Long, tôi...

Cô đã có chút nghẹn ngào.

Trần Tuấn Long dường như không cảm giác được sự khác thường của Liều Y Y, chỉ thấy hấn vẫn tương đối cao hứng nói:

- Cứ vậy đi, Y Y, tôi đợi gặp cô.

Nói xong thì tắt điện thoại luôn.

Xem ra anh ta không biết đến chuyện xảy ra và buổi chiều. Lần này tổn thất của Trần Tuấn Long nhất định là 100% rồi. Liều Y Y không biết hấn có thể chịu được đã kích như vậy hay không. Liều Y Y đã quyết định, từ đạo đức của một con người mách bảo cô. Lần này là bởi vì vương mắc của chính cô và công ty mới tạo ra sự tổn thất cho Trần Tuấn Long. Cô quyết định lấy mười triệu của mình ra bồi thường cho số tiền kia của Trần Tuấn Long. Số tiền đó cũng là toàn bộ tích lũy của cô.

Liều Y Y cầm bó hoa hồng xinh đẹp do Trần Tuấn Long đưa tới đi ra văn phòng. Đây là đồ vật duy nhất cô mang theo. Liều Y Y quay đầu nhìn lại nơi cô từng làm việc. Bây giờ là lúc nói tạm biệt.

Công ty chứng khoán Ngân Hà đối với cô mà nói đã là đến bước cuối cùng, cô rời khỏi mà không có bất cứ tiếc nuối nào. Trước đây chuyện với bạn trai trước là Tổng Chi Hào, cô còn có chút áy náy. Bây giờ, Công ty chứng khoán Ngân Hà còn nợ cô một sự công bằng, có một ngày nào đó cô cũng quay trở về đòi lại.

Khi Liều Y Y ra khỏi tòa nhà, cô không dám tin vào mắt mình. Đổ lại trước cửa lớn là chiếc Cadillac màu trắng sang trọng, trông rất bắt mắt, nó gần như đã đậu khá lâu trước cửa tòa nhà. Với phong thái của chiếc xe nó đã tự thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Trước đầu chiếc xe Cadillac dài đó có một người mặc đồng phục dạ màu đen, nhìn đích thị là lái xe. Thấy anh ta đứng thẳng lưng, hai tay đặt trước bụng với dáng vẻ kính cẩn.

Ngay khi anh ta nhìn thấy Liều Y Y đi ra, cũng đã cúi chào đón tiếp về phía Liều Y Y, sau đó hỏi:

- Xin hỏi là cô là Liều Y Y sao?

Liều Y Y ngạc nhiên:

- Anh biết tôi sao?

Viên tài xế kia cười,

- Là ông Trần cho tôi đến đón cô, mời cô lên xe!

Nói xong nghiêng người mở cửa xe cho cô.

Liều Y Y sau khi gạt đầu thì ngồi lên xe, vừa rồi Trần Tuấn Long đã nói phải chiếc xe đến đón mình, Liều Y Y cũng không nghĩ đến là lại trịnh trọng như thế. Và bản thân Trần Tuấn Long, anh ta cũng thật là người đầy huyền bí.

Lúc trước gặp anh ta, nghĩ anh ta có thái độ rất khiêm tốn, còn đi một chiếc SPARK bình thường, nếu không nói, ai sẽ biết anh ta có thể lấy hai tỷ ra đầu tư, đáng tiếc mình đã làm thất thoát tất cả, bây giờ mình sẽ đi đến gặp anh ta để giải thích, xem anh ta có thể tha thứ hay không.

Nghĩ tới điều này, Liều Y Y cảm thấy phiền lòng. Cô buồn chán ngồi bên trong chiếc xe sang trọng có đủ mọi phương tiện. Cô xem xung quanh rồi thấy bên cạnh chiếc ghế có một chỗ để rượu nhỏ, bên ngồi lui lại, cũng tìm thấy một bình rượu, cũng không biết là rượu gì. Cô cũng không buồn nhìn tên của nó. Liều Y Y mở chia rượu rót đầy một ly lớn, sau đó ngửa đầu uống liền một ngụm, loại rượu này nóng, kích thích mạnh khiến cô cảm thấy tê liệt, chỉ khi rượu đi khắp cơ thể, Liều Y Y mới cảm thấy sáng khoái. Đây chính là cảm giác cô có được khi đi quán bar lần trước. Liều Y Y buông thả chính mình, cô nghĩ một lần say cũng tốt.

Liều Y Y cũng không rõ mình uống bao nhiêu chén rượu, chỉ là cảm thấy rất thích cảm giác này. Khi cô đẩy cửa đi vào tầng cao nhất của tòa nhà Hán Vân, là văn phòng của công ty chứng khoán Dương Quang, nơi của Trần Tuấn Long, bên trong bây giờ đèn đuốc sáng trưng. Không ngờ lần trước đến đây nó còn trống rỗng. Nó chỉ là một tầng của Tà Tự Lâu, chưa có thứ gì, bây giờ nó được bố trí thành một văn phòng có quy mô, thuộc loại văn phòng cao cấp. Nó có một bàn tiếp tân, một phòng khách, khu làm việc lớn nhỏ được ngăn bởi các vách ngăn bằng hợp kim nhôm, trên bàn có máy tính và điện thoại, những vật dụng văn phòng đều có đủ mọi thứ. Dường như mới có vài ngày, một công ty chứng khoán đã làm việc rất tốt, xem ra Trần Tuấn Long cũng thật không đơn giản.

Liều Y Y có hơi ngà ngà say. Vừa nhìn bốn phía xung quanh, vừa tiếp tục đi lên trên phía văn phòng Trần Tuấn Long hẹn mình.

Còn chưa đi tới đó, bên trong tòa nhà Tà Tự Lâu im lặng, Liều Y Y chợt nghe thấy tiếng nhạc từ phía bên trong phòng làm việc của Trần Tuấn Long. Liều Y Y cẩn thận lắng nghe, không ngờ là khúc giao hưởng Vận mệnh của Beethoven. Liều Y Y nghe được âm thanh lớn kia khiến cô hoàn toàn cảm thấy hưng phấn lên, đúng vậy, vận mệnh luôn giằng cọt mình. Đến khi nào thì mình có thể nắm giữ được vận mệnh của mình đây?

Liều Y Y nhờ chút rượu kích thích, cô biết mình nhất định phải dũng cảm đối mặt với Trần Tuấn Long. Cho dù hắn có quờ mắng mình, cô cũng hiểu được tâm trạng của hắn.

Liều Y Y đi vào cửa. Tiện tay đã mang bó hoa Trần Tuấn Long đưa cho cô bày bên ngoài bàn thư ký, sau đó cô đưa tay gõ cửa, tiếng Trần Tuấn Long từ bên trong vọng ra:

- Y Y đó hả, mời vào!

Liều Y Y mở cửa đi vào.

Cũng như lần đầu tiên cô đến nơi này, Trần Tuấn Long vẫn trên chiếc ghế giám đốc, quay lưng về phía cô. Hắn đang thưởng thức cảnh đẹp ban đêm bên ngoài, tay phải hắn đặt trên chỗ tay vịn ghế dựa, ngón tay nhip theo tiếng nhạc.

Nghe thấy Liều Y Y đẩy cửa đi vào, Trần Tuấn Long quay lại, đứng dậy, đưa tay tỏ ý bảo:

- Y Y, cô đến rồi! Mời cô ngồi

Liều Y Y khẽ gật đầu ngồi xuống.

- Thế nào? Cô thấy Tả Tự Lâu của tôi thế nào?

Trần Tuấn Long về mặt hưng phấn, hắn thuận tay tắt tiếng nhạc sau đó hỏi Liều Y Y.

Liều Y Y sau khi nhún nạy gật đầu, nói:

- Ủ, anh bố trí nơi này không tồi, thấy được nơi này đúng là tốn không ít hơi sức, nó rất đặc biệt!

Liều Y Y thuận miệng xã giao với Trần Tuấn Long, nhưng trong lòng cô cũng đang suy xét nên như thế nào cùng Trần Tuấn Long nói chuyện.

- A Long... tôi...

Liều Y Y đang chuẩn bị mở miệng thì Trần Tuấn Long cũng nói,

- Y Y, vậy cô...

Hai người cùng lúc nói chuyện, khi vừa nói xong, hai người đều dừng lại muốn chờ đối phương bắt đầu nói trước. Lúc này, Trần Tuấn Long dường như cũng chú ý đến Liều Y Y dường như không bình thường, đã muốn nói điều gì đó lại thôi. Trần Tuấn Long quan tâm hỏi:

- Y Y, cô không sao chứ, chiều nay không nghỉ ngơi sao? Tôi xem cô bây giờ có vẻ tiêu tụy lắm, rốt cục có chuyện gì xảy ra vậy?

Nghe Trần Tuấn Long quan tâm thăm hỏi, Liều Y Y cũng nhịn không được nữa, nhờ cảm giác ngà ngà say, cô òa khóc to lên.

A! Nhìn Liều Y Y có vẻ tâm trạng và yếu đuối như thế, tình cảm của Trần Tuấn Long cũng không kiềm chế được, dường như cũng không biết làm sao, hắn vội vàng đến bên Liều Y Y lấy tay vỗ nhẹ phía sau lưng cô. Liều Y Y lập tức như tìm được chỗ dựa, liền ôm lấy Trần Tuấn Long, ghé vào người hắn mà khóc to hơn nữa.

Trần Tuấn Long khẽ vuốt tóc sau lưng cô, dịu dàng hỏi:

- Rốt cục là sao lại thế này, Y Y, đừng khóc, nói cho tôi biết, ai ức hiếp cô, tôi giúp cô trừng trị chúng!

Liều Y Y khóc lớn xong, nức nở ngẩng đầu lau nước mắt, nói:

- A Long, đầu tư của chúng ta mất toàn bộ rồi!

Cô rốt cục cố lấy dũng khí nói sự thật cho Trần Tuấn Long, cô không biết sau khi Trần Tuấn Long nghe xong sẽ có phản ứng thế nào.

- Cái gì? Cô nói cái gì?

Trần Tuấn Long về mặt không dám tin, hắn nhìn chăm chăm Liều Y Y nghi ngờ. Liều Y Y trong lòng khổ sở, đúng vậy, bất cứ ai bị mất hai tỷ bạc, đều không thể bình thản.

Nếu phải đối mặt, thì hãy làm cho mình kiên cường một chút, Liều Y Y đứng thẳng lên, không khóc, lau nước mắt rồi nhìn đối diện Trần Tuấn Long thật có lỗi, nói:

- Thật xin lỗi, A Long, đều là lỗi của tôi, số tiền đầu tư của anh bây giờ đã bị phong tỏa, khả năng... khả năng...

Cô thật sự không biết nên nói như thế nào tiếp theo.

Chỉ thấy Trần Tuấn Long vẻ mặt im lặng, hai tay bèn cầm lấy tay phải Liễu Y Y nhìn cô một cách khó hiểu, Trần Tuấn Long nhìn cô nòng nân, sau đó cô nghe hân chậm rãi nói:

- Y Y, hóa ra cô vì số tiền đầu tư của chúng ta tổn thất mà đau lòng sao?

Liễu Y Y chặt vật gặt đầu, nước mắt lại hăng hái dâng lên.

- Phải rồi. Anh... Anh có mắng tôi như thế nào cũng được, thành thật xin lỗi!

Trần Tuấn Long thở dài,

- Tôi phải mắng cô. Cô gái ngốc! Tiền không còn tôi có thể lấy lại, không phải chỉ có hai tỷ nhân dân tệ thôi sao?

Đây hoàn toàn là sự thật! Trần Tuấn Long vừa nói vừa nở nụ cười sáng lạn trên mặt, nhất thời khiến cho Y Y cảm thấy ấm áp trong lòng. Trần Tuấn Long tiếp tục an ủi:

- Cô khổ tâm như vậy là hoàn toàn không cần thiết...! Tôi không phải đã nói rồi sao, tất cả mạo hiểm là đều do tôi gánh vác, là tiền đầu tư của tôi mất đi, tiền hoa hồng của tiểu thư Liễu Y Y cũng đâu mất đi. Cô yên tâm, tôi cũng sẽ chia cho cô không ít đâu.

Trần Tuấn Long cuối cùng nói đùa với Liễu Y Y.

Liễu Y Y vừa nghe xong, thực sự khó chịu, cô đã không giúp được Trần Tuấn Long kiếm được chút tiền nào, bây giờ lại khen cô, khiến Trần Tuấn Long hiểu nhầm cô buồn chán vì số tiền hoa hồng. Liễu Y Y vội vàng giải thích:

- A Long, không phải như thế, tôi... tôi không phải là có ý này.

Cô cuống cuống đến muốn khóc.

Trần Tuấn Long cười:

- Nhìn cô trong bộ dạng gấp gáp này, tôi không đùa cô nữa. Được rồi, nếu cô lại khóc nữa cô sẽ thành con con thỏ lớn mắt đỏ, ha ha...

Hóa ra Liễu Y Y đã khóc đến đỏ mắt rồi.

Liễu Y Y nghe xong Trần Tuấn Long trêu đùa, mặt hơi đỏ lên. Sau khi suy nghĩ một chút, cô kể lại với Trần Tuấn Long tất cả mọi chuyện phát sinh chiều nay, bao gồm cả việc tổng giám đốc Vương của công ty Chứng khoán Ngân Hà cố tình làm vậy, cuối cùng bọn họ đã chiếm hết toàn bộ số tiền đầu tư hai tỷ, cô cũng nói hết chi tiết sự việc với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cẩn thận lắng nghe. Tay hân vịn tay cầm chống cằm trầm ngâm. Sau đó quan tâm hỏi Liễu Y Y:

- Vậy tình hình của cô bây giờ ở chứng khoán Ngân Hà không phải rất tinh tế sao?

Nghe Trần Tuấn Long hỏi như vậy, Liễu Y Y khổ sở gặt đầu, sau đó nói:

- Đúng thế. Tôi đã chính thức xin thôi việc rồi. Như vậy là hãm hại nhân viên công ty, tôi... tôi nghĩ không muốn lặp lại điều ngốc nghếch đó.

Liễu Y Y kiên quyết.

- A Long, anh thật sự không trách tôi, tôi đã làm mất số tiền đầu tư của anh?

Liễu Y Y không tin là Trần Tuấn Long có thể hào phóng như vậy,

- Tôi... trong tay tôi còn có mười triệu, tôi có thể lấy tiền bồi thường cho anh. Thật sự xin lỗi, lần này đều vì công ty bán rẻ tôi, mới khiến cho anh chịu tổn thất lớn, tôi không biết phải nói sao cho phải, anh mắng tôi có lẽ sẽ khiến tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Liễu Y Y nói thật, cô đối mặt với Trần Tuấn Long, dự tính sẽ bị Trần Tuấn Long quở trách một trận, nhưng Trần Tuấn Long lại khiến cô khó xử.

- Tốt hơn tôi nên phạt cô!

Trần Tuấn Long thông thả nói,

- Tôi muốn phạt cô không nên suy nghĩ bậy bạ, tôi muốn phạt cô trước tiên về nhà, nghỉ ngơi thật tốt! Cô nhìn cô xem, bây giờ vẻ mặt tiêu tụy, sự tình cũng đã xảy ra, cô cũng không muốn, đúng không? Cho nên cô không cần tự trách như vậy, được không?

Trần Tuấn Long nói nhẹ, Liễu Y Y cảm động, trong lòng thấy ấm áp, cô nhất thời cảm thấy bàng hoàng, Trần Tuấn Long luôn luôn có thể xuất hiện bên cạnh cô. Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, Liễu Y Y cũng đã rất tuyệt vọng, nhưng Trần Tuấn Long chẳng những không trách cứ gì cô, ngược lại còn khuyến khích và ủng hộ cô, làm cho cô cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Bây giờ Liễu y Y cảm thấy miệng khô khốc, bởi tác dụng của rượu, người nóng cả lên, cô ngơ ngẩn nhìn Trần Tuấn Long, ánh mắt bắt đầu mê mẩn. Tình cảnh này, làm cho cô nhớ tới lần trước cô và Trần Tuấn Long ân ái mãnh liệt. Đột nhiên lúc đó, trong lòng Liễu Y Y ý niệm muốn cùng Trần Tuấn Long ân ái lại xuất hiện trong đầu. Chỉ có điều, nếu như cô nói như vậy Trần Tuấn Long có thể có cảm giác cô rất dâm dăng hay không. Liễu Y Y nghĩ tới Trần Tuấn Long kia cơ thể chắc chắn, ấm áp, cô thấy phía dưới mình cũng bắt đầu ngứa ngáy, cô không nhịn được, hai chân bắt đầu nhẹ nhàng cọ xát vào nhau.

Trần Tuấn Long cũng chú ý tới vẻ khác thường của cô, vội cúi người xuống quay về hướng Liễu Y Y hỏi:

- Y Y, cô không sao chứ, mặt của cô sao lại hồng lên như vậy? Cô uống rượu đấy à?

Trần Tuấn Long gần như dựa vào, hơi thở hắt mạnh liệt không ngừng kích thích Liễu Y Y. Lại thấy Trần Tuấn Long dịu dàng quan tâm, Liễu Y Y cũng không nhịn được nữa, cô chỉ gật gật đầu, sau đó gọi một tiếng “Anh”, rồi vùi đầu vào ngực Trần Tuấn Long, sau đó dùng mặt ve vuốt nhẹ nhàng. Cuối cùng Liễu Y Y nói một câu khiến chính mình cũng cảm thấy thẹn thùng.

- A Long, bây giờ em không nghĩ gì, em chỉ muốn đêm nay làm tình cùng anh, phải giống như đêm trước chúng ta làm tình vậy, được không?

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 81: Hôn Xiêu Phách Lạc.

Liễu Y Y ngẩng đầu, dùng ánh mắt hoảng hốt có chút mê ly nhìn Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long nhìn lại cô với vẻ mặt bình tĩnh, Liễu Y Y run rẩy nói:

- Cho em... A Long, em muốn anh!

Vừa nói xong, Liễu Y Y cảm thấy xấu hổ, đúng vậy, hai lần rồi, không biết Trần Tuấn Long có đáp ứng không?

Kì thật, lo lắng của cô hoàn toàn dư thừa, Trần Tuấn Long muốn dùng hành động để trả lời. Trần Tuấn Long ôm lấy Liễu Y Y, một bên hôn lấy đôi môi đỏ mọng, một bên đem cô đặt lên chiếc bàn làm việc lớn, sau đó tay hấn bắt đầu di chuyển khắp cơ thể cô.

- ĐỪNG...

Liễu Y Y được Trần Tuấn Long vuốt ve bắt đầu có phản ứng. Hấn vừa dịu dàng hôn cô, lại vừa đưa tay cởi bỏ quần áo của cô. Liễu Y Y nâng mông lên để phối hợp với hấn. Chỉ cần một hồi sau, cô và hấn đã cởi bỏ tất cả trước mắt nhau. Trần Tuấn Long triển lãm thân thể cường tráng trước mắt cô. Liễu Y Y không còn che giấu tình cảm của mình nữa, cô rướn thân ôm ấp Trần Tuấn Long, hai tay vuốt ve sau lưng phẳng lì của hấn. Cuối cùng, Liễu Y Y còn đưa đôi môi, cùng Trần Tuấn Long hôn sâu đậm.

Sau một hồi hôn nhau nồng nhiệt, Trần Tuấn Long và Liễu Y Y tách nhau ra, một tay Trần Tuấn Long vuốt đùi dưới, vừa rên rỉ gọi cô:

- Y Y... Y Y...

- Ừ...

Liễu Y Y nhẹ giọng trả lời

- Anh muốn có em trọn vẹn, được không?

Trần Tuấn Long bình tĩnh, nhưng tay hấn lại không như vậy mà liên tục cọ xát ở chỗ um tùm của cô.

Liễu Y Y bây giờ có thể nói không sao? Cô mở hai mắt thêm muốn, thấy được ánh mắt nóng bỏng của Trần Tuấn Long, Liễu Y Y đọc được một tín hiệu là Trần Tuấn Long nhất định sẽ tiếp đãi tốt với mình.

Liễu Y Y nhắm hai mắt lại, chậm rãi gật đầu. Trần Tuấn Long được cô đồng ý, gần như được khuyến khích, động tác của tay phải ở dưới bắt đầu nhanh hơn, mà tay trái thì đặt trên ngực Liễu Y Y mà nhào nặn.

Liễu Y Y ngửa đầu thờ,

- A Long! Mau cho em, em muốn cùng anh làm tình!

Bây giờ Liễu Y Y cái gì cũng không muốn, không trông mong, cô thậm chí muốn buông thả...

Trần Tuấn Long mỉm cười, phóng người lên, đỡ phía dưới cô, nhắm ngay chỗ sâu của cô đi vào, nơi đã sẵn ướt mềm, làm cho Trần Tuấn Long co rúm, cảm giác đặc biệt thích thú.

Liễu Y Y được Trần Tuấn Long đút vào phía dưới cũng có cảm giác bị mê mẩn. Trần Tuấn Long cứng rắn khiến cho cô cảm thấy kích thích, cô chỉ mong cho Trần Tuấn Long có thể càng vào sâu một chút như vậy sẽ cho cô một cảm giác như bay lên. Trần Tuấn Long rất hợp ý cô, mỗi lần đều làm cho cô đến đỉnh, cô muốn Trần Tuấn Long dừng ngừng lại, cứ đem hết yêu thương cùng cô đi lên.

Trần Tuấn Long không để cho cô thất vọng, Liễu Y Y thực sự được thỏa mãn. Sự đam mê theo đuổi dục tính làm cho cô hoàn toàn quên hết những vấn đề đã xảy ra hôm nay. Cô bây giờ chỉ muốn trải nghiệm yêu thương với Trần Tuấn Long.

- A... a...

Liễu Y Y tiếng rên khe khẽ trong cổ họng, tiếng kêu này làm cho người ta điên đảo. Trần Tuấn Long cũng không khỏi tán dương tạo vật hoàn mỹ này. Thân thể của Liễu Y Y không giống với bình thường hẳn đã cảm nhận, nhất là bông hoa mềm mại ướt át kia, chỉ có thể là . Phải nói rằng, cô quả thực rất xinh đẹp.

Trần Tuấn Long nhô người lên, nhìn thân thể trắng nõn nà đang hưởng ứng bên dưới, Trần Tuấn Long mỉm cười, hẳn đã chờ đợi để có được một đêm cảm xúc mãnh liệt quay lại như thế nào.

Xúc cảm mạnh mẽ này, hẳn đã chờ đợi từ rất lâu, Liễu Y Y rốt cuộc cũng hoàn toàn thuộc về hắn, đây quả là chuyện hạnh phúc biết bao.

Liễu Y Y nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, qua khung cửa kính trong suốt, có thể nhìn thấy toàn cảnh đêm Bắc Kinh, dòng xe cộ đi lại tấp nập, những ngọn đèn trong mỗi gia đình sáng lấp lánh, nơi này dường như đã là đỉnh của thế giới, và cô thì đang ở nơi này cùng Trần Tuấn Long ân ái.

- A!

Cảnh tượng này thật làm cho người ta cảm thấy kích thích, Liễu Y Y ôm chặt Trần Tuấn Long. Cô thậm chí nghĩ làm sao để cuộc ân ái này cuồng phong mãnh liệt hơn.

Vẫn là chiếc xe Cadillac màu trắng, vẫn là người tài xế kính cẩn, khiêm nhường. Anh ta cung kính mở cửa xe cho Liễu Y Y và Trần Tuấn Long đi ra khỏi xe. Mặc dù thái độ của anh ta rất nghiêm túc, nhưng khuôn mặt của Liễu Y Y không khỏi đỏ ửng lên. Vừa rồi cô và Trần Tuấn Long đã cùng ân ái với nhau, quần áo vương vãi trên mặt đất, bây giờ nhìn lại cách ăn mặc, lại chính tề như vốn không có chuyện gì xảy ra, gã tài xế có nhìn thấy không đây? Cô vội cúi người bước lên xe, Trần Tuấn Long gật đầu cười với gã tài xế.

Người tài xế cất tiếng, mời Trần Tuấn Long lên xe, rồi đóng cửa lại. Khi anh ta ngồi vào ghế lái rồi, không ngoảnh đầu lại, hai tay giữ tay lái, hỏi Trần Tuấn Long:

- Anh Trần, xin hỏi bây giờ chúng ta sẽ đi đâu ạ?

- Ủ... Trước tiên hãy đưa cô Liễu về nhà đã, ở khu chung cư mới Sông Mã.

Trần Tuấn Long đáp.

- Vâng. Đến khu chung cư ạ.

Người tài xế gật đầu, khởi động chiếc Cadillac. Anh ta lái xe rẽ vào đường quốc lộ, hòa vào dòng xe trên đường.

Liễu Y Y và Trần Tuấn Long ngồi trong xe. Trần Tuấn Long hạ cửa kính xe xuống, một luồng gió mạnh bên ngoài thổi vào, tóc của Liễu Y Y bay phất phới, Trần Tuấn Long mỉm cười lấy tay túm lấy những lọn tóc của cô, Liễu Y Y hờn dỗi, không chịu nghe lời.

Vừa rồi ở trong phòng làm việc, Trần Tuấn Long đã lại cùng với cô. Liễu Y Y so với lần đầu tiên cùng Trần Tuấn Long thì hưởng thụ khoái cảm hơn rất nhiều. Kì thực, trong lòng của Liễu Y Y cũng thấy kì lạ. Đêm nay, cô lại có kích thích mãnh liệt đến thế, có phải là do đã kiềm chế quá lâu chăng? Lần trước, khi say rượu cô và Trần Tuấn Long đã cùng ân ái với nhau, có thể nói tác dụng của chất cồn đã kích thích ít nhiều, sở dĩ cô cũng là người tâm tình phóng túng, nên tất nhiên nó cũng có tác dụng nhất định. Nhưng đêm nay lại hoàn toàn khác biệt, cho dù cô vừa mới vào phòng làm việc, cũng có uống chút rượu, nhưng không biết tại sao, men rượu kia lúc sau làm cho người ta có cảm giác phiêu phiêu tiên dục như thế, dù thế nào cũng rất đổi lạ kỳ.

Thấy Trần Tuấn Long xuất hiện, Liễu Y Y về mặt dịu dàng, nhu mì nhìn Trần Tuấn Long, cảm nhận được hơi thở đàn ông mãnh liệt của hắn, Liễu Y Y không tự chủ được mình, lúc ấy cô đã thấy khuôn mặt mình nóng bừng lên. Hơi thở cô trở nên dồn dập, khi ấy trong lòng mình, cô chỉ mong chờ được cùng Trần Tuấn Long ân ái, để cô quên đi chuyện không vui.

Trần Tuấn Long cũng nhanh chóng đáp lại, đưa trái tim đang rạo rực, đưa khát vọng yêu đương của Liễu Y Y lên đỉnh điểm dục vọng, những gì xảy ra tiếp theo cũng chỉ là lẽ tự nhiên.

Liễu Y Y có cảm giác rằng, lần này cùng với Trần Tuấn Long dường như có chút gì đó bất thường, nhưng lúc ấy dục tính trong Liễu Y Y đã bùng lên như lửa đốt, muốn ngừng mà không ngừng được, cô hoàn toàn từ bỏ ý định tự vấn mình, hoàn toàn bị mê hoặc bởi sự tấn công của Trần Tuấn Long

cảm giác chân thực mà kích thích như thế này rất nhanh đã đưa khoái cảm của cô đến mức cao trào, bây giờ cô vẫn nhớ rõ lúc Trần Tuấn Long mạnh mẽ tiến vào, rồi đột nhiên dừng lại, nét mặt lộ rõ vẻ trêu đùa, yên lặng chăm chú nhìn cô, cô lúc ấy đã muốn lên đỉnh vu sơn, nhưng bỗng dưng ko chiếm được, Liễu Y Y liền ngậy cả người, cô nhớ lúc ấy mình liều lĩnh nâng mông lên chờ đón, để dễ bề quay lại được với cảm giác trọn vẹn ấy. Nhưng Trần Tuấn Long vẫn cứ bất vì sở động, hẳn hoàn toàn không có động tác nào, Trần Tuấn Long mỉm cười nhìn cô chăm chăm

Cuối cùng, Liễu Y Y cũng chẳng còn cách nào, miệng bèn cất tiếng ư ư rên rỉ, van vì Trần Tuấn Long, muốn anh ta tiếp tục. Trần Tuấn Long cúi đầu, ghé sát bên tai cô, nhẹ nhàng hỏi một câu, khiến bây giờ nghĩ lại là cô cảm thấy đỏ mặt, mà khi ấy cô lại hết sức dâm dăng, chẳng để ý đến liêm sỉ đã gật đầu.

Hóa ra Trần Tuấn Long đã hỏi cô:

- Muốn anh cho vào bên trong không?

Liễu Y Y gật đầu lia lịa.

- Đồng ý để anh làm vậy sao?

Liễu Y Y vẫn gật đầu, cô không dám nhìn sâu vào mắt Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long bây giờ đang nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng, ánh mắt này quả thực có thể khiến người ta tan chảy.

- Vậy thì, sau này em sẽ là người đàn bà của anh, Y Y! Em có đồng ý không?

Trần Tuấn Long hỏi cô.

Liễu Y Y đang miên man, nhưng Trần Tuấn Long không để cho cô có thời gian lưỡng lự, hắn từ từ kéo phần hạ thể rắn chắc kia ra khỏi thân thể cô, Liễu Y Y lập tức hoảng hốt, cô liều lĩnh ôm lấy hông Trần Tuấn Long, không để cho hắn rút ra, cổ họng ko ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

- Không... Đừng rời khỏi em, nhanh lên mà! Anh nhanh chút nữa đi... a... a...

Liễu Y Y đã không chịu được sự giãy vò như thế.

Trần Tuấn Long chậm rãi khẽ nhip thêm hai lần nữa, nhưng chưa làm Liễu Y Y thỏa mãn, cô vẫn điệu bộ làm nũng, trách móc Trần Tuấn Long không hiểu được cô, không biết thương hoa tiếc ngọc.

Trần Tuấn Long vẫn hỏi lại.

- Nói đi, em có đồng ý hay không?

Hắn vừa nói, vừa nhip thêm hai lần nữa. Rốt cuộc Liễu Y Y cũng hoàn toàn bị khuất phục, cô cần phải sớm có được con khoái cảm này, cô cần có được cảm giác cao trào phóng túng này.

- A...a... Em... Em đồng ý, Anh Long. Em đồng ý vĩnh viễn sẽ là người của anh, xin anh, xin anh nhanh nữa đi, em... Em sắp tới rồi, a...

Liễu Y Y giờ phút này không còn để ý được đến liêm sỉ, cô kêu lên vẻ rất dâm dăng, cô cần được Trần Tuấn Long yêu, để được Trần Tuấn Long "yêu" như thế, cô bằng lòng trả giá bằng mọi thứ.

Trần Tuấn Long mỉm cười đắc thắng hào hứng tấn công, mạnh bạo cho hết vào, tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay hắn.

- Không, đừng có nghịch tặc người ta mà.

Liễu Y Y tựa vào cửa sổ xe, rồi lại dựa vào lòng Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long xấu xa đang vuốt từ lưng cô đi xuống, khẽ chạm vào mông cô. Phía sau làn váy, nhẹ nhàng xoa xoa cái khe mông, khiến cho Liễu Y Y toàn thân như mềm nhũn ra.

Bây giờ cả thể xác và tinh thần của Liễu Y Y đã bị Trần Tuấn Long khuất phục. Trần Tuấn Long muốn cô như thế nào, cô sẽ như thế, cô sẽ không phản kháng, chỉ có phục tùng mà thôi. Một cô gái, nếu như tâm hồn và thể xác đều đã thuộc về một người đàn ông, vậy thì người đàn ông kia khác nào ông hoàng của cô ta đâu.

Trần Tuấn Long chính là ông hoàng của Liễu Y Y. Hắn phải trở thành vị chúa tể của cô, nếu như không nắm được Liễu Y Y trong tay, thì Trần Tuấn Long làm sao có thể hoàn toàn yên tâm mà giao phó cho cô xử lý một số việc được.

Trần Tuấn Long vừa xoa nhẹ lấy mông của Liễu Y Y, vừa xuyết xoa cảm khoái thân thể hoàn mỹ của cô. Liễu Y Y quả đúng là người đàn bà mà ông trời đã ban cho hắn, có được Liễu Y Y rồi, Trần Tuấn Long sẽ phát huy nội lực, chấn chỉnh mà bộc lộ khả năng. Trong khoảng thời gian này, Trần Tuấn Long bất kể là làm chuyện gì, đều cảm thấy rất thuận lợi, đầu tiên là thu phục được hai người Quách Uyển Tây và Dương Hân. Sau đó tiêu diệt được Ngũ Hồ Bang, hôm nay, lại yên ổn mà có được một khoản tiền lớn. Còn có một cô gái nhan sắc tuyệt đẹp nằm dưới chân mình, tùy ý điều khiển. So với điều này thì còn có gì vui hơn đây?

Trần Tuấn Long mỉm cười, kéo eo Liễu Y Y, ôm cô vào lòng, rồi khẽ thì thầm vào tai cô, nhẹ nhàng nói:

- Y Y à... Anh còn muốn em nhiều lần nữa.

- A!

Liều Y Y lúc này đã hốt hoảng kêu lên, vừa rồi, ở phòng làm việc trên tầng cao nhất của tòa nhà Tả Tỵ Lâu, Trần Tuấn Long đã muốn bắt nạt cô mấy lần, có lúc làm cho cô nằm sấp sát mặt đất, có lúc nâng cao hai chân lên, cũng có lần giúp cô chống tay vào cửa sổ, rồi hất từ phía sau mạnh bạo đi vào. Trời ạ, cái tên hoang dã vô đạo này, hấn rút cuộc còn muốn bao nhiêu nữa đây.

Liều Y Y đành phải ngồi thẳng dậy khẩn cầu:

- Anh Long, em... Không được đâu, em...

Nhưng Trần Tuấn Long thấy cô như vậy, lại nhìn dáng vẻ diễm đam đáng yêu của cô, con dục tình trong lòng Trần Tuấn Long lại dâng trào lên, trong thâm tâm Liều Y Y bẩm sinh đã là một cô gái rất kiêu hãnh, trước đó, cô đã nhiều lần cự tuyệt, cô chính là không chịu thừa nhận mối quan hệ của hai người, đối với chuyện xảy ra đêm hôm trước giữa hai người, Trần Tuấn Long cho rằng đây chính là duyên trời định, đã kéo hai người xích lại gần nhau, có lẽ hai người vốn là hai đường thẳng chạy song song, nhưng rút cuộc lại giao nhau tại một điểm. Trần Tuấn Long đã có được Liều Y Y, mà Liều Y Y cũng có đc Trần Tuấn Long, mãi mãi thuộc về nhau.

Kì thực, Trần Tuấn Long không chỉ là coi trọng thân thể của Liều Y Y, hấn còn xem trọng tài năng của Liều Y Y nữa. Hấn hi vọng có thể hoàn toàn thu phục được Liều Y Y, khiến cho cô có thể vì hấn mà làm việc, đây là nguyên nhân hấn bỏ ra một số tiền lớn như thế. Khoản tiền hai triệu kia bỏ ra cũng không phải là uổng công vô ích, ít ra bây giờ Trần Tuấn Long đã có được người hấn muốn có, hai triệu phí đầu tư với hấn cũng không có gì đáng nói.

Hấn nhớ rõ rằng khi Liều Y Y lên đến đỉnh vu sơn, trong đầu còn một chút tỉnh táo vẫn hỏi qua, vì lẽ gì hấn lại không để tâm đến số tiền vốn đầu tư hai triệu kia.

Trần Tuấn Long vừa cùng với cô, vừa trả lời một cách rành mạch:

- Y Y à, khoản tiền đó đối với anh mà nói chẳng phải là đồng tiền chết, có thể chân chính có được em mới chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này.

Câu nói của hấn khiến cho Liều Y Y cảm kích không ngừng. Cô càng ôm chặt lấy Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long động tác nhịp nhàng lên xuống rất nhanh, thoáng chốc đã đạt đến cao trào.

Lúc này, Trần Tuấn Long sao có thể bỏ qua được cô, đôi tay đầy ma quái của Trần Tuấn Long sờ soạng khắp người cô, kích thích Liều Y Y khiến cô thờ hồn hên, nếu như không vì kiêng dè người tài xế đang ở đằng trước, thì Trần Tuấn Long đã xử lý cô ngay tại chỗ.

Chiếc xe cuối cùng cũng đã tới sân khu nhà của Liều Y Y, toàn thân Liều Y Y như bị mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đã không bước xuống được. Trần Tuấn Long nửa dìu nửa ôm đỡ cô vào thang máy.

Lên tới phòng, không ai nói gì cả, Trần Tuấn Long ôm lấy cô đặt lên trên giường. Lúc trước tại đây hai người đã điên cuồng ân ái, giờ đây cũng đang ân ái rất cuồng nhiệt. Trần Tuấn Long trên phương diện này cần hoàn toàn thu phục được Liều Y Y, cô rất nhu mỵ, cũng rất ương bướng.

Trong cuộc chiến này, không có người thắng, cũng chẳng có kẻ thua, chỉ có kẻ được mà thôi! Là mỗi bên đều đã hoàn toàn có được đối phương, hiện tại, Trần Tuấn Long đã có được Liều Y Y. Mà Liều Y Y cũng đã có được Trần Tuấn Long.

Liều Y Y nằm nghiêng người, ôm cái chăn nằm lỳ trên giường. Chân trái của cô hơi co lên, kẹp lấy chăn, với tư thế này, khiến Trần Tuấn Long từ phía sau nhìn lại, thấy được bông hoa đằm đằm kia không sót một chút nào, Trần Tuấn Long mỉm cười nằm đè lên cô, Liều Y Y thì đang nằm rên rỉ hưởng thụ.

Trần Tuấn Long nằm trên người Liều Y Y động tác rất nhịp nhàng. Hấn lại vừa lấy tay nâng đỡ khuôn ngực đang cương cứng, Liều Y Y quay đầu lại, nhiệt tình đưa cái lưỡi thơm tho ra, để cho Trần Tuấn Long nhắm nhĩ thưởng thức.

Yêu đương chính là càng yêu càng phóng túng, càng yêu càng???????????

Trần Tuấn Long trong lòng thỏa mãn vừa bước ra khỏi thang máy, người tài xế của chiếc Dịch Lạp cũng đã sớm chờ đợi từ lâu, anh ta mở cửa xe cho Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long bước lên xe.

Người tài xế theo như lệnh của hấn lái xe về hướng Hải Đào Hiên- Đại học Bắc Kinh, Trần Tuấn Long hạ cửa kính xe xuống. Làn gió mát mẻ làm cho thân thể đang nóng rực của hấn giảm nhiệt, Liều Y Y, người con gái mà hấn cần nhất, cuối cùng cũng đã ngã vào lòng hấn, tin chắc rằng từ nay về sau trong cuộc sống, cô nhất định có thể giúp được hấn. Trong lúc Trần Tuấn Long đang mải suy nghĩ, điện thoại di động của hấn vang lên, hấn cầm lấy liếc qua, lạnh lùng cười một tiếng, rồi mới nghe máy:

- Xin chào, Tổng giám đốc Vương. Đã muộn thế này tìm tôi có việc gì sao?

Tiếc là Liều Y Y bây giờ đang không có ở trên xe, nên không nghe được câu chuyện của Trần Tuấn Long với vị tổng giám đốc Vương kia, bằng không cô thế nào cũng phải nhảy dựng lên.

- Anh Trần, tôi muốn nói cho anh biết hôm nay tình hình hết sức lý tưởng, nếu như tôi nhìn không lầm, ngày mai chuyện chúng ta thu tóm được toàn bộ số tiền đầu tư của những người đó sẽ nằm trong tầm tay, tất nhiên, là cũng bao gồm cả khoản tiền ba triệu tín chấp chứng khoán của Từ Thế Lâm. Tôi

rất khâm phục con mắt tinh tường của anh đấy, anh Trần, lần này hành động của anh xem ra rất chuẩn xác, ra tay xuất thần, thật sự là sòng Trường Giang, sòng sau đề sòng trước, khiến những lão già như tôi, không phục cũng không đc.

Đầu dây bên kia, tổng giám đốc Vương đang tăng bốc.

- Thôi được rồi, tổng giám đốc Vương, chúng ta đã là thế nào rồi. Nếu như không phải là thông qua mối quan hệ của ông tìm tới được đồng sự bên Giang Tây, chúng ta cũng khó mà làm được như vậy, đây đúng là một chuyện có lợi cho cả ba mà. Với đồng sự ở Giang Tây, giá cả tăng lên đối với họ tuyệt đối là chuyện tốt. Ông ở đây, tiền hoa hồng cũng không ít. Dù thế nào cũng là chúng ta cùng hợp tác để kiếm tiền xem. Nói xem, ngày mai ông còn muốn làm những việc gì, cần bao nhiêu tiền? Tiền thì tôi có, ông cần bao nhiêu tôi đều có thể giúp nhưng..

Trần Tuấn Long nói đến đây, bật cười.

- Ha ha.

Hắn lạnh lùng.

- ... Nhưng ông cũng phải để cho tôi kiếm tiền, nếu không thì... Ha ha... Tổng giám đốc Vương, nghe nói ông có cô con gái rất đáng yêu vẫn còn đang du học bên Anh nhĩ, ông biết chứ, ha ha!

Đầu dây bên kia, tổng giám đốc Vương cười gượng, kì thực hợp tác cùng với Trần Tuấn Long chẳng khác gì cười lên lưng cọt, hẳn ngay cả việc cũng dám lấy ra chơi đùa, tổng giám đốc Vương theo nghiệp chứng khoán cũng đã lâu như vậy, quả thực là chưa từng thấy qua con người có thể tìm đường sống trong cõi chết như vậy, cũng chưa từng gặp qua người có thực lực hùng hậu như thế, thật sự đúng là không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài.

- Không có đâu, anh Trần, đúng là có hoàn toàn nắm chắc tôi mới mời anh cùng làm, theo như kinh nghiệm của vị cố vấn, ngày mai chúng ta nhiều lắm cũng chỉ cần ba triệu nữa, như vậy nguồn đầu tư đó sẽ bị chúng ta thu tóm hoàn toàn, tính toán khiêm tốn, thì lợi nhuận cũng sẽ vượt qua mức 1500%. Tôi rất có lòng tin, giờ chỉ xem anh có thể bỏ ra bao nhiêu thôi.

- 1500%?

Trần Tuấn Long cười, ở đầu dây bên kia, tổng giám đốc Vương liên tục gật đầu đồng ý.

- Hay là chúng ta thỏa thuận lại đi?

Trần Tuấn Long tiếp tục hỏi.

- À, được chứ, vậy thì anh tám phần, công ty hai phần.

Tổng giám đốc Vương vội vàng giải thích.

- Khoản tiền kia ngoài việc trừ đi ba tỷ tín chấp chứng khoán của Từ Thế Lâm, mặt khác cơ cấu cũng có rất nhiều nguồn tài chính còn rải rác, vốn là Từ Thế Lâm và Liễu Y Y lôi kéo cũng không ít người, những số tiền này ngày mai nhất định sẽ tìm cách chạy trốn, bọn họ số lượng ít, có thể dễ dàng bỏ đi một chút để thoát thân. Cố vấn của chúng ta nói, chỉ cần có thể tiếp tục nâng cao giá cả trên diện rộng, vào thứ sáu báo cáo cuối ngày sẽ không để cho bọn họ quay vòng vốn lưu động. Đến thứ hai chỉ cần bắt đầu phiên giao dịch, tôi sẽ xem họ vùng vẫy như thế nào, ha ha...

Ở đầu dây bên kia, tổng giám đốc Vương bật cười gian xảo, ông ta dường như đã thấy được phảng phất mùi tiền, sao có thể không khiến cho ông ta động tâm điên đảo, hôm nay, trong phiên giao dịch ông ta và Trần Tuấn Long kiếm lời đc tổng cộng là 15 triệu, trừ đi số tiền Trần Tuấn Long đầu tư vào là hai triệu, còn lại thì ba triệu của Từ Thế Lâm ông ta cũng chiếm 20%, vậy phải là sáu chục triệu, trong một ngày mà kiếm được sáu chục triệu, còn có gì có thể làm ông ta sung sướng như vậy.

Trần Tuấn Long bỗng trầm ngâm, đầu dây điện thoại bên kia tổng giám đốc Vương sốt ruột chờ đợi, một lúc lâu sau, mới nghe thấy Trần Tuấn Long cười nói:

- Tổng giám đốc Vương, xem ra gừng càng già càng cay, ông quả thật rất xảo quyệt, nhưng mà, tôi thích, ha... ha...

Tổng giám đốc Vương trong điện thoại ở đầu dây bên kia cũng cười theo, ông ta không biết hiện tại Trần Tuấn Long có đồng ý hay không.

Trần Tuấn Long ngưng tiếng cười, hắn nói:

- Được rồi, tổng giám đốc Vương, sáng mai tôi sẽ cho người mang ba triệu đến cho ông, như thế đã đủ chưa?

Tổng giám đốc Vương vội gật đầu liên tục.

- Đủ rồi, đủ rồi.

- Ha... ha...

Trần Tuấn Long cười, tổng giám đốc Vương cũng cất tiếng cười theo.

- Như vậy hãy để cho chúng ta cùng nhau phát tài đi, ha ha...

Trần Tuấn Long cuối cùng lớn tiếng cười nói, tiếng cười sang sảng của hắn bay ra ngoài xe, lan truyền đi trong không gian.

Chiếc xe Cadillac chạy như bay trên đường, Trần Tuấn Long lại suy nghĩ tới trăm mối khác. Liễu Y Y nói quả đúng không sai, thị trường trong thời điểm này thật quả có sự thay đổi bất ngờ, cô đã thấy được và rất hy vọng vào chuyện lần này, nhưng hy vọng ấy lại hoàn toàn bị Trần Tuấn Long đè bẹp mất rồi, bởi vì Trần Tuấn Long cần phải ép Liễu Y Y vào bước đường cùng, cũng chỉ có như thế, hắn mới có thể thừa cơ hành động chiếm được món tiền khổng lồ này, kì thực cũng là rất liều lưu mạng hiểm, nhưng đời người chính là một canh bạc, Trần Tuấn Long đến cái chết còn không sợ, đem tiền vào đầu tư sao lại có gì phải sợ, cùng lắm là bại trận thôi, Trần Tuấn Long đúng là có khí thế, áp đảo được tất cả những khí thế khác. Huống chi lần này hắn đã dùng thủ đoạn lừa giỡn sau lưng, đồng sự ở Giang Tây sờ đi đồng ý tuyên bố tin tức giảm sản lượng, hoàn toàn là do một tay hắn tính kế và thực hiện. Trần Tuấn Long nắm giữ được tất cả, thì hoàn toàn giữ thế chủ động.

Đồng thời, vận may cũng đang ở bên anh, Liễu Y Y đã thua, cô không chỉ thua trận về chuyện cô hy vọng, mà còn thua cả về thể xác lẫn tinh thần, bây giờ cô đã hoàn toàn là người của Trần Tuấn Long rồi.

Cứ nghĩ tới thân hình ướt át của Liễu Y Y là Trần Tuấn Long lại mỉm cười, hắn ngồi sát lại phía quầy rượu mino trong xe, mở tủ rượu nhỏ cầm trong tay hai chai rượu đem ra. Trong đó, 1 chai rượu đã bị ai đó uống mất một nửa. Trần Tuấn Long cầm bình rượu chỉ còn một nửa trong tay, lắc đầu cười cười, vặn mở nắp chai, lắc nhẹ một chút rồi đặt lên chóp mũi ngửi, sau đó cầm nắp chai rượu ném ra ngoài xe, Trần Tuấn Long cầm lấy chai rượu, vờn cánh tay ra ngoài cửa sổ, nghiêng chai rượu, mặc sức để cho rượu bay theo gió.

Ngoài ra, hắn cũng làm một việc như bình thường, cuối cùng sau khi đã nâng ly uống cạn, hắn ném chai rượu đi. Chai rượu bay thẳng ra ngoài kêu “loảng xoảng”, một tiếng rơi vỡ vụn ở trên đường quốc lộ.

Trần Tuấn Long cầm khăn giấy lau sạch rượu còn vương trên tay. Sau đó hắn vo lại thành một cục, ném ra ngoài xe.

Khi chiếc xe chạy về tới Hải Đào Hiên, Trần Tuấn Long rút ra từ trong ví ra mười tờ 100 tệ đưa cho người tài xế. Người tài xế vội cúi đầu nhận lấy, liên tục nói lời cảm ơn, Trần Tuấn Long mỉm cười hỏi anh ta.

- Sư phụ à, Tối nay những chuyện đã xảy ra, anh đều không nhìn thấy gì cả, phải không?

- À, đúng vậy.

Người tài xế kia vội vàng xác nhận. Vừa rồi, Trần Tuấn Long ngồi trong xe của anh, không biết là đã làm những gì. Sau đó như lời hắn dặn dò, đến công ty Chứng khoán Ngân Hà để chờ cô gái kia. Tài xế nghĩ chẳng qua mình cũng chỉ là một gã tài xế của Trường Thành mà thôi, những trò tiêu khiển của những kẻ giàu sang, chính mình còn cho rằng rất thú vị. Huống chi hiện giờ Trần Tuấn Long lại đưa nhiều tiền đến như vậy, gọi điện để thông báo tình hình là có thể nhận tiền. Tiền này quả thật cũng hơi dễ kiếm. Về phần cô gái kia có làm gì hay không thì sao chứ?

Trần Tuấn Long mỉm cười, đẩy cửa xe, bước ra ngoài. Kì thực, Liễu Y Y không thể có liên quan đến chuyện rượu đã bị uống trên chiếc xe này, hắn cũng đã chuẩn bị cho cô một chút ở văn phòng, tiếc là không dùng được, bởi vì khi tài xế đưa cô đến tòa nhà Hán Quang Vinh, đã ngay lập tức gọi cho Trần Tuấn Long, Liễu Y Y đã trúng chiêu, Trần Tuấn Long chỉ chờ thu lưới như thế nào thôi. Không thể phủ nhận rằng, đêm nay thu hoạch của hắn so với bình thường thật sự tốt hơn rất nhiều, nhưng thật ra, lúc này đây Trần Tuấn Long trong lòng vẫn còn có một cảm giác tiếc nuối không nhỏ, nếu như không dùng lời nói tổn thương kia, chỉ dựa vào sức hấp dẫn của bản thân thì Liễu Y Y có thể nhất nhất thuận theo lời của hắn, cuối cùng cũng chịu nằm dưới chân hắn không.

Trần Tuấn Long vừa mới bước ra khỏi xe, thì nghe thấy có tiếng cười đằng phía sau mình, một chiếc xe SPARK màu xanh lá dừng bên cạnh hắn, Trần Tuấn Long nhận ra đây là chiếc xe của bạn học cùng với hắn Tô Tiểu Đình, quả nhiên, rất nhanh đã nhìn thấy cô từ trên xe bước xuống.

Tô Tiểu Đình nhìn thấy Trần Tuấn Long, cũng nhìn thấy chiếc xe Cadillac đang rẽ nhanh chạy đi.

Nhưng cũng không thấy Tô Tiểu Đình để ý đến chiếc xe đó, cô nhìn Trần Tuấn Long, cười cười hỏi.

- Bây giờ anh mới về đến nơi à?

Trần Tuấn Long gật đầu mỉm cười nói:

- Ừ, em cũng vừa mới đến nơi à?

Tô Tiểu Đình nhún mày.

- Nhưng mà bây giờ thì chuyển đề thế nào đây.

Trần Tuấn Long bước tới hai bước, nhìn xuyên qua cửa kính xe ô tô đã thấy cô đang đẩy chiếc ghế sau chất đầy những túi hành lý lớn nhỏ, thế là hắn cười nói:

- Anh thấy hành lý của em rất nhiều đấy, xem ra em thật sự toan tính mạng cả kí túc xá đến nơi này đấy à, ha... ha

Trần Tuấn Long cười cười rồi hỏi tiếp:

- Thế nào, cần anh giúp gì không?

Tô Tiểu Đình chợt thấy buồn rầu, vừa rồi ở ký túc xá lâu như vậy, thế mà tất cả hành lý này đều do một tay cô chuyển xuống dưới, cũng đã thấm mệt rồi, điều này cũng khó trách được, cô ở ký túc xá có thể nói là không có lấy một người bạn, bình thường khi đi học cũng không có một người nào, không có người bạn học nào muốn kết thân với cô, cô vốn dĩ bề ngoài là người lạnh như băng, một người mà cảm giác bộc lộ ở xa ngàn dặm. Trần Tuấn Long cũng là người như vậy, chỉ có điều hắn khá hơn một chút, hắn ngay từ đầu đã cố ý thay đổi bản thân mình, ít nhất hắn đã làm được. Nhưng Tô Tiểu Đình kiêu ngạo lại làm không được, cô tình nguyện chỉ có một mình, cũng không cần kết bạn với ai.

Lúc này, thật hiếm khi Trần Tuấn Long chủ động giúp đỡ, Tô Tiểu Đình trong lòng rất vui mừng, khuôn mặt tràn đầy vẻ tươi cười, cô nói:

- Vậy thì thật sự cảm ơn anh nhiều lắm.

Trần Tuấn Long cười cười rồi ra mở cửa xe, hai tay xách hai valy hành lý lớn.

- Nay em tính nói chuyện gì thế hả, có gì phiền phức đâu chứ.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

Tô Tiểu Đình cũng mở cửa xe lấy vài món hành lý nhỏ, sau đó cùng với Trần Tuấn Long đi đến chỗ thang máy.

Thang máy vừa mở ra, hai người bước vào bên trong. Tô Tiểu Đình không nói lời nào, trong lúc này nhất thời Trần Tuấn Long không nghĩ ra đề chuyện gì để nói, hai người có chút ngượng ngùng cứ đứng trong thang máy, lẳng lặng nhìn con số trên bảng hiển thị tăng từ từ tăng lên, cuối cùng, một tiếng “ding” vang lên, cửa thang máy mở ra, Tô Tiểu Đình đi ra ngoài trước, Trần Tuấn Long bước theo sau.

- Phòng em là 11903, vừa vặn là ở ngay trên phòng của anh.

Tô Tiểu Đình quay đầu lại nhìn Trần Tuấn Long nói.

Trần Tuấn Long cười cười, đến cửa phòng, Tô Tiểu Đình đặt hành lý xuống, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, để Trần Tuấn Long bước vào trước.

- Phòng mới lắp đặt mọi thứ xong, vẫn còn nhiều chỗ chưa ổn lắm, mời anh vào.

Trần Tuấn Long gật gù, lách người xách hai valy hành lý lớn bước vào. Căn phòng của Tô Tiểu Đình được trang trí rất tinh tế thanh lịch, nhìn qua cũng biết là đã phải chi ra một khoản tiền lớn, ở trường trong đám bạn học nhiều người như vậy, ấn tượng của Trần Tuấn Long về Tô Tiểu Đình là một cô bạn học giàu có.

Tô Tiểu Đình mặc dù có tiền, nhưng cô tuyệt đối không phải như những bạn học khác, Trần Tuấn Long ngược lại cảm thấy cô rất khiêm tốn, trong xã hội hiện nay, thật khó có thể thấy một cô gái như thế.

- Hành lý cứ để trong phòng khách đi, đã làm phiền anh quá, để cho em còn có chút việc để làm chứ, ha ha...

Tô Tiểu Đình đặt hành lý trên nền gạch ở phòng khách.

- Ủ, được rồi.

Trần Tuấn Long vừa rồi đang cố quan sát cách bài trí bên trong căn phòng, kỳ thực, bố cục trong căn phòng này với căn phòng của hắn ở bên dưới giống nhau như đúc, đúng là Trần Tuấn Long không quá để ý tới cách sắp xếp, lúc trước khi hắn thuê căn phòng ở tầng dưới, cũng chỉ là tùy tiện tìm một công ty trang trí nội thất, giao hoàn toàn cho bọn họ muốn làm gì thì làm. Lúc ấy Trần Tuấn Long đã nghĩ chẳng qua chỉ có một mình mình ở đây, cho nên cũng không cần làm cái gì cho đẹp mắt, đến cả bàn phấn trang điểm cũng không có, thảo nào mà sau đó Quách Uyển Tây lại muốn mua sắm thêm bao nhiêu đồ dùng gia đình, chỗ của hắn thoạt nhìn qua miễn cưỡng giống như một gia đình nhỏ.

Nhưng phòng của hắn ở tầng dưới và phòng của Tô Tiểu Đình bây giờ là hoàn toàn không cách nào so sánh được, Tô Tiểu Đình trang trí nơi này rất tinh tế, trang nhã, từng chỗ, từng chỗ xem ra rất kì công, thậm chí có thể nói dùng tiền như thế cũng là đáng lắm.

Nhìn Trần Tuấn Long quan sát, tự nhiên Tô Tiểu Đình thấy vui vui, cô quay đầu lại hỏi:

- Thế nào, anh thấy chuồng cún này có thể ở được không?

- Tiểu Đình à, nếu nói nơi này là chuồng của lũ cún con, thì phòng của anh ở bên dưới chẳng phải sẽ thành chuồng heo à. Ha ha, em trang trí căn phòng thật sự rất đẹp, làm cho người ta có cảm giác rất thanh nhã, không tồi đâu, anh rất thích, sớm biết như thế, anh cũng giả vờ gợn gợn như vậy, em xem xem, đẹp thế này cơ mà.

Trần Tuấn Long gật đầu tán dương nói.

Thấy Trần Tuấn Long hào phóng khen ngợi chỗ này tốt như vậy, trong lòng Tô Tiểu Đình cũng vui như hoa nở, phải biết rằng đây là căn phòng nhỏ đầu tiên của cô, dĩ nhiên là phải được trang trí thật nổi bật, xinh đẹp, sáng sủa. Tô Tiểu Đình đã tốn không ít công sức, rất nhiều chỗ đều là cô đã tự mình tham gia thiết kế và giám sát thi công, đặc biệt có chỗ còn được cô thiết kế độc đáo, trang trí rất lộng lẫy.

Khi sắp xếp và trang trí, cũng thực hiện rất lâu, cô nghĩ rằng từ nay về sau rốt cuộc mình đã có được một thế giới riêng. Tô Tiểu Đình rất vui, những công sức mà cô bỏ ra đúng là không uổng phí, giờ đây ít nhất cũng đã nhận được lời khen của Trần Tuấn Long, cô có cảm giác như là một lời khen ngợi rất quý giá, giống như đứa trẻ nhỏ đem những gì mình âu yếm, trân trọng đưa cho người khác xem, thật vui mừng khi được họ yêu thích và tán thưởng.

Trần Tuấn Long giúp cô chuyển đồ thêm hai lần nữa, lúc này mới đem lên cho cô mấy cái xoong chảo, chum vại... vân vân..., bày tràn ra ở phòng khách, Tô Tiểu Đình muốn mời Trần Tuấn Long ngồi lại thêm chút nữa, nhưng Trần Tuấn Long từ chối, tạm biệt cô, rồi quay trở về phòng mình.

Trần Tuấn Long mở cửa phòng, Quách Uyển Tây và Dương Hân cũng không có ở trong phòng, bây giờ đã là 9h30 rồi, chắc họ cũng đang học bài.

Trần Tuấn Long cởi quần áo, bước tới phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa cho sạch sẽ bằng nước nóng, vừa rồi hân đã cùng Liễu Y Y có một cuộc chiến dài hơi, làm cho thân thể của hân cứ nhon nhót mồ hôi.

Hân mặc quần áo xong và đang ngồi trên ghế sofa, lau khô tóc cũng là lúc điện thoại kêu vang, nhắc máy lên nghe, hóa ra là Dương Hân, tối nay cô và Quách Uyển Tây không phải đang học mà đã ra ngoài rồi.

- A Long, bây giờ anh đang ở đâu thế hả?

Dương Hân ở trong điện thoại hỏi

Trần Tuấn Long lấy làm lạ kì nói:

- Anh đang ở Hải Đào Hiên mà? Anh vừa mới về.

- Lại nhì, hôm nay tại em thấy xe anh đỗ ở dưới nhà, người cũng đang ở trong nhà, biết anh đi đâu đó, vậy anh nhanh lái xe đến đón tại em đi. Dương Hân trong điện thoại nói.

Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, lau khô bọt nước trên tóc, đêm nay đi đâu tất nhiên có thể nói cho Dương Hân biết, Trần Tuấn Long chỉ hỏi:

- Em và Uyển Tây đang ở đâu thế?

- Tại em đều đang ở bên ngoài, hôm nay cùng một người bạn đi dạo phố ở Tây Đan. À, đúng rồi, A Long à, tuần này làm anh phải vất vả rồi, anh chuyển về kí túc ở tạm nhé, bạn em đến Bắc Kinh mà không có chỗ ở, nên em định mời cô ấy đến chỗ chúng ta ở tạm vài ngày.

Trong điện thoại, Dương Hân thân nhiên vừa cười, vừa nói.

- Cái gì, cái gì?

Trần Tuấn Long nhất thời thấy đau cả đầu, thậm chí một chuyện như vậy, Dương Hân cũng không hỏi qua ý của hân, mà tùy tiện đưa người ngoài về nhà. Phải biết rằng tính cách của Trần Tuấn Long rất không thích giao tiếp với người lạ, lập tức Trần Tuấn Long tức giận nói:

- Anh không đồng ý! Em đừng có nói người bạn đó của em là đàn ông chứ, Dương Hân?

Dương Hân bật cười ha ha mãi không thôi. Cô nghe thấy trong điện thoại tiếng Trần Tuấn Long vẻ rất tức giận, cũng biết Trần Tuấn Long cố tình nói như vậy thôi.

- Đừng có dễ nổi giận như thế, A Long. Bạn của em lần này là đặc biệt đến tham gia cuộc thi “Giọng hát hay toàn quốc”, em với cô ấy đã hơn nửa năm rồi không gặp. Ha ha, em nói cho anh biết nhé, đó là một đại mỹ nhân, nhưng mà...

Dương Hân thôi không cười nữa, kéo dài giọng trong điện thoại, nhưng ko đợi cô nói tiếp, Trần Tuấn Long cau mày nói:

- Nhưng thế thì sao, cô ta đâu phải là người của anh, Dương Hân. Em xem em đó, Tiểu Túy Túy, đúng là đồ quỷ nhỏ. Xem lúc anh đến sẽ xử lý em như thế nào, hừ! Ở yên đấy đi, bây giờ anh đi ngay đây, nửa giờ nữa anh sẽ có mặt, còn chuyện gì nữa ko?

Ở đầu dây bên kia, Dương Hân bị Trần Tuấn Long nói trúng tim đen, bèn bật cười ha ha, cũng không chút bận tâm.

- Anh đến đây nhanh đi, em đang cùng tại Uyển Tây đi xem quần áo. Dù sao vẫn còn thời gian mà, nửa giờ nữa anh tới cũng không muộn. Em gác máy đây. Bye bye.

Vừa cúp điện thoại xong, Trần Tuấn Long lắc lắc đầu, dùng khăn mặt lau cho khô tóc, ngẫm nghĩ qua loa một chút, rồi xuống nhà lái xe đi ra ngoài, phụ nữ thật là phiền phức, vừa rồi sớm biết như thế đã để bọn họ đi taxi về nhà, phải biết là Trần Tuấn Long và Liễu Y Y vừa trải qua một cuộc chiến chán gỏi. Mặc dù Trần Tuấn Long rất mạnh mẽ đã giành phần thắng, nhưng thực tế cũng đã tiêu hao đi chút sinh lực. Liễu Y Y quả thật là một nàng công chúa cao ngạo, dù cô đã thua đi chăng nữa. Nhưng Trần Tuấn Long thắng được cô cũng là vì có mưu kế từ trước.

Trần Tuấn Long đang lái xe, lúc này, điện thoại lại vang lên, xem ra đêm nay còn có nhiều việc đây, lần này là Chương Nguyên Thông gọi đến, báo cho hân một tin cũng không tồi. Ở Nam Mỹ, trùm ma túy lớn Steven đã chính thức gửi lời mời bọn hân tháng sau đến Cô-lôm-bi-a, vì sang năm giá cả của Heroin sẽ có cạnh tranh.

Chương Nguyên Thông ở trong điện thoại xin chỉ thị Trần Tuấn Long, hỏi hắn có muốn đi hay không, Trần Tuấn Long suy nghĩ một chút, rồi liền gật đầu, hắn hỏi cụ thể về thời gian, để sắp xếp tính toán, cũng vừa vặn phù hợp, vì thế hắn để Chương Nguyên Thông đi trước lo liệu.

Chương Nguyên Thông có thể đi trước tiền trạm, hai ngày nữa sẽ lên đường sang Nam Mỹ, Trần Tuấn Long đoán chừng phải hết tuần mới đi, định bụng trong kế hoạch cũng đưa Liễu Y Y sang Thụy Sĩ, giải quyết một vài chuyện, sau đó hắn mới đi sang Nam Mỹ.

Nhận được chỉ thị của Trần Tuấn Long, Chương Nguyên Thông cũng yên tâm, phải biết rằng mỗi lần ăn ở Nam Mỹ này do gã tìm được, bây giờ rốt cuộc cũng đã có thể làm ăn, hơn nữa Phi Long Bang trong khoảng thời gian này phát triển cũng rất mạnh, Chương Nguyên Thông nghĩ về sau phải dựa vào chuyện buôn bán này thì nhất định là kiếm được bội tiền, đến lúc này, Trần Tuấn Long có thể cho gã cai quản một phần, cũng đã là vinh hoa phú quý, lộc bất tận hưởng rồi, chẳng trách mà gã lại nhiệt tình đến như vậy.

Tây Đan không hổ là khu thành phố buôn bán sầm uất, lúc này, trên khắp mọi tuyến phố dòng xe cộ nhộn nhịp, mọi người đi lại tấp nập, đi tới điểm hẹn, Trần Tuấn Long gọi điện cho Dương Hân, nhưng Dương Hân đều nói không nhìn thấy xe của Trần Tuấn Long trên đường, Trần Tuấn Long đành phải lái xe một vòng, cuối cùng cũng nhìn thấy Dương Hân và Quách Uyển Tây đứng ở ven đường, đằng sau các cô, là một cô gái đáng vẻ dịu dàng, điềm tĩnh, với mái tóc dài buộc gọn phía sau, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt linh động, thông minh đang ngẩng đầu nhìn Trần Tuấn Long dò xét.

Quả nhiên là một mỹ nhân, Trần Tuấn Long nghĩ thầm, sau đó hắn cất tiếng gọi to:

- Lên xe mau đi, ở đây không dừng xe được đâu.

Dương Hân và Quách Uyển Tây liền đưa cô gái đó bước lên xe, Dương Hân và Uyển Tây đều xách theo túi lớn, túi nhỏ, xem ra tối nay họ mua sắm được cũng không ít, cô bé kia cũng nói đây là mấy túi giấy quà tặng mà thôi, Dương Hân cùng cô gái ngồi xuống ghế sau, còn Quách Uyển Tây thì ngồi ở ghế trước.

Đội tất cả mọi người ngồi hết lên xe rồi, Trần Tuấn Long bắt đầu lái xe, rẽ vào đại lộ, rồi hỏi:

- Tối nay các em lại đi mua đồ à?

Dương Hân cười mãi không thôi, cô đáp.

- Vâng.

Vốn là tuần trước Trần Tuấn Long đã cùng hai cô đi shopping, có điều lần đó đều là do Trần Tuấn Long trả tiền, mà hai cô không e dè chút nào, cứ cao hứng mua sắm, đối với những cô nàng thích chưng diện, Trần Tuấn Long luôn luôn không dám xem nhẹ. Quách Uyển Tây còn khá hơn một chút, hiểu được phải tiết chế, nhưng Dương Hân gia đình cũng có thể coi là giàu có, cho nên tiêu tiền như nước. Cho nên dù đêm nay không có Trần Tuấn Long “coi tiền như rác” ở đây, chỉ cần có Dương Hân, thì bọn họ cũng thu hoạch được không ít, trong số họ thì hôm nay Dương Hân chắc cũng mua sắm nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 82: Cuộc Thi Mới.

Lúc này, Dương Hân đã giới thiệu người bạn của mình:

- A Long, để em giới thiệu một chút nhé, đây là bạn học cùng thời trung học với em, Kim Ngọc Châu. A Châu, đây là bạn trai của mình Trần Tuấn Long. Cậu nhìn xem, giúp mình chấm điểm, ha ha...

Trần Tuấn Long vừa lái xe, lắc đầu cười gượng, mình bây giờ lại bị giấu, thành bạn trai chuẩn, nhưng cô gái kia chỉ cười cười, rồi nói:

- Có thể làm cho Dương Hân của chúng ta để mắt tới, đương nhiên phải là người đạt tiêu chuẩn cao nhất rồi, mình chấm điểm rồi đây. Ha ha... Mấy ngày này mình đến đây dự thi, đã quấy rầy thế giới riêng của hai người rồi, thật là ngại quá.

Dương Hân và Quách Uyển Tây đang ngồi ghế phía trước nhìn nhau mỉm cười, Kim Ngọc Châu đứng là đã quấy rầy, nhưng ko phải là thế giới của hai người mà là thế giới của ba người.

Dương Hân cười nói:

- Không có đâu, cậu đến đây làm mình cũng cảm thấy vui lắm, nhưng mà cậu cũng gấp gấp quá, đáng lý ra nói sớm với mình một chút là cậu sẽ đến đây

có phải là đã xong rồi không, cậu xem, bây giờ khiến cho nhiều người bị động rồi đó. Đúng rồi, A Long, anh lái xe tới đường Văn Đình đi, chúng ta phải giúp A Châu lấy hành lý nữa.

Trần Tuấn Long ở phía trước “Ồ” lên một tiếng, sau đó hỏi:

- Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào đây?

Dương Hân lúc này mới nói với hân, vốn dĩ lần này bạn học của cô Kim Ngọc Châu đặc biệt đến tham gia cuộc thi “Giọng hát hay toàn quốc”, khi tới đây nhà khách hẹn trước đã quá đông khách, quản lý ở đó nói phòng của cô giá đã tăng lên, lần này cô ấy đến đây lại không mang theo nhiều tiền, chẳng còn cách nào khác, cô ấy bèn tìm Dương Hân hỗ trợ, Dương Hân sau khi biết tình hình đã vui vẻ đồng ý, còn trách Kim Ngọc Châu đến đây mà không báo cho cô biết, sau đó Dương Hân cùng đi với Quách Uyển Tây, đón được Kim Ngọc Châu rồi, ba người liền đi dạo phố.

Thì ra là thế, Trần Tuấn Long lái xe, đưa các cô vào nhà khách, lấy hành lý đã gửi ra, sau đó đưa các cô quay trở lại Hải Đào Hiên. Xem ra có Kim Ngọc Châu ở lại đây, chính hân sợ là?

Trên đường đi, Dương Hân hỏi Kim Ngọc Châu về việc đi thi cuộc thi giọng hát hay lần này, Kim Ngọc Châu hát rất hay, cô là sinh viên của đại học tân văn Chiết Giang, trải qua sự tuyển chọn tài năng kĩ càng, Kim Ngọc Châu nói cuộc thi này CCTV cũng sẽ phát sóng trực tiếp.

Vừa nhắc có phát sóng cuộc thi này, Dương Hân cũng hưng phấn hẳn lên, cô vui vẻ nói với Kim Ngọc Châu:

- A Châu, thực lực của cậu tốt như vậy, nhất định là sẽ giành được vị trí cao, umm, mình đoán cậu có thể lọt vào top 3 đấy.

Kim Ngọc Châu cười cười lắc đầu.

- Không có đâu, đây là cuộc thi toàn quốc cơ mà, cao thủ nhiều vô kể, theo mình được biết thì ở Đại Học Bắc Kinh của các cậu còn có một người rất xuất sắc, hình như tên là Chu Tư Mai thì phải, thực lực của cô ấy cũng không tệ đâu.

- Chu Tư Mai?

Quách Uyển Tây ngồi đằng trước lấy làm lạ, cô ta chẳng phải là người mấy ngày trước đã bị bắt cóc, sau đó được Trần Tuấn Long ra tay giải cứu sao.

- Mình sao lại không biết cô ấy tham gia cuộc thi này nhỉ?

Quách Uyển Tây nói

- Em à?

Dương Hân nở nụ cười.

- Người ta với em không có quan hệ gì, làm sao mà nói cho em biết chứ, ha ha.

- Không, em không phải có ý đó, ý em là theo lý mà nói, một sự kiện lớn, hẳn là phải có chút tin tức gì lan truyền chứ, em không có nghe tin gì, cho nên mới thấy lạ.

- Quách Uyển Tây nhìn sang Trần Tuấn Long đang lái xe, hỏi anh:

- Anh nói xem, anh Long, hai ngày nay anh có nghe được tin tức gì không?

Trần Tuấn Long nhún vai lắc đầu, tiếp tục lái xe.

- Sợ gì chứ, Chu Tư Mai cũng không có gì nổi trội đâu.

Dương Hân nói:

- A Châu, mình tin tưởng cậu, hãy đánh bại cô ta, hãy làm rạng danh vùng Nam Xương chúng ta nhé.

- Ừ.

Kim Ngọc Châu gật đầu nói.

- Mình sẽ cố gắng. Nhưng mà cuộc thi lần này, hình như là CCTV còn có hoạt động nhận tin nhắn bình chọn từ phía khán giả, có vài thí sinh là do một số công ty kinh doanh âm nhạc đỡ đầu, còn những người khác đều dựa vào tin nhắn bình chọn, trước đó mình đã suy nghĩ kĩ rồi, chuyện này cũng chẳng có nghĩa lý gì, nhưng mình thử xem năng lực của mình đến đâu thôi, nên mình mới quyết định tham gia cuộc thi này.

- Chị nói là CCTV sẽ có phương thức gửi tin nhắn để bình chọn ngôi vị quán quân à?

Quách Uyển Tây ngồi đằng trước lấy làm lạ hỏi.

- Ủ, là như thế này, cuộc thi vẫn là do ban giám khảo chấm điểm đánh giá, nhưng mà số phiếu bình chọn qua kênh CCTV, nó là kết quả bình chọn cuối cùng có ảnh hưởng đến điểm đánh giá của ban giám khảo đấy. Mọi người đã xem qua chương trình Nữ sinh siêu cấp chưa, năm trước Lý Ngộ Xuân vì lẽ gì mà giành được giải nhất, chính là do cô ấy giành được số tin nhắn bình chọn cao nhất cho nên cô ấy được chọn. Lần này CCTV với cuộc thi tân tú cũng là chọn phương thức như ở cuộc thi Nữ sinh, phải có được số phiếu tối thiểu thì mới có thể qua vòng thứ nhất.

Kim Ngọc Châu thờ dài giải thích.

- À, vậy cuộc thi lần này, quy mô có thể so sánh ngang với cuộc thi Nữ sinh phải không?

Quách Uyển Tây tiếp tục hỏi.

- Ha ha.

Kim Ngọc Châu nở nụ cười.

- Cuộc thi lần này quy mô sao có thể so sánh với cuộc thi Nữ sinh Siêu cấp của đài Hồ Nam. Nhưng mà nghe nói khán giả tham gia nhắn tin bình chọn cũng không ít đâu.

Dương Hân ngồi bên cạnh cũng nói:

- Cũng thực là bá phúc những người của đài truyền hình, có thể nghĩ ra cả cách này để kiếm tiền, umm, thử nghĩ xem, một tin nhắn là hai đồng, nhiều người tham gia như vậy, đây không phải cách kiếm tiền độc đáo của nhà đài sao. Nghe nói, năm trước cuộc thi Nữ sinh siêu cấp thông qua các tin nhắn bình chọn, bọn họ đã thu lời hơn ngàn vạn, dường như là bắt được tiền vậy.

- Là vậy đấy, bây giờ cuộc thi nào cũng vậy, tin nhắn bình chọn đã trở thành một tiêu chí đánh giá, xem ra lần này mình tham gia cuộc thi, không chừng sẽ bị rút thôi.

Kim Ngọc Châu nói.

- Chị Ngọc Châu hãy cố gắng lên.

Quách Uyển Tây ở phía trước nói:

- Tụi em đều ủng hộ chị, đến lúc đó sẽ bình chọn cho chị một phiếu.

- Cảm ơn em!

Kim Ngọc Châu gật đầu nói. Nhưng cô cũng biết là hy vọng lần này không lớn, cô không giống những người tham gia thi đó, các cô gái ấy được các công ty giải trí đỡ đầu, họ được công ty bỏ tiền ra để lăng xê. Thực ra trước đây cũng có công ty giải trí tìm đến cô ký hợp đồng. Nhưng lúc đó cô chỉ muốn chuyên tâm học hành, ca hát chẳng qua chỉ là niềm đam mê mà thôi, ban đầu ý định không hề nghĩ đến là sẽ có chuyện đi này, cho nên nhà nhận từ chối. Nhưng Kim Ngọc Châu cũng nhận ra hiện tại năng lực của cô quả thực cũng yếu, so với những thí sinh mà có được nhiều tin nhắn bình chọn, thì cô phải nỗ lực cố gắng hơn rất nhiều, cô thiệt thòi hơn một chút vì không có công ty đỡ đầu, nhưng cô cũng không bận tâm lắm, chỉ lẳng lặng cố gắng. Lần này Kim Ngọc Châu là người duy nhất được chọn trong lần dự tuyển có đông đảo thí sinh của tỉnh Chiết Giang. Cho nên bây giờ cô rất có lòng tin, nhưng cũng không khỏi lo lắng vì trong cuộc thi này, nếu tin nhắn bình chọn quá ít sẽ sớm bị loại khỏi cuộc chơi. Cứ để mọi chuyện tùy duyên vậy. Kim Ngọc Châu trong lòng cũng thầm than.

Đối với cô mà nói, bạn trai của Dương Hân người mà hiện là bạn thân của cô, cô cảm thấy có vẻ gì đó hơi lạ lùng, bởi vì ở trên xe chỉ thấy con gái các cô nói chuyện với nhau, chứ Trần Tuấn Long cũng chưa mở lời nói chuyện, cũng không nói xen vào, dường như chỉ im lặng lắng nghe các cô tán gẫu mà thôi. Kim Ngọc Châu lên nhìn Trần Tuấn Long đánh giá một vài lần, từ phía bên cạnh nhìn sang. Trần Tuấn Long có đôi lông mày lười mác, và đôi mắt rất sáng, đang hết sức chăm chú lái xe, quả là một chàng trai khôi ngô, Dương Hân chọn được một người bạn trai thật không tồi. Kim Ngọc Châu nghĩ thầm trong bụng.

Các cô gái vừa ngồi tán gẫu, vừa kể xem tối nay đã mua sắm được những thứ gì, Trần Tuấn Long vẫn đang chăm chú lái xe, cuối cùng mọi người cũng về đến Hải Đào Hiên, Dương Hân và Kim Ngọc Châu xuống xe, mang theo hành lý, rồi tạm biệt để đi lên lầu. Trần Tuấn Long đưa Quách Uyển Tây về ký túc xá.

Xem ra lúc giới thiệu với Kim Ngọc Châu, hần cũng chỉ được Dương Hân nói là “một người bạn trai” mà thôi, Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Thật không ngờ Ngọc Châu lại lợi hại như vậy. Có thể tham gia vào cuộc thi giọng hát hay này, nếu em cũng có được bản lĩnh như chị ấy thì tốt quá.

Chiếc xe vừa chạy nhanh ra khỏi Hải Đào Hiên, Quách Uyển Tây đang ngồi trên xe liền cảm khái nói.

- Đây không phải là một cuộc thi ca hát thôi sao? Con heo nhỏ của chúng ta làm sao có thể thua kém người khác được, ít nhất anh cũng biết là, umm... Quả thực em khiêu vũ không tồi chút nào đâu, ha ha... Nhất là lần trước đang ở phòng luyện vũ đó, em xem lúc ấy trong lòng anh rạo rực khó tả, cái đó mới thực sự là dục hòa thiêu đốt đó Uyển Tây à.

Trần Tuấn Long mỉm cười trêu chọc Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây biết là Trần Tuấn Long đang cười giễu cô, nói đến khiêu vũ, gương mặt Quách Uyển Tây bắt giắc đỏ lên, lần trước Trần Tuấn Long cùng với cô và Dương Hân đã có một đêm ân ái mãnh liệt ở phòng luyện vũ, quả thực nhớ tới chuyện đó cũng làm cô xao xuyến mãi không thôi, đáng tiếc là, mấy ngày này Kim Ngọc Châu sẽ ở lại Hải Đào Hiên, cô và Trần Tuấn Long sẽ không có cơ hội ở cùng nhau, điều này cũng không khỏi làm cho Quách Uyển Tây cảm thấy có chút tiếc nuối, trong giây phút này ánh mắt cô nhìn sang Trần Tuấn Long cũng tràn ngập xuân tình.

Trần Tuấn Long mỉm cười, sau khi đã đưa cô về đến ký túc xá thì khẽ cúi người, nhẹ hôn lên môi cô, rồi chúc cô ngủ ngon. Như vậy mới dễ dàng được Quách Uyển Tây vui vẻ chạy về ký túc xá.

Trần Tuấn Long cho xe đỗ ở phía sau, cũng đã lâu rồi hán chưa trở lại ký túc xá. Khương Hồng Đào và Tô Cường cũng đang chơi game trên mạng, thấy Trần Tuấn Long trở về, hai người bọn họ chỉ ngẩng đầu bắt chuyện vài câu, rồi lại quay vào tiếp tục chiến đấu.

Trần Tuấn Long nhìn quanh hai bên, không thấy Tăng Kiến Hoa đâu, liền cất tiếng hỏi:

- Này, Tiểu Hoa đâu nhì, sao không thấy hán ở trong ký túc xá vậy.

- À... Tăng Kiến Hoa bây giờ đã chuyển đi rồi, ở cùng với anh trai.

Tô Cường trả lời, Trần Tuấn Long lúc này mới nhớ ra là có chuyện như vậy. Lúc này cũng sắp đến giờ tắt đèn, hán liền hỏi:

- Vẫn còn chưa buồn ngủ à, mấy cậu chơi cái gì mà quyết liệt vậy, sắp đến giờ rồi đó.

- Ha ha...

Khương Hồng Đào nói

- Anh Long, tụi em đang chơi trò diệt ma tranh bá, cũng xong ngay bây giờ đây.

Ma thú ư? Trần Tuấn Long lắc đầu, xem ra trò chơi này không thích hợp với hán, hán liền nói:

- Vậy mấy cậu cứ chơi đi, tôi đi ngủ trước đây.

Nói xong hán bò lên giường, đập đôi giày da ra khỏi chân, kéo chăn lên dựa vào tường ngủ. Tối nay đã mệt quá rồi, sau đó lại còn đi đón tụi Dương Hân nữa, Trần Tuấn Long cần phải đi ngủ sớm, ngày mai hán còn có chút việc phải hoàn thành.

Không ngờ Trần Tuấn Long sáng sớm hôm sau đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, cầm lên thấy Dương Hân đang gọi, không biết cô gọi sớm như vậy có chuyện gì, Trần Tuấn Long vừa ngáp, vừa nhận điện thoại.

- A Long, anh đã ra khỏi giường chưa đấy?

Dương Hân nghe giọng nói có vẻ rất sôi nổi.

- Thì vừa bị em đánh thức đấy thôi, có chuyện gì sao?

Trần Tuấn Long biết Dương Hân tìm hán cũng là có chuyện gì muốn nhờ hán giúp đỡ thôi, Trần Tuấn Long cũng không phải là một gã sai vặt của đại tiểu thư Dương, mặc cho cô tùy ý sai bảo, muốn gì cũng phải xem tâm trạng của Trần Tuấn Long thế nào chứ.

Rõ ràng là, từ sáng sớm tâm trạng của Trần Tuấn Long cũng không được tốt, đại tiểu thư Dương Hân của chúng ta cũng biết, nhưng cho dù biết cô cũng không để ý, cô hạ mệnh lệnh:

- A Long à, em cũng vừa mới ngủ dậy, à, anh chịu trách nhiệm mang bữa sáng đến đây cho tụi em nhé, em muốn ăn cháo, em phải có cả sữa đậu nành và bánh quẩy nữa, umm, A Châu... A Châu... Cậu muốn ăn gì nào? Mình à... Mình muốn sữa đậu nành và bánh quẩy... À... được, cậu cũng muốn một phần như vậy à, được rồi.

Dương Hân hình như đang gọi Kim Ngọc Châu ở trong phòng.

Trần Tuấn Long ngay lập tức liền thấy điên đầu, hóa ra lần trước sau khi đã thu phục được Dương Hân thành công, Dương Hân mặc dù là ngàn vạn lần đều bằng lòng, nhưng vẫn thích đùa giỡn theo kiểu tính cách của một đại tiểu thư, không nhẽ đòi Trần Tuấn Long phải làm cái này, làm cái kia.

Khi đó Dương Hân không phải đang có tâm trạng không tốt sao, Trần Tuấn Long cũng hiểu được điều đó, cho nên rất nhiều chuyện đều chiều theo ý cô, Dương Hân thích gì Trần Tuấn Long cũng đáp ứng, hết sức thỏa mãn yêu cầu của cô.

Còn nhớ có lần sáng sớm vừa thức dậy, Trần Tuấn Long lại muốn cùng với Dương Hân. Không ngờ Dương Hân vì muốn trả thù Trần Tuấn Long tối hôm qua đã mấy lần quấy rầy cô, nên nhất định không đồng ý, đợi Trần Tuấn Long dỗ dành năn nỉ mãi, cô mới đưa ra yêu cầu, nói rằng Trần Tuấn Long phải đi mua sữa đậu nành và bánh quẩy cho cô. Phàm là đàn ông khi đang có ham muốn thì rất dễ mềm lòng, lúc ấy Trần Tuấn Long vì muốn làm vui lòng người đẹp, đương nhiên là hào hứng đi rồi. Hán mang về một bữa sáng thịnh soạn làm cho Dương Hân khoái chí ăn ngấu ngiến, chuyện đi lại với nhau như thế này cũng nuôi dưỡng thói xấu của cô, chỉ cần cô lười biếng dậy muộn một chút, không kịp ăn điểm tâm sớm một chút, đều sai khiến Trần Tuấn Long làm giúp, Trần Tuấn Long bây giờ không sợ người khác làm phiền, Quách Uyển Tây cô ấy cũng không khó chiều như Dương Hân.

Trần Tuấn Long liên tục lắc đầu, lúc này trong điện thoại Dương Hân còn nói thêm:

- A Long, A Châu cũng ăn điểm tâm giống em, cũng là sữa đậu nành và bánh quẩy, à, anh mang thêm hai cái bánh bao nhân thịt lên đây nữa nhé, em sợ A Châu cô ấy ăn không đủ. Đúng rồi, A Long...

- Lại chuyện gì nữa.

Trần Tuấn Long tức giận hỏi.

- Ha ha, hôm nay anh có thể xin nghỉ học được không. A Châu cô ấy muốn hôm nay đến đài truyền hình để diễn tập, cô ấy không quen thuộc đường lối ở Bắc Kinh, em sợ cô ấy xảy ra chuyện, anh xin nghỉ một ngày, anh đưa cô ấy đến đài truyền hình nhé, được không?

- Chuyện quái gì vậy?

Trần Tuấn Long thật không hiểu nổi.

- Nay, Tiểu Túy Túy, cô ta là bạn học của em, chứ không phải bạn học của anh, tại sao lại là anh đưa đi, chẳng lẽ em đưa đi không được sao?

- Em dĩ nhiên là sẽ cùng đi với cô ấy nữa chứ, không có em cô vũ cho cô ấy sao được, em mặc kệ, dù thế nào anh cũng đến sớm một chút đi, Kế hoạch của A Châu chỉ còn 91 giờ để luyện tập thôi, rất là khẩn trương đấy, không cho anh đến trễ đâu.

Nói xong Dương Hân liền cúp máy.

Không còn cách nào khác, Trần Tuấn Long đành phải xuống giường mặc quần áo, hần làm ầm ĩ lên như vậy, Khương Hồng Đào và Tô Cường cũng bị đánh thức, đều ngáp ngán ngáp dài ra khỏi giường.

Trần Tuấn Long rửa mặt mũi qua loa, rồi xuống căn-tin mua hai phần điểm tâm, mua thêm hai cái bánh bao, sau đó mang đến cho Dương Hân. Trần Tuấn Long vừa đi vừa nghĩ, cứ tiếp tục như vậy cũng không được, xem ra phải nói chuyện nghiêm túc với Dương Hân một chút mới được.

Mặc dù có chìa khóa, Trần Tuấn Long cho rằng nhất thiết phải gõ cửa trước, dù sao bây giờ trong nhà cũng đang có một cô gái chẳng có quan hệ gì với mình.

- Tới đây...

Trần Tuấn Long nghe thấy tiếng của Kim Ngọc Châu, giọng nói của cô đúng là rất trong trẻo dễ nghe, không hổ là đã luyện tập ca hát, được tuyển chọn, Kim Ngọc Châu trong giọng nói có cái gì đó rất nhẹ nhàng hàm súc. “Loảng xoảng” một tiếng, cánh cửa phòng đã được mở ra.

- Buổi sáng tốt lành, A Long.

Kim Ngọc Châu trên người, đang mặc đồ ngủ, nhìn Trần Tuấn Long chào hỏi, cô khẽ lui qua một bên, để Trần Tuấn Long đi vào. Trần Tuấn Long mỉm cười gật đầu, rồi đi vào phòng, đặt bữa điểm tâm lên trên bàn. Hần thuận miệng hỏi:

- Dương Hân đâu rồi, cô ấy có chưa ngủ dậy sao?

- À, cô ấy đang rửa mặt trong phòng vệ sinh.

Kim Ngọc Châu trả lời.

Trần Tuấn Long lúc này mới để ý thấy Kim Ngọc Châu đang mặc áo ngủ lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, vóc dáng quyến rũ qua làn áo ngủ mỏng có thể nhìn không sót một thứ gì, có lẽ cô vừa mới ngủ dậy, cô có một thần thái rất hấp dẫn, điểm khác biệt nhất với Dương Hân mà Trần Tuấn Long cảm nhận được đó chính là Kim Ngọc Châu có tính cách rất hiền hòa, dường như đáng vẻ rất bình dân, không như Dương Hân kiêu ngạo, ngoa ngoắt, Trần Tuấn Long cũng thích giao tiếp với một cô gái như Kim Ngọc Châu.

Thấy Trần Tuấn Long đang chăm chú nhìn mình vẻ khác thường, Kim Ngọc Châu khuôn mặt cũng không khỏi đỏ bừng lên, cô nghĩ cần về phòng để thay quần áo, Trần Tuấn Long nói:

- Anh mua đồ điểm tâm đến, có sữa đậu nành, bánh quẩy và bánh bao, em ăn trước đi, anh đi xem Dương Hân đang ở đâu.

- À, tốt quá, cảm ơn anh.

Kim Ngọc Châu chờ Trần Tuấn Long đi khỏi, lúc này mới ngồi vào ghế, từ từ ăn bữa điểm tâm.

Trần Tuấn Long đi đến phòng ngủ, Dương Hân không có ở đây, trong phòng vệ sinh lại thấy có tiếng nước chảy “Ào ào”, Trần Tuấn Long bèn đẩy cửa bước vào, Dương Hân đang rửa mặt, nhìn thấy Trần Tuấn Long, cô liền quay lại hỏi:

- A Long, anh có mang đồ điểm tâm đến cho tụi em không?

Trần Tuấn Long gật đầu, “Ừ” một tiếng trả lời, hần nhìn thấy Dương Hân đang mặc một chiếc váy ngủ màu hồng phấn rất kêu gọi, cô vẫn đang quay

lưng lại, trang phục của cô quả thực rất gợi cảm làm rung động lòng người, có thể so sánh với Kim Ngọc Châu đang ở bên ngoài cũng là dễ hiểu. Trần Tuấn Long ngắm nhìn thân thể gợi cảm đang ở độ chín kia, nghĩ tới chuyện Dương Hân sáng sớm đã muốn sai khiến tôi à, xem ra phải dạy dỗ em một chút mới được.

Vừa nghĩ tới việc cần phải dạy dỗ Dương Hân một chút, Trần Tuấn Long lập tức liên tưởng đến chuyện ấy cùng với cô. Chỉ có như vậy mới là cách trừng phạt hay nhất đối với cô. Cũng vừa lúc, chiếc váy ngủ trên người Dương Hân bị lộ ra, Trần Tuấn Long bèn quyết định phải hành động.

Thực sự là rất kích động, Trần Tuấn Long len lén bước đến đằng sau Dương Hân. Đang lúc Dương Hân đang cúi xuống rửa mặt, cặp mông đầy đặn của cô hơi nhếch lên, chiếc váy ngủ hở hững bao quanh đùi, kéo dài dọc theo cơ thể. Nhìn đến đó, dục tình trong người Trần Tuấn Long đã lập tức bốc lên, quả thực vào buổi sáng ham muốn của đàn ông là mãnh liệt nhất, Trần Tuấn Long mới sáng sớm đã bị đánh thức, đương nhiên là không hài lòng, đúng lúc Dương Hân lại phô ra thân hình xinh đẹp gợi cảm như vậy, Dương Hân chính là tự làm tự chịu, chạy trời không khỏi nắng đây.

Tiếc là bây giờ cô vẫn đang quay lưng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn trong gương thấy Trần Tuấn Long đang đứng ngay sau lưng mình. Trên mặt còn lộ rõ vẻ tươi cười thân thiện, đây chính là kiểu treu đùa có ý đồ đen tối, Dương Hân không biết làm sao, toàn thân dường như đã trở nên mềm yếu. Tối hôm qua vì có Kim Ngọc Châu, Trần Tuấn Long không ngủ lại được ở Hải Đào Hiền, Dương Hân cảm thấy thật sự rất tiếc nuối, mà bây giờ hân lại đang đứng đằng sau cô đáng vẻ mập mờ như vậy. Lẽ nào hân đang nghĩ đến chuyện ấy sao?

Trần Tuấn Long nhìn thấy Dương Hân ngẩng đầu lên, liền bước đến ôm lấy cô, phần hạ thể áp sát lấy cặp mông của cô, không để cho cô suy nghĩ nhiều, Trần Tuấn Long liền hỏi:

- Tiểu Túy Túy, đêm qua... Em ngủ có ngon không?

Dương Hân không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì hiện tại cô đã cảm nhận được phần hạ thể cứng rắn kia của Trần Tuấn Long đang gài gao áp sát lấy cặp mông của cô, thêm nữa, Trần Tuấn Long đã bắt đầu cọ xát nhịp nhàng lên xuống.

- À... ngủ được ạ... Ngủ cũng được ạ. A Long, anh... anh muốn làm gì vậy?

Dương Hân không chịu nổi nữa, liền quay đầu lại hỏi.

Trần Tuấn Long mỉm cười. Kề miệng đến bên tai Dương Hân, nhẹ nhàng nói:

- Muốn làm gì à? Em nói xem, Tiểu Túy Túy, anh muốn cùng với em đó.

Trần Tuấn Long nói thẳng ra, nghe thấy thể Dương Hân đã toàn thân cảm thấy tê dại, run giọng nói:

- Ở đây á? Không, không được đâu. Không có thời gian đâu, A Long.

Cô nhớ ra Kim Ngọc Châu đang ở bên ngoài, vội nhắc Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long cũng đã để ý đến điều này.

- Đừng lo, Tiểu Túy Túy, em sẽ thấy chúng ta có dư thời gian đây.

Trần Tuấn Long vừa nói, vừa lấy tay kẹp gấu váy ngủ đằng trước của Dương Hân lên, tấm lụa mỏng manh trên người cô thoáng chốc đã bị Trần Tuấn Long mở ra.

Sống cùng Dương Hân lâu như vậy, Trần Tuấn Long rất rõ thói quen sinh hoạt của cô, vốn là Dương Hân ban đêm khi đi ngủ, thì thích thả lỏng, cởi bỏ chiếc áo nịt ngực, chỉ mặc váy ngủ, để bầu ngực trần, hôm nay cũng không phải ngoại lệ, khi Trần Tuấn Long kéo váy ngủ của cô lên, cặp nhũ hoa mềm mại, tròn trịa thoáng chốc đã hiện ra trong tấm gương thủy tinh trước mặt, Trần Tuấn Long để cho đôi bàn tay to lớn của hân trượt lên.

- A...

Khi Trần Tuấn Long để hai tay bò lên trên ngực Dương Hân, cô không thể nén nổi một tiếng kêu nhẹ, Trần Tuấn Long đang tùy ý xoa lấy cặp nhũ hoa của cô, Dương Hân liền nhớ lại cảnh tượng đêm đó Trần Tuấn Long đã cùng ân ái với cô trước tấm gương lớn trong phòng luyện võ, tình huống lúc này và đêm hôm đó cũng tương tự với nhau.

Trần Tuấn Long hăng hái xoa lấy phần hạ thể, cơ thể của Dương Hân cũng đã tùy theo đó mà phản ứng, lúc đầu cô chỉ rên khe khẽ, cuối cùng không thể nén được, đành phải quay lại, đỏ mặt hờn dỗi nói:

- Anh đúng là đồ háo sắc mà, mới sáng sớm như vậy đã quần lấy em, anh... anh nhanh lên một chút được không.

Sau khi nói câu trách móc, thì lại ngượng ngùng yêu cầu, Dương Hân lúc này có thể nói là tâm khẩu bất nhất.

Trần Tuấn Long nghe thấy Dương Hân nũng nịu nói vậy, liền hiểu ý bật cười ha hả. Hân hơi cúi người, thả lỏng hạ thể ép lên người Dương Hân. Dương Hân tạm thời đằng sau đang được tự do, bèn chủ động cúi sấp người trên chiếc bồn rửa mặt, cặp mông vênh lên, một đáng vẻ gợi cảm, dâm đãng, với tư thế này, trên thực tế nó đã phát ra một tín hiệu rất rõ ràng, nói đúng là bây giờ em đã là của anh, anh muốn như thế nào thì cứ làm như vậy đi.

Quả nhiên, Trần Tuấn Long nhìn thấy thế thì dục tình bùng bùng, Dương Hân đang khiêu khích hân như thế, mời gọi hân thì sao có thể chịu được chứ.

Trần Tuấn Long không nói thêm gì nữa, vỗ vỗ vào mông Dương Hân, Dương Hân kêu khẽ một tiếng, mông uốn éo một chút, vẫn tiếp tục lôi kéo Trần Tuấn Long.

Lúc này Trần Tuấn Long đã kéo gấu váy ngủ của Dương Hân, vén lên đến ngang lưng, một chiếc quần lót nhỏ xinh màu xanh nhạt lộ ra, Trần Tuấn Long nhìn thấy nó bèn mỉm cười, hai tay kéo chiếc quần lót xinh xắn xuống dưới, chiếc quần lót kéo xuống đến ngang mông Dương Hân. Trần Tuấn Long cứ chậm rãi kéo xuống đến bắp đùi, cuốn thành một đường kéo dài, cặp mông tròn trịa trắng nõn nà đang vênh cao của cô rốt cuộc cũng đã lộ rõ trước mặt Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vẽ gào hoạt duỗi ngón tay giữa của mình ra, vuốt dọc theo khe mông của cô.

- A...

Lúc Trần Tuấn Long miết ngón tay của mình vào nơi đó, Dương Hân kêu lên tiếng rên đầy thỏa mãn. Trần Tuấn Long rút ngón tay ra, một tia dâm dịch trong suốt đang từ từ nhỏ xuống, xem ra thân thể của Dương Hân đã sẵn sàng rồi, hân còn chờ gì nữa chứ.

Trần Tuấn Long tay trái đỡ lấy mông Dương Hân, tay phải nới lỏng thắt lưng, tụt quần xuống phía dưới, rồi ôm chặt lấy Dương Hân từ phía sau, Dương Hân nhắm mắt lại, nhưng tay cô bây giờ cũng đang sờ soạng xuống phía hạ thể của hân, rất nhanh cô đã tìm đến được vật đang nóng rực như lửa kia của Trần Tuấn Long. Vì thế Dương Hân gấp gáp cầm lấy để giúp hân đi vào cơ thể mình.

- A...

Khi Trần Tuấn Long vừa đi vào, Dương Hân rên lên một tiếng rất thỏa mãn. Lúc này, trong phòng vệ sinh, xung quanh toàn là gương kính, đều chỉ thấy bóng dáng Trần Tuấn Long đang nhịp nhàng động tác.

- Dương Hân! Dương Hân à!

Kim Ngọc Châu ở bên ngoài phòng khách vừa cất tiếng gọi, vừa đi vào phòng ngủ đang không đóng cửa, a, lạ thật. Trong phòng ngủ không có ai cả, nhưng Kim Ngọc Châu cẩn thận nghe ngóng, cô nghe thấy tiếng rên rỉ rất kích thích phát ra từ phía phòng vệ sinh trong phòng ngủ, ban đầu cô nghe không rõ, còn bước đến gần hơn gọi to:

- Dương Hân.

Không ngờ khi tiếng gọi của cô vừa cất lên, thì tiếng rên rỉ vừa rồi cô nghe thấy lại càng lớn và cao vút lên. Bỗng phút chốc lúc này Kim Ngọc Châu đã hiểu, ra là Dương Hân đang ở bên trong làm chuyện ấy. Nghĩ đến đây khuôn mặt cô lập tức đỏ bừng lên, vội xoay người chạy như bay ra khỏi phòng.

Thật là xấu hổ quá, hóa ra bọn họ đang làm chuyện ấy. Kỳ thực chuyện này cũng khó trách Kim Ngọc Châu cảm thấy ngỡ ngàng. Cô còn là một cô gái trong trắng, chính cô cần bản là cũng không hề có kinh nghiệm đối với chuyện này, cô chỉ có cảm giác như vậy thôi, Trần Tuấn Long và Dương Hân ở bên trong làm gì cô không biết, và cũng không muốn biết.

Nhưng Dương Hân lúc này cũng không thể quan tâm đến việc Kim Ngọc Châu có biết hay không, cô chỉ biết bây giờ cô đang leo lên đỉnh núi vu sơn, Trần Tuấn Long vừa rồi động tác quá mãnh liệt, cô cảm nhận được Trần Tuấn Long đi vào cơ thể cô thế nào, mặc dù cô đã ra sức kìm nén khoái cảm của mình, nhưng rất rõ ràng, Trần Tuấn Long đã mang lại cho cô cảm giác rất khác biệt, ở trong cái không gian chật hẹp này, những biểu hiện kích thích nhất đều được hiện rõ qua tấm gương, Trần Tuấn Long đang cùng cô ân ái, đó là một kiểu yêu đến cuồng dại, Dương Hân không hoài nghi chút nào về điều đó.

Bây giờ chỉ cần có cơ hội, Trần Tuấn Long cùng cô đều đã nắm chắc, đều muốn yêu thế nào cũng được, Dương Hân trước kia quan niệm chuyện này là không thể, cô chỉ có thể đồng ý ân ái trên giường mà thôi, và chỉ có mình cô cùng Trần Tuấn Long hưởng thụ trọn vẹn cuộc yêu.

Nhưng sau này cô đã nhận ra, phải chia sẻ với cả Quách Uyển Tây, Quách Uyển Tây trong chuyện này luôn dẫn đầu, cô có thể làm cho Trần Tuấn Long cảm thấy rất thỏa mãn, vui sướng. Điều này không khỏi buộc Dương Hân phải cạnh tranh với Quách Uyển Tây, mặc kệ chuyện Trần Tuấn Long lúc nào muốn, và muốn như thế nào, trong thâm tâm Dương Hân, các cô sẽ dốc lòng thỏa mãn Trần Tuấn Long, bởi vì cô hiểu được rằng, cô phải làm cho Trần Tuấn Long sung sướng thỏa mãn, đây là chuyện nhất thiết phải làm. Nếu không, cô sẽ bị thất sủng, còn Quách Uyển Tây thì cứ chậm rãi chiếm thế chủ động thôi, chuyện

Cho nên Hân phải mang tất cả vốn liếng có được ra để cự tuyệt Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long đối với yêu cầu của cô, đều đáp ứng trăm phần trăm, bất kể là trong tình huống nào.

Nhưng Dương Hân cũng không thể không thừa nhận rằng, hoàn cảnh ân ái ở đây thật sự rất kích thích, huống hồ bên ngoài còn đang có bạn học của cô Kim Ngọc Châu. Khi Kim Ngọc Châu gọi to tên của cô, Trần Tuấn Long động tác lại càng thêm mạnh mẽ, Dương Hân vừa tận hưởng khoái lạc yêu đương, vừa nghĩ về lạ lùng, “Tên háo sắc này, hân vì có gì mà có thể mạnh mẽ như vậy nhỉ, chẳng lẽ là...” Dương Hân nghĩ lại, một suy đoán to gan đã được hình thành trong đầu cô, thì ra là thế, trong lòng cô đắc ý, tên háo sắc Trần Tuấn Long này, thật là dâm dục mà, vừa rồi ở bên ngoài nhất định là đã nhìn thấy Kim Ngọc Châu chỉ mặc váy ngủ, để lộ rõ ra đôi vai trần, nói không chừng hân có ý nghĩ bậy bạ như vậy mới tìm đến cô, sáng sớm hân lại đã có ham muốn mạnh mẽ như vậy, umm, không biết chừng lúc hân đang cùng với cô, thì đầu óc xấu xa lại đang nghĩ đến Kim Ngọc Châu ở bên ngoài, không chừng tên háo sắc này cũng đang muốn lột sạch quần áo của Kim Ngọc Châu, giống như đã làm với cô vậy. Dương Hân trong lòng không khỏi cảm khái, đồ dâm tặc.

Trần Tuấn Long đương nhiên là rất háo sắc, mà háo sắc như vậy cô có thể thương hân sao, cùng với động tác mạnh mẽ của Trần Tuấn Long và tiếng gọi của Kim Ngọc Châu ở bên ngoài, Dương Hân đang khẽ rên rỉ cũng không che giấu được khoái cảm của mình nữa, cô cất tiếng kêu, tiếng rên rỉ càng lúc

càng lớn, giờ phút này, cô thầm mong cực khoái sẽ đến nhanh một chút, cô không quan tâm đến chuyện gì khác nữa.

Trần Tuấn Long cuồng nhiệt trên bông hoa ướt át của Dương Hân, cuối cùng mang đến cho Dương Hân tuyệt đỉnh vu son, rồi hân nằm sấp lên người Dương Hân, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cô, dỗ dành nựng nịu sau khi Dương Hân đã đạt cực khoái, động tác mềm mại như vậy khiến cho thân thể và tâm hồn Dương Hân đều cảm thấy rất dễ chịu.

Cuối cùng, Trần Tuấn Long nhích thêm vài lần nữa, rồi mới chậm rãi rời khỏi người Dương Hân. Hân rời khỏi cô rồi, tiếng rên rỉ của Dương Hân mới dần ngừng lại, Trần Tuấn Long mỉm cười vuốt tóc Dương Hân. Trên gương mặt cô hiện rõ vẻ thỏa mãn của một người đàn bà.

Hai người mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra, cũng đã là 7h45', xem ra vừa rồi họ đã trễ không ít thời gian, Kim Ngọc Châu đỏ mặt cúi đầu đi vào phòng ngủ, rồi khóa trái cửa lại để thay quần áo.

Trần Tuấn Long cười cười, cũng không để ý lắm, nhưng Dương Hân nhìn thấy dáng vẻ như thế của Kim Ngọc Châu, cũng cảm thấy có vẻ không ổn, ăn qua loa bữa điểm tâm mà Trần Tuấn Long mang đến, "Ồ", cô vừa uống sữa đậu nành, vừa nghĩ người suy nghĩ, xem ra bỗng nhiên bữa điểm tâm này giá phải trả cũng không thể tránh khỏi quá đắt rồi.

Cô nhìn sang Trần Tuấn Long đang cọt nhả ngồi cạnh mình, cô chợt thấy tức giận, uống xong cốc sữa đậu nành, Dương Hân liền trách móc;

- A Long, em không cho anh lần sau được như vậy nữa đâu nhé, biết không? Anh xem, vừa rồi...

Trần Tuấn Long làm sao có thể chịu sự chỉ huy của cô được, hân thích sao thì làm vậy. Cho nên đối với vấn đề của Dương Hân, hân không tỏ ý kiến gì cả, bởi vì Trần Tuấn Long biết, tính cách của Dương Hân chính là tâm khẩu bất nhất, kỳ thực tâm tính của cô so với Quách Uyên Tây cũng khá mềm mại rồi.

Trần Tuấn Long nhìn sang, vẻ không quan tâm đến thái độ của Dương Hân, dường như muốn đem đĩa bánh bao, bánh quẩy gì đó tung hê hết cả, rốt cuộc, hân mới nói:

- Tiểu Túy Túy, bữa điểm tâm này là em bảo anh mới mua đấy nhé.

Trần Tuấn Long ngụ ý muốn nói là chính Dương Hân đã đòi hỏi những thứ này, và hân không có liên quan gì.

Dương Hân nhìn thấy Trần Tuấn Long dáng vẻ hả hê cười trên nỗi đau khổ của người khác, lập tức nổi giận, thốt lên:

- Được lắm! Lần sau em sẽ không phiền anh đi mua điểm tâm nữa.

Trần Tuấn Long chỉ chờ đến câu nói kia của Dương Hân, hân ngay tức khắc bật cười lớn, Dương Hân nói xong câu đó, cô rốt cuộc cũng hiểu rõ mình làm vậy với Trần Tuấn Long là đích đáng lắm, tên đầu gấu này thật sự là xảo quyệt mà.

Kim Ngọc Châu quần áo chỉnh tề đứng trước mặt Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long trước mắt thấy sáng bừng lên, cô trang điểm hơi nhạt một chút, mặc trên người bộ lễ phục dạ hội rất nhã nhặn, dáng vẻ thanh tú, xinh đẹp, đoan trang và nết nã. Trần Tuấn Long thầm khen ngợi cô, vốn là đối với vẻ đẹp thì đều có cảm giác rất thân thiết, Trần Tuấn Long cũng không ngoại lệ, đây đã là bản tính trời sinh rồi.

Dương Hân cũng đang tán dương cách ăn mặc hôm nay của Kim Ngọc Châu, liên tục khen cô thật xinh đẹp, còn đi ra phía trước kéo tay cô đến để nhìn cho rõ.

Trần Tuấn Long giờ mới hiểu được vì lẽ gì mà Dương Hân muốn hân đưa Kim Ngọc Châu đến phòng chụp ảnh của đài truyền hình, ra là Kim Ngọc Châu mặc chiếc váy này, đầu thế nào chen chúc đi trên xe bus được. Trần Tuấn Long cảm chia khóa, đứng dậy nói với hai cô:

- Chúng ta cũng nên xuất phát đi. Không thì sẽ trễ mất đấy.

Vừa rồi Dương Hân nói là sẽ bắt đầu diễn tập lúc 9 giờ, hiện tại cũng đã là 8 giờ hơn, thời gian quả thật rất khẩn trương. Trần Tuấn Long biết rõ giao thông ở Bắc Kinh. Lúc nào cũng có thể ứ tắc.

Vì thế Dương Hân luống cuống chân tay cầm theo balô và mấy món đồ khác, Trần Tuấn Long bước theo sau, hân chú ý tới bộ trang phục dạ hội của Kim Ngọc Châu tuy rằng đẹp, nhưng dường như cũng có chút cũ kỹ, cá biệt còn có chỗ khâu lại bằng tay. Trong thang máy Trần Tuấn Long nửa đùa nửa thật hỏi cô:

- A Châu, bộ trang phục này của em, hình như là đã hơi cũ thì phải, nhưng mà thoát nhìn thì trông như mới vậy đó.

Kim Ngọc Châu lúc lắc bộ váy của mình. Cô mỉm cười nói:

- À, đây là lễ phục dạ hội em mượn của người khác. Còn viên hoa thêu này chính là mẹ em đã thêu cho em, cho nên nhìn qua thì dường như có vẻ còn mới, nhưng bên trong cũng đã cũ kỹ lắm rồi, viên hoa mới thêu này cũng chỉ có thể che dấu đi một chút mà thôi.

Dương Hân đứng bên cạnh Kim Ngọc Châu nắm lấy tay cô, vẻ lạ lùng.

- Oa, cậu không nói thì mình còn tưởng ra đây là một bộ lễ phục mới đấy, nhìn qua trông rất đẹp. Không ngờ mẹ cậu lại có thể làm được như vậy. Mẹ của cậu tay nghề thật là lợi hại đó nha.

- Ủ!

Kim Ngọc Châu gật đầu nói:

- Lần này mẹ mình rất ủng hộ mình tham gia cuộc thi, bà đã hỏi mượn cho mình bộ váy dạ hội này, còn dành ba ngày ba đêm để giúp mình là ủi cho chỉnh tề, sau đó thêu viền hoa che vào những chỗ có tí vết.

- Mẹ cậu đối với cậu thật là tốt quá!

Dương Hân cảm khái nói.

Trần Tuấn Long chỉ đứng bên cạnh nghe, và mỉm cười. Xuống đến dưới lầu, Trần Tuấn Long mở cửa xe ra, một mình Kim Ngọc Châu ngồi hết cả băng ghế sau, chiếc váy dạ hội của cô rất lớn. Dương Hân lên ngồi ở ghế đằng trước.

Trần Tuấn Long lái xe đưa hai cô đến hiện trường diễn tập của đài CCTV. Trần Tuấn Long rẽ vào đại lộ, nhìn Kim Ngọc Châu vất vả giữ cho trang phục dạ hội được chỉnh tề, liền hỏi:

- A Châu. Sao em không mang theo chiếc váy dạ hội này đến phòng diễn tập rồi thay. Em mặc trên người như thế này cũng hơi vất vả đấy.

Kim Ngọc Châu gật đầu nói:

- Em vốn là cũng muốn làm như vậy, nhưng sau khi hỏi lại người phụ trách, anh ta nói sẽ có nhiều người lắm, anh ta đã xem xét, nhưng ở đó không có dư phòng thay đồ nào cho em, cho nên anh ta gọi cho em bảo em tìm biện pháp giải quyết, tối qua em nghĩ cũng chỉ có cách này, đang định bụng thuê xe đi, may là lại có anh giúp đỡ, A Long, cảm ơn anh, làm trễ giờ lên lớp hôm nay của anh rồi.

Kim Ngọc Châu vẻ rất chân thành nói.

Trần Tuấn Long cười cười.

- Không sao đâu, đồ trang điểm của em và những thứ linh tinh khác em cứ mang theo đi, lát sẽ bảo Dương Hân giúp em cầm theo, kỳ thực em trang điểm như vậy đã rất có hiệu quả đấy, rất đẹp, không tồi chút nào đâu.

Trần Tuấn Long gật đầu về tán thưởng.

Kim Ngọc Châu mỉm cười gật đầu, Dương Hân đang ngồi phía trước đón nắng liền nói:

- Được rồi, A Long, anh không nhìn xem A Châu của chúng ta là ai chứ, cô ấy trước đây là một hoa khôi của Nam Xương đấy. Lại có thể không xinh đẹp sao, A Châu, mình tin cậu, cậu nhất định sẽ giành chiến thắng mà.

Trần Tuấn Long vẫn đang lái xe, cần phải thật khẩn trương, Trần Tuấn Long càng lái xe nhanh hơn, Kim Ngọc Châu bởi vì cũng đã sắp đến giờ diễn tập nên cũng cảm thấy có chút căng thẳng, cô không đáp lại câu nói của Dương Hân. Bất giác chiếc xe đã đi đến trụ sở của đài CCTV ở Bắc Kinh.

CCTV quả nhiên không hổ danh là anh cả của ngành truyền hình, trụ sở nằm trên một tòa cao ốc, so về mặt kiến trúc, rất đồ sộ bề thế, trên đỉnh là tháp truyền hình cao vút trong mây. So với việc gánh chịu sự tranh luận trong việc xây dựng tòa nhà, thì đây vẫn là một tòa cao ốc đáng ngắm nhìn.

Lên tới phòng hiện trường chụp hình, bên trong đã sớm có đầy ắp người, trợ lý đạo diễn đi đi lại lại, sắp xếp mọi người đi lên sân khấu theo trình tự, và một số việc khác nữa, Kim Ngọc Châu và Dương Hân đi xuống dưới tìm gặp phụ trách của cô. Trần Tuấn Long đứng bên cạnh, nhìn đám người đang bận rộn chụp hình ở trong phòng, hẳn đứng một chân, chân kia vênh lên, dựa lưng vào tường, dáng vẻ rất nhàn nhã, hoàn toàn đối lập với không khí sôi nổi khẩn trương ở phía trên.

Dáng vẻ đơn độc đặc biệt này của Trần Tuấn Long bỗng nhiên thu hút sự chú ý của một cô gái, cô “A” lên một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, anh ta sao lại có mặt ở đây nhỉ, nên đến hay không đây? Cô gái nọ cảm thấy do dự, cuối cùng vẫn nhìn khoảng không trước mặt, bước về phía Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long đang khoanh tay, vênh chân đứng nhìn, bỗng nhiên có một cô gái đi tới bên cạnh, cô chủ động chào hỏi Trần Tuấn Long.

- À, xin chào, không ngờ lại gặp anh ở đây.

Trần Tuấn Long nghe tiếng liền quay đầu lại, một cô gái đang đi đến trước mặt hắn, cô mặc một chiếc váy dạ hội trắng muốt, trước ngực điểm vài ba bông hoa hồng xinh đẹp, tựa như ánh bình minh đang tươi cười trong gió xuân, một đôi mắt trong veo đang mở to nhìn hắn chăm chú, cô nhẹ nhàng đưa tay về phía Trần Tuấn Long chào hỏi.

Đây chẳng phải là hoa khôi của Đại Học Bắc Kinh Chu Tư Mai hay sao, Trần Tuấn Long khẽ nhếch môi mỉm cười, gật đầu nói:

- Xin chào, là Chu Tư Mai phải không, em cũng tham gia cuộc thi giọng hát hay này sao?

- Vâng, đúng vậy. Anh... Anh biết tên của em sao? Vậy là chúng ta cùng học Đại học Bắc Kinh rồi, thực xin lỗi anh, lần trước anh đã cứu em, em còn chưa cảm ơn anh nữa, cũng chưa biết tên của anh, anh có thể nói cho em được không?

Chu Tư Mai nhảy mắt hỏi.

Trần Tuấn Long khẽ gật đầu.

- Anh là Trần Tuấn Long!

Sau đó hắn cũng không lên tiếng nữa, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

Chu Tư Mai nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, lần trước Trần Tuấn Long cứu cô cũng là một chuyện, Chu Tư Mai lớn như vậy, nhưng lần đầu tiên bị một người đàn ông tỏ vẻ lạnh nhạt như thế, mặc dù có chút không vui, nhưng khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng kia của Trần Tuấn Long đã sớm khắc sâu trong tâm trí cô.

Cô còn muốn nói thêm chút gì đó, lúc này, Trần Tuấn Long đang mỉm cười chăm chú nhìn về phía trước, Chu Tư Mai nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, thấy hai cô gái đang đi tới, trong đó có một người cũng đang mặc trang phục dạ hội, Chu Tư Mai trong lòng cảm thấy lạ lùng, bọn họ là ai nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 83: Đầu Tư Công Ty.

Dương Hân và Kim Ngọc Châu đã đi tới, Dương Hân cũng để ý thấy Chu Tư Mai đang đứng bên cạnh Trần Tuấn Long, lần trước Chu Tư Mai đã bị bắt cóc ngay trước mắt cô, sau đó Trần Tuấn Long đã giải cứu cho cô ấy. Dương Hân nhìn thấy Chu Tư Mai trong phòng chụp ảnh tất nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ, bởi vì tối hôm qua cô chợt nghe thấy Kim Ngọc Châu nhắc đến Chu Tư Mai ở trường của cô cũng tham gia cuộc thi này. Nhưng có vẻ Chu Tư Mai khá khiêm tốn, trong trường học không có mấy người biết chuyện cô tham gia cuộc thi này.

Kỳ thực Chu Tư Mai không thận trọng không được, cuộc thi lần này cô đã sớm đăng ký, ngay sau đó liền xảy ra vụ bắt cóc, mẹ của cô, cũng là phó giám đốc đài truyền hình phụ trách về mảng tiết mục văn nghệ, đã rất lo lắng sẽ lại có chuyện xảy ra lần nữa, đương nhiên bảo cô phải giữ bí mật. Cho nên trong trường, ngoài vài vị lãnh đạo, thì cũng có rất ít người biết được đích xác chuyện này.

- Xin chào, Chu Tư Mai!

Dương Hân chào hỏi trước, cô thản nhiên giơ tay ra, Chu Tư Mai cũng bắt tay với cô.

- Xin chào, cậu là...?

Chu Tư Mai còn chưa nhận ra Dương Hân.

- Mình là Dương Hân, sinh viên khoa triết học Đại học Bắc Kinh. Đây là Kim Ngọc Châu bạn của mình, cô ấy và cậu cũng giống nhau, cũng đều đến tham gia cuộc thi giọng hát hay lần này đây.

Dương Hân tiện thể cũng giới thiệu cả Kim Ngọc Châu đang đứng ở phía sau

- À, xin chào. Mình là sinh viên khoa nghệ thuật Chu Tư Mai, rất hân hạnh được biết cậu.

Chu Tư Mai gật đầu nói, Kim Ngọc Châu ở đằng sau cũng tiếp chuyện với cô, ba người xem như đã quen biết.

Cái này gọi là ba cô gái thì thành một vở kịch, mọi người đứng tán chuyện mà hoàn toàn chưa muốn kết thúc, đặc biệt là Chu Tư Mai và Kim Ngọc Châu, hai người đều là cùng tham gia vào cuộc thi lần này, cho nên có thể hàn huyên về cùng một chủ đề. Khi đạo diễn đứng trên thông báo đến giờ bắt đầu diễn tập, Kim Ngọc Châu mới hốt hoảng. Trần Tuấn Long hỏi cô, hóa ra vừa rồi cô và Dương Hân vẫn không tìm được một chỗ nào để thay trang phục cả.

Chu Tư Mai đứng bên cạnh biết có chuyện như vậy, cô liền nói:

- Ra là như vậy à, đừng lo, cứ đi theo mình, mình ở bên kia có một phòng hóa trang nhỏ có thể dùng được.

Dương Hân lấy làm lạ hỏi:

- Vừa rồi tại mình đều đã hỏi viên trợ lý, anh ta nói lần này có khá nhiều người tham gia cuộc thi, không thể bố trí cho mỗi người đều có phòng hóa trang

được. Chu Tư Mai, cậu là được đặc biệt chiều cô đó nha.

Dương Hân là người khá thẳng thắn, nghĩ thế nào thì nói như thế đó.

Chu Tư Mai nghe nói vậy, khuôn mặt đỏ bừng lên, cô tự giễu mình nói tiếp:

- Minh à, thì cứ xem như mình có một chút đi cửa sau đi. Thực ra thì mẹ mình đang công tác ở đây, bà là phó giám đốc đài truyền hình.

- Ô, hóa ra là như vậy.

Dương Hân bỗng chốc hiểu ra, phải biết rằng phó giám đốc của một đài truyền hình trung ương, đây là một chức vụ rất cao, hèn gì mà lại như vậy.

Sau đó Chu Tư Mai liền dẫn Kim Ngọc Châu đến phòng hóa trang nhỏ của cô để cắt tóc, Trần Tuấn Long lấy điện thoại ra, nhìn đồng hồ, nhìn xung quanh một lượt rồi nói với Dương Hân:

- Dương Hân, anh còn có chút việc phải đi trước, khi nào tụi em diễn tập xong, muốn đi về thì gọi cho anh. Nếu anh không đến kịp thì các em tự bắt taxi về nhé, OK?

Dương Hân nghe thấy vậy quay đầu lại, lạ lùng hỏi:

- Anh xem xem, buổi diễn tập hay như vậy, anh còn muốn đi đâu à?

Trần Tuấn Long mỉm cười khẽ nhún vai, Dương Hân không để ý tới hân nữa, vừa nhìn lên trên khán đài đang tiến hành biểu diễn vừa nói:

- Nếu có việc thì anh cứ đi trước đi, ở đây có em cùng A Châu là được rồi. Dù sao buổi diễn tập xong lúc nào em cũng sẽ gọi cho anh.

- Được.

Trần Tuấn Long cúi người xuống, thừa lúc Dương Hân không chú ý liền lướt nhanh nụ hôn lên môi cô, rồi nói “Bye bye”, tạm biệt Dương Hân.

Dương Hân được Trần Tuấn Long khẽ hôn cô như vậy, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, cô lấy tay đỡ lấy chiếc cằm, quay đầu nhìn Trần Tuấn Long đi khỏi đó.

Trần Tuấn Long lái xe đến tòa nhà Hán Vinh, Tả Tự Lâu không có một người. Nơi này tất cả mọi thứ đều là do hân bố trí trong vòng một buổi chiều, tuy rằng có hơi gấp gáp, nhưng cũng có vẻ hữu mô hữu dạn.

Trần Tuấn Long ngồi trong phòng làm việc, suy nghĩ thấu đáo xem bước tiếp theo nên đi như thế nào. Máy ngày này hân suy nghĩ rất nhiều về mối quan hệ với Liễu Y Y.

Liễu Y Y vừa mới thất bại trong kỳ hạn giao hàng. Tối hôm qua tâm trạng mệt mỏi bị Trần Tuấn Long thừa dịp tấn công. Trần Tuấn Long tuy rằng đã chiếm được Liễu Y Y, nhưng tiếc rằng quan hệ giữa hai người vẫn chưa được sâu sắc, so với Dương Hân và Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long có cảm giác đối với Liễu Y Y còn phải tốn nhiều tâm sức hơn. Cô gái này thật sự rất kiêu hãnh, tuy rằng bây giờ cô đã muốn khuất phục hân, nhưng Trần Tuấn Long vẫn chỉ chiếm thế chủ động trên phương diện kia mà thôi, nếu chỉ dựa vào việc duy trì quan hệ nam nữ, thì có thể tưởng tượng, mối quan hệ này cũng sẽ không kéo dài.

Đây là điều mà Trần Tuấn Long đang lo lắng, Trần Tuấn Long nghĩ rằng hân ít nhiều đã hiểu được Liễu Y Y. Có lẽ như vậy mới có động lực để tình cảm giữa hai người phát triển. Bởi vì Trần Tuấn Long kỳ vọng rất lớn ở Liễu Y Y, nguồn tài chính lớn đang rảnh rỗi của hân cần có một người đáng tin cậy quản lý. Mà người đó lại chính là Liễu Y Y. Trần Tuấn Long đã tự nhủ lòng, bất luận là dùng thủ đoạn gì, hân đều phải có được Liễu Y Y, Trần Tuấn Long đã thành công, nhưng nên dẫn dắt Liễu Y Y như thế nào, để cho cô vì hân mà tình nguyện làm việc, Trần Tuấn Long còn chưa có kế hoạch trọn vẹn gì cả.

Trần Tuấn Long một mình bắt tay vào làm việc. Hân chậm rãi ngồi lên chiếc ghế dựa lớn. Hân đã nói chuyện qua điện thoại với Liễu Y Y, Liễu Y Y sẽ tới đây ngay.

Liễu Y Y đã xuất hiện trước cửa phòng làm việc, Trần Tuấn Long đứng dậy mỉm cười bước ra đón cô, mời cô ngồi xuống chiếc ghế dựa đó. Liễu Y Y hôm nay cách ăn mặc hoàn toàn khác biệt với bình thường, cô mặc một chiếc váy rất thanh nhã, có vẻ nền nã đoan trang, và với nghề nghiệp của cô hiện giờ Liễu Y Y càng trở nên thanh tú.

Trần Tuấn Long cũng thích cách ăn mặc như thế này của cô. Sau khi đã mời Liễu Y Y ngồi xuống, Trần Tuấn Long liền ngồi lên trên chiếc bàn làm việc, mỉm cười nhìn Liễu Y Y chăm chú.

Liễu Y Y bị Trần Tuấn Long nhìn chăm chú như vậy, mặt cô đỏ bừng lên, nơi này tối hôm qua đã xảy ra một cuộc chiến giữa hai người, những đồ dùng trên bàn làm việc bị đẩy ra, rơi đầy trên sàn nhà. Trần Tuấn Long cũng không thu dọn lại. Vẫn giữ nó ở nguyên tình trạng đó, chẳng trách Liễu Y Y đó mặt ngượng ngùng.

Trần Tuấn Long dĩ nhiên không để ý chuyện này, hân hai tay ôm lấy đầu gối, hỏi Liễu Y Y:

- Thế nào, Y Y, đêm qua em ngủ có ngon không.

Hắn vừa hỏi vừa mỉm cười về xấu xa. Tối hôm qua Liễu Y Y như thế nào hắn là người rõ nhất.

Liễu Y Y mặt trắng bệch ra liếc Trần Tuấn Long một cái, tên háo sắc này, tối hôm qua cô đã bị hắn hành hạ, làm hỏng hết cả rồi, thật thảm không nói nổi.

Thấy Liễu Y Y không trả lời, Trần Tuấn Long nhìn chăm chăm vào cô, mỉm cười, Liễu Y Y bị hắn nhìn như vậy đành phải cúi đầu xuống. Lúc này Trần Tuấn Long bèn vươn tay ra, nắm lấy tay Liễu Y Y.

Bàn tay của Liễu Y Y rất ấm áp mà mềm mại, Trần Tuấn Long kéo Liễu Y Y đứng lên rồi nói:

- Y Y, em đi theo anh, đến xem tòa nhà mà công ty chúng ta đầu tư.

Trần Tuấn Long đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”, nghe thấy thế Liễu Y Y bỗng chốc cảm thấy phấn chấn, liền lập tức theo Trần Tuấn Long đi ra khỏi văn phòng.

Trần Tuấn Long hăng hái hiên ngang dẫn Liễu Y Y đi thăm Tả Tụ Lâu đã được bố trí, Liễu Y Y cũng rất thích thú nghe Trần Tuấn Long giới thiệu. Hai người đi quanh một vòng, Trần Tuấn Long mới hỏi Liễu Y Y:

- Thế nào, Y Y, em cảm thấy nơi này như thế nào?

Liễu Y Y mỉm cười.

- Rất tốt, bố trí rất đẹp, anh đã làm suốt mấy ngày nay đấy à, em nhớ tuần trước khi em đến thì chỗ này vẫn trống không à.

- Ha ha.

Trần Tuấn Long cười lớn.

- Nơi này là anh bố trí chỉ trong vòng một buổi chiều đấy.

Hắn có chút tự hào đáp lại.

- Trong vòng một buổi chiều, mà có thể bố trí được một Tả Tụ Lâu như thế này á?

Liễu Y Y tỏ vẻ không tin.

Trần Tuấn Long gật đầu.

- Đúng vậy, nơi này tất cả mọi vật dụng, đồ dùng, máy tính... những thứ linh tinh khác đều là do anh chiều hôm qua mới bố trí.

- Chuyện này sao có thể làm được nhỉ?

Liễu Y Y vẫn không tin.

- Chỉ trong một buổi chiều thôi sao?

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Em biết không, trong từ điển của anh không có ba chữ “không thể nào”, bởi vì trên thế giới này, có một câu thường nghe nói, đó là “Có tiền thì có thể”, tiền có thể sáng tạo ra mọi kỳ tích, cũng bao gồm cả những việc không thể nào.

Trần Tuấn Long trong lời nói cũng có chút khoa trương.

Liễu Y Y nghe xong cũng gật đầu, đúng là như vậy, chính cô cũng không phải chỉ vì tiền mà khiến tổng giám đốc Vương của công ty chứng khoán Ngân Hà đã bán rã hay sao. Trần Tuấn Long tiếp tục khoa trương.

- Buổi trưa anh đã phải đi chọn đồ đạc, lúc ấy anh đã nói với ông chủ ở đó, ông ta càng sớm thực hiện cho anh thì càng tốt, anh đã đưa cho ông ta rất nhiều tiền, nếu mất quá nhiều thời gian mà làm không được, thì tiền cho ông ta sẽ tương ứng mà khấu trừ đi, nếu qua bốn giờ mà không có làm được, thì cứ đúng như thế, anh muốn loại hàng nào cũng được. Cứ như vậy, chỉ trong vòng chưa đến hai giờ đồng hồ, ông chủ kia cười mê muội đếm tiền rồi đi khỏi đó. Anh cũng đúng như thế mà thao tác, toàn bộ thoải mái dễ dàng làm xong.

Rốt cuộc Trần Tuấn Long cũng không khỏi thấy đắc ý. Trần Tuấn Long nói đến biện pháp mạnh này cũng làm cho Liễu Y Y thấy được hắn đã thành công như thế nào. Làm người phải như thế, Liễu Y Y thầm gật đầu.

Hai người quay trở lại văn phòng, Trần Tuấn Long vẫn nhảy lên trên bàn ngồi, sau đó thành khẩn nhìn Liễu Y Y nói:

- Y Y, nơi này của anh rất cần có em. Em cũng thấy rồi đó, một công ty đầu tư chứng khoán sắp xuất hiện trước mặt em, anh cần em lãnh đạo nó. Em

có thể thay anh làm việc đó được không?

Liều Y Y ánh mắt chăm chú nhìn Trần Tuấn Long, cô nhìn ánh mắt vẻ thành khẩn và chăm chú kia, trong lòng không khỏi cảm kích. Nhưng cô thật sự có thể gánh vác được trọng trách này mà không phụ lòng Trần Tuấn Long sao?

Liều Y Y vẫn còn đang do dự, Trần Tuấn Long cũng chú ý tới tâm trạng của cô. Hắn vươn tay phải ra, khi bàn tay cường tráng mạnh mẽ đã ở trước mặt Liều Y Y, Liều Y Y đang trầm ngâm cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trần Tuấn Long, nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Trần Tuấn Long, trong lòng Liều Y Y cảm thấy rất ấm áp, hai người nắm chặt tay nhau.

Trần Tuấn Long mỉm cười:

- Không cần phải do dự đâu, Y Y, của anh chính là của em, của em chính là của anh, chúng ta thuộc về nhau, vĩnh viễn sẽ không rời xa.

Nói rồi Trần Tuấn Long kéo Liều Y Y đứng dậy, dẫn cô tới trước cửa sổ bằng kính trong suốt, ở trên cao nhìn ra bên ngoài thấy cảnh tượng mọi thứ cực kỳ bé nhỏ.

- Em nhìn xem, Y Y, cả thành phố Bắc Kinh đều đang ở dưới chân anh và em. Thật là thay đổi như chong chóng, lấy tay che mưa. Biết anh muốn làm gì không?

Trần Tuấn Long quay đầu sang hỏi Liều Y Y.

Liều Y Y được Trần Tuấn Long dẫn đến bên cửa sổ, không tự chủ được đã nhớ tới chuyện tối hôm qua hai người đã ân ái với nhau một cách điên cuồng, có lúc Trần Tuấn Long đã để cô dựa tay vào cửa sổ, rồi hắn từ phía sau đi vào, cảnh tượng ngại ngùng này, đang rõ mồn một ở trước mắt, mà khi Trần Tuấn Long nhắc đến hai chữ “Mây mưa”, còn hỏi cô là biết hắn muốn làm gì không, Liều Y Y đã nghĩ tới trước tiên, đó là chuyện “ân ái”, nơi đó của cô bắt đầu cảm thấy rạo rức.

- Anh muốn gia tăng được tuyệt đối giá trị của tài sản.

Trần Tuấn Long nét mặt tươi cười, hào hứng nhìn Liều Y Y nói.

Liều Y Y nhìn thấy khí phách ngút trời của Trần Tuấn Long, không khỏi âm thầm khen ngợi phong thái của hắn, người đàn ông như vậy quả thật cũng đáng giá để mình bỏ công sức, cho nên bây giờ Liều Y Y không còn chút do dự đã gật đầu.

- Vâng!

Liều Y Y đáp lời.

- Chúng ta nhất định có thể làm được mà

Hai người nhìn nhau, hiểu ý mỉm cười. Trần Tuấn Long cuối cùng đã quyết định, hắn thích đánh bạc với vận mệnh, cho dù không có Liều Y Y, hắn cũng sẽ làm như vậy, nhưng có Liều Y Y xuất hiện, khiến cho hắn lần đầu tiên thấy được niềm hi vọng hy vọng thành công.

- Y Y.

Trần Tuấn Long trên khuôn mặt có vẻ nghiêm túc.

- Em có biết em sẽ phải quản lý một số tiền là bao nhiêu không?

Hắn bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm giọng hỏi.

Liều Y Y quay đầu lại nhìn vẻ mặt của Trần Tuấn Long, thấy hắn đang rất nghiêm túc, từ khi cô gặp gỡ Trần Tuấn Long, hầu như lúc nào cũng đều thấy hắn cợt nhả, không có một chút đứng đắn, chưa từng thấy hắn nghiêm túc thế này bao giờ.

Liều Y Y lắc đầu, cô nhìn Trần Tuấn Long, chờ đợi hắn đưa ra câu trả lời, cô cũng rất muốn biết, Trần Tuấn Long còn trẻ như vậy, rốt cuộc hắn có bao nhiêu tiền?

Trần Tuấn Long quay đầu lại, nhìn Liều Y Y, rồi trầm giọng nói:

- Số tiền rành rọt trong tay của anh bây giờ ước tính có mười tám triệu đô la Mỹ, để đó không dùng tới, vẫn gửi trong tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, số tiền đó anh đều sẽ giao cho em quản lý.

Trần Tuấn Long đặc biệt nhấn mạnh số tiền này tính toán bằng đơn vị đồng đô la Mỹ, vừa rồi hắn còn kéo dài câu nói đó.

- Mười tám triệu ư? Mà lại là đô la Mỹ?

Liều Y Y cảm thấy ngây cả người, cô thật sự không ngờ Trần Tuấn Long thậm chí lại có nhiều tiền như vậy, số tiền này của hắn là ở đâu ra, hắn rốt cuộc là ai, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy? Mấy vấn đề này được vẽ ra trong đầu Liều Y Y, rốt cuộc cô hoài nghi nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Em không tin sao, Y Y?

Liều Y Y lắc đầu, cô không phải là không tin, chỉ có điều cô khó có thể lý giải được.

- A Long, anh... Anh làm sao lại có thể có nhiều tiền như vậy?

- Anh cũng không biết nữa.

Trần Tuấn Long thở dài, đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

- Số tiền này là của một người bạn đã giao cho anh.

Hắn vươn tay ra, bàn tay dán chặt vào tấm kính cửa sổ, từ từ trượt xuống.

- Về lai lịch của số tiền này, em đừng hỏi nữa, dù sao thì bây giờ số tiền lời đều là của em, em chịu trách nhiệm quản lý giúp anh, có được không, Y Y?

Những lời nói này của Trần Tuấn Long ngay lập tức đã ngăn lại nhưng vấn đề mà Liều Y Y muốn hỏi, lời thỉnh cầu của Trần Tuấn Long rõ ràng cho thấy không chút lo lắng, đây không phải là lần đầu tiên hắn nói chuyện mạnh mẽ như vậy với cô, trái lại hắn có vẻ đang mệt mỏi, có lẽ ai cũng như hắn, không muốn người khác nhắc lại quá khứ của mình, Liều Y Y cũng rất hiểu Trần Tuấn Long, nhìn thấy như vậy, rốt cuộc cô cũng kiên định gật đầu.

- Được, anh Long, anh đã tin tưởng em như vậy, cứ giao những chuyện này cho em.

Liều Y Y cuối cùng cũng đồng ý với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long dựa vào cửa sổ, nghiêng đầu nhìn Liều Y Y, đã thấy được vẻ mặt kiên định của cô, Trần Tuấn Long mới cảm thấy yên lòng. Sau đó hắn giờ tay ra, kéo Liều Y Y lại gần, hai người ôm chặt lấy nhau, cùng nhau ngắm nhìn phong cảnh thành phố phía ngoài cửa sổ. Trần Tuấn Long nói:

- Y Y, em biết không, thời khắc mà em đã đồng ý với anh, cả thành phố Bắc Kinh trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Liều Y Y mỉm cười gật đầu.

- Nếu em mang số tiền kia đi làm chuyện xấu, anh sẽ tính sao?

Trần Tuấn Long quay đầu lại. Thản nhiên nhìn Liều Y Y tươi cười, ôm chặt lấy cô, hai tay để trên bụng Liều Y Y, khuôn mặt tựa vào lưng của cô, rồi nói:

- Nếu quả thật em làm như vậy, thì anh sẽ cùng với em như tối qua để trừ nợ. Ha ha!

Liều Y Y được Trần Tuấn Long ôm vào lòng, toàn thân như mềm nhũn ra, cổ gầy dựa mà không được. Cứ như vậy cô bị Trần Tuấn Long ôm thật chặt, cô nghe thấy Trần Tuấn Long nói câu trả nợ xác thịt mà trong lòng thầm cảm thấy buồn cười, tối hôm qua cũng ở nơi này còn không phải cô cũng có ý nghĩ như vậy hay sao, cho nên mới để cho hắn dễ dàng thực hiện như vậy, bởi vì Liều Y Y nghĩ hôm qua cô đã đánh mất hai triệu của Trần Tuấn Long, ít nhiều gì cũng đền một chút cho người ta, mà Trần Tuấn Long lại không cần đến tiền của cô, cho nên tối hôm qua, khi Trần Tuấn Long cởi bỏ quần áo của cô, cô trái lại không hề có ý nghĩ cần giải thoát, cứ để cho hắn làm như vậy, ít nhất trong lòng cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Trần Tuấn Long ngẩng đầu lên. Từ phía sau hôn lấy cổ của Liều Y Y, mà Liều Y Y đang dựa vào lòng Trần Tuấn Long, tận hưởng những cái ôm hôn vô cùng thân thiết của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long khẽ thì thầm bên tai cô.

- Y Y, cuộc sống sau này, có thể em sẽ phải chịu nhiều vất vả, anh biết, phải quản lý một số tiền lớn như vậy, đúng là một chuyện làm cho người khác phải đau đầu, nhưng anh tin với năng lực của em, nhất định có thể làm tốt.

- Vâng.

Liều Y Y gật đầu, Trần Tuấn Long đã tin nhiệm cô như thế, làm cho cô rất cảm động.

- A Long, anh muốn em giúp anh, thì trước hết anh phải đồng ý với em một điều kiện đã.

- Ô, Y Y của chúng ta còn có thể ra điều kiện cơ đấy, em nói đi, em có yêu cầu gì, anh đều sẽ đáp ứng hết.

- Vâng, thì đó chính là, sau này tiền đầu tư đều là do em quyết định, em không cho anh được đứng chỉ tay năm ngón đâu, anh xem đó, lần này còn không phải vì anh chỉ đạo lung tung, nên em mới thất bại thảm hại như vậy.

Liều Y Y bắt đầu nũng nịu, chỉ là cô rất thông minh, cô đang cố gắng tranh thủ lúc này để có quyền khống chế tuyệt đối nguồn tài chính này.

Trần Tuấn Long gật đầu.

- Anh đối với em sự tín nhiệm chưa bao giờ thay đổi, em yên tâm đi, Y Y, số tiền đó toàn bộ đều đã giao vào tay em, anh biết em ở đây hoạt động kinh doanh theo lối tư bản có nhiều chỗ hơn người, có nhiều tiền như vậy, em có thể hô phong hoán vũ ở rất nhiều nơi, tin chắc là từ nay về sau gặt hái sẽ ngày càng nhiều.

- Tốt lắm

Liều Y Y hỏi.

- Chúng nào thì chúng ta sẽ bắt đầu?

Khi nào à?

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Ngay bây giờ, anh nói cho em nghe Y Y, bây giờ em phải bắt đầu làm việc cho anh đó.

- Cái gì cơ.

Liều Y Y tỏ vẻ hờn dỗi.

- Ngay bây giờ, chỉ có một mình em, anh đúng là một ông chủ lòng dạ độc ác, anh muốn mua mạng người sao, em chỉ có một mình, em sẽ mệt chết đó. Em mặc kệ, anh nên vì em mà thuê một thư ký, anh nên vì em mà thuê nhà trọ cho em, anh còn phải vì em mà... À, đúng rồi, thiếu chút nữa sắp bầy của anh rồi, em cũng không thể làm không công cho anh được, anh còn phải trả lương cho em nữa. Liều Y Y sau nói âm ỉ.

Trần Tuấn Long bật cười lớn.

- Chúng ta còn xem như ai với ai sao, anh còn trả tiền lương cho em phải không? Vậy có thể .

Trần Tuấn Long nói đến nửa câu sau thì liên tục lắc đầu, dáng vẻ như không chấp nhận, nhưng rất nhanh hắn lại nói tiếp:

- Nhưng mà, Y Y à, em nói hãy tìm cho em một thư ký giúp việc, bản thân anh có chút suy nghĩ, hay là như vậy đi, tìm cho em một thư ký nam thì thế nào, ban ngày làm thuê cho em, ban đêm thì phục vụ nhu cầu cho em, anh thấy vị trí này để anh làm là rất thích hợp. Ôi...

Không để cho Trần Tuấn Long nói hết câu, Liều Y Y đã nhéo tai của hắn một cái, Trần Tuấn Long vội lấy tay đẩy ra, bịt tai lại giả vờ đau đớn lắm.

Liều Y Y đứng khoanh tay trước ngực.

- Đã biết bốn cô nương lợi hại thế nào chưa, anh xem từ nay về sau còn dám mở miệng trêu chọc em không?

Nét mặt của Liều Y Y nhìn hung dữ vô cùng, Trần Tuấn Long đành phải “Đầu hàng”, trải qua khoảng thời gian âm ỉ như vậy, mối quan hệ của họ lại xích lại gần thêm một bước. Vốn từ chỗ có vẻ xa lạ bây giờ đã tình thâm ý trọng, tình cảm của hai người đã bắt đầu thăng hoa.

Chờ lúc yên lặng rồi, Liều Y Y mới hỏi số tiền lời hiện giờ đang ở đâu, Trần Tuấn Long nói cho cô biết là số tiền đó đang được lưu giữ trong tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, hắn nói tuần sau sẽ đưa cô sang Thụy Sĩ. Sau đó hai người đều phải chú tâm trao đổi ý kiến về chuyện đầu tư nguồn vốn, Liều Y Y suy xét mọi vấn đề rất chắc chắn, Trần Tuấn Long nghĩ dù sao thì tiền cũng đã giao cho cô, cô sẽ dùng nó để phát triển, dù thế nào thì hắn cũng không có nhiều cách nhìn sáng suốt lắm, hắn tin tưởng Liều Y Y nhất định sẽ làm cho số đó là này tăng giá trị tài sản tích lũy.

Cuối cùng nói đến chuyện thành lập công ty, Liều Y Y rút cuộc đã hiểu rõ ý tứ của Trần Tuấn Long, hắn không phải là muốn làm cái gọi là “Công ty Chứng Khoán” này, chỉ là hắn hy vọng số đó là tiền lời kia đợi thời cơ thích hợp có thể phân tán ra mà phát triển, mà những thứ khác hắn đều đã giao cho cô đầu tư. Liều Y Y đã tính toán xem nên mạo hiểm đầu tư hay không, hoặc giả như dùng số tiền đó bắt tay vào thu mua một số công ty có thực lực trên thị trường, tiến hành gây dựng lại tài sản, khiến giá trị tài sản tăng lên. Xem ra cô phải có một kế hoạch kĩ càng mới được, mười tám triệu đô la Mỹ, tương đương với gần 1100 tỷ nhân dân tệ, không ngờ Trần Tuấn Long sở hữu một tài sản lớn như vậy mà không có tiếng tăm gì. Liều Y Y không khỏi tò mò về hoàn cảnh và lai lịch của Trần Tuấn Long, xem ra sau này còn nhiều chuyện cần phải hỏi hắn mới được, Liều Y Y trong lòng thầm nghĩ.

Trong khi chờ Liều Y Y đi toilet, Trần Tuấn Long khoanh tay đứng trầm ngâm, vừa rồi hắn chỉ nói cho Liều Y Y một phần sự thật. Hắn đương nhiên sẽ không nói cho cô biết tất cả chân tướng sự thật. Thực ra số tiền tồn tại ở tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ, lúc ấy Thất Thất cũng giữ lại bí mật nguồn tài chính, cụ thể có bao nhiêu, hắn cũng không biết. Nhưng Thất Thất có nói qua, trong tài khoản của ngân hàng Thụy Sĩ ít nhất có mười tám triệu, lúc trước hắn đã chuyển khoản thông qua ngân hàng quốc tế, đã lần lượt rút một vài món tiền ra ngoài, những món tiền này cũng chỉ là số tiền nhỏ, lần trước dùng để mua khu nhà ở cao cấp Tinh Long Cư, giúp đỡ Lý Thể Băng, khước trương Phi Long Bang, vẫn chưa hết một triệu, chỉ có mấy ngày nay, ngoại trừ việc Ngũ Hồ Bang đầu tư vào Hắc Kim, hắn đã lấy ra một ít, giao cho tổng giám đốc Vương của công ty chứng khoán Ngân Hà đi làm việc, tin chắc là không bao lâu sẽ kiếm được một số tiền lớn.

Hiện tại Phi Long Bang đã hoàn toàn độc lập, chẳng những có công năng “Tạo máu” hoàn hảo, hơn nữa về sau nhất định sẽ có thể cung cấp Hắc Kim liên tục, nhìn qua tất cả mọi việc đều rất thuận lợi, Trần Tuấn Long lần này thu phục thành công Liều Y Y, lại có thể tiến gần thêm một bước đến mục tiêu chính của mình, hiện tại Trần Tuấn Long vẫn tương đối khiêm tốn, nhưng hắn vẫn luôn luôn tin tưởng một ngày nào đó hắn có thể bay cao ngút trời. Đợi khi hắn đã đứng ở trên đỉnh cao, tin chắc tay huấn luyện viên cũng sẽ biết được tình hình của hắn, khi đó hắn sẽ ngồi dưới chân hắn. Trần Tuấn Long cười lạnh một tiếng, ông ta nợ hắn tất cả mọi thứ, một ngày nào đó hắn sẽ bắt ông ta phải hoàn trả lại gấp bội. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ lạnh lùng nghĩ.

Liều Y Y sau khi đi toilet xong, quay lại nói với Trần Tuấn Long một vài ý kiến của mình, Trần Tuấn Long đều tỏ vẻ đồng ý, sau đó hắn hỏi Liều Y Y hãy mau chóng thành lập công ty, tuyển dụng người tổ chức công ty như thế nào, Trần Tuấn Long đều giao cho Liều Y Y thực hiện.

Liều Y Y nhất thời nhận được nhiều nhiệm vụ như vậy, dĩ nhiên là than trách liên tục, Trần Tuấn Long mỉm cười đưa cho cô một tấm danh thiếp. Trên đó viết “Công ty sản đầu người Thiên Ưng”, rồi Trần Tuấn Long bước tới bước lui trên sàn nhà, nhìn Liều Y Y cười nói:

- Có một công ty sản đầu người cũng không tồi ở ngay tầng dưới, em tìm gặp vị tổng giám đốc Bạch Tuyết Anh đi, anh nghĩ cô ta sẽ giúp được em đấy. Y Y, em bây giờ là người chủ kiến của công ty chúng ta, anh cũng không muốn em ngày nào cũng mệt mỏi như vậy, em chỉ cần làm quản lý, quản lý tốt công ty là được rồi, bằng không em một muốn chết như vậy, buổi tối không ai ngủ cùng anh thì thảm lắm.

Câu nói sau cùng của Trần Tuấn Long đã làm lộ ra bản tính háo sắc của hắn. Ngay lập tức hắn bị Liều Y Y ngắt thật đau.

Liều Y Y đỏ bừng mặt lên, Trần Tuấn Long đúng là da mặt càng ngày càng dày, lúc nào cũng có thể lấy cô ra để trêu đùa. Nhưng Liều Y Y biết Trần Tuấn Long trong chuyện đó khả năng cũng không phải bình thường, điều này cô thấu hiểu rất rõ, xem ra sau này cô phải nghĩ ra vài biện pháp để đánh bại hắn mới được. Điều này cũng khó trách Liều Y Y, bởi vì cô rất có cá tính, ngay cả với Trần Tuấn Long trong chuyện đó, cô cũng muốn giành vị trí thứ nhất. Nhưng cho tới bây giờ, cô lại bị rơi xuống thế hạ phong, cô vuron tay về phía Trần Tuấn Long, cũng từ từ tìm đến thân thể Trần Tuấn Long như có chút thói quen, xem ra muốn đánh bại hắn, vẫn có cơ hội, Liều Y Y đắc ý nghĩ vậy. Trần Tuấn Long thấy cô đang mỉm cười, nhưng không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, làm sao hắn nghĩ ra được, Liều Y Y đang lên kế hoạch đánh bại hắn như thế nào.

Từ Thế Lâm của chứng khoán Quốc Tín đang ngồi yên lặng trước màn hình máy tính, sáng sớm hôm nay, toàn bộ giá cả đã tăng cao. Công ty chứng khoán Ngân Hà lại tiến công một cách quy mô. Từ Thế Lâm khả năng phản kích đều không có, hắn nhìn giá cả cứ từ từ tăng lên, hắn tức giận đến học mẩu.

Từ Thế Lâm vừa nhận điện thoại ủy thác hoàn toàn của một khách hàng lớn, trong điện thoại hắn đã bị mắng một trận xối xả, lần này hắn đã thua nặng, ngay cả tiền đầu tư của tất cả các khách hàng, khoảng hơn ba triệu, bị mất cứ như giỡn chơi vậy, chuyện này có thể không làm hắn buồn bực sao. Đột nhiên trong lúc đó, Từ Thế Lâm đang ngồi yên thì đứng dậy, điên cuồng cầm lấy chiếc máy tính ở trước mặt hung hăng nện xuống sàn nhà, những đồ dùng trên bàn làm việc cũng đều bị hắn quăng hết xuống đất.

Hắn điên cuồng trút hết cơn giận xong, hắn mới khoan tay trước ngực ngậy người đứng trước bàn làm việc, sau cùng lấy điện thoại ra, bấm một mã số.

- À, A Chung phải không? Tôi là Từ Thế Lâm đây, ồ. Lần trước anh có nói là có biết một vài anh em giang hồ, có thể tìm gấp cho tôi vài người được không?

- À, tôi biết, bao nhiêu tiền tôi cũng chấp nhận, tôi muốn xử lý một phụ nữ.

- Được, có tin tức gì hãy lập tức báo cho tôi biết, tôi hy vọng càng sớm càng tốt.

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Thế Lâm ngồi tê liệt trên ghế, xong rồi, tất cả mọi việc đều xong rồi. Thù hận trong lòng hắn đã phát tiết, Liều Y Y, tôi muốn hủy diệt cô. Từ Thế Lâm tàn độc nghĩ thầm.

Trần Tuấn Long đưa Liều Y Y trở lại công ty chứng khoán Ngân Hà, Liều Y Y còn có chút giấy tờ phải trao đổi. Trần Tuấn Long đã bị mất hai triệu, tài khoản ngân hàng cũng mất, xem ra lần này hai chuyện đó cũng khiến cho cô mệt mỏi rồi, Liều Y Y nói Trần Tuấn Long không cần phải đợi cô, hai người hẹn nhau buổi chiều sẽ gặp lại, lúc nào gặp sẽ gọi cho Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long mỉm cười, tạm biệt Liều Y Y, sau đó đi đến chỗ Dương Hân.

Cả buổi sáng nay chưa nhận được điện thoại của Dương Hân. Biết là các cô diễn tập chắc không có thời gian, nhưng cũng đã đến giờ ăn trưa, chẳng lẽ vẫn còn đang bận sao? Trần Tuấn Long vừa lái xe, vừa bấm điện thoại gọi Dương Hân.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 84: Trợ Giúp Ngọc Châu.

Ồ... A Long, anh đang ở đâu thế?

Trong điện thoại là Dương Hân giọng nói có vẻ uể oải, dường như là đang đi bộ mệt gần chết vậy.

- Anh đang đi về phía đài truyền hình đây, sao thế, Dương Hân, anh nghe như thể em không còn chút sức lực nào nữa, mệt lắm phải không?

Trần Tuấn Long cười hỏi.

- Rất mệt, lại còn đói nữa.

Dương Hân hồn dỗi nói qua điện thoại.

- Bình thường em ăn điểm tâm là sữa đậu nành, bánh quẩy có thể no bụng cả ngày, không biết hôm nay làm sao mà đói sớm như vậy. Chưa đến 10h30 bụng đã réo ầm lên.

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Bình thường em đói, chỉ có ngồi trên lớp học nghe giảng, lại không phải vận động nhiều lắm, thì sẽ không bị đói bụng như thế, anh nghĩ, có thể do em đi lại nhiều, nên mới cảm thấy đói bụng như vậy.

- Ôi... Dù thế nào em cũng mặc kệ, A Long, anh nhanh đến đây đưa tụi em đi ăn trưa đi. Em nhìn A Châu cũng mệt lắm rồi, tụi em đã diễn tập cả buổi sáng đấy.

Dương Hân nói.

- Được rồi, anh không phải đang quay lại nơi đó hay sao? Anh tới ngay bây giờ đây.

Trần Tuấn Long nhận lời, rồi kết thúc cuộc nói chuyện với Dương Hân.

Khi Trần Tuấn Long đi đến phòng chụp ảnh của đài truyền hình, nơi này vẫn bận rộn như vậy, Trần Tuấn Long thấy rất nhiều thí sinh tham gia cuộc thi đang khẩn trương diễn tập, đạo diễn thỉnh thoảng dùng bộ đàm sửa lại tư thế đi đứng của mọi người, xem ra bọn họ đều rất xem trọng cuộc thi được phát sóng trực tiếp lần này.

Trần Tuấn Long nhìn đồng hồ trong điện thoại, đã 12h30 rồi, đám người này thật sự không cần ăn cơm hay sao, Trần Tuấn Long lắc đầu, cuối cùng hắn tìm thấy Dương Hân và Kim Ngọc Châu đang ngồi ở một góc bên cạnh, các cô đang xem những thí sinh khác diễn tập trên khán đài. Trần Tuấn Long đi đến, cất lời bắt chuyện với hai cô.

- Sao rồi, cả một buổi sáng, mà vẫn chưa xong hết sao?

Trần Tuấn Long hỏi.

- Cũng sắp xong rồi.

Dương Hân nói.

- Chỉ còn ba người thôi. Tụi em đã luyện tập tới bốn lần.

Trần Tuấn Long quay sang nhìn Kim Ngọc Châu, trên trán cô cũng lấm tấm mồ hôi, xem ra có thể thấy một điều, cố hết sức vì cuộc thi, nhận lấy vinh quang đều mệt mỏi như vậy sao. Trần Tuấn Long cùng các cô ngồi xem thêm một lúc nữa.

Khi thí sinh cuối cùng đã diễn tập xong, trên khán đài đạo diễn đã thông báo buổi diễn tập buổi sáng kết thúc, mọi người buổi chiều sẽ tập luyện thêm hai lần nữa, để đạt được hiệu quả cao nhất, mọi người tuy rằng vất vả, nhưng đều không than phiền gì cả, bởi vì vào đêm mai khi diễn ra cuộc thi chính thức, thì tất cả mọi người đã quen thuộc với hoàn cảnh, vị trí, dốc sức giành thành tích tốt nhất, rất nhiều thí sinh và Kim Ngọc Châu đều giống nhau, tất cả đều là lính mới. Trong cuộc thi ca hát lần này, các cô đều là nghiệp dư, không giống như một vài người khác, được công ty giải trí đỡ đầu và giúp đỡ.

Xem ra đêm mai nhất định là một cuộc đại chiến.

Trong thang máy có rất nhiều người, mọi người chen chân đi vào, thang máy chật ních những người, Kim Ngọc Châu hai tay nâng chiếc váy dạ hội lên, cẩn thận không để cho ai va chạm vào làm hỏng, nhưng không ngờ khi xuống được hai tầng, cửa thang máy lại mở ra, một nhóm người đã chen vào. Dương Hân đã hô to thang máy đã chật rồi, nhưng người vẫn không ngừng chen vào bên trong, Trần Tuấn Long cùng với Dương Hân và Kim Ngọc Châu cũng bị ép sát vào trong góc thang máy. Cứ như vậy, chiếc váy dạ hội của Kim Ngọc Châu bị giẫm đạp đã không còn ra hình thù nữa, chiếc váy vốn được là ủi cẩn thận giờ đây nếp nhăn, ở mép váy còn bị ai đó giẫm lên mấy cái, dấu giày đen xỉ hiện lên phía trên.

Đến khi đã ra khỏi thang máy, Kim Ngọc Châu nhìn hai bên một chút đã thấy chiếc váy không còn dáng vẻ của một bộ lễ phục dạ hội nữa, nhìn thật muốn khóc quá. Đã biết lần này đến đây, chỉ có một chiếc váy để tham gia cuộc thi. Bây giờ nó bị hủy thành như thế này, đừng nói đến buổi chiều diễn tập, đêm mai tham gia cuộc thi mới là cả một vấn đề đây.

Dương Hân cũng rất lo lắng cho cô.

- Ấy da, A Châu, cậu xem trang phục của cậu này, đã bị bọn họ giẫm lên như thế này rồi, sớm biết thang máy nhiều người như vậy, chúng ta vừa rồi đi thang bộ có tốt không, làm sao bây giờ?

Kim Ngọc Châu mím chặt môi, cô cũng không biết nên làm thế nào bây giờ mới tốt nữa, sau cùng cô khẽ nâng mép váy lên, vỗ vỗ bụi bẩn trên mặt, gật đầu cười khổ nói.

- Để buổi trưa đi về mình giặt qua một chút, chắc là sẽ không sao đâu mà.

Thực ra cô cũng đang tự an ủi mình, loại lễ phục dạ hội này cần phải có một thiết bị chuyên dùng thì mới có thể giặt được.

Không ngờ Trần Tuấn Long nói:

- Đừng lo, rồi sẽ có cách. Chúng ta cứ đi ăn com trước đi đã. Tất cả đều đang đói bụng rồi.

Hắn nhìn đáng vẻ lo lắng của Kim Ngọc Châu, Trần Tuấn Long mỉm cười:

- A Châu, tin anh đi, ha ha, sau khi com nước xong, vấn đề của em, anh sẽ giúp em giải quyết.

Dương Hân vừa nghe vậy, liền vỗ tay nói:

- Tốt rồi, A Châu, cứ giao cho A Long làm đi, cùng lắm mình sẽ bảo anh ấy mua cho cậu một bộ váy mới. Đúng không, A Long?

Dương Hân cười hỏi.

Trần Tuấn Long khẽ nhếch môi, mỉm cười không nói.

Kim Ngọc Châu vẫn cự tuyệt nói:

- Không cần đâu, đây là chuyện của mình, sao có thể để cho mọi người tốn kém được.

- Hừm, chúng ta là thế nào chứ.

Dương Hân kéo cánh tay Kim Ngọc Châu lại rồi nói:

- Có A Long ở đây rồi, anh ấy sẽ giải quyết cho tụi mình.

Dương Hân đối với Trần Tuấn Long rất có lòng tin, tên tiểu tử này nhất định là có tiền, bình thường không thấy hắn biểu hiện gì, nhưng tuần trước đưa cô và Quách Uyển Tây đi mua sắm, các cô chọn cái gì hắn cũng đồng ý, hắn cũng chẳng thèm liếc mắt xem qua, không hề có một chữ “Không”, bình thường Dương Hân cũng khá thoải mái chi tiêu, trong nhà thường có chút tiền cho cô, nhưng cô thật sự không ngờ Trần Tuấn Long cũng có nhiều tiền đến như vậy, xem ra lúc nào đó phải lấy của hắn một ít tiền xài mới được. Dương Hân suy tính cách để đối phó với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long lái xe đưa hai cô đi xung quanh, tìm được một nhà hàng cũng không tồi, bước xuống xe đi vào, mọi người trong quán thấy Kim Ngọc Châu mặc một chiếc váy lộng lẫy, đều chăm chú nhìn cô, khiến cho Kim Ngọc Châu rất xấu hổ, Trần Tuấn Long nói với nhân viên phục vụ chọn cho họ một dãy ghế lớn, bọn họ ngồi về phía sau một chút thì tốt hơn.

Xem ra cô vẫn bị vướng víu bởi bộ trang phục này, Kim Ngọc Châu buồn bã, từ giờ đến buổi chiều diễn tập lúc 3h30 cũng chỉ còn có chút ít thời gian, cô cũng không thể mặc bộ váy được, hơn nữa bây giờ còn phải giặt sạch bộ váy này. Trần Tuấn Long chọn một chỗ ăn rất lớn, ba người ngồi vào phía sau có vẻ còn rất rộng. Trần Tuấn Long đề Dương Hân gọi món ăn, Dương Hân gọi cũng không ít thức ăn, còn bắt chột hỏi Trần Tuấn Long và Kim Ngọc Châu về món này món kia có ngon không, muốn gọi món nọ món kia. Trần Tuấn Long đề cô tùy ý, Kim Ngọc Châu cầm lấy thực đơn, nhìn vào mới hết hồn, ở Bắc Kinh cái gì cũng đắt thật, vừa rồi Dương Hân đã gọi cho mấy người bằng đầy món ăn, sẽ phải vài trăm đồng, cũng bằng một tháng sinh hoạt phí của cô, cô vội buông thực đơn xuống, liên tục nói đủ rồi, đủ rồi.

Lúc đó Kim Ngọc Châu mới để ý rằng, Trần Tuấn Long không hề bận tâm đến những chuyện như thế, đồ ăn nhìn bình thường như vậy mà đắt quá. Nhớ đến chiếc xe hắn vẫn dùng, lại cùng với Dương Hân thuê một căn phòng bên ngoài để ở, một sinh viên bình thường sao lại có thể có nhiều tiền như vậy chứ.

Ở Đại học Chiết Giang, cô cũng đã gặp không ít những sinh viên có tiền, cao ngạo, đáng vẻ xem thường người khác. Trần Tuấn Long anh ta có rất nhiều tiền, nhưng xem ra Kim Ngọc Châu cảm thấy hắn rất khiêm tốn, thường ngày hắn cũng không hay nói chuyện. Đồ ăn đắt như vậy mà hắn không thèm để ý, chắc hẳn là con nhà giàu rồi. Tối hôm qua cô cũng không hỏi Dương Hân xem lai lịch của hắn như thế nào.

Sau khi đợi nhân viên phục vụ mang hết đồ ăn ra, mọi người cùng nhau ăn trưa. Nhưng Kim Ngọc Châu vẫn mặt ủ mày chau lo lắng cho buổi diễn tập chiều nay. Chỉ sợ lúc lên diễn xiêm y của cô có vấn đề gì thì mọi người cười chết.

Trần Tuấn Long đương nhiên nhận thấy cô lúc này đang không yên lòng, vì thế hắn cười và nói:

- A Châu, em hãy yên tâm đi. Em là bạn của Dương Hân thì cũng là bạn của anh. Đợi lát nữa com nước xong xuôi chúng ta sẽ đi mua một bộ váy dạ hội mới cho em không thì lại làm lỡ việc biểu diễn của em. Bây giờ em phải chú ý ăn uống, ăn no thì mới có sức tham gia diễn tập tốt. Giữ được tâm trạng tốt là rất quan trọng vì có tâm lý tốt mới đạt được thành tích cao. Vừa rồi ở nơi diễn tập anh có quan sát chút ít những đối thủ của em, anh thấy bọn họ kém xa em. Em phải tự tin thì mới được.

Sự khích lệ của Trần Tuấn Long làm cho tình thần Kim Ngọc Châu phấn chấn trở lại. Nhưng nghe đến việc Trần Tuấn Long bảo lát nữa giúp cô mua đầm dạ hội, cô do dự:

- Anh Long à, làm cho anh phải tiêu pha tốn kém như vậy em thấy rất ngại.

Dương Hân ngồi bên cạnh nói:

- Anh Long anh ấy không là đại tư sản cũng là tiểu tư sản, không hao phí tiền của anh ấy bao nhiêu, đúng không, A Long. A Châu à, mình muốn hiện tại cậu hãy chuyên tâm vào cuộc thi. Những việc còn lại hãy để mình và A Long lo giúp cậu. Thôi không nói nữa. Chúng ta ăn đi, xong còn phải đi chọn đồ nữa.

Trần Tuấn Long chỉ mỉm cười, rồi ba người vui vẻ ăn trưa. Ăn xong Trần Tuấn Long dẫn hai cô đi đến một Trung tâm thương mại lớn để Kim Ngọc Châu chọn mua quần áo. Trần Tuấn Long nhìn bộ đồ Kim Ngọc Châu đang mặc trên người quả thật vương vít liền để Dương Hân giúp nàng chọn một bộ bình thường –áo T shirt và quần âu, còn bộ kia thì đem gói lại.

Ba người đi tới một khu bán đồ dạ hội khá lớn, thấy rất nhiều bộ đầm đẹp. Không chỉ Kim Ngọc Châu phấn chấn mà Dương Hân cũng thấy hoa mắt. Nhưng khi Kim Ngọc Châu nhìn giả niệm yết trên các bộ đầm đều hơn vạn tệ, cô không khỏi chất lưỡi đất quá nên cô lưỡng lự. Nhưng Trần Tuấn Long đã giúp cô chọn một bộ, sau đó mỉm cười để nhân viên bán hàng dẫn cô đi thử đồ.

Kim Ngọc Châu thấy Trần Tuấn Long săn sóc quan tâm đến mình như vậy thì trong lòng hơi cảm kích, nên gật đầu đi theo người bán hàng đến phòng thử đồ.

Khi cô từ trong phòng thử đồ đi ra thì thấy Trần Tuấn Long đang đứng sau lưng Dương Hân. Dương Hân vừa rồi không khách khí cũng đã sớm chọn cho mình một bộ đầm màu đỏ rất đẹp. Nhìn thấy Trần Tuấn Long và Dương Hân cò vẻ thân mật, không hiểu sao Kim Ngọc Châu cảm thấy như mất mát một thứ gì.

Còn Dương Hân và Trần Tuấn Long nhìn thấy Kim Ngọc Châu đi ra. Bộ đầm màu trắng càng tôn lên vẻ đẹp trang nhã của cô, thật là làm rung động lòng người. Dương Hân nở nụ cười duyên dáng nghênh đón trong khi Trần Tuấn Long nhìn hai cô đầy hứng thú. Hai cô đứng chung một chỗ thật là xinh đẹp như hoa, người này làm nổi bật người kia. Đáng người hai cô tương đương nhau, hơn kém không đáng bao nhiêu. Một người mặc đầm đỏ, một người mặc đầm trắng đứng bên nhau trông lại càng quyền rũ.

- Không tồi. Không tồi! Trần Tuấn Long vỗ tay nghênh đón từ phía sau.

- Đúng là người đẹp vì lụa. Hai em xem các em mặc đồ đẹp vào trông thật khác hẳn, xinh đẹp hơn trước nhiều.

- Ha ha..

Thực ra Trần Tuấn Long thấy việc bỏ tiền ra không quan trọng, chỉ cần các cô thấy hài lòng là được.

Dương Hân gất giọng:

– A Long à, anh nói như vậy hóa ra là trước kia em và A Châu không xinh đẹp à. Nói xong cô đứng chấp tay trước ngực, nghiêm mặt giả bộ như đánh đá. Trần Tuấn Long cười phá lên, còn Kim Ngọc Châu cũng che miệng cười.

- Đây chính là em nói ra chứ anh chưa có nói đâu nhé. Cười xong Trần Tuấn Long đưa tay véo mũi Dương Hân làm cho cô phải chạy nấp vào sau lưng Kim Ngọc Châu. Ba người náo loạn một lúc. Sau đó Trần Tuấn Long mời Kim Ngọc Châu và Dương Hân thử thêm mấy bộ đầm nữa, rồi mới hỏi Kim Ngọc Châu đã chọn được bộ nào ưng ý chưa. Kim Ngọc Châu thấy thật khó chọn, chủ yếu vì những bộ đầm này giá đều cao, cô thấy thật ngại khi phải nói ra.

Trần Tuấn Long nhìn thấy bộ dạng chán chừ của cô thì hiểu ngay cô đang suy nghĩ gì, liền gật đầu nói. A Châu, em đừng khách khí với anh. Anh thấy em mặc bộ đầm màu trắng vừa rồi rất đẹp, bộ đó kiểu dáng cũng không khác biệt lắm, em chọn bộ đó đi. Trần Tuấn Long nói xong quay đầu gọi người bán hàng

- Tiểu thư, tiểu thư ơi...

Thực ra thì Kim Ngọc Châu biết bộ đầm trắng kia so với bộ này thì kiểu dáng không khác biệt lắm nhưng giá cả thì cách nhau một trời một vực. Bây giờ Trần Tuấn Long muốn giúp cô mua một bộ do thợ khéo nhất làm, giá tiền cũng là đắt nhất, một bộ phải hơn hai triệu tám trăm ngàn.

Tuy nhiên cô cũng không biết làm thế nào để cự tuyệt thành ý của Trần Tuấn Long, chỉ biết nhìn Trần Tuấn Long đi đến chỗ người bán hàng nói chuyện. Còn Dương Hân thì đang hào hứng đứng trước gương thử bộ đầm, nhìn thấy Trần Tuấn Long quay lại cô liền kéo tay hắn hỏi ý kiến.

- A Long, anh thấy em mặc bộ này thế nào? Trần Tuấn Long nhìn kĩ từ đầu tới chân để đánh giá rồi gật đầu nói:

- Tạm được, không tồi. Nói xong còn đưa tay sờ sờ lên lớp vải của bộ đầm.

Dương Hân vui vẻ nói:

- Nếu anh nói thích thì em sẽ chọn bộ này. A Long à, anh cứ nói đi.

Trần Tuấn Long cười nói:

- Được mà, tùy em thôi.

Dương Hân xoay người ngắm kỹ mình trong gương, trong lòng rất vui vẻ, vì phụ nữ luôn muốn đẹp trong mắt người tri kỷ. Chỉ cần Trần Tuấn Long thích, nói cô xinh đẹp là được rồi. Rồi Dương Hân quay đầu hỏi Trần Tuấn Long:

- Anh Long, hôm nay Uyên Tây không tới, chúng ta có nên chọn giúp cô ấy một bộ không?

Trần Tuấn Long gật đầu, cũng được, dù sao dáng vóc em và cô ấy cũng không khác biệt lắm. Em chọn giúp cô ấy một bộ đi, không thì cô ấy lại nói anh chỉ mua cho em mà không mua cho cô ấy, ha ha.

Ai biết người nói thì vô ý nhưng người nghe lại hữu ý. Khi Kim Ngọc Châu nghe thấy Trần Tuấn Long cũng mua đồ cho Quách Uyên Tây thì trong lòng không khỏi băn khoăn. Trần Tuấn Long này chẳng phải là bạn trai của Dương Hân sao? Như thế thì làm sao hắn lại mua đầm cho Quách Uyên Tây, mà trông điệu bộ thì có vẻ Dương Hân cũng không thêm để ý đến điều này, thế thì rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào? Kim Ngọc Châu nghĩ đi nghĩ lại, chột mặt đỏ bừng lên. Đúng vậy, người ta có quan hệ như thế nào thì có liên quan gì đến mình cơ chứ, mình nhiều chuyện như vậy để làm gì. Trần Tuấn Long lúc trước cũng đâu có quen biết mình mà hắn cũng mua quần áo cho mình đấy thôi, chẳng lẽ...?

Kim Ngọc Châu lắc đầu liên tục, Trần Tuấn Long hẳn không phải loại người này. Kim Ngọc Châu nghĩ tới chuyện riêng trong phòng vệ sinh giữa hắn với Dương Hân buổi sáng hôm nay cô không khỏi đỏ mặt. Ngẩng đầu lên thấy ánh mắt Trần Tuấn Long một chút khác thường.

Trần Tuấn Long chờ Dương Hân cẩn thận chọn quần áo cho Quách Uyên Tây, sau đó mang ra chỗ nhân viên bán hàng tính tiền. Thừa dịp đó, Kim Ngọc Châu từ phòng thay đồ bước ra chỗ Dương Hân, nói:

- Dương Hân này, cậu xem, lần này anh Long chi nhiều tiền như vậy mình thấy ngại quá. Mình không biết phải cảm ơn cậu và anh Long như thế nào.

- A Châu, chúng mình coi nhau như hai chị em mà Dương Hân nói:

- Dù sao có anh Long trả tiền. Mà này, chúng ta đã ra trường đã lâu như vậy không biết bạn học hỏi ở Đại học Chiết Giang giờ như thế nào. Bạn bè chúng ta ở Nam Xương nhiều như vậy. Ra trường mỗi người đi một nơi trên khắp cả nước nên rất khó tập trung lại để gặp nhau. Nếu không phải lần này cậu đến Bắc Kinh để tham gia cuộc thi thì phải đợi đến nghỉ đông mình quay về Nam Xương mới gặp được cậu. Đúng rồi, chờ xong việc lần này thì chúng ta đứng ra tổ chức một cuộc họp mặt, cậu thấy được không?

Kim Ngọc Châu nở nụ cười:

- Được, vậy thì đến lúc đó cậu là lớp trưởng đứng ra tổ chức nhé. À, Dương Hân, tôi qua mình quên không hỏi, cậu và A Long học cùng lớp phải không, làm thế nào mà hắn có nhiều tiền vậy? Nói xong kéo tay Dương Hân chỉ cậu xem này, chúng ta mua từng này quần áo, mỗi bộ phải hơn vạn tệ thế mà mình thấy A Long coi như không.

- Không có gì đâu. Dương Hân cười nói:

- Anh ấy có nhiều tiền lắm. Lần trước anh ấy cùng mình và Uyên Tây đi shopping, lúc đấy Uyên Tây thích một lọ nước hoa, loại này nghe qua cũng không tồi, ha ha, nhưng cô nàng chưa từng thấy qua nên không biết đó là hàng cao cấp nhập khẩu từ Pháp, giá bán lên tới tám vạn tệ. Khi nghe người bán hàng báo giá xong, cô hoảng quá liên tục nói không mua nữa, nhưng A Long đã quay lại gọi người bán mang tới khiến cho Uyên Tây ngượng ngùng, lần sau trước khi mua đồ cô đều hỏi giá cả trước rồi mới chọn đồ. Lần trước đi shopping mua lọ nước hoa đắt tiền như vậy mà cũng không thấy anh Long cau mày, mình thích đàn ông như vậy. Cuối cùng Dương Hân nói:

- Trời! tám vạn tệ một lọ nước hoa. Kim Ngọc Châu không thốt nên lời. Điều này cũng dễ hiểu. Điều kiện sống của cô không tốt bằng của Dương Hân. Mà đến cả Dương Hân lần trước khi biết lọ nước hoa có giá tám vạn tệ cũng thất kinh. Nếu không vì Quách Uyên Tây kéo cô đi, thì cô cũng muốn chạy tới mua một lọ. Từ sau lần đi shopping đấy cô không nung tay nữa. Mua đồ gì so với Quách Uyên Tây cô cũng thấy vẫn còn rẻ.

Tuy rằng Dương Hân là một đại tiểu thư, tính tình đôi khi thật khó chịu, nhưng kỳ thực khi trước ở ký túc xá nữ sinh cô cũng đã cựa thế làm mình làm mẩy với Trần Tuấn Long nhiều lần. Dương Hân cho rằng mình là tiểu thư lá ngọc cành vàng thì cũng phải làm cao một chút với Trần Tuấn Long.

Kim Ngọc Châu nghe Dương Hân nói xong trong lòng không khỏi cảm khái. Cô thấy bản lĩnh của Trần Tuấn Long thật đáng kinh ngạc. Với người không phải là bạn gái của hắn mà hắn còn có thể mua tặng lọ nước hoa đắt như vậy, chỉ có một điều khó có thể giải thích vì sao hắn chỉ tiêu hào phóng như vậy, có lẽ do hắn có rất nhiều tiền. Kim Ngọc Châu không cầm được liền quay đầu nhìn Trần Tuấn Long đang tính tiền bên quầy thu ngân, lúc này Trần Tuấn Long vô tình cũng quay lại, ánh mắt hai người chạm nhau. Trần Tuấn Long khẽ gật đầu với Kim Ngọc Châu, còn Kim Ngọc Châu thì mặt đỏ bừng như cô bé bị bắt quả tang làm việc sai trái, thẹn thùng liếc mắt đi chỗ khác. Nghĩ tới Trần Tuấn Long thật không ngờ tuần tú, không hiểu sao cô thấy lòng mình có phần xao động.

Lúc đang tính tiền thì Trần Tuấn Long nhận được điện thoại của Liễu Y Y. Liễu Y Y nói bên kia vài tiếng nữa có việc cần giải quyết, kêu Trần Tuấn Long qua Trung Tâm Chứng khoán Ngân Hà đón cô. Trần Tuấn Long tính toán thời gian, lúc này còn phải đưa Dương Hân và Kim Ngọc Châu đi tới đài truyền hình sợ không kịp giờ. Suy nghĩ một chút Trần Tuấn Long đồng ý đến đón Liễu Y Y, nói hẳn nhất định sẽ đến đúng giờ. Liễu Y Y vui vẻ cúp máy.

Trần Tuấn Long vừa ký tên vào thẻ tín dụng vừa gọi điện thoại. Điện thoại kết nối rất nhanh. Đầu tiên là một tràng Tiếng Anh, sau đó là giọng nói ngọt ngào của một cô gái:

“Xin chào” Đây là Khách sạn Trường Thành. Chúng tôi có thể giúp gì cho anh?

Trần Tuấn Long nói:

- Vui lòng chuyển máy cho bộ phận đặt phòng giúp tôi, cảm ơn.
- Vâng, xin chờ một chút.

Tiếng nhạc vang lên trong điện thoại, sau đó dừng lại và có tiếng một cô gái:

- Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì quý khách

Trần Tuấn Long hỏi:

- Xin hỏi ROSE hoặc CRYSTAL có đây không? Tôi muốn gặp một trong hai cô ấy.
- Chào anh, buổi trưa Rose không có ở đây, chỉ có Crystal. Anh có cần tôi chuyển điện thoại cho cô ấy không? Giọng cô gái trong điện thoại hỏi.
- Vâng, làm phiền cô quá. Trần Tuấn Long trả lời.
- Không có gì. Xin chờ một chút. Tôi sẽ chuyển máy cho anh. Nhân viên trong khách sạn này lúc nào cũng nhã nhặn như thế.

Lại là một hồi nhạc nữa nổi lên, sau đó là tiếng Crystal:

- Xin chào, tôi là Crystal. Tôi có thể giúp gì không ạ?
- Chào Crystal, tôi là Trần Tuấn Long đây. Cô còn nhớ tôi không? Trần Tuấn Long mỉm cười. Thật tốt khi có người quen ở đây. Thực ra ở Khách sạn Trường Thành hẳn cũng ít nhiều tiếp xúc qua mấy lần với Crystal và Rose.
- A, chào anh Trần. Đương nhiên tôi nhớ rõ anh rồi. Xin hỏi anh muốn đặt phòng phải không? Đầu dây bên kia Crystal hỏi. Hiện nay Trần Tuấn Long rất có danh tiếng ở Khách sạn Trường Thành này, lần trước hẳn đã bao toàn bộ phòng ở đây. Các cô đã nghe quản lý Vương nói từ nay về sau không kẻ nào được phép sơ suất khi tiếp đón Trần Tuấn Long.
- Không phải, hôm nay tôi muốn hỏi thuê xe. Trần Tuấn Long cười nói:
- Xem giúp tôi hôm nay chiếc xe Cadillac ở khách sạn có rảnh không? Tôi sẽ bao trọn hai ngày. Hóa ra ngày hôm qua Trần Tuấn Long đi đón Liễu Y Y cũng dùng chiếc xe này của Khách sạn Trường Thành. Chiếc xe này là chiếc xe xa hoa nhất dùng khi đón tiếp khách. Lần trước Trần Tuấn Long chính là tìm Rose nhờ cô sắp xếp giúp. Dù sao Trần Tuấn Long cũng hiểu rằng dùng chiếc xe ấy để bàn bạc công chuyện thật là có lợi.
- Vâng anh chờ chút để em liên hệ giúp anh ngay. Ở đầu dây bên kia Crystal chưa dám trả lời Trần Tuấn Long ngay vì cô còn phải kiểm tra lại.

Trần Tuấn Long nói:

- Không sao, anh sẽ chờ. Vừa nghe điện thoại vừa nhìn Dương Hân và Kim Ngọc Châu đang đi tới.

Hai cô mới vừa đi tới thì Crystal ở Khách sạn Trường Thành trả lời:

- Anh Trần, rất vui báo cho anh biết, chiếc xe Cadillac của khách sạn đang rảnh. Chúng tôi có thể thu xếp cho anh. Xin hỏi khi nào anh cần dùng xe?

Dương Hân và Kim Ngọc Châu nghi hoặc nhìn Trần Tuấn Long gọi điện thoại. Trần Tuấn Long quay về phía hai cô gật đầu mỉm cười chào, sau đó nói với Crystal. Ừ, tôi còn muốn người lái xe hôm qua tiếp tục lái, ngoài ra tôi không có yêu cầu gì nữa. Hãy giúp tôi gọi anh ta đến đây nhanh một chút. Bây giờ tôi đang mua sắm ở Vương phủ tỉnh Đông Đô. Anh ta chắc hẳn có số di động của tôi, bảo anh ta khi nào tới thì điện thoại cho tôi. Tôi muốn anh ta đưa giúp hai người đến đài truyền hình Trung ương, được không?

- Vâng thì cảm ơn cô. Cuối cùng Trần Tuấn Long cười nói.
- Anh khách khí quá. Đây là nhiệm vụ của tôi mà. Crystal dịu dàng nói.

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện. Dương Hân ngờ vực hỏi:

- Trần Tuấn Long, anh định không đưa bọn em đi hay sao? Nghe anh nói chuyện điện thoại thì hình như anh đang định thuê xe à? Có chuyện gì vậy anh?

Trần Tuấn Long cười, anh còn một số việc phải làm cho nên em và A Châu đến đài truyền hình trước nhé. Tối nay rảnh anh lại đến đón hai người, thế được không?

Dương Hân tất nhiên thấy không vui. Trần Tuấn Long kéo tay cô nói Bây giờ vẫn còn một chút thời gian. Anh với em đi chọn mấy đôi giày đi. Nói xong Trần Tuấn Long quay sang nhìn Kim Ngọc Châu, cô đang đi một đôi xăng-đan da rất bình thường. Trần Tuấn Long cười, bảo Kim Ngọc Châu:

- Cô bé lọ lem của chúng ta đã có bộ váy đẹp rồi, sao lại không có một đôi hài thủy tinh nhỉ? Không thì hoàng tử đến vũ hội lại không gặp nhân vật

chính. Ha ha, Châu à, em cũng đi chọn một đôi giày đi.

Kim Ngọc Châu nghe vậy đỏ mặt mỉm cười. Trần Tuấn Long nói những lời này là trêu chọc cô, chẳng qua là vì cô đi cùng Dương Hân. Nghĩ vậy cô thấy yên tâm hơn. Kim Ngọc Châu làm ra vẻ tự nhiên nói:

- Em làm sao mà là cô bé Lọ Lem được, em thấy là Dương Hân mới đúng.

Dương Hân đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì nhìn Trần Tuấn Long nói

- Ủ đúng vậy, cứ cho em là cô bé Lọ Lem đi. Anh Long anh cũng không giống bạch mã hoàng tử của em. Muốn làm bạch mã hoàng tử thì phải có ngựa trắng, thế ngựa trắng của anh đâu? Anh hãy sắm đi chứ. Nói xong cười khanh khách.

Trần Tuấn Long cười, thổi vào mũi Dương Hân, nói:

- Anh nói em biết nhé, người cưỡi ngựa trắng có thể là hoàng tử nhưng cũng có thể là Đường Tăng đấy nhé. Ha ha.

Ba người vui vẻ đùa giỡn một lúc, sau đó Trần Tuấn Long liền dẫn các cô đi sắm giày. Trần Tuấn Long bảo người bán hàng gói mấy bộ đầm vào. Cô ta vội làm ngay, còn niềm nở mời bọn Trần Tuấn Long lần sau lại mua đồ. Ai cũng biết Trần Tuấn Long là một người giàu có, trong nháy mắt sẵn sàng chi tiền mua vài bộ đầm đắt tiền. Các cô bán hàng ở đây thấy ngưỡng mộ Dương Hân và Kim Ngọc Châu khi có một người bạn trai giàu có đến thế. Các cô sôi nổi bàn tán chủ đề này làm cho buổi làm việc ngày hôm nay bớt nặng nề.

Trần Tuấn Long cùng hai cô đi tìm mua giày ở phía bên kia. Lúc này Kim Ngọc Châu không ngại ngùng như lúc đầu nữa, cô cũng bắt đầu chọn mua. Tuy vậy tự đáy lòng Kim Ngọc Châu nhận thấy Trần Tuấn Long vì mình mà chi tiêu tốn kém như thế thì cũng không ổn, nhưng trong lòng cô lại nảy sinh ảo tưởng. Trần Tuấn Long có thể vì cô mà sẵn sàng móc hầu bao cô thấy đó là một vinh dự. Thực ra tận sâu trong tâm cô mong Trần Tuấn Long đối với cô cũng như đối với Dương Hân vậy, có thể làm mọi việc vì cô. Cô cũng muốn giống Dương Hân mua sắm thoải mái, nhưng chẳng qua cô còn biết kiềm chế.

Dương Hân loay hoay chọn giày, thử hết đôi này đến đôi khác. Trần Tuấn Long đứng cạnh cô thỉnh thoảng mới góp ý. Kim Ngọc Châu ở bên kia tìm một đôi giày phù hợp với bộ đầm trắng. Cuối cùng cô cũng chọn được một đôi giày cao gót đính đá tuyệt đẹp, kết hợp cùng bộ đầm kia thì rất hợp. Cô rất thích liền mang qua hỏi Trần Tuấn Long, Hân gật đầu tỏ ý tán dương, nói cô thật khéo chọn.

Ở bên này Dương Hân không tìm được đôi nào thích hợp, vì thế kéo tay Kim Ngọc Châu theo chọn cùng mình.

Trong lúc đợi hai nàng chọn đồ, điện thoại di động của Trần Tuấn Long lại đổ chuông. Người gọi là lái xe của Khách sạn Trường Thành, anh ta nói đã lái xe tới. Trần Tuấn Long nhìn đồng hồ thấy cũng sắp đến giờ ghi hình liền nhắc nhở hai cô. Dương Hân chưa muốn dừng chọn giày, phụng phịu nói cô chỉ chọn được bốn đôi mà thôi. Trần Tuấn Long nghe xong lắc đầu, gọi người bán hàng gói đồ lại, trả tiền xong dẫn hai nàng xuống lầu dưới, nhân tiện lấy luôn mấy bộ đầm đã mua lúc trước.

Xuống đến dưới Dương Hân và Kim Ngọc Châu nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đang chờ đón các cô. Các cô không dám tin đây là sự thực. Dương Hân nghĩ cùng lắm Trần Tuấn Long chỉ thuê một chiếc xe bình thường thôi, không nghĩ là hần lại phóng tay thuê một chiếc xe xa xỉ đến thế. Nhìn thấy chiếc xe màu trắng, Kim Ngọc Châu lập tức nhớ lại chuyện bạch mã hoàng tử mà Dương Hân vừa nói. Xem ra Trần Tuấn Long thực sự là bạch mã hoàng tử của Dương Hân. Trong lòng cô thấy bồi hồi.

Trước cảnh lái xe đeo găng tay trắng, ăn mặc hết sức chỉnh tề, cung kính mở cửa xe mời các cô vào, lại thêm xung quanh mọi người đang nhìn hai cô với ánh mắt ngưỡng mộ, Dương Hân và Kim Ngọc Châu thấy lâng lâng. Những điều này đã giúp thỏa mãn lòng hư vinh của hai cô. Kim Ngọc Châu không khỏi âm thầm đề ý Trần Tuấn Long. Xem ra Dương Hân thật sự rất hạnh phúc vì có một người bạn trai dịu dàng chăm sóc cô ấy đến thế. Không biết bao giờ cô mới có thể tìm được người bạn trai giống như Trần Tuấn Long vừa trẻ trung khôi ngô tuấn tú lại vừa giàu có.

Ngồi trong xe Dương Hân thò đầu ra kéo tay Trần Tuấn Long hỏi:

- Anh Long, anh không đi tới đài truyền hình cùng bọn em thật à? Trần Tuấn Long cúi xuống nói:

- Anh bận thật mà, nếu không thì đã đi cùng các em. Để xem buổi tối nếu có thời gian anh sẽ đến tìm em, thế nhé?

Dương Hân tuy rằng không vui nhưng cũng không biết làm sao. Trần Tuấn Long hôm nay cũng đã vì cô mà làm một số việc nên cô cũng không giận hờn. Trần Tuấn Long chờ người bán hàng đem váy dạ hội đến cất vào xe xong quay lại nói với Dương Hân:

- Bất cứ khi nào có chuyện gì thì các em cứ gọi điện cho anh nhé. Anh thấy A Châu hai hôm nữa sẽ phải thi đấu, lại mặc bộ váy đẹp thế kia sợ đi xe chen chúc hồng mắt, cho nên mới thuê một chuyến xe đặc biệt cho các em. Xe này sẽ rảnh trong hai ngày, các em muốn đi chơi đâu cứ nói với lái xe là được, được không?

Đương nhiên là được rồi. Cuối cùng họ nói lời từ biệt. Dương Hân trong lòng thấy biết ơn Trần Tuấn Long đã vì mình mà làm mọi việc, không đề ý Kim Ngọc Châu và đám người bên ngoài đang chăm chú nhìn mình, khi Trần Tuấn Long cúi xuống cô liền hôn trộm vào má anh rồi đỏ bừng mặt kêu lái xe nổ máy.

Trần Tuấn Long vuốt bên má bị Dương Hân hôn trộm, trên đó còn lưu lại hương thơm của cô. Xem ra hôm nay chi nhiều tiền như vậy mà các giai nhân vui mừng cũng đáng. Trần Tuấn Long nghĩ, nhìn chiếc xe chậm rãi rời đi.

Ở trên xe, Kim Ngọc Châu cảm kích nói với Dương Hân:

- Dương Hân à, cậu có một người bạn trai yêu thương cậu như vậy, mình thật sự rất ngưỡng mộ cậu. Anh Long đối với cậu thật tốt.

- Thôi, có gì đâu mà cậu hâm mộ. Tôi không thích anh ta đâu. Dương Hân trong lòng tràn ngập niềm vui nhưng trước mặt Kim Ngọc Châu thì giả bộ nói như vậy.

Kim Ngọc Châu chỉ cười cười không nói gì nữa. Lúc này đây, suy nghĩ của cô đang dâng lên như nước. Cậu không thích nhưng người khác thích đấy. Cô nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng chợt thấy có chút lo lắng. Nhìn ra ngoài cửa xe, thấy xe cô đi lại như mắc cửi. Cảnh vật phồn hoa của Bắc Kinh in sâu vào mắt cô. Tâm trí của Kim Ngọc Châu đã hoàn toàn bị Trần Tuấn Long chiếm ngự.

Trần Tuấn Long đợi hai cô đi rồi mới bấm điện thoại cho Liễu Y Y, biết cô còn đang làm thủ tục tại Công ty Chứng khoán Ngân Hà. Tuấn Long cho cô biết hắn sẽ đến chỗ cô và đợi cô ở dưới lầu. Liễu Y Y nói biết rồi, sau đó hai người kết thúc cuộc nói chuyện.

Trần Tuấn Long định đi ra bãi xe lấy xe, thì thấy một cửa hàng bán hoa bày rất nhiều hoa tươi tuyệt đẹp, hắn liền đi tới.

Tại cửa hàng bán hoa, Trần Tuấn Long tỉ mỉ lựa chín bông hoa hồng rất đẹp rồi đưa cho nhân viên cửa hàng gói lại. Hắn định lát nữa tặng Liễu Y Y. Hai lần trước Trần Tuấn Long tặng hoa cho Liễu Y Y, cô dường như không thích. Cùng lắm lần này cô cũng không có lý do gì để từ chối. Nghĩ vậy Trần Tuấn Long khẽ mỉm cười.

Cầm bó hoa tươi rất đẹp đi tới chỗ để xe, Trần Tuấn Long hân hoan nổ máy chiếc Spark, đi tới toà nhà Công ty chứng khoán Ngân Hà. Đến đó, hắn dựng xe ở cửa chính, đứng dựa vào thân xe chờ Liễu Y Y xuống.

Liễu Y Y gọi điện hỏi xem hắn đã tới chưa, Trần Tuấn Long cười bảo hắn đã tới rồi và đang đợi cô ở dưới. Liễu Y Y cười nói lập tức xuống ngay. Chỉ một lát sau Trần Tuấn Long đã thấy Liễu Y Y tha thướt đi ra, hắn cúi người vào trong xe lấy bó hoa ra, mỉm cười nghênh đón.

- Y Y, tặng em này. Hy vọng em thích. Trần Tuấn Long đưa bó hoa đẹp cho Liễu Y Y. Liễu Y Y đỏ mặt ngượng ngùng nhận lấy. Lúc này đang là hơn ba giờ chiều, vừa lúc rất nhiều nhân viên ở Tà Tự Lâu đi làm về. Tất cả đều nhìn hai người bọn họ với ánh mắt tò mò.

- Công việc tốt cả chứ em? Trần Tuấn Long hỏi một cách quan tâm.

- Vâng. Đơn xin từ chức của em đã được phê chuẩn. Em bây giờ đúng là người của Công ty chứng khoán Dương Quan. Liễu Y Y cầm bó hoa cười nói.

- Thì vẫn là vậy mà. Trần Tuấn Long nghiêng người mở cửa xe mời Liễu Y Y vào, sau đó đóng cửa xe lại rồi hỏi Liễu Y Y:

- Y Y tiểu thư, bây giờ em định đi đâu?

- Ừ... Liễu Y Y hơi trầm ngâm. Chúng ta về văn phòng trước đã. Em muốn nghĩ xem chúng ta nên bắt đầu như thế nào.

- Tốt, không có gì. Trần Tuấn Long cười lái xe chờ Liễu Y Y đi tới hướng toà nhà Quang Vinh.

Trên đường đi, với sự nhạy bén của mình Trần Tuấn Long phát hiện đằng sau có một chiếc xe tải màu trắng đang bám theo hắn. Kỳ thực hắn đã chú ý tới việc này từ sáng sớm rồi. Vừa rời ở Công ty Chứng khoán Ngân Hà, hắn đã thấy chiếc xe này đang đỗ ở ven đường, sau đó hắn mới đến nên lúc đó hắn không chú ý. Nhưng sau khi đón Liễu Y Y xong hắn thấy người trong chiếc xe kia dường như đang quan sát hắn, trông đáng sợ không được lương thiện.

Trần Tuấn Long cũng không nghĩ có người dám theo dõi. Hắn nghi hoặc. Trong khoảng thời gian này, mọi chuyện của Ngũ Hồ Bang đều không có vấn đề gì lắm. Gà Rừng nói lão Nhị đại ca đang ngồi tù. Còn lão Ngũ đại ca thì đã bị hắn thủ tiêu. Ngũ Hồ Bang không còn nhân vật nào quan trọng. Thế thì kẻ nào lại dám theo dõi hắn lộ liễu như vậy. Xem ra bọn này thật lợi hại.

Trần Tuấn Long quay đầu nói với Liễu Y Y –lúc này vẫn không hề biết gì:

- Y Y, em ngồi cho chắc nhé. Chúng ta sẽ chơi trò trốn tìm với vài người, ha ha. Liễu Y Y còn chưa hiểu chuyện gì thì Trần Tuấn Long đã nhấn mạnh ga. Chiếc xe Spark chồm lên làm người Liễu Y Y lắc mạnh, cũng may có đai an toàn. Liễu Y Y vội bám chặt cửa xe, rồi quay đầu hỏi Trần Tuấn Long:

- Làm sao vậy, anh Long?

Trần Tuấn Long chỉ mỉm cười. Thình thoảng hắn lại nhìn kính chiếu hậu. Liễu Y Y lấy làm lạ quay đầu nhìn ra sau nhưng không thấy gì cả. Cô băn khoăn nhìn Trần Tuấn Long, không biết tại sao hắn cho xe chạy nhanh đến vậy.

Trần Tuấn Long lại nhấn ga mấy lần nữa, Ắt chừng đã thoát khỏi tầm theo dõi của chiếc xe tải kia. Lúc này hắn mới thở phào một cái rồi giảm tốc độ. Bởi vì trên xe có Liễu Y Y, hắn không muốn đua tốc độ nữa làm ảnh hưởng đến cô. Cho nên hắn mới tạm thời buông tha đám người này chứ bình thường hắn sẽ dạy cho bọn chúng một bài học rồi.

Thấy Trần Tuấn Long giảm tốc độ rồi nắm lấy đai an toàn, Liễu Y Y mới thấy yên lòng trở lại. Vừa rồi Trần Tuấn Long luôn lách đi quá tốc độ trong dòng xe cộ đông đúc thật là quá mạo hiểm. Cô nhận ra Trần Tuấn Long điều khiển xe thành thạo như làm xiếc vậy.

- Anh Long, vừa rồi có chuyện gì vậy, anh tăng tốc như vậy thật nguy hiểm. Có thể chết người đấy. Liễu Y Y xoa ngực, ở ngã tư xe cộ đông như nêm thế mà anh chạy tốc độ cao như vậy thật làm em lo quá đi mất.

Trần Tuấn Long mỉm cười, đang định giải thích thì điện thoại di động của hắn đổ chuông. Hắn cầm lên xem thấy số của Gà Rừng gọi tới, mỗi lần hắn gọi là đều có chuyện chẳng lành. Trần Tuấn Long neoh lông mày có ý xin lỗi Liễu Y Y rồi bắt máy:

- Tôi đây, Chim trĩ, tìm tôi có chuyện gì không?"

Liễu Y Y thấy Trần Tuấn Long không giải thích gì lại còn nói chuyện điện thoại đành phải ngồi chờ, nhân tiện nghe hắn nói chuyện.

Sao, có chuyện như vậy sao? Trần Tuấn Long cất cao giọng hỏi

- Tôi hiểu rồi. Cái kẻ liều lĩnh đó tên là gì nhỉ?

- Ha ha.. Trần Tuấn Long cười được rồi, coi như tên này xui xẻo, tôi sẽ thu phục hắn. Ha ha. Lúc này nghe giọng Trần Tuấn Long rất vui vẻ. Liễu Y Y chỉ biết lẳng lặng nghe chứ không biết hắn đang nói chuyện với đồng bọn nào.

- Ủ, tôi biết rồi. Bây giờ tôi đang ở...xem nào...ở gần chợ. Ngươi gọi bọn hắn cùng lại đây đi, tôi sẽ chờ ở phía trước.

- Được, khi nào tới nơi tôi sẽ cho ngươi biết. Rồi, buồn cười quá đi mất, Gà Rừng, việc này ngươi phải giữ bí mật đấy nhé. Dặn bọn kia phải giữ kín miệng đấy. Trần Tuấn Long ra lệnh.

- Tôi biết rồi. Trần Tuấn Long nói xong thì bỏ điện thoại xuống. Hắn vừa lái xe vừa quay đầu nhìn sang bên Liễu Y Y đang nhìn hắn một cách nghi hoặc.

Rồi Trần Tuấn Long hỏi Liễu Y Y. Y Y, em có biết một người tên là Từ Thế Lâm không?

Liễu Y Y thấy lạ, vội hỏi:

- Em có biết. Anh cũng biết hắn à? Hắn là tay môi giới chứng khoán. Lần này hợp tác cùng chúng ta, hắn mất rất nhiều đó.

- Sao, chẳng phải chúng ta cũng mất hai triệu đấy thôi. Trần Tuấn Long nén cười bởi vì hắn vừa mới nghe một chuyện rất khôi hài.

- Vâng, thời kỳ sau này hắn đầu tư cũng không ít vốn, tính sơ sơ ít nhất cũng ba triệu. Liễu Y Y trầm ngâm nói, cuối cùng cô thấy khó hiểu nên hỏi:

- Long à, làm sao anh biết việc này. Em nhớ là không có ai nói cho anh biết chuyện về Từ Thế Lâm mà. Đây là chuyện hợp tác bí mật, càng ít người biết càng tốt. Việc hợp tác lần này Liễu Y Y cũng không cho ai biết chỉ mình cô biết mà thôi. Cho nên giờ cô thấy rất ngạc nhiên khi Trần Tuấn Long lại biết rõ việc này.

Trưa nay, cô đã định ủy thác Tiểu Đường đem đưa cho Trần Tuấn Long khoảng hai tỷ đồng. Tồn thất là chắc chắn. Cô cũng thấy Từ Thế Lâm cũng bị tồn thất nặng nề. Đây là thương trường, có thắng có thua. Cô nghĩ bản thân cô cũng mất hai triệu thì chắc hẳn Từ Thế Lâm cũng không thể trách mình được. Mọi người ai cũng có những việc không thể kiểm soát được. Mưu sự tại thiên, thành sự tại nhân. Từ Thế Lâm cũng đã nhiều năm lần lộn trên thương trường rồi, hẳn chắc cũng xác định rõ là phải chấp nhận tồn thất.

Thế mà Trần Tuấn Long còn mỉm cười ra vẻ bí ẩn. Chờ cho Liễu Y Y nóng ruột thúc giục thì hắn mới nói:

- Không có gì, xem ra dường như có người không muốn chịu thua, muốn tìm em gây chuyện đấy. Ha ha ha. Trần Tuấn Long lại cười, khiến cho Liễu Y Y càng thấy mơ hồ. Ai mà muốn tìm mình gây chuyện? Cô ngạc nhiên nghĩ thầm

Lúc này Trần Tuấn Long giảm tốc độ xe, khi thấy chiếc xe kia đi đến, hắn cười, thò tay ra ngoài cửa sổ ra hiệu đi theo hắn. Sau đó hắn quẹo xe vào một con đường nhỏ yên tĩnh, chiếc xe kia bám sát theo.

Liễu Y Y vẫn nghi ngờ nhìn xung quanh, không biết Trần Tuấn Long định làm gì. Trần Tuấn Long cho xe vào sát lề đường rồi dừng lại, tháo đai an toàn ra, mỉm cười nhìn Liễu Y Y, nói:

- Y Y, xuống xe đi, chúng ta sắp được xem một trò hay rồi đây.

Liễu Y Y hoang mang theo Trần Tuấn Long xuống xe, chỉ thấy Trần Tuấn Long cứ đứng chấp tay trước ngực, chăm chú nhìn chiếc xe tải kia. Lúc Liễu Y Y đến bên cạnh Trần Tuấn Long thì chiếc cửa chiếc xe tải mở ra, từ trên xe vài thanh niên trông to cao khôi ngô bước xuống, đi sau bọn chúng là một người đàn ông đeo kính, mặc âu phục đi thất tha thất hếu. Hắn đi hơi chậm một chút liền bị bọn đi sau áp giải đập vào gáy một cái đau điếng khiến hắn nhăn mặt. Đội bọn người đó đến gần, những tên phía trước quay về phía Trần Tuấn Long cung kính thi lễ, tất thấy đều hô to:

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 85: Cuộc Thi Âm Nhạc

Chào Long đại ca.

Trần Tuấn Long gật đầu, nhìn gã đàn ông đeo kính bữu môi hỏi:

- Chính là hần ta đây sao?

Tên to con đứng đầu bước lên phía trước một bước, gật đầu nói:

- Chính là tên tiểu tử này đây ạ. Sau đó quay ra ra hát tay:

- Đem hần tới đây. Những tên đang áp giải gã đàn ông đeo kính đáp lại

“Dạ” rồi đẩy gã lên phía trước.

Gã đeo kính lão đảo rồi gã nhào xuống đất, ngay trước mặt Trần Tuấn Long và Liễu Y Y. Hần bị những người kia dùng vũ lực đe dọa nên ngẩng đầu xấu hổ. Liễu Y Y lúc đó đứng cạnh Trần Tuấn Long thấy gã kia ngẩng đầu, mũi bị sưng, còn dính máu. Hần nhìn chăm chăm Liễu Y Y một cách hiềm ác. Khi Liễu Y Y đã nhìn rõ mặt tên này, cô kinh ngạc kêu lên:

- Từ sư huynh, là ông à?

Đại Ngốc thật ra không hề ngốc tí nào, nhưng có điều tướng mạo hần trông rất giống với các nhân vật phản diện trong phim xã hội đen của Hồng Kông, người hần lại to cao vạm vỡ, thế nên người của Nam Lang Bang thích gọi hần là Đại Ngốc.

Nguyên tên Đại Ngốc này trước đi theo Nam Lang. Ở Nam Lang Bang, hần cũng là nhân vật có máu mặt. Lần trước khi Nam Lang Bang và Phi Phụng bang đàm phán, hần thật xui xẻo đi theo. Đêm đó Trần Tuấn Long dùng dao đánh bại hơn ba mươi tên. Có lẽ do hần trông to con nhìn có vẻ nguy hiểm hơn nên Trần Tuấn Long bồi thêm cho hần hai nhát dao nữa, một nhát vào bụng, một nhát vào đùi. Cũng may khi đó Trần Tuấn Long không xuống tay mạnh. Cho nên hần mới tránh được tai họa. Hần nằm trên giường bệnh hơn hai tuần đến lúc vết thương lành hần thì mới biết Nam Lang Bang đã bị Trần Tuấn Long thu phục.

Hóa ra cái người đâm hần bị thương bây giờ lại trở thành đại ca của hần. Trên đời này đúng là kẻ mạnh là kẻ chiến thắng.

Sau khi vết thương lành hần, Đại Ngốc may mắn tham dự một trận đấu có Ngũ Hồ bang. Hần mang theo thủ hạ đi chiếm đất. Sau khi gây náo loạn hần lập đại bản doanh rồi được thưởng. Gà Rừng để cho hần quản lý khu bên kia của đại ca. Từ đây về sau Đại ngốc đi đâu cũng dẫn theo mười mấy đệ tử được phép đi mọi nơi, tự tung tự tác.

Hôm nay có một bạn nhậu trước kia nói với hần có kẻ muốn thuê hần bắt cóc người và hỏi hần có gan nhận không. Đại Ngốc liền nhận lời.

Về sau hần mới biết được có một lão giám đốc của công ty muốn bắt cóc một cô gái. Muốn thuê bọn hần hỗ trợ bắt cô gái kia. Chuyện như vậy bọn Đại Ngốc vẫn thường làm, vì thế bọn chúng thỏa thuận giá cả. Đại Ngốc gọi vài tay chân, sau đó liên hệ với gã kia rồi phân công công việc, sau đó bọn chúng lái xe đi. Đi tới một tòa nhà bọn chúng đứng dưới chờ. Sau khi lão giám đốc đi ra và xác nhận người, bọn hần sẽ xông lên bắt cô gái rồi giúp lão kia dạy cho cô ta một bài học. Xong việc bọn hần sẽ lấy tiền rồi ra về.

Sau đó, Đại Ngốc thấy đại ca Trần Tuấn Long cùng Liễu Y Y tay trong tay thân mật đi cùng nhau. Người mà tên đeo kính muốn hần bắt lại chính là Liễu Y Y.

Đại Ngốc cũng không ngốc, hần nhìn cách Trần Tuấn Long ân cần tặng hoa Liễu Y Y. Trông thấy Liễu Y Y và Trần Tuấn Long có vẻ thân thiết, Đại Ngốc nghĩ hần phải kiên nhẫn. Vốn định thoái thác, nhưng hần nghĩ lại, nếu hần không làm thì kẻ khác cũng làm. Hôm nay hần rất là may mắn, gặp được việc như thế này để có thể lập công với đại ca.

Chế ngự được tên đeo kính xong, Đại Ngốc phần khởi báo đàn em cho xe chạy, chuẩn bị đưa tên đó đến chỗ đại ca để lập công. Hần không hề nghĩ là Trần Tuấn Long đã biết hết rồi.

Không biết làm thế nào, Đại Ngốc đành phải báo cho quân sư Gà Rừng biết. Sau khi đã biết hết nội tình, Chim trĩ vội thông báo cho Trần Tuấn Long, quả nhiên Trần Tuấn Long chỉ cười cười, bảo hần giữ bí mật. Cuối cùng Gà rừng để cho Đại Ngốc tự mình đi thu phục.

Chẳng qua Đại Ngốc không biết nên hiện tại hần đang rất vui vẻ. Chính hần đã thu phục được Từ Thế Lâm. Nếu như được Trần Tuấn Long khen ngợi thì hần sẽ có một tiền đồ xán lạn.

Lúc này đây hần phần khởi xoa hai tay vào nhau, chờ Trần Tuấn Long hỏi.

- Mà chính là Từ Thế Lâm sao? Thấy tên Từ Thế Lâm kia đang nhìn Liễu Y Y một cách ác độc, Trần Tuấn Long nhú mày, co chân đạp mạnh hần một cái.

Cú đá trúng vào má trái của Từ Thế Lâm, hắn vội đưa hai tay ôm lấy quai hàm, rên rỉ vì đau. Vừa rồi trên xe đã bị bọn kia dạy cho một bài học, bây giờ lại bị Trần Tuấn Long đá cho.

Liều Y Y thấy khó hiểu liền kéo Trần Tuấn Long lại hỏi:

- Anh Long, sao lại đá người như vậy?

Trần Tuấn Long cười khẩy, cái loại ghê tởm như thế này ta còn muốn đá thêm mấy cái nữa. Không để cho Liều Y Y kịp hiểu, Trần Tuấn Long lại hung hăng nhắm bụng Từ Thế Lâm đá thêm mấy cước. Đến cú đá cuối cùng Từ Thế Lâm đau quá ôm bụng kêu “Á, á”. So với bọn Đại Ngốc, Trần Tuấn Long ra tay còn tàn nhẫn hơn. Từ Thế Lâm mới biết hóa ra bọn Đại Ngốc chưa phải là đánh hắn dữ nhất. Nhưng Từ Thế Lâm đến bây giờ vẫn không ngờ hắn ra giá mười vạn tệ để bọn Đại Ngốc giải quyết Liều Y Y, mà cuối cùng lại thành ra chính hắn bị bọn họ bắt. Mới vừa rồi còn nói chuyện phiếm thật vui vẻ với bọn tay chân của Trần Tuấn Long, không ngờ bây giờ chính hắn lại bị bọn chúng ra tay.

Không phải hắn không biết mà là mọi việc thay đổi quá nhanh. Khi Trần Tuấn Long đã biết tất cả mọi chuyện, hắn không khỏi nhin cười. Từ Thế Lâm muốn đánh Liều Y Y lại thuê chính thủ hạ của Trần Thế Long để đối phó với cô, đây chẳng phải là việc đáng để thiên hạ chê cười sao. Cũng may Liều Y Y là do chính hắn bảo vệ. Nếu xé chiều hôm nay không phải chính hắn đi đón Liều Y Y thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Xem ra không thể tha thứ cho tên Từ Thế Lâm này được.

Trần Tuấn Long hất đầu ra hiệu cho bọn Đại ngốc kéo Trần Thế Lâm đứng lên. Hai tên thủ hạ của Đại Ngốc vội vàng kéo Từ Thế Lâm lên. Trần Tuấn Long đi tới trước mặt hắn, không thèm nói gì, chỉ vung tay tát hắn bảy tám cái đến khi kính bay khỏi mắt hắn thì Trần Tuấn Long mới dừng tay.

Cuối cùng Trần Tuấn Long hỏi:

- Từ Thế Lâm, lần này mày mất tổng cộng bao nhiêu tiền? Hừ, mày nghĩ thế nào mà lại định hại Y Y một cách độc ác như vậy? Mày biết cô ấy là ai không? Tao sẽ cho mày biết. Trần Tuấn Long túm áo xách Từ Thế Lâm lên, ánh mắt Từ Thế Lâm đầy sợ hãi.

Trần Tuấn Long gần giọng quát:

- Cô ấy là người của tao, đến người của tao mày cũng dám hại ư?

- Hừ.

Hắn buông tay, Từ Thế Lâm ngã phịch xuống đất. Trần Tuấn Long lại tung chân đá vào giữa bụng hắn làm hắn khụy xuống.

Từ Thế Lâm xụi lơ cả người. Bọn thuộc hạ của Đại Ngốc kéo hắn lên, chờ Trần Tuấn Long xử lý.

Liều Y Y vội vàng tiến lên kéo Trần Tuấn Long lại hỏi:

- Anh Long, rốt cục có chuyện gì vậy?

Trần Tuấn Long chỉ vào Từ Thế Lâm nói:

- Chính là cái tên này, hắn tự mình thất bại làm mất tiền nhưng lại muốn tìm em để trả thù, Từ Thế Lâm, mày thật đáng chết. Trần Tuấn Long giận dữ nói với hắn:

- Mày đã tìm nhầm đối tượng rồi. Mày nghĩ tao và Y Y dễ bị bắt nạt thế sao?

Rồi Trần Tuấn Long quay sang bảo Đại Ngốc:

- Mày hãy dạy cho tên này một bài học cho tao. Đánh làm sao để đến ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra hắn. Trần Tuấn Long vừa mở miệng bọn kia ngay lập tức ra tay. Đại Ngốc vung tay lên, bọn thuộc hạ của hắn giữ Từ Thế Lâm rồi cứ thế đầm đá túi bụi. Tên Từ Thế Lâm đáng thương không có sức chống cự, đành phải ôm đầu để mặc bọn kia mặc sức đầm đá. Bọn Đại Ngốc cùng thuộc hạ lại muốn thể hiện trước mặt đại ca nên càng hạ thủ không nương tay.

Liều Y Y nhìn bọn họ đánh đập Từ Thế Lâm một cách tàn nhẫn. Cô hoảng sợ đứng nấp sau lưng Trần Tuấn Long. Thấy hắn có vẻ đã nguôi cơn giận, cô vội hỏi nguyên do, từ đó cô mới biết đầu đuôi câu chuyện. Tên Từ Thế Lâm kia cố nhiên là đáng giận rồi nhưng bây giờ nhìn thấy hắn bị bọn kia đánh toi bời như vậy, cô thấy cũng thương tình. Mà bọn người kia, dù Trần Tuấn Long nói là “bằng hữu”, nhưng vốn là người thông minh, Liều Y Y biết đây chính là bọn người mà Từ Thế Lâm thuê để hại cô, nhưng sau thấy cô và Trần Tuấn Long ở cùng một phe mới chuyển hướng về Trần Tuấn Long. Xem ra Trần Tuấn Long và bọn họ nhất định là biết rõ nhau. Hơn nữa, nhìn điệu bộ cung kính của bọn chúng đối với Trần Tuấn Long có thể thấy Trần Tuấn Long thật không đơn giản.

Thật ra Liều Y Y đã sớm biết Trần Tuấn Long không hề đơn giản. Hắn có thể dễ dàng bỏ hai triệu đầu tư vào thị trường chứng khoán. Khi thất bại đến ngay cả ánh mắt cũng không biến đổi, người như thế thì không thể gọi là tầm thường. Hơn nữa hắn còn nói sẽ đầu tư mười tám triệu đô la Mỹ, thật là một con số khó tưởng tượng. Liều Y Y không biết rõ về lai lịch của Trần Tuấn Long lắm nhưng cô biết hắn có rất nhiều bí mật. Sau này cô sẽ tìm cách hỏi hắn.

Liều Y Y nghe tên Từ Thế Lâm khóc lóc xin tha mạng thì cảm thấy không đành lòng. Cuối cùng, không nhin được, cô hô to:

- Dừng tay lại! Bọn Đại Ngốc đang hả hê thắng tay nện Từ Thế Lâm, nghe thấy cô hô lên như vậy thì tất cả đều dừng tay và quay đầu lại nhìn Liễu Y Y. Liễu Y Y cũng không ngờ mình vừa hô lên như vậy bọn kia lại dừng tay ngay lập tức.

Đại Ngốc nhìn Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long khẽ cau mày, nhưng nghe Liễu Y Y bảo dừng tay hắn cũng không nói gì. Hắn nháy mắt ra hiệu bảo Đại Ngốc lui ra. Bọn Đại Ngốc nhận được chỉ thị của hắn liền tản ra, buông tha cho Từ Thế Lâm.

Từ Thế Lâm lăn lộn dưới đất kêu đau. Nhìn hắn bết máu, nhìn thấy hắn như vậy, Liễu Y Y quả thật không đành lòng. Cô kéo tay Trần Tuấn Long vì Từ Thế Lâm đang quỳ dưới đất van xin.

Với Trần Tuấn Long, kẻ nào dám khiêu chiến với hắn tức là đã tìm tới cái chết. Để tên Từ Thế Lâm này sống chỉ mang lại tai họa thôi. Vừa rồi khi bọn Đại Ngốc đang hạ thủ, Trần Tuấn Long nghĩ cách xử lý hắn như thế nào mà không để Liễu Y Y biết. Xem tình hình này thì không thể thủ tiêu Từ Thế Lâm khi có mặt Liễu Y Y được. Cô nương Liễu Y Y này thật mềm yếu. Trần Tuấn Long nén tiếng thở dài. Xem ra sau này hắn phải dạy cho cô biết nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân.

Đối với kẻ thù thì Trần Tuấn Long luôn luôn tàn nhẫn, nhưng đáng tiếc lần này có Liễu Y Y nên hắn không thể không tha Từ Thế Lâm. Tội chết có thể tha, nhưng khó mà tha tội sống. Trần Tuấn Long tới trước mặt Từ Thế Lâm, tóm cổ hắn nói:

- Tao cho mày biết, lần sau muốn giờ trò với Y Y thì cẩn thận cái đầu của mày đấy. Từ Thế Lâm, tao cho mày biết, lần này nể Liễu Y Y cầu xin tha chết cho mày nên tao mới bỏ qua. Lần sau thì chắc chắn mày không gặp may được như vậy đâu.

- Đại Ngốc, Trần Tuấn Long buông tay, Từ Thế Lâm liền ngồi phịch xuống đất. Đại Ngốc hăng hái tiến lên, cung kính đứng cạnh Trần Tuấn Long, nói:

- Dạ, Long đại ca, đại ca có gì dặn dò ạ? Hắn cho rằng lần này hắn có công như vậy thì ấn tượng của Trần Tuấn Long đối với hắn sẽ tốt đẹp hơn, không chừng hắn còn được thưởng nữa. Ngược lại Trần Tuấn Long cau mày nói:

- Chính mày mang người đến thì mày cũng phải nghĩ cách xử lý hắn, biết không?

- Dạ, Long đại ca cứ giao em xử lý ạ. Đại Ngốc cao hứng vỗ ngực đáp lại.

- Chúng ta đi thôi, Y Y. Trần Tuấn Long quay lại, kéo tay Liễu Y Y, hắn để Từ Thế Lâm cho Đại Ngốc xử lý. Hắn biết rằng Y Y nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ đối với chuyện này, rồi cô sẽ hỏi hắn, nên hắn phải nghĩ cách giải đáp nghi ngờ của cô. Trần Tuấn Long không khỏi cảm thấy lo lắng. Cái tên Từ Thế Lâm chết tiệt này tự nhiên lại làm cho mọi chuyện rối tung lên.

Quả nhiên, từ lúc lên xe Liễu Y Y buồn bã không nói một lời, vẻ mặt trông không thoải mái. Cô không hỏi gì Trần Tuấn Long, hai người bọn họ mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Trần Tuấn Long cũng không nói gì, chỉ lái xe. Hai người cứ lặng lẽ trong bầu không khí nặng nề như thế. Một hồi lâu sau, Liễu Y Y mới cất tiếng hỏi:

- Anh Long, em không muốn đến công ty nữa. Bây giờ em thấy người không khỏe, anh đưa em về nhà đi.

Trần Tuấn Long gật đầu, được. Sau đó hắn quay đầu nhìn Liễu Y Y, em không sao chứ? Rồi hắn đặt tay mình vào tay Y Y, Liễu Y Y hơi rút tay lại nhưng cũng không hất ra. Trần Tuấn Long nắm chặt bàn tay mềm mại của cô, nhìn cô mỉm cười.

Liễu Y Y gất lên:

- Anh Long, mở cửa xe ra đi. Thấy Liễu Y Y rốt cục có phản ứng, Trần Tuấn Long mỉm cười buông tay cô ra.

- Sao vậy Y Y, em thấy người không khỏe là do trò vui vừa rồi đúng không? Trần Tuấn Long nói đúng ý Liễu Y Y. Con giận của Liễu Y Y lại nổi lên. Cô giận dữ nói:

- Anh hiểu thế là tốt rồi. Chuyện gì anh cũng không nói với em. Anh nói xem, bọn người vừa rồi là ai, sao anh lại quen biết bọn chúng?

Trần Tuấn Long cười, nhìn hai bên kính chiếu hậu, sau đó đi sát vào lề đường rồi giảm tốc độ, rồi nói:

- Y Y à, những người vừa rồi nhất định là dân xã hội đen, lẽ nào em không thấy điệu bộ của chúng rất hung ác sao?

- Hừ, hay lắm, anh Long ạ. Em thấy anh và bọn người xã hội đen ấy cũng giống nhau đây. Liễu Y Y châm chọc

- Chà nếu hôm nay không quen bọn họ thì người vừa rồi bị đánh cho tơi bời sẽ là anh, còn em thì đã bị bọn chúng bắt đi rồi. Trần Tuấn Long cười nói.

- Y Y hôm nay chúng ta quả thực gặp may. Em nghĩ mà xem nếu Từ Thế Lâm mà thuê được những người anh biết để hại em thì có phải là em sẽ rất nguy không? Em biết đấy, bọn họ vì tiền có thể làm bất cứ điều gì. Giết người, phóng hỏa, hiếp dâm, cướp của bắt người. Chẳng lẽ em nghĩ dân xã hội đen kiếm sống bằng cách đi mời người ta dự tiệc sao? Từ Thế Lâm bỏ ra mười vạn tệ để thuê người bắt cóc em đó.

Liễu Y Y trầm ngâm, một lúc lâu sau mới nói:

- Sao hắn có thể to gan dám làm một việc tày đình trái pháp luật như thế. Chính chúng ta cũng bị tổn thất cùng với hắn. Quy luật thị trường mà, có thắng có bại, trừ phi... Liễu Y Y đột nhiên nghĩ tới một điều, cô không phải không biết hiện nay có rất nhiều kẻ buôn bán ma túy tham gia vào thị trường chúng

khoản với mục đích rửa tiền. Chuyện như vậy cô đã thấy rất nhiều. Lẽ nào Từ Thế Lâm cũng thế?

Nếu vậy thì cũng khó trách hẳn vì hẳn như chó cùng rứt giậu, đằng nào cũng chết. Giờ nghĩ lại Liễu Y Y mới thấy sợ. Ở các công ty chứng khoán nhà nước, giống công ty Chứng khoán Ngân Hà, nơi Y Y đang làm việc, phạm là tài sản do khách hàng ủy thác đều phải có giấy tờ ủy thác. Nói cách khác, Công ty chứng khoán và người môi giới không gánh vác trách nhiệm, nếu có tổn thất về mặt tài chính, người đầu tư phải chấp nhận rủi ro và tự mình gánh vác trách nhiệm. Như vậy, dù có chuyện gì xảy ra thì Công ty Chứng Khoán và nhà môi giới đều cũng có hoa hồng

Nghĩ đến đây, Liễu Y Y không khỏi thờ dài. Đúng như Trần Tuấn Long nói, vừa rồi nếu như bọn xã hội đen mà Từ Thế Lâm thuê hại cô thì cô đã gặp nguy rồi. Bọn chúng cực kỳ hung ác, vừa rồi xem bọn chúng đánh Từ Thế Lâm không nương tay thì có thể thấy không việc gì chúng không dám làm.

- Anh Long, anh còn có rất nhiều chuyện giấu em, anh ... anh đừng nghĩ là em không biết. Liễu Y Y do dự, cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ trong lòng.

- Anh giấu em điều gì? Y Y, em nói xem nào. Chẳng lẽ chúng ta không có niềm tin vào nhau sao? Trần Tuấn Long cau mày, xem ra phải làm cho Liễu Y Y tin mới được. Hắn làm ra vẻ bức bối, không quay lại nhìn Liễu Y Y.

Nghe Trần Tuấn Long nói vậy, Liễu Y Y nghiêng đầu nhìn trộm về mặt hắn. Nhìn thấy điệu bộ khổ sở của hắn, cô cũng thấy không chịu nổi, chỉ có điều không biết phải giải bày ý của cô như thế nào.

- Y Y, anh đã chuẩn bị giao tám triệu vốn đầu tư kia cho em phụ trách thì em phải hiểu là anh tin tưởng em tới cỡ nào? Do đó anh cũng mong em tin tưởng anh tuyệt đối. Trong chuyện lần này với Từ Thế Lâm, anh hiểu em nghĩ gì. Anh làm việc theo cách của anh, anh sẽ không nương tay với hắn. Em phải biết rằng đối với kẻ thù thì ta phải tiêu diệt hẳn, nếu dung tha cho hắn thì hắn sẽ chờ thời cơ để trả thù ta. Đến khi đó thì mối nguy hại mà hắn gây ra sẽ lớn gấp nhiều lần. Đối với việc này, anh hiểu rất rõ.

Đúng vậy, Trần Tuấn Long nói đó chính là điều hắn rút ra được từ kinh nghiệm của bản thân. Nhớ hồi hắn mới tham gia huấn luyện kỹ năng sinh tồn ở trên đảo. Hồi đó hắn còn chưa có kinh nghiệm. Có lần hắn đã đánh bại một đối thủ rất mạnh. Tên kia thờ dốc quỳ xuống đất xin hắn tha mạng. Lúc đó thấy bộ dạng tên kia thật đáng thương nên hắn nhất thời mềm lòng tha cho. Hắn không ngờ đối thủ sau khi lấy lại sức đã nhanh chóng phản công. Tên đó vơ một nắm cát trên mặt đất ném vào mắt Trần Tuấn Long. Do quá bất ngờ, Trần Tuấn Long trở tay không kịp liền bị tên kia đánh bại, Tên kia hung hăng đạp chiếc giày vào mặt hắn, gí đầu Trần Tuấn Long xuống nền sỏi. Trần Tuấn Long ra sức giãy giụa quay đầu nhìn lại. Cả đời hắn cũng không thể nào quên được về mặt dương dương tự đắc của tên kia. Trên thế giới này, mọi người chỉ tôn sùng kẻ mạnh. Kẻ nào giành được chiến thắng thì kẻ đó chính là kẻ mạnh.

Cũng may lần đó không phải là cuộc chiến sinh tử. Trần Tuấn Long mặc dù phải chịu nỗi nhục nhã của kẻ thất bại, nhưng hắn vẫn còn sống. Kẻ thất bại phải nhận hình phạt. Ba ngày ba đêm không có cơm ăn, nước uống, lại còn phải vác những tảng đá nặng. Trong khi mình bị trọng thương, Trần Tuấn Long phải ngoan cường dựa vào chính bản thân để vượt qua thử thách đó. Hắn biết đây không phải là hình phạt, mà chính là động lực, động lực khích lệ hắn nhớ kỹ lần thất bại nhục nhã này, dạy hắn cách đối xử với kẻ thù.

Khi hắn đã kiên trì thực hiện xong hình phạt, hắn được Độc Tí Giáo Quan triệu tập một mình. Độc Tí Giáo Quan chỉ đi một vòng quanh hắn, quan sát đánh giá hắn thật lâu, rồi phất tay bảo hắn đi ra.

Từ đó về sau, Trần Tuấn Long càng được huấn luyện nhiều hơn những người khác. Độc Tí Giáo Quan dường như đánh giá hắn rất cao, không chỉ dạy hắn rất nhiều chiêu thức bí truyền mà còn dạy hắn cách trả đòn bằng tay không. Hầu hết những thế võ của Trần Tuấn Long là do Độc Tí Giáo Quan truyền cho. Hơn nữa, Độc Tí Giáo Quan cũng đưa ra yêu cầu rất cao đối với hắn. Ngày nào hắn cũng phải tập luyện với cường độ cao. Đến khi Trần Tuấn Long đã đạt được trình độ rất cao rồi, ông mới để Trần Tuấn Long tự mình phát triển.

Ở trận đấu sinh tử tiếp theo, hắn đã gặp lại đối thủ trước kia đã đánh bại hắn. Tên kia tự cao tự đại luôn mồm lăng mạ Trần Tuấn Long, gọi hắn là kẻ nhu nhược, hèn nhát, kẻ bại trận nhằm mục đích khiêu khích Trần Tuấn Long. Tuy nhiên Trần Tuấn Long chỉ đứng bất động nhìn chăm chăm vào đối thủ với một ánh mắt đáng sợ. Tên kia cuối cùng mất kiên nhẫn liền xông lên. Trần Tuấn Long mới ra đòn. Chờ khi hắn lao đến Trần Tuấn Long chỉ dùng một chiêu chặt gãy cổ tên kia, trực tiếp kết liễu hắn. Tinh như xử nữ, động như thỏ chạy. Trần Tuấn Long đã tự rút ra kinh nghiệm chiến đấu, chỉ một chiêu là hạ kẻ thù, không chút khoan dung. Đây là cách Tuấn Long đối xử với tất cả kẻ thù, kết liễu kẻ thù để giữ lại tính mạng của mình. Đây chính là nguyên tắc sống của Trần Tuấn Long.

- Nhất thiết không được xót thương kẻ thù, nhất thiết không được nương tay với chúng. Phải đánh bại và tiêu diệt chúng một cách không thương tiếc, chỉ có như vậy em mới được an toàn. Cuối cùng Trần Tuấn Long nói với Liễu Y Y.

Liễu Y Y ngồi im không nói lời nào. Cô có vẻ không cùng quan điểm với Trần Tuấn Long. Điều này cũng khó trách bởi cô giống như đóa hoa trồng trong phòng ẩm áp, được hưởng ánh nắng mặt trời và giọt sương ban mai, còn Tuấn Long thì giống như cây xương rồng trên sa mạc, luôn phải đối mặt với gió cát. Hai người với hai hoàn cảnh khác nhau đương nhiên cách nhìn nhận sự việc cũng khác nhau.

Thấy Liễu Y Y không nói gì, Trần Tuấn Long biết mình nhất định phải làm gì đó, nếu không sau sự việc xảy ra ngày hôm nay trong lòng Liễu Y Y nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ. Trần Tuấn Long suy nghĩ một lúc, hay là nói thật cho Liễu Y Y biết chuyện của hắn.

- Y Y, anh hỏi em nhé, em có tin vào duyên phận không? Trần Tuấn Long vừa lái xe vừa quay lại nhìn cô hỏi.

Liễu Y Y mím môi, trầm tư một chút rồi chậm rãi gật đầu.

Trần Tuấn Long mỉm cười, giọng nói có vẻ bình tĩnh hơn:

- Anh cũng không tin vào số phận nhưng anh tin vào duyên phận. Y Y, em và anh là có duyên tiền định.

Nghe giọng nói kiên quyết của Trần Tuấn Long, Liễu Y Y thấy động lòng. Cô quay lại nhìn Trần Tuấn Long chỉ thấy trên khuôn mặt kiên nghị kia, trong đôi mắt ánh lên một nỗi buồn.

Trần Tuấn Long chậm rãi nói tiếp:

- Y Y, em có biết lần thứ hai anh gặp em là khi nào không?

Liễu Y Y suy nghĩ một chút. Lần thứ hai cô gặp hắn là ở văn phòng làm việc của hắn, ở cao ốc Hán Quang Vinh, lúc đó hắn đang định phỏng vấn cô. Sao tự nhiên hắn lại hỏi thế? Cô bối rối nhìn xem hắn nói gì.

Trần Tuấn Long hơi nhếch miệng cười, nói:

- Anh từng nghĩ mối quan hệ giữa anh với một cô gái xinh đẹp như em chẳng qua chỉ là tình một đêm. Lần đầu tiên của chúng ta quả thật có lắm điều trùng hợp.

Nghe Trần Tuấn Long nhắc tới chuyện hai người gặp gỡ nhau lần đầu tiên, Liễu Y Y không khỏi đỏ mặt. Cô lẳng lặng ngồi nghe Trần Tuấn Long nói tiếp về duyên phận giữa hai người.

- Y Y, hôm em đứng trên bục giảng ở Đại học Bắc Kinh diễn thuyết, anh đã nhận thấy vẻ duyên dáng đáng yêu của em. Khi em nói về hoạt động của thị trường vốn Trung Quốc, anh nghe nhập thần. Em thuyết trình rất tuyệt vời. Lúc đó anh đã ngầm ủng hộ em rồi. Nói tới đây, Trần Tuấn Long nhìn trộm Liễu Y Y.

Lúc này vẻ mặt ngượng ngùng của Liễu Y Y đã biến thành ngạc nhiên. Trời đất, làm sao Trần Tuấn Long lại biết cô có bài thuyết trình ở Đại học Bắc Kinh? Lễ nào lúc ấy hắn cũng có mặt ở đó?

Liễu Y Y quay đầu lại, Trần Tuấn Long vẫn bình tĩnh lái xe. Hắn nói tiếp:

- Anh thừa nhận, từ lúc đó vị trí của em trong anh đã hoàn toàn thay đổi. Đó là bởi vì, anh yêu em, cô gái đã từng có mối tình một đêm với anh. Nhìn em được hoan nghênh trên bục diễn thuyết, nhiều gã đàn ông vây quanh em, anh thấy rất buồn. Anh nghĩ nếu ông trời cho anh gặp lại em thì đó là một phần thưởng tuyệt vời và anh sẽ không để lỡ mối lương duyên trời định này. Anh tự nhủ mình nhất định phải có được em.

Nghe Trần Tuấn Long nhẹ nhàng thừa nhận tình yêu của hắn dành cho cô, Liễu Y Y ngẩn ngơ. Cho đến giờ cô vẫn không hề nghĩ giữa họ lại có chuyện nảy sinh.

- Y Y, cho nên anh rất trân trọng tình cảm của chúng ta. Bởi vì anh biết, ông trời đã sớm định duyên phận của chúng ta. Em hãy tin tưởng anh được không? Trần Tuấn Long nói.

Trần Tuấn Long khản khoản nói.

Liễu Y Y lặng im không nói, một hồi lâu sau, mới thấy cô thở dài.

- Anh Long..

Trần Tuấn Long quay lại nhìn vẻ mặt đầy xúc động của Liễu Y Y. Cô tiếp tục nói một cách chậm rãi:

- Anh muốn em tin tưởng anh, nhưng có nhiều việc anh không hề nói cho em biết. Em đúng là hoàn toàn không biết gì về anh cả mà bây giờ em đã thuộc về anh, anh bảo em làm sao mà yên tâm được. Anh Long, anh nói đi! Liễu Y Y nhìn Trần Tuấn Long

Sắc mặt Trần Tuấn Long không được tốt, một lát sau hắn mới nở một nụ cười. Ra vẻ thoải mái, hắn nói:

- Được rồi, Y Y. Em muốn biết chuyện gì của anh?

Liễu Y Y vẫn không rời mắt khỏi Trần Tuấn Long. Cô ngồi ngay ngắn nói với Trần Tuấn Long bằng thái độ rất kiên quyết:

- Em muốn biết tất cả mọi thứ.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói:

- Được, tên anh là Trần Tuấn Long, đúng vậy, tuổi có lẽ là 22, cao 1,78 m, nặng 62 kg. Trần Tuấn Long đọc một loạt con số. Liễu Y Y không nhịn được cười. 22 tuổi là 22 tuổi, sao lại nói là “có lẽ”. Trần Tuấn Long thật biết cách trốn tránh đi vào chủ đề chính. Nhưng cũng nhờ Trần Tuấn Long trên chốc mà Liễu Y Y đã nở nụ cười. Bầu không khí căng thẳng vừa rồi đã dịu bớt đi một chút.

- Ai cần anh đọc số giống như phạm nhân vậy? Liễu Y Y gắt lên. Anh cũng thật là... Định tìm cách lẩn tránh đi vào vấn đề chính sao? Liễu YY không phải loại phụ nữ ngu ngốc. Chiều này Trần Tuấn Long dùng đôi phỏ với cô xem ra không hiệu quả.

Trần Tuấn Long ra vẻ oan ức kêu lên:

- Hiện tại thì em chính là cảnh sát đang thẩm vấn anh còn gì nữa. Anh nào dám không thành thật. Anh còn muốn khai hết để được khoan hồng ấy chứ.

- Hừ, anh biết như thế là tốt rồi. Liễu Y Y cố làm mặt nghiêm nói:

- Nói đi, làm sao anh lại có mặt tại Đại Học Bắc Kinh, làm sao anh biết em sẽ thuyết trình ở đây?

Đây là điều Liễu Y Y thắc mắc nhất. Vừa rồi cô nghe Trần Tuấn Long nói thấy cô thuyết trình ở Đại học Bắc kinh, cô thấy rất ngạc nhiên. Cô muốn hỏi tại sao Trần Tuấn Long lại biết việc này.

Trần Tuấn Long cười cười, suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Thị trường Trung Quốc đã chín muồi ... Liễu Y Y kinh ngạc, Trần Tuấn Long đang thuật lại lời trong bài diễn thuyết của cô tại Đại học Bắc Kinh lúc trước.

- Mọi người đều biết, nhân tố quyết định thị trường là cung và cầu, hai nhân tố đó không thể thiếu nhân tố nào. Trần Tuấn Long có một trí nhớ siêu phàm, việc gì đã gặp qua là hần không bao giờ quên. Hần ngay lập tức trích đọc lại chính xác câu nói trong bài thuyết trình của Liễu Y Y. Trần Tuấn Long nở một nụ cười tình quái, nói:

- Y Y học tỷ, tôi rất vinh dự được nghe bài thuyết trình của cô. Xin cho phép tôi tự giới thiệu, tôi là Trần Tuấn Long, học Lớp 06 Khoa Kinh Tế Đại học Bắc Kinh. Rất hân hạnh được làm quen với cô, Y Y học tỷ của tôi.

- Ha ha, ha ha.

Trần Tuấn Long cười hài hước rồi quay sang nhìn Liễu Y Y. Cái miệng nhỏ nhắn của cô đang há hốc đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà, cô nhìn Trần Tuấn Long một cách kinh ngạc.

Thật đáng ngạc nhiên, trong con mắt của cô Trần Tuấn Long hiện lên với nhiều hình tượng, một ông chủ giàu có, một công tử lăm lăm hay một viên chức chính phủ bí mật, nhưng cô chưa từng nghĩ Trần Tuấn Long lại có thể là một sinh viên hay cựu sinh viên cùng trường với cô. Hần nói hần học Khoa Kinh tế cũng giống như cô. Đây không phải là hữu duyên thì là cái gì.

Nghĩ đến nhiều người lớn tuổi hơn Trần Tuấn Long Liễu Y Y lại càng thấy Trần Tuấn Long là người đa mưu túc trí hơn người. So sánh với những sinh viên khác càng thấy Trần Tuấn Long có sức hấp dẫn hơn bội phần. Liễu Y Y đã thấy trong lòng có chút say mê.

- Sao vậy? Trần Tuấn Long cười nói, không tin sao, Y Y học tỷ, em không định bắt anh đưa thẻ sinh viên cho em xem đấy chứ?

- Thôi, không dám làm phiền anh. Y Y hỏi tiếp:

- Anh Long, anh quê ở đâu? Cha mẹ làm nghề gì?

Trần Tuấn Long nghe thấy Liễu Y Y hỏi như vậy, nét mặt vừa rồi còn tươi cười rạng rỡ lập tức trầm xuống. Liễu Y Y thấy vẻ mặt lạnh lùng của hần thì bắt đầu lo sợ. Cô không biết chuyện gì xảy ra, cô cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

Thật lâu sau, mới nghe Trần Tuấn Long trầm giọng nói:

- Y Y, anh là trẻ mồ côi. Từ nhỏ vốn đã không có ba mẹ, cho nên về hoàn cảnh gia đình của anh, thực xin lỗi, anh không có nhiều thông tin để cung cấp cho em. Hóa ra Liễu Y Y vừa mới động tới cái quá khứ mà Trần Tuấn Long không muốn nhắc tới. Sắc mặt hần không vui. Liễu Y Y ngập ngừng, ngưng ngưng nhất thời cũng không biết phải nói gì.

- Trần Tuấn Long là một trẻ mồ côi? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Tuấn Long, cô biết hần không gạt cô. Cho nên nghi vấn này cô chỉ để trong lòng. Bây giờ cô cũng không dám quấy rầy Trần Tuấn Long, chỉ biết nói xin lỗi:

- Anh Long, thực sự em không biết là...

Trần Tuấn Long lắc đầu cắt ngang lời xin lỗi của Liễu Y Y. Hần trầm giọng nói:

- Không có gì, sau đó hần không nói gì nữa. Trong tình huống này, Liễu Y Y cũng thấy không nên hỏi Trần Tuấn Long những chuyện khác nữa.

Hai người rơi vào yên lặng. Trần Tuấn Long tập trung lái xe. Liễu Y Y thì ngồi dựa vào ghế, trầm ngâm một mình.

Trần Tuấn Long đưa cô về chung cư Bách Thịnh. Liễu Y Y nói muốn tự mình lên phòng rồi tạm biệt Trần Tuấn Long. Tuấn Long thấy cô không vui, tâm trạng dường như rất nặng nề. Nhìn thấy cô đi vào thang máy rồi hần mới lái xe rời khu chung cư.

Trên đường về Trần Tuấn Long cảm thấy vô cùng buồn bã. Đi một lúc chợt nhớ ra buổi ghi hình của Kim ngọc Châu và Dương Hân, hần liền lái xe tới Đài truyền hình. Đang đi thì điện thoại reo. Là Dương Hân gọi tới. Trần Tuấn Long nghĩ chắc Dương Hân chỉ gọi điện hỏi xem hần có đón được không để các nàng còn đợi nên hần cười, định nói dối cô hần không đi được rồi sẽ đột nhiên xuất hiện thì sẽ làm cô ngạc nhiên vui mừng. Nhưng hần không ngờ Dương hân khóc trong điện thoại nói:

- Anh Long, bọn em đang bị người ta bắt nạt. Anh đến đây nhanh đi.

Trần Tuấn Long lấy làm lạ, có chuyện gì đây, chẳng lẽ lại có người dám bắt nạt bọn Dương Hân. Ở trường quay có nhiều người như vậy không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Trần Tuấn Long vội hỏi:

- Dương Hân, rốt cuộc là có chuyện gì em đừng vội, cứ bình tĩnh nói.

Đầu bên kia điện thoại giọng Dương Hân có vẻ rất tức giận:

- Ở đây có một tên mập đáng ghét, vừa rồi hắn định trêu ghẹo Châu. Châu không để ý đến hắn. Hắn thốt ra những lời làm người ta thấy ghê tởm. Em tức quá đi lên can thiệp vài câu thế mà hắn mắng chửi em. Anh Long, anh hãy nhanh lại đây giúp em trừng trị hắn.

Thì ra là thế, Trần Tuấn Long hơi mỉm cười, nói:

- Kẻ nào dám trêu Dương đại tiểu thư của chúng ta xem ra chán sống rồi. Hãy đợi anh đến trừng trị hắn, ha ha.

- Trần Tuấn Long nghĩ chuyện chẳng có gì nhưng tính cách của Dương Hân còn trẻ con. Việc nhỏ như vậy chẳng cần đến lượt hắn ra tay.

Trần Tuấn Long nhấn ga tăng tốc về hướng Đài truyền hình.

Trần Tuấn Long tới Đài truyền hình rất nhanh. Đậu xe xong hắn đi vào thang máy. Hắn dựa vào thang máy, đưa tay chạm vào tấm thép trong thang máy. Bây giờ đang là giờ làm việc buổi chiều, mọi người đều bận rộn, nên trong thang máy thật rộng rãi. Thang máy to như vậy mà chỉ có một mình Trần Tuấn Long, so với tấm trưa chen chúc những người là người thì quả thật là khác một trời một vực.

Đến tầng hai, cửa thang máy mở ra. Một cô gái mang một đồng đạo cụ bước vào. Cô gái này ăn mặc rất thanh lịch. Dáng người cao ráo thon thả, khuôn mặt tròn trịa rất dễ tạo cảm tình với người đối diện. Trần Tuấn Long thấy cô ôm trong tay nhiều đồ, không thể ấn nút thang máy được. Trong cô gái thật hòa nhã dễ gần. Các cô gái xinh đẹp luôn được yêu thích, nên hắn tiến lên một bước tới bảng điều khiển, hỏi:

- Xin hỏi cô muốn lên lầu mấy?

Cô gái cầm nhiều đồ như vậy không biết làm thế nào. Được Trần Tuấn Long ngỏ ý giúp, vội gật đầu cảm ơn, nói:

- Cảm ơn, làm phiền anh ấn vào nút lên tầng 16 giúp.

Trần Tuấn Long nhìn bảng điều khiển, ấn nút 16 thì thấy đó là tầng dành cho các chương trình của thiếu nhi. Không cần phải nói, nhìn các đạo cụ trên tay cô gái thì có thể đoán cô ta là nhân viên của bộ phận đó.

Cô gái kia cầm nhiều đồ quá, Trần Tuấn Long thấy cô ta có vẻ mệt liền tiến lên một bước mỉm cười bảo cô ta:

- Để tôi giúp cô mang bớt một ít đồ.

- Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh. Cô gái kia cảm kích nói.

Trần Tuấn Long cười nhận một ít đồ từ tay cô ta. Cô ta liếc thấy Trần Tuấn Long định đi xuống tầng trệt liền hỏi:

- Tham gia cuộc thi tài năng âm nhạc?

Trần Tuấn Long hơi mỉm cười, không nói gì. Cô gái kia mỉm cười. Một lúc sau, tới tầng trệt, cửa thang máy mở ra. Cô gái nhìn hắn có vẻ bối rối. Theo đạo lý mà nói, người ta đã giúp cô mang đồ thì khi thang máy tới nơi rồi thì phải lấy lại đồ để người ta còn đi lên. Tuy nhiên vừa rồi cô đã tham lam ôm quá nhiều đồ.

Trần Tuấn Long nhìn thấy vẻ khó xử của cô gái liền cười nói:

- Không có gì, cô muốn đi đâu, tôi sẽ giúp cô mang đồ đến đó. Hắn thấy cô gái này rất hòa nhã dễ gần thì muốn giúp cô. Hắn cũng chỉ phải bỏ ra một chút công sức mà thôi.

Cô bé kia gật đầu, cảm kích nói:

- Vậy làm phiền anh mang đến chỗ kia nơi đang có một tiết mục dành cho thiếu nhi

- Chà, Trần Tuấn Long lên tiếng. Hắn đứng giữ cửa thang máy, nhường cô bé kia đi ra ngoài trước, sau đó hắn cầm mấy món đi ra theo nàng.

Dọc theo lối đi nhỏ không bao xa thì thấy một nhóm phụ nữ đang có vẻ lo lắng. Nhìn thấy cô gái một người kêu lên:

- Chị Hằng Nga, làm sao giờ mới tới. Mọi người đang chờ chị đấy. Nhanh lên nào, chúng ta bắt đầu ghi hình thôi.”

- Chị Hằng Nga? Trần Tuấn Long không khỏi nén cười. Nhìn khuôn mặt tròn trịa của cô gái quả thật cũng tựa trăng rằm.

- Tôi vừa đi xuống lấy đạo cụ. Cô Mã, đỡ đồ giúp cháu với. Người mà Hằng Nga vừa gọi vội tiến đến đỡ những món đạo cụ trên tay nàng. Cô gái có

tên Hằng Nga quay lại nhìn Trần Tuấn Long. Hắn đem những món đồ đang cầm đưa cho cô.

Cô gái kia cảm tạ nói:

- Vừa rồi thật là làm phiền anh quá.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói:

- Không có gì, chẳng qua chỉ là chút việc nhỏ thôi mà. Tạm biệt.

- Cảm ơn, cô gái mỉm cười gật đầu.

Trần Tuấn Long xoay người định rời đi nhưng không kìm được liền quay đầu lại hỏi:

- Tên cô là Hằng Nga? Hắn thấy tên đó có vẻ kỳ lạ.

- Ha ha, cô gái nở nụ cười tươi rói. Trên gương mặt tròn trịa hiện ra hai lúm đồng tiền rất đáng yêu. Cô nghịch ngợm giơ ngón trỏ ra có ý trêu chọc:

- Đúng vậy, đó là tên tôi, trẻ em nào cũng thích Chị Hằng.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long thấy điệu bộ xinh đẹp dễ thương của cô liền phì cười rồi nói lời từ biệt với cô gái tên Hằng Nga kia. Sau đó hắn quay người bước đi.

Cô gái tên Hằng Nga kia thấy vẻ tuấn tú và lịch lãm của Trần Tuấn Long thì cũng rất thích. Đang đưa mắt nhìn hắn rời khỏi phòng thì người kia chạy đến gọi:

- Chị Hằng Nga, nhanh lên nào.

- Ủ, Hằng Nga trả lời, mặt đỏ lên cười tủm tỉm. Hôm nay mình làm sao thế nhỉ? Anh ta chỉ giúp mình một việc nhỏ thôi mà. Thôi kệ đi. Nhưng dù sao nhìn anh ta đẹp trai như vậy cũng thật cao hứng.

Khi Hằng Nga đang quay lại nhìn, Trần Tuấn Long đã ra tới thang máy. Hắn định bấm nút nhưng thang máy chưa tới. Trong lúc đứng chờ, hắn lơ đãng quay xung quanh thấy cô trong gương thì mỉm cười gật gật đầu với cô.

Cô gái tên Hằng Nga khi thấy Trần Tuấn Long quay lại nhìn vội đỏ mặt bước đi. Chính cô cũng cảm thấy thật kỳ lạ khi vô tình gặp người thanh niên đó trong thang máy. Lúc mới bước vào thang máy cô có cảm giác hắn ta thật lạnh lùng, nhưng khi tiếp xúc rồi lại thấy hắn rất dễ gần. Có lẽ, hắn chỉ tỏ vẻ lạnh lùng thôi chứ bản chất hắn không phải như thế.

Hằng Nga vừa nghĩ vừa đi vào phòng tổ chức chương trình thiếu nhi. Lúc cô quay đầu nhìn lại chỉ thấy lưng Trần Tuấn Long trong thang máy rồi cửa thang máy từ từ đóng. Không hiểu sao, cô cảm thấy trong lòng hụt hẫng.

Trần Tuấn Long đi vào trường quay nơi ghi hình cuộc thi âm nhạc, nhưng không thấy Dương Hân và Kim Ngọc Châu. Vì thế hắn bấm số của Dương Hân. Dương Hân bắt máy ngay lập tức rồi hỏi hắn đang ở đâu. Trần Tuấn Long nói hắn đã đến trường quay.

Dương Hân ngạc nhiên rồi bảo Trần Tuấn Long đến phòng hóa trang tìm các cô. Trần Tuấn Long, theo lời chỉ dẫn của Dương Hân tìm đường đến phòng hóa trang.

Đi một lúc Trần Tuấn Long nhìn thấy Dương Hân đang đứng ở cửa chờ hắn. Hắn mỉm cười bước đến. Trông sắc mặt của Dương Hân không được tươi tỉnh, có vẻ như vừa cãi nhau với ai.

Thấy Trần Tuấn Long đến, vẻ mặt cô càng cau có. Hắn tiến đến hỏi một cách quan tâm:

- Sao vậy Dương hân. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- Chuyện gì ư? Chúng em bị người ta bắt nạt. Anh Long, anh giúp chúng em xả con tức này với. Dương Hân thở hắt ra đáp.

Đẩy cửa phòng hóa trang ra, Trần Tuấn Long thấy Kim Ngọc Châu đang gục đầu xuống bàn khóc nức nở còn Chu Tư Mai đang an ủi cô.

Thấy Trần Tuấn Long tiến vào, Kim Ngọc Châu vội đứng dậy lau nước mắt, thôi không nức nở nữa. Trần Tuấn Long cau mày nói:

- Ai bắt nạt các em, nói cho anh biết đi, anh sẽ trừng trị hắn. Lúc đầu Trần Tuấn Long chỉ nghĩ chắc là một việc nhỏ thôi nhưng khi đến đây nhìn thấy Kim Ngọc Châu khóc lóc như vậy, hắn biết chuyện không đơn giản.

Dương Hân mới kể ngọn ngành sự việc. Thì ra buổi chiều lúc họ đến trường quay, theo yêu cầu của đạo diễn, Kim Ngọc Châu cùng mọi người diễn tập.

Lúc Kim Ngọc Châu đang ngồi nghỉ. Có một người đàn ông mập mạp đáng vẻ giàu có đi tới gần. Bởi trên ngực ông ta có đeo phù hiệu của Đài truyền hình do đó Kim Ngọc Châu tưởng rằng hắn là nhân viên công tác tại đài truyền hình nên cùng hắn nói vài câu chuyện phiếm. Nói được một lúc thì hắn bắt

đầu ba hoa, nói hắn là ông chủ một công ty chuyên kinh doanh bất động sản, cuộc thi lần này chính là do công ty của hắn đứng ra tài trợ, rồi hắn rất có uy với giám khảo, v.v.. Sau đó còn không ngừng ám chỉ nếu Kim Ngọc Châu đi theo hắn thì sẽ có tiền đồ tốt đẹp. Lời nói của hắn cũng bắt đầu không đứng đắn.

Thấy Kim Ngọc Châu cúi đầu không nói gì, hắn còn dùng tay sàm sờ cô. Dương Hân thấy thế không nhịn được, mắng tên mập đó là đồ hạ lưu vô liêm sỉ. Điều này thu hút sự chú ý của mọi người. Xem ra tên mập này rất có quyền thế. Không thấy có ai ở trường quay đến ngăn hành vi vô liêm sỉ của hắn.

Tên mập kia càng lúc càng trơ tráo không kiêng nể gì. Hắn trắng trợn tuyên bố chỉ cần Kim Ngọc Châu thuận theo hắn thì hắn sẽ có cách giúp cô chiến thắng. Bằng không sẽ làm cho nàng không vào được chung kết. Hắn còn huyênh hoang khoe mình ở trong ban giám khảo. Sau đó còn châm chọc Dương Hân vài câu.

Dương Hân làm sao chịu được loại người như thế, nên cô lập tức điện cho Trần Tuấn Long tới hỗ trợ. Kim Ngọc Châu đã bỏ công sức tập luyện rất nhiều, không nghĩ lại gặp loại vô lại như thế này. Hắn lại là giám khảo, nếu đắc tội với hắn thì sau này lúc thi nhất định sẽ thất bại. Do đó, cô chỉ biết chạy về phòng thay đồ buồn bã khóc.

Nghe Dương Hân thuật lại đầu đuôi câu chuyện Trần Tuấn Long cau mày. Nhất định phải dạy cho tên khốn đó một bài học mới được. Trần Tuấn Long bảo Kim Ngọc Châu:

- A châu, đừng khóc, không có gì phải lo lắng, có anh ở đây rồi. Sau đó hắn quay đầu lại hỏi Dương Hân nói:

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 86: Bốn Cô Gặp Mặt.

- Cái tên tiểu tử dám ức hiếp các em hiện tại ở đâu, em dẫn anh đi tìm hắn. Để anh đối phó với hắn. Trần Tuấn Long vén tay áo lên. Hắn giận sôi lên chỉ muốn cho tên mập kia một trận.

Dương Hân cũng rất căm ghét loại người này, liền dẫn Trần Tuấn Long đi tìm tên mập kia trả thù. Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai cũng vội rời phòng hóa trang theo ra ngoài.

Lúc này Dương Hân thấy rất phấn chấn. Người khác không biết khả năng của Trần Tuấn Long chứ cô biết rất rõ. Lần trước ở công khu ký túc xá nữ, Trần Tuấn Long dùng mảnh phi thường đã giúp khai quang tâm nhãn cho cô. Trần Tuấn Long giỏi võ như thế. Sau này mọi chuyện mà có Trần Tuấn Long xuất hiện thì cô còn sợ gì ai.

Dương Hân dẫn Trần Tuấn Long vào trường quay phía Tây nơi nàng và Kim Ngọc Châu vừa bị tên mập kia ức hiếp. Đúng lúc gặp hắn đang nắm tay một thí sinh, và dường như hai người bọn họ đang nói chuyện rất vui vẻ.

Dương Hân chỉ vào tên mập kia bảo Trần Tuấn Long:

- Anh Long, chính là hắn, tên mập đáng chết này, vừa rồi chính là hắn ức hiếp A Châu và em. Anh Long, hãy giúp em dạy cho hắn một bài học!

Tên mập đang nắm chặt tay cô gái kia, không nghĩ là Dương Hân lại tìm hắn gây chuyện. Nghe Dương Hân gọi hắn là tên mập thì hắn quay đầu ra. Thấy đó chính là cô gái hắn vừa trêu chọc, hắn liền chửi:

- Đồ gà mái thói tha kia hoá ra lại là mày à. Sao vậy, tìm một công tử bột tới đây định làm gì? Muốn đánh nhau sao, ai sợ ai a!

Hoá ra vừa rồi khi tên mập mập kia sàm sờ Kim Ngọc Châu, lúc đầu hắn và Kim Ngọc Châu còn tán gẫu nhưng sau Dương Hân tới gây lộn cho nên hắn nói chuyện cũng không khách khí. Trông tên này có vẻ rất hỗn xược.

Nhưng hôm nay hắn đã gặp một đối thủ trên tầm. Trần Tuấn Long nhìn tên mập. Trên khuôn mặt béo quay đeo một cặp kính gọng vàng đắt tiền. Đôi mắt bé tí như hai hạt đậu chăm chăm nhìn Dương Hân đầy khiêu khích. Hôm nay tâm trạng của Trần Tuấn Long không sáng khoải lại gặp phải một tên đeo kính gọng vàng giống Từ Thế Lâm- hắn nhìn thấy đã muốn đánh. Trần Tuấn Long không nói gì, tiến lên vùng mạnh tay bập tai tên mập.

Tên mập không ngờ Trần Tuấn Long ra tay nhanh thế. Nói đánh là đánh. Nhìn thấy Trần Tuấn Long vùng tay hắn đã rút đầu định tránh. Nhưng làm sao hắn có thể tránh được đòn nhanh như chớp của Tuấn Long.

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng. Trần Tuấn Long tát mạnh vào má phải của tên mập khiến hắn kêu lên một tiếng rồi ôm mặt ngồi phịch xuống đất. Trần Tuấn Long chỉ tát một cái cũng đủ làm tên mập kia đau đến chảy nước mắt.

Tên mập nổi xung lên, chồm lên đánh Trần Tuấn Long. Thật nực cười, Trần Tuấn Long đâu có cho hắn cơ hội phản công. Hắn ra tay không tiếc. Tránh được một đòn của tên kia, Trần Tuấn Long cong khuỷu tay đánh một đòn vào lưng hắn. Vang lên một tiếng “Bịch” thật to. Tên mập kia đã bị Tuấn Long đánh ngã lăn quay trên mặt đất.

Tên mập rên la kêu đau, không thể bò đi được. Lúc này mọi người ở trường quay đều đổ xô tới. Một người mặc đồng phục vội chạy lại nâng tên mập dậy, đem hắn đi.

Lúc mọi người nâng tên mập lên, Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai đi đến bên Trần Tuấn Long. Tên mập thấy người của hắn đã tới, vừa rồi hắn thua là do một chọi một với Trần Tuấn Long. Bây giờ hắn ý đồng người nên la hét đòi đánh Tuấn Long.

Trường quay trở nên hỗn loạn. Có mấy người thấy tình hình căng thẳng vội chạy lên can. Tên mập thấy có nhiều người xung quanh nên cũng từ bỏ không động thủ nữa. Hắn cũng nhìn thấy Kim Ngọc Châu – cô gái mà lúc trước hắn sàm sỡ, hắn liền khiêu khích nói với Trần Tuấn Long và Kim Ngọc Châu:

- Đồ không biết điều. Cô có biết tôi là ai không? Ở Đài truyền hình Trung ương này ai mà không biết Lâm Dương Quân ta, người.. Hắn chỉ vào Kim Ngọc Châu nói:

- Cô thật không biết điều, tôi bảo cho cô biết đừng có nghĩ tới chuyện tham gia thi nữa. Tôi cho cô biết, cô sẽ bị loại ngay từ vòng đầu.

Trước mặt nhiều người mà tên mập dám nói năng kiêu ngạo như thế. Trần Tuấn Long nhướn mày, tiến tới một bước, khí thế凛冽. Tên mập kia sợ hãi vội lui về bên phía người của hắn.

Nếu không phải vì Kim Ngọc Châu kéo tay lại thì Trần Tuấn Long đã nhào tới. Nhìn thấy tên kia kiêu ngạo trước mặt hắn, hắn muốn giết chết tên đó. Tuấn Long nhìn xung quanh thấy mọi người đều đang theo dõi tình hình liền cười lớn, quay đầu nhìn Kim Ngọc Châu, lại nhìn cô gái mà tên mập kia vừa dụ dỗ, so hai cô với nhau tất nhiên Kim Ngọc Châu thanh tú xinh đẹp hơn, sau đó Trần Tuấn Long đáp lời tên mập:

- Tên mập kia, cái gì mà loại cô ấy từ vòng thứ nhất, mày cho mày là ai vậy? Trần Tuấn Long vừa nói vừa chỉ vào cô ả đứng bên tên mập:

- Tao cho mày biết, cái loại rác rưởi bên cạnh mày mới đáng bị loại từ ở vòng đầu.

- Anh Quân, không phải anh nói nhất định em có thể vào đến top năm sao, xem kìa, hiện tại có người nói em không qua được vòng thứ nhất hôm chung kết, anh giúp em dạy cho hắn một bài học đi. Cô gái kia lắc lắc tay tên mập.

Tên mập quay sang an ủi cô ta, sau đó quay lại nhìn Trần Tuấn Long rồi vênh vang nói:

- Em nghĩ gì thế? Đừng lo lắng, Ly Ly, anh sẽ bỏ ra mười vạn tệ cho em, mua tin nhắn SMS là em sẽ đứng đầu top bình chọn thôi.

- Ha ha, ha ha..

Hắn không thèm nhìn Trần Tuấn Long, chỉ nói chuyện với cô ả kia. Hắn tỏ rõ vẻ coi thường Trần Tuấn Long. Hơn nữa, hắn còn ngang nhiên tuyên bố ở trường quay là hắn sẽ cấp tiền giúp Ly Ly mua SMS để giành chiến thắng. Quả thật tên này rất ngông cuồng.

Trần Tuấn Long nghe xong, cười phá lên làm cho tên mập thẹn quá hóa giận, hắn hét lên:

- Mày cười cái gì? Có giỏi thì bỏ tiền ra nhắn tin bình chọn đi! Hừ, mười nghìn đô đấy, mày có không, tên tiểu tử kia? Tên mập nghĩ chẳng qua Trần Tuấn Long chỉ là một thanh niên rỗng túi, làm sao có thể đấu lại hắn.

Đột nhiên Trần Tuấn Long ngừng cười, lạnh lùng nói:

- Mày bỏ ra mười nghìn đô để mua tin nhắn bình chọn sao, tao bỏ ra hai mươi nghìn đô. Trần Tuấn Long không chấp nhận được giọng nói đầy nghi ngờ của tên kia, liền đáp lại.

Tên mập không chịu thua, lập tức lớn tiếng nói:

- Tao bỏ ra năm mươi nghìn đô, cho mày chết.

- Địt mẹ mày, tao cho mày chết thì có. Trần Tuấn Long tìm mặt chửi tên kia trước mặt mọi người. Mẹ cha tên mập nhà mày, mày nghĩ mày có bao nhiêu tiền mà đòi đấu cùng tao? Hừm, mày bỏ ra năm mươi nghìn đô phải không, thế thì tao bỏ ra một trăm nghìn đô. Đồ ngu nhà mày có tí tiền đã tự cho là mình giỏi sao, tao cho mày biết, tiền tao có nhiều hơn mày, tao với mày đấu đến cùng. Trần Tuấn Long nói giận chủ yếu là vì không chịu nổi bộ mặt đáng ghê tởm của tên mập. Hắn ghét nhất loại người có tí tiền dơ bẩn rồi tự cho mình là đúng. Bên cạnh đó, chuyện vừa rồi cộng với chuyện của Liễu Y Y lúc trước làm cho hắn rất tức giận, đã thế tên mập thôi kia còn muốn khiêu khích hắn. Trần Tuấn Long rốt cục không kìm nổi chửi ầm lên.

Tên mập bị Trần Tuấn Long mắng chửi ầm lên. Cuộc thi âm nhạc lần này do Công ty Trách nhiệm hữu hạn đồ uống Thiên Phú của Tứ Xuyên tài trợ. Công ty giàu có này vẫn thường quảng cáo trên Đài truyền hình Trung ương. Lần này vì muốn cạnh tranh nên bọn họ bỏ ra ít tiền tài trợ. Do đó Đài truyền hình muốn hợp tác với bọn họ cũng là điều dễ hiểu.

Tên mập tên là Lâm Dương Quân, nhờ có bố làm phó thư kí Tỉnh ủy Tứ Xuyên mới leo lên được chức Chủ tịch Công ty này. Tên này bình thường rất hay chơi bời lêu lổng, gây rắc rối ở khắp mọi nơi. Tên mập này từ trước tới giờ hoành hành ngang ngược đã quen. Nay đụng phải Trần Tuấn Long tuy

nhỏ tuổi hơn hẳn nhưng lại hơn hẳn hẳn.

Bầu không khí lúc này vô cùng căng thẳng, mọi người đều chú ý xem diễn biến như thế nào. Tên mập bị Trần Tuấn Long làm cho tức mãi không nói lên lời, cuối cùng gờ tay chỉ Trần Tuấn Long, gật đầu nói:

- Được, được. Tao và mày cùng chờ xem. Tay hẳn đang run rẩy, có thể thấy là con giận của hẳn đã lên tới cực điểm, hẳn hung hăng nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long hoàn toàn không sợ, ưỡn ngực đứng ở phía trước. Ánh mắt hẳn cũng nhìn thẳng vào tên mập, hai bên cùng sẵn sàng nghênh chiến.

Lúc này có một người đàn ông trung niên tóc hoa râm đi tới. Thì ra ông ta chính là đạo diễn của trường quay. Ông ta đi tới chỗ hai người hòa giải, nói:

- Thôi nào, thôi nào, mọi người đi ra hết đi, đừng gây náo loạn nữa. Giờ chuẩn bị diễn tập để còn chuẩn bị cho cuộc thi đêm mai. Mọi người giải tán đi, giải tán hết đi. Người đàn ông trung niên vỗ tay kêu gọi, mọi người liền tản hết ra, không đứng xem cánh lộn xộn nữa.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên kia đi tới về mặt tên mập mới hơi dịu lại. Hẳn hằm hằm nhìn Trần Tuấn Long nói:

- Tiểu tử, mày hãy cẩn thận đấy. Việc này tao không dễ yên đâu. Bây giờ tao nể mặt đạo diễn Đỗ nên không thèm tranh cãi với mày. Chúng ta đi thôi. Nói xong vung tay lên, mang theo bọn thủ hạ cùng cô gái lẻo lét điệu bộ đang ỉu xiu rời khỏi trường quay.

Trần Tuấn Long nghe hẳn nói khiêu khích như vậy thì định xông lên, nhưng bị Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai kéo lại. Người đàn ông trung niên vừa mới hoà giải quay người lại, nhìn thẳng vào Trần Tuấn Long.

- Tiểu tử, không nên nóng giận như vậy. Người đàn ông trung niên kia nói, ra về dạy đời. Chu Tư Mai vừa kéo Trần Tuấn Long đi vừa nói:

- Cảm ơn ông, đạo diễn Đỗ, chúng tôi biết rồi.

Người đàn ông trung niên kia lúc này mới gật đầu, quay bước đi. Trần Tuấn Long hừ lạnh một tiếng, sau đó hỏi:

- Người vừa rồi là ai vậy, Chu Tư Mai lúc này mới nói:

- Ông ta chính là đạo diễn ở trường quay này.

- Ô, xem ra tay đạo diễn này cũng khó lắm đấy, nhìn tóc ông ta bạc hết rồi kia. Trần Tuấn Long nhìn sau lưng người đàn ông trung niên kia rồi quay sang Kim Ngọc Châu nói:

- Châu à, yên tâm đi, chuyện lần này nhất định anh sẽ giúp em. Chúng ta nhất định sẽ đánh bại tên mập chết tiệt kia.

Kim Ngọc Châu vẫn chưa kịp trả lời, thì Dương Hân liền vỗ tay nhảy lên nói:

- Tốt quá, có Anh Long giúp chúng ta, chúng ta không phải sợ hẳn nữa, hẳn thích đấu thì chúng ta đấu. Thấy Dương Hân nói như vậy, Kim Ngọc Châu không biết nói gì, chỉ thấy cô và Chu Tư Mai liếc nhau, ánh mắt đầy lo lắng.

Dương Hân thấy rất đắc ý do Trần Tuấn Long vì cô mà ra mặt. chàng trai nhà giàu mới nổi đấu với tên mập giàu có làm cô thấy rất thú vị. Cô thích con người khí khái như Trần Tuấn Long, không để ai bắt nạt.

Buổi diễn tập hôm nay đã xong, Kim Ngọc Châu đi theo Chu Tư Mai quay về phòng hóa trang thay quần áo. Còn Dương Hân ngạc nhiên nhìn Trần Tuấn Long đi tìm đạo diễn Đỗ rồi hai người đó kéo nhau đến một góc thì thầm nói gì đó. Không biết bọn họ đang nói chuyện gì, chỉ thấy Trần Tuấn Long cười còn Đỗ đạo diễn lúc đầu có vẻ kinh ngạc, sau đó vẻ mặt rất hân hoan. Xem ra bọn họ đang nói chuyện rất vui vẻ.

Một hồi lâu sau, khi Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai thay đồ xong đi ra, Trần Tuấn Long cùng vị đạo diễn kia vẫn còn đang nói chuyện.

Kim Ngọc Châu tiến lên hỏi Dương Hân:

- Dương Hân, anh Long tìm Đỗ đạo diễn có chuyện gì thế? Dương Hân lắc đầu nói:

- Mình cũng không biết, hình như là bàn về chuyện thi của cậu.

- Vậy sao?

Kim Ngọc Châu kinh ngạc, cô không nghĩ Trần Tuấn Long lại coi chuyện là nghiêm túc mà làm thật.

Lúc này, thấy bọn Kim Ngọc Châu đã ở phòng thay đồ đi ra, Trần Tuấn Long cùng Đỗ đạo diễn nói thêm vài câu nữa, sau đó rút điện thoại ra hình như là trao đổi số gì đó, rồi chào từ biệt nhau.

Trần Tuấn Long mỉm cười trở về, thấy Kim Ngọc Châu đang nghi hoặc nhìn mình, hẳn giờ ngón tay ra hiệu chiến thắng. Dương Hân nghênh đón hỏi:

- Thế nào, Anh Long, vừa rồi anh và ông đạo diễn kia nói chuyện gì thế?

- Nói chuyện gì hả? Trần Tuấn Long cười, bàn cách giúp A Châu giành ngôi quán quân.

Trần Tuấn Long nói một cách thân thiện, làm cho Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai nghe xong lộ rõ vẻ mong muốn.

Mọi người hôm nay đã trải qua một ngày mệt mỏi, cho nên khi chuẩn bị ra về. Trong lúc đứng chờ xe, Dương Hân mời mọi người đi ăn cơm. Cô còn chủ động mời Chu Tư Mai, dù sao cũng tiện đường, tất cả mọi người đều về Đại học Bắc Kinh. Ngoài ra, Trần Tuấn Long còn chuẩn bị một chiếc xe sang trọng cho các cô nữa, nên có thể cùng đi.

Thực ra, Dương Hân mời Chu Tư Mai còn có hàm ý sâu xa nữa. Hồi trước, khi thi Hoa khôi đại học, Dương Hân tham gia thi nhưng bị loại còn Chu Tư Mai thì lại giành ngôi Hoa khôi. Tuy rằng Dương Hân tự thấy so sánh với Tư Mai thì cô còn kém xa, nhưng hiện tại Dương Hân có Trần Tuấn Long là chỗ dựa vững chắc. Dù thế nào đi chăng nữa thì Dương Hân đều muốn khoe sự giàu có của Trần Tuấn Long. Dương Hân suy nghĩ rất đơn giản, cô chính là muốn thể hiện mối quan hệ với Trần Tuấn Long trước mặt Chu Tư Mai, ngụ ý Chu Tư Mai người có là Hoa khôi thì đã sao, Dương Hân ta còn kiêu hãnh có được người bạn trai như Trần Tuấn Long, người mà Chu Tư Mai không có được.

Dương Hân thật sự có ý khoe khoang như thế cho nên mới mời Chu Tư Mai. Kim Ngọc Châu thì hồn nhiên nghĩ hôm nay Chu Tư Mai quả là rất nhiệt tình giúp đỡ cô, không chỉ cung cấp phòng hóa trang cho cô mà còn luôn đứng về phía cô. Thấy Tư Mai còn do dự, cô lại nhiệt tình mời, cuối cùng Chu Tư Mai từ chối không được đành gật đầu đồng ý. Kỳ thật trong thâm tâm, cô cũng muốn tìm hiểu thêm về con người bí ẩn Trần Tuấn Long kia.

Giờ phút này, trên chiếc xe Cadillac, ngoài Dương Hân, Kim Ngọc Châu còn có Chu Tư Mai. Chiếc xe đang nhắm hướng Đại học Bắc Kinh. Dương Hân đã gọi điện thoại cho Quách Uyển Thiên, nói tối nay cùng nhau ăn cơm, rồi đi vui chơi, vân vân, còn nói sẽ mang đến cho cô một ngạc nhiên thú vị.

Trần Tuấn Long lái xe chạy về Đại học Bắc Kinh, hẳn đương nhiên không biết Dương Hân đã của người phúc ta, mời Chu Tư Mai. Vừa rồi hẳn đi thẳng xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm lấy xe, trong khi bọn Dương Hân mấy cô đứng ở cửa Đài truyền hình chờ xe, cho nên hẳn không biết sự tình.

Trần Tuấn Long vừa lái xe, vừa rút điện thoại gọi cho Chim trĩ, bàn vài việc của Phi Long bang trong thời gian này. Sau đó, hẳn bảo Chim trĩ thu xếp việc lo tin nhắn bình chọn giúp Kim Ngọc Châu. Chim trĩ nghĩ một lát, nói ở Bắc Kinh có một công ty chuyên về tin SMS, có thể mua một số lượng lớn tin nhắn bình chọn. Trần Tuấn Long bảo hẳn phụ trách liên hệ. Đồng thời Trần Tuấn Long cho Chim trĩ số của đạo diễn Đỗ để hẳn trực tiếp liên lạc. Trần Tuấn Long muốn thông qua đạo diễn Đỗ để thuyết phục ban giám khảo.

Hoá ra vừa rồi hẳn tìm Đỗ đạo diễn, nói sẵn lòng bỏ ra một số tiền lớn để ông ta làm phim. Viên đạo diễn không nghĩ Trần Tuấn Long có lắm tiền đến thế, nhưng nhìn về mặt hẳn thì lại không phải đang giỡn. Con người ta luôn thuận theo quyền lực và tiền bạc, nếu Trần Tuấn Long đưa ra số tiền lớn như vậy, lẽ dĩ nhiên là ông sẽ về phe Trần Tuấn Long.

Cho nên khi biết Trần Tuấn Long có khả năng nâng đỡ được Kim Ngọc Châu, ông ta chủ động bày cách cho hẳn. Trần Tuấn Long hỏi ông ta có thể thuyết phục được ban giám khảo không, vị đạo diễn vỗ ngực nói có thể. Vì vậy Trần Tuấn Long đem chuyện này giao cho Chim trĩ thực hiện. Chim trĩ sau khi hiểu rõ chuyện liền vội nhận lời.

Trần Tuấn Long chính là muốn tranh cao thấp. Muốn tranh đầu tiên bạc cùng hẳn ư? Thật ra Trần Tuấn Long chính là một tay nhà giàu mới nổi, trong tay có nhiều tiền như vậy mà lại không phải do hẳn vất vả kiếm ra, cho nên hẳn hoang phí một chút cũng không thấy xót ruột.

Mặc dù là đầu phú, nhưng Trần Tuấn Long cũng rất thông minh, biết tên mập ưu thế cũng không ít. Tuy nhiên Trần Tuấn Long nếu muốn làm gì, thì nhất định phải làm bằng được. Tên mập người cũng chỉ là một nhà tài trợ thường thôi, còn ta đây sẽ tác động tới cả đạo diễn lẫn Ban giám khảo, sẽ làm cho người công dã tràng.

Trần Tuấn Long trầm ngâm nghĩ cách làm thế nào để trừng trị tên mập đáng ghét kia. Bỗng nhiên hẳn nảy ra một ý hay bèn gọi cho Chim trĩ để giao việc.

Chim trĩ liên tục gật đầu đồng ý, sau khi buông máy phản ứng đầu tiên của hẳn là bắt tay vào thực hiện việc đại ca đã giao phó. Đại ca đã bảo nhất định phải dành được chức quán quân cho Kim Ngọc Châu. Xem ra cuối tuần này hẳn sẽ rất bận rộn.

Bây giờ trước hết phải đối phó với tên mập Lâm Dương Quân mới được. Nghĩ đến đây Chim trĩ thấy đau đầu. Cái tên mập kia hẳn chưa từng gặp qua. Hay là liên hệ với đạo diễn Đỗ trước. Chim trĩ ngồi chấp nói lại các manh mối rồi bấm máy gọi đạo diễn Đỗ:

- Xin chào, tôi muốn gặp đạo diễn Đỗ. Tôi là Chim trĩ, anh Long bảo tôi liên hệ với ông. Đúng rồi, muốn nhờ ông giúp trong buổi thi tối mai. Tốt, chúng ta hẹn thời gian gặp mặt đi.

Sau khi liên hệ xong với vị đạo diễn, Chim trĩ liền mang theo một nhóm người đi gặp ông ta.

Trần Tuấn Long lái xe. Hẳn đem mấy chuyện khó chịu này giao cho Chim trĩ làm, nhưng hẳn vẫn chưa vì vậy mà cảm thấy thoải mái. Vừa rồi ở trường quay, sở dĩ hẳn cư xử nóng nảy và thô lỗ như vậy cũng chủ yếu là bởi chuyện của Liễu Y Y.

Hẳn nhận ra mình làm nhiều như vậy cho cô mà vẫn không thể trở thành người quan trọng trong mắt cô. Điều này làm hẳn rất tức giận vì mọi việc không ở trong vòng kiểm soát của hẳn. Không giống như Dương Hân, Quách Uyển Thiên hay Tiểu Vũ, Trần Tuấn Long muốn thế nào các cô ấy đều ngoan ngoãn phục tùng.

Nhưng Liễu Y Y không như thế. Liễu Y Y rất độc lập, có quan điểm riêng. Cô rất kiêu hãnh. Trần Tuấn Long tưởng là đã có được cả thể xác và tâm hồn của Liễu Y Y, nhưng giờ đây hẳn phát hiện ra không phải như thế, đây là nguyên nhân làm hẳn thấy rất bức bối khó chịu.

Và việc đối đầu với tên mập kia chỉ là cái cớ mà thôi. Trần Tuấn Long cần xả nỗi tức giận, cần tìm một đối thủ rồi đánh bại hắn một cách không thương tiếc để tận hưởng cảm giác thành công. Do đó, Trần Tuấn Long mới quyết tâm hạ tên mập. Tên mập thật là xui xẻo khi gặp phải một đối thủ mạnh như Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long không thích xuất bài theo lẽ thường.

Khi Trần Tuấn Long tới nhà hàng gần đại học Bắc Kinh nơi mọi người tụ họp thì bọn Dương Hân vẫn chưa đến, chắc hẳn đang đi đón Quách Uyển Thiển. Dù sao cũng có thời gian, đêm nay lại là cuối tuần mà huynh đệ đã lâu không gặp mặt nên hắn gọi điện cho Dương Hiểu Nhân, bảo hắn gọi người tới để mọi người tụ tập cùng nhau.

Dương Hiểu Nhân nhận được điện của Trần Tuấn Long thấy rất vui, lập tức nhận lời, sau đó đi tìm bọn Tăng Kiến Hoa và Khương Hồng Đào. Biết có trò vui, bọn họ còn đến trước cả bọn Dương Hân. Dương Hiểu Nhân lái xe đưa bọn Tăng Kiến Hoa tới. Chiếc xe là một chiếc Sedan Bắc Kinh sang trọng hiện đại, có rèm che. Chiếc xe này do tập đoàn Dương Quang mới mua dành cho Tổng Giám đốc Dương Hiểu Nhân đi.

Dương Hiểu Nhân có chiếc xe mới này thấy rất hạnh phúc. Hắn đứng quay lưng nên không thấy bọn Dương Hân đi tới trong khi bọn Tăng kiến Hoa đã sớm nhìn thấy. Dương Hân dẫn theo Kim Ngọc Châu, Chu Tư Mai, đi sau lại có Quách Uyển Thiển. Bốn cô tha thướt đi vào.*

Dương Hân đi đến vỗ vai Dương Hiểu Nhân, cười hỏi:*

- Tổng giám đốc Dương đang phát biểu gì thế, cho chúng tôi nghe với, Dương Hiểu Nhân lúc này mới biết bọn Dương Hân đến, vội tươi cười đứng lên nghênh đón.

Dương Hân nghe chuyện Dương Hiểu Nhân mua xe mới, nghe hắn kể chuyện thi lấy bằng lái xe, cô cũng có ý định thi lấy bằng lái rồi bảo Trần Tuấn Long mua cho mình một chiếc. Dương Hân âm thầm có ý định như vậy.

Sau khi mọi người vừa ngồi xuống thì Hồng Anh, bạn gái của Dương Hiểu Nhân tới. Vừa rồi cô có việc nên tới trễ một chút. Khi cô bước vào, thấy Kim Ngọc Châu ngồi cạnh Chu Tư Mai, thì lập tức kinh ngạc nói:

- A, Tư Mai, cậu cũng ở đây à? Thật bất ngờ quá. Hoá ra cô và Chu Tư Mai vốn là bạn cùng phòng trong ký túc xá, hai người quan hệ rất tốt.

Nghe Hồng Anh nói thế, bọn Tăng Kiến Hoa mới biết không ngờ ngồi cạnh bọn họ chính là hoa khôi đại học Chu Tư Mai, hèn gì trông cô xinh đẹp như vậy. Chu Tư Mai vốc người đoan trang xinh đẹp tuyệt trần. Việc bất cớ cô lần trước lại càng làm cho cô thêm nổi tiếng. Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn cô. Chu Tư Mai đỏ mặt không nói gì.*

Dương Hân ngồi ngay cạnh Trần Tuấn Long. Lúc đầu cô chỉ nghĩ là ăn một bữa cơm rau dưa mà thôi, không ngờ Trần Tuấn Long dẫn theo bọn Dương Hiểu Nhân tới, cũng tốt, có thể thể hiện trước mặt mọi người. Cô trình trọng giới thiệu Kim Ngọc Châu với mọi người, còn đặc biệt nhấn mạnh Kim Ngọc Châu là sinh viên đại học Chiết Giang, lần này đến Bắc Kinh để tham gia cuộc thi tài năng âm nhạc. Lúc đó Hồng Anh mới nhớ ra Chu Tư Mai cũng tham gia cuộc thi này, mọi người cùng nhau tụ tập lại đúng là có duyên. Bọn Dương Hiểu Nhân cười nói đùa đến lúc thi sẽ nhắn tin điện thoại giúp cả hai có quyết không thiên vị một ai.

Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai nhìn nhau cười, kỳ thật trải qua một ngày quen biết, hai cô thấy hợp nhau nên đã sớm trở thành một đôi bạn tốt.*

Tất cả mọi người nói chuyện vui vẻ, không chú ý tới Trần Tuấn Long đang buồn bực không vui. Chỉ có Kim Ngọc Châu ngồi cạnh Quách Uyển Thiển tinh ý phát hiện ra Trần Tuấn Long dường như có tâm sự. Hiếm khi thấy hắn như thế này. Vì thế Kim Ngọc Châu muốn hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì mà Trần Tuấn Long lại thế này. Kim Ngọc Châu chú ý tới thần sắc của Trần Tuấn Long vì sợ hắn đang nghĩ tới việc lúc chiều, định lát nữa sẽ hỏi Quách Uyển Thiển. Vì thế, cô đá chân Dương Hân, bấu môi ra hiệu.

Dương Hân lúc này mới để ý thấy Trần Tuấn Long không nói gì. Trần Tuấn Long bình thường cũng hay như vậy nên cô nghĩ cũng không có chuyện gì.

đội cho mọi người đã tề tựu đông đủ, nhân viên phục vụ tiến đến hỏi mọi người gọi món gì. Tất cả mọi người nhìn Trần Tuấn Long, hắn là đại ca nên để hắn gọi món. Trần Tuấn Long đưa thực đơn cho Dương Hiểu Nhân, nhờ Dương Hiểu Nhân giúp gọi món. Lúc này điện thoại của hắn vang lên, Trần Tuấn Long móc điện thoại ra thấy một số lạ liền nghe máy. Không ngờ bên kia đầu dây là một giọng nói non nớt.*

- Có phải đại ca không? Em là Tú Tú đây.

Tú Tú à, có việc gì mà cô bé gọi cho hắn. Trần Tuấn Long nghĩ, có lẽ cuối tuần này c cô bé lại muốn rủ hắn tham gia một vụ gì đó. Nghĩ đến đây Trần Tuấn Long không khỏi mỉm cười, hắn nghĩ tới cô bé Tú Tú, Linh Linh hồn nhiên hoạt bát. Trần Tuấn Long nhận ra rằng, đi chơi cùng các cô bé này rất vui vẻ thoải mái, không chút áp lực. Tuy nhiên tối nay Trần Tuấn Long không rảnh, vì thế hắn cười đáp:*

- Hoá ra là Tú Tú à, tìm anh có việc gì không?

Trần Tuấn Long vừa nghe máy vừa đi ra ngoài, hắn bảo mọi người đi ra ngoài nghe điện thoại, mọi người không biết hắn có chuyện gì, cũng không hỏi. Dương Hiểu Nhân gợi ý vài món ăn sau đó đưa thực đơn cho bọn Dương Hân, bảo các cô gọi món.

Trần Tuấn Long ra ngoài hành lang, nghe Tú Tú nói trong điện thoại:*

- Đại ca, là Linh Linh bảo em gọi cho anh. Tuần này nhà nó có việc phải về nên nó không thể đi với anh được.

- À, hoá ra là vậy. Trần Tuấn Long giờ mới biết, lập tức thuận miệng hỏi:*

- Vậy còn em thì sao? Em không về nhà sao? Hay là ở lại trường?*

Không ngờ khi bị hỏi vậy, Tú Tú thở dài, Trần Tuấn Long cười hỏi:*

- Làm sao vậy Tú Tú, sao lại than thở chán thế? Thực ra, chính Trần Tuấn Long cũng đang có tâm trạng không vui nên khi Tú Tú điện, nghe giọng nói non nớt dễ thương của cô bé, hẳn thấy tâm trạng buồn bức đã vơi đi rất nhiều.*

- Không có, em về nhà cũng chẳng có ai chơi. Ba suốt ngày vắng nhà, mẹ thì lúc nào cũng bận công việc. Thà ở ký túc đọc sách vào mạng còn hơn. Đại ca, cuối tuần này anh có làm gì không? Tú Tú hỏi một cách dò xét, có thể đi chơi với em không? Tú Tú rất ngại ngùng, cẩn thận hỏi.

Trần Tuấn Long cười:*

- Đương nhiên là có thể, nhưng hai ngày nay anh có việc bận rồi, phải để lần sau vậy, đến lúc đó nhất định anh sẽ gọi em. Trần Tuấn Long đáp, hẳn đương nhiên không thể để một tiểu cô nương lỡ hẹn.

Quả nhiên Tú Tú vừa nghe Trần Tuấn Long nói lần sau sẽ đưa cô đi chơi, cô liền nhảy nhót :*

- Vậy thì tốt quá, đại ca, em thích nhất được đi chơi cùng anh. Nhớ nhé, có việc gì nhớ rủ em đi với.

- Được, Trần Tuấn Long cười gật đầu, hai người còn nói thêm chút nữa rồi mới bỏ máy. Nghe xong điện thoại của Tú Tú, tâm trạng của Trần Tuấn Long khá hơn rất nhiều. Hắn cảm di động, nghĩ một lúc rồi bấm số của Liễu Y Y.

Từ chiều đến giờ đã qua lâu như vậy, Liễu Y Y dù có tức giận gì thì chắc cũng đã nguôi ngoai. Hay là gọi cho cô hỏi thăm một chút.

Trần Tuấn Long nghĩ thế, đứng dựa lưng vào tường, tay rút túi quần. Hắn nghe nhạc chờ trong điện thoại của cô một lúc lâu vẫn chưa thấy Liễu Y Y bắt máy. Lẽ nào cô vẫn còn giận hắn?

Trần Tuấn Long trong lòng còn đang suy nghĩ thì thấy máy điện thoại "Cạch" một tiếng, sau đó là tiếng của Liễu Y Y:

- Ôi, là anh Long sao, người ta đang ngon giấc thì lại đánh thức người ta dậy?

Trần Tuấn Long nghe xong lập tức vui vẻ. Liễu Y Y vẫn đang ngủ, vì thế hắn nở nụ cười:*

- Đánh thức em hả? Bây giờ đến bữa tối rồi đấy. Em đang làm gì thế? Chẳng lẽ vẫn còn ngủ?

- Cũng không phải, Liễu Y Y có vẻ còn ngại ngủ, Chiều nay mệt quá nên vừa về đến nhà là em đi ngủ luôn, không ngờ anh lại gọi điện quấy rầy. Liễu Y Y ngáp một cái, Bây giờ là mấy giờ rồi, hình như bên ngoài trời tối rồi nhỉ?

7 giờ rồi, trời tối đen lại rồi. Ha ha em vẫn buồn ngủ à? Trần Tuấn Long cười rất vui vẻ, hẳn thấy giọng Y Y trong điện thoại rất thoải mái, không giống thái độ chất vấn lúc chiều. Lúc này hắn mới yên lòng.

Trời, không phải đấy chứ? Đầu dây bên kia Liễu Y Y kinh ngạc hỏi. Em ngủ lâu quá. Ôi, những việc lúc sáng của anh làm cho em mệt muốn chết. Mấy hôm trước lại thức đêm. Đồng hồ sinh học đảo lộn hết cả. Liễu Y Y hờn dỗi nói trong điện thoại.

Vậy chắc em chưa ăn cơm phải không? Trần Tuấn Long quan tâm hỏi. Vậy để anh gọi đồ ăn nhanh mang tới cho em nhé. Thế được không? Trần Tuấn Long ra sức lấy lòng, lúc này không thể hiện thì lúc nào thể hiện.

Quả nhiên, Liễu Y Y trầm ngâm một chút rồi đồng ý. Trần Tuấn Long vui vẻ bỏ điện thoại sau đó đến quầy chọn vài món ăn, giục bọn họ nhanh chóng đóng gói rồi nhanh chóng mang tới cho Y Y.

Lúc này Quách Uyển Thiên cũng đi ra ngoài, thấy Trần Tuấn Long đứng bên quầy ăn, liền ra chỗ hắn.

Anh Long, có chuyện gì không? Quách Uyển Thiên hỏi.

Không có gì, bên trong thế nào rồi? Trần Tuấn Long đáp.

Còn chưa mang đồ ăn ra. Mọi người đang ngồi nói chuyện và chờ anh đó. Quách Uyển Thiên nói.

À, anh có chút việc, khả năng phải đi trước. Em cứ bảo bọn họ ăn cơm trước đi, không cần chờ anh đâu. Trần Tuấn Long thấy hơi đau đầu, phải làm sao bây giờ?

Sao cơ? Quách Uyển Thiên rất kinh ngạc, Anh Long, anh không ăn cơm cùng bọn em à? Anh định đi đâu đấy? Quách Uyển Thiên rất ngạc nhiên thấy Trần Tuấn Long hôm nay thật khác lạ.

Không, anh có hẹn rồi. Hẹn với người ta bàn chút chuyện. Em hỏi Dương Hân thì biết, anh hẹn một đạo diễn đài truyền hình bàn về chuyện thi thố của Châu. Trần Tuấn Long thuận miệng nói dối.

À.. Quách Uyển Thiên nghe cũng chỉ hiểu lơ mơ, cô đành phải gật đầu. Thực ra Trần Tuấn Long muốn làm gì cô cũng không phản đối được vì cô thấy

hắn làm việc gì cũng có lý. Bây giờ Uyển Thiên đã một lòng theo Trần Tuấn Long. Cô nói chuyện với Trần Tuấn Long một lúc. Những món ăn hắn vừa gọi rất ngon, người bán hàng đã đóng gói mang ra. Trần Tuấn Long trả tiền xong tiện tay móc trong ví ra một tấm thẻ tín dụng đưa cho Quách Uyển Thiên rồi nói:*

- Uyển Thiên, như vậy đi. Đêm nay liên hoan xong thì em giúp anh dùng tấm thẻ tín dụng này trả tiền nhé. Ăn xong, muốn đi chơi đâu thì cứ đi. Trong thẻ có tiền hơn vạn đấy, hẳn là đủ cho mọi người dùng. Hôm nào rảnh em và Dương Hân đi làm thẻ tín dụng đi, anh sẽ cấp tiền tiêu vặt cho các em.*

Quách Uyển Thiên cầm tấm thẻ tín dụng Tuấn Long đưa. Thấy Trần Tuấn Long nói trả tiền giúp nàng cũng không thấy hứng thú, chỉ gật đầu "Dạ", sau đó hỏi:*

- Anh Long, tối nay mọi người đi vui chơi anh có đi không? Cô chỉ quan tâm đến vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 87: Uy Long Nơi Tay

"Ừ.." Vấn đề này cũng không dễ trả lời. Trần Tuấn Long không biết tối nay sẽ ở chỗ Liễu Y Y bao lâu, hắn định tùy xem tình hình thế nào rồi mới quyết định. Hắn trầm ngâm một chút rồi sau đó nói:*

- Anh không chắc. Mọi người cứ đi chơi đi, khi nào tìm được chỗ vui chơi thì gọi cho anh biết nhé. OK?

Được rồi, Quách Uyển Thiên đáp lại. Trần Tuấn Long mang theo đồ ăn rời nhà hàng. Quách Uyển Thiên trở lại phòng ăn thông báo Trần Tuấn Long bận việc không ở lại được.

Trần Tuấn Long lái xe về hướng nhà Liễu Y Y. Hắn rời nhà hàng không lâu thì điện thoại reo lên. Dương Hân thấy Quách Uyển Thiên thông báo như vậy thì gọi điện cho hắn.

Trong điện thoại Dương Hân hồn dỗi nói Trần Tuấn Long vô trách nhiệm trốn chạy, cô không chấp nhận hành động này và phê phán hắn. Trần Tuấn Long dỗ dành cô, nói có việc bận. Nhưng khi Dương Hân hỏi thì hắn lại ra vẻ bí mật không trả lời làm cho Dương Hân nghiến răng tức giận nhưng không làm thế nào được. Dương Hân nhất định yêu cầu, cuối cùng hắn mới đồng ý buổi tối sẽ tới với cô, Dương Hân nói mọi người sẽ đi hát Karaoke ở chỗ lần trước. Trần Tuấn Long gật đầu rồi hai người kết thúc cuộc nói chuyện.

Trần Tuấn Long vội đến chung cư Parkson rồi lên căn hộ của Liễu Y Y. Hắn cúi xuống tầm thăm ở cửa tìm chìa khoá rồi mở cửa. Lần trước thấy cô để chìa khoá như vậy hắn đã cảnh báo cô nhưng cô vẫn chưa rút kinh nghiệm. Nhờ xảy ra chuyện gì thì sao. Trần Tuấn Long lắc đầu, cầm chìa khoá mở cửa phòng rồi đi vào.

Liễu Y Y nghe thấy tiếng Trần Tuấn Long đóng cửa liền ở trong buồng đi ra. Lúc này Liễu Y Y có bộ dạng trẻ nãi, cô mặc một bộ lụa mỏng, tóc xoã tung, mỹ nhân vừa ngủ dậy trông thật đáng yêu.

Trần Tuấn Long đắc ý giờ chồm chìa khoá lên. Liễu Y Y đỏ mặt, không ngờ Trần Tuấn Long lại theo cách lần trước mà vào nhà.

Trần Tuấn Long cầm túi đồ ăn để lên bàn, sau đó nói với Liễu Y Y:*

- Nhanh rửa tay đi, anh mang đồ ăn tới rồi đó. Toàn đồ ăn ngon anh tự mình chọn, em nhất định phải ăn."

Món gì vậy? Để em xem nào. Liễu Y Y mở hộp đồ ăn, nhìn bên trong thấy thơm ngào ngạt, cô liền lấy thìa xúc một thìa món ăn yêu thích của cô là món nhân hạt thông cây ngô rồi cho vào miệng nhắm nháp.

Món ăn rất ngon, Trần Tuấn Long trên đường lái xe rất nhanh không chút trì hoãn nên món ăn vẫn còn nóng nguyên. Liễu Y Y kinh ngạc:

- A, đây không phải chính là món nhân hạt thông cây ngô của Đào Nhiên Cư Hồng sư phụ sao? Đã lâu em không được thưởng thức tài nấu ăn của ông ấy. Món này chính là sở trường của ông ấy đây. Anh Long, làm sao mà anh... Liễu Y Y chợt nhớ buổi chiều Trần Tuấn Long có nói hắn chính là sinh viên đại học Bắc Kinh, mà món ăn nay cũng chỉ có nhà hàng nổi danh cạnh Đại học Bắc Kinh của sư phụ Đào Nhiên Cư Lý hồng tài năng mới làm ra thơm như vậy, hương vị giòn ngon miệng. Xem ra Trần Tuấn Long không lừa gạt cô. Có lẽ hắn đúng là sinh viên khoa kinh tế đại học Bắc Kinh thật.

Liễu Y Y ngạc nhiên nhìn Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long vừa nghe Liễu Y Y nói tới chữ "Đào Nhiên Cư" mới nhớ ra nhà hàng Đào Nhiên Cư rất nổi tiếng nên Liễu Y Y cũng biết. Đây cũng chính là duyên phận. Hai người nhìn nhau cười tự nhiên thấy trong lòng có cảm giác ấm áp, thấu hiểu lẫn nhau.

Liều Y Y giờ mới ăn xong món này, đúng là rất tinh tế. Trần Tuấn Long lúc trước cũng biết là cô thích nhất món này nên hẳn chọn món này là vì cô. Hơn nữa chính hẳn cũng thích nhất món này của nhà hàng. Hai người bọn họ không phải có duyên thì là gì?

Hoá ra lúc học tại Đại học Bắc Kinh, Liều Y Y cũng hay đến nhà hàng Đào Nhiên Cư này. Gần đại học Bắc kinh có nhà hàng này rất nổi tiếng, có việc tụ tập mọi người thích chọn nơi đó. Mà món nhân hạt thông cây ngô là món Liều Y Y thích ăn nhất. Cô còn biết đây là sở trường của Hồng sư phụ. Ông ta nấu món này vừa giòn vừa ngon, làm cho người thưởng thức rất hài lòng. Liều Y Y chưa được ăn qua. Lần này Trần Tuấn Long lại làm cho cô nhớ lại quãng thời gian tốt đẹp hồi đại học.

Trần Tuấn Long cười:*

- Y Y, em thích ăn lần sau anh lại mua cho em. Liều Y Y đỏ mặt, rồi cùng Trần Tuấn Long ngồi xuống. Hai người vui vẻ ăn tối. Không khí rất vui vẻ hoà thuận.

Trần Tuấn Long thật cao hứng, xem ra Liều Y Y không còn giận việc lúc chiều. Xem ra hẳn vẫn còn phải tấn công cô. Trần Tuấn Long nhìn trộm Liều Y Y cười, trong lòng đã nảy sinh "ý đồ xấu"

Liều Y Y không nghĩ Trần Tuấn Long lại hư hỏng như vậy. Đang ăn cơm mà lại có ý đồ xấu. Cô thấy Trần Tuấn Long chằm chằm nhìn mình, còn len lén cười. Liều Y Y thấy ánh mắt hẳn khác thường. Hồn dỗi vài lần mà Trần Tuấn Long vẫn không đưa mắt đi chỗ khác, cô đành phải cúi đầu ăn cơm, không để ý tới hẳn nữa. Và lại, thấy Trần Tuấn Long ngắm mình, trong lòng cô cũng thấy hạnh phúc.

Hai người ăn xong cơm, Liều Y Y đứng dậy dọn dẹp còn Trần Tuấn Long nhìn quanh căn hộ đơn giản mà cô đang trọ.*

Chỗ ở của Liều Y Y không lớn, nghe đâu cô sống khu nhà trọ ở Bắc Kinh, căn phòng rất bình thường. Trần Tuấn Long lấy làm lạ, với năng lực và thực lực của cô, cô không nên sống ở những nơi như vậy, thậm chí cũng không thấy cô có cái ghế cho riêng mình, đợi lát nữa hỏi cô ấy chuyện gì xảy ra mới được, Trần Tuấn Long vừa nghĩ vừa tiến tới chỗ ban công.

Vị trí của khu nhà Bách Thịnh không tệ lắm, kế sông Mã, từ ban công có thể thấy được Thành Phố Bắc Kinh phồn hoa, so với Trần Tuấn Long ở Hải Đào Hiên nơi đó, phố cảnh ở bên này xem ra náo nhiệt hơn một chút.

Chờ Trần Tuấn Long ngồi trở lại ghế salon, khi hẳn đang dò dẫm xem chương trình ti vi, Liều Y Y từ trong nhà bếp bưng ra một đĩa táo đã gọt vỏ. Phía trên có cắm sẵn mấy cây tăm, cô bê đến trước mặt của Trần Tuấn Long, sau khi đặt đĩa trái cây xuống, cô dùng tăm xiên một miếng táo, nhẹ nhàng đưa lên miệng Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long mỉm cười, há miệng khẽ cắn, táo ngọt lại có mỹ nhân bên cạnh, quả thực làm cho người ta si mê không ngừng.

Với tình cảnh này, khiến cho Trần Tuấn Long vô cùng dễ chịu, hẳn liệu một phen ôm Liều Y Y, sau đó cũng xiên một miếng táo, đưa tới trước mặt Liều Y Y, cô cười duyên há miệng cắn một bên miếng táo, ánh mắt trong veo của cô nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long, hẳn không tránh khỏi rung động, liền cắn miếng táo còn lại của Liều Y Y, hai người cứ như vậy, cuối cùng đã trao cho nhau nụ hôn, rất nhiều chuyện tiếp theo đó tự nhiên diễn ra.

Trần Tuấn Long cuối cùng một tay ôm lấy Liều Y Y hướng đến khuê phòng của cô. Liều Y Y then thùng ôm cổ Trần Tuấn Long, không dám nhìn hẳn. Kỳ thực mà nói, lúc này cô là người khiêu khích Trần Tuấn Long trước. Liều Y Y, cái quả táo này hàm chứa đáng vẻ phong tình vạn chủng. Cộng với đáng vẻ kiều mị động lòng người của cô. Khó trách Trần Tuấn Long không cảm lòng được.

Sau khi ẵm Liều Y Y lên giường, Trần Tuấn Long liền trút bỏ quần áo. Ở nơi này lúc trước đã từng xảy ra một đêm mặn nồng giữa hai người. Hẳn "ha ha" cười ác ý, ôm khuôn mặt hồng hào của cô, không ngừng động tình với cô, hai người quay cuồng trên giường.

Liều Y Y chủ động ghénh hóp với hẳn, tại chính căn phòng của mình, cô đã có một đêm tình hoàn hảo với hẳn, Liều Y Y không còn cảm giác trúc trắc hay then thùng như trước đây, thời khắc này cô đang hưởng thụ tình yêu mà hẳn dành cho cô.

So với lần đầu tiên điên cuồng, lần thứ hai này thật sự mê mang, bây giờ cô mới thật sự biết mình đang cần cái gì. Cho nên khi Trần Tuấn Long yêu cầu cô nằm sấp trên giường, cô đã chủ động nâng cái mông đầy đặn của mình lên, sau đó lẳng lặng chờ sự ân sủng của hẳn. Cô còn bắt chợt quay đầu lại, đôi mắt mọng mị quyến rũ, cái kiểu gọi tình này thật quyến rũ, đẹp diễm lệ khiến cho Trần Tuấn Long không kiềm được cảm xúc, hừng hực sinh lực. Hẳn đỡ Liều Y Y sau lưng, đứng ở bên mép giường, cảm nhận được nơi đó, chính mình đang tiến sâu vào thân thể của Liều Y Y, cảm giác thật chặt và sung sướng đầy khoái cảm. Sau đó hẳn chậm chậm tăng tốc độ đưa ra đưa vào.

Động tác của hẳn mỗi lúc một nhanh hơn, tiếng rên rỉ của Liều Y Y cũng chậm chậm vang lên, tất cả đều là âm thanh dâm đãng, đêm nay sẽ là một đêm mãnh liệt.

Trần Tuấn Long dừng lại ở chỗ đó phía sau lưng của Liều Y Y, hai tay hẳn mò lên vú của cô, đúng lúc đó Liều Y Y quay đầu lại đưa cái lưỡi thơm tho và hẳn đã hôn nồng nhiệt trên môi cô.

Sau một trận hôn nóng bỏng, cô vẫy vẫy cái đầu, mái tóc của cô rối tung lên để lộ phía sau lưng kia da thịt trắng mịn như tuyết. Trần Tuấn Long từ phía sau nhìn thấy, đặc biệt nhìn chằm chằm vào cơ thể của Liều Y Y, hết thấy đều tuyệt đẹp, hoàn mĩ. Trần Tuấn Long cúi người xuống dưới, có thể ngửi được mùi thơm từ cơ thể của cô phát ra, loại mùi này và mùi cơ thể của cô hòa quyện lẫn nhau, kích thích mạnh dục vọng của Trần Tuấn Long.

Mà lúc này, Liều Y Y quay đầu những nhéo với Trần Tuấn Long hừ hừ nói:

- Anh Long, cơ thể của em có đẹp không?"*

Đẹp, Trần Tuấn Long vừa hí hục làm việc, vừa gật đầu.

Ha hả...Ha hả...Liều Y Y cười duyên, lúc lắc cái mông đầy đặn, sau đó cứ tạo dáng bộ như vậy treu ghẹo Trần Tuấn Long:

- Kia.... Vú của người ta đầy đặn thôi, các cô kia có lớn như em hay không àh?

Trần Tuấn Long hai tay đang xoa nắn nơi nhũ nhi của cô, nghe được những câu nói dâm dăng của cô, hấn càng ra sức nắn bóp, Liều Y Y cũng bốn cọt với hấn như vậy, âm thanh rên rĩ mê người vang lên. Tiếng rên rĩ của cô đã không ngừng kích thích Trần Tuấn Long

Trần Tuấn Long cũng không nghĩ đến đêm nay Liều Y Y như thể con chim nhỏ nép vào người hấn, còn xu nịnh chính mình, xem ra có thể giải quyết hết thấy vấn đề trở ngại của họ. Liều Y Y trên giường thật biết cách xử sự, thành thực, Trần Tuấn Long vừa hí hục làm việc, vừa không khỏi cảm thán, dưới người mình luôn có một cô gái uyển chuyển hầu hạ, quả thực rất tuyệt vời, Trần Tuấn Long thích loại người bình thường thì thực nữ, trên giường lại là một cô gái phóng dăng.

Trần Tuấn Long đưa ra đưa vào càng lúc càng nhanh, làm Liều Y Y quay đầu lại, nũng nịu hỏi hấn:

- Long ca, người ta nơi đó căng lắm đó?

Trần Tuấn Long không ngờ Liều Y Y lại có thể hỏi như vậy, giờ phút này hấn đang bị mê hoặc lên tận mây xanh, làm sao chú ý đến nụ cười đạo đức giả kia của cô đang lộ ra. Trần Tuấn Long vừa hành sự, vừa trả lời nhanh, rất nhanh.

Kia...Liều Y Y một bên liêu lĩnh lắc mông đón chào, tiếp tục khiêu khích Trần Tuấn Long. Kia...Long ca, anh còn không mau làm cho người ta, người ta cần ở nơi đó, phải người tiến sâu vào chút nữa đi, cử động nhanh...Ừ...A... Em muốn anh, Long ca!

Liều Y Y nũng nịu gọi, đầu óc của Trần Tuấn Long nóng lên, chỉ thấy hấn mau đờ cái mông đầy đặn của cô, bắt đầu hoạt động liên tục, kịch liệt, Liều Y Y luôn luôn khiêu khích, kích thích hấn, mà Trần Tuấn Long chỉ nghĩ làm sao có thể giải phóng xuống hết tinh binh. Cuối cùng, Liều Y Y lắc mông dốc sức đón nhận, Trần Tuấn Long đội lên bên trong của cô, thoải mái bắn tinh dịch ra, sau đó hấn gục vào lưng của Liều Y Y, ôm ấp cô, nằm nghiêng ở trên giường.

Sau khi hai người hành sự xong, Liều Y Y vô cùng hưng phấn, liền phóng thích dịch của mình ra sau Trần Tuấn Long, cô vừa hưởng thụ tình yêu này lửa, một bên còn lắc mông bắt nhịp cho động tác của hấn. Làm cho hai người một nhàoai ngã gục xuống giường, cô nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của hấn sau khi hành sự xong, một cảm giác khoái trá ngập tràn tâm linh của cô.

Hóa ra Liều Y Y đối với trận đấu hai lần trước đó diễn ra giữa hai người, cô vẫn canh cánh trong lòng, hai lần trước cô đều bị Trần Tuấn Long đánh bại, đêm nay lần này, Liều Y Y có chuẩn bị, cô không chỉ dùng thân thể của mình khiêu chiến Trần Tuấn Long mà còn dùng ngôn ngữ trực tiếp kích thích hấn, kích thích nhất là dùng vũ khí đánh vào dục vọng ham muốn của Trần Tuấn Long. Liều Y Y cao ngạo phát hiện, càng như vậy sẽ làm cho Trần Tuấn Long điên cuồng. Cô đã đúc kết được từ những lần trải nghiệm trước đó, lần này xem như cô đã quang minh chính đại đánh bại Trần Tuấn Long ở trên giường.

Liều Y Y tay trái chống cằm, tay phải không ngừng vuốt ve cơ thể Trần Tuấn long, Trần Tuấn Long vừa mới có một trận hành sự kịch liệt, hơi mệt mỏi. Liều Y Y vừa vuốt ve cơ thể hấn, vừa”Ha hả” cười duyên, ánh mắt đầy ý khiến cho Trần Tuấn Long không khỏi hoài nghi, mình không phải làm cho cô thỏa mãn sao? Theo lẽ thường, chỉ có thỏa mãn mới khiến Liều Y Y cười thần bí như vậy. Rất nhanh hấn đã có đáp án. Đội Liều Y Y vuốt ve thân thể xong, chỉ thấy Liều Y Y cuối cùng đầy ý nói:

- Thế nào? Long ca, vừa rồi biểu hiện của anh, ha hả... bị em đánh bại đi, ha hả...

Thì ra là thế à, Trần Tuấn Long nhũn mảy, thò tay ra bóp cái mũi của Liều Y Y, em thật là một con tiểu hồ ly xảo quyệt, đợi chút nữa anh sẽ trừng phạt nhà em

Liều Y Y giả dối nháy mắt, nhìn trộm về phía bên dưới của Trần Tuấn Long, long mảy động đập phảng phất như là đang cười lên sự vô dụng của hấn. Trần Tuấn Long nhất thời chán nản, thò tay ra chỗ mông của Liều Y Y vuốt ve, Liều Y Y bị đau, xoay người ngồi trên mình Trần Tuấn Long, một phen nắm lấy sinh mạng của Trần Tuấn Long.

Lần này Trần Tuấn Long giải quyết trận địa không triệt để, trọng yếu của trận địa đã rơi vào tay”kẻ địch” rồi, hấn chỉ biết ngoan ngoãn giờ tay lên đầu hàng. Liều Y Y lần này dựa vào thực lực đánh bại Trần Tuấn Long, cô đương nhiên là rất phấn khởi, thấy bộ dạng giả bộ”đau khổ” của Trần Tuấn Long, mặc dù biết hấn cố ý dụ dỗ mình mở lòng, nhưng Liều Y Y cũng cười run rẩy hết cả người, trên tám thân lỗ lỗ run lên, hai thò ngọc trên bộ ngực của cô run lên vui sướng, ánh mắt Trần Tuấn Long lập tức phát sáng lên. Mà lúc này Liều Y Y cảm thấy cô đang nắm giữ sinh mạng của Trần Tuấn Long, đột nhiên, cô “A” một tiếng, xoay người nhìn lại, bộ vị của hấn đang bị cô nắm giữ chặt trong tay đang nóng, nhảy lên.

“A” Liều Y Y hô to một tiếng, vội vàng bỏ tay ra, khi cô quay đầu, hai bàn tay lực lưỡng của Trần Tuấn Long nắm chặt cánh tay cô, sau đó chính bản mặt xấu xa của hấn tươi cười.

Y Y, Trần Tuấn Long ha hả cười, nghiêng người để cho Liều Y Y ở dưới thân mình, dường như trận đấu của chúng ta còn chưa hoàn toàn kết thúc, vừa rồi thôi Ha hả, coi như là tập thể dục đi, coi như người thắng ta một trận, chúng ta bây giờ bắt đầu lại được không? Trần Tuấn Long dù bận vẫn ung dung, Liều Y Y đang nằm dưới thân thể của hấn, cô lúc này làm sao dám trả lời Trần Tuấn Long, cô cắn chặt môi, không nói lời nào. Trần Tuấn Long cũng không vội vàng, hấn chậm rãi treu đùa Liều Y Y, vừa nghĩ tới lúc này hấn bị cô xỏ mũi, nhìn thấy dáng vẻ đầy ý của cô, Trần Tuấn Long hận đến tận xương tủy, được Liều Y Y à, người dám tính kế ta, xem ta sẽ xử lý người như thế nào. Trần Tuấn Long vừa nghĩ, nhưng hấn vẫn không ngừng hoạt động, hai tay bắt đầu vuốt ve trên thân thể của Liều Y Y, các bộ phận nắn cảm của cô bắt đầu run lên, khi hấn hôn lên cổ của Liều Y Y, bộ hạ của hấn

cứng lên khiến cho cửa ngọc của Liễu Y Y không chịu nổi sự monoton của hắn, đã sớm tràn trề dịch.

Liễu Y Y giờ phút này không có tiếng rên rỉ, chỉ thấy cô thẹn thùng cầu xin nói:

- Long ca, đừng...

Đáng tiếc đã muộn, Trần Tuấn Long nhắm vào và kiên quyết không tha thứ, tiếp tục dần sâu vào trong, làm “A...” tiếng rên rỉ của cô thật dài, cô rất nhanh đã lạc phương hướng mê muội rơi vào những trận chiến của Trần Tuấn Long

Ở trong trận chiến, Trần Tuấn Long đã lấy được quyền khống chế tuyệt đối, cũng thắng lợi cuối cùng nhất! Trần Tuấn Long nhìn lại trong lòng mình, Liễu Y Y đã ngủ thật say, bất giác hắn cảm thấy trời tạo cho cô ấy một hình thể tuyệt mỹ, giờ phút này Liễu Y Y ngủ thật say, long mi thật dài, bộ ngực hơi phập phồng, nơi đó thực như thật mềm mại, theo ánh mắt của Trần Tuấn Long di chuyển xuống dưới, hắn rốt cuộc không kìm nổi, nở nụ cười, thò ngọc của Liễu Y Y đã ướt nhẹp, nhà người cuối cùng chẳng phải ngoan ngoãn thần phục dưới ta sao, uyển chuyển hầu hạ ta. Trần Tuấn Long đắc ý nghĩ.

Đột nhiên, từ chỗ đồng quần áo nơi đó truyền đến tiếng chuông, chuông điện thoại của hắn vang lên. Trần Tuấn Long cau mày, hắn sợ đánh thức Liễu Y Y, vội vàng hạ thấp người tiếp cuộc gọi.

Long ca, anh rốt cuộc có đến không, chúng tôi nhất đại bang đang ở tại nơi này, mọi người đều đợi anh à, mau đến đây. Trong điện thoại vẫn là giọng hồn dỗi của Dương Hân.

Tốt lắm, tốt lắm, tôi đã biết, mọi người chơi một chút đi, tôi một lát nữa sẽ đến. Trần Tuấn Long trả lời, sau đó cúp máy, hắn nhìn Liễu Y Y vẫn đang ngủ say, cô hôm nay vì có trận chiến với Trần Tuấn Long đã mệt mỏi cả buổi sáng, buổi chiều lại có một cuộc chiến ở Từ Thế Lâm, vừa rồi lại liên tràng đại chiến cho nên đã mệt mỏi không chịu nổi, Liễu Y Y ngủ rất sâu. Trần Tuấn Long cúi người đi qua, khẽ hôn lên gương mặt của nàng, Liễu Y Y trong lúc ngủ mơ “Oh” lên một tiếng, Trần Tuấn Long khẽ gọi:

- Y Y, Y Y.

Liễu Y Y làm bầm, Trần Tuấn Long ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói:

- Y Y, anh có việc đi trước, em ở lại nghỉ ngơi được không?

Oh, Liễu Y Y dường như còn chưa tỉnh ngủ trả lời Trần Tuấn Long, sau đó hắn rón rén mặc quần áo tử tế, nhìn Liễu Y Y ngủ, hắn không kìm nổi lại cúi người hôn nàng, còn đưa bóp nhẹ vú của cô, lúc này mới xoay người rời khỏi.

Hắn lái xe chạy về đường Bắc Đại, Trần Tuấn Long nhận điện thoại của Sơn Kê, Sơn Kê nói sự việc buổi chiều mà hắn dặn dò đã làm tốt rồi.

Hóa ra Sơn Kê đã liên hệ với đạo diễn Đỗ kia, thông qua quan hệ của ông ấy. Lần lượt tìm được mấy vị giám khảo cho cuộc so tài lần này, dưới sự dục dỗ cường bức của Sơn Kê, mấy vị giám khảo kia đều xuống nước. Sơn Kê lại nói cho Trần Tuấn Long, hắn đã liên hệ hai công ty đầu cơ cổ phiếu tin ngắn, đều trả bằng tiền mặt, 50 vạn tại nơi của bọn họ, khiến cho bọn họ ngày mai sau khi trận đấu bắt đầu liền thao tác cụ thể. Sơn Kê nói hai công ty đầu cơ cổ phiếu tin ngắn đã đánh cam đoan, đến lúc đó bọn họ sẽ tổ chức 200 máy tính, hơn một ngàn thẻ SSIM, số phiếu nhất định là đệ nhất danh.

Chẳng qua Trần Tuấn Long ngược lại không có hứng thú với chuyện này, Trần Tuấn Long chỉ hỏi Sơn Kê, sắp xếp cho hắn buổi chiều tìm hiểu sự tình của tên mập kia, không biết hắn tra được như thế nào. Sơn Kê đành phải thành thật nói giúp, nói sự việc còn đang tiến hành.

Trần Tuấn Long nhũn mày, bảo hắn hành động nhanh lên, Trần Tuấn Long đối với tên mập kia cảm thấy có hứng thú. Sự việc của Kim Ngọc Châu, hắn quyết định thôi phỏng cô lên. Kết cục đã định rồi.

Sau khi Sơn Kê nghe xong điện thoại, Trần Tuấn Long gặp phải đèn đỏ ở trước mặt, thế là hắn bèn dừng xe. Đợi đèn xanh bật lên, khi hắn muốn khởi động lại xe, “Ồ” một tiếng, mặc dù đèn đỏ ở hướng khác đã bật lên, nhưng vẫn có hai chiếc xe thể thao khoa trương tốc độ nhanh chóng phóng qua ngã tư đường, không cần phải nói, mấy tay lái xe ở kinh thành rất thành thạo nghề.

Nhìn hai chiếc xe thể thao chạy nhanh như chớp, Trần Tuấn Long nghĩ chính mình cũng nên trang bị cho mình một chiếc xe tốt. Đây chiếc xe SPARK ở trong trường học là khiêm tốn, chẳng qua trong xã hội, chỉ muốn để cho người khác xem thấp mình, phải biết Trần Tuấn Long giờ là Lão đại một tay che trời của kinh thành hắc đạo rồi, hơn nữa hắn hiện tại chuẩn bị thông qua Liễu Y Y, tiến hành một loạt buôn bán đầu tư, mặc dù hiện tại hắn còn tránh mặt, chỉ đứng đằng sau mọi chuyện, nhưng rốt cuộc vẫn là muốn công khai, đây kỳ thực mới là mục đích chính cuối cùng của hắn, đem mình khoa trương ra ngoài, để cho những đối thủ biết, Trần Tuấn Long lại quay trở lại.

Tuần trước thông qua cuộc đua xe, Trần Tuấn Long đã quen được hai tỷ muội sinh đôi, dường như đại ca của các cô là nhân vật rất giỏi, người như vậy hắn về sau rất cường tráng. Trần Tuấn Long nghĩ một chút, xem ra ngày mai nếu có rãnh phải đi chọn một chiếc xe mới. Trần Tuấn Long hiểu được, người thuộc loại thượng lưu, chỉ có những người cùng cấp với họ, họ mới nhận ra và cho giá nhập, nếu không tuyệt đối là không vào được phạm vi của họ. Trần Tuấn Long quyết định trà trộn vào tầng lớp thượng lưu của xã hội, mà tất cả điểm vào hắn cũng chọn xong, chính là muốn gián tiếp thông qua từ Thương Yên Vũ hai tỷ muội. Không biết như thế nào, Trần Tuấn Long đối với cặp song sinh tỷ muội kia rất có hứng thú, đây cũng có lẽ là khiêu chiến với chính mình, Trần Tuấn Long vừa nghĩ, vừa tăng lớn chân ga, chạy xe về phía trước.

Khi hắn bước vào tụ điểm sành Mầu đơn, bên trong Chu Tư Mai đang cầm micro hát bài tình ca, mọi người thấy Trần Tuấn Long đến, ào ào tới hỏi, Tăng Kiến Hoa bọn họ đang gọi “Longca”, “Lão Đại”, còn Dương Hân, Quách Uyển Thiên các cô gọi “A Long” “Long ca”.

Chu Tư Mai thấy Trần Tuấn Long bước vào, cô vừa ca hát vừa ngoái đầu về phía hắn. Trần Tuấn Long chỉ mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế Sofa, một

tay ôm Dương Hân, sau đó cười hỏi:

- Tôi không có mượn à, mọi người đang hát nhạc gì vậy?

Long tẩu vừa rồi hát nhất thủ không tồi, hiếm khi nghe được cô hát, đáng tiếc Long ca người lại không ở đây. Tầng Kiến Hoa ngồi ở ghế sofa bên đó, nhưng hẳn hay thăm dò khen tặng Dương Hân, Dương Hân nghe hẳn nói rất đặc ý, kỳ thật đêm nay tòa sáng chỉ có Chu Tư Mai và Kim Ngọc Châu, các cô mới là diễn viên chính. Hai cô đã đem buổi biểu diễn cho trận đấu đêm mai diễn trước, đánh giá hai giọng hát, mọi người đều nhiệt tình cổ vũ cho sự xuất sắc của bọn họ, còn Dương Hân chỉ hát mấy bài ruột mà thôi.

Đội Chu Tư Mai hát xong, tất cả mọi người đều vỗ tay cổ vũ cô, sau đó Chu Tư Mai đem micro đưa đến cho Trần Tuấn Long, mọi người đều náo nhiệt cổ vũ, mọi người đều yêu cầu Trần Tuấn Long hát một bài, Trần Tuấn Long cười lục tìm bài nhạc, trong đó có một bài đặc biệt phản ánh ánh mắt của hắn, hắn dùng ngón tay cái chỉ người ca, mỉm cười để cho Dương Hân khởi xướng.

Dương Hân cúi đầu, mặt mũi đỏ bừng, chẳng qua lòng của nàng rất vui sướng, thế là cầm lấy cái điều khiển vì Trần Tuấn Long chọn bài. Thừa dịp lúc rảnh rỗi, Trần Tuấn Long cầm lấy micro nói:

- Tiếp theo, tôi đặc biệt chọn một ca khúc, tôi muốn đem bài hát này dành tặng cho một cô gái ta yêu thích. Trần Tuấn Long vừa nói vừa nhìn Dương Hân đang cười.

Phía dưới mọi người nghe xong, đều vỗ tay ủng hộ, tất cả mọi người nhìn về phía Dương Hân, Trần Tuấn Long không cần nói cũng biết, không cần nói mọi người cũng biết cô gái mà hắn thích nhất là ai

Người này nhất định là Dương Hân. Hóa ra vừa rồi tới tụ điểm này, Dương Hân đã sớm vụng trộm báo cho Dương Hiểu Nhân bọn họ, kêu mọi người đừng cho Chu Tư Mai và Kim Ngọc Châu hai cô biết Trần Tuấn Long Và Quách Uyển Thiên và cô có quan hệ, dù sao trong mắt của Dương Hiểu Nhân bọn họ, Quách Uyển Thiên và Dương Hân sớm đã là Long tẩu của bọn họ. Nhưng trong mắt người ngoài, các cô và Trần Tuấn Long có quan hệ gì, vẫn còn có chút kinh thế hãi tục. Cho nên Dương Hân không muốn để cho Chu Tư Mai và Kim Ngọc Châu các cô biết, Dương Hiểu Nhân bọn họ cũng lý giải, trường hợp trước công chúng, bọn họ chỉ xưng hô Dương Hân là Long tẩu, cũng là cao hứng hô. Quách Uyển Thiên tạm thời không ở đây, cô không có ý kiến gì.

Khi bài hát hiện lên trên màn hình, mọi người mới kinh ngạc hô lên, đều ghé mắt nhìn thì ra là thế.

Trần Tuấn Long chọn là bài hát nổi tiếng trước đây 《Lang yêu túy, bởi vì Trần Tuấn Long trước đây đã từng nghe ca khúc này qua radio, hẳn cũng khá thích bài hát này, bài hát hàm ý chuyện tình đau buồn xa xưa, đặc biệt là ca từ rất bi thương, cứu hắn chính là túy loại gì, nội dung thật cổ quái, dường như rất thịnh hành. Ngoài ra, Trần Tuấn Long còn thích âm tiết làm lay động lòng người.

Cho nên Trần Tuấn Long dùng âm thanh độc đáo mê hoặc hát lên bài hát này. Mọi người lắng nghe chăm chú, Trần Tuấn Long quả thật hát không tồi, hơn nữa tên bài hát này có ngụ ý. Ý Trần Tuấn Long là “Lang” còn Dương Hân là “Túy”, “Túy” lại hòa âm với Dương Hân, cho nên khó trách vừa rồi Trần Tuấn Long chọn bài hát vào thời điểm này khiến cô cảm động, mọi người rất khâm phục sự linh hoạt của Trần Tuấn Long, biết chọn ca khúc.

Trần Tuấn Long vừa hát, vừa nắm tay Dương Hân, tỏ tình nhìn cô, hẳn tạo cho cô sĩ diện trước mặt mọi người. Đội hẳn hát xong, tất cả mọi người đều ủng hộ hai người.

Mặt của Dương Hân còn nóng ran” thần sắc xinh đẹp, cô hợp xướng với Trần Tuấn Long đại sắc đại tài, Trần Tuấn Long thỏa mãn yêu cầu của cô, hai người đã hoàn thành biểu diễn trước mặt mọi người, cả sân khấu người xem đều hân hoan.

Đêm nay mọi người chơi thoải mái, lúc đi về Lưỡng Hào Hoa khí phách phái Định Lạp dẫn Quách Uyển Thiên, Chu Tư Mai còn có bạn gái Dương Hiểu Nhân, Dương Hân trước tiên đưa bọn họ về ký túc xá, sau đó cô cùng Kim Ngọc Châu cùng nhau quay về Hải Đào Hiên. Mà Trần Tuấn Long và Dương Hiểu Nhân hai người hai xe phân nhau chở Tầng Kiến Hoa, Khương Hồng Đào về ký túc xá.

Kim Ngọc Châu đang tắm vòi sen ở trong phòng tắm, cô lần đầu tiên hưởng thụ phòng tắm bằng máy tính xa hoa tráng lệ như vậy, ngoài tắm bằng vòi sen còn có CD, điện thoại tiếp nhận điện âm tường vãn vãn, hơn nữa còn có tắm hơi, trong một phòng tắm xa hoa tráng lệ, thư thái như vậy, quả thực là một loại hưởng thụ, nước ấm đã xóa tan đi toàn bộ sự mệt mỏi của một ngày. Xem ra Dương Hân và Trần Tuấn Long bọn họ thật sự biết hưởng thụ cuộc sống, Kim Ngọc Châu một bên kỳ cộ thân thể, bên ngoi gác nghĩ, nhìn cơ thể già nua trong gương, còn Dương Hân thì tinh khiết yêu kiều, Kim Ngọc Châu không tránh khỏi lấy chính mình so sánh

Với Dương Hân, Ừ, Dương Hân rất là đẹp, nhưng cô so với mình trước kia còn thua một chút, chẳng qua hiện tại Kim Ngọc Châu lại phát hiện thân thể Dương Hân càng ngày càng thành thực, hơn nữa khuôn mặt xem ra cũng dịu dàng đi rất nhiều, so với mình bộ ngực của Dương Hân căng tròn lên rất nhanh, không biết khoảng thời gian này cô ấy nuôi thân thể như thế nào, giữ gìn như thế nào mà đẹp như vậy, đợi chút nữa thỉnh giáo cô ấy mới được.

Kim Ngọc Châu tắm rửa xong đi ra, ngồi ở cạnh giường hong khô tóc, Dương Hân liền nằm lý trên giường, chỉ thấy hai chân sau của cô nhếch lên, đan chéo vào nhau, cô đang gọi điện thoại cho Trần Tuấn Long.

Dương Hân hôm nay quả thật hưng phấn, Trần Tuấn Long chung quy làm cho cô từ ngạc nhiên đến vui mừng. Đặc biệt tối hôm nay hẳn vì mình mà hát ‘Lang yêu túy, Dương Hân phát hiện, mình chính là con cừu con thuần khiết, lại yêu Trần Tuấn Long đầu đại sắc lang mà không thể tự kiềm chế được.

Trần Tuấn Long trong điện thoại nhờ Dương Hân ngày mai cùng hắn đi có việc, chuyện gì thì hắn không nói rõ, một dáng vẻ thần bí. Dương Hân hỏi vài lần Trần Tuấn Long đều là cười mà không trả lời, Dương Hân đành phải thôi.

Sau khi gác điện thoại xuống, cũng là lúc Kim Ngọc Châu lau khô tóc, cất khăn mặt, sau Kim Ngọc Châu đẩy Dương Hân, sau đó hỏi: "À Dương Hân, ta xem thân hình của người trước kia so với ta kém nhiều. Nhưng lần này nhìn thấy người, ta phát hiện thân hình của người đầy đặn hơn, muốn hỏi một chút người có cái bí quyết gì sao? Chẳng lẽ, nước của Bắc Kinh nuôi người đẹp ra như vậy phải không?"

Nghe được Kim Ngọc Châu hỏi như vậy, Dương Hân lập tức xoay người, ngồi dậy, kéo tay Kim Ngọc Châu cao hứng hỏi:

- Thật sự? Thân hình của cậu, thật sự so với trước kia đẹp hơn phải không?"

Kim Ngọc Châu nhìn đánh giá cẩn thận Dương Hân một lúc, gật đầu nói:

- Ừ, thật sự. Nói xong cô còn dùng tay chỉ chỉ bộ ngực Dương Hân. Nói tiếp:

- Đặc biệt cậu nơi đó, đầy đặn lên nhiều. Chính cậu không có cảm thấy được sao? Còn nữa, mình xem hiện tại da của cậu so với mình đẹp rất nhiều. Cậu dùng cái gì trang điểm mà có hiệu quả nhanh như vậy.

Dương Hân mặt đỏ lên, đưa tay sờ một chút khuôn mặt của mình, sau đó nói:

- Mình đâu có dùng cái đồ gì trang điểm à, ha ha... Hoá ra trong khoảng thời gian này, Dương Hân và Trần Tuấn Long hàng đêm có đêm xuân. Thân thể Dương Hân được hưởng quả ngọt của tình yêu nên càng thêm hoàn mỹ, cô thấy Kim Ngọc Châu hỏi như vậy, cho nên mới ngượng ngùng đỏ mặt, lại âm thầm đắc ý, này bí quyết của sắc đẹp, cô khẳng định không thể để cho Kim Ngọc Châu biết được.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 88: Hoạt Động Thể Thao(1-2-3-4)

Kia... Như vậy à, cho phép tôi xin ý kiến giám đốc của chúng tôi được không? Nhìn thấy Trần Tuấn Long dường như chắc như đinh đóng cột, nhất định phải mua chiếc xe Bugatti, cô bán hàng kia bắt đầu phấn khởi, tay cô có chút phát run, nếu mình có thể đạt được quả làm ăn này, kia quả thực chính là giàu to rồi.

Trần Tuấn Long mỉm cười khoát tay đi theo cô. Sau đó dẫn ba cô nương cùng tiến đến trông xe, không chỉ có một mình Trần Tuấn Long thích, mà ngay cả Dương Hân các cô thấy nó cũng thích, sờ mãi không buông tay. Chiếc xe Bugatti, uy long quả thực là hình dáng hoàn mỹ.

Chẳng qua Quách Uyển Thiên không phải không có lo lắng hỏi Trần Tuấn Long:

- Long ca, anh thật sự muốn mua chiếc xe xa hoa cao quý như vậy sao?

Trần Tuấn Long một bên vuốt ve chiếc xe Bugatti, một bên quay đầu hỏi: - Làm sao vậy, có vấn đề gì sao? Anh rất thích a, Uyển Thiên, mong ước của một người đàn ông là có chiếc xe sang trọng, có thể có được một chiếc xe đẳng cấp thế giới như vậy, anh vốn không có gì tiếc nuối. Hẳn lúc này đi đến chiếc xe, thấy động cơ phản động thoát khí ra bốn bề xung quanh, cả chiếc xe hiện lên hình giọt nước, đã đập vào mắt hẳn một cách mãnh liệt, chiếc xe có vẻ cao quý bất phàm. Trần Tuấn Long càng xem càng thích.

Rốt cục, cô bán hàng kia vội vàng dẫn một vị nam quản lý tới, sau đó cô giới thiệu nói:

- Trần tiên sinh, vị này chính là Lục tổng giám đốc công ty của chúng tôi, tôi nghĩ vấn đề về giá cả xe hẳn có thể trả lời anh.

Vị Lục tổng giám đốc nở nụ cười rất tự nhiên, sau đó đưa danh thiếp ra, còn nói những lời làm nhảm, càng về sau Trần Tuấn Long càng không muốn nghe, phất tay một cái hỏi:

- Lục tổng giám đốc, anh nói thẳng với tôi đi. Chiếc xe Bugatti, uy long rốt cuộc là bao nhiêu tiền.

Trần Tuấn Long nghiêm mặt, nhất định mua chiếc xe này, vị Lục tổng giám đốc vò đầu, khả khả một chập lâu mới đưa ra giá 1800 vạn nhân dân tệ. Giá trên trời, nhất định là giá trên trời. Dương Hân các cô sau khi nghe xong đều ngây dại chỉ có Trần Tuấn Long cười cười gật đầu, hẳn còn đang suy nghĩ.

Chuyện còn lại tự nhiên dễ xử lý, Trần Tuấn Long cùng cô bán hàng kia đi ra ngoài làm thủ tục, nhưng 1800 vạn khoản tiền thật sự là quá lớn, nhờ ngân hàng chuyển khoản mới được, Trần Tuấn Long để tài vụ bọn họ tạo cho hắn tài khoản, sau đó hắn gọi điện thoại cho Sơn Kê, giao phó cho y giải quyết. Sơn Kê đồng ý, ngay lập tức đi.

Mà Quách Uyển Thiên và Kim Ngọc Châu còn giống như đang ở trong mộng, các cô nghĩ không ra tại sao Trần Tuấn Long lại tốn nhiều tiền như vậy mua chiếc xe thể thao cao cấp xa hoa.

Vị Lục tổng giám đốc kia vẫn theo toàn bộ hành trình cuộc mua bán, Trần Tuấn Long hiện tại đã là khách quý của bọn họ, không phục vụ tốt là không được. Khi Trần Tuấn Long ở chỗ bọn họ hỗ trợ làm thủ tục, đồng thời cùng Lục tổng giám đốc nói chuyện phiếm. Trần Tuấn Long thuận miệng hỏi hiện tại thị trường ô tô bán được không, Lục tổng giám đốc cười mà không đáp, nhưng thấy tình hình cửa hàng của bọn hắn, khách tới rất nhiều, công ty bọn họ chuyên môn nhập xe Đức, chạy bằng xăng trên đường, có một số nhãn hiệu xe rất thích hợp cho mọi tầng lớp khách hàng. Chất lượng sản phẩm xe Đức còn tại đó nhưng buồn bán tự nhiên kém, chẳng qua Trần Tuấn Long đối với ông chủ bọn họ rất có hứng thú, vừa rồi dừng nhìn vào sổ tiền Lục tổng báo giá cho Trần Tuấn Long 1800 vạn, bên trong còn có nhiều vấn đề.

Trần Tuấn Long đưa ra yêu cầu là bán đứt độc quyền chiếc xe này ở đại lục, như vậy hắn chỉ thanh toán hơn 400 vạn, nhưng phía sau ông chủ lại trực tiếp ra giá đến 1 800 vạn. Trần Tuấn Long biết, đây là điểm mấu chốt của bọn hắn, chỉ cần mình lái chiếc xe cực sang chạy trên đường phố Bắc Kinh, tin rằng một số công tử có tiền thấy đều đồ mắt, có thể nói, 1800 vạn đối với một số kẻ có tiền mà nói chẳng thấm thía vào đâu, bây giờ với chức vụ trưởng phòng đều có thể kiếm được số tiền đó.

Tin tưởng chiếc xe cao cấp này chỉ cần đánh tiếng. Nhất định sẽ kéo mọi người đến cửa hàng bọn họ, Trần Tuấn Long tưởng tượng đến lúc đó những kẻ có tiền tìm đến công ty bọn họ, công ty này nhất định kiếm được lợi nhuận rồi.

Chẳng qua ông chủ kia là vị rất khôn khéo. Trần Tuấn Long tuy rằng chưa thấy qua con người của hắn, nhưng giữa hai người từ khi so đo giá cả đã biểu hiện ra tính cách. Trần Tuấn Long phán đoán, ông chủ kia cũng có thể phỏng chừng đến phản ứng mua xe của thị trường Bắc Kinh, mua xe nhất định sẽ có người đến mua, nhưng không phải người nào cũng mua được xe, nếu Trần Tuấn Long có ý độc quyền chiếc xe này, hắn cũng xem như kiếm tiền. Xem ra hắn đối với thị trường Bắc Kinh rất am tường, người mà có thể mở một công ty có quy mô lớn như vậy hẳn là người tài ba.

Ông chủ của các người rất biết buôn bán à, chỉ một cuộc điện thoại, kiếm đủ của ta 300 vạn. Ha ha... Trần Tuấn Long trêu ghẹo nói, hắn không để ý 300 vạn. Hắn đối với ông chủ chỉ quan sát một cách tò mò. Ông chủ của các người là người như thế nào? Hắn nói bóng nói gió hỏi Lục tổng giám đốc.

Lục tổng giám đốc cũng không nghĩ đến Trần Tuấn Long có thể hỏi như vậy, hắn ha hả cười nói:

Bà chủ của chúng tôi, bà ấy à, ha ha đúng là người có bản lĩnh, chúng tôi đều phải học tập bà ấy. Dường như hắn đối với bà chủ này tương đối giữ bí mật, cũng không có lộ ra những thứ tin tức gì khác. Trần Tuấn Long bắt quạ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, thấy Lục tổng giám đốc giữ bí mật. Hắn thì cười cười, không hề truy vấn.

Cô bán hàng kia hỏi Trần Tuấn Long có muốn chọn bảng số xe không, Trần Tuấn Long đương nhiên nói muốn, lúc này Dương Hân các cô cũng đi tham quan xong gương sảnh, đang được người bán hàng dẫn đi ra. Dương Hân rất vui vẻ, sau khi đến trước mặt Trần Tuấn Long cô nắm lấy tay Trần Tuấn Long phe phẩy, cô nhớ tới vừa nãy đến chỗ này Trần Tuấn Long đã đồng ý mua một chiếc xe cho cô.

Người đẹp vừa rồi ở bên trong đã nhìn thấy một chiếc xe thể thao rất đẹp, cô còn yêu cầu ngồi lên ghế lái thử. Cuối cùng hỏi giá cả. Cô cân nhắc nên để Trần Tuấn Long mua cho cô một chiếc, qua việc mua xe hôm nay, cô cuối cùng biết chính mình nhất định được bảo bối. Trần Tuấn Long không phải là người có tiền bình thường.

Tuy rằng Dương Hân không phải cái loại người giàu có lắm tiền, nhưng chẳng qua bạn trai của cô lại có tiền như vậy, sao không để cho hắn mua xe cho cô, cô âm thầm cao hứng. Dương Hân bây giờ còn may mắn, cũng may thời điểm đó cùng Quách Uyển Thiên cạnh tranh, cô một mực vẫn không buông tha cho Trần Tuấn Long, nếu không cô tổn thất lớn rồi, điều này cũng xem như duyên phận, cao ngạo như Dương Hân hai cô lại cùng yêu một người, cô có chút canh cánh trong lòng, chẳng qua bây giờ nhìn thấy Trần Tuấn Long đối với cô tốt như vậy, cô cũng phải đặc biệt để ý đến hắn. Trần Tuấn Long mặc dù thần bí, nhưng đối với Quách Uyển Thiên và cô thật sự không tệ. Dương Hân hiện tại sao có thể từ bỏ ý định kết giao với Trần Tuấn Long.

Dương Hân đem suy nghĩ của cô nói với Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cười, gật đầu đáp ứng cô nói:

- Không thành vấn đề à, anh đã nói rồi, chỉ cần em thích, em muốn cái gì anh cho em cái đó. Ha ha không nhớ lúc trước anh nói, phải đợi em thi đậu bằng lái xe anh mới có thể mua cho em đó sao. Ha ha...

Dương Hân cảm thấy mình quá hạnh phúc, khi Trần Tuấn Long nói ra câu nói kia không có chút né tránh, coi như đứng trước nhiều người nói, mọi người hiện tại đều rất hâm mộ nhìn cô, lòng hư vinh của Dương Hân lại một lần nữa bùng lên mãnh liệt. Cô ôm cánh tay Trần Tuấn Long, nhón hai chân nhẹ nhàng hôn má của Trần Tuấn Long.

A Long, em yêu anh. Đây là Dương Hân chân tình bày tỏ cảm xúc, em trở về phải đi học lái xe, đến lúc đó anh đừng giờ trò đùa già, Dương Hân cuối cùng nói với Trần Tuấn Long như vậy.

Trần Tuấn Long chỉ có cười cười, nhìn Quách Uyển Thiên và Kim Ngọc Châu bên cạnh, hắn gật đầu Quách Uyển Thiên, làm người đương nhiên không thể trọng bên này khinh bên kia. Mà Kim Ngọc Châu đứng bên cạnh Quách Uyển Thiên, cô không biết Trần Tuấn Long mỉm cười với Quách Uyển Thiên, Kim Ngọc Châu nghĩ đến Trần Tuấn Long đang mỉm cười với cô, lập tức cô không khỏi thẹn thùng, cô cúi đầu, không dám nhìn Trần Tuấn Long, tim đập như hươu chạy, đập bịch bịch. Cô hiểu lầm Trần Tuấn Long cũng có tình ý với cô, cô trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nhưng Quách Uyển Thiên đứng bên cạnh đó đương nhiên hiểu rõ ý Trần Tuấn Long, cô cũng khẽ mấp mí, xem như trả lời Trần Tuấn Long. Quách Uyển Thiên so với Dương Hân lòng hư vinh của cô không có mãnh liệt như Dương Hân. Dương Hân là con gái một, gia đình lại có điều kiện ưu việt, bình thường đã là tiểu công chúa, cho nên từ lâu cô đã coi trọng hư vinh rồi.

Mà Trần Tuấn Long đối với người yêu của mình, hiện tại đều rất yêu chiều, hắn thích các cô, đương nhiên đem lại hạnh phúc cho các cô, bất luận Dương

Hân tốt hơn cô, Quách Uyển Thiên cũng không ganh tỵ. Chính là giống Tiểu Vũ, Tiểu Mẫn các cô, hân đều yêu thương giống nhau cả.

Lập tức Trần Tuấn Long nhờ Dương Hân chọn bảng số xe, Dương Hân khéo léo, cô nói muốn tìm dãy số may mắn, thế là liền nghĩ tới số xe CJL-888. Nhưng đã bị Trần Tuấn Long đánh rớt, có thể sử dụng dãy số khoa trương như vậy, chiếc xe thể thao cao cấp đã đủ chứng minh phong cách, lại chọn thêm dãy số phong cách cho nó, không bị sốc mới là lạ, hơn nữa, 888 thì tầm thường a. Hân đem suy nghĩ này nói với Dương Hân, Dương Hân nở nụ cười, Dương Hân nói cô thích cảm giác sốc, đôi nhân xử thế cường thế chút.

Không phải Trần Tuấn Long hân gọi điện thoại không cần thận, chỉ có điều hân thấy Dương Hân và Quách Uyển Thiên lại không ở bên cạnh mình, Kim Ngọc Châu đối với chuyện tình hân là không biết, hơn nữa cô hiện tại đang cùng chuyên gia trang điểm nói về hóa trang như thế nào cho trận đấu tới nay, cho nên Trần Tuấn Long mới dám ở trong này nhỏ giọng nghe điện thoại, nhưng hân nghĩ hay là đi đến một nơi vắng vẻ tán gẫu, miễn tránh tạo thành một số hiểu lầm không cần thiết. Hân từ phía sau đụng đụng Kim Ngọc Châu, ý bảo chính mình sẽ đi ra một nơi khác gọi điện thoại.

Kim Ngọc Châu mỉm cười gật đầu, ý bảo Trần Tuấn Long cứ đi đi. Tuy rằng vừa rồi cô căng cái lỗ tai nghe trộm được Trần Tuấn Long trò chuyện, nhưng cô cũng không dám chắc Trần Tuấn Long đang nói những thứ gì. Chuyện của người ta mình không nên can thiệp. Cô nhìn thấy Trần Tuấn Long cầm điện thoại vừa nói vừa cười bỏ đi, Kim Ngọc Châu cảm thấy cô đơn vắng vẻ có chút khó chịu. Phải biết rằng vừa rồi chỉ cần Trần Tuấn Long ở bên cạnh cô, Kim Ngọc Châu dường như có thêm sức mạnh, tràn đầy động lực làm việc, suy nghĩ của cô thể hiện rõ trước mặt Trần Tuấn Long.

Cách nghĩ kỳ quái này đang chậm rãi giày vò lấy cô, khi chuyên viên trang điểm đem tới một kiểu tóc, chuẩn bị làm đầu cho cô, cô nhìn trong gương thấy Trần Tuấn Long đẩy cánh cửa của tiệm uốn tóc. Một bên gọi điện thoại, một bên mỉm cười đi ra ngoài.

Nhìn theo dáng Trần Tuấn Long rời khỏi. Kim Ngọc Châu hơi khó chịu, Trần Tuấn Long muốn đi nơi nào, nhưng lúc này nhà tạo mẫu tóc bắt cô ngừng đầu lên sửa sang lại tóc cho cô.

Trần Tuấn Long bây giờ đón taxi liền hướng về cao ốc quang vinh, Liễu Y Y nói cô đang ở Tà Tự Lâu đợi hân, cũng may tiệm uốn tóc cách cao ốc quang vinh không xa, Trần Tuấn Long rất nhanh liền chạy tới.

Cửa Tà Tự Lâu đúng là có mặt mũi, nơi này tổng thể đều có lính bảo an địa phương giám thị hệ thống. Cho nên tầng này của Tà Tự Lâu Trần Tuấn Long cảm thấy rất an toàn, người không có mặt mũi căn bản vào không được. Nhưng hiện tại biết mặt mũi thì chỉ có hai người, là Liễu Y Y và hân mà thôi, công ty Dương Quang Chứng Khoán còn chưa làm xong

Đi đến văn phòng nơi đó, Liễu Y Y đã ngồi ngay vị trí vốn là của hân, đang gõ máy tính, nhìn thấy Trần Tuấn Long đi tới, cô không thèm liếc mắt nhìn Trần Tuấn Long một cái, vẫn tiếp tục đánh máy tính.

Trần Tuấn Long ngượng ngùng ngồi xuống đối diện Liễu Y Y. Hiện tại địa vị hai người hoàn toàn đối lập, hoá ra Trần Tuấn Long là ông chủ, hiện tại Liễu Y Y cũng là tổng giám đốc của công ty chứng khoán Dương Quang. Trần Tuấn Long vị ông chủ hiện tại không có tác dụng. Ít nhất trước mặt hân còn phải nghe của lời của cô.

Trần Tuấn Long ngồi một hồi, nhìn thấy Liễu Y Y còn không có để ý đến hân, vì thế "Ha ha" cười, đứng lên, đi tới Liễu Y Y phía sau, cúi người hỏi:

- Em đang xem cái gì đấy?

Liễu Y Y đang gõ bàn phím, cô chỉ có "Hừ" một tiếng, sau đó nói vấp:

- Đang nhìn bản mặt sắt đá của anh.

Bản mặt bằng sắt đá? Trần Tuấn Long khó hiểu, hôm nay là cuối tuần, không ra phố à, Liễu Y Y làm sao lại nghĩ được việc này. Đặc biệt Liễu Y Y mới vừa nói câu kia anh mặt bằng đồng, khiến Trần Tuấn Long kêu lên, phải biết rằng Trần Tuấn Long lên lên ở Chứng khoán Ngân Hà đối chọi Liễu Y Y, Liễu Y Y có làm cũng vô ích, hân đứng đằng sau mọi chuyện, đánh cuộc thắng Liễu Y Y một phen, có thể lời không ít tiền, nuốt chúng hơn ba triệu ách của chúng khoán Quốc Tín Từ Thế Lâm còn không nói, ngay cả hân ban đầu đem hai tỷ đầu tư cho Liễu Y Y cũng không có buông tha, mặt khác rất nhiều nhà làm cái cũng không may mắn thoát khỏi, vốn Trần Tuấn Long cường mạnh trước mắt cũng bị nuốt sạch. Liễu Y Y nói như vậy khiến cho Trần Tuấn Long còn tưởng rằng Liễu Y Y phát hiện những thứ gì.

Anh không phải nói làm nhiều ắt sẽ thắng sao, cái mặt sắt thép của anh có gì tốt đẹp chứ. Trần Tuấn Long thật cẩn thận hỏi, tiền để ở Chứng khoán Ngân Hà, thứ hai sẽ về tới đây, công việc hợp tác giữa hân và Vương tổng hợp tác cũng là đến thứ hai chấm dứt. Đó có thể tiền vốn hơn 10 tỷ không nhiều, Trần Tuấn Long cũng không muốn làm liều.

Không có, Liễu Y Y có chút buồn bực nói, em chỉ là cảm thấy lần trước chúng ta thua rất khó hiểu, mặc dù là bị người của Chứng khoán Ngân Hà bán đứng, nhưng bọn hân nắm chắc thời cơ cũng quá chuẩn đi, hơn nữa lập tức liền quẳng vốn vào đầu tư liền, em thật sự không nghĩ ra được ai có vốn lớn như vậy, trừ phi... Liễu Y Y trầm ngâm.

A, trừ phi cái gì? Trần Tuấn Long trầm nghĩ trong bụng, hay là Liễu Y Y cô ấy tra được cái gì?

Liễu Y Y đẩy bàn phím ra, dựa vào ghế dựa, cảm khái nói:

- Trừ phi Chứng khoán Ngân Hà có một tay cao thủ đang thao tác, ta thật sự không nghĩ ra được người này là ai, trong ấn tượng của ta, Chứng khoán Ngân Hà không có ai cao thủ à, chẳng lẽ là Vương tổng từ bên ngoài mời đến? Cao thủ này hân lợi hại như vậy, tuy rằng thao tác của chúng ta hân biết rõ, nhưng sự dũng cảm của người này không thể không khiến ta khâm phục. Thứ nhất, hân có thể đoán đúng thời cơ, ngay khi thấy lực lượng của ta yếu dần hân quyết đoán xuất trận, thứ hai, hân rất lớn mật, mới lần đầu mà đầu tư nhiều vốn như vậy, phải biết rằng khi đó trên màn hình tin tức có lợi vẫn

còn chưa hiện ra, thứ ba, ta chỉ có thể nói hần rất may mắn, vừa lúc đụng tới đồng nghiệp Giang Tây công bố giám sản lượng, tin tức tốt, sau đó hần liền nhập vào . Ai.. Liễu Y Y một tiếng thờ dài, Thật sự là người tính không bằng trời tính, chúng ta cuối cùng vẫn là sắp thành lại bại, thật đáng tiếc à, hiện tại ngấm lại, đây chính là vốn đầu tư hai tỷ à.

Trần Tuấn Long cười, thò tay ra sau ghế ôm Liễu Y Y, hai tay hần không ngừng di chuyển trên thân thể củacô, Liễu Y Y hưởng thụ sự âu yếm mà Trần Tuấn Long dành cho cô, cô nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, loại cảm giác này thật là sung sướng, đặc biệt Trần Tuấn Long hai tay mon trớn cặp vú căng mọng của cô, cô không khỏi phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng.

Không... A Long... Không cần a. Mới vừa rồi Liễu Y Y còn tức giận, hiện tại lại đầu hàng Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long cười, buông lỏng tay ra, lúc này mới tạm thời buông tha thân thể Liễu Y Y, nhưng hần lại tiếp tục hôn nồng nhiệt. Liền tục hôn lên làn da trắng mịn như tuyết ngấn ở sau cổ của cô, Trần Tuấn Long còn nhắm nháp cái lưỡi thơm tho của Liễu Y Y, cuối cùng hần ghé vào bên tai Liễu Y Y, khẽ cười nói:

Y Y, chúng ta chỉ bắt quá mắt 2 tỷ mà thôi, em như thế nào mà nhớ mãi không quên vậy, ha ha, không cần suy nghĩ đến nó nữa, quá khứ nên để cho nó đi qua đi. Em phải sóc lại tinh thần, công ty chứng khoán Dương Quang về sau đều dựa vào em.

"Ừ..." Liễu Y Y gật đầu, cô cũng hiểu được Trần Tuấn Long có nhiều kỳ vọng đối với mình, kỳ thật Liễu Y Y cô không biết, đối thủ lớn nhất của cô chính là Trần Tuấn Long a, chỉ có điều Liễu Y Y làm chuyện gì đều với thái độ kiên quyết không chịu khuất phục, đối với lần này cô không hiểu tại sao thất bại, cô cũng hiểu được thật đáng tiếc, chỉ có thể trách mình vận may không tốt, tài nghệ không bằng người.

Trần Tuấn Long tự nhiên âm thầm buồn cười, nhưng chuyện như vậy hần đương nhiên sẽ không nói cho Liễu Y Y. Thấy cô vì chuyện hôm qua mà sinh ra giận dữ, Trần Tuấn Long cùng cô bàn bạc đến chuyện đầu tư sau này của công ty.

Liễu Y Y vẫn là cách nghĩ đó, phải là một công ty chứng khoán chân chính, thủ tục cần làm rất nhiều, cô đã đem những chuyện phiền phức này nói ra cho Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long nghe xong cũng đau đầu, phải biết rằng đem tất cả thủ tục đều làm tốt hần Trần Tuấn Long cũng có biện pháp, nhưng Trần Tuấn Long cũng không muốn làm việc này rên rang âm ỉ, vốn gọi là Chứng Khoán Dương Quang, chẳng qua là hần nguy trang mà thôi. Trần Tuấn Long vốn đã có nhiều vốn nhàn rỗi, đều dùng không hết, chưa cần kêu gọi người khác đầu tư vào. Cho nên ý nghĩ của hần Dương Quang Chứng Khoán chẳng qua là treo đầu dê bán thịt chó, chỉ là Công ty Chứng Khoán theo nghĩa rộng, kỳ thật đều là tại đầu tư cho chính mình.

Thấy Liễu Y Y hỏi, Trần Tuấn Long đem suy nghĩ của mình nói cho Liễu Y Y, Liễu Y Y nghĩ một chút, cũng đúng, bày đặt đầu tư nhiều vốn như vậy, hà tất phải chạy vạy khắp nơi kiếm người đầu tư, hiện tại muốn kéo đầu tư vào không dễ như trước đây.

Liễu Y Y chỉ cười mắng vài tiếng, không hề nói cái gì. Tuy Trần Tuấn Long muốn làm gì thì làm, dù sao số tiền này về sau đều là chính mình nắm giữ lấy. Liễu Y Y không khỏi đắc ý nghĩ đến, cũng giống tới hôm qua Trần Tuấn Long "Mệnh căn tử" của hần đều bị chính mình bắt được.

Nghĩ tới tới hôm qua cùng Trần Tuấn Long "Chiến đấu", chính mình còn cầm "Mệnh căn tử" của hần, mặt Liễu Y Y liền lập tức đỏ. Ừ, đó là một loại cảm giác không tồi, về sau phải làm nhiều như vậy mới được, nhớ rõ khi đó nắm chỗ của hần, dáng vẻ của Trần Tuấn Long lo sợ, Liễu Y Y đã cảm thấy chơi thật khá, người Trần Tuấn Long cũng có ngày hôm nay a. Đây là ý tưởng của cô. Đương nhiên rồi, sự tình vượt qua phạm vi cho phép đó cũng không phải là lỗi của cô.

Hiện Tại Trần Tuấn Long cũng là nghĩ như vậy. Một nữ nhân, cũng không thể để cho cô ấy nhàn rỗi, một khi cô ấy nhàn rỗi cô sẽ gây sự, Trần Tuấn Long đối với chuyện nàycó trải nghiệm qua rồi, thấu hiểu rất rõ. Ừ. Liễu Y Y, xem ra phải tìm việc gì đó cho em làm mới được.

Vì thế Trần Tuấn Long và Liễu Y Y bàn bạc đến việc đầu tư cho tương lai, Liễu Y Y còn một số hạng mục dở dang lần trước vẫn chưa được triển khai, là làm về phần mềm máy tính, cô đưa ra ý tưởng chính mình phải bảo mật tài liệu của mình, sau đó nói cho Trần Tuấn Long:

- Ừ, A Long, trước đây khi còn ở Chứng khoán Ngân Hà ta đang triển khai một hạng mục đầu tư, quy mô của công ty là về phần mềm máy tính, gọi là Liên Sang Khoa Kỹ. Công ty bọn họ chủ yếu là làm về phương diện thông tin phần mềm máy tính, hiện tại bọn họ cần vốn đầu tư cấp bách, hạng mục liên quan đến mở rộng hệ thống mạng thông tin số liệu tổng hợp (DCN). Đây là đời sau của hệ thống thông tin số liệu trước đó, nếu công ty Liên Sang Khoa Kỹ làm thành công, bọn họ sẽ cung cấp sản phẩm cho hai khách hàng lớn là điện tín Trung Quốc và viễn thông Trung Quốc, tiền cảnh của thị trường rất tốt. Ta cảm thấy chúng ta nên hợp tác làm ăn với bọn họ Theo ta được biết, đã có mấy nhà đầu tư cùng công ty tìm đến bọn họ thỏa hiệp chuyện hợp tác, chỉ có điều công ty Liên Sang Khoa Kỹ bên kia chào giá rất cao. Cho nên còn chưa chính thức đầu tư.

Oh, vậy à? Trần Tuấn Long không kinh nghiệm trong lĩnh vực đầu tư này, nhưng về phương diện này hần hoàn toàn tin nhiệm Liễu Y Y, vì thế hần hỏi:

- Kia Y Y, bọn họ Liên Sang Khoa Kỹ rốt cuộc cần bao nhiêu vốn để cầm cự, chúng ta trong tương lai sẽ có bao nhiêu phần trăm?

Liễu Y Y cười, A Long, anh có thể tính tới thời điểm hiện nay, bọn họ Liên Sang Khoa Kỹ cần 10 tỷ. Đây chính là một con số đầu tư rất lớn, cho tới bây giờ còn chưa có công ty chứng khoán nào dám xuất ra nhiều vốn đầu tư như vậy. Đây là thứ nhất. Thứ hai, Liên Sang Khoa Kỹ chủ tịch Tôn Ngọc Cương yêu cầu đầu tư phải chuyển hoá cổ quyền, nói cách khác, cho dù chúng ta đầu tư số tiền kia vào, muốn có lợi nhuận cũng đợi đến ba năm sau đó, hơn nữa trong đó, Liên Sang Khoa Kỹ chủ tịch Tôn Ngọc Cương còn có cổ phần tuyệt đối, được quyền khống chế Công ty vẫn là của hần.

Wa, nếu chiếu theo em vừa nói như thế, cái dạng đầu tư này ai cũng làm được, Y Y, anh thấy ông chủ kia rất khôn khéo, chỉ có hần tính kế người ta, không có người nào tính kế hần, còn muốn mong đem tiền đưa cho hần dùng. Anh thấy các nhà đầu tư khác không ngu như vậy đâu. Trần Tuấn Long cười hỏi.

Ừ, đúng vậy, đúng là bởi vì Liên Sang Khoa Kỹ chủ tịch Tôn Ngọc Cương kiên quyết như vậy, chuyện đầu tư này đã bàn bạc hơn hai tháng rồi vậy mà vẫn chưa có công ty nào có ý định đầu tư vào. Liễu Y Y gật đầu nói.

Ha ha, Y Y, em đã trịnh trọng đề cử, anh nghĩ em phải có đạo lý của mình, hiện tại ta muốn nghe một chút cách nghĩ của em. Trần Tuấn Long đương nhiên biết Liễu Y Y sẽ không duyên không có đề cử, chuyện không có ích lợi sẽ không làm.

Đúng vậy. Liễu Y Y gõ máy tính, rất nhanh từ bên trong điều tra một tổ số liệu, sau đó cô đem số liệu đưa đến trước mặt cho Trần Tuấn Long, A Long, anh xem, đây là phạm vi nghiệp vụ của Liên Sang Khoa Kỹ, em phỏng chừng đầu tư lần này thật mạo hiểm, nếu như đầu tư vào công ty Liên Sang Khoa Kỹ trừ phi bọn họ sẽ dùng số tiền này mở rộng hệ thống thông tin số liệu cũ, bọn họ còn có rất nhiều hạng mục rất khả quan trong tương lai, hạng mục hệ thống thông tin sẽ kéo sự nghiệp liên quan của bọn họ phát triển, có lý do để tin tưởng, đầu tư vào Liên Sang Khoa Kỹ đối với chúng ta mà nói là có lợi. lợi nhuận bước đầu theo phỏng đoán ít nhất là 30%, đây quả là một lợi nhuận rất cao.

Chẳng qua còn có... Liễu Y Y lúc này do dự một chút, Trần Tuấn Long giương hàng chân mày lên, lập tức hỏi:

- Còn gì vậy, Y Y?

Liễu Y Y suy nghĩ một chút, đem ý tưởng trong lòng của mình nói ra. Là như vậy, A Long. Liên Sang Khoa Kỹ trước mắt còn là một doanh nghiệp tư nhân, bọn họ chủ tịch Tôn Ngọc Cương đang trông mong vào thị trường, năm 2005, Liên Sang Khoa Kỹ đã từng nỗ lực đầu tư về phương diện này, tuy rằng vẫn chưa nhận được sự phê chuẩn của các bộ ngành liên quan, nhưng Liên Sang Khoa Kỹ nếu như có thể thành công đưa ra thị trường, em phỏng chừng giá trị ít nhất phải trở mình hai lần. Ừ... Ý của em phải.

Trần Tuấn Long mỉm cười, "Ý của em là chúng ta không những phải làm, hơn nữa phải cố gắng trợ giúp công ty Liên Sang Khoa Kỹ đưa ra thị trường, đúng không?"

Ha ha... Liễu Y Y cũng cười, đúng vậy, chỉ là như vậy, chúng ta mới nhanh chóng thu lợi. Tin rằng nếu hợp tác như vậy chúng ta sẽ có lợi nhuận thu về rất cao. Đương nhiên rồi, chúng ta phải cố gắng làm nhiều hơn. Hơn nữa, cũng chưa chắc có thể thành công. Bởi vì ta làm được, người khác cũng sẽ làm được. Đưa ra thị trường cũng không phải con đường dễ dàng cho chúng ta. Điều này Liễu Y Y lo lắng cũng đúng.

Việc có thành hay không là do chúng ta. Trần Tuấn Long kiên quyết nói. Nếu chúng ta không đi làm thì làm sao gặt hái được thành công? Đúng hay không, Y Y?

Ừ Liễu Y Y nói, cô cảm thấy Trần Tuấn Long nói rất đúng, nhất định phải phấn đấu mới có thành công lớn.

Y Y, nếu chúng ta đầu tư tiền. Chúng ta chiếm bao nhiêu tỉ lệ cổ quyền? Trần Tuấn Long quan tâm hỏi.

Việc này, phải cùng bọn họ công ty Liên Sang Khoa Kỹ đàm phán, nhưng ta nghĩ ít nhất cũng sẽ chiếm 45%. Liễu Y Y hỏi đáp.

Mới 45%? Trần Tuấn Long nhún mày, kỳ thật hẳn làm chuyện gì đều thích có quyền khống chế tuyệt đối. Đây đã là thói quen có sẵn khi hẳn còn làm sát thủ.

Nếu nói như vậy, cái người gọi là Tôn Ngọc Cương của công ty Liên Sang Khoa Kỹ chẳng phải bản thân đã có hơn 10 tỷ, người này lợi hại như vậy à. Trần Tuấn Long lắc đầu nói.

Ha ha, khó nói, chẳng qua Tôn Ngọc Cương người này quả thật không đơn giản. Hẳn Liên Sang Khoa Kỹ cơ bản là dựa vào ngân hàng cho vay mới phát triển lớn mạnh, có thể nói hẳn giới về ngoạn không thủ đạo đi, Liên Sang Khoa Kỹ từ không đến có, chỉ trong thời gian 5 năm liền trở thành nhà cung ứng lớn nhất của điện tín Trung Quốc, viễn thông Trung Quốc, kim ngạch nghiệp vụ hàng năm vượt qua 20 tỷ, đó cũng là nguyên nhân hẳn vì sao như vậy. Hàng tỷ người của cả nước dùng, công ty bọn họ có thể kiếm không ít tiền." Liễu Y Y cuối cùng hỏi đáp.

Tốt Y Y, chúng ta cứ quyết định như vậy đi, đây chính là nghiệp vụ đầu tiên của Chứng Khoán Dương Quang, em là tổng giám đốc cần phải giúp anh theo dõi. Trần Tuấn Long cười nói:

Em có thể ngay lập tức đi tuyển dụng một số người về giúp một tay. Nhanh chóng triển khai công việc, em thấy thế nào?

Liễu Y Y cười, được ông chủ Trần, thuận theo lời nói của ông. Giao cho em anh cứ yên tâm đi, ha ha, em nghĩ công ty của chúng ta không nên gọi là Chứng Khoán Dương Quang, nên đổi lại gọi là đầu tư Ánh Dương, ha ha...

Trần Tuấn Long lắc đầu, Chẳng qua là một cái tên mà thôi, chính người thích đổi như thế nào thì tùy ý. Sau đó hai người vào công ty bàn bạc chi tiết, tuyển dụng nhân viên, thiết kế LOGO công ty, Trần Tuấn Long có ý để cho Liễu Y Y phụ trách, cô tự mình làm cũng tốt, mời người đến làm cũng thế, dù sao toàn bộ quyền lực giao cho Liễu Y Y, hẳn Trần Tuấn Long liền trực tiếp buông tay mặc kệ, lòng thoải mái tự tại, nhưng Liễu Y Y cũng mắng hẳn một trận, Liễu Y Y nói Trần Tuấn Long chỉ biết nhàn hạ, Trần Tuấn Long chỉ có cười.

Trần Tuấn Long và Liễu Y Y hàn huyên một lúc, hẳn tìm cái cớ rời khỏi. Chuyện của Kim Ngọc Châu còn chưa làm xong, Liễu Y Y cũng đang bận làm một số việc, hiện tại cô đem toàn tâm toàn lực vui đầu vào kế hoạch của công ty, cô cũng muốn mình đứng lên từ thất bại vừa rồi, cho nên khi Trần Tuấn Long rời đi cô cũng không để ý, hơn nữa Trần Tuấn Long cũng hứa, buổi tối sẽ cùng cô đi ăn tối, hơn nữa Trần Tuấn Long còn nói, đến lúc đó sẽ cho cô cảm giác lạc thú thần bí, Trần Tuấn Long, hẳn thích nhất chơi trò thủ đoạn gian trá.

Khi Trần Tuấn Long quay trở lại tiệm uốn tóc, tóc của Kim Ngọc Châu cũng đã hóa trang xong khá đẹp, Trần Tuấn Long tương đối may mắn, bởi vì Trần Tuấn Long lúc đứng ở nơi đó nhìn quanh phát hiện không ít gương mặt nhũ mày khổ sở của mấy người nam, bọn họ phần lớn nhầm chán giờ tập chí, hoặc là lấy di động ra chơi. Xem ra đội bạn làm tóc cũng không phải chuyện dễ dàng à.

Khi Kim Ngọc Châu, Dương Hân, Quách Uyển Thiên ba cô gái trang điểm xinh đẹp bước tới chỗ Trần Tuấn Long, ba cô gái thanh xuân này xinh đẹp

như hoa, lập tức ánh mắt của các người đàn ông đang ngồi xung quanh đó đều đổ dồn về các cô, thật sự người đẹp nhờ trang điểm, trang điểm dung nhan cho Kim Ngọc Châu và các cô, giờ đây nét mặt người nào cũng toả sáng, quả thực giống nữ minh tinh xinh đẹp.

Trần Tuấn Long cũng thông qua ánh mắt thường thức về đẹp của các cô, nhất là Kim Ngọc Châu, cô được hóa trang một cách tỉ mỉ, tóc cô được kéo thẳng, những sợi tóc dài ngay ngắn thoát nhìn Kim Ngọc Châu đã tỏa ra sức hấp dẫn, Kim Ngọc Châu bây giờ càng ngày càng thể hiện khí chất của một minh tinh.

Dương Hân và Quách Uyển Thiên các cô cũng làm tóc rất là đẹp, hai người đều tự chọn cho mình kiểu tóc thích hợp cho mùa thu, cũng khá phù hợp với thân hình các cô, Trần Tuấn Long hài lòng với cách hóa trang của bọn họ.

Còn lại việc cần phải làm chính là cùng Kim Ngọc Châu đi hẹn công ty giải trí, Sơn Kê đều sắp xếp xong xuôi mọi thứ, nơi đó có chuyên gia chuyên nghiệp chỉ đạo Kim Ngọc Châu phải chú ý một số điểm trước cuộc thi.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 89: Hoạt Động Thể Thao. (5+6)

Trần Tuấn Long kỳ thật đã vạch ra một kế hoạch, hắn không chỉ muốn thổi phồng Kim Ngọc Châu mà còn muốn Kim Ngọc Châu giành chức quán quân, hắn cũng có ý biến cô trở thành một minh tinh. Hoá ra nước giải khát Thiên Phủ của tên mập Lâm Giương Quân tài trợ cuộc thi tân tú ca xướng có số tiền thưởng cũng không nhỏ, quán quân có 5 vạn nguyên tiền thưởng, hơn nữa còn có cơ hội đóng quảng cáo cho công ty nước giải khát Thiên Phủ.

Về phần Trần Tuấn Long phải thổi phồng Kim Ngọc Châu, một mặt là phải cố ý chọc giận cái tên mập mạp kia Lâm Giương Quân để cho hắn tiền mất tật mang, còn mặt kia Trần Tuấn Long phát hiện Kim Ngọc Châu khí chất thật sự không tệ, có tiềm lực phát triển, Sơn Kê và hắn nói, Phi Long Bang rất nhiều tiền đen, có thể thông qua việc đầu tư giải trí để rửa tiền, hiện tại kịch truyền hình vân vân cũng khá náo nhiệt, đầu tư vào những cái này kiếm không ít tiền. Trần Tuấn Long trước mắt còn chưa có ý làm điều đó, hắn đều giao cho Sơn Kê toàn quyền phụ trách.

Chẳng qua hiện tại Kim Ngọc Châu là do hắn muốn thổi phồng lên, khi Trần Tuấn Long dẫn cô đi đến công ty giải trí để xác định những vấn đề đề cập qua. Trần Tuấn Long nói cho Kim Ngọc Châu, để cho cô biết đừng vì cuộc thi tới nay mà lo lắng, hắn đã vì cô trải thảm đường đi rồi, Kim Ngọc Châu chỉ cần phát huy bình thường, nhất định sẽ có thứ hạng tốt nhất.

Kim Ngọc Châu tự nhiên cảm kích, chẳng qua Trần Tuấn Long đương nhiên không có nói cho cô biết, đối với Kim Ngọc Châu mà nói, kỳ thật đây là một hoạt động thể thao, Trần Tuấn Long chính là muốn nâng cô lên nắm ngôi vị quán quân, trước hết để cho chính cô cố gắng, Trần Tuấn Long chỉ là nghĩ như vậy, sẽ đem Kim Ngọc Châu giao cho công ty giải trí huấn luyện.

Dương Hân và Quách Uyển Thiên đối với công ty giải trí hết thảy đều cảm thấy mới mẻ tò mò, vì thế ở nơi đó. Trần Tuấn Long lấy cớ nói với Dương Hân và Quách Uyển Thiên hai cô muốn đi lấy xe, để cho các cô ở lại hỗ trợ Kim Ngọc Châu thử âm và vân vân, chính hắn liền chuẩn đi. Dương Hân các cô đang chăm chú nghe người hướng dẫn của Kim Ngọc Châu giảng giải những điều cần lưu ý trước trận đấu, cô chỉ có điều "Ừ" một tiếng sau để cho Trần Tuấn Long rời khỏi.

Trần Tuấn Long tới công ty mà buổi sáng hắn mua xe, Lục tổng giám đốc thấy Trần Tuấn Long quay trở lại, hắn vui vẻ đón chào, giấy tờ xe đã làm hoàn tất rồi. Trần Tuấn Long vừa nhìn thấy, quả nhiên hết thảy giấy tờ bọn họ đều làm xong, chiếc xe S350 dùng biển số mà Dương Hân chọn CJL-888, chiếc xe uy long còn lại của mình chọn CJL-668. Nhưng hắn một mình không thể lái hai chiếc xe, đành phải lái chiếc xe thể thao uy phong kia trước tiên. Trần Tuấn Long nói chiếc xe S350 hôm khác sẽ tới lấy, Lục tổng giám đốc đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Sau đó Trần Tuấn Long đắc ý lái chiếc xe phong cách Bugatti chạy như bay trên đường phố Bắc Kinh, cái loại cảm giác này quả thực là oách, Trần Tuấn Long đã muốn tưởng tượng, lát nữa mình lái xe này đi đón Liễu Y Y, không biết phản ứng của cô sẽ như thế nào.

Hiện tại thời gian còn sớm, Trần Tuấn Long nghĩ hay là trở về Tinh Long Cư một chuyến, hắn đã lâu không về đó, hơn nữa Trần Tuấn Long suy nghĩ, về sau đem chiếc xe thể thao gửi bên đó sẽ an toàn hơn, dù sao nơi đó là khu dân cư cao cấp, người có tiền cũng không ít, chính mình đem xe gửi về bên ấy sẽ ít gây sự chú ý cho người khác, lập tức Trần Tuấn Long lái xe trở về hoa viên Minh châu ở Tinh Long Cư.

Hoa viên Minh châu nơi đó có bãi đỗ xe dưới hầm, nhưng Trần Tuấn Long lúc đầu khi mua nhà không có mua chỗ đậu xe, tạm thời thuê dùng, Trần Tuấn Long đậu xe xong, nghĩ sau này sẽ mua hai ba chỗ đậu xe, chuyện như vậy giao cho Tiểu Vũ đi làm.

Đi thang máy lên đến Tinh Long Cư, Trần Tuấn Long mở cửa đi vào, phòng khách không có ai. Tinh Long Cư to như vậy dường như Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn các cô cũng không ở đây, Trần Tuấn Long hô vài tiếng thấy không có người trả lời, phòng chừng Tiểu Vũ các cô có thể đi ra ngoài làm việc, vì thế hắn tiện tay để cái chìa khóa trên bàn, sau đẩy cửa phòng ngủ đi vào cũng không thấy Tiểu Vũ, khi hắn đi ra đã nghe phòng khác dường như có chút động tĩnh, đó là phòng Tiểu Mẫn, vì thế Trần Tuấn Long đi qua, gõ cánh cửa, còn lớn tiếng hét lên:

- Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn.

Nhưng đợi thật lâu cũng không nghe tiếng trả lời. Trần Tuấn Long hơi khó hiểu, đưa tay đẩy cửa. Cánh cửa không có khóa trái, vì thế hắn đẩy cửa đi vào, không nghĩ tới cảnh tượng trước mắt lại làm cho ánh mắt hắn sáng ngời.

Chỉ thấy Tiểu Mẫn ở trong phòng chỉ mặc quần lót nhỏ chữ T màu đỏ, trên thân bất quá là mặc một cái áo ngực màu đỏ, toàn thân cơ hồ là trần truồng, cô đang nghe điện thoại, trong phòng ngủ lại mở ti vi nhảy tập thể hình.

Hoá ra cô đang luyện tập thể hình. Còn mang theo điện thoại, thảo nào Trần Tuấn Long ở bên ngoài gõ cửa đều không có người trả lời, làm Trần Tuấn Long đan chân nhếch lên, dựa cửa đứng thưởng thức thân thể này lửa của Tiểu Mẫn, cô đang say sưa với điệu vũ, lúc này mới chú ý tới Trần Tuấn Long đã đến, cô bất ngờ hô "A" một tiếng, hai tay không tự chủ được đưa ra che ngực. Trần Tuấn Long sau khi thấy cảnh tượng như vậy, cười lắc đầu, xoay người đóng cửa lúc này mới rời khỏi phòng Tiểu Mẫn.

Hắn đi vào phòng khách nơi đó ngồi xuống ghế sofa, trong đầu đang nhớ lại thân thể Tiểu Mẫn vừa rồi. Dáng người Tiểu Mẫn thật sự là rất kích thích, nhất là cô mặc cái quần màu đỏ chữ T, để lộ mặt sau mông nhếch lên. Nơi đó trắng nõn vô cùng, hay là Trần Tuấn Long lần đầu tiên đứng ở khoảng cách gần như vậy thưởng thức thân thể gần như trần truồng của tiểu thiếu nữ, so với Tiểu Vũ, cô còn hơi có vẻ non nớt, nhưng đây đúng là mị lực của cô, có thể nói khi Trần Tuấn Long nhìn thấy thân thể trần truồng của Tiểu Mẫn, hắn đột nhiên có một loại xúc cảm, nếu không phải hắn từ trước đến nay đều duy trì một khoảng cách nhất định với Tiểu Mẫn, vừa rồi nếu không Trần Tuấn Long đã đưa cô lên tận mây. Phải biết rằng Trần Tuấn Long hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, Tiểu Mẫn đối với hắn cảm giác là thế nào, hắn hiểu rõ, nhưng từ trước đến giờ Trần Tuấn Long cũng chỉ giữ mối quan hệ có khoảng cách nhất định với cô, thậm chí lần trước khi cùng Tiểu Vũ ở trong bồn tắm làm tình, Trần Tuấn Long cũng là cố ý rình coi phản ứng Tiểu Mẫn có hưng hăng hỏi dò Tiểu Vũ không, chính là muốn tạo cho người con gái đẹp kia cảm giác thêm thưởng, để cho cô thấy được nhưng ăn không được. Phải thu phục thiếu nữ đẹp này, Trần Tuấn Long từ trước đến giờ vẫn dùng một loại thủ đoạn đặc thù, lạt mềm buộc chặt, làm cho cô tự mình ngoan ngoãn đầu hàng mới được.

Phải chăng cần có thời gian, chính là để cho cô rơi vào tâm trạng đợi chờ và bị chờ đợi khiến cho cô có một lựa chọn, bằng không bình thường được nuông chiều quá mức, cô sẽ dễ bốc đồng. Trần Tuấn Long rất có lòng tin sẽ thu phục được lòng của cô, Trần Tuấn Long cũng hiểu được, đối với thiếu nữ đẹp, biện pháp tốt nhất chính là trước tiên chinh phục thân thể của cô, sau mới chinh phục lòng cô.

Hôm nay gặp phải chuyện xảy ra như thế, Trần Tuấn Long một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì chính hắn và Tiểu Mẫn trong lúc đó, thường xảy ra một số tình huống như vậy, Trần Tuấn Long sớm chuẩn bị tâm lý.

Tiểu Mẫn lúc này đã mặc một chiếc áo ngủ cộc tay đi ra, nhìn thấy Trần Tuấn Long quay đầu nhìn cô, tiểu cô nương rụt rè nói:

- Lão Đại, anh đã trở lại. Sau đó liền cúi đầu không nói. Trần Tuấn Long gật gật đầu, vẫy tay, ý bảo cô ngồi xuống đây, Tiểu Mẫn vội vàng ngồi xuống bên cạnh Trần Tuấn Long.

Nhìn Tiểu Mẫn thân thể eo lá, dục vọng mãnh liệt của Trần Tuấn Long đột nhiên dâng lên, hắn liền một phen ôm Tiểu Mẫn, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai cô:

- Tiểu Mẫn, em có biết hay không em mặc như vậy gọi cảm lắm, ở trong phòng sáng ngời làm mê hoặc anh

Trần Tuấn Long trắng trợn ám chỉ như thế, tâm của Tiểu Mẫn ban đầu không yên lúc này mới nghĩ, vị lão Đại này thật là phá hư cô, rõ ràng là hắn không đúng, tự xông vào khuê phòng của mình còn chưa nói, ngược lại hiện tại hắn còn giáng đạo lý.

Hoá ra Tiểu Mẫn kể từ khi theo Trần Tuấn Long, kỳ thật đã ngoan ngoãn rất nhiều, nhìn thấy Tiểu Vũ, Tiểu Thanh đều được Trần Tuấn Long sủng ái, Trần Tuấn Long dường như đối với thân phận các cô trước kia cũng không lưu tâm, tiểu cô nương trong lòng cũng đã bắt đầu tính toán.

Ngay cả Tiểu Vũ cũng là người của Long ca, mình cũng có cơ hội với hắn, Tiểu Mẫn sớm đã nhiều lần ám chỉ qua với Trần Tuấn Long, nhưng Trần Tuấn Long vẫn không thêm nhìn cô, cô hoài nghi có phải cô không có sức hấp dẫn Trần Tuấn Long.

Nhưng Tiểu Mẫn đồng thời cũng tin tưởng Trần Tuấn Long có ý với cô, bình thường Trần Tuấn Long dường như đặc biệt thích cùng cô ngồi chung một chỗ, dung túng cô đi làm những chuyện xằng bậy. Trần Tuấn Long chẳng những mặc kệ cô, ngược lại là cổ vũ cô, Tiểu Mẫn cũng hoài nghi quan hệ giữa cô và Trần Tuấn Long có chút không bình thường.

Cô vẫn hy vọng quan hệ giữa cô và Trần Tuấn Long ngày càng tiến xa hơn, không thể nghi ngờ sự việc hôm nay đã xảy ra là một cơ hội tốt. Nhìn thấy Trần Tuấn Long chủ động ngoắc gọi mình lại đây, Tiểu Mẫn thân thể toàn bộ đều nóng lên. Khi cô ngồi xuống bên cạnh Trần Tuấn Long, mắt của cô nóng bừng lên, còn có chút khăn trương run rẩy.

Trần Tuấn Long cười, hắn cũng chú ý tới dáng vẻ khăn trương của Tiểu Mẫn. Làm sao vậy, em sợ à? Sợ anh ăn thịt em phải không, ha ha.

Trần Tuấn Long trêu chọc mái tóc Tiểu Mẫn, nhẹ nhàng thổi hơi bên tai cô. Hơi thở Trần Tuấn Long không ngừng kích thích mãnh liệt Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn mặt đỏ lên, chính sâu trong nội tâm của cô, ước gì Trần Tuấn Long lập tức vồ vập cô mới tốt, thấy Trần Tuấn Long hỏi mình. Tiểu Mẫn then thùng đắc đạo:

- Em... em nào có a...

Trần Tuấn Long thò tay ra, ngằm đem khuôn mặt cô quay về phía mình. Giờ phút này ánh mắt của Tiểu Mẫn long lanh, đôi mắt đẹp hàm xuân, si tình nhìn

chăm chú vào Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long mỉm cười, hân hạnh mình và Tiểu Mẫn lúc đó nên có một chút tròn môi đứng. Vì thế Trần Tuấn Long không hề suy nghĩ. Chỉ thấy hân hạnh cúi đầu xuống dưới, ngậm cái miệng nhỏ nhắn anh đào của Tiểu Mẫn, bắt đầu thưởng thức cặp môi thơm Tiểu Mẫn.

Tiểu Mẫn đột nhiên nhận được nụ hôn của Trần Tuấn Long, cô dường như ngỡ ngàng, khi đầu lưỡi Trần Tuấn Long lướt qua môi của cô, cô mới tỉnh ngộ lại mới biết chuyện gì đã xảy ra, Trần Tuấn Long có khả năng mê hoặc mình à, đây là lần đầu tiên chủ động ôm hôn mình. Trong lòng vui mừng bùng nổ tới mức Tiểu Mẫn lập tức dâng hiến cái lưỡi thơm tho hòa cùng Trần Tuấn Long, hai người trao nhau nụ hôn nồng nhiệt.

Trần Tuấn Long hôm nay thật sự là quá sung sướng, mua được xe thể thao quý báu không nói. Cái gọi là lương xe mỹ nhân, đang ở trong tay, dù sao cũng cần có một hai mỹ nữ làm nền mới được, buổi chiều ở tòa nhà Hán Vinh trong phòng làm việc, hân vuốt ve cặp vú tròn trịa của Liễu Y Y, cũng đã là sinh khí hùng hực rồi, nhưng nghĩ đến Liễu Y Y sẽ không đáp ứng hân, cho nên hân mới hơi chút kìm nén tính dục, hân không có yêu cầu Liễu Y Y ở nơi đó động tình với hân.

Chẳng qua ở Tỉnh Long Cư gặp được Tiểu Mẫn kia gần như trần trụi và thân thể cực kỳ khiêu khích, Trần Tuấn Long cảm giác mình không cần phải kìm nén nhu cầu sinh lý, vì thế hân lập tức muốn Tiểu Mẫn làm tình với hân.

Tiểu Mẫn tự nhiên không phản đối, Trần Tuấn Long tà tà nghĩ, tay của hân không nằm yên một chỗ đã bắt đầu chậm rãi mò xuyên thấu qua áo ngủ kêu gọi của Tiểu Mẫn, sau đó lần mò tới kiêu nhũ căng tròn của cô.

Tiểu Mẫn thật không ngờ mình lại sung sướng nhanh như vậy, nhanh đến nỗi một chút chuẩn bị cô cũng đều không có. Nhưng coi như cô phản ứng đúng lúc, khi hai tay Trần Tuấn Long mò lên vú của cô, cô gái nhỏ chủ động ưỡn ngực, khiến cho Trần Tuấn Long sờ nơi đó càng thêm hưng phấn. Mà đồng thời, tay cô cũng không có nhàn rỗi, Tiểu Mẫn chủ động bắt đầu ve vuốt lên thân thể cường tráng rắn chắc của Trần Tuấn Long.

Làn da Tiểu Mẫn rất trơn mềm, sờ lên cảm giác thật thoải mái, Lúc hai tay Trần Tuấn Long bao trùm lên bộ ngực của cô, cô cũng dừng cảm đưa cao đôi nhũ hoa của mình, điểm ấy so với các người con gái khác không tương đồng. Trần Tuấn Long đã từng chạm qua đôi nhũ hoa của người con gái khác giống Dương Hân, Y Y, còn có Quách Uyển Thiên, khi các cô bị Trần Tuấn Long sờ đến, phản ứng đầu tiên chính là tránh né.

Còn Tiểu Mẫn rất chủ động, tiểu thiếu nữ đẹp biết Trần Tuấn Long cần gì, cô biết lấy lòng Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long đương nhiên là vui vẻ, cho tới giờ, hân muốn tìm được một đối thủ tốt. Liễu Y Y không được xếp trong số đó, giống Dương Hân và Quách Uyển Thiên cũng không phải đối thủ của hân. Hy vọng Tiểu Mẫn có thể mang lại cho hân một loại cảm giác khác, Trần Tuấn Long âm thầm nghĩ, tay hân cũng bắt đầu thao tác nhanh hơn.

Tiểu Mẫn phản ứng rất mãnh liệt, quả nhiên là người đúng như tên gọi, không đến một hồi, giữa cổ họng cô bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ làm người ta mất hồn, hơn nữa tiếng kêu nhõng nhẽo nhanh khẩn, dường như thúc giục Trần Tuấn Long sớm tấn công cô.

Trần Tuấn Long không khỏi cảm khái tiểu thiếu nữ đẹp đúng cảm, Trần Tuấn Long nghĩ muốn tiến một bước hành động trên thân thể Tiểu Mẫn, nhưng di động trong túi quần hân lại đột nhiên vang lên, bị một trận chuông đột nhiên quấy rầy, Tiểu Mẫn lập tức tỉnh lại, Trần Tuấn Long cũng đành phải lưu luyến buông thân thể mềm mại yêu kiều của Tiểu Mẫn, lấy điện thoại cầm tay ra xem, hóa ra là Quách Uyển Thiên gọi tới, nếu như là Dương Hân gọi tới không chừng Trần Tuấn Long sẽ hung hăng mắng cô một trận, nhưng là Quách Uyển Thiên gọi tới khó lòng mà...

Trần Tuấn Long đành phải xin lỗi Tiểu Mẫn, vì thế cầm di động, đi tới ban công hoa viên nơi đó, tiếp điện thoại Quách Uyển Thiên:

- Uyển thiên, là anh à, em tìm anh có việc sao?

Là, Long ca, tui em đang ở công ty giải trí mà anh giới thiệu tiêu khiển xong rồi, Hân tỷ hỏi anh đến hay không đến? Quách Uyển Thiên ở trong điện thoại hỏi.

Wa. Là như thế này à. Trần Tuấn Long tính toán sắp xếp thời gian, đợi chút còn đi tới tòa nhà Hán Vinh đón Liễu Y Y, hân mới vừa rồi còn hứa đêm nay phải cùng ăn tối với cô, xem ra không đón được Dương Hân các nàng, hiện tại đối với Trần Tuấn Long mà nói, đương nhiên là Liễu Y Y quan trọng hơn chút xíu, quan hệ giữa hân và Liễu Y Y đang ở thời kỳ mấu chốt tình tế, đây chính là chuyện quan trọng. Vì thế Trần Tuấn Long khước từ Quách Uyển Thiên nói:

- Uyển thiên à, anh bây giờ còn có một ít chuyện, khả năng buổi chiều anh sẽ không qua đón các em, anh chẳng phải sắp xếp Dịch Lạp đón các em, em hỏi Dương Hân một chút, xem các em buổi chiều và buổi tối còn sắp xếp cái gì khác không, nếu có các em trực tiếp dặn dò lái xe là được.

Wa, em đã biết. Quách Uyển Thiên trả lời, kia Long ca, buổi tối Ngọc Châu tỷ trận đấu, anh có đi xem không? Hân tỷ đã mua của Chu Tư Mai ba vé xem hát rồi.

Này a, anh nói không chắc. Trần Tuấn Long không có hứa Quách Uyển Thiên, dù sao buổi tối hân còn phải đón Liễu Y Y, chỉ có trời mới biết cô còn sắp xếp tiết mục gì nữa.

Được rồi, để em nói cho Hân tỷ đi, khả năng cô còn có thể gọi điện thoại lại hỏi anh. Quách Uyển Thiên nói.

Ha ha, em kêu cô không cần gọi cho anh. Trần Tuấn Long cười, lãng phí tiền điện thoại để làm chi, dù sao chỉ cần anh rảnh, anh sẽ đi tìm các em, đứng rồi tâm trạng của Ngọc Châu như thế nào, cô ấy có hồi hộp lo lắng không, đây chính trận đấu mang tính toàn quốc đó.

Rất tốt, chúng ta đều chuẩn bị nhiều như vậy, em thấy Ngọc Châu tỷ khá thông dong, đêm nay trận đấu em thấy cô rất có triển vọng. Quách Uyển Thiên hỏi đáp.

Trần Tuấn Long cười, "Ha ha, còn nói sao, có anh ở đây hỗ trợ phía sau, em nói cho cô ấy biết để cho cô yên tâm đi, đã nói anh nhất định sẽ ủng hộ cô.

Trần Tuấn Long cuối cùng nói:

- Vậy như vậy nhé Uyên Thiên, bi bi.

Wa, được rồi. bi bi. Quách Uyên Thiên ở trong điện thoại trả lời, hai người kết thúc cuộc nói chuyện.

Chờ Trần Tuấn Long gác điện thoại, khi hắn trở lại phòng khách, bị cú điện thoại này quấy nhiễu như vậy, hắn hoàn toàn đã không còn cảm giác dồn nén như lúc này, nhưng nhìn thấy đôi mắt mộng mị mong đợi của Tiểu Mẫn nhìn hắn, Trần Tuấn Long cảm thấy không đành lòng, vì thế đi qua ôm lấy Tiểu Mẫn, hai người thân thể quyến luyến nhau. Trần Tuấn Long liền ngồi ở ghế sofa, mông của Tiểu Mẫn nhắm ngay vào bộ vị còn thô sấp của hắn, hai người ngồi ôm nhau.

"Tiểu Mẫn..." Trần Tuấn Long từ phía sau ôm chặt Tiểu Mẫn, bên tai cô nhẹ nhàng nói.

"Ừ..." đôi mắt Tiểu Mẫn bây giờ mơ màng mộng mị, mềm mại. Cô rốt cục có thể cảm nhận được Trần Tuấn Long nơi đó thô cứng ngắt.

Chẳng qua Trần Tuấn Long cũng đang bên tai của cô khẽ nói: "Thực xin lỗi, Tiểu Mẫn, ta bây giờ còn có việc, lần sau, lần sau ta lại đền cho ngươi được không? Tiểu Mẫn không có cách nào, đành phải yên lặng gật đầu, vừa rồi cô đã bị Trần Tuấn Long khiêu khích dục vọng mãnh liệt, còn kém một chút nữa là có thể nhận được sự ân ái của Trần Tuấn Long, đáng tiếc bị cái điện thoại chết tiệt quấy rầy.

Tiểu Mẫn trong lòng thật sự là hận, nhưng cũng tốt. Ít nhất hiện tại Tiểu Mẫn đã biết, Trần Tuấn Long đã phải ý của mình, đây là kết quả thu hoạch lớn nhất của cô.

Cô quyến luyến không muốn rời, theo Trần Tuấn Long xuống dưới, Tiểu Mẫn hỏi:

-Long ca,lát nữa anh còn có việc phải không, buổi tối ở lại đây ăn cơm đi. Cô cơ hồ van nài.

Trần Tuấn Long lắc đầu nói:

- Không được, một chút nữa anh sẽ rời khỏi, vũ tỷ đâu, hôm nay tại sao không có thấy cô, cô ấy đi đâu vậy?

Vũ tỷ cô đi đến nhà Lan tỷ thu dọn hành lý, chị ấy ngày mai theo Lan tỷ đi Hải Nam, khả năng phải hơn nửa tháng mới trở về. Tiểu Mẫn ôm tay Trần Tuấn Long, tựa sát vào cánh tay hắn, sau đó ngẩng đầu nói với Trần Tuấn Long, nghĩ đến Tiểu Vũ sẽ không ở Tinh Long Cư lâu như vậy, Tiểu Mẫn liền cao hứng. Không cần phải nói, đến lúc đó mình nhất định có cơ hội ở cùng Long ca.

"Wa..." Trần Tuấn Long lúc trước có nghe Tiểu Vũ nói qua chuyện như vậy, tâm của Lan tỷ đã không ở nơi này, đối với cô mà nói, chuyện tình bên này đã chấm dứt, cô chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt. Trần Tuấn Long lần trước hỏi qua Tiểu Vũ, muốn cô cùng với Lan tỷ đi Hải Nam. Bên đó đã có người mua một căn biệt thự không tòi ở cạnh biển, để cho cô ở nơi đó tĩnh dưỡng là tốt nhất. Tiểu Vũ cũng cho rằng như thế.

Vậy em biết bọn họ ngày mai mấy giờ xuất phát, anh xem có rảnh hay không, nếu có thời gian ta sẽ đưa bọn họ đi sân bay. Trần Tuấn Long cuối cùng nói..

Còn không rõ, đại khái là ngày mai buổi chiều ngồi máy bay đi, dường như vũ tỷ đã sớm đặt vé đi Hải Nam, nhưng còn chưa thấy người đưa vé đến đưa, đợi cô ấy quay lại em sẽ kêu cô ấy gọi điện cho anh, Long ca.

Được, Trần Tuấn Long nghiêng đầu nhìn Tiểu Mẫn đang dựa vào bên cạnh mình. Tiểu Mẫn cũng vừa lúc ngẩng đầu nhìn hắn, hai người bốn mắt gặp nhau, Trần Tuấn Long mỉm cười. Mà Tiểu Mẫn thì thẹn thùng cúi đầu.

Được rồi, Trần Tuấn Long nói với Tiểu Mẫn:

- Tiểu Mẫn, anh đi trước đây.

"Ừ, được, Long ca, anh.. Anh chừng nào thì trở lại à? Giờ phút này Tiểu Mẫn tự nhiên muốn Trần Tuấn Long quay trở lại.

Trần Tuấn Long cười, còn không biết đâu, đến lúc đó rồi nói sau. Sau đó đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, sau đó cầm lấy chìa khóa trên mặt bàn nói cùng Tiểu Mẫn ý bảo phải rời khỏi Tinh Long Cư.

Nhìn thời gian còn sớm, nghĩ đêm nay cùng với Liễu Y Y đi ăn tối, bình thường Trần Tuấn Long không sửa soạn, buổi chiều nhìn thấy Kim Ngọc Châu bọn họ hóa trang đã trẻ ra hắn làm lay động lòng người, mà hắn còn lại là một thân hưu nhân trang bó buộc, xem ra hay là người dựa vào ăn mặc, phạt dựa vào kim trang a, Trần Tuấn Long vì thế đi đến cửa hàng đồ hiệu, chọn lấy vài bộ quần áo kiểu dáng khá bắt mắt và một bộ tây phục với giá cả xa xỉ, sau khi diện đồ xong, đứng ở trước gương, toàn thân trông khôi ngô tuấn tú bất phàm, cộng với tính cách thượng lưu phóng khoáng sẽ hạ gục không biết bao nhiêu thiếu nữ, Trần Tuấn Long hài lòng với cách ăn mặc của mình lúc này. Tuy rằng Liễu Y Y đã sớm là người của mình, nhưng Trần Tuấn Long cảm thấy cần phải ít nhiều đi sâu vào nội tâm cô gái này, hai người hiện tại ở trong tình huống tựa giống như là trước tiên lên xe sau mua vé bổ sung.

Mà đêm nay lại có một bữa tối lãng mạn kiểu Tây có thể tạo cho hai người cơ hội giao lưu, Trần Tuấn Long nhớ lại lần trước mời Liễu Y Y đi nhà hàng Tây cùng ăn tối đã đạt được hiệu quả khá tốt, cho đến bây giờ hắn không quên được cảm giác lần ấy, đêm nay nhà hàng Tây là do Liễu Y Y đặt, sẽ có cái gì khác thể nghiệm ở bên trong.

Ở trên đường Trần Tuấn Long cũng đã khẩn cấp gọi điện thoại cho Liễu Y Y, hắn muốn đem sự ngạc nhiên vui mừng đến cho cô, một chiếc xe thể thao

cực phẩm uy long, một vị quốc sắc thiên hương kiều diễm mỹ nhân. Hương xe mỹ nhân có trong tay còn gì bằng.

Y Y phải không? Em còn ở phòng làm việc à, anh hiện tại qua đón em a. Ha hả... Trần Tuấn Long không kìm nổi vui sướng.

Anh làm sao vui vẻ như thế? Liễu Y Y đương nhiên có thể nghe giọng điệu vui vẻ của hân tử trong điện thoại phát ra, tiếng cười sang sảng của hân cũng lây nhiễm sang cô, em cũng làm xong rồi, đánh kế hoạch công tác, mệt mỏi quá a, anh đã tới chưa?

Lập tức tới ngay tòa nhà Hán quang, ha hả, Y Y, anh muốn cho em một sự ngạc nhiên. Trần Tuấn Long vừa lái xe, vừa trò chuyện điện thoại.

Cái gì ngạc nhiên vui mừng à? Liễu Y Y dường như không để ý dáng điệu của hân. Không phải tặng hoa hồng cho em chứ, anh à, dùng mãi chiều này dự đồ cô gái cũng không thay đổi hoa khác. Cuối cùng Liễu Y Y còn hờn dỗi nói.

Ha hả, hoa tươi à, Y Y của anh vốn là xinh đẹp như hoa, hoa tươi cũng không cần mua, nhưng đêm nay anh tuyệt đối là của em, em nhanh lên thu dọn một chút đi, anh lập tức tới ngay dưới lầu, em mau xuống đây. Anh đợi gặp.

Trần Tuấn Long vừa nói xong liền lập tức cúp điện thoại, không để cho Liễu Y Y có cơ hội hỏi. Liễu Y Y cầm di động lắc đầu, nhanh chóng gõ cho xong vài chữ cuối cùng, lưu văn kiện sau đó tắt máy, cô đơn giản thu dọn văn phòng một chút sau đuổi lưng một cái, ừ, bất giác lại là buổi chiều, vừa rồi cô một mạch làm kế hoạch cho một năm công tác trong tương lai, hiện tại đã nhanh đến cuối năm, cần phải có kế hoạch cho tương lai mới được, dù sao Trần Tuấn Long đã đem nơi này hết thảy đều giao cho cô quản lý, cô cũng không thể để cho hân thất vọng, Liễu Y Y có lòng tin, đem công ty giúp hân trông nom tốt. Liễu Y Y ở toilet sửa sang lại mái tóc sau đó cấp giò sách ra khỏi văn phòng Tà Tự Lâu, đóng kỹ cửa phía dưới cầu thang máy.

Kì quái, dưới lầu không có thấy chiếc xe Spark của Trần Tuấn Long, nhưng thật ra có một chiếc xe rất khoa trương xa hoa xe thể thao đứng ở phía trước, Trần Tuấn Long đâu, Liễu Y Y từ trong sách tay móc di động ra, đang muốn gọi điện cho Trần Tuấn Long, chỉ thấy trước mặt kia cỗ xe xe thể thao đột nhiên chạy tới, chỉ nghe tiếng "vù vù vù..." tiếng động cơ gầm rú vang lên, động lực bành trướng, lúc này cửa kiếng của chiếc xe thể thao im ắng hạ xuống, "Bối bối" tiếng kèn xe vang lên, Liễu Y Y quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, Trần Tuấn Long mặc bộ Tây phục ngồi ở trên ghế lái của chiếc xe, hân cười hi hi nhìn cô, không đợi Liễu Y Y kịp phản ứng, Trần Tuấn Long liền khởi động chiếc xe, hân lái xe khoa trương quay đầu, sau đó liền "Bá" một tiếng dừng trước mặt cô, Trần Tuấn Long từ trong xe thò đầu ra, kiều ngạo huyết sáo, sau đó cười hỏi Liễu Y Y nói:

- Thế nào, đại mỹ nữ, có cần anh cho đi nhờ xe không? Ha hả...

Khi Liễu Y Y ngồi vào chỗ chiếc xe uy long tâm trí cô giống như đang trong mộng ngẩn ngơ, Trần Tuấn Long thỉnh thoảng mỉm cười quay đầu nhìn cô, cuối cùng còn đặt nhẹ tay trên túi xách của cô, sau nhẹ nhàng cầm tay cô, chỉ nghe Trần Tuấn Long quan tâm hỏi:

- Làm sao vậy, Y Y, em không có gì chứ?

Liễu Y Y lúc này mới quay đầu hỏi:

- A Long, anh chiếc xe sang trọng này mua khi nào vậy Trần Tuấn Long cười, là hôm nay à, thế nào, cảm thấy xe có đẹp không, em cảm giác thế nào. Ha hả, em xem, cỗ xe tiểu bảo bối của ta khi khởi động động lực lên đến mười phần a. Xem ra Trần Tuấn Long vô cùng thích chiếc xe xi pốt kia.

Xe khá đẹp, nhưng A Long, anh quả là quá xa xỉ. Liễu Y Y không phải không có lo lắng nói.

Khụ, không có gì, chẳng qua chỉ là một chiếc xe thể thao mà thôi, trên đường phố Bắc Kinh xe thể thao xa hoa cũng không ít, ta đây chỉ có một chiếc. Trần Tuấn Long cười nói:

- Đợi lúc nữa chúng ta cùng đi ăn bữa tiệc lớn, Tiểu thư Y Y của anh. Trần Tuấn Long rõ ràng không thêm để ý, hân càng quan tâm chính cuộc gặp gỡ đêm nay với Liễu Y Y.

Liễu Y Y thấy tâm tình Trần Tuấn Long kỳ lạ, mặc dù cô có chút bận tâm với Trần Tuấn Long, nhưng hiện tại cũng không nên phá sự hứng khởi của hân, đành phải cười cười, chồm trở về thay đồ đã chúng ta lại đi, được không? Liễu Y Y nói với Trần Tuấn Long.

Ha hả... Anh đã sớm diện đồ đẹp rồi, Y Y, như thế nào, nổi bật hơn em, đại mỹ nhân à? Trần Tuấn Long đang tự đánh giá hân

Thôi đi, nhìn anh cái dạng này, giống như nhà giàu mới nổi, nếu không phải trước kia thấy người chạy chiếc xe S P A Rk, em còn cho rằng đã nhận lầm người, A Long, anh trước kia không phải rất khiêm tốn sao, hiện tại làm sao lại đột nhiên trở nên cao ngạo như vậy? Liễu Y Y có chút khó hiểu hỏi. Trong khoảng thời gian này biểu hiện của Trần Tuấn Long đúng là có chút khác thường.

Ha hả... Đây thôi, kỳ thật rất đơn giản, bởi vì anh có được em. Y Y là thật, sau khi quen em, anh cả người đều thoải mái hơn, em phải biết rằng, kia vài tỷ vốn đặt ở trên người, anh còn không biết quản lý như thế nào mới tốt, anh rất lo lắng, cho nên có em giúp anh, anh cả người được giải thoát rồi. Ha hả, về sau kiếm tiền nuôi xe và vận vãn ta hoàn toàn dựa vào em, Y Y. Trần Tuấn Long cuối cùng trêu ghẹo nói, kỳ thật hân nói tất cả những điều đó cũng chỉ là ngụy biện.

Liễu Y Y "Phun" một ngụm, nhưng tận đáy lòng cũng lảng lảng vui sướng. Đợi Trần Tuấn Long đưa cô về nhà trọ Bách Thịnh, cô một mình lên lầu thay quần áo, Trần Tuấn Long ở dưới lầu đợi cô. Chiếc xe thể thao này khi lái rất oách, đem đến cho người lái một cảm giác hưởng thụ khoái cảm, Trần Tuấn Long rất muốn biết nếu chạy đến cực nhanh, biểu hiện của chiếc xe này sẽ như thế nào, hân đã bắt đầu cân nhắc nên như thế nào cọ sát chiếc xe này.

Đã lâu lắm rồi, Liễu Y Y mới trang điểm xinh đẹp đi chơi, ánh mắt Trần Tuấn Long nhìn cô đến ngây người, nhìn sơ lược qua lông mày Liễu Y Y, nàng giống như tiên nữ hạ phàm xinh đẹp. Chỉ thấy Liễu Y Y mặc một bộ sườn xám bó sát người màu vàng nhạt, đùi thon dài nơi đó xé tả là vừa đúng, càng

tôn lên dáng vẻ cao gầy xinh đẹp không thể sánh được, Liễu Y Y đêm nay hóa trang kiểu tóc cổ điển phối với bộ sườn xám vừa vặn thướt tha đáng người tôn lên vẻ đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta mơ màng liên tục.

Trần Tuấn Long mỉm cười mở cửa xe giúp cô, ân cần mời cô ngồi lên xe. Trờ lại ghế lái Trần Tuấn Long quay đầu nhìn chăm chú vào Liễu Y Y, sau đó động tình nói:

- Y Y, em đêm nay đẹp quá nga.

"Cảm ơn." Liễu Y Y không khỏi đắc ý hỏi đáp, phải biết rằng cô đã dồn hết tâm trí vào trang điểm, mất ít nhất nửa giờ, vừa rồi cô thấy Trần Tuấn Long cũng ấn điện, biết mình cũng nhất định ăn mặc tí mỉ một chút mới được, bằng không làm sao có thể xứng với hắn.

Chúng ta bây giờ muốn đi đâu, Y Y, đêm nay toàn bộ do em quyết định. Trần Tuấn Long mỉm cười nở má. Liễu Y Y gật đầu nói:

- Chúng ta đi trung tâm Gia lý của Huyện Triều Dương đi, nơi đó có một quán cà phê. Nghe nói cũng không tệ lắm, thử một lần.

nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 90: Cực Phẩm Chạy Như Bay

Trần Tuấn Long nghĩ một chút, cung văn hoá công nhân dường như ở Huyện Hải Diên áp Bắc Thái, từ chỗ Sông Mã bên này đi đến đó rất gần, thế là đồng ý, sau đó hắn lái xe đi đến nơi hẹn.

Công ty tiêu thụ xe khi bán xe thể thao uy long cao cấp này đã đổ đầy bình xăng, có thể thấy được công ty này phục vụ chuyên nghiệp, cái gì cũng đều nghĩ hộ cho khách, nhưng chiếc xe cực phẩm uy long xe thể thao cũng đúng là khá hao tốn dầu, Trần Tuấn Long buổi chiều qua thử xe, vừa này còn chờ Liễu Y Y lượn một vòng bảo táp trên phố, tuy rằng hắn nhìn thấy bình xăng còn khoảng 2/3, nhưng rút ra kinh nghiệm từ lần cùng Thương Yên Vũ bọn họ đua xe, Trần Tuấn Long nghĩ hay là đổ thêm dầu, hắn lập tức lái xe vào trạm xăng dầu ven đường để nhân viên nơi đó đổ dầu. Nhân viên làm việc tại trạm dầu đó cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe thể thao khí phái xa hoa, tất cả mọi người đều nhìn ngây người, Trần Tuấn Long cười cười, thò đầu ra ngoài, sư tôi còn không kịp thời gian.

Trần Tuấn Long vừa nghĩ tới có thể chạy bạt mạng trên chiếc xe thể thao khí phái này, tim của hắn cũng có chút kích động, thật sự đã lâu hắn chưa có hưng phấn như vậy. Trần Tuấn Long vẫn thích cái cảm giác truy đuổi cực nhanh. Bởi vì tốc độ cực nhanh sẽ mang lại khoái cảm cho hắn, vừa rồi ở trên đường cao tốc, không có chiếc xe nào địch nổi với chiếc xe thể thao uy long khí phái này, nhưng Trần Tuấn Long vẫn không giảm tốc độ, chỉ là vô thường vô phạt, hắn cũng rất khó chịu.

Nếu như có thể để cho xe chạy thả ga, thì tình hình sẽ như thế nào, chiếc xe Bugatti, uy long có 1000 mã lực, tốc độ cao nhất có thể lên tới 450 km/h, ngay cả lớp xe đều được đặc chế riêng, để tâm hồn bay lượn, bay lượn cực nhanh! Chạy cực nhanh đi! Hiện tại Trần Tuấn Long chỉ có ý nghĩ này, hắn muốn phóng nhanh để giải tỏa tâm trạng dồn nén từ bấy lâu.

Khi đi đến Cung văn hóa Công Nhân, hai chị em Thương Yên Vân, Yên Vũ còn chưa tới, Trần Tuấn Long cũng không gấp, chạy xe đến một bên vắng lặng chờ, lúc này, điện thoại của hắn vang lên, Trần Tuấn Long vừa cầm lên xem hóa ra là Dương Hân gọi đến. Trần Tuấn Long cảm thấy, dường như lúc này hắn cũng trở nên bận rộn hơn, suốt ngày rong ruổi, di động cũng bắt đầu vang lên không ngừng. Hiện tại phía bên Liễu Y Y và Dương Hân, Quách Uyển Tây cần phải xem xét lại một chút. Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn các cô thật biết điều, chưa bao giờ hỏi đến chuyện bên ngoài của hắn, khi nào thì Liễu Y Y, Dương Hân các cô cũng có thể giống Tiểu Vũ như vậy thì tốt biết bao, Trần Tuấn Long thở dài, lập tức tiếp điện thoại của Dương Hân.

- Anh nghe. Dương Hân em có chuyện gì không? Trần Tuấn Long hỏi.

- Anh Long, nói cho anh biết một tin tức tốt, Châu đã thuận lợi thắng tiến vượt lên trước mười người, cô ấy có thể tham gia trận chung kết đêm mai.*

Dương Hân ở trong điện thoại phấn khởi nói.

- Wa, vậy sao?

Trần Tuấn Long cũng rất vui, mặc dù tin tức như vậy, hắn đã sớm dự liệu được.

- Vậy thì tốt quá, trận đấu không có gì trở ngại à.

- Không có, A Long

Dương Hân hỏi:

- Có phải anh gọi người giúp Châu bỏ phiếu không? hiện tại cô ấy dẫn đầu số phiếu. So với Chu Tư Mai thì số phiếu của cô ấy còn hơn xa

- Là sao?*

Chuyện bỏ phiếu là anh nhờ một vài bạn bè hỗ trợ mà thôi, thế cô ấy thì hiện tại tổng cộng được bao nhiêu phiếu?*

Trần Tuấn Long cũng quan tâm đến vấn đề này. Hân bảo Sơn Kê phụ trách làm, thủ tục cụ thể hân không rõ ràng lắm.

- Xấp xỉ có 10 vạn phiếu. Châu lúc đầu cũng không biết cô được hoan nghênh như vậy, sau là Uyển Thiên nói, chúng em mới biết hóa ra là anh đang ở đây âm thầm hỗ trợ.*

Ha hả, anh Long, anh biết không? Lợi ích của việc bỏ phiếu lần này rất lớn, bọn giám khảo có lẽ thấy Châu có số phiếu cao như vậy, cũng đều đánh giá điểm cao cho cô. Hiện tại Châu với phong thái đệ nhất danh sẽ bước vào trận chung kết ngày mai, đạo diễn Đỗ dựa theo trận đấu tại hiện trường nói, chỉ cần Châu giữ được phong thái như vậy, đêm mai đoạt danh hiệu quán quân là điều dễ hiểu. Đúng rồi, anh Long, đêm nay anh làm sao mà không đến xem trận đấu của Châu, đêm nay anh đi đâu vậy?

Dương Hân cuối cùng vẫn hỏi.

Trần Tuấn Long cười cười:*

- Dương Hân đêm nay anh có chuyện, cho nên không tham gia trận đấu của A Châu, cũng may A Châu không làm cho mọi người thất vọng, đạt được thành tích tốt, thật đáng mừng, em bảo cô ấy tiếp tục thể hiện hết sức mình, cố gắng đạt lấy chức quán quân ngày mai, đến lúc đó chúng ta lại tổ chức ăn mừng cho thành công của cô ấy, em xem được không?*

Tâm trạng Trần Tuấn Long rất tốt, nói chuyện tự nhiên cũng rất đặc ý.

- Tốt, tôi sẽ nói cho A Châu.*

Dương Hân gật đầu nói, sau đó Dương Hân lăm bầm thật lâu, mới tiếp:

- A Long, em... uhm... em nghĩ là em đang nhớ anh.

Hóa ra cô gọi điện thoại đến chỗ này mục đích là kể lại nỗi tương tư của cô với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long hiểu ý mỉm cười, Dương Hân bình thường tâm cao khí ngạo. Kết giao cùng hân đã lâu như vậy, vẫn còn tính khí của tiểu thư, đêm nay hiếm khi cô chủ động phơi bày tâm sự của mình, phỏng chừng nếu cô ấy bây giờ đang ở bên cạnh hân, nhất định sẽ dựa vào người hân ẻo lả van nài hân hoan lạc. Có thể cô hôm nay đặc biệt cảm động Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long đều vì cô làm nhiều chuyện như vậy, lòng hư vinh của Dương Hân cũng nhận được sự thỏa mãn.

Nhưng Trần Tuấn Long nghĩ, Dương Hân kia tính tình tiểu thư, sau này nhất định phải sửa đổi cô ấy mới được, bằng không suốt ngày ẻo lả, chanh chua, trước kia Dương Hân và Quách Uyển Thiên cũng là đối thủ cạnh tranh, một chút chuyện nhỏ cô cũng dễ phát cáu, sau khi theo hân tính tình cô cũng có chút thay đổi, chẳng qua trong khoảng thời gian này có thể hân rất nuông chiều cô, Trần Tuấn Long phát hiện Dương Hân cũng bắt đầu có chút thái qua .

Phải giáo huấn cô mới được, vừa nghĩ tới việc phải dạy dỗ Dương Hân, tâm tưởng Trần Tuấn Long lập tức nóng lên, Dương Hân khi ở trên giường cách cư xử biết tròn biết méo, đặc biệt lần trước ở Quách Uyển Tây phòng luyện võ, cô thẹn thùng quay đầu thỉnh cầu hân yêu cô, vẻ mặt quyến rũ gọi tình quả thật khiến Trần Tuấn Long xao động. phải tìm cơ hội vui đùa một chút trên thân thể nõn nà của cô mới được. Trần Tuấn Long trầm suy nghĩ .

- Tốt, em nghĩ xem khi nào anh cũng đều có thể, chỉ cần em muốn, anh sẵn lòng hầu em.*

Lời nói Trần Tuấn Long mang hai hàm ý.

Đầu dây điện thoại bên kia Dương Hân lập tức đỏ bừng mặt, những lời nói của Trần Tuấn Long đối với cô luôn luôn trắng trợn như vậy, ngược lại cô rất thích nghe Trần Tuấn Long nói với cô những lời nói điên khùng như thế, cô thích hoan lạc uyển chuyển dưới thân thể Trần Tuấn Long, cái loại cảm giác này làm hân bay phách lạc, nghĩ đến đây, thân thể của cô lập tức bắt đầu nóng lên, chỉ nghe Dương Hân dùng một âm thanh nhỏ như muỗi kêu hỏi:*

Ừ... anh Long... Chúng ta đêm nay... Đêm nay có thể chứ?

Đêm nay? Có thể à, vậy em nói chúng ta đến nơi nào?*

Trần Tuấn Long không phải không đồng ý, chẳng qua hân muốn phớt lờ vấn đề này cho Dương Hân.

Dương Hân do dự hồi lâu, đành bùi ngùi thờ dài:

- Kia... Lần này coi như bỏ đi, anh Long, chờ A Châu đi rồi, người ta, người ta nhất định phải đòi nợ anh.

- Được... Tôi nhất định cung nệm em đến chịu không nổi mới thôi chúng ta tiểu túy túy!*

Trần Tuấn Long cuối cùng đặc biệt tăng thêm giọng điệu, đem những lời đường mật của hai người khi ở trên giường nói tắt cả ra, Dương Hân thở một hơi mạnh, chẳng qua trong lòng cô quả thật rất vui vẻ, sau đó hai người kết thúc cuộc nói chuyện.

Trần Tuấn Long nhìn thời gian trên điện thoại di động, hai chị em song sinh kia chắc cũng đến đây rồi, mới vừa để điện thoại xuống đã nhìn thấy các cô lái chiếc xe mui trần Porsche, kiêu ngạo tuyệt trần mà đến.

Trần Tuấn Long nhá đèn ba lần, cuối cùng đã thu hút được sự chú ý của các cô. Chiếc Porsche vừa đến, chiếc xe Bugatti uy long của Trần Tuấn Long cũng vừa lúc đối đầu tựa vào nhau, sau khi Trần Tuấn Long mở cửa kính xe thò đầu ra ngoài hỏi thăm bất chuyện, chỉ thấy hai cô đêm nay đều mặc quần bò và áo sơ mi tay dài chữ T giống nhau, các cô thấy chiếc xe mới của Trần Tuấn Long đều rớt rít.*

- Anh Trần, chiếc xe xì pọt kia cực oách đấy, xe thể thao hiệu gì vậy, chúng tôi trước đây tại sao không có gặp qua?

- Hai cô đồng thanh hỏi, âm thanh mà các cô phát ra nghe rất êm tai.

Trần Tuấn Long cười, hẳn muốn chính là hiệu quả khuyếch trương có thể khiến người khác sùng sốt, vì thế đáp:

- Bugatti, uy long, hiệu của Đức, là dòng xe thể thao cao cấp trên thế giới, các em trước kia cũng chưa nghe nói qua sao?

Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ đều lắc đầu, Porsche, Ferrari các cô nghe nhiều hơn, các cô quả thật không biết lai lịch và điển cố chiếc xe xì pọt kia của Trần Tuấn Long, nhưng chiếc xe xì pọt kia thật sự là rất oách, thân xe hình giọt nước, nước sơn hồng đen giao nhau, buồng lái xa hoa khí phái, hiển rõ tôn quý bất phàm, vừa thấy chính là chiếc xe thể thao cao cấp, hai cô nghĩ chiếc xe Porsche của họ đã là đủ phong cách, nhưng so chiếc xe hiện tại mà Trần Tuấn Long lái, quả thực là gấp sự phụ. Các cô không khỏi chặc lưỡi tán thưởng chiếc xe của Trần Tuấn Long.

- Lát nữa chúng ta đi đâu?

Trần Tuấn Long nhìn các cô tỏ vẻ ngạc nhiên, thế là cười hỏi.

- Ủ, là một nơi tốt.

người lái xe nói chuyện:

- Chúng ta tối hôm qua đều đi đến đó chơi qua.

Các cô giống nhau như đúc, Trần Tuấn Long cũng không đoán được người nào là chị, người nào là em, hẳn đành phải cười cười.

- Đến đây đi, anh Trần, em dẫn anh đi

Cô gái ngồi ở ghế lái bên cạnh xuống xe. Trần Tuấn Long hạ thấp người mở cửa xe ra, người nữ kia đầu tiên là đem bắp đùi thon dài bước vào, tiếp theo cả người đều chui vào trong, sau đó cô cười cười với Trần Tuấn Long, liền nhìn ngang nhìn dọc xem sự bài trí trong xe.

- Em là Yên Vân?

Trần Tuấn Long cau mày nói, hẳn hiện tại chỉ dựa vào cử chỉ hai người mà phán đoán. Thương Yên Vũ có chút hoạt bát hiếu động, Thương Yên Vân còn lại so với em dịu dàng ít nói

Quả nhiên cô bé kia mỉm cười nói:

- Vâng, anh Trần, tôi chính là chị Yên Vân, anh cừ thật, liếc mắt một cái có thể nhìn ra, những người khác à thường xuyên lẫn lộn hai chị em chúng tôi.

- Kia nếu như nói như vậy, các cô chẳng phải thường xuyên làm trò cười.

Trần Tuấn Long cười nói.

- Còn nói sao, rất nhiều người râu ông nọ cắm cằm bà kia, ở trường học chúng em đã tạo ra nhiều chuyện khôi hài.

Thương Yên Vân bùi ngùi nói.

- Vậy à, Trần Tuấn Long thuận miệng trả lời, chúng ta bây giờ đi đâu?

Thành ô tô hiện đại! Nơi đó có sân thử xe, có một đường băng vòng tròn theo tiêu chuẩn quốc tế, mới vừa xây không lâu, chúng ta có thể đi nơi đó vui đùa một chút, anh Trần chiếc xe này thật sự oách, anh mua khi nào, mua ở đâu?

Thương Yên Vân tỏ ra hứng thú nồng hậu với chiếc xe, lúc này người lái Porsche Thương Yên Vũ bóp còi, ra hiệu lúc sau liền lái xe rời khỏi, Trần Tuấn Long cũng khởi động xe, quay đầu đuổi theo.

- Chiếc xe thể thao của tôi.

Trần Tuấn Long sau khi chạy tới đường lớn, rồi mới hướng về phía Thương Yên Vân nói:

- Là hôm nay mới mua, đẹp không?

Đối với tình huống khác của xe, Trần Tuấn Long không có nhiều lời.

- Đẹp, làm sao mà không đẹp được. Thương Yên Vân tán thưởng nói:

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy qua chiếc xe thể thao xa hoa nhất. Tồn hết bao nhiêu tiền vậy, anh Trần?

- Ha ha... Không mắc, mới 1 8 00 vạn!

Trần Tuấn Long cười cười sau trả lời.

- A, 1 8 00 vạn?"

Thương Yên Vân không dám tin nhìn Trần Tuấn Long, cô đương nhiên biết chiếc xe thể thao quý báu như vậy nhất định là giá cả xa xỉ, nhưng cô cũng không có nghĩ đến một cái giá trên trời như thế. Kinh ngạc một chập lâu Thương Yên Vân lúc này mới kịp phản ứng.

1 8 00 vạn còn không đắt à? Cô thì thảo tự nói.

Phải biết rằng của Thương Đào mua chiếc xe Porche, cũng chỉ có 730 vạn mà thôi, so với chiếc xe Ferrari của Lý Cường kia còn mắc 80 vạn, các cô đều cho rằng chiếc xe Porche của anh các cô hẳn là chiếc xe thể thao quý giá nhất kinh thành. Thương Yên Vân các cô đối với anh mình rất có lòng tin, anh của các cô Thương Đào có thể nói là một tay buôn bán kỳ tài, hẳn còn trẻ như vậy đã xông pha ra trận địa, cho tới nay chị em các cô các cô đều tự hào về đại ca của mình, có lẽ các cô về sau tuyển bạn trai, cũng sẽ âm thầm lấy anh mình ra làm chuẩn để so sánh, nhưng không nghĩ tới Trần Tuấn Long, không ngờ có thể có được một chiếc xe thể thao quý báu xa hoa hơn xe của đại ca các cô, điều này không khỏi khiến Thương Yên Vân lộ vẻ xúc động.

Mà Trần Tuấn Long chỉ cười cười, không nói gì, hẳn đang chuyên tâm lái xe của mình.

Đi theo xe Thương Yên Vũ, Trần Tuấn Long đi vào khu xưởng, Trần Tuấn Long liếc một cái đoán được đây là khu xưởng sản xuất hiện đại ở Bắc Kinh, chỉ thấy Thương Yên Vũ ở phía trước thò đầu ra nói mấy câu cùng bảo vệ, bảo vệ liền mở cửa cho phép xe chạy vào.

Trần Tuấn Long lái chiếc xe uy long đi theo sau, hai chiếc xe thể thao đẳng cấp cuối cùng tìm đến cái sân có vòng tròn thử xe, sân giữ xe có diện tích rất lớn, trong sân thử xe có không ít xe đậu ở đó, có thể thấy nơi này thường ngày rất náo nhiệt, mà hấp dẫn Trần Tuấn Long nhất chính là đường băng vòng tròn, có một điều nhất định là độ vẹo cua của đường băng vòng tròn có khoảng cách rộng cho bốn chiếc xe, xem ra cũng không tệ lắm, hẳn là nhà xưởng dùng để thí nghiệm tốc độ xe, tại đây dạng đường băng vòng tròn có thể vẹo vào mà không cần lo lắng chướng ngại phía trước. Dưới hoàn cảnh tốt như vậy có thể lái xe với tốc độ nhanh nhất.

Thì ra là thế, xem ra đêm nay hai chị em Thương Yên Vân, Yên Vũ chọn được một nơi tốt. Một sân thử xe to như vậy, bốn góc đều có đèn chiếu sáng vào đường băng. Lúc này, phía trước Thương Yên Vũ xuống xe, tự nhiên lắc đầu, đóng cửa xe sau là lướt tiến đến, Trần Tuấn Long và Thương Yên Vân cũng theo sau xuống xe.

- Thế nào? Cái chỗ này được chứ?

Thương Yên Vũ một đi tới cao giọng hỏi Trần Tuấn Long nói:

- Ủ. Trần Tuấn Long gật đầu,

- Tạm được.

Chiếc xe xi pọt kia tốc độ nhanh phải không?

Thương Yên Vũ đã đi tới chiếc xe thể thao uy long trước mặt Trần Tuấn Long. Cô đưa tay ra sờ sờ thân xe, sau đó nhìn vào cửa kính xe quan sát sự bố trí trong xe.

Trần Tuấn Long quay đầu hướng về cô nói:

- Khá tốt, dù sao cũng là xe mới, chính anh cũng chưa chạy qua, không biết tốc độ của nó lên tới bao nhiêu.

Lúc này Thương Yên Vân ở một bên nói:

Tôi và Yên Vũ tối hôm qua thử qua chiếc xe Porche, tốc độ của nó cao nhất có thể lên tới 370 km/giờ. Nó được xem là một con lốc tốc độ rồi.

Thương Yên Vũ đứng thẳng người, ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Lợi hại, 370 km. Lợi hại à, tôi không biết xe của người có thể đạt tới tốc độ này không.

Cô giương mày lên và tiếp:

- Anh Trần, hay là chúng ta có trận thi đấu vậy, ha hả, lần trước em thua trước anh, thua rất uất ức. Lần này em nhất định có thể thắng anh

Thương Yên Vũ tự tin tràn trề, tuy rằng cô đối với tính năng của chiếc xe xi pốt Trần Tuấn Long không mấy hiểu biết, nhưng đối với chiếc xe Porsche và kỹ thuật tay lái của mình cô hiểu rất rõ và có lòng tin. Tối hôm qua khi cô lại đây thử xe, cũng đã lái tốc độ tới 370, km/giờ, mà bình thường tốc độ cô lái cũng chỉ đạt tới 300 km/giờ. Cho nên cô đã phát tín hiệu khiêu chiến Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nghe Thương Yên Vũ khiêu chiến, cũng không có lập tức phát biểu ý kiến gì, chỉ cười cười, sau đó làm ra dáng vẻ trầm tư. Thương Yên Vũ thấy Trần Tuấn Long dường như cũng không muốn đáp ứng, lập tức có điểm nóng nảy.

- Làm sao vậy? Trần đại ca, người không dám à?

Thương Yên Vũ cố ý khiêu khích nói.

Trần Tuấn Long lắc đầu, hần rót cục cũng nói:

- Anh không phải không dám chạy, mà là đối với cuộc thi không có ích lợi gì, anh từ trước đến giờ đều không tham gia.

Trần Tuấn Long nói trắng ra suy nghĩ trong lòng của hắn, nếu cùng người cái tiểu nha đầu này chơi mà không có ích lợi gì khác thì hắn sẽ không tham gia.

Này lập tức khiến cho Thương Yên Vũ cảm giác thật mất mặt, vì thế cô lớn tiếng nói:

- Vậy anh nói, chúng ta hẳn là như thế nào so tài chứ?

Trần Tuấn Long vẫn ung dung

- Đánh cược à, các em dám không?

Những lời này lập tức liền hỏi đến Thương Yên Vũ, dù sao cô và chị vẫn chỉ là học sinh, không có nhiều tiền, có tiền cũng là anh các cô có mà thôi, còn mình vượn không tới. Hơn nữa các cô cũng biết, nếu đánh bạc nhất định là phải có một kế hoạch lớn, trước kia các cô tại nơi của anh chơi qua đánh bạc đua xe đích xác là khá kích thích, một lần có thể thắng thua hơn mười vạn a, quả thực rất hấp dẫn, chẳng qua hiện tại khuya khoắt, bài bạc là không thể.

Thương Yên Vũ đành tức giận nói:

- Trần đại ca, anh có ý gì a, rõ ràng là ức hiếp bọn em không có tiền sao, hừ!

- Cũng không phải có tiền mới có thể đánh cược.

Trần Tuấn Long mỉm cười với Thương Yên Vũ nói:

- Như vậy đi, chúng ta đánh cược, nếu lần này đua xe anh thắng, các em phải giúp anh làm một việc, có thể chứ?

Thương Yên Vũ đồng ý, nhưng lúc này chị Thương Yên Vân đứng bên cạnh lại nói nói:

- Anh Trần, anh muốn chúng em đáp ứng anh làm chuyện gì vậy?

Trần Tuấn Long cười cười:

- Chờ anh thắng sẽ nói cho các em biết thôi, không lại có người bảo anh nói mạnh mẽ.

Có người ở đây rõ ràng là đang chỉ Thương Yên Vũ.

Quả nhiên, Thương Yên Vũ cao giọng nói:

- Anh Trần nếu anh thua thì sao?

Cô cũng bắt đầu tính kế Trần Tuấn Long.

- Nếu anh thua thì tùy ý các em xử trí.

Trần Tuấn Long vô cùng tự tin nói.

- Được, chúng ta đây một lời đã định!

Thương Yên Vũ sau khi nói xong đưa tay ra móc nghéo, Trần Tuấn Long sau khi nghe xong cũng thò bàn tay của hắn ra vỗ vào tay Thương Yên Vũ một

cái thật mạnh, hai người định ra thỏa hiệp đánh cược, phải giữ lời.

Sau đó Thương Yên Vũ quay lại chiếc xe Porche đi tới chuẩn bị, Trần Tuấn Long cũng trở về chiếc xe của mình, đứng ở đầu xe Thương Yên Vân do dự một chút, chỉ thấy cô nghĩ hay là ngồi trở lại xe Trần Tuấn Long. Cô chui vào phía sau xe Trần Tuấn Long cười cười nói:

- Anh Trần, em muốn đi xe của anh.

- Tốt, không thành vấn đề.

Trần Tuấn Long gật đầu nói. Ngồi xong Thương Yên Vân vội kéo dây an toàn quàng qua người mình, ngồi thẳng sau buộc lại. Vừa rồi ở trên xe, bởi vì tốc độ cũng không nhanh, cho nên cô không cài dây an toàn. Nhưng hiện tại Thương Yên Vân, chẳng những ngồi thẳng ưỡn ngực, hơn nữa là rất chịu khó thắt chặt dây an toàn, xem ra cô đối với trận đấu lần này rất xem trọng. Trần Tuấn Long nghiêng đầu nhìn cô, Thương Yên Vân kia bộ ngực ưỡn thẳng, tròn xoe hai khóa nịt hoa ngạo nghễ nhô ra, ở trên xe khoảng cách gần như vậy thấy cô nơi đó đáng chú ý vô cùng. Trần Tuấn Long không khỏi xao động. Đây không khỏi khiến hắn nhớ tới cặp thỏ ngọc vừa rồi của Liễu Y Y, nịt hoa của nàng tròn trịa nhô ra như vậy khiến Trần Tuấn Long nhớ về dư vị cũ.

- Thương Yên Vân lúc này cũng quay đầu lại đây, hai người nhìn nhau cười, nhìn thấy phía trước Thương Yên Vũ đã muốn khởi động xe, cô bảo cuộc thi bắt đầu, Trần Tuấn Long cũng chạy theo. Hai người lúc đầu chậm rãi chạy song song trên đường, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, chạy vài vòng xuống dưới. Trần Tuấn Long đối với đường chạy cũng thông thuộc, hắn nghĩ chạy xe như tập thể dục.

Cuối cùng, hai chiếc xe thể thao cực phẩm đứng ở cùng hàng, Thương Yên Vũ thò đầu ra, đối Trần Tuấn Long hô lớn:

- Chúng ta chuẩn bị bắt đầu rồi đó, anh Trần chúng ta chạy 50 vòng tròn tổng cộng, người xem thế nào?

Nơi này đường bằng ước chừng là 1 km một vòng, 50 vòng vừa lúc 50 km. Án 300 km / giờ tính toán, cũng chính là mất mười mấy phút đồng hồ là có thể hoàn thành cuộc đua, Trần Tuấn Long vì thế gật đầu đồng ý.

Sau đó hai cỗ xe thể thao bắt đầu tập trung từng tí một động lực, động cơ bọn họ thỉnh thoảng nổ vang, "Ông... Ông..." Cái loại động lực này mạnh mẽ phát ra khiến Trần Tuấn Long nghe xong cảm thấy rất đã kích, tin rằng Thương Yên Vũ cũng nghĩ như vậy, giờ phút này về mặt cổ rất hưng phấn. Trần Tuấn Long nghiêng đầu nhìn cô, mà cô vừa lúc cũng quay đầu nhìn lại, hai người bốn mắt gặp nhau, Thương Yên Vũ mỉm cười, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cười hướng về trước, sau đó chỉ thấy cô nhanh chóng nổ máy, một chân nhấn ga mãnh liệt, chiếc xe Porche liền giống một con báo chụp mồi, điên cuồng phóng ra ngoài.

Trần Tuấn Long cũng không chậm tay, liền mạch khởi động xe, nhấn ga, rốt cuộc có thể khởi động động cơ phô diễn tài năng. Thương Yên Vân ngồi ở bên cạnh, nhìn Trần Tuấn Long kia chuyên nghiệp không chế xe của hắn, liền biết em của mình có khả năng đêm nay sẽ thua.

Kỹ thuật xiếc xe của một người đã quyết định tất cả. Ngay từ đầu, Thương Yên Vũ khi mới bắt đầu tạm thời dẫn đầu, chỉ thấy cô chạy như bão táp trên đường, tốc độ xe từ chậm rãi tăng lên, tới hôm qua Thương Yên Vũ cùng với anh của mình tới nơi này thử qua xe, đối với đường chạy này và tình hình giao thông ở đây, cô rất thông thuộc, thật là thiên thời địa lợi. Cho nên cô rất tự tin, hơn nữa Thương Yên Vũ tốc độ của cô có một chút tăng tốc, từ 180 km từ từ tăng đến 260 km, 320 km, tốc độ vẫn còn tăng lên nữa.

Mà Trần Tuấn Long thì theo sát phía sau, chiếc xe Bugatti uy long của hắn cũng không kém, vẫn tốc độ đều đều theo sát xe của cô, tốc độ cũng giống nhau lên tới 320 km. Ngồi phò tá bên cạnh hắn Thương Yên Vân nhìn thấy Trần Tuấn Long dường như còn chưa buông lỏng tốc độ, cô không khỏi âm thầm lo lắng cho em gái đang chạy phía trước.

Thương Yên Vũ giờ phút này đương nhiên rất phiền, Trần Tuấn Long chiếc xe Bugatti, uy Long nhất theo sát phía sau, tốc độ của xe hắn đã muốn lên tới 350 km, với tốc độ này xuống xe sẽ có chút bồng bênh như đi trên mây, không thể nhanh nữa, tới hôm qua trong nháy mắt có thể lên tới 370 km, theo anh Thương Đào nói đây đã là tốc độ cực hạn của chiếc xe này.

Mà chiếc xe Uy long cực phẩm kia của Trần Tuấn Long ngược lại có 1 0 0 0 con ngựa lực Bugatti hùng mạnh, uy long, giờ phút này mới phô diễn hết công suất của nó, Trần Tuấn Long tính toán số vòng, hắn phải lợi dụng cơ hội như vậy để phơi bày một số tính năng của chiếc xe thể thao uy long, động cơ dưới tốc độ mà sát chẳng phải tốt hơn sao.

Cho nên Trần Tuấn Long một chút cũng không vội, chỉ có điều để tốc độ chạy ngang bằng với tốc độ của Thương Yên Vũ. Thương Yên Vũ kia chiếc xe Porche cô không có đem mui trần, mở mành trận đấu cùng Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long chiếc xe uy long có thân xe hình giọt nước, đối với việc triển khai tốc độ rất có lợi.

Theo ý nghĩa chặt chẽ mà nói, kỳ thật xe thể thao của bọn họ cũng không phải là xe đua chuyên nghiệp, phải thừa nhận, Porche và uy long hai chiếc xe hình, đều là xuất sắc trong dòng xe thể thao, Thương Yên Vũ người lái chiếc xe Porche với tốc độ như vậy đã là đáng quý, dù sao cô cũng không phải tay lái xe đua chuyên nghiệp, chỉ là một vị nghiệp dư yêu thích xe mà thôi.

Trần Tuấn Long thì khác, hắn là người được huấn luyện qua xe đua, có kỹ thuật chuyên nghiệp, hơn nữa một số kỹ thuật xe đều trải qua thực chiến khảo nghiệm, cho nên kỹ thuật về xe của Trần Tuấn Long kỹ thuật được xem là điều luyện, những điều này Thương Yên Vũ làm sao có thể so với hắn.

Rất nhanh, hai người ngay tại đường bằng vòng tròn lượn như bão táp mười mấy vòng, Khi Trần Tuấn Long nhìn thấy, thế là quay đầu nhoen miệng cười với Thương Yên Vân, sau đó nói:

- Để cho anh vượt qua em của em được không?

Trần Tuấn Long trong lời nói có ý dạy dỗ, Thương Yên Vân đang hưởng thụ cảm giác tốc độ không nói gì, chỉ gạt đầu một cách máy móc, thuận miệng nói:

- Được à.

Trần Tuấn Long mỉm cười, giẫm mạnh chân ga, động lực động cơ của chiếc xe thể thao bỗng chốc nổ vang lên. 1000 con ngựa động lực mạnh mẽ trong nháy mắt phóng ra năng lượng giết kinh người.

Trần Tuấn Long bóp còi, nhả đèn, mạnh mẽ lạng tay lái, từ đường băng vòng tròn phía trên bắt đầu vượt qua xe của cô.

Lúc này còn cùng chiếc xe Porsche Thương Yên Vũ chạy song song, Trần Tuấn Long mở cửa xe nghiêng đầu nhìn Thương Yên Vũ, cô đáng vẻ đang nghiêm túc chuyên tâm lái, Trần Tuấn Long thấy đáng vẻ của cô, không khỏi cười ha hả, hắn còn ác ý đùa bóp vài tiếng còi, sau đó tiếp tục tăng lớn chân ga, rốt cục chiếc xe uy long cực phẩm giống như hỏa tiễn lao ra ngoài, rất nhanh vượt qua chiếc Porsche của Thương Yên Vũ, còn bỏ cô lại sau lưng xa lắc.

Thương Yên Vũ tức giận tăng lớn chân ga, cố gắng chạy theo sau, chiếc xe Porsche tốc độ đã đến 370 km cực nhanh, giờ phút này thân xe cũng bắt đầu lắc lư, tốc độ không thể nhanh hơn nữa, nếu tiếp tục tăng tốc ắt hẳn lốp xe cũng sẽ chịu không nổi. Không còn cách nào, cùng Trần Tuấn Long thi đấu tới giờ phút này, Thương Yên Vũ là lần đầu thả chậm tốc độ xe của cô, nhìn chiếc xe thể thao uy long càng ngày càng vượt xa. Thương Yên Vũ biết, đêm nay mình lại một lần nữa hoa lệ thất bại, mà lần này thất bại còn là thua ở chỗ xe của cô không bằng xe hắn.

Anh của mình cũng thật là, xe gì không mua, lại mua chiếc xe Porsche, Thương Yên Vũ oán hận nghĩ đến. Hiện tại cô thua chắc rồi, hoá ra chiếc xe cực phẩm Porsche ở trong mắt Thương Yên Vũ cũng thành rác rưởi rồi, nếu để anh trai cô Thương Đào biết cô nghĩ như vậy, nhất định là dờ khóc dờ cười.

Lúc sau cô đã không còn hứng thú thi đấu nữa, Thương Yên Vũ chạy hai vòng sau liền trực tiếp dừng xe ở đường băng, dừng ở sân trung ương, cô xuống xe, tựa vào đầu xe nơi đó, nhìn chiếc xe thể thao uy long của Trần Tuấn Long kia chạy như bay.

Mà Trần Tuấn Long giờ phút này đã hoàn toàn buông ra tốc độ, cây kim đồng hồ đã quay hết một vòng, ngồi ở bên cạnh hắn Thương Yên Vân kinh ngạc nhìn đến, chiếc xe thể thao cực phẩm tốc độ đã đạt tới mức khủng bố 420 km, còn tiếp tục tăng lên nữa. Tuy rằng cửa kính xe đã được đóng chặt lại, nhưng Thương Yên Vũ vẫn cảm giác âm thanh bên ngoài kia vù vù, Trần Tuấn Long vừa mở chiếc xe hình giọt nước uy long ra, dường như không khí bên trong xe tuôn ra.

Trần Tuấn Long cũng thấy rất thoải mái, hắn rất hài lòng với tốc độ hiện tại, hắn vẫn còn tiếp tục tăng lớn chân ga, để xe tăng tốc bay lên, hắn đương nhiên biết Thương Yên Vũ đã hoàn toàn bỏ quên chống cự, nhưng hắn vẫn muốn xe chạy bão táp một chút.

Hắn lái chiếc xe uy long nhanh như tia chớp giống lượn vòng trên đường băng, cuối cùng Trần Tuấn Long mới thả chậm tốc độ, nhanh chóng rời đường băng, "Bá" một tiếng đứng ở Thương Yên Vũ trước mặt.

Trần Tuấn Long và Thương Yên Vân sau khi xuống xe, Thương Yên Vũ liền tiến lên đón, chỉ thấy cô ảo não nói:

- Đêm nay em lại thua rồi, Anh Trần. Chiếc xe này của anh rốt cuộc được chế tạo như thế nào mà động cơ lợi hại như vậy, động lực rất mạnh.

Trần Tuấn Long gạt đầu nói:

- Đó đương nhiên rồi, nó sử dụng đến 6 vạc động cơ. Phát ra công suất lớn nhất tới

1000 mã lực, ha ha, vừa rồi anh quên nói cho em biết, tốc độ cực hạn của nó có thể lên tới 450 km, chẳng lẽ em không có chú ý tới sao? Chiếc xe Bugatti uy long lớp xe đều là đặc chế, tốc độ cao nhất của chúng ta vừa rồi là bao nhiêu, Yên Vân?

Trần Tuấn Long nói xong quay đầu hỏi Thương Yên Vân đứng bên cạnh.

Đứng ở chỗ xe thể thao Thương Yên Vân thành thật trả lời:

- Trần đại ca, là 440 km.

Thương Yên Vũ lộ ra vẻ mặt hâm mộ:

- Thảo nào, so với chiếc xe Porsche của cô tốt hơn nhiều, Anh Trần.

Thương Yên Vũ bắt đầu năn nỉ Trần Tuấn Long:

- Ngươi có thể cho em chạy thử vài vòng không?

Trần Tuấn Long đã sớm biết tiểu cô bé này sẽ có ý như vậy, hai chị em thích lái xe bảo tố như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp qua, hắn lập tức gạt đầu, đem chìa khóa xe ném tới:

- Cho em này

Hắn một bên hành động một bên nói. Thương Yên Vũ phản chấn vội đưa hai tay ra đón lấy chìa khóa, hoan hô một tiếng sau quơ quơ cái chìa khóa xe, mỉm cười nói lời cảm ơn với Trần Tuấn Long, sau đó liền mở cửa xe, bước vào chiếc xe thể thao uy longTrần Tuấn Long, sau khi khởi động xe cô thò đầu ra.

- Anh Long, em chạy hai vòng nhé?

Trần Tuấn Long cúi người xuống dưới, vỗ vỗ thân xe, sau đó dặn dò:

- Cẩn thận một chút, không cần lập tức khởi động nhanh như vậy, chú ý an toàn, được không?

Thương Yên Vũ kia cô gái nhỏ nghe Trần Tuấn Long quan tâm dặn dò, trong lòng âm áp đồ mặt cúi đầu nói:

- Vâng, anh Trần, em biết rồi.

Trần Tuấn Long cười to. Đập đập cửa xe quát lớn:

- Xuất phát đi!

Thương Yên Vũ tuân lệnh, liền giẫm chân ga, cô lái chiếc xe thể thao uy long củaTrần Tuấn Long, chạy vào đường băng vòng tròn, sau đó tăng tốc, chạy như bay.

Trần Tuấn Long và Thương Yên Vân cùng nhau đến bên chiếc Porche, Thương Yên Vân tựa đầu vào xe nơi đó, Trần Tuấn Long thì hai tay ôm ở trước ngực, đan chân nhếch lên, đây là động tác quen thuộc của hắn, liền tựa tại nơi đó nhìn Thương Yên Vũ lái xe chạy như bay.

Thương Yên Vân nghiêng đầu nhìn Trần Tuấn Long, thấy hắn đang chuyên tâm nhìn Thương Yên Vũ lái xe, vì thế thử tính hỏi:

- Anh Trần vừa rồi cùng Yên Vũ đánh đố, yêu cầu cô ấy giúp anh làm một chuyện, vậy rốt cuộc là chuyện gì chứ? Cô dường như quan tâm vấn đề này.

Trần Tuấn Long quay đầu nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Thương Yên Vân, sau đó nở nụ cười

- Làm sao vậy, sợ ta bán em của em phải không, em yên tâm, không phải nhờ cô ấy làm việc gì đặc biệt. Là như vậy, tôi nghe nói anh các cô dường như là nhân vật rất giỏi, tôi đến Bắc Kinh đã lâu như vậy cũng không có bạn, cho nên quen với một người có thực lực như vậy, về sau ở Bắc Kinh cũng còn có người để dựa dẫm à. Chỉ đơn giản vậy thôi

Trần Tuấn Long nói băng quơ, Thương Yên Vân làm sao biết hắn là một con người khéo léo xảo quyệt, nghe Trần Tuấn Long vừa nói như thế, cô lập tức đã bị hắn mê hoặc.

- Đầu có, anh Trần mới là người lợi hại. Thấy anh có thể mua được chiếc xe thể thao cao cấp như vậy, biết anh nhất định là nhân vật tài giỏi rồi.

Trần Tuấn Long lắc đầu

- So với anh các em, anh đây xem là cái quái gì, anh chẳng qua là một nhà giàu mới nổi mà thôi, ha ha, nghe nói anh của các em điều khiển công ty rất tốt, là như vậy phải không?

- Đầu có, bình thường thấy anh em bận rộn, cũng không biết đang bận những thứ gì, ngay cả khi gia đình hội họp anh đều rất ít tham gia, tự mình nhốt mình trong phòng làm việc, mỗi ngày đều họp hội nghị không dứt, làm không xong hạng mục, chỉ có cuối tuần, mới ra ngoài hít thở không khí, vận động mà thôi.

Thương Yên Vân miêu tả về anh trai Thương Đào của cô như vậy.

Những lời này thật vô tình, người nghe hữu ý, những lời này Thương Yên Vân nói cho Trần Tuấn Long nghe, Trần Tuấn Long đối với cách thức làm việc của Thương Đào có phần lý giải, không cần phải nói, người này nhất định là công việc điên cuồng. Nhưng Trần Tuấn Long chẳng qua đối với thân phận kinh thành thái tử đảng lão Đại cảm thấy hứng thú, hắn nghĩ muốn kết giao Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ mục đích cũng chỉ là ở chỗ này.

Phi Long Bang hiện tại muốn tiến đến phát triển, tập đoàn Dương Quang dưới sự quản lý của Dương Hiểu Nhân mặc dù nhìn qua có chút vấn đề, nhưng hắn vẫn là quản lý không tồi, cái chính là lập tức lên kế hoạch triển khai việc của Liễu Y Y. Hiện Tại Trần Tuấn Long rất nhàn hạ, hắn đem càng nhiều tinh lực tìm kiếm người chỉ giáo công việc. Nếu muốn có được chân vào tầng lớp cao ở kinh thành, như vậy Thương Đào là nhân vật kiệt xuất trong giới thượng lưu của xã hội mà hắn chọn để thông quan.

Cho nên Trần Tuấn Long tìm ra một lý do bằng cách thông qua hai chị em Thương Yên Vân để kết bạn cùngThương Đào. Giỏi về tâm kế Trần Tuấn Long lần này đã tìm đúng người. Bởi vì Thương Đào đối với người ngoài rất miễn cảm, một người tới gần hắn muốn làm gì, hoặc là có cái gì mất hắn đều đoán được. Dù sao ba của hắn cũng là một bí thư thị ủy nổi tiếng, hắn là chủ của mấy công ty lớn. Inte Tân Quý, kinh thành thái tử đảng lão Đại, ai cũng đều phải nịnh bợ hắn, ai cũng muốn kết bạn với hắn, cho nên một người không duyên không cớ, nếu muốn tiến vào mê cung của hắn, rất khó rất khó. Điểm ấy Trần Tuấn Long đã sớm nghĩ đến, lần trước dưới bãi đỗ xe đua, hắn liền phát hiện, Thương Đào dường như đối với hai muội muội của hắn khá tốt. Đừng nói, quả thật hắn đã tìm đúng người rồi.

Phải biết rằng Thương Đào bình thường thương yêu nhất chính là hai muội muội, từ nhỏ đã nuông chiều các cô. Các cô muốn cái gì hắn đều mua cho. Bình thường cũng dẫn các cô lái xe chạy điên cuồng, dưới áp lực của gia đình. Hắn vốn cũng có tính phản nghịch, luôn thích đối kháng với cha.

Thương Yên Vân đã biết hoá ra Trần Tuấn Long chẳng qua muốn thông qua các nàng kết bạn với anh các cô mà thôi, đây quả thực là việc rất nhỏ, vì thế miệng đầy hứa hẹn, cô cũng hiểu nhiều về Trần Tuấn Long, phải giới thiệu cho anh Thương Đào, hỏi một chút tình hình thực tế Trần Tuấn Long.

Thương Yên Vân nhớ rõ lần trước Trần Tuấn Long có nói qua. Hắn mở Công ty Chứng Khoán, xem ra địa vị của hắn cũng không nhỏ, vừa rồi Trần Tuấn Long còn nói chính mình đến Bắc Kinh có một thời gian, như vậy hắn cũng không phải là người Bắc Kinh, nếu không mình đã sớm biết hắn.

Trần Tuấn Long thấy Thương Yên Vân hỏi việc của mình, hắn cũng tùy hứng nói, rất nhiều chuyện Trần Tuấn Long cũng không có nói cho Thương Yên Vân.

Lúc này, về mặt hưng phấn Thương Yên Vũ lái chiếc xe thể thao uy long quay trở lại, còn cách khá xa nhưng cô đã thò đầu ra ngoài. Chỉ nghe cô lớn tiếng tán thưởng nói:

- Oh, anh Trần, chiếc xe xi pốt kia thật sự là quá tuyệt vời. Thật sự không sợ làm hỏng, chỉ sợ hàng so với hàng, chiếc xe Porche của chúng em làm sao có thể là đối thủ của chiếc xe thể thao xi pốt này. Vừa rồi thật sáng khoái a, em lái xe tốc độ đạt tới 420 km/giờ, vẫn có thể tăng tốc lên nữa, nhưng tôi không dám lái nhanh. Thật sự là lợi hại.

Thương Yên Vũ khen không dứt lời, Thương Yên Vân thì cười bước vào xe kéo cửa xe

- Thôi đi, em còn nói, cái gì cũng đòi cùng anh Trần đánh cuộc, hiện tại tốt lắm, em đã thua cần phải đáp ứng giúp anh Trần làm một việc. chính em chuẩn bị đi làm việc cực nhọc đi. Thương Yên Vân làm bộ uy hiếp cô nói. Thương Yên Vũ khó hiểu, vội tháo dây an toàn, xuống xe, đi đến trước mặt Trần Tuấn Long, kích động hỏi:

- Vâng, anh Trần, anh rút cuộc muốn em hỗ trợ chuyện gì, nói cho em biết được không?

Trần Tuấn Long nhìn ra phía sau chị của Thương Yên Vũ là Thương Yên Vân, chỉ thấy cô giả bộ trừng hai mắt Thương Yên Vũ, thế là Trần Tuấn Long liền mỉm cười, bị Thương Yên Vũ hỏi thúc, chỉ nói:

- Đến lúc đó ta sẽ nói cho em, được không?

Thương Yên Vũ không có cách nào, đành phải thôi. Trần Tuấn Long nhìn xem thời gian cũng không sớm, phòng chừng cũng mau rạng sáng, vì thế nói lời từ biệt với hai cô, nói phải đi về nghỉ ngơi.

Thương Yên Vân và Thương Yên Vũ lưu luyến không rời và nói hẹn ngày gặp lại Trần Tuấn Long, mọi người lái xe rời khỏi sân thử xe, rời khỏi khu xưởng ô tô hiện đại, chạy về hướng Bắc Kinh. Họ chia tay nhau ở ngã ba.

Trên đường đi về người phụ trách lái xe chính là Thương Yên Vân, cô thấy Trần Tuấn Long bóp còi, cô cũng bóp còi vài tiếng, sau đó nhìn Trần Tuấn Long quẹo qua hướng khác, một con đường khác.

Chị à. Thương Yên Vũ nói chuyện, chị yêu cầu anh mua một chiếc xe thể thao giống như Trần Tuấn Long, chiếc xe Porche thật sự là rất mực nát, em lần trước cùng hắn thi đấu ngay cả chiếc xe Spark của hắn em đua cũng không lại, hắn còn chưa tin, hiện tại à, lại thua chiếc xe thể thao Uy long của Trần Tuấn Long. Ài, đúng rồi, tỷ, chiếc xe uy long này có lợi ích như thế nào, làm sao mà trước kia chúng ta chưa từng nghe qua loại xe thể thao này, em xem nó quả thật là dòng xe thể thao cao cấp nhất, chị không biết đấy thôi, vừa rồi em lái chiếc xe đó, cảm giác thật sự rất thích.

- Biết rồi, vừa mới chạy đã chạy giống như bay?

Thương Yên Vân tức giận nói.

- Ủ! Thương Yên Vũ liên tục gạt đầu.

- Em nói muốn mua xe mới, em cho đại ca là ngân hàng sao? em có biết chiếc xe thể thao của anh Trần trị giá bao nhiêu tiền không? Thương Yên Vân liên tục truy vấn Thương Yên Vũ.

Thương Yên Vũ lặng đi một chút, sau đó nghiêng đầu hỏi chị nói:

- Chị, xe kia rất mất phải không?

Thương Yên Vân gạt đầu thật mạnh một cái, Thương Yên Vũ hỏi:

- Là bao nhiêu tiền, vừa rồi chị có hỏi Trần đại ca không?

Hỏi rồi, phải 18 00 vạn. Thương Yên Vân nhanh nhẩu đem con số nói ra.

- Cái gì, em không nghe lầm chứ, 1800 vạn, má ơi, chiếc xe kia được làm bằng vàng à, về nhà em lên mạng điều tra thêm, em chưa từng nghe qua có loại xe thể thao nào mắc như vậy cả.

Thương Yên Vũ cúi đầu trầm tư rất lâu, vẫn lắc đầu nói:

- Tuyệt đối không có, chỉ ít em cũng không tượng tượng ra nổi, 1800 vạn, đây chẳng phải mất u gấp đôi chiếc xe Porche, quá khoa trương rồi.

Thương Yên Vũ không dám tin.

Thương Yên Vân cũng do dự:

- Trần đại ca có gạt chúng ta không.

Hai cô đâu biết rằng Trần Tuấn Long đem toàn bộ xe hình đều bán đứt .

- Ha hả, dù sao em mặc kệ. Đến lúc đó chị đixin anh, để anh nhất định phải cho chúng ta một chiếc xe thể thao uy long, em thích tốc độ như vậy.

Thương Yên Vũ có chút kẻo nèo nói.

- Vậy sao em không tự đi nói với đại ca?

Thương Yên Vân tỏ vẻ phản đối quyết liệt

- Bình thường muốn cái gì cũng bảo chị đi nói cùng, anh mua rồi người lại chiếm cứ dùng một mình. Ha hả...

- Chị tốt, ai bảo chị sinh ra sớm hơn em, chị là chị, chị đi xin đại ca giúp em đi.

Thương Yên Vũ năn nỉ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 91: Bại Lộ Thân Phận.

Không đi, em muốn đi tự mình đi đi.

Thương Yên Vân cố ý làm bộ như tức giận.

- Cái gì gọi là chị sinh ra sớm hơn người nửa giờ a, chị nghĩ năm đó khoa phụ sản chị hộ tá đem hai người chúng ta đảo lộn cũng không chừng, khả năng em mới là chị đấy.

Thương Yên Vân tá oán nói, bởi vì Thương Yên Vũ luôn luôn cho mình là người nhỏ nhất trong nhà, cho nên lúc nhỏ thường lấy cớ làm nũng, trong nhà đều không có cách nào dạy dỗ cô.

Lúc này, Thương Yên Vũ mở to hai mắt, trong nháy mắt ôm cánh tay Thương Yên Vân cười nói:

- Chị cũng thật là, chuyện đùa như vậy cũng dám mở lời, chị mãi là chị của em, được không? Chị của em.

Thương Yên Vân thật sự là không có biện pháp nào, đúng rồi, vừa rồi anh Trần nói chuyện kia với cô, ừ, lấy ra đùa giỡn đùa giỡn cũng tốt. Thương Yên Vân nghĩ đến đây, vì thế ho một tiếng, cố ý gằn mặt, có chút nghiêm túc nói:

- Yên Vũ à, chị nghĩ em đừng cố mua xe, nói cho em một việc, em có biết chuyện vừa rồi anh Trần và em đánh cuộc không?

Ừ, kia làm sao vậy, là em thua, em hứa phải giúp hấn làm một việc.

Thương Yên Vũ chỉ có điều cảm thấy có chút kỳ quái, vì thế vội hỏi Thương Yên Vân nói.

Ai, muội muội ngốc, em cũng thật là, đàn ông họ yêu cầu em như thế nào em lại có thể tùy tiện đáp ứng, lỡ hấn yêu cầu em làm chuyện bậy thì làm sao? Thương Yên Vân cố ý hù dọa Thương Yên Vũ.

Thương Yên Vũ cũng không sợ, cô suy nghĩ một lúc sau cười nói:

Em thấy Trần đại ca không giống cái loại người này, hấn có tiền như vậy, em cho là cái gì đâu, hấn sẽ không giờ đòi bồi bại với em.

Thương Yên Vũ dường như rất có lòng tin, nhưng không biết như thế nào, kỳ thật từ trong đáy lòng ngấm lại, cho rằng bị Trần Tuấn Long làm chuyện xấu nhất định cũng không phải là chuyện xấu à, cô tựa hồ đối với việc này còn có ý chờ đợi.

Sẽ không?

Thương Yên Vân nở nụ cười, em à, thật sự là quá ngây thơ rồi, hấn vừa rồi nói cùng ta, muốn em đáp ứng hấn một việc chính là... Làm bạn gái của hấn.

Thương Yên Vân vừa lái xe, một bên nói câu này hòng gạt người.

A?

Thương Yên Vũ ánh mắt trừng lớn, cô cơ hồ không dám tin đây là sự thật, còn giống như đang ở trong mộng.

Không thể nào?

Chập lâu Thương Yên Vũ mới hoảng thần trí, cô đẩy tay Thương Yên Vân, Trần đại ca thật là nói như vậy phải không?

Thương Yên Vũ mặt đỏ rần, thấy bộ dáng của muội muội như vậy, Thương Yên Vân không thể nhịn cười, còn cố ý gật gật đầu.

Lúc này Thương Yên Vũ thẹn thùng, cô lấy tay che lấy khuôn mặt đỏ hồng nói:

- Kia... Vậy hấn như thế nào... Tại sao không có giáp mặt nói cùng em?

Nhớ tới vừa rồi chính cô hồi thúc Trần Tuấn Long hỏi hấn rốt cuộc cô làm chuyện gì cho hấn, Thương Yên Vũ xấu hổ một hồi. Hấn, hấn lẽ nào có thể như vậy.

Thương Yên Vân vẫn là gương mặt phụng phịu, tiếp tục dụ dỗ Thương Yên Vũ nói:

- Vâng, Trần đại ca hấn nói với chị. Hấn rất thích em, nhưng hấn ngượng ngùng không dám giáp mặt nói với em, cho nên mới để cho chị chuyển lời cho em,

Thương Yên Vân nói cho cô vẫn có điệu.

Nghe Thương Yên Vân nghiêm túc nói chuyện này với cô, Thương Yên Vũ lại mở to hai mắt nhìn, thấy được trong ánh mắt tỷ tỷ lóe lên trò đùa dí dỏm, cô rốt cuộc hiểu rõ, hóa ra là tỷ tỷ của mình nói giỡn.

Cô lập tức không thuận theo, Được, tỷ. Chị dám gạt em.

Thương Yên Vân rốt cục không kìm nổi cười lên ha hả, Thương Yên Vũ bẻ cánh tay của tỷ tỷ. chiếc xe Porsche lập tức có chút lắc lư, Thương Yên Vũ lúc này mới buông tha cô.

Thương Yên Vân tiếp tục nói:

- Đừng làm rộn, Tiểu Vũ, chị vừa nãy nói với em là sự thật, ha hả.

Hừ! Là thật

Em đây hỏi chị, vì cái gì Trần đại ca hấn không chọn chị mà lại muốn chọn em, chị và em đáng về giống nhau như đúc. Hấn yêu thích em chẳng khác nào cũng thích chị, cho nên chị gạt em, cố ý nói dối.

Thương Yên Vũ hừ hừ nói.

Nhìn chị xem, chị không có lừa em à, không tin em gọi điện thoại hỏi Trần đại ca đi."

Thương Yên Vân vừa lái xe, một bên nhìn lại Thương Yên Vũ, hoá ra hai tỷ muội từ nhỏ thích ầm ĩ, thường xuyên hay nói giỡn với nhau. Bất quá lần này là Thương Yên Vũ tỏ ra quá quan tâm nên bị lừa, trúng bẫy Thương Yên Vân, nhớ tới vừa rồi muội muội đáng về thẹn thùng, cô cười. Thấy Thương Yên Vũ tức giận ngồi tại ghế. Vì thế Thương Yên Vân cười nói:

- Xem ra, vừa rồi là có người động xuân tâm, thích người nào đó nga.

Chị mới thích hấn, em không thích, sẽ không thích.

Thương Yên Vũ bắt đầu phát cáu.

Vậy là ai liên tục hai lần đều bại bởi Trần đại ca, ừ? Chớ không thừa nhận, tuần trước là ai ở bên tai chị thao thao nói nhất định phải hẹn Trần đại ca ra so tài một lần, ngay cả khi lên lớp cũng không tập trung, vừa nghỉ học liền vội vàng vàng chạy ra sân luyện xe, ai... Đây có dụng ý gì, còn không phải vì Trần đại ca, em xem xe của hấn, đem xe chúng ta so với hấn làm sao bì kịp.

Thương Yên Vân ở bên tai muội muội không ngừng nhắc nhở lấy cô:

Chị thấy Tiểu Vũ à trận đấu của em và Trần đại ca coi như chấm hết, chị cũng không muốn đem em ra so sánh, xem ra em thích Trần đại ca cũng là tất nhiên.

Chị Chính chị mới thích Trần đại ca. Thương Yên Vũ dường như nóng nảy, ánh mắt đều đỏ, bộ dáng muốn khóc, Em nhất định sẽ đánh bại hắn, chỉ cần em có một chiếc xe tốt! Chị không thấy được sao, đêm nay chúng ta thua là do xe không bằng xe hắn, em tin tưởng kỹ thuật của mình.

Thương Yên Vũ còn rất quật cường, miệng của cô thực cứng có chết cũng không thay đổi khẩu khí,

Bỏ đi Tiểu Vũ em kia kỹ thuật nghiệp dư. Vừa rồi lúc em và Trần đại ca bắt đầu trận đấu chị ngồi ở bên cạnh hắn, hắn lái xe kỹ thuật có thể tốt hơn em

Thương Yên Vân nhắc nhở lấy muội muội của mình, chị thấy em không bằng hắn, hay là ngoan ngoãn nhận thua đi.

Không được!

Thương Yên Vũ đẹp miệng, Em nhất định phải nhờ đại ca giúp em chọn một chiếc xe tốt, em nhất định sẽ thắng. Đúng rồi, tỳ, dường như Chị Mộ Quân tỳ bọn họ mở đại lý xe, bằng không chúng ta hỏi chị ấy một chút đi?

Này a, em còn không bằng quay trở về trường hỏi Mộ Mỹ.

Thương Yên Vân cuối cùng nói, Em không phải không biết chị Mộ Quân, loay hoay suốt ngày bay tới bay lui.

Nga, mấy ngày hôm trước em dường như là nghe đại ca nói các cô ấy chuẩn bị mở đại lý bán xe thể thao mới, nói không chừng tới lúc đó sẽ mời chúng ta đi tham quan.

Thương Yên Vũ cuối cùng nói.

Thì phải là. Thương Yên Vân gật đầu, "đến lúc đó em kêu Chị Mộ Quân giúp em chọn một chiếc xe tốt, như vậy mới có thể đánh bại Trần đại ca, lúc đó.. Ha ha, là có thể khiến hắn chú ý em. A... Không cần, chị đang lái xe, Tiểu Vũ, đừng làm

Hoá ra lúc cô kêu gọi Thương Yên Vũ, Thương Yên Vũ liền ôm cánh tay của cô nũng nịu nói, Thương Yên Vân đành phải ổn định tốc độ xe, cũng may hiện tại đã là rạng sáng, không có nhiều xe qua lại, hai tỳ muội cứ như vậy đùa giỡn cho tới khi về đến nhà.

Trần Tuấn Long đêm nay quyết định ngủ lại Tinh Long Cư, hiện tại về ký túc xá đã muộn quá rồi, Hải Đào Hiền để cho Dương Hân và Kim Ngọc Châu ở, ngủ lại cũng chỉ có Tinh Long Cư là có thể trở về, hơn nữa Trần Tuấn Long đã lâu không có ở Tinh Long Cư tá túc qua đêm.

Mở cánh cửa Tinh Long Cư ra, bên trong phòng chỉ là một ánh đèn leo lắt chiếu sáng, hiện tại cũng đã là rạng sáng khoảng 0:30 phút, phòng chừng Tiểu Vũ Tiểu Mẫn các cô đều ngủ. Trần Tuấn Long rón ra rón rén trở lại phòng, quả nhiên, Tiểu Vũ đang nằm ở trên giường, đang say giấc mộng, Trần Tuấn Long còi giày để qua một bên, trút bỏ quần áo, đi đến phòng tắm dùng nước nóng lau rửa những bụi bẩn trên người, thật là sảng khoái, sau đó lau khô tóc, tìm bộ áo ngủ mặc vào, sau đó ngồi ở mép giường nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Tiểu Vũ, Tiểu Vũ đang ngủ khê ngâm vài tiếng, Trần Tuấn Long mỉm cười, hôn hít một chút gương mặt của cô sau nằm xuống ngay bên cạnh cô, ôm thật chặt từ phía sau.

Tiểu Vũ đang ngủ xoay người, quay về ôm lấy Trần Tuấn Long, sau đó dùng hai má áp vào ngực Trần Tuấn Long, vuốt ve ầu yếm, Trần Tuấn Long cũng hơi mệt, thế là cùng Tiểu Vũ hai người ôm nhau ngọt ngào đi vào mộng đẹp.

Tiểu Kha trong khoảng thời gian này rất bận, hoá ra ba cô sau khi từ chức giám đốc bộ phận nghiệp vụ vé máy bay quốc nội ba cô đều đem toàn bộ chức vị này giao cho cô, hiện tại Tiểu Kha một mình phụ trách hai nhiệm vụ, bán vé máy bay quốc tế và vé máy bay quốc nội, bận cả ngày, hơn nữa thấy cô mới mua xe mới để đi đưa về mấy thật là một việc vụn vặt, ba cũng muốn Tiểu Kha tự mình tự kinh doanh, thật là phiền, cô chẳng qua là tổng giám đốc mới thôi, không cần mua chuộc người như vậy, Tiểu Kha vì chuyện này phân nản qua mấy lần với ba mẹ, bắt đắc dĩ lần này mẹ lại đứng về phía ba, cũng theo nói ba giờ đến tuổi nghỉ hưu an nhàn rồi, đi làm cũng không giống đi làm. Tiểu Kha quyết định phải tạo một ít thành tích cho ba mẹ thấy, cho nên cũng bắt đầu chăm chỉ công tác, đem công việc phụ trách bán vé máy bay làm cho tốt.

Hôm nay, Tiểu Kha giao mấy vé máy bay, trong đó có hai khách hàng chỉ định đưa đến hoa viên Minh Châu dãy A số 18 Tinh Long Cư, ngô, Tinh Long Cư, nghe tên quả là không sai. Khi Tiểu Kha ngồi trên thang máy đến đỉnh, cô dựa theo số cửa ấn chuông.

"Leng keng... Leng keng..." Sau khi chuông cửa vang lên vài tiếng, "Két" một tiếng mở ra, một vị tuổi xấp xỉ với mình, nhưng nhìn qua vóc người so với mình có lẽ hơi nhỏ hơn một chút, cô gái xuất hiện ở trước mặt cô, Tiểu Kha vội tươi cười, chào hỏi nói:

- Chào bạn.

Người tìm ai?

Cô bé kia nghi ngờ hỏi, Tiểu Kha đang muốn trả lời, bên phía nhà trong lại vang lên giọng của một cô gái nói:

- Tiểu Mẫn, em xem có phải người của công ty lễ hành giao vé cho chị và Lan tỳ.

Wa, tốt quá.

Được kêu là Tiểu Mẫn cô gái lớn tiếng trả lời, sau đó quay đầu nhìn phía Tiểu Kha hỏi, Tiểu Kha nở nụ cười, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi là Tiểu Kha phụ trách giao vé máy bay, tôi đặc biệt đưa hai vé máy bay tới.

Vậy mời người vào.

Cô bé kia rất cục thu hồi ánh mắt cảnh giác lại, lui qua một bên, mời Tiểu Kha vào.

Đây đối với Tiểu Kha mà nói là chuyện thường gặp, một người xa lạ muốn đi vào nhà người khác giao vé máy bay lấy tiền, khó tránh khỏi sẽ bị người ta hoài nghi, sau khi Tiểu Kha đi vào nhà, mới đánh giá cẩn thận không gian đầy cát xà hoa khí phách của ngôi nhà này. Phòng khách Tinh Long Cư rất lớn, trang hoàng cũng rất xa hoa, giữa đại sảnh là một màn hình lớn LCD, phía trước là một bộ ghế sofa lớn và bàn trà thủy tinh, trong phòng còn có rất nhiều cây xanh, toàn bộ đại sảnh có sức sống dạt dào.

Cô bé kia mời Tiểu Kha ngồi xuống, sau đó đi vào bên trong phòng, không biết cùng ai nói nói mấy câu, rất nhanh còn có một cô gái phong thái yếu điệu đi ra, cô gái ban đầu mở cửa cho cô tiểu cô nương kia cũng đi theo sau cô. Thấy chủ nhà đi ra, Tiểu Kha vừa ngồi xuống đã vội đứng dậy gật đầu mỉm cười, cô gái có dáng vóc thướt tha cũng mỉm cười gật đầu với cô, sau đó mời cô ngồi xuống.

Vé máy bay đều đưa tới thật sao? Cô gái dáng vẻ thướt tha sau khi ngồi xuống hỏi, còn cô gái mà lúc đầu dẫn cô vào thì đang tựa vào thành ghế sofa nhìn hai người bọn họ.

Vâng, hai vé máy bay buổi chiều 3:00 đi Hải Nam ở chỗ này. Tiểu Kha vừa nói, vừa từ trong túi lấy ra hai vé máy bay đưa tới.

Cô gái xinh đẹp đưa tay ra đón lấy, lật xem một lát gật đầu nói:

- Đúng rồi, xin hỏi tổng cộng là bao nhiêu tiền?

Ừ, mỗi vé máy bay giá là 986 nguyên, hai tờ tổng cộng là 1972 nguyên, tiểu thư.

Tiểu Kha nhìn thấy hết thấy khá thuận lợi, vì thế đem giá cả báo ra.

Wa, tốt quá, em chờ chị chút, chị ngay lập tức đi lấy tiền cho em.

Người nữ kia hạ thấp người, sau đó đi đến một bên, lấy ra giỏ xách, từ bên trong lấy ra một cái ví tiền, sau đó đếm tiền nhân dân tệ đưa cho Tiểu Kha, nơi này tổng cộng là 2000 nguyên, em kiểm nhận một chút đi.

"Dạ." Tiểu Kha phản chấn nhận lấy và đếm ngay tại bàn trà, tổng cộng là 2000 nguyên đúng vậy, Khi Tiểu Kha tính toán xong chuẩn bị thối tiền cho người ta, đột nhiên cô phát hiện, trên tay mình chỉ có mười hai nguyên tiền lẻ, không đủ tiền trả lại cho khách. Cô lập tức ngại ngùng ngẩn cả người, "thực xin lỗi, em... em đem không đủ tiền, không biết chị có tiền lẻ không."

Cô và cô gái kia thương lượng nói. Đó cũng là chuyện thường xảy ra, lần sau mình phải mang theo một ít tiền lẻ, Tiểu Kha âm thầm nghĩ.

Wa, như vậy đi, vậy em đợi chị chút, chị tìm tiếp. Cô gái kia lại mở cái ví tiền của mình ra, nhưng cô cũng chỉ có một tờ 50 nguyên mà thôi, vì thế cô quay đầu hỏi cô gái ngồi ở thành ghế sofa nói:

- Tiểu Mẫn, người có tiền lẻ không?

Cô gái kia lắc đầu, em không có. Khả năng Long ca có, em giúp chị hỏi.

Sau đó chỉ thấy cô quay đầu vào phía nhà trong hô lớn:

- Long ca. Long ca! Anh có hơn mười đồng tiền lẻ không?

"Wa, hẳn là có, ở trong túi quần của anh, em cần nó để làm chi?"

Một giọng nói đàn ông trả lời.

Đang cần trả tiền vé máy bay cho người giao vé.

Được kêu là Tiểu Mẫn cô gái vừa nói, vừa đi vào bên trong phòng.

Được rồi, anh đi lấy đây.

Người đàn ông kia trả lời.

Tiểu Kha ngồi bên cạnh cô gái thanh tú xinh đẹp cười, cũng không sao. Sau đó cô liền cúi đầu tiếp tục kiểm tra qua tờ tiền 50 nguyên vừa rồi của cô gái kia đưa tới, sợ giả sao. Cô nghe một tràng tiếng bước chân vang lên, khi cô ngẩng đầu lên bóng dáng người đàn ông đang mặc chiếc áo ngủ khuất sau hành lang, sau đó cô gái là lượt của hắn đã đi tới, che ngang tầm mắt của Tiểu Kha.

Em trước trả lại chị một trăm nguyên. Tiểu Kha cười cười, đem một tờ tiền một trăm nguyên đưa lại cho cô gái ngồi bên cạnh mình.

Cô gái kia gật đầu tiếp nhận, nơi này là 50 nguyên, chị trước đưa cho em. Tổng cộng là 1972, chị đây còn nợ em 22 nguyên, phiền em chờ một chút, lập tức có người tới đưa cho em.

Cô gái kia cuối cùng nói.

Được, không sao.

Tiểu Kha cười cười.

Lúc này, nghe giọng người đàn ông kia từ hành lang vọng tới, Đông vũ, em tổng cộng cần bao nhiêu tiền lẻ?

Người đàn ông kia vừa cúi đầu giờ ví tiền ra xem tiền lẻ, vừa hỏi.

Khi hắn đi tới ngẩng đầu lên, Tiểu Kha vốn là đang thần tình mỉm cười bất giác có một chút lạnh. Hiện tại xuất hiện ở trước mặt cô chẳng phải là gương mặt quen thuộc trước kia sao?

Trời ạ, chính là hắn, hai lần "Dâm loạn" người đàn ông này. Tiểu Kha nằm mơ cũng không có nghĩ đến, chính mình không ngờ lại ở chỗ này nhìn thấy hắn.

Trần Tuấn Long thấy được vẻ mặt kinh sợ của Tiểu Kha cũng rất ngạc nhiên, sau đó trên mặt lại hiện lên chiều bãi tươi cười:

- Hoá ra lại là em à, Tiểu heo ngọc, ha ha..."

Trần Tuấn Long lắc đầu:

- Chúng ta cũng thật có duyên không phải kẻ địch lại gặp nhau sao, không nghĩ tới lần này còn làm cho em tìm đến tận đây.

Trần Tuấn Long liền đứng ở bàn trà phía trước, uy phong凛凛 chấp tay trước ngực mà đứng. Khí thế như vậy lập tức khiến Tiểu Kha không thể thốt lên được lời nào.

Nghĩ tới lần trước chính mình bị đồ trướng thời này kẹp cổ, còn thiếu chút nữa bị hắn hại chết, Tiểu Kha không khỏi sợ hãi, Tiểu Kha cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Tôi... Tôi không biết anh.. anh ở nơi này.

Sau đó sợ hãi ngẩng đầu lên khoát tay nói:

- Tôi cam đoan, tôi... Tôi sẽ không nói cho cảnh sát, thật sự.

Sự việc mà cô lo lắng duy nhất chính là chỗ này, Trần Tuấn Long còn chưa nói gì, Tiểu Kha đã muốn ngoan ngoãn đầu hàng thiên hạ. Cuốn sổ đã rơi khỏi tay.

Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn cũng ngăn cả người ra, các cô cũng không có nghĩ đến Trần Tuấn Long không ngờ quen biết cô gái giao vé máy bay này, hai cô nhìn nhau một chút, sau đó đều quay đầu nhìn Tiểu Kha.

Tiểu Kha chẳng qua không tới 20 tuổi, diện mạo ngọt ngào, mặt còn có chút béo tròn, khi cười còn lộ ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu, xem cách ăn mặc của cô chỉ biết cô là người con gái thuần khiết, rất giản dị làm sao có quan hệ với Trần Tuấn Long được, đây là vấn đề mà Tiểu Vũ và Tiểu Mẫn hai cô quan tâm nhất.

Chỉ nghe Trần Tuấn Long hừ lạnh một tiếng, em biết là tốt rồi.

Trần Tuấn Long muốn hù dọa một chút tiểu heo ngọc này mới được.

Anh nói tiểu heo ngọc.

Trần Tuấn Long đi tới sofa nơi đó, đặt mông ngồi ở trước mặt cô, ngấm trên bộ ngực cô đang đeo cái thẻ công tác, Trần Tuấn Long đưa tay ra giật lại đây, đọc trên thẻ "Lữ hành Bắc Kinh, Chu Văn Kha. Oh, hoá ra thật là anh nói đúng, em quả nhiên chính là tiểu heo ngọc, thảo nào" Trần Tuấn Long nhớ tới lần trước hắn kêu cô tiểu heo ngọc cô bộ dáng khóc thút thít, hắn không nên được đành âm thầm cười, lần trước bị chính mình đùa giỡn sợ tiểu cô nương này bây giờ vừa thấy mình liền sợ hãi à.

Lập tức Trần Tuấn Long không để ý tới cô, cùng lắm thì tiểu cô nương này chạy tới báo cảnh sát, dù sao chính hắn vừa rồi không có làm qua cái gì với cô, cho dù là có làm, cô cũng đâu có chứng cứ gì bắt tội. Lại nói về chuyện bảo tố xe, Trần Tuấn Long hắn đã sớm cùng Lý Thế Bằng bắt chuyện qua, hắn là không có vấn đề gì, ít nhất thời gian trôi qua đã lâu, cũng không thấy cảnh sát đến tìm hắn, cho nên Trần Tuấn Long không sợ chút nào. Chỉ thấy Trần Tuấn Long quay đầu tiếp tục hỏi Tiểu Vũ nói:

- Em cần trả cho Tiểu heo ngọc bao nhiêu tiền?

Tiểu Vũ mặc dù có chút cảm thấy không lý giải, nhưng thấy Trần Tuấn Long hỏi cô, hay là thành thật trả lời:

- Ủ, nợ vị tiểu thư này tổng cộng là 22 nguyên.

"Nga..." Trần Tuấn Long lật ra ví tiền của hắn một chút, lấy ra 22 nguyên sau tự mình đưa, này, tìm tiền lẻ trả cho em rồi, tiểu heo ngọc.

Tiểu Kha nhìn thấy có hai cô gái ở bên cạnh hắn, cô vốn họ Chu, người vóc dáng hơi mập, cho nên bình thường kiêng kị nhất là người khác gọi cô tiểu heo ngọc, bị Trần Tuấn Long nói như vậy, ánh mắt của cô lập tức đỏ.

Thấy bộ dáng đáng thương của cô, Trần Tuấn Long lắc đầu cười miễn cưỡng, cô gái bị một trận thủy thổ. Hay là Tiểu Vũ thấy Tiểu Kha bị Trần Tuấn Long quở trách, tuy rằng không biết do cái gì, nhưng người ta tới đều là khách, vội tới ôm cô liên tục an ủi, còn oán trách Trần Tuấn Long không biết thương hương tiếc ngọc, Tiểu Mẫn thì đứng một bên tỏ vẻ nhìn, Trần Tuấn Long cười đứng dậy, không hề để ý tới Tiểu Kha khóc thút thút, quay lại bàn ăn.

Tiểu Kha không có cách chống trả nào khác, nức nở một hồi, nhưng người ta Trần Tuấn Long không để ý cô, cô cũng không còn lý do ở lại khóc thút thút nữa, đành phải lau nước mắt, cất kỹ tiền, cùng Tiểu Vũ các cô nói lời từ biệt. Tiểu Vũ tiễn cô đi ra ngoài, dọc theo đường đi nói thật nhiều lời xin lỗi, Nhưng Tiểu Kha không còn tâm tư nghe thấu, cô muốn chạy khỏi Tinh Long Cư.

Tiểu Vũ trở lại phòng, Trần Tuấn Long đang ngồi ở trên bàn cơm, thấy cô tiến vào, sau đó cười hỏi:

Tiểu cô nương kia đi rồi?

"Ừ." Tiểu Vũ gật đầu, sau đó ngồi bên cạnh Trần Tuấn Long, hoá ra bọn họ vừa rồi là đang ăn cơm, "Người rút cuộc trước kia đã làm gì qua với cô gái kia, khiến cho người ta dường như rất sợ đáng về của người?"

Tiểu Vũ dường như hỏi đùa.

Trần Tuấn Long gấp thức ăn, không trả lời, Tiểu Vũ cũng không hỏi lại. Một lát sau mới nghe Trần Tuấn Long hỏi:

Em và Lan tỷ đợi đến ba giờ bay đi phải không?

Vâng, Long ca.

Tiểu Vũ gật đầu, sau đó cầm lấy chiếc đĩa lùa những thức ăn còn trong chén đưa vào trong miệng.

Lúc này Trần Tuấn Long đã ăn cơm xong, hắn để đĩa xuống, sau đó nói:

Tại em hành lý đã thu dọn xong chưa, đợi anh đưa các cô đi sân bay.

Wa, tốt quá, Long ca, chẳng qua Lan tỷ hành lý tương đối nhiều, em sợ người kia chiếc xe S P A Rk chứa không nổi a, muốn hay không cũng phải kêu xe taxi.

Tiểu Vũ không phải không có lo lắng nói.

Trần Tuấn Long cười, không có việc gì, ngày hôm qua anh mới mua chiếc xe mới, học xe khá lớn, mấy cái hành lý này đều chứa được hết. Anh bây giờ đi lấy xe, thời gian nặc dù có gấp, nhưng hắn là còn kịp.

Trần Tuấn Long nói với Tiểu Vũ.

Được, em ở chỗ này chờ anh, sau chúng ta lại đi đón Lan tỷ.

Tiểu Vũ trả lời, sau đó quay đầu lại phòng lớn nói Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn, chút nữa em có đi sân bay đưa Lan tỷ không?

Đi, tại sao không đi.

Tiểu Mẫn ở bên ngoài trả lời, sau đó đi vào phòng ăn.

Mọi người khi nào thì xuất phát?

Cô ngủ nướng cả buổi sáng, mới rời khỏi giường đến ăn cơm, trên người vẫn còn mặc chiếc áo ngủ mong manh đi lại lác lư ở phòng lớn.

Tiểu Vũ cau mày nói:

Chờ xe Long ca đến chúng ta hãy đi, em hay là nhanh lên thay quần áo đi.

"Wa..." Tiểu Mẫn trả lời, sau đó nghiêng người nói với Trần Tuấn Long:

Nếu không, Long ca, anh với em cùng đi lấy xe à, nghe vừa rồi anh nói là mới mua xe mới?

"Ừ, là mới mua xe. Vậy em cùng anh đi cũng được.

Trần Tuấn Long cuối cùng gật đầu nói.

"Yeah!" Tiểu Mẫn hưng phấn nhảy dựng lên, sau đó chạy về gian phòng của mình thay quần áo, Trần Tuấn Long và Tiểu Vũ nhìn nhau cười, tiếp theo Trần Tuấn Long cũng trở về phòng thay quần áo. Chờ Tiểu Mẫn đi ra, Trần Tuấn Long liền dẫn cô đến chỗ đại lý xe ngày hôm qua lấy xe.

Đại lý xe Lục tổng giám đốc dường như rất bận rộn, tiếp đãi khách rất lâu, mới thấy hân từ bên trong gương sảnh đi ra, hân thấy Trần Tuấn Long liền tới, nét mặt tươi cười nghênh đón, nhưng thấy hôm nay Trần Tuấn Long lại dẫn một cô gái lạ mặt khác tới, vị trung niên Lục tổng giám đốc chỉ có cảm thán, tuổi trẻ lại có tiền, nếu là mình cũng sẽ ra ngoài tìm mấy cô gái.

Trần Tuấn Long nhắc với hân về chiếc xe của mình, Lục tổng giám đốc vội nói xe đã chuẩn bị xong rồi, lập tức chạy xe ra cho hân. Sau đó hân và Trần Tuấn Long hàn huyên vài câu, mà Tiểu Mẫn thấy cái gì cũng mới mẻ lạ lẫm, hết nhìn đông tới nhìn tây, đại lý xe địa phương này cô lần đầu tiên tới, đại lý xe này rất lớn, trong đại sảnh nơi nơi đều bày đầy đủ kiểu dáng xe có rèm che sáng choang, Tiểu Mẫn hưng phấn đến chỗ quay trở ra.

Khi Trần Tuấn Long đang cùng Lục tổng giám đốc nói chuyện, bên ngoài cửa một cô gái thanh tú xinh đẹp mặc một áo đầm màu tím hấp tấp xông tới, chỉ thấy cô dáng vẻ thanh lịch không cười, mũi nhỏ xinh đáng yêu, mái tóc dài thướt tha thả xuống. Mái tóc đen làm nền cho làn da trắng như tuyết, tuyết ngọc hoa nhường.

Cô bé này tạo ấn tượng cho Trần Tuấn Long đầu tiên chính là làn da trắng nõn nà, làm cho người ta không kìm nổi cảm giác ham muốn vuốt ve, mà cô gái lại mặc một áo đầm màu tím rủ buông xuống toàn thân. Có vẻ phóng khoáng quyến rũ, tinh tế, cổ áo lại chữ V làm lộ ra da thịt mịn màng mang đến cảm giác mê hoặc vô hạn, khiến người ta mơ màng liên tục, hơn nữa còn có một dây nơ màu tím buộc nhiều ở trên eo nhỏ của cô, tàn mát hơi thở thiếu nữ tao nhã xinh đẹp.

Cô bé này so với những cô gái khác trong ấn tượng của Trần Tuấn Long xinh đẹp không chút thua kém, cả người cô gái đẹp, chỉ thấy cô đi tới trước mặt Trần Tuấn Long và Lục tổng giám đốc mở miệng hỏi:

"Giám đốc Lục, tỷ tỷ của em có ở bên trong không?

So với cô Lục tổng giám đốc nhiều tuổi hơn, vậy mà tiểu cô nương này miệng đảo thành Giám đốc Lục, nhưng vị giám đốc Lục cũng không dám chậm trễ vội khom người đáp lời nói:

- Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư cô còn bên trong bố trí gương sảnh. Em tới tìm cô ấy có chuyện gì sao?

Không có, ta hôm nay vừa lúc rảnh, đặc biệt muốn tới đây xem, nghe mẹ nói chị ấy lần này từ Bách Lâm trở về chưa có về nhà, chị ấy cũng thật vội à, ngay cả em là muội muội cũng khó gặp mặt chị một lần, giám đốc Lục, anh còn có khách, em vào trước đây, cúi chào."

Kia thiếu nữ áo tím dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn lướt qua Trần Tuấn Long, sau đó liền xoay người hướng lên trên Trần Tuấn Long bọn họ đi tới gương sảnh, xem ra dáng vẻ của cô dường như rất thông thuộc với nơi này.

Lục tổng giám đốc đành phải gật gật đầu nói xin lỗi với Trần Tuấn Long, Thật có lỗi, Trần tiên sinh, ha ha, vừa rồi vị này chính là em gái của cô chủ.

Oh, Trần Tuấn Long gương mày lên, nghe Lục tổng giám đốc vừa nói như thế, hoá ra chủ của bọn hân là nữ. Lần trước khi Trần Tuấn Long mua xe đã có một lần giao thiệp qua cô ấy, mặc dù không có thấy mặt, nhưng Trần Tuấn Long đối với cô chủ thông minh khôn khéo này khá bội phục, thấy Lục tổng giám đốc giải thích thật có lỗi vừa rồi, vì cô bé kia lúc này không lễ phép xin lỗi, Trần Tuấn Long chỉ có điều cười cười, gật gật đầu, không nói gì.

Chiếc xe S350 mà Trần Tuấn Long ngày hôm qua mua đã dừng ở cửa, đại lý xe Lục tổng giám đốc đích thân dẫn Trần Tuấn Long và Tiểu Mẫn đi ra ngoài, Trần Tuấn Long mỉm cười tiếp nhận chìa khóa xe từ trong tay, sau đó cùng hân nói lời từ biệt. Tiếp theo hân dẫn Tiểu Mẫn, khởi động xe chạy băng băng trên đường.

Tiểu Mẫn ngồi trên xe mới, hưng phấn đánh giá chiếc xe hào hoa đang chạy bon bon trên đường, lúc loay hoay bên này, lúc loay hoay bên kia, chỉ nghe cô cao hứng hỏi Trần Tuấn Long:

Long ca, anh mua chiếc xe mới này tốn hết bao nhiêu tiền, nó thật xinh đẹp, rộng rãi như vậy, so với chiếc xe cũ của người tốt hơn nhiều, anh sớm mua một chiếc xe giống chiếc xe khí phái này.

Tiểu Mẫn nói chuyện vừa nhanh vừa vội, giống như đảo đậu tương, bô bô, có thể thấy tâm tình của cô rất tốt.

Trần Tuấn Long chỉ cười cười, chiếc xe Đức đang chạy trên đường giá 200 vạn, giá cả coi như hợp lý.

Trần Tuấn Long nói qua loa băng quơ, hân còn không có nói cho Tiểu Mẫn biết hân ở Tỉnh Long Cư dưới lầu còn có một chiếc xe Bugatti, uy long quá ngàn vạn lần a. Nhưng thoạt nghe mấy con số này cũng khiến Tiểu Mẫn lú lười.

Wow... 200 vạn. Long ca, anh thật đúng không phải là người có tiền bình thường.

Tiểu Mẫn về mặt sùng bái tán thưởng.

Trần Tuấn Long lắc đầu, hiểu ý cười, nhưng hắn phải chuyển tâm lái xe.

Bọn họ trước tiên là về Tỉnh Long Cư, sau khi đón Tiểu Vũ ba người liền lái xe đến tiểu khu nhà Lan tỷ, hành lý Lan tỷ khá nhiều, xem ra chỉ ít cũng có ấy một thời gian sẽ không trở lại Bắc Kinh.

Hộc sau của xe S350 chất đầy hành lý của cô, cuối cùng Lan tỷ mang thương cảm ngồi vào bên trong xe. Trần Tuấn Long chở các cô, chạy ra phi trường quốc tế Bắc Kinh.

Tại đại sảnh của sân bay, Lan tỷ kéo tay Tiểu Mẫn ngồi một bên đường như dẫn dò cái gì, Trần Tuấn Long và Tiểu Vũ ở bên cạnh chờ, Trần Tuấn Long hỏi Tiểu Vũ nói:

- Phòng ở Hải Nam bên kia đều chọn được rồi phải không?

Tiểu Vũ gật đầu, Vâng, Long ca, bên kia đã có người chọn một căn biệt thự, sát bờ biển, nghe nói cảnh sắc rất tao nhã, Lan tỷ có thể ở nơi yên tĩnh dưỡng. Cô ngừng một chút, lại ngừng đầu tiếp tục nói:

- Long ca, sau khi em dẫn Lan tỷ qua đó, phải ở bên kia chăm sóc cô ấy một thời gian, khả năng ở lại lâu.

Trần Tuấn Long nói, "Ừ, không có việc gì, em nên chăm sóc cô ấy một chút, bằng không cô ta một mình ở bên kia cũng cô đơn.

Lúc này, ngồi ở ghế trên Lan tỷ ngoắc tay kêu Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long cùng Tiểu Vũ đi tới.

Lan tỷ mắt có chút ươn ướt, lần trước ở bệnh viện nhìn thấy cô ấy không đến nỗi thương cảm, cô đang nắm chặt tay Tiểu Mẫn, chỉ nghe cô nói với Trần Tuấn Long:

- A Long, lần trước em đã nói qua với anh, hy vọng anh có thể giúp em chăm sóc Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn tuy rằng bình thường rất nghịch ngợm hiếu động, nhưng cô là một cô gái tốt, hiện tại chúng tôi không ở nơi này, em cũng không muốn thấy anh bắt nạt cô ấy, A Long, hứa với em, phải đối xử tốt với cô ấy.

Trần Tuấn Long và Tiểu Vũ đều cảm thấy được rất kỳ quái, Lan tỷ thật là nghiêm túc cùng Trần Tuấn Long thương lượng chuyện này, hơn nữa trong lời nói phát ra giống trường bối vậy, nhưng Trần Tuấn Long không nghi ngờ gì, thấy Lan tỷ trịnh trọng thỉnh cầu mình, vì thế chậm rãi gật đầu, Tiểu Mẫn đứng bên đã sớm đỏ bừng mặt, cúi đầu không nói.

Nhìn thấy Trần Tuấn Long nhận lời mình, Lan tỷ rốt cục giãn ra tươi cười, cô tiếp theo cùng Tiểu Vũ nói:

- Đông vũ, em là đại tỷ, cũng nên chăm sóc tiểu muội của mình, được không?

Em sẽ, Lan tỷ, chị cứ yên tâm đi. Tiểu Vũ gật đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 92: Đoạt Cúp Quán Quân

"Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.

Lan tỷ nói xong câu đó, câu nói đó của Lan tỷ dường như rần rỗi rất nhiều, cô nắm tay Tiểu Mẫn thật chặt, hai mắt rung rung nhìn Tiểu Mẫn nói:

Tiểu Mẫn, về sau Lan tỷ không ở bên cạnh em, em tự mình phải chăm sóc bản thân, làm việc gì không nên tùy hứng mà phải suy nghĩ đến người khác, biết không?

Tiểu Mẫn vốn là một cô gái rất cởi mở, cô cũng không hiểu vì cái gì lần này Lan tỷ lại thương cảm như vậy, có thể là tìm ra duyên cớ, cô mặc dù có chút thương tâm, nhưng trong lòng người trẻ tuổi cũng không có đau lòng như vậy, không có cảm giác ly biệt. Cho nên nhìn thấy Lan tỷ như vậy, Tiểu Mẫn cũng không biết nên nói cái gì để an ủi cô, nhưng nghĩ đến mình từ nhỏ đến lớn, đều do Lan tỷ chăm sóc, mặc dù lúc nhỏ không hiểu chuyện, hay tranh giành, nhưng dù sao Lan tỷ là thật tâm tốt với cô, cho nên cô chỉ gật đầu.

Thời gian đăng ký lên máy bay tới rồi, Tiểu Vũ nhắc nhở Lan tỷ, Lan tỷ lúc này mới lưu luyến không nỡ buông tay Tiểu Mẫn ra, dịu dàng xoa đầu cô, còn thân thiết vuốt mặt Tiểu Mẫn, động tác thân thiết này khiến Tiểu Mẫn cũng cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì trong trí nhớ chỉ có lúc nhỏ, Lan tỷ mới nuông

chiều mình như vậy, nói thật, cô giống như người mẹ bảo vệ con khi gặp điều bất trắc, Tiểu Mẫn đột nhiên hiểu được, hoá ra người luôn luôn bên cạnh chăm sóc mình chính là Lan tỷ, nhớ tới trước kia cô cùng Lan tỷ hay kèn cựa nhau, hành động nghịch ngợm của cô khiến cho Lan tỷ rất khó chịu, hiện tại Tiểu Mẫn mới biết được trước kia mình có nhiều điểm không nên làm như vậy, trong lúc nhất thời, cô cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Lan tỷ đứng dậy, thở dài, lau nước mắt của mình, Trần Tuấn Long nhìn thấy cô một lần nữa lại thể hiện ra tình cảm chua xót như thế, cô đến bên cạnh Trần Tuấn Long, dựa vào Trần Tuấn Long:

- Giang hồ phong ba hiểm ác, A Long anh phải tự chăm sóc bản thân, giúp em chăm sóc Tiểu Mẫn cho tốt.

Trần Tuấn Long gật đầu, anh biết, Lan tỷ, em cứ yên tâm đi đi.

Lan tỷ cười cười, cuối cùng cùng Tiểu Vũ đi vào đăng ký. Tiểu Vũ cũng quay đầu lại vẫy tay nói lời tạm biệt với Trần Tuấn Long.

Nhìn từ bên trong cửa kính hướng ra ngoài xem, một chiếc máy bay Boeing đang chạy trên đường băng, hướng trời xanh bay đi, cuối cùng biến mất trong đám mây trắng trên bầu trời.

Tiểu Mẫn buồn ngủ thở dài một tiếng, người mà thường ngày ở bên cạnh chăm sóc mình Lan tỷ cuối cùng đã đi, không biết khi nào thì mới gặp lại cô, hành động của Lan tỷ cuối cùng đã làm thức tỉnh nội tâm của Tiểu Mẫn, hoá ra trước kia cô nghịch ngợm, chẳng qua muốn cho Lan tỷ càng thêm chú ý cô mà thôi.

Lan tỷ đi rồi, hóa ra lại tốt. Tiểu Mẫn cao hứng nghĩ, phía sau mình còn có Trần Tuấn Long chăm sóc cô, hẳn đã nhận lời Lan tỷ. Ừ, Tình Long Cư hiện tại chỉ còn mình một người, thật sự là quá tuyệt vời, hai ngày nữa là đến sinh nhật lần thứ 18 của mình, đến lúc đó nhất định phải mời Trần Tuấn Long qua mới được. Đây chính là giây phút Tiểu Mẫn chờ mong đã lâu, thế giới riêng của hai người, giờ phút này Tiểu Mẫn đã bắt đầu vụng trộm suy tính đến.

Trần Tuấn Long thấy hai người bọn họ đều bước vào phòng chờ của sân bay quốc tế Bắc Kinh, hẳn vừa lúc nhớ tới mình ở nơi này còn có một chuyện muốn làm. Hắn để Tiểu Mẫn ngồi chờ ở quán cà phê tại sân bay, sau đó Trần Tuấn Long liền chạy ra ngoài, xác nhận vị Tiểu Mẫn tình quái này không đi theo hắn, Trần Tuấn Long đi tới quầy phục vụ hành lý, nơi này chỉ cần ở tại quầy nộp phí riêng là có thể tự do sử dụng một két sắt để bảo quản đồ trong một thời gian.

Trần Tuấn Long hồi tưởng lại, đi tới một cái két sắt điện tử phía trước mặt, sau khi đánh mật mã vào nó "Răng rắc" một tiếng, cửa tủ đã được mở, Trần Tuấn Long mở cửa tủ ra, bên trong có một cái vali xách tay màu đen, Trần Tuấn Long nhìn phải nhìn trái thấy không có ai, xách va-li ra đặt ở trên đầu gối, đánh mật mã vào vali xách tay, sau đó hai tay "Cạch" hạ xuống, mở vali xách tay này ra, bên trong có một ít quần áo cá nhân, Trần Tuấn Long không quan tâm cái này, chỉ thấy tay chân hắn nhanh nhẹn mở một cái ngăn bí mật, một khẩu súng lục P7M13 do công ty HKK của Đức sản xuất đặt ở chỗ đó đã bị tháo tung, bên cạnh là hai băng đạn và một súng giảm thanh.

Sau khi xác nhận là không có lầm Trần Tuấn Long tay chân lạnh lẽo khép vali xách tay lại, đóng cửa két sắt, sau đó nhấc vali xách tay đi đến quầy, vì thời hạn sử dụng két sắt đã hết, hắn cần mở lại một cái mới, sau khi nộp đủ tiền thuê, nhân viên phục vụ ở đó dẫn Trần Tuấn Long đi đến một cái két sắt trống phía trước, sau khi mở tủ bảo quản ra cô vội rời đi. Trần Tuấn Long chờ người nhân viên phục vụ đi rồi, lúc này mới lần nữa thiết kế mật mã mới, đem cái vali xách tay gửi vào, cuối cùng hắn thật mạnh "Ba " một tiếng đóng két sắt lại.

Sau khi Trần Tuấn Long làm xong chuyện, thở dài một tiếng, đây là một đồng vũ khí cuối cùng còn sót lại mà Thất Thất lưu lại cho hắn, Thất Thất biết hắn thích sử dụng loại súng lục không có tiếng động nhưng có kết cấu chặt chẽ, tinh vi độ tin cậy cao để thực thi nhiệm vụ. Trần Tuấn Long trước mỗi lần thi hành nhiệm vụ đều nhận được mẩu tin nhắn của Thất Thất, thông báo cho hắn nên đi nơi nào lấy những vũ khí cần dùng, mỗi lần hạ đạn, Thất Thất luôn hỏi hắn cần giúp đỡ ở phương diện nào, hiệp trợ Trần Tuấn Long chọn những vũ khí thích hợp để cho hắn thi hành nhiệm vụ cũng là một trong những công việc của Thất Thất. Súng trường phong tỏa, súng lục giảm thanh được Trần Tuấn Long yêu cầu nhiều nhất, mỗi một loại vũ khí sau khi dùng xong đều phải tiêu hủy, đây là trình tự nghiêm mật của băng nhóm sát thủ, Trần Tuấn Long cũng không biết hắn đã dùng qua bao nhiêu khẩu súng. Súng trong mắt hắn mà nói, chẳng qua là một công cụ giết người mà thôi, súng có thể tiêu diệt mục tiêu nhanh nhất để hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng sau khi sự tình lần đó phát sinh, Trần Tuấn Long chưa sử dụng súng lại. Súng trong mắt hắn đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Trần Tuấn Long chờ Tiểu Mẫn trở lại Tình Long Cư lúc sau liền đổi xe rời khỏi. Hiện tại hắn lái xe thể thao uy long tới tòa nhà Hán Vinh tìm Liễu Y Y, Liễu Y Y thật sự rất nỗ lực trong công việc, chủ nhật không có thấy cô nghỉ ngơi, mang tiếng chính mình là chủ chẳng qua chỉ là một lời nói an ủi mà thôi.

Đội Trần Tuấn Long đi vào Tà tự Lâu của công ty chứng khoán Dương Quang, cửa văn phòng của Liễu Y Y đang mở toang, cô và một cô gái ngồi đối diện đang tán gẫu rất vui vẻ, nhìn thấy đến Trần Tuấn Long đến vội đứng dậy đón chào.

Cô gái đang dựa lưng lúc này cũng xoay người lại. Trần Tuấn Long vừa thấy, hoá ra mọi người đều quen biết nhau, cô chính là Bạch Tuyết Anh của công ty sản xuất người Thiên Ứng dưới lầu, chỉ thấy cô mỉm cười với Trần Tuấn Long gật đầu. Hôm nay Bạch Tuyết Anh ăn mặc rất diễm lệ, mặc một bộ công sở màu hồng, càng tôn lên vẻ đẹp trầm tĩnh tao nhã, Bạch Tuyết Anh kia thuộc túp người dịu dàng nữ tính, làm cho cô ấy càng gọi cảm hơn. Trần Tuấn Long dùng ánh mắt thường thức mỉm cười đánh giá, sau đó mới nói:

- Ngọn gió nào đem Bạch tổng chúng ta thổi tới đây.

Trần Tuấn Long dùng ánh mắt rực lửa nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết Anh mà nói. Khả năng hấp dẫn sự chú ý của người đàn ông khiến cho cô cảm thấy tự hào về thân thể mình.

Nghe Trần Tuấn Long vừa nói như thế, Bạch Tuyết Anh nở nụ cười, "Chẳng phải người đang bận việc của một ông chủ sao? Cô nào thất lễ với ông chủ Trần Tuấn Long. Phải biết rằng lần trước Trần Tuấn Long bảo công ty sản xuất người của cô ra mặt liên hệ Liễu Y Y, thiên hạ thật vất vả vì cô không có dự định ngày hoàn thành nhiệm vụ, cho nên hắn chỉ thanh toán cho cô một nửa phí dụng của hợp đồng, nhưng Trần Tuấn Long vẫn là khách quý của

công ty cô.

Thật bất ngờ, ngày hôm qua Liễu Y Y liên hệ cô, nói có việc cần công ty sẵn đầu người giúp đỡ, cô mới biết được Trần Tuấn Long đã thành công tìm được người tài ba Liễu Y Y phò tá công việc cho hắn, chuyện này chính cô cũng không làm được, nhưng Trần Tuấn Long lại làm được, cô cũng không khỏi thần phục Trần Tuấn Long, phải biết rằng làm việc cho bọn họ, bọn họ rất tôn trọng người tài năng, Trần Tuấn Long tuy rằng trẻ hơn so với cô, nhưng cho thấy thực lực của hắn không tầm thường.

Hôm nay đến đây, Bạch Tuyết Anh mới biết được Trần Tuấn Long mua thêm một tầng Tả Tụ Lâu của tòa nhà Hán Vinh, đây chính là một khoản kinh phí lớn. Còn cô ngay cả một gian nhỏ của Tả Tụ Lâu cũng thuê, so với Trần Tuấn Long thật sự không cách nào so sánh được.

Ha ha, Y Y, là chuyện công ty chúng ta tuyển dụng người phải không?

Thấy Liễu Y Y cười cười gật đầu, Trần Tuấn Long cứ tiếp tục nói:

- Anh đã nói, sự việc này em tìm Bạch tổng là được rồi, công ty Thiên Ứng của Bạch tổng bên trong có nhân tài kiệt xuất, tôi nhờ Bạch tổng phải mau giúp công ty tôi tuyển dụng người a, bằng không tổng giám đốc của công ty tôi một muốn chết rồi, cô bây giờ kiểm luôn sổ sách, thấy cô ấy quá bận rộn tôi thật đau lòng.

Trần Tuấn Long vừa tiến đến liền thôi phồng hai cô, ngôn ngữ khôi hài, chọc cho Bạch Tuyết Anh và Liễu Y Y ha ha cười không ngừng. Cuối cùng Bạch Tuyết Anh nói:

- Vâng, nhất định phải hoàn thành sứ mệnh của ông chủ Trần, việc công ty của người thông báo tuyển dụng nhân viên là trách nhiệm của công ty Thiên Ứng, nhưng tôi muốn nói lại, lần này anh phải trả tiền trước, chúng tôi mới làm. Y Y, em biết không, ông chủ của em có một khoản kinh phí lớn a, lần trước nói bỏ 1 0 0 vạn ra tuyển dụng em, có thể thấy hắn coi trọng trình độ của em. Liễu Y Y lúc này mới biết được hóa ra là có chuyện như vậy. Cảm thấy có chút cảm động, đối Trần Tuấn Long gật gật đầu.

Trần Tuấn Long cười, "Không thành vấn đề, Bạch tổng người có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần công ty của bên em làm xong việc, chúng tôi nhất định trả tiền. Đúng không, Y Y?"

Liễu Y Y nói:

- Vâng, em đang cùng Bạch tiểu thư đàm phán, chiều hôm nay cô sẽ liên hệ với người mà công ty c

Bạch Tuyết Anh ở một bên liếnhứa đồng ý, Trần Tuấn Long gật đầu, đúng vậy, công ty của chúng tôi cần nhất là nhân tài, chỉ có nhân tài tài năng mới sáng tạo lợi nhuận, Bạch tổng, người cần phải đem thông tin tuyển dụng tốt này thông báo.

Đó là đương nhiên.

Bạch Tuyết Anh vội hỏi, mấy người hàn huyên một chút, Bạch Tuyết Anh biết rõ, Trần Tuấn Long nhất định sẽ nói những gì với Liễu Y Y, nên hắn mới đến đây, vì thế cô đứng lên nói lời cáo biệt, cô nói với Liễu Y Y:

- Như vậy đi, Liễu tiểu thư, chị chút nữa sẽ liên hệ em, theo yêu cầu của em, chị bước đầu sẽ liệt kê ra danh sách cho em chọn.

Tốt, rất cảm ơn chị, Bạch tiểu thư. Liễu Y Y cảm tạ nói.

Không cần, đây là chuyện chị phải làm. Tạm biệt Tổng Giám đốc Trần, tạm biệt Liễu tiểu thư.

Bạch Tuyết Anh lễ phép nói lời chào tạm biệt với Trần Tuấn Long và Liễu Y Y hai người.

Sau khi Bạch Tuyết Anh rời đi Trần Tuấn Long liền đặt mông ngồi ở cái ghế dựa vừa rời của cô, gác chân lên bàn làm việc của Liễu Y Y ra dáng một ông chủ lớn. Liễu Y Y nhũn mảy, cô đi đến đưa tay đánh một cái trên bàn chân đang đặt trên bàn của Trần Tuấn Long. "Đem anh móng heo bỏ xuống.

Cô làm bộ tức giận quát Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long mỉm cười, lúc này mới ngồi ngay ngắn, sau đó hắn hỏi Liễu Y Y nói:

- Việc này em có thể để ngày mai đi làm cũng được, không cần vội như vậy.

Không vội phải không?

Liễu Y Y đứng chống nạnh, em trước ngày thứ ba tuần sau sẽ chuẩn bị một phần kế hoạch đầu tư, sau đó cùng Liên Sang Khoa Kỹ Tôn Ngọc Cương đàm phán với hắn, Tôn Ngọc Cương nói công ty bọn họ đang cùng một công ty đầu tư mạo hiểm khác đàm phán, thiên hạ bỏ vốn ra để đầu tư hợp tác nhưng dường như hắn không có hứng thú nhiều, nhưng hắn vẫn muốn yêu cầu tôi làm cho hắn một phần kế hoạch đầu tư, để hắn xem kỹ hắn mới tính. A Long, em rất bận, anh lại không giúp được gì, trên tay em lại không có người, muốn làm cũng không làm được. Liễu Y Y oán trách.

Em xem, em xem. Trần Tuấn Long chắc chắn lắc đầu, Y Y, em lại phạm sai lầm chủ nghĩa chủ quan rồi. Là, anh nhất định là không thể giúp công việc đang bế bộn của em, nhưng anh có thể nói cho em biết một bí quyết, anh dám nói, chúng ta lần này hợp tác cùng Liên Sang Khoa Kỹ tuyệt đối có thể thành công.

Trần Tuấn Long với dáng vẻ tràn đầy tự tin.

Liều Y Y kinh ngạc, cô ngồi xuống ghế dựa của mình sau đó hỏi:

- Anh làm sao có thể khẳng định như vậy?

Trần Tuấn Long cười cười, dáng vẻ thần bí, hai tay đặt ngang ở trên mặt bàn, sau đó thân thể nghiêng về phía trước, hỏi Liều Y Y nói:

- Anh hỏi em, em buổi sáng liên hệ với tên Tôn Ngọc Cương, người nói như thế nào, hẳn lại trả lời làm sao?

"Ừ, này a?" Liều Y Y nhớ lại nói:

- Khi em ở công ty Chứng khoán Ngân Hà đã từng liên hệ công việc với hắn, hắn cũng biết em, cho nên em đem tình hình công ty chúng ta giản lược giới thiệu cho hắn một chút, sau đó cùng với hắn bàn bạc cụ thể về chuyện có đầu tư hay không. Sau khi hắn nghe đã nói bọn họ Liên Sang Khoa Kỹ hiện tại đang cùng một công ty đầu tư mạo hiểm đàm phán, đối với công ty của chúng ta không có nhiều hứng thú, trừ phi...

Không đợi cô nói xong, Trần Tuấn Long liền nhanh chóng tiếp ý:

- Trừ phi tiền của chúng ta có thể lập tức chuyển đến tay bọn họ đúng không?

A? Đúng vậy, Tôn Ngọc Cương tiếp sau nói cũng là muốn nói đến cái ý này.

Liều Y Y ngạc nhiên nhìn Trần Tuấn Long nghĩ hắn làm sao biết được.

Trần Tuấn Long cười, Y Y, nhân vật Tôn Ngọc Cương của Liên Sang Khoa Kỹ đang đối gạt em. Chuyện này chúng ta không cần phải gấp gáp.

Liều Y Y vội hỏi, A Long, vậy à, anh làm sao mà biết được?

Rất đơn giản, điều mà họ gọi là đầu cơ kiếm lợi thôi, ta đứng ở góc độ ông chủ nhìn vấn đề, mà Y Y, người không phải là một ông chủ, cho nên cách nhìn của em sẽ kém một chút.

Trần Tuấn Long giải thích:

- Nếu nhân vật Tôn Ngọc Cương thật sự thích phiêu lưu đầu tư, hắn cũng không cảm thấy hứng thú với công ty chúng ta, nếu hắn bảo em làm một phần kế hoạch đầu tư cho hắn, vậy chứng minh trong chuyện này hắn so với chúng ta còn cấp bách hơn nhiều. Cho nên... Ha hả, chúng ta có thể chậm rãi từ từ đùa với hắn tí, chậm rãi đàm phán với hắn. Trần Tuấn Long cuối cùng cười nói. Đối phương muốn giỡn mặt với Trần Tuấn Long này, không có cửa đâu

Liều Y Y lúc này mới tỉnh ngộ lại, kỳ thật đạo lý này cô cũng hiểu được, chẳng qua cô không có khôn ngoan bằng Trần Tuấn Long, hơn nữa đầu tư lần này cô rất coi trọng, muốn sớm tạo ra thành tích, nhiệt huyết quá đậm ra bị loạn.

Trần Tuấn Long cười hỏi Liều Y Y nói:

- Y Y, kia lần trước em nhắc tới kế hoạch đưa công ty đó ra thị trường, vậy kế hoạch đó người không có tiết lộ cho Tôn Ngọc Cương chứ?

Chúng ta công ty Chứng khoán Dương Quang và công ty hắn còn đang bàn bạc, chuyện chưa ngã ngũ làm sao có thể nói với hắn?

Trần Tuấn Long vừa nghe, liền nhún mày, vậy là tốt rồi, chuyện này người không cần nói với hắn, xem như không có.

A Long, ý của anh là?

Liều Y Y nghi hoặc, cô nhìn chằm chằm Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long lắc đầu nở nụ cười, Anh không có ý gì, anh sợ để cho hắn biết chúng ta sẽ giúp hắn đưa công ty ra thị trường, tên Tôn Ngọc Cương này sẽ dùng thủ đoạn đùa giỡn, dù sao Y Y, đây là kỹ xảo đàm phán, anh hiểu nhiều hơn so với em, em yên tâm cùng bọn họ đi đàm phán, nhớ kỹ ba chữ, 'Không cần gấp' là có thể. Cùng lắm thì chúng ta lại tìm một công ty khác. Ha hả..

Liều Y Y gật đầu, chỉ thấy Trần Tuấn Long sau khi nói xong liền giãn nét mặt nghiêm nghị nhích lại gần, đưa tay ra muốn ôm Liều Y Y. Đáng tiếc bị Liều Y Y đánh vào tay hắn một cái, đi, đi, đi... Tôi chút nữa còn nhiều việc phải làm. Anh không nên ở chỗ này chọc ghẹo người ta.

Trần Tuấn Long đành phải ngưng ngừng thu tay lại, Liều Y Y nói như vậy, hắn cũng không nên ở chỗ đây quấy rầy cô, vì thế nói:

"Tôi đi trước đây

?"

Hắn cố ý tăng thêm chút giọng điệu, xem Liều Y Y có chú ý tới hắn không.

"Đi thôi đi thôi..." Liều Y Y xua tay làm động tác ra hiệu xua đuổi, chỉ cần Trần Tuấn Long ở bên cạnh cô, cô sẽ đề phòng hắn nấy chuyện xấu, lần trước

ở nơi này cô đã bị hấn làm cho tư tưởng ngơ ngáy.

Trần Tuấn Long cười rời khỏi, khi đi tới cửa hấn dường như nhớ tới chuyện gì, lại quay đầu lại nói:

"Nga. Đúng rồi, Y Y. Buổi tối tôi còn có một số việc, khả năng không thể đi cùng người được, có cái gì cần gọi điện thoại cho tôi, được không?"

Liều Y Y nháy mắt gật đầu nói: "Vâng, tôi biết rồi."

Trần Tuấn Long nhún chân mày một chút với cô, mỉm cười, sau đó mới xoay người rời đi.

Trần Tuấn Long lái chiếc xe uy long quay về Hải Đào Hiên. Hấn nhớ tới đêm nay Kim Ngọc Châu phải tham gia trận chung kết tân tú ca xướng, hấn cũng có những tay, đến hỏi thăm một chút cũng là chuyện nên làm. Hấn gọi điện thoại di động cho Dương Hân, biết cô và Kim Ngọc Châu đều ở Hải Đào Hiên hấn nói sẽ chạy qua bên đó chơi một chút, Dương Hân ở trong điện thoại trả lời.

Rất nhanh, Trần Tuấn Long đã tới Hải Đào Hiên, hấn ở bên dưới đậu xe xong xuôi, vừa mới đóng cửa xe, đã nhìn thấy cô bạn học cùng lớp của hấn Tô Tiểu Đình đang thướt tha dịu dàng mang giỏ xách trên tay từ trong hành lang đi ra. Chỉ thấy cô mặc một chiếc áo màu hồng có những vì sao nhỏ trên thân áo, đi cùng tông màu áo là chiếc váy trắng, trên váy còn buộc một dây thắt lưng làm trang sức, ăn mặc hoa lệ khiến cả người cô nhìn qua tạo cho người khác cảm xúc mãnh liệt và tràn đầy sức sống. Trần Tuấn Long cũng không khỏi nhìn cô mấy lần, thấy cô đi ra, vì thế Trần Tuấn Long gật đầu hướng về phía cô gọi:

- Cậu khỏe không, Tô Tiểu Đình!

Chào cậu, Trần Tuấn Long Tô Tiểu Đình lúc này cũng nhìn thấy Trần Tuấn Long, vì thế gật đầu mỉm cười nói, cô cũng chú ý tới chiếc xe cao quý Bugatti, uy long đang ở bên cạnh Trần Tuấn Long. "Wa... Thật là chiếc xe khá xinh đẹp, là cậu vừa mua?"

Trần Tuấn Long quay đầu nhìn xem chiếc xe thể thao của hấn, đưa tay vỗ nhẹ xuống đầu xe, cười cười nói:

- Vâng, hôm qua mới mua.

Oh, có thể tồn không ít tiền à. Tô Tiểu Đình vươn thẳng cái mũi tường tận nhìn chiếc xe thể thao cực phẩm của hấn.

Tạm được. Trần Tuấn Long cười cười, đối với Tô Tiểu Đình, hấn còn không có thân thiết đến mức phải khoe ra giá tiền trên trời mà hấn phải trả cho chiếc xe này.

"Ha hã, không tồi. Tô Tiểu Đình gật đầu, Minh phải đi ra ngoài, gặp sau vậy, Trần Tuấn Long, vị Tiểu Đình bạn cùng lớp cũng rất thích hàng cao cấp, tuy rằng xe của Trần Tuấn Long là không tồi, nhưng dường như còn không đủ để hấp dẫn sự chú ý của cô. Thiên hạ tới tay hấn chỉ có một cô gái thanh cao như Liều Y Y, đối với Tô Tiểu Đình không quan trọng, Trần Tuấn Long hơi cảm thấy mất mát.

Chiếc xe thể thao cao cấp này còn không lọt được vào mắt của người ta, Trần Tuấn Long âm thầm tự giễu, có lẽ tiểu cô nương này không hiểu chiếc xe này.

Sau khi Trần Tuấn Long và Tô Tiểu Đình nói lời tạm biệt liền trực tiếp đi lên lầu, còn Tô Tiểu Đình thì bước vào chiếc xe S P A Rk của cô, khởi động xong liền chạy đến phía trước chiếc xe thể thao uy long của Trần Tuấn Long, mở cửa xe xuống, lại tỉ mỉ xem một lần nữa chiếc xe thể thao uy long của Trần Tuấn Long mới rời khỏi.

Tên Trần Tuấn Long này, có tiền như vậy sao? Mua xe thể thao mắc như vậy, tốn bao nhiêu tiền, 500 vạn hay là 800 vạn?" Tô Tiểu Đình vừa lái xe, vừa âm thầm nói thầm.

Sau khi lên tới Hải Đào Hiên, chìa khóa của Trần Tuấn Long đã sớm giao cho Dương Hân, cho nên bây giờ hấn phải gõ cửa, rất nhanh cánh cửa liền mở ra, nghênh đón hấn chính là Quách Uyển Tây. Cô hô lớn "Long ca" sau mở cửa, Trần Tuấn Long bước vào nhìn vào đại sảnh không thấy ai, nhìn vào phòng ngủ cũng không có ai, vì thế kỳ quái hỏi:

- Em tại sao lại ở chỗ này, Dương Hân và Kim Ngọc Châu các cô ấy đâu?

Oh, các cô vừa mới đi siêu thị mua vài thứ.

Quách Uyển Tây đi vào theo, lúc lắc tóc nói.

Ừ, anh vừa nãy còn gọi điện thoại cho Dương Hân, cô nói cô ở nhà.

Trần Tuấn Long ngồi xuống ghế sa lon, hai tay tựa vào sau đầu, thân thể giãn ra.

Anh cũng vừa tới đây.

Quách Uyển Tây vừa nói lại vừa ngồi xuống bên cạnh Trần Tuấn Long, "sau khi đến đây đợi một lúc không nhìn thấy ai anh liền gọi điện cho Dương Hân mới biết, cô không có nói người đến đây chơi."

Các cô đi bao lâu rồi? Trần Tuấn Long tính toán thời gian, hấn gọi điện thoại cho Dương Hân xong lái xe lại đây, vừa khít nửa giờ.

Chắc hẳn mới đi ra ngoài không bao lâu.

Quách Uyển Tây phòng chừng, trên thực tế siêu thị Hoa Nhuận ngay tại tiểu khu bên ngoài, cũng rất gần.

Trần Tuấn Long quay đầu nhìn Quách Uyển Tây đang ngồi bên cạnh mình, cô hôm nay ăn mặc rất đơn giản, chỉ là một áo sơ mi TB và một cái quần bò màu trắng, nhìn qua rất hợp và tinh tế. Quần bò và sơ mi TB bó sát khiến dáng người cô uyển chuyển linh hoạt. Trần Tuấn Long nghĩ hẳn và Quách Uyển Tây đã lâu không có ở cùng nhau, vì thế đưa tay ra một phen ôm Quách Uyển Tây.

Quách Uyển Tây giả bộ quấy người một cái, cả người bất động, dựa vào lòng ngực Trần Tuấn Long, thả hơi thở nhẹ nhẹ, chỉ nghe cô nhẹ nhàng nói:

- Tí nữa... tí nữa Hân tỷ các cô trở về sẽ nhìn thấy.

Cô chỉ là thiện ý nhắc nhở Trần Tuấn Long chú ý lời đồn đại của mọi người.

Trần Tuấn Long lại nở nụ cười, nhìn thấy nhìn thấy được thì sao, sợ cô ấy sao. Vốn là Trần Tuấn Long không có ý gì khác, nghe Quách Uyển Tây vừa nói như thế, Trần Tuấn Long vòng tay qua eo Quách Uyển Tây, lôi cô đến bên cạnh hẳn, làm cho cả người cô đều ngã vào trong ngực của hắn, sau đó hắn mặt khác nhanh chóng di chuyển bàn tay lên bộ ngực tròn trịa của liền Quách Uyển Tây.

"Ừ..." bị tập kích Quách Uyển Tây chỉ kịp hừ một tiếng, đưa tay ra, một phen liền đẩy tay Trần Tuấn Long ra, "Không cần, để Ngọc Châu tỷ tỷ thấy được càng thêm không tốt.

"Nga..." Trần Tuấn Long bùi ngùi thở dài, kia... thôi được rồi. Trần Tuấn Long về mặt tiếc nuối, Quách Uyển Tây có chút không đành lòng, ngửa đầu nhẹ giọng nói:

- Long ca, chờ Ngọc Châu tỷ đi rồi lúc sau, người ta... Người ta lại cho anh, được không? Quách Uyển Thiên đã mấy ngày không ở cùng một chỗ với Trần Tuấn Long, tình yêu trai gái này nở quả thật cô cũng hy vọng có thể được Trần Tuấn Long an ủi âu yếm, vừa rồi Trần Tuấn Long mới chỉ là bóp nhẹ bộ ngực của cô một chút, Quách Uyển Tây cả người đều mềm nhũn, cô thật sự sợ nếu Trần Tuấn Long tiếp tục động tác xoa nắn cô sẽ không chịu nổi dục vọng mãnh liệt, cho nên mới vội vàng đẩy tay Trần Tuấn Long ra. Không nghĩ tới cô vừa nói như thế, thật sự đã khiêu khích dục vọng Trần Tuấn Long, nghe được Quách Uyển Tây nói phải chờ đợi mới cho hắn, Trần Tuấn Long về mặt cười xấu xa nói:

- Tốt, nhưng anh hiện tại có thể đòi trước một ít quyền lợi được không?

Không cần đợi Quách Uyển Tây hiểu ra sự việc, Trần Tuấn Long liền ôm ấp cô, ảm cô đặt xuống ghế sofa, sau đó Trần Tuấn Long một bên hôn hít lấy cổ Quách Uyển Tây, một bên giờ trò đại chiến toàn thân cô ấy. Quách Uyển Tây bị động trong phòng thủ, chỉ có rên rĩ nói:

- Không... Không cần a, Long ca, hắn hôn hít điểm mẫn cảm nơi cổ Quách Uyển Tây, Trần Tuấn Long mỗi khi cùng cô ân ái đều thích hôn nơi nhạy cảm đó, cổ Quách Uyển Tây da trắng như tuyết mềm mại hấp dẫn nhất Trần Tuấn Long, điều này cũng kích thích lớn đến dục vọng hắn.

Khi Trần Tuấn Long kích dục, chỉ thấy cửa chính "Răng rắc" một tiếng được mở ra, sau đó chính là Dương Hân và Kim Ngọc Châu giọng nói sang sảng truyền vào, Quách Uyển Tây giống như điện giật đẩy mạnh Trần Tuấn Long ra, Trần Tuấn Long cũng là vội vàng buông Quách Uyển Tây ngồi ngay ngắn, thấy Dương Hân và Kim Ngọc Châu xách nhiều đồ, hẳn đứng lên, về mặt xấu hổ ngẹn ngùng.

Vừa rồi hắn và Quách Uyển Tây làm chuyện đó cũng trong nháy mắt, đợi cửa chính được hoàn toàn mở ra, khi Dương Hân và Kim Ngọc Châu bước vào, Trần Tuấn Long thân thể được Quách Uyển Tây sửa sang lại quần áo.

Nhưng sau khi Dương Hân đi vào phòng khách, đầu tiên nhìn thấy Quách Uyển Tây mặt đỏ bừng quần áo còn xộc xệch, lại thấy cô cúi đầu ngồi ở ghế sofa, liền phỏng đoán cô vừa rồi khả năng cùng Trần Tuấn Long đã làm chuyện gì đó, nhưng khá hay, Dương Hân hiện tại ít nhất cũng rộng lượng hơn, không nghĩ ngờ gì.

Nhưng người khôi xướng Trần Tuấn Long lại có ý giả vờ cùng Kim Ngọc Châu nói chuyện, hắn đang hỏi Kim Ngọc Châu trận đấu tối hôm qua, Kim Ngọc Châu cũng mỉm cười trả lời hắn. Dương Hân ở phía trước nỗi đó, chỉ nghe cô nói:

- Tốt lắm tốt lắm, đêm nay A Châu còn có trận chung kết, anh lúc đó đến ủng hộ cô ấy là tốt rồi.

Có tật giật mình Trần Tuấn Long cười ha hả, đương nhiên, A Châu, em phải cố lên a! Ha ha...

Kim Ngọc Châu gật gù đầu, khi cô bước vào đại sảnh cũng nhìn thấy Quách Uyển Tây trên ghế sa lon kia đỏ bừng cả khuôn mặt, cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không mở miệng hỏi.

Cầm trên tay gì đó đặt trên mặt bàn, sau đó Kim Ngọc Châu liền xoay người hỏi Trần Tuấn Long cho ra lẽ:

- Ừ... A Long, em muốn biết, em.. Em trận đấu tối hôm qua nhận được phiếu bình chọn từ điện thoại di động, đều là... Đều là có sự chiếu cố của anh sao?

"Này a..." Trần Tuấn Long vò đầu, nhìn chằm chằm Dương Hân, cười cười sau nói:

- Anh chỉ nhờ mấy bằng hữu giúp đỡ chút mà thôi, dù sao cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Còn không tốn bao nhiêu tiền? Trận đấu vừa chấm dứt Kim Ngọc Châu đã đạt gần 2 vạn phiếu, bỏ xa mấy đối thủ dẫn đầu khác, nghe Trần Tuấn Long vừa nói như thế, Kim Ngọc Châu chỉ biết âm thầm cảm kích, chính cô bình thường sẽ không đạt số phiếu cao như vậy, Trần Tuấn Long ít nhất ủng hộ cô mười vạn phiếu.

Tuy rằng hần có tiền. Nhưng hần lại không hề nhăn mặt vì cô làm nhiều chuyện như vậy, quả thật làm cho Kim Ngọc Châu cảm động.

Không sao. Dương Hân đứng bên cạnh nói chuyện, có A Long hỗ trợ, A Châu cậu nhất định phải đạt được đệ nhất danh.

"Ừ, nhất định Kim Ngọc Châu gật đầu, cảm thấy làm như vậy mới xứng đáng với sự trợ giúp của Trần Tuấn Long, hiện tại cô rất tự tin, bởi vì đêm nay đối thủ của cô xem như chỉ có một, đó là Chu Tư Mai.

Chu Tư Mai tối hôm qua cũng là thuận lợi, giọng hát của cô rõ ràng cho thấy cô đã được huấn luyện qua, nghe cô nói có một người ở đài truyền hình phụ trách chương trình văn nghệ của mẹ, toàn người thân bằng hữu trong nhà trước kia gần như đều công tác trong ngành văn nghệ, điểm ấy khiến cho Kim Ngọc Châu hăm mộ, Chu Tư Mai có thể nói là từ nhỏ đã được hun đúc kỹ năng trong môi trường nghệ thuật. Tự nhiên là so với cô sẽ hơn một chút.

Nhưng trận đấu tối hôm qua, ban giám khảo đều đánh giá điểm cao cho cô. Nhận được kết quả đánh giá đồng đều từ ban giám khảo, Kim Ngọc Châu càng phát huy năng lực vượt xa thường ngày, cô bây giờ có lòng tin tràn đầy, chờ mong trận đấu đêm nay sẽ gặt hái thành tích tốt.

Bọn họ ngồi cùng một chỗ hàn huyên, Trần Tuấn Long phụ họa, cơm chiều mọi người ở nhà ăn cùng nhau, Dương Hân, Quách Uyển Tây cùng nhau xuống bếp. Trần Tuấn Long chỉ phụ trách ở bên cạnh chỉ điểm. Còn Kim Ngọc Châu an vị ngồi trên ghế ở nhà bếp, hứng thú nhìn, ngẫu nhiên đưa ra ý kiến.

Rõ ràng thấy Dương Hân và Quách Uyển Tây đều là tay mới, việc nấu cơm đối với những phụ nữ là chuyện đương nhiên, sinh ra đã biết nấu ăn rồi, nhưng các cô ấy ngược lại làm rối tung cả lên. Trần Tuấn Long nhìn là lắc đầu, phía sau mặc dù là khách nhưng Kim Ngọc Châu vội xuống bếp, mới làm ra những món đồ ăn khá ngon.

Mấy người cùng ngồi dùng bữa tối ấm áp, sau đó mọi người vì chuyện trận đấu buổi tối của Kim Ngọc Châu nên công việc lu bù lên. Dương Hân và Quách Uyển Tây cùng Kim Ngọc Châu sau khi xuống lầu vội bước vào chiếc xe đã hẹn sẵn của tạp Dịch Lạp, trước tiên là đi tới tiệm uốn tóc làm kiểu tóc. Sau đó nhờ công ty giải trí trang điểm giúp họ, Kim Ngọc Châu mặc bộ đầm dạ hội mà Trần Tuấn Long mua, cuối cùng đi đến đài truyền hình trung ương. Trần Tuấn Long lái chiếc xe thể thao Uy Long theo sau.

Trận đấu còn chưa có bắt đầu, nhưng tại hiện trường không khí có chút khẩn trương, đêm nay điểm tóa sáng không nghi ngờ gì chính là Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai, còn có những thí sinh dự thi khác, ngoài hai đối thủ do công ty giải trí bao bọc ra, đều là những thí sinh nghiệp dư, so với các cô mà nói, Kim Ngọc Châu may mắn vô cùng. Trần Tuấn Long tối hôm qua chỉ ra món tiền khổng lồ để thôi phỏng phiếu bình chọn của cô lên, phía sau mấy thí sinh của công ty giải trí xem ra hết hi vọng giành thắng lợi, vì đã bỏ qua thao tác này.

Đối với hai thí sinh kia mà nói, vốn các cô ấy cũng có hy vọng lấy quán quân, hiện tại Kim Ngọc Châu ban đầu vốn là không được coi trọng lại vọt lên dẫn đầu, khiến các cô không phục âm ức, nhớ lại lúc tập dợt người tài trợ cho chương trình này dường như có tình ý với Kim Ngọc Châu, có thể là do nguyên nhân như vậy, lúc thời gian nghỉ ngơi, hai cô kia kẻ xướng người họa, nói xấu Kim Ngọc Châu.

Kim Ngọc Châu vốn đêm nay tâm tình đều rất tốt, không nghĩ tới nửa đường lại bị những lời nói chua cay của hai cô, các cô ấy trước mặt mọi người nói ra những lời khó nghe, ngấm ngấm hại người, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, cái gì bị ông chủ lớn bao nuôi, làm tình nhân của ông chủ. Kim Ngọc Châu đầu chịu nổi như vậy, lập tức mặt đỏ rần, cũng may có Chu Tư Mai ở bên cạnh khuyên giải.

Đúng lúc, gặp phải Trần Tuấn Long và Dương Hân các cô lại đây tiếp sức, nghe được những lời nói chăm chọc chua cay của hai cô kia, Trần Tuấn Long liền nhíu mày, Dương Hân lại cùng bọn họ tranh cãi âm ỉ.

Trần Tuấn Long kéo Dương Hân lại, sau đó đứng dậy, cười lạnh nói:

- Hai người tên gọi là gì, còn dám đứng đó nói lung tung, ta muốn các người bị loại ngay vòng thứ nhất. Trần Tuấn Long lúc nói chuyện bộ dáng uy phong凛凛, lập tức đem hai cô đè bẹp, các cô đều là tiểu nhân, lần thiện sự ác, thấy Kim Ngọc Châu lương thiện dễ bắt nạt, nên đã gọi gáo nước bẩn trên người cô, nhưng thật không ngờ hiện tại phía sau Kim Ngọc Châu còn có hậu phương Trần Tuấn Long ở đấy, tự nhiên là ngoan ngoãn không dám lên tiếng.

Trần Tuấn Long xoay người, dịu dàng động viên Kim Ngọc Châu nói:

- Không cần để ý các cô ấy, A Châu, các cô ấy đang ghen tỵ với em, thực lực của em giỏi hơn so với các cô ấy, mới có thể chiếm được sự tán thành của ban giám khảo, chúng tôi đều tin tưởng em, em nhất định có thể lấy đệ nhất danh, cô lên.

"Ngô!" Kim Ngọc Châu kiên cường gật đầu, cô quyết định muốn đem trình độ của mình so tài với cuộc thi lần này. Dương Hân và Quách Uyển Thiên cũng đều cổ vũ cho Kim Ngọc Châu.

Trải qua phần nhạc đệm, các mục chính của cuộc thi tân tú ca xướng bắt đầu rồi, cuộc so tài lần này trực tiếp tại hiện trường. Đồng thời trước mặt còn có hàng triệu khán giả cả nước xem, nhận phiếu bầu chọn của mọi người.

Các thí sinh lục tục lên bục biểu diễn, còn Kim Ngọc Châu cũng vừa thoát khỏi cú sốc lúc nãy, xem ra cô đang có tinh thần dồi dào bước lên sân khấu biểu diễn. Đêm nay trình độ ca hát của cô bình thường, ở vòng thứ nhất trong trận đấu chỉ hát thua Chu Tư Mai của Đại học Bắc Kinh một chút, nhưng

ban giám khảo chấm điểm cũng rất cao. Kế tiếp là người chủ trì công bố tin bỏ phiếu bình chọn của mọi người, Kim Ngọc Châu giành được 8 vạn phiếu, mà Chu Tư Mai theo sát sau là 13 vạn phiếu, ở vòng thứ nhất, có ba vị nhận được số phiếu bình chọn ít nhất đã bị loại.

Kế tiếp trận đấu, Đối với Trần Tuấn Long mà nói không có gì ý nghĩa, hẳn rõ ràng là sớm biết kết quả rồi, còn Dương Hân và Quách Uyển Tây vẫn còn hứng thú xem. Còn bất chợt vỗ tay khích lệ tinh thần Kim Ngọc Châu.

Nhưng thật ra Trần Tuấn Long đã điều khiển thao túng trận đấu này. Hắn ngược lại cho rằng Chu Tư Mai biểu diễn rất tốt, Chu Tư Mai tại cuộc thi phát huy thực lực rất ổn định, ở trên sân khấu rất bình tĩnh, mặc dù nhận được số phiếu bình chọn ít hơn so với Kim Ngọc Châu người mà đã nhận được sự hỗ trợ của Trần Tuấn Long, nhưng cô không tức giận chút nào, còn ra sức đuổi theo phía sau, hơn nữa ở phía dưới trận đấu. Cô có lợi thế hát rất hay, nếu Trần Tuấn Long có mua chuộc trọng tài cũng không ảnh hưởng gì đến việc chấm điểm cao cho cô, Trần Tuấn Long nhìn thấy được ý nghĩ của cô chỉ cười cười lắc đầu, hẳn nghĩ ở phía sau hậu trường đã hạ màn độc thủ chính là độc thủ, không phải dựa vào thực lực của một con người mới có thể thay đổi được kết quả.

Cho nên Trần Tuấn Long rất cảm khái, giống hắn và Thất Thất trước kia vậy, cho dù cố gắng cỡ nào, vận mệnh đã an bài cũng bị đảo thái, trừ phi... Chính người cũng là độc thủ. Như vậy mới có khả năng giữ chặt vận mệnh của mình trong tay, bằng không, ví như một con nhện rớt xuống ổ côn trùng. Cho dù giãy dụa thế nào, đều chạy không thoát cái lưới vô hình kia.

Một vòng cuối cùng của trận đấu kịch liệt bắt đầu, hiện tại trên sân khấu chỉ còn năm thí sinh, các cô đua nhau lọt vào 3 danh hiệu đứng đầu cuộc thi, quy định của trận đấu mỗi thí sinh thông qua máy tính chọn bài hát dự thi, Kim Ngọc Châu chọn đúng bài hát sở trường của cô 《ngồi cùng bàn, bài hát này nhạc điệu u buồn có chút phù hợp với cá tính thương cảm của cô, cho nên thời điểm ở trận chung kết cô đã phát huy hết khả năng vượt xa lúc bình thường, vừa kết thúc bài hát đã nhận được sự nhiệt liệt tán thưởng của mọi người, ban giám khảo chấm cô mười điểm, đây cũng là trận đấu đầu tiên mà toàn bộ ban giám khảo đều cho điểm 10, Kim Ngọc Châu đạt kết quả như vậy hoàn toàn xứng đáng. Sau khi thấy mình được đánh giá cao 10 điểm, trên khuôn mặt cô rạng rỡ tươi cười.

Dưới áp lực lớn như vậy, những thí sinh thi sau phát huy khả năng lại thất thường, rất nhanh đã bị bại trận, cuối cùng chỉ còn lại Chu Tư Mai lên sân khấu, chỉ thấy cô không một chút hoang mang ẩn cái nút trên máy tính xuống chọn ca khúc, màn hình đang không ngừng chớp chớp, cuối cùng cô chọn một bài hát《ngày mai sẽ rất tốt》, đây là một bài hát bất hủ, nhưng cũng là một bài hát rất hay.

Chu Tư Mai cầm microphone, bước vào giữa sân khấu, hướng ban giám khảo chào một cái sau bắt đầu hát, phải thừa nhận Chu Tư Mai có giọng hát thiên phú, bài hát ngày mai sẽ rất tốt 》 khiến cho giọng hát của cô phiêu bổng đầy nhựa sống, âm điệu nghe có vẻ thương xót, cơ hồ như tiên nữ xinh đẹp bị rớt xuống trần gian, đem cái loại bi thương của ngày tận thế thông qua giọng hát gửi gắm niềm tâm sự, ở góc độ nào đó khiến khán giả đồng cảm. Một khúc hát thôi, dư âm còn vang vọng bên tai, khán giả thật lâu vẫn chưa thể trở về chỗ cũ, kế tiếp chính là tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Mà đúng lúc này, tại màn hình lớn ở giữa sân khấu, chỉ nhìn thấy tin nhắn bầu chọn cho Chu Tư Mai như bão táp, trông chốc lát đã vọt lên, cùng lúc đó, số phiếu của Kim Ngọc Châu cũng bắt đầu tăng vọt, vẫn chiếm ưu thế dẫn đầu so với Chu Tư Mai.

Phía dưới ban giám khảo bắt đầu ngồi không yên, bọn họ châu đầu ghé tai vào nhau, không biết nên chấm điểm cho Chu Tư Mai thế nào mới phải, nhưng phía dưới hiện trường người xem lại cổ vũ nói: "Mười điểm, mười điểm!" Bọn họ đều vì Chu Tư Mai hò hét, nhất định là cho mười điểm.

Quán quân đoạt huy chương nhất định là phải từ Chu Tư Mai và Kim Ngọc Châu mà sinh ra, vậy rốt cuộc sẽ là ai chứ, việc chấm điểm của ban giám khảo giờ phút này cũng rất quan trọng, hoá ra Chu Tư Mai mấy vòng trước số điểm đạt được cũng ngang tài ngang sức so với Kim Ngọc Châu, chỉ có hai đợt số điểm của cô còn cao hơn Kim Ngọc Châu một chút, nếu như cô lần này cũng đạt điểm mười, như vậy theo tính toán, cô sẽ đạt được đệ nhất danh.

Nhưng ban giám khảo sau khi thảo luận rất nhanh đã đưa ra kết quả, Chu Tư Mai cuối cùng đạt được 9.5 điểm, thấp hơn Kim Ngọc Châu 0.5 điểm. Chu Tư Mai hơi cảm thấy tiếc nuối, nhưng đành chấp nhận, thấy kết quả như thế khán giả trong sảnh phòng bắt mất hết to, bọn họ không phải không hài lòng Kim Ngọc Châu, mà là không hài lòng với cách chấm điểm của ban giám khảo, nhưng kết quả vẫn là như vậy, bọn họ cho dù náo động, cho dù oán giận cũng không thể thay đổi được kết quả. Trần Tuấn Long nhìn bốn phía thấy người xem xôn xao, hơi hơi cười lạnh, tốt, kết quả đêm nay hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Một số giám khảo có thể nhận tiền của hắn, đương nhiên là vì hắn làm việc, Trần Tuấn Long nhìn về phía sân khấu thấy vẻ mặt nuối tiếc của Chu Tư Mai, biểu hiện của cô rất kiên cường, đặc biệt dưới tình huống như vậy mà cô vẫn kiên quyết theo đuổi trận đấu, phô diễn hết năng lực tốt nhất của mình, Trần Tuấn Long vừa rồi cũng phá lệ vì cô vỗ tay, Chu Tư Mai tinh thần rất cao, Trần Tuấn Long thầm suy nghĩ. Cho dù thắng bại, cô cũng cố gắng thi đấu, cho dù là thất bại, cũng thần nhiên chấp nhận, Trần Tuấn Long rất thích tâm tính của Chu Tư Mai.

Cuộc thi tân tú ca xướng của trường học năm 2006 đã kết thúc, đoạt huy chương quán quân chính là ——Kim Ngọc Châu!

Khi người chủ trì đại diện ban giám khảo bước lên sân khấu lớn tiếng công bố kết quả, Kim Ngọc Châu vẫn chiếm được sự tán thành của khán giả, mọi người cũng rất thích vị vị nữ sinh thuần khiết đáng yêu này, đều vỗ tay tán thưởng. Mọi thứ đã kết thúc, trận đấu cuối cùng cũng kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 93: Vờ Say Lợm Ngoc.

Kim Ngoc Châu đạt được quán quân, nhận 15 vạn nguyên tiền thưởng và cúp quán quân từ nhà tài trợ, phòng chừng tên tiểu tử mập mạp kia sau khi biết chuyện này nhất định sẽ tức giận đến học máu. Á quân là Chu Tư Mai, cô đạt được 21 vạn nguyên tiền thưởng và cúp á quân.

Ở phía sau sân khấu, Dương Hân ôm Kim Ngoc Châu vui mừng nhảy tới nhảy lui, thấy bạn đạt được chức quán quân cô vui mừng khôn xiết, cô tiếp nhận cúp quán quân của Kim Ngoc Châu, nhìn tới nhìn lui, sờ vào nó với dáng vẻ vui sướng.

Trần Tuấn Long và Quách Uyển Thiên cũng đã tới, Kim Ngoc Châu rất vui sướng, chính cô cũng không nghĩ đến mình lại có thể giành được chức quán quân, khi lúc này trao giải, Chu Tư Mai có đến chúc mừng, Kim Ngoc Châu cũng thật là khiêm tốn nói sẽ phải học hỏi kinh nghiệm Chu Tư Mai, hai người ở trong trận đấu mặc dù là đối thủ cạnh tranh, nhưng giữa hai người vẫn hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa trước đây có nhiều lần tiếp xúc qua, nên cũng hiểu biết lẫn nhau, cho nên Chu Tư Mai tuy rằng tiếc nuối, nhưng đặc biệt cũng không có ganh tỵ, Kim Ngoc Châu đêm nay quả thật hát rất hay, điều này cô cũng thấy được, chỉ có điều vận may của cô không tốt, cho nên ban giám khảo đều đánh giá cho Kim Ngoc Châu điểm cao.

Kế tiếp là bàn bạc về vấn đề đêm nay đi đâu làm tiệc ăn mừng. Trần Tuấn Long không có ý kiến, nhưng Dương Hân biết Kim Ngoc Châu có 15 vạn nguyên tiền thưởng cô ngẫu nhiên cao hứng, nói nhất định phải để Kim Ngoc Châu mời bọn họ, Kim Ngoc Châu rất vui vẻ, cùng các bạn chia sẻ niềm vui với mọi người quả là điều tốt, vì thế nimb cười gật đầu, cô còn có ý mời Chu Tư Mai cùng tham gia.

Chu Tư Mai vốn không muốn đi, nhưng nghĩ không thể chối từ tấm thịnh tình này, hơn nữa cô cũng là bạn học với Trần Tuấn Long và Dương Hân, rồi lại gật đầu.

Mọi người liền thông thả tiến Đào Nhiên Cư ăn cơm, lần này là vì Kim Ngoc Châu và Chu Tư Mai ăn mừng, cho nên Dương Hân nói muốn gọi Dương Hiểu Nhân Lao Hồng Anh đi cùng nhưng rất không may, hai người họ không biết đêm nay đi vui về ở đâu, lúc nghe điện thoại bọn họ nói là đang đi xem ca kịch gì đó, không có xe đi tới đây, trong điện thoại bọn họ cũng tỏ vẻ chúc mừng, còn Tăng Kiến Hoa cũng chẳng biết đang đi chơi ở đâu, điện thoại không liên lạc được, đêm nay Trần Tuấn Long có thể coi như đã lời to rồi, một mình hân hân mà có tới bốn cô.

Dương Hân muốn ngồi ở chiếc ghế to lần trước, Dương Hân và Kim Ngoc Châu phụ trách việc gọi đồ ăn, đồ ăn sẽ được mang lên sau, Dương Hân còn nói tiệc ăn mừng thì không thể không có rượu, vì thế mang ra vài chai rượu, mỗi người đều cạn chén sau khi vui vẻ tụng ly, chúc mừng.

Kim Ngoc Châu tối nay dĩ nhiên rất vui, lần này lại đoạt được giải cao nhất, tất nhiên là cũng có Trần Tuấn Long hỗ trợ, nhưng quả thật kết quả này cũng là do cô đã rất cố gắng, cho nên cô liên tục chạm cốc với Dương Hân, các cô vừa uống vừa tán gẫu bằng giọng Giang Tây quê cô, Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây nhìn nhau, không nên được cười. Kim Ngoc Châu không muốn tỏ ra là lạnh nhạt với Chu Tư Mai, cũng cùng uống với cô hai ly, Chu Tư Mai ngược lại cũng biết tự kìm chế, cho thấy cô có một phong cách thật cao quý.

Dương Hân là người sôi nổi nhất trong bữa tiệc, Kim Ngoc Châu lần này giật giải quán quân, trên mặt cô tỏ ra vẻ cực kỳ tự hào. Kim Ngoc Châu là bạn học của cô, lại là đồng hương nữa, như vậy có thể xem cô là bạn của quán quân rồi, lòng hui vinh của Dương Hân đã được thỏa mãn, kết quả Dương Hân uống đến mấy cốc liền. Cô không giới uống rượu, rất nhanh say, mặt đỏ bừng lên.

Kim Ngoc Châu cũng giống như cô, cũng bắt đầu có chút choáng váng. Hai cô nói chuyện rất nhiều, kể cho nhau nghe là trước đây đọc sách đã biết được hết thấy những chuyện lý thú, về sau Kim Ngoc Châu còn hơn thế, cô kể cho Dương Hân nghe trong trường học cô được rất nhiều người theo đuổi, trong đó có không ít người là ủy viên học tập, cán sự thể dục, khiến cho Dương Hân bị động vô cùng, đã vậy cô còn có đáng về rất đáng yêu, Trần Tuấn Long không khỏi cảm thấy buồn cười.

Dương Hân thấy Kim Ngoc Châu mang chuyện quá khứ ra kể thì cũng run lên, hơi men làm cho cô tự nhiên không cảm thấy ngại ngùng nữa. Vốn hai cô lúc còn đi học đều là hoa khôi của trường, Dương Hân là ủy viên học tập. Kim Ngoc Châu ở trong ban cán bộ, rất nhiều nam sinh đều thích hai cô, cũng nhận được rất nhiều thư tình thương thầm nhớ trộm hai cô, hai cô còn cho nhau xem. Kim Ngoc Châu coi việc học tập là chính, còn Dương Hân thì rất đổi kiên kỷ, làm sao đám nam sinh này có thể lọt vào mắt cô chứ.

Sau rồi Kim Ngoc Châu tỏ vẻ ngưỡng mộ, khen Dương Hân tìm được một người đàn ông tốt. Dương Hân tự nhiên thấy đắc chí, thừa lúc men say, ôm lấy tay Trần Tuấn Long, không chút ngại ngùng với Chu Tư Mai là người ngoài, thực ra trong thâm tâm cô ước gì...

Bữa tiệc ăn mừng này cũng chỉ Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây là còn tỉnh táo, Trần Tuấn Long không uống được rượu, hân sợ uống rượu, nên lúc mọi người chạm cốc, hân cũng chỉ nhấp môi rồi lại hạ xuống. Cũng không quá chén. Mà Chu Tư Mai và Quách Uyển Tây đều rất kìm chế, các cô không giống như tụi Dương Hân uống nhiều như thế, nên cũng không có chuyện gì.

Quách Uyển Tây thấy Dương Hân đã ngà ngà say. Vội hỏi han về quan tâm:

- Chị Hân à, chị không sao chứ, sao lại uống nhiều như vậy chứ.

Dương Hân hiểu lầm ý tốt quan tâm của cô.

- Tôi không có say, cô cũng không uống làm sao biết là tôi say, tôi giờ rất tỉnh táo, Uyển Tây, tôi nói cho cô hay... chiều nay cô với A Long đã làm cái gì trên ghế sofa, hả? Cô... cô đừng nghĩ là tôi không biết, ách...

Dương Hân nắc lên vì say.

Quách Uyển Tây thật không nghĩ tới Dương Hân say rượu lại mang chuyện chiều này ra nói, cô ngây người.

- Em... Em...

Cô đỏ mặt ấp úng,

- Ha ha...

Dương Hân vừa cười vừa chỉ Quách Uyển Tây.

- Cô nhìn xem, nhìn xem, bị tôi nói trúng rồi chứ gì, Uyển Tây... Tôi biết mấy ngày nay A Châu ở đây với chúng ta, cô không cùng với A Long được, nhưng cô cũng không cần gấp gấp như vậy chứ, chờ A Châu đi rồi, hai người muốn làm gì chẳng được, sao phải gấp gấp ở trên sofa như vậy.

Bị Dương Hân vô cớ chỉ trích, Quách Uyển Tây quỳnh lên, đôi mắt nóng bừng, cô vội giải thích:

- Không phải thế đâu, chị Hân à, là anh Long... anh ấy...

Lúc này cô bắt gặp Trần Tuấn Long nháy mắt ra dấu, mới không nói tiếp câu này.

Có điều là Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai đang nhìn ba người bọn họ tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Trần Tuấn Long lắc đầu, để Dương Hân dựa vào người mình, cô đang say thật rồi, chuyện gì cũng dám nói lung tung.

- Được rồi, Dương Hân, em say rồi, đừng uống nữa.

Trần Tuấn Long nhìn Dương Hân người đang mềm nhũn, người lảo đảo, còn với lấy chén rượu trên bàn định uống, hần nhủu mảy, giật lấy chén rượu từ tay Dương Hân.

Dương Hân sững sốt, nhìn Trần Tuấn Long tay đang cầm chén rượu của cô, cô thừa cơ nhích lại gần, bỏ nhào lên người Trần Tuấn Long

- Em muốn uống rượu, anh Long à, tối nay vui quá, anh cũng uống với em đi, cái cảm giác này, thật sự... thật sự rất thoải mái, em thấy em như muốn phiêu đi...

Đến động tác của Dương Hân cũng đã trở nên không linh hoạt, Trần Tuấn Long không có mấy kinh nghiệm uống rượu, nhưng cũng thấy rằng Dương Hân đang say thật rồi.

Trần Tuấn Long quay sang hỏi Kim Ngọc Châu đang ngồi cạnh Dương Hân.

- A Châu, em có biết Dương Hân trước kia có uống nhiều như thế này không?

Kim Ngọc Châu lắc đầu, kỳ thực cô cũng giống với Dương Hân, lúc này Kim Ngọc Châu cũng bắt đầu thấy choáng váng.

Chu Tư Mai là người ngoài, nên vẫn ngồi một chỗ im lặng không lên tiếng. Dương Hân dựa vào Trần Tuấn Long, im lặng một hồi. Trần Tuấn Long khẽ đưa tay vuốt lưng cô, hần cũng từng có một lần rất say, hần biết lúc này rất khó chịu, đương nhiên, cảm giác này cũng thích thú nhất, là chuyện gì cũng đều thấy rất kích thích. Dương Hân chợt ôm Trần Tuấn Long, không ngừng dụi mặt vuốt ve khuôn ngực hần

- A Long

Dương Hân nũng nịu nói.

- Ừ...

Trần Tuấn Long trả lời.

- Sao nào?

Không biết chừng Dương Hân lại hỏi hần chuyện gì không tốt đây.

- Lát nữa... lát nữa em muốn anh đi cùng em, được không?

Dương Hân hoàn toàn không để ý là Kim Ngọc Châu và Chu Tư Mai đang thân nhiên nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vẻ mặt khó xử, bên cạnh hần là Quách Uyển Tây xinh đẹp, hai người đều là người của hần, nhưng Chu Tư Mai và Kim Ngọc Châu lại là người ngoài mà.

Chu Tư Mai mặt đỏ bừng, cô cúi đầu vờ như không nghe thấy. Kim Ngọc Châu thì lẹ lửng nhìn Dương Hân và Trần Tuấn Long, lúc này đôi mắt cô long lanh, nhìn về phía Trần Tuấn Long ánh mắt nóng rực.

Dương Hân thấy Trần Tuấn Long chưa trả lời, liền ngồi ngay ngắn lại, lắc lắc tay Trần Tuấn Long nũng nịu nói:

- A Long, anh nói đi, có được hay không, người ta nhớ anh thôi mà, lần trước ở trong phòng vệ sinh anh đã làm cho em bứt rứt không yên, em... Em còn chưa nói đến, đêm nay anh phải ở cùng em! Hôm nay anh đã cùng với Uyên Tây rồi mà, em... Em cũng muốn.

Thì ra Dương Hân hiểu lầm chuyện Trần Tuấn Long và Quách Uyên Tây chiều hôm nay, trong thâm tâm cô vẫn nhớ đến chuyện này, bây giờ thừa lúc có men say, mới can đảm nói ra.

Trần Tuấn Long cũng không biết trả lời cô như thế nào mới tốt, tại Kim Ngọc Châu đều đang ở đây ngồi đối diện với Chu Tư Mai vừa ho khan một tiếng, cô đứng lên nói:

- Tôi vào toilet một chút.

Sau đó liền xoay người bước đi.

Trần Tuấn Long thừa biết là Chu Tư Mai tìm cơ để đi thôi, giờ Dương Hân đang như thế này, cũng có chút xấu mặt, nhưng Trần Tuấn Long là người rộng rãi, không câu nệ tiểu tiết, cứ vui là được rồi. Đúng là như vậy, tối nay Dương Hân say rượu, không ngừng làm loạn, nhưng Trần Tuấn Long không hề muốn trách cứ cô, một cô gái đang say rượu muốn mình cùng với cô ấy, cô ấy lại là người đàn bà của mình, điều này có gì đáng trách cứ đâu.

Trần Tuấn Long ôm Dương Hân cơ thể đang nóng bừng, nhẹ nhàng vuốt ve cô, còn thì thầm bên tai cô lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, an ủi cô làm cô thấy xao xuyến trong lòng. Hắn quay sang bảo Quách Uyên Tây đi gọi người phục vụ bảo họ mang chút nước đường lên, để cho Dương Hân uống giải rượu.

Quách Uyên Tây nghe xong cũng đẩy cửa đi ra, trong phòng giờ chỉ còn ba người Trần Tuấn Long với Kim Ngọc Châu, Kim Ngọc Châu thấy Dương Hân úp mặt vào ngực Trần Tuấn Long vừa ngẩng đầu uống ừng ực hết một chén to. Trần Tuấn Long nhủ mày, cô gái Giang Tây này lại biết uống rượu sao, thế nên hắn nhìn Kim Ngọc Châu nói:

- A Châu, em xem Dương Hân cũng uống rượu này, em đừng uống nữa, không lát nữa sẽ có người ôm em đi về đấy.

Vốn nói những lời này Trần Tuấn Long nghĩ là muốn hù dọa Kim Ngọc Châu một chút, không ngờ Kim Ngọc Châu đảo ngược tình thế.

- À, ôm thì ôm, em không sợ đâu, nhưng anh Long à, em muốn anh ôm mới được, còn kẻ khác thì em không cần.

Giờ Kim Ngọc Châu giờ cũng có vẻ là đang say thôi.

- Anh Long à, tối nay em giành được gái quán quân, ha ha... Em còn chưa cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giúp em đăng tin quảng cáo, chúng ta cùng uống nào, cạn chén!

Kim Ngọc Châu cầm chén rượu của mình lên, rồi lại cầm chén rượu của Trần Tuấn Long, cứng rắn nhét vào tay hắn, mỉm cười cụng ly với hắn, sau đó ngửa đầu dốc hết cả một chén to

Trần Tuấn Long nhìn sang, xôn xao, xem ra Kim Ngọc Châu cũng biết uống đấy chứ. Nhìn lại cái chén còn trong tay mình, từ lúc đầu đến giờ, mình đã uống hết chén nào đâu, Trần Tuấn Long lắc đầu cười cười, ngẩng đầu lên, uống hết chén này, hắn đặt chén xuống, Kim Ngọc Châu lấy bình rượu “Toàn Bộ” rót cho Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long vội gạt ra, cau mày nói:

- Được rồi, A Châu, anh không uống, em cũng không uống nữa.

Giờ Trần Tuấn Long cũng không biết xử trí thế nào với hai cô gái đang say rượu này, Dương Hân hình như đang ngủ thiếp trong ngực mình rồi, Kim Ngọc Châu cũng không còn linh hoạt nữa. Đã vậy cô còn cầm chén rượu muốn uống, Trần Tuấn Long vội vươn tay ra nắm lấy tay cô, Kim Ngọc Châu hơi ngạc nhiên, mỉm cười nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long dịu dàng dỗ dành cô:

- A Châu à, em đừng uống nữa, có được không?

- Không được, người ta đang có hứng uống rượu mà, em rất thích cảm giác này! Dương Hân còn tỉnh không, cậu nói xem có đúng không?

Kim Ngọc Châu sà vào lòng Trần Tuấn Long, Dương Hân vẫn không nói gì, chỉ dựa sát thêm vào người Trần Tuấn Long mà thôi.

Lúc này, Chu Tư Mai mượn cơ đi toilet cũng đã đẩy cửa bước vào, Kim Ngọc Châu nhìn thấy Chu Tư Mai, liền đứng lên, lao đảo cầm chén rượu ra đón

- Tư Mai à, vừa rồi không thấy cậu uống gì cả, uống cùng với mình đi. Tối nay cậu cũng rất tuyệt, hát rất hay, mình thiếu chút nữa đã nghĩ là quán quân sẽ thuộc về cậu đấy, ha ha...

Chu Tư Mai thấy Kim Ngọc Châu đang say, vội đưa tay ra đỡ lấy cô, Kim Ngọc Châu đã nói muốn cô uống cùng, Chu Tư Mai không đành từ chối, đành phải cầm lấy chén rượu vờ cụng ly với cô ấy, chứ thực tình cô cũng không uống được bao nhiêu, Chu Tư Mai quay sang nhìn Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long hướng về phía cô ý bảo là cô hãy để ý đến Kim Ngọc Châu.

Chu Tư Mai hiểu ý, khẽ gạt đầu, cô vờ nói chuyện phiếm với Kim Ngọc Châu, bảo cô hãy ngồi yên một chỗ. Lúc Quách Uyên Tây mang hai chén nước đường nóng hồi vào, tình hình mới có vẻ hơi ổn hơn một chút. Dương Hân còn dễ nói, cô đã say rồi. Kim Ngọc Châu giờ cũng tốt hơn một chút, không

hề nói năng lung tung, không hề đòi có người uống cùng, cô và Chu Tư Mai gọt mải mõi cho cô uống nước đường xong. Nhưng cô lại ới ra ghê luôn, lúc trước cô thấy rất phấn khích, ăn rất ít đồ ăn, chỉ uống rượu cùng Dương Hân mà thôi. Cho nên bây giờ cô cảm thấy rất khó chịu, kỳ thực cái cảm giác say mà lại như không say này là cảm giác khó chịu nhất, Quách Uyển Tây ở đằng sau vội vàng vuốt lưng cho cô, làm cho cô cảm giác thoải mái hơn một chút.

Trần Tuấn Long nhìn thấy cô như vậy, biết là đêm nay sẽ có phiền toái lớn đây, vì thế hắn quay sang Quách Uyển Tây nói:

- Uyển Tây, em đi tính tiền đi, anh xem chừng mấy cô ấy cũng say lắm, hay là đưa các cô ấy về trước.

Quách Uyển Tây nhận lời. Cô vội đi ra ngoài tính tiền, lúc này Kim Ngọc Châu đang ngồi ghé lên trên mặt bàn, Dương Hân nằm úp mặt vào ngực Trần Tuấn Long, xem ra các cô đều rất say rồi. Trần Tuấn Long thấy áy náy nhìn Chu Tư Mai cười cười

- Ha ha... xem ra đêm nay các cô ấy hơi cao hứng một chút, uống nhiều quá.

- Cao hứng uống say cũng phải thôi.

Chu Tư Mai ở bên cạnh thân nhiên nói.

- Nếu em là quán quân, sợ là em cũng muốn uống say như vậy lắm.

Trần Tuấn Long mỉm cười.

- Thực ra tối nay biểu hiện của em cũng rất tốt, em hát rất hay.

Chu Tư Mai đương nhiên là không tệ, nhưng là Trần Tuấn Long đã mua chuộc được ban giám khảo hạ cô xuống dưới mà thôi.

- Cảm ơn.

Chu Tư Mai hồ hững nói, cô mỉm cười gật đầu, cũng chẳng tỏ vẻ gì cả, khó có thể biết được tâm tính của cô.

- Ah...

Lúc này Dương Hân ở trong lòng Trần Tuấn Long đã cựa mình tỉnh lại, cô ngo ngắc ngẩng đầu lên, nhìn ra xung quanh. Rồi lại dựa vào ngực Trần Tuấn Long, nũng nịu:

- A Long à, em thấy rất thoải mái. Em... Em muốn nôn.

Trần Tuấn Long vuốt lưng cô, dịu dàng nói với cô:

- Dương Hân, em uống nhiều quá mà, nếu như nôn ra được thì tốt đấy, em cứ nôn đi.

Nói xong còn giúp cô dựa vào để cúi xuống đất.

Nhưng Dương Hân lại lắc đầu, run run nói

- Ôi, em thấy khó chịu quá, em nôn không ra, anh Long à.

Sau đó cô lại nép vào ngực Trần Tuấn Long, đôi tay không ngừng vuốt ve thân thể Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long thấy rất khó xử khi bên cạnh là Chu Tư Mai, nên cười cười có vẻ xin lỗi, nhưng Chu Tư Mai đã không nhìn, cố ý quay mặt đi.

Quách Uyển Tây tính tiền xong đã quay trở lại, Chu Tư Mai bắt chuyện, ý là sẽ đỡ Kim Ngọc Châu, không ngờ Kim Ngọc Châu hung dữ khoát tay chặn lại, đẩy cô ra. Trần Tuấn Long nhìn thấy thế, liền nói với Quách Uyển Tây:

- Uyển Tây, em tới đây ôm chị Hân của em đi, anh sẽ tới đỡ cô ấy.

- Vâng.

Quách Uyển Tây nhận lời, rồi đỡ lấy Dương Hân. Dương Hân mơ mơ màng màng được Quách Uyển Tây nâng dậy, cô đưa đôi mắt say đang lơ đãng nhìn Quách Uyển Tây, rồi dựa vào vai cô, Dương Hân vung vẩy cánh tay, cao giọng nói:

- Chỉ đêm nay, đêm nay... Đêm nay chị muốn cùng với A Long, còn hôm sau sẽ nhường em, được không?

Dương Hân làm trò nói ra trước mặt người ngoài như vậy thật khó xử, không rõ mình và Trần Tuấn Long quan hệ ra sao làm cho người ta nghe xong có cảm giác là hai cô trước đây thường tranh giành Trần Tuấn Long. Quách Uyển Tây mặt đỏ rần rần, nói là nhận lời cũng không phải, mà không chấp nhận cũng không đúng.

Kim Ngọc Châu chạy tới ôm lấy Trần Tuấn Long, hắn đỡ lấy Kim Ngọc Châu, Kim Ngọc Châu vẫn đang nói chuyện, cô và Dương Hân đang ở sát cạnh

nhau, cô đưa tay vỗ vỗ vai Dương Hân, Dương Hân thấy có người chạm vào người mình, mơ màng quay lại.

Kim Ngọc Châu nói:

- Dương Hân, cậu vừa mới nói là phải cùng với ai thế?

Trong mơ hồ cô cảm thấy tò mò, cô bèn hỏi.

- Là A Long à, sao hả, A Châu, cậu không được nói với mình là cậu cũng thích anh ấy đâu nhé, cậu và Uyển Tây cũng muốn tranh với mình sao? Mình cho cậu biết, ách... A Long là của mình, không cho cậu động đến anh ấy đâu.

Nói rồi Dương Hân ngẩng đầu, hai tay ôm chặt lấy cổ Trần Tuấn Long, cứ huyền thuyên kể đến tai Trần Tuấn Long

- A Long, anh đã có em và Uyển Tây rồi, em không cho anh có ý gì với A Châu đâu, em... Em cứ đề phòng trước như thế, nhỉ?

- Dương Hân, em say rồi, đừng có ăn nói lung tung nữa!

Trần Tuấn Long nhắc nhở cô, không ngờ Dương Hân lại làm toáng lên.

- Em... Em không có say mà, A Long à, anh đừng cho là em không biết gì, anh... anh vì A Châu mà mua cho cô ấy lễ phục dạ hội đẹp đẽ, đắt tiền như vậy, vì cô ấy mà bỏ phiếu ủng hộ, đóng gói đồ đặc cho cô ấy, cho xe chuyên dùng để đưa đón, anh... Anh có dám nói A Châu không có ý nghĩa gì với anh không, anh đã có Uyển Tây, lại có cả em nữa, em không đồng ý anh thích cả cô ấy nữa.

Dương Hân tuy lời nói có chút ngang ngược, nhưng cũng làm kinh động đến tứ phía.

Chu Tư Mai nhìn sang, chuyện gì thế này, thì ra Trần Tuấn Long là người như vậy, lại còn một cước đạp hai thuyền, thật không thể ngờ tới.

Lúc này đang dựa vào lòng Trần Tuấn Long, Kim Ngọc Châu cũng ngẩng đầu lên, nhìn Trần Tuấn Long nói:

- A Long, Dương Hân... cô ấy nói có thật không?

Trần Tuấn Long giờ thấy rất nhức đầu, hắn đành phải nói:

- Đã nói không phải mà, cô ấy uống say rồi, em đừng có nghe cô ấy nói lung tung.

Trần Tuấn Long cũng không muốn làm trò trước mặt Chu Tư Mai.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 94: Những Vấn Đề Mới

Quách Uyển Tây chỉ nhìn hắn chăm chú, không nói gì. Trần Tuấn Long vừa vuốt ve thân thể Quách Uyển Tây, vừa khẽ hỏi:

- Anh như vậy đối với tụi em, em sẽ không trách anh chứ?

Quách Uyển Tây lúc này mới có phản ứng, cô lắc đầu, Trần Tuấn Long ngừng tay lại, ánh mắt nhìn Quách Uyển Tây chăm chú hỏi:

- Vì sao?

Quách Uyển Tây cũng bình thản nhìn sâu vào mắt Trần Tuấn Long, chậm rãi nói:

- Anh Long à, em không biết. Em chỉ biết là, anh và em đang ở đây cùng nhau rất vui vẻ, em yêu anh. Anh cũng yêu em có đúng không?

Trần Tuấn Long cười, hắn cười rất sáng khoái.

- Đó là điều đương nhiên rồi.

Trần Tuấn Long nhẹ nhàng cởi móc chiếc áo nịt sau lưng Quách Uyển Tây, cặp nhũ hoa đầy đặn, tươi mát và săn chắc liền bật ra.

- Đó... em thích anh như vậy, hãy yêu em thật nhiều nhé, anh Long!

Những lời nói này của Quách Uyển Tây có sức mê hoặc hơn mọi hành động. Trần Tuấn Long xúc động gật đầu nói:

- Anh sẽ yêu em thật nhiều. Uyển Tây à, chiều anh nhé?

Đôi tay của hắn bắt đầu hành động. Quách Uyển Tây cùng phối hợp khẽ đẩy mông lên, Trần Tuấn Long khẽ xoa nắn qua lớp quần lót màu trắng một chút, rồi Trần Tuấn Long ngồi xuống, Quách Uyển Tây khẽ rướn người lên, Trần Tuấn Long đỡ lấy cô, và cái quần lót nhỏ cứ thế được Trần Tuấn Long kéo xuống dưới, vơ gọn lại thành một nhúm vút xuống đầu giường.

Quách Uyển Tây lấy tay che ngực, hai chân nhanh chóng khép lại, dù đang bên cạnh Trần Tuấn Long, cô hay lơ đãng bảo hộ mình, Trần Tuấn Long lắc đầu cười cười, Quách Uyển Tây à, vẫn còn rất ngây thơ. Trần Tuấn Long mạnh bạo kéo tay Quách Uyển Tây đang che ngực ra, đôi bàn tay to lớn của hắn trườn lên, mặc sức xoa nắn, bàn tay kia từ từ đi xuống phía dưới thân thể Quách Uyển Tây, cuối cùng dừng lại ở nơi thâm kín nhất của Quách Uyển Tây, khẽ xoa nắn. Rất nhanh, Quách Uyển Tây bắt đầu rên rỉ, Trần Tuấn Long làm vậy mà không thể chịu nổi, thấy Quách Uyển Tây rạo rực như vậy, Trần Tuấn Long cũng không muốn để cô chờ lâu, hắn ôm lấy cô, để Quách Uyển Tây ghé sát vào tấm gương lớn trước mặt, Trần Tuấn Long dịu dàng vén mái tóc của cô lên, ôm cô từ phía sau.

- Uyển Tây, anh vào nhé, em cảm lấy nó một chút được không.

Quách Uyển Tây máy móc gật đầu, lúc này cô cũng không thể chờ được nữa, cô chủ động đưa bàn tay mềm mại nhỏ bé của mình ra, ngượng ngùng cầm lấy cái vật cứng rắn của Trần Tuấn Long, từ từ đưa vào cơ thể mình, Quách Uyển Tây hưởng thụ khoái lạc mà Trần Tuấn Long mang đến cho cô, Trần Tuấn Long cũng nấn nịu hưởng thụ thân thể tuyệt mỹ của Quách Uyển Tây, trong phòng mọi thứ đều trở nên đắm mị.

Kim Ngọc Châu khi tỉnh lại rất thỏa mãn, khoan khoái duỗi thân thể của mình, trên giường vẫn còn dư âm của khoái cảm mà cô và Trần Tuấn Long đã cùng hưởng thụ, chỉ có chỗ đó là còn đau âm ỉ một chút, chuyện lần này cô sẽ không cảm thấy hối hận, tuy rằng đêm qua có chút gấp gáp, nhưng Kim Ngọc Châu tin rằng đây là lựa chọn tốt nhất của mình, cô có được Trần Tuấn Long còn có cảm giác rất đặc biệt, nhưng bây giờ trước mặt cô đang xuất hiện một vấn đề mới, nên đối mặt với Dương Hân như thế nào đây?

Thực ra cô với Dương Hân hồi còn đi học ngày trước là mối quan hệ vừa hợp tác lại vừa cạnh tranh, Kim Ngọc Châu là lớp trưởng, còn Dương Hân là ủy viên học tập, hai người đều là hoa khôi đẹp nhất trường Nam Xương, thành tích học tập không thể so sánh ai cao hơn ai, về sau hai người tình táo hơn, mối chuyện từ quan hệ cạnh tranh sang hợp tác, hai cô cũng trở nên thân thiện hơn. Thực ra trong thâm tâm, cô cảm thấy mình còn có phần xuất sắc hơn Dương Hân, chẳng qua gia đình Dương Hân gia cảnh khá hơn một chút, cha Dương Hân là bí thư thị ủy Nam Xương, còn mình chỉ là con một người dân bình thường, điều này khiến cho Kim Ngọc Châu có phần tự ti, tối hôm qua mình dụ dỗ Trần Tuấn Long như vậy, Kim Ngọc Châu chỉ cảm thấy bản thân một chuyện duy nhất là đã có lỗi với Dương Hân.

Nhưng lúc trước khi cô biết là ngoài Dương Hân, Trần Tuấn Long còn có quan hệ với Quách Uyển Tây, cô đã rất kinh ngạc, trong thâm tâm, cô chỉ đơn giản nghĩ rằng, Dương Hân là một cô gái đầy kiêu hãnh như vậy, mà còn có thể chấp nhận sự thực Quách Uyển Tây và Trần Tuấn Long đã cùng với nhau, thì mình với cô ấy là bạn học, lại là bạn thân thiết, thì chắc cũng không có phản ứng gì quá, và lại ngày mai cô cũng phải trở về Đại Học Chiết Giang, Kim Ngọc Châu muốn trước khi mình rời khỏi đây thì để lại ấn tượng tốt đẹp mà thôi, bởi vì lúc trước Trần Tuấn Long đã chăm sóc và để ý đến cô như vậy, cô giành được ngôi quán quân nhưng hắn cũng tốn không ít công sức, đêm qua cô và Trần Tuấn Long đã có quan hệ, nửa là do cô muốn, nửa là cô muốn trả ơn, Kim Ngọc Châu cũng chưa từng có ý nghĩ là Trần Tuấn Long nhất định phải có trách nhiệm với mình, làm chuyện đó là một chuyện, yêu lại là một chuyện. Kim Ngọc Châu không bản thân suy đi nghĩ lại nhiều nữa, cô xoay người đẩy tấm chăn ra, đi vào phòng tắm xả nước từ vòi hoa sen để tắm rửa.

Đêm qua Trần Tuấn Long đã làm cho thân thể cô ướt đầm mồ hôi, phía hạ thể còn đang đau rát, Kim Ngọc Châu vừa kỳ cọ thân thể, vừa ngắm thân thể tuyệt mỹ của mình trong gương, cô không khỏi hãnh diện, đêm qua mình đã từ một trinh nữ trở thành một người đàn bà, cô đã trải qua một trang quan trọng trong cuộc đời mình. Cô có thể dâng hiến tâm thân trong trắng của mình cho Trần Tuấn Long, quả thật hết sức tự hào, đêm qua Trần Tuấn Long không phải rất chú ý đến chuyện này sao, sau rồi anh ta mới biết mình là như thế nào.

Mặc quần áo chỉnh tề xong, vuốt lại mái tóc, sửa sang lại dung nhan một chút, Kim Ngọc Châu tự tin đẩy cửa bước ra ngoài, phòng khách không có ai, Kim Ngọc Châu thấy hơi vắng vẻ, cô nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động, Kim Ngọc Châu đi vòng vào, chợt thấy Trần Tuấn Long đang đeo tạp dề, trong chảo đang rán thứ gì đó, hắn thấy Kim Ngọc Châu bước tới, khẽ nhếch môi, thoáng mỉm cười nói:

- Dậy sớm thế, A Châu, tối qua ngủ ngon không?

Hắn nói thế hàm ý trêu chọc Kim Ngọc Châu

Kim Ngọc Châu bỗng đỏ mặt, phải biết là đêm qua cô và người đàn ông trước mặt đã xảy ra chuyện vượt quá mức quan hệ bạn bè.

- Dương Hân bọn họ đâu cả rồi?

Kim Ngọc Châu ngồi ở chiếc ghế gần cửa phòng bếp, hỏi Trần Tuấn Long.

- Họ ấy à, họ về trường rồi.

Trần Tuấn Long vừa cười nói, vừa lấy chiếc muôi gỗ thả phần trứng gà vừa chiên vào đĩa. Hắn lại đập tiếp hai quả trứng cho vào bát, rót chút dầu ăn vào chảo, đợi chảo nóng lên, hắn cầm bát trứng gà đổ vào, nghe “Két...” một tiếng, lòng trắng trứng từ từ cô lại, Trần Tuấn Long thì thoàng dùng muôi

gỗ lật trứng, sau cùng đến khi trứng chín một mặt rồi, hấn còn nhấc chảo lên, lật mặt kia xuống một cách thật chính xác, tiếp tục chiên.

Trần Tuấn Long bỏ cái muôi xuống, hai tay lau vào tạp dề, ngẩng đầu cười với Kim Ngọc Châu đang ngồi trước mặt hứng thú quan sát, nói:

- Bữa sáng sắp xong rồi, em đợi thêm chút nữa nhé.

- Vâng.

Biết được Dương Hân không còn ở đây nữa, Kim Ngọc Châu cảm thấy rất vui mừng, xem ra chuyện giữa mình và Trần Tuấn Long êm qua, có lẽ Dương Hân đã không biết, nhưng cũng có khi cô ấy đã biết, ngầm bằng lòng với mình, trước mắt mà nói, tâm ý của Trần Tuấn Long cũng không tệ, còn vì mình mà chuẩn bị bữa sáng, xem ra mọi chuyện còn thuận lợi hơn so với những gì cô tưởng tượng.

Trần Tuấn Long mỉm cười cầm hai đĩa trứng vừa chiên từ trong bếp đi ra, Kim Ngọc Châu giống như một người vợ hiền thực ngoan ngoãn theo sau hấn, Trần Tuấn Long đặt chiếc đĩa trên mặt bàn, quay lại kêu Kim Ngọc Châu ngồi xuống.

Khi Kim Ngọc Châu ngồi xuống, cô bỗng nhận ra ở Hải Đào Hiên thật là ấm áp, Trần Tuấn Long ưu ái mình như vậy, nếu có thể sống ở nơi đây, thật là tốt biết bao.

Trần Tuấn Long mở tủ lạnh, lấy một hộp sữa đóng gói ra, mang đến để trên bàn, hấn đem ra hai cái cốc thủy tinh, Kim Ngọc Châu ngồi cạnh bàn đã khéo léo cầm lấy hộp sữa tươi, rót sữa ra hai cái cốc.

Trần Tuấn Long coi tạp dề để qua một bên, hấn mỉm cười ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Kim Ngọc Châu nói:

- Chúng ta cùng ăn điểm tâm thôi. Ha ha...

- Vâng...

Kim Ngọc Châu then thùng cúi đầu, Trần Tuấn Long đưa cho cô đĩa trứng chiên thơm giòn, vàng óng ánh, thật không ngờ hấn còn có tài nấu nướng nữa, xem ra cô còn phải tìm hiểu hấn. Nghĩ đến đây, Kim Ngọc Châu không khỏi cảm thấy có chút bối ngại, ngày mai cô sẽ phải ngồi xe lửa về trường rồi, sẽ không còn được gặp lại người đàn ông này nữa.

Kim Ngọc Châu mỉm môi, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long đang cầm lọ muối rắc lên đĩa trứng gà, hấn cũng đang nhìn Kim Ngọc Châu, hai người bốn mắt gặp nhau, Trần Tuấn Long mỉm cười, Kim Ngọc Châu lại then thùng vội cúi đầu.

Trần Tuấn Long đặt lọ muối lên trên bàn, đẩy về phía Kim Ngọc Châu.

- Thêm chút muối đi, như vậy đậm đà ăn mới ngon.

- Vâng...

Kim Ngọc Châu dường như không muốn nói, chỉ trả lời lấy lệ “Vâng”. Hai người cứ lẳng lặng ngồi ăn bữa sáng như vậy, Trần Tuấn Long ăn rất nhanh, hai ba miếng đã ăn xong đĩa trứng, dùng khăn ăn lau miệng, Trần Tuấn Long cầm lấy cái cốc trên mặt bàn, uống một ngụm sữa. Kim Ngọc Châu trong lòng đang có tâm sự, vẫn giữ vẻ rụt rè trước mặt người đàn ông này. Cho nên cô ăn không được ngon, thấy Trần Tuấn Long đã ăn xong, cô mới ăn nhanh hơn một chút, nhìn thấy thế, Trần Tuấn Long mỉm cười.

- A Châu, em ăn từ từ thôi, chúng ta vẫn còn thời gian mà.

Trần Tuấn Long nói vậy có hai ý nghĩa, Kim Ngọc Châu lúc này mới mỉm cười, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Trần Tuấn Long chờ cô ăn trứng xong, cô cũng cầm lấy cái cốc, uống một cốc sữa, rồi để lại trên mặt bàn, cô nói:

- Em no rồi, A Long à.

Trần Tuấn Long gật gù đầu, Kim Ngọc Châu đứng dậy, đi thu dọn bát đĩa, Trần Tuấn Long cũng để cho cô làm. Kim Ngọc Châu mang các thứ vào bếp, cô đeo bao tay vào, vui vẻ rửa bát đĩa, Trần Tuấn Long đã ngồi trên ghế salon xem TV. Thi thoảng quay đầu lại, hấn nở nụ cười như mặt trời tỏa nắng, Kim Ngọc Châu then thùng cúi đầu, tiếp tục rửa bát đĩa, hôm nay cô có một khởi đầu thật tốt đẹp, Kim Ngọc Châu thầm nhớ tới, cô và Trần Tuấn Long đã có quan hệ thân mật, giờ cô không biết nên đối mặt thế nào với Trần Tuấn Long đây.

Đội Kim Ngọc Châu như một cô vợ hiền thực từ trong bếp đi ra, Trần Tuấn Long nhìn cô vẫy tay. Kim Ngọc Châu biết Trần Tuấn Long muốn nói với mình cái gì đó, cô ngoan ngoãn cúi đầu bước tới, ngồi xuống bên cạnh Trần Tuấn Long. Thấy Kim Ngọc Châu còn ngồi cách mình một đoạn, Trần Tuấn Long mỉm cười, giang cánh tay, mạnh dạn ôm cô vào lòng. Kim Ngọc Châu “um” một tiếng, rồi tựa vào vai Trần Tuấn Long.

Lúc này không gian im ắng.

Hai người im lặng một hồi, Kim Ngọc Châu cảm nhận được hơi thở đàn ông mãnh liệt của Trần Tuấn Long truyền sang thân thể của cô, nghĩ lại cuộc mây mưa bất ngờ êm qua giữa cô và hấn, thân thể Kim Ngọc Châu lại bắt đầu nóng bừng lên.

- À, anh Long à?

Lát sau, Kim Ngọc Châu thử ướm hỏi.

- Ủ, có chuyện gì à?

Trần Tuấn Long quay sang, ánh mắt có thể nhìn thấu tâm can người khác của hắn chăm chú nhìn Kim Ngọc Châu.

- À...

Kim Ngọc Châu ngẩng đầu lên.

- Dương Hân cô ấy... cô ấy có biết chúng ta... chuyện của chúng ta đêm qua không.

Kim Ngọc Châu rất ngượng ngùng nói ra những lời này. Phải nói rằng chuyện xảy ra đêm qua từ miệng chính mình nói ra, ít nhiều cũng khiến cô cảm thấy xấu hổ.

- Cô ấy à?

Trần Tuấn Long cười

- Đêm qua cô ấy ngủ say như một con heo con vậy, sáng sớm nay đã cùng Uyển Tây về trường rồi, anh nghĩ cô ấy không biết đâu.

A... tại sao lại như vậy nhỉ? Kim Ngọc Châu vội ngồi ngay ngắn lại, vẻ rất lo lắng.

- Vậy... vậy... Dương Hân cô ấy... Em... Em...

Cô nói năng trở nên lộn xộn, nếu để Dương Hân biết cô và Trần Tuấn Long có quan hệ thân mật như thế thì bản thân cô không thể tránh khỏi bị trách mắng thậm hại đây.

- Là vậy đấy.

Trần Tuấn Long gật đầu.

- Anh đã nghĩ nếu để cho Dương Hân biết, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào, anh nghĩ cả em và anh đều hiểu rõ tính khí của cô ấy mà.

Trần Tuấn Long mỉm cười, đưa tay ra nghịch ngợm nhéo mũi Kim Ngọc Châu một cái.

- Vấn đề là như vậy đấy, hay là chúng ta cứ chờ cho chính xác rồi tính. Bây giờ vấn đề là, A Châu à, hôm nay em muốn như thế nào?

Trần Tuấn Long giọng nói rất có khí phách, đáng vẻ tràn đầy tự tin, nếu như hắn mà không khuất phục được Dương Hân, thì còn gọi gì là đàn ông nữa, cho nên chuyện này với hắn cũng không có vấn đề gì cả. Vấn đề hiện tại là nên xử trí thế nào với Kim Ngọc Châu, phải xem ý cô ta thế nào, Trần Tuấn Long luôn luôn tôn trọng phụ nữ, nếu Kim Ngọc Châu đêm qua chỉ là do say rượu mà muốn vui vẻ một chút, thì đối với chuyện tình một đêm kiểu này cũng không cảm thấy hổ thẹn, cho dù Dương Hân có biết, thì cũng lắm là làm ầm lên một hồi thôi, ít nhất đã có Quách Uyển Tây, thì cũng không có vấn đề gì. Nếu Kim Ngọc Châu còn muốn cùng hắn tiếp tục mối quan hệ này, Trần Tuấn Long càng có thể làm nhiều việc vì cô hơn. Bất kể là từ phương diện nào, Kim Ngọc Châu hẳn là một cô gái không tệ, đối với cô gái như thế này, Trần Tuấn Long không thể nào buông tay đâu.

Quả nhiên, Kim Ngọc Châu sau khi nghĩ ngợi một lát thì cũng gật đầu, dù sao chuyện cũng đã rồi, hay là nhân dịp đến Bắc Kinh cô tận hưởng một chút và cùng vui vẻ với Trần Tuấn Long. Nghe Trần Tuấn Long hỏi hôm nay cô muốn như thế nào, Kim Ngọc Châu tay chống cằm, mắt nhìn thẳng suy nghĩ, cô đến Bắc Kinh mấy ngày nay, trong suốt cuộc thi, tập luyện mệt mỏi muốn chết, Bắc Kinh vẫn mình rộng lớn cô cũng chưa có thời gian đi thăm thú, vì thế Kim Ngọc Châu nhìn Trần Tuấn Long nói:

- A Long, em đến Bắc Kinh đã lâu như vậy, nhưng vẫn chưa ra ngoài chơi, nếu... Nếu hôm nay anh rảnh, có thể đưa em đi chơi được không.

- Được chứ, anh rảnh mà, anh làm sao mà không rảnh được chứ.

Trần Tuấn Long mỉm cười, hắn nhanh chóng đáp lời khiến Kim Ngọc Châu mừng rỡ không thôi.

- Thế thì... Thế thì thật là tốt quá.

Kim Ngọc Châu lại ngí ngờ hỏi:

- A Long, anh không cần phải đi học sao?

- Anh á.

Trần Tuấn Long nhún vai nói.

- Dù sao anh cũng ít đến trường lắm,

Thấy Kim Ngọc Châu có vẻ nghi hoặc, Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Nếu so sánh việc đi học và việc đưa người đẹp đi chơi, thì anh nghĩ anh sẽ lựa chọn đưa người đẹp giành được ngôi quán quân ra ngoài chơi.

Câu nói này ngay tức thì làm lòng Kim Ngọc Châu cảm thấy ấm áp, Kim Ngọc Châu về phòng và chỉnh trang lại rồi đi ra, cô phấn khởi cùng Trần Tuấn Long bước ra ngoài.

Trong thang máy, Trần Tuấn Long thoải mái ôm lấy Kim Ngọc Châu, hai người giống như một đôi vợ chồng trẻ rời khỏi Hải Đào Hiên, nếu là đi chơi Trần Tuấn Long không muốn đi chiếc siêu xe thể thao Uylong, hắn đã gọi đến Trường Thành mang chiếc Cadillac tới phục vụ, bây giờ chiếc xe Lượng Hào Hoa đã chờ họ bên dưới.

Cả ngày hôm đó, Trần Tuấn Long đưa Kim Ngọc Châu đến tất cả các điểm tham quan du lịch nổi tiếng ở Bắc Kinh, Trần Tuấn Long ở Bắc Kinh đã lâu như vậy, trước kia khi hắn còn làm sát thủ, hắn cũng thường đến Bắc Kinh làm nhiệm vụ, nhưng đến hôm nay cùng với Kim Ngọc Châu mới đi dạo được nhiều nơi. Hai người vui vẻ tham quan cố cung, Vạn Lý Trường Thành, Di Hòa Viên, cuối cùng là đến quảng trường Thiên An Môn xem lễ hạ cờ.

Kim Ngọc Châu lạ lùng nhận ra là Trần Tuấn Long không thích chụp ảnh, vừa rồi lúc đến thăm Vạn Lý Trường Thành, là vì cô cứ nhõng nhẽo năn nỉ mãi, Trần Tuấn Long mới miễn cưỡng chụp ảnh lưu niệm cùng với nàng, đó là nơi duy nhất ở Vạn Lý Trường Thành họ mời khách chụp ảnh, chỉ là một tấm ảnh nho nhỏ, nhưng ngưng đọng cả một thời khắc. Tuy là trong bức ảnh Trần Tuấn Long không nói không cười, nhưng Kim Ngọc Châu lại chạy đến chỗ người ta đang rửa ảnh, nói họ làm thật đẹp giúp cô, cô rất trân trọng nó, phải nói rằng có lẽ lần này Trần Tuấn Long cùng cô chụp ảnh chung, cũng có thể chính là kỉ niệm duy nhất Trần Tuấn Long trao cho cô.

Kim Ngọc Châu luôn giấu cảm xúc bù ngùi khi phải chia tay của mình, mặc dù đêm mai cô phải lên xe lửa trở về Hàng Châu, nhưng giờ phút này cô lại nhận ra Trần Tuấn Long đối với cô không lạnh không nhạt, cảm giác này cô cũng rất khó diễn tả, thực ra cô không biết rằng Trần Tuấn Long cũng đang chờ biểu hiện của cô.

Buổi trưa Dương Hân gọi cho Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long nhẹ nhàng bằng giọng nói đang cùng Kim Ngọc Châu ra ngoài chơi, Dương Hân hỏi thêm vài câu nữa, Trần Tuấn Long thấy khó chịu, thẳng thừng tắt máy.

Lúc này trên quảng trường, tất cả mọi người về mặt đều trang nghiêm, đội hộ vệ quốc kỳ thiêng liêng mạnh mẽ từ phía trong cánh cửa nhịp đều chân bước ra, tới nơi gần quốc kỳ liền tách ra, trên quảng trường vị sĩ quan chỉ huy hô khẩu lệnh dứt khoát, tất cả mọi người đều hết sức im lặng, có vài du khách thỉnh thoảng nháy đèn chụp ảnh.

Trần Tuấn Long về mặt cũng nghiêm túc, Kim Ngọc Châu níu tay hắn đứng bên cạnh, Trần Tuấn Long nhìn về phía trước, có ba đội hộ vệ, còn lá quốc kỳ đang từ từ được kéo xuống, người cầm cờ nhanh nhẹn đỡ lấy lá cờ lên, sau đó dứt khoát xoay người, nâng lá quốc kỳ thiêng liêng trước ngực, cùng đội hộ vệ nhịp bước đều chân rời khỏi quảng trường. Nghi thức hạ cờ đã kết thúc, nhưng tâm trạng Trần Tuấn Long rất lâu sau vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Sát thủ cũng có tổ quốc sao? Trần Tuấn Long lúc này cũng như mộng mị đi, hắn đến Bắc Kinh đã lâu như vậy, thực tình trong lòng hắn, hắn cũng không chịu thừa nhận sự thực như vậy, sát thủ không có tổ quốc. Hay là có thể nói thế này, tổ quốc đã từ bỏ hắn, bây giờ với Trần Tuấn Long, hắn còn sống chỉ với mục đích duy nhất là báo thù.

Trần Tuấn Long không nhớ rõ mình đã bao nhiêu lần chấp hành cái nhiệm vụ ám sát chính trị, càng về sau, hắn đã trở thành một cao thủ bắn súng, bọn họ cần Trần Tuấn Long tiêu diệt những phe phái đối lập, cũng thường giao cho Trần Tuấn Long thực hiện nhiệm vụ quốc tế, như là ám sát một phần tử phe cánh hữu ở Nhật Bản, còn có cả việc giải quyết đảng phái phi chính phủ ở Thái Lan chống lại người Trung Quốc, những hành động này thường mang ý đồ chính trị rất rõ ràng. Cho nên Trần Tuấn Long trước kia cũng thường xuyên đi lại ở khu vực Đông Nam Á, hôm nay có thể đang ở Tô-ky-ô, ngày mai có lẽ hắn đã đến Gia-các-ta. Khi cấp trên nhìn ra rằng Trần Tuấn Long là một công cụ tuyệt vời, huấn luyện viên của hắn cũng cho rằng, nhiệm vụ khó khăn thế nào chỉ cần giao cho hắn, thì không sợ không làm được.

Nhìn đội hộ vệ quốc kỳ vừa đi khỏi, lệnh giới nghiêm được bãi bỏ, đám người trên quảng trường cũng dần dần tản đi, Kim Ngọc Châu cũng đã đắm chìm trong không khí trang nghiêm này thật lâu, cô quay sang nhìn Trần Tuấn Long đang trầm tư, cô chỉ biết yên lặng đứng bên hắn.

Sau cùng Trần Tuấn Long khẽ thở dài một cái, quay sang Kim Ngọc Châu nói:

.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 95: Dạy Đỗ Dương Hân

- A Châu, chúng ta cũng về đi.

Kim Ngọc Châu khẽ gật đầu.

Trên đường trở về Hải Đào Hiên, chuông điện thoại của Trần Tuấn Long vang lên, hắn cầm lên nhìn, là Liễu Y Y gọi tới, hắn quay sang Kim Ngọc Châu tỏ ý sau mỉm cười bắt máy.

- Người đẹp, gọi anh có chuyện gì không?

Sáng nay Trần Tuấn Long đã giao cho Sơn Kê bí mật lập một tài khoản với công ty Chứng Khoán Dương Quang, đem theo giấy tờ kỳ hạn giao hàng, các khoản lợi nhuận buôn bán đều gửi vào tài khoản này. Lần này giao hàng Trần Tuấn Long và tổng giám đốc Vương của công ty Chứng khoán Ngân Hà đã liên thủ hợp tác với nhau, hắn đã kiếm được kha khá, tổng cộng đã có 60 triệu rơi vào túi hắn. Hơn nữa, Phi Long Bang cũng bí mật chuyển tài chính, hiện giờ đã rót vào công ty Chứng khoán Dương Quang đến 16 triệu. Trần Tuấn Long đều giao cho Liễu Y Y xử lý toàn bộ.

Sáng nay hai người đã nói chuyện qua điện thoại, Liễu Y Y thông qua công ty săn đầu người Thiên Ứng, cũng đã tìm được một vài nhân tài kiệt xuất, giờ cô đang khẩn trương bắt tay vào chuẩn bị cho ngày mai sẽ đàm phán với Liên Sang Khoa Kỹ Tôn Ngọc Cương.

- Anh đó, cả ngày hôm nay sao không thấy mặt anh, anh mang nhiều tiền đến giao cho em như vậy, có biết em áp lực thế nào hay không hả?

Đầu dây bên kia Liễu Y Y làm bộ giận dỗi nói.

- Ha ha...

Trần Tuấn Long bật cười.

- Anh biết, em nhất định sẽ tìm anh mà, nhưng hỏi tội người khác không phải là sở thích của em mà. Thế nào rồi, em định chuẩn bị cho việc đàm phán với Kim Ngọc Châu thế nào rồi, tất cả đều thuận lợi chứ?

- Vâng... Cũng tạm tạm. Kế hoạch đầu tư vốn đã làm rất tốt, nói cho anh nghe, hôm nay công ty của chúng ta đã mời những nhân vật rất kiệt xuất trong lĩnh vực đầu tư chứng khoán đến, họ đều là những nhân vật đứng đầu trong giới, chuyện này cũng phải cảm ơn Bạch Tiểu Thư của công ty săn đầu người Thiên Ứng giúp đỡ. May mà có cô ấy, nên chúng ta mới nhanh mời được người như vậy.

- Cảm ơn cô ta làm gì, cô ta nhận tiền của chúng ta. Dĩ nhiên phải làm việc vì chúng ta rồi.

Trần Tuấn Long cười cười, nói tiếp.

- Vậy là tốt rồi, có thêm người tham gia cũng giảm đi chút gánh nặng cho em, người đẹp à, anh cũng không muốn em phải mệt nhọc mà.

- Biết rồi, nếu như quan tâm đến câu nói của em thì mau về đây đi, ối... em đã nói với anh rồi, đây là công ty của anh. Anh không quan tâm thì ai quan tâm đây.

Liễu Y Y thảm trách móc.

- Quan tâm chứ, anh đâu phải không quan tâm đâu, anh còn trông cậy vào nó để kiếm tiền mà. Người đẹp à, anh chúc em đàm phán thuận lợi, kỳ khai đắc thắng nhé.

Sau cùng Trần Tuấn Long khích lệ cổ vũ Liễu Y Y.

Biết rồi, em sẽ làm được mà.

Liễu Y Y tự tin trả lời.

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện.

Chiếc Cadillac tiếp tục chạy trên đại lộ, Kim Ngọc Châu vẫn ngồi yên bên cạnh Trần Tuấn Long, rõ ràng, Trần Tuấn Long nói chuyện qua điện thoại với một cô gái, tuy rằng hai người chỉ trò chuyện công việc, nhưng Kim Ngọc Châu rất nhạy cảm, cô có cảm giác rằng, giữa Trần Tuấn Long và cô gái kia mối quan hệ có lẽ cũng không đơn giản. Nhưng mà cô và anh cũng không phải là đã quá thân thiết, đêm mai cô lại phải trở về Hàng Châu rồi.

Trần Tuấn Long tắt điện thoại xong, tiện tay để nó xuống ghế, hắn quay sang bên cạnh nhìn Kim Ngọc Châu, đúng lúc Kim Ngọc Châu ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người gặp nhau, Kim Ngọc Châu vội cúi đầu.

Trần Tuấn Long kêu thầm một tiếng, từ sáng đến giờ Kim Ngọc Châu đều vô cùng ngượng ngùng, đã cùng với hắn có quan hệ thân mật nhưng cô chưa có biểu hiện gì rõ ràng cả. Xem ra hắn phải tự hỏi cô một câu mới được, Trần Tuấn Long hắng giọng một chút, đang nghĩ xem làm thế nào để Kim Ngọc Châu chịu nói ra, nhưng không đợi hắn mở lời, Kim Ngọc Châu đã nói, dường như cô có chút thận trọng.

- A Long, em... Em...

Trần Tuấn Long thất cổ như thế, nghiêng người sang, nhìn cô chăm chú.

- A Châu, em có chuyện gì muốn nói với anh thế?

Trần Tuấn Long khích lệ cô.

- Em... Đêm mai em sẽ phải trở về Hàng Châu rồi, có một tuyến xe lửa tốc hành từ Bắc Kinh về Hàng Châu sẽ khởi hành vào buổi tối, em sẽ trở về trên chuyến xe lửa đó.

Kim Ngọc Châu rút cuộc cũng cố lấy can đảm nói với Trần Tuấn Long, điều này cũng có nghĩa là mối quan hệ giữa cô và Trần Tuấn Long cũng đến lúc phải kết thúc. Phải nói rằng Kim Ngọc Châu nói như vậy, cũng là cô đã chủ động từ bỏ cơ hội gặp lại Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long nghe xong nhất thời thấy sững sốt, nhưng ngay sau đó hắn đã bình thường trở lại, Kim Ngọc Châu đã thổ lộ như vậy, hắn đã hiểu rõ thái độ của Kim Ngọc Châu, mấy ngày qua cô tiếp xúc với Trần Tuấn Long, hắn là hạng người thế nào Kim Ngọc Châu hắn biết rất rõ, hắn là một thanh niên giàu có, phong, phóng khoáng, có cô gái nào lại không thích hắn chứ.

Trần Tuấn Long luôn thấy tự phụ với bản thân mình, Kim Ngọc Châu đem qua đã gần như chủ động và hắn đã vui vẻ chứng minh sức hấp dẫn hơn người của hắn. Nhưng giờ Kim Ngọc Châu chẳng những không có yêu cầu gì, mà lúc trước hai người đã có quan hệ thân mật, cô vẫn có thái độ rộng lượng, khiến Trần Tuấn Long cảm thấy vui mừng.

Kim Ngọc Châu hẳn phải hy sinh rất nhiều, có lẽ cô đã phải bán khoả nhiều lắm, đôi mắt với người đàn ông có sức hấp dẫn như vậy, cô thật khó khăn để lựa chọn, việc này cần phải có sự can đảm.

Trần Tuấn Long sao có thể để một cô gái tốt như vậy phải chịu khổ sở.

Trần Tuấn Long cầm lấy tay Kim Ngọc Châu, Kim Ngọc Châu không ngờ Trần Tuấn Long đột nhiên lại có hành động như vậy, cô định rút tay lại, nhưng Trần Tuấn Long nắm tay cô rất chặt, cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trần Tuấn Long, trên khuôn mặt Trần Tuấn Long lộ vẻ tươi cười, hắn nhìn Kim Ngọc Châu một cách ấm áp, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Trần Tuấn Long, Kim Ngọc Châu tức khắc cảm thấy thật đau xót, Trần Tuấn Long chậm rãi nói:

- A Châu, nếu... Anh không muốn để cho em đi thì sao?

- Sao cơ? Anh không phải đang nói đùa đấy chứ?

Kim Ngọc Châu mở to đôi mắt, bình tĩnh nhìn Trần Tuấn Long, ánh mắt của Trần Tuấn Long rất cương quyết và bình tĩnh. Trần Tuấn Long nói như vậy cũng giống như là cho Kim Ngọc Châu một sự lựa chọn.

Kim Ngọc Châu đang phân vân, Trần Tuấn Long không muốn cô rời khỏi đây, một cảm giác hạnh phúc lúc này đang tràn ngập trong lòng Kim Ngọc Châu, nhưng Kim Ngọc Châu vẫn cứ kiên quyết lắc đầu.

- A Long, em... Em không thể ở lại được, nếu như vậy, sẽ... Sẽ không công bằng với Dương Hân.

Cô lo lắng rất nhiều đến chuyện Dương Hân sẽ phản ứng như thế nào, gặp chuyện như vậy, cho dù là ai đi chăng nữa, thì cũng là một vấn đề, nếu như trước kia Kim Ngọc Châu cho rằng cùng lắm chuyện này chỉ có thể thấy ở trong phim, nhưng bây giờ chính cô lại phải đối mặt với nó.

Thì ra là thế, Kim Ngọc Châu vẫn lo lắng Dương Hân cảm nhận như thế nào, Trần Tuấn Long bèn mỉm cười.

- A Châu, em không chịu ở lại hóa ra là vì Dương Hân à.

Trần Tuấn Long cười.

- Nếu anh cho em biết là Dương Hân sẽ không có vấn đề gì đâu, thì em sẽ đồng ý ở lại chứ?

Trần Tuấn Long hỏi cô.

- À... Em cũng không thể ở lại được.

Kim Ngọc Châu vẫn lắc đầu.

Trần Tuấn Long cảm thấy lạ lùng.

- Vậy là vì chuyện gì?

Hắn nhìn Kim Ngọc Châu.

Kim Ngọc Châu đỏ bừng mặt, cúi đầu nói:

- Cho dù Dương Hân cô ấy không trách em, nhưng mà... Nhưng mà hoàn cảnh của chúng ta thế này, thì làm thế nào... Có thể làm thế nào đây?

Ý của cô là rất khó chấp nhận chuyện hai cô gái cùng thích một người đàn ông lại ở cùng một nơi như thế này, Trần Tuấn Long chỉ cười mà không nói gì, hần nắm tay Kim Ngọc Châu thật chặt, quay ra nhìn cảnh tượng đang chạy như bay ngoài cửa sổ, sau rồi hần điềm nhiên nói:

- Anh tôn trọng quyết định của em

Sau đó hai người đều im lặng không nói gì, Kim Ngọc Châu buồn bã nghĩ tới tâm sự trong lòng, còn Trần Tuấn Long cũng đang lặng lẽ suy tư.

Hôm nay Dương Hân lên lớp, trong lòng của cô không có cách nào yên ổn nghe giảng cả. Buổi sáng cô và Quách Uyển Tây phải quay trở về trường, không để ý được tới Trần Tuấn Long và Kim Ngọc Châu, giữa trưa cô gọi cho Trần Tuấn Long, hỏi hần có muốn cùng đi ăn cơm không, Trần Tuấn Long chỉ trả lời bằng quơ rằng hần đang ra ngoài, đang cùng Kim Ngọc Châu đi thăm cổ cung.

Dương Hân nghe xong, trong lòng cô lập tức nhói lên, chẳng lẽ chuyện mà cô vẫn lo lắng đã thành sự thật, trong thâm tâm của cô, mấy ngày nay nhìn thấy Trần Tuấn Long vì Kim Ngọc Châu mà làm nhiều chuyện như vậy, cô âm thầm cảm thấy ghen tị, nhưng ngoài mặt cô vẫn không tỏ vẻ gì cả, một bên là bạn thân của cô, một bên là người yêu, giữa bọn họ chắc không xảy ra những chuyện không nên có.

Nghĩ đến biểu hiện của Trần Tuấn Long Dương Hân vô cùng lo lắng. Nhưng Kim Ngọc Châu không phải là người như thế. Cô ta không thể dâm sau lưng cô như thế được. Nghĩ thế cô liền cảm thấy yên tâm hơn phần nào. Tuy vậy cũng không nói trước được điều gì. Một kẻ phong lưu đa tình như Trần Tuấn Long thì không gì là không thể. Hơn nữa Kim Ngọc Châu lại là một cô gái xinh đẹp đáng yêu. Nghĩ đi nghĩ lại thì cô lại thấy vẫn có cái gì không ổn liền điện thoại hỏi Trần Tuấn Long cho ra nhẽ. Ai ngờ vừa nói được có vài câu thì Trần Tuấn Long đã cúp điện thoại.

Trần Tuấn Long dám cúp điện thoại ư?

Đây là điều từ trước đến giờ chưa hề xảy ra. Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Lẽ nào tối qua đã xảy ra chuyện gì rồi? Mới nghĩ đến đây thôi lòng cô đã nóng như lửa đốt. Xem ra tốt nhất là nên điện thoại hỏi Quách Uyển Tây xem thế nào. Chỉ biết tối hôm qua cô uống say quá, sau đó xảy ra chuyện gì thì cô không còn nhớ gì nữa.

Cô lập tức điện thoại cho Quách Uyển Tây hỏi xem chuyện gì đã xảy ra. Trong điện thoại Quách Uyển Tây cứ ấp a ấp úng làm cô lại càng thấy nghi ngờ. Cô đang nhớ lại...hôm nay lúc cô vừa mới ngủ dậy thấy mình đang nằm cùng với Quách Uyển Tây và Trần Tuấn Long. Nhưng mà tại sao tối qua cô lại ngủ ở đây thì cô không rõ. À cô nhớ ra rồi sáng nay khi cô vừa dậy, lúc đi đánh răng rửa mặt cô phát hiện Kim Ngọc Châu đang nằm trên giường và không mặc gì cả. Nhưng lúc đó cô vừa ngủ dậy nên cũng hơi hồ đồ. Chỉ thấy có điều gì là lạ. Giờ nghĩ lại thì lại thấy rất khả nghi. Hình như là trước đây Kim Châu Ngọc không hề có thói quen này. Hơn nữa Trần Tuấn Long đang ở ngoài cô ta không sợ anh ấy vào sao. Hôm nay do ngủ dậy muộn, để kịp giờ đến trường nên cô không nghĩ được nhiều. Cô phải vội vàng đánh răng rửa mặt để còn cùng Quách Uyển Tây đến trường. Bây giờ chỉ còn lại có Trần Tuấn Long và Kim Ngọc Châu, cô nam quả nữ. Họ ở chung với nhau thật chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Không biết chừng tối qua hoặc sáng nay bọn họ đã có chuyện gì cũng nên.

Dương Hân nghĩ đến thái độ mập mờ của Quách Uyển Tây thì lại càng cho rằng khả năng đã xảy ra chuyện gì tối qua là rất cao. Có thể là tối qua đã xảy ra chuyện gì nhưng Quách Uyển Tây không dám nói với cô. Chính vì vậy vừa tan học là Dương Hân đã vội vàng chờ về Hải Đào Hiên nhưng Trần Tuấn Long và Kim Ngọc Châu đều không có ở đó.

Dương Hân chỉ còn cách ngồi đợi một mình. Đợi bọn họ mà lòng như lửa đốt. Lúc đó chuông nhà tự nhiên reo lên, cô vội vàng ra mở cửa. Nhưng lạ thay chỉ có mỗi mình Kim Ngọc Châu quay lại. Thế còn Trần Tuấn Long thì sao nhỉ?

Lúc Dương Hân vội về mặt đầy nghi vấn truy hỏi Kim Ngọc Châu xem Trần Tuấn Long đang ở đâu thì thấy mặt cô ta đỏ bừng cả lên. Sao đó nói là hần trở về ký túc xá có việc rồi. Dương Hân không nói gì thêm. Hai cô gái người đi trước người đi sau tiến vào phòng khách.

Phản ứng của Kim Ngọc Châu nhất định là có vấn đề. Dương Hân đứng đằng sau Kim Ngọc Châu, đợi cô ta ngồi xuống ghế rồi cuối cùng cũng không đủ kiên nhẫn liền đứng trước mặt Kim Ngọc Châu hỏi:

-Châu à, sáng nay...sáng nay...cô cùng với...cùng với...Anh Long ra ngoài sao?

Kim Ngọc Châu gật đầu:

- Đúng vậy. Hôm nay anh Long đưa tôi đi lòng vòng tham quan Bắc Kinh một chút.

Giọng Kim Ngọc Châu rất bé, tỏ ra rất cẩn trọng. Cô ta còn không dám ngẩng mặt lên nhìn Dương Hân. Điều này thật không giống với Kim Ngọc Châu mà cô quen biết trước đây.

Dương Hân nghĩ một lát. Cô tỏ ra thật là thông minh. Cô liếc mắt nhìn Kim Ngọc Châu rồi ra vẻ thỏa mái nói:

-Tối qua...tớ say quá, có điều Châu à, sự việc sau đó mọi người đã kể cho tớ cả rồi. Tớ...

Nói đến đây thì cô cố ý dừng lại. Mắt không ngừng quan sát phản ứng của Kim Ngọc Châu.

Quả nhiên trước những lời nói bóng gió của Dương Hân thì Kim Ngọc Châu đã phải thay đổi nét mặt. Mặt tự nhiên trắng bạch. Cô ta ngẩng mặt lên trộm nhìn Dương Hân, còn Dương Hân thì đang nhìn Kim Ngọc châu với ánh mắt không tin tưởng. Kim Châu Ngọc trước những lời nói bóng gió tra khảo của Dương Hân thì cuối cùng cũng quyết định là sẽ thẳng thắn với Dương Hân:

- Xin lỗi cậu Dương Hân. Tội qua mình với anh Long, mình...mình quả thật là không cố ý.

Vừa nghe thấy câu nói này của Kim Ngọc Châu thì trái tim của Dương Hân dường như nghẹt thở. Cô không thể chấp nhận.

Giọng của Dương Hân khàn khàn. Lúc này cô chỉ thấy đầu óc choáng váng, toàn thân run rẩy, không còn nghĩ được gì vào lúc này. Kim Ngọc Châu hạ thấp giọng và có vẻ đang rất sám hối. Cô nói:

- Tội qua tớ đã uống rất say, rất say...sau đó tớ đã ôm chầm lấy anh Long và tớ...tớ không biết vì sao...lúc đó cảm giác của tớ rất lạ...rất lạ. Tớ không không chế nổi mình nữa. Lúc đó tớ rất hưng phấn, trong đầu tớ lúc đó chỉ có anh ấy, tớ muốn ở cùng anh ấy, tớ không thể không có anh ấy. Dương Hân, tớ...tớ. tớ biết là mình rất có lỗi với cậu. Cho dù có cầu xin hàng ngàn lần thì e rằng cậu cũng không thể tha lỗi cho tớ được. Tớ biết tớ đã làm một việc mà ngay chính bản thân mình cũng không thể tự tha thứ cho mình được. Thế nên cậu cứ mắng chửi mình đi. Cứ mắng chửi mình nếu như thế làm cậu thấy thoải mái hơn. Có lẽ như thế mình cũng sẽ cảm thấy thanh thản phần nào. Dương Hân, tớ...tớ.

Kim Châu Ngọc chỉ còn biết nức nở...

Dương Hân lúc này rất phần nộ. Về mặt cô lúc này giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy. Cô đứng dậy và nhìn chằm chằm vào Kim Ngọc Châu. Ánh mắt thật đáng sợ. Lúc đó Kim Ngọc Châu cũng ngừng nói, cô hướng ánh mắt sám hối cầu khẩn về phía Dương Hân. Cô đang mong chờ một cái gì đó, mong chờ dù chỉ là một chút tha thứ. Nhưng với tính cách của Dương Hân, cô không thể chấp nhận chuyện này xảy ra. Cô rất phần nộ. Ngay lập tức “bốp” một cái, một cái tát đau điếng được giáng xuống mặt của Kim Ngọc Châu.

Kim Ngọc Châu ngã xuống mặt ghế sofa, ôm mặt khóc nức nở. Dương Hân cũng cảm thấy dờ dẩn. Cô nghĩ, mình đã làm gì vậy. Kim Ngọc Châu là người bạn thân nhất của mình. Mình vừa đánh người bạn tốt nhất của mình sao. Sao mình có thể làm thế chứ. Mình...mình

Nghĩ đến đây Dương Hân có chút động lòng. Tuy nhiên ngay lập tức cô liền chán tỉnh. Cô ta là bạn thân nhất của mình ư? Vậy mà đến ngay cả người yêu của bạn cũng đành lòng cướp sao. Cô ta có còn là người không vậy. Nghĩ đến đây Dương Hân lập tức nổi giận trở lại. Cô đã có lòng tốt khi mời bạn mình đến Hải Đào Hiên. Nhưng có lẽ quyết định của cô đã sai lầm. Việc làm của cô ví như “trước voi giẫy mà tỏ” vậy.

Dương Hân cảm thấy không thể tha thứ được cho Kim Ngọc Châu, cô lớn tiếng quát:

- Kim Ngọc Châu, cô thật vô liêm sỉ. Việc như thế này mà cô cũng có thể làm được sao. Cô vốn biết anh Long đối với tôi quan trọng như thế nào. Anh ấy là người mà tôi yêu nhất. Thế mà...thế mà cô cũng nỡ tâm giành giật anh ấy với tôi sao!

Ánh mắt của Dương Hân đầy căm giận, tựa như ngọn lửa đang muốn thiêu rụi tất cả. Cô tiếp tục căm giận nói:

- Cô có biết rằng, một Quách Uyển Tây, tôi đã chịu đủ rồi. Thế mà cô lại...cô lại..., cô thật là đồ không biết xấu hổ mà.

Dương Hân mắng liên hồi, còn Kim Ngọc Châu thì chỉ còn biết ôm mặt, gục đầu vào ghế sofa khóc nức nở.

Dương Hân tiếp tục lắc đầu hung hăng nói:

- Tôi không có một người bạn như cô. Tôi đối xử tốt với cô như thế, vậy mà cô lại phản tôi. Đúng là đồ ăn cháo đá bát, đồ lòng lang dạ thú. Đồ...đồ, cô cút đi ngay cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa.

Dương Hân đã không thể chấp nhận nổi sự thật này. Sự thật là tội qua Kim Ngọc Châu- người bạn thân nhất cũng với Trần Tuấn Long-người mà mình hết mực thương yêu. Cô không ngờ cái chuyện trước đây cô luôn đem ra làm trò đùa bây giờ lại trở thành sự thật. Hơn nữa lại mang cho cô một nỗi thống khổ đến vậy.

Quả thật sự thật này đối với Dương Hân là một cú sốc rất lớn. Cô không thể nào chấp nhận được. Cô đem tất cả nỗi bức tức của mình đổ lên đầu Kim Ngọc Châu.

Kim Ngọc Châu ôm mặt khóc nức nở. Cô biết dù có giải thích thế nào thì cũng không thể nào được tha thứ, bởi vì người sai ở đây chính là cô. Không sai, chính bản thân cô đã quyến rũ Trần Tuấn Long. Lúc đó trong lòng cô có một cảm giác rất lạ. Có chút cảm giác đặc ý, một chút cảm giác phấn khích của một mối tình vụng trộm. Đặc biệt là cảm giác khi được tranh giành tình cảm với Dương Hân, bởi vì cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường, còn Dương Hân là con gái của thư ký trưởng của thành phố. Việc giành giật người yêu với Dương Hân đối với cô mà nói còn là một niềm tự hào.

Hơn nữa thực ra cô cũng rất thích Trần Tuấn Long, đây cũng là lý do chính mà cô đem cả cái trong trắng quý giá nhất của người con gái trao cho hắn.

Bất kể là thế nào thì cô cũng là người có lỗi với Dương Hân. Bây giờ cô ấy đánh cho cô một cái ầu cũng là cách Kim Ngọc Châu giải thoát, là một cách cô cảm thấy vui đi bớt tội lỗi của mình.

Kim Ngọc Châu lặng lẽ đứng dậy, cô cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn Dương Hân sau đó cô trở về phòng thu dọn đồ đạc để đi.

Ở trong phòng khách bây giờ chỉ còn lại Dương Hân. Cô đang tức đến nỗi thở không ra hơi. Bây giờ trong lòng cô đang rất phức tạp, cô muốn chờ Tuấn Long về để hỏi cho ra nhẽ, tại sao lại làm như vậy. Nghĩ đến đây thôi Dương Hân thấy vô cùng buồn bã. Xem ra Trần Tuấn Long đúng là một tên đại háo sắc và vô cùng đào hoa. Hắn đã có cô và Quách Uyển Thiên chẳng lẽ vẫn chưa đủ hay sao, bây giờ còn định nhận thêm Kim Ngọc Châu nữa. Xem ra cô cần phải cho hắn một bài học mới được, không thì sau này hắn thấy ai thì yêu nấy thì chắc sẽ làm cô tức chết mất.

Tất nhiên là Dương Hân chưa bị Trần Tuấn Long làm cho tức chết. Cô đợi Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây trở về. Lúc họ trở về thì không khí có

về trở nên khá nặng nề. Cô ngồi thu mình trên ghế sofa, mặt phụng phịu, lúc thấy Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây về cô không những không thèm chào hỏi gì hơn nữa cũng còn không thèm đứng dậy đón họ.

Trần Tuấn Long và Quách Uyển Tây về đến phòng. Quách Uyển Tây đứng đằng sau không dám nói gì. Chỉ nhìn Trần Tuấn Long đi hỏi Dương Hân, có chuyện gì thì Trần Tuấn Long đi hỏi Dương Hân là được rồi.

Trần Tuấn Long bỏ túi đồ ở trên tay xuống. Hắn nhìn khắp nhà và quay ra hỏi Dương Hân:

- Hân à, Châu đâu? Em có nhìn thấy cô ấy về chưa? Anh vừa tiễn cô ấy xuống dưới lầu, lẽ ra cô ấy phải lên rồi mới phải chứ?

Thì ra là sau khi Trần Tuấn Long đưa Kim Ngọc Châu về Hải Đảo Hiên sau đó mới chợt nhớ ra là mình vẫn còn túi đồ để quên ở ký túc xá thế là liền quay lại lấy. Hắn lái chiếc xe Spack quay trở về ký túc xá. Trên đường về thì gặp Quách Uyển Tây thế là liền đưa Quách Uyển Tây cùng trở về Hải đảo Hiên.

Thấy Trần Tuấn Long hỏi vậy, Dương Hân lạnh lùng nói:

- Anh nói đến Kim Ngọc Châu sao, em vừa bảo cô ta đi khỏi đây rồi. Chỗ này không chào đón cô ta.

Thế là thế nào? Trần Tuấn Long ngạc nhiên hỏi. Việc tồi qua đối với hắn mà nói chẳng qua cũng chỉ là một việc nhỏ, hắn không nghĩ rằng Dương Hân lại xem chuyện này như một trận động trời đến vậy, hơn nữa lại còn vô tình đến mức đuổi Kim Ngọc Châu đi khỏi. - Em...em nói Kim Ngọc Châu đã đi rồi sao?

Trần Tuấn Long cau mày hỏi

- Đúng thế

Giọng của Dương Hân cao hơn

- Cái thứ không biết xấu hổ đó thì còn giữ lại làm gì. Chính em đã đuổi cô ta đi. Em chưa từng thấy ai vô liêm sỉ như cô ta. Đến chồng của bạn mà còn nở tâm giành lấy. Loại người đấy mới nghĩ đến thôi đã thấy buồn nôn.

Trần Tuấn Long nghe xong mặt bỗng nhiên biến sắc, lập tức hỏi Dương Hân:

- Dương Hân em nói vậy bực bực vậy. Nói cho anh xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!

Dương Hân vừa nghe đến đây lập tức nổi giận, cô nghĩ đến cảnh chiều này Trần Tuấn Long cúp điện thoại của mình. Cô đứng phắt dậy nói:

- Anh còn hỏi em sao, tự anh làm chẳng lẽ anh còn không rõ sao, đáng nhẽ ra anh mới là người rõ nhất mới đúng chứ?

Nói xong Dương Hân lập tức đứng dậy đi về phòng. Cô mở cửa rất mạnh rồi đóng đến "rầm" một cái.

Trần Tuấn Long thấy Dương Hân nói như thế, lại còn hỗn hển không ra câu, sắc mặt hắn cũng tự nhiên biến sắc. Hắn quay ra hỏi Quách Uyển Tây:

- Uyển Tây, em có số điện thoại của Châu không?

Quách Uyển Tây lắc đầu:

- Em không có. Anh Long chỉ có mỗi chị Hân là có số điện thoại của Châu thôi.

Trần Tuấn Long rút điện thoại ra xem. Hắn tính xem Kim Ngọc Châu đã rời khỏi đây bao lâu rồi, sau đó quay ra nói với Quách Uyển Tây:

- Quách Uyển Tây, em ở lại đây cùng Dương Hân nhé. Anh sợ cô ấy sẽ lại làm loạn lên. Bây giờ anh đi tìm một chút xem có tìm thấy Kim Ngọc Châu không. Được không?

- Em biết rồi anh Long

Uyển Tây thờ dãi và gật đầu nói.

Trần Tuấn Long quay đầu nhìn về phía phòng ngủ, sau đó cô quay ra nói với Quách Uyển Tây:

Nếu có thể thì em có thể lựa lời hỏi Dương Hân số của Kim Ngọc Châu cho anh. Anh sợ cô ấy thân con gái, lại một thân một mình đến Bắc Kinh, hơn nữa lại không có bà con thân thích gì. Anh sợ cô ấy xảy ra chuyện.

- Vâng, để em thử xem thế nào. Em với Dương Hân là chị em tốt, em thử xem có khuyên giải được chị ấy không vậy.

Trần Tuấn Long gật đầu, sau đó vội vàng đi tìm Kim Ngọc Châu.

Lúc này Dương Hân đang thơ thẩn bước trên đường. Cô nặng nề lê từng bước mệt nhọc ở trên đường. Cô căn bản không biết là lúc này mình đang làm

gi. Minh muốn đi đâu. Lúc này Dương Hân đã đối xử với cô không một chút tình nhưng Kim Ngọc Châu vẫn không hề trách cô. Có lẽ trong thâm tâm cô lúc này cũng thấy đó là điều mà mình tất yếu phải nhận lấy. Có trách thì chỉ nên trách cô đã hành động thiếu suy nghĩ. Chính cô đã mang đến đau khổ cho Dương Hân, bây giờ phải nhận được kết quả như thế cũng là điều dễ hiểu. Bây giờ Kim Ngọc Châu chỉ muốn quên đi tất cả.

Kim Ngọc Châu vừa đói vừa mệt. Hôm nay cô cùng với Trần Tuấn Long chơi cả một ngày, lúc về lại xảy ra chuyện với Dương Hân. Trái tim lúc này như muốn tan nát. Kim Châu Ngọc không biết mình đã đi được bao lâu, cũng không biết mình đã đi được bao xa rồi, cô chỉ biết vô thức kéo chiếc hành lý và nặng nề bước đi. Sau đó cô đã bị mùi thơm ở quán thịt bò ven đường kích thích cơn đói của cô.

Cô kéo hành và tiến đến chiếc ghế ngồi. Sau đó một nữ phục vụ ra hỏi cô:

- Cô gái, xin hỏi cô muốn ăn gì?

Nữ phục vụ hỏi bằng giọng rất ân cần. Kim Ngọc Châu nói:

Thứ gì cũng được. Tôi chỉ muốn ăn một chút gì đó.

- Ồ, lập tức có ngay. Cô ngồi chờ một chút nhé.

Nữ phục vụ hiểu kỳ nhìn Kim Ngọc Châu mấy cái, sau đó quay người đi. Thật ra lúc này Kim Ngọc Châu cũng chẳng biết mình đang muốn gì, cũng chẳng biết mình muốn ăn gì. Cô chỉ muốn tìm một chỗ nào để ngồi nghỉ ngơi vì hiện tại cô đã quá mệt.

Rất nhanh chóng nữ phục vụ đã mang thức ăn tới, một đĩa thịt bò thơm ngon đã được bày ra trước mặt cô. Kim Ngọc Châu cầm lấy đĩa, nhưng không tài nào gấp được thức ăn lên cả. Chỉ nghĩ đến hành động vô tình của Dương Hân, rồi nghĩ đến ra đi mà không một lời từ biệt với Trần Tuấn Long thì cô lại ôm mặt khóc nức nở. Cô càng khóc càng thấy trái tim mình như đang tan chảy vậy. Mọi người xung quanh và cả cô gái phục vụ lúc này đều nhìn cô với vẻ kỳ lạ. Mọi người đều đang nghĩ, nhất định là cô gái đó đã gặp phải chuyện gì, chắc là chia tay người yêu nên mới đau lòng đến vậy. Mọi người đều đang tò mò đoán và lác đác nhìn cô gái với ánh mắt thương cảm.

Trần Tuấn Long lái xe đi xung quanh tìm kiếm. Hắn biết như vậy cũng sẽ chẳng mang lại kết quả gì, bởi vì ở đây có rất nhiều taxi và cũng rất nhiều xe bus nữa, không biết chừng Kim Ngọc Châu đã sớm bắt xe đi rồi. Hắn có chút hơi sốt ruột. Đường lại tắc rồi. Giao thông Bắc Kinh chết tiệt thật. Trần Tuấn Long chửi thầm tong bụng, lác đác sau đó lái xe ngoặt vào một con đường nhỏ. Hắn định đi theo con đường này để về Hải Đào Hiên. Xem ra hôm nay chắc là không thể tìm thấy Kim Ngọc Châu rồi. Trần Tuấn Long nghĩ tốt nhất là quay về hỏi Dương Hân đây kiêu ngạo đó vậy.

Kim Ngọc Châu sau một hồi khóc hã hê thì tâm trạng cũng đã đỡ hơn phần nào. Có điều bát mỳ bò trước mặt cô cũng đã nguội hết rồi. Cô cũng chẳng có tâm trí nào mà ăn cả. Lúc này cô chỉ còn biết dờ dẩn ngồi nghĩ lại tất cả mọi chuyện.

Lúc đó đột nhiên có một người đàn ông bước vào. Hắn kéo chiếc ghế ngồi khá gần với cô. Cô nghe thấy gã hét lớn:

Chủ quán, mang ra cho tôi một bát mì nào.

- À vâng vâng có ngay...có ngay.

Người nữ phục vụ đứng trước mặt trả lời. Lúc đó Kim Ngọc Châu bỗng thấy một người khuôn mặt tuấn tú, mày rậm mắt sáng cùng với nụ cười xấu xa đó. Đây còn chẳng phải là cái tên Trần Tuấn Long mà mình vừa yêu lại vừa giận đấy thì là ai.

Kim Châu Ngọc cuối cùng cũng không kìm được lòng mà gục vào cánh tay của Trần Tuấn Long rồi khóc òa lên.

Trần Tuấn Long vừa ôm cô vừa an ủi:

- Được rồi, đừng khóc nữa. Thật đúng là Châu ngọc mà. Tưởng là bỏ chạy là được sao. Em có biết là anh lo lắng cho em thế nào không?

Kim Ngọc Châu gạt đầu nức nở nhưng vẫn không ngừng khóc. Trần Tuấn Long khẽ thở dài, hắn giúp cô khẽ lau nước mắt. Bỗng nhiên hắn thấy nửa bên mặt của Dương Hân sưng tấy lên thế là liền vội vàng hỏi:

- Lúc này Dương Hân đánh em à?

Kim Ngọc Châu do dự một hồi sau đó chậm rãi gạt đầu. Bây giờ cô coi như cũng tìm được người có thể nói hết nỗi lòng của mình. Trần Tuấn Long nhún mày, Dương Hân thật là quá đáng, ra tay thật quá mạnh, nửa bên mặt của Kim Ngọc Châu đều bị sưng đỏ hết lên rồi. Cô nhất định đã phải chịu một thương tổn quá lớn, nhất định trong lòng cô lúc này sẽ cảm thấy rất là khó chịu.

Trần Tuấn Long chỉ còn cách ôm cô thật chặt rồi nhẹ nhàng an ủi cô. lúc này thì bát mỳ bò mà Trần Tuấn Long vừa gọi cũng được mang đến. Nữ phục vụ cố tình ho một tiếng để nhắc nhở Trần Tuấn Long và Kim Châu Ngọc:

- Trần Tuấn Long bát mì của cậu này.

- Được, cảm ơn. Để đây được rồi.

Trần Tuấn Long thấy ngượng ngượng rồi quay ra cười cười với nữ phục vụ. lúc này khi hắn trên đường trở về Hải Đào Hiên bỗng phát hiện Kim Châu Ngọc đang ngồi khóc ở quán này. Thế là hắn liền dừng xe và lập tức vào xem sao. Sau đó phát hiện nơi này cũng chính là nơi mà người bạn cùng lớp mở

tiệm

Trầm Chi Tình có một chút hiếu kỳ khi đánh giá Kim Ngọc Châu. Cô nghĩ cô gái này nhìn rất xinh đẹp, nhưng lúc này cô còn không có nhiều cảm nhận về cô gái này. Cô không ngờ cái cái cô gái ngồi khóc lóc đó lại cũng quen với Trần Tuấn Long, cô ta nhất định phải có quan hệ gì với Trần Tuấn Long rồi. Cô gái trầm nghĩ và không ngừng quan sát họ sau đó mới quay người đi.

- Em vẫn chưa ăn gì à?

Trần Tuấn Long đợi cô gái đi khỏi mới quay ra ân cần hỏi Kim Ngọc Châu:

- Em xem, bát mì của em vẫn còn tốt nhỉ, nhưng mỳ của em nguội hết cả rồi. Hay là em ăn bát mỳ của anh trước đi nhé.

Trần Tuấn Long nói rồi đặt bát mì vẫn còn nóng hổi của hắn trước mặt Dương Hân sau đó không đợi cô đồng ý đã bê bát mỳ đó về phía mình. Hắn cười cười và nói:

- Anh đang đói lắm đây này, anh ăn trước đây.

Thế là hắn liền bung bát mì nguội của Kim Ngọc Châu lên, nhìn thấy Trần Tuấn Long ăn nhanh như vậy Kim Ngọc Châu cũng nín khóc và bật cười. Cô cũng kéo bát mì của Trần Tuấn Long đưa đến trước mặt, suy nghĩ một lúc rồi sau đó cũng cầm lấy đũa lên, gấp mỳ rồi ăn chậm chậm.

Kim Ngọc Châu hoàn toàn không nghĩ là hai người họ có thể tình cờ gặp nhau ở một hiệu ăn trên cái ngõ nhỏ thế này, hơn nữa họ còn cùng ăn nữa. Kim Ngọc Châu có được sự quan tâm của Trần Tuấn Long trong lòng bỗng dưng trở nên thật ấm áp.

Trần Tuấn Long ăn xong mỳ và để bát sang một bên mới quay sang mỉm cười nhìn Kim Ngọc Châu ăn. Thấy Trần Tuấn Long nhìn mình làm cô không khỏi thẹn thùng và không có tâm trạng nào để ăn cả. Sau đó cô chỉ ăn có mấy miếng rồi để bát mì sang một bên.

Trần Tuấn Long cười hỏi:

- No rồi à?

- Vâng

Thực chất là Kim Ngọc Châu vẫn chưa ăn được bao nhiêu cả. Sau đó cô lấy ra một gói khăn giấy, đưa cho Trần Tuấn Long một tờ rồi cô cẩn thận lau mồm. Con gái mà trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng rất quan tâm đến dung mạo của mình. Trần Tuấn Long cười cười nhận lấy và nói:

- Chúng ta quay trở lại Hải Đào Hiền nhé?

Kim Ngọc Châu có chút suy nghĩ rồi cô lắc đầu, bây giờ dù có thế nào thì cô cũng không muốn đối mặt với Dương Hân nữa.

- Uhm vậy à.

Trần Tuấn Long trầm ngâm một hồi rồi tiếp:

- Vậy anh sẽ tìm cho em một chỗ nào đó ở nhé, nếu không thì em ở đây một thân một mình biết đi đâu bây giờ?

Bởi vì ngay từ đầu Kim Ngọc Châu đã nói rõ với Trần Tuấn Long là cứ giữ quan hệ như thế như thế này thôi nên Trần Tuấn Long cũng muốn tôn trọng quyết định của cô.

Sau đó Trần Tuấn Long quay ra chỗ Trầm Chi Tình ở đằng xa và nói:

- Trầm Chi Tình tính tiền cho mình với.

- Ủ đến ngay đây.

Trầm Chi Tình trả lời. Cô thôi thu dọn bát đĩa và đến:

- Tất cả là một trăm nghìn, cảm ơn quý khách.

Trầm Chi Tình mỉm cười và dơ tay ra đón lấy tiền.

Trần Tuấn Long cũng cười và rút ví ra tìm lấy một trăm nghìn để trả, sau đó hỏi Trầm Chi Tình với về kỳ lạ:

- Trầm Chi Tình, sao giờ cậu không làm gia sư nữa à?

- Uhm, tháng này chẳng có ai thuê dạy cả nên mình chỉ còn cách đến tiệm ăn làm công.

Trầm Chi Tình có chút buồn. Trước đây cô đi làm gia sư ở hai chỗ. Nhưng vì giao thông không thuận tiện lắm, khi tắc đường, khi nhờ xe bus nên không tránh khỏi chậm trễ đôi chút. Tuy cô đã rất chân thành xin lỗi gia đình nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng cô cũng bị mất việc. Bây giờ ngoài làm

công ở trường thì cô còn đến tiệm mì bò làm thêm. Thực ra thế này cũng tốt, không phải ngày nào cũng vất vả đi đến những gia đình đó, mà lương thì cũng chẳng ít hơn là mấy.

Thì ra Trần Tuấn Long quen cô gái nữ phục vụ này, Kim Ngọc Châu ngồi một bên mở to mắt nhìn họ nói chuyện. Cô gái nữ phục vụ tuy là mặc đồng phục bình thường nhưng vẫn nổi lên một vẻ đẹp kiều diễm lạ kỳ. Xem ra Trần Tuấn Long đúng là một côn tử đào hoa, không có cô gái đẹp nào mà hắn không nói chuyện được. Kim Ngọc châu không phải không có chút bận lòng.

Trần Tuấn Long và Trầm Chỉ Tình nói chuyện với nhau một lúc rồi họ cũng tạm biệt nhau, sau đó hắn giúp Kim Ngọc Châu mang hành lý để lên xe, đưa cô thuê một căn phòng ở gần đại học Bắc Kinh.

Trần Tuấn Long vốn muốn an ủi Kim Ngọc Châu nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Trần Tuấn Long đúng là có tài làm người ta ấm áp nhưng Kim Ngọc Châu lúc trước vẫn tỏ ra là không muốn có bất cứ một quan hệ nào khác với Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long cũng không muốn cưỡng ép.

Sau khi lên tới phòng, chờ phục vụ đi ra rồi Trần Tuấn Long mới đem hành lý mang vào, hắn nhìn sang Kim Ngọc Châu thấy cô đang tựa vào cánh cửa, cúi đầu không nói. Nhìn thấy bộ dạng này của Kim Ngọc Châu Trần Tuấn long không khỏi thương cảm.

Trần Tuấn Long thở dài tiến lại gần nắm lấy tay của Kim Ngọc Châu sau đó dắt cô vào trong phòng và đóng cửa lại.

- Châu à, em cúi đầu xuống nghĩ gì vậy, có thể nói cho anh biết được không? Anh không thể để em đau khổ như thế này được.

Trần Tuấn Long dắt Kim Ngọc Châu ra giường sau đó ân cần hỏi han.

Kim Ngọc Châu với ánh mắt đầy nước nhìn Trần Tuấn Long một cái sau đó quay đi nơi khác:

- Em còn biết phải làm sao, đây vốn dĩ không phải là nơi em nên đến. Ngày mai em sẽ rời khỏi đây. Như vậy cũng tốt, ít nhất khoảng cách cũng sẽ làm em quên đi mọi chuyện.

Trần Tuấn Long nhú mày:

- Châu à, em là một cô gái tốt, việc này không thể trách mình em được, anh cũng có lỗi trong việc này mà, anh cũng có trách nhiệm, vậy nên anh sẽ đi tìm Dương Hân để nói rõ việc này.

- Không

Kim Ngọc Châu lắc đầu nói:

- Em đúng là người xấu mà, em đã đi cướp bạn trai của người khác còn gì?

Kim Ngọc Châu giận dữ nói

- Vậy em có thấy hối hận về việc đã xảy ra tối hôm đó không?

Trần Tuấn Long nhìn thẳng vào mặt của Kim Ngọc Châu và từng câu từng chữ hỏi.

Kim Ngọc Châu mím chặt miệng, không nói một lời. Cuối cùng cũng thành thật lắc đầu. Nhìn thấy cô trả lời như vậy Trần Tuấn Long cũng cười, dùng hai tay bắm vào vai cô và kéo cô nhìn thẳng về phía mình. Sau đó nói:

- Châu à, anh không thể ép em điều gì nhưng anh muốn nói cho em biết. Nếu như em đem tất cả đau khổ đổ hết về mình, chỉ một mình mình hứng chịu, như thế phải chăng là đã không công bằng với em. Bây giờ em hãy thành thật nói cho anh biết, nếu như có thể em có muốn làm người con gái của anh không?

Trần Tuấn Long nói hết sức chân thành, ánh mắt toát lên một sự mong đợi lớn.

Kim Ngọc Châu đã bị Tuấn Long làm cho mê man. Thật ra là cô đang cảm động. Cô nghĩ mình có thể trở thành bạn gái của anh ấy sao? Có thể không nhỉ? trong khi đang suy nghĩ xem nên trả lời Trần Tuấn Long thế nào bỗng nhiên điện thoại của hắn reo lên. Kim Ngọc Châu chuyển người nhìn qua hướng khác tránh ánh mắt của Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long lắc đầu rút điện thoại ra, vừa nhìn thấy là điện thoại của Quách Uyển Tây. Trần Tuấn Long bắt máy, Quách Uyển Tây trong điện thoại lo lắng nói:

- Anh Long, anh đang ở đâu vậy, anh mau về đi. Chị Hân chị ấy...chị ấy đang khóa cửa ở trong phòng, rồi khóc ầm lên, em khuyên thế nào chị ấy cũng không nghe.

Trần Tuấn Long nhú mày xem ra Dương Hân cần phải được chính đồn lại thôi. Hắn nghĩ rồi nói:

- Được rồi, anh về ngay đây.

- Vâng, anh đã tìm thấy chị Châu chưa?

Quách Uyển Tây lo lắng hỏi

- Anh tìm thấy rồi.

Trần Tuấn Long quay sang nhìn Kim Ngọc Châu, cô ấy cũng đang quay sang nhìn hắn, hắn gật gật đầu với cô rồi tiếp tục nói trong điện thoại:

- Anh đang ở bên cạnh cô ấy đây. Anh đã sắp xếp cho cô ấy ở một căn phòng gần trường. Em trông chừng cô ấy nhé. Anh sẽ quay trở lại ngay.

- Em biết rồi anh Long

Quách Uyển Tây trả lời.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Trần Tuấn Long có chút do dự. Đây là lần đầu tiên mà hắn gặp hai trở ngại về tình cảm. Xem ra ngọn lửa này mà không nhanh chóng dập tắt thì nó sẽ bén rất nhanh, rất to. Đối với Dương Hân xem ra cần phải áp dụng biện pháp cứng rắn mới được.

- Anh Long, anh không cần phải lo cho em đâu, anh mau về xem Hân cô ấy thế nào, an ủi cô ấy.

Kim Ngọc Châu ngồi bên cạnh hắn nói.

- Được rồi.

Trần Tuấn Long đứng lên, sau đó quay ra nói với Kim Ngọc Châu:

- Em ở đây nghỉ ngơi nhé. Anh về xem Dương Hân xem cô ấy thế nào rồi sau đó anh sẽ quay trở lại ngay.

- Vâng

Kim Ngọc Châu gật gù. Trần Tuấn Long mới đi được có mấy bước thì làm ra đột nhiên nghĩ đến điều gì. Hắn quay người lại và nói:

- Lúc này việc anh hỏi em là rất chân thành, anh nghĩ em nên hiểu rõ anh là một kẻ đào hoa tuy vậy đối với những người con gái của anh thì anh đều rất chú ý. Em hãy nghĩ kỹ những điều anh nói nhé. Anh không thể bắt ép em, em cứ suy nghĩ rồi quyết định nhé, được không? Trần Tuấn Long nói xong thì quay ra nhìn Kim Ngọc Châu, Kim Ngọc Châu thấy tim đập rộn ràng và cảm thấy rất bối rối. Kim Ngọc Châu cũng khá bất ngờ với cách bày tỏ của mình. Trần Tuấn Long quay ra cười với Kim Ngọc Châu rồi quay người rời khỏi. Căn phòng lúc này chỉ còn lại Kim Ngọc Châu đang nghĩ ngợi.

Trần Tuấn Long quay trở về Hải Đào Hiên, vừa về đến nhà thì Quách Uyển Tây đã đứng lên đón. Trong phòng ngủ có vẻ yên tĩnh hơn. Quách Uyển Tây nhỏ giọng nói với hắn:

- Chị Hân lúc này có nổi giận ở trong phòng, vứt đồ khắp nơi, bây giờ có vẻ ổn hơn rồi. Có vẻ yên tĩnh hơn, có điều chị ấy khóa trái cửa em không có chìa khóa nên không mở được.

Trần Tuấn Long gật đầu. Hắn đưa tay lấy cái trâm cài trên đầu của Quách Uyển Tây, một chiếc trâm rất đẹp được làm từ sắt.

Trần Tuấn Long cầm chiếc trâm trên tay và nhìn Quách Uyển Tây cười:

- Cho anh mượn cái này dùng một chút nhé.

Dương Hân tuy không hiểu nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Cô dõi theo hắn với vẻ rất tò mò. Trần Tuấn Long dùng lực bẻ chiếc trâm làm cho nó thẳng ra sau đó dùng nó để mở cửa. Trần Tuấn Long cầm thanh sắt trong tay, một tay đè chặt cửa, một tay dùng chiếc châm lắc lắc một cách khéo léo. Sau đó nghe thấy tiếng “cắc” một tiếng, thế là cửa đã được mở ra.

Trần Tuấn Long cười mỉm, hắn thuận tay cầm vào núm nắm cửa, sau đó đưa trâm trả lại cho Quách Uyển Tây và gật đầu ra hiệu cho cô, sau đó hắn mở cửa đi vào.

Trời thì đã tối mà điện trong phòng vẫn chưa được bật lên. Trần Tuấn Long sau khi bật đèn lên thì nhíu mày vì đồ đạc trong phòng rất bừa bãi. Tuy là không để hỏng cái đồ gì nhưng nhìn trên bàn trang điểm thì đầy những đồ, quần áo trong tủ thì lại bị vất lung tung. Dương Hân nằm lỳ trên giường, thấy điện sáng cô quay ra nhìn về phía Trần Tuấn Long sau đó chỉ “ừ” một tiếng rồi quay mặt đi không thèm để ý đến Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long bước qua chỗ Dương Hân đang nằm, sau đó một lời cũng không nói chỉ kéo ghế ngồi cạnh giường sau đó vỗ vỗ vào người Dương Hân. Không cần đợi hắn hỏi câu nào Trần Tuấn Long lập tức hát tay hắn ra và nói:

- Không cần anh để ý đến tôi.

Cô to giọng quát.

Trần Tuấn Long khề lắc đầu sau đó khề nói:

- Dương Hân, hôm nay em làm sao thế, em nổi giận như vậy nếu mà vì chuyện xảy ra giữa anh và Châu thì em nên trực tiếp đến tìm anh. Em biết không

em làm như thế với Châu là không đúng chút nào.

- Em thì sai. Em cái gì cũng sai hết. Anh với cô ta làm thì đúng lắm rồi, đúng là đôi gian phu dâm phụ!

Dương Hân quay ra mắng Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long nghe xong lập tức sầm mặt xuống, Dương Hân nhìn cũng có chút sợ hãi. Quả nhiên hân nói:

- Dương Hân, em đang mắng ai vậy?

Hân trầm giọng nói.

- Em đang mắng anh đấy. Chẳng lẽ anh làm sai mà không cho ai nói động đến mình sao?

Dương Hân từ trên giường ngồi dậy trách móc Trần Tuấn Long.

- Anh là một người như thế nào em vẫn còn chưa rõ sao? Dương Hân, anh vốn dĩ đã là một kẻ đào hoa như thế rồi. Sự việc xảy ra tối hôm qua là anh thừa nhận là do anh thích Kim Ngọc Châu, sự việc xảy ra tối hôm qua là do anh hoàn toàn chủ động do vậy nếu em đổ toàn bộ trách nhiệm lên một mình Châu thì không đúng, có gì thì em có thể đến tìm anh mà. Lúc này em còn đánh Châu là thế nào?

Về mặt của Trần Tuấn Long lúc này rất là tức giận, tuy nhiên thì hân vẫn muốn kiềm chế, giọng nói và ngữ điệu chỉ có phần hơi gay gắt một chút. Hân vẫn hi vọng có thể nói lý với Dương Hân.

Có điều Dương Hân không muốn nghe. Cô dùng ánh mắt đầy hăm hức nhìn về phía Trần Tuấn Long nói:

- Vậy anh có từng nghĩ đến cảm nhận của em không? Một người là bạn tốt của em, một người là người yêu em, bọn anh làm như thế thì gây cho em bao nhiêu tổn thương, anh có biết không? Em không phải là chưa từng nói, em không cho phép anh thích Kim Ngọc Châu, không cho phép anh có bất cứ quan hệ gì với cô ấy. Anh là của em. Anh đã nói sẽ đối xử tốt với em. Em... Dương Hân nghẹn ngào không nói lên lời, cô thật sự đã quá đau lòng.

Trần Tuấn Long lúc này có vẻ tỏ ra nghĩ ngợi, đúng vậy, những hành động trước đây của hân vốn không hề nghĩ đến cảm nhận của Dương Hân, vốn không nghĩ là sẽ làm cô ấy tổn thương sâu sắc đến thế. Trần Tuấn Long vốn định hỏi tội Dương Hân thế nhưng bây giờ cũng đang phải tự hỏi chính mình. Trần Tuấn Long vốn cho mình là trung tâm, giống như Tiểu Vũ bọn họ lúc nào cũng thuận theo hân. Tiểu Mẫn trước đây vốn ngang ngược thế mà trong khoảng thời gian ở với Trần Tuấn Long cũng trở nên nhu thuận rất nhiều. Hay như Quách Uyển Tây thì không cần phải nói, cô vốn là một người sống nội tâm nên ăn nói rất lễ phép và vâng lời. Riêng có Dương Hân sau khi hai người sống với nhau thì cô ấy lúc nào cũng cao ngạo. Lúc trước Trần Tuấn Long phải dùng đủ mọi cách mới có thể làm cho Dương Hân chấp thuận trao cho mình thế nên những hành động bây giờ của cô ấy có chút điều khiển hân.

Những biểu hiện ấy Trần Tuấn Long vốn đã quen nên cho là bình thường, hân cũng không mấy để ý đến hành động ngang ngược của Dương Hân. Tuy trước sự việc tối qua xảy ra giữa Trần Tuấn Long và Kim Ngọc Châu, Dương Hân đã ra tay đánh người, điều này Trần Tuấn Long có chút không chấp nhận được.

Thở dài một hơi, về mặt Trần Tuấn Long có vẻ dịu đi phần nào. Hân quay ra nói với Dương Hân:

- Anh xin lỗi Dương Hân, nếu em nghĩ anh làm như thế là làm tổn thương em thì em có thể quay ra đánh anh chửi anh. Ví như chuyện trước đây của chúng ta, em nói yêu anh, anh cũng yêu em. Bây giờ Châu cũng thích anh nên anh cũng thích cô ấy. Cứ cho rằng anh có hơi đào hoa một chút, anh không biết là việc làm của anh lại làm em tổn thương sâu sắc đến vậy. Cho nên anh rất tiếc Dương Hân.

Trần Tuấn Long dừng lại quan sát biểu hiện của Dương Hân. Dương Hân không nói một lời, ánh mắt ngây dại. Trần Tuấn Long giang tay ra khoác lên vai Dương Hân. Dương Hân lúc này cũng không kim được lòng mà xả vào lòng của Trần Tuấn Long mà khóc.

Trần Tuấn Long ôm cô và nhẹ nhàng vuốt ve. Hân an ủi cô một hồi lâu sau đó chờ tâm trạng của cô có vẻ khá hơn sau đó mới chậm rãi tiếp:

- Dương Hân, lúc chúng mình sống cùng nhau, anh đã từng hứa với em là anh sẽ mang lại cho em hạnh phúc, vui vẻ. Anh là một người đào hoa nhưng anh luôn quan tâm bảo vệ người con gái của mình.

Tuy vậy mới nghe đến đây, Dương Hân lập tức ngồi ngay ngắn trở lại, cô tròn mắt khi nghe Tuấn Long nói:

- Những người con gái của anh sao? Anh Long, rốt cuộc là anh có bao nhiêu người con gái ở ngoài?

Thấy Dương Hân căng thẳng như thế, hân cười cười nói:

- Hình như là em đã từng hỏi qua anh câu hỏi thế này rồi mà. Chẳng phải anh đã trả lời em rồi sao?

Dương Hân nhất thời hồ đồ:

- Anh...anh nói với em lúc nào?

- Ha ha. Em còn nhớ lần đầu tiên chúng mình gặp nhau không, lúc đấy em đã từng hỏi anh đã có người yêu hay chưa. Anh đã trả lời em thế nào, em còn nhớ không?

Trần Tuấn Long mỉm cười nói.

Dương Hân nhớ lại, nhớ lúc đó cô đã từng hỏi qua Trần Tuấn Long, lúc đó Trần Tuấn Long trả lời là cô vẫn còn chưa có người yêu. Lúc đó địch thủ duy nhất với cô là Quách Uyển Tây.

- Anh...anh

Dương Hân không còn biết nói gì nữa. Trần Tuấn Long cứ cười ha hả, hân chăm chăm nói:

- Lúc đó anh mới đến Bắc Kinh, người yêu vẫn chưa có, thế nhưng bạn gái thì có đến mấy chục người.

Trần Tuấn Long cười xấu xa.

Thật ra là Trần Tuấn Long cố tình nói khuếch trương lên như vậy. Hân nói thật giả lẫn lộn. Dương Hân biết là hân cố tình nói ra như vậy nhưng cũng chỉ biết dơ tay ra đánh hân.

Trần Tuấn Long nắm lấy hai tay của Dương Hân sau đó kéo cô vào lòng, cô thở dài và chưa kịp phản ứng đã bị hân ôm lấy.

Sau đó Trần Tuấn Long bắt đầu hôn cô. Dương Hân tức giận cô ý quay đầu đi. Trần Tuấn Long vẫn chưa hôn được lên môi cô, hân hôn xuống hai má, sau đó không cần biết là cô có đồng ý hay không liền hôn xuống cổ cô, sau đó là xuống vai. Thấy Dương Hân không còn phản kháng kịch liệt nữa thế là động tác của hân có vẻ mãnh liệt hơn. Tay của hân bắt đầu lần lần xuống bộ ngực của cô. Dương Hân hừ một tiếng rồi đẩy tay hân ra. Trần Tuấn Long vẫn tỏ ra không hề gì, hân tiếp tục lặp lại cái động tác đó. Sau vài lần như vậy, cuối cùng Dương Hân cũng thở dài một cái và không còn kháng cự nữa.

Trần Tuấn Long mỉm cười đắc thắng. Tay của hân đã bắt đầu sờ đến hàng cúc của Dương Hân. Sau đó hân bắt đầu trải nghiệm với cơ thể hân đã vốn quen thuộc từ lâu.

Mặc dù Dương Hân là một kẻ cao ngạo tuy vậy cô vẫn biết rằng nếu ở trên giường thì cô không thể nào là đối thủ của hân được. Tuy nhiên lần này thì khác, vì sự tôn nghiêm của mình cô đã quyết định kháng cự đến cuối cùng.

Cùng với động tác ngày một nhanh của Trần Tuấn Long thì tiếng rên rỉ của Dương Hân cũng càng lớn. Hân nói:

- thế nào túy túy, em đã đầu hàng chưa?

- Em, em sẽ không cho anh. Em không cho phép anh lăng nhăng nữa. Anh nhất định phải chỉ có em thôi.

Dương Hân tức giận rên rỉ nói.

Trần Tuấn Long mỉm cười nói:

- Thế còn Quách Uyển Tây, cô ấy không phải là em gái tốt của em sao?

- Quách Uyển Tây thì...được.

Dương Hân lầm bầm nói.

- Vậy còn Kim Ngọc Châu?

Trần Tuấn Long vừa nhanh thêm động tác vừa nhanh hỏi.

- Cái gì, đúng là tên đại hảo sắc, tên hư hỏng.

Dương Hân vẫn không trực tiếp trả lời Trần Tuấn Long.

Bất luận là thế nào thì Trần Tuấn Long nhất định phải hạ gục Dương Hân ở trên giường. Hân hít một hơi sâu sau đó động tác của hân cũng bắt đầu có quy luật hơn.

Dương Hân cũng đã bắt đầu cảm thấy ở thân thể của Trần Tuấn Long điều gì. Cô cũng biết hai người đang đến với giây phút quan trọng nhất. Dương Hân cố gắng kiên trì chịu đựng. Trần Tuấn Long đã mang đến cho cô khoái cảm. Cô biết mình đang tới đỉnh cao trào rồi. Lúc này cô thấy vừa chờ đợi lại vừa sợ hãi. Cô hi vọng cái khoái cảm này đến nhanh, nhưng lại sợ nó sẽ sớm mất đi.

Tên đại hảo sắc, anh cho vào một chút đi.

Nói đến đâu mặt cô lập tức đỏ lên.

Trần Tuấn Long được Dương Hân cổ vũ nên mỉm cười. Dương Hân đang hưởng thụ cái cảm giác ấy thì Trần Tuấn Long lại tức dừng lại. Cô ghé vào tai Dương Hân nói:

- Tiểu Túy Túy, em còn dám ngang ngược nữa không?

Dương Hân không trả lời:

- Anh, anh nhanh lên nào.

Dương Hân lúc này chỉ thấy hứng thú với khoái cảm đó.

- Đông Túc Túc, em trả lời anh đi đã. Em nói đi, sau này anh có người con gái khác thì em còn dám ghen nữa không?

Trần Tuấn liền biết được nhu cầu của Dương Hân lúc này nên tiếp tục uy hiếp cô.

- Em nhất định là không cho phép anh có người con gái khác.

Trần Tuấn Long biết tuy Dương Hân nói thế nhưng chỉ là giận mình mà nói vậy.

.[/QUOTE]

Bạn đang đọc truyện *Tuần Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 96: Sư Tỷ Tổ Khanh

Trần Tuấn Long cười ha hả sau đó chậm chậm bỏ tay ra khỏi người Dương Hân. Lúc này Dương Hân đã cảm thấy lo lắng. Cô ôm chặt lấy Trần Tuấn Long và cầu xin nói:

- Anh...anh đừng có rời khỏi, em...em vẫn còn muốn...

- Vậy em có đồng ý hay không?

Trần Tuấn Long lúc này đã tự nhiên chiếm thế thượng phong. Nếu như lần này mà không dạy bảo được Dương Hân thì sau này không mong có thể nói được cô ấy.

Dương Hân có chút do dự. Cô đã bắt đầu cảm thấy Trần Tuấn Long đang dần dần rời khỏi. Cô sống chết không cho Trần Tuấn Long rời khỏi.

- Vậy ...vậy sau này anh còn đối xử tốt với người ta nữa không?

Dương Hân chỉ còn biết oán trách. Tên háo sắc này đúng là đạt đến đỉnh điểm của sự xấu xa rồi.

Trần Tuấn Long gật đầu sau đó dịu dàng nói:

- Ngốc Túc Túc à, anh không đối tốt với em còn đối tốt với ai nữa.

Cách trả lời của hắn cũng xem như là đã đồng ý lời Dương Hân. Hắn cũng đang mong chờ một câu trả lời. Bây giờ thì hắn đã đang trở về với vị trí lúc này.

- Vâng.

Dương Hân cuối cùng cũng khóc. Dù có cố gắng như thế nhưng cuối cùng lại phải đầu hàng như thế này.

- Nhanh lên. Đáp ứng em đi. Anh muốn gì em cũng sẽ đồng ý anh.

Trần Tuấn Long cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm nước mắt của Dương Hân, sau đó đặt Dương Hân nằm sấp xuống, kế tiếp, hắn vừa vuốt ve cái thân thể trắng nõn nà của Dương Hân, vừa tiến vào sâu bên trong chỗ kín...

Dương Hân thỏa mãn kêu “Ừ” một tiếng, sau đó mon trón vuốt ve Trần Tuấn Long theo nhịp lên xuống của hắn rồi lại lên đến đỉnh. Dương Hân rên lên sung sướng, cuối cùng cô cũng đạt được cái khao khát được yêu của mình.

Sau một hồi mây mưa mãnh liệt, giây phút yên tĩnh hiếm có rốt cuộc cũng đã đến. Trần Tuấn Long ôm Dương Hân, Dương Hân đáp lại ôm lấy Trần Tuấn Long trong lồng ngực, hưởng thụ sự nhẹ nhàng, âu yếm mà Trần Tuấn Long dành cho cô.

Một hồi lâu sau, Trần Tuấn Long mới hỏi:

- Đồng túy tú?

Vâng

Còn tức giận chưa?

“...”

Tốt lắm, mọi chuyện đều đã qua rồi. Uyên Thiên còn đang ở phía bên ngoài kia kia. Đừng giận nữa nào, cười lên một cái đi. Trần Tuấn Long nói.

Hừ, có ai mà không chịu cơ chứ! Dương hân thuộc túp người khẩu xà tâm Phật, ngoài miệng ăn nói ngượng nghịu nhưng thực ra trong lòng thì mềm yếu. Một lát sau, cô nằm áp lên ngực Trần Tuấn Long, nhẹ nhàng hỏi:

- Không biết A Châu hiện nay như thế nào rồi nhỉ? Em đánh cô ấy... liệu cô ấy có giận em hay không? Cô ấy...

Dương Hân nói tới đây thì đột nhiên vùng ra khỏi lồng ngực của Trần Tuấn Long ngồi dậy, tỏ vẻ quan tâm nói:

- A Châu ở Bắc kinh này không thân không thích, Anh Long... hay... hay chúng ta đi tìm cô ấy đi.

Trần Tuấn Long cười, vươn tay búng một cái rõ mạnh lên mũi Dương Hân rồi nói:

- Bây giờ mới nghĩ đến việc đi tìm cô bạn thân A Châu hay sao? Có khi cô ấy đã bị kẻ xấu bắt cóc rồi cũng nên. Ha ha...

Dương Hân Nghe Trần Tuấn Long nói như vậy xong, tức thời liền hiểu ra. Trần Tuấn Long nhất định là đã tìm thấy Kim Ngọc Châu, bằng không hẳn cũng sẽ không rảnh mà ở đây cùng mình như thế này. Nghĩ đến đây, Dương Hân không khỏi đỏ mặt lên, sau đó quay ra trêu chọc Trần Tuấn Long:

- A Châu mà có bị kẻ xấu bắt cóc thì chủ mưu là anh Trần Tuấn Long chứ chả ai khác. Để em thay A Châu xử lý anh... Nói xong, Dương hân liền nhào tới, leo lên người trêu chọc Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long vừa tránh vừa trả đũa. Hai người đùa giỡn nhau một cách vui vẻ. Lúc này, bỗng dưng có ai đó mở cửa. Hóa ra đó là Quách Uyên Thiên. Em còn tưởng Dương Hân bị anh Long ức hiếp, tính vào đây hỗ trợ, hóa ra lại là hai người đang liếc mắt đưa tình với nhau. Ha ha...

Dương Hân vừa rồi mới cùng Trần Tuấn Long “mây mưa” một trận xong, thân thể vẫn còn trần trụi. Tuy rằng cô biết Quách Uyên Thiên vẫn biết Trần Tuấn Long vốn đang đang nhưng bị Quách Uyên Thiên nhìn thấy trong bộ dạng này, cô vẫn không khỏi thẹn thùng. Dương Hân liền kéo chăn trùm kín đầu. Trốn trong chăn, cô không khỏi nở một nụ cười.

Trần Tuấn Long thì lại không thêm để ý chút nào, bỏ chăn ra, đứng lên trong tình trạng “trần như nhộng”, để lộ ra cái thân thể cường tráng của mình trước mặt Quách Uyên Thiên, lại còn quay về phía cô như nướn nướn mày tỏ vẻ khiêu khích. Điều bộ này của hắn không khỏi khiến Quách Uyên Thiên không chịu nổi, mặt đỏ bừng lui ra khỏi phòng. Tuy rằng Nàng đã cùng với Trần Tuấn Long rất nhiều lần nhưng chưa lần nào Trần Tuấn Long lại trắng trợn khiêu khích cô như vậy... Quách Uyên Thiên bất giác cảm thấy toàn thân nóng ran khó mà tự chủ được.

Quách Uyên Thiên ở ngoài chờ đợi Trần Tuấn Long và Dương Hân mặc quần áo chỉnh tề xong, đi ra hỏi:

- Anh Long, chúng ta có đi gặp chị ngọc Châu hay không? Hai người vừa rồi... Ha ha... Ý là không cần nói cũng biết. Dương Hân đỏ mặt không nói lời nào, Trần Tuấn Long chỉ mỉm cười nói:

- Cũng muốn gặp một chút. Như vậy đi, chúng ta đến tiệm “Hoàng cảm ký” bên ngoài trường gọi cái gì đó ăn khuya rồi gọi A Châu cùng ra luôn. Dương Hân, lúc đó em nhớ xin lỗi A Châu, biết chưa? Nói đến đây, Trần Tuấn Long tỏ vẻ nghiêm túc nhìn Dương Hân. Nghe Trần Tuấn Long “dạy dỗ” như vậy mà Dương Hân cũng chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng. Điều này đối với người tâm cao khí ngạo như Dương Hân mà nói thì thực tế cô đã tiếp nhận chuyện của Kim Ngọc Châu rồi. Mà có lẽ, trong tương lai, sẽ còn có nhiều Kim Ngọc Châu như vậy nữa. Trần Tuấn Long ngày càng biểu lộ ra những khả năng phi thường. Thực lực của hắn rất mạnh, nhu cầu của hắn vẫn còn rất nhiều. Trong lòng Dương Hân hiểu điều đó nhưng cô tin rằng lựa chọn của mình chắc chắn không sai, có thể có được Trần Tuấn Long bên cạnh cô đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

Lập tức Trần Tuấn Long lấy xe đưa hai cô đến khu ăn vặt phía ngoài trường học, quán đồ nướng “Hoàng Cảm Ký” trước. Đồ nướng ở đây vốn rất hợp khẩu vị của Trần Tuấn Long. Thả hai nàng xuống dưới xong, hắn lại vòng xe đi nhà khách của Đại học Bắc Kinh để đón Kim Ngọc Châu.

Đến chỗ Kim Ngọc Châu, thấy cô vẫn còn có chút ủ rũ không vui, Trần Tuấn Long lại mỉm cười kéo tay cô ngồi xuống giường, hỏi:

- A Châu, lần trước chúng ta đã nói qua chuyện tình cảm rồi, không hiểu em nghĩ như thế nào?

Thấy Trần Tuấn Long hỏi thế, Kim Ngọc Châu chỉ thờ dài, nhất thời không biết nên trả lời Trần Tuấn Long như thế nào. Trần Tuấn Long biết cô đang trong tình trạng khó khăn, có lẽ đã phải suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Để yên tĩnh một lúc, Trần Tuấn Long mới nói:

- A Châu, em nói xem có phải anh rất vô tâm hay không? Kim Ngọc Châu không trả lời. Trần Tuấn Long lại cười tự nói:

- Có lẽ trước đây anh chỉ biết suy nghĩ cho bản thân mình, không để ý đến cảm nhận của các em. Dương Hân nói đúng, anh quả là một người vô tâm.

Nhưng A Châu à, anh không phải là một người không biết đứng ra chịu trách nhiệm. Anh luôn hy vọng có thể mang đến cho em niềm vui và hạnh phúc chứ không hề mong muốn mang lại đau khổ cho em, em hiểu không, A Châu?

Kim Ngọc Châu bình tĩnh lại, nhìn Trần Tuấn Long, hần cũng dùng ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn lại cô. Cuối cùng, Kim Ngọc Châu không kìm chế được nữa, “Um” một tiếng rồi sà vào lòng Trần Tuấn Long nức nở. Trần Tuấn Long nhẹ nhàng vuốt tóc cô an ủi:

- Tốt rồi, tốt rồi. A Châu, mọi chuyện đều qua rồi, anh cũng đã nói chuyện với Dương Hân rồi, cô ấy cũng rất hối hận vì đã đánh em. Em yên tâm, anh sẽ không để em phải chịu oan uổng đâu. Hôm nay, chúng ta quả thực đã để nước mắt chảy quá nhiều rồi, anh thực lòng cũng không muốn em phải đau buồn như vậy. Lại đây A Châu, cười một cái lên đi nào. Cuối cùng, Trần Tuấn Long xoay người Kim Ngọc Châu đối diện với mình, làm bộ dạng tức cười khiến Kim Ngọc Châu không khỏi nhin được mà bật cười, tâm trạng có khá hơn một chút. Cái cảm xúc vừa muốn khóc vừa muốn cười này quả thực khó mà chịu được. Sau đó, Kim Ngọc Châu ngượng ngùng dựa và ngực Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long dùng chiều này lúc nào cũng hiệu quả, lúc trước vừa dùng để thu phục Dương Hân, bây giờ thì lại là với Kim Ngọc Châu.

A Châu, nghe nói em đang học khoa Tân Văn ở Đại học Chiết Giang có phải không? Sau một hồi im lặng, Trần Tuấn Long hỏi.

Kim Ngọc Châu ngồi thẳng lại, kỳ lạ nhìn Trần Tuấn Long, không hiểu sao hần lại hỏi như vậy.

Trần Tuấn Long cười, nói:

- Em xem, nếu để em tới Đại học Bắc kinh học cùng anh, không biết em có đồng ý không? Trần Tuấn Long chăm chú nhìn Ngọc Châu.

Kim Ngọc Châu dường như hiểu được ý tứ của Trần Tuấn Long, không ngờ hần lại muốn. . Kim Ngọc Châu cúi đầu suy nghĩ một chút, lúc cô ngẩng lên, vừa kịp đón nhận ánh mắt nồng hậu của Trần Tuấn Long, lại thẹn thùng cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Em. . . có thể chứ? Giây phút này quả thực rất ảm áp, ít ra cô biết được trong lòng Trần Tuấn Long vẫn nghĩ đến cô, chẳng qua là cô đối với năng lực của Trần Tuấn Long cảm thấy khó mà tưởng tượng được, muốn đưa nàng từ Đại Học Chiết Giang lên Đại Học Bắc Kinh thì cần phải có khả năng vô cùng lớn.

Đương nhiên là có thể! Ngờ diệu của Trần Tuấn Long khiến cho cô tuyệt đối tin tưởng. Trên thế giới này, chưa có chuyện gì mà anh không làm được. Cuối cùng, Trần Tuấn Long kiên quyết nói.

“Vâng...” Kim Ngọc Châu cuối cùng gật gật đầu, đồng ý sự an bài của Trần Tuấn Long dành cho cô, nhưng cô vẫn còn một chút lo lắng nói:

- Thế...Dương Hân...chị ấy đâu rồi?

Yên tâm đi, Dương Hân hiện tại ngoan ngoãn lắm rồi, ha ha...Đi, chúng ta đi gặp họ đi. Nói xong, Trần Tuấn Long kéo tay Kim Ngọc Châu, dẫn cô đến quán “Hoàng Cẩm Ký” tìm hai người kia.

“Hoàng Cẩm Ký” là quán đồ nướng do Hoàng sư phụ và người yêu của ông cùng mở, tại Bắc Đại, mọi người đều biết đến chỗ này. Hoàng sư phụ nướng món gì cũng thơm mà không cháy, thành ra thật đã nổi danh. Tại Bắc Đại bên này, trời vừa tối là có hơn mười quán nướng lớn nhỏ hoạt động, những học sinh thích ăn khuya đều tới nơi này tụ hội, tiêu khiển, vân vân. . . dù sao giá thành ở đây cũng không cao, tất cả mọi người đều cảm thấy chấp nhận được.

Trần Tuấn Long và tụi Dương Hiểu Nhân trước kia cũng ghé qua đây một vài lần. Chẳng qua bây giờ vì vướng bận chuyện tình cảm nên mới ít liên lạc với họ. Hiện tại, mọi việc ở tập đoàn Dương Quang Trần Tuấn Long đều giao cho Dương Hiểu Nhân xử lý hết. Vừa rồi nghĩ đến việc muốn đưa Kim Ngọc Châu qua đây học thì chuyện này cứ giao cho Dương Hiểu Nhân đi làm là tốt hơn cả. Hiện nay, Dương Hiểu Nhân trong mắt hiệu trưởng Hứa Hoành Trí như là một cái cây hái ra tiền, việc Tập Đoàn Dương Quang tiến vào Đại Học Bắc Kinh đã tạo cho nơi đây một luồng sinh khí mới, và lại, để thiết lập quan hệ giữa Dương Hiểu Nhân Và Hiệu trưởng Hứa Hoành Trí cũng tiêu tốn không ít tiền, chuyện của Kim Ngọc Châu ắt hẳn cũng không thành vấn đề, cùng lắm thì lại tốn thêm chút tiền nữa thôi, có tiền mua tiền cũng được. Trần Tuấn Long luôn luôn biết rõ cái ma lực của đồng tiền, năm đó, Thất Thất có thể cùng hần làm xong hết thầy mọi thủ tục để vào Đại Học Bắc kinh cũng là nhờ tiền tài mở đường, vậy đâu còn việc gì mà không thành.

Việc Trần Tuấn Long cùng Kim Ngọc Châu tay trong tay đi vào “Hoàng Cẩm Ký” hai cô cũng đã sớm đoán biết. Vừa rồi, Kim Ngọc Châu nhất quyết không để Trần Tuấn Long nắm tay nàng nhưng mà tại vì Trần Tuấn Long cứ nhất quyết muốn vậy nên cô cũng không còn cách nào.

Bây giờ là gặp lại Dương Hân, cả hai cô quả thực đều cảm thấy có chút khó xử, Kim Ngọc châu thì thấy xấu hổ còn Dương Hân thì thấy phải xin lỗi A Châu. Tiếp đó, Trần Tuấn Long mỉm cười, trao Kim Ngọc Châu cho Dương Hân, chuyện này để cho hai người tự mình giải quyết là tốt hơn cả.

Trần Tuấn Long tin tưởng rằng sau bao công “dạy dỗ” Dương Hân và khích lệ Kim Ngọc Châu thì hai người sẽ trở lại hòa hảo như lúc ban đầu. Quả nhiên, Dương Hân đã kéo Kim Ngọc Châu lại, hai cô vừa khóc vừa xin lỗi nhau đến mức Trần Tuấn Long phải lên tiếng:

- Được rồi, đừng khóc nữa, hai người hôm nay khóc chưa đủ à? Cả hai sau này ở cùng một nhà phải thật vui vẻ, làm chị em tốt của nhau biết chưa? Hai cô nghe xong, tâm trạng mới khá hơn một chút, những lời kể sau của Trần Tuấn Long lại vô tình biểu lộ rõ bản tính sắc lang của hần, khiến hai cô trêu chọc mãi không thôi.

...Ừ thì...các em làm tỷ muội tốt rồi sau này cố gắng hầu hạ tốt cho anh, ha ha...!” Kết quả là bị Dương Hân đánh một cái còn Kim Ngọc châu thì không kìm được “phun” ra ngụm trà đang uống dở...tất cả mọi người đều ha hả cười, lúc này mới đem tất cả mâu thuẫn đổ lên người Trần Tuấn Long.

Sau khi ngồi xuống, Kim Ngọc Châu mới biết hóa ra Quách Uyển Thiên và Trần Tuấn Long sớm đã có quan hệ không tầm thường, cô cũng không khỏi cảm thấy quả thực Trần Tuấn Long chính là một “Đại sắc lang” không hơn không kém.

Trần Tuấn Long cùng ba cô gái xinh đẹp như hoa ngồi cùng một chỗ vui vẻ ăn khuya, ba cô gái này quả thực không khỏi khiến người khác động lòng, thêm vào đó, Trần Tuấn Long phong lưu, phóng khoáng, tự nhiên khắc hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

Lúc này, từ bên ngoài có hai cô gái đi vào, trong đó có một cô vừa đảo mắt qua đã chú ý tới bọn Trần Tuấn Long. Cô này kéo người bạn bên cạnh đến chỗ Trần Tuấn Long, nói:

- A...Tổ Khanh, nhìn xem, người kia không phải là Trần Tuấn Long hay sao, hả...Hắn lại còn đang ngồi cùng ba nữ hài tử nữa chứ.

Hóa ra hai người này là sinh viên lớp 05 khoa Kinh tế, Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân, Diệp Lệ Nhân có điều hơi chút tính quái cho nên đã kéo Lương Tổ Khanh qua đây. Hi...Trần Tuấn Long khỏe không? Hôm nay thế nào mà lại nhân hạ cùng mấy mỹ nhân ra đây ăn đồ nướng vậy? Trần Tuấn Long, anh quả thực rất có điểm phúc đấy. Ha ha...Diệp Lệ Nhân thuộc dạng người thích lăm điều, vừa chào hỏi lại vừa châm chọc khiến Lương Tổ Khanh không biết làm thế nào, chỉ đành chào hỏi theo.

Trần Tuấn Long đang cùng ba thiếu nữ trò chuyện vui vẻ, nghe thấy có người chào hỏi mình, nhìn lên hóa ra là hai người đẹp Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân, vội mỉm cười đứng lên.

Hóa ra là hai vị sư tỷ, chúc buổi tối sức khỏe! Trần Tuấn Long gật đầu chào hỏi lại Diệp Lệ Nhân.

Diệp Lệ Nhân liền thay đổi khẩu âm, cùng Trần Tuấn Long nói tiếng Quảng Đông:

- Này, cậu, có nhầm không vậy? Ba mỹ nhân đang ở cùng cậu ư?

Trần Tuấn Long mỉm cười, cũng dùng tiếng Quảng Đông trả lời:

- Mấy bạn bè đến chơi ý mà

Oa...Là bạn bè bình thường hay là bạn gái vậy? Diệp Lệ Nhân lại càng trêu chọc Trần Tuấn Long.

Ha ha...tôi nói lại, họ ở đây đều là những nữ bằng hữu của tôi, cô tin hay không thì tùy. Trần Tuấn Long đáp lại không chút hoang mang.

Diệp Lệ Nhân chuyển hướng nhìn, cẩn thận đánh giá. Kim Ngọc Châu có vẻ nổi trội hơn hai cô kia nhưng cả ba đều là những giai nhân tuyệt sắc, khó trách Trần Tuấn Long chăm chú các cô. Chẳng qua cô chỉ muốn hắn thừa nhận cả ba cô đều là bạn gái của Trần Tuấn Long mà thôi. Diệp Lệ Nhân tỏ vẻ không phục:

- Tôi nhất quyết không tin

Lúc này, Dương Hân ở bên cạnh mở miệng nói:

- Anh Long, hai người đang nói tiếng địa phương nào vậy? Đây là thủ đô Bắc Kinh, xin mời cả hai nói tiếng phổ thông. Thế hai cô này là...?

Các cô trước kia đều chưa gặp qua Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân liền hỏi.

Vâng, để tôi giới thiệu với mọi người, đây là các chị lớp 05 khoa Kinh Tế, tại trường chúng ta được nổi danh là “Tuyệt Đại Song Kiều”, chị này là Diệp Lệ Nhân còn chị này là Lương Tổ Khanh. Lương sư tỷ hiện nay đang giữ chức vụ Phó chủ tịch Hội Học Sinh, thực là một chức vụ cao, ha ha...

Đứng sau Diệp Lệ Nhân, Lương Tổ Khanh nở nụ cười:

- Có gì đâu, chỉ là giúp trường làm chút chuyện thôi mà. A Long thế mấy người bạn đây là...?

“À...”Trần Tuấn Long quay lại giới thiệu Dương Hân và Quách Uyển Thiên cho Lương Tổ Khanh phân biệt rồi cuối cùng quay sang Kim Ngọc Châu, Trần Tuấn Long chỉ Kim Ngọc Châu, nói:

- Cô này thì không cùng trường với chúng ta, xin giới thiệu, Kim Ngọc Châu, tân sinh viên khoa Văn trường Đại Học Chiết Giang, bạn của tôi

Lương Tổ Khanh đưa tay ra, mỉm cười nói:

- Chào bạn.

Kim Ngọc Châu bắt tay đáp lễ cùng cô, chỉ nghe Lương Tổ Khanh cười nói:

- Tôi biết, bạn là tân quán quân giải ca vũ, Kim Ngọc Châu tiểu thư, hoan nghênh bạn đến làm khách ở Đại học Bắc kinh của chúng tôi.

“Vậy...”Trần Tuấn Long bọn họ thấy lạ, chị cũng biết chuyện về giải ca vũ ư? Dương Hân nhanh miệng hỏi.

Ha ha...tôi làm công tác học sinh, sinh viên, lần này, Chu Tư Mai trường chúng ta chỉ được á quân mà Kim tiểu thư đây được quán quân, chuyện lớn như vậy sao tôi lại không biết. Lương Tổ Khanh cười trả lời.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, đều cảm thấy đúng là có duyên, vì thế, Kim Ngọc Châu cười nói:

- Chuyện tôi được quán quân cũng chỉ là nhờ may mắn mà thôi.

Cô đừng khách khí, chúng tôi theo dõi cả cuộc thi, đều nhận thấy giọng ca của cô quả thực không tồi Lương Tổ Khanh nói.

Cảm ơn, Kim Ngọc Châu nghe những lời khen tặng của Lương Tổ Khanh liền cảm thấy rất vui.

Trần Tuấn Long nhìn hai cô nói:

- Lương sư tỷ, nếu em không phiền thì cùng nhau ngồi trò chuyện một chút đi.

Diệp Lệ Nhân đang định đồng ý thì bị Lương Tổ Khanh ngăn lại, không được rồi, chúng tôi đã hẹn bạn trước rồi, không làm phiền mọi người nữa. Sau đó, nhất nhất từ biệt mấy người Trần Tuấn Long rồi cùng Diệp Lệ Nhân đi ra.

Diệp Lệ Nhân trước khi đi còn quay lại nói với Trần Tuấn Long:

- A Long, còn nhớ lần trước tôi đã nói tôi cũng là người ở Tân hội, Quảng Đông.

Đã cùng họ nhiều năm rồi, nên liên hệ nhiều với tôi, Trần Tuấn Long cũng dùng tiếng Quảng Đông đáp lại.

“OK” Diệp Lệ Nhân và Trần Tuấn Long Vẫy tay tạm biệt.

Khi các cô đi rồi, Dương hân ở bên cạnh ghen tỵ nói:

- Hừ...bô bô không biết mấy người nói gì.

Trần Tuấn Long đứng nhìn Lương Tổ Khanh đi xa rồi mới ngồi xuống bàn. Nghe Dương Hân nói như vậy, Trần Tuấn Long chỉ cười cười. Kim Ngọc Châu thấy kỳ lạ liền hỏi:

- Anh Long sao anh lại nói được tiếng Quảng Đông, anh là người Quảng Đông à?”

Trần Tuấn Long chỉ cười mà không đáp, Dương Hân như muốn vạch trần Trần Tuấn Long liền đáp:

- Hân á, suốt ngày thần thần bí bí, ai biết hân đang làm gì. Hừ, chỉ là người Quảng Đông thôi, có gì đặc biệt cơ chứ.

Anh nguyên quán ở Tân hội, Quảng Đông, vừa rồi, Diệp Lệ Nhân Diệp sư tỷ là đồng hương của anh, đến Bắc Kinh lâu rồi mà không thấy có ai nói tiếng Quảng Đông cả. Ha ha...Anh bây giờ nói tiếng Quảng vẫn khá nhưng không bằng lúc ở quê nhà, anh chỉ sợ cứ như thế này mà ở đây thêm một thời gian nữa thì có khi về đến quê nhà Quảng Đông cũng không thể nói chuyện bằng tiếng Quảng Đông được nữa, Trần Tuấn Long giải thích.

“Ồ...” Kim Ngọc Châu bây giờ ngồi ngẫm lại, mặt nàng đột nhiên đỏ lên, xem ra có khi mình và Trần Tuấn Long đã phát triển quá nhanh, thực ra mà nói, chính mình cũng không có hiểu biết gì về hân, trước kia, quan hệ của hai người giống như là giữa họ có một loại ma lực khác phái hấp dẫn vậy, rất nhiều chuyện nó cứ tự nhiên như vậy mà tiếp diễn.

Trần Tuấn Long đối với quá khứ của mình mà nói thì chỉ có ông trời mới biết là hân không phải người Tân Hội, Quảng Đông.

Hân từ nhỏ vốn là cô nhi, đối với cái quá khứ đích thực của mình hân quả thực mơ hồ không biết rõ. Thân phận này là do Thất Thất tạo ra. Việc nói được tiếng Quảng Đông là do trước kia được học ở trại huấn luyện. Trong khi chấp hành nhiệm vụ, hân cũng đã từng nhiều lần đi qua Hồng Kông hoặc những khu của Hoa Kiều, quả thật, hân không chỉ nói được tiếng Quảng Đông mà còn có thể nói tiếng Văn Nam, Liên ngữ, Tiếng Anh và vân vân...hầu như mọi thứ tiếng hân đều có thể nói lưu loát bởi vì tình thông ngôn ngữ của các quốc gia sẽ giúp cho các sát thủ chuẩn bị tri thức để thi hành nhiệm vụ, hơn nữa, ngoại ngữ luôn luôn là môn mà Trần Tuấn Long giỏi nhất.

Mọi người lại tiếp tục ngồi ăn đồ nướng yêu thích và nói chuyện phiếm. Lúc này, Lương Tổ Khanh và các bạn của cô cũng tới, họ có tới mấy người, cả trai lẫn gái nhưng bên đó không có đủ chỗ ngồi nên chuyển tới cái bàn lớn bên cạnh bọn Trần Tuấn Long. Lương Tổ Khanh và bạn bè ngồi vào vị trí rồi vẫn còn gật đầu chào hỏi Trần Tuấn Long. Lương Tổ Khanh lúc mới đến thấy Trần Tuấn Long đi cùng ba vị cô nương, mình và Dương Hân các cô ấy lại không hề quen biết cho nên mới không muốn quấy rầy, cô đối với Trần Tuấn Long đúng là có chút quan tâm. Nhớ lúc trước tiếp đãi nhiều tân sinh như vậy nhưng Trần Tuấn Long để lại cho cô ấn tượng sâu sắc nhất. Hầu hết tân sinh viên đều rất mong chờ cuộc sống đại học của mình, họ khi đến báo danh thường để lộ ra sự hưng phấn và mới mẻ. Nhưng Trần Tuấn Long lại khác hân, hân để lại cho Lương Tổ Khanh phần nhiều chính là vẻ trầm ổn và lão thành. Lương Tổ Khanh nhớ rõ, lúc ấy cái cô đọc được trong ánh mắt Trần Tuấn Long đó là sự mờ mịt và cô tịch, đương nhiên cũng có phần kiên nghị nữa. Những biểu lộ phức tạp ấy trên khuôn mặt Trần Tuấn Long đã khiến Lương Tổ Khanh cảm thấy hân không giống người thường. Hơn nữa, theo Lương Tổ Khanh được biết, người thanh niên này rất nhanh đã bộc lộ tài năng của mình, điều đó càng khiến cô cảm thấy mình không nhìn nhầm người.

Chẳng qua là bây giờ Lương Tổ Khanh nhìn thấy Trần Tuấn Long đi cùng ba cô gái, mà cả ba đều khá xinh nên lòng của cô không biết sao lại cảm thấy có chút mất mát.

Nhóm người của Lương Tổ Khanh ngồi xuống không bao lâu thì bên ngoài lại đi vào một nhóm người nữa, trong đó, người đi đầu là một người mang kính mắt, dáng vẻ công tử bột, tuấn tú, lịch sự nhưng lại rất cao lớn. Hân liếc mắt nhìn mấy cô gái bên cạnh Trần Tuấn Long vài lần rồi sau đó nhìn thấy

Lương Tổ Khanh, vì thế hắn mới tươi cười đi đến nói:

- Tổ Khanh, hóa ra bạn cũng ở đây à?

Lương Tổ Khanh nhìn thấy người đó đi qua đây liền nhủ mày lại nhưng vẫn tỏ ra là không thèm để ý tên công tử bột kia. Tên kia vẫn mặt dày nói tiếp:

- Thật là tốt, mọi người đều tới đây ăn khuya, ha ha, tôi cũng dẫn theo vài người bạn đến đây, Tổ Khanh, nếu không phiền thì chúng ta ngồi chung nha.

Không đợi đến khi hắn nói xong, Diệp Lệ Nhân đã lên tiếng:

- Được rồi, Lưu Kính Đào, chúng tôi ở đây không chào đón cậu, cậu đừng có làm phiền chúng tôi.

Người công tử bột được kêu là Lưu Kính Đào kia nghe Diệp Lệ Nhân nói như thế, có lẽ hắn cũng biết Diệp Lệ Nhân tính tình nóng nảy, không tỏ ra tức giận, chỉ cố gắng co với Lương Tổ Khanh:

- Tổ Khanh, tốt xấu gì thì chúng ta cũng đã từng bên nhau một thời gian, đâu cần phải tuyệt tình như vậy. Cậu cũng biết, bình thường đối với công việc của hội học sinh thì tôi cũng giúp đỡ nhiều mà.

Lương Tổ Khanh xì mặt không nói gì, Diệp Lệ Nhân không nhịn được, liền nói:

- Tôi nói với anh, Lưu Kính Đào, anh thì có gì đặc biệt cơ chứ, không phải chỉ là người ý vào cha mình làm quan sao, điều cần bà như vậy mà anh lại lấy ra khoe khoang hay sao? Tôi cho anh biết, chính thực anh mới là kẻ bắt cả hai tay, là kẻ có lỗi với Tổ Khanh, bây giờ anh lại tráo trở nói thành ra như vậy, người không biết lại tưởng anh là người tốt nữa chứ, hừ...

Bọn Trần Tuấn Long ngồi bên cạnh đều nghe được rõ ràng từng lời mà Diệp Lệ Nhân và công tử bột kia nói, đặc biệt khi nghe đến đoạn mắng công tử bột kia bắt cả hai tay, Dương Hân và Kim Ngọc Châu nhìn nhau cười, rồi đều nhìn sang Trần Tuấn Long, tỏ vẻ trêu đùa. Trần Tuấn Long chỉ cười đáp lại.

Tên đeo mắt kính Lưu Kính Đào kia bị Diệp Lệ Nhân mắng như thế, không nhịn được nữa, nói:

- Diệp Lệ Nhân, đây là chuyện tình cảm riêng tư giữa tôi và Tổ Khanh, không cần người ngoài nhiều chuyện.

Diệp Lệ Nhân hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa. Lúc này, Lương Tổ Khanh trầm mặc nói:

- Lưu Kính Đào, A Nhân đã thay tôi nói hết cả rồi, quả thực xin lỗi, nơi này không chào đón anh, mong anh rời khỏi cho.

Bình thường Lương Tổ Khanh không nói chuyện nhưng khi đã nói thì trong lời nói ấy lại ẩn chứa một vẻ uy nghiêm khiến người khác không thể không nghe theo.

Câu nói đó khiến Lưu Kính Đào kia vô cùng xấu hổ, hắn cười ngượng ngùng rồi quay đầu dẫn lũ bạn của hắn rời khỏi. Hắn và lũ bạn bô bô thêm mấy câu rồi gọi ông chủ kê thêm một cái bàn lớn bên cạnh bọn Lương Tổ Khanh và Trần Tuấn Long rồi ngồi xuống.

Dương Hân và các cô nghe thấy mấy người kia nói tiếng Nhật nhưng vẫn không hiểu họ đang nói cái gì, cũng không để ý nữa. Đại Học Bắc Kinh dù sao cũng là một ngôi trường lớn, có rất nhiều lưu học sinh ngoại quốc ở đây, trong đó số học sinh đến từ Nhật Bản cũng không ít.

Hóa ra những người mà Lưu Kính Đào gọi là “bạn bè” kia là người Nhật. Diệp Lệ Nhân Và Lương Tổ Khanh thấy Lưu Kính Đào ngồi an vị bên cạnh các nàng cũng tỏ ra rất hứng, nhưng không biết làm thế nào với hắn, đành quay đầu đi chỗ khác, không thèm để ý tới hắn nữa.

Lưu Kính Đào và mấy người “bằng hữu” Nhật Bản kia sau khi ngồi xuống thì cùng nhau nói chuyện bằng tiếng Nhật. Có thể Lưu Kính Đào kia muốn khoe vốn tiếng Nhật của mình nên nói chuyện rất lớn tiếng, ba người Nhật kia thì cứ nhìn đi nhìn lại như đang đánh giá Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân, còn có cả mấy người Kim Ngọc Châu nữa.

Mọi chuyện như vậy có lẽ đã xong, nhưng Trần Tuấn Long lại nghe được họ đang hỏi Lưu Kính Đào về quan hệ của hắn và Lương Tổ Khanh rồi họ chậm rãi chuyển sang bình luận Kim Ngọc Châu, Lương Tổ Khanh và mấy người các cô. Trần Tuấn Long càng nghe, sắc mặt càng khó coi. Hóa ra ba người Nhật Bản và Lưu Kính Đào kia đang bàn luận về số đo ba vòng của Kim Ngọc Châu. Nếu đây không phải nơi công cộng thì có lẽ Trần Tuấn Long đã phát điên lên rồi.

Nhưng không ngờ ba người Nhật Bản kia càng ngày càng làm càn, ngôn ngữ của họ càng lúc càng hạ lưu và xấu xa, hơn nữa, tên Lưu Kính Đào kia cũng rất đáng giận, không ngờ hắn lại vào hùa cùng bọn họ. Đến khi bọn họ nhắc đến Quách Uyển Thiên, trong đó có một tên Nhật nói về Quách Uyển Thiên bằng những lời nói thiếu tôn trọng khiến cả bọn cười ha ha, rồi lại còn nhìn Quách Uyển Thiên không hề có ý tốt. Dương Hân và mấy cô thấy vậy rất tức giận nhưng không hiểu bọn họ đang nói gì nên cũng không có cách nào.

Khi mấy cô nhìn sang Trần Tuấn Long thì thấy hắn mặt mày biến sắc, mấy cô còn chưa kịp nổi nóng thì đã thấy Trần Tuấn Long đứng lên, thuận tay quơ lấy một chai bia trên bàn, đi tới.

Mấy người... Lưu Kính Đào và người Nhật bản kia đang tán gẫu vui vẻ, thấy Trần Tuấn Long hùng hổ tiến tới đây, liền dừng câu chuyện lại, mấy người kinh ngạc nhìn thần sắc không tốt của Trần Tuấn Long, Lưu Kính Đào hỏi:

- Ấy, tao hỏi mày có chuyện gì không?

Có vấn đề con mẹ...mày ý, tao nói cho tụi mày biết, ăn nói cho nó cẩn thận, tao không phải người dễ trêu chọc đâu. Trần Tuấn Long điềm nhiên nói. Trên người hắn vốn có một loại sát khí, nếu không cố gắng cưỡng chế, bạo phát này phát ra thì có lẽ không ít người gặp tai ương.

Nhưng ba người Nhật bản này thì lại không biết chết sống, bọn họ thấy Trần Tuấn Long chỉ có một người, nghĩ Trần Tuấn Long dễ bắt nạt, đều đứng lên định cùng Trần Tuấn Long giằng co. Luru Kính Đào không hiểu sao Trần Tuấn Long lại qua đây, hắn cũng không biết là Trần Tuấn Long nghe hiểu tiếng Nhật, bọn họ dám động đến mấy bạn gái của Trần Tuấn Long, Trần Tuấn Long nhất định không tha.

Trần Tuấn Long Hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, chai bia trên tay bị hắn vung mạnh quá rơi xuống đất, mảnh thủy tinh bắn ra bốn phía vỡ tan. Sau đó, Trần Tuấn Long trầm giọng, dùng tiếng Nhật, lập lại:

- Tao nói cho tụi mày biết, ăn nói cho nó cẩn thận, ta không phải người dễ trêu chọc đâu. Nói xong liền quay người rời khỏi.

Lúc này, bọn Luru Kính Đào mới hiểu ra là hóa ra Trần Tuấn Long nghe hiểu được tiếng Nhật, người ta nghe mình nói như vậy còn không tìm đánh hay sao. Nhưng mà có một người Nhật vốn tính kiêu ngạo, hắn nhìn thấy Trần Tuấn Long ra trước mặt bọn họ ném chai bia, khí thế cao đề lại bọn họ, vì thế, hắn mắng to:

“Bát cách nha lộ” sau đó cầm cuộn giấy trên mặt bàn ném Trần Tuấn Long, hắn còn đẩy ghế, nhìn bộ dạng sẽ đi lên đánh người.

Đã muốn bỏ đi rồi nhưng Trần Tuấn Long lại nghe được tiếng gió vun vút phía sau, nhìn lại thì thấy là cuộn giấy đang bay tới, hắn không thèm né tránh chỉ gạt tay một cái. Sau đó, Trần Tuấn Long tuyệt đối có lý do để động thủ, lại gặp tên Nhật Bản cũng xông tới, hắn cười lạnh một tiếng, tay nắm thành nắm đấm sẵn sàng nghênh chiến.

Không nên Anh Long Dương Hân và mấy cô che miệng kêu, đặc biệt là Quách Uyển Thiên và Dương Hân, hai cô đã từng chứng kiến sự lợi hại của Trần Tuấn Long nên cả hai đều không hy vọng hắn đánh nhau lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 97: Hoa Khôi Ngành Cảnh Sát- Chiêu Dung.

Đáng tiếc đã muộn, Trần Tuấn Long cho cái tên Nhật Bản đang xông đến kia ngay một quyền trước ngực, một quyền này vừa nặng, vừa ngoan, lập tức khiến cho tên Nhật kia phải khom người xuống, Trần Tuấn Long cũng không hề biểu lộ chút nhân từ, gờ chân đá một cước làm cho tên kia lập tức bay trở về.

Cái tên Nhật Bản kia bất quá chỉ muốn đi lên khiêu khích mà thôi, hắn cũng không muốn đánh nhau nhưng đáng tiếc, Trần Tuấn Long không cho hắn cơ hội để hối hận. Nhìn thấy bạn mình ngã xuống, Hai tên Nhật trước đây bỏ bỏ chạy lại nâng hắn dậy còn Luru Kính Đào thì cuồng quát móc điện thoại ra gọi 110.

Trần Tuấn Long khí thế凛冽 bước tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, sau đó dùng tiếng Nhật chính gốc sỉ nhục ba tên Nhật bản kia:

- Khốn kiếp! Tụi mày nghĩ có thể ra uy trước mặt tao ư? Không có cửa đâu! Tụi mày nhớ kỹ cho tao, từ giờ về sau ăn nói cẩn thận một chút, bằng không tụi mày ngay cả chết thế nào cũng không biết được đâu. Hừ!

Mấy người Nhật Bản kia ngơ ngác nhìn nhau, Trần Tuấn Long chẳng những nói được tiếng Nhật, mà hơn nữa lại còn nói hay theo giọng chuẩn Tokyo nữa chứ. Khí thế của Trần Tuấn Long đã hoàn toàn áp đảo bọn hắn, khiến bọn hắn nhất thời không dám lơ đãng. Nhưng đêna khi gọi xong điện thoại, Luru Kính Đào lại không biết điều, nói:

- Này, tao nói cho mày biết, chúng tao ở bên kia nói chuyện phiếm thì mắc mớ gì tới mày, chúng tao thích nói thế nào thì nói chứ, tao nói cho mày biết, tao đã báo cảnh sát rồi, mày tốt hơn hết là đừng có chạy...

Không chờ hắn nói xong, Trần Tuấn Long liền cho hắn một bạt tai, Luru Kính Đào kia tránh không kịp, nghe “bá” một tiếng. Bỗng dưng bị ăn một bạt tai, hắn thét lên một tiếng “A” chói tai, ôm mặt hoảng sợ nhìn Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long tiến lên một bước, đứng trước mặt hắn, điềm nhiên nói:

- Dám ở trước mặt tao nói xấu bạn gái tao nói những câu khó nghe như vậy, có phải muốn tao cắt lưỡi của các tụi mày không hả?

Lưu Kính Đào lúc này mới thấy sợ, hần ngập ngừng giải thích:

- Vậy... vậy thì đã sao? Chúng tao... chúng tao...”

Hà, mày còn dám mạnh miệng hả? Trần Tuấn Long không thèm để ý đến hắn, vừa nói lại vừa cho hắn một bạt tai nữa, “Ba” một tiếng. Lúc này Lưu Kính Đào hoàn toàn ỉu xiu, sợ hãi, rụt rè, trốn ra đằng sau không dám hé răng. Hai người Nhật Bản kia thấy bạn mình bị đánh như thế thì chỉ biết lùi ra phía sau vài bước, không dám chọc đến Trần Tuấn Long nữa.

Lúc này, Quách Uyển Thiên chạy lại, cô vội vàng kéo Trần Tuấn Long, sốt ruột nói:

- Anh Long, anh không cần phải đánh nhau nữa đâu.

Trần Tuấn Long gật đầu, lúc này mới chịu dừng tay, tha cho bọn họ. Mấy người Nhật Bản kia và Lưu Kính Đào sợ xanh mặt, chạy trốn. Bọn họ biết không thể động vào Trần Tuấn Long nên chạy còn nhanh hơn thỏ.

Trận xung đột vừa rồi tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh nhưng nó đã hấp dẫn tất cả mọi người ở đây, mọi người đều đứng lên, lạ lùng đánh giá tình hình đánh nhau của hai bên, không biết chuyện gì đã xảy ra. Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân cũng kỳ lạ nhìn sang bên này.

Trần Tuấn Long trở lại chỗ ngồi xong, Kim Ngọc Châu tò mò quan tâm, hỏi:

- Anh Long, vừa nãy tại sao anh lại đánh nhau với mấy người đó vậy?

Trần Tuấn Long gật gù, nói:

- Đám người ấy nói bậy bạ về các em nên anh mới giáo huấn bọn họ. Trần Tuấn Long đem nguyên do sự tình nói ra, mọi người mới hiểu được hóa ra mọi việc là như vậy. Dương Hân lại càng chửi mấy tên kia bỗ láo, dám gọi cô là bà cô già, lần sau cô mà gặp lại bọn chúng, cô sẽ cho bọn chúng biết tay.

Trên mặt bàn còn có một chút đồ nướng chưa ăn xong, mặc dù mọi người đều vì sự ầm ĩ vừa rồi mà mất hứng nhưng vì không muốn lãng phí đồ ăn và bọn Trần Tuấn Long cũng muốn ngồi thêm một chút nên ngồi ăn xong rồi mới đi.

Nhưng lúc này, tên chạy trốn Lưu Kính Đào lại quay trở lại, phía sau hắn ta còn có hai cảnh sát. Lưu Kính Đào đặc ý đưa hai cảnh sát kia tới, chỉ vào mặt Trần Tuấn Long lớn giọng nói:

- Chính là hắn. Vừa rồi hắn ta đánh tôi đó anh cảnh sát.

Trần Tuấn Long cùng các cô gái ngoảnh lại, tất cả cùng đứng dậy, một trong hai cảnh sát hỏi Trần Tuấn Long:

- Chúng tôi được báo ở đây có người gây sự đánh nhau, là cậu sao?

Trần Tuấn Long chau mày, ôn hòa nói:

- Anh cảnh sát, đúng là lúc nãy ở đây có người gây sự đánh nhau, nhưng người đó đã bị tôi đuổi đi. Giờ hắn ta lại quay lại gây chuyện thị phi.

Ý của Trần Tuấn Long là nói Lưu Kính Đào là kẻ gây sự trước. Không đợi hai cảnh sát nói, Dương Hân đã nói:

- Đúng thế, anh cảnh sát, vừa rồi là mấy người Nhật Bản bọn họ muốn gây sự, chúng tôi chỉ tự vệ thôi. Anh cảnh sát à, chính là tên hắn gian kia đưa ba học sinh Nhật Bản này đến gây sự.

Hai anh cảnh sát nhìn nhau rồi đều nghi hoặc quay lại nhìn Lưu Kính Đào. Hắn vội xua tay:

- Không phải, chúng tôi đang ngồi đây nói chuyện thì hắn ta đến động thủ đánh người.

Lưu Kính Đào chỉ Trần Tuấn Long nói

Trần Tuấn Long cười hề hề hai tiếng rồi nói:

- Cậu ăn nói cho cẩn thận.

Trần Tuấn Long vừa nói vừa nhìn Lưu Kính Đào với ánh mắt uy hiếp lạnh lùng.

Lưu Kính Đào có chút sợ hãi lùi ra phía sau hai cảnh sát, nhưng ý cô cảnh sát ở đây nên hắn vẫn nói tiếp:

- Anh cảnh sát xem, hắn còn dám uy hiếp tôi.

Đúng là vu oan giá họa.

Người cảnh sát kia lên tiếng:

- Vậy được, phiền cậu cùng chúng tôi về đồn để điều tra. Nếu thật sự như cậu nói thì mọi chuyện rồi sẽ được rõ ràng thôi.

Nói rồi anh ta định kéo Trần Tuấn Long đi.

Nhưng Trần Tuấn Long đâu thể để anh ta chạm vào người mình, hấn lách người ra sau, lạnh lùng nói:

- Người vừa rồi muốn đánh nhau không phải tôi, là người Nhật kia mới đúng. Hấn còn ném cuộn giấy vào người tôi. Tại sao tôi lại phải đi cùng các anh? Muốn đi thì tất cả cùng đi.

- Đúng thế, các anh dựa vào cái gì mà muốn bắt người? Việc vừa rồi mọi người người ở đây đều nhìn thấy, là bọn họ không đứng trước. Mọi người nói xem có đúng thế không?

Dương Hân thấy cảnh sát muốn bắt Trần Tuấn Long, vội đứng ra nói giúp hấn.

Những người xung quanh phụ theo cũng không được mấy. Thật ra vừa rồi đúng là Trần Tuấn Long đã đánh người, tên người Nhật kia khiêu khích trước nhưng có vẻ như Trần Tuấn Long hấn lợi hại hơn nhiều, chỉ vài chiêu là đánh đuổi được tên người Nhật.

Người cảnh sát lên tiếng trước tiên đứng lên phía trước, hỏi lớn:

- Ai là người chứng kiến chuyện vừa rồi, xin hãy cùng chúng tôi về đồn để phối hợp điều tra, cảm ơn!

Anh ta nói vậy có thẳng ngực mới đi theo. Vốn là chuyện chẳng liên quan gì đến mình nên chẳng có ai dám lên tiếng.

Điều này khiến Dương Hân và Quách Uyển Tây lo lắng, họ không biết phải làm sao mới ổn. Còn Lưu Kính Đào thì ở phía sau cười đắc ý.

Người cảnh sát muốn bắt Trần Tuấn Long nói tiếp:

- Xin lỗi, anh phải phối hợp với chúng tôi, nếu không chuyện hôm nay anh không thoát được đâu.

Trần Tuấn Long cười lạnh:

- Cái gì mà không thoát được? Anh tưởng tôi sợ sao? Tôi chỉ muốn nói là người động thủ trước không phải tôi. Muốn điều tra gì thì cũng là những người kia!

Người cảnh sát kia cau mày:

- Anh đánh người ta bị thương phải vào viện rồi. Tôi khuyên anh vẫn nên theo chúng tôi đi một chuyến thì hơn.

Trần Tuấn Long thấy lạ, tuy lúc này hấn đánh có nặng tay một chút nhưng không đến nỗi là không có chừng mực. Hai chiêu đánh tên Nhật kia cùng lắm chỉ khiến hấn đau nửa ngày, làm gì đến mức phải vào viện. Nhất định là bọn chúng vu oan cho hấn. Xem ra việc này khó giải quyết đây. Biết sớm thì lúc này đã đánh cho tên kia tàn phế luôn cho xong, dù sao thì Trần Tuấn Long cũng chẳng sợ bọn chúng.

- Thôi được, tôi đi cùng các anh.

Sau khi suy nghĩ Trần Tuấn Long quyết định đồng ý, hấn quay sang an ủi ba cô gái:

- Anh không sao, các em không phải lo lắng, chỉ đi hỏi mấy câu thôi mà.

Nhưng Dương Hân lo chết được, việc đã nghiêm trọng đến mức phải đến đồn cảnh sát cơ mà. Ba cô gái chỉ đành giương mắt nhìn Trần Tuấn Long bị cảnh sát dẫn đi. Lưu Kính Đào nhìn ba cô gái với ánh mắt đắc ý rồi cũng đi theo.

- Phải làm thế nào bây giờ?

Dương Hân bỗng nói.

Quách Uyển Tây và Kim Ngọc Châu ở bên cạnh cũng chẳng biết phải làm thế nào. Lúc này Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân đi tới, quan tâm hỏi:

- Đây, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Thế là Quách Uyển Tây thuật lại sự việc. Dù sao Lương Tổ Khanh cũng lớn hơn bọn Dương Hân nên cũng có chủ kiến, cô trầm tư một lát rồi quay sang hỏi một người bạn:

- Thiệu Hiếu Nhung, cậu biết tiếng Nhật đúng không. Vừa rồi có phải bọn người Nhật kia nói xấu chúng ta không?

Thì ra người bạn này học khoa ngoại ngữ, hình như có biết chút tiếng Nhật. Thiệu Hiếu Nhung gật đầu nói:

- Ừm, vừa rồi khoảng cách khá xa, bọn chúng lại nói nhanh tôi nghe không được rõ lắm, nhưng hình như chúng chẳng nói được điều gì tốt đẹp cả.

Lương Tổ Khanh gật đầu:

- Vậy thì đúng rồi...

Còn Diệp Lệ Nhân thì không nhận được từ lâu rồi:

- Đi nào, chúng ta mau đến đồn làm chứng chuyện này là do mấy tên Nhật kia gây sự. Như vậy thì không phải bọn họ sẽ thả người sao? Diệp Lệ Nhân suy nghĩ khá đơn giản nên được sự đồng tình của bọn Dương Hân. Lương Tổ Khanh tiến lại thuyết phục Thiệu Hiểu Nhung đi làm chứng giúp. Thiệu Hiểu Nhung suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý. Thế là mấy cô gái cùng hùng hổ kéo đến đồn cảnh sát chuẩn bị mời Trần Tuấn Long ra.

Sau khi dẫn Trần Tuấn Long về đồn, hai người cảnh sát kia bắt đầu ghi chép lời khai của hắn và Lưu Kính Đào. Trần Tuấn Long thuật lại đúng như những gì đã xảy ra, hắn đặc biệt nhấn mạnh việc đối phương đã động thủ trước còn hắn chỉ là tự vệ mà thôi. Người cảnh sát kia chỉ ghi chép chứ không có ý kiến gì. Chuyện như vậy với anh ta chỉ là chuyện nhỏ, những chuyện thế này thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Trong đồn vốn đã ít người, nếu ngày nào cũng tắt bật mấy chuyện nhỏ nhặt này thì chắc họ chết mất. Nhưng tên Lưu Kính Đào kia lại nói thành ra chuyện vô cùng nghiêm trọng, cái gì mà bạn bè quốc tế, cái gì mà bị thương đến phải vào viện. Cũng là khi nghe nói có người vào viện thì cảnh sát mới quan tâm, chứ họ đâu có phải ăn no rồi rồi hỏi.

Sau khi ghi xong lời khai của Trần Tuấn Long, người cảnh sát gấp sổ lại, gõ gõ bút rồi lạnh lùng nói với Trần Tuấn Long:

- Được rồi, cậu đợi ở đây một lát, chúng tôi phải đối chiếu lời khai của hai người.

Anh ta cũng không có ấn tượng gì tốt với Trần Tuấn Long. Con người Trần Tuấn Long hắn khá lạnh lùng, vừa rồi khi về đồn hắn cũng có biểu hiện không tôn trọng cảnh sát. Nhưng người cảnh sát kia biết, theo như những gì Trần Tuấn Long nói thì đây đúng là chuyện nhỏ nhặt, chỉ một quả dấm một củ dái thì có thể gây ra chuyện gì chứ? Anh ta cũng không để tâm lắm rồi đi tìm đồng nghiệp, không biết bên đó tình hình thế nào.

Khi người cảnh sát ra khỏi, Trần Tuấn Long mới quan sát kỹ căn phòng. Căn phòng này không lớn, chỉ có một cái bàn dài và hai cái ghế dựa, cửa sổ có song sắt. Khiến Trần Tuấn Long chú ý là sát tường có một cái ghế dựa dài, trên tường có một đường ống dẫn nước bằng kim loại, có lẽ là cho phạm nhân dùng. Trần Tuấn Long đi đi lại lại trong phòng, hắn không lạ lẫm gì với môi trường trong đồn cảnh sát. Hồi nhỏ khi đi lang thang hắn đã là khách thường xuyên của đồn cảnh sát rồi. Hồi đó hắn vẫn chưa được chọn vào huấn luyện trong trại sát thủ. Ngày nào cũng đấu tranh giành giật để sinh tồn. Bất giác Trần Tuấn Long thở dài, cuộc đời là vậy, nhiều lúc có những chuyện sẽ thay đổi cả vận mệnh của bạn, cũng thay đổi cả cuộc đời bạn.

Khi Trần Tuấn Long đang tựa cửa sổ suy nghĩ thì két một tiếng, cánh cửa được mở ra, bên ngoài có một người bước vào. Trần Tuấn Long vừa quay đầu lại vừa nói:

- Thế nào, bao giờ thì tôi có thể về?

Đến khi nhìn rõ được mặt người bước vào thì không khỏi thấy kỳ quái:

- Ủa...sao lại là cô?

Trước mặt Trần Tuấn Long lúc này là một nữ cảnh sát dung mạo xinh đẹp, tư thế hiên ngang, cô chính là Thái Chiêu Dung, người đã từng đến tìm Trần Tuấn Long ở trường để điều tra vụ án. Lúc này cô đang mặc trên người bộ cảnh phục nghiêm trang, rất có khí thế.

Thái Thiệu anh thấy vẻ ngạc nhiên của Trần Tuấn Long chỉ khẽ cười lạnh, đặt tập tài liệu bộp xuống bàn rồi ngồi xuống, ra ý bảo Trần Tuấn Long ngồi xuống phía đối diện để cô thẩm vấn.

Trần Tuấn Long nhướn mày, gờ lại đôi hoa khôi cảnh sát đến hỏi hắn, xem ra sự việc khác hẳn rồi. Ít nhất thì giờ không phải đối mặt với nam cảnh sát mặt mày cứng nhắc kia, có cô cảnh sát xinh đẹp cùng nói chuyện cũng được, thế là hắn mỉm cười ngồi xuống.

Thái Thiệu Dung nói với chất giọng lạnh lùng gần như không còn tình người nói:

- Chào anh, cảnh sát vừa ghi lời khai của anh có việc phải ra ngoài nên giờ tôi thay.

Thái Chiêu Dung ngừng một chút rồi nói:

- Xin anh cho biết tên, tuổi, đơn vị công tác?

Trần Tuấn Long cười:

- Chẳng phải anh cảnh sát lúc này đã ghi chép xong hết rồi hay sao? Giờ vẫn phải làm nữa à?

Thái Thiệu Dung chau mày, trầm giọng nói:

- Đây là quy tắc, xin hãy trả lời câu hỏi của tôi!

Giọng nói đó có sự uy nghiêm khiến người khác không thể không nghe theo. Nhưng rất đáng tiếc người cô gặp tối nay lại là Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long chẳng tỏ ra sợ hãi, cũng chẳng coi việc hỏi cung này là gì, tay phải hắn gác lên cái tựa phía sau, hắn ngồi bắt chéo chân rồi nhàn nhả nói:

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô là sếp Thái phải không. Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi mà, không phải mới đó mà cô đã quên mất tôi rồi đấy chứ, sếp Thái?

Trần Tuấn Long đối với Thái Thiệu Dung chẳng chút khách khí. Thái Thiệu Dung tức giận, tên Trần Tuấn Long này đúng là khó nhằn.

- Đề nghị anh nghiêm túc một chút, xin hãy ngồi thẳng người lên! Anh nói xem, chuyện tối nay anh đánh người rồi cuộc là thế nào?

Thái Thiệu Dung nổi giận, liền chụp cho Trần Tuấn Long cái mũ to đó. Thì ra hai cảnh sát ban này nhận được báo án nên phải ra ngoài, thế là giao việc hỏi cung Trần Tuấn Long cho Thái Thiệu Dung đang trực ban. Vốn chỉ là chuyện nhỏ nhưng khi nhìn thấy tên Trần Tuấn Long thì Thái Thiệu Dung cảm thấy cơ hội phục thù đã tới.

Trần Tuấn Long cũng chẳng nghĩ nhiều, liền nói lại một lần nữa. Thái Thiệu Dung nghe xong thì cau mày, người khác không biết sức tấn công của Trần Tuấn Long chứ cô thì rất rõ. Trước đây cô đã từng điều tra Trần Tuấn Long nên biết khả năng đấu tay đôi của Trần Tuấn Long rất tốt. Bản thân cũng là một cao thủ nên cô biết uy lực của một quả đấm một cú đá của Trần Tuấn Long.

Thái Thiệu Dung gật đầu hừ một tiếng rồi nói:

- Chả trách, Trần Tuấn Long, với thân thủ của anh, tôi thấy chuyện hôm nay anh đánh người là không còn gì nghi ngờ nữa.

Trần Tuấn Long cười:

- Thừa sếp Thái, thế sao cô không nhắc đến việc là họ khiêu khích trước.

- Khiêu khích? Khiêu khích cái gì?

Thái Thiệu Dung vừa rồi chỉ nghe Trần Tuấn Long nói tên Nhật kia dùng đập cuộn giấy vào hấn. Trần Tuấn Long thấy Thái Thiệu Dung hỏi, nghĩ một lát rồi kể việc tên người Nhật kia sỉ nhục mấy cô gái.

Thái Thiệu Dung nói:

- Chà, thật không ngờ anh cũng rất trọng nghĩa đấy! Lần trước như thế, lần này cũng vậy.

Trần Tuấn Long mặt dày nói:

- Đương nhiên rồi, trước nay tôi luôn bênh vực kẻ yếu.

Thái Thiệu Dung đập bàn quát lớn:

- Trần Tuấn Long anh giỏi lắm, còn dám giảo biện! Rõ ràng anh biết người Nhật Bản kia không phải đối thủ của mình nhưng vẫn cố tình làm thế chứ gì. Anh nói mấy người Nhật đó nói lời sỉ nhục bạn anh, có chứng cứ gì không?

- Ài, sếp Thái, cô đang điều tra chân tướng sự việc hay cố ý gây khó dễ cho tôi thế?

Trần Tuấn Long biện hộ:

- Tôi nói cho cô biết nhé, tôi không phải loại người dễ động vào đâu, cô cẩn thận chút đi.

Thái Thiệu Dung không hề sợ hãi:

- Sao, giờ lại uy hiếp cả cảnh sát hả, Trần Tuấn Long? Anh cũng to gan lớn mật gớm nhỉ?

Thái Thiệu Dung nhớ lại chuyện bị Trần Tuấn Long giằng cọt lại càng tức giận.

Trần Tuấn Long đặt cả hai tay lên bàn, chỉ cười lạnh lùng nhìn. Thái Thiệu Dung bị hấn nhìn đến nhột nhột, cũng trừng mắt nhìn lại hấn. Cuộc nói chuyện giữa hai người rơi vào bế tắc.

Đúng lúc ấy vang lên tiếng gõ cửa, Thái Thiệu Dung hừ một tiếng rồi quay ra mở cửa. Người đi vào có dáng dấp của lãnh đạo, nhìn Trần Tuấn Long một cái rồi người đó thì thầm với Thái Thiệu Dung, sau đó lại đóng cửa đi ra.

Thái Thiệu Dung quay lại bàn nhưng không ngồi xuống, chỉ cầm cuốn sổ ghi chép lên rồi lạnh lùng nói với Trần Tuấn Long:

- Coi như hôm nay anh gặp may. Giờ anh có thể đi rồi.

- Ồ, chuyện là sao vậy sếp Thái?

Trần Tuấn Long vẫn ra vẻ ung dung không biểu hiện vui mừng vì được phóng thích, cứ như điều đó là đương nhiên vậy.

Thái Chiêu Dung bắt lực quay người đi ra khỏi phòng. Khi đứng ở cửa cô mới quay đầu lại nói với Trần Tuấn Long:

- Nếu không phải có người làm chứng cho anh thì tôi e tối nay anh phải ở đây qua đêm rồi, hừ...

- Nói rồi cô đẩy cửa đi ra.

Trần Tuấn Long lắc đầu cười mỉm, cô cảnh sát này làm việc quá theo cảm tính thì phải. Rồi hắn đứng dậy ra khỏi phòng thăm vấn. Hắn vừa bước ra, mặc cho bên cạnh còn có người, Dương Hân lao đến, gần như phát khóc nói:

- A Long, anh có sao không? Họ... họ không đánh anh đấy chứ?

Trần Tuấn Long chưa kịp trả lời thì bên cạnh có người hừ một tiếng, tất cả nghiêng đầu nhìn, thì ra là Thái Chiêu Dung đang viết gì đó ở quầy đón tiếp. Có lẽ là không hài lòng với lời của Dương Hân nên Thái Chiêu Dung nói:

- Nay cô gì đó, cô nói cũng phải chú ý một chút. Cái gì mà tra tấn bức cung, vừa rồi tôi chỉ thăm vấn Trần Tuấn Long, anh ta chẳng bị rụng một sợi lông nào cả. Cô không biết thì đừng có nói linh tinh.

Nhìn cô cảnh sát xinh đẹp vừa mới lên tiếng, Dương Hân vốn đã hơi bức mình, định nổi điên lên thì bị Trần Tuấn Long kéo lại. Hắn chỉ nói:

- Dương Hân, với loại người không biết nói lý thì chúng ta không cần phải để ý làm gì.

Rất rõ ràng, Trần Tuấn Long muốn nói đến Thái Chiêu Dung.

- Anh...anh...

Thái Chiêu Dung bị Trần Tuấn Long chọc tức đến không ngôn từ nào có thể diễn tả nổi. Dương Hân kéo tay Trần Tuấn Long rồi bấu môi với Thái Chiêu Dung:

- Đúng vậy, người như thế chúng ta không cần để ý, nào đi thôi.

Thái Chiêu Dung chỉ biết trừng mắt nhìn hội Trần Tuấn Long rồi đi chứ không thể làm gì được hắn.

Hội Trần Tuấn Long vừa ra thì tên Lưu Kính Đào hậm hực đi ra, hắn liếc về phía Trần Tuấn Long. Trần Tuấn Long cười lạnh nhìn chằm chằm vào hắn, tên khốn kiếp, tên Hán gian. Xem ra tối nay phải dạy cho hắn một bài học mới được. Từ trước tới nay nguyên tắc làm người của Trần Tuấn Long là kẻ khác động vào hắn thì chắc chắn hắn phải động lại, huống chi lần này Lưu Kính Đào lại dám trèo lên đầu lên cổ hắn. Vì thế hắn trừng mắt nhìn Lưu Kính Đào khiến tên đó sợ sệt đi vòng qua rồi chạy bán như bán mạng.

Nhìn Lưu Kính Đào chạy trốn, Trần Tuấn Long hừ mũi, tránh được vò dũa nhưng không thoát được vò dũa đầu. Đợi lát tao sẽ giải quyết bọn mày. Lúc này Trần Tuấn Long đã có chủ ý. Những kẻ dám gây vào Trần Tuấn Long chẳng ai là có kết quả tốt đẹp. Từ trước tới nay ý thức báo thù của Trần Tuấn Long luôn rất mạnh, huống hồ giờ hắn hành sự chẳng quan tâm đến điều gì, cứ thích là hắn làm.

Tên Lưu Kính Đào đi rồi Trần Tuấn Long mới nhận ra đi cùng mấy người Dương Hân còn có Lương Tổ Khanh và Diệp Lệ Nhân, đứng cạnh họ còn có một người đàn ông, hình như ban nãy ngồi cùng bàn với họ. Trần Tuấn Long hỏi mới biết, thì ra hôm nay nhờ có người bạn tên Thiệu Hiếu Nhung này kịp thời đến làm chứng thì Trần Tuấn Long mới không gặp rắc rối.

Thế là Trần Tuấn Long cảm ơn, Thiệu Hiếu Nhung cũng rất khiêm tốn nói chỉ là chuyện nhỏ, huống hồ trình báo đúng sự thật với cảnh sát là nghĩa vụ của công dân. Anh ta còn tỏ ý khâm phục Trần Tuấn Long đã đứng ra dạy cho mấy tên người Nhật kia một bài học. Tất cả cùng cười vui vẻ, chuyện tối nay lúc này mới kết thúc.

Trần Tuấn Long và hội của Lương Tổ Khanh trở về đến Hoàng Cầm Kí nơi họ vừa ăn bữa đêm thì mới chia tay. Trần Tuấn Long vốn định lấy xe đưa họ về nhưng Lương Tổ Khanh nói họ từ về cũng được. Trần Tuấn Long cũng không miễn cưỡng, lái xe chờ hội Dương Hân về Hải Đào Hiên.

Còn Kim Ngọc Châu bảo hành lý đồ đạc còn ở chỗ nhà khách, phòng cũng đã đặt rồi, cô cũng không muốn ở tại Hải Đào Hiên. Dương Hân giữ một chút rồi cũng theo ý Kim Ngọc Châu.

Trần Tuấn Long đưa Kim Ngọc Châu về nhà khách. Cô ngượng ngùng còn tưởng Trần Tuấn Long sẽ ở lại, nhưng hắn cười nói phải về làm chút việc, rất nhanh sẽ quay lại. Kim Ngọc Châu hơi thất vọng, ngại không nói ra nhưng biểu hiện quá rõ ràng. Trần Tuấn Long cười, cúi xuống hôn nhẹ lên má cô rồi nói:

- Yên tâm A Châu, lát nữa anh quay lại. Hà hà...

Tiếng cười dâm dăng đó khiến Kim Ngọc Châu đỏ mặt chạy mất.

Trần Tuấn Long lắc đầu cười rồi quay người rời đi. Vừa ra khỏi phòng thì sắc mặt Trần Tuấn Long tối sầm lại. Quay quay chiếc chìa khóa xe trong tay, hắn cười lạnh vài tiếng, vừa đi vừa lấy di động ra gọi cho Sơn Kê.

Lão đại có việc thì thủ hạ phải làm. Nghe Trần Tuấn Long chỉ danh “Phong Dao” đi làm việc, thế là Sơn Kê lập tức đi sắp xếp. Cũng không biết tối nay lão đại muốn làm chuyện đại sự gì mà còn đặc biệt căn dặn phải chia tất cả người ra bốn xe, dù sao thì Sơn Kê vẫn làm đúng như đã được dặn.

Khi Phong Dao dẫn theo 8 thủ hạ đến địa điểm gần đại học Bắc Kinh mà Trần Tuấn Long đã dặn, Trần Tuấn Long ngồi vào xe của Phong Dao, Phong Dao hỏi:

- Lão đại, hôm nay anh muốn làm gì?
- Rất đơn giản, giúp anh dọn dẹp một vài tên.

Trần Tuấn Long gác tay trên cửa sổ xe lạnh lùng nói. Phong Dao gật đầu, chỉ là đánh người thôi, chuyện nhỏ. Sau đó tất cả theo Trần Tuấn Long vào đứng chờ ở cửa ký túc xá.

Từ sau vụ bắt cóc Chu Tư Mai lần trước, công tác bảo an của đại học Bắc Kinh đã nghiêm ngặt hơn nhiều, đặc biệt là với những loại xe hạng trung thì càng kiểm tra kỹ, nhưng những loại xe con cao cấp thì có thể ra vào thoải mái. Hôm nay bọn Phong Dao toàn lái loại nhỏ như Audi hay Passat hơn nữa cũng chia hai nhóm nên không gây chú ý.

Sau khi vào trong, mấy người đứng ở đó rồi Trần Tuấn Long hỏi Phong Dao:

- Phong Dao, gần đây ở “công ty” làm thế nào?
- Cũng được, lão đại.

Dường như Phong Dao rất ít nói, nói chuyện luôn rất kiệm lời.

- Ừm...

Trần Tuấn Long ngồi thẳng người dậy, quan sát kỹ Phong Dao, cơ thể hắn khá săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, dáng người cũng gần như Trần Tuấn Long, khả năng đánh tay đôi có lẽ cũng rất tốt. Trần Tuấn Long cười:

- Bớt được rất nhiều chuyện đánh đấm giết chóc, các cậu cũng nhàn hạ hơn nhiều nhỉ?
- Đúng vậy.

Phong Dao cũng ngoảnh lại cười với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long hơi trầm tư một lát rồi bỗng nhớ đến một chuyện, mấy hôm tới sẽ có tin tức của Chương Nguyên Thông. Nếu hắn dọn được đường ở Nam Mỹ thì Trần Tuấn Long hẳn phải đi rồi. Khi sang bên đó cũng phải đưa theo vài người mới được. Phong Dao này cũng được, đến lúc đó gọi hắn theo. Quyết định xong Trần Tuấn Long nói:

- Phong Dao, mấy ngày nữa tôi phải đi xa một chuyến, cậu và Đồng Hồ đi cùng tôi. Ngày mai sẽ bảo Sơn Kê làm hộ chiếu cho cậu. Có lẽ cậu ta quen người có thể làm được.
- Vâng, lão đại, tôi biết rồi.

Phong Dao trả lời cũng dứt khoát, ngắn gọn như vậy.

Hai người nói chuyện một lúc thì Trần Tuấn Long nhìn thấy Lưu Kính Đào và ba tên người Nhật ngồi taxi về. Xem ra tới nơi chờ cũng không uổng phí thời gian. Trần Tuấn Long ra hiệu cho Phong Dao chú ý, Phong Dao gật đầu rồi vẫy tay, mấy thủ hạ liền đi theo hắn.

Lưu Kính Đào vừa trả xong tiền xe, chưa đi được mấy bước thì bị bọn Phong Dao bắt tóm từ phía sau. Chúng còn chưa hiểu ra chuyện gì thì tay đã bị bẻ gập ra sau rồi bị ấn vào xe, sau đó bọn Phong Dao huyết sáo lái xe đi. Cả quá trình không mất đến một phút, nhanh gọn dứt khoát, những người xung quanh đương nhiên chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì bọn Trần Tuấn Long đã rút êm rồi.

Ra khỏi trường, Trần Tuấn Long bảo Phong Dao dừng xe ở gần chỗ nhà khách rồi hắn xuống xe. Trần Tuấn Long cũng không nói nhiều, chỉ bảo Phong Dao hãy dạy cho mấy tên kia một bài học thích đáng, chỉ cần không đánh chết người là được, muốn làm gì thì làm. Với tên Hán gian Lưu Kính Đào, Trần Tuấn Long dặn phải “chăm sóc” hắn đặc biệt một chút. Phong Dao nhận lệnh, cùng thủ hạ giải bọn Lưu Kính Đào ra khỏi thành phố.

Trong một kho hàng bí mật của Ngũ Hồ Bang cũ, hiện là của Phi Long Bang, bên ngoài thành phố, sau khi bắt tới bọn Lưu Kính Đào đến đây, Phong Dao đã chăm sóc đặc biệt cho Lưu Kính Đào và ba tên con lợn Nhật theo lời của Trần Tuấn Long. Quá trình thế nào Trần Tuấn Long không quan tâm, chỉ là vào hôm sau hắn được biết là đại học Bắc Kinh lại bị bắt cóc. Nhưng lần này là bốn thanh niên bị người ta bắt đi đánh cho một trận tơi bời, cuối cùng sáng sớm bị ném ở một bãi rác gần đó trong tình trạng trần như nhộng. Nghe nói có ba người là lưu học sinh Nhật. Thế là cảnh sát khu vực lại phải đau đầu vì chuyện này rồi.

Làm xong việc, Trần Tuấn Long gõ cửa phòng Kim Ngọc Châu. Khi cô ra mở cửa thì hắn bá đạo ôm chặt lấy cô rồi đóng cửa lại.

Tiếp đó là nụ hôn nóng bỏng được đặt lên môi Kim Ngọc Châu. Ban đầu cô còn có chút ngượng ngùng, không thể thích ứng được với sự mãnh liệt của Trần Tuấn Long. Tối qua khi bắt đầu thì vẫn là cô nửa chủ động, giờ đến lượt Trần Tuấn Long chủ động rồi.

Trần Tuấn Long biết không còn nhiều thời gian ở bên Kim Ngọc Châu, tối mai là cô lên tàu hỏa đi rồi. Đương nhiên Trần Tuấn Long sẽ không bỏ phí

thời gian quý báu này, vì thế vừa vào là hắn không nói nhiều, bắt đầu “khởi động” với Kim Ngọc Châu luôn. Trần Tuấn Long kéo nụ hôn từ cổ Kim Ngọc Châu xuống dần phía dưới, cùng với việc đó, quần áo của hai người cũng rơi dần xuống đất.

Khi Trần Tuấn Long đỡ Kim Ngọc Châu cùng nằm xuống trong tình trạng không một mảnh vải che thân, hắn nằm lên người Kim Ngọc Châu, ngắm nhìn cô gái xinh đẹp phía dưới mình, mỉm cười nói:

- A Châu, có thể tối nay sẽ thú vị hơn cả tối qua đó. Em có thích không?

Lúc này Kim Ngọc Châu đã mặt đỏ đến mang tai, hưng phấn đến không chịu nổi nữa rồi, cô chỉ khẽ gật đầu. Trần Tuấn Long cười, ép cả người tới, khi hắn đã hoàn toàn vào được bên trong. Kim Ngọc Châu rên lên đầy thỏa mãn rồi ôm chặt lấy Trần Tuấn Long.

Giờ cô chỉ mong muốn đêm nay sẽ không bao giờ chấm dứt.

Sáng hôm sau mở mắt ra, Trần Tuấn Long vươn người thỏa mãn, nhìn sang Kim Ngọc Châu vẫn đang say ngủ bên cạnh, Trần Tuấn Long không được mà cười ngọt ngào. Kim Ngọc Châu, người đứng như tên, cơ thể mềm mại, trắng trẻo như ngọc thật hoàn hảo không tí vết. Trần Tuấn Long cảm thấy mình vô cùng may mắn vì đã có được Kim Ngọc Châu, nhưng hắn cảm thấy lúc này hắn có cả trách nhiệm với cô gái xinh đẹp lương thiện này.

Rời khỏi giường, Trần Tuấn Long để trần phía trên cơ thể ra cửa sổ giãn gân cốt. Lần nào Trần Tuấn Long cũng có được sự thỏa mãn và giải thoát từ những cuộc mây mưa tình ái. Có lẽ với hắn, niềm khoái lạc đó có thể tạm thời giúp hắn quên đi một số việc, thế nên hắn không bao giờ thấy chán.

Trần Tuấn Long bắt đầu nghĩ liệu có phải hắn đa tình quá rồi không, không có cuộc sống đầy biến động, không có sự tàn khốc của cuộc chiến sinh tồn, Trần Tuấn Long thật sự hy vọng mình hoàn toàn có được mọi thứ tốt đẹp như bây giờ. Hắn sẽ cố gắng. Nhưng có lúc hắn lại nghĩ, yêu cầu của Thất Thất với hắn rốt cuộc là đúng hay sai. Người ta thật sự có thể quên đi quá khứ của mình sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Tuấn Long lại nhói đau, hắn lắc đầu cố vứt hết những điều đó ra khỏi đầu.

Khi hắn đang đứng cảm khái ở cửa sổ, Kim Ngọc Châu mất đi chỗ dựa lật người, vươn tay ra nhưng không thấy Trần Tuấn Long ở bên cạnh thì lập tức tỉnh dậy. Trần Tuấn Long mỉm cười, từ cửa sổ tiến lại đè lên người Kim Ngọc Châu, hôn lên trán rồi khẽ nhéo cằm cô nói:

- Chào em, A Châu, dậy rồi đấy à?

Kim Ngọc Châu còn đang mơ màng, dùng hai tay ngồi dậy, khẽ gật đầu cười rồi vòng hai tay qua cổ Trần Tuấn Long tiến tới hôn hắn. Chiếc chăn chỉ che một bên bầu ngực còn bên kia đang bị tay phải của Trần Tuấn Long đùa giỡn. Chỉ lát sau cổ họng Kim Ngọc Châu đã phát ra tiếng rên rỉ đầy gọi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 98: Sinh Nhật Của Tiểu Mẫn.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, tối qua nghĩ có lẽ một thời gian sẽ không được gặp Trần Tuấn Long nên hai người đã yêu đến trời đất điên đảo. Giờ mới sáng sớm, lẽ nào Trần Tuấn Long lại muốn nữa rồi? Kim Ngọc Châu lo lắng nghĩ, tối qua quả thật Trần Tuấn Long quá mạnh mẽ. Chả trách mà hắn có Dương Hân rồi vẫn muốn Quách Uyển Tây, mà giờ lại có cả Kim Ngọc Châu nữa. Hắn, thật sự là quá xấu xa!

Nhưng tiếc là lần này Kim Ngọc Châu đã nhầm. Trần Tuấn Long âu yếm một lúc là thả cô ra rồi ngồi thẳng dậy. Được giải phóng nhưng Kim Ngọc Châu lại cảm thấy cô cùng hụt hẫng, nếu được sao lại không làm thêm một lần chứ? Kim Ngọc Châu đầy mong chờ nghĩ. Trần Tuấn Long đứng dậy rồi quay lại nói:

- A Châu, lát nữa chúng ta đi đâu chơi đây?

Thì ra Trần Tuấn Long nghĩ tối nay là Kim Ngọc Châu phải đi rồi nên muốn ở bên cô nhiều hơn một chút. Nhưng Kim Ngọc Châu lại kéo chăn lên che người, mãi mới lên tiếng:

- Thế... A Long, hôm nay anh không phải lên lớp à?

Trần Tuấn Long nhéo nhéo mũi Kim Ngọc Châu, cười nói:

- Nếu ngày nào cũng được ở cùng tiểu mỹ nhân Châu Châu thì ngày nào anh cũng không đi học là được rồi, ha ha...

Kim Ngọc Châu đỏ mặt nhưng vẫn cảm thấy vui vì lời nói đùa đó của Trần Tuấn Long. Ít nhất thì cô biết Trần Tuấn Long thật sự yêu mình.

Đội Kim Ngọc Châu rửa mặt chải đầu xong xuôi thì Trần Tuấn Long đã về Hiền Đào Viên lái chiếc Veyron tới đưa cô đến một nhà hàng phong cách Quảng Đông để uống trà sáng.

Kim Ngọc Châu biết Trần Tuấn Long là người Quảng Đông, mà quê hương Giang Tây của cô cũng rất gần Quảng Đông, ở đó cũng có rất nhiều nhà hàng khách sạn mang phong vị Quảng Đông, nhưng cô chưa bao giờ thưởng thức cái gọi là trà sáng. Nhà hàng mà Trần Tuấn Long đưa cô đến rất sang trọng, hao người ở đây ăn uống nói chuyện hết cả buổi sáng, qua đó cũng hiểu được nhiều điều về nhau hơn.

Kim Ngọc Châu nhờ vậy biết được Trần Tuấn Long là cô nhi, nhưng hần chỉ cười cho qua câu hỏi vì sao hần lại nhiều tiền như vậy. Khi biết nhà Kim Ngọc Châu còn có cha mẹ thì Trần Tuấn Long nói muốn đưa Kim Ngọc Châu đi mua quà để cô về hiếu kính với các cụ. Kim Ngọc Châu vốn không đồng ý nhưng cô không lay chuyển được Trần Tuấn Long. Cô biết Trần Tuấn Long mà đã rat ay thì lại tiêu pha phung phí, trước đó cô đã được chứng kiến rồi.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Kim Ngọc Châu và Dương Hân chính là Kim Ngọc Châu khá dễ hài lòng. Có được tình yêu của Trần Tuấn Long là cô đã rất vui rồi. Cô biết Trần Tuấn Long có Dương Hân và Quách Uyển Tây, cô chỉ là người đến sau nhưng cô cũng có mối quan hệ tốt với họ. Dương Hân và Quách Uyển Tây không nói gì việc cô chen chân vào thì đương nhiên cô cũng chẳng thể có ý kiến gì với sự đa tình của Trần Tuấn Long.

Điều mà Kim Ngọc Châu quan tâm nhất hiện giờ chính là sau này liệu cô có được ở bên cạnh Trần Tuấn Long nữa không? Dù sao thì Trần Tuấn Long cũng đã nói hần sẽ tận dụng các mối quan hệ để chuyển cô từ Đại học Triết Giang về Đại học Bắc Kinh. Kim Ngọc Châu tin Trần Tuấn Long có khả năng làm việc đó, điều cô lo lắng là không biết phải giải thích thế nào với cha mẹ. Chuyện này kể ra cũng khó tin, cô chỉ tham gia một cuộc thi hát quy mô lớn mà giành được quán quân, còn có cả bạn trai.

Ăn xong điểm tâm sáng, Trần Tuấn Long đưa Kim Ngọc Châu đi dạo chơi khắp nơi, nói là muốn mua quà cho cha mẹ cô. Quả thực Trần Tuấn Long cũng rất có lòng, vì Dương Hân và Quách Uyển Tây đã ở bên hần lâu như vậy rồi nhưng cũng ít khi kể chuyện về gia đình. Vì thế khi Kim Ngọc Châu nói cha mẹ rất ủng hộ cô tham dự cuộc thi lần này, Trần Tuấn Long cảm thấy đây là duyên phận. Kim Ngọc Châu từng nói, khi cô được đến Bắc Kinh thì chung kết, nghĩ đến tiền đi đường và một số chi phí liên quan khác nữa, cô vốn đã định từ bỏ nhưng nhờ mẹ cô ủng hộ hết mình, dùng một nửa số tiền chi tiêu của gia đình trong một tháng để cho Kim Ngọc Châu, rồi còn hỏi vay người thân, bạn bè, hàng xóm láng giềng nữa. Với hoàn cảnh không mấy khá giả, mẹ thì nghỉ làm, công ty của cha làm ăn không được tốt lắm, có được sự ủng hộ lớn như vậy đã là rất đáng quý.

Vì thế Trần Tuấn Long nói thế nào cũng muốn tặng các cụ một chút đồ. Biết sức khỏe họ không được tốt, Trần Tuấn Long mua rất nhiều đồ tẩm bổ như nhân sâm, nhung hươu, khiến Kim Ngọc Châu vô cùng lo lắng. Cô nói vẫn chưa muốn để cha mẹ biết chuyện giữa cô và Trần Tuấn Long. Hần mua nhiều đồ đắt thế này, hai cụ hỏi thì biết làm sao.

Trần Tuấn Long hơi khựng lại rồi cười nói:

- Không phải em được 5 vạn tiền thưởng sao? Cứ nói là em mua bằng số tiền đó là được mà.

Kim Ngọc Châu đo mặt, ngập ngừng nói:

- Số tiền đó...số tiền đó em còn đưa mẹ giữ nữa.

Trần Tuấn Long nghe thế liền bật cười ha ha. Kim Ngọc Châu then thùng:

- Sao chứ, đó là số tiền đầu tiên em tự kiếm được, đương nhiên phải đưa cho mẹ rồi.

Đoạn sau cô nói còn có phần tự hào. Với cô năm vạn là một con số không hề nhỏ chút nào.

Trần Tuấn Long gật đầu liên hồi, nhưn mảy rồi mỉm cười nói:

- Đương nhiên rồi, nhưng A Châu à, em có ông chồng tốt như anh đây mà còn sợ sau này không có tiền tiêu sao, ha ha...

Kim Ngọc Châu đánh liên tục vào người Trần Tuấn Long, rồi hừ một tiếng rồi nói:

- Em không thể tiêu tiền của anh. Của anh là của anh, của em là của em. Sau này em tiêu tiền mà mình kiếm được, chúng ta phải cái gì cái gì đó sòng phẳng.

Trần Tuấn Long nghe rồi rất cảm động, hần cười:

- Là “tiền bạc phân minh, ái tình sòng phẳng”. A Châu à, em đúng là người phụ nữ mẫu mực của thời đại mới đây. Xem ra Dương Hân bọn họ phải học tập em rồi. Anh thật khâm phục em.

Kim Ngọc Châu bị lời của Trần Tuấn Long làm cho đỏ mặt, xem ra miệng lưỡi Kim Ngọc Châu không thể đấu lại được với Trần Tuấn Long. Có điều bị Kim Ngọc Châu nói như thế, về sau Trần Tuấn Long cũng không vung tay tiêu tiền nữa. Mỗi khi thích một món đồ nào là hần hỏi ý kiến Kim Ngọc Châu trước, cô đồng ý thì mới mua. Nhưng dù vậy, sau một buổi chiều họ đã mua lượng đồ nhét đầy cả xe, bao gồm cả quần áo trang sức Trần Tuấn Long mua cho Kim Ngọc Châu và quà cho cha mẹ cô.

Coi như là Trần Tuấn Long và Kim Ngọc Châu đã Happy cả một ngày, còn cô cảnh sát Thái Thiệu Dung thì lại bận rộn cả một ngày. Tối hôm qua, trong khu vực lại xảy ra một vụ bắt cóc trong trường học, đối tượng bị bắt là bốn sinh viên. Họ bị bắt, bị đánh một trận rồi bị lột sạch quần áo vứt ở gần

trường. Mấy người này bị đánh trọng thương thì nên phối hợp điều tra mới đúng, nhưng họ lại kiên quyết không chịu báo án. Nội tình liên quan đến ba lưu học sinh Nhật Bản, khổ chủ đều không báo án thì cảnh sát đương nhiên vui vẻ vì bớt được việc, có điều tối qua lại gặp phải Thái Thiệu Dung trực ban, một người khá cứng rắn, cô kiên quyết muốn tiến hành điều tra.

Cái chính là Thái Thiệu Dung nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Trần Tuấn Long. Vì bị đánh hôm qua chính là mấy người đã có xung đột với Trần Tuấn Long trước đó, rõ ràng là họ bị Trần Tuấn Long báo thù. Thái Thiệu Dung không cho rằng trên đời lại có chuyện trùng hợp đến mức đó.

Sau khi trình bày lại sự việc với đội trưởng Trình Bách Duy thì anh ta lại chẳng để tâm. Đầu tiên, người bị đánh là lưu học sinh Nhật Bản, cái này liên quan đến vấn đề ngoại giao, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Thứ hai đương sự không muốn báo án, có ai lại muốn làm việc chẳng có lợi lộc gì? Giống như vụ bắt cóc lần trước, đằng sau còn có một ông chủ lắm tiền, bắt được hung thủ còn được bồi dưỡng chút đỉnh. Thái Thiệu Dung đúng là cứng đầu, những người mới tốt nghiệp phần lớn đều như vậy, không biết hòa nhập gì cả. Xem ra không được cho cô ta vào đội cảnh sát hình sự để tránh có ngày cô ta gây chuyện. Không đợi Thái Thiệu Dung báo cáo hết Trình Bách Duy đã thâm có quyết định.

Kết quả là sự việc tối hôm qua đã bị đội trưởng đội cảnh sát hình sự Trình Bách Duy giải quyết như thế, Thái Thiệu Dung chỉ còn cách bực bội một mình.

Đương nhiên là Trần Tuấn Long không biết chuyện đó. Giờ hần đang vội đến tòa nhà Hán Vinh, vừa rồi sau khi đưa Kim Ngọc Châu về Hiền Đào Viên là hần lấy lý do có việc phải đi, Dương Hân và Quách Uyển Tây sắp tan học về rồi. Trần Tuấn Long tính thời gian, Kim Ngọc Châu đi chuyến tàu lúc 8 giờ tối. Giờ hần vẫn có thể đến chứng khoán Dương Quang tìm Liễu Y Y để tìm hiểu về cuộc đàm phán của cô, rồi quay lại cùng ba cô gái hộ Kim Ngọc Châu ăn cơm, có lẽ cũng đủ thời gian.

Trần Tuấn Long nghĩ tối nay phải tiễn Kim Ngọc Châu nên hần lái chiếc Veyron về công viên Minh Châu rồi lên nhà lấy chìa khóa chiếc Mercedes. Vừa mở cửa ra thì hần giật nảy mình. Thì ra cả căn phòng đang được trang trí bởi rất nhiều sợi dây đầy màu sắc, một mình Tiểu Mẫn đang cặm cụi làm gì đó. Thấy Trần Tuấn Long về cô lập tức giấu hết các thứ đang làm ra sau lưng, không hiểu là cô đang làm việc gì.

- Long ca, anh...anh về rồi à?

Tiểu Mẫn đỏ mặt, dường như cô đang muốn che giấu chuyện gì đó. Trần Tuấn Long gật đầu thấy hơi lạ, hần tiến lại nghiêng đầu nhìn ra sau lưng Tiểu Mẫn nhưng cô cười xoay người che đi không cho hần thấy.

Thật ra Trần Tuấn Long chỉ cảm thấy hơi tò mò, thấy cô như vậy thì hần càng thấy lạ. Nhưng lúc này hần không có thời gian chơi trò đoán câu đó với Tiểu Mẫn. Cô đã không muốn cho hần biết thì hần cũng bỏ qua. Thế là hần đi lấy chìa khóa rồi nói với Tiểu Mẫn:

- Sao, em làm gì mà cứ thần thần bí bí thế? Giờ anh phải đi luôn, em không có chuyện gì chứ?

Tiểu Mẫn lắc đầu:

- Không...không có.

Trần Tuấn Long lắc lắc chùm chìa khóa, khẽ nhún mày rồi tiến về phía cửa. Tiểu Mẫn rón rén đi theo sau, thấy hần định đi thật thì vội nói:

- Long ca...Long ca...

Trần Tuấn Long biết là cô sẽ lên tiếng giữ hần lại, Tiểu Mẫn này đúng là lắm chuyện, thế là hần quay lại đánh mặt hỏi:

- Em có việc gì à?

- Tôi...tôi nay anh có về nữa không?

Tiểu Mẫn hiện giờ không biết đã thông minh đáng yêu đến mức nào, cô hiểu chuyện hơn trước nhiều rồi, xem ra Tiểu Mẫn thật sự đã trưởng thành. Trần Tuấn Long mỉm cười, sắc mặt dịu hơn:

- Vẫn chưa biết, có lẽ anh phải đến công ty.

- Ồ...

Tiểu Mẫn thấy sắc mặt Trần Tuấn Long không phải vô tình nên cũng thờ phào, rồi cầu xin:

- Thế...Long ca, tối nay anh về sớm một chút được không?

- Tại sao lại về sớm?

Trần Tuấn Long biết chắc chắn Tiểu Mẫn có chuyện gì đó giấu mình, dù sao cũng không vội nên hần cứ từ từ hỏi.

- Ừm...

Lương lự mãi rồi Tiểu Mẫn mới đỏ mặt nói:

- Hôm nay... hôm nay là sinh nhật của người ta. Người ta muốn tối nay Long ca... có thể cùng người ta.

Nói rồi cô đỏ bừng mặt quay người chạy mất. Lúc đó Trần Tuấn Long mới thấy tay cô đang cầm dây màu trang trí dưới đất. Thì ra là thế, Trần Tuấn Long nhớ là nếu đến sinh nhật thì Tiểu Mẫn tròn 18 tuổi, cô ấy đã là một người phụ nữ rồi.

Thấy cô gái nhanh nhẹn hoạt bát nhưng rất dầm dề vào hân mong chờ buổi sinh nhật như vậy, Trần Tuấn Long gật đầu, xem ra lát nữa phải mua gì đó làm quà cho cô ấy mới được. Trần Tuấn Long cười cười, rồi lại quay chìa khóa theo thói quen và rời khỏi Tinh Long Cư.

Đến Tả Tự Lâu của chứng khoán Dương Quang ở tòa nhà Hán Vinh thì lúc này đã có người làm việc rồi. Quầy lễ tân có một cô gái trẻ đang ngồi, nhìn qua là biết cô chưa đi làm được bao lâu, còn thiếu kinh nghiệm. Thấy Trần Tuấn Long đi thẳng vào trong cô vội đứng dậy ngăn lại:

- Xin lỗi, anh hỏi ai?

Trần Tuấn Long nghe thế chỉ cảm thấy buồn cười, hẳn là ông chủ mà giờ vào công ty lại bị nhân viên của mình kiểm tra. Nhưng cũng không thể trách được, người ta mới đến đương nhiên là không biết hẳn. Làm như vậy cũng là quy định của công ty, thế là Trần Tuấn Long tiến lại quầy lễ tân, đặt tay lên bàn mỉm cười nói:

- Tôi đến tìm tổng giám đốc Liễu, phiền cô thông báo.

Mới hai ngày không đến mà xem ra ở đây đã thay đổi rồi. Tòa nhà văn phòng lớn thế này đã bắt đầu có chút nhân khí rồi, đây là chuyện tốt, Trần Tuấn Long vừa nhìn vừa gật đầu nghĩ.

Cô nhân viên nghe Trần Tuấn Long nói muốn tìm Liễu Y Y thì nói:

- Xin lỗi anh, hôm nay tổng giám đốc Liễu có việc, không có mặt ở văn phòng. Phiền anh đăng kí, để lại tên và số điện thoại. Khi tổng giám đốc về tôi sẽ nói lại, được không?

Tuy cô nhân viên này mới đi làm những dù sao cũng đã được huấn luyện, tiếp đón rất chu đáo.

Thì ra Liễu Y Y không có ở công ty, Trần Tuấn Long lấy điện thoại định gọi nhưng trùng hợp đúng lúc đó điện thoại hắn đổ chuông, là Chương Nguyên Thông, thế là hắn bắt máy.

Chương Nguyên Thông nói đã dọn xong đường ở Nam Mỹ rồi, cuối tuần này sẽ chính thức chào giá heroin. Trần Tuấn Long bảo Chương Nguyên Thông phụ trách tiếp ứng, còn hẳn hai ngày nữa sẽ qua bên đó.

Hai người nói chuyện một lúc rồi ngắt máy. Còn cô nhân viên lễ tân thì đã cầm sổ và bút đợi hắn tiwflâu. Trần Tuấn Long cười, lắc lắc điện thoại nói:

- Tôi nghĩ không cần đăng kí nữa, tự tôi liên hệ với tổng giám đốc Liễu là được rồi, bye bye.

Liễu Y Y lại không có ở công ty, Trần Tuấn Long vừa khởi động xe vừa lắc đầu nghĩ, cứ làm xong việc của mình trước đã vậy. Thế là hắn lái xe đến tổng bộ của “công ty” Phi Long Bang.

Hiện nay trong xã hội đen lưu hành việc gọi hội của mình là công ty. Dù sao Trần Tuấn Long cũng chẳng dính dáng đến những việc quản lí cụ thể nên cũng gọi theo họ. Sau khi thu dọn tàn cuộc của Ngũ Hồ Bang, đặt tổng đà Phi Long Bang ở khu của Cuồng Bưu Tây Hồ Bang trước đây, Sơn Kê mua một tòa nhà khá tốt, tầng một là trò chơi điện tử, tầng hai là khu giải trí, tầng ba là phòng chơi bìa, tầng bốn là khu hát karaoke.

Khi đến rồi Trần Tuấn Long mới biết được sự lớn mạnh của Phi Long Bang. Phía dưới lầu đều là người của hắn ra ra vào vào, có rất nhiều người Trần Tuấn Long không biết. Có điều biết hắn sẽ đến, Sơn Kê đã đợi hắn ở dưới rồi. Bọn đàn em đều đang bàn tán xì xào. Ngay Sơn Kê cũng phải đích thân xuống đón Trần Tuấn Long, không biết người có tên Trần Tuấn Long này là thần thánh phương nào. Thật ra họ không biết cũng khó trách, đã hơn nửa tháng nay Trần Tuấn Long không quan tâm đến việc của Phi Long Bang rồi, hơn nữa hắn cũng đã nói mình sẽ không nhúng tay vào việc quản lí bang, mọi việc giao hết cho Sơn Kê.

Sơn Kê cũng đã không khiến hắn thất vọng. Đại uy Phi Long Bang chiến thắng Ngũ Hồ Bang đã vang dội, khai bang lập phái, thu nhận đệ tử rộng rãi. Nhiều tên côn đồ đường phố cũng đều biết Phi Long Bang là một bang hội lớn, đua nhau gia nhập. Phải biết là ngay nhân vật như Đại Ngốc giờ cũng là một tiểu lão đại độc bá một phương. Quy mô của Phi Long Bang thế nào không nghĩ cũng biết.

Trần Tuấn Long đi đằng trước, Sơn Kê và mấy thủ hạ tâm phúc cung kính đi phía sau, trong thang máy Trần Tuấn Long cười nói:

- Sơn Kê, làm tốt lắm. Nhưng cậu vẫn phải tiếp tục cố gắng hơn nữa đấy.

- Đương nhiên rồi ạ.

Sơn Kê cười nịnh.

- Đây không phải công lao của lão đại sao? Không có sự dẫn dắt của anh thì Phi Long Bang chúng ta sao có thể có ngày hôm nay? Mọi người nói xem có phải không?

Mấy thủ hạ đi theo kia cũng phụ họa theo, Trần Tuấn Long chỉ cười, không nói gì.

Lên đến phòng làm việc, thủ hạ đương nhiên sẽ tự dâng trà lên, Trần Tuấn Long hỏi Sơn Kê về tình hình kinh doanh, Sơn Kê báo cáo một cách chi tiết, nhìn chung thì Phi Long Bang đang dần phát triển rất mạnh.

Điều Trần Tuấn Long khá quan tâm là mối quan hệ giữa Phi Long Bang và hai bang hội lớn là Tân Nghĩa Minh và Hắc Long Hội. Sơn Kê cho biết, cho đến bây giờ thì các bên vẫn rất có hóa khí, không có xung đột gì. Cho dù thỉnh thoảng có xích mích thì cũng được giải quyết ngay từ khi còn manh nha.

Trần Tuấn Long gật đầu rồi hỏi về các công cụ gián điệp công nghệ cao. Sơn Kê nói đã nhập được một bộ thiết bị nghe trộm từ Nga, tốn kém không ít nhưng cũng đáng đồng tiền. Sơn Kê đã lắp nó vào một chiếc xe hàng nhỏ cải trang. Thiết bị này có thể nghe trộm đồng thời năm cuộc điện thoại, bao gồm cả tín hiệu di động, hiện tại đã được chuyên gia phụ trách, đang trong giai đoạn thử nghiệm. Còn cả một số sản phẩm gián điệp khác mà Trần Tuấn Long yêu cầu cũng đã mua về. Trần Tuấn Long nghe xong thì gật đầu hài lòng.

Tiếp đó là nói về chuyến đi Nam Mỹ lần này. Trước đây Trần Tuấn Long đã nói với Sơn Kê là hẳn muốn đưa Đồng Hồ và Phong Dao cùng đi, hẳn hỏi hộ chiếu đã làm xong chưa, Sơn Kê nói hoàn toàn không vấn đề gì. Thì ra Trần Tuấn Long giới thiệu Sơn Kê cho Lý Thế Bằng, Lý Thế Bằng cũng giới thiệu vài thủ hạ đắc lực cho Sơn Kê. Làm hộ chiếu với Sơn Kê mà nói đúng là chuyện vặt. Sơn Kê nói, bây giờ người trong ngành công an hẳn đều quen, bao gồm cả đồn trưởng đồn cảnh sát, đội trưởng đội hình sự. Bình thường đều có bồi dưỡng nên quan hệ cũng rất tốt.

Trần Tuấn Long nghe vậy thì hơi giật mình như nhớ ra điều gì đó nhưng hẳn không nói gì. Qua sự việc tối qua, Trần Tuấn Long cảm thấy cần phải nói chuyện với đồn trưởng đồn cảnh sát khu đại học Bắc Kinh, nhưng hẳn lại không muốn để lộ thân phận là xã hội đen. Xem ra phải đợi khi từ Cô-lôm-bi-a về rồi tính vậy.

Lúc này, Dương Hân gọi điện đến hỏi lát nữa đi đâu ăn cơm để tiễn Kim Ngọc Châu. Trần Tuấn Long nói sẽ đến đón họ ngay. Rồi hẳn khích lệ Sơn Kê vài câu, thực tế đã chứng minh Sơn Kê quả thật là một trợ thủ giỏi. Có hẳn, mọi việc của Phi Long Bang đều trôi chảy thuận lợi.

Những nguyên lão như Cường Bưu và Nam Lang giờ cũng giao hết việc cho Sơn Kê, còn họ thì vui vẻ tự do tự tại. Thực tế là họ cũng biết quyền lực của mình đã mất, những đứa thủ hạ dưới quyền đều đã làm xong những việc trước đây họ làm rồi.

Trần Tuấn Long về Hải Đào Hiên giúp Kim Ngọc Châu mang hết hành lý và quà tặng xuống, lát ăn xong bữa tối thì tiễn cô ra ga. Kim Ngọc Châu nói có về trường báo cáo rồi cuối tuần mới về quê ở Nam Xương. Buổi chiều cô nói có một vài thứ quà cô sợ cha mẹ sẽ không chịu nhận, thế là Trần Tuấn Long cùng cô đến bưu điện gửi MMSE về thẳng nhà. Kim Ngọc Châu nói cách này hay.

Bữa tối ăn ở nhà ăn Toàn Tự Đức nổi tiếng ở Đông Trục Môn gần ga Tây Khách. Đến Bắc Kinh đương nhiên phải nếm thử vịt quay Bắc Kinh, có điều bây giờ dù có món ngon thế nào thì Kim Ngọc Châu cũng không thấy ngon miệng.

Kim Ngọc Châu và Dương Hân bọn họ cứ lưu luyến mãi không muốn rời. Sắp phải tạm thời rời xa Trần Tuấn Long nên Kim Ngọc Châu cũng có phần thương cảm, nhưng Trần Tuấn Long đã bảo đảm cùng lắm là một tháng sẽ đưa được cô về Bắc Kinh. Như thế thì Kim Ngọc Châu mới đỡ buồn phần nào.

Trong khi ăn, Kim Ngọc Châu còn gọi điện cho Chu Tư mai để cảm ơn đã giúp đỡ cô trong cuộc thi. Chu Tư Mai sau khi biết Kim Ngọc Châu sắp phải đi thì hai người cũng nói chuyện thêm một lúc rồi mới ngắt máy.

Sau bữa cơm tất cả cùng tiễn Kim Ngọc Châu ra ga. Kim Ngọc Châu nước mắt nhạt nhòa vẫy tay tạm biệt hội Trần Tuấn Long mãi. Trần Tuấn Long cũng vẫy tay cho đến khi bóng cô khuất dạng trong màn đêm.

Trong lúc lái xe đưa Dương Hân và Quách Uyển Tây về Hải Đào Hiên, Trần Tuấn Long nhắc đến việc mình sẽ đi xa trong vài ngày. Dương Hân căng thẳng hỏi mãi hẳn đi đâu nhưng Trần Tuấn Long chỉ lắc đầu không nói. Dương Hân cũng chẳng thể làm gì đành ngồi buồn rười rượi trong xe. Quách Uyển Tây thì chẳng nói lời nào vì cô biết Trần Tuấn Long có quá nhiều bí mật. Cô biết hẳn không thích người khác hỏi về việc của hẳn nên cô yên lặng.

Trần Tuấn Long đưa hai cô gái đến cửa rồi lấy lý do đi luôn. Vừa rồi Dương Hân đã không vui lắm, bây giờ thấy hẳn đi mà cũng không biết đi đâu thì càng tức giận. Cô bực tức quay mình lên lầu, Quách Uyển Tây vội vàng theo sau.

Lúc này Trần Tuấn Long cũng rất phiền muộn, vì có quá nhiều việc phải làm. Đầu tiên là hẳn, vị trí trước nhất là Liễu Y Y. Dù gì người phụ nữ thông minh này về sau sẽ nắm giữ cả mạch máu kinh tế của hẳn nên đặc biệt không thể để cô bị liên lụy. Thứ nữa là Dương Hân và Quách Uyển Tây, nói thế nào nhỉ, theo Trần Tuấn Long thấy thì bây giờ hẳn như đang đi trên dây, có thể ngã bất cứ lúc nào. Với sự thông minh của mình, Liễu Y Y rồi sẽ phát hiện ra được điều gì đó. Đến lúc ấy thì biết giải thích thế nào đây? Giống Dương Hân và Quách Uyển Tây thì tốt biết mấy. Dương Hân tuy có hung hăng một chút nhưng thực ra nội tâm không xấu, cô ấy lại khá hư vinh, làm cô ấy hài lòng là không có vấn đề gì nữa. Quách Uyển Tây thì càng không phải nói, ít nhất thì cô ấy đã hoàn toàn chấp nhận sự thực là Trần Tuấn Long hẳn đa tình.

Hôm nay là sinh nhật Tiểu Mẫn, vừa nghĩ tới cô gái nhỏ tính quái này là Trần Tuấn Long mỉm cười. Từ sau lần bị thương lần trước, gần đây Tiểu Mẫn cũng đã khéo léo, ngoan ngoãn hơn, không còn “hoang dã” như trước nữa. Có lẽ con người rồi cũng đến lúc trưởng thành. Thực ra Trần Tuấn Long vẫn luôn thích một Tiểu Mẫn lạnh lùng, nếu cô quá trầm lặng thì Trần Tuấn Long lại cảm thấy không giống Tiểu Mẫn trước đây nữa.

Sinh nhật thì tặng cô ấy quà gì thì được nhỉ? Trần Tuấn Long vừa lái xe vừa nghĩ. Lúc này điện thoại reo, cầm lên nhìn, thì ra là Liễu Y Y. Thế là hẳn cười bắt máy:

- Thế nào Y Y, hôm nay đàm phán thuận lợi chứ?

- Ừm... một chút đi được. Hôm nay đàm phán cả ngày trời với người của Liên Sang Khoa Kỹ, vừa mới xong. Chủ tịch Tôn Ngọc Cương của họ quả

thực là một con cáo già.

Liều Y Y kể khổ.

Trần Tuấn Long cười lắng nghe Liều Y Y kể.

-...có điều, mọi việc đã xong cả rồi. Về cơ bản việc hợp tác đầu tư của bọn em đã được thực hiện.

Sau khi kể ra một lô một lốc điều khô sở, cuối cùng thì Liều Y Y cũng báo kết quả với Trần Tuấn Long.

Trần Tuấn Long gật đầu, kỳ thực kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu của hắn, hắn nói:

- Thế thì quá tốt rồi. Chúc mừng em, Y Y! Đây là sự khởi đầu tốt đẹp cho chứng khoán Dương Quang chúng ta đây, ha ha...

Liều Y Y cũng cười:

- Cũng tạm được. A Long, anh nói không sai, họ đang nóng lòng tìm kiếm người đầu tư mạo hiểm. Chúng ta vừa hay có thể cung cấp, vì thế mà mọi người rất ấn ý.

- Đương nhiên là vậy rồi. Thế Y Y à, tiếp theo em còn có việc gì cần làm không?

Trần Tuấn Long vừa hỏi Liều Y Y vừa lái xe rẽ lên cầu vượt.

- À...tiếp theo còn rất nhiều điều khoản chi tiết cần bàn bạc thêm với họ. Em nghĩ phải đàm phán hơn một tháng mới xong được.

Liều Y Y nghĩ một chút rồi nói.

- Lâu thế sao?

Trần Tuấn Long nhú mày.

- Y Y...

Hắn dịu dàng nói:

- Có thể ngày mai hoặc ngày kia anh sẽ đưa em đi Thụy Sĩ một chuyến. Chúng ta phải rút hết tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ. Nếu thế thì việc với bên Liên Sang Khoa Kỹ phải làm thế nào?

- Á, gấp vậy sao? Không phải anh đã chuyển vào tài khoản của Dương Quang 1 tỉ tiền đầu tư rồi sao? Anh bảo là số tiền ở nước ngoài chúng ta có thể chưa cần dùng mà.

Liều Y Y thấy lạ hỏi.

Trần Tuấn Long lắc đầu:

- Không phải, Y Y. Có nhiều việc anh không thể giải thích với em được. Nhưng hãy tin anh, số tiền đó chúng ta nên rút sớm thì tốt hơn. Lần này em phải đi cùng anh, chúng ta sẽ giải quyết xong chuyện này, OK?

Trần Tuấn Long nói với ngữ khí không thể phản kháng, Liều Y Y ở đầu dây bên kia đành nói:

- Thôi được, em đi cùng anh. Việc đàm phán với Liên Sang Khoa Kỹ thì giao cho các giám đốc phụ trách. A Long, chúng ta phải đi mấy ngày?

- Anh nghĩ có lẽ sẽ rất nhanh, cùng lắm là vài ngày thôi. Nếu thuận lợi thì chỉ một ngày là xong thủ tục bên đó. Các vấn đề cụ thể thì lúc nào anh đến văn phòng của em rồi chúng ta bàn tiếp được chứ?

Trần Tuấn Long cười nói.

- Được

Liều Y Y kéo dài giọng.

- Dù sao thì bây giờ anh là ông chủ, em phải nghe anh thôi. A Long, giờ anh đang ở đâu vậy, nghe âm thanh thì hình như anh đang lái xe.

- Ủ...anh đang ở bên ngoài, đang làm việc đây.

Trần Tuấn Long thuận miệng đáp.

- Thế em gác máy nhé. Anh phải chú ý an toàn đây, đừng có vừa lái xe vừa gọi điện thoại, nguy hiểm lắm, biết chưa?

Cuối cùng Liễu Y Y giáo huấn Trần Tuấn Long, thật ta cô cũng rất quan tâm hần.

Trần Tuấn Long cười:

- Biết rồi, anh sẽ chú ý.

Nói rồi cúp máy, trong lòng Trần Tuấn Long thấy vô cùng ấm áp, những lời nói quan tâm như vừa rồi của Liễu Y Y quả thực đã khiến hần rất cảm động.

Phải mua gì làm quà cho tiểu quý Tiểu Mẫn đây, Trần Tuấn Long sầu muộn. Hần dạo quanh phố buôn bán đã hai vòng rồi mà vẫn chưa chọn được món quà nào ưng ý. Nếu mua quần áo, không thích hợp, đường đường một người đàn ông cao lớn chạy đến cửa hàng chọn đồ phụ nữ, người ta không cười cho thôi mới mới lạ. Nghĩ nào, con gái thường thích những gì nhỉ? Trần Tuấn Long chợt nhớ đến lần trước cùng dạo phố với Dương Hân và Quách Uyển Tây. Đúng rồi, nước hoa, mua cho Tiểu Mẫn một lọ nước hoa, như thế vừa thể hiện được sự nữ tính của Tiểu Mẫn lại cho thấy Trần Tuấn Long hào phóng mà tinh ý. Trần Tuấn Long nghĩ xong là lập tức đi chọn mua một lọ Chanel của Pháp thịnh hành nhất mùa thu này. Món quà được gói ghém cẩn thận, cộng với một bộ dụng cụ trang điểm tinh xảo, tin chắc là Tiểu Mẫn sẽ thích. Trần Tuấn Long trả tiền, bảo cô nhân viên gói quà giúp rồi ra khỏi cửa hàng.

Lúc này Trần Tuấn Long nhận được điện thoại của Tiểu Mẫn. Quả nhiên Tiểu Mẫn sợ Trần Tuấn Long quên mất hôm nay là sinh nhật cô nên gọi điện nhắc. Khi nghe Tiểu Mẫn thận trọng hỏi khi nào hần về, Trần Tuấn Long cố ý trầm ngâm. Tiểu Mẫn đầu dây bên kia lập tức buồn bã hần, lời nói cũng trở nên lo lắng:

- Thế...Long ca, có việc thì anh cứ làm đi. Em... em...

Lúc ấy Trần Tuấn Long bật cười ha ha:

- Yên tâm đi, Tiểu Mẫn, đương nhiên là Long ca nhớ hôm nay sinh nhật của em. Giờ anh sẽ về ngay, em có muốn quà sinh nhật không nào?

Tiểu Mẫn nghe thế vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, không ngờ Trần Tuấn Long còn mua quà cho cô. Tiểu Mẫn lập tức mừng rỡ nói:

- Có chứ, đương nhiên là em muốn rồi. Long ca, vậy em đợi anh ở nhà, anh mau về nhé!

Cúp máy xong Trần Tuấn Long liền lái xe về Tỉnh Long Cư. Vừa đẩy cửa vào thì thấy phòng khách được trang trí rất đẹp, không có đèn chỉ có những ánh nến đang lay động, khiến không khí trở nên thật lãng mạn và đầy tình tứ.

Trần Tuấn Long thấy hơi lạ, từ khi nào mà Tiểu Mẫn biết làm thế này nhỉ? Nghe tiếng cửa, Tiểu Mẫn đi ra từ phòng tắm, trong tay còn cầm một cây nến, thấy Trần Tuấn Long về thì vui vẻ ra đón:

- Long ca, anh về rồi à.

Trần Tuấn Long gật đầu, thuận tay để chìa khóa xe lên bàn. Lúc này hần mới nhận ra trên bàn là một chiếc bánh ga-tô trang trí rất bắt mắt, bên trên còn cắm ba cây nến chưa thắp. Trần Tuấn Long chỉ vào cái bánh nói:

- Thực Mẫn, xem ra em đã chuẩn bị xong hết rồi, bố trí đẹp lắm. Trên đường về anh còn nghĩ có nên mua một cái bánh ga-tô thật lớn không, ha ha...

Tiểu Mẫn được Trần Tuấn Long khen đương nhiên là vui. Cô đã mất hơn nửa ngày trời để chuẩn bị mà. Để có không khí hơn cô còn học một chiêu trong phim truyền hình Hàn Quốc, điều thú vị còn ở phía sau. Tối nay không những là sinh nhật 18 tuổi của cô mà có lẽ cũng là buổi tối quan trọng nhất cuộc đời cô. Có được tình yêu của Trần Tuấn Long hay không thì phải xem thủ đoạn của cô thế nào.

Trần Tuấn Long lấy ra món quà đã chuẩn bị cho Tiểu Mẫn, hần đưa và nói:

- Tặng em, nước hoa hương hoa hồng hiệu Chanel của Pháp, hy vọng em thích.

Dừng một chút rồi hần nói tiếp:

- Thực Mẫn, chúc em sinh nhật vui vẻ!

Tiểu Mẫn nhận lấy món quà ôm vào lòng, nghe Trần Tuấn Long chúc mừng, cô gật đầu cảm kích:

- Cảm ơn Long ca, em rất thích món quà này, hi hi...

Trần Tuấn Long ngồi xuống cười nói:

- Không lẽ tối nay chỉ có anh đến chúc mừng sinh nhật em thôi à? Bạn bè em đâu, sao không mời họ?

Tiểu Mẫn chun môi:

- Họ ấy ạ, Long ca, anh cũng biết, chị Vũ và chị Thanh đều không có ở nhà, em lại không có người bạn nào đặc biệt thân thiết. Những người bạn mà anh nói bọn em chỉ thường chơi với nhau thôi, giờ em không muốn gọi họ. Tối nay, ừm...Long ca, em chỉ muốn...chỉ muốn mình anh thôi được không?

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Long Bách Mỹ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.